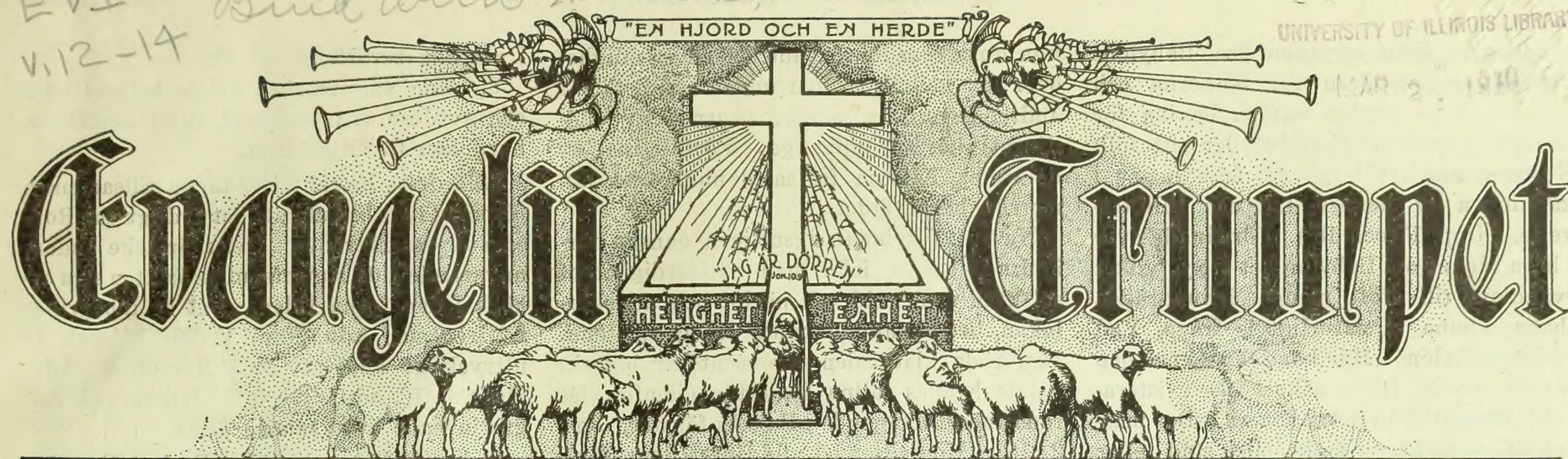

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a Januari 1914. Nummer I.

NYÅRSBETRAKTELSE.

Det gamla år är försvunnet,
Ja lagt i sin eviga grav;
Det nya år är upprunnet.
Och hälsas av solen så klar.

De dagar som året bragte,
Kan aldrig vi leva igen,
Ett år är vår livstråd förkortad,
Ett år närmare aftonen.

O, har vi levat och handlat
Som en gång vår önskan skall bli,
När vid slutet av vår vandring
Tillbaka vi se på vår stig.

Och som vi ett nytt år begynner,
Vi veta ej hur långt vi nå fram,
Till döden sitt budskap förkunnar,
O, må vi då säkert gå hem.

O, Gud låt din Ande oss leda,
I handlingar, tankar och ord,
Och hjälpa oss alla att bedja
Och mättas vid Gud Faderns bord.

O, hjälp oss att leva allena
För Jesus och själar i nöd;
Vår Frälsare i allting att tjäna,
I året, ja intill vår död.

—*Thomas Nelson.*

NYÅRSHÄLSNING.

Då vi se det gamla år försvinna i evighetens hav, och på samma gång betrakta nya årets sol kasta sina första strålar ut över tidens strand så synes det att vara en påminnelse för våra hjärtan att tänka på änden av det sista år av tiden och begynnelsen av det nya år i himmeln, och då dessa allvarliga tankar gripa oss, uppstiger en, innerlig önskan i våra hjärtan, att vi må hava nåd, visdom och kraft till att leva närmare Jesus och himmeln i det kommande året än vi hava gjort i det gamla. Vi se huru hastigt året försvann från oss och vi betänka huru en stor del av vårt liv på jorden har gått med det gamla året in i det förgångna och kommer aldrig mera tillbaka till oss igen; och som vi se tillbaka på dagarna av det gamla året och betrakta vår vandel och våra gärningar, och med livets och evighetens allvar framför oss, bedja vi av hela vårt hjärta: "Herre hjälp oss att leva mera för evigheten i det nya året, icke allenast för vårt eget väl, men också för våra medvandrare mot evigheten." O, Herre hör denna bön för dina arbetare i vingården, så väl som från hela din församling på jorden. Amen!

För vad som beträffar oss själva och så långt som verksamheten här angår, så äro vi mycket tacksamma, för Herrens välsignelse under det gamla året, och må den sista dagen i året finna oss "brinnande i Anden; tjänande Herren." Gud har välsignat oss med medel till att framföra arbetet på många områden, och dessa medel hava använts efter bästa förmåga för de åtskilliga ändamål de blivit givna av Guds folk. Vi sända ännu en gång vårt hjärtligaste tack till alla våra läsare som hava stått oss bi med medel och förböner i det flydda året.

Missionsarbetet i de Skandinaviska länderna har varit till stor uppmuntring för Guds församling, allt eftersom vi har hört från arbetarna från tid efter annan. Utan tvivel så har det varit frestelse och hård kamp att genomgå, men arbetarne, som hava deltagit i striden på hemlandets stränder hava orsak att vara glada för det som året har inbringat. Vid årets slut finna vi att mången dörr ibland vårt Skandinaviska folk blivit öppnad för sanningen, som tillförne varit tillstängd för Herrens vittnen. Aldrig har så många kall kommit till Kontoret här för Evangeliets budbärare, som nu. Flera av arbetarna här hava känt Herrens hand lagd på sig för arbetet ute på skördefältet, medan andra känna sig uppmuntrade att taga deras plats i arbetet här.

Gud har också varit god emot eders tjänare i Herren, som nu skriver denna nyårshälsning till eder, i det han har låtit honom få lov att igen deltaga i arbetet som ligger så nära till hans hjärta. Aldrig förr har nitets flamma brunnit klarare i min själ än vid slutet av detta år. Bördan för själars frälsning ligger tungt på våra hjärtan.

På detta sätt inträda vi i det nya året med större ansvar och ljusare förhoppning än någonsin förr. Må vi, såsom Herrens tjänare och som Guds församling på jorden, vara fullkomligt vakna till vårt ansvar och våra förmåner i Herren, och måtte vi alla, som en man, ikläda oss vapenrustningen och taga svärdet fatt, för att strida för den tro, som en gång blev överlämnad till de Heliga. Aldrig var det bättre tillfälle till att göra något för Herren, aldrig var behovet större än på denna nyårsdag. Kära, Guds barn, må vi uppvakna till vårt ansvar i Herrens tjänst. Månne ej de jordiska tingen hava gjort krav på för stor del av vårt liv i det gamla året? Om så är fallet, låt oss då träda in i det nya året med ett fast beslut att vi skola söka Gud och hans rike *först*. Därsom hela Församlingen på denna nyårsdag ville uppoffra sig på altaret på nytt, icke för frälsning eller heliggörelse, men till tjänst för Herren och hans sak, då skall Herren skickliggöra envar för sitt verk med andliga nådegåvor och vi skola se uppväckelse till liv och salighet ibland syndare. Sjuka skulle helbrägdas i namnet Jesus, och stor nåd skulle vara över församlingen på jorden. Må världslighet, liknöjdhet och ljumhet försvinna med det gamla året, och må nytt liv, hopp, kraft och iver skina som solen på nyårets himmel är vår innerliga bön; och med denna bön sända vi en hjärtlig nyårshälsning till alla våra vänner och läsare.

—Thomas Nelson.

KRISTUS.

Världen hade länge väntat för en stråle av himmelskt ljus att genomtränga syndens stora mörker vilket hade dölit Guds anlete. Människorna sökte ibland de stora, de mäktiga, att finna den lovade Messias profeter, präster, och konungar levde och döde och likväl kom ingen förlossare.

En stjärnklar natt i Judeens lilla stad blev ett barn fött ibland boskapen i stallet, det var inget rum för hans moder i härberget. Herdarna av hans egna land hörde änglaskaran sjunga hans lov, och främlingar från Österlandet såg hans stjärna och kom för att tillbedja.

Men han kunde icke vara Kristus, för hans föräldrar voro av Nasaret och kunde något gott komma från Nasaret. Född i en krubba och tillbedd endast av herdar, kunde han trakta efter en tron? Då bort med honom, vi vänta icke ett ringa barn, utan en konung.

Barnet växte. Han predikade, och det simpla folket hörde honom gärna. Men de världsligt visa förstodo icke; de korsfäste honom, ändå var han Kristus. —M. H.

BABYLON: FORNTIDA OCH NUTIDIG FRÅN HISTORIEN OCH SKRIFTEN.

Forts. fr. föreg. n:r.

Mystiska Babylon.

Lång tid efter Babylons den stora världstadens undergång, flere hundra år efter den blev överlämnad och förfallen av Seleucus,

såg Johannes i sin uppenbarelse Babylons vederstyggelse, modern till skökorna och styggelserna på jorden och en boning för onda andar, och att Gud befaller sitt folk i Herrens namn att gå ut från henne i åskådningen av hennes fall och tillintetgörelse. (Upp. 17 och 18.) Förvånade över att höra sådant om Babylon det stora, vilket förvandlats till stoft många århundraden tillbaka, kunna vi naturligtvis fråga, Vad är detta Babylon? Här kan icke menas den forntida, staden, vilken säkert icke existerade vid denna tid då detta skrevs. Det måste, alltså, vara någon makt, eller stad; eller rike som liknade Babylon i väsentliga punkter, en symbol av den forntida huvudstaden i detta mäktiga rike.

Genom utforskning, emellertid, finna vi verkligen uti de Judiska apokryfiska böckerna, apokalyptiska litteraturen (Sibyllas Profetia V, 143, 158; 2 Esdras; Uppenbarelsen av Baruk; Salomons Psalmer 2: 29; Talmudik Midrash, Shirhashirim Rabba i. 6.) att namnet "Babylon" hade faktiskt blivit förflyttat ifrån Mesopotamien till Europa och häntytt till Rom, som då var huvudstaden av den civiliserade världen. Ja, i sanning, vad Babylon var till Judarnes förfäder blev Rom till dem. Likasom Babylon förföljde Guds folk och förstörde templet i Jerusalem, och bortförde dem i fångenskap, likaså förföljde Rom Judarna och berövade dem av deras frihet och fosterländska rättighet. Likt —det forna Babylon var det medelpunkten av välstånd och framgång, kommersiell och styrka. Somliga av det Gamla Testamentets profetiska beskrivningar äro lika mycket lämpliga för Rom som för Babylon. Ja, verkligen, det synas vara en hänsyftning av denna avbild ibland Judarna i Petri tanke (som också var en Jude) när han sänder hälsningar från församlingen i "Babylon." (1 Pet. 5: 13.) Dessutom, i Johannes Uppenbarelse, finna vi en hänsyftning på de sju berg, uppå vilka staden Rom var byggd, i synbilden av det mystiska Babylon. (Upp. 17: 6—9.)

Om vi jämföra Upp. 17: 3 med kap. 12: 3 och kap. 13: 1—6 finna vi att Rom där tydligt åsyftas. Vi finna att den röda draken som hade sju huvud och tio horn o. s. v., förföljde kvinnan klädd med solen kap. 12: 1—3, och stridde emot Mikael och hans änglar. (21: 7.) Sedan se vi att vilddjuret med tio diadem som stridde emot de heliga. (Kap. 13: 1—7) Likheten av beskrivningen utan tvivel hänvisa till fullkomlig överensstämmelse av händelsen skildrad.

Kvinnan är utan tvivel församlingen; först är hon klädd i rättfärdighetens sol. hennes uppståndna Herre, blev förföljd av hedniska Rom, som stridde emot Kristus och hans heliga. Enligt med den klav framvisad i Kap. 17: 9, finna vi att de sju huvuden voro de sju makterna som herskade i Rom uti sju olika regeringsformer i succession. De tio hornen äro de tio rikena som komme att uppstiga utur Roms undergång, vilka vi se krönta den tid då vilddjuret uppsteg. (Kap. 13.) Detta hänför till det påvliga Rom, som förvärvade sig all myndighet över det hedniska Rom under avfallet, när andra Europiska makter (hornen av vilddjuret) började uppstiga. Förföljelsen av de sanna Kristna fortsatte under det Romerska herraväldet.

Nu se vi kvinnan igen, men ganska förändrad—klädd, icke med rättfärdighetens sol utan med guld och pärlor och uti skarlakan, betecknande hennes fallna tillstånd. Den röda klädnaden representerar betecknande hennes fallna karaktär (jämför det röda snöret hängande i Rahabs fönster. Jos. 2: 18.) Hon sitter på vilddjuret Rom, föreställande Guds församling, den enda Katolska församling, porten till himmeln, men det är endast likt de forntida Babylonier görande anspråk på sin stad att vara "Guds port," men som Gud betygar är "förbistring av tungomål." Alla hennes larmande anspråk äro fåfänga, för Uppenbarelsen förklara hennes verkliga karaktär—hemlighetsfulla Babylon det stora, eller mystiska, bild av det stora Babylon. Mystisk kommer från Grekiska ordet *musterlon*, menande fördold, eller lönlig. Och så är det. Rom gör anspråk på att vara Guds församling. Hon haver ett utvärtes sken av gudaktighet, men invärtes är hon det stora Babylon; hon är den fallna kvinnan, modern av skökor, sådant är Roms andliga tillstånd. (se Jak. 4: 4.) Guds oförändliga dom är för alltid förkunnad över henne, och Guds barn äro varnade emot hennes fördärvlighet och uppmanade att gå ut ifrån henne. (Upp. 18.)

De följande punkter äro värda att betraktas:

1. Uti Upp. 17: 5 är Babylon beskriven såsom "Hemlighet." Från detta är det tydligt att detta namn är allegoriskt förstått. Detta är icke det enda tillfälle som Bibeln talar om sådana hemlighetsfulla namn. (Jämför kap. 2: 14, 20; 11: 8; 16: 12.)

2. Hon är beskriven såsom 'skökan" Kap. 17: 1), som är det högst motsatta till "bruden"—den heliga staden, det nya Jerusalem.

3. Hon är skildrad såsom medelpunkten och styrelsen av alla folkslag på jorden. (Jämför Kap. 14: 8; 17: 1, 15, 18.)

4. Hon är beskriven att sitta på sju bärg. (Kap. 17: 9.) Vi finna av lärda författare att Rom är känd som en sjubärg-stad.

5. Den är ursprunget av skörlevnad och orenhet. (Kap. 17: 2; 18: 3; 19: 2.) Denna beskrivning är ense med bilden av det Romerska levnadsätt som vi finna i apostlarnas skrivelse (jämför Rom. 1: 18—28; Efe. 4: 17; 1 Pet. 4: 3), också de obeskrivliga omoraliska målningar av förruttnelsen som blev yppad vid denna tid i ritningar och skulptur, som funnits i de nyligen upptäckta och utgrävda ruiner i Pompeii, Italien.

6. Den är beskriven att vara medelpunkten av handelsidkande i världen. (Kap. 18: 3, 11—19.)

7. Den är helt och hållet övergiven till yppighet och världslighet. (Kap. 18: 7, 12, 22.) Detta överensstämmer väl med skildringen i det Romerska livet såsom beskrivit i samtida berättelse.

8. Hon var drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod, detta betecknar huru hon förföljde dem.

Alla dessa betraktelser tagna tillsammans förmå oss att besluta att det tydligt var Rom som representerades. Detta är icke endast nuvarande tids slutsats, utan åsikten som erhölls i den forna tiden. Det är inbegripet i "Irenaeus, Adv. Har; V. 26: 1," och är uttryckligt angivet av "Tertullian, Adv. Marc. 3, 13, adv. Jud. 9." Jerome och Augustin hade även samma åsikt.

Sedan Babylon betyder Rom, vilket beskrives som världsherskande är också skildrad i synen som den Röda Draken—den Hedniska Romerska Makten—Vildjuret som erhöll makt av Draken måste då vara det Påvliga Rom, som icke endast tillvällde sig absolut och oinskränkt ecklesiastik (andlig) myndighet av den avfälliga Kristenhet, men också världslig makt över konungarna på jorden—efter Rom var fallet. Sålunda förvärvade det sig sådant berättigande och makt som icke ens Kejsardömena hade i sina dagar. Påvens ära översteg äran av någon monark då känd. Såsom det av det historiska Babylon både forntida Kaldé—Assyriska staden och den senare staden av det nya herraväldet voro betecknade, så är det förstått att med Rom menas både de Hedniska och Påvliga makterna.

(*Fortsättning.*)

ETT ANDLIGT GÄSTABUD.

Och Herren Sebaot skall på detta berg för alla folk göra ett gästabud med feta rätter, ett gästabud med starkt vin, ja, med feta, märgfulla rätter, med starkt vin, väl klarat." Jes. 25: 6.

Den föregående profetia angående en andlig fest blev uppfyld genom Kristus.

Kommen; ty allt är nu redo. Luk. 14: 17.

Salig är den, som får äta bröd i Guds rike. Luk. 14: 15.

Det är ett stort hopsamlande. Luk. 13: 29.

Det är en utvald skara. 1 Pet. 2: 9.

Där är rum för alla. Luk. 14: 22.

Kommen hit och hämten säd utan pänningar, och för intet. Jes. 55: 1.

Smaken och sen, att Herren är god. Psa. 34: 9.

Herren önskar att hava ett fullt hus. Luk. 14: 23.

Du bliver emottagen. Joh. 6: 37.

Du får äta därav och icke dö. Joh. 6:

Inbjudningen är till alla. Joh. 7: 37.

På festen finnes det i överflöd. Luk. 15: 17.

Du bliver mättad av märg och fett. Jes. 63: 5.

Du bliver också klädd. Matt. 6: 30.

Namnteckningen är i himmeln. Luk. 10: 20.

Alla böra mottaga denna inbjudning. Upp. 22: 17.

—Eugene W. Hope.

EN KRISTEN.

Ordet kristen finnes endast två gånger i Bibeln och kristna en gång. Nämligen i de följande skriftställen Apg. 11: 26; 26: 28; 1 Pet. 4: 16. Ordet heliga användes mera än ett hundra gånger, såsom ett personligt namn för Guds barn. Men besynnerligt nog endast få av dem som säga att tro sig vara kristna äro villiga att emottaga detta sistnämnda namn. Och varföre? Ja, ordet kristna, eller kristen synes icke för allmänheten hava så stor vikt eller ansvarighet med sig som Guds heliga eller helgon. Det sistnämnda tyckes hava en större bemärkelse. Dock efter vad skriften lär är det icke någon skilnad.

Låtom oss betrakta vad dessa orden betyda och se om vi efter skriften äro verkligen en kristen och värdiga detta namn. Ordet kristna användes först i Antiokia var lärjungarne så kallades. Vem kallade dem det? Jo, det säges i historien att det var först begagnat såsom ett smädeord av förakt av dem som förföljde lärjungarna.

Kanhända vi borde betrakta något vad en lärjunge är. Johannes döparen hade lärjungar; Fariseerna hade lärjungar och Kristus hade lärjungar. En lärjunge är en som lärer av en annan. Som mottager undervisning ifrån en som har något att lära, och en som följer och övar sig i den lära som är honom given.

Jesus befallde de som allaredan voro hans lärjungar just förrän han lämnade denna världen att de skulle gå ut i hela världen och göra av alla nationer lärjungar åt honom genom den lära som han hade givet dem, och befallde att de skulle lära dem att hålla allt vad han hade lärt dem. Och han gav dem den Helige Andes makt därtill. Kan vi vara en Jesu lärjunge än i dag? Ja, det kunna vi. Då Paulus skriver till församlingen i Efesus säger han: "Men I haven icke så lärt känna Kristus, om I annars haven hört honom och i honom blivit lärda, såsom sanning är i Jesus." Ef. 4: 20—21. Här se vi att det är vårt sköna previlegium att ännu vara hans lärjunge och såsom Maria gjorde, sitta vid hans fötter, och höra hans ord och lära av honom. Då vi lära och följa hans ord och rätta vårt liv därefter, då äro vi hans lärjungar. Hans Ande eller den Helige Ande tager av det som tillhör honom och förkunnar det för oss. Joh. 16: 14. O, huru skönt det är att vara hans lärjunge, att gå i hans skola och lära av honom. Och då vi det göra äro vi kristna, icke eljest. Ordet "kristen," egentligen betyder en som är lik Kristus. En som emottager och lyder hans lära och följer honom. Detta var Kristi lära att en person som ville emottaga hans glada budskap, lära av och följa honom, skulle bliva lik honom och kunna vandra i hans fotspår, och göra samma gärningar som han gjorde. Se Joh. 12: 24—26; Luke 6: 40; Matt. 5: 48. Joh. 14: 12; 1 Pet. 2: 21—22; 1 Joh. 2: 6; 3: 3, o. s. v. Dessa äro stora befallningar och stora löften, men vi kunna pröva och erfara att det är verkligen så. Gud vill uppfylla dem i oss. Utav vad Petrus säger (1 Pet. 4: 16) kunna vi fatta att i det kristna livet medföljer lidande så väl som välsignelse. Och därom finna vi skriftställen alltigenom de Heliga Skrifterna, som påpeka detta: Till ex. Fil. 1: 29; Rom. 8: 17—18; 1 Tess. 3: 3—7; 2 Tim. 2: 11—13.

Då Paulus framhöll Kristus och hans lära inför konung Agrippa , Festus och andra, sade Agrippa: "Med litet vill du övertala mig att bliva en kristen." "Paulus svarade: Jag önskade till Gud, att, med litet eller mycket, icke allenast du utan alla, som i dag höra mig; måtte bliva sådana, som jag jag är, dessa bojor undantagna." Apg. 26: 28—29. Det är något skönt och härligt att vara en verklig kristen. Även konungen blev nästan villig att avkläda sig sin konungslighet och bliva en ödmjuk efterföljare av Jesus—att bliva en kristen. —E. Kreutz.

ETT KORT UTDRAG FRÅN EN VÄCKELSE PREDIKAN.

Den döende ogärningsmannen. Luk. 23: 42.

Inledning.

Scenen som möter vår blick äro tre ensliga kors på höjden av Golgata, på utsidan av Jerusalems murar. Fastspikade på dessa kors äro tre döende män. Den som hänger i mitten är Guds son; de andra voro rövare. Jesus hade genomgått den hårda misshandlingen av att gisslas vid Pilatus spöpåle; och nu hänger hans blödande, sargade kropp på det barska korset Den viktigaste tilldragelse som någonsin inträffat i himmeln eller på jorden försiggår nu. Jorden skälver; solen gömmer sig; och skyarna kläda sig i sorg. Och en av ogärningsmännen som hängde hädade honom, sägande: "är du Kristus, så hjälp dig själv och oss. Men den andra, näpste honom och sade: Fruktar du icke ens Gud, då du är under samma dom? Och oss sker rätt, ty vi lida det våra gärningar äro värda men denne har intet ont gjort. Och han sade till Jesus: Herre, kom ihåg mig, då du kommer i ditt rike. Och Jesus sade till honom: sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset."

Första. Rövarens karaktär.

(1.) Han var djupt fallen i synd och brottslighet—"Vi erhålla rätt belöning för våra gärningar." Han tillhörde den grova klassens syndare. Jesus frälsar även dem.

(2.) Han trodde på den sanna Gud. Människan tör gå djupt uti synd, men det städse följer henne en inre medvetenhet att det finnes en Gud som ser, hör, och känner till varje handling, ord, eller tanke.

(3.) Han trodde på framtida belöning och straff. "Fruktar du icke ens Gud?" Detta uttryck innebär att han måste möta Gud efter döden. För de brottsliga, bliver detta fruktansvärt.

Andra. Hans ånger.

(1.) Hans samvete uppvaknade: "Frukta Gud." Om den icke uppvaknade, obotfärdiga syndaren, säges det, Guds fruktan är icke för deras ögon."

(2) Han kände sin skuld—"Oss sker rätt." Detta haver samma betydelse som att säga, "jag är skyldig." För att finna Jesus, måste syndaren både uppvakna och överbevisas.

(3.) Han bekände ödmjukt sitt brottsliga tillstånd: "Oss sker rätt" för vi erhålla den rätta belöningen för våra gärningar.

(4.) Hans intresse i den andra rövaren Han åstundade att leda sin gamla kamrat att mottaga Jesus Detta är känslan av varje ivrigt sökande själ.

Tredje. Hans tro på Jesus

(1.) Han trodde icke vid sådana lämpliga tilldragelser som när fem tusen män bespisas med fem bröd och två fiskar; Lasarus uppväckes från de döda, Jesus går på vattnet; stillar midnattstormen på havet eller när Han triumferande inred till Jerusalem ibland hosiannas av en jublande folkhop. Sådana underbara och segerrika händelser i Jesu liv kunde man beräkna att de skulle inspirera tro.

(2.) Han trodde vid ett tillfälle då Jesu egna lärjungars tro var rubbad—hans lärjungar, som hade bevittnat allt det under bara i hans liv—hans lärjungar som lämnade honom och flydde. Jesus var döende ibland förbannelse och hån av sin egen nation, förådd utav en av sina lärjungar, och övergiven av de andra; det var vid denna avskräckande tid som den döende rövarn trodde på Kristus.

(3.) Han trodde att Kristus hade ett rike och att, oaktat Jesu huvud var krönt med törne, skulle han höra och förläna den botfärdige hans bön. "Ty den, som vill komma till Gud, måste tro att han är, och att han lönar dem som söka honom."

Fjärde. Han bad.

"Herre, kom ihåg mig." Hans bön var kort—endast en enda sats; ringa—endast att bliva ihågkommen; ivrig—en bön av en uppvaknad själ på kanten av evigheten. Det inneslöt allt vad han behövde.

Femte. Han såg blodet.

"Se rövaren på korset fann,
Den källan ren och fri,
Och där må jag, fast ond som han,
Från synden renad bli."

Sjätte. Jesu svar.

"I dag skall du vara med mig i Paradiset." Igenom alla falska beskyllningar framställda emot Jesus, hädande och gyckel av Judarna och Romarna, "svarade han intet." "Och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det—ja, han öppnade icke sin mun." Men denne botfärdige syndares klagan frambringade ett svar.

Avslutningen.

(1) Om Jesus hörde den botfärdige syndarens klagan mitt under korsets sorg och lidande, hör han då icke nu deras bön från sin upphöjda medlare tron?

(2.) Huru hastigt en själ kan bliva

Forts. å sjunde sidan.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . .40 *cts.*
Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar
För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER:

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL RARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, bista, Örebro.
Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 13, Juni 13 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exämpel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 14. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Den som älskar Herren är känd av honom.

◆◆◆

"Rättfärdige Fader, världen har icke känt dig, men jag har känt dig, och dessa hava känt att du har sänt mig. Men detta är det eviga livet, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus."

◆◆◆

Hade Judarne känt Jesus så hade de icke korsfäst härlighetens Herre. Om människorna i allmänhet kände Jesus så skulle det ej finnes någon oenighet i den religiösa världen; ty att känna Jesus är att vara ett med honom och hans Fader och följaktligen också ett med varandra. Därigenom och endast därigenom att vi äro ett kunna vi lära världen att känna Herren.

◆◆◆

Det enda sätt varigenom vi kunna känna andra är enligt Jesus ord på frukten av deras liv. Om vår tro och vårt liv är i överensstämmelse med Guds ord, så behöva vi ej frukta att bliva bortvisade ifrån Gud på domens dag, såsom dem vilka hade gjort många kraftiga gärningar, men ej rätt lärt känna Herren.

FRÅN KONTORET.

En Broder från Södra Dakota sände oss en låda med fläsk som med tacksamhet mottagits. Gud välsigne givaren.

◆◆◆

En annan Broder skriver: "I höst när vi slaktade vår gris, tänkte jag sända en kvart av densamma till hemmet, men tänkte sedan det var bättre att sända litet pängar så kunnen I själva köpa fläsk." Gud välsigna sina barn som äro så omtänksamma och ihågkommer sina medarbetare här.

◆◆◆

En syster från Minnesota sände oss två säckar med "popcorn" och en säck bönor. Dessa gåvor värderas mycket utav arbetarna och vår bön är att Gud skall rikligen belöna var och en för deras kärleksgärningar.

◆◆◆

En Broder från Wisconsin, namnet ej angivet, sände $5.00 i Julgåva för arbetet. Tack, Broder. Gud välsigna Eder.

FRÅN ARBETSFÄLTET.

St. Paul Park, Minn., Dec. 18, 1913.

Högt älskade Bröder och Systrar i Herren, samt alla Trumpetens läsare, vilka vi älska i sanning. Måtte Guds dyrbara nåd och frid uppfylla Edra hjärtan till att tjäna Gud. Amen!

Vi äro tacksamma att genom Trumpeten igen kunna prisa Gud för frälsning och seger över all satans makt, samt mottagandet av Guds nåd som lärer oss att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustar. (Tit. 2: 11—13.) Det är med tacksamma hjärtan vi blicka tillbaka över det flydda året och se Guds kärleksfulla hand och faderliga omsorg med oss, i det han så frikostigt har givit oss hälsa och krafter och uppfyllt alla våra behov till kropp och själ. Gud vare lov och pris.

Det gavs tillfälle för oss att lämna arbetet här hemma för att resa till Norway Lake, Minn., var Syskonen önskade att hava möten. Vi hade möten varje afton i nära tre veckors tid och några möten hölls även på förmiddagen. Det tycktes vara gott intresse ibland folket och icke få kommo regelbundet för att höra Guds härliga och livgivande Evangelium. Vår bön och tro är att Ordet som såddes skall, efter Guds löfte, icke återkomma fåfängt och i tron kunna vi se, de kära ansikten vi lärde känna och älska, fröjda sig uti Guds härliga löftens uppfyllelse i deras hjärtan och liv. Amen!

Måtte Gud rikligen belöna de bestyrare för "Mamre Hauges Synode Menighed." vilka så välvilligt och efterföljansvärt tiläto oss att bruka deras möteslokal, vilken, såsom en av dem sade, var byggt för att predika Guds ord uti. Och det gläder oss att det var just detta vi önskade göra och vi äro villiga att stå till rätta inför Bibeln, ty det är endast dess sanningar vi önska att bekantgöra för våra medmänniskor.

Det är icke så få vid Norway Lake som äro intresserade i deras eviga väl och vilka tyckas hålla på att beräkna kostnaden, vilket Jesus säger är visligt så att man ej bygger på lösa sanden, men på klippan—Kristus. Måtte Gud få välsigna så att Ordet som såddes måtte bära frukt till evigt liv för mången, är vår dagliga bön i Jesu namn. Vi fingo bedja med två som önskade leva helt för Gud och vi äro glada att Gud har lovat att låta sig finnas av dem som söka honom av hela hjärtat. Pris ske Gud! Några önska att Gud igen sänder någon att förkunna livets ord. Vi hava gott hopp om att Herrens verk skall gå framåt i dessa trakter och att Gud skall göra många redo för himmeln samt välsigna och uppmuntra sitt folk att kärlekselden måtte brinna och spridas.

Vi hade **också glädjen** att hava möte uti ett missionshus vid West Lake, var det var många församlade och lyssnade uppmärksamt till Ordet av Jesu kärleksfulla inbjudning till lycka, frid och salighet för tid och evighet. Måtte Gud välsigna dem och alla i dessa nejder. Till sist hade vi ett välsignat möte i närheten av Lake Andrew, hos Broder och Syster Vigs. Vår bön är att Gud måtte rikligen välsigna dem och göra dem till välsignelse där samt leda flera dyrköpta själar hem till fadershuset.

Vi äro glada att komma hem för att igen tillsammans med de kära arbetarne här uträtta arbete som måste göras före församlingsmötet. Vi önska alla Guds barns förböner att Herren måtte hjälpa oss och giva nåd att representera Honom och vinna några själar för hans härliga rike. Gud vare med oss alla tills vi möts igen. Vi sända härmed en Kristlig kärlekshälsning till alla våra vänner både när och fjärran och tillönska alla Trumpetens Läsare ett gott och lyckobringande Nytt År.

Edra ringe tjänare i Herren,
O. T. och Eunice Ring.

VAR REDO FÖR TJÄNST

Förflutna erfarenheter äro nu oföränderliga; men vi leva städse i det nuvarande, under det vi pressa framåt att antaga ansvarighet för framtiden. Vi hava alla en gemensam fiende att strida emot; men vi tjäna en mäktig Gud, som är en närvarande hjälp i tid av bekymmer, och mäktig till att hjälpa.

Tillsammans med nytt ansvar för envar under det kommande året, bliver det lägenhet överallt att göra gott. Evangelii fält är moget till skörd, och arbetare behöves att vinna själar till Kristus och att uppmuntra dem på vägen. Det är på många tusen vis som vi kunna bliva förbrukade

åsido från att inträda i predikstolen eller resa omkring såsom en evangelist: skola vi icke finna vår plats av brukbarhet någonstädes ibland tusenden? Även invaliden, den instängde, de fattiga och svaga kunna finna tillfälle att göra gott, kunna bedja trons bön, tala ett vänligt ord, eller göra en vänlig handling som hjälper och uppmuntrar någon på vägen.

Vid slutet av det gamla året, och i början av ett nytt, är ett tillfälle då många se tillbaka med beklagande på det felande av det flydda, och göra nytt beslut för framtiden, eller att vända ett nytt blad, såsom det ibland benämnes. Det gör detsamma huruvida ditt liv varit framgångsrikt eller misslyckat, är det ändå väl att börja det nya året med goda resolutioner, ja, att få en ny bok—börja ett nytt liv, och med Guds hjälp; om du gör ditt bästa, kommer dina ansträngningar att bliva krönta med framgång. Låt Gud bliva först i alla ting. —Hilda Johnson.

VAD SKALL JAG DÅ GÖRA MED JESUS?

Vad skall du göra? Jesus Kristus står framför dig för ett avgörande. Lik Pilatus, är du vädjad till för ett utslag. Huru ämnar du att avgöra det? Starka inflytande framlägga förslag inför dig vid denna stund, att föranleda dig att besluta orätt. Du har övervägt sakförhållandet i händelsen, och likt den Romerska herskarn, du har icke funnit någon god anledning för att förkasta Frälsaren. Dessutom, har någon varnat dig, likasom Pilatus hustru gjorde: "Befatta dig icke med denne rättfärdige man." Matt. 27: 19. Vad skall du göra? Är det ingen utväg för dig att överlåta rättegången genom att hänvisa ansvaret av avgörandet uppå någon annan? "Å," det går upp för dig, "jag skall sända Jesus till min granne och (likt Pilatus när han sände Jesus till Herodes) sålunda lindra mitt samvete."

Men din granne kan icke utfälla domen för dig. Du måste bestämma för dig själv. Vad är det att göra? Svallande omkring dig är en skockning av passion, synd, och ont begär, som gärna vilja hava dig till att korsfästa Frälsarn. Högmodet i ditt hjärta, och din kärlek för ära, resa sig upp och säga: "Giver du denne lös, så är du icke Kejsarens vän." "Därför, vilken som vill vara världens vän, han varder Guds ovän." Jak. 4: 4. "O," du jämrar dig, "om jag endast kunde bliva befriad ifrån denna ansvarighet; men här står han, en ödmjuk och ringa man i vilken jag icke finner något brott, väntande mitt avgörande."

Vad gör denna rättegång så allvarlig? Kan du icke avgöra den likasom du gör med de vanliga uppgifter i livet och sedan förglömma det för alltid? Nej, på ett eller annat sätt förnimmer du att till denna rättegång är fastställt ett betydande ansvar. Varför? Är han icke en vanlig människa? Nej, det är Jesus, som kallas Kristus, Judarnas konung. Men är detta verkligen Kristus som står här framför mig? Är det icke endast någon egendomlig religiös sensation som nedtrycker mig så? Vändande dig till den anspråkslösa gestalten, frågar du: "Är du en konung"? och tillbaka komma de överbevisande orden, "Du säger det." Ack, ansvaret av ett beslut måste vila uppå dig. Du är den som måste bestämma. Betrakta honom medan han står där oskyldig! Du kan icke finna någon skuld hos honom! Skulle du kunna förkasta honom? Nej, icke om du var ensam att göra utslaget; men lyssna till ropet och gäckandet av hopen—dessa syndiga ingivelser i ditt hjärta.

Ibland denna mängd var det några goda resolutioner, som, endast för endast några timmar sedan, sade, "Herre, jag är redebogen att gå med dig både i fängelse och i döden." Var äro dessa resolutioner nu? Utan tvivel, lika de uppskrämda apostlarna, smyga de omkring på utsidan ibland den stojande mängden. De äro för svaga att avlägga intyg om saken inför allmänheten.

Du vet att du icke kan avlägga ett rätt avgörande om du lyssnar till folkhopen, för dessa syndiga ingivelser äro ivriga att tillintetgöra Kristus. Du kanske önskar att lösgiva och beskydda Jesus, men de önska hällre att en mördare bliver lösgiven i hans ställe. Du kan icke vara likgillig; du är domarn; och du måste bestämma. O, vilket ansvar! Uti dessa timmar av inre kamp, ditt hjärta är sårat, ditt samvete oroligt, du utropar som Paulus, "Vad skall jag då göra med Jesus?" Du har övervägt frågan länge i ditt hjärta nu har den funnit yttrande från dina läppar.

Kampen bliver våldsamare mängden stoja-mera häftigt; du har kommit till ögonblicket av ett beslut. Du har gjort allt du kan för att undvika det, men ack! det måste nu bliva gjort. Tvättande av dina händer, och förlägga skulden av ditt utförande uppå hopen av onda begär som bevekat dig, komma icke i Guds åsyn, att frigiva dig från din skuld.

O själ, låt varna dig! Om du besluter emot Jesus, kommer den stund då du med sorg skall beklaga ditt avgörande. När, jorden, och allt vad du nu betraktar varaktigt, begynner att skaka under dig, när mörker betäcker solen; när gamla förglömda synder uppstå från sina gravar och i spöklik gestalt åter framträda för dig; då kommer din själ, men när det är försent, att utropa denna förfärliga övertygelse: "För visso var denne Guds son." Jesus står nu inför din domstol; inom kort, kommer du att stå inför Hans. Han väntar ditt avgörande nu; du kommer att invänta hans avgörande då. Om du avvisar Jesus i detta livet, kommer han att uttala på den dagen. "Gån bort ifrån mig." "Se, nu är en välbehaglig tid se, nu är frälsningens dag." Han haver kärleksfullt lovat. "Den som kommer till mig, skall jag sannerligen icke kasta ut." Vad skall du göra med Jesus? —F. W. Heinly.

SÖKEN FÖRST GUDS RIKE OCH HANS RÄTTFÄRDIGHET.

"Haven därför icke bekymmer, sägande: Vad skola vi äta, eller vad skola vi dricka, eller vad skola vi kläda oss med? Ty allt detta söka hedningarne. Ty eder himmelske Fader vet att I behöven allt detta. Men söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder." Matt. 6: 31—33. Här hava vi Herren Jesu befallning att söka Guds *rike*. Att söka Guds rike, betyder att, först och främst, genom nyafödelsen, få Guds rike upprättat i vårt eget hjärta. Att låta honom, ärones Konung komma in och upprätta sin tron och regera där. "Ty se, Guds rike är invärtes i eder." Luk. 17: 21. Och för det andra betyder, "att söka Guds rike" att söka befrämja Guds rike genom att söka få det upprättat i andra människors hjärtan. Många människor hava gjort stora uppoffringar, för att befrämja ett jordiskt rike. De hava uppoffrat sina jordiska egendomar, hava lämnat sina hem, sina käraste anförvanter och vänner, hava utstått svåra lidanden, ja givit sitt liv för att försvara ett jordiskt konungarike. Hur mycket mer borde ej dem som Gud fått frälsa ifrån synden och gjort dem till undersåtar i sitt rike, vara villiga att uppoffra allt för att befrämja sin himmelska Konungs rike. Vår text säger att vi böra *först* söka Guds rike.

Människorna giva i allmänhet akt på de lagar som Gud nedlagt i naturen; till exempel landtbrukaren vet att naturens lag bjuder att han måste plantera och så vissa sädessorter om våren, om han skall skörda om hösten. Han vet att det vore lönlöst att plantera och så dessa sädessorter om våren, om han skall skörda om hösten. Han vet att det vore lönlöst att plantera och så dessa sädessorter om hösten. Men likväl handla dessa människor som att de ej trodde att Guds lagar vad angår andliga ting vore lika fastställda. De säga: jag vill först söka detta timliga, jag vill först förvärva jordiska rikedomar, jag vill först njuta av detta livets nöjen, och sedan när jag bliver gammal skall jag "söka Guds rike." Hur dåraktigt att tänka att Gud skall åsidosätta de lagar som angår det andliga, mer än de lagar som angår det timliga. Om du vill finna "Guds rike" sök det då medan det kan finnas. Vi böra även söka Guds "rättfärdighet." I Guds ord kunna vi finna den måttstock på vad som är rätt som Gud vill att vi skola leva i överenstämmelse med. Denna bör vi rätta oss efter och även framhålla för andra.

Bröder, Systrar, låtom oss ej släpa det himmelska rikets fana i smutsen, utan låtom oss höja den högt upp över människogjorda stadgar. Om vi så söka "Guds rike och hans rättfärdighet," då skall detta livets nödtorft "tillfalla" oss.

—L. P. Peterson.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

UNDERVERK.

Tvivlande personer säga: "Jag kan icke tro att Gud först stiftar lagar för naturen och försatte dem i rörelse, och sedan fortgår med att överträda sina egna lagar. Vad fördel blev det att inrätta dem, om han själv skulle överträda dem eller så lätt åsidosätta dem"? Vi möta opponenten i början, och ärligt disputera hans ställning. Är underverk ett överträdande av naturens lagar, eller är det endast ett ingripande av den stiftade fortgången av förhållande, likaså säkert som det framställer för oss närvaron och handlingen av övernaturlig kraft?

Jag har en klocka här—när jag vrider upp den går den tills den behöves att vridas igen. Genom en faststäld lag, i enlighet med sammansättningen av detta uret, flyttar dess visare sig endast i en riktning, om de röra sig alls. Ändå, när jag märker att den är för fort flyttar jag visarna bakåt; jag stör den vanliga rörelsen, men jag överträder icke någon lag. Klockan kunde icke hava vridit tillbaka sina egna visare och reglerat sig själv, men en överlägsen intelligens inblandar sig för ett egentligt ändamål. Har jag tillbakahållit eller överträtt någon lag? eller har jag enkelt inbringat en ny lag vilken, fastän icke i regelmässig verksamhet, är i fullständigt sammanhang med de lagar som reglera rörelsen i klockan? Medan jag undersöker mera noggrant sammansättningen av denna maskin, observerar jag ett anmärkningsvärt faktum: att förfärdigaren av denna klocka har gjort anordning för just ett sådant upphävande av denna lag, genom vilket både minut och timvisarna förflytta sig endast framåt. Han har anskaffat för en bakåt vänd rörelse, när en intelligent egare utväljer, förutan något trädande emellan med denna förträffliga anordning: medan jag vrider tillbaka visarn ofredar jag icke några hjul och det är icke så mycket som ett knäpp mindre: och likväl, lämnad till sig själv, kunde visarna av klockan aldrig ombyta riktning i deras rörelse. Vilken är kompetent till att säga att, när Gud omändrar visarna på den stora urtavlan av naturen, han icke har gjort något ombesörjande för sådant upphävande?.

När Johannes döparen från sin cell sände att fråga Jesus om tecken av hans Messiarätt, besvarade han genom att hänvisa till det stora utslag av Guds makt: "Blinda få sin syn och halta gå, spetälska bliva rena och döva höra och döda stå upp!" Han gjorde underverk, icke för att tillfredsställa nyfikenhet; utan att uppfylla förnuftig erfordran för intyg att hans makt var gudomlig. Gav hans underverk tillförlitliga bevis av Guds närvaro och makt? Låt oss se.

Den ryktbara klockan i Strasburgh Katedral har en mekanism så sammansatt att det syntes till den okunniga och vidskepliga nästan ett verk av övermänsklig skicklighet. Den smädade och förolämpade förfärdigaren, ännu obetald för sitt arbete, kom en dag och rörde dess hemliga fjäder, och den stannade. All ihärdighet och fyndighet av en nations mekaniker felade att återställa dess i oordning komna mekanism och sätta det i rörelse. Efteråt, när förfärdigarens oförättande blev gottgjort, kom han tillbaka, rörde de inre fjädrarna och satte dem i rörelse, och alla dess mångfaldiga delar försattes i rörelse igen underdåniga hans vilja. När sålunda, genom ett vidrörande, tillbakahöll och återställde dessa underbara rörelser, bevisades till varje tvivelaktig att han var upphovsmannen—med säkerhet mästaren, av denna klocka. Och när Jesus av Nasaret åstadkommer mekanism av naturen att stoppa, får dess mäktiga hjul vända tillbaka eller hindra dess storartade rörelse —mera än någon, när han icke endast stoppar, men sätter i gång igen, den hemlighetsfulla klocka av mänsklig varelse, giver han till ett ärligt sinne överhopande bevis att Gud är med honom. En avundsjuk eller ondsint person eller makt kanske hindrar eller fördärvar, men endast Gud kan uppbygga och återställa!

—Arthur T. Pierson.

JESU VERKSAMHET AV HELBRÄGDAGÖRELSE.

Jesus botade allt slags sjukdom (Matt. 4: 23, 24), inberäknat vansinne, fallandesot, spetälska, feber, förlamning; dövhet, förtvinade lemmar, svärdshugg, o. s. v.

Han botade alla som kommo till honom för helande.

Ehuru Jesus i allmänhet taget helade ögonblickligt, såsom är omtalat om kvinnan som rörde vid hans klädnad (Mar. 5: 25—29), helade han också stundom gradvis; för exempel, konungsmannens son, "det hade blivit bättre med honom." (Joh. 4: 50—53).

Jesus tog en man bort med sig själv att hela honom (Mar. 8: 23—15.)

Lidande som förorsakats av att vara besatt av djävulen voro helade på Jesu ord (Luk. 9: 42.

Ibland blevo folk helade förutan att Jesus kom i personlig beröring med dem. Vid ett tillfälle, var den person som blev helad omkring sexton (Eng.) mil avlägsen från Jesus (Joh. 4: 46—51).

Jesus lade ofta sina händer på dem som han helade (Luk. 4: 40); stundom rörde han dem endast (Matt. 8: 3); ibland tog han dem vid handen (Mark. 1: 31); många gånger talade han endast några ord, och de blevo helade (Mar. 7: 34); somliga helade han genom att de rörde hans klädnad (Luk. 8: 44).

Jesus helade kroniska sjukdomar: en av tolv års varaktighet (Matt. 9: 20); en som hade varit sjuk i aderton år (Luk 13: 11), och en som varit sjuk i trettioåtta år (Joh. 5: 5—9). Han helade som till utseendet var hopplösa fall; för exempel, en man som var född blind (Joh. 9: 1—7).

Jesus gav till de tolv makt att hela (Luk. 9: 1), till de sjuttio (Luk. 10: 1, 8, 9); och han giver denna makt till sin församling i dag (1 Kor. 12: 9).

Nödvändiga villkor för helbrägdande var tro och lydnad. Somliga hade tro själva (Matt. 8: 2; Några blevo helade genom andras tro (Matt. 9: 2).

Han helade Hedningarna likaledes som Judarna (Mar. 7: 26—30).

Han uppväckte de döda (Joh. 11: 41—44; Luk. 8: 49—55).

Följden av uppenbarandet av Jesu makt att hela blev att många trodde på honom och Gud blev förhärligad.

Han är lika mäktig, medlidsam, och beredvillig att hela i dag som han var den tid av sin jordiska verksamhet. "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet." Heb. 13: 8.

"KOMMEN TILL MIG."

Denna är den största inbjudning någonsin given människorna—"Kommen till mig; I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." Bakom denna inbjudning är den största gåva någonsin erbjuden mänskligheten. Denna gåva är "finna ro till edra själar." Mången bjudning har blivit given, men ingen lik denna. Denna inbjuding är förutan partiskhet; varje medlem av de olika stammarna av människosläktet har rättighet att antaga den. Ingen är tillbakavisad. Den eländigaste varelse som finnes på jorden får ett lika hjärtligt mottagande som en konung på sin tron får. Tack vare Gud för en sådan inbjudning!

Det är nästan nitton århundraden sedan denna inbjudning först gavs. Herren har ännu sändebud som gå fram och tillbaka över de olika delarna på jorden kungörande den glada nyheten. Budskapen från tryckpressarna gå sin väg med ilande fort över hav och land, sökande dem som äro 'betungade" med synd, och förtälja dem om denna själaro som Jesus erbjuder dem. "Tagen på eder mitt ok och lären av mig; ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat, och I skolen finna ro till edra själar, ty mitt ok är ljuvligt och min börda är lätt." Denna inbjudning borde vara lockande till var och en som är betungad av synd. Här kan vilken som hälst utbyta ett liv av bekymmer, samvetskval, bitterhet, lidande; och elände, för ett liv av vila, sinnesfrid, förnöjsamhet, och lycka. Dem som tjäna

FRI LITTERATUR FOND.

Fonden för fri litteratur är i skuld till den allmänna kassan. Ur denna fond sändas böcker, traktater, och tidningar till Missionshem Fängelser, Reformskolor, Fattighus, Sjömanshem, Läsrum och fattiga, som önska läsa ren litteratur, men ej hava råd att själva betala för densamma.

* * * * * * * * * * * * * * * * *
* *

Vi kunna ej utgiva mer fri litteratur, till dess medel inkommer för nämnda ändamål.

Ovan anförda diagram visar huru denna skuld kan avbetalas. För varje $5.00 som insändes för denna Fond uttages en stjärna, $10. borttager 2 stjärnor, $20.00 borttager fyra stjärnor, o. s. v. Denna litteratur har varit till ovärderlig välsignelse, och har predikat till många, på hav och land. Här gives ett tillfälle för alla Trumpetens läsare, att predika evangelium, genom medel, som Gud givit oss att förvalta.

djävulen och hava en hård tid bärande hans ok kunna komma till Kristus som säger, "mitt ok är ljuvligt." Poeten intygar, "Jag har funnit det så," och varje annan som beprövat det i verklighet haver funnit Kristi ok "ljuvligt."

Forskaren åstundar att veta huru att komma till Honom. Det är en mycket lätt sak att komma till Kristus om du är nog ivrig. Den största svårighet som Guds sändebud hava i dag för att få folk att antaga denna inbjudning, är att få dem att komma till en ställning var de verkligt åstunda denna själaro.

Det första som behöves att göras för att komma till Kristus är att komma till verklig ånger för det sätt man behandlat honom medan man tjänade djävulen. Ingen kan tjäna djävulen förutan att behandla Herren orätt. Om du är nog bedrövad för det sätt du behandlat Herren är du på väg till bättring. Att vara bedrövad är icke bättring men när du bliver bedrövad giver det dig nog styrka att gå till Herren och bedja om förlåtelse för det sätt du behandlat honom. Det giver dig nog djärvhet att lova Gud att du icke mer kommer att hava någonting att göra med synd och djävulen, utan att du ämnar att leva ett rättfärdigt liv härefter. Om du har förorättat någon, genom att du är ledsen för det orätta åstadkommer icke förlikning, men om du går till honom och säger: "Granne, jag har behandlat dig orätt och har kommit för att bedja dig om förlåtelse, och att ställa till rätta varuti jag gjort dig orätt," då kan grannen förlåta och du kan också tro att han har förlåtit dig. När du ödmjukar dig själv inför Herren och beder om hans förlåtelse är du på troende grund.

En person som varit oense med sin granne känner en stor lättnad efter han blivit försonad. Vid denna stund bliver alla synder som du begått emot Gud utstrykna och aldrig ihågkomna emot dig något mera. Du har blivit född på nytt, upptagen i Guds familj; och blivit Guds arvinge och Kristi medarvinge. Ditt namn är skrivit i "Lammets Livsbok" i himmeln. Nu har du frid, ljuvlig frid, en gåva av Guds kärlek. Du har ock vila—vila emedan du fått förlåtelse för alla dina begångna överträdelser; allt som du kunde göra ånger över har blivit förlåtit.

Men denna synd i din natur som du erhöll genom syndafallet, är ännu lurande där. Du kan icke ångra dig över den emedan du icke var ansvarig för den. Du har ärvt den. Men Kristus kom för att återlösa dig ifrån denna synd, lika väl som han gjorde att förlåta de begågna överträdelser. Han kom "på det att vi må hava liv och hava över nog." Joh. 10: 10. Han kom icke endast att förlåta, men att rena; icke endast att rättfärdiggöra, men att heliggöra. "Därför led ock Jesus utanför stadsporten, på det att han genom sitt eget blod skulle helga folket." Ebr. 13: 12. "Och Jesu Kristi, hans sons, blod renar oss från all synd." 1 Joh. 1: 7. "Varför han ock kan fullkomligt frälsa dem, som genom honom komma till Gud, och lever alltid för att bedja för dem." Ebr. 7:25. Kristus kom såsom en fullkomlig Frälsare från synd. Han är upphovsmannen av en fullständig frälsningsplan, och i denna plan har han förordnat att vi skulle bliva heliggjorda.

När vi komma till honom och erhålla allt som han önskar oss att äga, få vi fullkomlig vila. Vi kunna då sjunga med poeten: " *O, denna härliga vila.*"

Heliggörelse är den nåd som bortskaffar den medfödda synden och giver oss denna "fullkomliga vila." Du kan icke bättra dig av denna synd och få den förlåten, men du kan giva dig själv till Gud och han skall rena den bort ifrån din själ. "Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att I frambären edra kroppar till ett offer som är levande, heligt och Gud behagligt, eder förnuftiga gudstjänst. Och skicken eder icke efter denna världen utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, på det att I mån kunna pröva, vad som är Guds goda, behagliga vilja." Rom. 12: 1, 2. När vi bliva rättfärdiggjorde uppgiva vi allt som är orätt och syndigt i Guds åsyn och för att bliva heliggjorda giva vi allt som är gott och ädelt till honom. Du giver Gud ditt liv, din begåvning, och tid, och allt annat som han fordrar av dig. Du ingår ett förbund med Gud att du går var han sänder dig, du bliver vad han önskar, gör vad han befaller—du överlåter dig själv fullständigt uti hans händer såsom ler i krukomakarens hand. Dina händer, fötter, tunga, och allt, giver du till honom. Du är icke din egen; du är hans. Ditt hjärta säger, "Din vilja ske, O Gud."

—S. R. McElmurry.

Forts. från 3:dje sidan.

frälst! Plötslig omvändelse är vanlig enligt Nya Testamentet. Exempel: Publikanen: den förlorade sonen; kvinnan från Samarien; de tre tusen på Pingstdagen, Paulus, fångvaktarn, och andra.

(3.) Frälsningen är av nåd, genom tron. Rövarn hade ingen rättfärdighet att bringa; bakom honom var ett syndigt liv. Jesus frälste honom förutan några gärningar eller förtjänst: på samma sätt frälsar han även dig.

—H. M. Riggle.

FÖR BARN OCH UNGDOM.

ETT MISSTAG HAN GJORDE.

En mycket intresserad och sann berättelse är omtalad om Konung Fredrik av Preussen, och en ung officerare i hans armé. Den unga mannen var en Kristen och han besökte kyrkan regelbundet. Hans liv var så uppriktigt och obefläckat att konungen, fastän icke troende på Kristendom, bemärkte det, och efter en tid sade konungen till en officerare av högre stånd att så snart som en viss gammal man som då innehade en hög plats, blev död, ämnade han att befordra den unga mannen. Officeraren omtalade det för honom; och den unga mannen började med detsamma att tänka att om konungen uppmärksammade honom och talade om att befordra honom, måste han icke vara så gudfruktig, för han var bekant med den hållning som herskaren hade till Kristendomen. Därför upphörde han att besöka den föraktade kyrkan, och började ett världsligt liv. Mycket snart därefter dog den gamla mannen, och naturligtvis, den unge officerarn väntade att bliva befordrad. Men det blev icke. En dag då konungen genomsåg sina trupper, såg han den unga mannen och läggande sin hand på hans axel, frågade huru det var med honom, och hurudan framgång den lilla kyrkan hade, och om han ännu åtnjöt att besöka deras möten. Helt visst kände konungen till förändringen som den unga mannen hade gjort. Och liknöjd meddelade han konungen att han icke besökte kyrkan något mera och att han icke hade kännedom om hurudan framgång de hade i mötena. Han blev icke befordrad. Konung Fredrik överlade: "Om den unga soldaten är så trolös emot sin *Herre*, kommer han icke att bliva trogen den plats jag hade tänkt att giva honom." —Bertha M. Brown.

I DIN UNGDOMSTID.

"Ungdomstiden är livets vår," och genom den bestämmas sommarens härlighet, höstens ymnighet, och vinterns förråd. Det är morgonen i livet, och om icke Rättfärdighetens Sol förskingrar det andliga töcken och mist före middagen, förbliver i allmänhet hela dagen dunkel. Det är såningstiden; "Ty vad en människa sår, det skall hon ock skörda." Allting av betydenhet göres intryck på av religionen i denna tidsperiod . För varje dag äro de unga sysselsatta med att så frön endera goda eller onda. Om du sår törnen och tistlar, kommer den dag då de komma att inhägna din väg. När den förlorade sonen lämnade sin Faders hus tänkte han icke att han sådde frön, och att en sorglig dag skulle komma när han blev tvungen att tränga sin väg igenom de samma törnen och tistlar som hans egen hand hade sått.

Uti den bördiga jordmån av en ung man och kvinnas hjärta växa vilket frö som hälst. Satan har skickat ut såningsmän som söka just detta slags jordmån. De unga äro mycket lätt lockade av tilldragelser utefter vägen. Denna världens sken och förlustelse har lockat många bort från vägen av oskuld och renhet, och äro i dag kämpande i den förskräckliga syndens dyiga mark.

I ungdomen är tiden att söka Gud. "Så tänk då på din skapare i din ungdomstid, förrän de onda dagarna komma och de år nalkas, om vilka du skall säga: Jag finner icke behag i dem." Pred. 12: 1. Det är en benägenhet i de ungas hjärtan att förglömma det goda de redan äro i besittning av och söka efter något bättre.

Jag skall giva några orsaker varför de unga bör söka Gud—böra tänka på sin skapare.

För det första. Det är lättare medan man är ung. Det är icke lätt att räta ut krökningen i eken som växt så i telningen. Hjärtat bliver hårdare under årens tillväxt. Det är lättare att omplantera ett ungt träd än ett gammalt. Därför, låt dig uttagas ifrån mörkrets välde och försatt i hans älskade Sons rike, nu.

För det andra. På det att icke när du blir gammal, "du skall säga: Jag finner icke behag i dem." Ju gamlare en person bliver dess mindre intresse får han, och dess hårdare bliver han att vinna med den sköna Kristendomen. På gamla dagar kommer du att bliva omgiven av en kall dimma i vilken flamman av hopp torde knappast brinna. Det vill säga, arbetet av mången mörk timma, mången bön, att bringa hjärtat tillbaka från en ungdom som är förbi.

För det tredje. Emedan det lönar sig. I detta livet vandrar den Kristna på vägar av ro och vällust. Han önskar ofta att han hade flera bägare, ty den han har "flödar över." Pris ske Gud! I det kommande livet, kommer han att vandra på gator av guld. Honom gives en korna av stort värde. Paulii vittnesbörd, när han närmade sig slutet av sitt liv, skådande över på andra sidan, var: "Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona, vilken Herren, den rättfärdige domaren, skall giva mig på den dagen, men icke blott åt mig utan ock åt alla, som älska hans tillkommelse." 2 Tim. 4:8.

För det fjärde. Emedan de unga, likasom de gamla kallas bort i döden. Var därför färdig, emedan du kanske snart bliver kallad.

"Kan du giva ditt hjärta för tidigt åt Gud?
Som så tidigt dig slöt i sin famn
Kan du börja för tidigt att älska din Gud?
Och bekänna för världen hans namn.

"Månne ungdom och vår icke passar för Gud!
Icke lovsångens klingande röst?
Månne hellre de tunga och klagande ljud.
I den kalla och vissnade höst?

"Lyssna nu till hans ord, O, vad säger det oss?
Detta ljus i allt mörker på jord,
De som tidigt mig söka de finna mig ock,
O välsignade saliga ord!

"Låten barnen, ja barnen få komma till mig,
Och förhindren dem icke än mer.
Jag vill leda dem rätt uppå visdommens stig.
Och evinnerligt liv jag dem ger!

"Månne glädjen i livet blir mindre med Gud?
Skall vår ros sina blad börja strö?
För den levande fläkt månne sångarnes ljud
Skola tystna vid vägen och dö?

"O du vet ej vad lycka och salighet är,
Förrän Jesus har blivit din vän!
Och fått släcka den evighets törst som dig tär,
Om än ofta fördold för dig är!

"O hur fattig din sång, ack hur kylig din vår,
Om ej Jesus ditt hjärta har fått.
Men med Honom hur trygg mitt i stormen du står!
Och hur lungt i den växlande tid!"

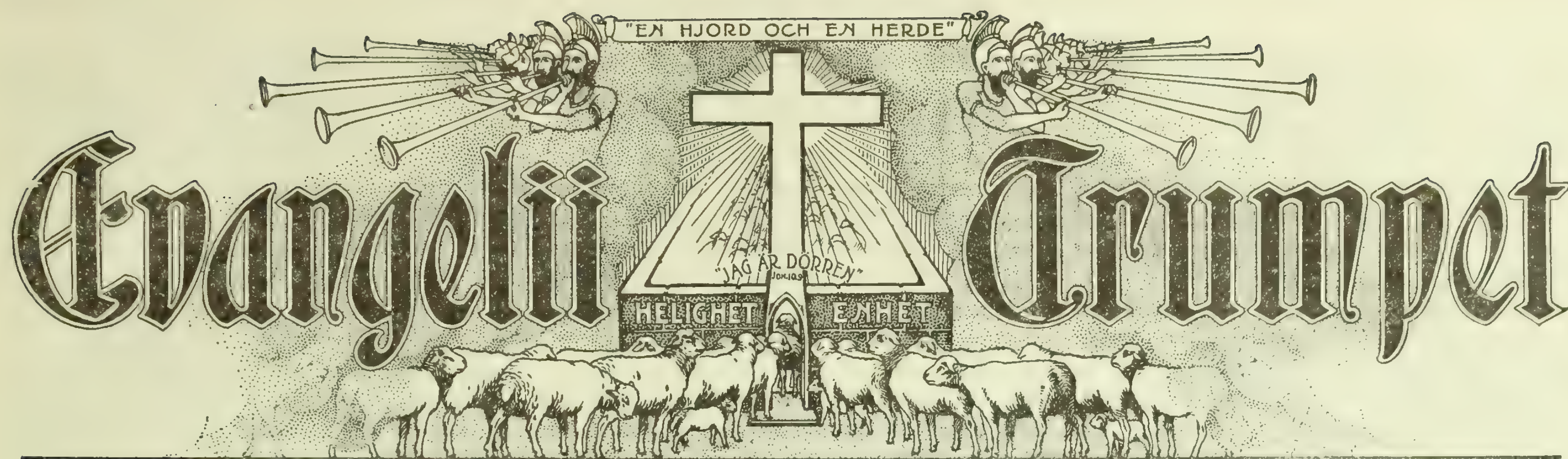
—Morris C. Johnson.

EN FÖRKASTAD GÅVA.

Vid denna glada årstid äro alla ivrigt sysselsatta med att giva och emottaga gåvor. Huru våra hjärtan äro rörda när vi mottaga små minnen från någon som vi icke hade förväntat att ihågkomma oss! Ibland komma tårarna fram när någon liten minnesgåva av kärlek—det var kanske icke mycket, men den verkliga kärleken bakom det är vad som smälter våra hjärtan.

Något litet minne vilket är givit i kärlek, är värderat och vi känna oss vara i skuld till givaren. Låtom oss betänka att en gång blev en mycket dyrbar gåva skänkt till oss alla, en gåva mera dyrköpt, av mera värde än någonsin blivit given människorna, eller någon individ? Omkring två tusen år sedan blev den given, när människosonen yttrade dessa rörande ord: "Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill utan såsom du." Tänk en sådan outgrundlig kärlek som frambringar denna gåva—en gåva, icke allenast till vänner, men till ovänner, även till bespottare och till hans egna mördare.

Vi mottaga med glädje våra gåvor. Icke en gång tänka vi att kasta åsido en enda som blivit given av verklig kärlek. Vi förkasta icke någon av dem; men Jesus—den största gåvan är förkastad av de flesta. Tänk på detta, Jesus—en gåva av Gud till ett syndigt folk—förkastad! Guds älskvärda Lamm, himmelns mest glänsande juvel, förkastad, och föraktad av människorna! Det är ej underligt att han ser ned från himmeln och gråter, såsom han gjorde över Jerusalem, ropande: "I haven icke velat." "Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre." Detta är Guds gåva—*evigt liv*. Är du i besittning av den? Den är fri. Kastar du denna dyrbara gåva såsom obetydlig åsido, då nu Gud erbjuder dig den? —Agnes E. Tuttle.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Januari, 1914. Nummer 2.

ORDET SEGRA SKALL TILL SLUT.

Mel. Drag mig närmare o Jesus.

Under korsets röda fana,
Fyld med heligt hjältemod,
Uti Jesu namn det stora,
Krönte hjälte alltid stod.

Kör: Strid med evangelii toner,
På ditt svärd—Guds ord giv akt,
Se, det biter, käre broder:
Så har Gud oss tydligt sagt.

Om än tusen trångmål, Broder,
Möta dig, med stormars ljud:
Hör från härlighetens höjder,
Herren Jesus sänder bud.

Broder, du som nedstämd säger:
Jag i världen ensam står,
Utan bröder, sorg jag äger,—
Jesus vid din sida går.

Uti Nya Testamentet,
Mycket gives till vår tröst:
Här Matteus, Markus, Lukas
Och Johannes komma först.

Och Apostlagärningarna,
Jämte Romarenas brev
Två Korinters och Galaters,
Dem vår broder Paulus skrev.

Till Efeser och Fillipper
Och Kollosser sändes brev;
Tvänne brev till Tess'loniker
Två Timotius Paulus skrev.

Tvänne brev har Petrus givit,
Och Johannes skrivit tre;
Ett har Jakob, Judas skrivit,
Att det rätta vi må se.

Uti Uppenbar'lseboken
Där till sist Jesus lär:
Vi iförda vita dräkten
Skola vänta—Han är när

Vill du veta, kära Broder,
I vad sällskap här du går:
Fadren, Sonen, Helge Ande,
Som ditt hjärta vunnit har.

Adla män och ädla kvinnor,
Bibeln, Guds bok, talar om,
Blevo frälsta, heliggjorda
Genom tron uppå Guds Son.

—*A. Swahn.*

DET STORA BEHOVET I DAG.

Jesus var en gang på besök i de två systrarnas hem, nämligen Marta och Maria Marta var sysselsatt med de timliga bestyren för sin framstående gäst, medan Maria utvalde att lyssna till Jesus lärande henne det som angick hennes själ. Hans svar på Martas begäran angående ämnet var infattad i följande: "Men ett är nödvändigt Maria har utkorat den goda delen, vilken icke skall tagas ifrån henne." Luk. 10:42. Mitt under oupphörligt yrande av affärer och förlustelse, betungande av bekymmer och ansvarighet i livet: Uti förvirring och under en mantel av religiös bekännelse och tvist, det stora behov som Jesus sökte att intrycka hos Marta är behovet i dag.

Vi behöva att vara flitiga i vår sysselsättning, uti att uppfylla skyldigheter mot våra familjer, vårt land, och våra gäster när de besöka oss, men först framför allt annat det största behovet är våra själars frälsning ifrån synd. Naturligtvis, vi behöva föda för oss själva och våra familjer; vi behöva förtjäna medel för att möta vår finansiella ansvarighet till våra medmänniskor; vi komma att behöva någon att draga försorg om oss när vi bliva gamla och svaga, skulle vår tillvaro så förlängas; men medan dessa äro behov, som erfordra vår omtanke, är en viktigare sak beständigt för handen; men om vi icke behandla det som den enda högst betydande sak, bliver vårt hela ändamål i livet förstörd och vår framtida sällhet blottstäld.

Kära läsare om du icke är sökande först Guds rike och hans rättfärdighet gör likt Maria, vänta vid Jesu fötter till dess du är frälst.

—J. C. Blaney.

ETT FÖRENANDE AV SEKTERNA.

En utav de mest betydande rörelser inemot församlingsunion är den som påbörjades år 1910 av den Episkopala församlingens allmänna Konvention. Rörelsen är icke endast ett Episkopalt företag. Kommissionen som anföra rörelsen enrollera både de Protestantiska och Katolska församlingars samverkan och eftersträva att åvägabringa en allmän konferens av de Kristna sekterna. Ändamålet av denna allmänna konferens är övervägandet av meningsskiljaktighet och överensstämmelse emellan de mångfaldiga sekter. Icke något särskilt system av enhet kommer att framställas vid denna första rådplägning.

Från intresset som visas i detta förslag synes det tydligt att någonting avgörande kommer att utföras riktningen av att förbereda för en betydande sammanslutning av församlingarna. Den Katolska församlingen visar ett gynnande deltagande, många av dess framstående ledare hava uttryckt sitt gillande. De Protestantiska kyrkorna, både i Europa och Amerika understödja dem. I Amerika har redan mera än trettio komitéer blivit tillsatta representerande de olika partierna av Kongregationalförsamlingen, Presbyterierna, Metodisterna, Brödraförsamlingen, Baptisterna och de Reformerade församlingar.

Det är intressant att märka att när detta förslag blev framlagd för tre år sedan i Cincinnati erbjöds pänningarna, som voro behövliga för att utföra verket, av Mr. J. P. Morgan, världens största finansör, som dog för några månader sedan. Världens största bankir hjälpte materiellt världens framstående religiösa ledare i att åstadkomma en betydande religiös förbindelse som är huvudsakligen världslig. Uti läsandet av planerna och metoden av förfarandet, kan icke den andligt sinnade personen hjälpa utan att uppmärksamma bristen av andlighet och närvaron av endast naturlig begåvning.

Men utförandet av denna rörelse går icke ännu så obehindrad som några önskade oss att tro. Klasståndet och registret av församlingsmedlemmarna fördela icke med deras ledare vidden av synkrets och grundlig insikt som kunna föranleda dem till att mottaga begrepp om enighet. Lokal själviskhet och förutfattad mening hålla dem ofta på svärds avstånd. Och denna själviskhet utsträcker sig också högre upp. Talande om enhet låter ganska angenämt, men när det kommer därhän till att verkligen uppoffra för att göra samverkan en möjlighet, förändras samtalet. Exempel av detta finnas angivet av två stora religiösa samfund på svar till ett unions förslag av Missions Rådförsamlingen. Förslaget var att dess väsentliga samfund fördela bestämda verksamhetsfält och besluta på förhand vilket samhälle som var att upptaga dessa fält. Både de Episkopala och Metodist församlingarna avvisade tillbudet. Det är helt synbart att stora förändringar måste ske inom alla samfunden innan de äro färdiga för ett förenande.

För att dessa förändringar bliva gjorda,

och en mera vänskaplig stämning emellan de olika samfunden kan bliva gällande, måste den första ansträngning vara att bortskaffa likgiltighet, otålighet, och misstanke synbarlig emellan medlemmarna. När allt detta bliver bortskaffat är tiden inne att göra faststälda planer för att åstadkomma enighet

Kommer någonsin denna tid? Från de anmärkningsvärda förändringar i förhållande ibland sekterna emot varandra i de sista tjugo åren, från den allmänna riktningen av förhållanden i nuvarande tid, och den hastighet varmed förändringar ske, är det endast att vänta att de bliva samstämmiga förr eller senare. En utav dessa två saker måste inträffa innan en förening är möjlig: Antingen måste den Kristna världen tillintetgöra deras olika läror och avgöra att vara av samma åsikt, att hava en och samma lära, eller också bliva så opartiska i särskilda lärosatser så att de icke fråga efter huruvida de predikas eller icke. Det senare kommer att innebära att hela massan av religiösa meningar bliva blandade tillsammans i en massa, att skiljaktigheter därigenom försvinna. Och detta, våga vi säga, bliver tillståndet i denna sak när föreningen av sekterna bliver fullständig. Alla slags läror och alla slags andar bliva då gillade och med ett obiblisk fördrag översedda.

Böra vi motstå denna populära rörelse inemot förenandet av kyrkorna? Vi måste motstå den förenade sekterismen lika som vi motstå de enskilda sekter. Att deltaga i denna rörelse blev oförenligt och obibliskt. Om grundprincipen av sekterismen är orätt, förbättras då sekterna något genom att förenas? Guds sanna barn finna icke någonting gott i denna rörelse. Ett faktum är, att kämpande för sanning bliver nu häftigare, ty vi måste nu möta förenade motståndare.

Förenandet av sekterna komma icke att utgöra Nya Testamentets endräktiga församling såsom de ofta göra anspråk uppå. Om sekterna i sig själva motsäga det Nya Testamentets lära ,så bliver dess förenande likaledes. Sekterna, vare sig åtskilda eller förenade, utgöra icke Guds Församling—Kristi kropp. Denna kropp är sammansatt av endast sanna tillbedjare, och medan de följa Ordet och Guds Anda, och genom lydnad därtill förkasta de all mänsklig trosbekännelse, och äro ledda till den samma offentliga församling av enhet och organisering som existerade i apostlarnes tid. Sålunda kunna vi urskilja emellan det populära sekteriska förenandet i vår tid och det Nya Testamentets rätta församling. De likna icke varandra i någon mån.

Verkar Gud igenom de förenade sekterna? Icke mera än han gör igenom de åtskilda sekterna. Han verkar endast igenom medlemmar i sin församling, vilka de äro, och var de än äro, med icke något avseende på sekterisk åtskilnad. Sekterna i sig själva äro icke någon del av Guds församling, av vilkens församling äro de då en del? Sedan det endast är en församling utom Guds församling, är den frågan lätt besvarad. Måtte de förenade sekter komma ihåg, att de äro icke mera en del av Guds församling än de splittrade delarna äro.

Men om denna plan, som nu utarbetas att förena sekterna icke är en del av Guds plan att frälsa världen, är det utan tvivel en uppfyllelse av Johannes förutsägelse Uti dessa profetiska uppenbarelser förutsåg han nuvarande tiden och den nuvarande sekteriska rörelse. Det är en del av denna rörelse som nu hopsamla hela den religiösa världen till den stora striden av Harmagedon, var den stora onda skaran, nu utrustad för deras avgörande anfall emot Guds sanna barn; men de komma att bliva tillintetgjorda genom Guds dom.

Sekterismen, som ofta bevisats, är icke av Gud. Den måste därför vara, både i dess fördelade och dess förenade tillstånd, av djävulen. Förenandet förändrar icke dess kännetecken. Parti är ett verk av synd; synd är av djävulen, och likaså måste dess verk befinna sig vara.

Från *Gospel Trumpet.*

MÄNNISKANS VÄL.

"Men om det misshagar eder att tjäna Herren, så utväljer åt eder i dag vem I viljen tjäna, antingen de gudar, som edra fäder tjänade när de bodde på andra sidan floden, eller de gudar, som dyrkas av Amoréerna, i vilkas land I själva bon. Men jag och mitt hus vi vilja tjäna Herren."

Några tro och lära att en del människor äro skapade till evig fördömelse, och andra till evig frälsning, och att vad som är människan förelagt, kommer att hända, och att hon ej kan förhindra det. Men av ovanstående text se vi att människan är förelagt att själv välja om hon vill tjäna Gud eller ej. Detta överensstämmer, både med många andra skriftställen, och med sunt förnuft. Varje människa med sunt förnuft väljer dagligen vad hon skall göra angående timliga ting. Hon har även förmågan att välja vad angår andliga ting. Men tiden för hennes val är dock begränsad. Av ovannämnda text se vi att Israels barn uppmanades att välja *i dag.* När Gud kallar människan, när nådatiden varar, då är tiden att välja. Så välj då nu vem du vill tjäna, antingen Herren, eller andra gudar. Men säger någon, jag vill visserligen ej välja att tjäna några avgudar. Min käre läsare om du ej dyrkar och tjänar himmelns Gud av hela ditt hjärta, så dyrkar du någon avgud. Största delen av människorna välja att dyrka avgudar. En avgud som är mycket ärad och tillbedd i vår tid, är *jordiska rikedomar.* Otalig är den mängd av människor som tillbedja vid dess altare. De tjäna honom med all flit, och hängiva sin tid och sina krafter nästan uteslutande åt hans tjänst. Andra välja att tillbedja på den *världsliga ärans* offerhöjd. De sträva efter ära och anseende. De söka en på ett och en annan på ett annat vis att vinna människors gunst och uppmärksamhet. Åter andra välja att knäböja inför de köttsliga lustarnes fördärvliga avgud. De giva sina köttsliga begärelser fritt rum, i det de supa, begagna tobak, leva i frosseri, eller hängiva sig åt sinnliga lustar. Åter andra äro tjusade av *ögonens begärelse,* och välja att tillbedja denna avgud. De förslösa sin tid och sina medel med att bevista teatern och andra onyttiga föreställningar. De resa land och riken omkring för att bese världens märkvärdigheter, blott för att tillfredsställa ögonens begärelse. Många välja att offra sin tid och sina medel, ja, till och med sin hälsa, på gudinnan *modets* oförnuftiga altare. Denna avgud tillbedjes mest av kvinnorna. De utstyra sin kropp med dyrbara kläder och så snart som *modet* har något nytt att bjuda på, kasta de dem åsido och förskaffa sig modets nyfödda foster. De påtaga sig dyrbara juveler. De begagna hårt åtsittande snörliv som förstör, både deras egen och deras efterkommandes hälsa. De kläda sig i "obövisk dräkt" allt för att bevisa sin hyllning åt denna, aldrig tillfredsställda gudinna. Många flera avgudar kunde uppräknas. Vad hälst en människa håller kärare än Gud är en avgud. Gud har givit människan fritt val att tjäna honom. Han tvingar ingen att tjäna honom. Likväl är det hans önskan att alla måtte tjäna, älska och tillbedja honom: emedan han älskar människorna och önskar att göra dem lyckliga. Alltså giver han människan tid att vända sig till honom och bliva frälst. Denna tid har dock en viss gräns. "Utväljen åt eder *i dag* vem i viljen tjäna." I timliga saker finnes vissa ting som inverka på människans val. Till exempel, landbrukaren skulle väl ej beså sin åker om våren om han hade hopp om att skörda om hösten om han än uraktläte att så. Men han vet att detta är omöjligt. Alltså genom att tänka på framtiden och begrunda följderna av hennes handlingar inverkar det på människan att välja det som hon anser kommer att bereda henne den störst lycka. Likaså med hänsyn till andliga ting. När mäniskan väljer vilken Gud hon vill tjäna, bör hon taga framtiden i betraktande och fråga sig själv: vad bliver följden av mitt val. Följden av att tjäna denna världens gudar bliver till största delen ett otillfredsstält liv här i tiden, och sedan efter döden en evig förtappelse, och förkastelse från Herrens ansikte. En evighet av olidliga kval och plågor i den sjö som brinner med eld och svavel. Följden av att tjäna den sanne Guden bliver ett liv av frid och glädje här i tiden och en evig het av lycksalighet i himmeln, bland de heliga änglarna, alla Guds barn och Herren själv, när dett livet slutas. Käre läsare, om du ej ännu begynt att tjäna Himmelns Gud, begrunda noga vad resultatet av ditt val kommer att bliva, och likt Josua, gör ett förståndigt val.

—L. P. Peterson.

O EVIGHET.

Tiden på det längsta är endast av kort varaktighet, evigheten tager aldrig slut, den varar beständigt. Tiden tillhör endast detta livet, och ilar framåt med snabbhet.

Evigheten tillhör det stora omätliga livet på andra sidan. Tiden är omtalad såsom det förflutna, nuvarande, och det tillkommande. Det förflutna kunna vi icke återkalla, förändra, ej häller leva det över. Det nuvarande är all den tid som vi verkligen kunna göra anspråk på såsom vår egen. Framtiden är icke vår. Många försumma det nuvarande och leva med sina tankar endera i det förflutna eller i det tillkommande.

Somliga leva längre här i tiden än andra men vi komma alla förr eller senare till slutet, medan evigheten går framåt och framåt alltjämt. O, långa evighet! Var skola vi tillbringa den?

Tiden är given oss för att vi skola bereda oss för att möta Gud. Evigheten är given oss för att tillbringa den med Gud. Evigheten bliver lika lång, i alla fall, för dem som försumma frälsningen som för dem som mottaga den. Var och en som vill kan åtnjuta evigt liv, men alla som icke vilja komma, måste utstå evig fördömelse.

"Jag stod vid de tidslitna portar,
Var mången en pilgrim har gått
Ut intill den eviga framtid,
Ty rena och trogna de stått.
Och medan i tankfull beundran,
Evigheten kändes så när,
Och sång från de hemkomna trogna
Jag tyckes mig höra så när.

"Jag dröjde i tystnad och hörde
Årens tunga och släpande steg,
Och betänkte de skyldigas öde,
När Jesus i hast kommit ned.
En rysning kom över min ande
Då minuternas vikt jag förstod
Ty evighets tystnad blev bruten
Av de plågades suckar och rop.

"O, evighet!
Långa evighet,
Hör de tunga fotsteg,
Av evighet."

Från *Gospel Trumpet.*

KAN EN MÄNNISKA BEHAGA, ELLER TÄCKAS GUD?

Vi läsa i Romarebrevet 8: 8: "Men de, som äro i köttet, kunna icke täckas Gud." Några religiösa folk lära ifrån denna text att så länga som en människa lever här i denna världen är det omöjligt att täckas Gud. Men är detta Pauli egentliga mening i detta uttryck? Nej visst icke. De som hålla denna läran om de endast ville läsa och giva akt på den följande versen skulle de se villfarelsen av en sådan lära. Ty Paulus säger "Men I ären icke i köttet utan i anden." Icke skrev han till dem efter de hade lämnat denna världen. Nej, de bodde i Rom. Uttrycket "*Men de som äro i köttet,*" har en annan betydelse; nämligen: att leva i och följa köttets sinne, den köttsliga adamitiska medfödda naturen vilkens gärningar Paulus beskriver i Gal 5: 19—21. En människa som är omvänd till Gud och fått del i pånyttfödelsen får ett nytt sinnelag, bliver en ny skapelse; får ett nytt hjärta och en ny ande, nämligen Kristi sinnelag och ande som bliver orsak till ett rent nytt liv vilket liv är behagligt inför Herren.

Medan människan än lever i den gamle adam, köttets sinnelag och natur är det omöjligt att täckas Gud. Detta sinnelag är fiendskap mot Honom och måste dödas med Andens kraft, liv och gärningar. Efter vi blivet pånyttfödda och fått Guds Andes inboende måste vi leva i Anden. eljest dö vi, (vårt andliga liv.) Rom. 8: 13. Endast dem som drives av Guds Ande äro Guds barn, vers14 och behaga Gud.

Lärer Bibeln då att en människa kan täckas Gud? Låtom oss se. Vi läsa i Ebreerbrevet 11: 5 angående Enok, han förde ett gudlikt leverne och Gud tog honom bort. "Ty förrän han vart borttagen, fick han det vittnesbörd, att han täcktes Gud." Då Jesus var född, sjöngo änglarna: "Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, till människorna ett gott behag." Detta bevisar att Gud har ett gott behag i människan genom Kristus Jesus. Se Ef. 1: 5. Då Paulus skriver till Kolosserna beder han sålunda: "Därför upphöra icke heller vi att, från den dag vi fingo höra det, bedja för eder och begära, att I mån varda uppfyllda med kunskap om hans vilja, i all andlig vishet och insikt, så att I vandren värdigt Herren, honom i allt till behag, bärande frukt i all god gärning och tillväxande i Guds kunskap." Kol. 1: 9—10. Men kanhända någon frågar: Vad är behagligt inför Herren? Svar: Då vi leva och rätta vårt liv och vandel efter apostlarnas lära vilket är det Nya Testamentets lära, då täckes vi Gud. 1 Tess. 4: 1. David säger till att lova Guds namn med sång och upphöja honom med tacksägelse, det är behagligt inför Herren. Psa. 69: 31—33. Till att leva i mycket bönomgänge med Gud är också välbehagligt för honom. 1 Tim. 2: 1—3. Det täckes Gud att genom dåraktig predikan frälsa dem som tro. 1 Kor. 1: 21. Förutan tro är det omöjligt att täckas Gud. Eb. 11: 6. Barnen kunna täckes Gud i det att de äro sina föräldrar lydiga i allt. Kol. 3: 20. Till att meddela av vårt timliga till Herrens arbete och till de nödlidande är ock behagligt för Herren. Fil. 4: 18; Ebr. 13: 16. Jesus säger till Judarna: "Ty jag gör alltid det som är behagligt för honom. (Fadren) Joh. 8: 29. Fadern gav vittnesbördet om honom: "Denne är min älskade Son, till vilken jag har ett gott behag." Det samma vill han säga om oss om vi alltid göra de ting som behaga honom. Om vi så göra då giver Johannes oss ett skönt löfte: "Och vadhelst vi bedja få vi av honom, emedan vi hålla hans bud och göra det som är behagligt inför honom."1 Joh. 3: 22. "Därför, mina älskade, likasom I alltid haven varit lydiga, arbeten—icke allenast såsom i min närvaro utan nu mycket mer i min frånvaro—med fruktan och bävan på eder frälsning. Ty Gud är den, som verkar i eder både vilja och gärning för sitt välbehags skull." Fil. 2: 12—13. "Men fridens Gud, vilken från de döda har återfört den, som genom ett evigt förbunds blod är den store herden för fåren, vår Herre Jesus, han göre eder skickliga i allt gott verk, till att göra hans vilja, verkande i eder vad täckeligt är inför honom, genom Jesus Kristus, vilken vare ära i evigheters evighet! Amen." Ebr. 13: 20—21.

—E. Kreutz.

DET OÄNDLIGA VÄRDET AV TIDEN.

Tid, du förhall till evigheten! Uppå dig bero det omätliga öde av jordens oräkneliga myriader! Uti vår korta bekantskap med dig öppnas portorna till beständig lycka, eller det fruktansvärda inträdet till evig förtvivlan.

Människorna tör kasta bort de ovärdiga juveler av tid medan deras sinnen äro augripna av mani för världslig vinst eller bedövade av synd, men det kommer en tid när de komma att sätta fullt värde på ett ögonblick av tid. Det bliver vid den stora växlingen emellan tiden och evigheten. Där skulle konungar utbyta sina riken för en minut av tid, miljonärer skulle giva sina miljoner för en minut i vilket att bättra sig, och den eländigaste usling på jorden skulle med glädje utstå tiofalldigt kval av elände om han endast fann tid att bereda sig, att undkomma från en evighet av lidande.

Ack, kära själ, du kanske vårdslöst kastar bort de dyrbara minuter, med deras åtföljande lägliga tillfälle av rik belöning, men det kommer en tid när den mest obeskrivliga ängslan, de gräsligaste samvetskval av själ och samvete kunna icke återkalla en enda minut, kunna icke häjda de framilande minuter ej heller framkalla från dödens kalla hjärta en enda anmärkning av sympati.

"Eftersom I icke villen höra, när jag ropade, eftersom ingen aktade på, när jag räckte ut min hand, eftersom I läten allt mitt råd fara och icke villen mottaga min tillrättavisning, därför skall ock jag le vid eder ofärd och bespotta, när det kommer som I frukten, ja, när det I frukten kommer såsom ett oväder, när ofärden nalkas eder såsom en storm och över eder kommer nöd och ångest. Då skall man ropa till mig, men jag skall icke svara, man skall söka mig med iver, men icke finna mig. Därför att de hatade kunskap och icke funno behag i Herrens fruktan, ej heller ville följa mitt råd, utan föraktade all min tillrättavisning, därför skola de få äta sina gärningars frukt och varda mättade av sina egna anslag." Ord. 1: 24—31.

Därför, O syndare, tag dig till vara; medan tiden och tillfälle äro dina, "bered dig att möta din Gud!"

—M. R. Culbertson.

"När en ädel människa inser sin orätt, blir hon förbittrad på sig själv—en oädel människa blir förbittrad på andra."

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör

C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . .40 *cts.*
Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER:

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och likvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, bista, Örebro.
Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 13, Juni 13 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exämpel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 14. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Vad vill du göra med Jesus?

◆◆◆

Liksom då Jesus stod inför Pilati domstol, står Jesus *i dag* inför varje oomvänd människas hjärtas domstol.

◆◆◆

Försök att sända Honom bort till Herodis—dina ovänner, eller vänner. Det hjälper dig föga att du enas med dina ovänner, under det I båda förkasten denna härlighetens Konung.—I haven dömt honom till döden och därigenom uttalen I dödsdomen över Eder själva.

◆◆◆

I morgon kanske du skall ställas inför Jesus, då skall han sitta på domstolen. Frågan bliver då huru du har dömt dig själv, och Jesus, under det han stått inför ditt hjärtas domstol,—om du ej bevisat honom barmhärtighet. "Ty dom utan barmhärtighet skall övergå dem som ej bevisat barmhärtighet.

Efterkom ej ropet av de köttsliga begärelser, eller hotet att ej bliva kejsarens vän, och släpp ej ogärningsmannen lös; lyssna till Lammets Hustrus (Guds barn) kärleksfulla om än svaga varning: befatta dig ej med—gör intet ont till denne rättfärdige Mannen. Bestäm dig för, att med Guds hjälp nu, i början på det nya året att du skall avgöra domen till din egen och Jesu fördel. Frukta ej att mottaga Honom i ditt hjärta och bekänna Honom inför världen. Övergiv honom ej, du svaga Guds barn—följ Honom tätt i spåren. "Vad skolen I göra med Jesus?"

FRÅN KONTORET.

Vi hade ett välsignat församlingsmöte. Guds Ande var närvarande i kraft, och mycket gott blev uträttat, som vi tro skall bära frukt i tid och evighet. En full beskrivning av mötet kommer i nästa nummer av Trumpeten.

◆◆◆

Alla de välsignelser, som Herren har utgjutit över oss här i den senare tiden i det han har besvarat våra böner för verksamhetens framgång, taga vi, som en pant på större ting, och vi följa Pauli fotspår, i det han säger: "Men ett säger jag: Jag förgäter det, som är tillryggalagt, och sträcker mig mot det, som är framför, och jagar mot målet efter den segerlön, som förehålles av Guds kallelse ovanefter i Kristus Jesus."

◆◆◆

Arbetarne här blevo ihågkommna med julgåvor från bröder och systrar på olika platser. En församling i Dakota sände $90 00. En broder och syster från Chicago sände $30.00, från en annan plats $4.00. Efter att dessa mycket beaktade gåvor delats, blev det $5.35 till envar. Vi sända alla vårt hjärtligaste tack till givarne, med bön till Gud, att han skall belöna envar hundrafallt.

◆◆◆

Förbättringar i kapellet och andra förbättringar med vilka vi hava haft bråttom under en längre tid blevo nästan fullbordade, så att den stora lokalen i kapellet var så att säga färdig vid mötets början. Gud sände Broder Moxnes från Milan, Minn., till att måla lokalen, för vilket vi äro mycket tacksamma. Andra bröder stannade att fullborda arbetet på andra våningen, så att nästa gång, när bröder och systrar samlas här, kunna de med Guds hjälp finna hela lokalen färdig. Vi hava också drillat en brunn på lägerplatsen och erhöllo gott vatten. Thos. Nelson.

Utdrag från vår korrespondens.

"Jag har med glädje mottagit Evangelii Trumpet, och sänder nu 75 cents, för att den skall bliva sänd till min syster i Kansas."

"Tack för Evangelii Trumpet, som kom med bröd till stor välsignelse för mig."

"Gud är god emot mig, han uppháller och bevarar mig både till kropp och själ; men jag har icke många pänningar, annars hade jag sänt mera. Jag beder för eder för varje dag."

Hälsning till Läsarne.

Ännu en gång sända vi en hälsning till våra älskade Läsare i Jesu dyrbara namn. Vi äro mycket tacksamma till vår himmelske Fader för hans godhet emot oss från dag till dag. Han har varit särdeles god emot oss på den sista tiden, i det han har välsignat oss både till kropp och själ, så väl som i arbetet, som han har givit oss att utföra för hans egen ära och våra medmänniskors lekamliga och eviga väl. Det är med glädje och tack till Gud att vi kunna säga att vi äro frälsta från synden; men det är med ännu större glädje att vi kunna förtälja om andra människors frälsning.

Det är intet på jorden, som bringar så stor glädje och lycka, som detta, att få lov til att leva, verka och lida för andras väl.

För en tid sedan begynte Herren att lägga bördan för själars frälsning tyngre på våra hjärtan än någonsin förr. Vi började att bedja för uppväckelse till liv ibland människorna, och tillika att Gud ville uppväcka dessa av hans kära barn, som äro slumrande och liknöjda. Vi äro glada för det att Herren har allaredan börjat att sända svar på våra suckar och böner för hans sak. Vi lägga märke till att Guds barn visa större iver för själars frälsning än vi hava sett för en längre tid. Detta bringar glädje till våra hjärtan, då vi veta att det är svar på våra böner. I det möte, som vi hade mellan Jul och Nyåret, visades det att det var större iver för Guds saks framgång än vanligt. Alla sade, att de skulle bedja och verka för deras medmänniskors frälsning mera i detta år än de hade gjort tillförene, och de fleste skrevo sina namn under följande beslut: "Med Guds nåd och hjälp besluter jag att giva en del av min tid i år 1914 till att besöka från hus till hus, för att tala om för folket om Jesus och hans ord, och på samma gång vill jag försöka att få prenumeranter till Evangelii Trumpet eller "Evangeli Basun," så väl som att utdela annan litteratur för folket att läsa." Det var med en helig hänförelse som Guds folk skrevo sina namn under detta beslut, och vi äro förvissade om att det skall bära frukt till själars frälsning och Guds rikes framgång på jorden.

Läsare, vad skall du göra för Jesus och dina grannar, vänner och släktingar, som ännu sitta i mörker och gå till evig förtappelse, därsom icke någon bringar ljuset till dem förrän det är försent? Har du nåd och kraft i din egen själ till att gå ut och omtala för dem om sanningen som kan frigöra även dem? Har du levat ett sådant liv, att de hava förtroende för dig, såsom en kristen? Om så icke, då är det tid, att du själv vaknar upp, och söker Herren för hjälp till din egen själ, tills du har kraft och nåd till

att leva som en kristen, och tills du själv är fyld med den Helige Ande, så att från ditt liv och tal må, som Skriften säger: "Flyta levande vattuströmmar." Låt Herren lägga bördan för dina medmänniskors frälsning på ditt hjärta, intill du icke längre kan behålla den uti din egen själ endast, men att det kommer ut i ditt tal och dina brev till vänner och släktingar. Gud vill att alla hans barn skola hava del i syndares frälsning, och det gläder oss att se, att våra käre Bröder och Systrar i Herren börja att se deras härliga förmåner i detta hänseende. Snart skola vi få se, att det icke är förgäves att bedja för syndares frälsning, och Gud vill sända sin Ande till människornas hjärtan som svar på våra böner, och sålunda bliva de beredda till att mottaga evangelium. Vi läsa i Apg. 8: 39. "Och han vandrade omkring och förkunnade evangelium i alla städer." Det var icke apostlarna allena, som förkunnade Guds Ord, men när det uppstod en stor förföljelse emot de Kristna i Jerusalem, som gjorde att de kristna måste fly till åtskilliga städer, för att rädda sina liv, så gingo de omkring och förkunnade Evangeliets Ord. Alla må bedja och kämpa för syndares frälsning. Sålunda som en har sagt: "Några må gå, andra må giva, alla må bedja." Läsare, börja nu att taga del i Herrens frälsningsverk; ty däruti deltager du med Jesus och hans tjänare, som förkunna hans dyrbara evangelium. Tag del i deras böner och tårar; gör vad du kan i att tala om Jesus; skriv till dem du icke kan tala med, giv ut litterature, och giv av dina medel till dem, som uppoffrar sin tid till Gud och hans rike.

Vi hava också haft den glädjen, att få svar på våra böner, för kolpotörer. Vi har bedit mycket till Gud, att han skulle uppresa män och kvinnor, som kunna giva sin tid till att resa omkring med vår litterature, och tala och bedja med folket. Vi hava sett behovet av sådana arbetare, och började att bedja Gud att utsända sådana. Vi hava allaredan hört från en broder i Danmark, som önskar att upptaga detta arbete, samt en broder i Ryssland, som önskar att gå ut med litterature ibland svenskarna, som bo i detta land. Vi tro detta är en pant på vad som skall ske på den vägen i en nära framtid och vi ämna icke att släppa Herren, förrän vi få höra ifrån många sådana arbetare. Vem vill gå, och vem vill giva av sina medel till dem, som gå ut, så att de kunna gå ohindrade? Vi hava åtagit oss att låta sådana arbetare få litteraturen så billig, att de kunna sälja den och tjäna litet därpå; men detta innebär, att vi förlora vad tryckningen angår. Vem vill hjälpa med medel, så att litteratur kan sändas till dem, som äro villiga till att uppoffra tid och förmågor, hus och hem, för att sprida sanningen på detta sätt? Måtte Herren få tala till oss alla, och låtom oss verka nu, "medan dagen är; natten kommer, då ingen kan verka." Vi bedja mycket till Gud, att han låter sin Ande verka i sin egen församling, att den må resa sig som en man, med evighetens allvar för ögonen, för att låta ljuset skina i denna mörka världen, och vi vänta svar på våra böner. Vem vill säga: "Herre, här är jag; sänd mig." O Herre, låt kärlekens och nitets flamma brinna ljusare och varmare, intill den sätter våra hjärtan helt i brand för Jesus och hans dyrbara sak; och låtom då elden sprida sig till syndares uppväckelse, frälsning och helgelse. Amen.

Thos. Nelson.

FRÅN ARBETSFÄLTET.

Till de kära Guds barn som blivit återlösta med Jesu dyrbara blod, hälsning i Jesu namn!

Är nu tillbaka till Grönhagen, Blackstad. Jag reste i slutet av Juli i sällskap med min Far till Göteborg och var med honom där hos hans bekanta omkring två månaders tid. Efter denna tid var det min stora förmån att vara hos de heliga i Göta en tid och lära känna dem, Herren lät mig förstå vad han har gjort för sina barn på denna plats och det var dyrbart för min själ då jag förnam att han tagit Luteraner, Baptister, fria Missionsvänner och Metodister och smält dem tillsammans i "enhetens band" för att dyrka och tillbedja Gud efter Bibelns väg. Ord fattas mig att uttrycka mig huru ljuvligt det var till min andliga människa, och jag jublar vid tanken på att Gud har en församling även i Sverige på en plats som har blivit uttagna eller köpta från människorna och följa Lammet var helst det går och som har blivit frigjord ifrån människobud: stadgar och meningar, lov ära och pris och tack vare Honom som är värdig, och som har köpt oss åt Gud med sitt blod. Kära Guds barn på Göta håll fast det I haven, att ingen tager Eder krona, och gån framåt i Ordets och sanningens ljus!

Huru nödvändigt är det icke, att leva av vart och ett ord som går från Guds mun. Många av de så kallade kristna i våra dagar tycka ej om att följa den enkla och raka Bibelns väg, de göra sig egna vägar, Bibeln är för den såsom en gammal urkund som har varit, men bör ej beaktas och åtlydas nu. Kära medvandrare till evigheten! det är Bibelns ord (som också är Guds ord) som skall döma dig och mig på den yttersta dagen.

En broder sade en gång "när du och jag möter varandra inför Guds domstol, och Han börjar göra oss frågor, sägande: har du tvagit din broders fötter? "Ja, vadför gjörde du det?" "Jo, Herre jag läste i Bibeln var du sade, att vi leva av vart och ett ord som går från Guds mun. Jag läste ock, att Jesus tog vatten i ett bäcken och tvättade lärjungarnes fötter, och sade därmed att han givit oss ett föredöme," o. s. v. En annan Broder som är församlingsföreståndare sade att han vid lägligt tillfälle skulle fråga vilket de helst ville befinnas göra då Jesus kommer: antingen att två en av Hans lemmars fötter, eller vara samlade till ett symöte? Det står ock skrivet, att vi måste tro och bliva döpta (icke såsom många vill hava det, att bliva döpt och sedan tro,) och mycket mer som kunde här påpekas, som är nödvändigt och väsentligt att åtlyda och som har blivit förvrängt, eller och utelämnat alldeles, under den mörka avfallets tid.

Jag har varit i Sverige över tre års tid, och önskar och beder att Herren ville lägga sin hand på någon att upptaga verksamheten här ibland barnen. Det är i barn- och ungdomsåren som hjärtat är mjukt och böjligt för Gud, och då bör sann kristendom inplantas i deras hjärtan. Sveriges folk äro fördomsfulla och inlärda med avfallets dogmer, och det tar tid innan man vinner deras förtroende. Här är ännu strider att kämpa; ty mörkrets och ljusets rike har aldrig kommit överens, och jag vet knappast icke vilka strider som äro svårast att möta, antingen dem som komma i formen av ljusets ängel, eller ibland världsmänniskorna.

Jag hade ej tänkt att fortsätta med söndagsskolan efter jul, ty här är så många krav på mig, men många av barnen blevo så missbelåtna därmed, så jag började i Jesu namn, och följden blev att en hel skara av glada barn, även äldre personer kommo och Herren välsignade oss tillsammans. Herren har gjort mycket för oss under det flydda året och ur mitt hjärta framväller glädje, lov och tack till Gud därför.

Eder, att förbliva en trogen, ringa lem i Kristi kropp, Lida H. Lunn.

Tacksamhet och erkänsla uppstiger i vårt hjärta då vi tänka på Herrens trogna Arbetare som gått helt ut för Jesus, till att samla de små Lammen och de åtspridda fåren till den gode och rätte Herden. De bliva kanske ofta missförstådda och kallas för onda arbetare; men Gud vare lov, de tjäna himlens Gud som för dem fram i triumf i Jesus Kristus och uppenbarar lukten av sin kunskap genom dem allestädes. (2 Kor. 2: 14.) Måtte vi ej glömma att bedja för missionärerna, samt hjälpa dem med vad de behöva i det timliga, så att de kunna oförhindrat verka för de i synden förlorade och även hava några gåvor att dela ut till de behövande, vilket är praktisk Gudstjänst och Gud behagligt. —Red.

FRÅN NU OCH TILL EVIG TID.

"Herren skall bevara din utgång och din ingång från nu och till evig tid." Ps. 121: 8. Vi finna många sköna och dyrbara löften i Herrens ord. De äro oss givna "på det att vi genom dem skola bliva delaktiga av Guds natur." De äro såsom en stav på vilken vi kunna stödja oss uppåoch finna tröst, uppmuntring och vederkvickelse under vår pilgrims vandringstid här i livet. Genom den kunna vi motstå djävulens anklageleser och pilar samt alltid vara segrande i Kristus Jesus.

Det var genom Herrens ord Jesus övervan djävulens frestelser. Matt. 4: 4, 7, 10. Det finnes ärliga ängsliga själar, som hava nedlagt sin frimodighet och mistat sin seger

Forts. å sjunde sidan.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

TRO.

Ebreerbrevets författare säger att tron är en "övertygelse," en gudomlig övertygelse—ordet som aposteln använde betyder både—"om ting som icke synas;" icke synbara, eller förnimbara, varken genom åsyn eller något annat av de yttre sinnena. Det inbegriper både en övernaturlig övertygelse av Gud, ett andligt ljus uppenbarat till själen, och en övernaturlig insikt eller förnimmelse därom; i enlighet därmed, läses i Bibeln att Gud stundom gav ljus och begåvning till att urskilja det. Paulus säger, "Ty Gud är den, som bjöd ljuset lysa utur mörkret och lyste i våra hjärtan, på det att kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte skulle framlysa." Och på ett annat ställe talar aposteln om att "upplysa edert hjärtas ögon." Genom denna tvåfalldiga verkan av den Helige Ande, havande ögonen av hjärtat både öppna och upplysta, se vi de ting vilka det naturliga ögat icke har sett, ej heller örat har hört. Vi hava en förväntan av de osynliga tingen av Gud; vi se den andliga världen, som är runt omkring oss; och vi se den eviga världen genom en slöja vilken hänger emellan tid och evighet. —John Wesley.

RÄTT BEHANDLING FÖR DE SJUKA.

Det säges att "själv—bevarande är naturens första lag." Medan denna sägen icke är funnen i Bibeln, innehåller den likväl en väsentlig sanning. Gud har uppenbart skrivit denna lag i naturen av alla sina levande varelser på jorden, och detta förhållande redogör för de åtskilliga uppfinningarna som vi naturligt anlita för att vi må bibehålla och förlänga våra liv. Kärleken av tillvaron har blivit implantad lika djupt i människan som den är i hela skapelsen under henne. Varande av en högre börd i skapelsen av levande varelser, och havande mera intelligens, är det naturligt att människan söker att uppfinna medel varigenom hon kan hela sig när sjuk. Detta förklarar varför det finnes läkare, och teori angående sjukdom, och helande. Dessutom, lärer lagen av själv-bevarande oss att vi äro på någon mån ansvariga för våra liv, och för deras liv som äro beroende av oss för deras understöd. Detta försätter oss under nödvändigheten av att använda sådana medel för helande, när sjuk, som vi veta äro mest pålitliga och tillfredsställande. God vård och passande, sunda lägenheter, hjälper naturen att återställa och att göra den del som tillhör den.

Men det har för länge sedan blivit ådagalagt att någonting annat är nödvändigt, och så har människorna uppfinnit konstgjorda behandlingar genom begagnandet av medicin. Gud som är upphovsmannen av lagen av själv-bevarande, har anskaffat, genom Jesus Kristus, ett pålitligt medel för helbrägdande. "Han tog på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han." Matt. 8: 17. "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta, och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom; även om han har begått synder, varder det honom förlåtet. Bekännen därför för varandra edra överträdelser och bedjen för varandra, på det att I mån varda helade. Jak. 5: 14—16. Denna anvisning, till förmån för de sjuka ibland de troende är mycket hälsosamt och pålitligt, Detta ombesörjande motsvarar med säkerhet och bortskaffar det farliga av medicin, och skadliga s. k. botemedel. Trons bön kan bedjas av Guds barn varsomhälst och vid vilken tid som hälst, om vi bedja i överensstämmelse med Guds vilja; och vi behöva ingen annan inövning än en nära gemenskap med Gud. Det är billigt och fördelaktigt, emedan att utövandet av detsamma bringar välsignelser från Gud uppå själen.

Till den som har förstått det härliga ljuset av det oförfalskade evangelium är det ett ursprung av stort tillfredsställande att vara istånd att kasta ansvarigheten av våra liv på Gud, vilkens barn vi äro. Eftersom Han håller oss ansvariga för våra liv, kunna vi skifta denna ansvarighet på Honom själv, genom att använda och förtrösta på de medel som han har anskaffat för vårt helbrägdande. På så sätt kunna vi vara försäkrade om att vi anlita den bästa läkaren när vi äro sjuka. —J. C. Blaney.

Helad av Förgiftning.

Den 23:e Juli åt vår lilla flicka, Jessie, fyra och ett halft år gammal, gift som hade blivit vårdslöst lämnat var hon kunde få tag i det. Vi visste icke om det tills hon var mycket sjuk. Det var under ett eftermiddagsmöte. De flesta av de heliga voro i kapellet. Vi telefonerade till en syster som bodde närmast kapellet bedjande att de alla förenade sig med oss i bön.

Efter några minuter blev barnet bättre, och somnade snart, men om en liten stund vaknade hon och var sjukare än förut. Hon var så sjuk att det såg ut som att hon var döende. Hon var till utseendet styv, sedan så böjlig som hon kunde vara och blek som döden, och hennes ögon sågo ut som de voro fasta. Men vår förtröstan var på Gud; vi höllo på att bedja, och Herren gav oss vittnesbörd att hon skulle bliva helad. Vi sände efter de äldsta, fyra av dem kommo, vi åtlydde Jakobs 5: 14, 15 smörjande med olja, och bedjande trons bön. Herren vidrörde hennes kropp och gjorde henne fullkomligt helbrägda. Prisad vare Hans dyrbara namn! Han är en aldrig felande hjälp i nödens tid. Detta var vid sextiden på eftermiddagen, och hon somnade snart och sov lugnt och naturligt hela natten.

Den nästa dagen var hon lika lekfull och frisk som förut. Hon har icke haft någon symtom av förgiftningen sedan. Hon är nu lika stark som någon av barnen. Det lönar sig att förtrösta på Herren. För fyra år hava vi förtröstat på Honom såsom vår läkare, och Han har aldrig svikit oss. Prisad vare Hans dyra namn!

J. H. och Sarah F. Havins.
Clinton, Iowa.

MÄNNISKANS SANNA LYCKA FÖR TIDEN OCH EVIGHETEN.

Människan, utgången av den Evige, kan endast bliva lycklig för tid och evighet, då hon söker att fatta och förstå Guds avsikter med henne. Denna kunskap kan hon erhålla i de sanningar, som Gud har uppenbarat. Det är därför av största vikt, att människan söker att foga sig efter dessa uppenbarade sanningar. Hon måste icke söka att lägga sin egen vishet i dagen gent emot det som Gud har uppenbarat för att söka erhålla denna lycka och sällhet. Den Evige, som danat människan, har även funnit för gott att säga henne, vad hon bör göra och icke göra för att finna lycka och sällhet. Sällheten består alltså i en fullkomlig lydnad för Guds utsagor, det är detta, som förer tillfredsställelse till själen. Detta får icke så uppfattas, såsom människan skulle kunna vinna evig sällhet genom egna gärningar, ty detta förhåller sig icke så, utan sällheten består däri, att människan underkastar sig Guds vilja, fritt och otvunget.

Utan en sann förening med Gud gives ingen sällhet, ingen frid och ingen tillfredsställelse. Den Eviges röst måste höras i människans själ, och denna röst måste följas såväl i det minsta som i det största; den som söker att nedtysta denna röst och följa sina egna ingivelser skall finna sig omgiven av orons och tvivlets mörka dimmor, intet ljus skall visa sig för denna människa på hennes nattliga vandring, och fjärran från sin Faders hus skall hon finna sig berövad all tillgång på glädje. Hon må söka tillfredsställa sina önskningar i egna uppfinningar på kunskapens och vetenskapens fält, men allt skall visa sig för henne såsom drömbilden i sorgernas och mödornas värld.

Endast den Evige kan tala till själen och fylla den med frid. Världen skryter av sin visdom och sina storartade bragder, men i allt finnes endast möda och strid. Då den kämpande tror sig hava funnit sitt mål, framstå endast svikna förhoppningar.

En full undergivenhet under Herrens vilja är någonting, som är mycket sällsynt i världen. Var finnes den människa, som i allt vill foga sig efter Guds vilja? Var finnes den som är i full saknad av allt eget med all den själviskhet, som vidlåder mänskligheten? Ett sant sökande efter Gud är sällsynt i denna tid, och ännu säll-

FRI LITTERATUR FOND.

Fonden för fri litteratur är i skuld till den allmänna kassan. Ur denna fond sändas böcker, traktater, och tidningar till Missionshem Fängelser, Reformskolor, Fattighus, Sjömanshem, Läsrum och fattiga, som önska läsa ren litteratur, men ej hava råd att själva betala för densamma.

* * * * * * * * * * * * *
* *

Vi kunna ej utgiva mer fri litteratur, till dess medel inkommer för nämnda ändamål.

Ovan anförda diagram visar huru denna skuld kan avbetalas. För varje $5.00 som insändes för denna Fond uttages en stjärna, $10. borttager 2 stjärnor, $20.00 borttager fyra stjärnor, o. s. v. Denna litteratur har varit till ovärderlig välsignelse, och har predikat till många, på hav och land. Här gives ett tillfälle för alla Trumpetens läsare, att predika evangelium, genom medel, som Gud givit oss att förvalta.

---

syntare kommer det att bliva att finna en människa, som helt och hållet nitälskar för Guds ära. I följd härav kommer lyckan och sällheten att mer och mer försvinna från jorden, egenkärleken och själviskheten skall visa sig på alla områden, på både det kyrkliga och politiska området. Varför förekomma så många strider mellan människorna om än det ena och än det andra? Varför söka de att vinna herravälde över varandra för att regera enligt egna meningar, under det att Herrens bud och befallningar trampas under fötterna? Är icke orsaken den, att människan vill upphöja sig själv, under det hon ringaktar Guds goda och eviga bud? Vår värld är full av maktlystnad, och denna maktlystnad kläder sig ofta i en religiös dräkt för att visa sin överlägsenhet över andra.

Då den vakne iakttagaren betraktar världen, ter den sig såsom ett stormande hav, där de skyhöga vågorna vräka sig fram mot skären för att utan skonsamhet sönderbryta allt på sin väg mot det föresatta målet. drivna som de äro av de mäktiga vindarna. Från bruset ljuder en och annan röst att fly från denna strid för att söka en säker hamn på en önskad kust, men denna röst dör bort under stormarnas raseri och böljornas svall bliva allt häftigare under det nattliga mörkret.

Vinning och självtillfredsställelse är dagens lösen. Med psalmisten kunna vi instämma, att de trogna försvinna från människors barn. Ingen, som är invecklad i denna strid, kan känna sig lycklig och tillfredsställd, ty den sanna lyckan finnes endast i en sann förening med Gud.

—Utv.

FRÅN NU OCH TILL EVIG TID.

Forts. från 5:e sida

och frid. Då börjar djävulen att anklaga och inbilla dem att det lönar sig ej att försöka något vidare. Det finnes andra som hava försökt flera gånger och under prövningens tid hava övervunnits av satan. Då vi tala med dem säga de att de hava försökt så många gånger och blivit besegrade och det går icke för dem. De tänka, andra kunna men icke jag. Till sådana önskar jag anföra ett löfte varigenom I kunnen övervinna djävulens lögner och anklagelser, nämligen den förut citerade versen i denna uppsats. "Herren skall bevara din utgång och din ingång," ja, hela vår vandring, ifrån nu, om vi hava felat i det flydda skall han ifrån nu, denna tiden, bevara mig och dig till evig tid. Modlöshet kommer icke ifrån Gud. Herren vill förlåta, och "sedan I en liten tid lidit skall han fullkomna, stödja, styrka och stadfästa eder." 1 Pet. 5: 10.

—E. Kreutz.

SYNDENS HERRAVÄLDE BRUTET.

Endast uti Jesus kunna vi vara skyddade från syndens våld; icke någon, i sin egen styrka har någonsin varit i stånd att motstå dess inflytande, icke någon utan den vilkens liv är fördolt med Kristus i Gud. Genom stark viljekraft, äro somliga mäktiga att leva moraliska liv; men ack, huru de komma till korta av rättfärdighet! Mången har försökt och försökt igen; men ack. deras egen svaghet blir endast uppenbarad. Alla, förr eller senare, komma till samma resultat som Paulus gjorde: "Ty det goda, som jag vill, det gör jag icke, men det onda, som jag icke vill, det gör jag. Men om jag gör det jag icke vill, så är det numera icke jag, som gör det, utan synden som bor i mig." Rom. 7: 19, 20. Med skäl kunde han säga: "Jag arma människa, vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?"

Synd fördärvar människornas själ och kropp; den leder dottern till vanära; och krossar fader- och moder-hjärtat. Synd härskar överallt. Mången, som varit mäktig att utföra stora ting i vetenskap och politik, har kommit till korta av deras ansträngning i sin egen styrka att strida mot synden.

Men "uti Kristus" är hemligheten av framgång. Endast genom honom kunna vi härska över synd i detta livet. Uti Jesus äro vi trygga; där förlora frestelserna sin makt. Fly då till honom om du ville undfly synd. Du har icke kraft i dig själv, O, svaga människa. Ville du bliva i säkert förvar i detta livet och igenom de oräkneliga tidsåldrarna av evigheten? Tag då din tillflykt till Kristus. Genom den svåraste frestelsens storm bevarar han dig; såsom en klippa ibland vågorna, bliver han din tillflykt. Tack vare Gud för Kristus, vår beskyddare

—Agnes E. Tuttle.

NOTIS!

Detta är det sista numret, som innehåller det speciella 10-cent-anbudet, eller 25 öre i Skandinavien. Det är nu anledning till att erhålla Evangelii Trumpet tre månader för detta billiga pris; men denna anledning må tagas i akt snart; ty anbudet upphör den 1:a Februari. Sänd denna goda och enastående tidning, som är full av upplysning om Guds eviga sanningar, till dina släktingar och vänner både när och fjärran.

Spriden Evangelii Trumpet!

Låt Trumpetens toner ljuda, över Land och Hav,
Sänd i hast till varje folkslag Bjudning Gud gav.
Mången uti sektförvirring längta efter liv och frid,
Säg dem något Ord om Jesus, medan du har tid.

Världens skatter man förvärvar mista värde snart.
Bättre är att samla kärvar, för Guds lada, fort:
Verka medan dagen varar, snart går solen ned
Skall du stå där tomhänt, utan någon kärve med?

Ett gott sätt att förkovra vårt pund, (som är oss givet av Gud) är att sända Evangelii Trumpet, Svensk, eller Evangeli Basun, Dansk till dem av våra medmänniskor, som behöva uppmuntran eller vägledning till att söka och finna det "godas väg."

Speciellt Villkor:

Tre månader för — — 10c.
Till Skandinavien — — 15c.
I Svenska pänningar — — 25öre

TRAKTATER.

	sid	dus	hun
*Varför böra vi lämna sektsamfunden?	4	.03	.12
Förlorad—Återfunnen	6	.04	.15
Sabbaten.	6	.04	.15
Vart går du, vilken väg?	8	.04	.15
Erfarenheten av Tobakbrukandet.	8	.04	15
*Mormonernas lära blottställd.	10	.05	.25
*Läran om helbrägdagörelse.	12	.05	.25
*Bered dig för Himmelen.	12	.05	25
*Vad Bibeln lärer.	13	.05	25
*Dopet eller huru det bör ske.	16	.06	.30
Ett tal till Nyomvända.	16	.06	.30
*Avfallet	18	.08	.[illegible]
*Helgelse.	20	.08	40
Frågor besvarade	32	.10	.60
*Måste vi synda?	63	.15	

*Dessa erhållas också på Dansk-Norskan.

En värdefull present från en Fader till sina söner och från en Moder till sina Döttrar.

Ett bibliotek innehållande åtta band, skrivna för undervisning och vägledning för personer av olika ålder och kön.

Vad en Ung Gosse Bör Veta	Vad en Ung Flicka Bör Veta
Vad en Ung Man Bör Veta	Vad en Ung Kvinna Bör Veta
Vad en Ung Äkta Man Bör Veta	Vad en Ung Äkta Kvinna Bör Veta
Av Sylvanus Stall Veta	Av Mrs. Emma F. A. Drake Bör Veta

SKRIVPAPPER OCH KUVERTER.

INBUNDET skrivpapper med påtryckta Bibelversar.

Per tablet 15c

FINT utstyrda kuverter med skriftställen påtryckta i åtskilliga kulörer. Åtskilliga bibelverser äro använda och man kan därför välja passande både för uppmuntran till Guds barn, samt varning och uppmaning till omvändelse för de ofrälsta.

Per duss. . . . . 3c.
Per hundra 30c

DET TUSENÅRIGA RIKET

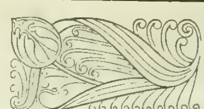
FRAMSTÄLLER tydligt Bibliska utlägg över följande ämnen: Det tusenåriga riket—Kristi rike—Ett andligt rike—Vi regera nu—Jesu tillkommelse—De två uppståndelser—Det Nya Jerusalem—Tusenårsriket i Historien—Guds rike. Poem

Boken innehåller omkring 50 sidor med gott omslag. Den borde läsas av alla som önska att bliva bättre bekanta med Guds härliga rike.

Pris . . . . 5¢
Per duss . . . . 40¢

FÖR BARN OCH UNGDOM.

"GIV MIG MIN SON DITT HJÄRTA."

Det naturliga hjärtat är sätet av livet till kroppen; den inre människan också säges det har ett hjärta. Jesus sade att från hjärtat kommer onda tankar, och andra synder. Det är hjärtat som Gud önskar att hava i sin tjänst. Hjärtat är det verkliga säte av liv, affektion och begär, och om Gud är krönt där, då är denna människa helt och hållet hans.

Om, till de unga, Gud endast sade, "Giv mig ditt liv såsom det nu är," då, kanhända, skulle många flera hörsamma, men han säger, "Giv mig min son ditt hjärta," och detta inberäknar varje förhoppning och önskan. Att uppgiva detta behöves beslutsamhet. Många av de unga hålla icke mycket i sin hand, ingenting kanske som innebär mycket att giva upp, men i hjärtat är rikedom, ära, ryckte, som är kärare än livet själv.

Det är såsom om en ung man sökte en ung kvinnas hand, och sade, "Jag älskar dig. Mitt liv kan icke bliva fullkomligt förutan dig. Jag är den starkaste, jag skall taga vård om dig, och beskydda dig. Allt vad jag äger giver jag dig, om jag tillbaka får din kärlek, ditt förtroende, och sällskap." Och som hon svarar "ja," kommer hon ihåg att alla andra älskare äro satta åsido, varje traktande som hon icke kan deltaga i är förglömd, hennes hem och släktingar måste uppgivas för honom och även hennes namn är berövat i hans. Men detta är icke att jämföra med den glädje hon finner i hans kärlek.

Sålunda beder Herren i kärleksfull ton, "jag älskar dig. Jag gav mitt liv för dig. Dödskampen i Getsemane och på Golgata utstod jag för att återlösa din själ. Jag är mäktig. Jag skall uppbära dig, jag skall hugsvala och göra dig glad. Jag skall ingalunda lämna dig ej heller någonsin övergiva dig. Hela ditt liv skall jag vara med dig, och även döden skall icke skilja mig från dig, utan jag skall föra dig till boningen som jag berett för dig. Giv mig ditt hjärta." Och svaret borde bliva, "Jag kommer till dig. Alla andra har jag förskjutit, i synnerhet din ärkefiende, fursten som är verksam i denna världen. Jag har icke något annat begär eller traktande än att tillhöra dig. Även hem och släktingar skall icke kunna hindra min hängivenhet till dig. Jag skall förtrösta på dig och lyssna till din röst. Tag min hand, för jag är din."

Så länge som detta förbund är obrutit, är frid, ljuvlighet, fortfarande frid i själen, men blev det någon benägenhet till världen, eller att leva för själv, då kommer den förebrående Guds röst att fördärva den sällhet och det goda som söktes. Det är oräkneliga förmåner och välsignelser förvärvade i att söka Gud i ungdomen, innan hjärtat bliver hårt, och vanan stark. Så Herren beder, "Giv mig min son ditt hjärta." —Mabel Hale.

"DET STÖRSTA MISSTAGET I MITT LIV."

De följande rader framställa några av de "misstag" nedskrivna av fem hundra män De äro tagna från *Crerar Library.*

"Läsandet av värdelösa böcker."

"Fortsatte icke mitt yrke."

"Fortsatte icke med någonting."

"Tog icke vård om pänningar."

"Bedrog många på pänningar."

"Besparade icke pänningar när jag var ung."

"Likgiltig om min religiösa utbildning."

"Nekade att mottaga en stadig plats av en god firma."

"Det största misstaget av mitt liv var att gå till spelhus."

"Att dåraktigt använda min tid när jag gick i skola."

"Tänkande att min föreståndare kunde vara mig förutan."

"Lyssnade icke till andras råd."

"Lämnade skolan innan jag var i fjärde klassen."

"Mitt största misstag var när jag först lärde att röka."

"Det största misstaget av mitt liv var att jag icke mottog Kristus och därmed kunnat undgå många svårigheter, förorsakade genom att tjäna satan. —Utv.

VÄRDEFULLA FYND I SAMARIA.

Utomordentligt värdefulla arkeologiska fynd ha nyligen gjorts i Samaria i norra Palestina, där man lyckats utgräva ett hebreiskt konungapalats, som antages vara konung Akabs berömda elfenbenshus, som omtalas i Gamla testamentet. Man har även funnit rullar med hebreisk skrift, som synas ha använts i Akabs och konung Omris, hans fars, hushåll, samt vidare intressanta lämningar av olika slags husgeråd.

Det var i det nu återfunna palatset, som Akab bodde med sin onda hustru Isebel, och därintill låg också Naboths vingård, som konungen tillägnade sig på orättfärdigt vis.

Bland ruinerna har man vidare funnit många inskrifter, som innehålla bibliska namn. Upprepade gånger förekomma hänsyftningar på en vingård, som man tror måste vara Naboths.

Detta är det första och enda hebreiska konungapalats, som någonsin blivit åter funnit, och är därför av enastående intresse för arkeologer och för bibelforskare. Det var otvivelaktigt en ofantligt stor byggnad, bestående av talrika gemak, grupperade runt omkring en stor gård.

Under utgrävningarna av Akabs palats har man också funnit lämningar från romarnes tid. Det mest inponerande fyndet är en 80 fot bred trappa, som förde in till ett altare och sannolikt till ett tempel, rest till ära för kejsar Augustus. Vidare har utgrävts en stor romersk basilika, vars halvcirkelformiga tribun är så gott som alldeles oskadad.

Arkeologerna vänta, att såväl i Akabs elfenbenhus, som i det romerska templet finna värdefulla dokument. —Utv.

BEDJA MEDAN SOLEN SKINER.

En liten flicka som led mycket under det åskan gick, blev tillsagd av sin moder att bedja när hon kände sig orolig.

En dag just som en storm var förbi, kom hon till sin moder med den underrättelsen att bedja under faran bringade henne ingen tillfredsställelse.

"Försök då," sade hennes moder, "att bedja medan solen skiner, och se om det kommer att taga bort rädslan."

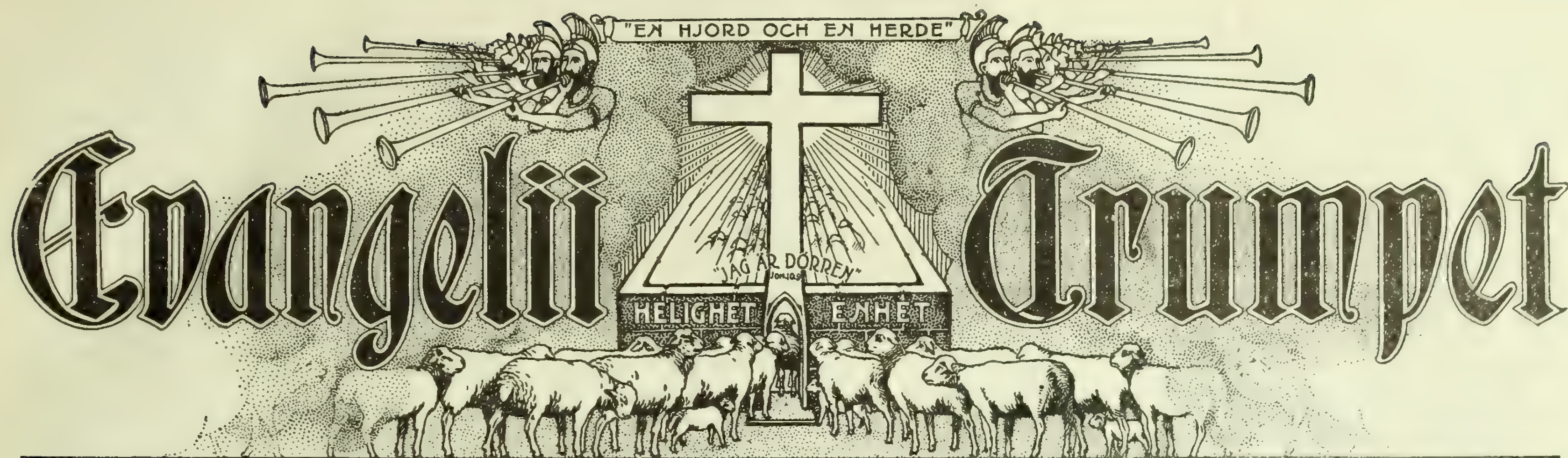
Barnet gjorde så, och när en annan storm rasade, sade hon glädjande: "Bedja medan solen skiner är den bästa vägen, för jag är alls icke rädd nu." Vilken lärdom kunna vi som äro äldre inhämta från denna händelse! Huru ofta stanna vi borta från vår Mästare intill livets stormar driva oss till honom för skydd!

Om vi endast ville giva vårt bästa, våra ljusaste dagar i hans tjänst, hava vi icke någon orsak att bäva när de mörka timmarna komma över oss. Huru mycket vi gå miste om, genom att icke hava Jesus, att gå med oss genom hela vår jordiska vandring. —Utv.

Varje mänsklig varelse antingen han är vis eller olärd, rik eller fattig, har han ett inflytande. Var och en enskild äro vi ansvariga inför Gud för inflytandet som vi utöva, så långt som vi äro i stånd att beherska detta inflytande.

Vårt inflytande är endera att leda själar till Kristus, till renhet, rättfärdighet, och helighet, eller att leda dem på den nedåtgående syndens väg, vilken slutar i elände och förtvivlan. Vad är ditt inflytande? Huru känna sig syndare i din närvaro? Äro de uppmuntrade att inlåta sig i världsligt samtal?

Gud förbjöd Israels barn att ingå något förbund med någon annan nation. Han utväljde dem som ett egendomsfolk för sig själv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. **St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a Februari, 1914.** **Nummer 3.**

BABYLON: FORNTIDA OCH NUTIDIG FRÅN HISTORIEN OCH SKRIFTEN.

Forts. fr. föreg. n:r.

Bildlig åskådning.

Kringspridandet av folkslagen i Babel började med anledning av tungoförbistringen. Själviska intressen uppstodo och folket blevo delade i små grupper, men de hade alla sitt ursprung från Babel. Sålunda finna vi det i dag. Det är en verklig förvirring av tungor i den andliga världen i dag, delning och underavdelningar tilltaga eggade genom en partisk anda. Envar tänka de äro rätt. Sekter tilltaga i oerhört nummer. De så kallade Kristna äro delade i hundratals sekter helt igenom Protestantismen. Flertalet av de bekännande Kristna äro icke rätt med Gud i sina hjärtan—de älska världen och äro främmande för Guds kärlek, otrogna mot deras lagliga Herre.

Sektinstiftandet påpekades av Johannes i Uppenbarelsen såsom "en bild åt Vilddjuret." Sålunda se vi ett stort antal av synbilder en stående bakom den andra.

1. Det forntida Babylon, platsen av förvirring och oenighet.

2. Hedniska Rom, världsmakten av den senare tidsåldern; "Draken."

3. Påviska Rom, "det stora Vilddjuret."

4. Protestanternas avkomma, äro döttrarna av Moder Babylon, "bilden åt Vilddjuret."

Alla inberäknade uti en vidomfattande benämning "Babylon."

Betraktad från ett avstånd, ett serie av berg inrangerade, uppresande sig ett bakom det andra, med vidsträckta dalsänkningar emellan, och liknade till utseendet en enda räcka. Åtskillnaden och utrymmet förloras på avstånd. Det samma synas vara sant i Profetian. Siaren såg på långt avstånd uppenbarelsen av framtiden. Han såg åtskilliga föremål. Fastän de voro åtskilda från varandra genom åratal, ändå syntes det för honom såsom *ett*. Sålunda finna vi att profetian beträffande Babylon i det Gamla Testamentet är tillämpat även på nuvarande tid. Fastän det är flera hundra år emellan det gamla och nya Babylon i dess olika utseende (Rom—Hedniska och Påviska—Protestantismen), betäcka Profetiorna dem alla ändå på ett avstånd.

Men uti detta profetiska förkunnande finna vi löften om Guds kärleksfulla inbjudning: "Ty då skall jag giva åt folken nya, renade läppar, så att de allesammans åkalla Herrens namn och *endräktigt* tjäna honom." Sef. 3: 9.

"Se, jag skall församla dem ur alla de länder, till vilka jag i min vrede och harm och stora förtörnelse har fördrivit dem, och jag skall föra dem tillbaka till denna plats och låta dem bo här i trygghet. Och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Och jag skall giva dem alla ett och samma hjärta och lära dem en och samma väg, så att de frukta mig beständigt; på det att dem må väl gå och deras barn efter dem. Och jag skall sluta med dem ett evigt förbund, så att jag icke upphör att följa dem och göra dem gott; och min fruktan skall jag ingiva i deras hjärtan, så att de icke vika av ifrån mig." Jer. 32: 37—40.

Här finna vi återvändandet av de fångna Israeliterna från främmande land, särskilt från Babylon. Dit de blevo förda fångar av främmande furstar för sin synd och olydnad emot Gud. Israeliterna övergav den sanna Guden, och vände sig till avgudar. Som en nation förlorade de sin trohet till Gud; härav kom deras fosterländska olycka. Detta är igen några av de betydelsefulla profetior som hava mera än en uppfyllelse. Vi finna häntydning till ett nytt förbund (jämför Kap. 31: 31—34), vilket icke var stadfäst tills den Kristna tidpunkten. (Ebr. 8: 8—10.) Uti regeringen (år 536 f. K.) återvände det första sällskapet av fångar till Jerusalem under Shesh-bassar; uti Dariusregering återvände ett andra under Serubabel och Jeshua år 522 f. K., och år 458 f. K. återvände ett tredje under Esra med ett påbud från Artasastas. Det ödelagda Guds tempel blev återuppbyggd, men det var endast en skuggbild av det Stora Tempel som skulle byggas förutan människohänder—den härliga Guds församling. Guds löften som dessa profetior innehöllo äro förvarade för framtida uppfyllelse i anden, då i Guds församling "alla fören samma tal och äro fullkomnade i ett sinne och i en mening"(1 Kor. 1: 10), och äro alla av "ett hjärta och en själ och en ande"—Guds Ande. (Se Fil. 2: 1, 2; Apg. 4: 32; Fil. 1: 27; 2 Kor. 13: 11.)

Israeliterna voro förebilden av Guds församling. Deras avtagande och fall, som efterföljdes av deras egentliga fångenskap till Babylon, är en bild av församlingens avfallande, och dess förförelse i Romerska Katolicism, med följande kringspridning ibland de Protestantiska sekterna.

Uti dessa sista dagar församlar Gud verkligen sitt folk utur all sektförvirring (nutidens andliga Babylon) till sin egen hjord, den härliga församling, till Andens enhet genom fridens band. Såsom vid Babels fall innan Cyrus i Persien, blevo de egentliga Israels fångar försatta i frihet att återvända till Jerusalem; sålunda vid Katolicism och Protestantism fall det sanna Guds Israel—Guds heliga—äro befalda att gå ut ifrån dem och återvända till Jerusalem som är ovanefter, Guds församling. Deras bojor äro sönder, deras fjättrar avfallna. Havande hört budskapet, "Fallet, fallet är det stora Babylon....Gån ut från henne, i mitt folk, för att icke deltaga i hennes synder (Upp. 18: 2—4) "skola vända tillbaka och

---

EN EXKLUSIV FÖRSAMLING.

Den församling som Jesus grundade, innesluter i sitt samfund alla sanna troende. Den stora Förlossaren betygade: "Det skall varda en hjord och en herde;" "Så äro vi, de många, en enda kropp i Kristus." Alla som äro frälsta genom Kristus äro "döpta till en kropp." Denna enda kropp är församlingen. (Efe. 1: 22, 23.) Det är den enda allmännerliga församling av alla förlossade.

Guds församling är exklusiv. På denna punkt är det nuvarande korsets förargelse. Människor skulle icke allvarligt vara emot Guds predikanter sättande fram läran om församlingen såsom Bibeln innehåller, om vi endast erkände deras mänskliga institutioner såsom varande Guds församling. Anden av nuvarande tid är att placera Kristus och Belial jämlika; att kalla allt som har ett namn att vara religiöst, Guds församling, och sålunda försöka att narra på den Allsmäktige det fördärvliga verket av djävulen och att förolämpa hans helighet genom att klassificera med hans himlafödda avkomma alla de skrymtare och vederstyggliga karaktärer som hava blivit intagna i de åtskilliga avdelningarna av det sekteriska Babylon.

Men detta kunna vi icke göra och vara ärliga inför Gud. Såsom Gud är en, kan endast en religion komma från honom. Som "Gud är icke oordningens utan fridens Gud," hans församling kan icke utgöra splittrade och förvirrade partier av tävlande inrättningar. Kristus är en exklusiv Kristus; det finnes ingen annan jämte honom. Den tro som han gav är en exklusiv tro; ingen annan frälsar själen. Guds sanning är exklusiv; allting annat som är motsattsen är falskt. Den ena församling som Jesus grundade, är också exklusiv; det är endast "en enda kropp i Kristus." —*D. S. W.*

komma till Sion med jubel; och evig glädje." (Jes. 35: 10.) —John A. D. Khan.

"Det sjöngs av Poeter och sågs av Profeter,
Att uppväckningstiden var när,
Då sekter, förvirring, av Gud störtas neder,
Guds folk i skön enhet sig ter.

Kör: "All ära till Jesus! vi hälsa den dag,
Och högt på vår fana står frälsningens lag;
Oenighets skuggor nu drivas avstad.

"Vi stå i den härlighet Jesus oss givit,
Lik Solens ljus Månens ock är.
Och sjufaldigt starkt har nu Solens ljus blivit,
Så klart är det ljus Gud beskär.

"Uppfyllda med Anden och klädda i rustning
Av sanning och ljus från vår Gud,
Vårt vittnesbörd ljuder och kärleken sjuder,
Vi frigjorts från Babylons bud.

"Profeterna skådande ned genom tider,
Till Sion oss samlande se,
Vi sjunga om frihet när Babylon strider;
Hör ropet! den är brinnande.

"Se träden nu knoppas och ljuset uppvärmer,
Vi hälsa nu aftonens tid;
Vår Frälsare väntas, ty tiden sig närmar,
Snart randas vår evighetsfrid."

1 Mos. 15:e kapitel.

Vi läsa i det Nya Testamentet "Ty allt vad förut blivit skrivet, det är skrivet till vår undervisning, att vi genom tålamod och genom skrifternas tröst må hava hoppet." Rom. 15: 4, och åter "Den sådant säger, han besinne, att sådana som vi frånvarande äro med orden i våra brev, sådana äro vi ock i gärningen, när vi äro närvarande." 1 Kor. 10: 11. Även de Gamla Testamentets skrifter voro skrivna för vår tröst och undervisning såsom förebilder. Vi hava en skön förebild i detta kapitel i Guds behandling med Abraham. En förebild till frälsningsplanen i Kristus Jesus, och vad som fordras av oss. Herren uppenbarades i en syn till honom och sade: "Frukta icke Abram, Jag är din sköld; din lön skall bliva mycket stor." Abram hade lytt Herren då han kallade honom ut ifrån sitt folk och det land var han var född. Det säges om honom uti Ebr. 11: 8. "Genom tron lydde Abraham, då han vart kallad att draga ut till det land han skulle få till arv, och drog ut, icke vetande var han skulle komma." Han lydde Gud utan att förstå eller veta vad följden därav skulle bliva. Han djärvdes till att lyda Guds befallning, och Herren lovade honom därför att hans lön skulle bliva mycket stor. Men Abram förstod icke än och han frågade Herren: vad vill du giva mig? o. s. v., och Herren säger honom att hans säd skall bliva så talrik som stjärnorna, och Abram trodde det ehuru det efter naturen var omöjligt. (Se versar 2—5; Rom. 4: 18—21). Hans tro räknades honom till rättfärdighet, vers 6, och det är givet såsom en förebild för oss. Rom. 4: 22—24. Detta var Abrams rättfärdiggörelse. Men Gud giver honom ännu ett löfte här. (vers 7.) Nämligen att giva honom detta land (landet Kanaan) till besittning. Då Herren här gav honom eller förnyade detta löfte ville Abram hava en kännedom därom, ty han säger. "Varav skall jag veta, att jag skall besitta det?" Då sade Herren till honom: "Tag hit en tre årig kviga, en treårig get och en treårig vädur, därtill en turturduva och ung duva. Landet Kanaan är en bild på helgelsens verk i det Nya Testamentets tid. Detta offer är en bild på det offer vi äro befallda att offra åt Herren, Se Rom. 12: 1, på det att vi må "kunna pröva, vad som är Guds goda behagliga och fullkomliga vilja." nämligen helgelsen. 1 Thess. 2: 3. Ty Gud har icke kallat oss till orenhet utan i helgelse. v. 7.

Abram tog dessa "djur och styckade dem mitt itu och lade styckerna mitt emot varandra." Det är gott, att då en människa övergiver sig till Herren såsom ett heligt offer att stycka det så här, för exempel, giva våra händer, våra fötter, vår mun, våra ögon, öron, vår tid, vårt förstånd, o. s. v., och sedan lägga vårt hela allt tillsamman såsom ett helt brännoffer åt Herren, för honom att rena och göra med det vad han vill. Abram, efter han hade delat dem lade han styckena mitt emot varandra såsom ett helt. Men varför så dela det, det tager en lämplig tid? Jag tror att det gör det fastare och det blir lättare att då fatta allt som är inberäknat i det offer vi giva åt Herren.

Vi läsa i den 11:e versen: "Och rovfåglar slogo sig ned på de döda kropparna, men Abram drev dem bort." Detta giver oss en mycket viktig tanke. Abram stod vid och vaktade sitt offer; Han lät icke rovfåglarna slå sig ned på och besmutsa det. Rovfåglarna äro en bild på onda andar och köttets begärelser och denna onda världen, som vill så gärna besmutsa och förstöra en människas offer och övergivelse till Herren. Såsom Abram drev dem bort så måste vi göra stå djävulen emot och korsfästa köttets begärelser. Vi läsa också den 12:e versen, "Då nu solen var nära att gå ned och en tung sömn hade fallit på Abram, se, då kom en förskräckelse över honom och stort mörker." Här kom prövningar och en svår kamp med sömnaktighet, vårdslöshet och sådant. Ja, även en förskräckelse och stort mörker. Ack vilken strid han fick. Det tycktes liksom nästan alla mörkrets makter voro släppta löst emot hans själ. Men Abram stod fast och drog icke undan ifrån sitt offer. Just här är det många som låta skrämma sig och mista segern; de giva upp sitt hopp och frimodighet under prövningens tid. Vi läser: "Kasten därför icke bort eder frimodighet, som har en stor lön. Ty tålamod behöven I, på det att I mån göra Guds vilja och utfå löftet. Ty ännu en helt liten tid, så kommer den, som skall komma, och dröjer icke, men den rättfärdige skall leva av tro, och om han undandrager sig. skall han icke behaga min själ." Ebr. 10: 35—38. Vi måste hålla fast vid hoppets och löftets frimodighet intill änden. "Ty han är trofast som givet löftet." Det var just under denna mörka prövningstid Herren talade till Abram och sade honom vad hans framtid skulle bliva. Han undervisade honom och gjorde allt klart. Versar 13—16. Men, "Då solen hade gått ned och det blivit alldeles mörkt, syntes en rykande ugn med flammande låga, som for fram mellan styckena." vers 17. Detta är en bild på den Helige Andes eld som gives för att rena, luttra och förtära offret, och vittnar till helgelsens verk. Ebr. 10: 15. Lovat vare Herrens namn.

"Många skola varda renade och tvagna och luttrade." Dan. 12: 10. Låtom oss vara en av dem. Amen.

—Emil Kreutz.

FRÄLSNING FRÅN SYND.

Överträdelsen. "Sjuttio veckor äro bestämda över ditt folk och över din heliga stad, innan en gräns sättes för *överträdelsen.*" Dan. 9: 24. Bön: "Gud, var mig nådig efter din godhet, utplåna mina överträdelser efter din stora barmhärtighet." Psa. 51: 2—3. Svar: "Jag är den som utplånar dina överträdelser, för min egen skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg." Jes. 43: 25.

Missgärningar. "Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull." Jes. 53: 5. "Talen ljuvligt till Jerusalem och prediken för det, att dess vedermöda är slut, att dess missgärning är försonad." Jes. 40: 2. Mera personligt—"Och din synd är försonad." Jes. 6: 7.

Synder. "Vilken våra synder själv bar." 1 Pet. 2: 24. "Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter os synderna och renar oss från all orättfärdighet." 1 Joh. 1: 9. "Honom, som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod....honom vare ära och makt i evigheters evighet." Upp. 1: 5 6. "I honom hava vi återlösningen genom hans blod, syndernas förlåtelse." Ef. 1. 7; Kol. 1: 14.

Syndens träldom. "Och I skolen förstå sanningen, och sanningen skall göra eder fria....Var och en, som gör synden, är syndens träl." Joh. 8: 32—34. "Ty har man av någon låtit sig övervinnas, har man och blivit hans träl." 2 Pet. 2: 19. "Ty synden skall icke råda över eder." "Vetande, att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom.... att vi icke mer skola tjäna synden." Rom. 6: 14, 16. Om vi icke tjäna synden, så göra vi icke den; för den som gör synden är dess träl. (Joh. 8: 34.)

Djävulens gärningar. "Fördenskull uppenbarades Guds son, att han skulle nedslå djävulens gärningar." 1 Joh. 3: 8. "Se, jag giver eder makt att trampa på ormar och skorpioner och över all fiendens kraft." Luk. 10: 19. Detta är en individuel frälsning, som inverkar på alla lika angående synd. (Rom. 5: 17.)

Köttet. "Men de som tillhöra Kristus, hava korsfäst sitt kött tillika med lustarna och begärelserna." Gal. 5: 24. Där är ingen synd i frälsta män och kvinnor. De leva icke i synd; de göra icke synd; och synd regerar icke över eller bo icke i dem. "Synden är lagöverträdelse." 1 Joh. 3: 4. En människa kan icke vara frälst och en överträdare på samma gång. Den icke heliggjorda har orenhet i hjärtat, vilket bortrensas när den Helige Ande kommer in i våra hjärtan (Apg. 15: 8, 9); men denna

ohelighet är icke i någon bemärkelse synd, det vill säga överträdelse. Uti den pånyttföddes hjärta, är det icke ens ett begär att synda. Ett begär till att ljuga eller stjäla eller att göra hor kommer att ådraga brottslighet. "Ty inifrån, från människornas hjärta utgå de onda tankarna," o. s. v Mar. 7: 21—23. Om de komma utur hjärtat, då är det ett förråd av dylikt ont inom, vilka äro i rörelse, eller färdiga för verklig verksamhet, i den opånyttfödda. Pauls påstående, "Jag dör var dag" (1 Kor. 15: 31) har icke någon hänsyn att dö till synd. Läs motsatsen, också Rom. 8: 36 och 2 Kor. 4: 10, 11. "Överlämnas alltid åt döden:" "Vi föra alltid omkring Jesu död i vår kropp;" "För din skull varda vi dödade hela dagen;" "Vi hava blivit aktade såsom slaktefår;" äro enahanda uttryck. Ämnet i 1 Kor. 15 var orden "Jag dör var dag" förekomma, betecknar död och uppståndelse. "Om ock vår utvärtes människa förgås" är en annan text av samma klass. Läran som tillåter en person att vara en Kristlig syndare, är en överdriven villfarelse. Denna idé att sista delen av Rom. 7 är en beskrivning av en frälst person, är orimlig. Många syndförsvarare medgiva att de första tretton versarna tillämpas på den opånyttfödde; men de göra det påståendet att det övriga av kapitlet tillämpas på den återlösta själen. Om detta vore sanning, blev hans tillstånd oförbättrad genom frälsningens verk.

Uti fjortonde versen är en bekännelse att vara en såld slav under synden. Uti verserna 17 och 20 är synden framställd såsom göraren. Uti 18:e versen är det en bekännelse av att vara ovetande om huru att göra gott. I 23:e versen, erkänner han faktiskt att han är en fånge icke till Kristus, men en fånge i syndens lag. Kunde en syndare vara i någon värre belägenhet? Är en frälst människa i en sådan bedrövlig träldom? Låt den samma apostel vittna till hans egen befrielse. Uppmärksamma den ovillkorliga motsats i uttrycket: en fånge i syndens lag, i 7: 23; befriad från denna samma belägenhet, i 8: 2—"Ty Andens lag, som tillhör livet i Kristus Jesus har gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag." Kunde någonting vara tydligare?

Två mäktiga makter synas föra krig. En var syndens lag i hans lemmar (Rom. 7: 23,) vilken lag gjorde honom en hjälplös fånge i synden. Den andra var "Andens lag, som tillhör livet i Kristus Jesus," vilken när han kom i beröring med, besegrade den förre, utkastade den, korsfäste den, fördärvade dess makt, och befriad—görande honom fri från denna grymma lag av syndigt slaveri och död. (Rom. 8: 2.) Därför den enda rätta uppfattning av Romarebrevets sjunde kapitel är den att skrivaren kontrasterar sin gamla lagerfarenhet, och visar i åttonde kapitlet huru han erhållit en bättre.

Frälsningen befriar ifrån synd—från var slags synd och från syndens träldom; och de som tillhöra Kristus "har avstått från synd."

—J. E. Forrest.

SE GUDS GODHET!

Det var en tidrymd när ingen utan Gud existerade och ingen deltog i hemligheten av tillvaron med honom, eller var vetbar om hans ynnest såsom Gud. När detta var, eller huru länge det fortfor, äro vi icke underrättade om. Men vi äro meddelade att Han skapade allt som har liv och Han måste därför existerat innan han frambringade något. Han kunde utan tvivel, icke åtnjuta tillvaro med mindre än att han skapade varelser med intelligens som vetande kunde njuta av hans godhet, men hans oändliga godhet visades i att han frambringade personligheter med insikt i vilka han kunde hava behag och som kunde åtnjuta outsäglig lycka i hans dyrbara och beständiga gunst.

Ibland de olika uppdragen i hans vidsträckta skapelse utgöra vi en särskild företrädesklass. Oaktad att vi genom naturen föllo från vårt första tillstånd, är det möjligt för oss att återvända och ärva allt vad vi förlorade igenom synden. Priset som betalades för vår återlösning och återställande var icke mindre än vår himmelska Faders egna Sons död. Vår Skapare led, för att vi skulle komma i besittning av hans godhet, och eviga härlighet. Varje timma av tid frambringa till oss ny inbjudning att deltaga av hans nåd, och kärlek. Se därför Guds godhet! Min vän, om du förkastar hans godhet, vad efter förtjänst kan du förvänta på den dagen av en avgörande belöning?

—J. C. Blaney.

FRÅGOR FÖR DEN STILLA TIMMAN.

Har jag förglömt det som är bakom och sträcker jag mig med allvar, iver, och längtan efter det som är framför?

Är jag lika nitisk som jag bör vara, och är jag lika nitisk som jag en gång var? Är jag lika omtänksam i alla ämnen som jag brukar vara?

Övar jag mig själv till gudaktighet och tillväxer i andlighet? Är min tro förökad? Har jag mera verklig Guds Andes kraft i min själ än tillförene?

Tilltager jag mera i hängivenhet till Gud? Vända mina tankar sig mera naturligt, lättare, och beredvilligare till honom? Utsträcker min tillgivenhet sig mera ivrigt till honom?

Har jag mera kärlek till förlorade själar? Beder jag mera ivrigt för dem? Söker jag först Guds rike och förtröstar jag på honom för alla "andra behov?"

Har jag ett djupare medvetande om min obetydlighet? Är jag mera förödmjukad i mitt sinne? Efterföljer jag den sanna, ärliga överbevisningen av mitt hjärta? Är jag fri? Har jag mänsklig räddhåga Lever jag uteslutande för Gud?

Erfar jag behov av att ofta bedja? Haver mänskliga åsikter inflytande uppå mig?

Har pänningar eller jordiska egodelar något inflytande uppå mig, föranleda de mig att tänka eller handla i dess aktning?

Åstundar jag ihärdigt att tillväxa i nåden? Från "Gospel Trumpet."

ANDLIG SÖMN.

Medan jag nyligen läste i *Scientific Magazine* om den förfärliga, obotliga sjukdom, "sömnsjukdom," som med hastighet sprider sig genom hela Afrika och närliggande öar, och som oroar hela världen, blev min tanke dragen till det tillstånd av sömn som dagligen hotar det andliga liv hos oss som äro av den Kristna världen.

Offren av den kroppsliga sjukdomen, efter det de blivit smittade av den mikrobbärande flugan, få först en känsla av likgiltighet, vilket tilltager gradvis till dess döden följer vanligtvis några månader efteråt. Sålunda är det med oss: när parasit av likgiltighet är inympat uti vårt andliga system, undantagandes det bliver hejdat, tilltager det med hastighet till dess andlig död bliver följden. "De stormodiga äro avväpnade, de hava slumrat in och sova." Psa. 76: 6.

Huru lätt det är att komma i detta tillstånd! Just "sov ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i kors för att vila," och andligt talat kommer fattigdom över oss på ett mera oroande sätt än det engentliga armodet gjorde som Salomon talade om.

Hindrande är mycket lättare och mindre strängt än tillrättavisning. Kristus, under sitt lidande i örtagården, uppsteg från bönen och kommande till sina lärjungar fann han dem sovande för bedrövelse, "och han sade till dem, Varför soven I? Stån upp och bedjen, att I icke mån komma i frestelse."

Bön är det bästa förhindringsmedel till varje andlig sjukdom—ett dagligt utövande—att erfara Guds närvaro, ett dagligt dragande nära honom såsom en medlare för oss och våra behover och för de förlorade själar omkring oss. Sålunda få vi en tydlig uppfattning av hans vilja angående oss, och en djup känsla för själar, som håller våra sinnen klara och vaksamma att utföra vad som ligger i vår makt, för dem som icke veta om denna välsignade förmån. Medan verksam för Gud är en ställning av liknöjdhet omöjlig.

"Huru länge vill du ligga, du late? När vill du stå upp ifrån din sömn?" Ord. 6: 9. "Och detta så mycket mer som vi veta tiden, att stunden redan är inne, att vi skola uppstå från sömnen." Rom. 13: 11. "Låtom oss därför icke sova såsom de andra, utan låtom oss vaka och vara nyktra." 1 Tess. 5: 6. "Därför säger han: Vakna upp, du som sover, och stå upp från de döda, så skall Kristus lysa dig." Ef. 5: 14. "Vaken fördenskull; ty I veten icke, när husets Herre kommer,....att då han kommer plötsligen, han icke må finna eder sovande." Mar. 13: 35, 36.

—Mollie S. Runcorn.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - - Redaktör
C. J. FORSBERG, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE, och ENHETEN av alla Guds Barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3

Prenumerationspris:
För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . .40 *cts.*
Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar
För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER:

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och likvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.
Eller till A. SIMONSON, GÖTA.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 13, Juni 13 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exämpel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 14. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga landers mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor   Halvt år 1kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni   Halvt år 1Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks   Halvt år 60 Copecks

Att nalkas Gud är den enda väg genom vilket vi kunna finna frid i detta livet. Om vi vilja hava den förmån till själen som Gud har för vart och ett av sina barn, så måste vi nalkas honom. Det är många ting som hindra människorna från att nalkas Gud; men det är en väsentlig väg som är ett ledsagande av vår andliga växt och nära gemenskap med Gud. Ingen människa kan vandra avlägset från Gud och åtnjuta den ljuva, inneboende nåden av Kristus-livet.

◆ ◆ ◆

För att nalkas Gud, måste vi hava en tydlig kännedom om Gud; och dess bättre vi omfatta Gud och hans egenskaper, dess djupare och mera grundlig bliver vår gemenskap med Honom. När Jesaja såg majestätet och heligheten av Gud, ropade han: "Ve mig, jag förgås! Ty jag har orena läppar." Jesaja realiserade icke det tills han såg templet fyllt med Guds härlighet och hörde Seraferna ropa den ene till den andre, "Helig, helig, helig är Herren Sebaot." På den samma stund såg han bristfälligheten i sin egen själ, och storheten av Gud. (Jes. 6: 1—6. Allt efter som själen väntar inför Gud i bön och betraktande, uppenbarar Gud sin helighet i all dess härlighet; då kommer själen att erhålla intryck, såsom genom Guds finger, av de härliga kännetecknen av hans natur, och kommer att "nalkas Gud." Endast i den mån som vi förnimma Gud och hans egenskaper —helighet, mildhet, kärlek, och långmodighet—kunna vi få dem implantade i våra själar.

◆ ◆ ◆

Gud är helig i alla sina vägar; ren i alla sina tankar; ren i sin lag; ren i allt sitt verk. Under lagen voro alla dessa egenskaper av Guds natur stämplade i hjärtat eller sinnet av Israliterna genom uppoffrandet av rena djur och förkastandet av det orena, också genom de olika tvagningarna i templets tjänst. Nu, tack vare Gud, kunna vi, samtala med Gud vid bönens altare och medan där, förglömma denna världen, förglömma dess bekymmer, glömma bort allt utom Gud, då uppenbarar han till själen sin helighet renhet, godhet, och uppenbarar också för själen dess eget behov. Sålunda är själen fylld med nådegåvorna av renhet, helighet, kärlek, mildhet, ödmjukhet, tålmodighet—skrivna uppå hjärtats tavlor utav Gud själv. Hemligheten av det är bön och hängivenhet. Dessa nådegåvor fyller själen såsom med en vällukt från himmeln, och gör oss i stånd att omedvetet utsprida ett inflytande som övertygar dem som vi umgås med, att vi hava nalkats Gud.

—G. H. P.

FRÅN KONTORET.

Några av bröderna, som kom hit till församlingsmötet, stannade kvar och hjälpte till med åtskilligt slags arbete, som behövdes att bliva utfört.

◆ ◆ ◆

Vi måste köpa en annan järnvägsvagn av kol för tryckeriet, Basun hemmet och de Gamles hem. Vi har också mottagit notis om att vägskatt måste betalas nästa månad, samt andra utgifter som icke äro inberäknade i våra allmänna utgifter. Vi önskar våra bröders och systrars förböner; och om Herren säger något till någon om att hjälpa oss, bliver det mottaget med tacksamhet.

◆ ◆ ◆

Vi få många uppmuntrande brev från åtskilliga platser, som visar, att Guds Ande är verksam bland människorna, också på dessa sista dagar, då liknöjdheten och andlig ljumhet är så allmänt.

◆ ◆ ◆

Behovet för fri litterature bliver ständigt större. Läsarne bedes lägga märke till de utdrag av brev, som begär fri litterature Dessa är bara några exempel av de många sådana brev som vi mottaga. Det gör oss ont att vi icke är i stånd till att sända dem litteratur efter deras begär; men vi kunna icke göra detta, förrän vi få medel i förskott till behoven. Just som jag skrev detta kom en man från Minneapolis in i kontoret och begärde litterature för att utdela i den staden.

Thomas Nelson.

Utdrag från vår Korrespondens.

"Jag tackar eder för edert intresse i min andliga välfärd. Jag blev fullkomligt helbrägdad den 30:e December. Jag hade en sjukdom som satte sig i lederna, och jag kunde knappast röra mig. Men Gud helbrägdade mig. Prisat vare hans heliga namn."

"Jag har haft det bråttom sedan jag kom hem. Vi hållde ett möte i Earl, Wis.,var sexton sökte Gud. Visserligen var Guds kraft uppenbarad.

Broder E. J. Svensen bliver glad att mottaga och utdela norsk och svensk litterature, om I är i stånd till att sända den till honom för fri utdelning. Här är många gamla Skandinaviska folk, som icke kan läsa Engelska."

"Inneslutet finner I betalning för ett års subskription för "Evangeli Basun." Sänd den till Mr. F. F. N. Eder syster i Herren,"

"Tack för katalog och prislista. Jag skall försöka att göra gott bruk av Skandinavisk litterature om I kan sända den. Jag kunde bruka ett hundra svenske Trumpeter för varje gång den utgives, för utdelning, och därtill en del av traktater och små böcker. Verksamheten här går framåt. Många svenska folk mottager sanningen, och den litterature vi nu har är långt ifrån tillräcklig. Eder broder,"

"Jag älskar "Evangeli Basun;" den är den bästa tidning som jag någonsin har läst både till uppbyggelse och vägledning. Den innehåller sanningen just som den finnes i Bibeln. Sedan den lilla tidningen kom till mitt hem, har den varit mig till mycken hjälp och uppmuntran. Lov och tack vare Gud, för hans församling på jorden. Min man är nu fullkomligt helbrägdad av sin sjukdom med Guds kraft genom de heligas böner i St. Paul Park. Lovat vare Herren för alla hans underbara gärningar."

Sista sommarn var jag i arbetet för själars frälsning i en av storstäderna. På eftersommaren hölldes i denna stad några möten som voro mycket omtalade för den stoj och förvirring som herskade; det blev också sagt att underliga ting skedde. En syster och jag gick en afton för att se. Vi hörde icke något evangelium men stor stoj, vi såg förvirringen, men inga underliga gärningar. De sjuka blevo bringade fram, de blevo ryckta i lemmarna och rubbade på kroppen, några blev bedda för men ingen blev salvad, och de bekräftade det med jubel och halleluja rop att de voro helbrägdade.

Vi mötte där en gammal norsk kvinna, och Gud ledde så att vi kom i samtal. Hon omtalade att hennes släkt hade tro på det

som försiggick i dessa möten och klandrade henne, emedan hon icke ville erkänna att det var av Gud. Hon sade ungefär sålunda: "Det är orsak varför jag icke kan tro detta är av Gud. Jag har läst en tidning kallad "Evangeli Basun," och jag känner mig förvissad om att den innehåller Guds sanning. Jag blev så intresserad att jag besökte den plats var tidningen utgives och jag är förvissad om att arbetarne där är Guds folk. Men så vet jag också, att detta icke är av Gud; ty Anden är icke densamma."

Broder och syster, Guds sanning som framhålles i "Evangeli Basun" var det som bevarade en sjuttio års kvinna från att bliva fången av "förföriska andar och falsk lära." Är det värt att sprida en sådan tidning? Sanningen är det som är ljuset, saltet och kraften i vår tid. Gud hjälp envar som har sanningen till att göra allt vad vi kunna för att bringa den till andra. Det är så lätt att göra så, ty vi har riklig anledning till att sända dem "Evangeli Basun" eller några traktater. Gud hjälp oss till att vara nitiska i att sprida den litterature som bringar Guds frälsande sanning till odödliga själar. Micala J. Simonsen.

En broder som var här till församlingsmötet, och som lovade att göra någonting för sina grannars frälsning, skriver, att han har varit ute och talat med några om Jesus. Han omtalade också en dröm i vilken han såg sig själv gå barfota ut för att tala med folk och detta vållade honom mycken obehag. Han tog denna dröm som en förmaning till att hava "Fötterna omgjordade med fridens evangelium."

I sanning, önskar Herren hava oss alla till att arbeta för honom, men han vill också hava oss väl beredda för arbetet. Därsom vi känner vi behöver hjälp, så låt oss icke sluta vårt arbete men låt oss gå till Gud och få hjälp.

Hälsning till Läsarne.

Vi är glada att ännu en gång hälsa eder i Jesu dyrbara namn. Många ting har tagit plats sedan vi sist skrev. Verksamheten här har gjort framgång för Herren, vilket bringar glädje till våra hjärtan. Herren välsignar vår ansträngning, och våra hjärtan fatta mod. Vårt församlingsmöte slutade med seger på Herrens sida. Det som var mest uppmuntrande för oss i detta möte var det intresse, som visade sig ibland Guds kära barn, för sanningens utspridande. Nästan alla som voro närvarande, lovade att de skulle besöka sina grannar och bekanta, för att omtala för dem om Jesus och hans kärlek, sälja böcker, samla prenumeranter för tidningarna, och utdela traktater. Detta var mycket uppmuntrande för oss, som giva tid och förmågor till att trycka och utsända litteraturen. Må Herren kröna deras ansträngning till mycken fruktbarhet, och må många dyrbara själar, som söka efter sanning och ljus, bliva ledda in på den rätta vägen genom denna ansträngning.

Litteraturen är ett stort medel att vinna själar var andra möjligen misslyckas. En liten traktat eller en god tidning, vilkens spalter är full med ord av uppmuntring, liv och sanning, mottagen i rätt tid, kan ofta bliva ett medel till en själs frälsning från döden. Vi har ofta hört om sådana som var så att säga på randen av förtvivelsens avgrund och en traktat eller tidning föll dem i händerna, genom vilket de mottog hjälp och uppmuntring, efter vilket de sände för mera litterature, och blevo ledda ut ur mörkret och in i Herrens härliga ljus. Början av det hela, var läsningen av en av dessa tysta budbärare, som kanske var förkastat av andra. Lönar det sig att sprida litterature? Ja, det gör det visserligen, för om den bliver kastat åtsidan av några, så händer det ofta, att andra mottager den med glädje. Må Herren hjälpa oss att göra med allvar vad vi förmå att göra, och må vi värdera detta stora previlegium, att få bära det livgivande Guds Ord till de förlorade. Det lönar sig icke för oss att vara liknöjda i dessa ting, och det som vi önska att göra något må vi göra det snart.

Vi få många, många enträgna begär om fri litterature; men på grund av, att kassan är överdragen äro vi mycket hindrade. Vi önska därför att se skulden borttagen så snart som möjligt. Därsom det icke är möjligt för dig att gå ut och verka för saken, så är vi säkra om att det är en ting som du kan göra, nämligen bedja. Vill du ihågkomma oss inför nådens tron, att alla hinder må bliva bortskaffade? Bed utan uppehåll; gå så ofta du kan; gör allt du kan; giv allt du kan. På detta kunna vi nästan tvivla utan att du snart bliver så intresserad och så upptagen i Herrens tjänst, att du kommer att passa på varje tillfälle till att göra något för honom. På så sätt bliver du icke allenast till välsignelse för andra; men din egen själ bliver förnyad från dag till dag. Sålunda växer du i nåden och bliver stark i Herren. Genom att vara sysslolös bliver aldrig någon stark, men verksamhet förökar vår styrka.

Vi äro alltid glada att höra från sådana som äro intresserade med att leda andra in på sanningens och livets väg och vi skall med glädje skriva några uppmuntrande ord till eder, så ofta som vår tid och förmåga tillåter oss att göra så. Må Herren välsigna hans kära heliga och hjälpa dem att skina som ljus i denna mörka värld. Låt oss fortfara att bedja, och härliga resultat skall bliva följden. Eders i Herrens tjänst,

Laura C. Lindell.

Fria litterature fonden.

En av våra subskribenter frågade om, huru mycket har inkommit till den fria litterature fonden, sedan stjänorna först inkom i tidningen. Till detta svara vi, att det är inkommit $315.00 till denna tid. Vi har subskribenter på vår fria lista som följande:

Evangelii Trumpet	44	enkla num.	$33.00
" "	197	i rullor.	$78.00
"Evangeli Basun"	43	enkla num.	$32.00
" "	181	i rullar.	$72.00
		Total.	$215.00

Dessa subskribenter som fått tidningen fritt måste nu förnyas för 1914. Förutan ovanstående tal, är den nu i skuld från förra utgifter ....$204.95.
Fondens totala skuld till dato....$419.95.

Vi hoppas att dessa tal skall intressera våra läsare, då utgifterna från fria litteraturefonden är till dem, som själv önska att fortfarande hava tidningen och annan litterature, men som icke är i stånd att betala för den, på grund av att de endera är fattiga eller giver sin tid till Herrens arbete, och använder litterature i detta arbete. Behovet av fri litterature förökas ständigt, allt eftersom folk bliva mera bekanta med oss och vår litterature; helst kan detta sägas om de Skandinaviska länderna, var folk är mera fattiga. Vi hör under tiden från några, som önska att giva sin tid till att sprida litterature i Skandinavien, men de kunna icke tjäna något därmed, så på sådant förhållande måste de antingen upphöra att sprida litterature, eller vi må låta dem hava den så billig, att vi kommer att förlora på den. Vad skola vi göra med detta behov? Skola vi upphöra med att sända evangelium till de fattiga, eller skola vi fortfara att sända den till dem, ja, ändock i större förlag? Våra läsare och vänner må besvara denna fråga. Vi önska att sända fri litterature till alla som önska att få den, men detta kan endst låta sig göra med att de, som är i stånd till att betala icke allenast för sig själva, men också för andra, må taga mera intresse i denna sak. Vi har nu börjat med att trycka små utdrag från vår korrespondens, som visar att litteraturen är till välsignelse för läsarne; men det skall aldrig tillfullo bliva känt huru mycket gott som gjorts på detta sätt förrän vi samlas i himmlen. Där skall det bliva känt, att början till de flestas upplysning i sanningen var genom läsandet av denna litterature. Därför är detta en mycket nödvändig sak. Litteraturen går framför predikanten, för att bana vägen för hans arbete, och sedan följer den efter honom, för att vägleda dem, som han har vunnit för Herren. Vem skall hjälpa att tillvägabringa medel för fondens underbalans? Här är utan tvivel några av våra läsare, som kunde betala hela summan, utan att behöva lida något därför. Vem skall sända $100.00 till den fria litterature fonden? Bed att Herren visar dig, vad han önskar du skall göra, så att vi ohindrade kunna sända sanningen till de fattiga som önska evangelium. Gud älskar en glad givare, och vad vi så, skola vi skörda. Thomas Nelson.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Brev från Göta, Sverige.

Herren Jesus Kristus till ära vill jag nämna att hans folk enas mer och mer omkring den ene Herden, Jesus. Jag för min del kan prisa och jubla i min Gud för att se och höra att så är förhållandet på denna plats. Efter att i några år varit bosatt här och löst ifrån Sektismen och bedjande Gud att andra

måtte få se denna väg, sände Gud i sin stora nåd till hjälp några utav sina redskap. I våras och i sommar besökte Broder och Syster Ring. Senare har Broder Morris Johnson från Danmark besökt oss. Vi hade härliga möten. Men nu är en stor del av befolkningen glada att dessa heliga predikanter äro resta sin väg. Men pris ske Gud och äran till Honom som köpt oss från jorden med sitt blod. Verkningarne reste inte i väg med predikanterna. Det visade sig en kväll uti Missionshuset Församlingen, Tunge Göta Friförsamling, samt även andra Guds barn som önskade deltaga hade inbjudits för överläggning angående kallandet av predikanter, m. m. Mötet öppnades med sång och bön. Sedan beslutades först att ändra församlingens namn från Tunge Göta Fri församling till Guds Församling i Göta. Vidare att Auktioner banlyses uti Missionshuset. Även slopas för alltid Syföreningen. Guds barn uppmanades till ständig fortsättning i bön att Gud sänder predikanter, samt att så noga uppsikt som möjligt hålles i enlighet med 2 Joh. 1: 10, vid predikanters kallande och mottagande. Det beslöts att inga predikanter skulle mottagas som predikar Barndop som en Biblisk lära, eller predika emot Fottvagning, eller Helgelse som ett andra andens nådeverk. Ej heller om de predika att den första uppståndelsen börjar vid Jesu Bruds upptagande eller vid början av ett förment jordiskt tusenårsrike.

Måtte Gud välsigna sitt folk och måtte de i allt lyda Guds ord, så att vår Herde och Mästare kan se ned på dem med välbehag. Även till Gud i tid och evighet. Amen.

A. Simonsson.

Pandrup. Dan.

"Och av hans fullhet hava vi alla fått, och nåd för nåd."

Vi har hållit möten i Hinnedal, en liten landsby, som ligger en mil från Aalborg. Församlingen var icke stor, ty det är hårt att få folk ut på dessa trakter, men det var väckelse i mötena och syndare sökte Gud med tårar. Allvarliga böner blevo uppsända från förkrossade hjärtan. Vad det är härligt att bedja med syndare.

Jag hållde också ett par möten i Hjörring och Sindal. En afton varade mötet till elvatiden och nästa afton till klockan var nästan tolv. De troende blevo uppmuntrade och styrkta på vandringen. Det är en god liten församling i Hjörring och Sindal. Några har gått tillbaka till världen, men de flesta äro trogna.

Sista veckan hållde jag möten i Lökken och de voro en härlig seger för Herren. Det var tre som följde Jesus i dopet. Ett djupt allvar och stillhet grepo åskådarne, då de såg dessa syskon nedsänkas i vattnet.

Måndags afton hade vi ett anordningsmöte i Lökken varuti fyrtio lyckliga Guds barn deltogo. Detta syntes för mig det härligaste anordningsmöte som jag övervarat i mitt liv. Broder Renbeck och döttrar voro närvarande. Broder Christoffersen från Sindal och syskon från andra platser. Efter många hade avlagt vittnesbörd gick vi till anordningarna, var en bölja av välsignelse kom över oss och kärlekens, ödmjukhetens och enhetens ande gjorde dessa heliga anordningar levande för oss i sådan mån att det syntes att om Jesus själv hade varit närvarande personligen kunde det icke varit härligare. Det är seger i församlingen i Lökken. En likgiltig ande hade smugit sig in i församlingen, och gjort icke så liten skada, men Herrer har segern. Det synes nu att det är likaså mycken värme, som det var när de först blev frälsta. Gud vare lov! Helvetets furste sörjer, men I kan tro vi äro glada. Halleluja! Himmelns herravälde är det starkaste. Lovat vare hans namn! Vi har haft många bittra motgångar på den senare tiden, men finna dock många ting att tacka Gud för. Vi hava ju icke solsken och medvind hela tiden, prövelserna är ofta hårda men vi har icke förlorat modet. I dag är jag i Pandrup. Skall hålla några möten här och sedan vilar jag några dagar före Jul. Jag är litet trött och överansträngd. Vi glädja oss inemot församlingsmötet. Med Guds hjälp tror jag att detta bliver det bästa möte som vi har hållit i Danmark. Vi vänta några syskon från Norge och Sverige. Om en liten tid skola vi alla samlas vid Guds församlings allmänna församlingsmöte i himmeln. Där kommer att församlas från alla land och nationer. Där skola de trofasta krönas. Då är kampen och striden slut, resan slut, målet nått. Mötet slutar aldrig. Huru härligt det skall bliva när de frälsta tåga in. Halleluja! Bröder och systrar låt oss vara trogna. Jesus kommer snart. Låt oss arbeta, medan det är dag. Jag tackar eder för edra böner och medverkan. Eder ringa broder,

Morris C. Johnson.

Paynesville den 15:e Januari, 1914.

Det är med tack till Gud som jag hälsar Trumpetens Läsare i det nya året. Och jag kan säga att Herren frälser och helgar mig. Prisat vare Hans namn! Må detta år bliva det mest fruktbringande år som vi levat för Herren. Låtom oss verka medan det är tid, natten kommer, då ingen kan verka.

När jag ser tillbaka på de flydda år, så är det med innerlig tack till Gud, som så kärleksfullt har ledsagat och bevarat mig och min familj, så att vi alla i dag äro friska och på denna sidan evigheten. Pris ske Gud! Herren har aktat mig värdig att vara till någon välsignelse i det flydda år. Lovat vare hans heliga namn! och jag kan i sanning säga att verksamheten går framåt. I det flydda år har Herren förökat sin församling med icke så få själar omkring var jag rest och undantagande några, äro de bevarade tills i dag.

Men det är med ett sorgset hjärta som vi omtala, att det är ett eller två fall varom vi i förra året vid denna tid hade stora förhoppningar att de skulle följa Mästaren utanför lägret och lida Kristi försmädelse och leva och verka för honom, men som har gått tillbaka till Babylon och icke åtlydde Paulii befallning till Timoteus: "Om därför någon håller sig ren från sådana människor, varder han ett käril till heder, helgat och nyttigt för husbonden, berett till allt gott verk." 2 Tim. 2: 21. Syskon, låtom oss bedja för dem att de må komma att se sin ställning förrän det bliver för sent.

Sedan jag sist skrev har jag besökt följande platser med det glada budskapet. Från den första November till den femton de besökte jag Lake Albert och Bryant, S D.; November 22—24 Hereford, Minn. Från den 27:e November till den 5:e December vid Bagley, Minn. Herren gav oss välsignade möten på alla dessa platser, och några själar fingo frid med Gud och hans folk blevo uppbyggda på sin allraheligaste tro. Gud till lov och pris! Jag var på församlingsmötet i Grand Forks N. D., som varade från den 5:e December till den 15:e. De som bott där i de sista tjugo åren sade, att detta möte var det mest välsignade församlingsmöte som hållits där; Gud till evigt lov och pris! Många sökte Gud för hjälp till själ och kropp och funno vad de sökte, och evangeli ord sjönk djupare i folkets hjärtan och tog bättre rötter för att bära mera frukt. Många utbröto: "Lovat vare Gud! för vad vi hava hört, men bara vi hade hört det för tjugo år sedan." Guds Ord är gott för alla ting; ty vi läsa i 2 Tim. 3: 16—17. "All skrift, av Gud ingiven, är ock nyttig till undervisning, till bestraffning till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet, på det att Guds människa må vara fullbordad, till allt gott verk skicklig." Grunden för ett sådant gott möte finna vi i den 133:e Psalmen; för Herren giver alltid välsignade möten när vi möta villkoren; ja när vi församlas i enighet då sänder Herren välsignelsen. Då är det liv, och då föds människor till evigt liv och överföres från mörkret till ljus från Satans makt till Gud. Mötet var väl besökt.

Jag reste därifrån med mitt hjärta fullt av andlig välsignelse och med tack till min Gud för det timliga som jag erhöll, vilket är en annan frukt av enigheten. Gud välsignade dem som så glädjande uppoffrade av sina medel till Herrens vittnens resa.

Min tanke var att vara hemma med min kära familj över julafton, som också de önskade. Jag har icke haft anledning till att vara hemma med dem mera än en julafton på tretton år, och den gång kom jag hem om aftonen klockan fem och måtte resa igen om natten klockan två. Då jag var kommen på tåget sade Herren: "Du må resa till Lake Albert, S. D., vilket jag med glädje gjorde, ändå det kändes litet tungt för kött och blod; ty jag visste det stod skrivit "lydnad är bättre än offer." Guds vilja är min vilja, så långt jag förstår. Herren gav oss några välsignade möten. Vi hade också ett möte Söndagsaftonen den 21:a i skolhuset i Bruce, S. D. Jag tillbringade julaftonen hos Broder och Syster Paulsen och deras familj. Må Herren löna dem för deras kärlek mot mig. Då julgåvorna blevo utdelade blev icke jag förglömd; de unga spelade och sjöngo. Då uppsteg en innerlig bön till Gud; må Gud giva att des-

FRI LITTERATUR FOND.

Fonden för fri litteratur är i skuld till den allmänna kassan. Ur denna fond sändas böcker, traktater, och tidningar till Missionshem Fängelser, Reformskolor, Fattighus, Sjömanshem, Läsrum och fattiga, som önska läsa ren litteratur, men ej hava råd att själva betala för densamma.

* * * *

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Vi kunna ej utgiva mer fri litteratur, till dess medel inkommer för nämnda ändamål.

Ovan anförda diagram visar huru denna skuld kan avbetalas. För varje $5.00 som insändes för denna Fond uttages en stjärna, $10. borttager 2 stjärnor, $20.00 borttager fyra stjärnor, o. s. v. Denna litteratur har varit till ovärderlig välsignelse, och har predikat till många, på hav och land. Här gives ett tillfälle för alla Trumpetens läsare, att predika evangelium, genom medel, som Gud givit oss att förvalta.

---

sa härliga förmågor må bliva brukade i Herrens vingård. Syster Paulsen var icke stark, Herren just reste henne upp så att säga från dödens svalj. När jag kom dit voro bröderna Gisselbeck och Olsen och andra tillkallade för att bedja för henne. En vänlig granne var där, och när han såg huru sjuk systern var ville han att de skulle hämta doktorn; det fanns nästan inget tecken till liv. Men när innerliga böner blevo uppsända ett par gånger, gick mannen in i rummet och sade med tårar: "Ja nu ser jag att I folk reder eder utan doktorn." Och så vida jag vet, är hon nu alldeles frisk. En annan liten händelse vill jag omtala: Förra gången då jag var i Lake Albert hade jag ett litet bönemöte med barnen och Gud välsignade och jag bad dem bedja för mig. En liten gosse hade bedit för mig varje dag sedan. (Jag sätter stort pris på sådana böner.) Och så hade han skrivit till mig, men icke sänt brevet, men gav det till mig då jag kom dit och det lydde sålunda: "Broder Susag, du må komma snart jag beder och gråter för dig för varje dag." Jag tror detta hade en hel del att göra med att Gud sände mig dit. När jag reste grät han och jag frågade honom: Gråter du för det att jag skall resa?" "Nej," svarade han, "men för det att Onkel icke vill bliva frälst." Jag hade just talat med hans Onkel. Ja, Gud hjälp oss att gråta mera för de ofrälsta. Gud välsigna församlingen vid Lake Albert. Amen.

Julkvällen reste vi i sällskap med Broder och Syster Anderson till St. Paul Park var "board of directors" för de Ålderstignas Hem och Evangeli Basun Pub. Co., hade möte Fredagen den 26:e och alla medlemmarna voro närvarande med undantag av Broder H. B. Haftorson. Åtskilliga mått och steg vidtogos. Jag är glad att verksamheten går säkert framåt. Det var en stor glädje att se de förbättringar, som blivit gjorda. Kapellet är nästan färdigt både inom och utvändigt. Elektriskt ljus- och varmaparat installerades och brunnen blev färdig under mötet. De anslagna medel voro tillräckliga. Må Herren särskilt välsigna de kära arbetarna och bröderna som hava hjälpt med arbetets utförande. Broder Aamodt och E. Myhre voro där i höst och hjälpte till och Broder Moxnes från Milan målade samlingslokalen. Många andra hava också hjälpt till. Må Herren rikligen belöna dem alla, är vår bön. Broder Lars Olsen, förman i tryckeriet, sparade många pänningar med att själv inlägga de elektriska trådarna. I tryckeriet och Arbetarnes hem hava förbättringar blivit gjorda och det blev bestämt att drilla en ny brunn. Omkostnaden blev några hundra dollars mera än de inkomna medel.

Det blev bestämt att göra särskild ansträngning i det kommande år att få mera litterature spridd och få Guds barn till att göra allt vad de kunna, var på sitt vis för att få subskriptionsantalet å "Evangeli Basun" och Evangelii Trumpet fördubblade om möjligt. (Är det någon som kan giva sin tid till att sälja böcker och samla prenumeranter, så låt oss höra från Eder. Det blev också talat om att de ibland arbetarna, som Gud har sin hand uppå för att predika bliver så fria som möjligt för att resa ut och predika, då det är kall för Ordets förkunnande flera än vi kunna fylla både i detta land och från våra fädernesland. Det är fyra som vi hoppas kunna giva sin tid därtill. Arbetarne här i tryckeriet göra allt de kunna, låtom också oss göra vårt. Vi kommo överens om, att vi skulle under årets lopp besöka våra grannar och andra för att tala med dem om Jesus och sälja litterature och att minst en gång i månaden skriva in till kontoret om vårt arbete. Hoppas att varje broder och syster gör detta, och kunde du möjligen vinna en, ja flera själar för Herren under detta året. Tänk, vad en själ är värd; låtom oss vakna upp, till att verka, syskon! ty tiden är kort. Broder Nelson giver all sin tid för att driva verksamheten framåt med de kära arbetarne, låtom oss ihågkomma dem i våra böner, och göra vad Herren säger till oss.

Jag vill, som en av Eder ringa tjänare, taga anledning och säga Eder hjärtlig tack för vad I haven gjort för Herrens sak, icke allenast här men på missionsfältet; med Edra böner och medel haven I alltid varit redo att hjälpa när något varit nämnt; Gud skall belöna eder. Tack för de bevis på samverkan I haven visat med att påpeka ting, som kunde göras; det gör oss gott att se att I haven Guds sak på hjärtat, vi behöva Eder hjälp och önska att I given Edra råd.

Det förekom också några bestämmelser angående de Ålderstignas hem. Det visar sig mer och mer att det gör ett gott verk. De Gamla hava ett gott hem. När vi höra vittnesbörd från dem som hava kommit till hemmet och icke allenast har det gott lekamligt, men att deras själar blivit frälsta sedan de kommo dit, då bliver i sanning alla besvär, prövningar och uppoffrelser idel glädje. Själar vinnes för evigheten genom detta arbete och evigheten allena skall visa den frukt denna verksamheten bär. De trofasta arbetarna skola icke mista sin lön. Lovad vare Gud! Hemmet vinner mer och mer aktning bland alla rättänkande människor, som komma i beröring med det, och därför skall Gud hava ära. Men det är en sak som ligger tungt på oss och det är den skuld, som är på hemmet, omkring $8,000.00. Hemmet och gården äro värda $30,000. Syskon, bed att Gud på något sätt hjälper oss ut av denna skuld. Det blev bestämt att flera av oss skola göra vad vi kunna, så snart som möjligt att få beloppet samlat, så att räntepänningar kunna upphöra att betalas. Vi känna, att av intresse för detta Hem kunna vi tala till vilken som helst om hjälp, då det på hemmet är folk av flera nationer och från åtskilliga samfund och ingen bliver avvisad så långt som det finnes rum och medel. Om I ären bekanta med någon godhjärtat man eller kvinna, som har pänningar och önskar att göra gott med dem, så tala till dem om detta hem och bed innerligt till Gud att han må låta det lyckas.

Lördagsaftonen den 27:e började församlingsmötet med välsignelse. En icke liten församling var allaredan tillstädes och den förökades dagligen, så det stora kapellet var nästan fullt. Där var fem möten om dagen, två Skandinaviska, ett på förmiddagen och ett på eftermiddagen, i den stora salen i det Gamla Folkets hem och tre engelska möten i kapellet, på förmiddagen och eftermiddagen och aftonen. Gud var närvarande med sin Ande och kraft i att frälsa, helga och helbrägda. Guds Ord framhölls i Andens och kraftens bevisning och många sågo sin ställning och sökte Herren och funno vad de sökte. Gud till evigt lov! Om jag säger det var ett gott möte, säger jag icke nog, och säger jag det var det bästa möte som hållits här, så kanske någon säger: "Ja, det säger I beständigt." Men jag kan i sanning säga, att jag tror Guds ord gick djupare ned i hjärtan än på något annat möte som hållits här och evigheten skall visa mera frukt av detta möte än vi sågo. Ja, lovat vare Gud, det blev en skara frälst och Gud är den som skriver upp och säger: "Den ene som den andre är född därinne." Halleluja! Honom tillkommer all ära. Vi hade härliga vittnesbördsmöten varigenom vi hörde vad Herren hade gjort och tillika huru satan har försökt att göra ärliga själar modfälda, men Herren kom dem till hjälp och befriade dem så vi kunna i sanning säga att mötet var en härlig seger för Herren. En broder sade i sitt vittnesbörd: "Låt oss nu bruka vad vi har hört och lärt och omtala för andra, så flera kunna få del i detta möte." Han omtalade vad Jesus en gång sade: "Gå hem till de dina och berätta för dem, huru stora ting Herren har gjort med dig, och huru han har misskundat sig över dig!" Jag är förvissad om att från detta möte reste alla hem mera dugliga till att omtala Herrens stora gärningar mera än någonsin förr. De gingo med den bestämmelsen att icke allena bliva bevarad till nästa möte, men med ett fast beslut att få flera med på vägen hem till de saliga boningar. Ja, snart kommer Han, som komma skall. Det var också ett ungdomsmöte var de unga särskilt togo del och vi hörde härliga vittnesbörd av en skara ungdom som hade givit sina liv till

Forts. å 8:e sidan 3:e spalten

FÖR BARN OCH UNGDOM.

VÄLJANDET AV VÅRT LIVS SYSSELSÄTTNING.

Till några, kanske kommer den tanken att väljandet av ett livsverk, är icke människans del att bestämma, utan Guds; men detta ansvar är jämförelsevis fördelat emellan det mänskliga och det gudomliga. Visserligen, sade Herren till Jeremia, "Förrän jag danade dig i moderlivet, lät jag mig vårda om dig, och förrän du utgick ur modersskötet helgade jag dig; jag satte dig till en profet för folken." Jer. 1: 5. Aposteln Paulus skrev i sitt brev till Timoteus, om någons begär av ett biskopsämbete, han varken fördömde eller förbjöd en sådan åstundan; och i ett annat av sina brev uppmanar han: "Men sträven efter de yppersta gåvorna." Naturligtvis, gåvorna äro utdelat av Gud, allt efter våra åtskilliga förmågor; och det är säkert att utväljandet av vårt livs sysselsättning beror betydligt uppå vår individuella förberedelse för tjänst; men våra egna begär måste också vara verksamma i saken.

Det finnes mänsklig utbildning som anskaffar en bättre grund och giver förtroende. Därför böra vi göra vad vi kunna att bereda oss själva för framtida brukbarhet. Det är kanske ingenting mera fördelaktigt från vår sida än ett avgjort val att göra en sak och göra den framgångsrikt. Ett ändamål i syfte, en sak i uppsåt och fullständigt fullbordat, är värt många gånger mera än ett halvt dussin ting började, och göra den framgångsrikt. Ett ändamål i syfte, en sak i uppsåt och fullständigt fullbordat, är värt många gånger mera än ett halvt dussin ting började, och delvist förfärdigade, men senare försummade och till sist lämnade fruktlösa och fördärvade.

Det bästa exempel som vi hava är Kristus själv. Han hade ett mål framför sig innan Han lämnade sin härlighet i himmeln och nedkom till jorden. Han kom för att fullborda människornas återlösning. Han visste att det innebar utgjutandet av sitt eget blod, men Han ryggade aldrig tillbaka från den stora uppgiften. Hans hela liv var upptaget med och uppoffrat till en enda sak; och medan de spikade Hans händer och fötter till korset och ristade sina huvuden åt Honom i hån, fastän Han led obeskrivliga kval och skam utav dessa onda människor, vittnade Han ändå under allt: "Det är fullbordat." Han hade fullbordat det verk som Gud gav Honom att utföra.

En människa kanske får möta döden i ett hednaland, och med anledning av besvärlighet hon utstått bliver kanske hennes liv förkortat, eller, förföljare kanhända straffa henne med döden; men det är en ting som är säkert, att om hon troget gjort sin skyldighet och utfört det verk vilket Gud gav henne, kan hon tillsluta sina ögon med ett döende vittnesbörd på sina läppar: "Jag har fullbordat mitt livs verk;" "Jag har bevarat tron." Ett sådant vittnesbörd kommer att leva och gå framåt och framåt, genljudande, fullt av inspiration till de återstående modiga och beslutsamma arbetarna i Mästarens tjänst.

I ungdomen är tiden att göra vårt val och börja att arbeta för Gud. Tidigt i livet, när våra förmågor äro bäst, och när ett långt liv ligger framför oss, är tiden att börja verka för Gud. Jesus gör sitt första kall för arbetare "bittida om morgonen" av livet. Mästarens val äro de unga; icke emedan han älskar dem mera eller är på något vis partiell undantagandes att han kan bruka dem längre och därmed fullborda mera genom dem. Lönen av "en pänning" för dagen till alla lika vid slutet av dagen är bevis på att arbetarna som hade varit så olyckliga att icke hava tillbringat en hel dag av livet, komma att skörda lönen av evigt liv det samma som de andra.

Gud önskar ett frivilligt utförande från vår sida i att samvetsgrannt utvälja, med Andens ledning ett arbete i hans vingård, och görande det skyndsamt vid den första kallelsen från Honom.

Väljandet av en sysselsättning för livet bör vara överensstämmande med egenskaperna, både mänskliga och gudomliga. Vi böra utvälja det slags arbete som vi äro bäst passande för. Sålunda måste en biskop vara "skicklig att undervisa;" diakonerna måste vara förståndiga, det innebär, måste veta huru att rätt använda medel, vara goda bestyrare i affärer. De som besöka i hemmen måste vara passande för sitt arbete.

Varje man och kvinna bör erfara att hans eller hennes kallelse och ansvarighet är gudomlig, och bör därför taga intrësse i det. Somliga äro apostlar; somliga äro evangelister; somliga äro herdar och lärare; somliga äro hjälpare eller styrande. Gåvorna äro olika emedan alla äro nödvändiga, och emedan det är allt detta åtskilliga att utföra i Evangelii verksamhet, därför är det förnuftigt att Herren bestämmer för oss den del av arbetet som är bäst passande till våra förmågor; men kom ihåg, att vi måste utvälja och måste av vår egen vilja taga upp vår sysselsättning och i Jesu namn fortsätta det intill änden.

"Ingen förakte din ungdom, men bliv ett föredöme för de troende." De unga predikanterna och Guds barn äro kallade till att vara föredömen i den Kristna tron; och nu, mera än någonsin förr, behöves det i världen dristiga och ivriga, trogna, helgade och befästade i Guds Ord—nu, säger jag, behöves i världen sådana män och kvinnor för hem och utlandets missionsarbete. Nu behöver världen arbetare som äro villiga att ödmjuka och likväl oförskräckta uppoffra sina hela liv till människornas frälsning, såsom Paulus, Petrus, Johannes, och tusende andra hava gjort.

—J. E. Forrest.

ARBETARE SOM BEHÖVES.

Gud går aldrig till en lat eller sysslolös människa för att antaga en sådan i sin tjänst. När Gud behöver en arbetare, kallar han en arbetare. När han har ett arbete att utföra, går han till dem som redan äro sysselsatta. När Gud behöver en ansvarsfull tjänare, kallar han en som allaredan är sysselsatt. Skriften och historien intyga denna sanning.

Moses var sysselsatt med sin fårahjord vid Horeb.

David var sysselsatt med att vakta sin faders får.

Elisa var sysselsatt med att plöja.

Nehemja var sysselsatt med att bära konungens vinbägare.

Petrus och Andreas voro sysselsatta med att kasta ut sina nät.

Jakob och Johannes voro sysselsatta med att laga sina nät.

Matteus var sysselsatt med att insamla tullen.

Saulus var sysselsatt med att förfölja Jesu efterföljare.

—Utv.

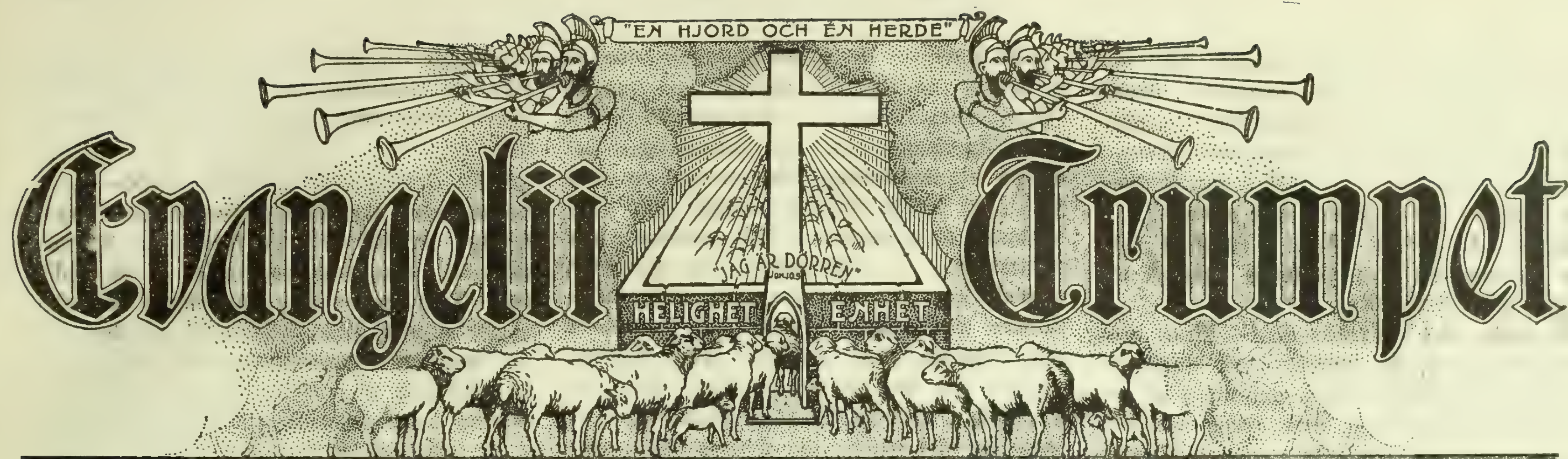
Forts. från sjunde sidan

Jesus och ville leva och verka för honom. Gud välsigna dem.

Alla utgiften för mötet betaltes på ett frikostigt sätt. Enighet och kärlek var rådande; Vad skall jag mera säga? Jesus var först och sist och allt i alla. Den sista predikan var om en själs värde. Det framhölls särskilt huru mycket värde Gud sätter på en själ, varhälst han finner den, antingen i konungens palats eller i drinkarens koja; vi bådo med våra hjärtan: "O, Gud hjälp oss att värdera en själ, likasom Gud gör, då skall ingen uppoffring, inget lidande, inget försök vara för stort om vi kunna vinna en själ för honom. Predikanterna voro E. Kreutz, T. N. Nelson, H. Hansen, C. J. Forsberg, W. Smith, H. Brewster, E. Ahrendt, A. Ahrendt, Broder och Syster Ring, Micala Simonsen och Broder Hansen från Clinton, Wis. Broder och Syster Barnard deltogo i några möten.

Jag har nu varit hemma en veckas tid och är litet trött och dålig, men reser om Gud vill till Hereford, Minn. i morgon. Jag har så många kall och de komma fortfarande in. Bed för mig, att jag må veta att gå på de rätta platserna, och att Herren må bruka mig i hans tjänst. Bed att jag må vara ödmjuk, och hava kraft i min kropp. Vi har haft brev från Danmark, om att någon må komma och hjälpa dem. Ja, skörden är stor och arbetarne få; bed därför skördens Herre att utsända arbetare i sin vingård. Eders ringa Broder och tjänare i Evangeliet.

—S. O. Susag.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. **St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Februari, 1914.** **Nummer 4.**

ENSAM MED JESUS.

Ensam med Jesus
Kämpas den hetaste striden
Ensam med honom
Vinnes den djupaste friden.

Ensam med Jesus
Böjes ett obrutet sinne.
Ensam med honom
Gjutes det balsam därinne.

Ensam med Jesus
Samvetet klagande bränner.
Ensam med honom
Kraft ifrån ovan jag känner.

Ensam med Jesus
Läkas de svidande såren
Ensam med honom
Torkas den bittraste tåren.

Ensam med Jesus
Stärkes det sviktande modet.
Ensam med honom
Hjärtat hugsvalas av blodet.

Ensam med Jesus
Hör jag de ljuvaste orden.
Ensam med honom
Glömmer jag allt uppå jorden.

Ensam med Jesus
Rikaste lycka jag vunnit.
Ensam med honom
Onämbar glädje jag funnit.

Ensam med Jesus
Fyller han hela min längtan.
Ensam med honom—
Blive det allas vår trängtan!

—*H - dur.*

"TILL VEM SKOLA VI GÅ."

"Herre till vem skola vi gå, du har det eviga livets ord." Joh. 7: 68. Dessa ord uttalades av aposteln Petrus vid ett visst tillfälle, som svar på Jesu fråga: "Icke viljen väl även I gå bort?". Herren Jesus hade vid detta tillfälle hållit ett tal till folket och framhållit för dem att hans "kött var den rätta maten och hans blod den rätta drycken. Vi förstå att han här talar bildlikt och att han framhåller nödvändigheten av att anamma honom som sin frälsare. Att lära av Honom livets väg, ty han hade "eviga livets ord." Han var den som kunde giva människan kraft till att övervinna sina andliga fiender och skickliggöra henne för himmeln. Men vi se att en del av de lärjungar som begynt att följa honom, vände honom ryggen vid detta tillfälle "och vandrade icke vidare med honom." Denna tilldragelse gav anledning till ovannämnda fråga och svar.

Människan är så danad, att hon önskar och behöver någon att vända sig till för hjälp, tröst och vägledning, under livets skiftande tider. Av sig själv är hon svag och hjälplös. Hon är beroende av Gud. Det lilla barnet vänder sig instinktmässigt till sin moder för hjälp och tröst. Den vuxne mannen och den vuxna kvinnan känner ofta behov av att vända sig till någon för hjälp, tröst och vägledning. Många hava ändat sina egna liv emedan de trott att de ej hade någon som de kunde vända sig till i nödens stund. Vi möta alla nu och då med prövningar och motgångar. Hur gott att hava någon som vi kunna vända oss till för hjälp och tröst. Vid vissa tillfällen kan den ena människan hjälpa den andra, men vid andra tillfällen finnes ingen människa som kan hjälpa. Men prisad vare Herren, det finnes en som kan hjälpa vid alla tillfällen. Petrus hade lärt känna denne allsmäktige hjälpare och visste att ingen fanns som kunde så hjälpa, som Herren Jesus; ty han hade "det eviga livets Ord."

"Sanningens lära kan aldrig förekomma annat än i ental, om än den lik konstslipade ädelstenar, återger dess glans i mångtaliga skiftningar. De falska lärorna stå i flertal, stundom hopgyttrade, stundom särdelade, saknande reda och plan och föra aldrig till önskat mål; enär de alla äro missvisande. Sanningens lära prövar och hugsvalar, fostrar och fullkomnar en människa samt sätter henne ett visst mål före. Falskhetens läror däremot locka och bedraga, tyrannisera och gäcka varje människa, som är dåraktig nog att ge sig villfarelser i våld. Falskhetens vägar leda till döden, sedan den indroppat fördärvets gift i människans sinne."

När syndaren förnimmer att han är evigt förlorad om han ej får hjälp; när syndabördan blivit så tung att den hänger som en kvarnsten om hans hals och hotar att sänka honom i förtvivlans djup; hur gott att hava en, som han kan gå till, som kan avlyfta bördan och giva honom frid till hans själ; en, som kan meddela "livets Ord." Sedan, när döden lägger sin kalla hand på vår hjässa; då, när all mänsklig hjälp kommer till korta, hur gott att hava en, som man kan vända sig till, som kan hjälpa oss över "dödsskuggans dal."

Käre läsare, har du blivit bekant med denne Hjälpare som allena kan meddela "livsens Ord. Om du skall kunna erhålla hjälp, tröst och råd från Honom, måste du bliva bekant med Honom, komma i besittning av det "andliga livet" genom att emottaga "livsens Ord; bliva född på nytt och leva i överensstämmelse med Guds befallningar. O, hur härligt, att hava en att gå till, som kan och vill hjälpa oss igenom livets alla vedervärdigheter och till sist taga oss hem till sig, till de sälla boningar, för att för evigt åtnjuta den glädje, som Han berett åt dem, som lära känna honom här. Käre läsare, har du blivit bekant med Herren Jesus; har han blivit för dig, "livsens bröd?" om ej så är, måtte Herren hjälpa dig att vara förståndig och gå till honom som "har eviga livsens Ord."

—L. P. Peterson.

BIBELNS FÖRORDNINGAR.

Dopet.

Vad är dopet?

Forts. fr. föreg. n:r.

Jag vill nu hänvisa till den högsta myndigheten angående detta, nämligen —Bibeln—för att finna dess rätta mening. I gamla Testamentet tolkas det Hebreiska ordet *tabal* att döpa. Då judarne översatte sina skrifter till det Grekiska språket, brukade de, så ofta de kommo till detta ordet *tabal*, översätta det till döpa, och när våra översättare kommo till detta samma ord, återgåvo de det med det Svenska ordet "doppa." Så vi se att ordet "doppa" i Svenska och döpa i Grekiska betyder detsamma och båda dessa ord äro liktydiga med *tabal* i Ebreiska. Jag återgiver här fjorton av dessa texter. "Och prästen skall *doppa* sitt finger uti blodet." 3 Mos. 4: 6. "Och *doppa* alltsammans, jämte den levande fågeln, uti den fågelns blod, som blivit slaktad över det friska vattnet." 3 Mos. 14: 6. "Och *doppa* alltsammans uti den slaktade fågelns blod och i det friska vattnet." 3 Mos. 14: 51. "Och en ren man skall taga isop och *doppa* i vatten." 4 Mos. 19: 18. "*Doppa* ditt brödstycke i vinet." Rut 2: 14. "*Doppen* den i blodet i skålen." 2 Mos. 12: 22. "Han *doppe* sin fot i oljan." 5 Mos. "*Sänkte* du mig dock i pölen." Job 9: 31. "Och han *doppade* sitt finger i blodet." 3 Mos. 9: 9. "Och *doppade* den i honungsvätskan." 1 Sam. 14: 27. "Och *doppade* den i vatten." 2 Kon. 8: 15. "Och präster-

na, som buro arken, hade *doppat* sina fötter i yttersta kanten av vattnet.'' Josua 3: 15. ''Och de togo Josefs rock och slaktade en getabock och *doppade* rocken i blodet.'' 1 Mos 37: 31. ''Och han for ned och *doppade* sig i jorden sju gånger.'' 2 Kon. 5: 14. Ordet döpa, i enlighet med alla de ovan anförda texterna betyder att doppa, eller nedsänka.

Vi skola näst rådfråga de Grekiska ordboksförfattarne, de lärdaste och dugligaste vittnen i världen, vad meningen av or det döpa är, det ord, som Jesus använde för att uttrycka handlingen i denna förordning.

Scapula, 1579—*Bapto* döpa, (roten), ''att doppa, att nedsänka, även att färga, emedan det blir gjort genom nedsänkning.'' *Baptizo*: ''Att doppa, att nedsänka, även att dränka eller översvämma, att två, att rena.''

Henricus Stephanus, 1572— *Bapto* och *baptizo* (döpa): ''Att doppa eller nedsänka, såsom vi doppa ting för att färga eller vi dränka dem i vatten.''

Robertson, 1676.—*Baptizo* (döpa): ''att nedsänka, att två.''

Scheleusner, 1824—*Baptizo* (döpa): ''Betyder: Jag nedsänker, jag doppar, jag överdränker med vatten. Det betyder även: Jag tvår, eller renar genom vatten, emedan för det mästa måste en ting doppas, eller nedsänkas för att kunna bliva tvaget.''

Pasor, 1650—*Bapto*, *baptizo* (döpa): ''Att doppa, att nedsänka, att färga emedan det sker genom nedsänkning.''

Parkhurst, *Baptizo* (döpa) ''Betyder huvudsakligast att doppa, nedsänka eller dyka ned i vatten.''

Donnegan—*Baptizo* (döpa): ''Att upprepade gånger nedsänka i en flytande form, att överdränka, genomblöta.'' *Baptismos*: nedsänkning, dränkande, tvagning eller badning.''

D:r John Jones—*Bapto*, (Döpa: ''Jag doppar, jag färgar.'' *Baptizo*: ''Jag sjunker ned i vatten, doppa, döpa, begrava, helt och hållet betäcka.''

Greenfield—*Baptizo*, (döpa): ''Betyder att nedsänka, överskölja, sjunka.''

Prof. Roast—*Bapto*, (dop): ''Att dyka att nedsänka, överskölja.''

Bretschneider—''en hel och hållen nedsänkning tillhör dopets natur. Detta är meningen av ordet, ty uti *Baptizo* inneslutes idén av en fullkomlig nedsänkning under vattnet, åtminstone betyder det så i det Nya Testamentet.''

Bass—*Baptizo*, (döpa): ''Att doppa, nedsänka, dyka ned i vatten, att två sig själv.'' *Baptizma*: ''Nedsänkning, doppning, dykning.''

Stokius—*Baptizo*, vanligtvis och genom kraften av ordet angiver den idén att helt enket doppning och dykning, men egentligen betyder det att doppa eller nedsänka i vatten.''

Luther—Enligt Rom. 6: 4, skulle den som skall döpas nedsänkas i vattnet, för att beteckna en begravning.

Här hava vi de förenade vittnesbörden av några pålitliga myndigheter att *baptizo* (döpa) det ord, som Kristus använde i det stora uppdraget, betyder bokstavligen att doppa, att nedsänka. Icke en enda av dem förklarar ordet *baptizo* (döpa) att vara bestänka eller begjuta. Du må söka i alla ursamlingar av nittonhundraårs historier, men du kan icke finna en enda ordboksförfattare eller någon annan lärd författare, som översatt eller angiver ordet *baptizo*, (döpa), att betyda bestänkning eller begjutning. Förutan ett enda undantag översätta de alla ordet till: doppa, dyka, nedsänka. Med en oegentlig eller andra mening är det ibland angivet såsom tvagning, ty detta utfördes också genom att doppa. Tvagning och rening äro endast den bildliga mening—resultatet av neddoppning. Doppa, nedsänka är den ursprungliga meningen av ordet och tvagning är verkan. Så vi se att alla myndigheter komma överens i detta. Till den ovan anförda beteckningen må tilläggas—

Lindell och Scott, vilkas lexikon (ordbok) är rättesnöret ibland det Engelsk talande folket, både för de högt lärda och för Bibel Grekiska—*Baptizo*: ''Att doppa eller under vatten.''

Beza, en framstående översättare av det Nya Testamentet från Grekiska till Latin, är nödgad att medgiva: ''Kristus befallde oss att bliva döpta, genom vilket ord en särskild nedsänkning är betecknad.....Att bliva döpt i vatten betyder ingenting annat än att bliva nedsänkt i vatten, vilket är den yttre cermonien av dopet.'' —''Comments on Mark 7: 4.

..**Martin Luther**—''Dopet är ingenting annat än Guds ord med nedsänkning i vatten.'' —''Femte av smallicald artiklarne skrivna av Luther.'' Dopet är ett Grekiskt ord och bör översättas: nedsänkning, såsom då vi nedsänka något i vatten, att det må bliva helt och hållet övertäckt med vatten. Och fastän det är nästan alldeles avskaffat (ty de nedsänka icke hela barnet, utan endast begjuta det med lite vatten) bör det ändå bliva helt nedsänkt och sedan genast draget upp, ty det är vad stamordet synes fordra.'' —Op., Vol. 1, p. 366.

Calvin—''Ordet döpa betecknar att nedsänka och det är tydligt att nedsänkning var praktiserat i församlingens första dagar.''—Instit., Book15, sec.15

William Tyndale—''Nedsänkandet i vattnet tillkännagiver att vi dö och äro begravna med Kristus, angående det gamla livet i synd, vilket är efter Adam och uppresandet igen tillkännagiver att vi uppstå med Kristus till ett nytt liv.''

Jag vill här anföra några samlade vittnesbörd från världens största, lärdaste män, sammandragna i ''Nya Testaments förordningar.''

Gill—''Detta ord i sin första och ursprungliga mening, betecknar att doppa, eller att dyka ned uti, och så är det förklarat av våra bästa ordboksförfattare *mergo, immergo*, att doppa, eller att dyka ned uti. Samt i en andra, följaktlig mening, *abluo, lavo*, att två, är använt emedan vad man tvättar måste bliva doppat, enär ingen anständig tvagning kan bliva utförd utan genom doppning.'' —Citerat av Winebrenner.

Prof. C. Anthony från New York— ''Det finnes ingen myndighet alls för den besynnerliga anmärkning av Rev. D:r. Spring, stående i samband med ordet *baptizo* (döpa). Den ursprungliga meningen av ordet är att doppa, eller nedsänka; och dess andra meningar, om det någonsin haft några, hänvisa alla, på ett eller annat sätt, till det samma, ledande begrepp. Bestänkning o. s. v. är helt och hållet utom frågan.'' —Citerat av Winebrenner.

George Campbell—''Ordet *baptizein*, betecknar både i religiösa och klassiska (högt lärda) författares översättningar, att doppa, att dyka, att nedsänka, tolkades utav Tertullian, den äldste av de latinska kyrkofäderna, *tingere*, den benämningen, som är använd för att färga kläder vilket utfördes genom nedsänkning. Detta är alltid i samband med denna mening.'' Utdrag från Matt. 3: 11.

Prof. Stuart, från Teologie Seminarium i Andover— ''*Bapto* (dop) och *baptizo* (döpa) betyder att doppa, dyka eller nedsänka i någon flytande form. Alla ordboksförfattare och kritiker av något anseende över ensstämma i detta.'' Citerat av Winebrenner.

Vitringa—''Handlingen i dopet är nedsänkning av troende i vattnet. Detta uttryckes i ordet.''

Hospinianus—''Kristus befallde oss att bliva döpta, genom vilket ord en viss nedsänkning betecknas.''

Gurtlerius—''Att döpa, ibland Grekerna är utan tvivel att nedsänka, att doppa, och dop är nedsänkning....Vad som är befallt av Frälsaren, är dop; nedsänkning i vatten.''

Buddeus—''Orden *baptizo* (döpa) och *baptismos* böra icke tolkas bestänkning utan nedsänkning.''

Salmasius—''Baptism (dop) är nedsänkning och utfördes i gågna dagar i enlighet med vad ordet betyder.''

Augusti, Vol. V, p. 5—''Ordet Baptism i enlighet med stamordet och handlingen betyder att nedsänka, neddyka, etc. och utväljandet av det uttrycket förråder en tidsålder i vilken den senare seden av bestänkning icke hade blivit införd.'

Brenner—''Ordet överensstämmer i betydelse med det tyska ordet *taufen*, att sjunka i djupet.''

Paulius, i sina förklaringar, 1:a boken. sidan 278—''Ordet *baptize*, (döpa) betyder i Grekiska att nedsänka och på en del ställen att neddyka.''

Rheinhard: ''Ethics,'' Vol. V, p. 79—''I bestänkning, är den symboliska meningen av denna förordning helt och hållet förlorad.''

Scholz,—''Baptism (dop) består uti nedsänkning av hela kroppen i vatten.''

Bretschneider— 'Orden *baptizo* (döpa) och *baptisma*, innehålla begreppet av en fullkomlig nedsänkning under vattnet: åt-

minstone betyder *baptisma* så i det Nya Testamentet."

D:r. Chambers, i förklarandet av sjette kapitlet av Romarna—"Den ursprungliga meningen av ordet baptism (dop) är nedsänkning."

De sista tretton vittnesbörden äro från Hintons "Historia om dopet." Han representerar dem såsom barndöpare, så vi förstå att de voro män som tillhörde sekter, vilka motstodo nedsänkning i utförndet av dopet.

Wilson, Emphatic Diaglott — "*Bapto* (dop) förekommer tre gånger i det Nya Testamentet, Luk. 16: 24; Joh. 13: 26. Upp. 19: 13, och är alltid översatt till doppa i den vanliga översättningen. *Baptizo* (döpa) förekommer sjuttinio gånger; av dessa sjuttinio äro sjuttisju icke översatta utan endast överförda (i den Engelska översättnigen.) Mark. 7: 4; Luk. 11: 38 är det översatt till tvagning, utan hänsyn till på vad sätt det skulle utföras."

Alla ordboksförfattare översätta ordet *bapto* (dop) till ordet nedsänka, doppa, eller dyka. Ingen av dem översätter det till bestänkning eller begjutning. Ingen översättare har någonsin tagit sig före att återgiva det bestänkning eller begjutning i någon översättning.

—H. M. Riggle.

(*Fortsättning.*)

MITT KALL TILL MISSIONSFÄLTET.

Om hösten 1905 kom några av Herrens arbetare och höllo möten i vårt hem i Milltown, Wis. Min syster blev omvänd och det gjorde ett djupt intryck på mig. Jag var själv djupt påverkad, men överlemnade mig dock icke. Jag hade i flera dagar haft en längtan efter att äga den frid och glädje, som jag såg Herrens tjänare hade. Jag hade en hård kamp, ändock var jag ovillig till att böja mig för Herren. Jag försökte att nedtysta Anden med att hängiva mig till världsligt umgänge med mina ogudaktiga kamrater, men förgäves.

Min själ blev mera ångerfull, och jag kände, att nu var tiden, att göra en bestämmelse. Jag bestämde, att jag icke skulle bliva en kristen. Och för att stilla Andens och ångerns röst, motstod jag Herren och övergav mig själv till bespottelse. Över mina läppar kom det förbannelse och eder som de mest ogudaktiga kunde uttala, och för att göra mitt försök mera lyckat nämnde jag ock den Helige Ande. På samma stund kom det ett djupare mörker över min själ. Tanken om, att jag hade syndat emot den Helige Ande fylde min själ med rädsla. Om helvetet bliver värre än detta, så är det förfärligt. Jag vände mig till Herren och bad honom om nåd, och lovade honom, att om han gav mig ånger och den Helige Andes påverkning tillbaka, så skulle jag tjäna honom återstoden av mitt liv.

Om aftonen den 5:e Nov., talade Herren frid till min oroliga själ.

Uppoffringen.

Efter min omvändelse började jag att bliva mycket intresserad i Guds verksamhet. Mina föräldrar som äro frälsta och ute i detta härliga aftonljus, äro de medel, som Gud begagnade för att bereda mig för mitt framtida arbete. Jag använde så mycket av min tid, som möjligt, som kolpotör. Jag hade framgång med mitt arbete och lärde många dyrbara lärdomar, med att umgås med folket.

Heliggörelse och kallelsen.

Efter jag blev frälst, sökte jag i två år att erhålla ett fullkomligt rent hjärta, det är Heliggörelse. Jag var ofta i svår kamp för att jag icke kunde erhålla denna välsignelse. En dag beslutade jag att jag måste hava det och att jag icke kunde vänta längre. Jag var nästan färdig med att giva upp, då jag tänkte att kanske Guds folk var feltaget i detta hänseende. Då jag var i bön till Herren, visade Anden mig många ting, som jag måste uppoffra. Mitt hjärta sade. "Ja, Herre din vilja ske." Så kom den avgörande frågan: "Vill du gå till Danmark?" Aldrig hade jag haft sådana tankar och det syntes, som om Herren fordrade för mycket av mig. Då jag såg, att det fordrades av mig att övergiva allt, syntes det,som om jag hängde i en tråd över ett djup. Jag önskade att sjunka ned i Guds vilja. Jag gav mig själv, mina framtida planer och allt i Herrens händer, allt var på altaret och jag erhöll en fullständig erfarenhet av helgelse. All ära till Gud!

Omkring ett år därefter lade Gud en börda på mig för Skandinavien. Jag kunde icke förstå varför Gud skulle göra mig intresserad i detta arbete. Mina tankar gick tillbaka till den plats och stund, då den Helige Ande tog mitt hjärta i besittning, då Herren påminde mig om detta gav han mig också nåd till att åtlyda.

Om hösten 1909 då jag var i missionshemmet i Minneapolis, talade Broder Renbeck om sin plan att han skulle resa till Danmark i December månad. Herren visade mig tydligt, att jag skulle följa med honom. Jag hade endast några dagar att göra mig färdig på. En av Herrens predikanter var bekant med min bestämmelse. Men då det blev bekant för församlingen, voro de av samma sinne som oss, att jag skulle gå. På denna tid var jag på församlingsmötet i St. Paul Park, Minn. Jag reste hem, för att säga mina föräldrar, bröder och systrar farväl. Det syntes hårt att lämna dem. Min moder omtalade för mig att hon hade sett vid min omvändelse, att jag skulle bliva ett Kristi sändebud. Detta var aftonen före jag reste från mitt hem, till mitt nya arbetsfält. Jag hade icke tid att säga farväl till någon av mina vänner.

Mitt kall.

Jag mottog icke någon finansiell hjälp från församlingen till min resa. Jag önskade att bevisa att Gud ledde mig. Den enda hjälp jag mottog var en dollar från en kär broder. Jag kände mig så ovärdig av det, men han tvingade mig till att mottaga den. Jag köpte min biljett och betalade alla mina utgifter under arbetet i Skandinavien de första två månaderna med de pänningar som jag själv hade förtjänat.

Det var med ett tungt hjärta jag bjöd de kära där hemma farväl. I sällskap med Broder och Syster Renbeck seglade jag från New York den 18:e December 1909 och ankom till Danmark den 3:e Januari 1910. Jag sade till en syster, innan jag lämnade Amerika: "Om Gud kan begagna mig, som redskap till en själs frälsning i Skandinavien, så är jag förnöjd med resan."

Vårt missionsarbete började på Atlanten. Vi höllo möten ombord på båten, och en man gav sitt hjärta till Herren. Jag hade ingen tanke om att predika, men gick för att hjälpa Broder Renbeck med att sjunga och utdela litterature. Jag var villig till att lida för evangelii skull, även att sova ute, om nödvändigt, och att vara förnöjd med den simplaste mat, förnekande mig själv för Jesu skull. Gud kallade mig strax till att predika. Vi hade många möten i Pandrup, var några själar blevo frälsta. De flesta av dem äro ännu trogna. Broder Renbeck är pastor för denna församling. Sanningen fick genast framgång i de närliggande städerna. Vi gingo ofta tillfots flera mil i snön. I många hem blevo vi icke välkomna, men vi gladde oss över det privilegium, att bära den härliga sanningen till Skandinavien.

Broder Renbeck och jag reste också till Norge, den samma vintern. Om hösten samma år, kom Anna K. Renbeck för att hjälpa oss i arbetet. Hennes hjälp har varit till stor nytta här. Om våren 1911 kom Broder Susag från Paynesville Minn., till Skandinavien. Han stannade i Danmark omkring sex veckor och var till stor välsignelse för verksamheten här. Om sommaren följde jag med honom till Norge, var vi hade välsignade erfarenheter, och flera platser öppnades för sanningen. Här i Danmark börjar verksamheten att bliva stadfästad på många platser. Broder Renbeck och Anna Renbeck och jag höllo väckelsemöten i Lökken, som fortsatte nästan hela vintern. I dessa möten blev omkring åttio själar frälsta. Broder Karl Christensen, lemnade Baptist-sekten mottog sanningen och är nu församlingens äldste på den platsen.

Broder och syster Rings besök här var till stor välsignelse. Syster Marie Renbeck, som var i sällskap med dem, är här ännu och är till nytta för Herren.

I Hjörring och Sindal är det församlingar som äro i ett gott andligt tillstånd. Broder C. S. Christofferson är pastor där.

Genom Broder och Syster Rings arbete har en församling i Göta, Sverige mottagit sanningen och enligt Bibelns befallning skilt sig från sektismen. Jag har besökt denna församling två gånger denna sommar.

Vid denna tid äro vi överhopade med arbete. Vi vänta predikande bröders hjälp ifrån Amerika. Som vi se tillbaka på det flydda fylles våra hjärtan med tacksägelse. Vi se framåt till den tid, då sanningen skall bliva stadfästad, var de nu kalla för Evangelium. Vi värdera edra böner och intresse och önska att I skolen fortsätta därmed.

—Morris C. Johnson.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - - Redaktör
C. J. FORSBERG, - - - Biträdande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE, och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER:

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och likvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.
Eller till A. SIMONSON, GÖTA.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 13, Juni 13 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exämpel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 14. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Jesus säger: "Jag är världens ljus."

◆◆◆

Den som följer Jesus i lära och liv, skall hava livets ljus, betygar Jesus.

◆◆◆

Pualus säger att det är Gud som bjöd ljuset lysa in uti våra hjärtan, på det att kunskapen om Guds härlighet skulle framlysa.

◆◆◆

I ären, säger Jesus, världens ljus: Icke kan en stad döljas som ligger på ett bärg; ej heller tänder man ett ljus och sätter det under en skäppa, utan på ljusstaken, så att det må lysa för alla.

◆◆◆

Redan David på sin tid hade erfarenhet att det var något särskilt med Guds ord; ty, säger han: när de upplåtas giva de ljus och skänka förstånd åt de enfaldiga, samt att de äro en lykta för våra fötter och ett ljus på vår stig.

En viss lärare skänkte en Kommentarie (Bibelförklaring) till en gudfruktig kvinna. Efter en tid frågade läraren kvinnan huru det gick med henne och Kommentarien. Hon svarar: först jag fick den var det svårt att förstå, men nu har Bibeln kastat ljus över den.

◆◆◆

Några lasta dem som taga en Bibelvers här och där, för att sammandraga och bestyrka ett visst ämne. Vi vilja fråga: vad menade Paulus där han säger: "En arbetare som rätt delar sanningens ord?" Eller vad menar Jesus när han säger: "Vilken är nu den trogne och kloke tjänaren....för att giva dem deras mat i rätt tid?"

◆◆◆

Någon säger man borde läsa i sammanhang och därtill svara vi: Ja. Men förglöm ej att då Jesus ville bevisa att han var den, som skulle komma, läste han en profetia som talade direkt om saken. Och då en frågade Honom vad han borde göra för att bliva frälst, hänvisades till Ordet som gav undervisning om just detta ämne och ej till ett kapitel om världens skapelse, eller huru en Ordets förkunnare skall förhålla sig.

◆◆◆

Om du vill få reda på vad Gud fordrar av dig för att du kan få syndernas förlåtelse och hoppet om evigt liv, läs då Guds ord därom, eller om du vill veta vad Gud fordrar av dig angående att bliva helgad och att leva ett rent liv, fyllt med den Helige Ande och kraft, läs då vad Gud har att säga dig i denna riktning. Blanda ej ihop, ty Gud är lika resonlig som en lagman till vilken du går för att få reda på vad lagen säger angående dina plikter som en medborgare: f. ex. om vägskatten; han börjar då ej att läsa för dig om huru du skall förhålla dig då du utdikar ditt lågland utan han söker upp just det varom du frågar. För dem, som gärna vilja ha sin egen väg och ej lyda Ordet blir det som Profeten säger: "gnat på gnat, prat på prat, litet här, litet där." Men den som hungrar efter det "levande brödet" skall mättas. "Stor frid äga de som hava din lag kär, och intet finnes, som bringar dem på fall." "Huru ljuft för min mun är icke ditt tal! Det är ljuvare än honung för min mun."

◆◆◆

Medan I haven ljuset, vandren i ljuset att ej mörkret övertager eder och att den som *vill* göra Hans vilja skall *förstå* om läran är av Gud, är Jesu beaktansvärda ord till oss.

FRÅN KONTORET.

Broder L. P. Peterson har kommit hit för att, tillsammans med Syster Hilda Johnson, som varit här sedan lägermötet förliden Juni månad, hjälpa till med utgivandet av Evangelii Trumpet. På detta sätt kan Broder Ring få bättre tillfälle att resa ut och förkunna Herrens ord, till vilket Gud har kallat honom, och på samma gång taga del uti arbetet för tidningen.

Syster Micala Simonson är här och hjälper till med redaktions arbetet för "Evangeli Basun." Broder Halfdan Stay önskar bliva fri för en tid, så att han kan få tillfälle att efterse några av sina personliga affärer. Syster Simonson kommer även att taga en del av ansvaret i det andliga arbetet, i församlingen här.

◆◆◆

Vi se nödvändigheten av att få flera böcker tryckta, särskilt i det Svenska språket, för att kunna få sanningen spridd på detta sätt, och så att vi kunna hava tillräckligt med böcker, så att agenter kunna bliva utrustade på ett sätt som kan iståndsätta dem att giva sin tid till att sälja böcker. Bed att Herren giver oss visdom uti detta, och att pänningarne för tryckningen måtte anskaffas.

◆◆◆

Vi hava haft en serie av aftonmöten, under den sista veckan, som fortsättes denna vecka. Herren är oss nära, och hans ord gör djupt intryck på våra hjärtan. Vi känna en större önskan, än någonsin förr, att vara sanna, apostoliska och bibliska Kristna, i den djupaste och fullaste betydelse. Vi önska att helt och odelat tillhöra Herren, och försvara hans sak på jorden.

◆◆◆

Broder C. J. Forsberg, Broder O. T. Ring och Broder Hjalmar Hansen är för tillfället ute på slagfältet, i striden för Herren och själar. De skriva hem om välsignade möten, och om Herrens Andes samverkan i deras ansträngningar. Låt oss bedja för dessa bröder så väl som för de övriga arbetarne på skördefältet, att de må få själar för sin lön.

◆◆◆

De goda nyheter vi få från de Skandinaviska länderna, äro till stor uppmuntran och glädje för oss. Vi fröjda oss över att själar bliva frälsta och att våra älskade landsmän anammar sanningen i sin helhet. Måtte Herren välsigna de kära Arbetarne där, så väl som alla de Helige.

KORRESPONDENS.

"Jag sänder eder en dollar och önskar att I sänden mig Evangeli Basun. Jag tycker gott om tidningen. Jag får se hur andra Guds barn har det. Det bringar stor tröst och kraft till en fattig själ som lever ibland de ogudaktiga i världen."

"Vi äro tre danska kvinnor här, som tacka Eder av hjärtat för det goda, som vi erhållit och ämna erhålla av edra böcker och annan litterature. Min bön är att Gud måtte vara med Eder."

"Villen I vara så goda och sända mig 'Veien til Frelse og Fred,' emedan jag önskar att läsa den, och sedan låna bort den till andra. Jag vill säga att tidningen är till mycken välsignelse för mig."

"Jag har ofta tänkt på den som var så snäll och sände mig tidningen, det har upp-

muntrat mig mycket. Många tusen tack för den tid jag har haft den. Tack och åter tack för Eder kärkomna tidning."

Skrivaren av detta brev, är en fattig änka, som får tidningen fritt. Skola vi upphöra med att sända litteratur till dem som sålunda värdera den? Eller skola vi hava tillräckliga medel till att sända den till alla sådana? —Red.

En broder skriver att han varit ute och talat, med en hel del människor, sedan mötet i St. Paul Park. Han säger vidare att han skrivet brev som gått till Californiens varma nejder och till Norges kalla fjäll, han har ej uraktlåtit att framhålla ljuset till vägledning, tröst och uppmuntran. Detta har han gjort fastän han måst kämpa emot lekamliga lidanden. Han slutar med dessa ord: "Jag säger till min själ, marschera framåt för Februari månad. Min själ lova Herren, och allt vad i mig är lova hans heliga namn."

"Jag har gjort en del husbesök. Jag sålde två 'Veien til Frelse og Fred' och två 'Campmeeting Sermons.' Jag tror att jag kan sälja många flera. Jag har haft en härlig tid, vad min själ angår, sedan jag begynte att gå från hus till hus för att tala med folk om Jesus. Men ack! jag finner så mycken falskhet ibland människorna. Jag fann några, som voro ärliga, så långt jag förstod."

KOLPORTÖRER.

Det är nu en god tid att sälja böcker och annan litteratur. Våren kommer snart med sin bråska och då kommer folkets tankar att bliva mer upptagna med jordarbetet. Det gives intet bättre sätt att sprida sanningen, än att gå från hus till hus med vår litteratur, isynnerhet om man begagnar tillfället till att tala och bedja med folk på samma gång. Detta kan ej annat än bliva till välsignelse för människorna och på samma gång giver det erfarenhet till den, som arbetar på detta sätt och härigenom kan Gud skickliggöra honom för större ansvar i framtiden. Vi önska höra från dem som äro villiga att giva all sin tid till detta arbete. Vi skola göra vårt bästa i att vara behjälpliga så att de ej skola hindras på grund av timliga behov. Uppskjut ej att skriva till oss, så att vi kunna begynna nu medan vintren ännu varar. Vi vilja giva mycket låga priser å vår litteratur till dem som vilja giva sin tid och förmåga därtill. Vi glädjas över de uppmuntrande brev vi mottaga från dem som allaredan äro oss behjälpliga uti att sprida sanningen i vinter, till och med om de ej kunna fortsätta därmed längre än till våren. Vi hoppas, att alla som kunna giva något av sin tid, vilja taga fatt uti denna verksamhet *nu*. Låtom oss höra ifrån Eder. Sänd oss en order för litteratur *i dag*. Gör vad du kan för att få nya subskribenter för tidningarne Evangeli Basun och Evangelii Trumpet i det Dansk-Norska såväl som det Svenska språket. Red.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Madrid, Iowa, den 9:e Februari.

Jag tackar Herren i dag, för den frälsning Han har berett för människan och att jag har fått bliva delaktig av densamma.

Jag kom hit den 24:e Januari och den 25:e började jag Engelska möten i ett skolhus en och en halv mil från staden. Gud har varit närvarande på ett underbart sätt. Intrėsset för Guds Ord har varit mycket gott och mötena hava varit väl besökta, oaktat vädret varit litet ogynsamt några dagar.

Broder G. W. Green, från Herndon, Ia. var mig behjälplig under en del av mötet och Herren brukade honom att förkunna Ordet.

Väckelsemötet slutade i går afton, med en ivrigt lyssnande åhörareskara. Mellan 3o och 35 själar sökte Gud i dessa möten, en del av dem för rening, och vi ha orsak tro, att Herren gav de sökande vad deras hjärtan längtade efter. Några utav dem som sökte Herren voro barn 10 till 14 års ålder. Jag hade även några Svenska möten i staden, var vi, på eftermiddagarna, möttes med några, som älska Herren, och jag tror att dessa möten voro till välsignelse. En begåvad broder, som varit insnärjd i människoverk, lovade att ställa sig på Guds Ords grund och skilja sig från allt som ej understödes av Guds Ord.

Broder Green kommer att efterse församlingen här. Jag stannar för att hava några möten med församlingen här, sedan reser jag, om Gud vill, till Marathon, Iowa, för att predika frälsningens evangelium för vårt Svenska folk i den staden. Jag har löfte om att få predika i den Svenska Frikyrkan där.

Bed för församlingen här att den må växa till i nåd och kunskap och att den må bliva ett ljus på denna plats. Bed även för mig att Herren må hjälpa mig att vinna själar för himmeln. Om någon önskar skriva till mig, så är min adress St. Paul Park, Minn.

Eder ringa broder och tjänare,

C. J. Forsberg.

Brev ifrån Ryssland.

Frid av Gud. "De som skåda upp till Herren varda strålande av fröjd och deras ansikten behöva icke rådna av blygsel."

Eftersom jag ser att flera Bröder låta höra av sig, från olika håll, genom Evangelii Trumpet, vill jag gärna få vara med på ett hörn. Jag önskar att min dyre Mästare bleve allt mera känd och mera älskad av Bröder och Systrar: liksom fordom Paulus, för efter att lära känna Honom.

Allt vad Gud har gjort är fullkomligt från hans sida. Så var det också med Jesus; när han dog sade han: det är fullkomnat. Han sade förut att det är nyttigt att jag går bort, på det att Hugsvalaren skulle komma i Hans ställe, vilket också skedde strax efter Hans bortgång och lärjungarna och de som voro med dem, blevo delaktiga av den Helige Ande. Det blev då annorlunda, sedan Guds Ande fick taga ledningen med dem. Frimodighet ådagalades istället för fruktan; glädje istället för sorg, och de blevo istånd till att göra mäktiga gärningar i Jesu namn, och prisa Gud. Men det var på den tiden; hur är det nu? Ja, Guds eget verk vittnar därom in i våra dagar. Över hungrande och törstande själar, faller den Helige Ande; deras törst bliver tillfredsställd och deras hunger mättad; de bliva botade av sjukdomar, igenom den kraft som finnes i Jesu Kristi dyrbara blod; vilka välsignelser Lärjungarna mottogo och som vi hava mottagit och mottaga, emedan Jesus Kristus är den samme i går, i dag och desslikes i evighet. Han är när de sina alla dagar intill världens ände—härliga löfte för Guds folk i våra dagar. Jesus säger, mig är given all makt i himmeln och på jorden, och vi tro vad Bibeln säger, och vad Jesus lovar.

Med anledning av fariseernas fråga: "Icke ären väl även I förvillade,"vilja vi låta världens största snillen passera revy tillika med Jesu Kristi stora makt och skicklighet såsom lärare, såsom ledare, såsom Guds röst och såsom världens Frälsare. Det har funnits stora lärare ibland judarne och hedningarne; stora talare; mäktiga profeter; vältaliga predikanter; visa filosofer; men aldrig har någon talat såsom Jesus. Plato, Sokrates och Aristotle voro stora lärare ibland grekerna; men de talade aldrig såsom Jesus. Moses, David och Salomo voro stora lärare, ibland judarne; men de talade ej såsom Jesus. Newton, Bacon och Locke voro stora lärare ibland de kristna; men de talade aldrig såsom Jesus. Buddha och Konfusius voro stora lärare ibland de hedniska nationerna men aldrig talade de såsom Jesus. Jämförandet visar tydligt att profeten av Galileen överträffar alla i nåd och visdom. Bibeln och historien betyga att Han bibehållit denna ära sedan Han höll sin bergspredikan intill närvarande tid. Aldrig har någon talat med sådan makt som Jesus; aldrig har någon talat med sådan verkan på sina åhörare, som Jesus. Jesu tankar och läror hava verkat såsom omvälvande krafter ibland mänskligheten.

Hava vi blivit förvillade av Honom såsom hugsvalare? Har världen blivit förvillad av Hans civiliserande makt och inflytande? Var Gud förvillad av Honom då hans röst från himmeln tre gånger förklarade Honom vara hans älskade Son? Voro änglarne förvillade av Honom, då de sjöngo "ära vare Gud i höjden, frid på jorden och till människorna ett gott behag?" Voro apostlarna förvillade av Honom, då Han sade, "följen mig?" Hava historiens store män varit förvillade av Honom? Hava de syndare som Han dragit upp ur syndens dy och tyranniska liv blivit förvillade av Honom? Vår Herres och Mästares karaktär kan bättre mätas och vägas, genom halten av deras

Forts. å sjunde sidan.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

VARFÖR FOLK ICKE BLIVA HELBRÄGDAGJORDA.

"I bedjen och fån icke, emedan I bedjen illa, på det att I män förslösa det i edra lustar." Jak. 4: 3. Herren har givit mig ett intryck att frambringa några viktiga orsaker varför somliga folk icke bliva helade när de smörjas med olja i Herrens namn. med förhoppning att det måtte bliva till hjälp för någon stackars lidande, som icke är istånd och tillegna sig hans återlösande kraft till den nuvarande belägenheten och bliva helbrägda. Många bedja om helande och erhålla icke vad de bedja om. Det är någon orsak eller några orsaker för det. Måtte Gud hjälpa var och en av oss att pröva oss själva.

En bevisande orsak är att folk hava icke kommit att inse att allt beror på Jesus, angående deras helande. Folk i allmänhet hava för mycket förtroende för doktorer och medicin. De vilja försöka att förtrösta på Herren, och om de icke bliva helbrägdagjorda kunna de ju gå till en doktor, ty de hava hört att de kunna bota svåra sjukdomar. Vi vilja vända om den tanken och inse att det är i vissa fall som doktorn icke botar, och Jesus kan, därför är det icke av någon nytta att gå till någon doktor alls, men taga det till Jesus först, sist och alltid. Allting är möjligt för honom. "Allt kan ske för den som tror." Mark. 9: 23. Om folk hade så mycket förtroende för Gud som de hava för medicin, så ville man icke taga in någon medicin. "Ty en kvinna, vilkens dotter hade en oren ande, kom, när hon fick höra om honom, och föll ned för hans fötter. Och hon var en grekisk kvinna av syronifenicisk härkomst, och hon bad honom, att han skulle utdriva den onde anden från hennes dotter. Och Jesus sade till henne: Låt barnen först varda mättade; ty det är orätt att taga barnens bröd och kasta det åt hundarna." Mark. 7: 25. Han liknade henne vid en hund (uttryck som brukades om hedningarne.) Hon blev icke stött däröver och knorrade, och knotade. och sade icke jag vill icke mer gå till honom. Hon ville icke giva upp, fastän hon erhållit ett så frånstötande svar men svarade: "Ja, Herre; ty även hundarna äta ju under bordet av barnens smulor." Vers 28. Ett sådant gripande, enträget svar, kunde icke fela att röra den stora Helarens kärleksfulla hjärta. "För det ordets skull, gå! Den onde anden har gått ut från din dotter. Och när hon kom hem, fann hon den onde anden vara utgången och dottern liggande på sängen." Versarne 29, 30.

Somliga, vilka vi komma i beröring med, önska helbrägdagörelse, men vi börja att framhålla några frågor angående deras tro eller undra om de leva så nära Gud, och kringgå dem på något sätt, så bliva de stötta och förorsaka mycket besvär ibland. Jag kommer ihåg en gång i ett möte att en man när han vittnade begärde att bliva smord med olja och bedd för, men på grund av att den äldste var mycket upptagen blev det bortglömt. Mötet avslutades och någon påminde predikanten om det och han erbjöd sig att smörja honom med olja och bedja för honom, men mannen nekade att bliva smord och blev så uppretad att det tog en lång tid förinnan han åter blev försonad. Denne man blev senare efter att hava levat några månader i orätt förhållande, en motståndare. Om denne man hade varit i ett sådant förhållande och haft sådan enträgenhet som den stackars kvinnan som blev kallad en hund, och haft en sådan enträgen begäran, så skulle han utan tvivel fortsatt att ropa om hjälp i stället för att bliva förnärmad. Måtte Gud hava barmhärtighet med hans dyra själ. Jesus berömde kvinnan för hennes stora tro. Matt. 15: 21—28.

En stor orsak varför folk icke bliva helade, är att de äro icke i sådant andligt tillstånd att de kunna bliva helade. "Min älskade, jag önskar, att dig må i allt gå väl, och att du må hava hälsa, såsom det går din själ väl." 3. Joh. 2. Jag hörde en gång omtalas om en kär broder och hans medarbetare att de bådo för en kvinnas helbrägdagörelse, men hon var icke i ett sådant andligt förhållande att hon kunde erhålla det, men en annan kvinna i hopen som var sjuk, blev helbrägdagjord och gav Gud all ära. Måtte Herren hjälpa sitt folk att se till att de måtte bliva mera enträgna och hava mera tillit till Gud att deras hjärtans önskan blir uppfylld, och att de måtte säga: "Jag släpper dig icke med mindre än att du välsignar mig." "Och se, två blinda sutto vid vägen, och när de hörde, att Jesus gick förbi, ropade de och sade: Herre, Davids son, förbarma dig över oss. Och folket näpste dem, att de skulle tiga. Då ropade de ännu högre och sade: Herre, Davids son, förbarma dig över oss! Och Jesus stannade och kallade dem till sig och sade: Vad viljen I, att jag skall göra eder? De sade till honom: Herre, att våra ögon må öppnas. Då varkunnade sig Jesus över dem och rörde vid deras ögon, och strax återfingo deras ögon sin syn, och de följde honom." Matt. 20: 30—34. De uppgåvo icke deras enträgenhet och iver fastän folket näpste dem, men de ropade ännu högre än förut." I berättelsen om den lame mannen heter det att det var mycket folk i huset att de icke kunde komma in, men de funno på råd, de togo honom uppå hustaket gjorde ett hål på taket och släppte honom genom taket ned i huset var Jesus var, och den stora Läkaren helade honom. När man är riktig enträgen bliver man icke stött eller missmodig om man icke bliver helad på en gång, men kan säga: "Din vilja ske." Måtte Herren hjälpa sitt folk till en djupare erfarenhet och en närmare vandring med honom. "Förvärven edra själar genom edert tålamod." Luk. 21: 19. —G. R. A.

JESUS HELAR FOLKSKARORNA.

Men när det hade blivit afton, förde de till honom många besatta; och han drev ut andarne med ord, och alla sjuka botade han, på det att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, som sade: Han tog på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han." Matt. 8: 16, 17.

Jesus hade nyligen vandrat igenom olika delar av Galileen och han hade helat alla slags sjukdomar och bräckligheter. Hans rykte hade gått ut vida omkring, så att folket i Jerusalem, Dekapolis och andra platser sökte efter och följde honom.

Han gick upp på ett berg och åtföljdes av sina lärjungar, som sutto vid hans fötter och lyssnade till det underbara livets ord—hans bergspredikan. Han steg ned från berget och gick till Kapernaum och gick på Sabbatsdagen in i synagogan och lärde folket. Han gick direkt från denna synagoga in uti Petri hus och helade hans (Petri) svärmoder. Folket visste att Jesus var inne i huset och de begynte genast församla sig omkring honom. Det stränga hållandet av Sabbatsbudet hindrade dem från att bringa sina sjuka till dess solen gick ned vilket var slutet på den judiska dagen. Att bära bördor på Sabbatsdagen var naturligt en överträdelse av deras lag. Men så snart som stunden var inne för dagens slut, buro de sina sjuka och hjälplösa från alla delar av staden tills hela staden hade församlat sig. Vilken intressant tid för alla och i synnerhet för de stackars fångna som voro blottställda under djävulens hårda hand nedtryckta eller besatta av honom och då Jesus tog dem, en och en isänder och kastade ut de onda andarne med sitt ord och lade händerna på de sjuka och helade dem alla. Det måste varit stor glädje i den staden den aftonen.

—J. W. Byers.

SYNDARE, GUD KALLAR DIG.

Kära syndare, Gud kallar på dig. Han vill hava ditt hjärta. Länge har du levat i synd, ringaktat hans nåd och kärlek, men hans kärleksfulla Ande följer dig. Över syndens ojämna bergshöjder och i faran på livets brusande hav, har han alltid följt dig. "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv." Joh. 3: 16.

Stundom, då du var i bekymmer, i plåga eller sorg, lovade du Honom ditt hjärta och ditt liv, men du höll icke ditt löfte—du förglömde (?). Likväl är han långmodig och god emot dig

Ditt liv kanske är i avtagande; du kanske närmar dig evighetens strand. Vad

bliver din hälsning när du stiger ned uti den kalla, mörka dödens flod? Kommer den mörka och, förfärliga natten att bringa livslevande, tillbaka till dig, ett liv av synd och skam? O kommer de kyliga och härjande vindarna att susa hånande omkring din skälvande gestalt, medan du går med uti det stora, mörka och okända landet, vilket kallas "hälvetet?" O, vad kommer din evighet att bliva om du dör i dina synder? Giv svar på denna fråga, kära ofrälsta vän.

Jesus sade till de stolta Fariséerna att om de skulle dö i sina synder, kunde de icke komma, dit han gick. (Joh. 8: 21.) Ett syndfullt hjärta kommer icke att få tillträde till himmelns gyllene strand på Domedagen. O, skall du mista den eviga glädjen som Gud har berett åt dem som älska honom? En krona och en boning väntar dem som äro frälsta. "Kom, syndare, Gud kallar dig."

Forts. från 5:e sida

omskapade karaktär och begåvning, som hava anförtrott, icke endast sina själar, men också sina kroppar åt Honom, som kan frälsa och hela, att borttaga allt satans verk, vilket ingen annan förmår. Pris ske Gud!

För min del, får jag säga att det var något så underbart och heligt när jag blev delaktig av den Helige Ande; mitt liv blev förändrat och Kristus blev allt för min själ. En gång då jag föll ifrån en bro ned i en båt och bröt mitt knä helade Han mig, all ära till Gud. Mitt begär är att göra Guds vilja och Herren Jesus har blivit dyrbarare för min själ.

För icke länge sedan besökte vi en döende man och frågade honom huru det stod till med hans själ. Han sade att han fått frid med Gud kort förut och tackade Gud därför och för att vi besökte honom. Vi talade till honom om Guds stora kärlek och frågade honom om han kunde minnas vad som stod skrivet i Joh. 3: 16. Han svarade att han visste ej just vad som stod där och vi läste för honom: "Så älskade Gud världen," o. s. v. Och han sade tack till Gud och omtalade att han fått en Bibel av en helig man uti vilken denna härliga vers stod skriven på insidan av första pärmen. Vi gladdes över att mannen kunde läsa denna vers och lämnade honom åt Gud och hans nåds ord, samt bad honom hälsa till Himmeln. Efter två dagar dog Han.

En kort tid därefter hade vi ett härligt möte i samma by uti en bondstuga och mycket folk voro där församlade. Vi talade över Matt. 9: 9, och påpekade att den äldre i sin Gudsfruktan, sedan han fått känedom om huru gott bemötande den yngre sonen rönt av deras Fader, o. s. v. I anledning därav anmärktes att människorna önska sitta och bestämma över vilka Gud skall frälsa, men att Herren Jesus sade att han kom för att uppsöka och frälsa de förtappade. En man grät mycket och vi erforo Guds Andes närvaro och kraft under hela mötet. Det talades om att himmelns dörrar öppnades för dem som ... frälste och att där blev fröjd i himmeln över en som bättrar sig. Senare hade vi åter ett välsignelserikt möte uti vilket Guds gode Helige Ande kraftigt verkade. Där talades över Ebr. 3: 15—19 samt andra texter. Bland annat, uppmanades vi att tacka Gud att vi voro människor; och huru härligt det bliver om Gud finge sin väg för att leda var och en att vinna himmeln och få deltaga uti det stora mötet av Guds församling för att tillbedja Gud omkring tronen med Guds änglar och alla helgon. Några gräto och Guds barn uppbyggdes och styrktes i kraft, och den Helige Ande.

Måtte Herren få vinna många hjärtan, är vår bön, samt att Gud finge församla sina förskingrade barn, så att de återvända till Sion, Guds församling, och sjunga om frid och frälsning, om Jesu blod och sår, samt vinna frimodighet till att bära ut det glada budskapet om Jesu stora kärlek, som sätter våra hjärtan i brand. Vi önska alla Guds barns förböner för Guds rikssak ibland oss och allestädes.

Eders och Herrens medarbetare i Vingården. Anders Swahn.

Församlingsmötet i Pandrup var välsignat av Gud från begynnelsen till slut. Många Guds barn kommo från olika delar av Danmark samt en broder och två systrar från Sverige. De glädde oss med sin sång och sina vittnesbörd. De äro ännu här i Danmark besökande de olika församlingarna. Guds Ande var kraftigt närvarande i mötet, så att många blevo vunna för Herren. Detta möte befordrade mäktigt till att sammanbinda Guds barn i Andens enhet. De hava tagit bladet från munnen och vittna om Herren med liv och anda. Livet i deras hem är bättre och därför är kraften och frimodigheten större I denna vinter har flere familjer här i vår omnejd blivit vunna för Herren, några som vi bedit för en längre tid. Lovad vare Gud! Han svarar bön. Två unga män i Racine, Wis. läste i Basunen om vårt möte. De hade talat tillsammans om att göra en resa hem till Danmark till Julen. De bestämde alltså att resa hem och övervara mötet. De kommo till Danmark på bestämd tid, och voro närvarande under den sista delen av vårt möte. De vittnade om Guds godhet emot dem och gladde sig över att se hur Guds sak gick framåt i de skandinaviska länderna.

En upplyftande ande vilade över mötena och vi kände att "varest Herrens ande är, där är frihet." Vi hava begynt det nya året med frimodighet och tro till Gud. Vi vänta stora ting från Herrens hand under denna vinter. Bed för oss.

Nels Renbeck.

Käre Trumpetens läsare:

Jag gläder mig över att kunna hälsa eder från arbetfältet. I församlingsmötet i Pandrup fingo vi i synnerhet förnimma en underbar utgjutelse av Guds Andes kraft. Jag tror ej att jag överdriver när jag säger det var den härligaste serie möten, vi hållit i Danmark. Bro Renbeck kommer att skriva utförligare om det.

Från Pandrup reste jag till Lökken i sällskap med Bro. Simonson och Systrarne Sara Johnson och Edith Björndahl från Sverige. Gud begagnade dessa syskon till stor välsignelse i mötena i Pandrup. Vi stannade och höllo möten tre aftnar i Lökken. Nyårsafton kom en del troende, från Jetsmark och Hjörring, till Lökken. Mötet begynte kl. 8:30 om aftonen och slutade ej förr kl. 5 nästa morgon. Bröderna Simonson, Christensen, Renbeck, m. fl. framhöllo Ordet med sälvelse och kraft. Jag var glad över att sitta och säga "amen" och "pris ske Gud." Men då klockan var 3 gav Herren mig ett budskap, och jag måste fram med det. Gud välsignade min själ, Hallelujah! Vid tolv tiden stod församlingen upp och med uppräckta händer och bedjande hjärtan sjöngo vi: "Jag vill giva allt." Därefter föllo vi på knä och bådo: "Gud hjälp oss att giva allt under det nya år, och att glömma oss själva och leva helt för andra. Vi behöva mer självförsakelse, mer hängivenhet till Gud, ibland oss. Vid tvåtiden hade vi ett härligt förordningsmöte. Då det var oss förunnat att två varandras fötter liksom Jesus. Ära vare Gud i tid och evighet. Medan vi voro samlade för att deltaga av den Heliga Nattvarden, voro vi igen påminta om den lidande och döende Frälsaren, som snart skall komma igen. O hur saligt! Det var många som kom fram och sökte Gud för frälsning, helgelse och helbrägdagörelse. Det var svårt för att slitas lös från platsen, och att skiljas. Det synes som att detta var den härligaste natt jag upplevat; Gud skall hava tack och ära för allt. Samma dag reste jag i sällskap med några andra, till Sindal. Om aftonen hade vi möte i Hjörring. För tillfället är jag, i Hjörring, i sällskap med våra Svenska syskon och håller möten. Herren är ibland oss. Syster Björndal måste resa till Sverige nästa vecka; men vi gläder oss över att Bro. Simonson och Syster Johnson kunna stanna här en tid. Gud begagnar dem. Mötena här i Hjörring fortsättes två eller tre veckor. Om Gud vill reser jag en tur till Sverige snart. Bed mycket för oss.

Morris C. Johnson.

FÖR BARN OCH UNGDOM.

TYSTA BUDBÄRARE.

Varje morgon när de grova arbetarna inträdde i den mörka gruvan sökte deras blickar instinktmässigt en viss plats i den mörka,damhöljda väggen, var i dess obefläckade oansenlighet, växte en förträfflig snövit blomma. Dess tysta budskap rörde en finare sträng, och uppväckte en ädlare instinkt i varje hjärta. Och i något avseende emedan av den dröjande åminnelsen av denna lilla blomma syntes dagens enformighet mindre tröttsam och timmarna litet kortare. Och sedan när dagens arbete var färdigt utgav ännu den vackra blomman dess doftande budskap till varje uttröttat hjärta.

Ingen kunde se dess ursprung, ty den var tätt omgiven av de steniga väggarna: men oupphörligt förnyades den snövita blomma. Hade den växt i mitten av en odlares trädgård eller ibland blommorna på fältet hade den icke förlorat någon av sin renhet och vällukt, men hade mer eller mindre blivit obemärkt. Att hon omgavs av detta mörker var vad som gjorde henne märklig, och framhöll hennes fläckfria vithet.

Huru lik denna blomma är livet av en ung kristen, med dess osynliga, ändå obegränsade och beständiga ursprung. Den samma älskliga ungdomliga, kristliga renhet uti en av synd förmörkad omgivning är en beständig, stilla, överbevisande makt, en inspiration, och ett uppeggande, att uppväcka de dolda högre och finkänsligare instinkter.

Den som lever ett sådant oförvitligt liv och sätter ett sådant gudfruktigt exempel kanske aldrig realiserar huru mycket gott hans inflytande har gjort. Han kanske känner sig oförmögen att uträtta någonting gott, eller vara ett verktyg i att åstadkomma någon själs frälsning; men inget liv som är övergivit till Gud och kontrollerat av hans oändliga visdom är oförmöget av att inspirera andra till ett bättre liv. Den lilla blomman visste icke om sin välgörande mission, ej heller den upmuntran som hon utsände, men förhållandet förblev oförändrat.

Ingen kan utöva större inflytande, för det goda, än de unga. Ty ungdomen med sin livlighet, livskraft och kärlek för nöje och förlustelse, förväntar man att finna, efterföljande dessa bedrägliga uppbrusande egenskaper, och att finna den koncentrera denna samma ungdomliga hänförelse till Guds rikes uppbyggande, och till kristna principer, uppväcker alltid allvarligare tankar både hos unga och gamla. Uteblivandet av "slang" och fåfängliga ord från deras tal, av lättsinnighet från deras uppförande, och den samma vänlighet och osjälviskhet som finnes i deras personlighet lämnar ett varaktigt intryck. Deras närvaro medför en atmosfär, belastad med ingivelse av större frid, och glädje som tillfredsställer den inre längtan av varje människohjärta. Var och en, när fullkomligt ärlig med sig själv, vet och erkänner verkligheten av en Frälsare, av en osynlig makt som bestämmer tiden, och människornas öde. Och oaktat dessa unga personer känna sig oskickliga och blyga att tala om religionsämnen och ofta göra narr eller kriticera den, hava de en djup längtan för detta andliga, någonting, vilket de icke äga.

Världsliga nöjen tillfredsställa aldrig, och under masken av likgiltighet, eller tillgjord munterhet, sakna smärtsamma hjärtan vila, lycka, och förnöjsamhet. Den enda verkliga sällheten kommer som ett resultat av ett liv överlämnat till den Högre Makten, och verkande tillsammans med Gud för mänsklighetens välfärd.

Det är de små tingen som vi ville lätt passera som fullbordar det stora resultatet. Namnen av oräkneliga själar äro skrivna i Lammets livsbok emedan någon icke var skamsen att tala ett ord om Gud; emedan någon bad en innerlig bön, och emedan någon levde ett skönt kristligt liv.

—Mollie S. Runcorn.

EN PROFETIA SOM ICKE GICK I FULLBORDAN.

Uti år 1760, i ett rum i Geneve, Schweig, sade Voltaire en väl känd fritänkare, skrytande: "Innan det nittonde århundrandet börjar kommer den Kristna läran att försvinna från världen."

Det samma rummet i vilket han uttalade dessa ord är begagnat för en plats var Biblar uppläggas på lager. Vi äro i det tjugonde århundrandet och istället för att den Kristna läran har försvunnet i världen, sprides den med hastighet till alla land. Dessutom, veta vi att den kommer att fortfarande spridas tills tiden upphör."

GIV TACKSÄGELSE TILL HERREN.

Begrundande Guds kärlek är prisvärt och gagneligt för våra själar, Psalmisten uppmanade: "Så säge Herrens förlossade, de som han förlossat ur nöden." Han visste betydelsen av att människorna prisa Herren icke endast med hjärtat, men också med läpparna. Vi äro ofta för tysta i vår tillbedjan till Gud. Vi dyrka honom med våra sinnen och tillbedja honom med våra hjärtan: men prisa honom icke ofta nog, högt.

Vi böra ofta tala om Guds godhet till oss, särskilt vi, som hava blivit "förlossade ur nöden," borde vara tacksamma till vår Frälsare. Ihågkommande den tid då vi "irrade omkring i öknen på öde stigar," "hungrade och törstade," och våra själar försmäktade i oss, skulle vi icke vara tacksamma till Gud för det han församlat oss tryggt i fållan? När vi ropade till Herren i vår nöd så befriade han oss från vårt betryck. Han ledde oss "på en rätt väg," och han förde oss "till en stad, där vi kunde bo." Borde vi icke prisa honom? Vad Israels barn fingo erfara lekamligt på deras vandring i öknen, hava många utav oss fått erfara i andligt hänseende i våra liv i synden. Låtom oss giva Gud ära för hans godhet emot oss, för tillfredsställande våra längtande själar. Låtom oss uttala högt hans lov och pris. Tacken himmelens Gud, ty hans nåd varar evinnerligen."

—F. W. Heinley.

"VILJEN I HAVA HONOM?"

En föreläsare, talande om att dryckenskap oduglig gör unga män för tjänstgöring i livet, diskuterade kraftigt sin punkt till en klimax var han sade: "Järnvägarna vilja ej hava honom, ångskeppslinienerna vilja ej hava honom, bankarna vilja ej hava honom." Sedan, läsande en annons i en tidning om en värdshusvärd som önskade en uppassare som icke var begiven på starka drycker, fortsatte han, "Värdshusvärden vill ej hava honom." Vändande sig till åhörarne, sade han: "Viljen I hava honom?"

FÖR GOTT ATT ANVÄNDA?

"Jag är nästan rädd att bruka detta vackra bord," sade dess ägare.

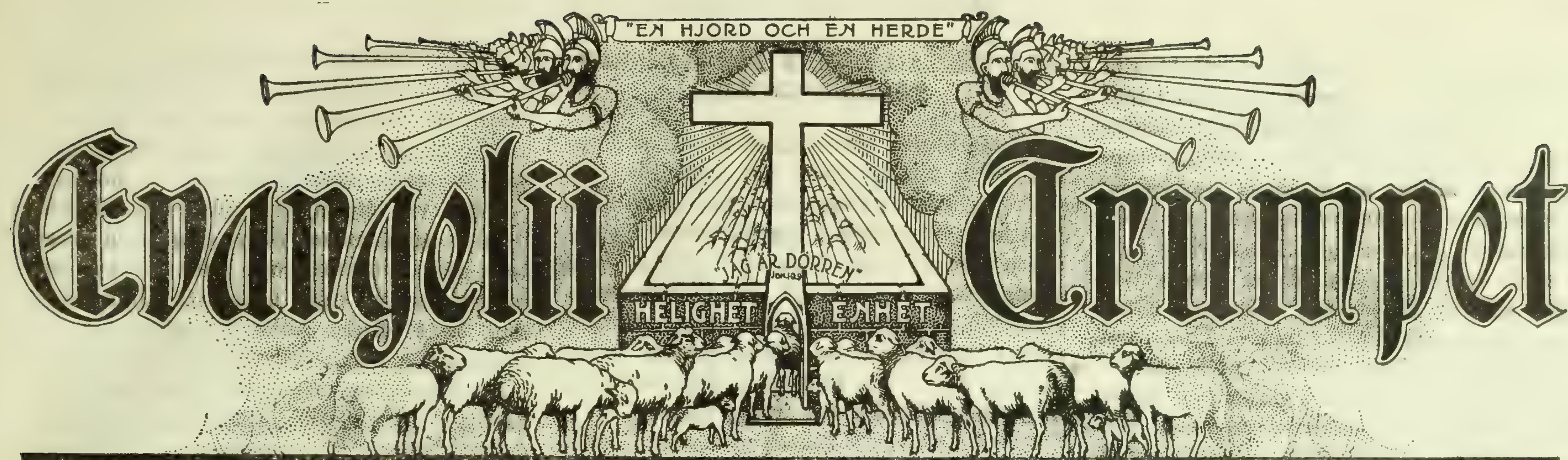
Konstsnickaren rörde med sin hand på den polerade utsidan, och kände på tjockleken av trävirket. "Vad är du rädd för?" frågade han barskt. "Du kan icke utslita detta bord. Nu för tiden göres femtio fernissade bord utav just det trä som du har i detta ena bord. Men detta—dess mera du använder det, så mycket bättre är det. De enda fel, som det är på det, är detta maskhål, och det blev, säger du, när du hade det nedlagt i packhuset."

Detta nittio år gamla bord hade varit i beständigt bruk, hade varit i solen, och i luften, och rengjorts, och polerats, och belastats med matvaror, igen och igen förutan någon skada. Lämnat ensamt för några år och antaget att vara i säkert förvar, fick det en enda skadan av dess långa liv—ett maskhål.

"Du är för begåvad och älskvärd att just utslita dig själv görande så mycket för andra," sade en flicka till en annan.

"Jag kan icke vara mycket gott stoff då att börja med," var flickans svar. Försöket att leva lyckligt med ens granne har aldrig utslitet någon ännu, så framt icke den personen var av sådan tunn yta att hon var rädd för att folk skulle finna henne ut."

Fernissa förbrukas endast genom den vanliga, praktiska, sunda pliktskyldigheten av varje dag. —Utv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a Mars, 1914. Nummer 5.

SKALL JAG GÅ MED TOMMA HÄNDER?

Skall jag tomhändt slutligt komma
Och mig ställa för Guds tron;
Kan jag inga själar bringa
Fram i ljuset till Guds Son?

Kör: Skall jag gå med tomma händer
Skall jag så för tronen stå;
Skall jag inga själar bringa
Med mig fram till Jesus då?

Jesus har min själ förlossat,
Döden mig ej fruktan gör.
Men för Herren tomhändt träda,
Det är vad jag fruktar för.

Komme blott de gångna åren
An en gång till mig igen,
Glad jag ville mig då offra
För att tjäna Frälsaren.

O min broder, verka troget,
Verka, medan tid du har!
Vinn nu själar för din herre,
Innan tiden flyktat har.

—*Utv.*

EN NY SKAPNING.

Allt vad denna världen tillhörer, är underkastat förändring eller förvandling. Tag till exempel ett litet äpplefrö; plantera det i jorden; när värmen från solen och vätskan kommer i beröring med det, begynner det gro och sänder en liten stjälk uppåt och flere små rötter nedåt. Under det plantan växer upptages vissa beståndsdelar från jorden och luften. Dessa beståndsdelar förvandlas nu till ett träd, och omsider förvandlas en del av dem till äpplen. Vilken underbar förvandling! Vidare förtäres denna frukt av människor och förvandlas då till kött, blod, ben, hår, o. s. v. Vilket underverk! Vidare se vi människans kropp närd av dessa beståndsdelar, som ursprungligen kommit ur jorden, växa och tilltaga i storlek, till en tid och sedan, då den blivit skiljd från själen, åter förvandlas till jord. Vilka underbara förändringar!

Även människans själ är underkastad vissa förändringar, vilket Guds Ord och erfarenheten lärer oss. I 2 Kor. 5: 17 läsa vi: "Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt." Paulus talar här om den människa som blivit omvänd från synden; blivit inympad i Kristus och blivit en lem i honom. Den som förut hade sin lust uti att supa och förstöra sina medel och sin tid på krogan har nu blivit nykter och finner nöje uti att göra sin familj lycklig. Den som förut ägnade sin tid, sina medel och krafter till att tillfredsställa sitt begär efter världsliga nöjen, har nu slutat med att gå till teatern, danssalen, o. s. v., och begagnar sina gåvor till att tjäna Gud och sin medmänniskor. Den som förut givit rum för vrede, hetsighet och otålighet har nu blivit fridsam, tålig och långmodig. Den högmodige har blivit ödmjuk. Den människa som varit hängiven åt gyckel och dåraktigt tal har blivit allvarlig; hon avskyr det gamla syndiga levnadsättet. Hon älskar nu Gud och sina medmänniskor. Hon har blivit omskapad, har blivit "en ny skapelse," det gamla syndiga livet "är förgånget" och "*allt* har blivit nytt." I naturen försiggår vissa förändringar hastigt och andra långsamt. Den förutnämnda förändringen i själen är ett ögonblicksverk, som utföres av den Helige Ande, sedan människan gjort bättring i överensstämmelse med Guds Ord. Men likväl försiggår en daglig förändring i själen efter nya födelsen; nämligen, i kunskap och förstånd. "Ljugen

> *Säg ickes "Jag är en kristen," om du ej tänker, talar och arbetar likt Jesus. Om något är salt, surt, eller sött, bestämmes det genom avsmakningen. Säger icke Jakob: Icke kan en salt källa giva sött vatten? Den, som tänker, talar och lever världsligt, är av världen (1 Joh. 4: 4.) Om du är en kristen går du emot strömmen; icke en kristen, går du med strömmen. "Talen så och gören så, som det höves dem, som en gång skola dömas genom frihetens lag." Går du uti Jesu fotspår?*

icke mot varandra, I som haven avklätt eder den gamla människan med hennes gärningar och iklätt eder den nya, som förnyas till kunskap efter dens bild som har skapat henne." Kol. 3: 9, 10.

Liksom det är nödvändigt för fröet att bliva plantat i jorden om det skall frambringa en växt; likaså är det nödvändigt för själen att vara "i Kristus" om den skall förnyas och tillväxa. "Att Kristus må bo genom tron i edra hjärtan, på det att I rotade och grundade i kärlek, kunnen förmå begripa, med alla heliga vad bredden och längden och djupet och höjden är, och känna Kristi kärlek, som övergår kunskapen, på det att I mån varda uppfyllda intill all Guds fullhet." Ef. 3: 17—19. Och liksom det fordras vätska och solsken för plantan att gro och växa; så fordras det Guds Ord och den helige Ande för att upplysa förmana och uppmuntra själen, om den skall bliva omskapad och tillväxa. Och liksom regnet och solskenet förorskar fröet att multna och förgås om det ej kommer i beröring med jorden; likaså bliver själen allt mer och mer otillgänglig för det nya livet, då hon hör Guds Ord och förnimmer Guds Andes verkning på hjärtat, men likväl ej åtlyder Guds Ord och Andens maningar och bliver inplantad i Kristus. Alltså se vi att samma verkande krafter som kunde lända själen till förändring till hennes välfärd, kan lända henne till fördärv, om hon ej vill lyda Gud. "Ty vi äro Kristi vällukt för Gud, bland dem som varda frälsta och bland dem som varda förtappade, för dessa en dödslukt till död men för de andra en livslukt till liv." 2 Kor. 2: 15, 16. Måtte Herren hjälpa en var att betrakta sitt eget liv i ljuset av Guds Ord och se om han är en "ny skapning;" om det gamla syndiga livet "är förgånget" och "*allt* har blivit nytt." Endast den som blivit född på nytt; blivit "en ny skapning" är skicklig att ingå genom portarne till Staden; det Nya Jerusalem. —L. P. Peterson.

KRISTI KROPP.

Det är så många i vår tid som påstå och erkänna att Kristus har endast en församling. Somliga gå så långt, att de säga att alla de troende äro Kristi kropp. Det är många sekter i vår tid, och många av dem tro att de hava funnit denna kropp. Ja, majoriteten av dem hava denna idé, att dessa förbund eller sammanslutningar utgöra denna enda kropp. Och det gör nästan detsamma vilken av dem man tillhör. Med denna lära kunna de ju hava samfund, överse med varandra, och även påstå att de äro fiender till sekter och partier. Men detta är ej att se Kristi kropp som det Nya Testamentet lärer oss.

Det Nya Testamentet lärer oss, att det är endast en Helig Ande. "Och i en Ande hava vi alla blivit döpta till en kropp. Guds församling består ej av många kroppar, endast en; men den består av många lemmar: "Ej heller är kroppen en lem utan många," "Men nu har Gud satt var och en av lemmarna i kroppen såsom han själv

har velat." För det första, se vi att alla de som tillhöra Kristi kropp hava blivit döpta i en Ande till en kropp, och för det andra att denna kropp består ej av många kroppar, som så många av nutidens partier lära, utan den består av lemmar, av män och kvinnor, unga och gamla, som Gud med sin Ande har fått döpa till en kropp, församlat till en församling. Du kan klart och tydligt se att Bibelns lära är olik dessa partiers läror. Deras predikanter och ledare stå emot Anden och läran om denna kropp; de hava ej samfund med oss. och vill aldrig hava förrän Babylon blivit renad ut ur deras hjärtan. Det är vad Gud har fått göra med oss. Pris ske Gud! Sions eld är för varm för något av Babylons läror. Det är endast en Helig Ande, och i denna Ande hava vi samfund, enhet, och endast en kropp, och denna Ande tillåter ej någon delning till olika kroppar. "På det att ingen söndring må vara i kroppen." 1 Kor. 12: 25.

Denna kropp har endast ett huvud. "Kristus är församlingens huvud. Vi kunna ej urskilja Kristi kropp utan att urskilja att Kristus är dess huvud. Partierna lära att Kristus är deras osynliga huvud. Eller att han är det osynliga huvudet av en inbillad osynlig kropp, bestående av en hel del synliga kroppar eller samfund. Men Guds Ord lärer att "han är huvudet för kroppen, (ej kropparna) som är församlingen." Kol. 1: 18. Han är den synliga andliga kroppens osynliga andliga Huvud och denna andliga kropp består av lemmar, och alla äro andliga individer. Och Gud har själv satt lemmarna var och en i kroppen såsom han har velat. 1 Kor. 12: 18. Men I ären Kristi kropp och lemmar var och en efter sin del.

Jag kommer ihåg Bro. D. O. Teasley predikade över detta ämne en gång och en Metodist predikant var närvarande och efter predikan bad han att få säga några ord; Han sade: "För några år sedan hörde jag dessa sanningar predikas av D. S. Warner, och varje gång som jag har försökt att predika om församlingen såsom vår kyrka lärer, att Kristus är den osynliga församlingens osynliga huvud, har sanningen av hans predikan kommit i mitt minne och stått mig i vägen, och i dag har jag hört sanningen igen, och efter denna dag skall jag aldrig predika eller lära emot den vad som än händer mig."

Vi måste urskilja Kristi kropp urskilja att han är huvudet. Han har själv satt lemmarna i kroppen, var en som han velat. Han har själv församlat, organiserat, och byggt dem tillsammans. Och när vi veta detta, veta vi att alla andra kroppar äro ej Kristi kropp. Och jag är glad att vi kunna se Kristi kropp. Många göra som Paulus gjorde en gång, förföljer och föröder den: men när Jesus mötte honom på vägen blev han omvänd. Och Jesus utsåg honom till en tjänare och till vittne; Jesus uppenbarade sig för Paulus, och sina lemmar i den första tid av hans församling och han uppenbarar sig även för sina lemmar i dag. Pris ske Gud! —Chas. A. Grant.

NYA TESTAMENTETS FÖRSAMLINGS FÖRORDNINGAR.

Församlingen blev byggd av Jesus Kristus. Till andlig tröst och motbilder till större andliga välsignelser för hans folk, inrättade han församlingens förordningar. Dessa förordningar böra ej klasseras med meningslösa ceremonier genom mänsklig tradition. Välsignelsen av dessa förordningar kan förvärvas endast genom deltagande i dem. Att åsidosätta alla eller några av dem härleder till andlig förlust.

Dopet.

Förordningen av Dopet tillhör det Nya Testamentet. Det kan sägas att det började med Johannes Döparen, ehuru, noga taget, var Johannes döpelse icke Kristlig döpelse. Det oaktat godkände Jesus hans himmelförordnade döpelse, genom att själv bliva döpt av Johannes. Johannes avtog, medan Kristus tillväxte.

Emedan Kristus var ett exempel, var det behövligt att han blev döpt.

Medan Jesus och hans lärjungar gingo omkring och predikade, döpte de de troende.

Efter Kristi uppståndelse gav han sitt sista stora uppdrag, vilket innehöll döpandet av de troende.

Apostlarna förstodo och åtlydde befallningen; och vi, såsom trogna Ordets tjänare, lära och hålla denna sista och stora befallning av vår Herre och Frälsare.

Skriftliga hänvisningar.

Jesus blev döpt. (Matt. 3: 13—17; Mar. 1: 9—11.) Jesus lät döpa de troende. Joh 4: 1, 2.)

Jesu sista uppdrag. (Matt. 28: 19; Mar. 16: 15, 16.)

Apostlarna åtlydde det. (Apg. 2: 37, 38; 8: 12; 10: 47; 1 Pet. 3: 21.)

Dopet är ett symboliskt renande. Det verkliga renandet är gjort genom blodet. "Löst oss från våra synder med sitt blod." Upp. 1: 5.

Fottvagning.

Under den natt då Jesus blev förrådd, medan de sutto till bords eller kanske just innan måltiden, tog Jesus vatten och tvådde sina lärjungars fötter. De förstodo icke varför han gjorde det; det var någonting nytt för dem. Petrus satte sig emot att sålunda bliva tjänad. Men när han såg att hans avvisande av en ringa handling kom att beröva honom gemenskap med sin Herre blev han genast beredvillig att deltaga i förordnigen. När fottvagningen var avslutad, satte Jesus sig ned; och i det mest allvarliga och eftertryckliga uttryck meddelade han dem, att då han, deras Herre och Mästare hade förnedrat sig själv att två deras fötter, borde de också två varandras fötter. Vi, såsom Jesu trogna efterföljare, äro glada att åtlyda honom. Vi finna genom erfarenhet, att, "Om I veten detta, saliga ären I om I gören det."

Skriftliga hänvisningar.

Jesus tvådde lärjungarnas fötter, han anbefallde fottvagning, och apostlarna åtlydde det. (Joh. 13: 11; 13: 12—17; 1 Tim. 5: 10.)

Herrens Nattvard.

Efter Jesus hade tvått lärjungarnas fötter och hade ätit Påskmåltiden, gav han bröd och vin till sina lärjungar, befallande dem att taga det i åminnelse av honom.

Detta var ett mycket allvarligt tillfälle. De voro tillsammans för sista gången innan hans död. Påskalammet, vilket de åto, hade igenom alla tider hänsyftat till Kristus, som snart skulle bliva det sanna Påskalammet för hela världen. Paulus tillägger i sin berättelse, om vad Jesus sade den natten, "Ty så ofta I äten detta bröd och dricken denna kalk, förkunnen I Herrens död, till dess han kommer." Vi göra så med tacksam ihågkommelse av vad Kristus har gjort för oss. Att göra så, uppfriskar vår påminnelse om den stora försoning vår Frälsare åstadkom och tjänar till att stärka vår beslutsamhet i att icke försumma våra själars frälsning, vilken blev förvärvad med en så stor bekostnad. Alla frälsta äro befalda att deltaga i denna måltid. Huru ofta denna förordning bör iakttagas framhålles icke i Bibeln. Det är lämnat till vårt omdöme; men kärlek till vår korsfästade Herre borde förhindra obehörig försummelse.

Skriftliga hänvisningar.

Kristus instiftade nattvarden, och apostlarna åtlydde detsamma. (Luk. 22: 19, 20; Matt. 26: 26--28; 1 Kor. 11: 23—26.)

—R. L. Berry.

ETT KUNGLIGT NYKTERHETSTAL.

År 1186 om våren hade norske konungen Sverre sammandragit en stor mängd krigsfolk i staden Bergen. Hans avsikt var att kuva en upprorsflock, som på sista tiden gjort mycket ofog och nu höll till i Viken. Bergen var redan då en betydande handelsstad. Det året hade ett ovanligt stort antal skepp kommit till bergen. I synnerhet var det tyska handelsfartyg, lastade med vin.

På grund av den rikliga tillförseln blev vinet lika billigt som öl. Och både krigsmännen och stadens borgare begagnade tillfället att dricka så mycket vin de kunde komma åt. Följderna blevo snart synliga. En av konungens män störtade i fyllan ned från en brygga och drunknade i hamnen. En annan kastade sig från en övervåning ned i gatan och slog ihjäl sig; han hade trott, att det var vatten, han hade under sig. Största skadan vållades av blodiga slagsmål, verkliga drabbningar, som uppkommo ena gången mellan tyskar och norrmän, andra gången mellan de olika avdelningarna i konungens hustrupper, "gästerna och huskarlarna. Den sistnämnda striden tog så stora mått, att Sverre själv måste skynda till för att genom sitt personliga ingripande lugna de vilda, berusade sällarna.

Strax efter denna händelse lät konung Sverre sammankalla sitt folk i staden, borgare, främlingar och krigsmän. Hela skaran uppgick nog till flera tusental. Men Sverre hade en stark, fulltonig stämma, och hans ord hördes nog tydligt av var och en

bland de församlade, när han till dem höll följande tal:

"Tacka vilja vi först de engelska män, som här äro, för det att de hava kommit hit till staden och hit fört vete och honung, mjöl eller kläde. Likaledes vilja vi ock tacka de män, som hit hava fört lärft eller lin, vax eller kittlar. Därnäst vilja vi ock med tack omnämna de män, som äro hit komne från Orknöarna, Färöarna eller Island, och alla dem, som hit hava fört sådana varor, som detta land ej kan vara utan, och som det har gagn av.

Annat är med de tyske män, som hit hava kommit i stor mängd och på stora skepp. De ämna härifrån bortföra smör och stockfisk; därav kommer vårt land att lida mycken brist på sådan mat. I stället hava de fört hit vin, som folk har varit mycket lystet att köpa, både mina män och stadsbor och köpmän. Och av det utbytet har kommit mycket ont men intet gott. Här hava många män mist livet. Somliga ha fått lemmar avhuggna, somliga bära nu något slags lyte för hela sitt liv, somliga ha skymfats med hugg eller slag. Och allt detta vållar storsupandet. För sin färd hit må tyskarne av mig ej få tack utan skam. Och så framt de vilja behålla liv och gods, må de giva sig av härifrån så fort de kunna. Vi och vårt rike ha endast haft ogagn av deras hitfärd.

Tänken nu på, hurudan storsuparen är, vad han vinner och vad han mister. Det första, som händer den, som slår sig på att supa—och det är ändå den minsta olyckan —är det, att han slutar upp med att arbeta för sitt uppehälle. Och superiet ödslar bort allt hans gods, ända tills den, som förut var en rik och mäktig man, blir en usel tiggare.

En annan följd av superiet är, att suparen förlorar sitt minne och glömmer allt det, som han vore skyldig att komma ihåg.

En tredje följd är, att suparen åtrår allt, vad vrångt och orätt är och rädes ej att taga med våld vare sig gods eller kvinnor.

För det fjärde eggar superiet mannen att icke tåla, att man säger eller gör något mot honom; han ger då igen dubbelt så mycket ont, som man gjort honom. Ja, superiet driver honom till att okväda och ofreda dem, som intet hava förskyllat.

Så skolen I ock betänka, huru suparen mödar och tröttar sin kropp med nattvak och vanvärd; i alla lemmar blir blodet förskämt och sjukt, all hans hälsa går till spillo.

Och då ägodelar, hälsa och vett äro förödda, då driver dryckenskapen mannen att förspilla det enda, han har kvar, det är själen. Han föraktar goda seder och bryter mot Guds bud; han traktar efter det onda och glömmer allt det, som är rätt.

Betänken nu, I storsupare! När I en gång skolen skiljas från både superiet och livet, vem tron I då snarast skall gripa edra själar?

Besinnen hur olikt ett sådant leverne är det liv, som I borden hava fört! Ty varje människa måste ju kunna styra sig själv och rätta sig efter det, som henne ägnar och anstår. Krigsmän skola i fred vara saktmodiga som lamm men i krig oförvägna som lejon. Köpmän och bönder skola uppföra sig så, som det passar sig för deras stånd, de skola vara strävsamma i att förvärva sig egodelar på hederligt sätt, taga väl vara på det de äga, men likväl vara givmilda. Men de, som ringa äro, böra vara ödmjuka och tjäna sina husbönder med god vilja, en var efter sitt kall och sin förmåga."

Konungen slutade sitt tal med att mana sina män till att umgås fredligt och höviskt med borgare, köpmän och bönder. "Och," säger den gamle historieskrivaren "detta hans tal fick mycket bifall från alla förståndiga män." —Utv.

DET NYA TESTAMENTETS FÖRSAMLING.

"Ett har jag begärt av Herren, därefter traktar jag: att jag må bo i Herrens hus i alla mina livsdagar för att skåda Herrens ljuvlighet och betrakta hans tempel." Psa. 27: 4.

Psalmisten skriver här om Nya Testamentets församling, av vilken Jesus Kristus är den enda dörren. (Joh. 10: 9.) Detta hus är sammansatt av frälsta människor (Ebr. 3: 6.) Varje medlem är en levande sten. (1 Pet. 2: 5.) Fastän en gång, varje medlem var död i överträdelser och synder har varje medlem nu blivit en ny skapelse. (Efe. 2: 1; 2 Kor. 5: 17.) Sedan blivit renad genom Kristi dyrbara blod, är var och en vitare än snö. (Ebr. 9: 14; 1 Pet: 19; Upp. 7: 14.)

Medlemmarna halla nu Kristus som huvudet; och då han är huvudet, hava de alla Kristi sinne. Detta gör dem i stånd att se läran i den Heliga Skrift lika. Såsom det var i församlingen på apostlarnas tid, de voro alla endräktigt tillsamman, av ett hjärta och en själ. (Apg. 2: 1; 4: 32.) De hade ett ömmande för de fattiga. (Luk. 3: 11; 10: 37; Apg. 4: 32.) Deras sammankomster äro andliga; de motstå all formalitet. Deras hjärtan äro förenade i kärlek. Kol. 2: 2. Denna är församlingen som Psalmisten önskade att bo uti. Det borde vara vår och ens åstundan att bo i Guds hus.

Du kan bliva en verklig sten i denna byggnad om du mottager Kristus. "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som hör mitt tal och tror den, som har sänt mig, han har evigt liv och kommer icke i dom utan har övergått från döden till livet." Joh. 5: 24.

Namnet på denna byggning är Guds församling. (Apg. 20: 28; 1 Kor. 1: 2; 2 Kor. 1: 1; 1 Tim. 3: 5.) Detta är det nya namnet som Gud lovade att giva Sion. (Jes. 62: 2.) Kristus bad till Fadern att bevara lärjungarna i sin (Faders) namn. (Joh. 17: 11.) Paulus böjde sina knän "för vår Herre Jesu Kristi Fader, av vilken allt, vad från fader kommer i himmeln och på jorden, har sitt namn." Efe. 3: 14, 15. Skulle då, någon som älskar Gud taga något annat namn, och sålunda förorsaka en söndring? "Ett har jag begärt av Herren, därefter traktar jag: att jag må bo i Herrens hus i alla mina livsdagar för att skåda Herrens ljuvlighet och betrakta hans (Nya Testmentets församling) tempel." Psa. 27: 4. —W. M. Potter.

FÖRSUMMA EJ FRÄLSNINGEN.

"Huru skola då vi kunna undfly om vi icke hava aktat en sådan frälsning." Ef. 2: 3. I Engelska översättningen heter det sålunda; "Hur skola vi kunna undfly om vi försumma en så stor frälsning."

Denna frälsning, som här omtalas, är stor emedan den är värdefull. Först och främst är den värdefull emedan ett mycket högt pris betalats för densamma. Den kostade vår himmelske Fader ganska mycket. Han gav sin enfödde Son. Den kostade Herren Jesus ett högt pris. Han lämnade himmelns härlighet; kom hit ned till en syndfull jord, utstod mycket lidande, gav sitt liv på korset för att förvärva denna härliga frälsning. Den är även stor och värdefull på grund av vad den uträttar för människan. Den frälsar ifrån syndens skuld, avlyfter syndabördan, förvärvar syndernas förlåtelse, och försonar människan med Gud. Den är även dyrbar emedan den giver människan seger över synden och gör det möjligt för henne at leva ett rent och fläckfritt liv, att tjäna Gud "i helighet och rättfärdighet inför honom" i alla sina dagar. (Luk. 1: 75.) Den är även en stor frälsning, emedan den frälsar ifrån hälvetet och förvärvar åt människan förmånen att få gå till Himmeln när hennes levnadsafton nalkas. Den är stor och dyrbar emedan det är den *enda* som kan förvärva människan dessa förmåner som här uppräknats. Det finnes många religioner i världen, men blott *en* frälsning som kan friköpa ett fallet människosläkte ifrån syndens skuld, giva henne seger över Satan, kött och värld; frälsa ifrån det eviga pinorummet, och förvärva ett hem i de sällas boningar där ovan. O, härliga, underbara frälsning!

Käre läsare försummar du denna frälsning? Man kan försumma den först och främst med att ej söka och erhålla den. Sedan kan man försumma den med att ej bibehålla den. Man kan försumma den med att urakt låta att bedja, med att ej läsa och studera Guds Ord så mycket som man borde; med att ej vandra i ljuset, ej åtlyda Guds Ord och Guds Andes maningar.

Hur skall den kunna undfly som försummar denna frälsning? Alldenstund det är den enda frälsnig som finnes så finnes ingen möjlighet för någon människa här på jorden att undfly, det eviga pinorummets fasor, som försummar den, Måtte Herren hjälpa en var att tillförsäkra sig och sedan bevara denna dyrbara och härliga frälsning som Herren Jesus har köpt med sitt blod. —L. P. Peterson.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds Lam i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3

Prenumerationspris:
För ett år . . . . 75 cts.
För ett halvt år . . . . .40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar
För ett år . . . . 2 Kr.
För ett halvt år . . . . 1 Kr. 10 öre.
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER:

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till
Maria Ekström, Sandtorp, Bista. Örebro.
Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 13, Juni 13 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exämpel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 14. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Många säga att Guds barn äro likgiltiga med att utföra tidens sysslor och försumliga i livets plikter.

◆◆◆

De taga fel. Kärlek till Gud förökar kärleken till människorna. Om vår tillbedjan till Gud, vår bön och bibelläsning är rätt, så skall det icke förminska vårt intresse i våra medmänniskors väl; men det kommer att förökas.

◆◆◆

Ju mera andliga vi äro, dess starkare och heligare bliver vårt intresse i dem, för vilka Jesus dog.

◆◆◆

Vi behöva icke att frukta för att någon, som älskar Gud skall vara otrogen i sin tjänst, om han arbetar för andra. Vän, du visar din princip och trohet till det goda med att vara trogen i det lilla.

◆◆◆

Det händer att hela vårt väsen kan bliva så upptaget med Gud för en stund, att allt annat glömmes; men så viskar Anden till oss att kärlek till Gud bevisas med godhet mot människorna; han skall visa oss vårt ansvar och våra plikter emot dem, som äro runt omkring oss, ja även mot dem, som äro långt borta.

◆◆◆

Det är icke nödvändigt, att någon skall bliva ensidig eller fanatisk på något sätt i det Kristna livet. Guds Ord är så fullt av sund lära på alla områden, och vi kunna bevaras väl balanserade. Det är icke omöjligt att veta Guds vilja, om vi äro saktmodiga nog så skall han lära oss sin väg.

◆◆◆

Många människor äro av naturen begåvade med fasthet och viljekraft. Sådana karaktärs-egenskaper utbildas till styvsinthet om man håller till gamla traditioner eller genomför egna idéer; men det bliver sann fasthet när man låter egna idéer fara och bestämmer sig för att göra Guds vilja och strida för hans sanning.

◆◆◆

När vår väg är Guds väg bliver alla livets skickelser oss till välsignelse. När hans vilja är vår vilja bliver allt vad vi göra, andra till välsignelse.

◆◆◆

Att söka sitt eget i stället för att söka det, som hörer Kristus till, bringar missförnöjelse för en själv och eländighet till andra. Det är den, som gör Guds väg till sin väg, som känner fridens hemlighet och välgörenhetens välsignelse. —M. J. S.

FRÅN KONTORET.

Några av de bestyrande bröderna hade ett möte förliden vecka, och på detta möte blev det bestämt att vi skola trycka och utgiva några böcker: Två på det Svenska och två på det Dansk-Norska språket.

◆◆◆

Många dyrköpta själar hungra efter Evangelium. Detta bevisas genom de stadigt tilltagande efterfrågningar efter fri litteratur. Vi längta efter att låta dem få sanningen; men vi behöva våra läsares hjälp.

◆◆◆

Många av våra vänner och läsare hava hjälpt oss med medel under den senare tiden, vilket visar att de äro intresserade uti odödliga själars frälsning. Herren, som lönar givaren av en bägare kallt vatten, skall ej glömma att löna en var som giver till hans sak, antingen de kunna giva mycket eller litet.

◆◆◆

Vi önska se sanningen, som framställes i tidningarne, nå många nya hem, och vi arbeta outtröttligen, med detta mål i sikte; men även i detta behöva vi våra läsares hjälp, att Evangeliet må bliva predikat, på detta sätt, till många flere människor.

◆◆◆

Broder och syster Nelson, och broder och syster Ring glädja sig nu över ankomsten av två små döttrar.

◆◆◆

Broder Brewsters fader, är för tillfället på besök i de Ålderstignas Hem. Han har varit till uppmuntring både för de gamla och de unga.

Syster Anphia Christoffersen, en av arbetarne i de Ålderstignas Hem, har kommit tillbaka, efter att hava varit på besök i sitt eget hem. Alla äro glada att återse henne.
Anna Koglin.

NOTIS.

På ett möte av de bestyrande Bröderna, beslutades det att vi skulle sälja de kor vi nu hava, och köpa andra, av bättre mjölkras, i stället. Men det är nästan omöjligt att kunna köpa mjölk-kor häromkring. Vi skulle därför bliva mycket tacksamma till bröder som leva innom ett avstånd av ett eller två hundra mil härifrån, om de ville vara oss behjälpliga härmed. Vi önska kor av den bästa mjölkrasen, av "Holstein" rasen. Om någon av bröderna har sådana kor, som kunde vara oss tjänliga, och vill sälja dem till oss, eller om de veta om sådana kor som de kunna köpa för oss, skulle vi var glada över att höra från dem så snart som möjligt. Det vore bäst att få kor från platser, varifrån boskap sändes till South St. Paul stockyard och sålunda få dem sända med järnbanevagnslast.

FRÅN VÅR KORRESPONDENS.

En äldre troende skriver: "Jag har aldrig mått så bra som jag nu gör, efter mötet i St. Paul Park. Jag är som jag vore nyfrälst. All ära till Gud!"

* * *

En syster sade att hon hade tänkt att det lönade sig ej för henne att ens fråga någon om att prenumerera å Evangelii Trumpet eller "Evangeli Basun" men när hon endast försökte fick hon fem nya helårsprenumeranter.

* * *

"Tack för den kära tidningen som jag haft den förmånen att läsa, nu ett års tid."

* * *

"Evangelii Trumpet är en god tidning; och den har varit till uppbyggelse för mig, sedan jag fick den första gången."

* * *

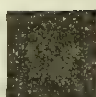
"En syster skriver: "Tack för tidningen. Gud välsigne dem som skriva för den, och dem som trycka och utgiva den. Sanningen som den innehåller styrker min själ och gör mitt hjärta glatt."

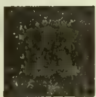
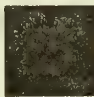
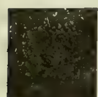
* * *

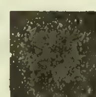
En broder skriver: "Tidningen är till stor välsignelse för min moder och mig. Jag sänder några pänningar som ett bevis på min tacksamhet."

FRI LITTERATUR FONDEN.

Sedan jag fått litet mer insikt uti förhållandena angående litteratur fonden och utdelningen av fri litteratur, har det blivit en mycket allvarlig sak, som vilar ganska tungt på mitt hjärta. Vi sända fri litteratur till dem som själva önska och begära den; isynnerhet till arbetarne i vingården, för utdelning, men ibland till enskilda personer, som ej kunna betala för tidningarna

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga, kommer ett ljus att taga platsen i en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

---

eller böckerna, men som, i allmänhet äro mera angelägna om att erhålla och läsa dem, än dem som hava råd till att betala för litteraturen. Sålunda sändes den icke förgäves, men bliver alltid till välsignelse. Jesus säger: "För fattiga förkunnas evangelium." Detta var ett bevis på att Han var Kristus, vår Frälsare. Månne det ej vore ett gott bevis på att vi äro Hans församling, som är hans kropp, om vi göra detsamma? En del pänningar hava inkommit för denna goda sak.

Några dagar sedan hade vi glädjen att av en Broder erhålla löfte om $100.00 för Fri litteratur fonden. Han erhöll ledning och ljus genom litteraturen, och han önskade att andra skulle få samma välsignelse därav. Mindre summor hava inkommit från andra Bröder och Systrar; vilket vi högt värdera, och vilket vi äro vissa på att Herren ej skall glömma att belöna. Men det måste bliva ett större intresse i denna sak, förr än vi kunna sända litteratur, på detta sätt, så som vi borde, och som Herren vill att vi skola göra. Fonden är ännu i skuld unjefär $300.00. Detta betyder, att vi måste taga pänningar som borde begagnas till arbetarnes behov, eller som borde begagnas till andra ting, eller pänningarna som tillhöra den allmänna kassan, för att sända ut fri litteratur, och på detta sätt blir det för knappt med våra medel för allmänna behov. Detta förorsakar återigen att vi måste ofta tillbakahålla en del litteratur som önskas. För exempel: då vi erhålla ett brev vari skrivaren önskar ett visst antal tidningar och traktatet, sända vi, kanske en fjärdedel av det begärda antalet. Dessutom finna vi att efterfrågan på fri litteratur tilltager fortare än pänningarne inkomma till fonden. Bröder och Systrar; vi äro edra tjänare i Herren, vad skola vi göra angående detta?

Evangeli Basun Pub. Co.

Per: Thos. Nelson.

VÅR GUDGIVNA MISSION.

Vi, såsom Guds folk på jorden, blevo frälsta för ett visst ändamål. Det högsta mål i vårt liv borde vara, att hjälpa andra finna den rätta och enda vägen. När vi se tillbaka på vårt förgångna liv och förnimma vad frälsningen har gjort för oss, borde icke det röra hela vår själ, till mer allvar i bönnit, andlighet och brinnnade kärlek till Gud och för våra medmänniskors välfärd. Det är nog sant att vi hava många goda önskningar och föresatser, men om de ej sättas i verket hava de helt liten eller ingen betydelse. Herren vill ej blott att våra önskningar skola förökas men att vi skola förhärliga hans stora namn med att strax handla i överensstämmelse med vår övertyggelse.

Huru blevo vi frälsta? Och huru kommo vi till att urskilja den smala vägen. Utan tvivel var det någon som bad allvarligt till Gud för oss, och som blev ett medel i Herrens hand till vår frälsning. Det är sant att den Helige Ande överbevisar och leder, men det är också sant att många av oss hade aldrig kommit till att böja oss för Gud, om ej andra hade bedit och arbetat allvarligt för oss. Äro vi lika så villiga att bedja och arbeta för andra, som dem som bådo och arbetade för oss? Gud give att hans kära barn bleve mera angelägna om odödliga själars frälsning. Låtom oss göra oss själva denna fråga: "Göra vi hela vår plikt." Låtom oss betänka huru mycket det skulle betyda, om Gud skulle hålla oss ansvarig för en själ. O, måtte Herren hjälpa alla sina kära barn att vara allvarliga själavinnare, som ej frukta eller draga sig undan för att omtala hans härliga ord och gärningar för alla. Vi behöva en helig frimodighet; ty vi leva i en tid då fienden gör allt vad han kan för att få en sömnaktighets och likgiltighets ande att råda över Guds kära barn. Han försöker få dem mycket intresserade uti att vinna jordiska rikedomar och att tänka mer på sina egna fördelar, än på dem som ej känna sanningens väg. Men vi äro ansvariga för vår broder, och det är vår plikt att göra allt vi kunna att rädda de döende som annars förgås. O, att vi med Guds hjälp måtte gå in i den heta striden, varhelst vår Frälsare leder oss.

Vi behöva vara beklädda med kraft ifrån höjden, att vi måtte vara bättre iståndsatta att utföra vår gudgivna mission här på jorden. Tack vare Gud för den stora förmånen att få arbeta för andras frälsning. Måtte Herren hjälpa oss att fråga honom ,vad vår del av arbetet är; och när han talar, måtte vi då lyssna med uppmärksamhet att vi måtte kunna åtlyda hans vilja.

Vi behöva möjligtvis att fasta och bedja, att Heren må kunna verka i oss ett större begär för själars frälsning. Guds Ande önskar leda oss till bönekammaren, för att utgjuta våra hjärtan i bön. Det är gott att vänta där tills vi äro övertygade att våra böner hava nått till nådens tron. På detta sätt skola vi föröka vår andlighet. Då vi tillägna oss de många och dyrbara löften som Gud giver i sitt Ord, gör det oss rikare i hans nåd, och vi skola erfara mer av hans kärlek. På detta sätt skola vi komma till att känna värdet av en själ till den grad, att det iståndsätter oss att hava en sådan gudlig inflytelse på vår omgivning, att vår närvaro kommer att kännas som ett straff för det onda. Måtte Herren uppehålla oss alla med sin nåd, emot allt fiendens motstånd.

—Laura C. Lindell.

TIDENS OÄNDLIGA VÄRDE.

Vi hasta alla emot den stora domens dag Tiden väntar ej på någon. Snart, ja, mycket snart, kommer tiden att sluta för oss. Var skola vi då tillbringa evigheten? Evighet, O, vilket ord! Vem kan utforska evighetens längd—"den Alsmäktiges livstid?" Om denna jorden vore ett klott av härdat stål och en liten myra kunde gå omkring den i samma stig tills den slitit igenom klottet, då hade evigheten blott begynt.

Käre vän, som lever i synden, bered dig för evigheten; gör upp din sak med Gud. Blott betänk; ej en enda stund förslösad i fåfänglighet, kan någonsin återkallas. "Herre, lär mig betänka, att jag måste få en ände och vad som är mina dagars mått, så att jag förstår, huru förgänglig jag är." Psa. 39: 5. "Lär oss betänka huru få dagar äro, på det att vi må undfå visa hjärtan." Psa. 90: 12. Sök Herren medan du har tid Skulle du, i ditt förlorade tillstånd, oförmodat komma ansikte mot ansikte med döden veta att ett evigt straff väntade dig; hur mycket skulle du ej då vilja giva för endast nog tid, att finna frid med Gud? Det vore ingenting så dyrbart att du ej skulle vilja giva det, för blott några minuter av den tid du nu förslösar. "Ty vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ?" Matt. 16: 26.

Låtom oss, som tillhöra Kristus se till, att vi använda de dyrbara minuterna i hans tjänst. En del av varje dag åsidosatt för att studera Guds dyrbara ord, och för enskild bön är ej tid förspilld. Jesus sade: "Jag måste verka dens verk, som har sänt mig, medan dagen är; natten kommer, då ingen kan verka." Joh. 9: 4.

—W. A. Brumbeloe.

En farmare på höjderna i New Yorkstaten blev omvänd till Gud, och strax begynte han att gå och besöka alla sina grannar för att vinna dem för Kristus. Det var mycket stort avstånd mellan farmarna, men han gick oförtrutet från hus till hus och talade med den ena efter den andra, och resultatet blev, att tretton av dem offentligen bekände sin tro på Herren. —Utv.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

TROENDE GUDS ORD FÖR HELBRÄGDAGÖRELSE.

Jesu Kristi evangelium är mycket enkelt —icke svårt att förstå. Fastän det är dolt för de visa och kloka, är det uppenbarat för barn— för dem som i enkelhet och förtröstan lyda och tro.

För att meddela sin mening till folkets hjärtan, begagnade Jesus många enkla illustrationer. Han har lämnat oss denna enkla uppteckning, och det är ej svårt att förstå när vi uppnå den rätta punkten av att just enkelt taga Gud på hans ord. Huru skönt och ändå huru enkelt när han sade: "Skåden liljorna på marken;" "Sen på fåglarna under himmeln." Vid ett annat tillfälle sade han, "Utan att I omvänden eder och varden såsom barnen." "Såsom barnen"—vad är mera skönt än ett litet barn? Huru enkelt är dess sätt! Hurudan tillit det har till sina föräldrar! Och det förtröstar på dem i alla ting, vetande att det är älskat och vårdat! Gud åstundar att vi skola likna det—att vi skola tro hans ord.

Ibland är det svårt för oss att förstå Guds vilja. Istället för att helt enkelt tro på hans osvikliga löften, se vi på vår omgivning. Vägen är så jämn och simpel—"Den som vandrar den vägen skall icke gå vilse, vore han ock den fåkunnigaste man." Jes. 35: 8— Likväl stappla vi vid dess enkelhet, och sålunda gå miste om att erhålla det helande som vi åstunda. Guds löften äro sanna. De kunna aldrig förändras. De äro för dig, för mig, och för alla människor.

Men emedan Guds väg är så simpel, vilja få, endast några få, mottaga den. Judarna ville icke mottaga ett litet barn fött i en krubba, de ville hava en stor—någon som var populär. Människorna äro just de samma i dag; människonaturen har icke ändrats. Naman önskade att bliva botad av sin spetälska; men när den ödmjuka Gudsmannen sände honom bud vad han skulle göra, nekade han. Vilken enkel sak det var; endast att doppa sig i floden Jordan och bliva ren! Men ack, det var för enkelt! Hade profeten sagt till Naman att göra någon stor sak, utan tvivel, hade han med glädje gjort det. Världen är densamma i dag. Om någonting stort bleve lärt och predikat, är jag säker om att människorna skulle tävla om det. Tack Gud för dem som äro villiga att tro det simpla Guds Ord!

På denna samma punkt av enkelhet, är tron ofta hindrad. Helande åstundas, men erhålles icke, emedan man vill "försöka att tro," ansträngande, eller görande hårt arbete av det. Det är icke ett hårt ansträngande. Blott tro Guds osvikliga ord. Simpel, barnslig tro kommer att bringa resultat.

För en tid sedan, kom två fall till vårt uppmärksammande. Det första var en kvinna som led mycket svårt och önskade att få hjälp till sin kropp. Hon kom för att tala med oss. Vi började att undervisa henne i Guds ord, när hon plötsligt frågade: "Varför tron I på att leva utan synd—ett heligt liv?" Vi omtalade för henne att det var i enlighet med Guds Ord, och bevisade det med Skriften. Hon lyssnade mycket uppmärksamt, och svarade sedan: "Jag förstår eder fullkomligt, allt som I sagt, har I bevisat med Bibeln, men jag kommer aldrig att tro det." Hon gick bort mycket sorgsen. Huru våra hjärtan ömmade för henne! Som hon gick sakta bort, försökte vi att trösta henne, men hon nekade bestämt att tro vad vi hade sagt. Stackars själ, hon var i så stort behov av hjälp!

Det andra fallet var en liten flicka, åtta år gammal, som var mycket sjuk med feber. Hennes moder var frälst men icke hennes fader. En doktor blev kallad och hon lämnade medicin, men den lilla flickan ville icke taga den. Upprepade gånger sade hon: "Gud skall hela mig." Vi besökte henne och åtlydde Jak. 5: 14. Febern, lämnade emellertid icke, men hennes tro förökades. Nästa dag kände vi oss manade att bedja för henne i vårt hem, med några andra. En broder som hade gått att besöka den sjuka flickan, var också manad att bedja. Han visste icke att vi just då bad, ej heller visste vi att hon bad. Genast lämnade febern, och hon började att sjunga. Hon steg upp och var frisk. Prisat vare Gud! Ett barns simpla tro bringade resultat.

Jag jämförde de två händelserna, och har sedan dess bett Gud för mera barnslig tro, och jag vet att jag erhåller den. Kära själ som lider, var vid gott mod; det finnes helande för dig. Barnsligt, tro på Guds Ord. —Mrs. G. H. Pye.

Helad av lunginflamation.

Den första December, blev vår yngsta flicka, som är två och ett halvt år gammal, mycket sjuk, med vad vi trodde vara lunginflamation. Vi hade bön för henne och inom tio minuter började hon att svettas. Nästa morgon var hon frisk.

Genom ett olycksfall spilldes kallt vatten över henne, och då blev vår tro prövad. Vi gåvo henne över i Herrens händer. Efter tre dagar tycktes hon vara döende; men ändock bevarade Herren oss i frid. Emedan vi icke hade haft henne smord med olja, sände vi efter en predikant som smorde henne med olja, bedjande trons bön, och Gud hörde och besvarade vår enträgenhet Hon har varit frisk och lekt omkring allt sedan. Hon var så sjuk att hon kunde icke äta eller se upp.

Vilken välsignad förmån vi hava att kunna förtrösta på Herren! Vi hava icke haft doktor eller medicin i vårt hem nu i tre års tid. Vi hava blivit underbart befriade från mycket lidande, och många obotliga sjukdomar. Prisat vare Gud! Till honom vare all ära! Eders, förtröstande på Honom.

J. och E. Banks.

Jag vill i Jesu namn sända mitt vittnesbörd till Trumpeten. För det fösrsta vill jag säga att jag är frälst och känner Guds ljuva frid i mitt hjärta. Jag är tacksam till Honom för att jag får vara ett av Hans barn, att jag får tacka och lova Honom här i tiden, och sedan efter detta livets slut, har Han lovat mig livsens oförvanskliga krona. Pris ske hans dyra namn.

Jag vill omtala hur Gud hjälpte oss vid ett sjukdomstilfälle. Vår tio årige gosse var sjuk, och led av njursjukdom. Hans urin var blandad med blod, hade feber, temperaturen var 103 grader. Han hade förlorat så mycket blod att han var ganska vek. Doktorn sade att han trodde ej att han kunde bliva frisk igen, och om så var måste han förbliva i sängen en lång tid. Jag frågade min hustru om hon ville att vi skulle sände efter en annan doktor, men hon sade att jag fick göra som jag ville. Jag gick då och hemtade broder Haldi, och åt lydde Guds Ord i Jak. 5: 14. Vi hade alla den förvissningen att Gud skulle hela vår gosse. En stund efter vi bedit somnade han och febern gick ned. Vi hade vakat över honom förut om nätterna, men den natten sov han, och nästa morgon sade han att han var frisk och att han ville stå upp, vi bådo honom vänta tills nästa dag vilket han gjorde och steg då upp och var frisk.

Nu går vår son på skolan och somliga hava frågat mig om det var han som var så sjuk, att doktorn hade givit upp hopp om hans tillfrisknande; och då de frågat mig hur han blivit frisk så snart, har jag svarat att Gud gjorde honom frisk.

Vi kunna ej vara nog tacksamma till Gud för det han frälst oss och uppenbarat sitt ord för oss. Han har hjälpt mig igenom många prövningar; ära vare hans dyrbara namn! Jag känner behov av att hålla mig när till Gud. Andrew Larson.

Glenburn, N. D.

Gud är en exklusiv Gud. Han säger själv att han icke erkänner någon annan, "Förutom mig finnes ingen Gud." "Jag vet av ingen." (Jes. 44: 6, 8).

"Vem får gå upp på Herrens berg, och vem får träda in i hans heliga rum? Den som har oskyldiga händer och rent hjärta; den som icke vänder sin själ till lögn och den som icke svär falskt." Ps. 24: 3, 4.

En from man, eremiten Antonius, såg en gång i en dröm alla den ondes snaror utbredda på jorden. Bekymrad frågade han? "Vem kan undgå alla dessa?" Därpå fick han detta svar: "Den ödmjuke."

Är BEGAGNANDET AV TOBAK OTILLSTÄNDIGT.

Ja. Vi äro befallda: "Avhållen eder från allt slags ont;" och att "rena oss från all köttets och andens besmittelse." Den Kristnes kropp är "den Helige Andes tempel;" han har ingen rättighet att orena den med ting som äro skadliga, smutsiga, eller giftiga.

Är begagnandet av tobak en oren vana?

Begagnandet av tobak, särskilt att tugga den, erkännes av nästan alla, även dem som begagna den, att det är en smutsig vana. Att tugga tobak orenar munnen och det ymniga utflödet av saft från munnen av den som tuggar nedsmutsar golvet och trottoaren. Rökning utsänder ett moln av illaluktande rök och plågar, många som icke begagna det.

Är begagnandet av tobak skadligt för kroppen?

Framstående fysiologer säga att tobak har en skadlig effekt uppå hälsan. Nikotin förgift är fördärvligt för hudbetäckningen av näsan och lungorna, och försvagar rörelsen av hjärtat. Begagnandet av tobak är ogillat av alla som önska människornas välfärd.

Är icke begagnandet av tobak ett medel av bildning?

Det är icke; tobaken är vanligtvis i vår tanke i samband med bränvinsflaskor, stora röda näsor, skamligt tal, och hädelse.

År begagnandet av tobak förenligt med en bekännelse av helgelse?

Knappast. Huru skulle Jesus sett ut med en pipa, en cigarr, eller en tobaksbuss i munnen? Vad skulle varit vårt omdöme, om den store aposteln till hedningarna haft de han skrivet till Timoteus att taga med sig tobak när han bringade manteln, och böckerna från Karpus hus? (2 Tim. 4: 13.) Att bekänna helgelse är att säga att all vår tid, vår begåvning, och världsligt gods tillhöra Gud. En person som använder sina pänningar för tobak förslösar sina medel på en fördärvande vana. "Ogudaktigheten som uppenbaras hos många i begagnandet av denna ört förtjänar den mest bitande förebråelse. När många av tobaksbrukare komma i något bekymmer, eller lidande, istället för att gå till Gud för hjälp, anlitar man pipan, snusdosan, eller tobaken med dubbel iver; så att fyra gånger så mycket användes vid sådana tillfällen. Vad tröst är denna ört i tid av bedrövelse! Vilket stöd i tid av motgång! Med ett ord, vilken Gud!"

Men jag har begagnat tobak i femtio år.

Det gör icke dess begagnande rätt. Somliga hava druckit brännvin sedan de voro gossar, men detta gör icke brännvinsdrickande rätt. Mätsnöret av rätt och orätt måste vara Bibeln.

Jag begagnade tobak för tänder och mage.

Utan tvivel har det någon effekt uppå dessa organer; men du kan hava en bättre mage och bättre tänder förutan det. En tandläkare kan hjälpa dig att bibehålla dina tänder med mindre bekostnad och mycket bättre påföljd än det att begagna tobak. Du borde sluta med att begagna tobak för Jesu skull. Gud är mäktig till att hela din mage.

Är begagnandet av tobak en kostsam vana.

Ja. Tobaksvanan är en sådan hård mästare att mången stackars man eller kvinna har sänt ut sitt söka i hönsnästet för att finna några egg att sända till staden för att köpa litet tobak. Tobaksbrukare, när de icke hava någon tobak, äro i ett mycket svårt tillstånd. Det enda som tillfredsställer dem är tobak; och tobak måste de hava, även om barnen knappast hava bröd eller kläder.

Under året 1908 blev ett total av 2, 324, 486,000 pund (1 pund omkring ½ kg.) tobak producerat i världen. Av detta, producerade Förenta Staterna 728, 061,00 pund. Tänk på det! Det mesta av detta har blivit *tuggat*, *rökt*, eller *snusat*. Tobaken som producerades i Förenta Staterna allena var värd emellan $150,000,000 och $200,000,000. Denna summa är många gånger större än kostnaden av bröd, och många gånger mera än de pänningar som användts i Guds verksamhet—även mera än som använts för undervisning. O, den stora ödeläggelsen av tobak!

Är det någonting gott att säga om tobak?

Ja. Det är ett gott insektspulver; det dödar löss på höns och kreatur; det är ett gödningsämne, och när det är begagnat i odlandet av vissa grönsaker, tyckes det att hålla borta maskar. Endast några fält kunde anskaffa all den tobak som behöves för rättmätigt bruk. —R. L. Berry.

EN SOLDAT FÖR KRISTUS.

När en man går till krig är det förväntat av honom att strida för sitt land. Det är icke att bliva endast en lustresa. Det kommer att bliva förväntat av honom att uthärda många besvärligheter som äro vanliga för soldater. Ibland äro dessa förtryck mycket svåra. Ofta när fienden är ansättande, måste soldaterna marschera många mil, med mycket litet till föda, och ofta sova ute på marken. När striden är hetast måste han stå trogen vid sin post, även om han är säker att möta döden. Det innebär mycket att vara en verklig soldat och uthärda alla dessa verdermödor.

Äro vi alla soldater? Alla som äro Kristna äro soldater i Guds armé. Jesus är vår Ledare. Vi behöva icke frukta att följa var hälst han leder. Detta är den Kristnes kamp. Men det finnes många besvärligheter under vägen. Dessa måste bliva mötta och uthärdade. Vi läsa i Bibeln var det står. "Lid även du, såsom en god Jesu Kristi stridsman." Vi kunna icke göra detta genom att klaga och finna fel när prövningar komma uppå oss. Vi måste vara förnöjda med vad som än Gud ser är för vårt bästa. Han vet vad som är bäst. Om vi endast följa Honom var han leder, bliver vårt arbete krönt med framgång. Låt oss alla var trogna soldater för Kristus.
—N. H. Byrum.

FÖR BARN OCH UNGDOM.

BÖRJA NU.

Barn tänka ibland att de kunna icke göra någonting förrän de bliva växta män och kvinnor. Om du skulle säga till din högra hand, "jag kan icke begagna dig medan du är liten; jag skall vänta och spara all din styrka tills jag bliver stor och då skall jag använda dig mycket." Vet du vad som skulle hända? Jo, den hand som hängde vid din sida komme icke att växa; den bleve så svag och liten att när du bleve stor kunde du icke begagna den alls. Någonting liknande detta händer med våra hjärtan när vi tänka att vi kuna vänta med att älska Gud och göra vad som är gott tills vi bliva stora. Vi måste börja nu att göra det lilla vi kunna, om vi önska att bliva starka när vi äro uppväxta. —Utv.

ICKE NÅGOT VERKLIGT NÖJE I SYNDEN.

Efter en tillbringad dag i synd, och stojande lustighet nedlägger du ditt huvud om kvällen, tänkande över de handlingar du gjort vilket bringar brottslighet, fördömelse, och samvetskval. Somliga tider kanske fruktar du att tillsluta dina ögon, vetande att om döden eller domen skulle komma bleve du för evigt förlorad. Men ack! var är dagens nöje? Det är förstört av fruktan för framtiden. Dansnöjet, teatern, och många andra platser av världslig förlustelse och frossande kunna aldrig anskaffa varaktig lycka för själen. Synd anskaffar endast flyktig förlustelse. Din hungriga, törstiga själ kräver ro och lycka. Men du tillbringar en annan dag som förut, och upprepande dag efter dag igenom livet du bemödar dig att erhålla tillfredsställelse genom njutningar i synden.

Dina missgärningar hava skilt dig från Gud. Om du skulle dö i detta tillstånd, kommer din själ, som icke kan dö, att gå dit var det är gråt och tandagnisslan, skild från Gud och allt som är heligt förälltid. Fienden, för att hålla sinnet fängslat med synd och förlustelse, bedrager själen i avseende till den förfärliga faran som är framför.

Frälsaren längtar att tillfredsställa det längtande hjärtat och att giva frid som en flytande ström, och taga bort fördömelse och giva evig vila. Fastän du har gått djupt i synd och skam, kom ihåg att Herren älskar dig. "Om edra synder än äro blodröda, så kunna de dock bliva snövita, och om de än äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull." Jes. 1: 18. Ja, "Den som vill, han tage livets vatten för intet." Upp. 22: 17. —Dennie Lyons.

HEDRA VÅRA FÖRÄLDRAR.

Uti Efesierbrevet 6: 1—3, läsa vi en befallningen till barn "I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty det är rätt. Hedra din fader och din moder, vilket är det första bud, som har löfte med sig, på det att dig må väl gå och du må länge leva i landet."

Detta bevisar verkligen till oss att Herren älskar barnen och att han har intresse i dem, ty det första budet med löfte var till dem. Var och en bör åtlyda denna befallning, icke blott för att förskaffa sig vinsten av löftet, men emedan du har kärlek till dina föräldrar.

Själafienden gör allt han kan i dessa sista dagar att leda barnen vilse och förosaka att de bliva olydiga. Att hedra fader och moder är att älska dem på sådant sätt att man respekterar dem och åtlyder alla deras befallningar.

Många gånger efter barnen bliva omkring tolv, fjorton, eller sexton år gamla synes det till dem att deras föräldrar äro för stränga och att de icke älska dem som de borde eller så mycket som andra barns föräldrar göra, emedan de icke tillåta dem att kläda sig världsligt, gå till platser av världsliga förnöjelser, o. s. v. Kära barn, kom ihåg att fader och moder har gått igenom mera i denna världen än vad du har gjort, därför veta de vad som är bäst för dig att de skulle uppfostra och leda dig i den väg som du skall gå, därför äro de ansvariga i stort mått, för ditt uppförande. Det är deras skyldighet att se till att du lyder dem i alla ting. Som vi sagt, många barn tänka, "Mina föräldrar älska mig icke annars skulle de låta mig göra de ting som jag önskar att göra." Kära barn det är emdan de hava verklig kärlek för dig som de icke låta dig göra de ting vilka skulle leda dig bort ifrån Gud, ty de kunna se vilket inflytande sådana ting hava på andra. Istället för att klaga, borde du vara tacksam till dina föräldrar om de avhålla dig från att gå bort i synden, ty det är många föräldrar som just låta sina barn gå, och undervisa dem aldrig om det onda i denna världen, och efter det de okunniga barnen hava en gång börjat gå på syndens väg är det en svårighet att lösslita sig därifrån.

Väl kommer jag ihåg när jag var en flicka fjorton eller femton år gammal, huru gärna jag åstundade att kläda mig likt de andra flickorna och gå till platser av världsliga nöjen, var jag trodde jag skulle hava det "roligt," såsom det benämnes. Mina föräldrar voro båda frälsta och de samtyckte icke till att jag gjorde vad de ej kunde göra och behålla sin frälsning, ej heller tilläto de mig att begagna kläder som voro opassande för dem som bekände gudaktighet. Men tvärtom lärde de mig att se vad som var ont, samt avhålla mig ifrån detsamma. Fastän jag kände mig illa till mods vid tillfället, visste jag ändå att det var för det bästa, ty hade de tillåtit mig att göra som jag önskade, hade jag sannolikt varit djupt i synden i dag, men genom att så uppfostra mig och avhålla mig från det onda, blev mitt hjärta mjukt, och därför var det icke hårt för Herren att nå mig. När jag var sexton år gammal gav jag mitt hjärta och liv till Honom, och har nu tillbringat några härliga år i hans tjänst. När jag nu ser tillbaka på mitt liv är jag så tacksam att mina föräldrar voro så stränga med mig, hållande mig från många synder. Om det icke hade varit för deras vård om mig hade jag sannolikt kommit i många synder och aldrig undkommit.

Huru härligt det bliver att veta att vårt liv har förbrukats för Jesus när tiden kommer för oss att lämna denna världen! Så kära barn, om eder fader och moder äro frälsta, kommen ihåg att de göra sitt bästa för eder, och det är deras skyldighet att leda eder på den väg I skolen gå, vilken är Bibelns väg. Då hava de löftet att när I bliven gamla viken I ej därifrån.

Sarah A. Drotts.

BERÄKNA KOSTNADEN.

Många beräkna kostnaden i att tjäna Gud. De beräkna deras världsliga sällskap, föreningar, dansnöjen, som de måste uppgiva för att komma till Gud. Efter att hava "beräknat," draga många sig tillbaka och säga: "Ja, jag längtar att bliva en Kristen, men jag kan icke betala priset."

Men har du beräknat *kostnaden av synden*? "De ogudaktiga äro såsom ett upprört hav, som icke kan vara stilla, ett hav, vars vågor röra upp dy och orenlighet. De ogudaktiga få ingen frid, säger min Gud." Jes. 57. 57: 20, 21.

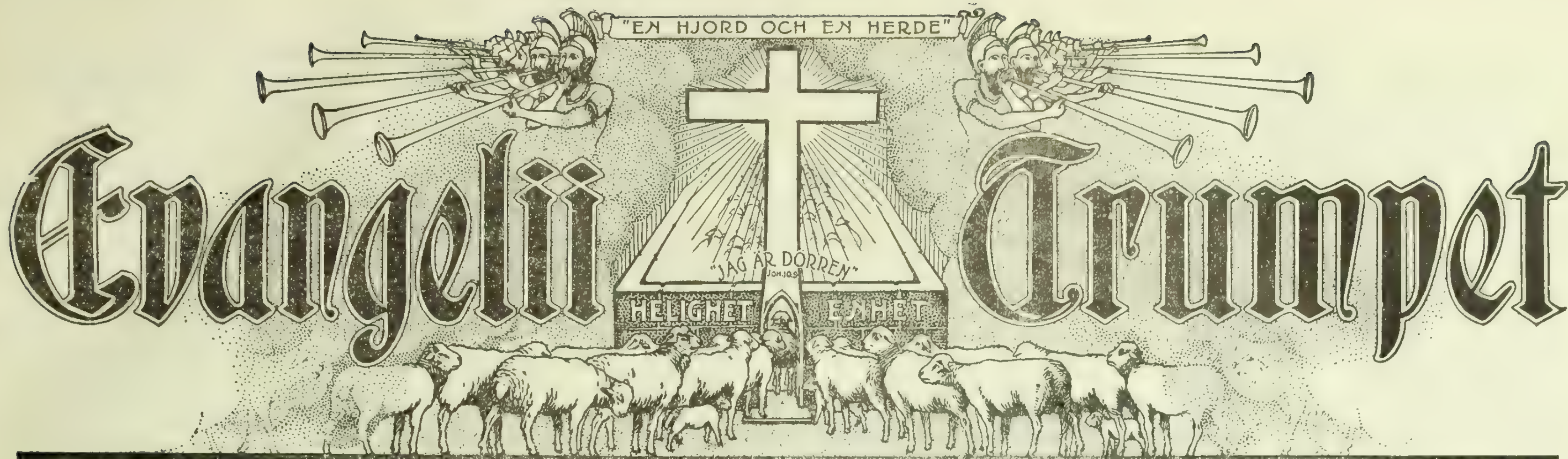
—Mary J. Helpingstine.

FÅFÄNGA ORD.

Men jag säger eder, att för vart och ett fåfängt ord som människorna tala, skola de göra räkenskap på domedag; ty av dina ord skall du varda rättfärdigad, och av dina ord skall du varda fördömd. (Matt. 12: 36, 37.) **Huru betydelsefulla** äro dessa ord som Jesus talade till oss! Kära läsare, tänker du någonsin på detta, när du samtalar med andra? Nästan varje dag höra vi ord uttalas fåfängt, och även dåraktigt av dem som bekänna Jesu namn. Betraktande vad Jesus säger om fåfänga ord, vad tänker han om detta lättsinniga samtal? Låt oss vara försiktiga huru vi tala; ty våra liv äro bevakade av dem som vi umgås med. Vi kanske icke komma att veta (förrän på domedag) vad ett fåfängt eller ovänligt ord tör innebära till någon själ som söker upplysning. Skaffa bort ifrån dig munnens vränghet och låt läpparnas falskhet vara fjärran ifrån dig. (Ord. 4: 24.) "Den rättfärdiges läppar vederkvicka många." Bruka vi våra läppar för detta ändamål? "Skicken eder värdigt Kristi evangelium." "Men bliv ett föredöme för de troende i tal, i umgänge, i kärlek, i tro, i renhet.

—Ella Greeno.

VI

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Mars, 1914 Nummer 6.

SE OCKSÅ GUDS STRÄNGHET.

Impopulariteten av läran om helvetet kommer att hava inflytande över oss, om vi icke äro försiktiga, utan undvika att giva den tillräcklig bemärkelse. Läran om helvetet har varit mycket kritiserad och förnekad, och den yttersta fasligheten av evig pina är så eftertryckligt framställd att nästan omedvetet en kan önska att läran vore borttagen ifrån Guds Ord. Låtom oss akta oss för denna benägenhet. Jesus lärde den och därför böra vi tro den och lära den. Även om våra inskränkta sinnen icke förstå varför och huru; den är, dess oaktat, sanning.

Låtom oss akta oss för inflytandet som försöker att göra Jesu tydliga framställning synas otydlig. Vi hava ingen svårighet att förstå vad Jesus menade då han sade: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." Detta är ett tydligt uttryck. Varför då skulle det vara svårt att förstå vad han menade när han sade: "Rädens för den som, sedan han har dräpt, har makt att kasta till helvetet. Ja, säger jag eder, för honom rädens" (Luk. 12: 5); och, "Dessa skola gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv." Matt. 25: 26. Båda äro lika tydliga och bestämda.

Människor äro benägna till att hopsätta läror som passa deras egna, själviska hjärtan, och att stilla deras oroliga samveten. De hava emellertid ingen svårighet i att "se Guds godhet" men de förblinda sig själva för hans "stränghet." Rom. 11: 22.) På samma gång som Gud är kärlek, är han också en förtärande eld; medan det är "ljuvlighet i Hans högra hand evinnerligen," är det också sanning att "de ogudaktiga vika tillbaka och fara ned i dödsriket, alla hedningar, de som förgäta Gud." Psa. 9: 18. Gud är god, men han är också rättfärdig. "Ty han är trofast, som har givit löftet;" "trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna" då vi göra ånger och bekänna dem, han är ock trofast och rättfärdig att låta det lovade straffet komma uppå dem som icke mottaga hans tillbud av nåd.

Låtom oss ihågkomma, att den samma Bibel, som förutsäger och berättar om den underbara kärleken om en döende Frälsare, talar också om "Guds vrede;" "Lammets vrede;" "Hans glödande vredes dag." "Det är förskräckligt att falla i den levande Gudens händer." Eb. 10: 31. Många kanske föraktligt avvisa den idé av vår himmelske Fader att han straffar barnen som han själv skapat, men oaktat detta, läsa vi likväl att den rike mannen utropade: "Jag pinas i denna låga!" Luk. 16: 24. Jesus försäkrar uttryckligen om ett evigt straff, "där deras mask icke dör och elden icke utsläckes" (Mar. 9: 44, 46); och hans uttal med anseende till "evigt straff" är lika tydligt som hans utsago angående "evigt liv."

De ogudaktiga, vid slutet av deras bana äro icke endast "nedlagda i sina gravar"

SKALL MIN KRONA HA STJÄRNOR.

Till det härliga land med min tanke jag går,
Till Guds saliga mål för min väg;
När av underbar nåd inför Jesus jag står,
Skall min krona ha stjärnor—o säg?

Kör: Skall min krona väl få några stjärnor,
Innan aftonens skuggor mig nått? o säg
När jag vaknar med fröjd,
Bland Guds helgon i höjd,
Månne stjärnor i kronan jag fått?

I min Frälsares kraft vill jag kämpa i bön,
För att själar må vinnas åt Gud.
O, att strålande stjärnor må bliva min lön,
När han kommer att hämta sin brud.

O vad fröjd, om en dag jag får lägga dem
För hans fot, under jublande sång!
Det skall öka min fröjd, när jag Frälsaren ner
Om min krona har stjärnor en gång. ser

såsom somliga söka bevisa, utan "de ogudaktiga vika tillbaka och fara ned i dödsriket, alla hedningar, de som förgäta Gud." Det är endast en bedräglighet av bedragaren att gräva uti Grekiska benämningar och forntida språkbruk för att därmed bortförklara Jesu uttryckliga utsago. Om människan har en själ i denna världen, och om denna själ kan existera i denna världen förutan det eviga livet av Gud, kan den icke då existera också igenom evigheten? Själen bliver icke tillintetgjord; den kommer att leva för alltid; och de som på Domedagen icke hava sina namn skrivna i Livets bok, bliva kastade ned i helvetet, var de "ogudaktiga" och alla som förgätit Gud, och "de otrogna och de, som hava övat styggelse, och mördare och horkarlar och trollkarlar och avgudadyrkare och alla lögnare skola få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel." Upp. 21: 8. "Och djävulen, som förvillade dem, blev kastad i samma eld och svavelsjö som vilddjuret och den falske profeten; och de skola plågas dag och natt i evigheters evighet." Upp. 20: 10. Den andra döden är icke tillintetgörelse, utan evig pina i den brinnande sjön.

Detta är en tydlig biblisk lära; och varningarna äro alldeles lika tydliga och lika lätt förstådda, av den opartiske, som löftena. "Så se nu Guds godhet och stränghet, stränghet mot dem, som föllo, och godhet mot dig, så framt du förbliver i godheten; annars varder ock du avhuggen." Rom. 11: 22. Låtom oss taga oss till vara på det att icke inflytandet av allmän åsikt fördunklar Guds stränghet.—F. W. Heinley.

VARFÖR KUNNA DE EJ INKOMMA?

"Kämpen för att komma in genom den trånga porten; ty många, säger jag eder, skola söka att inkomma och skola dock icke kunna det." Luk. 13: 24. Det tycks vara mycket sorgligt, att, fastän somliga skola försöka att inkomma, skola de ej kunna det. Är det så, att den trånga porten är så hård att finna? Likväl heter det, att: "Den som vandrar den (heliga) vägen skall icke gå vilse, vore han ock den fåkunnigaste man." (Jes. 35: 8.) Om de fåkunniga kunna inkomma, så måste den väl ej vara svår att finna. Felet måste sålunda vara, att många söka att inkomma utan att uppfylla de villkor som Guds Ord fordrar; de vilja inkomma på någon annan väg än den rätta.

En viss man frågade Jesus vad han skulle göra att han måtte få evigt liv; och Jesus svarade: "Vill du ingå i livet, så håll budorden." (Matt. 19: 17.) Men en del försöka att ingå utan att göra allt vad Gud befallt. De vilja ej lyda befallningen: "Älsken icke världen, icke heller de ting som äro i världen;" de försöka att taga en del av världen med sig, och kunna därför ej inkomma. Fastän de höra befallningen: "Tvån edra händer, I syndare, och renen edra hjärtan, I tvehågsna," försöka de inkomma med litet synd och litet orenhed, och kunna därför ej inkomma.

Åter andra försöka inkomma genom goda gärningar, fastän det heter" Av nåden ären I frälsta genom tron, och det icke av eder, Guds gåva är det; icke av gärningar, på det att ingen må berömma sig." (Ef. 2: 8, 9.) Således kunna ej heller dessa inkomma.

Den enda orsaken, alltså, varför det är omöjligt att inkomma genom den trånga porten, är, att de ej äro villiga att göra vad som fordras av dem. Alla som vilja, kunna inkomma; ty Jesus sade: "Kommen till mig, *I alla*, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." (Matt. 11: 28.) "Jag är dörren; om någon ingår genom mig, skall han bliva frälst, och han skall ingå och utgå och finna bete." (Joh. 10: 9.) Om du kommer till Jesus med ett ödmjukt och förkrossat hjärta, skall han mottaga dig, och borttaga dina bördor Du skall då kunna vandra den smala vägen med fröjd. —Anna Koglin.

DEN KRISTNA SABBATSVILAN.

Sabbats lagen.

Det första som är omnämnt om sabbatslagen är funnet i 2 Mos. 16: 23, omkring tjugofem hundra år efter människans skagelse. Israeliterna hade, vid denna tid, gått så långt som till öknen emellan Elim och Sinai (första versen), på deras resa till det förlovade landet, efter Herren hade befriat dem från Egyptens träldom. Det första som vi läsa om någon lag given till Israels barn är funnet i 2 Mos. 12, när påskalamsmåltiden instiftades, på den dag då Herren bringade Israels barn ut ur Egypten. Det är sannolikt att de hade ingen skriven lag tills de kommo till Sinai berg, i den tredje månaden, (2 Mos. 19: 1); det var inget straff utgivit till dem som hade gått ut att plocka manna på den sjunde dagen emot Mose befallning. (2 Mos. 16: 27.) Medan de slogo ned sina läger invid Horeb, eller Sinai, gav Herren genom sina änglar (Gal. 3: 19; Apg. 7: 53), de tio budorden och andra åtskilliga lagar och anordningar. (2 Mos. 20:e till 23:e kapitlet.) Herren talade direkt till folket, på det att de skulle tro på Mose (2 Mos. 19: 9); men de blevo förfärade och höllo sig på avstånd, och bad Mose att tala till dem, istället för Herren. (2 Mos. 20: 18, 19.) "Och Mose kom och förkunnade för folket alla Herrens ord och rätter;" och de lovade att åtlyda dem alla. Därefter upptecknade Mose alla Herrens ord (2 Mos. 24: 1—7.)

Efter detta förbund hade blivit stadfästat, befallde Gud Mose att stiga upp till honom på berget, och han skulle giva honom stentavlorna och lagen och budorden, som han hade skrivit. "Sedan blev Mose kvar på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter." (2 Mos. 24: 12—18.) Medan Mose var där med Gud, fick han särskilt befallning att hålla sabbaten, eller den sjunde dagen, helig. Det var vid denna tid som dödsstraffet blev tillfogat för orenandet av sabbatsdagen. Gud sade till Mose att sabbaten skulle vara ett evärdligt tecken mellan honom och Israels barn. (2 Mos. 31: 12—17. Se också Hes. 20.) När Gud hade slutat att samtala med Mose på Sinai bärg, "gav han honom vittnesbördets två tavlor, tavlor av sten, på vilka var skrivet med Guds finger." 2 Mos. 31: 18; 32: 15, 16.

När Mose nedsteg från bärget, såg han att folket hade gjort en kalv, vilken de tillbådo. Detta förtörnade honom, så att han kastade tavlorna ifrån sig och slog sönder dem nedanför bärget. En tid efter detta, sade Gud till Mose: "Uthugg åt dig två stentavlor, likadana som de förra voro, så vill jag skriva på tavlorna samma ord, som stodo på de förra tavlorna, vilka du slog sönder." 2 Mos. 34: 1; 5 Mos. 10. 1, 2. Och Mose gjorde så, och gick upp på Sinai bärg, tagande med sig de två stentavlorna; och blev kvar hos Herren i fyrtio dagar och fyrtio nätter. "Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio budorden." 2 Mos. 34: 28. Detta är det enda förbund som blev skrivet på sten.

Det fjärde budordet är det som läses, "Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor; men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter eller din tjänare eller din tjänarinna eller din oxe eller din åsna eller någon av dina dragare, ej heller främlingen, som är hos dig inom dina portar." 5 Mos. 5: 13—14. "Var och en som på den dagen gör något arbete skall dödas. I skolen icke tända upp eld på sabbatsdagen, var I än ären bosatta." 2 Mos. 35: 2, 3. "Då nu Israels barn voro i öknen, beträddes en man med att hopsamla ved på sabbatsdagen;....och de stenade honom till döds." 4 Mos. 15: 32, 36.

Om sabbatslagen ännu är gällande, så är också dödstraffet gällande.

De andra tavlorna liknade de första "Och han skrev på tavlorna detsamma som var skrivet förra gången, de tio ord, som Herren hade talat till eder på bärget ur elden." 5 Mos. 10: 4. Det var ingenting annat skrivet på stentavlorna utom de tio budorden. "Och talade så intet mera: Och han skrev dem på två stentavlor, som han gav åt dem." 5 Mos. 5: 22.

Aposteln Paulus betygar att "dödens ämbete, som med bokstäver var inristat i stenar....var försvinnande (2 Kor. 3: 7); att dessa som i dag äro under det gamla testamentet äro förblindade (versarna 14, 15); att det gamla förbundet var felaktigt (Ebr. 8: 7, 8); att när Gud lovade det nya förbundet, gjorde han det första gammalt, och det var färdigt att försvinna (Ebr. 8: 8—13); att om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse: det gamla är förganget, se, allt har blivit nyrt (2 Kor. 5: 17).

Det finnes många som sätta deras eviga öde på hållandet av det fjärde budordet av det gamla förbundet; men de hålla det icke noggrant; de göra eld på Lördagen; de åka till möten; de arbeta med sina djur; och de straffa ingen med döden för förbrytelse. Hålla de då lagen, vilken de söka fullborda?

Somliga lära att den lag, inberäknande det fjärde budordet, var i bruk innan Mose tid; men Moses själv säger att den icke var. "Herren, vår Gud, slöt ett förbund med oss på Horeb. Icke med våra fäder slöt Herren detta förbund, utan med oss själva som stå här i dag, oss alla som nu leva." 5 Mos 5: 2, 3.

Vi komma nu till denna frågan, Varför blev han tillagd, till dess den säd, åt vilken löftet blivit givet, skulle komma." Gal 3: 19. "Men Abraham och hans säd äro löftena tillsagda. Han säger icke: och säderna, såsom talade han om många, utan såsom om en: och din säd, vilken är Kristus." 16:e versen. Lagen blev tillagd för överträdelsernas skull, tills Kristus skulle komma. Vetande, att lag icke är satt för en rättfärdig utan för ogärningsmän och genstörtiga, ogudaktiga och syndare, oheliga och oandliga, fadermördare och modermördare, mandråpare," o. s. v. I Tim. 1: 9. Paulus säger vidare, "Sålunda har lagen blivit vår tuktomästare till Kristus, på det att vi skulle varda rättfärdiggjorda av tro. Men sedan tron har kommit, äro vi icke mera under tuktomästaren." Gal. 3: 24, 25. "Men då tiden var fullbordad, sände Gud sin son, född av kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen." Gal. 4: 4, 5. "I ären alldeles skilda från Kristus, I som genom lagen viljen rättfärdiggöras; I ären fallna ifrån nåden." Gal. 5: 4. "Ty Kristus är lagens ände till rättfärdighet för var och en som tror." Rom. 10: 4.

Den Mosaiska lagen har tjänat sin tid och fullgjort sitt ändamål. "Lagen och profeterna voro intill Johannes. Från den tiden varder Guds rike förkunnat genom evangelium, och var man gör våld på det." Luk. 16: 16; Matt. 11: 13. Dem som representerade lagen och profeterna voro på förklaringsberget, när rösten hördes: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag; honom hören!" Matt. 17: 5 Vi hava en ny medlare och ett nytt förbund." (Ebr. 12: 24.) Han tog bort det första för att insätta det andra. (Ebr. 10: 1—10.) "Vi äro nu under frihetens lag (Jak. 1: 25; 2: 12.) Ingen döme eder således för mat eller dryck, eller i fråga om högtid, nymånad eller sabbat." Kol. 2: 16.

Det finnes icke något bud i Nya Testamentet, som säger att vi skola hålla sabbatsdagen helig; men vi hava förmånen av att vara heliga varje dag (Luk. 1: 75); och att vila våra kroppar och att komma tillsammans att tillbedja Gud på första dagen i veckan, såsom lärjungarna gjorde (Apg. 20: 7,), och såsom sedvänja är och i överensstämmelse med civileserade länders lagar. —John E. Roberts.

VAD KUNNA VI GÖRA FÖR JESUS?

Vad kunna vi göra för Jesus? Ja, vad kunna vi göra för honom i att leda de förtappade från syndens väg? Med denna stora uppgift framför oss undra vi ofta, huruledes vi kunna göra mera för Herren, och

vilka medel vi kunna begagna för att bliva mera framgångsrika att vinna dyrbara själar.

Såsom nitiska kristna hava vi en brinnande lust i vårt inre till att se arma själar frigjorda från den förfärliga träldom, vari de äro fångna. Huruledes kunna vi uträtta mera i att hjälpa dem och vår käre himmelske Fader, som alltid står med en utsträckt arm, redo och villig till att hjälpa dem, som komma till honom. Skola vi göra vår del i att leda dessa själar til Jesus? Vi skola, med Guds nåd. Låtom oss besluta, att vi skola uträtta något för Herren, om det är aldrig så litet vi kunna göra.

Det är på många vis som vi kunna vara till välsignelse, om det i vissa tider icke synes för oss själva, att vi göra mycket. Vi höra ofta någon säga: "O, det är så litet jag kan göra;" men när vi nogare undersöka vad som borde göras, finna vi, att det är behövligt att vara trogen i det lilla, för att bliva skickliggjorda till att göra de stora ting. På så sätt vandra vi framåt steg för steg till härlig seger för Herren. Gud ske lov, vi hava det privilegium att vara trogna.

Kanske det ser ut för någon, att det är till ingen nytta för dem, att tala till andra om Herren; men glöm icke, att det är några i världen, som äro redo till att mottaga just ett sådant vittnesbörd, som du kan avlägga. Det är många som önska att höra den gamla berättelsen om Jesus och hans kärlek. Gud ske lov, att han icke har anseende till person, men är villig till att frälsa de rika; de fattiga, de höga, de låga, och frälsningen gör den samma förändringen med alla. Kunna vi då icke göra detta år till ett särdeles rikt år för Herren? Vad vi göra måste göras hastigt.

När vi äro aldeles upptagna med Herren och hans sak, och önska att hjälpa andra, så komma vi därmed att bliva till mycken uppmuntring för dem, som vi umgås med, och skola med vårt exempel, skapa en åtrå hos andra till detsamma. Vi komma då att glömma bort våra egna små prövningar, och den invärtes människan kommer att bliva mera prydd, allt efter som dessa härliga dygder förökas i vårt liv. Kunna vi icke alla förenas i allvarlig bön för Herrens sak överallt, att hans kära barn må vara så fyllda med hans Ande och en brinnande kärlek för hans verk på jorden, att vi må verka mera ivrigt och mera bedjande i framtiden, än i den flydda tiden. O, att vara i stånd till att vinna flera själar för Jesus. Det tager mycken bön och helig visdom, men Herrens förrådskammare är full av nödvändig utrustning. Det beror därför till en stor del på oss, huruvida vi vilja uträtta något eller icke. Det rör Guds stora hjärta till medlidande, när han ser ned på en döende värld i ett så eländigt tillstånd. Skulle icke också detta röra oss djupt i våra själar till mera flit i hans tjänst. Jo, låtom oss helt uppoffra oss själva för att andra kunna få frälsning och salighet. Låt oss kämpa med Herren i bön, och draga kraft från honom till att uträtta det, som vi veta han vill hava oss till att göra. Låtom oss sträva efter att hjälpa de gamla, de svaga, så väl som de unga och barnen, att vi må vara till uppmuntran för alla, och vår käre himmelske Fader skall belöna oss och skall låta oss se frukten av vår möda. Låtom oss vara trogna.

—Laura C. Lindell.

DEN SANNA LYCKAN.

"Saligt (lyckligt, Eng, över.) är det folk, vars Gud Herren är" Psa. 144: 15.

Människorna söka efter lycken, men ack hur få finna den sanna lyckan. Vad kan månne orsaken vara? Är det så, att den är så svår att finna? Visserligen icke; ty Guds vilja är att människorna skola vara lyckliga. Då Gud skapade de första människorna, planterade han en lustgård och gav dem tillträde till densamma, att de skulle vistas där och vara lyckliga; och sedan då de syndade, så att de måste utdrivas därifrån, lämnade han dem ej åt sitt öde, utan bevisade kärlek emot dem, omsider sände sin enfödde Son, att komma till denna världen, lida och dö en smärtsam död, för att människorna skulle kunna bliva försonade med Gud och bliva lyckliga. Alltså måste orsaken ligga hos människan om hon ej är lycklig. Ja, orsaken är att de flästa människor söka ej lyckan där hon kan finnas, utan söka på orätt ställe, och på orätt sätt. En söker att finna lyckan, uti att förvärva jordiska rikedomar, en annan uti att vinna människors pris och världsliga ereställen; åter andra uti att tillfredsställa köttets eller ögonens begärelse. Men allt förgäves; dessa ting kunna endast tillfredsställa för en mycket kort stund, lämnande själen uti ett oförnöjsamt och långt ifrån lyckligt tillstånd, emedan det ej är i harmoni med den plan som Gud fastställt. Om Gud hade ämnat att människan skulle finna lyckan på dessa områden, så hade han skapat henne sådan, att det vore möjligt. Men Gud hade en annan plan i sikte då han skapade henne. Denna plan var att hon skulle finna den sanna lyckan uti gemenskap med sin skapare. Endast då, när han, Herren över allt vad Herre heter i himmel och på jord; i sanning bliver hennes Gud, bliver hennes allt i alla, bliver hon verkligen lycklig.

Käre Läsare, om du ej funnit den sanna lyckan, giv ditt liv helt åt Gud, ära och lyd honom, sök flitigt att förstå hans vilja och ägna ditt liv helt åt hans tjänst, och du skall finna att du skall bliva verkligt lycklig här i tiden och sedan, när stunden kommer för dig att stiga över gränsen mellan tiden och evigheten, skall du finna den lycksalighet som aldrig skall förgå.

—L. L. Peterson.

VAR ÄRO EDRA SKATTER.

Ordet skatt betyder hopsamlad rikedom; stort överflod, eller det som högt värderas.

Var äro edra skatter, i himmeln eller på jorden? Några torde säga att de hava skatter både på jorden och i himmeln; dessa kunna ej sjunga av hjärtat följande vers:

"Jag vill följa Herren så
Att jag ej må vilse gå
Min kärlek står ej till denna världens [grand
Men till ett bättre land,
Allt bakom jag lämnat har,
Efter något bättre far,
Alla mina skatter samlar jag på himmelns sköna strand."

Jordens skatter och rikedomar ,kommer ej att vara länge. De kanske vara så länge som du lever, men då du skall lämna detta livet, var äro då dina skatter? Du måste då lämna dem alla bakom, för att aldrig mer njuta dem. Är du viss på, att då du lämnar dessa jordiska skatter, du skall finna några skatter förvarade åt dig i himmeln? Jag fruktar att du ej skall så göra; ty vi kunna ej lägga upp skatter, både i himmeln och på jorden. De jordiska skatter som Gud tillåter oss att handhava, äro ej våra, de äro blott ett lån. Jordiska skatter hindra oss från att tjäna Gud: "Ty där eder skatt är, där är ock edert hjärta." Kanske du säger: "Jag skall bedja, läsa Guds ord, eller gå Guds ärenden, då jag har någon tid till överlopps." Men Gud vill ej hava en sådan tjänst, och du kan ej samla skatter i himmeln på det viset. Han vill ej endast hava den tid, som vi ej kunna begagna för oss själva, men all vår tid måste ägnas åt Herren, om vi skola samla skatter i himmeln. Om vi ägna all vår tid åt Herrens tjänst, hava vi ingen tid kvar att samla skatter på jorden. Vi måste arbeta, vaka och bedja att vi måtte göra Hans vilja.

Med att arbeta för Herren; med att så vänlighetens säde, eller omtala för andra hur de kunna bliva frälsta; skola vi samla skatter eller rikedomar i himmeln. Dessa skatter skola bestå i evighet, de skola aldrig taga slut. Jordiska skatter kunna vara så länge vi leva, men då försvinna de. De taga oss ej till himmeln. Vi kunna ej köpa vår biljett från jorden till himmeln; vi måste hava skatter i himmeln om vi skola komma dit. Hur mycket bättre alltså att hava skatter i himmeln. Låtom oss samla alla våra skatter varest vi skola få den största nytta av dem. Om vi hava skatter i himmeln. kunna vi vara förvissade att vi även skola gå dit.

—Elsie M. Koglin.

"Det är mig nog, att du din nåd beskär,
När digra moln och töcken himlen hölja;
Det är mig nog, att själv du är mig när,
Varthän i vida världen vägen bär,
På berg, i dalar och på vredgad bölja

"Det är mig nog att vila vid ditt bröst,
Där ingen rosenmantlad smärta bränner;
Ja, det är nog, att du mig återlöst
Och mig hugsvalar med din Andes tröst,
Att jag är din och du de dina känner.

"Det är mig nog att hoppas se den dag,
När du är allt och tidens höljen falla;
Till dess i nådens gömsle vilar jag
Och styrkes av din kraft, när jag är svag
Och såsom barn får dig min Fader kalla."

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - - Redaktör

C. J. FORSBERG, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRAGDAGÖRELSE, och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 cts.

För ett halvt år . . . . 40 cts.

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*

För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.* . .

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Eller till A. SIMONSON, GÖTA.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.

Per år 2 kronor Halvt år 1 kr. 10 öre

Finland

Per år 2 Mark 75 Penni Halvt år 1 Mark 50 Penni

Ryssland

Per år 1 Rouble 10 Copecks Halvt år 60 Copecks

"Varen ens till sinnes, varen fridsamma, och kärlekens och fridens Gud skall vara med eder.'

◆◆◆

"Om möjligt är, så mycket som på eder beror, haven frid med alla människor."

◆◆◆

En utav den Helige Andes frukter, är frid.

◆◆◆

Frid är en välsmakande frukt.

◆◆◆

Den som har frid med Gud rädes ej för döden.

◆◆◆

Den som har frid med Gud kan hava frid i sin själ.

◆◆◆

"Den som vill älska livet och se goda dagar, han avhålle sin tunga från det, som är ont, och sina läppar från att tala svek, han vände sig bort från det som är ont och göre det som är gott, han söke frid och trakte därefter."

FRÅN KONTORET.

Syster H. Stay, föreståndarinnan av Tryckeriarbetarnes hem är för närvarande på besök uti sitt föräldrahem i närheten av Arlington, S. D.

◆◆◆

Broder och syster Brewster, föreståndare av De Älderstignas Hem hava rest till Hereford för en välbehövlig vila.

◆◆◆

Broder Bennie Johnson från Milltown, Wis. har kommit hit för att hjälpa till med arbetet i Tryckeriet.

◆◆◆

Det uppmuntrar våra hjärtan när vi se så många som vilja giva sina liv och tjänst till Herren, för att bringa ljus till de i mörker varande. (

◆◆◆

Vi sätta stort värde på att få bedja för de kära som äro sjuka och uti betryck, och det gläder oss när vi få höra att Gud svarat bön och återgivit dem hälsa.

◆◆◆

"Sällt är det folk, vars Gud Herren är." Vi hava en stor och god Gud och vi äro i sanning lyckliga.

◆◆◆

Våra kära Läsare ihågkommas ofta, när vi komma tillsammans omkring vårt familjealtare för att hemställa Gud vår hängivenhet och tillbedja. Måtten I alla fatta mod vetande att Gud och en stor skara av heliga äro på Eder sida.

◆◆◆

Följande visar huru redo och villiga Guds barn äro att hjälpa till när de få veta om behoven: Två Systrar fingo veta om en fattig änka, som önskade att prenumerera å Evangeli Basun, men hade ej penningar därtill. och båda Systrarne sände strax in penningar för hennes prenumeration.

◆◆◆

Bro C. J. Forsberg, som är ute på fältet med Evangelii budskap, intresserar också folket uti god litteraturs spridande, samt att giva medel för denna goda sak, så att Evangeliet måtte nå alla fattiga och sjuka.

◆◆◆

Vi hava nu mottagit ett nytt förlag av Engelska böcker och väggtavlor och kunna nu expidera de böcker och väggtavlor som finnas på lager hos Gospel Trumpet Company. A. K.

KORRESPONDEENS.

"Jag är glad att jag kan sända mitt tack för den goda budbäraren—Trumpeten."

"Det har länge varit min önskan att vara med borttaga en stjärna, men har ej kunnat förr än nu."

"Det gläder våra hjärtan att höra om den Skandinaviska verksamhetens framgång, samt för vad som utföres genom litteratur."

En Broder skriver: "Min bön är, att tidningen får vara till lika stor välsignelse för alla, som läser den, som den har varit för mig."

"Tack för Evangeli Basun, (Dansk-Norsk) som I sänden mig; läsningen var välsignat för mig. Där var särskilt en uppsats, som uppeldade mig till att söka Gud för större nåd och ett mera fullkomligt liv."

"Kära vänner i Jesu tro. Frid, frid! Ära vare Gud i höjden frid på jorden, och till människorna ett gott behag. Ja, så sjöngo änglarna fordom, o, huru skönt att den sången nått våra bygder, våra hjärtan och Gud vore pris vunnit genklang där. . . . Det finnes nog många dyrbara längtande själar i Sverige som längta efter frihet. Herre hjälp att hålla ut tills hjälpen kommer. Jag har sedan Juni månad regelbundet mottagit Evangelii Trumpet, för vilket jag härmed framför min hjärtliga tacksamhet."

"Älskade nåde-syskon, Frid! Vill med Paulus instämma att jag är pliktig att alltid tacka Gud för eder mina bröder, såsom tillbörligt är, för det att eder tro rikligen tillväxer, o. s. v. Jag tackar Gud för hans godhet mot mig att han tillät Evangelii Trumpet komma i min väg och upplysa mig om sanningen och jag började förstå, och bli intrasserad att läsa Bibeln vilken blev såsom en ny bock för mig.

Jag tackar ock Gud för eder att Ni ej tröttnar i striden, utan kämpa troget hur mörkt det ibland ser ut. Jag är glad att vara ett med eder. Gud och hans verk på jorden. Det gläder mitt hjärta att höra huru stora ting Gud gör. Jag får ofta det svaret då jag ger en Trumpet till någon, eller ber dem prenumerera, att de ha Bibeln och de äro rädda att läsa tidningar, o. s. v. Men jag ger en eller ett par till under bön till Gud att leda sanningen till deras hjärtan, och det har ej varit förgäves, någon har kommit och köpt tidningar, och jag erfor en verklig tacksamhetskänsla och uppmuntran att hålla ut och göra mera än förut för Herrens sak. De dyra vännerna här hälsa eder; de äro glada att vandra i ljuset. Ära vare Gud! De önska att de erfarit frälsningen förr."

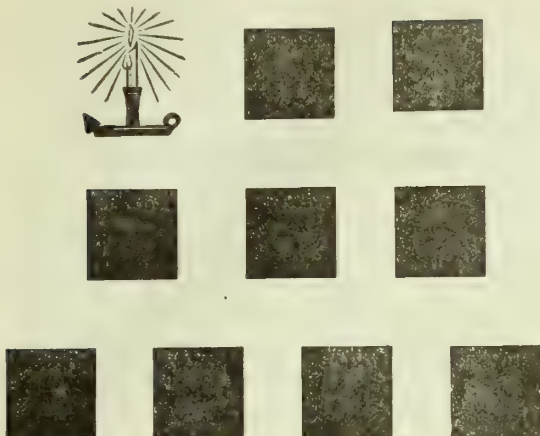
FRI LITTERATUR.

Vi vilja igen draga våra Läsares uppmärksamhet till Fri Litteratur-saken. Vi förnimma att en stor del av vårt arbete för våra Medmänniskors frälsning, måste utföras därigenom, särskilt sedan vi erhålla flera förfrågningar om fri litteratur ifrån Skandinavien. Vi hava nästan lika många prenumeranter i Skandinavien, som i Amerika, och antalet förökas oavbrutet. Prenumerations-priset har blivit nedsatt till två kronor per årgång, och dessutom måste vi betala extra postporto. Detta innebär att det bliver till stor del fri litteratur av allt som sändes till Skandinavien. Och alljämt inkommer brev innehållande begäran om litteratur, vilka vi ej kunna uppfylla tillföljd av brist på medel. Det framgår tydligt att de som begära litteraturen äro hungriga efter sanningen, följaktligen borde de hava litteraturen framför andra.

Det är gott och väl att sända "Trumpeten" och "Basunen" till släktingar och grannar under det speciella anbudet: tre månader för tio cents; men många som således erhålla tidningar under en kort tid, vilja ej fortsätta att läsa dem och deras hjärtan äro ofta tillstängda för sanningen. Således förhåller det sig icke med dem som begära litteraturen fritt; kanske de flesta av dem äro mottagliga för sannigen och de begära att erhålla tidningen nästa år igen, och andra med dem.

Det vore också önskligt att sända litterature till fängelser och andra offentliga platser, var där finnes Skandinaver.

Ett behov av flere och mera omfattande böcker har gjort sig gällande och de bestyrande Bröderna ha nu bestämt att trycka två böcker i Svenska språket samt två i det Dansk-Norska. Detta innebär större utgifter; men det betyder också att vi bliva bättre istånd till att utrusta agenter, vilka vilja giva sin tid till att gå från hus till hus för att sälja dessa goda böcker och tidningar, samt också för att tala med folk om deras eviga väl och Guds sannings Ord. Genom att medel sändes till Fria Litteraturfonden, sändes icke endast litteratur fritt till dem, som önska den; men det kommer också att göra oss istånd att utgiva de nya

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga etter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platsen i en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; ell.r vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

böckerna. Bröder och Systrar, vi kunna icke trycka litteraturen och sända densamma fritt utan penningar. Måtte vi låta Herren tala till oss, en och var om denna sak och låt honom tala till hjärtat. Vi äro i arbetet med kropp, själ och hjärta, och vi önska att göra allt vi kunna för Jesus och själar, som äro köpta med hans blod. Om någon ej kan giva, så glöm ej det viktigaste nämligen att bedja, bed Herren att öppna hjärtan för sanningen, samt att han mera kunde få öppna våra hjärtan för dem som sitta i sektväsendets mörker. Läsarnes uppmärksamhet drages till de mörka fyrkanter och ljusen i tablå, ovan uppställd i denna spalt. Evangeli Basun Pub. Co.

Per: T. N.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Milltown, Wis.

Mitt hjärta är fullt av glädje under det jag skriver dessa linjer. Jag har seger över världen och frestelse frälsning är visserligen en kostbar pärla.

Gud tillät mig att överva̲ra fösamlingsmötet i St. Paul Park i vinter. Mötet var till stor uppmuntran och välsignelse för mig. Det gjorde mitt hjärta gott att höra de stora och viktiga Bibelns sanningar framhållas i Guds kraft. Syskon, låtom oss stå fasta vid de gamla sanningar, som Apostlarne lärde, så skall Herren nog välsigna. Det är högst nödvændigt att Guds folk ikläda sig "hela vapenrustningen" och att de bliva stadfästade i deras andliga erfarenhet.

Vi äro mycket uppmuntrade över utsiktersa för verksamheten här i Milltown och omnejd. Guds sak går framåt och själar börja komma ut i ljuset av Guds ord och bliva rotade och grundade i sanningen. Vi hava möten varje Söndag, i Eureka på Skandinaviska, samt i Milltown om aftonen i det Engelska språket. Gud välsignar dessa möten.

O, Syskon, måtte Gud hjälpa oss att alltid besitta och framvisa Kristi sinnelag. Vi kunna icke driva själar in uti Guds rike, vi måste vinna dem till Jesus. Låtom oss verka medan det är dag, snart kommer natten, då vi ej kunna verka, och då skola vi göra räkenskap inför vår Mästare, för vad vi hava gjort.

Alla bryggor äro uppbrända bakom mig; jag ilar framåt och uppåt, det jordiska har ingen dragningskraft för mig. Syskon, bedjen för mig. Eders att förbliva trogen och följa Jesus under alla omständigheter,

Seward L. Johnsoon.

Cedar Rapids, Iowa.

Jag är glad att Gud fyller mig med sin kärlek för mina medmänniskor. Detta skrives under bön att Gud måtte uppelda andra till större iver för Guds sak.

Några få ord ifrån denna del av vår Faders stora skördefällt kunde vara av intresse. Här är en församling av omkring fyrtio. Två år sedan var här endast fem eller sex. Gud har dyrbara Själar här som mottogo Sanningen med öppna hjärtan. Denna stad har 40,000 innevånare, så här är mycket att göra, innan alla fått höra ett helt evangelium. Ibland bliver en och två frälsta. Tackad vare Gud; han är redo att skickligöra arbetare: måtte vi vara såsom leret uti krukomakarens händer, att han av oss kunde göra ett kärl till heder.

Både Systrarne och Bröderna arbeta för missionssaken och varje månad insamlas medel ifrån tjugo sparbössor och vi förvänta god ränta av vingårdens Herre. Låtom oss lära av vår himmelske fader att vara givmilda, icke endast med våra penningar, men med vänlighet och kärlek, som vi äro alla skyldiga.

Herren har varit god mot mig: han har betrott åt mig sina rikedommar och givit mig himmelsk nåd att vara till välsignelse för dyrbara själar.

Om det finnes någon i närheten av Cedar Rapids, som önskar Evangeliska möten, var god och skriv, jag är villig att hålla möten häromkring. Min tid är uppgiven för det kall som Gud givit mig. Jag har varit här sedan September och vill stanna här så länge som Gud vill.

Christine Lunde.

VITTNESBÖRD.

Kära Trumpetens läsare! Gud vill att jag skall avlægga ett vittnesbörd om vad han i sin stora outgrundliga kärlek gjort för mig. Mitt hjärta är fyllt av tack lov och pris, ock jag utbrister med sångaren: "Hur underlig är du i allt vad du gör vem kan dina vägar förstå." Gud har nämligen låtit sanningens ljus stråla in i min själ och löst mig från alla människo-band och stadgar, renat mitt hjärta och fört mig in på Helgelsens väg, prisat vare hans heliga namn. Så har jag även haft den store glädjen och förmånen att få deltaga med i församlingsmötena som höllos i Danmark vid Jultiden, och Gud ordnade det så att jag fick stanna en hel månad och deltaga av underbara välsignelser med de kära Guds barn där. Ja jag saknar ord att kunna beskriva de härliga ting jag såg, det är minnen som aldrig skola utplånas. Gud välsigna de kära "Heliga" därnere; han har en liten flock som äro villiga att stå för sanningen. Pris ske Gud! De sista mötena jag hade glädjen vara med på innan jag reste till Sverige höllos i Koos församlingshus. Det var i sanning vederkvickelsens tider från Himmeln. Gud hörde förunderligt sina barns böner, i det syndare ropade efter frälsning, och Guds barn sökte kraft till ett heligt liv; Ära vare hans namn. Vi sjöngo i en sångvers "Den bäste syn man skåde får, är unga på knä för Gud," och det är även en sanning, men vi fingo också se många gamla böja knä vid korset och ropa om sina synders förlåtelse. Halleluja! Gud förskjuter ingen, men han är en mästare att frälsa såväl gamla som unga prisat vara hans helige namn. Jag prisar honom för att han aktat mig värdig få räknas bland hans små. Tack, kära vänner i Pandrup, Koos, Hjörring, Løkken och Sindal, för Eder kärlek, eder uppoffring varje uppmuntrande mild blick, varje kär handtryckning, ja, tack för allt; jag vet Gud skall löna eder. "Så vidt i haven gjort det mot en enda av dessa mina minste bröder, ha[illegible] I gjort det mot mig." Matt. 25: 40: Eder ringa sy[illegible]

Sara Johanson.

Belgrade, Minn.

Guds nåd och frid önskas alla Trumpetens Läsare när och fjärran. Det gläder mig att kunna sända en fridens hälsning ifrån Gud. Han är trofast och vad han lovar det håller han visserligen; "ty Guds nåd har uppenbarats med frälsning för alla människor och lärer oss, att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarna och leva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna världen." Syskon. det har en stor belöning med sig att leva helt för Jesus; jag har funnit det så. Jesus säger:" I ären mina vänner om I gören allt vad jag bjuder eder."

Under det sista mötet i St. Paul Park bestämde jag mig att leva mera helt för Gud. Jag kan säga till Jesu pris att det går an att gå på himlavägen med vissa steg och icke behöva halta trots all satans motsägelse.

Vi leva i en syndfull värld, men i vår Frälsares namn så vinna vi den ena segern efter den andra. Syskon låtom oss vara trogna, förlossningens tid är nära; snart kommer Jesus och har lönen med sig. Bed Gud för mig och min familj, att ingen av oss saknas på uppståndelsens morgon. Eder ringe broder, Wm. Gustafson.

Filipstad, Sverige.

Kära Syskon i Kristus! Jag läste uppmaningen i Tidningen och känner mig manad att sända en fridens hälsning till Eder kära uppoffrade Arbetare i Hemmet och Tryckeriet; förlåt försummelse. Det är så skönt att få läsa och mottaga andras erfarenhet, ens egen erfarenhet och vittnesbörd kan ju ej bli av så mycken vikt emot dem som äro i större verksamhet för Herren; men det är nog bäst vara lydig Herren uti det allra minsta, om vi ej skola bedröva Herrrens Heliga Ande; men det är en nåd att vi även då få skörda vad vi sått.

Måtte vi vara på vakt emot tröghet och likgiltighet, det går så lätt; ja det går själv att ro utför strömmen, man behöver ej alls göra något; men att ro emot tager krafterna i anspråk. Ja, en bön uppstiger ur mitt hjärta, som någon en gång yttrat: "Herre hjälp mig över, min farkost är så liten och havet så stort." Igenom Herrens stora nåd och hjälp har Han varit med mig i båten, och då den varit nära att kantra har Herren sagt "var ej förfärad det är jag." Vill ej med detta säga att jag varit utsatt för stora starka stormar, såsom många andra; men vad som kanske är rätt små strider i livet a[illegible] sto a för andra, men det är vår käre Faders vilja att vi skola bliva prövade efter vår förmåga och ej utöver: må vi komma ihåg detta, ty det är en stor välsignelse att Herren ej alltid låter oss hava solsken det behövs även moln och regn; huru härligt är det ej att skåda solen efter regnet, ja, även är det så på det andliga området. O huru glada och tacksamma äro vi ej då Herren får hand om oss så helt som vi bedit om och man känner sig förundrad över att man kunde vara ängslig och orolig det var ej ett så ofantligt stort hinder i vägen för oss som det såg ut på avstånd. Vi voro nära att vända om, men när vi kommo fram, kunde vi ej upptäcka något. Måtte vi vara vakande och vänta Jesu ankomst. Eder ringa syster i Kristus,

Josefina Magnell.

MÄSTAREN BEHÖVER DIG.

Stundens stora behov är "Flere arbetare," och var finnas de? I varje hjärta varest Kristus upprättat sin tron, finnes en djup lägtan att bringa det glada budskapet till andra som ej känna hans kärlek. Denna längtan kan aldrig tillfredsställes genom att sitta stilla och se andra utföra dessa plikter; men verklig tillfredsställelse vinnes med att vi själva, med flit. göra vad vi kunna.

Utan tvivel har Guds röst talat till många angående detta stora behov, och vad som borde mest intressera oss, är att, "Han behöver oss." Var och en, som är ett Guds barn, kan begagnas i Mästarens tjänst. Han behöver alla; till och med den minste i hans rike, kan göra något för att göra hans stora, högtlovade namn känt. Borde vi ej göra allt vad vi kunna för att offentliggöra hans namn över hela jorden, att andra måtte få höra om hans stora kärlek till det fallna människosläktet? Käre vänner, tänken ej, att emedan vi ej kunna predika, [illegible]r göra så mycket, som en del andra, att [illegible] genting finnes som vi kunna göra. Han behöver var enda en av sina kära barn vad än deras livs-ställning månde vara.

Min Broder och Syster, där äro behov på alla sidor. Behov vid vår egen dörr, som stirra oss i ansikten, och likväl äro de ofta försummade. Varför skulle det vara sålunda? Kunna vi ej göra mera för att hjälpa de stackars människorna som vandra i synden. Kära vänner: "Mästaren behöver Eder." Kanske det är några som endast kunna bedja; men vilken härlig förmån, anse vi den då? Guds ord säger: "En rättfärdig mans bön förmår mycket, då hon är i verksamhet." Alltså hava vi uträttat mycket då vi hava bedit en sådan bön. Fatten mod, låt dem som kunna bedja, fortsätta att bedja. Det finnes även dem som kunna giva av sina medel; O vilken hög förmån att få deltaga i andras intresse, och befrämja denna goda sak. Skola vi, som kunna giva, giva allt vad vi kunna? Vi som giva vår tid, förmåga och allt till Herrens tjänst, önska ofta att vi hade stora summor, som vi kunde giva, till denna värdefulla sak, för

Forts. å sjunde sidan.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

HAR GUDS HELBRÄGDAGÖRANDE KRAFT AVTAGIT?

Det är en allmänt rådande tro i världen, i vår tid, att gudomlig helbrägdagörelse var endast för dem som kommo i personlig beröring med Kristus. Denna tro, eller otro, tillsluter varje utväg till hjälp för många lidande, modfällda människor. Att ingen varken biblisk eller historisk grund för sådan otro finnes, bevisas ej blott med noggrann undersökning, men även genom tusenden som blivit helade i vår tid och som i dag äro levande vittnen inför världen.

Från Gamla Testamentets berättelser lära vi att helbrägdagörelse existerade innan Jesus blev född i köttet: för ex. genom Elia, Jeremia, Job, och andra. När Jesus kom, uppenbarade han så långt som möjligt, Guds obegränsade makt, "och botade all slags sjukdom och all slags bräcklighet bland folket." "Och de förde till honom alla som ledo behäftade med mångahanda sjukdomar och plågor, och besatta och månadsrasande och lama, och han botade dem." Han gjorde detta för att ingiva tro till Gud, "på det att Guds verk skulle uppenbaras."

Hans verk skulle fortfarande läras, praktiseras och ådagaläggas efter han hade lämnat denna världen; ja till och med "större (verk) än dessa" skulle göras. Seende sina lärjungars senhet "förebrådde Han dem deras otro (Mar. 16: 14), och gav dem deras uppdrag. (Mar. 16: 15—18.) Om de första apostlarna hade svikit Honom, skulle hans helande och frälsande makt betyda helt litet för oss i denna tid. Han litade på sina lärjungar. Tack vare Gud, de sveko Honom ej. Jesus har ej utfärdat något nytt uppdrag sedan den tiden. Det samma uppdrag Han gav då, giver han i sitt eviga Ord till sina tjänare i vår tid. I går, i dag och för evigt, är det detsamma. Om mycket berodde på apostlarna att bära ljuset, till betungade själar och kroppar, då, hava Guds tjänare ej mindre ansvar i vår tid? Jesus räknade på dem att fortplanta detta verk så som han hade begynt det, och han räknar på dig i vår tid. Skall du svika Honom? I sitt stora medlidande, framhåller Han fräsning och helbrägdagörelse till en lidande mänsklighet. Han har givit dig uppdrag att fullfölja det. Han räknar på dig. Skall du svika honom?

Just innan Han upptogs i skyn, sade han: "I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer över eder, och I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och intill jordens ände." Apg. 1: 8. Han sade vidare: "Dem som tro, skola dessa tecken åtfölja.' Mar. 16: 17.

Efter Jesu himmelsfärd helade, Petrus och Johannes, och andra, många. "Och Gud gjorde icke ringa krafter genom Pauli händer så att man till och med tog dukar och skört, som hade kommit vid hans kropp, och lade dem på de sjuka, och sjukdomarna övergåvo dem, och de onda andarne foro ut från dem." Apg. 19: 11, 12. Första århundradets kyrko-historia, erkänner och berättar många uppenbarelser av Guds kraft. Många fall av helbrägdagörelse, berättas hava åstadkommits samtidigt med Hess, Luther, Wesley, och andra. I sanning, vi hava ingen grund eller orsak att tro att Guds helbrägdagörande kraft har försvunnit från jorden.

I min egen familj och bland många, många andra troende, har Guds underbara helbrägdagörande kraft verkligen bevisats och erfarits. Jag omnämner detta endast för att ära Gud och att uppmuntra dem som stå i behov av hjälp, att se upp. Jag såg min egen käre make befriad, ifrån, verkligen att vara besatt av djävulen, efter han plågats i många dagar.

Min Dotter Helad av Blindhet.

Uti året 1906, i Moundsville, W. Va., satt jag i det stora tabernaklet. Tusentals människor omgåvo mig. Knäböjande vid altaret voro många sjuka och lidande. Predikanterna bådo för alla som kommo. Jag var nedslagen och betryckt, ty i mitt knä var min lilla flicka som blivit blind. Till vem, i denna världen, kunde jag anförtro den svaga organism, av hennes ömtåliga sjuka ögon? Huru skulle hennes försvagade kropp kunna utstå den naturliga ansträngningen som till och med den mest framgångsfulla operation skulle förorsaka? Jag insåg fullkomligt att vad mig angick, ovärdig som jag var, måste min hjälp komma från övernaturlig makt.

Vändande sig till mig, sade en Broder: "Önskar Ni att vi skola bedja för Edert barn?" "Ja," svarade jag; O. jag önskade det så gärna. I det jag överlämnade barnet till Brodern, kastade jag varje omsorg i världen på Gud. Mitt hjärta ropade till Honom för hjälp. Ögonblickligen blevo hennes ögon helade. Jubel och hänryckning, utan gräns, uppfyllde min själ. Under det vi gingo hem, den dagen, hejdade hon dem som vi mötte för att säga dem: "Jag var blind, men Herren helade mina ögon.' Sannerligen "Av barns och spenbarns mun har du berett dig lov." Ännu i dag påminner hennes ögon mig om Guds makt och kärlek. Hon är ett levande vittnesbörd för Honom, som helade henne.

Nyligen föll vår lille gosse, Paul, ned från ett träd och bräckte det inre benet på den högra armen. Ingen läkare var tillgänglig. Av hela vårt hjärta vände vi oss till Gud för hjälp; vi kunde intet annat göra. Min man band upp armen i splinter, efter bästa förmåga. Det förorsakade ej Paul något besvär alls, och helt litet plåga. Om en ganska kort tid begagnade Han den som vanligt. Sannerligen Gud är villig och mäktig att befria och hjälpa alla, som sätta sin tro till honom. —M. C. Porter.

JESUS VARKUNNADE SIG.

"Han varkunnade sig över dem och gjorde deras kranka helbrägda." Matt. 14: 14. Medlidande betecknar en känsla för andra vilkas behov vädja starkt till vårt deltagande och vår tillgivenhet, eller till den förbindelse som binder oss tillsammans med våra medmänniskor.

Vi kanske hjälpa andra emedan vi erkänna en viss lag, som erfordrar vår hjälp, och giver den endast utav aktning för den person som är i nöd, eller endast av respekt för den sedvänja, eller lag som förpliktar oss att handla, utan att något medlidande bevekar oss. Utan tvivel är det många som giva hjälp på detta sätt och deras hjärtan äro icke rörda av någon känsla av medlidande för den behövande. Vi vilja ej säga att det är orätt, att icke vara bevekad av medlidande i varje fall, men vilja endast fästa uppmärksamhet vid detta förhållande

Men Jesus var verkligt rörd till medlidande när han såg de många sjuka som kommo för att bliva helade.

Här voro halta, linkande sig mödosamt fram eller blevo burna på bårar; avtynade gestalter, de febersjuka och blinda, kroppar med värkande, vanskapliga lemmar; de döva och stumma, framställande sig själva, framför honom, för helande, förväntande att erfara inflytandet av hans helande kraft. Jesus visste att hans mission var att hela. Han visste att profetian betygade det. Det heter: "Då skola de blindas ögon varda öppnade och de dövas öron bliva upplåtna. Då skall den lame hoppa såsom en hjort, och den stummes tunga skall jubla." Jes. 35: 5, 6. Han hade helat många förut, och de hade hört om och sett detta bevis på hans makt.

Broder, är ditt hjärta rört när du är kallad att smörja de sjuka och bedja för dem? Är ditt hjärta bevekat till tårar när du ser de lidande? eller går du endast igenom formen av att bedja och smörja med olja, och om de sjuka icke äro helade, säger du att det var emedan de icke hade nog tro? Kanhända det var verkliga orsaken, men är du säker? Det är några år nu sedan jag bestämde att jag skulle vara säker på, att felet låg helt och hålet hos den sjuke innan jag förlade ansvaret helt på dem för att de icke blevo helade.

Det är möjligt att uppröra vår stora Förlossares medlidande, och detta kommer ibland att beveka honom när tusentals avformliga böner och smörjande, med påläggandet av händer; icke bliver beaktat. Det är "en rättfärdig mans bön" som förmår mycket för den sjuke, snarare än endast en form av smörjande med olja; fastän detta har sin tillbörliga plats och verkan.

Kunna vi icke lära något från detta förhållande i Jesu verksamhet? Kunna vi icke också, bliva rörda till medlidande?

—J. C. Blaney.

Jag vill nu i Jesu namn skriva mitt vittnesbörd för eder tidning och omtala de stora ting som Gud har gjort för mig. Jag tänker ofta när jag läser om gudomlig helbrägdagörelse: Hur god och mäktig Gud är som helar våra kroppar likaväl som att frälsa våra själar. Prisat vare hans heliga namn! Han har helat även mig, och måtte han hjälpa mig att omtala det så att det kan bliva till hans ära, och til nytta och välsignelse för många lidande.

Gud frälste min själ, då jag var femton år gammal (jag är nu trettio) och han har bevarat mig igenom många ting i livet. Av oförskyld nåd är jag Hans i dag. Jag har lidit mycket av sjukdom, och mina två små hava gått före mig hem til härligheten. Prisat vare Gud! Det är unjefär sex år sedan Gud för första gången lät helande kraft genomströmma min kropp. Jag låg i min säng från jultiden intill dagen före Påsk. Doktorn gjorde allt vad han kunde, och jag fick mediciner från Tyskland, men allt till ingen nytta. Jag var mycket svag, och jag visste att det fanns blott ett hjälpmedel, och det var Jesus och hans hjälp. Jag önskade att någon skulle bedja trons bön med mig, för min helbrägdagörelse, och jag visste om en som kunde göra det, men det skulle väcka för mycket uppseende att hämta honom. Jag bad och kämpade allena. Lördagen före Påsk, sade jag till Jesus "Du har lidit för mig, därom är ju denna dag ett minne." Så kom den käre Jesus mig till hjälp. Han visade mig först att jag skulle sätta bort medicinflaskan, och sedan förnam jag hans helbrägdagörande kraft genomströmma min kropp. Jag var frisk, men tänkte att det var bäst att stanna i sängen; ty jag undrade vad min man skulle säga om jag steg upp. Herrens vilja var dock, att jag skulle stiga upp. Jag tog själv, på mig mina kläder, och åt med god aptit och kunde gå vart jag ville. Jag var mycket lycklig, och prisade och tackade Gud, och jag skall prisa honom i all evighet.

Så gick några år; jag var mycket lycklig i Jesus. Men så fick jag en sjukdom, och en lång tid led jag mycket. Jag kom till sjukhuset, och undergick två operationer; jag hade en mag-sjukdom, och flera andra sjukdomar, och läkarna kudne ej bota mig. Jag kom sedan hem; men jag lägtade efter att Jesus måtte bliva mitt allt, som han han förut hade varit. Så fick jag läsa eder tidning, vilken blev till tröst för mig, och så begynte jag att gå till möten, som bröderna Renbeck och Johnson höllo. Tack och pris till Gud, som sände dessa syskon med sanningens ord. De förstodo mig och kunde hjälpa mig. De bådo för mig, och jag blev helad. Min glädje var stor över att Jesus åter ville hela mig efter en så lång strid både mot sjukdom och otro. Jag kunde nu äta all slags föda.

En tid gick förbi och så blev jag åter sjuk. Jag fick starkt blodflöde. Jag blev så svag att jag knappast kunde tala. Min man trodde att jag skulle dö, och själv kände jag att om det ej var Guds vilja att jag skulle leva, så var döden nära. Min man ville sända efter doktor, men jag ville ej, ty jag visste att om min tid ej var kommen, så skulle Herren hjälpa, och han allena skulle hava äran. Jag bad att Hans vilja måtte ske antingen i liv eller död. Broder och syster Renbeck bådo för mig och det var till tröst. Men så kom dagen då Herren hade bestämt att hjälpa mig. Syster Anna Renbeck besökte mig den dagen, och jag bad henne att hon och Broder Johnson skulle besöka mig nästa morgon, ty då visste jag att jag skulle bliva frisk. Från den stunden begynte jag bliva bättre. Jag begynte att bliva hungrig, och bad om mat tvänne gånger, och så förnam jag att min sjukdom hade upphört. När syster Renbeck och broder Johnson kom, nästa morgon, kunde jag allaredan sitta i sängen.

Jag hade även en svullnad i underlivet, som jag hade haft i flere år; tre dagar efter jag blev helad av blodflöde förnam jag att svullnaden var borta. Jag kan ej med ord uttrycka min tacksamhet till Gud. Jag lider ännu av några sjukdomar och svaga närver, och vill till slut bedja Guds barn, att bedja för mig, att Gud måtte hela mig av det alltsammans och att jag måtte leva mycket nära honom. Det är min önskan att tryckeriarbetarne i St. Paul Park, som har bedit för så många; måtte bedja även för mig och jag har en förvissning i min själ att Gud skall höra och svara. Mitt hjärta fröjdas och glädes allaredan i hoppet om den stund då jag skall bliva befriad från mina sjukdommar. Jag vill lova och prisa min Gud så gott jag förmår. Lovat vare Hans dyrbara namn. Amen.

Kaas, Danmark. Kristine Briks.

BAKTAL.

"En väns fel bör man icke basuna, också en främlings fel bör man tiga stilla med." "Ett hånande ord förorsakar större ärr än en lie och såret är värre att få läkt."

"Den som dömer skall själv stå ansikte mot ansikte med Domaren." Och med det mått varmed I mäten skall det mätas åt eder igen."

Om du sår tistlar kan du ej skörda vete. ogräset kommer tillsist att växa upp omkring dig och kväva dig.

Kärlek utmätes ej till den som talar hårda, skarpa ord.

"Varför ser du grandet uti din broders öga, och bliver ej varse bjälken uti ditt eget öga? Eller huru kan du säga till din broder: Låt mig taga ut grandet ur ditt öga, och se, bjälken är i ditt öga? Du skrymtare tag först ut bjälken ur ditt öga; sedan skall du se klart nog för att uttaga grandet ur din broders öga." (Matt. 7: 1—5.)

Många äro så uppmärksamma på andras fel. Man kunde nästan tro att Gud hade bestämt dem till att tillrättasätta andra.

"Du bör ej tala om dammet på din broders rock när du har smuts uppå din egen." "Den som gör narr av en fattig är själv en narr."

Baktal är en mycket farlig och smittosam sjukdom, och den är svår att få läkt. Den lidande måste underkasta sig en mycket hård behandling; han måste helt och hållet krossas, förr än någon helbrägdagörelse kan åstadkommas. Men Han som helade blinda, halta, värkbrutna, spetälska, o. d., han kan också hela baktalssjukan. Det finns en balsam i Giliad. Det finnes en Läkare där.

Jesus kallar sådana personer skrymtare. En baktalare är värre än en tjuv. En tjuv stjäl sin nästas penningar, men baktalaren stjäl hennes namn och rykte.

—Morris C. Johnson.

MÄSTAREN BEHÖVER DIG.

Forts. från 5:e sidan.

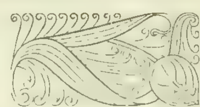
andras välfärd; men alldenstund Gud har annorlunda ordnat det, måste vi vara förnöjda med att endast lägga oss själva på tjänstens altare. Ett frikostigt hjärtas fröjd kan ej omtalas, den måste erfaras. Återigen finnes det andra som kunna besöka de sjuka, trösta de faderlösa och änkor, och uträtta många andra små plikter som sprida solsken utmed livets vandring. Vi kunna alla vittna för Jesus, och vi kunna alla leva liv som äro fyllda med goda handlingar, alltid redo och villiga att räcka en hjälpsam hand till våra medmänniskor.

Käre medvandrare, låtom oss fortsätta att bedja, giva, uppmuntra, förneka oss själva och leva helt för andras välfärd. Måtte Gud välsigna sina kära barn, och om han skulle viska: "Herren behöver dig," måtte han få ett gynsamt svar. Herren behöver alla.

—Laura C. Lindell.

FÖR BARN OCH UNGDOM·

VAD STJÄRNORNA LÄRA OSS.

Barn, nu är det kväll. Solen, som hela dagen härskat på himlen, har dragit sig tillbaka. En lysande strimma i väster visar var hon försvunnit. Skymningen faller på allt mer och mer. Man skulle kunna säga att alla föremål, som under dagen så tydligt avteckna sig, upplösas i dimma och till slut alldeles försvinna. Med dagsljusets bortdöende sluta också buller och rörelse. Nu komma mörker och tystnad, som äro gynnsamma för vilan.

Men när alla färger och ljud försvunnit under nattens dunkla slöja, framträder något, som man icke kan se mitt på dagen. Våra blickar höja sig instinktmässigt från den i mörker insvepta jorden till klarheten där ovan, och vi varsebliva dessa avlägsna och okända världar.

Jag vet icke något mera tilltalande skådespel än den stjärnebeströdda rymden. Låt oss först prisa dess skönhet. Ni ha sett bilder av härliga berg, beundrat rikt upplysta gator, skrikit av förtjusning inför praktfulla fyrverkerier och eldfontäner. Men kom ihåg: i längden trötta illuminationer, ett fyrverkeri kan icke räcka längre än en halvtimme, utan att verka enformigt. Och för att kunna fånga publikens uppmärksamhet måste fyrverkarna anstränga sig att oupphörligt finna på något nytt.

Den stjärnklara natten har ett ofantligt företräde framför alla dessa lysande lusteldar. Dess behag är utan gräns och förnyas oupphörligt. Tusentals släkten ha rönt dess inflytande, och de, som komma efter oss, skola betrakta den, som om den visade sig för första gången.

Må vi vara känsliga för dess dragningskraft och underkasta oss dess milda och hemlighetsfulla makt. Man är människa endast i den grad man är mottaglig för intryck av det verkligt sköna. Intet skådespel, ingen tavla överträffar denna storslagenhet.

Vad säga stjärnorna oss? Ty så tysta de än äro, tala de likväl till en var.

Först och främst säga de oss att världen, i vilken vi leva, icke är universum, utan endast en liten del därav.

Från den oändliga rymden förkunna stjärnorna för oss det, som vi annars icke skulle kunna förstå. Det är väl behövligt. Människan skall icke inbilla sig, att de städer och landssträckor där hennes liv förflyter, är allt vad som finns. Det är nödvändigt att se längre och högre, annars stänger hon in sig inom det dagliga livets trånga gränser, som en grottmänniska i sin håla.

Stjärnornas varning är diskret, man kan icke anklaga dem för överdrift. Astronomerna giva oss om den ofantliga storleken hos dessa eldkulor uppgifter, som överskrida allt vad vi kunnat föreställa oss. Ingen skulle kunna uthärda att se dem på nära håll. Deras glans skulle göra oss blinda och deras värme förtära oss på ett ögonblick. De nöja sig därför med att på avstånd göra oss små tecken lämpade för vår svaghet. Sedan blir det vår sak att söka förstå dem. Från urminnes tider ha människorna upplyft sina hjärtan mot stjärnornas budskap. I våra dagar har en av våra bästa skalder, Sully Prudhomme, givit ett storslaget uttryck åt de känslor, som detta budskap uppfyller oss med:

En blick från er, I stjärnor, på knä oss tvingar,
Ty bud från evigheten den blicken bringar.

Den upphöjda lärdom, som stjärnorna giva oss, kommer oss att fatta ännu en av naturens fullkomliga och orubbliga lagar. Österlandets ensliga herdar hade redan förstått att i stjärnorna läsa årstidernas och månadernas växlingar. Alla de grundliga och beundransvärda studier över himlakropparnas gång, som sedan dess blivit gjorda, ha låtit oss allt mer och mer beundra deras underbara punktlighet Ingen jordisk här framskrider med den precision, som utmärker dessa eviga vandrare. De komma aldrig för sent, aldrig för tidigt. Man kan tro sig se ett urverk uppdraget av en osynlig urmakare, vars noggrannhet och storslagenhet förvåna oss lika mycket.

När vi betänka den höga åldern hos dessa röda, blå, blinkande eller fasta ljus, häpna vi inför denna ofattliga tidrymd. Vi känna oss rörda vid tanken på alla de generationer människor, vilka liksom vi betraktat dessa oändlighetens pilgrimer orubbligt vandra sin utstakade bana. Då vi betrakta dem, känna vi oss som bröder med Kaldéens mager, Indiens helige, det gamla Egyptens lärde. Homeros, Abraham, Moses, Plato och Kristus förefalla oss nästan som våra samtida, vilka taga del i samma skådespel som vi själva.

Hela den tid, under vilken mänskligheten existerat, lidit, älskat, hoppats, förefaller som en kort episod i det oerhörda drama, som uppfyller tidsåldrarna. De geologiska periodernas utsträckning finner man kolossal. Gamla förstenade ben, jordlager äldre än något levande, komma oss att förstå hur ofantligt gammal jorden måste vara Och likväl är jorden i jämförelse med de lysande världarna där uppe endast ett barn av ringa ålder. Intet räknetal, hur sammansatt det än må vara, kan uppge huru länge nattens mantel varit prydd med dessa strålande röda, vita och gula ädelstenar, vars odödliga glans kunde komma oss att tro, att de nyss lämnat ett skyddande juvelskrin.

Kära barn, inpränta i edra hjärtan stjärnornas budskap. Men skola vi av deras storhet draga den slutsatsen att vi äro små och utan betydenhet? Skall deras oändlighet komma oss att klaga över vår korta tillvaro? Skall deras strålglans komma jorden att synas oss utan skönhet och mänskligheten föga tilldragande? Nej. Det är icke för att inge oss avsmak för vad vi äro och vad vi äga, utan för att uppmuntra oss, som dessa vänliga ljus lysa ända ner till oss. Hela världsalltet talar och undervisar oss. Dessa högtstående lärомästare uppenbara för oss vår storhet. De ha i uppdrag att visa oss att vi äro nybörjare på en oändlig väg. Låt oss icke tappa modet, vi utgöra en del av en så stor och fast grundad helhet, att vår framtid är i säkerhet. I de under, som utbreda sig för våra blickar, skola vi finna verklighet, rikedom, något oändligt gott, som är tillgängligt för oss just därigenom att vi kunna fatta det. Må vi inse den skönhet, vishet och makt vars spår vi se överallt. Världsalltet är icke en död mekanism där allt går på en slump. Det är en för oss outransaklig organisation, vars resurser övergå vår fattningsförmåga. Den smula förstånd, som vi äga, tjänar oss till att konstatera, hur underbart klokt världen är organiserad. Vi böra lyckönska oss till att utgöra en del därav, tänka på hur världen är styrd och anförtro oss åt den makt, på vilken dess styrelse vilar.

Genom att upplyfta vårt hjärta så högt skola vi fatta en storhet, inför vilken det största som det minsta har lika högt värde, och vi skola känna oss beständigt övervakade, skyddade, uppmuntrade att tappert leva vårt liv och se livet ännu i döden. Ty stjärnorna äro det mest vältaliga tecken på det, som aldrig dör. —C. W.

O, ALKOHOL!

O, Alkohol! vad du är stor,
Med makt du härskar i det ondas rike,
När du blev född, så dog din mor,
Du är ett dödfött foster utan like.
Och verkar därför som ett dödligt gift,
Beredande åt mången en förtidig grift.

O, Alkohol! Du store kung,
Din spira räcker över hela jorden.
Dig hyllar gammal, hyllar ung,
Och därför är ett Majestät du vorden.
Du lägger dygden uti lastens grav,
Och den friborna mänskan gör du till din slav.

O, Alkohol! Ditt rätta namn,
Hur bör det heta? må vi gärna fråga.
Med många ord det nämnas kan,
Om annars vi det nämna skulle våga,
De stå i mänsklighetens brottmålsbok
Och visa, att kung alkohol styr allt på tok.

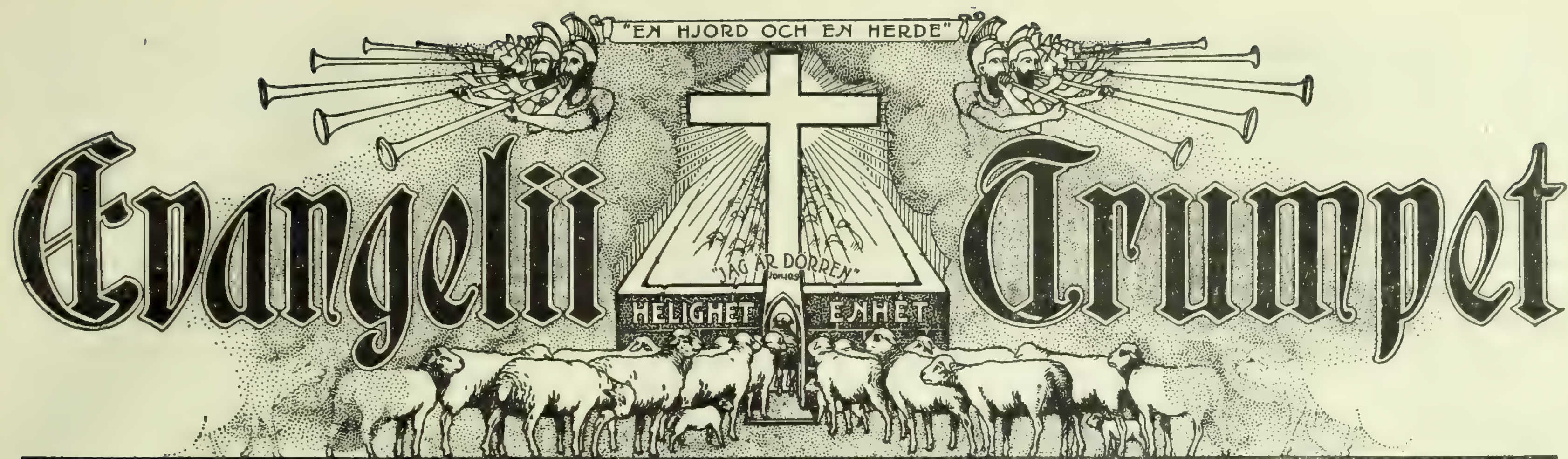
O, Alkohol! Ditt väsen lär
För oss en mycket dunkel gåta vara,
Som tjänare du nyttig är
Att ormar konservera och bevara
Men livets vatten är bestämt du ej,
Vi därtill protestera med ett avgjort nej.

O, Alkohol! Din andedräkt
Spridt död och fasa över hela jorden,
Ty det begär, som du har väckt,
Är hemska dryckenskapens moder vorden.
Din saga, var du än har tågat fram,
Förtäljer oss om idel synder, brott och skam.

O, Alkohol! Du mördare,
Så må med rätta vi dig gärna kalla,
Ty blod och tårar vi ju se
För din skull uti strida strömmar falla,
Men striden skall ej sluta, hoppas vi,
Förrän vårt grymma rusdrycksvälde är förbi.

O, Alkohol! Med list och våld
Du trängt dig fram i denna mörka världen.
Av dig har mången blivit såld
Och farit vilse uppå levnadsfärden.
Må Gud oss nådigt hjälpa att bli fri
Från syndens makt och Alkoholens slaveri!

—*Theophilus.*

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a April, 1914. Nummer 7.

HAN ÄR UPPSTÅNDEN.

I Lukas Ev. 24:e kap. kunna vi läsa berättelsen om Jesu uppståndelse från de döda.

Av hur stor betydelse för Guds barn är ej denna tilldragelse. Det är en del av Kristi återlösningsplan lika mycket som hans predikoembete, hans lidande och död.

Kristi död och uppståndelse förebildar och möjliggör människans död ifrån synd, och liv till rättfärdighet. Ty om vi blivit införlivade med honom genom en lika död, så skola vi ock bliva det genom en lika uppståndelse, vetande att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom, på det att syndens kropp må varda om intet, att vi icke mer skola tjäna synden. . . . Hava vi nu dött med Kristus, så tro, vi, att vi ock skola leva med honom, . . Så hållen ock I före att I ären döda från synden men leven för Gud i Kristus Jesus, vår Herre." Rom. 6: 5— "Men om Kristus är i eder, så är väl kroppen död för syndens skull, men Anden är liv för rättfärdighetens skull." Rom. 8: 10 (Jesus) "vilken har blivit utgiven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull." Rom. 4: 25. Prisad vare Herren! genom hans död har han gjort det möjligt för oss att dö ifrån synden och genom hans uppståndelse kunna vi hava makt att leva ett nytt liv i rättfärdighet.

Jesu uppståndelse är även en pant på att vi skola uppstå från våra gravar då domsbasunen ljuder. "Men nu är Kristus uppstånden från de döda och har blivit en förstling bland de avsomnade. Ty emedan döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. Ty såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras levande." 1 Kor. 20—22.

Vilken härlig förvissning för Guds barn! att veta vi skola en gång uppstå med "förklarad lekamen" för att i alla evigheter vara tillsammans med våra kära som avsomnat i tron, för att aldrig mera dö, aldrig mera skiljas, utan föralltid lovsjunga Segerfursten som segrade över synden, djävulen och döden, och giver sina efterföljare samma seger. Prisat vare Herrens namn.

—L. P. Peterson.

HAN ÄR UPPSTÅNDEN!

Uti den mörka grift,
Frälsaren sov,
Död, med sin kalla drift,
Tagit sitt rov.

Kör: Lyss! där hörs en ängels röst,
"Han är ej här, han uppstod."
Ära! ära! fröjda dig min själ!
Jesus uppstått, han gjort allting väl!
Halleluja! det har ingen nöd!
Kristus segrat över död.

Slut är Hans pilgrims stig,
Smärtornas man,
Led korsets död för mig,—
Guds ende Son.

Tidigt vid morgongry,
Kvinnor vi se,
Till graven hastande,
Med smörjelse.

Jesus besegrat har,
Båd' död och grav,
Fångar Han frigjort har,
Halleluja!

ATT SÖKA EFTER GUD.

Medan Paulus var på en av sina missionsresor i Grekland kom han till Athens. Medan han väntade där på några av bröderna, talade han till några "av de stoiska filosoferna" och i sin predikan yttrade han dessa ord: "På det att de måtte söka Herren, om de till äventyrs kunde känna sig för och finna honom, ehuru han icke är långt borta från var och en av oss."

Att söka efter Gud, är alla människors normala tillstånd. Ibland alla folk-klasser, uti alla tidsåldrar, har man sökt efter någonting; människans själ har sträckt sig, liksom vinrankan, efter någonting att uppehålla den. Men om ej själen finner den sanne Guden kan den ej tillfredsställas. I Athens, där Paulus var vid denna tid, var en nästan oräknelig mängd gudar, likväl fortforo folket att söka. De mera lärde hade sina filosofiska vetenskaper, men även de fortforo att söka; alltjämt omtalande, eller lysnande till, något nytt. Apg. 17: 21. Fastän de voro hängivna voro de likväl otillredsställda; och från deras hjärtas begär leddes de att upprätta ett altare. "Åt en okänd Gud;" den Gud de sökte efter men likväl ej kände. Gud är den medelpunkt emot vilken varje själ drages, om lämnad i sitt normala tillstånd. I naturen, söka, luft, vatten och alla solida beståndsdelar, komma så nära medelpunkten som möjligt. Av denna orsak hava vi vind, den flödande strömmen, regn och snö. Fastän andra orsaker kunna inverka på en substans och förorsaka den att motverka denna grundsats till en tid, är likväl grundsatsen ännu kvar, och då orsaken blivit undanröjd, söker den helt naturligt medelpunkten igen.

Likaså med själen; fastän synd, okunnighet och andra orsaker kunna vara orsak till att den vandrar bort från Gud likväl finnes principen att söka efter Gud, ännu kvar.

Det vore i sanning beklagansvärt om människan vore lämnad åt sig själv att finna Gud. Vi finna dock att allt igenom tidsåldrarna, Gud har uppenbarat sig själv för dem som varit i stånd att mottaga honom, tills han omsider uppenbarade sin kärlek, nåd och barmhärtighet igenom sin Son. Igenom Honom är det möjligt att finna det som hjärtat längtar efter. Till sist, efter århundraden av strävan, kan människan återföras till Gud genom Kristi blod, och hjärtat bliva tillfredsställdt.

Efter en människa erhållit frälsningen; bör hon då upphöra att söka Gud? I Psa. 42: 2, 3 säger Psalmisten: "Såsom hjorten trängtar till vattenbäckar, så trängtar min själ efter dig, o Gud. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden." Och i Psa. 63: 9 "Min själ håller sig intill dig." Det är ej emedan Han ej funnit Gud, men han har funnit honom och hans själ är så förtjust, så hänryckt att han känner att han måste hava mer, han måste komma närmare, och därför söker han ivrigt Gud. Liksom den lilla strömmen som rinner ned för berget, flyter över stenar och alla hinder alltid sökande en lågare plats, tills den till sist uttömmes i den stora oceanen, så borde en frälst själs erfarenhet alltid vara, alltid sökande en lågare plats vid Jesu fötter, alltid sökande efter mer av honom intill hon, likt strömmen från berget, till sist vilar sig i havet, hon helt upptages av Guds stora kärlek. —L. P. Krogh.

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Grandskande Bibelns Handskrifter.

Ett av våra ärenden under det vi, år 1904, reste i främmande länder, var att granska gamla Bibelns handskrifter, av vilka en del bevaras i England. Den första plats som vi besökte för detta ändamål var det ryktbara Bodlian Biblioteket i Oxford, England. Det finnes kanske ej mer än två bibliotek i världen, som äro större än detta. Förutom de flere hundra tusen tryckta böcker, finnes där 32,000 handskrifter. Det var dock blott en handskrift där, som vi voro särskilt intresserade uti; det var volymen som innehåller Nya Testamentets skrifter och kända under namnet "Codex Tischendorfianus IV." Denna handskrift är en volym efter gammalmodigt mönster, bestående av pergamentsblad över 1100 år gamla, ej tryckt i boktryckarstil utan skriven i stora fyrkantiga bokstäver på Grekiska, utan interpunktion eller delning mellan orden, och har endast paragrafer här och där. Det är det gamlaste "Nya Testamente" som Oxford äger. Under det vi voro i samtal med en bibliotekarie förnummo vi snart att han var en högre kritiker och omnämnande de gamle handskrifterna och isynnerhet vad angick Evangelierna, sade han:

"Ni äro utan tvivel medvetna om, att de sista tolv verser av Marci Evangelium äro oäkta.

Vi svarade: "Vi äro ej medvetna om att detta är förhållandet, fastän vi ofta hört det sagt."

Härtill svarade han: "Det finnes ej i de gamla handskrifterna," och sökte lämna det intrycket hos oss, att det ej fanns i denna handskrift.

Han sade vidare: "Jag har skrivit en kommentar över Mattei Evangelium och även en över Marci Evangelium. Den jag skrivit över Mattei Evangelium har blivit utgiven, men ej den jag skrivit över Marci Evangelium."

Vi funno snart ut att han var en som ej trodde mycket på att predika och praktisera, allt Guds Ord, i dessa dagar. Vi sade honom att vi önskade undersöka den gamla handskriften och i synnerhet det sista kapitlet av Marci Evangelium. Till vilket han svarade: "Det skulle ej göra er någon nytta, emedan denna del är förfalskad."

Vi gjorde likväl ansökan, i överensstämmelse med bibliotekets regler, därför kunde han ej neka att tillåta oss se handskriften. Vid undersökning funno vi det 16:e kapitlet av Marci Evangelium fullständigt, som vi hade förväntat. Andra misstänkta ställen funnos även i denna handskrift. De misstänkta värserna i Marci Ev. i den vanliga översättningen lästes som följer "Nu när Jesus var uppstånden tidigt den första dagen i veckan visade han sig först för Maria Magdalena, ur vilken han utdrivit sju djävlar. Och hon gick och omtalade det för dem som hade varit med Honom, där de sörjde och gräto. Och de, när de hade hört att han var levande, och hade blivit sedd av henne, trodde ej. Efteråt visade han sig i en annan skepnad för två av dem, under det de gingo uti landsbygden. Och de gingo och omtalade det för de andra, men icke heller dessa trodde dem. Efteråt visade Han sig för de elva när de sutto till bords, och förebrådde dem, för deras otro och hjärtas hårdhet, emedan de ej trodde dem som hade sett honom efter han var uppstånden. Och Han sade till dem: "Gån ut i hela världen och prediken Evangelium för hela skapelsen. Den som tror och bliver döpt skall bliva frälst; men den som icke tror skall bliva fördömd. Och dessa tecken skola följa dem som tro; I mitt namn skola de utdriva djävlar; de skola taga upp ormar; och om de dricka någonting dödligt, skall det ej skada dem; På de sjuka skola de lägga händerna och de skola bliva återställda. När nu Herren hade talat till dem, vardt han upptagen till himmeln, och satt på Guds högra hand. Och de gingo och predikade allestädes, Herren verkande med dem, och stadfästande ordet med åtföljande tecken. Amen." Marci 16: 9—20.

Från Oxford reste vi till London för att fortsätta vårt arbete angående handskriften, i det Britiska museet. Detta är ett av de största museum, av sitt slag, i världen. Där äro flera stora rum i denna rymliga byggning, som innehålla blott handskrifter, somliga innehålla de äldsta som finnes. Alldenstund vi hade endast två eller tre dagar för att fullborde vårt arbete där, måste vi bedja Gud göra en utväg för oss. Museets regler var, att de som önskade undersöka handskrifterna, skulle taga ut ett läsare-betyg, för tre eller sex månader, och tre dagar erfordrades efter ansökan gjorts innan sådant betyg beviljades. Vid den tid tre dagar gått tillända, var det nödvändigt för oss att vara på väg till ett annat landskap. Havande ett rekommendationsbrev till Lord Kinnaird, besökte vi honom i hans affärsplats, och funno honom mycket upptagen med arbete. Vi mottogos med artighet. Efter att hava bekantgjort för Honom våra önskningar, angående en ofördröjd undersökning av den gamla Grekiska handskriften, i det Britiska museet, vände han sig till sin stenograf och begynte diktera ett brev till museets sekreterare. Efter att hava givit adressen, vände han sig till mig och sade: "Diktera detta brev efter eget behag." och hastade därpå till ett annat rum, med sina händer fulla av affärspapper. I min diktamen bad jag sekreteraren: "Om han ville vara så god och tillåta E. E. Byrum och A. D. Khan att ofördröjt få tillträde till handskrifts-avdelningen i biblioteket och vara dem till sådan hjälp som de behövde uti sitt arbete." Då han kom tillbaka från rummet, ögnade han hastigt över brevet, undertecknade sitt namn och uttryckte sin villighet att vidare hjälpa oss, om nödvändigheten fordrade vidare tjänster. Sekreteraren var mycket välvillig, och bevisade oss särskilda tjänster och avstod från reglerna, givande oss tillträde med ens, och expedierade anmälan angående betyget tre dagar senare för att uppfylla bibliotekets regler. Genom dessa särskilda gunstbevis fingo vi, med Herrens hjälp, tillfälle att undersöka, ej blott de fotografiska avtrycken, av de gamla handskrifterna, men tillätos att undersöka själva de gamla handskrifterna. På dessa gamla pergament skrevs Bibeln hundratals år sedan. De bevarades i undangömda platser, tills nästan bortglömda. Sedan de åter blivit upptäckta, hava de bevarats i museer och bibliotek. De voro skrivna på Grekiska, Hebreiska eller Latin och hava sedan blivit översatta till andra tungomål, och Biblar hava blivit tryckta. Här undersökte vi tre av de gamla handskrifterna av Bibeln. Den första av dessa "Codex Alexandrinus" en av de tre äldsta handskrifterna av Bibeln i världen, var skriven på gammalmodig Grekiska unjefär 1,500 år sedan, på fina pergament, som så väl emotstått de fiendtliga anfallen av ogynnsamma tidsåldrar, och flydda århundradens nötningar att de stå som en fast och stark minnesvård, vittnande om Guds försyn i bibehållandet av de heliga orakelens anteckning. Originalen av dessa dyrbara dokument bevaras med stor försiktighet, och allmänheten tillåtes ej handtera eller granska dem; men ett fullkomligt facsimile, fotografiskt avtryck, tillåtes att begagnas. De nekade först att tillåta oss undersöka urtexten. Likväl genom Guds nåd, fingo vi förmånen att läsa själva den ursprungliga volymen, överuppsyningsmannen, för den avdelningen av biblioteket, stod bredvid och vände bladen; vi hade ej tillåtelse att handtera dem. I denna volym funno vi stället i Marci 16: 9—20, fullständigt.

Sedan undersökte vi Codex Harleianus, en handskrift från nionde och tionde århundradet, och Codex Burneimus från det elfte århundradet; vilka båda innehöllo den omtvistade avslutningen av Marci Ev. oavkortat. Utom detta ställe, undersökte vi några Nya Testamentets skriftställen vars äkthet ibland betvivlats av några (så kalla-

de) lärda; och vi äro glada att kunna säga vi funno dem riktigt nog, i handskrifterna. Alla dessa äro av de äldsta handskrifterna, av sitt slag, i det Britiska Museet.

Några dagar senare fortforo vi med vårt arbete med handskrifterna i "Bibliotheque Nationale" i Paris. I begynnelsen tycktes allting gå oss emot, i det vi sökte vinna tillträde till biblioteket; men efter att hava arbetat hårdt hela dagen och färdats från plats till plats, hade vi gjort de nödvändiga anordningarna, så att vi fingo tillträde, tidigt nästa morgon, till de nationella biblioteken i Paris. Här undersökte vi den viktiga och besynnerliga handskriften—känd under namnet "Codex Ephraemi," vilken är en av de äldsta handskrifterna av Bibeln. I värde är denna lika betydlig som "Codex Alexandrinus" i det Britiska museet, och i uråldrighet är det den fjärde, om ej äldre. "Codex Sinaiticus" i St. Petersburg, "Vaticanus" i Rom, och "Codex Alexandrinus i London äro de tre äldsta. Men denna handskrift är kanske den svåraste att läsa, emedan den är dunkel och översuddad, som om blått eller svart bläck hade strukits över bladen av den heliga volymen. Detta var följden av en kemmisk behandling som pergamentsfolianten undergått för att bringa i ljuset den nästan utplånade Heliga Skrift som var utrubbad för att mottaga en senare inskription. Handskriften är unjefär 1,500 år gammal. Vi undersökte denna "Codex" och funno de sista tolv verserna av Marci Ev. i den, riktigt nog.

Sedan undersökte vi den kungliga handskriften i Paris som är unjefär 1,200 år gammal. Detta är den enda handskrift, (så vitt vi veta) som innehåller en omväxlande avslutning av Marci; men den återgiver, fullständigt, den vanliga översättningen av texten vid slutet av Evangeliet. Den nästa handskrift vi undersökte, var "Codex Cyprius," som även är unjefär 1,200 år gammal. Denna innehåller delen i fråga fullständigt. Utom dessa undersökte vi tio andra betydelsefulla handskrifter, alla av dem innehöllo stycket i sin helhet, och vi upptäckte några av de falska slutsatser och oriktiga uppgifter, av några framstående (så kallade) lärda.

I Venice hade vi ingen svårighet att vinna tillträde till Biblioteket; och hade förmånen att undersöka fyra viktiga handskrifter av Bibeln, en av dem var unjefär ett tusen år gammalt, och funno i alla av dem skriftstället i fråga.

Från Venice reste vi till Rom, för att fortsätta vårt arbete i Vatikanen. Det vatikanska biblioteket innehåller ett av de fem äldsta exemplar av Bibliska handskrifter. Den utomordentliga försiktighet i att giva tillträde är ej särskild för Rom. Vi mötte med det samma i nästan alla de andre biblioteken, och måste förskaffa oss tillträde och rättighet att handtera dessa handskrifter genom särskild möda och inflytande. När vi kommo till Rom tänkte vi att få hjälp från den Britiska konsulen, men fingo snart veta att han ej hade något inflytande hos Vatikanen. Efter det vi haft bön, förskaffa de vi oss en romersk katolsk vägledare såsom tolk, gingo till Vatikanen, inlämnade våra rekomendations-kort som vi erhöllo i London och Paris, och Herren gav oss ynnest hos bibliotekets uppsyningsman, och han beviljade vår begäran. Vatikanen var väl bevakad, både innom och utom byggningen, av soldater. Vi undersökte handskriften i Vatikanen och funno det sista kapitlet av Marci Ev. oförkortat i alla utom en. Detta har endast den första delen av Marci sextonde till slutet av den åttonde vers; men där är en märkvärdig omständighet i sammanhang med denna handskrift, den är en volym i kvartformat, innehållande tre spalter på varje sida. Den åttonde versen slutar unjefär i midten av den andre spalten och hela den tredje spalten är lämnad vakant, lämnande tillräckligt rum för det övriga av kapitlet. Lukas Ev. påbörjas på den nästa sida. Det fanns ingen liknande omständighet i hela den delen av handskriften som innehåller Nya Testamentet. Om en bok slutar i mitten av första spalten begynner alltid den nästa boken i nästa spalt. Vi undersökte hela Nya Testamentet och funno inga onödiga tomrum på någon annan plats. Detta egendomliga förhållande bevisar utan tvivel att den ursprungliga handskriften, från vilken denna avskrivits, måste innehållit verserna nio till tjugo fullständigt, men av en eller annan orsak, utelämnade avskrivaren dem. Det kan hända att de tecken och under som lovats församlingen, hade nästan upphört vid den tiden, på grund av de avfällige bekännarnes otro, och för att undskylla sig själva höllo de sanningen gömd från folket. Detta är ej en vild inbillning eller grundlös fantasi, ty mänskligheten är så bedräglig och vilseledd att den vill hellre misstro Gud än sig själv.

I nuvarande tid finnes det många som ej tro på äktheten av dessa verser på grund av deras oförmåga att verka de tecken som skola följa de troende. Av sådana orsaker kan utelämnandet av den delen av denna handskrift förklaras. Utom detta, kunde det även (varit emedan i den ursprungliga handskriften, detta var det sista bladet, och kunde varit avrivet, förorsakande frånvaron av den delen i efterföljande avskrifter, av vilka denna handskrift i Vatikanen är ett exemplar. Flere skickliga och lärda Bibeltolkare hava hyst denna tanke; ty de betyga alla enhälligt att Evangeliet kunde ej hava slutat med den åttonde versen, av vilken det sista ordet är en konjungtion "Ty" som ej kan avsluta en bok utan att göra våld på de enkla och elementariska lagarna, som bestämma komposition och retorik. Det finnes många andra, både inre och yttre, omständigheter som gynna äktheten av denna del. Alla andra handskrifter vi undersökte innehöllo stycket utom denna enda. En annan, i St. Petersburg, som vi ej sett, innehåller ej heller denna del. Men vi hava sedan erhållit facsimile sidor av det sista kapitlet av Marci Ev. och det första kapitlet av Lukas Ev., från denna handskrift. Det finnes i alla de gamla översättningarna, och i kyrkofädernas skrifter. En av de äldsta kyrkofäderna, Irenaeus, vilken var en lärjunge av Polykarp en lärjunge av Evangelisten Johannes, anförer ordagrant detta skriftställe i sin avhandling emot kättare. Det finnes många andra överväldigande bevis för dessa skriftens äkthet.

(*Fortsättning.*)

"I MÅSTEN FÖDAS PÅ NYTT."

Liksom vi inkomma uti den naturliga världen, genom födelse, så inkomma vi även i det andliga riket genom födelse. Jesus sade: "Utan att en varder född på nytt kan han icke se Guds rike." Joh. 3: 3. Detta gör det tydligt att ingen annan väg finnes att komma in uti Guds rike, än genom att bliva född på nytt.
Paulus säger: "Jag levde en gång utan lag, men när budordet kom, levde synden upp och jag vart död." Rom. 7: 9, 10. Paulus talar här om andligt liv och andlig död. Det var en tid då han hade andligt liv, eller med andra ord; var i Guds rike; men när budordet kom, levde synden upp, och han dog en andlig död. Han var vid liv så länge som han ej visste vad lagen krävde av honom. Men synden kände jag icke utan genom lagen, ty jag hade icke vetat av begärelsen, om icke lagen hade sagt: Du skall icke begära." Rom. 7: 7. Han var i Guds rike, hade andligt liv, tills han kom till ansvarighets-ålder; men då han visste vad han borde göra och icke gjorde det, dog han en andlig död. Död betyder en skillsmässa Lekamlig död är en skillhmässa mellan kroppen och själen; andlig död är en skillsmässa mellan själen och Gud. "Det är edra missgärningar som hava skilt eder och eder Gud från varandra." Jes. 59: 2.

Då en själ är sålunda skild från Gud, kan den bliva återförenad med honom, endast genom att bliva född på nytt. Själen bliver pånyttfödd, då synden, som åtskilt den från Gud, övergives, bekännes och ångras, och hennes tro omfattar Guds löften. Då dessa vilkor blivit uppfyllda ,emottager Fadern och gör henne till sitt barn. "Av nåden ären I frälsta genom tron." Då en själ blivit född på nytt, tillhör hon Guds familj; är ett Guds barn; "Men äro vi barn,, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar." Rom .8: 17.

Men alldenstund endast arvingar skola någonsin inkomma i himmeln, höves det oss att se noga till att vi äro medlemmar av Guds familj; ty det bliver ej länge innan vi skola kallas härifrån.

—Anna Koglin.

En välsignad dag skall "Herren själv stiga ned från himmeln, med befallande rop," och "därefter skola vi, som leva och äro kvar, tillika med dem bortryckas i skyar till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid." Då skola vi se honom vilken våra själar älskat. Se honom—icke för att bliva skiljd från hans närvaro under några minuter, utan att förbliva i hans närhet för alltid. —H. J.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - - Redaktör

C. J. FORSBERG, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE, och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*
Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.* . .
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Eller till A. SIMONSON, GÖTA.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss däroom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Jesus säger: "Jag är uppståndelsen och livet."

◆◆◆

Genom uppståndelsen sattes kronan på återlösningsverket och det var just därigenom som mörkrets välde såg sig tvunget att uppgiva striden; ty Livet segrade över döden, vilken hittills trodde sig hava makten.

◆◆◆

Om någon tvivlar på att Jesus verkligen har uppstått, kunde man ju likaväl tvivla på att man själv har liv, eller att gräs och blomster kunna få liv igen och uppstå ur vinterdvalan.

◆◆◆

Ingen utom Gud, kan framkalla liv. "Han," heter det, "giver alla liv, anda och allt." Låtom oss ej tvivla på Gud såsom Gud och ej heller på oss såsom hans verk Låtom oss gnugga sömnen ur våra ögon och se kraften av Livets Furste i naturen. Höra på fågelsången och beundra Guds makt och godhet. Betrakta det andliga livet uti de människor som varit andligen döda uti över trädleser och synder. Se Rättfärdighetens liljor blomstra uti deras liv. Se drinkaren som förut varit en skräck i grannskapet och uti sin egen familj; Se vad uppståndelselivet har uträttat för honom. Ett litet barn kan nu leda honom.

◆◆◆

Varje landtman vittnar kraftigare, än ord förmå yttra, och betygar att Gud är Gud och uppståndelsen är en verklighet, varje vår, när han känner solens milda och upplivande strålar bereda jorden för livsfröet, och kastar sin säd i jordens sköte och väntar tåligt uppå uppståndelsen.

LOKALA NYHETER.

Arbetet i kontoret är i framåtskridande. Stilsättningen för boken "Tro, Hopp och Kärlek" i det Dansk-Norska språket, har allaredan blivit gjord och den kommer snart att bliva tryckt.

◆◆◆

Syster Emma Olson, från Paynesville, Minn., har kommit hit för att hjälpa till i Tryckeriet.

◆◆◆

Vi hava, under de sista veckorna haft flere besökande, några för att erhålla andlig hjälp och andra för att bliva bättre bekanta med verksamheten här.

Vi inbjuda Guds barn att besöka oss och även inbjuda vi dem som stå i behov av hjälp till deras själar.

◆◆◆

Bröderna C. J. Forsberg och Hjalmar Hansen hava återkommit efter några månaders bortovaro; de berätta om goda möten och ett antal själars frälsning.

◆◆◆

Bro. Nelson besökte församlingen i Arlington, S. D. över Söndagen.

Några andra reste även till närliggande platser för att uppmuntra och uppbygga Guds barn.

◆◆◆

Syster Anna Christensen har återvänt till de Ålderstignas Hem, för att igen hjälpa till med arbetet där.

◆◆◆

Ett Skandinaviskt möte hålles i De Gamles Hem, varje Söndags-morgon som vanligt, och även Onsdags-eftermiddagarna. De ålderstigna uppmuntras att förbliva trogna intill änden.

◆◆◆

Församlingen här tillväxer i andliga ting Vi förstå att djävulens kraftigaste vapen att övervinna Guds barn, i dessa sista dagar. är likgiltighet och vårdslöshet; men vi äro fast beslutna att emotstå varje angrepp, med ständig vaksamhet och bön. Någon har fordom sagt: "Djävulen darrar då han ser det svagaste Guds barn på sina knän." Sålunda tro vi att med att vara mycket på våra knän skall "likgiltighet" ej förmå fästa sig vid oss. —Anna Koglin.

KORRESPONDENS.

En syster skriver: "Jag var sjuk, och var i hospitalet nästan ett helt års tid, och Ni kan aldrig tro hur mycket gott eder tidning gjorde mig, då jag brukade läsa den om och om igen." Denna syster hade fått Trumpeten från Fri-Litteratur Fonden.

En Broder skriver: "Tack för tidningen, den är god och lärorik."

* * *

Någon från Wisconsin, som är intresserad i den goda saken, sänder $2.00 och innesluter en rad sägande: "En skärv för Herrens arbete." Måtte Gud rikligen välsigna givaren.

* * *

"Tidningen har varit mig till stor tröst, och vederkvickelse för mitt andliga liv. Tack vare Gud. Kära hälsningar till arbetarne, och tidningens vänner och läsare."

* * *

En fånge skriver: "Tillåt mig uttrycka min hjärtliga tacksamhet till eder, för eder frikostighet att sända dessa tidningar fritt. Vem den ädelmodige givaren är, vet jag naturligtvis ej; men Gud vet och han skall belöna. Kan säga: jag läser tidningarna med intresse och jag tror de andra göra detsamma."

* * *

En läsare skriver: "Någon har sänt mig några exemplar av tidningen och jag tycker bra om den, och vill nu insända min prenumeration för ett år."

* * *

En syster skriver: "Jag vill hembära mitt innerliga tack till Herren för det Ni sände mig tidningen. Den har varit mig till stor välsignelse, och det är min innerliga bön till Gud, att han måtte i rikt mått välsigna eder, så att hans sanningar kunde spridas över hela jorden."

FRÅGOR BESVARADE.

Fråga 1. Äro alla medlemmar i eder församling döpta?

Fråga 2. Få odöpta Guds barn deltaga i Herrens nattvard?

Fråga 3. Varför haven I icke eder församling ordnad i enlighet med Guds ord?

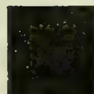
A. Petterberg

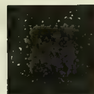
Svar 1. Först vilja vi säga: Vi ha ingen församling; men det gläder våra hjärtan att genom tron få vara medlemmar i "Guds församling." (Apg. 20: 28; 1 Tim. 3: 15.) och vi finna, genom att läsa Guds ord att varken Johannes, Petrus eller Paulus hava sagt sig hava någon församling och att Paulus hellre skarpt tillrättavisar några som voro benägna att giva anslutning till åtskilliga namn. (Se 1 Kor. 1: 12, 13.) Dopet gör dem ej heller till medlemmar i Guds församling. Jesus är dörren och det heter att de som gå igenom den bliva frälsta. Därför, frälsningen gör människan till medlem i "Guds församling" och ej någon annan gärning eller gåva. Således svaras nej, till en fråga om alla Guds barn äro döpta; men de kunna förbliva Guds barn endast på de vilkor att de äro, villiga åtlyda Guds ord, så snart det bliver dem kunnigt "att uppfylla all rättfärdighet." (Matt. 3 :15.) Det heter i Apg. 2: 47 att "Herren förökade var dag församlingen med *dem, som blevo frälsta.*" Man blir ett Guds barn genom omvändelse och tro, och är således en medlem i hans familj, eller församling, och förbliver det endast genom att *lyda, göra* och *hålla allt som han befallt.* Det innefattar att bliva döpt efter man kommit till tron. Uti Apg. 10: 47 läses om några som blevo döpta efter de mottagit den helige Andes gåva.

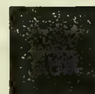
Svar 2. Vi finna ej något i Guds ord som hindrar en icke döpt troende, som ej ännu haft tillfälle att låta sig döpa, att deltaga i Herrens nattvard. Och förövrigt har Gud ej givit i någon människas makt att bestämma vilka som äro berättigade därtill; under alla omständigheter, och har han befallt oss att predika Ordet och lägga ansvaret för dess åtlydande vid varje människas eget hjärta; såsom det heter: "pröve en människa sig själv."

Svar 3. Vi hava ej några trosartiklar, eller ens matriklar, utan följa i Jesu och

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

hans apostlars fotspor, och då Guds ord är "nyttigt" (2 Tim. 3: 16) till undervisning och ledning uti allt vad Guds barn och Guds församling behöva, behöves ej annan grund än Guds ord.

Fråga 4. Vi Baptister hava allt grundat på Skriftens lära och icke på lösa meningar, såsom sekterna ha det?

Svar 4. Just det, att I kallen Eder Baptister, bevisar att I ej haven namnet grundat på Skriftens lära.

VARFÖR ICKE NU?

Det är varje sann kristens innerliga önskan att hjälpa sin fallne border och syster. Många hava också havt goda önskningar och föresatser, men för en eller annan orsak hava de aldrig blivit realiserade. Det är gott att hava goda önskningar, men det är ännu bättre att verkställe dem. Om Herren gör plikten tydlig under vissa tider, och tillfällen att göra gott erbjudes oss och om vi ej begagna oss av förmånen att göra vad vi kunna, kan det gyllene tillfället försvinna för att aldrig återkomma. Kanske andra komma att göra vad vi kunde hava gjort, eller möjligtvis bliver det ogjort. Hur sann är ej den gamla sägen: "Uppskov är tidens tjuv." Och den är en av fiendens fäste genom vilket han verkar med stor fram gång, om vi ej äro vaksamma.

Kära vänner, om Herren talar till edra hjärtan i dag angående någon plikt, uppskjut det ej till någon dag i framtiden, men med ivrigt hjärta var redo och villig att åtlyda den Helige Andes röst.

"Konungens uppdrag" kräver "stor skyndsamhet." Alltså varför ej besluta nu att alltid vara glada och lyckliga själva, tala vänligt till dem vi träffa, hjälpa till att bära andras bördor, och alltid vara villiga och redo att med kraft uträtta vad vår hand finner att göra; och framför allt se till vår andliga framgång och vår egen själs välfärd, såväl som att hjälpa andra. Nu är tiden att vara flitig; fienden sover ej men är vaksam och utsänder vidt och bredt sina ombud över landet för att bedraga och besnärja ärliga själar. Borde ej vi, såsom Guds folk, ropa högt till Herren om hjälp, att vi måtte kunna strida emot Satans mörka makter som överhölja världen, i vår tid, med en slöja av vårdslöshet och maklighet? Då vi levde i synden, hur troget tjänade vi ej vår mästare? borde vi ej nu vara långt mer angelägna om att giva vår allra bästa tjänst åt Honom som gjort så mycket för oss? Den onde kan ej skada oss då vi tryggt vila i Jesu armar, så låtom oss skynda, (ej fruktande fiendens hot,) att med ett oförfärat hjärta frimodigt förkunna vad Herren har gjort för oss; och måtte vi uträcka vår hand för att hjälpa de många dyrbara själar som längta efter just det samma som vi äga. Låtom oss vara verksamma: måtte det ej sägas om oss att vi äro likgiltiga angående våra närvarande plikter, men måtte vi med glatt hjärta uträtta dem, antingen de äro stora eller små.

Om vi ej förvänta mycket från våra ansträngningar, skola vi ej få se stora resultat, men om vi med förhoppningsfulla hjärtan gå framåt med förvissningen att Gud skall hjälpa oss att uträtta något för honom, skola vi ej besvikas i våra förväntningar. Lovad vare Gud, han har endast uppmuntran att skänka sina kära barn, om de blott fortsätta att arbeta, bedja och troget sträva med outtröttlig iver för honom. Tag mod, och låtom oss just nu begagna oss av våra närvarande tillfällen, vara trogna i alla livets omständigheter, ty segerlönen är ej ännu vunnen, men väntar oss vid slutet av vår tävlingskamp. Måtte vi vara trogna.

—Laura C. Lindell.

FRÅN ARBETSFÄLTET

St. Paul Park, Minn.

Kära Trumpetens läsare: Hälsning i Jesu namn.

Jag är glad att kunna säga jag är frälst och helgad och har seger över mörkrets makter. Prisat vare Herrens namn!

Jag har nyligen kommit hem till St. Paul Park ifrån arbetsfältet, och om Herren vill kommer jag att stanna här en tid.

I midten av Januari reste Bro. Ring och jag till Norway Lake, Minn. och höllo en serie möten; två blevo frälsta, och Guds barn blevo uppbyggda på vår allraheligaste tro. Pris ske Gud! Sedan reste jag till Paynesville Minn., och höll några möten, och tre funno Jesus som sin Frälsare ifrån synden, och Herrens närvaro förnams, i alla mötena och hans Andes smörjelse smälte hjärtan. Tack och lov! Det var mig en stor glädje, att få vara tillsammans med de kära Guds barn där; måtte Herren belöna dem för kärlek och omvårdnad.

Sedan reste jag med Bro. Susag till Milan, Minn., och besökte Guds barn där, och Herren gav oss två härliga möten där. Sedan reste vi till Montevidio, och besökte syskonen där, och vi hade några välsignade möten och Bro. Susag sålde alla de böcker han hade med sig, i de två första hem vi besökte. Så låtom oss ej glömma att hava böcker och traktater med oss då vi besöka våra vänner och kära. I himmeln skola vi först förnimma, till vilken stor väsignelse vi kunna vara, genom att sprida litteratur och sålunda vinna själar för himmeln.

Från Montevidio reste jag till Vigdahle, Minn., och höll två möten och två funno fred med Gud. Tackat vare hans välsignade namn!

Måtte Herren välsigna sina kära barn i striden, för sanningen. Låtom oss arbeta för Honom och begagna de pund han givit oss att påskynda hans sak, och rädda dem, som gå vilse på syndens breda väg. Kom ihåg mig i edra böner.

Eder ringa tjänare och broder i Herren.

Hj. O. Hansen.

VITTNESBÖRD.

Sisseton, S. Dak.

Jag har dröjt med att skriva, ty jag tänkte att få sända med någon skilling att ersätta för tidningen. För många år sedan blev min hustru så dålig att man tänkte att hon skulle dö. Jag ropade i vår nöd: "Herre hjälp mig." Och Herren lät henne stå upp igen. Gående över golvet sade hon: "Herren har makten." De första åren tillhörde jag en liten församling här, som kallades den "fria." Vi bådo för min hustru och smorde henne med olja, emedan hon ännu var svag, ehuru hon kunde vara uppe ibland. När hon ej blev fullkomligt återställd ville församlingen att vi skulle anlita Doktor, men det kunde jag ej vara med om och blev därför liksom ensam. Då sändes Evangelii Trumpet till mig och blev till stor hjälp för mig, ty jag läste i den om gudomlig helbrägdagörelse och om Guds Församling på jorden. Pris ske Gud!

För tre år sedan, till sommaren, läste vi i samma tidning om mötet i St. Paul Park, och det sades att det var mötet för mig. Men jag sade att jag kunde ju ej komma ifrån. Resan kunde det ju vara möjligt att tro Gud om och de sade att de skulle möta bestyren hemma, det bästa de kunde. När tiden för mötet kom satte jag ut till fots emot Sisseton, 13 mil. Kommen dit, tillfrågades jag vart resan gällde. Jag svarade: "Såvida Herren betalar resan, hade jag tänkt att resa till mötet i St. Paul Park. Jag förbidade Herrens hjälp och innan tåget skulle gå kom en Broder till mig och sade: "Här har dere biljett till St. Paul." Jag tackade under det jag tänkte, hur skall jag då komma tillbaka igen.

Heren gjorde vår resa lyckosam och snart voro vi på mötet. Inkomna i kapellet var det tid för mötet, som började med en sång. Jag tyckte mig höra musik spelas å de finaste instrument som jag läst om, och vände mig om för att se vad man spelade uppå och då såg jag folk sitta med en sångbok i hand, och jag var förundrad över den änglasång, som jag hörde. Predikan var så bibelenlig att jag hade aldrig hört en sådan förr. Pris ske Gud!

När anledning gavs att komma fram till altaret, för dem som ville söka Herren, gick också jag fram. Då jag tillfrågades vad jag önskade, kunde jag ej giva annat svar än: prisen Gud med mig, jag är fri. Sedan blev det tillfälle för vittnesbörd och jag omtalade huru Herren hade hulpit mig. Efter mötet kom en Broder och gav mig fem dollars och sade: "Här har ni respenningar hem igen." Det var underbart för mig att om dargarna se huru var och en utförde sin sysla under pris till Gud, och en annan instämde med: Amen! Jag hörde ingen klagan där. All ära till Gud.,

På Onsdagen fick jag resa hem igen, ty en Broder ifrån Sisseton, kom till mig och sade: "Jag har en biljett till Sisseton, den måste brukas Onsdagen, vill du resa hem så kan du få den." Men jag ville låta mig

Forts. å sjunde sidan.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

JESUS VILLIG ATT HELA.

I överensstämmelse med Esaias profetia var det våra krankheter Jesus bar. Våra smärtor, dem lade Han på sig. Denna profetia hänvisar till kroppens sjukdomar, vilket tydligt bevisas av den tillämpning den gives i det Nya Testamentet—"alla sjuka botade Han, på det att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, som sade: "Han tog på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han." Matt 8: 16, 17.

Betänk, Jesus själv tog på sig våra skröpligheter. Hava vi någon rättighet att tro det vi måste fortfara att vara under sjukdomens våld, då Jesus har burit våra sjukdomar för oss? Varför skulle vi rädas att bedja om, eller vara svaga i att tro på helbrägdagörelse? Gudomlig helbrägdagörelse är vårt rättmätiga arv. Han bar våra sjukdomar likaväl som våra synder "på sin kropp upp på trät."

Gudomlig helbrägdagörelse tillbjudes tillsammnas med frälsningen. Befallningen i Nya Testamentet lyder sålunda: "Predika och hela." Jesus var alltid medlidsam emot de lidande; varhelst han gick; helade han. Hava vi då någon orsak tro, att den samme medlidsamme Jesus ej vill hela i vår tid? Det finnes visserligen ingen. Om Guds barn endast kunde göra denna sanning mer verklig i sina hjärtan, och handla i överensstämmelse med den, skulle deras tro på Gud underbart förökas och Guds församling skulle göra större framsteg uti utförandet av helbrägdagörelse och underverk.

Satan har lyckats injaga fruktan hos många av Guds barn. Ofta frukta de att bedja om helande, tänkande att Gud kanske ej bryr sig om att bevilja deras begäran. Ofta då de bedja, frukta de att med frimodighet fortsätta att bedja, synbarligen fruktande att Gud kunde åsidosätta dem och förebrå dem emedan de framställa sin begäran. Deras tro förhindras genom att Satan söker inverka en känsla av avstånd mellan dem och Gud. Hur mången seger över sjukdom skulle ej vinnas, ögonblickligen, om Guds barn vore djärva att tillägna sig löftena! och hur många skulle ej vara djärva om de kunde endast veta och känna att Gud var redo att bevilja deras begäran! Men rätt här vid denna punkt är det som Satan pålägger tvivel och fruktan. Å ena sidan är en ömhjärtad barmhärtig Gud fritt utbjudande helande; å andra sidan är en nödställd varelse allvarligt bedjande om befrielse från lidande, men i sitt elände, kan han ej se Guds helande hjälp utsträckt emot honom emedan hans synförmåga är fördunklad av tvivel och fruktan, och det naturliga själsbetryck som förorsakats av sjukdomen Vilket beklagansvärt tillstånd! Ett bedjande barn och en angelägen Fader, åtskilda av en grym fiende!

Vad bör den lidande göra under sådana omständigheter? Skall han vänta till fienden avlägsnat sig och molnen skingrat sig. Om han så gör kan han få vänta en lång tid, ty Satan kommer ej att bliva böjd till att upphöra med sina ingivelser av tvivel och sålunda tillåta den lidande att erhålla den behövliga hjälpen. Vad kan då göras? Jo, den sjuke borde sätta tro till Guds villighet att hela, även om han ej i verkligheten känner Guds närvaro. Han vet att Jesus helade alla som kommo till honom utan att avvisa en enda. Han vet att "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet" och att han "icke har anseende till person." Med att tänka på och begrunda dessa sanningar förökes hans tro, och han skall begynna att förnimma Guds närvaro, om än farhågor sväva omkring honom. Snart kommer han att förnimma att Bibelns löften äro sanna, för honom, lika väl som för andra, och att Gud väntar på den andra sidan av tvivlens moln. Slutligen utan att vänta på molnen att skingra sig, sätter han sin tro i verksamhet, tror att Gud är redo att hela honom, räknar Guds ord sannt vad honom själv angår, och beder Gud att uträtta verket. I det han så gör, emottager han från Gud förvissningen att hans bön är hörd, och handlar i överensstämmelse med detta vittnesbörd. Vid somliga tillfällen kan molnet skingras med ens, men vid andra tillfällen kan det förbliva till obestämd tid, men hur somhelst, förbliver sanningen lika väl; tron har genomträngt molnen och Gud har sänt bönhörelse. Handlande i överensstämmelse med denna förvissning medför bestämt resultat. Gud skall stå fast vid sitt ord, och bekräfta varje löfte som vi tillämpa i tron.

Om vi blott kunna förnimma att Gud alltid är nära, angelägen om att höra våra böner och att hela oss, hur lätt skulle det ej vara att bedja, och att tro på bönhörelse Jesus sade: "Allt det I bedjen (åstunden, Eng. övers.) i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder." (Mar. 11: 24.) "Allt det I bedjen i bönen, troende, det skolen I få." Matt. 21: 22. Vi måste först åstunda, sedan bedja, troende att vi skola få, och vi skola erhålla det som vi bedja om.

Gud har visligen så ordnat det att vi måste tro på honom för att erhålla förmåner av honom. Han önskar draga oss närmare sig själv varje gång han besvarar våra böner. Innan Han skänker välsignelsen får han oss att förnimma sitt kärleksfulla medlidande och sin ömma omvårdnad, uti att giva den.

Från *Gospel Trumpet.*

Var nästan hjälplös.

Jag var så förlamad i min vänstra sida. Jag måste mödosamt släpa min fot och arm omkring och var under nästan åtta år hjälplös. Men när jag hörde Gudomlig helbrägdagörelse predikas, började jag att få hopp om att bliva helad, och bad några av Guds barn att bedja för mig. Jag kan nu gå eller springa, och kan begagna min arm och fot såsom förut. Jag var böjd, nästan dubbel, men Gud helade mig fullständigt, så att jag känner mig ung, och kan göra en god dags arbete; jag giver Gud all ära. Jag var över sextio år gammal när jag blev helad. Eder broder i Kristus. Sam Harrington.

Dyra syskon i Kristus: Jag vill på detta sätt uttrycka min tacksamhet för "Trumpeten" som jag erhållit i två års tid. Jag är, pris ske Gud, frälst av nåd och född på nytt till ett levande hopp. Oh, hur lycklig jag är, ty Jesus har blivit mitt allt. Min kropp är bräcklig, ja, mänskligt att döma, nära döden. Men vad Guds vilja är vet jag ej "Hans vilja ske." Den som älskar Gud tjänar allting till det bästa. Jag har fått erfara det som läses i Ebr. 12: 11, "All aga synes för tillfället icke vara till glädje utan till sorg, men sedermera bär hon rättfärdighetens fridsfrukt för dem, som genom henne blivit övade." Då "Trumpeten" kommer läser jag först om Gudomlig helbrägdagörelse. Det är vad jag önskar få ljus uti. Jag är ej ännu trettio år gammal och har ett barn. Jag önskar endast bliva frisk att jag måtte kunna uppfostra mitt barn och bliva ett sant vittne för Gud. Jag önskar edra förböner att jag må bliva frisk. Min tro är att om Gud ser att det är bäst så bliver jag frisk. Jag har ej någon doktor nu; jag har den övertygelsen att jag måste sätta min tillit till Gud. För en tid sedan kom det för mig att jag skulle söka en läkare; jag bad till Gud om vad jag skulle göra, och Herren gav mig detta skriftställe "Välsignad är den man, som förtröstar på Herren, den som har Herren till sin förtröstan. Han är lik ett träd, som är planterat vid vatten och som utsträcker sina rötter till bäcken; ty om än hetta kommer, så förskräkes det icke, utan bevarar sina löv grönskande; och om ett torrt år kommer, så sörjer det icke och upphör ej heller att bära frukt." Jer. 17: 7, 8. Jag gick ej till läkaren. Tre och ett halvt år sedan sade tre läkare att jag kunde ej leva mycket längre. Jag var då glad att jag hade, i hälsans dagar, kommit till Jesus och blivit tvagen i blodet. I sex månaders tid hade jag hårda plågor men de lindrades av Jesu frid. Oh, pris ske Gud för Jesu ljuva frid under hälsans dagar men vid dödsflodens strand tycktes den gälla dubbelt. Jag hade, pris ske Gud, inga själsplågor. Jag har under dessa fyra år lärt förstå mer av Guds vilja, så att jag klagar ej. "Jag skall ingalunda lämna dig, ej heller någonsin övergiva dig," har jag fått till tröst i dag. Bed för mig att jag må få ljus uti Guds Ord som jag behöver. Vill sluta med ett hjärtligt tack; tidningen gör mig mycken nytta: det skall glädja mig att fortfarande få den. En syster i Herren, Clara Lindström.

Forts. från 5:e sidan.

döpas innan jag reste hem och det beviljades. Det var liksom en änglaskara som följde mig till floden, där de uppstämde en lovsång. Herren välsigne dem alla därför. Vi gingo sedan tillbaka till kapellet. Där var då Skandinaviskt möte; men det var då tid för mig att gå till tåget för att resa hem. Broder Hatling gjorde mig sällskap. Komna till Millbank, där vi skulle byta om tåg, fingo vi vänta en stund, och några män kommo till oss som ville tvinga oss till att säga att vi måste synda för varje dag, och det blev en allvalrig stund; men Herren gav seger, så att de lämnade oss sägande: "I ären då ödmjuka." Snart avgick tåget till Sisseton; där måste jag lämna broder Hatling, ty han bodde där. Sedan fick jag följa med en farmare ett stycke väg och var snart hemma igen. Jag blev välkommen hem; ty de behövde mig till hjälp och de voro glada att jag kom så snart.

Min hustru är dålig och hjälplös; hon har nu legat i tolv år till sommaren; hon har sår på kroppen, och kläderna måste lösgöras ifrån såren när hon skall vändas från en sida till den andra. Herren har varit oss nådig intill i dag och morgondagen hava vi inte sett. Pris ske Gud!

Om Herren leder det så att något av min enkla skrivning skulle komma in i vår kära tidning, så ärenI alla hälsade ifrån oss alla. Mrs. Hallberg beder om sin hälsning och beder Eder att I alla villen bedja för henne.

Snart kommer Han som komma skall och fördröjer icke. Broderligen, N. Hallberg.

SÄND DITT BRÖD ÖVER VATTNET.

Understundom kan det hända att vi rädas för att giva av det lilla vi äga, isynnerhet på det finansiella området, av fruktan att vi skola själva lida nöd. Men Gud har givit oss en fastställd princip, som inbefattar varje sann kristens liv. "Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka." Pred. 11: 1. Sann gudaktighet och en välvillig ande håller ej fast i penningpungen eller nadra saker som man äger som kunna begagnas i Guds tjänst, utan säger: "Här Herre, allt är ditt." Det finnes många i denna kalla värld som lida nöd, både andlig och timlig och för att deras behov måtte uppfyllas, måste vi, både enskillt och gemensamt, stå med redobogna och utsträckta händer för att hjälpa. Vi hava blott en kort tid till att göra gott, i detta livet, hur mycket borde vi ej därför sträva efter att förvärva den himmelska benägenheten att vara goda och frikostiga emot alla medan vi äro här!

Somliga äro alltid "vindspejare" och "Molnskådare," då det är fråga om att giva. De begrunda och vänta tills de i sina hjärtan känna sig tillfredsställda med vad de giva och till vem de giva. Sådana göra sällan något gott. De kunna ej skörda den välsignelse och härliga belöning som de, som alltid äro redo att hjälpa.

De fattiga och nödställda äro föremål för vår barmhärtighet och kärlek. Det är vår skyldighet att vara dem till hjälp. Det var dessa, som Jesus vanligen stod till tjänst. Vi böra vara redo att göra gott vid alla tillfällen. Således gjorde Jesus. Därför böra vi hava våra hjärtan öppna för Honom, så skall han alltid hava något för oss att göra för någon. "Så ut om morgonen din säd, och underlåt det ej heller om aftonen, ty du vet icke, vilketdera som är gagneligast, eller om båda tillhopa är bäst." Pred. 11: 6. Till den som giver skall det varda givet. Gud har lovat detta. Guds löften äro hans skulder; och när vi giva, skall Gud giva till oss igen. Varför skulle vi då frukta för att giva. Det är som skalden säger: "Giv åt världen det bästa du har. Så skall det bästa komma tillbaka till dig."

"Den som förbarmar sig över den arme, han lånar åt Herren och får vedergällning av honom för vad gott han gjort." Ords. 19: 17. Judarna befalldes att låta vart sjunde år vara ett anståndsår och om några fattiga fanns ibland dem så skulle de giva åt dem, och de skulle göra det *gärna.* Ty heter det: "Fattiga skola ju aldrig saknas i landet, därför bjuder jag dig och säger: Du skall gärna öppna din hand för din broder, för de arma och fattiga, som du har i ditt land." 5 Mos. 15: 11. Med att här begagna ordet "du" göres plikten personlig. Kanske din broder i församlingen behöver hjälp. Kanske är någon av Guds tjänare i behov. Bröder, låtom oss öppna våra händer vitt för dem. Någon gång kunde vi så det goda sädet nu, efter många dagar (kanske i nödens stund) skall det komma tillbaka till oss.

Det finnes många, många tillfällen att sända sitt "bröd över vattnet," "Därför, medan vi hava tid, låtom oss göra det goda mot alla men mest mot dem, som höra tron till." —Hazel G. Neal.

FÖR BARN OCH UNGDOM.

BARNENS PLIKT.

Barn äro en gåva från Gud. De äro givna åt föräldrar såsom en välsignelse. Men ofta, mycket ofta komma barnen till korta uti att vara till en välsignelse. Deras uppförande förorsakar föräldrarne mången hjärte-sorg. Det var dock ej ämnat att det skulle så vara. Det finnes flere sätt på vilka barn kunna vara till en välsignelse. Ett sätt är, med att söka och lyda Gud, tidigt i livets vår. "Så tänk då på din skapare i din ungdomstid, förrän de onda dagarna komma och de år nalkas, om vilka du skall säga: 'Jag finner icke behag i dem.' "

Barn borde giva akt på föräldrarnas undervisning . Kom ihåg att far och mor äro äldre och hava haft mer erfarenhet i livet än du, du borde lysna till deras lärdom. Hur ofta har du ej kommit uti bekymmer, genom att ej lysna till dina föräldrar? Jag tror jag vågar påstå: "Många gånger." Då jag ser tillbaka på mitt flydda liv, kan jag se att jag kunde haft ett mycket lyckligare liv, om jag lysnat till mina föräldrar. Men jag gjorde det misstaget att tänka, de ej förstodo omständigheterna så gott som jag.

Det är barnens skyldighet att lyda och ära sina föräldrar. Paulus säger: "I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty det är rätt. Hedra din fader och din moder, vilket är det första bud, som har löfte med sig; på det att dig må väl gå och du må länge leva i landet." Tror du ej det betalar sig att lyda? Många barn tycks tro, det ej är nödvändigt att lyda sina föräldrar. Jag har sett barn som, då de blivit ombedda av deras föräldrar att göra vissa ting, neket att lyda och talat mycket sturskt. Tror du Gud är belåten med barn som handla på detta sätt? Naturligtvis icke. Alltså, om du vill behaga Gud, måste du lyda dina föräldrar.

Barnen böra sköta sina föräldrar då de äro sjuka. Även när föräldrarna bliva gamla och svaga, böra barnen vårda och trösta dem, så mycket som möjligt.

—Maggie A. Hunt.

PREDIKANDE EVANGELIUM.

I Mark. 16: 15 läsa vi: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen..' Troligtvis, har du aldrig tänkt att detta var ämnat för dig, åtminstone ej förr än du blev vuxen. Men det är ämnat för dig och tillämpas på dig nu.

Det finnes andra sätt, på vilka man kan predika evangelium, än från predikstolen, och dessa andra sätt äro lika väsentliga. Herren behöver unga Guds barn för att leva sitt Evangelium. Du kan predika sådana predikningar med ditt liv, som ej kunna predikas från predikstolen. Om du lever nära Herren och låter honom uppfylla dig med solsken och kärlek, kan du aldrig begripa vilken verkan ditt liv har på dem som du umgås med.

Dina skolkamrater kanske göra narr av dig nu; men djupt nere i sina hjärtan beundra de dig, och när de bliva äldre, komma de att påminna sig det evangelium, du predikade för dem.

Så många kära människor förstå sig ej på hur de skola ingå genom dn trånga porten; vill du ej vara trofast mot Gud och visa någon vägen?

—Anna Koglin.

VAD SEDAN?

En viss god man bodde i ett universitet, då en ung man, som han hade känt såsom gosse, sprang fram till honom, med ett glädjestrålande ansikte, och omtalade för honom att vad han länge önskat sig, framför allting annat i världen, slutligen blivit uppfyllt, då hans föräldrar just givit sitt samtycke till att han skulle få studera, och beträda den juridiska banan. Därpå hade han kommit till lagskolan i detta universitet, på grund av dess ryktbarhet, och ämnade ej spara någon möda eller något arbete för att komma igenom sina studier så fort som möjtigt. Sålunda fortfor han en lång stund; och till sist då han stannade, sade den gode mannen, som lysnat till honom med mycket tålamod och vänlighet:

"Nå väl, och då du gått igenom dina studier vad ämmnar du sedan göra?" ,

"Då skall jag taga Doktors graden," svarade den unge mannen.

"Och vad sedan? frågade han.

"Sedan" fortsatte yngligen "kommer jag att få några svåra och kvistiga rättegångar att taga hand om ,skall fånga människors uppmärksamhet med min vältalighet, min iver, min spetsfundighet, och vinna ett stort rykte."

"Och vad sedan?" upprepade den gode mannen.

"Och sedan" svarade ynglingen "kan det ej komma i fråga utan att jag kommer att bliva befordrad till ett eller annat högt ämbete; dessutom kommer jag att förtjäna penningar och bliva rik."

"Och vad sedan?" upprepade den gode mannen.

"Och sedan," fortsatte den unge advokaten, "skall jag leva bekvämligt och hederligt, i rikedom och värdighet, och skall vara i stånd att se hän, i stillhet, emot en lycklig ålderdom."

"Och vad sedan?"

"Och sedan" sade han "sedan skall jag dö."

Här frågade hans vän honom omigen: "Och vad sedan?" Varpå den unge mannen ej gav något svar, men slog ned sina ögon och gick bort. Det sista: "Och vad sedan?" hade likt en åskstråle genomborrat hans själ, och han kunde ej bliva av med den. Snart därefter övergav han lagstudiet, och hängav sig åt predikoembetet och tillbringade återstoden av sitt liv i gudliga ord och gärningar.

Den fråga som ställdes till den unge lagkarlen, är en som vi borde ofta ställa till oss själva. Då vi fullbordat det som vi äro sysselsatta med, till och med, om vi skulle uppnå våra högsta önskningar; att alla våra hjärtas önskningar äro uppfyllda, likväl kunna vi göra denna fråga: "Vad skola vi göra? Vad skola vi bliva sedan?"

Då våra tankar sträcka sig framåt, låt dem ej stanna på denna sidan om graven; låt dem ej stanna, ens vid själva graven; utan då vi hava följt oss själva dit, och hava sett oss själva lagda däruti, ännu göra oss denna rannsakande fråga "Och vad sedan?"

—Utv.

SÅSOM GUDS TJÄNARE.

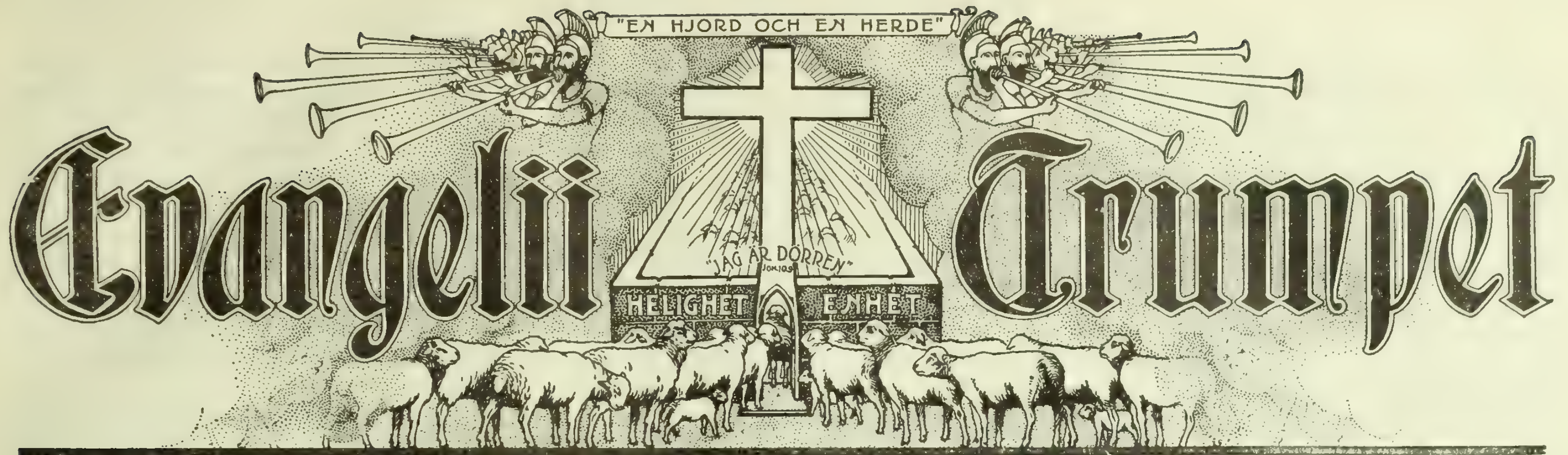
"Det finnes mer än ett sätt på vilket en sann Evangeli förkunnare igenkännes. Det är ej blott i den predikan han framhåller från predikstolen på söndgasmorgonen eller hans vänliga leende och handtryckning vid dörren, men "i allting..... i mycket tålamod, i bedrövelser, i nöd, i trångmål, i hugg och slag, i fängelser, i uppror, i mödor, i vakor, i fastor, i renhet, i kunskap, i långmodighet, i mildhet, i den Helige Ande, i oskrymtad kärlek, genom rättfärdighetens vapen, till höger och till vänster, genom ära och smälek, genom ont rykte och gott rykte, såsom bedragare och dock sanfärdiga, såsom okända och dock väl kända, såsom döende och se, vi leva, såsom tuktade och icke dödade, såsom bedrövade och dock alltid glada, såsom fattiga och dock många rika görane, såsom intet havande och dock allting ägande." Vem utom en som är iförd den Helige Ande, och som Gud har kallat till detta embete, kan motsvara denna beskrivning och uppfylla dess fordringar? Men sådana äro alla de som Gud har utvalt härtill."

Bed och läs, och läs och bed · ty litet från Gud är bättre än mycket från människor. Det är intet som så förbliver hos oss som det vi mottaga från Gud; och orsaken varför de kristna i vår tid äro så utblottade, angående många ting, är att de låta sig nöjas med det som kommer ifrån människors munnar, utan att söka och knäböja inför Gud att lära känna, av honom, sanningen.

—John Bunyan.

Hövlighet säges, ej kosta mycket, fastän den förvärvar dess egare stor vinst. I en mening är detta sant, men i en annan mening, kostar hövlighet, underkuvande av själv, och det är alls ingen småsak. Grundbeståndsdelen av hövlighet, är, att instinktmässigt giva andra den första platsen i sina tankar ord och handlingar. Att komma i besittning av denna nåd, kostar ganska mycket, men den är värd mycket mer än den kostar.

—Utv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e April, 1914. Nummer 8.

VILJAN KONTRA KÄNSLORNA.

"Veten I icke, att om I överlämnen eder såsom tjänare åt någon för att lyda honom, ären I tjänare åt den, vilken I lyden?" Rom. 6: 16. Genom att ej förstå denna sanning, har mången stackars själ kommit uti mörker. Många personer, som börjat sin kristna erfarenhet, under en flod av sinnesrörelser, hava kommit uti förvirring, emedan dessa hänryckande känslor försvunnit; likväl hava de, på samma gång, haft en innerlig önskan att helt tillhöra Herren. Vad som säges här, kan tillämpas, även på dem, vars kristna erfarenhet ej bringat dem några särskilt goda känslor.

Orsaken till mycket av detta bekymmer, ligger däruti, att viljan ej erkännes, som den regerande förmågan av den mänskliga varelsen. Var och en vet att det finnes inom honom, något djupare än hans känslor, djupare till och med än hans önskningar och begärelser, någonting som kan välja och besluta oberoende av hans känslor, hans bättre förstånd, eller någon yttre omständighet, som möjligen inverkar på hans beslut. Denna själsförmåga kallas *viljan* det är den verkliga människan. Vadhälst en människas vilja gör, det gör människan. Följaktligen, om en människa väljer att tjäna Gud och erkänner viljans fulla värde, då övergiven till, och förenad med Guds vilja, finnes ingen makt som kan hindra henne från att förverkliga sitt hjärtas önskan.

Men inom och utom finnas vissa makter, som inverka på viljan, för att påverka den i dess val. Bland de inre makterna intager sinnesrörelserna en mycket framstående plats. Utom äro många dragningskrafter, vilka, på de många olika vägar, som leder till själen, försöka leda viljan bort från den rätta bana, som blivit utstakad för människan, och förmå hennes vilja att välja det onda istället för det goda. Viljan kan giva vika för dessa krafter, eller på grund av dess herravälde kan den neka att tillåta dem göra sitt inflytande gällande.

Syndarens vilja tages till fånga av synden. Han har överlämnat sina lemmar åt syndens tjänst, och följaktligen är han dess slav. (Rom. 7: 18, 19; Joh. 8: 34.) Syndaren kan förstå vad som är rätt och besluta att göra det; men han fasthålles av syndens lag, som förorsakar ödeläggelse i hans liv, och gör en slav av honom, så att han ej kan göra det som han vill. Alltså, fastän det rätta utövandet av viljan, är av stor betydelse, fordras det något mer än blott viljekraft, att uträtta för människan vad hon skall hava uträttat. Denna punkt måste tydligt förstås för att själen må antaga den rätta hållningen emot Gud. Tanken är denna: Medan den opånyttfödda människan överlämnar sina lemmar åt synden, förer den kristna sin vilja över ifrån fiendens sida, överflyttar den frivilligt och avgjort uti Guds händer. Häruti ligger hans styrka. Förut kunde han ej göra det han ville, emedan hans vilja var gjord till slav av synden: men nu är han helt, Herrens, och Gud har lovat att verka i honom sin välbehagliga gärning. Jesus kom för att sönderslita syndens band, och sätta den fågna viljan fri. (Luk. 1: 74:; 4: 18.)

MORGONBETRAKTELSE.

O härliga morgon timma,
När solen i öster uppgår,
När foglarna sjunga vi, vi,
Och allt i naturen uppstår.

Daggdroppen och blomstren smilar
Till solen så ljus och varm,
Allt till dagsgärning ilar
Styrt av en allmaktsarm.

Naturen Guds godhet visar
Skapelsen hans visdoms råd,
Fogeln och blomstren lovprisar,
Sin skapare och Herrens dåd

Jag vill med solen uppresa,
Att sjunga med foglarna små,
Guds godhet vill jag ock prisa,
Han lät nådens sol uppgå.

Tillända är syndens mörker,
Vi se en ny skapelse,
Guds nåd är de svagas styrka,
De sorgfulla jubla och le.

Det kommer en morgonrodnad;
Med glädje för Kristi brud,
En morgon som väcker de döda,
Då skola vi prisa vår Gud.

Thos. Nelson.

Men många, som erfara frihet från synden genom Herrens kraft, äro fortfarande besvärade med farhågor och tvivel emedan deras känslor ej äro sådana, som de önska dem vara. Antingen man söker frihet från syndens makt, eller frihet från anklagelse, förorsakad av brist på förstånd, angående övergivelse till, och förtröstan på Gud är vägen till frigörelse den samma. När livet en gång blivit fullkomligt överlämnat till Gud, och själen har satt sin tillit till Herren att han fullkomligt frälsar honom, för att kunna emotstå sina känslors larmande, måste han förstå att Gud ser på hans vilja just såsom personen själv. Detta liv av förtröstan leves ej i känslorna. Ren religion är endast i viljan. Om den kristne förstår detta kan han tydligt se att vad han önskar vara och förtröstar på Gud att göra honom, det är han, antingen han känner att han är det eller ej. Gud ser ej på känslorna såsom varande själva människan. Jesus sade ej, "om någon *känner* sig likt att göra Guds vilja;" men "Om någon *vill* göra Hans vilja;" det är, om någon *väljer* att göra Guds vilja, skall han förstå sanningen. Ej heller äro vi tillsagda att vi måste känna oss likt att giva oss själva åt Gud innan han emottager oss; men vi äro befallda att frambära våra kroppar till honom, såsom ett levande offer. Vem som helst kan se att lydnad till denna befallning innebär ett bestämt val av viljan; även, ofta alldeles motsatt känslorna. Ingenstädes emellan Bibelns pärmar, befalles en människa att känna sig likt att göra något, som Herren befaller henne att göra; men hon befalles, "Så *utväljen* åt eder i dag vem I *viljen* tjäna." När valet är gjort och viljan är lagd uti Guds händer, att av honom bevaras, behöver man ej bry sig om känslorna. Den kristne kan ej alltid kontrollera dem, ej heller väntas han att så göra, omständigheter och omgivningar har mycket att göra med dem, men han kan alltid vilja att vara precis vad han önskar vara. Alldenstund viljan är medelpunkten av hans varelse—det egna jaget av hans tillvaro—tager Gud vadhelst viljan säger antingen känslorna säga det eller ej, såsom beslutet av hans hela varelse.

Känslorna äro alltid hemfallna åt yttre inflytanden, antingen goda eller onda. Sålunda få vi goda känslor efter vi fått höra

goda nyheter; och dåliga känslor då vi erhålla och tro dåliga nyheter. Antingen berättelsen är sann eller ej gör ingen skillnad, det har samma verken på känslorna, om vi tro den. Frestelsen att tvivla, ansätter känslorna. Känslorna begynna med ens att bedja viljan giva upp och tvivla. Viljan kan giva efter, eller ej, precis som den behagar. Vi kunna ej förhindra våra känslor att bliva påverkade av vår omgivning, men vi böra ej tillåta dessa känslor, sålunda påverkade, att kontrollera vår vilja. Den kristnes känslor kunna understundom bedraga honom, och förmå honom tro att hans vilja är i strid med Gud. Han känner sig såsom att han ej önskar något av Gud, eller Guds vägar; han känner att Guds vilja är misshaglig, och kommer därför att tänka att hans vilja är upprorisk emot, och hatar Gud. En sansad blick på detta förhållande undanröjder strax en sådan inbillning. Själen är orolig och i nöd. Den är arm 'hemsökt av stormar utan att få någon tröst.'' Allt, emedan Gud tycks hava gömt sitt ansikte. Bryr en människa sig om hur långt avlägsnade ifrån honom de äro, som hon tycker illa om? Längtar hon efter sina fienders sällskap? Är hon olycklig och driven nästan till vansinne emedan dem hon hatar hava gått bort ifrån henne? Visserligen icke Men hon sörjer när hon är skild från dem hon älskar. Alltså behöver ingen hysa den tanken att han har hat i hjärtat, till Gud, då han på samma gång önskar hans närvaro. Under dessa förhållanden, är det blott känslorna som göra uppror, och ej viljan.

Känslorna äro ofta lika olydiga tjänare, som äro fast beslutna att hava sin egen väg, i trots av sin mästares regler. Viljan är lik mästaren, som lugnt och bestämt framtvingar sina regler, tills omsider hela hushållet kommer uti fullkomlig ordning. Om mästaren tilläte den tanken, att hans tjänare vore hans mästare, skulle hans hushåll snart komma uti förvirring; men genom vishet och beslutsamhet bringar han snart ordning utav oreda, och får snart ett väl reglerat hushåll. Likaså med viljan; om den mitt under känslornas larm, styrer rakt framåt, i sin kurs och nekar att tvivla eller frukta, tvingas känslorna, omsider, att följa med; och varest, förut var ständig oro och anklagelse, kommer ro och frid att regera.

I den villervalla, som nästan alltid följer då viljan beslutar att tro, i trots av varje motstånd, tycks tron ofta ej vara någon tro alls och då man övergiver sig, utan att känslorna medgiver det, så att säga, kan det synas ogrundat och känslorna och djävulen ropa 'skrymtare:'' men vetande att viljen är det verkliga jaget, kan man stå oförskräkt under dessa anfall; och i trots av att det allt är synbarligen ogrundat, betyga på Guds Ords auktoritet, att vad man väljer att vara, det är man.

Tillsammans med att den kristne helt övergiver sig åt Herren, och har fullkomlig tillit till honom, måste han förnimma sin egen oförmåga att bevara sig själv. Fastän viljan är en så betydande faktor, i bibehållandet av en rätt gemenskap med Gud, likväl måste man ej för ett ögonblick förtrösta på sin viljekraft att bevara en, eller att giva en någon makt alls, över synden. All makten kommer ifrån Herren och tillägnas själen, genom den kristnes tro att ''Gud är den, som verkar'' i honom ''både vilja och gärning för sitt välbehags skull.'' Att förtrösta på sin viljekraft, till och med nu då den är fri, skulle endast sluta med nederlag och en olycklig utgång. Uraktlåtenhet att giva den frigjorda viljan uti Guds händer, skulle endast medföra det resultatet att den åter tages till fånga av fienden. Men om viljan gives åt Gud, bevarar han det som är anförtrott åt honom, och hjärtat behöver ej frukta.

''Ty Gud är den, som verkar i eder både *vilja* och *gärning* för sitt välbehags skull.'' Fil. 2: 13. Tänk på detta. Låt din själ lägga sin fulla vikt på denna underbara sanning. Du behöver ej längre försöka verka inom dig, det som du så mycket önskar finna där, ty det är han, den allsmäktige Guden, som har tagit på sig att göra det. Här är hans löfte att verka vilja i dig, att göra din hängivna vilja, villig till att rätta sig efter Guds vilja, och att i ditt sinne, göra sin egen vilja verksam. Och detta är ej allt. Då han sålunda verkat viljan i dig, lämnar han dig ej allena att utföra denna vilja, men han ''verkar'' i dig att göra. Aldrig så mycken ansträngning å din sida giver dig ej makt att bliva precis sådan som du önskar att vara, men himmelns Gud har tagit på sig att verka i dig för att göra dig till det som du så länge önskat att vara.

Läs det om igen: ''Ty Gud är den, som verkar i eder både vilja och gärning för sitt välbehags skull.'' Precis det som du så länge längtat efter. Du har sökt att göra Hans vilja, och misslyckats, men nu skall han verka sin vilja i dig. Kan du förstå vad hans vilja kan betyda för dig? Helt litet därav uppenbaras för den naturliga människan; men O, den härlighet Han kommer att uppenbara för din själ. Vadhelst din uppfattning kunde vara nu, av vad Hans goda vilja är, är han redo att verka allt det och mycket mer i dig. Det kanske ej kan ske allt på en gång, ty det tager tid att verka gudomliga ting i själen; men om du tror att Gud gör det, som han lovat, skall du snart förnimma att välsignelserna ej allenast verkas i dig av Gud, men att du även erhåller nåd varigenom du kan bliva till andras välsignelse.

Axchie A. Bolitho.

DEN RÄTTA LÄRAN.

Joh. 7: 14—18.

Skriften antyder förekomsten av såväl sann lära som falska läror. Historien och erfarenheten hävda, att personer framträt, somliga med sanningens välljudande, sunda lära, somliga med främmande, d. ä. falska läror. ''Sanningens lära kan aldrig förekomma annat än i ental, om än den, lik konstslipade ädelstenar, återger dess glans i mångtaliga skiftningar. De falska lärorna stå i flertal, stundom hopgyttrade, stundom särdelade, saknande reda och plan och föra aldrig till önskat mål; enär de alla äro missvisande. Sanningens lära prövar och hugsvalar, fostrar och fullkomnar en människa samt sätter henne ett visst mål före. Falskhetens läror däremot locka och bedraga, tyrannisera och gäcka varje människa, som är dåraktig nog att ge sig villfarelser i våld. Falskhetens vägar leda till döden, sedan den indroppat fördärvets gift i människans sinne.

Om Kristus har profeten sagt: ''Han skall predika evangelium för de fattiga och läka de i hjärtat förkrossade.'' När han kom, till vår frälsning sänd, gick han omkring och talade eviga livets ord till arbetande och betungade själar. Nåden och sanningen komma genom Jesus Kristus.

Om honom borde icke ha varit mer än en tanke. Dock vart det mycket mummel om honom. ''Somliga sade: Han är god, men andra sade: Nej, utan han förvillar folket.''

Utan att akta på människornas meningslösa mummel, ej heller aktande fiendernas hot, går Herren upp i templet. Det var under lövhyddohögtiden i Jerusalem. Där framträder Herren och undervisar med sådan övertygande styrka, att lärdomsfäderna i Jerusalem förundra sig. Det vill icke säga så litet att försätta lärdomsdryga fariséer i förundran. Så skedde dock, varför de under förvåning spörja: ''Huru kan denne förstå skriftlärdom, då han icke är lärd?''

De få ett svar, som innehåller mer, än vad alla världens visa förmått säga. Det är ett ord, som aldrig skall förtona. Det ordet skall gå genom tiderna med oförminskad kraft, skall förena himmel och jord, skall bliva otrons anhängare ett tecken till förtappelse, dem till evig skam. Detta ord ådagalägger, vem Jesus är, vad hans uppgift i världen var. ''Min lära är icke min, utan dens, som har sänt mig. Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud, eller om jag talar av mig själv. Den, som talar av sig själv, han söker sin egen ära, men den som söker dens ära, som har sänt honom, han är sannfärdig och orättfärdighet är icke i honom.''

Detta är klara linjer. Här röjes den gudomliga vishetens tankar. Frälsaren lägger mycken vikt vid människans vilja. Där viljan är för handen, äro möjligheterna att förstå sanningen redan givna. Där icke viljan går i sanningens spår, hjälpa inga bevis, de må vara än så övertygande. Avogheten och illviljan hos människan äro de stora hindren, när det gäller att komma till rätta med såväl Gud som sig själv. Avoghet och illvilja förbereda förhärdelsen.

Villigheten att akta på Guds röst och följa den omvandlar människan samt lär henne att förstå Guds hemligheter. —H. M.

Ovanstående uppsats återgives efter ''Hemmets Vän'' och vilja vi till densamma säga ett hjärtligt ''amen.'' Författaren konstaterar, att möjligheten att förstå och göra Guds vilja, vilket är detsamma som

att hava den rätta läran, ligger inom viljans område. Antag att två män bo uti samma hus, omkring femton minuters väg ifrån staden. En afton var där möte i staden och en av dem säger: "Jag önskar att vara på mötet, men jag kan ej gå under ett sådant regnväder." Den andre säger: "Jag kan ej gå miste om ett gott och uppbyggligt möte och därför vill jag gå i afton. Säger någon till en älskande moder som åker i järnvägskupén: "Kasta den lille ut genom fönstret ned i detta mörka bråddjup, så slipper Ni mycket besvär." Modern svarar med en fast ton i rösten, under det blicken förråder bestämd hänförelse: "Jag kan icke göra det.' Ja, men kunde hon icke gjort det? Jo, men hon ville ej kunna. Johannes, kärlekens apostel, begagnar ett dylikt argument när han talar om skilnaden emellan Guds barn och icke Guds barn. Ett Guds barn, säger Han, kan icke synda. Ett icke Guds barn syndar, emedan det ej har lärt känna Gud,—eller hans vilja, hans ord,—vilket är att likbildas och vara ett med Gud.

Jesus själv betonar att han var kommen, icke för att göra sin egen, men Guds vilja Petrus säger att han är för oss ett föredöme eller exempel, att vi skulle efterfölja hans fotspår. Han visar oss tydligt huru det till går att komma i rätt förhållande med Gud och våra medmänniskor, samt att göra det krokiga rätt. Han visar hur en troende bör döpas,—märk, icke begjutas eller beståinkas. Han visar sina lärjungar vad de "skola göra," i ödmjukhet att tjäna varandra, ja, till och med att hålla på med att framvisa bilden, för oss och andra som behöva lära och framför allt ej förglömma det symboli ska syftemålet. Eller tror någon att vår tids nymvända, eller ens de äldre, ha kommit så långt att de ej behöva se på sinnebilder och föredömen att deras sinnen måtte uppfriskas för livets verkligheter, (Läs Joh. 13:4—17; 1 Tim. 5:10:) Vi anföra detta, icke för att vara elaka eller stridiga, men för att förkunna "allt Guds råd," och, emedan det omnämnda är något, som många icke *vilja* göra och därför förstå de icke att "läran är från Gud." Det är en sak att läsa, eller tala om att göra Guds vilja; men en helt annan sak är det att efterkomma den; göra den; lyda, genom att utföra vad Ordet säger man skall, och den, som det hör, vill och gör, han skall varda salig i sin gärning, säger aposteln Jakob.

Måtte Gud välsigna alla, som läsa uppsatsen "Den rätta läran" att de ej blott låta sig tillfredsställas endast med att läsa eller höra, utan att de måtte åtlyda alla Jesu förordningar och önskningar och således bliva saliga ägare av välsignelsen, som Gud utlovat till dem, som *vilja.*

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Forts. fr. föreg. n:r.

Huru vi fingo vår Bibel.

"Vi leva i ett land av Biblar," är en ofta citerad anmärkning. Men den vetgirige läsaren frågar: "Varifrån kom Bibeln? Hava vi de ursprungliga handskrifterna och böckerna skrivna av Moses, profeterna och apostlarna?" Då vi svara att inga av dessa ursprungliga böcker eller skrifter hava upptäckts i denna tidsålder, då kommer frågan: "Vad bevis hava vi att dessa skrifter äro äkta?" Somliga säga att de fortplantats från släktled till släktled, genom hörsägen till århundraden efter apostlarnas tid; men detta är ej förhållandet. Moseböckerna, eller de fem första böckerna i Bibeln, vars krivning tillskrivits Moses och som ibland blivit kallad "Boken" eller "Moses bok," var en skriven bok. Den kallades ibland "lagen," eller "lagboken." Moses gav lagen till folket, och efter hans död, finna vi att Josua fick folket att samlas mellan berget Gerissim och berget Ebal nära Sikem, och lagen blev läst för dem.

Århundraden därefter finna vi att Nehemia, unjefär vid tiden då han beredde sig till att återuppbygga Jerusalems murar, fick folket att komma tillsammans: "och de bådo Esra, den skriftlärde, att hämta fram Moses lagbok" (Neh. 8: 1.) "Och Esra öppnade boken" och läste för folket. Vi finna även i Gamla Testamentet där det säges att konungarnas handlingar finnes upptecknade i Israels konungars krönika, och boken om Israels konungar o. s. v. Dessa anteckningar bevarades och överlämnades från släkte till släkte, och Guds folk gjordes bekanta med dess lärdomar.

När Jesus Kristus kom och begynte sitt predikoembete, hänvisade han ofta folket till vad som var skrivet. I Luk. 4: 16—20 gives en berättelse om tiden, då Jesus begynte sitt predikoembete i Nasaret, där det heter att han: "gick....på Sabbatsdagen in i synagogan och stod upp för att föreläsa. Då vardt honom given profeten Esaias bok: och då han öppnade boken, fann han det ställe där det stod skrivet: Herrens ande är över mig," o. s. v. "Och Han lade ihop boken och gav den åt tjänaren och satte sig." De hade i dessa dagar, ej allenast boken innehållande lagen, ty här läste Jesus ur profeten Esaias bok som berättade om honom själv. Det var en bok som kunde öppnas (vers17) och det säges att Han "lade ihop boken." (vers 20). Det är tydligt att de hade skrifterna upptecknade i bokform icke allenast i århundradena före Kristus, men även vid tiden då han begynte sitt predikoembete, och utan tvivel hade de exemplar av dessa skrifter i alla synagogorna. Det vore därför ej underligt om många exemplar av dessa gamla handskrifter voro förseglade och bevarade i någon undangömd plats i århundraden och många avskrifter gjordes från andra. Då vi betänka faktan, att Gamla Testamentets Skrifter voro sålunda innefattade i bokform, och voro omsorgsfullt förvarade, före och under Kristi tid, vore det ej alls besynnerligt om hans egna, och apostlarnas ord även voro omsorgsfullt förvarade i bokmanuskript, skrivna på den tidens varaktiga pergament.

Då djävulen kom för att fresta Honom, sade Jesus, "Det är skrivet," etc. Till Judarna, som ej voro villiga att anamma Jesus, som en Frälsare, sade han: "I rannsaken skrifterna, emedan I menen eder hava evigt liv i dem, och dessa äro de, som vittna om mig." Joh. 5: 39. Han skulle ej tillsagt dem att rannsaka skrifterna om ej några skrifter varit upptecknade för dem att rannsaka. Där fanns en "Psalmernas bok," (Apg. 1: 20) som David skrev (Luk. 20: 42); och Jesus omtalade vad som var "skrivet.. i Moses' lag och i profeterna och i psalmerna." Luk. 24: 4'.

Efter Jesu Kristi död och uppståndelse finna vi enligt Apg. 17: 11 att Paulus predikade för folket, och att de "dagligen forskade i skrifterna." Vid detta tillfälle voro där "ädla" Judar och "ansedda" grekiska kvinnor och män. På en plats var en man om vilken det sades, att han var "mäktig i Skrifterna." Apg. 18: 24. Dessa Skrifter voro utan tvivel Gamla Testamentets böcker eller skrifter. Paulus, i sitt andra brev till Timoteus, skrev till honom angående manteln vilken, sade han, "När du kommer, så tag med dig....och böckerna i synnerhet pergamenten." 2 Tim. 4: 13. Det är mycket troligt att några av dessa böcker som nämnts, voro ej blott Gamla Testamentet, men även Evangelierna, och pergamenten skulle medföras så att Paulus kunde fullborda skrivandet av Epistlarna. Pergamenterna voro beredda skinn av getter eller andra slags djur. De voro beredda på ett sådant sätt att de mycket liknade papper, fastän mycket starkare och varaktigare.

Det Gamla Testamentet var ursprungligen skrivet på Hebreiska språket, medan det ursprungliga Nya Testamentets språk var Grekiska. Kännedomen om denna fakta förklarar olikheten i begagnandet av ord. För exempel 1 Kon. 18: 41—46, som omtalar händelsen av Elias bön efter tre och ett halvt års hungersnöd. I hänvisningen till honom i översättningen från Hebreiska till Engelska benämnes hans namn Elijah. I Jak. 5: 17, hänvisande till samma händelse skrives det samma namn, översatt från Grekiska, Elias, betecknande den samme person. Det finnes flera liknande ändringar. Den äldsta Hebreiska skrift av Gamla Testamentet, som är känd, är en, som förvaras i Britiska Museet, vilken daterats till omkring det nionde århundradet e. K. Men det finnes många andra bevis på att Gamla Testamentets Skrifter existera, som äro mycket äldre. Förutom handskrifterna, "Talmud" och "Targums," finnes även det Samaritanska "Pentateuch" (Moseböckerna.) Detta är en mycket gammal handskrift i form av en rulle, skriven med Samaritanska eller gamla Hebreiska bokstäver, oberoende av de Ortodoxa Judar, och antages vara nästen lika gammal som Hebreiskan. Den innehåller de fem första böckerna av Bibeln. Den har bevarats av det Samaritanska folket i Nabulus, en stad, som är byggd, där den gamla staden Schechem var belägen. Det påstås att denna handskrift var skriven av Aarons sonson's son. Under våra resor genom Palestina stan-

Forts.å 6:e sidan.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 cts.
För ett halvt år . . . . 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 Kr.
För ett halvt år . . . . . 1 Kr. 10 öre.
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, der vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Vårens tid är en särskild verksamhetstid; gräs, knoppar och blad börja skjuta fram till dess naturliga livsyttring; fåglar, insekter och djur, ja, allt som har liv, fungera, var och en på sin plats.

◆◆◆

Gud heter det, "giver alla liv, anda och allt." Människan är skapelsens krona, och såsom sådan är hon begåvad med högre egenskaper; hon har uti sig livsfrö eller livsande till en evighetsvarelse: vilket, om rättfärdighetens Sol får uppvärma skall knoppas, lövas och bära rättfärdighets- och frids-frukter.

◆◆◆

Guds ord lärer oss att ingen lever för sig själv och ingen dör för sig själv. Om fruktträdet står allena och ej får tillfälle att mottaga och delgiva av dess naturs fundament, så förbliver det ofruktbart, trots alla andra välsignelser och förmåner det tyckes njuta av. Måtte vi, såsom människor och såsom Guds utvalda och skapelseverkets krona stå i vår plats och icke det endast; men också utföra det, till vilket vi äro bestämda.

◆◆◆

Varje människa, som Gud i nåd fått frälsa och "inympa," har fått sig anvisad ett visst verkningsfält eller med andra ord: har fått mottaga ett eller flera "pund." Det var ej Guds mening att den, endast, som hade fått två eller fem pund, skulle skrida till verket med att rätt förvalta dessa; men också den, som fått ett. Det är ingen, som fått mindre än ett pund och om detta ej förvaltas eller brukas så att det förkovras, så skall också det enda förloras. Gud är stor, men han är lika noga och uppmärksam med det lilla, som med det, som är större och han tager hänsyn till "en bägare kallt vatten given för hans skull, lika så väl, som till en profet eller tjänare, som han sänder med en viktig profetia eller ett stort och maktpåliggande uppdrag.

◆◆◆

Om du är Guds barn och tror att det är ej mycket du kan uträtta om du ej kan sjunga eller med mäktiga, övertalande ord bevisa Guds godhet, samt ditt kall. Kanhända att ditt verksamhetsfält är större. t. o. m. än det förut nämnda. Låtom oss för ex. betänka, att om oxen, som tröskar bliver tillbunden om munnen, så han ej kan äta, så bliver han snart oduglig för tröskningsarbetet. Skulle en, som har större förmågor än du eller jag, bliva således behandlad, eller för att säga rent ut: ej få vad han behöver för att uppehålla sitt och de sinas liv, samt andra nödvändiga omkostnader, bliva tvungen att stanna av med sitt välsignelsebringande arbete eller upphöra med att förvalta de fem punden han fått av Gud och börja att göra vad du och jag försummat, vad bliver följden?

◆◆◆

Låtom oss ej förglömma vad Jesus sade, att den, som är trogen uti det lilla är ock trogen (och därför bliver betrodd) uti det mer är och att den, som ej är trogen uti det lilla är ej trogen, eller skicklig att utföra större ting. I dag är rätta tiden att arbeta i vingården. Jesus säger till den, som står fåfäng: "Gå och arbeta i min vingård. Talar och beder du med ditt husfolk eller dina grannar om deras verkliga väl. Försakar du något för Evangeliets befordran till hedningarna eller dem, som kalla sig kristna, men förgås i brist på kunskap om Guds kärlek, nåd och kraft att frälsa till det yttersta? Eller giver du endast litet ibland av ditt överflöd, och det endast då tillfällen gives? Jesus säger att vi skola gå ut på gator och gränder och nödga dem att komma in, att hans hus må varda fullt. Sår du "vid alla vatten?" Hjälper du till att begagna denna tids mäktigaste vapen, till det goda som kan göras, Tryckprässen, varigenom ett fullt Evangeliums predikan kan sändas till dem, som ej hava tillfälle att höra, men skulle önska att få läsa de goda tidningar och böcker som du har förmånen att läsa och som hava varit dig till stor välsignelse? Äro vi kanske rädda för att något kunde gå förlorat. Kom ihåg vise Salomo's ord: "Sänd ditt bröd över vattnet ty i tidens längd får du det tillbaka." Nu är såningstiden. Önska vi att skörda vad vi nu så, eller skola vi önska att vi sått ymnigare? Ännu är det dag, måtte vi hasta innan natten kommer Låtom oss ej glömma att Gud lovar välsignelse till dem som så rikligt.

LOKALA MEDDELANDEN.

Lägermötet i St. Paul Park kommer att hållas Juni 19—28. Börja nu att bedja för mötet.

◆◆◆

Vi hava många traktater på våra hyllor för tillfället. Rekvirera några i dag och utsprid dem bland folket och befordra dem till sin bestämmelse. På hyllorna komma de aldrig att uträtta något gott, men i sanningssökande själars händer kunna de visserligen uträtta outsägligt mycket gott och bliva till välsignelse.

◆◆◆

Vi voro glada att hava Syster Lunde hos oss några dagar. Hon var på väg till Rice Lake, Wis. för att verka för Herren där. Måtte Gud välsigna och begagna henne i sin vingård.

◆◆◆

Broder Susag är här för tillfället, för några dagars besök. Hans närvaro är till hjälp och välsignelse för verksamheten, och även för arbetarne.

◆◆◆

Vi igenomgå för tillfället en prövning av vår tro; men Ordet säger: "Att eder beprövade tro må befinnas mycket dyrbarare än det förgängliga guld." Därför böja vi oss i ödmjuk undergivenhet och säga: "Din vilje ske." Vi tro det skall tjäna till vårt goda, och draga oss närmare till Honom.

Anna Koglin.

KORRESPONDENS.

"Jag är tacksam för Evangelii Trumpet, som jag erhåller två gånger varje månad. Den är mig till stor välsignelse."

"Var god sänd mig ett provnummer av Evangelii Trumpet. Jag läste i den för en tid sedan och kunde se att den var en god religiös tidning, och innehåller en i alla hänseenden rättskaffens lära."

"Har mottagit provnummer av *Evangeli Basun* och tycker mycket bra om den. Härmed närslutes min prenumeration."

"Jag har läst boken: "Hjem, Helbred og Lykke." Jag är glad att kunna säga amen, till dess innehåll."

En gammal troende man skriver: "Nu vill jag sända eder $2.00 för Fri Litteratur Fonden, eller vad Ni vill använda dem till. Det är min bön och önskan att Jesus gör med dessa (centar) som han gjorde med fisken och brödet."

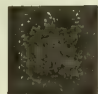
"Tack för tidningen som jag mottagit under det förflutna året. Den har varit till stor välsignelse för mig."

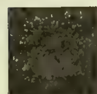
"Jag är ensam, utom eder tidning. Jag önskar alla som läser eder tidning en lyckosam resa hem till Gud och vår Fader."

"Jag vill härmed omtala hur innerligt mycket jag tycker om *Evangeli Basun*. Jag längtar varje gång efter tidningens ankomst; den är till styrka och uppmuntran för mig. Jag känner mig så förunderligt välsignad då jag

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga etter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

läser den. Måtte den härliga sanning den innehåller bliva bekant för allt fler och fler."

"Härmed sänder jag $1.00 för tidningen, som är till välsignelse för var och en, som läser den."

VÄLSIGNELSEN AV VERKSAMHET.

Att verka betyder att utföra någonting. Själva ordet betecknar rörelse och strävan. En flitig person önskar att göra någonting, isynnerhet är detta tillfället med dem, som verka för Herren. Vilken stor förmån det är att uträtta något för Honom. Vi kunna aldrig till fullo uppskatta hur härligt det är att sålunda verka; ty endast evigheten kan uppenbara hur mycket gott är uträttat på detta sätt. Herrens arbete är dyrbart, och tanken på, att sålunda giva vår tid, våra talanger och allt för våra medmänniskors välfärd, är en verklig inspiration, som driver oss till mer flit i Mästarens tjänst. Vari ligger välsignelsen i arbetsamheten? Att vara sysselsatt med att samla skatter på jorden? att njuta av det goda de medföra blott för oss själva och närmaste anhöriga? Nej, detta allena är ej tillfredsställande. Välsignelsen ligger i att tjäna alla, som behöva vår hjälp och som vi äro i stånd att räcka en hjälpsam hand, med att göra sådant, som kräver uppoffring å vår sida. Tag Jesus till exempel härpå. Kom Han till världen för sin egen fördel? Jag tycker mig höra många röster svara nej! Det var ej för sin egen skull Han lämnade sitt härliga hem i himmeln; men för vår skull; han sökte visserligen ej sitt eget utan andras bästa. Han var i sanning "en smärtornas man och förtrogen med krankhet." Jes. 53: 3. Han var föraktad, förhånad och bespottad, men var likväl alltid redo att hjälpa de nödlidande.

En kärleksfull gärning, om den än är aldrig så liten. gjord för Jesus, skänker välsignelse till den, som tänker på andras väl. Följande ord, från Jesus, bekräftar detta: "Ty vilken som giver eder att dricka en bägare vatten för det namnet, att I hören Kristus till, sannerligen säger jag eder: Han skall icke mista sin lön." Mark. 9: 41. Det är möjligt att vi ej få något beröm, eller någon lön, av människorna, och kanske det ej uppmärksammas av dem, men vår himmelske Fader lägger märke till dessa ting. Värdet av att göra gott kan ej uppskattas, då våra strävanden äro väl riktade. Den tid vi begagnar att arbeta för Jesus och våra medmänniskors välfärd äro de lyckligaste timmarna av vårt liv. Om vi önska att få en rik belöning i himmeln, låtom oss då glömma oss själva och ivrigt taga fatt på varje tillfälle att göra något för våra medmänniskor.

—Laura C. Lindell.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Pandrup, Danmark, Feb. 28, 1914.

Mötena i Göta avslutades förliden Söndags-eftermiddag. Himmelns välsignelse utgöts i månget hjärta. De troende blevo uppmuntrade och några syndare blevo frälsta.

Pris ske Gud! Det är en verklig vederkvickelse för en predikant att komma till denna plats.

Där är alltid en skara som äro redo att bedja, avlägga vittnesbörd och sjunga.

Denna lilla församling är lik en oas i öknen, en himmelns port, där "bor för visso Gud." Halleluja.

Det var svårt för mig att komma därifrån. Då jag såg de nyfrälstas strålande ansikten, och såg på dem, som voro betungade av synden, och som voro mycket påverkade av Guds Ord, kunde jag knappast fördika mig med tanken att resa därifrån. Men arbetet i Danmark tvingade mig.

En stor skara av Guds barn samlades vid stationen vid åtta-tiden. Då jag bjöd dem farväl, förmanade jag särskilt de nyomvände att stå fast. Unjefär tjugo av de troende följde med mig till Alfhem. Medan tåget rullade iväg, sjöngs några av Sions kära sånger. Mitt hjärta blev djupt rört, då jag såg huru mycket de älskade, en så ringa som jag. Gud välsigne dem! Bro. Simonsen reste med mig till Göteborg. Under resan till Danmark var sjön mycket orolig, och jag blev något sjuk.

Nästa Måndag höll jag möte i Sindal, Tisdagen i Hjörring, Onsdagen i Lökken och Thorsdagen i Kaas varest jag nu är. Det var en glädje för mig att vara tillsammans med dessa församlingar. Jag ämnar stanna här i Kaas några dagar. Mycket folk bevista dessa möten. Den Helige Ande är verksam; många hava blivit frälsta under förliden vinter och vi tro att många skola ännu komma med.

Om Gud vill, bliver där församlings-möte i Göta till sommaren; Juni 21—28. Göta är beläget ett par svenska mil från Trollhättan, varest finnes Europas största vattenfall och mäst hänryckande naturskönheter. Det är en förnöjelse att segla från Göteborg till Trollhättan. En veckas tid efter mötet i Göta hoppas vi att få hava vårt församlings-möte i Danmark. På grund av den Baltiska utställningen i Malmö, kommer reseomkostnaderna att bliva betydligt. reducerade även från Amerika Hoppas många komma att benytta sig av detta. Tack för edra förböner och samverkan.

Eder ringe broder och tjänare. Morris C. Johnson.

Paynesville, Minn. April 1, 1914.

Jag tackar Herren att jag åter kan vittna om seger i Jesu namn. Jag tillönskar alla tidningens läsare rika välsignelser från vår himmelske Fader.

Jag har varit i Bertha och Hewitt Minn., och hjälpt Bro. A. G, Ahrendt; han hade hållit möten i ett skandinaviskt samhälle, en och en halv veckas tid innan jag kom. Under en veckas tid hade han hållit möten i Haugés menighets kyrka, men kunde ej få begagna den längre. (Någon som ej var rätt underrättad hade sagt att vi voro Mormoner.) Sedan höll han möten i N. H. Johnsons rymliga hus, varest vi även höllo möten en veckas tid efter jag kom dit. Det var ganska mycket snällt folk som samlades varje afton och lyssnade till Herrens härliga sanningar, med uppmärksamhet, och vi äro förvissade om att den säd, som såddes skall växa upp till evigt liv; ty det heter ju att: "De, som så med tårar skola skörda med jubel." Måtte Herren välsigna alla dem, som voro närvarande och lyssnade till Ordet, och för den kärlek de alla bevisade oss, isynnerhet N. H. Johnson och familj, som godhetsfullt öppnade sitt hus för mötena. Herren skall visserligen ej förglömma dem därför. Prisat vare Hans heliga namn!

Vi hade även en mycket härlig visit, en eftermiddag, hos gamle Fader och Moder Wm. Johnson. Gud välsigne dem under deras ålderdoms dagar. Det var härligt att sjunga, läsa och bedja tillsammans med dem. Pris ske Gud! Give Gud att alla, som vi mötte måtte mötas på Guds högra sida, på den stora dagen, är vår bön för Jesu skull. Detta kan ske om de åtlyda Herrens Ord.

Vi hade ett möte med Guds barn i Bertha, samt tre möten i Hewitt och ett i Oak Valley. Vi gjorde även några husbesök. Bland andra besökte vi en sjuk man, och vi tro ej detta besök blev förgäves. Lovad vare Gud!

Måndagen den 30:e Mars ankom jag till mitt hem igen, och fann barnen lidande av förkylning och min hustru sängliggande av influensa; men hon är nu uppe igen. Tack och lov.

Jag har kännt under en längre tid att Herren har påminnt mig om att göra en resa till de Skandinaviska länderna igen, för att stanna en kortare eller längre tid, eftersom Herren leder, om än det tycks ej vara gott att lämna arbetet här, det är så mycket att göra och jag har försökt gång efter annan att skaka det av, men bördan bliver allt större och större och jag har således sagt: ja, till Guds vilja, och önskar, syskon, att I bedjen för mig att Herrens vilja må ske. Jag önskar så gärna att höra från eder. Om Herren öppnar väg, både här hemma och vad annat nödvändigt angår, önskar jag resa sist i Maj eller först i Juni månad. Eders, som alltid, ringe broder och tjänare i Evangelium, frälst och helgad,

S. O. Susag.

VITTNESBÖRD.

Dorchester, Mass.

Gud välsigna eder.

Tack vare Gud, som genom sin barmhärtighet frälste mig och förde mig till rätta. Jag var ett borttappat får, men den gode Herden uppsökte mig och förde mig under det renande frälsnings-blodet. "Om Sonen gör eder fria, så bliven I verkligen fria." (Joh. 8: 36.)

År 1912 blev jag väkt och kom till att se min farliga ställning. Jag blev så svårmodig att jag lämnade mitt hem med tanken att ej mer återvända under det jag reste försökte jag bliva tröstad men förgäves. Jag besökte en kyrka men kunde ej erhålla den hjälp jag behövde. Jag hade beställt kläder av en gudfruktig man i Dorchester en tid innan jag lämnade där. Jag skrev till honom att sända dem. Han sände dem och även ett exemplar av Evangelii Trumpet. Jag läste, och grät och prisade Gud för den goda tidningen, och sade till mig själv:Tack vare Gud, detta folk har kristendom. O! så skönt Guds Ord den innehöll, det var föda som mättade min hungriga själ. En liten tid därefter reste jag hem. Då jag kom hem var min hustru sjuk men blev snart bättre.

Jag talade med den Brodern, som sände mig tidningen, och Gud frälste min själ och kastade mina synder i havets djup, och uppfyllde mitt hjärta med jubel och fröjd. Jag fick erfara vad Petrus skriver i 1 Pet. 1: 8, 9, "I. . . skolen fröjda eder med en outsäglig och härlig glädje, då I vinnen eder tros mål, edra själars frälsning." Jag blev upptagen i Guds familj. "Men åt alla dem som mottogo Honom, gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn, vilka äro födda icke av blod, icke heller av kötts vilja, icke heller av mans vilja utan av Gud." Joh. 1: 12, 13, Och Herren giver mig styrka och seger. (Luk. 10: 19,) Och sin frid giver han mig. (Joh. 14: 27,) Jag tänkte aldrig att jag skulle få en sådan glädje och bliva så lycklig i Gud. Jag var en gammal syndare, men "Om edra synder än äro blodröda, så kunna de dock bliva snövita, och om de än äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull." Jag kan ej nog tacka eder för den goda tidningen och för att I ären ett sådant, åt Gud, hängivet folk.

I slutet av förlidet år helgade Herren min själ och Jesu Kristi blod renar mig, ifrån alla synder, och Herren giver mig seger över mina andliga fiender och jag ämnar med hans hjälp "kämpa trons goda kamp," och hålla mig nära min Frälsare, och låta det ljus han givit mig, skina.

Jag tycker om att sprida traktater, böcker, och exemplar av Evangelii Trumpet, i hospitalen, eller var helst Guds Ande leder mig, och att besöka och bedja med de sjuka. En annan Broder och jag hade tillfälle att bedja med en sjuk, som var lam, Gud frälste och gjorde honom lycklig. Han är nu bättre till hälsan så att han kan gå, med tillhjälp av kryckor.

Jag har en längtan att se själar frälsas, och erhåller en sådan förunderlig välsignelse av Gud, då jag går hans ärenden.

Jag kan även berätta att då jag blev frälst, kastade jag bort alla mina mediciner, och Gud gav mig hälsa till kroppen såväl som till själen.

Käre läsare, om du ej är frälst, så giv ditt hjärta till Herren i dag; ty, "I dag är frälsningens dag." O hur härligt att hava seger och regera över synden, Satan, kött och värld. Herren uppehåller oss med sin nåd mot alla våra fienders motstånd. Broderligen,

J. C. Newborg.

"Sen därför till, att I vandren välbetänkt, icke såsom ovisa utan såsom visa, köpande tiden, ty dagarna äro onda."

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

HELBRÄGDAGÖRELSE EN DEL AV FÖRSAMLINGENS TJÄNSTFÖRRÄTTNING.

En mycket betydlig del, av den ursprungliga församlingens verksamhet var att hela de sjuka. De fyra evangelierna och Apostla Gärningar överflöda med bevis för denna sanning. Apostlarna "predikade" och "helade." Deras ord stadfästades med åtföljande tecken.

Är helbrägdagörelsens verk av mindre betydelse i vår tid? Är det mindre lidande i världen? Har Jesus blivit mindre medlidsam? Nej, det kan ej så förhålla sig: Jesus är den samme i dag. Han är den samme medlidsamme helbrägdagörare för en lidande mänsklighet. Ej heller har uppdraget till församlingen blivit förändrad; helbrägdagörelsens tecken är ännu ett tecken på en sannt troende. (Mar. 16: 18.) Vad är det då som fattas?

Vi hava blott ett fall upptecknat (blott ett) då lärjungarna misslyckades. Det var om pilten svårligen besatt av djävulen, som nutidens mediciniska vetenskap kanske skulle kalla "ett obotligt fall av fallandesot," ett fall vars helande fordrade stark tro. Då vi betänka den förundran deras misslyckade företag förorsakade lärjungarna, komma vi till den slutsatsen att det måste varit mycket sällan de misslyckades uti att hela. Men trots deras oförmåga var fallet ej för svårt för Jesus. Han svek ej den allvarlige bedjarens förhoppning. Det var Hans vilja att bota. "Och pilten vart botad från den stunden." (Se Matt. 17: 14—21; Mar. 9: 14—29; Luk. 9: 37—42.) "Då gingo lärjungarna fram till Jesus avsides och sade: Varför kunde icke vi utdriva honom? Men Jesus sade till dem: För eder otros skull....men detta slag utgår icke utan genom fasta och bön." Matt. 17: 19—21.

I denna apostlarnas oförmåga se vi en orsak för misslyckade försök. Det kan förefinnas andra orsaker, antingen hos den, som önskar bliva helad eller hos den sjukes anhöriga och vänner: men då dessa förhinder hava undanröjts, ligger ansvarigheten hos predikanterna; och deras framgång beror på deras kraft med Gud och deras kraft hos Gud att uträtta underverk beror på den tro de erhållit genom "fasta och bön." Det är ej nog att en predikant blott salvar den sjuke med olja, beder, och sedan lämnar den sjuke att kämpa igenom bäst han kan. En sann Guds tjänare bliver rörd till medlidande, liksom Jesus var. Då det är nödvändigt hängiver han sig åt bön och fasta att den sjuke må bliva helad.

Ansvaret att bedja för de lidande är ej blott predikanternas börda. Den tillhör varje sannt Guds barn. Alldenstund Jesus led korsets död, för att bära våra sjukdomar, borde ej vi taga bördan, av den lidande mänskligheten, på våra hjärtan? Låtom oss, var och en, röras till medlidande.

När Jesus var på jorden helade han de sjuka vart han gick. Han gav i uppdrag åt sina lärjungar att "hela" lika väl som att "predika." Gåvan att helbrägdagöra gavs till Guds församling och den är i församlingen ännu i vår tid. Tecknen åtföljer ännu "dem som tro." Men för att tecknen skola åtfölja oss måste vi vara sanna "troende," vi måste vara uppfyllda med tro. Detta är Guds församlings skyldighet såsom ett samfund, och det är varje enskild medlems skyldighet, att vi måtte hava makt att utföra helbrägdagörelsens tjänstförrättning som är oss anförtrodd. Från *Gospel Trumpet.*

Herren helade barnet.

Under det vi höllo en längre serie möten blev ett barn, unjefär tre och ett halvt år gammalt, dödligt sjukt. Det var blekt som döden. Barnets moder bevistade mötena, och dess fader, som var ofrälst kom den tredje Söndagen. Herren hade talat till hans hjärta, under en längre tid, men intill denna tid hade han underlätit att giva med sig.

Vi bådo för barnet. Herren uppenbarade för flera av oss att han skulle skona det endast på det vilkor att dess fader gav efter med sig. Då vi omtalade detta för mannen, föll han på sina knän, med tårar, ty Gud hade visat honom detsamma. Herren talade fridens ord till hans själ, och helade barnet. Då fadern föll på sina knän, kom färgen uti barnets ansikte; och då han steg upp en ny skapning smålog det.

Fäder och mödrar tagen varning. Eders i Kristus W. L. Zimmerman.

Herren botade mig ögonblickligen.

Tjugofem år sedan, sökte jag Gud för mina synders förlåtelse, och han förlät mig. Jag levde i överensstämmelse med allt det ljus jag hade uti Guds Ord, likväl förnam jag behovet av mer nåd, så ofta seende min oförmåga att vandra i Jesu fotspår. Sex år sedan såg jag helgelsen såsom ett andra nådeverk. Intill denna tid hade jag hoppats att uppnå ett heligt liv med att växa i nåden; men då vägen blev tydlig för mig, var jag glad att kasta mig uti den renande källan, och bliva hel. Herren helgade min själ. Jag förblev en medlem i M. E. församlingen tills i Maj 1911. Vid denna tid kom en Broder till vårt grannskap och predikade sanningen i överensstämmelse med Bibeln. Jag fick syn på Guds församling och Guds barns enhet, och gick ut ur sektismen och förvirring.

Från min tidiga barndom hade jag lidit av en mag-sjukdom. Specialister i Illinois och Missouri hade behandlat mig; jag hade även besökt flere helso-källor utan att erhålla någon varaktig hjälp. Under åratal hade jag endast kunnat äta söt, kokt, mjölk och skörtorkad skorpa, utan att få plågor i magen. I det jag bevistade ett lägermöte i Henryetta Okla. i Augusti 1911 blev jag smord med olja i enlighet med Guds Ord. De äldsta och de andre Guds barn lade händer på mig och Herren helade mig ögonblickligen. Jag gick med ens till bordet och åt med god aptit, av vadhelst jag önskade av det som fanns på bordet. Jag hade även i åratal lidit mycket av kronisk kvinno-lidande i en mycket svårartad form. Jag besökte läkare försökte liv-band och många patentmediciner utan att erhålla någon varaklig hjälp. Nu är jag fullkomligt botad även av detta. Jag gör allt slags husarbete och mycket arbete utomhus. Jag är över femtio år gammal. Jag giver Gud all ära för mitt fullkomliga helande av både själ och kropp. Utom att hava helat flere av min familj's medlemmar, helade Herren min äldsta dotter av lung-sjukdom efter det doktorerna hade sagt oss att båda lungorna voro så svårt angripna att det enda som kunde hjälpa henne, var att resa till ett annat klimat. Som svar på bön helade Herren vårt yngsta barn av långsam feber. Det är underbart vad Herren kan göra för dem som förtrösta på honom. Eder syster, i Guds församling,

Carrie Pirkey.

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Forts. från 3:e sidan.

nade vi en natt i denna stad, varest unjefär ett hundra och femtio Samariter ännu leva, liksom uti en koloni. De äro mycket stolta över bevarandet av dessa handskrifter.

De sjuttios översättning.

Vi hava nu, vad som kallas "Septuaginta" eller de sjuttios översättning. Detta är en översättning av det Gamla Testamentet, till det Grekiska språket och utfördes i Alexandria, av sjuttiotvå Judiska lärda, som av denna orsak kallas "Septuaginta" eller sjuttio. Det säges att då Ptolemy Philadelphus, konung i Egypten 284—246 f. K., beredde sitt stora bibliotek, åstundade han att hava tillförlitliga böcker över alla ämnen, från den bästa möjliga auktoritet; och sände därför bud till Eleazar, översteprästen i Jerusalem för att erhålla exemplar av deras heliga böcker och av den Hebreiska lagen, och översätta densamma. Denna överstepräst sände de begärda exemplaren, tillsammans med dessa sjuttiotvå översättare. Det säges att de voro skilda åt från varandra, och att då deras översättningar jämfördes, voro de precis lika. Hur som helst, låt det vara som det vill, en översättning av de fem Moseböckerna gjordes omkring två hundra femtio år eller längre före Kristi tid, och de andra böckerna fullbordades några år senare. Sålunda översattes hela det Gamla Testamentet till Grekiskan, över ett hundra femtio år före Kristi tid. Där har varit flera översättningar sedan den tiden. Men det är det Nya Testamentet, som vi önska särskilt fästa vår uppmärksamhet vid. *(Fortsättning.)*

FÖRDRAGSAMHET.

En av de "icke små" sakerna i en kristens prydnad, är fördragsamhet. Och då den är antagen, tillsammans med ödmjukhet och andra kristna dygder, är den skön. Benägenheten att "hålla fast vid vårt eget" blandar sig ej med denna stilla och ödmjuka ande. Att ställa dem jämsides vore anstötligt, ty att fördraga betyder att lida eller uthärda, lägga band på sig själv—att vara tålig. Det är så mycket bättre att kunna behärska sig själv än att kunna behärska andra. "Bättre är en tålig man än en stark, och bättre den som styr sitt sinne än den som intager en stad."

Det är ej så svårt att hava fördragsamhet med kamrater, bröder, systrar, fader, eller moder, som alltid hava fördragsamhet; och ofta gör det oss mycket litet andlig nytta. Alltså borde vi uppskatta på ett gudligt vis de ofrälsta människorna som stöta och såra (?) oss så, med sin grovhet och sina ovänliga ord, ty de äro ofta ett medel att hjälpa oss tillväxa i nåden.

Det kanske faller sig ej så svårt för oss att vara artiga då vi äro på trottoaren, men i hemmet—! Ofta betyder det ett dödande av själv varje timma på dagen. Då någon, som vi försöka tjäna och älska behandlar oss med skamlöst förakt—till och med ringaktar våra vänner och hädar vår Gud; då vi bedragas, kritiseras, eller orättvist klandras, vad böra vi göra? Böra vi underhandla med förtryckaren? Kunna vi resonera med Honom? Visserligen vinnes ingenting därmed. "Min är hämnden, jag skall vedergälla säger Herren." Detta kan jag bevittna, att jag alltid funnit det vara sant. Gud är mäktig att förlossa oss "från människors förtryck." Psa. 119: 124. Häri ligger svårigheten: många av oss hava måst "slå oss igenom" världen på vårt eget sätt, tills vi blivit vuxna—tills vår oböjliga karaktär blivit väl formerad. Vi komma till Jesus, bliva frälsta från synden och själv, och antaga honom som den som bär våra bördor. Då kommer våra prövningar. Prövningarna komma, och vi hava vår gamla benägenhet att "slå oss igenom," men vi måste emotstå denna känsla, ty om vi ej låta Jesus underkuva de makter som göra motstånd, förhindra vi Guds plan, sålunda fullbordas ingenting, varken i att stadfästa nåden i våra egna hjärtan eller uti att tillåta den Helige Ande att verka i den andres hjärta.

Jesus kan ej bära våra bördor så länge som vi bära dem själva. Vi försöka ofta att styra vår egen väg och om vi blott kunde se, skulle vi förstå att vi blott göra den värre, och att Gud ej kan verka innan vi taga den ödmjuka sidan och äro undergivna. Då vi giva efter besvarar Gud bön, men han kan ej verka innan vi så göra. När vi förtrösta på Gud och lida utan att göra motstånd, då begynna vi skörda andlig vinst; då, genom Guds ofelbara lag, som regerar andliga ting, skall han höra oss och innan vi ropa skall han svara. Är det värt att sträva efter?

Jag önskar tillägga ett litet utvalt stycke som har varit mig till stor hjälp, om "Hur man kan bära små besvärligheter."

Först och främst förvänta dem. Gör dem till föremål för din morgonbön. Emotag dem villigt. Du vet att för att undvika kraften av ett slag, böja vi kroppen. Låtom oss handla på samma sätt då det gäller våra själar. Låtom oss böja oss med mild eftergivenhet. Att bära är ofta litet hårt. Låtom oss böja oss—låt Jesus bära. Att böja sig betyder en yttre mildhet som giver vika utan tvång, uppoffrande sina önskningar till och med uti vad angår heliga ting, då de kunna förorsaka oenighet eller uppträden i familje-kretsen. Den själ som uthärdar känner tyngden av sin besvärlighet. Den själ som giver vika förnimmer den knappast. —Mabel C. Porter.

ATT GÖRA BÄTTRING ELLER FÖRGÅS.

"Utan om I icke bättren eder, skolen I alla....förgås." Luk. 13: 3. Vänden om, ja, vänden eder bort ifrån alla edra överträdelsr, på det att eder missgärning icke må bliva eder till en stötesten." Hes. 18: 30. "Gud....bjuder nu människorna, att alla allestädes skola bättra sig." Apg. 17: 30. "Jag har icke kommit," säger Jesus, "för att kalla rättfärdiga, utan syndare, (till att göra bättring." Eng. övers.) Matt 9: 13. 'Ty vi hava förut anklagat både judar och greker för att vara alla under synd, såsom det är skrivet: Ingen rättfärdig finnes, icke en." Rom. 3: 9, 10. "Bättren eder därför och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade." Apg. 3: 19.

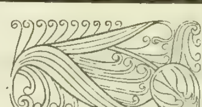
Dessa skriftställen framhålla tydligt nödvändigheten av att alla människor göra bättring. Alla utan undantag. Enskilt, måste alla antingen göra bättring eller förgås. Att göra bättring, med allt vad det innefattar, är den enda vägen ut ur synden och in uti Guds ynnest och rättfärdighetens rike Hjärtat måste vända sig ifrån synden innan nåden kan uträtta sitt frälsnings-verk i själen. Gud gör intet undantag, men bjuder....nu människorna, att alla, allestädes skola bättra sig, emedan han har fastställt en dag, på vilken han skall döma världen med rättfärdighet.."

Syndaren är ej beredd att dömas i rättfärdighet; därför lämnade Kristus himmeln för att kalla honom till bättring, att hans synder måtte bliva utplånade, och göra honom till en rättfärdig människa, som ej behöver göra bättring. Det är tydligt att syndaren måste *göra bättring eller förgås.*

—Jas. R. Tallen.

FÖR BARN OCH UNGDOM.

AMERIKA I FARA.

Vårt kära Amerika är i närvarande tid, i stor fara. Ej på grund av krig; ej på grund av hungersnöd eller pestilens; ej på grund av politiska utbrott; men på grund av något mycket värre och mer fruktansvärt än något av dessa, på grund av nutida moder, som efterföljes av våra amerikanska kvinnor. Den skamlösa klädedräkt som bäres av våra kvinnor förtär vår nations moral. Den förstör blygsamhet, dygd och sann kvinnlighet. Var äro våra rena, blygsamma, tillbakadragna jungfrur, som blott några få år sedan voro så flertaliga? Vi äro glada att säga att ännu finnes det några få, men o, hur få, jämfört med den stora massan.

Guds Ord säger att i de yttersta dagarna tillstunda svåra tider, (farliga tider, Eng. övers.) Det betyder, en tid av fara och stor risk. Sannerligen, vi se den fara vår nation är uti emedan kvinnorna böja sig för modets gudinna. Modet!—som har sitt ursprung bland kvinnor av den lågaste klass i världen—kvinnor med fördärvade sinnen och hjärtan och oärliga motiv! Mitt ibland korta, tätt åtsittande klädningskjortlar tillsammans med lågt urringad hals och korta ärmar, och andra, av våra dagars, ogudliga och okvinnliga moder, finnes blott liten utsikt för sann, dygdesam, blygsam kvinnlighet att fortleva.

Dessa moder söka ständigt att klappa på, och söka inträde, till och med uti Guds heliga församling. Gud förbjude att de någonsin skulle finna inträde bland hans kära barn. Bröder, systrar, stån upp! Ropa högt emot denna, sista tidens olycksbringande onska! Låtom oss rädda flickorna om vi kunna, och med att så göra skola vi även rädda gossarna. Var bestämd för Gud och för sann kvinnlighet!

—Mamie Bisconer.

VÅRT INFLYTANDE.

Det finnes ingenting i Guds universum, som ej har något inflytande över någonting, på något sätt. Det gör detsamma vad än tingen månde vara, någonting är under dess inflytande. Solen, månen, vinden; fåglarna i luften, fiskarna i havet—alla ting hava ett inflytande över någonting.

Vem utav oss kunde då vara så liten, så värdelös, att vi ej skulle hava något inflytande? Vem skulle vilja leva ett långt liv, och vid dess slut hava det sagt att han ej inverkat på någon? Visserligen ingen; Gud har gjort oss annorlunda.

Likväl inverkar ej allting lika, på det påverkade föremålet; en ting kan hava en viss verkan på ett föremål och en annan ting kan hava en helt annan verkan på samma föremål. För exempel: Solen inverkar på jorden på ett sätt medan vinden inverkar på den på ett helt annat sätt.

I världen finnes, noga taget, två slags inflytande; gott inflytande och det motsatta—ont inflytande. Ett verkande medel utövar antingen ett gott eller ett ont inflytande uppå dess föremål. Alldenstund vi således nödgas hava, och hava, ett inflytande; och alldenstund vi ej kunna undvika att hava ett inflytande, är det ej då förnuftigt att vi borde hava reda på vad slags inflytande vi hava? Borde vi ej förvissa oss om att vårt inflytande är för det goda? Vi äro antingen på den ena sidan eller på den andra —"Den, som icke är med mig, han är emot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar," sade Mästaren.

Min vän, på vilken sida är du? Begagnar du ditt inflytande för det goda? Församlar du med Gud? Eller begagnar du ditt inflytande för det onda. Förskingrar du med djävulen? Du är på den ena eller den andra sidan. Det betalar sig, för dig att undersöka dig själv inför Gud och finna ut var du är. Stanna och tänk efter hur många själar du, genom ditt inflytande, vunnit för Kristus, i ditt liv. Du har inflytande över själar varje dag, fastän, möjligtvis du är omedveten därom. Du har inflytande över dem genom dina ord, dina handlingar, dina gärningar, ditt utseende, genom hela din varelse. Om du uträttar vänliga handlingar, talar tröstens ord, hjälper någon som fallit, i korthet sagt, om du lever ett Kristus-likt liv leder du själar till Gud. Å andra sidan, om du talar ovänliga ord, strävar helt för dig själv, lever ett ogudaktigt och själviskt liv, leder du själar den orätta vägen

Det är gott för oss, unga kristna, att begrunda och studera ut så många sätt, som möjligt på vilka vi kunna utöva ett stort inflytande och utöva det på det rätta sättet. När vårt dagsverk är gjort och vi hava ett tillfälle, kunna vi sätta oss ned och tänka över dagen, som just gått tillända—tänka efter hur mycket gott inflytande vi utövat, hur många bördor vi burit för andra, hur många hjärtan vi gjort gladare.

Låtom oss vara flitiga, vaksamma, och trägna i bönen. Låtom oss vara vissa på att vårt inflytande går ut för det goda och för Gud.

—J. A. Morrison.

OM JAG BLOTT HADE TID.

En del gossar uppfånga en god bildning under de lediga stunder, som andra vårdslöst bortkasta, liksom en man hopsamlar en förmögenhet med att spara små ting, som andra försmå och förakta. Vilken ung man har så bråttom att han ej kan få en timma om dagen för själv-förkovran?

"Du kommer aldrig att få tid till någonting om du blott önskar dig tid, du måste *taga* tid."

Om ett sådant snille som Gladstone, bar, genom livet, en liten bok i sin ficka, att ej ett oförmodat ögonblick måtte gå honom ur händer, vad borde vi, med vanliga förmögenheter, tillgripa för att bevara de dyrbara stunderna från att gå förlorade?

"Intet är värre för dem, som hava göromål, än besök från dem, som ej hava några," var en Skotsk redaktörs valspråk.

Driv minuterna annars skola de driva dig. Framgång i livet är vad Garfield kallade en "marginals-fråga." Tala om för mig hur en ung man gör bruk av de små trasiga kanterna av tiden medan han väntar på sina måltider, eller väntar på någon, eller efter hans dagsverke är fullbordat, och jag skall omtala för dig vad hans framgång kommer att bliva. Man kan vanligtvis se utav rynkorna i pannan eller uttrycket i ögonen, huruvida han haft för vana att väl använda tiden eller ej.

"Tiden är den mest värdefulla av alla egendomar; själva livet mätes av den." Den man, som ej förlorar någon tid fördubblar sitt liv. Att förslösa tiden är att förslösa livet.

En del förslösa tiden, en del placera den, en del slå den ihjäl. Den dyrbara halvtimme om dagen som många av oss bortkasta, rätt begagnad, skulle rädda oss från den okunnighet, som plågor oss, den inskränkthet och obetydlighet, som alltid åtföljer en uteslutande uppmärksamhet till vår kallelse.

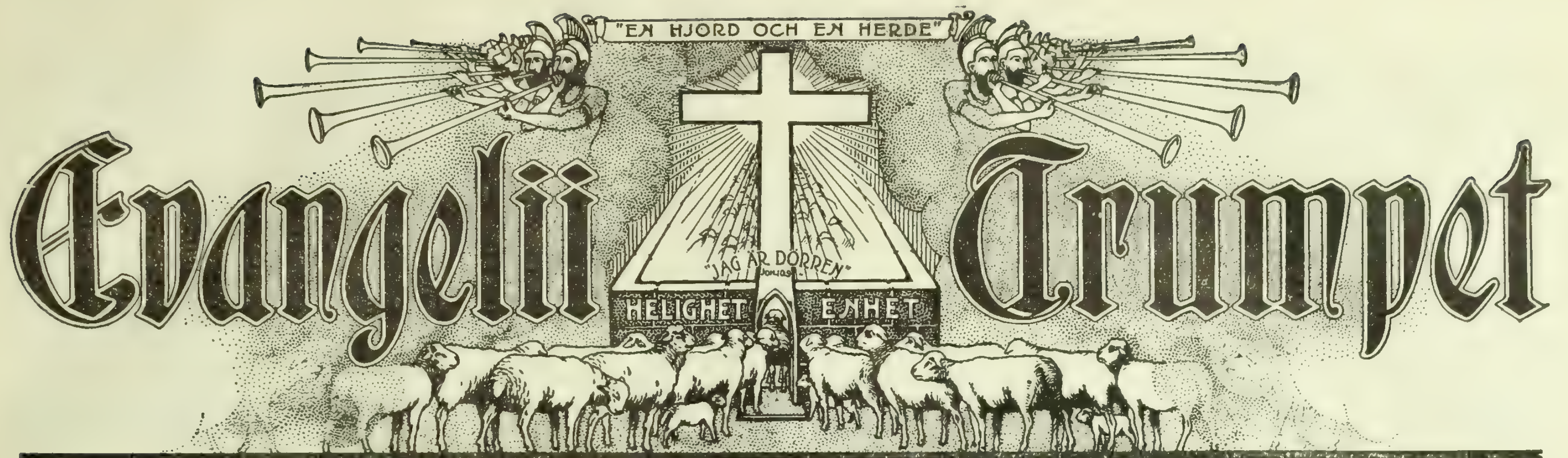
—Utv.

PRÖVELSER.

"Och den tredjedelen skall jag låta gå genom eld; jag skall luttra dem, såsom man luttrar silver, och pröva dem, såsom man prövar guld. Så skola de åkalla mitt namn, och jag skall bönhöra dem. Jag skall säga: Detta är mitt folk. Och det skall svara: Herren är min Gud." Sak. 13: 9. Profeten ser frälsta män och kvinnor, såsom ädla metaller, men de behöva luttring; och prövelser är ugnen. Ädla metaller luttras emedan de äro av stort värde: och det är också, emedan själen är av stort värde, som den käre Mästaren påtager sig arbetet att luttra den från allt dess slagg.

Elden förstör ej, eller ödelägger den ädla metallen: den rensar den och förökar dess värde. Prövelser förädlar människan; därför böra vi ej undvika dem, utan hellre glädja oss i dem; det vill säga vi böra se på den fördel, som prövelsen medför, och glädja oss över den. Prövelsen är för en Gud-hängiven, tillitsfull kristen, en förädlande process; den luttrar själen från allt slagg, så att dygd och nåd från himmeln kan uppfylla den. Då vi äro i luttringens ugn, böra vi betänka att Guds kärleksfulla ögon vaka över oss, och dess mer vi underkasta oss hans vilja, och låta Anden förklara för oss prövelsens avsikt och flitigt söka tillägna oss den ämnade välsignelsen; desto snarare bliver Mästarens avsikt fullbordad och luttringens verk utfört, och prövelsen tagen ifrån oss.

—M. J. Simonsen.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a Maj, 1914. Nummer 9.

JESUS ÄR MED MIG.

Var skulle jag gå utan Jesus?
Han, som är så ljuvlig och kär;
Mitt liv skulle bliva så ödsligt
Om ej Jesus, min Jesus är när.

Om ock stormarne rasa omkring mig
Och högt över böljorna slå,
Då drager jag närmare Jesus
Att där vid hans fötter får ro.

När tjockaste mörker omhöljer
Och jag ingen ljusstråle ser,
Så vet jag dock Jesus är med mig;
Han hör, när till honom jag be'r.

Om ont eller fara mig hota,
Kan jag ändock vara så trygg
Ty Jesus, min Jesus är nära,
Som alltid har omsorg om mig.

Varför skulle jag då ej vägra,
Att skiljas ifrån Hans famn;
Då han allt omkring mig gör stilla
Där jag vilar trygg vid hans barm.

—*Anna Koglin.*

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Forts. fr. föreg. n:r.

Det Nya Testamentet.

Vi hava i vår tid en Bibel innehållande både det Gamla och det Nya Testamentet. Vi hava bevisat att det Gamla Testamentet existerade i bokform före och vid Kristi och hans apostlars tid; men det är nära nitton århundraden sedan den tiden och frågan, som framställes för oss nu är: hur blev denna Bibel överlämnad till oss från släkte till släkte och från århundrade till århundrade? eller med andra ord, huru fingo vi vår Bibel? alldenstund inga av de ursprungliga handskrifterna av apostlarnas skrivelser nu existera så vitt man vet. De bevis, varmed vi kunna lära känna fakta angående tillförlitligheten och äktheten av vår Bibel, erhålla vi genom översättningar, handskrifter och citat från Bibeln av forntida skrivare. Det är likväl en ting, som vi veta utan tvivel och det är att vi nu hava en översättning av Nya Testamentet, som kallas *Twentieth Century Testament* (Tjugonde Århundradets Testamente) på nutids Engelska. Ock så hava vi den Reviderade översättningen av både Gamla och Nya Testamentet daterad 1881—85. Även *The Authorized or King James* (den Bemyndigade eller Konung James) översättningen, daterad 1611. Detta är den, som nu är i bruk. Det är ingen som ifrågasätter att Konung James 1, nästan tre århundraden sedan förordnade att den skulle översättas och tryckas. Ej heller tror man att Konung James, eller någon annan, på hans tid, skrev denna bok för att bedraga folket. Följaktligen måste det funnits några översättningar eller handskrifter äldre än denna. I sanning, titelbladet på vad som kallas den Bemyndigade Översättningen angiver att den är "översatt från det ursprungliga språket; och med de förra översättningarna noggrant jämförd och reviderad."

Vi hava förut nämnt att det Nya Testamentets ursprungliga språk, var Grekiska I omkring det åttonde århundradet, blev några delar av Den Heliga Skrift översatt till Anglosaxiska, och till Engelska omkring det trettonde århundradet. Wyclif, tillsammans med några av hans efterföljare, översatte hela Bibeln till Engelska, från den gamla Latinska översättningen, omkring år 1380; men alldenstund detta var innan tryckeri-konsten uppfunnits, existerade den endast i manuskript-form, till omkring år 1848 eller 1850, då den trycktes. År 1525 begynte William Tyndale utgivandet av sin övesrättning av det Nya Testamentet. År 1534 utgav han en reviderad upplaga av det Nya Testamentet. År 1535 översatte Miles Coverdale, Bibeln från den Schweizisk-Tyska Bibeln och den Latinska översättningen av Pagninus. Detta var den första översättningen av hela Bibeln utgiven på Engelska.. Sedan kom den, som var känd såsom Matthew's Bibel, år 1537; Taverner's, 1539; Den Stora Bibeln 1539; Geneva Bibeln, 1560 Biskoparnas Bibel, 1568; Rein's Nya Testamente, 1582; sedan kom, Den bemyndigade översättningen, 1611. Konung James hade femtio-fyra lärda personer anvisade arbetet att översätta och utarbeta denna Bibel. De voro bosatta i Westminster, Oxford och Cambridge. Det skulle ej särskilt bliva en ny översättning, men bliva bättre ,emedan många fel blivit gjorda i de förra översättningarna. De skulle följa texten i Biskoparnes Bibel med så liten förändirng ,som sanningen i urtexten tillät. De använde texten av Beza's Latin och 1598 års Grekiska Testamente och begagnade även till en stor del Geneva Bibeln av årtalet 1560, och Rein's Nya Testamente av årtalet 1582. De hade ej på den tiden tillgång till de äldre Grekiska handskirfterna, av vilka de mest tillförlitliga hava upptäckts och gjorts brukbara sedan den tiden. Efter dessa äldre hanskrifter blevo funna, ansågs det vara nödvändigt att få en reviderad upplaga för att rätta några fel som tydligt påpekades, genom läsningen av de äldre handskrifterna, och några ,som även fanns hava blivit gjorda av dem, som avskrivit handskrifterna i senare år, fastän det ej var någonting av så allvarlig natur att det förändrade trosbekännelsen eller lärosatserna till någon vidare betydlighet. En annan orsak för denna översättning var att erhålla ett bättre språk, emedan många av de Engelska orden som förr begagnats nu blivit gammalmodiga.

Men nu måste vi gå längre tillbaka än de Engelska översättningarna och se vad vi kunna finna ibland handskrifterna. Handskrifterna äro skrivna på pergament, gjorda av skinn från djur. De likna mycket papper och orden präntades med bläck. Där är två slags Grekisk skrivning, de äldsta äro skrivna i stora bokstäver, som kallas *uncial.* Dessa äro skrivna utan något rum mellan orden vilket gör att de äro ganska svåra att läsa. De äro ej delade i satser, och äro utan interpunktion. Omkring det nionde eller tionde århundradet, begagnades likväl ett annat skrivsätt, som kallas *kursiv* stil, vilken är en slags åt höger lutande stil.

Det finnes unjefär ett hundra av de *uncial* handskrifterna och nära tre tusen av de *kursiva* handskrifterna som kunna undersökas. Av de gamla Grekiska handskrifterna, som funnits, äro "Codex Sinaiticus," "Codex Vatincanus," "Codex Alexandrinus," och "Codex Ephraemi, de viktigaste. Dessa dateras tillbaka till år 300 till 450 e. K. Några påstå att "Codex Vaticanus" är den äldsta, medan andra tro att "Codex Sinaiticus är den äldsta volymen. Det finnes kraftiga bevis för att båda dessa avskrivits från andra handskrifter mellan åren 300 och 400 e. K.

De tre äldsta Grekiska handskrifter i världen är den Vatikanska, Sinaitiska och Alexandrianska. De begagnades ofta då den reviderade översättningen gjordes åren 1881 och 1885; men ingen av dem, begagnades av dem som översatte den Be-

myndigade eller Konung James' översättningen. De två senare handskrifterna upptäcktes och kommo i bruk vid en senare tid och "Codex Vaticanus" var ej tillgänglig vid den tiden. Dessa handskrifter giva oss bestämt bevis för Bibelns tillvaro strax efter den apostoliska tiden. Från apostlarnas tid och deras ursprungliga skrifter, tills dessa handskrifter ,som just nämnts, är unjefär samma tidslängd, som från tiden för Konung James översättning, till tiden för den reviderade översättningen och senare översättningar.

Den Alexandrianska handskriften, den yngsta av dessa tre viktiga handskrifter, bevaras i det Britiska museet. Den skänktes till Charles I av Konstantinopels Patriark, år 1628 e. K. Detta var sjutton år för sent för att begagnas i beredandet av den bemyndigade översättningen. Endast tio blad från det Gamla Testamentet, saknas; men från det Nya Testamentet har tjugo-fem blad förlorats från början av Mattei Evangelium, två från Johannes Evangelium och tre från Korinter breven. Den är skriven med två spalter på varje sida, och den Sinaitiska har fyra spalter.

Den Vatikanska, eller "Codex Vaticanus," som vanligen anses vara den äldsta, som finnes till, har varit i det Vatikanska Biblioteket under, minst, fyra eller fem hundra års tid. Denna handskrifts tidigare historia är ej känd. Den innehåller över sju hundra blad av det finaste velin; unjefär en fot i fyrkant, bunden tillsammans i bokform. Kapiteln 1 till 46, 1:a Mosebok saknas .även Psalmerna, 105 till 127, och allt av Nya Testamentet, efter Ebr. 9: 14. I denna handskrift, äro de tolv sista verserna av Marci Ev. utelämnade. Men av någon orsak är nog rum lämnat på den sidan, visande att skrivaren visste om deras tillvaro; men av någon orsak blevo de ej införda, fastän i andra gamla handskrifter och ännu äldre översättningar, i andra tungomål, desse verser äro synliga; även i de tidiga kyrkofädernas skrifter. Alldenstund denna handskrift bevarats i det Vatikanska Biblioteket av de Romerska Katolikerna, var det ej förr än under senare år, som någon utom de Romerska Katolikerna hade tillgång till den, och i närvarande tid bevakas den mycket försiktigt, och det är svårt att erhålla tillåtelse att undersöka den. Dr. Tregelles, som säges vara en av de mest framstående text-kritiker, gjorde ett försök, flera år sedan, att undersöka handskriften; men han sade att de ej ville tillåta honom att öppna vollymen utan att först undersöka hans fickor, berövande honom av pennor, bläck, och papper. De två präster som lämnats för att bevaka honom försökte fråndraga hans uppmärksamhet ,om han tycktes vara för mycket upptagen av något visst skriftställe, och om han studerade någon del därav, för länge, ryckte de ifrån honom boken. På befallning av Påve Pius IX har ,sedan den tiden, facsimili sidor av den blivit sammansatta, och bundna volymer kan finnas i många av våra förnämsta allmänna bibliotek. Då Broder A. D. Khan och jag begärde att få se originalet nekades det oss till en början. De gåvo oss en facsimili volym, och sade oss att vi kunde se på den originella öppna boken genom ett glas-skåp. Till detta svarade vi, att vi hade en särskild orsak, varför vi önskade undersöka den originella handskriften, emedan vi voro där under ovanliga omständigheter. och förväntades ej underlåta att undersöka originalet. Vi hade allaredan inlämnat våra rekomendations-brev och våra visit-kort visande att vi undersökt handskrifterna i London och Paris, efter någon tvekan framfördes den ursprungliga handskriften och lämnades till vårt förfogande fastän noga bevakat med största försiktighet.

(*Fortsättning.*)

FRUKT.

Gud har satt oss på jorden, för att vi skulle förhärliga hans namn, med att bära frukt för honom. Alla människor bära något slags frukt ,antingen ond eller god. Det är därför av största nödvändighet att se till vad slags frukt vi bära, Ljusets eller dödens frukt. Syndens lustar verka till att bära dödens frukt och änden är en evig förtappelse, medan ljusets frukt har välsignelse med sig för tid och evighet. "Ljusets frukt är i all godhet och rättfärdighet och sanning." Ef. 5: 9.

Ljusets frukter visar sig, och äro synliga Likaså äro även dödens frukter synliga emedan våra gärningar äro frukter av vårt liv. Köttets gärningar äro uppenbara, och de äro skörlevnad, orenhet, liderlighet, av gudadyrkan, trolldom, fiendskap, trätor, avundsjuka, vrede, partisinne, söndringar, tvedräkt, avund, mord, dryckeslag, gillen och annat sådant, varom jag förut säger eder, såsom jag ock förut har sagt, att de som göra sådant, skola icke ärva Guds rike. Men Andens frukt är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhålsamhet. Gal. 5: 19—22. Här är en tydlig framställning av de två slags frukter så att ingen behöver vara i ovisshet om vilket slag de bära.

Det är Herrens vilja att alla människor skulle bära Andens frukt. Men för att kunna bära denna frukt måste vi först bliva grenar på trädet, och förbliva där; ty Jesus säger: "Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, med mindre han förbliver i vinträdet, så icke heller I, med mindre I förbliven i mig." Han är stammen varifrån grenarne draga sin näring; det är därför möjligt för mig och dig att bära frukt för Gud, och därmed förhärliga Guds namn Han säger att han har utkorat oss, och bestämt oss, att vi skola gå åstad och bära frukt, och att vår frukt skall förbliva; på det att vadhelst vi bedja Fadern i Jesu namn, det skall han giva oss.

Vilka dyrbara löften den gode Guden har givit oss, både för detta livet och för det tillkommande. Psalmisten säger att den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där de bespottare sitta, utan har sin lust i Herrens lag både dag och natt. Han är såsom ett träd, planterat vid vattenbäckar ,vilket bär sin frukt i sin tid, och vars löv icke vissna; och allt vad han gör det lyckas väl. (Psa 1: 1—3.) Alla människor önska att hava lycka, och här är ett löfte om att hava lycka uti allt vad vi göra; men då måste vi taga Herrens väg. Om vi så göra skola vi få en full tillfredsställelse i hjärtat. Ära vare Gud.

—C. H. Gisselbeck.

ÖVERNATURLIGA FÖRETEELSERS URSPRUNG.

I alla tider hava olika slags övernaturliga företeelser förekommit. Företeelser som härflutit från övernaturliga ursprung, och som kallats underverk. Även i vår tid se vi och höra mycket om olika slags underverk. Dessa företeelser hava stort inflytande på det andliga området, emedan de anses som uppenbarelser från ande-världen. Så. för exempel ,finnes många människor hos vilka övernaturliga företeelser uppenbaras såsom för exempel att bota sjuka, tala med främmande tungomål etc. Dessa människor göra i allmänhet.anspråk på att dessa yttringar härflyta från Gud, och att de äro bevis på Guds Andes inneboende hos dem. Isynnerhet finnes det dem som lägga stor vikt på att, "tala med tungor" och farmhålla detta som ett bevis på att de undfått den Helige Ande.

Om vi noga betrakta Guds Ord, våra fötters lykta och ljuset på vår stig, skola vi lära förstå huruvida dessa påståenden äro helt tillförlitliga. Fastän det är sant att den Helige Andes inneboende uppenbaras uti att göra underverk av olika slag; likväl är det även sant att Satan har stor makt att, genom sina verktyg, uträtta underverk. I 2 Mos. 7:e kapitel kunna vi läsa om, att, då Mose och Aron genom Guds makt utförde det underverket, att en stav förvandlades till en orm, kallade Farao till sig "sina vise och trollkarlar och dessa, de egyptiske spåmännen, gjorde ock detsamma genom sina hemliga konster." Altså se vi att ondskans makter hade makt att göra märkvärdiga underverk i Gamla Testamentets tid. Satans makt och konster har ej förminskats sedan den tiden; utan hellre tilltagit. I Joh. Upp. 12: 12 kunna vi läsa: "Ve jorden och havet! Ty djävulen har stigit ned i stor vrede, vetande, att han icke har lång tid." Detta var en uppenbarelse för Johannes av vad som skulle ske på världens sista tid. Djävulen uppenbarar ej sin vrede med att visa sina "klövar och horn" utan med att "förskapa sig till en ljusets ängel." Vi läsa i Matt. 24: 24, "Ty falska Krister och falska profeter skola uppstå och göra stora tecken och under, så att de, om möjligt, skola vilseleda även de utvalda."

Detta var Jesu förutsägelse om vad som skulle hända i kommande tider, och, i sanning, vi se det uppfyllas i våra dagar. I Matt: 7: 22. 23 säger Jesus: "Många skola säga till mig på den dagen, Herre, Herre, hava vi icke i ditt namn profeterat och i

ditt namn utdrivit onda andar och i ditt namn gjort många kraftiga gärningar? Och då skall jag bekänna för dem: Jag kände eder aldrig; gån bort ifrån mig I ogärningsmän.'' Alltså se vi att underverk kunna, ja, skola utföras, som Gud ej har något att göra med.

I Lukas 13:e kapitel kunna vi läsa en berättelse om en kvinna som, ''haft en vanmaktsande i aderton år, och hon var hopkrumpen och förmådde icke fullt räta sig upp.'' Jesus sade om henne: Denna, som är en Abrahams dotter, vilken Satan har hållit bunden, se, nu i aderton år.'' I berättelsen om Job, se vi att Satan, ''slog Job med svåra bulnader, ifrån fotbladet ända till hjäsan.'' Av dessa och flera Bibelställen se vi att Satan har makt att lägga sjukdomar och plågor på människorna. Allednstund detta är sant; vore det någonting otroligt att han skulle taga bort dessa sjukdomar och plågor om han kunde därmed bedraga människorna, med att få dem tro det vara genom Guds makt, och sålunda få dem att tro på dem, som han begagnar som redskap, och antaga deras vilseledande läror? Visserligen icke.

Vad angår påståendet att den som ej ''talar med tungor'' eller har gåvan att bota sjuka, ej har den Helige Ande, finna vi uti 1 Kor 12:e kap. att man kan hava den Helige Ande utan att hava dessa gåvor: ''Ty åt en gives genom Anden att tala vishet, åt en annan att tala kunskap efter samme Ande, åt en annan tro genom samme Ande, åt en annan gåvorna att bota sjuka genom samme Ande, åt en annan kraftverkningar, åt en annan profetia, åt en annan bedömande av andar, åt en annan åtskilliga slags talande med tungor, åt en annan uttydningen av det med tungor talade. Men allt detta verkar den ene och samme Anden, utdelande åt var och en sitt, såsom han vill..... Icke äro väl alla apostlar? Icke äro väl alla profeter? Icke äro väl alla lärare? Icke hava väl alla verkande krafter? Icke hava väl alla gåvorna att bota sjuka? Icke tala väl alla med tungor? Icke kunna väl alla uttyda?'' Detta gör det tydligt att man kan hava den Helige Ande utan att hava gåvan att ''tala med tungor.''

I Matt. 7: 15—21, säger Jesus: ''Vakten eder för de falska profeterna,....av deras frukt skolen I känna dem.... Icke skall var och en inkomma i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre, utan den som gör min Faders vilja, som är i himmeln.'' Se detta, att göra Guds vilja, lyda Guds ord, är beviset på ett sant kristet liv. Om någon har makt till att ''förflytta berg'' men ej har den sanna Guds kärlek, eller lyder Guds bud så är han ''intet.'' Människor kunna understundom uppföra sig mycket älskvärda, kunna göra många goda gärningar etc., men likväl kan det vara frukter som äro, likt frukterna på ett julträd, blott ''fastknutna'' och ej frukter som ''växa,'' på dem, naturligt. Då vi söka känna människor genom deras frukter låtom oss göra oss förvissade om att dessa äro naturliga och komma från hjärtat. Måtte Herren hjälpa varje ärlig själ att taga sig till vara, för Satans konster,att han ej må bedragas och omsider gå förlorad.

—L. P. Peterson.

PRÖVNINGAR.

Kanhända att icke något nytt kan sägas om prövningar, men kanske att någonting gammalt kunde bliva uppmuntrande. ''Och vid midnatten bådo Paulus och Silas och lovade Gud med sång, och fångarne hörde dem.'' Har du någonsin tänkt dig dessa två bröders tillstånd? De hade troget åtlytt Gud, predikat sanningen, helat de sjuka, utdrivit djävlar, och emedan de hade gjort detta blevo de piskade med många slag, ''kastade i fängelse,'' ''kastade in i det inre fängelserumet,'' och ''deras fötter fastsattes i stocken.'' Utan tvivel voro de kalla och hungriga, deras ryggar voro ömma och blödande, fängelset fuktigt, luften oren, och stället otrevligt och ohälsosamt. Men knotade de och klagade, och sade till var andra: ''Detta är förfärligt svårt; jag vet icke om jag har nåd nog att gå igenom till änden eller icke? ''Ack, nej, i själva midnattstimman, då deras prövning var störst bådo de och sjöngo lov och pris till Gud. Vilken lärdom! Huru lätt faller det sig icke för oss i den mörkaste midnattsstunden att se på våra prövningar, istället för att se på Jesus och hans löften. Om vi, liksom Petrus börja att se på vågorna, komma vi att sjunka och måste utropa: ''Herre fräls mig, jag förgås.'' Huru mycket bättre att se stadigt på Jesus, ''trons begynnare och fullkomnare,'' och i den mörka midnattsstunden, bedja och lovsjunga Gud.

Fienden försöker att på många vis få oss att giva upp i prövningen. Om han icke kan få oss att klaga på Herren eller att se uppå vågorna, vill han försöka att skrämma oss. Han går på bergsidan högt över oss så att säga, och rullar en stor sten efter oss, och menar därmed att krossa eller nedstämma oss. När klippstycket kommer utför berget går det sönder, och när det kommer till oss suga vi honungen ur det och skratta åt djävulens nederlag. Ära vare Gud!

En annan väg på vilken han försöker skada oss, är att han försöker att få oss in i en het ugn och får oss att bekymras och ängslas. Jag tror att jag har nämnt förut om den syn jag hade en gång om gungstolarne. Våra tvillingflickor voro sjuka och min man hade rest ut i Vestern. Även fastän Gud hade försett mig med kära vänner och händer att hjälpa och dela ansvaret och omsorgerna med mig, såg Gud för gott att taga mig genom prövningar. Under en av dessa händelser gav Gud mig synen. Jag såg många fint stoppade gungstolar. Var och en av dem såg så lockande och inbjudande ut för en trött moder som jag var. Men det bästa av allt var de löften, som voro tryckta på var och en av dem. Jag kan icke komma ihåg mera än två, en av dem var ''Min nåd är dig nog;'' en annan var: ''För dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa.'' Min själ var så vederkvickt, och jag sjönk djupt ned i min bekväma stol tackande Herren för att han har haft omsorg om mig, och var uppmuntrad. Djävulen önskar att hava oss sitta på otrons, fruktans ängslans hårda stol hela dagen; men vi hava så många goda stolar att sitta i att djävulens stol är icke lockande eller behaglig för oss; det vill säga, att vi hava så många dyrbara löften att vila uppå.

Ett annat sätt varpå djävulen försöker att komma oss på fall är att få oss försöka komma ur frestelserna så kvickt. En gång hade jag en prövning och många gånger fann jag mig själv bedjande: ''O Herre, tag bort denna prövning.'' Till sist tycktes det som Herren sade till mig: ''Du tyckes vara mer ängslig att komma ut ur denna prövning än att erhålla välsignelsen av densamma.'' På en gång såg jag punkten, och tackade Herren med tårar och sade till honom att låta elden vara tills hans hjärta var belåtet, och jag kunde säga honom amen och prisa honom för den. Det var förunderligt hur snart jag kom ut ur prövningen. När du kom ut ur en prövning kände du dig icke som om du var i skuld till Gud? Med andra ord, kände du dig icke efter det att prövningen var förbi, som om du icke varit nog tacksam medan prövningen varade. Låtom oss vara tacksamma och prisa Herren vid midnattsstundens prövning.

Gud har förutsett att prövningar skulle fullkomna hans härliga karaktär i oss för att skönheten av hans nåd skulle bliva sedd i mänskligheten. Om vi motstå och motarbeta prövningarna göra vi Guds plan om intet, giva rum för djävulen, och röva våra egna själar. Om vi förhålla oss stilla och giva Gud äran genom allt vi genomgå, kommer det att behaga Gud, giva djävulen nederlag, och föröka vår egen erfarenhet. Låtom oss vara trogna, att Gud kan anförtro oss med några få goda prövningar. Somliga människor se uppå deras prövningar såsom voro de en orm eller skorpion, någonting att hata och avsky. Låtom oss anse Guds skickelser bättre än så.

För en liten tid sedan hade jag en svårare prövning än jag någonsin haft. Under det att jag gick igenom den förundrade jag mig över den underbara nåd, som jag erhöll för att styrka mig. Nästa morgon mötte jag en syster, som sade: ''Jag kände mig så bördad och benägen att bedja för dig i går.'' Under det att vi talade förstod jag att det var just samma stund, som jag hade min prövning. Jag förstod orsaken varför jag erhöll en sådan underbar nåd, som styrkte mig just i prövningens stund. Min trogna syster var i bön för mig och det rörde Guds hjärta så att han hjälpte mig. Genast uppsteg i mitt hjärta en djupare kärlek för denna syster än någonsin förut och jag lärde att sätta värde på henne. Ser du skönheten i Guds plan? Måtte våra hjärtan alltid vara i förbindelse med honom, så att vi kunna därigenom dela andras bördor och ansvar.

—N. H.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - - Redaktör
C. J. FORSBERG, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE, och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Eller till A. SIMONSON, GÖTA.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt ær

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks Halvt år 60 Copecks

Önskar du bliva ärad och upphöjd; var ödmjuk. "Ödmjuken eder därför under Guds mäktiga hand på det att han må upphöja eder i sinom tid."

◆◆◆

Vill du hava ro till din själ; bliv ödmjuk. "Lären av mig ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat, och I skolen finna ro till edra själar," sade Jesus.

◆◆◆

Vill du hava nåd; bliv ödmjuk. "Gud står emot de högfärdiga men de ödmjuka giver han nåd."

◆◆◆

Vill du hava Gud inneboende? vill du vandra med Gud? vill du få dina böner besvarade? var ödmjuk. "Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid, han vilkens namn är: 'den Helige:' Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande." —L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Det speciella anbudet, å sjunde sidan, kommer snart att upphöra; du gör däför väl uti att benytta dig därav i dag. Gör även din granne bekant med det. Böckerna kunna bliva Eder till outsägligt stor välsignelse.

◆◆◆

Vi försöka, med Guds hjälp, att gora tidningen mer uppbygglig och till allt mer hjälp än någonsin förr och äro därför glada att prenumerant-listan hastigt förökes. Men det finnes tusenden av Skandinavisk-talande människor, som denna härliga sanning ännu ej nått, kanske du kan vara ett fortskaffningsmedel att befordra denna sanning till några flera.

◆◆◆

Många, utan tvivel, iakttaga med intresse, bortskaffandet av de mörka fyrkanterna och införandet av ljusen å femte sidan. Vill du ej bedja Herren hjälpa dig att borttaga en eller en del av en fyrkant, och sålunda sända Evangelium till de fattiga och till dem, som sitta bakom fängelse-gallren? "Så vitt I haven gjort det mot en enda av dessa mina minsta bröder, haven I gjort det mot mig," sade Jesus.

◆◆◆

Evangeliets härliga ljus uppskattas, av några åtminstone, som det följande bevisar: En man beställde en omgång kläder från en skräddare, vilken, när kläderna skulle sändas även sände honom ett exemplar av Evangelii Trumpet. Han läste och grät och prisade Gud för en sådan tidning och sade för sig själv: "Dessa människor hava kristendom." Denne man sökte och fann frälsning och fröjdar sig nu i sin frälsnings Gud

Anna Koglin.

Broder C. J. Forsberg, som är ett troget Herrens vittne och under en längre tid tjänat Guds församling här i nordvästern, känner det vara Guds vilja att resa till Skandinavien för att predika ett helt Evangelium om frälsning från synd och sjukdom. Under att behoven äro stora här i landet och många dörrar öppna, kunde någon tänka: varför resa till Skandinavien? där predikas ju så mycket. Ja, om än där predikas mycket; predikas ett fullt Evangelium, med åtföljande tecken, endast litet. Fördärvliga, partiska läror hava gjort sig gällande och människobud och stadgar läras och åtlydas istället för Guds rena och tydliga ord. Folket, och isynnerhet de unga, vända sig med förakt och misstro bort ifrån en kristendom, som ej är lik Kristus. Fritänkeri och Gudsförnekelse gör stora framsteg. Under allt detta, är där många ärliga själar som gått från "berg till höjd," vilka nu söka efter den "gamla, goda vägen," och Gud har lovat, att sända dem herdar, efter sitt sinne. Alla, som äro intresserade i att efterkomma Jesu befallning: "detta Evangelium måste predikas för alla folk," kunna nu hjälpa till att fortskaffa Brodern på ett Herren värdigt sätt; ty för namnets skull har han givit sitt liv och sin tjänst och följaktligen ej lagt sig tillgodo med kassa. Penningar, till hjälp för Broder Forsberg's resa och underhåll kunna tills vidare, sändas i money orders till C. J. Forsberg, 2132 Grand Ave., New York City, N. Y.

—Red.

Albert Dahlström, den bekante förespråkaren för mycket fri kärlek under ett slags religiösa former, känd som stiftare av ett samfund, vilket kallar sig "de heliga," förklarades den 13 dennes av domstol i Seattle, Wash., skyldig till brott mot Manns "vita slav"-lag. W. R. Bryon, justitiedepartemangets specielle agent, uppgav sig ha en lång lista på unga svenska kvinnor, som D. omvändt till sin tro och sedan levat tillsammans med i Chicago och Rockford, Ill., St. Paul, Minneapolis och Eggleston, Minn., samt Denver, Colo.

Ovanstående är en del av ett utklipp som en av våra prenumeranter sänt oss, och säger att han hämtat det ur "Svenska Canada-Tidningen."

Insändaren säger vidare att en del av hans grannar påstå att ovannämnda sekt står i förening med oss. Vi vilja härmed upplysa alla, som fått en sådan uppfattning, att detta påstående är helt och hållet ogrundad. För det första, tillhöra vi ej någon "sekt." Alla, som arbeta här i tryckeriet, såväl som alla andra över hela världen som äro frälsta, blivit pånyttfödda och äro Guds barn, tillhöra Guds Församling. Till denna Församling hör ingen, som ej lever ett rättfärdigt och ärbart liv, sak samma vad de än månde kalla sig. —Red.

KORRESPONDENS.

"Jag vill nu tacka för tidningen som kommer mig till handa i rätt tid, och får säga att jag får mycket gott av densamma. Jag vill därför, nu sända den till min gamla moder i Sverige."

* * *

"Jag har fått mig Trumpeten tillsänd för tre månader, och tackar hjärtligt för den, och sänder prenumeration för mig själv och till en i Gamla Landet."

* * *

En syster skriver: "Jag vill vittna om hur mycket gott *Evangeli Basun* (Dansk-Norsk) har gjort mig. Den är min tyste predikant. Den är god till att varna mot det onda och även till att trösta, uppmuntra och visa vägen till det goda. Den som älskar Guds Ord måste också älska eder tidning alldenstund den framhåller Guds sanningar."

* * *

"Jag vill härmed förnya min prenumeration och taga tillfället i akt att tacka för den välsignelse jag erhållit i läsandet av *Evangeli Basun*. Jag tror att tidningen har hjälpt många ut ur villfarelse, och att många lärt förstå att de kunde bliva frigjorda från synden, genom att mottaga frälsningen i Jesus och låta honom taga sin boning i deras hjärtan."

* * *

"Hur glad jag var att få de sköna Sions Seger Sånger. De hava varit mig till stor tröst och uppmuntran, såväl som traktaterna och den förträffliga boken "Hjem, Helbred og Lykke."

* * *

"En gammal syster, som läst Trumpeten en längre tid, men som nu gått till sin eviga vila, var så svag när den sista Trumpeten kom, att hon orkade ej läsa den, men bevisade sin tacksamhet för densamma genom att kyssa den."

* * *

"Tack för alla tidningar (Trumpeten), den är det bästa jag kan få, jag är glad för varje gång den kommer. Jag är så glad, att I icke, i Trumpeten gören någon medelväg, utan framhållen hela sanningen, det är så skönt att få läsa den; det är en vila i stormen."

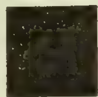
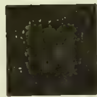
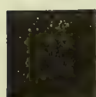
FRÅN ARBETSFÄLTET

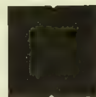
St. Paul Park, Minn., den 21:a April.

Sedan jag sist skrev för Trumpeten, har jag besökt följande platser: Marathon, Iowa; Carthage, Hitchcock och Albert Lake, S. Dak. samt Princeton, Minn. Intresset för Guds Ord var gott på alla dessa platser. I Hitchcock var interesset särskilt gott, och skulle jag önskat att fortsätta där en längre tid; men vår-arbetet påbörjades vilket gjorde, att folket ej gärna kunde komma till mötena. Två själar sökte Gud där.

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

Det var mig till stor uppmuntran, att få besöka syskonen i Albert Lake, S. Dak. Det är över två år sedan jag var där sist. Vi hade fyra goda möten tillsammans. Gud välsigne sina barn där. Från Albert Lake reste jag hem och var hemma två dagar, efter vilket jag, i sälskap med Broder O. T. Ring, reste till Princeton, Minn., var vi hade några goda möten; men på grund av ruskigt väder och smuttsiga vägar, kunde ej folket komma till mötena, som verkligen önskade komma.

Efter en lång betänkningstid och bön till Gud, har det blivit tydligt för mig, att Herren vill sända mig till Skandinavien i sommar. Jag har haft brev från Bröderna där att komma, men har ej haft det bestämt om det verkligen var Guds vilja, men Herren har nu gjort det klart för mig, att så är hans vilja. Jag har talat med bröderna här och på andra platser om saken, och de äro eniga med mig, i det de tro det vara Guds vilja för mig att resa. Om vägen är öppen för mig, så önskar jag resa från New York sist i Maj eller de första dagarna i Juni, för att hinna fram i tid för mötet i Göta, Sverige, som kommer att hållas sista delen av Juni, med början den 21:e. Om någon önskar mig besöka släktingar i gamla landet, så var god sänd mig deras adress, så skall jag göra mitt bästa i att besöka dem. Jag kan ju ej låva att besöka alla, men vill göra mitt bästa. Min adress är 2132 Grand Ave., New York City, N. Y.

Eders och Herrens tjänare, C. J. Forsberg.

VITTNESBÖRD.

Joliet, Ill.

Dyra syskon i Kristus: Vill på detta sätt uttrycka min tacksamhet för Trumpeten som jag fått nu i två år. Herren vet mina behov. Jag är, pris ske Gud, frälst av nåd och född på nytt till ett levande hopp. Oh! hur lycklig jag är, ty Jesus har blivit mitt allt. Min kropp är bräcklig; ja, nära graven, så dömd av mänsklig vishet, men hur det är från Guds sida vet jag ej; men vilar vid: "Herre icke min vilja utan din." Den som älskar Gud, tjänar allt till det bästa. Ja, jag kan säga amen därtill. Jag har fått erfara, vad Guds ord lärer i Ebr. 12—11. Då Trumpeten kommer läser jag först om gudomlig helbrägdagörelse. Det är vad jag önskar få ljus uti. Jag har läst om hur dem som trott, fått hälsa igen. Det synes så klart för mig ibland, men när jag slutar bedja bliver det, "din vilja och ej min." Jag vill bedja om förbön. Jag är ej 30 år ännu; har ett barn. Vill endast bli frisk för att bli en god fostrarinna för mitt barn och ett sant vittne för Gud. Min tro är, att om Gud ser det bäst, så blir jag frisk. Och åter, Gud kan göra mig nyttig, så jag är liksom vacklande. Doktor har jag ej nu, jag fick den övertygelsen att jag måste lita på Gud för min helsa. Var nära att gå till läkare en tid sedan; jag ropade till Gud hur att göra, och det blev så jag ej gick. Gud lät mig få Jer. 17:e kap. 7—8 v. och mycket annat.

Vill sluta med tack av hjärtat; tidningen gör mig mycken nytta. Skall vara glad få ha den. En syster i Herren, Clara Lindström.

Hoghenden, Alta. Canada.

Nådesyskon i Herren! Jag vill uttrycka min tacksamhet till Gud. Han har frälst min själ, satt mina fötter på klippan Kristus och givit mig arvslott bland de heliga. Prisad vare Gud!

Vi hava haft möten här hela vintern, en eller två gånger i veckan, och Gud har välsignat. Kära Guds barn, bedjen för oss och den lilla verksamhet som bedrives här.

Jag värderar Evangelii Trumpet och Evangeli Basun; de äro tidningar, som kan rekomenderas. Måtte Gud välsigna alla, som nedlägga arbete eller penningar på dem.

En kär hälsning till tidningens alla läsare. Eders i Herren, Peter Lindahl.

Göta, Sverige.

Herren bevare vår utgång och ingång från nu och till evig tid. Amen! Jag är glad över att återigen få skriva några rader i den kära Trumpeten. Det är en glädje för mig varje gång jag läser densamma; ty det styrker min tro, och uppmuntrar min förtröstan på Herren, särskilt när jag läser om gudomlig helbrägdagörelse. Ja det styrker min tro, ty jag har själv prövat att Herren är den store läkaren, över alla läkare för den som tror. Jag har många gånger framburit mina barn till Herren och han har gjort dem friska; prisat vare Hans namn. Han är en sådan underlig Läkare, ty det kostar ingenting att tala med honom, bara ett ödmjukt och uppriktigt hjärta så hör han. Receptet kostar ingenting, ej heller medicinen, annat än ett helt uppoffrat liv i lydnad till Herren. Prisat vare Hans heliga namn! Det är över tre år sedan Gud fick frälsa min själ, men jag har aldrig ångrat att jag lämnade mig i Herrens hand; och jag är mer bestämd nu än någonsin att följa Lammet varhelst det går. Herren är densamme nu, som fordom, han går fram och frälsar själar både här och på andra platser; ty Herren har gått ut för att segra och det hava vi förnummit på denna plats ty alla Guds barn bliva mer och mer ivriga att tjäna Herren, och min innerliga längtan är att bli så fylld med Guds Ande att jag kan bliva allt mer och mer nyttig i Herrens vingård. Ja, att jag kan med tålamod taga korset på och följa Honom för varje dag.

Jag är glad över att Herren nar fått leda många av sina barn ut i det sanna ljuset, och att han har fått frälsa oss från sekter och partier; ty jag finner inte på något ställe i Bibeln där det talas om att Guds folk skall tillhöra sekter; ty Herren har inte mer än en församling på jorden, och Bibeln benämner den med namnet: "Guds Församling" och jag är glad att kunna säga att jag vet att jag har mitt namn skrivet i himmeln, vilket är det bästa av allt, ty då behöver jag ej frukta när Herren kommer; ty då bliver det en glädje för alla dem, som vänta Hans tillkommelse, att få flytta hem och taga i besittning de boningar som han har tillrett åt de sina: O härliga dag! Men på samma gång jag väntar den dagen så bävar jag vid tanken på alla dem som inte känna Jesus såsom sin personlige Frälsare. Det bliver en svår dag för dessa, när han skall säga till dem: "Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar." Men till de sina skall Han säga: "Kommen, I min Faders välsignade och tagen i besittning det rike, som eder är tillrett från världens grundläggning." Ja vi få säga med alla heliga: Halleluja åt Lammet "som har köpt oss åt Gud" med sitt blod! Måtte Herren hjälpa mig att bliva ett medel uti [illegible] hand till någon själs frälsning, ty jag önskar så innerligt att hava någon kärva med mig hem. En ringa syster i Herren, Charlotta Thyden.

Vet du att tiden går hastigt förbi?

Vet du att Herren skall komma och kommer snart att uppenbaras?

Vet du att en slutlig räkenskapsdag väntar var och en?

Vet du att på den dagen måste vi göra räkenskap för varje handling som vi gjort här på jorden?

Vet du att för varje sekund lämna själar detta livet och ingå uti det okända för att där förbida domedagens morgon?

Vet du att de flesta av dem, som lämna denna världen, möta dödens förfärliga verkligheter oberedda?

Vet du att det fines dem som oroligt vänta på Evangelii budskap, ja, till och med i våra s. k. kristna länder?

Vet du att vi som hava sanningen äro till en del ansvariga för dess befordran till andra?

Vet du att där är något för dig och mig att göra?

Det behöver ej sägas att alla Guds kära barn veta att dessa äro allvarliga sanningar; i det de passera revy för vårt sinne frågas, **vad skola vi göra att begagna de dyrbara stunderna på ett mer förmånligt sätt för Herren?** Folk tro att världen bliver bättre; men i denna tidsålder då fienden vaggar människorna till sömns i deras andliga vaggstol, måste vi, såsom Guds folk, vara verksamma, och vaksamma angående hans listiga ränker, annars komma även vi att slå oss ned uti ett liv av lättja, glömmande att i den kristna striden måste det kämpas. När intet utföres behöves ingen ansträngning; men då något skall göras behöves enträgen bön, mycket arbete och oförtröttat nit.

Kunna vi, såsom den Högstes heliga, känna det maktpåliggande ansvar, som vilar över oss? Veta vi att mycket fordras av oss? Vi äro världens ljus, och, såsom sådana, brinna ljusen klart eller hålla de på att gå ut? Är där något som förorsakar våra ljus att lysa matt? Måtte vi ej göra något, som skulle förorsaka någon att vända sig bort ifrån Herren; men måtte strålar av ljus ifrån vårt dagliga liv, vara såsom en ledstjärna, vilken visar till Den, som så innerligt längtar efter dem, som vandra borta

Låtom oss allvarligt tänka över de ovan tecknade tankar, kännande vårt ansvar här i världen, och må vi kärleksfullt, villigt, tillitsfullt och förtröstningsfullt lämna oss själva helt uti Mästarens händer, vetande att han har en plats för oss att fylla.

—Laura C. Lindell.

ETT GOTT RÅD TILL PREDIKANTER.

Predikanter finna sig ofta i ett förhållande, till sina församlingar, som bidrager till att omintetgöra ändamålet med deras verksamhet. De förlora synbarligen sikte på deras verkliga ändamål i livet. Sådant, var erfarenheten, säges det, av en ung predikant, i en universitets-stad, vars församling innehöll professorer i vetenskap, litteratur och historia. Den unge predikanten sökte råd hos sin fader, som var en gammal och ärfaren predikant, omtalande sina svårigheter sålunda:

"Far, jag är hindrad i min tjänstgöring, i den predikstol varest jag nu predikar. Om jag citerar något från geologi, då sitter Prof. A., lärare i denna vetenskap, rätt framför mig. Om jag begagnar en illustration från den Romerska mytologien, då är där Prof. B. redo att ertappa min bristande noggrannhet. Om jag anför såsom exempel någonting i Engelsk litteratur som behagar mig, skrämmes jag, av närvaron, av den lärde mannen, som lärer den branchen. Vad skall jag göra?"

Den skarpsinnige, gamle mannen svarade: "Bliv ej modfälld; predika Evangelium. Möjligtvis veta de mycket litet om det."

—L. K. Morgan.

GUDOMLIG HELBRAGDAGÖRELSE.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE, KONTRA, ANDRA METODER.

"Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom." Jak. 5: 15.

Vi tro att orsaken varför människorna ej mera allmänt antaga läran om Gudomlig helbrägdagörelse—likt många andra Bibelns lärosatser—är emedan de ej förstå den och taga sig ej tid till att undersöka den. En kort förklaring av denna betydelsefulla, Församlingens förrättning kunde möjligtvis vara gagnelig.

Gudomlig helbrägdagörelse, såsom därom läres i det inspirerade Ordet och utövas i Guds Församling, måste urskilljas från såkallad Tros-helbrägdagörelse, besvärjelser, *Christian (?) Science*, och andra former av inbillat helande. Tros-helbrägdagörelse såsom vitt och brett begagnad, är till största delen grundad på inbillning. Metoden att bota medelst besvärjelser är huvudsakligen grundad på en inneboende kraft eller förmåga, hos någon särskilld individ att ut rätta underverk genom att "säga ord" över den lidande personen; *Christian Science* är grundad till en stor del uppå teorien av Sinnets överlägsenhet över materien, och tron att sjukdom, plågor och lidande äro sjukdomar endast i sinnet, äro ej verkliga, utan inbillade, och att med att envist tro att åkomman i fråga ej verkligen existerar utom i sinnet är att omsider vinna seger över den, och den är botad.

Vi äro ense om att sinnet har ett mycket stort inflytande över kroppen, att glättighet befordrar hälsa, och att många utav människosläktets sjukdomar äro till en stor del inbillade, men bortskaffandet av sjukdom medelst sinnets inflytande, medelst glättighet och inbillning, är ej Guds sätt att helbrägdagöra. Själva grunden av alla de ovannämnda metoderna är oriktig; och om grunden är oriktig, är hela byggnaden oriktig.

Gudomlig helbrägdagörelse, såsom därom läers i Bibeln och utövas i Guds Församling i vår tid, är grundad på den säkraste grund i världen, näml. Guds oföränderliga löften Hela strukturen av den kristna religionen—rättfärdiggörelse, helgelse, helbrägdagörelse, uppståndelse—står eller faller uppå sanningen eller osanningen av detta Ord, och det står eller faller allt tillsammans. Om Gud är mäktig att med ett ord tillsäga oss våra synders förlåtelse, varför skulle det anses någonting omöjligt att tillsäga oss våra sjukdomars botande? Om Gud är mäktig att i uppståndelsen församla alla de döda på land och i hav, varför skulle hans makt att hela de sjuka ifrågasättas?

"Trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom." "Himmeln och jorden skola förgås, men mina ord skola icke förgås." "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet" "Han, som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister." Gud kan icke ljuga, hans ord är sannt och kommer att bestå i evighet; och på dessa och många andra oförgängliga löften grunda vi vår tro på gudomlig helbrägdagörelse av kroppen, och på samma Bibel grunda vi vår tro på själens frälsning och kroppens uppståndelse.

Gudomlig helbrägdagörelse, som vi hava bevisat, är ej ett foster av inbillningen, att utöva sinnets makt över materien ej heller en särskilld kraft av någon man eller något helande system utfunderat av människor, men är grundad på, tro på Gud förorsakad av vår lydnad till Guds Ord. Stiftarinnan av *Christian Science* blev rik, genom praktiserandet och lärandet av hennes system. Dem, som lära den äkta, Bibelns, gudomliga helbrägdagörelse, begära ej någon betalning för att bedja för de sjuka; de göra ej anspråk på att vara i besittning av någon särskilld uppenbarad plan för helande; de göra ej anspråk på någon särskilld överlägsenhet över sina bröder. Där är ej någon ofattlig hemlighet angående gudomlig helbrägdagörelse; var och en som vill, kan äga den; den är själva enkelheten. De erfoderliga egenskaperna hos en kandidat för helbrägdagörelse av kropen äro dessa: lev rätt—"Han vägrar icke dem något gott, som vandra i ostrafflighet." (Psa. 84: 12.) "Trons bön skall rädda den sjuke; och Herren skall återställa honom" (Jak. 5: 15); tro—"Om du kan tro—allt kan ske för den, som tror." Mar. 9: 23.

Sakta men säkert kungöras dessa underbara sanningar till förmån för de lidande, och i vår tid finnes tusenden, som bliva helade utan medicin, utan peningar och kostnad, och de mest olärda, lika väl som de mest höglärda kunna åtnjuta dess välsignelser.

—A. T. Rowe.

Helad—själ och kropp.

Tunga kan ej omtala allt vad Herren har gjort för mig. Han har alltid hjälpt mig så underbart då jag varit nödställd. Fram för allt annat har han frälst min själ; det gamla har försvunnit och jag är i sanning en ny skapning i Kristus Jesus. Unjefär två år sedan då jag var i Piedmont, Kans., hade jag ett svårt anfall av frossa och feber. Broder och Syster Peterman, och Broder och syster Wilson, som voro hos mig under tiden, lade händer på, och bådo för mig. Jag blev ögonblickligen helad. Prisad vare Herren! Denna uppenbarelse av Guds kraft var en stor uppmuntran för mig. Följande år fick jag åter anledning att prisa Herren i det han åter vidrörde mig med sin helande hand. En mycket kall dag i December det året, lämnade jag hemmet för att uträtta ett visst ärende; men hade ej gått långt innan jag frös båda mina öron. Inget botemedel begagnades för deras helande utom bön och tro. Några sade att mina öron skulle spricka och bliva onda, men mitt helande var varaktigt och fullkomligt.

Jag vet att Gud alltid hör och besvarar böner. Måtte Herren uppmuntra alla människors hjärtan att fullkomligt förlita på honom. Eder broder i Kristus.

Max Cunningham.

Helad av fallandesot.

I nio års tid led jag av vad doktorerna kallade fallandesot. Ofta föll jag varän jag råkade befinna mig. En gång då jag gick till en öppen brunn för att draga upp vatten, kom ett anfall över mig, och då jag återfick sansen hängde jag över sidan av brunnen på ett sådant sätt att blott litet mer övervikt skulle jag förlorat jämvikten och fallit ned i det djupa vattnet. Det var ingen hos mig den eftermiddagen, utom min lilla sex-åriga flicka. En annan gång då jag föll, bröt jag nästan av mig armen och måste bära den i en bindel i unjefär två veckors tid. Dessa anfall blevo allt värre och värre, och kommo allt oftare,, tills jag hade från fyra till sex dagligen. En gång var jag säng-liggande i sex veckors tid eller mer och kom nära att förlora mitt förstånd. Vi bodde då nära Parkersburg, Ill., men flyttade till Garret, i Februari 1912, varest jag fick höra det fullständiga Evangelium predikas av Bröderna J. A. Dice och W. A. Davidson. Och prisad vare Herren i evighet! han frälste, helgade, och helade mig. Sedan den tiden har jag blivit helad av vad antogs vara förlamning. Då jag gick till sängs blev hela min vänstra sida så lam att jag ej kunde begagna den alls. Ingen utom Gud vet hur allvarsamt mitt tillstånd var. Vid första tillfälle, efter att hava lidit i unjefär fyra veckors tid, blev jag smord med olja, i enlighet med Guds Ord och den käre Herren helade mig ögonblickligen. Han helar mig från alla mina sjukdomar, och även helar min lilla flicka och min man. Med Hans nåd skall jag förtrösta på honom hela vägen. Jag giver Honom all ära. Eder syster, i Guds församling, Mrs. Mary Patterson.

Atwood, Ill.

KUNNA BARN BLIVA OMVÄNDA?

En del människor tro att barnen äro helt och hållet uteslutna ur försoningen; att frälsningen är för de äldre och att barnen ej förstå det. De säga att den otillfredsställelse och rädsla som finnes uti det unga hjärtat är oro förorsakad endast av inflytande. Men detta var ej vår Frälsares tro. Hur ömt Han uträkte sin hand att överbevisa dem som omgåvo honom, att han älskade barnen och inberäknade dem i sitt rike! Några, på den tiden, liksom nu, sökte förhindra dem som förde barnen till Jesus, men Herren tillrättavisade dem.

En kvinna omtalade en gång en erfaren-

het hon haft med en tio-årig son, som begärde att bliva frälst. "Nej, icke i afton, min gosse. Vänta tills du förstår vad du gör." "Jo, mamma, jag förstår det. Jag önskar att bliva frälst i afton," bad han. Men hans moder förhindrade honom till en tid. En afton steg han ut i gången och ämnade gå till altaret, då hans äldre broder fick tag i hans rock och drog honom tillbaka. Den nästa afton gick han ändå och blev lycklig genom Herrens närvaro.

Utan tvivel var Jesu kärleksfulla hjärta rört, och om vi kunnat, hörbart förnummit hans röst, skulle vi utan tvivel hört honom säga: "Förmenen honom icke." Hur Han älskar de blida, barnsliga ansiktena, så fria från syndens spår, och hur han längtar att bevara dem sådana! Blott några få år och denna oskyldighet försvinner och i sitt ställe kanske synden har lämnat sina spår på deras ansikten, ja, än djupare, på deras karaktär.

Så snart som ett barn vet att det har gjort orätt, och har bedrövat Herren, och önskar att göra bättre; då är det gammalt nog och är ansvarigt inför Gud för sin egen synd, så långt det känner till den. Så snart som barnet känner syndens börda, är det inberäknat uti inbjudningen: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade." Ej blott de äldre, eller blott de yngre, men "I alla." Det lilla hjärtat är mjukt, och en sakta klappning kunde förorsaka hjärtat att besvara den ljuva, stilla rösten. Å andra sidan, att söka förhindra barnet och förmå det vänta då det är överbevisat om synd och önskar övergiva den, skall endast göra hjärtat hårt, och är ett åsidosättande av Jesu ljuva Ande. Oh, måtte vi aldrig hjälpa till att driva bort Jesus, med att säga till ett barn att det är för ungt och förstår ej, men låtom oss sträva att uppmuntra barnen att giva den bästa delen av sina liv till Jesus!

Min egen erfarenhet, om intet annat, är en orsak för min tro på barnens omvändelse. Då kvinnan berättade händelsen, ilade mina tankar tillbaka till den lyckliga dag då Jesus frälste mig. Då jag var unjefär åtta år gammal kände jag mina synder, och då jag hörde den sakta klappningen, öppnade jag dörren och lämnade tillträde för min käraste vän. Det var ej en inbillning hos mig utan en välsignad verklighet. Mitt hjärta svallade av glädje, tills jag kunde knappast rymma mina känslor. Ett vidare bevis på verkligheten av min omvändelse, är, att glädjen i min själ ej upphörde med den första dagen, men i det jag vaknade nästa morgon erfor jag den samma glädjeflod i mitt hjärta, och det bästa av allt, är att det bevisats vara en källa som fortfarit att flöda sedan den dagen, och blivit bredare och djupare. Pris ske Gud! Jag har sett många gladare dagar sedan den tiden.

Detta livsens vatten som Jesus kom för att delgiva män och kvinnor, smakar även bra för barnen. Hur gott.

—Bertha Cope.

DÖDSFALL.

Kittel Johnson föddes i Telemarken, Norge, den 24:e September 1835, han avled stilla och fridfullt Onsdagen den 15:e April, i en ålder av 79 år 6 månader och 21 dagar.

Fader Johnson var gift två gånger; det första äktenskapet välsignades med ett barn och det andra med två barn. Den sista hustrun föregick honom i döden för omkring 25 år sedan. Han efterlämnar tre barn och fjorton barnbarn. Barnen äro Mrs. Ole Christensen, Red Lake, Minn.; Mrs. Otto Nelson och Mrs. Alfred Swenson, Montevideo, Minn. Han slutade sina dagar i den senares hem, varest han fick njuta en öm och kärleksfull vård till sitt sista.

Fader Johnson kom till en frälsande tro på sin Frälsare för omkring tre år sedan, och från den tiden levde han ett exemplariskt och Gud hängivet liv. Må Gud välsigna de efterlevande, att de må rätta sig efter Guds vilja, att de få möta den hänsovne där, varest han nu njuter evig vila och ro i sin Frälsares närvaro. Många grannar och vänner voro närvarande vid begravningen. Gud hjälpe alla, att se vikten av att leva för Herren den återstående tiden av sina liv. Begravningstalet gjordes av undertecknad. Text Ebr. 9: 27.

C. J. Forsberg.

LÄGERMÖTE.

St. Paul Park, Minn. Lägermötet kommer att hålles Juni 19—28. Alla äro välkomna. För närmare underrättelse tillskriv Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn.

Bruce, S. Dak. Guds Församling kommer att hålla lägermöte Juni 6—14 på P. Estergards farm, 4 mil Väst och 4 mil Norr om Bruce, S. Dak. En vänlig inbjudning till alla. För närmare underrättelser tillskriv undertecknad, Carl H. Gisselbeck, R. 6. Arlington, S. Dak:

Oakdale, N. Dak. Det andra årliga läger-mötet för västra N. D. kommer att hållas i Oakdale, N. D. Juni, 19—29 på Section 8—146— 96. Unjefär 6 mil N. W. från Oakdale.

För närmare underrättelse tillskriv C. H. Tubbs, Box 57. Oakdale, N. D.

FÖR BARN OCH UNGDOM.

ETT BREV TILL UNGA KRISTNA ANGÅENDE HJÄRTE-SAKER.

Käre vän i Kristus:

Du säger att dina böjelser har förorsakat dig mer eller mindre besvär på senare tiden. Du har känt dig, till ytterlighet, för älskad, först med den ene och sedan med den andre personen. Du sade naturligtvis ej mycket om det till någon, men det var likväl synbarligt för dem, som vandrat den vägen förut. Du frågar hur du bör gå till väga. Varande angelägen om ditt bästa, skall jag försöka omtala för dig vad du bör göra. Då unga folk komma till, eller i verkligheten innan de komma till, mogenhets åldern, begynna deras böjelser att fästa sig vid dem som äro av det motsatta könet. Det lönar sig ej att förneka denna fakta, ty det förbliver en sanning i alla fall. Några hava trott att frälsningen skulle göra slut på alla sådana kärlekskänslor, men det gör den ej. I sanning, det skulle omintetgöra ett utav Guds visa föranstalter, om så vore förhållandet. Alltså är det bäst att se på förhållandena sådana de äro. Att tänka på att gifta sig är fullkomligt berättigat, och äktenskap kan ingås till Guds ära. I sanning, vem är bättre i stånd att tänka på denna sak, med förstånd, än en kristen?

Men det finnes några faror utmed vägen, och av snaror, ej få. En av de största snarorna, som djävulen har, är att få ens böjelser att fästa sig vid dem, som äro i synden. Om denna känsla, av kärlek till de ofrälsta, kommer över dig, kan du vara förvissad om att det är en böjelse av jordiskt härkomst, en som måste emotstås och undanrödjas medelst bön. Låt mig varna dig: många, många, förhoppningsfulla unga Guds barn hava blivit förälskade uti ofrälsta vänner, hava gift sig, avfallit, och äro nu uti bitterhetens galla.

Du frågar vad du borde göra; du säger att du känner dig så som att du skulle vara villig att dö för den du älskar. Ja, du kan möjligtvis "känna" dig sålunda nu, men om du gifter dig, kommer du att "känna" dig på något annat sätt, innom en kort tid. En utav Bibelns grundprinciper, är att Guds barn gifta sig med Guds barn, och ej att Guds barn gifta sig med syndare. Det senare skulle förorsaka ett ojämnt kompanjonskap—den ene sökande att tjäna Gud och den andre görande invändningar eller nekande att deltaga i andaktsövningar.

Du frågar hur mycket uppmärksamhet du skulle tillåta från de ofrälstes sida, och huruvida du borde giva någon uppmärksamhet. Jag förmanar dig, för din själs skull, att du ej tillåter något förtroligt umgänge och kurtiserande. Du säger att det vore en slags förolämpning att neka att korrespondera med en, som önskar vinna dig. Det är mycket bättre att avsluta en orätt korrespondens nu än att nödgas göra så senare. Behåll din tillgivenhet helgad åt Gud; tillåt den ej att fästa sig vid världen alls. Du säger att du är fast besluten att vara trogen. Ett gott beslut. Stå fast vid det. Om du så gör, emotstår du varje benägenhet som förefinnes hos dina böjelser att fästa sig vid de ofrälsta, vad än deras talanger månde vara.

Om dina böjelser vilja fästa sig vid en, som är frälst, framhåll saken försiktigt för Gud intill allt är tydligt å båda sidor; försök ej att påtvinga en känsla, som ej den andre äger. Det är en väl känd fakta, väl bevisad genom erfarenheten, att, känslan av att "bliva förälskad" inverkar på dem, som just inträda uti mandoms och kvinnlighets åldern, mer än vid någon annan tid. Om böjelserna äro väl kontrollerade, skall, då tiden för giftermål kommer, kärleken bliva av det äkta, ståndaktiga slaget som skall stå fast genom livets alla stormar.

Vänta, käre unge vän i Kristus, tills du själv, och även den du ämnar förena dig med, båda äro väl befästade i Guds nåd, innan du tager det avgörande steget. Måtte Gud välsigna dig och rikta ditt sinne, hjärta, och böjelser till hans ära, är min bön.

—R. L. Berry.

SMÅ TILLFÄLLEN.

Icke länge sedan då jag läste i Bibeln och begrundade Jesu liv, tänkte jag: Hur försiktig han var angående de små vardagliga tingen i livet! Hur betänksam han var att alltid tala vänliga ord till de nödställda! Hur vänlig han alltid var emot alla, till och med sina egna anhöriga! Han tillät aldrig ett tillfälle att göra någon gott gå förbi utan att göra bruk av det. Barn, veten I att ibland äro vi benägna att ringakta tillfällen att tala vänliga ord eller uträtta små vänliga handlingar. Vi kunna vänta på tillfällen att göra något stort, eller att se ett tillfälle, som precis passar oss, och därigenom själva förlora en välsignelse och även gå misste om att vara till en välsignelse för andra. Ofta äro vi mycket försiktiga att vara angenäma och artiga mot främmande, som komma till våra hem, men hur är det med vår egen fader och moder? Äro vi alltid så omtänksamma om dem, som vi borde vara? Jag fruktar att ofta känna vi det lättare att vara vänliga och omtänksamma mot främmande än mot våra egna föräldrar. Detta borde ej så vara; ty vem kan bättre förstå fader och moder, än son eller dotter? Återigen, äro vi så vänliga mot dem, som vi dagligen komma i beröring med, som mot dem, som vi träffa blott då och då? Huru försiktiga vi borde vara härvidlag; ty denna gamla världen har tillräckligt med dysterhet och missräkningar. Hjärtan äro krossade under syndens och sorgens börda. Själar dö i brist av solsken och glädje. Och sedan, vem vet vad ett vänligt ord eller ett småleende, givet vid den rätta tiden, kunde betyda? Jag känner till personer som tagit mod från sådana små ting, som ett ord av erkännande, ett vänligt: "God morgon," eller blott ett leende, och att hava gjort riktig framgång i livet.

För att illustera det verkliga värdet av dessa små ting, skall jag omtala en händelse, som kom under min egen personliga iakttagelse: En dag blev en syster, i Herrens tjänst, något litet missmodig i det hon satt vid sin pulpet, tänkande på detta och det där misstaget, tänkte hon: "Hur skall jag kunna bevisa mig vuxen detta göromål? Visserligen har någon gjort ett misstag i att anställa mig här. O, hur skall jag kunna göra detta!" utropade hon under sinnesbetryck. Just då öppnades fönstret, och en glättig röst utropade "Friskt mod! du gör utmärkt bra." Innan hon ens hade tid att tänka, var talaren borta; men hur var det med de vänliga orden? "Ah," tänkte hon, "dessa kommo i rätt tid;" hon återupptog sitt arbete med ett lyckligt och glatt hjärta. Dessa få ord uppmuntrade henne ej blott den dagen men många dager.

Oh! låtom oss vara omsorgsfulla och försiktiga angående de små ting i livet, ty vem vet hur mycket gott kan härflyta från dem? —Stella Weigel.

SJÄLVISKHET.

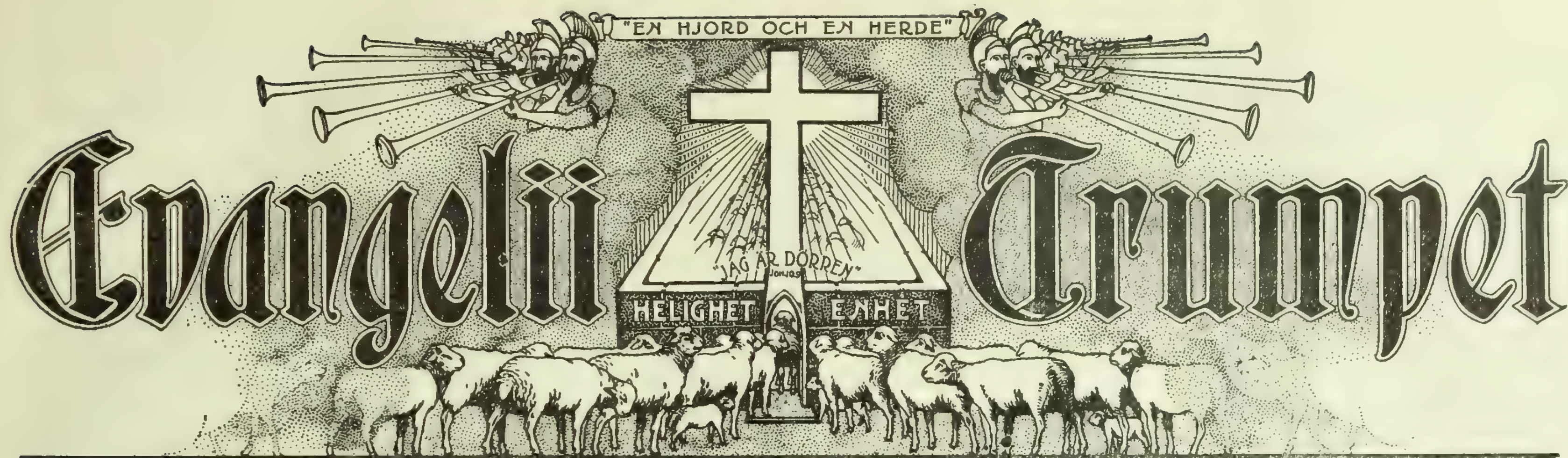
Självisket är en synd, och de, som leva själviska liv äro ej lyckliga. Sann lycka och glädje vinnes ej med att få allt det goda och alla de vackra saker man kan, och behålla dem för sig själv, utan genom att försöka att göra andra lyckliga. Jag skall nämna några kännetecken på självisket.

Antag att du tyckte mycket om äpplen och önskade att du kunde få några. Här kommer en vän, som har några äpplen—just nog till att gå över lag. Bland dem är ett stort vackert äpple, medan några av de andra äro små. Vännen sätter dem på bordet, och du stiger hastigt fram och tager det stora äpplet lämnade vad som är kvar åt syster, lille bror och kusin. Är det rätt? Du får besvara det för dig själv. Att alltid vilja välja först, det största stycket pastej eller bakelse och känna dig illa till mods om du ej får det, är ej vackert. Om vi alltid vilja hava vår egen väg, kommer denna självisket att tilltaga hos oss, tills vi bliva en svår prövning för dem, som vi komma i beröring med. Jesus behagade ej sig själv.

—A. J. Bixler.

Det kommer en dag av skillsmässa, ett avskiljande av de frälsta från de ofrälsta. Var kommer du att vara på den dagen.

Om vi äro lemmar i Kristi kropp—församlingen—av vilken han själv är huvudet, tänka och tala vi detsamma.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Maj, 1914. Nummer 10.

VAD JAG VET.

Jag vet att min Jesus är allting för mig,
Han har mig givit båd' glädje och frid;
Min starkhet och hjälp han är varje dag,
Han hjälper mig leva till sitt välbehag.

Jag vet nu att Jesus mig rättfärdigjort,
Ett nådeverk uti själen så stort;
Från synd är jag frälst, han lovat också
Bevara mig väl att ej falla jag må.

I sjukdom och nöd är Han läkaren min,
Kraft uti Ordet är min medicin;
Än samme han är, som fordom han var,
Är mäktig att hjälpa och hela envar.

Jag vet jag är helgad till själ och till kropp,
På alltaret allt jag offrade opp;
Naturen i hjärtat som orenad var,
Ditt blod har mig renat, ej fläck finnes kvar.

Jag vet att mitt namn är i livsboken där,
Stor glädje och fröjd för själen det är;
Hjälp mig att en gång jag får skåda min Gud,
Samt jublande klädas i strålande skrud.

—*Chas. A. Grant.*

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Forts. fr. föreg. n:r.

Den Sinaitiska handskirften, som avskrevs unjefär vid samma tid, som den Vatikanska handskriften, var av senare upptäckt. Berättelsen om dess upptäckt är ganska intressant.

Tischendorf, som under några års tid hängivit sig förnämligast åt att undersöka alla de gamla handskrifter han kunde finna, beslutade att göra en resa genom orienten, och besöka de gamla biblioteken och klostren för att finna äldre handskrifter av Bibeln. Under den allra första kristna tidpunkten hade den Grekiska texten blivit översatt till olika språk—till Latin, Syriska, Egyptiska, etc. Åldriga handskrifter av dessa översättningar hade uppdagats, där de under århundraden varit undangömda i gamla bibliotek och kloster. Men det var de gamla Grekiska handskrifterna som han var angelägen om att förskaffa sig.

År 1844 gick han ombord för att resa till Egypten, och var snart nedanför berget Sinai i St. Katarina kloster. Medan här, i Maj månad, fann han, i en stor sal, en korg full med gamla pergament. Bibliotekarien omtalade för honom att två högar med papper, lika dessa, hade allaredan kastats i elden. Tischendorf genomsåg denna pappershög och fann flera blad av en Gamla Testamentets avskrift på Grekiska, som föreföll honom vara den äldsta han någonsin sett. Myndigheterna för klostret tillät honom att taga en tredjedel av pergamenten i korgen eller unjefär fyrtio-fem blad. Han blev så förtjust och gav uttryck för sina känslor till den grad att de misstänkte att handskriten var av stort värde, och nekade honom att taga mer än de fyrtio-fem bladen. Han försökte på flera sätt komma i besittning av de andra, men misslyckades. I Februari, 1854 besökte han igen klostret vid Sinai. Detta besök var framgångsfullt i vissa hänseenden, men han lyckades ej förskaffa sig de önskade handskrifterna. Han kunde ej upptäcka några vidare spår av dem han sett år 1844, fastän i en pappersrulle ett litet fragment skrivet på båda sidor som innehöll elva korta rader av 1:a Mosebok, vilket övertygade honom att handskriften ursprungligen innehöll hela det Gamla Testamentet, men att största delen hade länge sedan förstörts.

Den 18:e Januari 1859, gjorde han ett kort besök i klostret, med hopp om att göra vidare upptäckter. Efter att hava varit där några dagar och genomsett några gamla handskrifter, gjorde han anordning med sina Beduinska ledsagare att göra i ordning för deras snara återresa, då en synnerlig omständighet inträffade. För att återgiva den i hans eget språk, säger han:

På eftermiddagen av denna dag var jag ute och gick i grannskapet med klosterets inspektor, och då vi återvände vid solnedgången bad han mig taga någon förfriskning med honom i hans cell. Knappast hade han inkommit i rummet då, återupptagande vårt förra samtalsämne, sade han: Även jag har läst en Septuaginta, det är, en avskrift av den Grekiska översättningen skriven av de sjuttio; och därmed tog han ned från ett hörn i rummet, en slags stor volym inbindad i ett rött tyg, och lade den framför mig. Jag tog av omhöljet, och upptäckte, till min stora förvåning, ej blott de samma fragment som jag, femton år förut, tagit ut av korgen, men även delar av Gamla Testamentet, och det Nya Testamentet fullständigt. Full av glädje, som jag då hade självbehärskning nog att dölja för inspektoren, och de övriga i samhället, frågade jag, liksom på ett vårdslöst sätt, om lov att taga handskriften till mitt sov-rum för att, vid lägligare tillfälle vidare se över den. Där, för mig själv, kunde jag giva fritt lopp åt den hänförande glädje jag förnam. Jag visste att jag höll i min hand den dyrbaraste Bibliska skatt, som fanns till—ett dokument vars ålder och betydelse översteg det av alla andra handskrifter jag någonsin undersökt under de tjugo år jag studerat detta ämne. Jag bekänner, att jag kan ej nu, återkalla alla de rörelser, som jag kände den stunden, med en sådan diamant i min besittning.

"Tidigt den 5:e Februari besökte jag inspektorn och begärde tillåtelse att taga handskriften med mig till Cairo, för att där få den avskriven från perm till perm, men Priorn hade två dagar förut lämnat, för att färdas till Cairo, på väg till Konstantinople, för att närvara vid valet av en ny ärkebiskop, och en av munkarna ville ej giva sitt samtycke till min begäran. Vad var att göra? Mina planer bestämdes hastigt. På den 7:e, vid sol-uppgången, tog jag ett brådskande farväl av munkarna, med hopp om att komma till Cairo i tid för att erhålla Priorn's tillåtelse. Den Ryska flaggan höjdes från klosterts väggar, medan backslutningarna genljödo av avskeds-hälsningen, och de mest framstående medlemmarna av brödraskapet, följde mig i väg så långt som till slätten. Nästföljande Söndag uppnådde jag Cairo, varest jag emottogs med samma välvillighets-betygelser. Priorn, som ännu ej lämnat, gav med ens sitt samtycke till min begäran och gav även befallningar till en Beduin att fara och hämta handskriften med all hast. Med sin kamel till ridök färdades han från Cairo till Sinai och tillbaka, på nio dagar och den 24:e Februari var den ovärderliga skatten åter i mina händer. Tiden hade nu kommit för att frimodigt och utan uppskov begynna arbetet, med uppgiften att avskriva ej mindre än ett hundra tio tusen linier, av vilka många voro svåra att läsa antingen på grund av senare rättelser eller emedan bläcket hade bleknat, och det i ett klimat varest termometern, genom Mars, April, och Maj, aldrig är under sjuttio-sju graders Fahrenheit i skuggan. Ingen kan säga, vad det kostade mig i ansträngning och utmattning." Den 27:e September återvände

Tischendorf till Cairo, och emottog från munkarna, under form av ett lån, den Sinaitiska Bibeln, vilken han tog till St. Petersburg varest den noggrant avskrevs.

Efter min återkomst från Indien i November månad, 1904, emottog jag två facsimile sidor av den ursprungliga handskriften, som nu är i St. Petersburg, Ryssland. Dessa bestå av det sista kapitlet av Markus Evangelium och det första kapitlet av Lukas Evangelium.

Det finnes ett annat av "uncial" handskrifterna, av ganska stor betydenhet kallat "Codex Ephraemi." Detta kallas likväl en *reskript* handskrift, det är, de ursprungliga skrifterna utrubbades för att bereda rum för andra skrifter. Den skrevs först i uncial bokstäver, och omkring det tolfte århundradet blevo dessa blad vaskade och överslättade med pimpsten, och på dem skrevs en gammal kyrko-faders, vid namn Ephraem Syrus, skrifter. Denna sista skrift skrevs i den kursiva eller löpande handstilen. Ungefär två hundra år sedan, försökte en Schweizisk teolog dechiffrera några spår av den ursprungliga handskriften. Någon tid därefter företog sig en annan man det, med blott litet framgång. Under senare år gjordes ett försök att framställa bokstäverna medelst kemikalier. Men efter alla dessa försök misslyckats, försökte Tischendorf sin skicklighet på handskriften, och medelst kemikalier blev han i stånd att lyckas i sina försök, så mycket så att han kunde fullkomligt dechiffrera det hela av det, och urskilja mellan daton då de olika skrivarna skrivit på handskriften. Denna handskrift bevaras i det Kungliga Biblioteket i Paris.

—Forts.

BARNSLIG TRO, EN NÖDVÄNDIG DEL AV BÖNEN.

Bön och tro äro oskiljaktigt förenade. Att bedja och ej tro är lika fruktlöst uti erhållande av svar, som att ej bedja alls. Guds Ord uppmuntrar oss att bedja "allt det I bedjan i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder." Jag ser allt mer och mer villigheten å Guds sida att giva oss våra hjärtans önskningar. Då vi äro i ett tillstånd att vi äro villiga att Guds vilja må ske med oss, då är Guds hållning emot oss denna: "Ske dig som du vill." Han gläder sig över att giva oss våra önskningar, mer än vi glädja oss över att giva nöje och välsignelser till våra barn. Med det mest obetingade förtroende till honom då vi bedja, borde vi, då och där, tro att vi erhålla det, som vi bedit om. Han är villig att bevilja oss våra böner.

Då tvänne individer hava kärlek i sina hjärtan, som förenar och binder dem tillsammans, är det det största nöje för vilken som helst av dem att bevilja den andres begäran. Och icke blott det, men de söka efter goda ting och välsignelser för varandra. Om de äro så angelägna om att bevisa välgörenhet och tjänster oombedda, huru mycket mer äro de ej redo då en önskan å den enes sida framställes. Se på Gud som din närmaste och bäste vän, en som älskar och vårdar sig om dig och söker ditt bästa, på alla sätt. På detta sätt, kan du, i någon mån, omfatta Hans kärlek till dig och hans villighet att villfara dina böner och bevilja dig hjälp. Han sökte vårt goda länge innan vi förnummo behovet av hans kärleksfulla välvilja. Han är djupt intresserad i alla de små ting, som angå eller oroa våra sinnen. De prövningar, som synas små, äro ej för små att taga till Honom i bön. I de större bekymren, sjukdom, lidande, eller död, kunna vi komma till Hans deltagande hjärta och han hör och besvarar i enlighet med våra böner. Lev i sådan närhet till Honom, att du kan höra allt vad han har att säga dig, sedan, var förvissad om att hans öron äro öppna för din begäran.

Befallningen lyder, att "alltid....bedja och icke förtröttas." Hellre bed och tro, än att bedja och förtröttas. Vanligtvis är det veka och sjukliga människor, som förtröttas. Detta är även sant på det andliga området: dem, som äro sjukliga förtröttas. Ett gott medel att förebygga andlig trötthet, är att läsa Guds Ord och tro det. Vi förtröttas aldrig när vi äro uppfyllda med Guds Ord och Ande. Vält alltså dina förlägenheter på Gud och han skall bära dem; det är ej nödvändigt för oss att bära dem. Håll dina andliga öron öppna för Gud hela tiden; ty han säger: "Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga och hans öron till deras rop." Då vi bedja låtom oss betänka att vi tala rätt uti Faders öron, "och om vi veta att han hör oss vadhelst vi bedja om, så veta vi, att vi hava det ombedda, varom vi hava bedt honom." Därför bed, tro och emottag.

—Jennie M. Byers.

Den vore en dåre, som, fastän han aldrig smakat ett äpple, skulle säga att äpplen ej vore ätbara; men den störste av alla dårar, är den, som, fastän han aldrig smakat glädjen som finnes i sann biblisk frälsning, påstår att, "det är intet i religion."

ETT ANDLIGT LIVS KÄNNETECKEN.

Där äro många orsaker varför vi borde vara andliga. Vi hava alla mer eller mindre inflytande över andras liv, antingen för gott eller ont. Såsom vi leva i dag, komma andra att leva i morgon. Varje man är ett exempel, antingen han vet det eller ej. Vi tänka möjligtvis ej, att vi hjälpa till att bilda andras karaktär och att gestalta deras framtida öde, men så visst som vi leva är detta en sanning. Ju mer likt Kristus vi leva, dess större bliver vårt inflytande för det goda. Förvänta vi trohet, allvarsamhet, helighet, kärlek, iver, kraft, ödmjukhet, ståndaktighet hos andra? låtom oss då själva innehava dessa gåvor.

Verkilg andlighet har sina kännetecken. Till och med vårdslösa iakttagare kunna förstå dessa kännetecken. Kärlek är en frukt av den Helige Ande. Dem som äro andliga innehava överflödande kärlek i dess fullkomnade fullhet. Denna kärlek utgjutes, först och främst, till Gud, ej havande någon del utav hjärtat, själviskt förbehållet. Vi bevisa att vi älska Skaparen, genom att vi älska hans skapade varelser; vi bevisa att vi älska Fadern, genom att älska hans barn; Vi veta att vi älska Gud av den fakta att vi älska dem, på jorden, som äro födda av honom och äro lika honom i karaktär. "Den som icke älskar, han känner icke Gud, ty Gud är kärlek." 1 Joh. 4: 8. Älskar du din nästa såsom dig själv? Om du så gör har du uppnått fordringens ände; annars finnes det en brist i din själ, som endast kärlek kan uppfylla.

Andliga män och kvinnor äro älskvärda. En utav kärlekens följder är denna: Skulle någon bliva sårad på grund av något misstag jag begått, om jag varmt älskar den personen utav ett rent hjärta, skall jag järna och ödmjuk skynda att rätta det, ty jag vill ej förlora hans förtroende eller hans kärlek. Vi vårda oss om andra till den grad vi älska dem.

Ett annat kännetecken på andlighet är, fröjd. Vet du, att alla, som äro andliga hava i sina liv en djup underström av fröjd, glättighet, och sällhet som kan förnimmas av alla, som komma i deras närhet. Om jag skulle lära känna att du ej hade denna uppenbarelse i ditt liv, skulle jag med ens antaga att du hade kommit bort ifrån ett hälsosamt, andligt tillstånd. En, som är djupt andlig, är ej så svår att göra till lags, eller lycklig, såsom den, som lämnat sin första kärlek och fallit uti ljumhet. Där är en djup fröjd i själen, hos den, som är fylld med den Helige Ande. Fastän, vid vissa tillfällen, en kristen, ej känner sig så lycklig, som vid andra, förbliver dock hans andliga glädje hos honom. Prövningar, motstånd, förföljelser, motgångar, missöden, eller bryderi taga ej ifrån en sant troende, denna vederkvickande nåd.

Andliga människor äro även fridfulla människor. "Stor frid äga de som hava din lag kär, och intet finnes, som bringar dem på fall." Psa. 119: 165. Sion är i sanning en fridfull bostad. Det är den frid, som Jesus giver. Har du denna ljuva frid, som "övergår allt förstånd?" Det finnes en väg på vilken man kan ingå uti härlig fullhet, och det är med att för alltid nedlägga alla upprors-vapen emot Guds rättfärdiga vilja; och förena sig för evigt med honom uti det oupphörliga fridsförbundet. Är du tillfredsstäld? Har du några oroligheter? Det finnes något sådant, som att äga en fullhet av frid, som ej kan störas av någon fiende. Det säkra sättet att behålla den, är att förbliva andlig. Sättet att få den är att bliva fylld med Guds Ande.

Människor, som äro andliga älska Guds Ord. De anse det en dyrbar rikedom. "Jag

fröjdar mig över ditt tal såsom den, som vinner stort byte.'' Psa. 119: 162. Guds Ord uppskattas högre av dem än deras nödtorftiga föda.'' Job. 23: 12. (Eng. öv.) Du är ej andlig om du ej finner smak i, och åstundar Guds Ord. En god aptit är ett säkert kännetecken på stor nåd i hjärtat. Och lägg märke till att ''Allt Guds tal är luttrat'' (Ords. 30: 5), ''Och din tjänare har det kärt.'' Psa. 119: 140. En del bekännare kunna fröjda sig över vissa delar av Guds Ord och andra över andra delar, men för Guds helgade, dem som helt övergivit sig åt Herren, är allt Herrens Ord gott, och ej något att förkasta. Jesus sade: ''de ord, jag har talat till eder, äro ande och äro liv.'' Följaktligen är det just det slags mat som föder de förlossades själar. Andliga män kunna leva av de livs-uppehållande egenskaper allena, som finnas i Guds Ord. Om ditt gästabud består endast av skräpig litteratur, världsliga böcker och tidningar, romaner, människo-uppfunna trosbekännelser och traditioner, istället för sanningen, då är ej din själ ren från synd, och du är ej andlig och fri i Kristus Jesus.

Ett annat kännetecken på andlighet är ett hjärta fullt med lov och tacksägelse. Vi uppmanas att ''alltid till Gud frambära lovoffer, det är frukt av läppar, som prisa hans namn. Ebr. 13: 15. Där är intet bättre bevis på närvaron av nåd och andlighet än en ständig uppenbarelse av denna frukt.'' Jublen i Herren, I rättfärdiga; lovsång höves de redliga.'' Psa. 33: 1. Ett kännemärke på Guds barn, enligt Jesaja, är att de skulle beklädas med ''högtidskläder (lovets klädnad, Eng. övers.) istället för en bedrövad ande. Jes. 61: 3. ''Herrens förlossade skola. . . .komma till Sion med jubel; evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, men sorg och suckan skola fly bort.'' Jes. 35: 10. De som äro andliga glädja sig åt att komma tillsammans med Guds barn. De längta efter böne-möten, söndags-skolan, predikan, familje-andakt och att tjäna Gud på alla sätt, både allmänt och enskilt. Obetydliga hinder avhålla ej andliga människor från att komma till sammankomsterna. Under skäliga omständigheter gå de ej miste om böne-mötena och andra regelbundna sammankomster av Guds barn. David sade: ''Jag gladdes, när man sade till mig: vi skola gå till Herrens hus.'' Psa. 122: 1. Detta är allas vittnesbörd att kärlek är lag.

Andliga människor äro djuptänkande och andäktiga. De taga tid att tänka på och tala om Jesus, att läsa, sjunga och bedja. Himmelska ting hava första rummet i deras hjärtan och liv. De söka ''först Guds rike och hans rättfärdighet.'' De gå lika långt för att komma tillsammans, som då de först blevo frälsta; och Guds ''barmhärtighet. . är var morgon ny'' för dem.

Det är lätt att hålla oss ödmjuka då vi äro andliga. Guds folks intressen äro de samma, som Guds intressen. Förborgade med Kristus i Gud, hava de samma kärlek nit, och längtan efter själars frälsning, som var i Kristus. Det är ej något ovanligt för ett andligt Guds barn att gråta i bön för andra, ty de hava en börda och vånda i sina hjärtan för de förlorade och döende. En djup känsla av personligt ansvar smyger sig ständigt över dem och de törs ej vara försumliga eller likgiltiga uti deras arbete och verksamhet för själars välfärd.

Dess mer andlig jag är dess andligare hjälper jag andra att bliva. Jag är skyldig Gud och mänskligheten mitt bästa och för att giva tillfredsställelse och vara godkänd av Gud, måste jag vara andlig, vandra i Anden, arbeta i Anden, och tillbedja i Anden. —J. E. Forrest.

FÖLJANDE JESUS.

''Mina får höra min röst, och jag känner dem, och de följa mig.'' Joh. 10: 27. Dessa äro Jesu ord Han säger mina får höra min röst och de följa mig. Vad är hans röst? ''Och Ordet vardt kött, och han bodde bland oss, full av nåd och sanning, och vi skådade hans härlighet, såsom den av Fadern enföddes härlighet.'' Joh. 1: 14. Vi se genom detta skriftställe att Sonen och Ordet är detsamma, så hans röst är förvisso det ord han talade, Guds ord, Bibeln.

När Ordet talar till oss om något visst ämne, är det Jesu röst som talar, ''Följ mig,'' och vi åtlyda det. Vi läsa i Jak. 1. 22, att vi skola vara Ordets görare och icke allenast dets hörare och bedraga oss själva.

Innan vi kunna följa någon måste vi veta att densamme har gått förut och lämnat oss en stig, och vi skola vandra på denna stig. Detta är den sanna och rätta resan till evig härlighet. Jesus har gått före, ''vägen, sanningen, och livit,'' och om vi vilja komma till himmeln måste vi följa Jesu fotsteg Om vi söka att komma in någon annan väg, säger Jesus att vi äro tjuvar och rövare, och vi veta att sådana kunna ej trivas uti eller erhålla, inträde till, det rena himmelska hemmet.

Huru vandrade Jesus eller vilken gångstig (exempel) har han givit oss? Vi se när vi läsa evangelierna att han lämnade sitt härliga hem, ödmjukade sig, och tog en tjänares skepnad, och var lydig intill döden. Måste vi göra detsamma? Ja, visserligen Jesus säger i Matt. 19: 29: ''Och var och en som har övergivit hus eller bröder eller systrar eller fader eller moder eller hustru eller barn eller åkrar för mitt namns skull, han skall få hundrafaldt och ärva evigt liv.'' Detta bevisar att vi måste försaka allt, försaka våra jordiska ägodelar och släktingar. Vi kunna icke taga dem med oss på vägen. Detta är vad det menar att följa Jesus, lyda hans röst, om också icke våra släktingar vilja göra det. Ävenså menas det att om de kasta oss ut från hemmet och undandraga vårt arv att vi skola säga: ''Amen, Herre, vi vilja följa dig.''

Återigen säger Jesus: ''Om någon kommer till mig och icke hatar sin fader och moder och hustru och barn och bröder och systrar och därtill även sitt eget liv, han kan icke vara min lärjunge.'' Luk. 14. 26. En gång kom en man till Jesus med förfrågan om vad han skulle göra för att ärva evigt liv. Jesus svarade honom: ''Om du vill vara fullkomlig, så gå bort och sälj det du har och giv åt de fattiga och du skall få en skatt i himmeln, och kom och följ mig.'' Matt. 19: 21. Så vi kunna tydligt se att vi icke kunna taga våra jordiska egendomar med. Vi måste försaka dem och vara villiga, om det behagar Honom att giva dem bort. Våra hjärtan kunna icke vara fästade vid jordiska ägodelar och följa Jesus på samma gång, ty det är omöjligt att älska Gud och mammon på samma gång.

Vi måste även följa Jesus till Golgata, ja, vi måste bliva korsfästade, annars följa vi icke honom. Ty han bar sitt kors till Golgata och dog uppå det, och vi kunna icke gå runt denna väg och gå den senare längre fram. Nej, vi måste gå vart steg av vägen annars följa vi honom icke. Jesus säger: ''Och vilken som icke bär sitt kors och följer efter mig, han kan icke vara min lärjunge.'' Luk. 14: 27. Hans död var en lekamlig död, vår är en död från och en korsfästelse av, den inneboende syndiga naturen. Gal. 5: 24.

Jesus talar i en liknelse om en man, som skulle bygga ett torn, och sätter sig ned och beräknar kostnaden för att se om han är i stånd att fullborda det. Så skulle vi göra innan vi börja gå den nya vägen, beräkna vad det kommer att kosta, se efter om vi kunna uthärda att följa Jesus hela vägen, och om vi finna att vi kunna, låtom oss korsfästa varje böjelse, varje självisk åstundan vid korset och hålla dem korsfästade. Då skola vi hava en härlig själens uppståndelse, en uppståndelse från döden för att vandra ett nytt liv. ''Om I nu haven uppstått med Kristus, så söken det, som är ovan, där Kristus är sittande på Guds högra sida.'' Kol. 3: 1. ''Det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt.'' 2 Kor. 5: 17.

Ävenså måste vi följa Jesus genom frestelser. Profeten Daniel säger att många skola varda renade och tvagna och luttrade.'' Det heter att Jesus blev frestad i allting liksom vi, dock utan synd. Det är en sak att låta oss övervinnas av frestelser och en helt annan att vara segrare i och över frestelserna. Vi skola vara deras efterföljare, som genom tro och tålamod hava utfått löftet. ''Emedan du har bevarat mitt tålamods ord, så skall ock jag bevara dig från den frestelsestund, som skall komma i hela världen för att fresta dem, som bo på jorden.'' Upp. 3: 10. —Chas. A. Grant.

Ingen landtman skulle så ett enda korn, om han icke hoppades, att det skulle spira upp och bära mångfaldig frukt. Huru mycket fastare bör icke då vårt hopp om evighetsskörd vara. —Luther.

Motgång är principens prövning. Utan den vet knappast ingen, om man menar allvar eller ej. —Fielding.

Skaffa dig aldrig dåliga kamrater. Umgås med goda människor eller inga.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - - Redaktör
C. J. FORSBERG, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE, och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Eller till A. SIMONSON, GÖTA.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt ær

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

"Vad en människa sår, det skall hon ock skörda; ty den som sår i sitt kött, han skall av köttet skörda förgängelse, men den som sår i Anden, han skall av Anden skörda evigt liv."

◆◆◆

Den som sår vildhavre väntar ej att skörda korn eller vete, och den, som tillåter en liten del av vildhavre, ibland den ädla säden, skall till sin egen sorg och skam få se densamma sprida sig mycket hastigt och omsider taga hela åkern i besittning och förkväva den goda säd som sås där.

◆◆◆

Den andliga världen har en såningstid och vi få skörda i enlighet med vår sådd. Den, som har sått för sig själv kan ej skörda någon god säd; ty självişkhet är ett ogräs i den andliga jorden. Intet vinnes utan risk; vad jordbrukarn kastar i jorden tyckes för tillfället vara förlorat, och således förhåller det sig med goda gärningar man utför, och den vänlighet och hjälp man bevisar andra. Aposteln Jakob förmanar oss att vara tåliga liksom åkermannen, som tåligt väntar på de uppfriskande regnskurar. Det tyckes väl dröja men "alltings slut är nära" ock skördens och belöningens tid är snart här.

◆◆◆

Den lättjefulle, som ej sår eller giver ut något av sitt gods, sina förmågor eller sin tid till andras väl, vare sig till lekamligt eller andligt, skall vid skördens tid stå med skam—besviken, han har ej sått den ädla säden—och vad bliver skörden?

LOKALA MEDDELANDEN.

Denna gång syns ett ljus till i diagramet å femte sidan, vilket betyder att $100 värde till, av Evangelisk litteratur bliver sänt till hungrande själar.

◆◆◆

Förbise ej mötesnotiserna å sjunde sidan Om möjligt borde du bevista ett eller flera av dem. Det kommer att predikas på de skandinaviska språken på alla dessa ställen, och till och med om du måste bedja och bemöda dig för att komma dit, kommer du aldrig att ångra det på grund av den andliga nytta du kommer att erhålla.

◆◆◆

Vi förvänta ett gott möte, här i St. Paul Park, vilket hålles Juni 19—28. Kom under bön till Gud, och deltag av de välsignelser som Herren är redo att utgjuta uti deras hjärtan som bida honom.

◆◆◆

Vi hava haft förmånen att hava Bro. J. M. Nichols-Roy, en infödd missionär, från Indien, hos oss, och att lyssna till en predikan från honom, framhållen under den Helige Andes smörjelse. Den huvudsakliga tema, var: "Evangelium; alla människors behov av Evangelium." Det förökade vårt nit, att uppbjuda hela vår förmåga, att Evangelium måtte predikas "för hela skapelsen."

◆◆◆

Martin Paulson, en syster-son till Bro. Thomas Nelson, har även varit här under några dagar på visit. Anna Koglin.

Våra hjärtan äro djupt rörda till medlidande för Broder Gustavsson, Göta Sverige, som genom döden blivit skiljd från sin Maka. Broder Gustavsson lämnades, att, tillika med tre små barn begråta saknaden av en kär Maka och öm Moder. Men hans sorg är ej såsom dens, som intet hopp har; ty båda hade de valt den smala vägen, som förer till livet. Jesus säger: Den, som lever och tror på mig, han skall leva om han än dör. Gud välsigne och hugsvale de sörjande i Göta och Guds Församling där; ty när en lem lider så lider alla lemmarna med.

Pandrup, Danmark, den 4:e Apr. 1914.

Älskade bröder i hemlandet:

Vi fröjda oss över förmånen att kunna underrätta eder om Guds underbara handlingssätt med oss i denna del av fältet. Vi hava ständigt varit sysselsatta uti väckelse arbete under den flydda vintern vilket åvägabrakt många själars frälsning. I Pandrup har hundratals människor bevistat möten och många hava blivit frälsta, och ett stort antal ämna snart låta döpa sig. Verksamheten i Lökken, Hjörring och Sindal är i ett ganska gott tillstånd, fastän arbetet lidit stor mén i Hjörring på grund av brist på tjänlig möteslokal. Ofta hava vi förhindrats uti att hålla våra bestämda möten, emedan dans hållits i möteslokalen, och några, som kommit fyra eller fem mil för att bevista mötena, hava måst gå hem besvikna i sina förhoppningar. Detta har förorsakat oss att allvarligt bedja och arbeta för att få en samlingslokal. En syster har godhetsfullt skänkt en byggnadstomt, och unjefär $1,000 har subskriberats för detta ändamål. Att börja med tänkte vi att vi kunde bygga huset för $1,800 eller $2,000 men då en arkitekt noga granskat planen och överlämnat den till stads-fullmäktige funno vi ut att det ej kunde byggas för mindre än $3,000. Verksamhetens tillväxt nödvändiggör även att vi bygga litet större än vad vi först hade tänkt. Det kommer att bliva två salar. Den stora salen kommer att hava sittplatser för 150, och den lilla salen för unjefär 50 människor. Den lilla salen kommer att begagnas för Söndags-skolan och bönemöten. Det kommer att bliva en dörr och skilje-vägg mellan de två salarna som kan tagas ned då vi hava särskillda möten. På övre våningen kommer att bliva rum för två små familjer. Dessa rum komma att uthyras och den avgift som därigenom erhålles bliver nog för att betala räntan på den första inteckningen av $1,000. Byggnings-företaget har redan utlämmnats till kontraktare och skall vara färdigt till den första Juli. För att kunna möta våra förbindelser och för att befria församlingen från extra financiella bördor vid detta tillfälle behöva vi unjefär $1,000.

Vi hoppas, att de, som äro intresserade i själars frälsning i Danmark, vilja taga denna sak till hjärtat och allvarligt bedja angående saken och hjälpa till efter som Herren leder.

Detta bliver den första egendom som Guds Församling ägt i Danmark. Gåvor för detta ändamål kunna sändas antingen till: Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn., eller N. Renbeck, Pandrup, Danmark.

Edra ovärdiga tjänare,

Morris C. Johnson.
N. Renbeck.

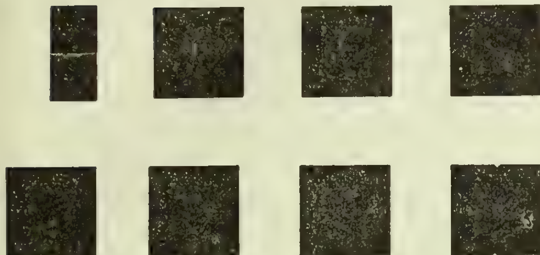
FRÅN ARBETSFÄLTET

Pandrup, Danmark.

Åter igen har jag den glädjen att kunna hälsa Trumpetens läsare från de Danska slätterna. Vi befinna oss väl i Herren, han har i sin nåd bevarat oss både till kropp och själ; välsignat vare hans namn.

Vi hava haft mycket att göra, under den flydda vintern, på dessa trakter. Vi hava haft möten, med blott några få undantag, varje afton hela vintern. Församlings-mötet som hölls förliden Jul var en stor seger för Guds sak här. Det kom det nya liv att bryta fram bland oss med jubel. Vi kunna säga med Höga Visans författare: "Turturduvan låter höra sin röst i vårt land.' De fria och livliga vittnesbörden komma från, av Guds Ande uppfyllda hjärtan, så att man kan säga med Paulus att flöjten giver ej ett "otydligt ljud." Många hava

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De betecka isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

---

blivit frälsta, ej blott enskilda men även hela familjer. Världsliga hem hava blivit förvandlade till böne-hus. Tobakspiper ha blivit överflödiga och tobaks-bord hava förvandlats till sy-bord. Vi hava hört vittnesbörd så lydande: "Det har varit mer glädje i vårt hem under den korta tid vi varit frälsta än under hela den tid vi varit gifta." Så att där är verkliga sötebrödsdagar för mångei hem, och Profetens ord gå i uppfyllelse: "Då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar." Och vi kunna utbryta: "Här bor visserligen Gud." En egendomlighet i denna rörelse är den iver och självuppoffring de nyfrälsta bevisa uti att försöka få sina anhöriga med; det är beundransvärt. Jag kan säga till Guds ära att jag aldrig erfarit något liknande under de 26 år jag varit ett Guds barn. Det är underbart vad Gud kan göra för sitt folk då de giva honom hela sitt hjärta.

En man sade en gång på ett möte: "Det finnes ingen gräns för vad Gud vill göra för sitt folk då de blott giva honom tillåtelse." Det ligger en stor sanning i dessa ord. Vi förstå att några Guds barn ämna besöka oss i sommar Alldenstund vi erhöllo ett så härligt resultat från mötet som hölls förliden Jul hava vi bestämt oss för att hava ett liknande möte i sommar. Vi hava bestämt att hålla det från den 5:e till den 16:e Juli. Vi vilja begynna mötet i Pandrup de första fyra dagarna varest vi vilja inbjuda eder till att besöka oss och bese vårt hem som Herren har givit oss. Ni får då även anledning att möta de ny-frälsta från förliden vinters skörd i vingården. Några dagars sammanvaro med dem, som varit ute på syndens väg, men nu gläder sig i frälsningen, skall bliva av större värde än eder resas besvärligheter och omkostnad kommer att bliva. Den värme, som finnes bland dessa ny-frälsta, kommer att hava ett gott inflytande på alla.

Därnäst fortsätter mötet de nästa fyra dagarna i Løkken. Varest där gives tillfälle att benytta sig av de uppfriskande västerhavs saltvattens-baden med dess sköna "klitbakker." Det är där som den första stora väckelsen i Danmark, var för två år sedan, och Broder Carl Christensen inrättade en sal för Guds Ords förkunnande, men det blev snart nödvändigt att utvidga denna sal, då väckelse utbröt, och själar strömmade till mötena. Den rymmer nu unjefär 250 människor.

Mötet kommer sedan att fortsättas i Hjörring, varest vi hoppas, till den tiden, få vårt nya församlings-hus färdigt, som då kan tagas i betraktande tillika med staden med dess sköna lägenhet.

Broder Moses från Indien har skrivit att han ämnar besöka de Skandinaviska länderna i sommar. Och vi hava hopp om att Broder Susag skall komma i sommar och vara närvarande vid dessa möten. Vi tro att Herren skall sända flera predikanter, som komma att framhålla Evangeliet om full frälsning, helgelse, gudomlig helbrägdagörelse och Guds barns enhet.

Alla äro inbjudna. Är du ofrälst, kom och bliv frälst. Är du frälst, kom och vittna om det. Är du sjuk, kom, i tro på Gud, han är sitt folks läkare. Är du i behov av någon annan andlig hjälp, kom, Herren vill hjälpa dig. Vi önska Guds barns förböner för dessa möten och för verksamheten i de Skandinaviska länderna. Själva önska vi intet hellre än att alla Guds barn måtte av hela hjärtat bära oss fram för Gud i bön.

Eders i Jesus, medförlöste och medstridande broder,
N. Renbeck.

Madrid, Iowa.

Jag har ofta känt mig manad att sända några rader till den kära "Trumpeten," men det har aldrig blivit av förrän nu.

Jag är så glad, och tacksam till levande Gud, emedan han frälst mig och gjort min själ ren "i sanningens lydnad;" ära vare hans heliga namn. Unjefär fyra år sedan blev jag, genom Guds underbara skickelse, bekant med Evangelii Trumpet och så snart jag begynte läsa den och det Guds Ord den hänvisade till, började Gud uppenbara för mig att den sekt som jag tillhört under femton års tid ej var den Guds Församling som Bibeln talar om. Gud tog bort täckelset som var över mina ögon och visade mig den Församling som Jesus dog för och som är "härlig icke havande fläck eller skrynka." Det blev en hård strid i min själ; Satan viskade till mig att ej lämna sekten, ty vad skulle folket, särskillt dem, som tillhörde samma sekt, tänka. Men ära vare Gud, sanningen vann seger och Gud gav mig nåd att lyda honom hellre än människor. Jag lämnade Babels förvirring i Herrens Jesu namn och Herren gav mig en vila och ro som jag aldrig haft förut. Istället för att min erfarenhet förut varit vacklande, fick jag en kraft i min själ över synden. O så härligt, att hava en erfarenhet av frälsning som vi kunna hava förtroende till, och som giver oss seger under alla omständigheter och om vi bliva aldrig så mycket motsagda och missförstådda kunna vi ändock vara lyckliga och hava en ostörd frid, ty den som är i oss, "är större än den, som är i världen."

Prisat vare Herrens namn, att vi få leva i denna tid, då Gud håller på att, till ett, församla sina förskingrade barn, och för förmånen vi hava att föra detta aftonljuset till dem som äro i mörker och vänta efter befrielse.

Måtte Gud rikligen välsigna de kära arbetarna i St. Paul Park, som giva sin tid och sina krafter för att utsända sanningens budskap till vårt skandinaviska folk. Måtte vi ej glömma att bistå dem med våra böner och medel. Då vi fått skörda av deras andliga goda, borde vi ihågkomma dem med vårt lekamliga goda. På detta sätt bliva vi medarbetare för sanningens befordran och Herren skall rikligen belöna. Vad vi hava gjort emot en av dessa minsta små, hava vi gjort emot Honom.

Jag vill även säga att vi hava goda välsignade bönemöten. De själar, som Gud frälste förliden vinter, då Broder C. J. Forsberg från St. Paul Park, höll möten här, äro ståndaktiga och deras liv vittna om att de äro nya skapelser i Kristus Jesus. Herren välsigne alla sina kämpande barn, som hava fått en lika dyrbar tro som vi; måtte vi mötas vid nådens tron, för varje dag, tills vi mötas i den staden, "som har grundvalar, vilkens byggmästare och skapare Gud är." En lycklig lem i Jesu kropp,
Frank Bengtson.

VITTNESBÖRD.

I Herrens välsignade namn så vill jag sända mitt vittnesbörd till eder, i Herren älskade, Bröder och Systrar. Ja, prisat vare Herrens Jesu namn, för att han har tagit oss ut av syndens makt och satt oss i sin älskade Sons rike. Och pris vare Jesus, vi få vara Kristi medarvingar, i hans rike. Min bön är att vi alla uppfyllas med Anden och kraft ifrån höjden, vi behöva det verkligen i denna mörka värld. När jag går ut att besöka folket tager jag alltid mina blad med mig och giver dem att läsa och så säga de att de kunna ej leva utan att synda för varje dag. Jag skall säga Eder att min bön till Gud är att människosjälar måtte komma ut ur mörkret och bliva frälsta; jag har lagt allt i Guds händer. Min bön till Gud är också att han bevarar mig från all dårskap, som är ibland de flesta. Det är hårt att se att de äro så förblindade. Min bön till Gud är att han giver mig nåd till att göra hans vilja så långt han giver mig upplysning därom.

Prisad vare Jesus, han har frälst min själ och läkt min kropp, pris ske Herrens namn. För någon tid sedan hade jag en enda tand i min mun och den var mig till besvär och jag visste intet af förr än Jesus hade tagit den bort.

Jag prisar Gud för de välsignade tidningar jag får ifrån Eder, måtte Herren rikligen välsigna Eder; jag tänker på Eder och beder för Eder varje dag. Ja, Guds godhet är stor emot mig, som är inemot 81 år gammal. Jag var sjuk i vintras och då tänkte jag att Jesus hade kommit för att taga mig hem; men han gjorde mig frisk igen. Gud har varit min läkare i många år. Pris vare Herrens dyra namn. En morgon när jag vaknade fick jag se en syn. Det var en förunderlig klarhet, som var större än solen och det tycktes som om något föremål rörde sig däruti. Jag prisar Herren att han givit mig klarhet att urskilja de orätta prästerna. En dag kom en från California....Han kom till vårt hem och frågade mig om jag var frälst; jag sade ja, och han frågade vidare vilken sekt jag hörde till; jag svarade att jag ej hörde till någon sekt. Han frågade vad jag då hörde till, på vilket jag svarade: till Guds församling.

Alla Systrar och Bröder hälsas i Herrens Jesu namn. Från eder Syster i Herren,
Kjersti Pärson.

ATT HAVA GUD I ÅMINNELSE.

I varje hängivet kristens hjärta förefinnes en djup önskan att hava Gud först i sitt liv. Detta är mycket gott, och hur behagligt är det ej för vår käre himmelske Fader att våra önskningar äro sådana. Det behagar Honom, och är tillfredsställande för oss, att veta att Gud är belåten med oss. Om vi söka Gud först i alla ting, komma färre misstag att göras, och kanske vi skulla undgå en del prövningar och sorger, med att så göra. Det bringar fröjd till vår käre Fader då vi tänka på honom och den sak som är kär för hans stora kärleksfulla hjärta.

Det följande är ett fall, som kommit till vår kännedom här, och är utan tvivel av intresse att omtala. Det var en viss individ som tjänade Gud och kände sig manad att giva av sina medel till Guds sak. Av en eller annan orsak åtlyddes ej Andens maning. Tiden gick förbi och omnämnda person förlorade en ej obetydlig summa penningar, kanske flere gånger mer än vad som varit ämnat för Herrens sak. En afton då personen var i bön blev det tydligt att orsaken för förlusten var uraktlåtandet att handla i överensstämmelse med sin överbevisning, och det beslutades då att åtlyda Gud, och en viss summa sändes till att befrämja Herrens sak.

En annan kär broder har även ihågkommit Herrens sak och fastän han känner att han åstadkommer blott litet, likväl om han skulle upphöra att uträtta sina plikter, skulle vi sakna en trogen arbetare och Guds sak skulle, utan tvivel, lida mén. Denne broder bemödar sig att avlyfta en del skulder och Herren välsignar hans ihärdiga strävan.

Kanhända Gud talar till andra att giva av sina medel. Om så är, kom ihåg, att "lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar." 1 Sam. 15: 22. Gud älskar lydiga barn och såsom en jordisk fader tycker om villig lydnad, så behagar det även vår himelske Fader.

Vi vilja fortsätta att allvarligt bedja för alla som äro sålunda intresserade uti Evangeliums spridning, och vi vilja även bedja att Gud måtte uppväcka en längtan uti var och en av sina sanna barns hjärtan, att skynda sig att taga verksam del uti tjänsten och plikten uti Mästarens vingård, antingen med att giva "tionde" så att andra kunna fullfölja den goda saken eller med att själva förkunna Evangelii budskap; blott så att den goda saken kan oförhindrat fortsättas.

Om vi äro verksamma för Herren finnes ingen fara att vi skola vika av till sidan om den rätta vägen, och stiga in på fiendens område! Måtte vi alla vara flitigt sysselsatta i Herrens tjänst.
Laura C. Lindell.

Vi äro benägna att bliva nedtryckta av svårigheter beströdda på vår stig och därför glömma det verkliga ändamålet med vårt liv. Vi förglömma stundom att vi löpa i en tävlingskamp, och att vid änden skola vi erhålla den härliga lönen. Denna lön bliver en plats i vår Faders rike, och det välsignade privilegium att se vår Frälsare ansikte mot ansikte.

GUDOMLIG HELBRAGDAGÖRELSE.

Ett märkvärdigt underverk.

Da jag var blott några år gammal fick jag någonting liknande barn-förlamning, som lämnade mina fotleder veka och mina lemmar delvis förlamade nästan upp till mina knän, görande mig till en krympling under nära trettio års tid. Mina fötter vändes inåt, så att jag föll till marken eller golvet. Under tretton års tid begagnade jag stålfjädrar, som voro fästade vid mina skor med skruvar.

Unjefär sex år sedan var det en yngling å nitton år, som genom misstag, tog förgift och var nära döden; men genom Guds barns förböner blev han helad. Detta överbevisade och förde mig till synds-erkänsla och jag begynte bevista Guds barns möten och sökte Herren. Han gav mig mitt hjärtas önskan och frälste mig från mina synder. Jag har haft många lyckliga stunder i Herrens tjänst, trots de heta prövningar, som jag måst möta från tid till tid och ibland under en längre tid.

Jag hörde att några Bröder skulle komma till församlings-mötet, som skulle hållas först i December i missions-hemmet. Flera predikanter voro närvarande. Mötena voro goda, och själar frälstes från synd, några blevo helgade och andra helade som svar på bön. Jag hade haft en åkomma i mitt öra under unjefär tio års tid, och hörseln var försvagad. Herren helade mig från detta under den förra delen av mötet.

Den 6:e December, vid slutet av predikan om gudomlig helbrägdagörelse av E. E. Byrum, kände jag mig manad att gå fram och begära förbön, troende att Herren skulle hela mig. Bröderna lade händer på mig och bådo trons bön, och Gud sände sin helande kraft. På deras befallning steg jag upp, lovande och prisande Gud, och i det jag satte mig ned, bad jag systrarna att taga av mig de tunga stålfjädrarna. Och från den stunden gav Herren mig styrka och karft, i mina fotleder, till att gå utan stålfjädrar. Jag kunde känna en stickande känsla genom mina fötter och lemmar hela nästa dag i det Gud uppenbarade sin helbrägdagörelse, sändande den livgivande kraften genom mitt kött och mina muskler. Jag önskade att bliva helad för Guds ära, och han beviljade min begäran och hans trogna efterföljares böner.

Mrs. Ada Cross.

Helad ögonblickligen och för beständigt.

Då jag var ett barn, två eller tre år gammal, hade jag scharlakansfeber som lämnade mig med en böld eller ett ständigt rinnande sår som måste skötas om varje dag i åratal. Unjefär vid samma tid som jag fick febern åkte jag i en liten vagn vilken drogs av några barn, och i det de försökte taga mig upp för några stentrappor vältevagnen baklänges och jag föll ur och slog min rygg mycket illa. Fallet skadade mina njurar mycket svårt. Under åratal hade jag ett rinnande sår i mitt huvud eller öra och mina njurar voro så illa angripna att jag kunde ej kontrollera dem.

Då jag var unjefär elva eller tolv år gammal, under det min morfar sökte efter ljus angående den sanna Guds Församling, skrev han ett brev till Redaktören för "The Gospel Trumpet" och bad honom stanna av i Bradford, Ohio, om han någonsin hade anledning att resa den vägen. Broder Byrum reste igenom Bradford omkring år 1902, och stannade några timmar hos min Morfar varest jag vistades. Han anmodades om att bedja för botandet av dessa tvänne åkommor med vilka jag varit behäftad under kanske åtta eller tio års tid. Efter att hava tillfrågat min Moders föräldrar och min Moder om de voro villiga att vandra i ljuset av Guds Ord, allt efter som Herren uppenbarade det för dem, och erhållit ett jakande svar, smorde han mig med olja i överensstämmelse med Jak. 5: 14, 15, och den käre Herren botade mig ögonblickligen och för beständigt. Jag tror fullt och fast att mina lidanden skulle förorsakat min död, före denna tid, om jag ej blivit helad. Jag kan ej uttrycka min tacksamhet, för den kunskapen att "Han (Jesus) var sargad för våra överträdelsers skull.. och genom hans sår bliva vi helade." Prisat vare Hans heliga namn för evigt! Jag har sedan dess blivit helad av Rosen, Reumatism, och andra sjukdomar, genom Guds kraft. Eder frälste och helgade broder,

Frank M. Clark.

Vrickad Skuldra Helad Ögonblickligen.

Under tjugo års tid led jag mycket av katarr i magen. Jag behandlades av de bästa läkare, men erhöll ej någon varaktig hjälp. Under tio år av mitt liv var jag mycket hängiven åt tobaks-bruket. Jag nästan åt den. Synbarligen kunde jag ej leva utan den och det var nästan likadant med öl och bränvin. Dessa ting voro orsak till att jag ådrog mig många andra sjukdomar och jag var nästan ett totalt vrak.

Tre månader innan jag blev frälst, under det jag var ute i skogen efter ved, skenade hästarna och sprang utför en brant backe och vältade släden och lasset över mig och slog min högra skuldra ur led, sargade musklerna och krossade benen mycket illa, slet av närven så att det blev en knut av ett äggs storlek på övre sidan av armen mellan skuldran och armbågen. Min arm kändes domnad hela tiden. Doktorn satte min skuldra till rätta, men den tycktes ej komma sig som den borde. Precis en vecka innan jag överlämnade mig åt Heren, hade jag tre goda doktorer undersöka mig var för sig. Var och en av dem sade att det var ett hopplöst fall, att jag aldrig skulle bliva i stånd att hugga ved något mer, eller höja min arm över huvudet, att musklerna som begagnats att höja den voro döda, och så långt som mänsklig hjälp angick, fanns intet hopp om att åter bringa dem till liv. Men då människan kommit till det yttersta är det Guds tillfälle.

Jag hade en broder som varit illa behäftad med Tuberkulos-sjukdom. Hans hustru gav sitt hjärta till Gud och bad Herren visa henne något sätt på vilket hennes man kunde bliva botad. Hon blev instruerad att resa till Los Angeles, California. Medan de voro på väg dit träffade de några folk på båten som talade till dem om hur Herren helade sjukdomar och bådo för honom. Han förbättrades mycket, så mycket att han fick matlust, men då han ej förstod sig på att förtrösta på Herren, höll han ännu fast vid sina mediciner, och fick sina ögon vända bort från Herren. Men efter att hava lärt mer angående Herrens vägar, erhöll han åter förbön, blev fullkomligt botad, gav sitt hjärta till Gud, och begynte leva i överensstämmelse med Bibelns föreskrifter. Han skrev till mig om det, och jag skrattade åt det, ansåg det som om han hade omtalade en fe-saga; men omsider kom han för att besöka mig, och samma minut jag fästade mina ögon på honom visste jag att Herren gjort något underbart för honom.

Jag begynte bliva överbevisad om mitt förlorade tillstånd och begynte åkalla Herren om hjälp. Efter tre dagars bedjande och hjärte-rannsakande, fick jag, min broder och hustru att bedja för mig, och, ära vare Gud! jag blev ögonblickligen helad och frälst. Detta hände sent på Lördagsaftonen, och nästa morgon tog jag på mig min rock och överrock för första gången sedan jag blev skadad, tre månader förut, och gick till kyrkan för första gången på tio år. Jag begagnade min arm, när nödvändigt, och på Måndagen bar jag, med min, krympling-för-livet arm, enligt mänsklig utsago, en fem-gallon kanna med vatten, huggde ved, och gjorde mycket annat, för vilket jag giver Gud all äran.

Om en kort tid måste jag gå upp och om tala för doktorn, som hade vårdat mig, varför jag ej kommit till honom på bestämd tid. Jag gav honom en så kraftig handskakning med min högra hand, att han såg på den andra och frågade hur det stod till med den. Då sade jag honom att han hade tag i den som varit skadad. Under den undersökning som ovan nämnts, kunde jag ej göra ett försök att klippa med fingrarna och kunde under inga omständigheter flytta min arm utom med den andre handens tillhjälp. Den fick sina naturliga känslor med ens. Doktorn undersökte och fann att knuten på armen hade helt och hållet försvunnit. Att säga, att han blev förvånad vore att uttrycka det milt. På samma gång Herren helade mig tog han bort allt begär efter bränvin och tobak och jag har ej haft den minsta längtan efter dem sedan. Prisad vare Heren!

Sättet, på vilket jag erhöll dessa välsignelser, var genom tro på Gud, och jag behöll

dem genom lydighet till honom. Han säger: "Synda icke härefter, att dig icke må vederfaras något värre (Joh. 5: 14); Efter jag blev frälst begynte jag begrunda vilken församling jag skulle förena mig med. Jag ville komma in i den, som trodde på och lärde om kroppens helande genom gudomlig kraft, ty jag hade försökt det och visste att det var sannt. Alltså begynte jag att rannsaka Guds Ord, och si, jag fann ut att jag var allaredan i den enda Församling som Herren någonsin upprättat. Det är underbart hur Herren har lett mig och upplyst mig angående Församlingen, Guds folks enhet, och "stadgar angående Herrens Hus" o. s. v. Prisad vare vår Gud för alltid! Eder broder, frälst och helgad,

C. G. Meyers.

JESU KÄRLEK.

"Ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det förtappade." Det är välsignat att läsa om Kristi kärlek. Det har haft ett underbart inflytande på människorna i alla tider. Och det är saligt när det har blivit en verklighet för ens hjärta huru högt Jesus har älskat oss Att Han "har givit sig själv för våra synder, på det att han skulle uttaga oss från den närvarande onda världen." Gal. 1: 4. När Han kom till denna jorden blev han missförstådd, föraktad, fick lida hån och smälek av sina egna. Han kom till sina egna men de annammade honom icke ,utan istället förföljde och misshandlade de honom. Och utan orsak blev han dömd såsom en ogärningsman till den mest nesliga död. Men det ändrade ej hans sinnelag till människors barn. Istället bad han för dem: "Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra."

Det är välsignat att vi ha varit föremål för en sådan kärlek. När man får se in lite i denna outgrundeliga kärlek "som övergår kunskapen," då uppstiger det en tacksamhet i hjärtat till Honom som icke allenast har dött för oss, utan när vi foro villse, voro långt borta från Gud i förtappelsen, uppsökte han och frälste oss från synden, det onda i världen, Hans kärlek den är oföränderlig, till de sina. När Jesus visste att hans stund var inne, att han skulle gå bort ifrån denna världen till Fadern, sedan han hade älskat de sina, som voro i världen, älskade han dem intill änden." därav hava vi lärt känna kärleken, att han har givit sitt liv för oss. 1 Joh. 3: 16.

Denna kärlek vill mana oss såsom älskade barn, efterfölja Kristus och vandra i kärlek. Och även vi äro pliktiga att giva vårt liv för bröderna och Jesus säger: "Den som har mina bud och håller dem, han är den som älskar mig. Och den som älskar mig skall varda älskad av min Fader, och jag skall älska honom och uppenbara mig för honom." Joh. 14: 21. "Jag älskar dem som älska mig, och de som söka mig de finna mig." Ord. 8: 17. "Om I hållen mina bud, så skolen I förbliva i min kärlek såsom jag har hållit min Faders bud och förbliver i hans kärlek." Joh. 15: 10. Det är var vi kunna pröva oss om vi äga denna kärlek eller ej, uraktlåta vi att lyda Guds Ord, och det ljus Gud har givit oss däri, har kärleken blivit ljum, eller kallnat i våra hjärtan, då hjälper det oss ej hur mycket vi än vittna eller hur väl vi kunna tala om flydda erfarenheter. Men om vi älska Honom då lyda vi hans ord och söka mera ljus däri och han uppenbarar sig för våra hjärtan och vår kärlek blir mera brinnande, vår själ värmes av hans kärlek. Och "vem skall skilja oss från Kristi kärlek? nöd eller trångmål eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd? i allt detta övervinna vi rikligen genom den som har älskat oss." Om vi leva nära Jesus, skola vi icke just nätt och jämt övervinna, "Men vi skola mera än segra genom honom." Pris ske Gud! Och då kunna vi med glädja resa baneret varhelst vi gå fram, eller vistas i denna världen "Kärleken är Hans banér över mig." H. V. 2: 4.

Det är välsignat att hava ett sådant budskap till dem, som äro förtappade, att Jesus har kommit och att han i kärlek har lidit och dött, han har tagit straffet för vår olydnad på sig, och att alla kunna nu vända sig till honom och få förlåtelse och bliva frigjorda från det onda. och om vi vilja lyda honom, följa hans ord, vill han hjälpa oss att rikligen övervinna. Och ingenting skall kunna skilja oss från Kristi kärlek. "Att Kristus må bo genom tron i edra hjärtan på det att I rotade och grundade i kärlek, kunnen förmå begripa med alla de heliga vad bredden och längden och djupet och höjden är och känna Kristi kärlek, som övergår kunskapen på det att I mån varda uppfyllda intill all Guds fullhet." Ef. 3: 17—19. Amen. —Chas. A. Grant.

JAG KAN EJ TRO.

Dwight L. Moody sade en gång: "Det är på modet nu för tiden, för folk att säga att de äro tvivlare och kunna ej tro."

Hr. Moody fortfor: "Jag talade en gång med en man och han sade: 'Jag kan ej tro.

"Jag sade: 'Vem?'

"Men jag kan ej tro.'

"Vem?'

"'Men jag kan ej tro.'

"'Vem?'

"'Du förstår ej mitt tillstånd. Jag kan ej tro.'

"'Vem?'

"Mannen begynte bliva röd i ansiktet vrida sig, och sade: Mitt är ett besynnerligt tillstånd, jag *kan* ej tro.'

"'Vem?'

"Mannen blev allt mer och mer förlägen, och sade: 'Du förstår ej mitt tillstånd alls. Jag har många intellectuella svårigheter. Det är många ting, som jag ej kan tro.' Jag fortfor att fråga: 'Vem?' Till sist gav mannen vika, och sade, 'Jag kan ej tro mig själv.'

"'Tack vare Gud för det!" svarade Moody.

LÄGERMÖTE.

St. Paul Park, Minn. Lägermötet kommer att hålles Juni 19—28. Alla äro välkomna. För närmare underrättelse tillskriv Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn.

Bruce, S. Dak. Guds Församling kommer att hålla lägermöte Juni 6—14 på P. Estergards farm, 4 mil Väst och 4 mil Norr om Bruce, S. Dak. En vänlig inbjudning till alla. För närmare underrättelser tillskriv undertecknad, Carl H. Gisselbeck, R. 6. Arlington, S. Dak.

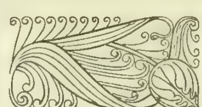
Oakdale, N. Dak. Det andra årliga läger-mötet för västra N. D. kommer att hållas i Oakdale, N. D. Juni, 19—29 på Section 8—146—96. Unjefär 6 mil N. W. från Oakdale.

För närmare underrättelse tillskriv C. H. Tubbs, Box 57. Oakdale, N. D.

Grand Forks, N. Dak, Lägermöte kommer att hållas Juli 3—12. For vidare upplysning angående mötet, tillskriv Zeno Newell, 103 De Mers Ave., Grand Forks, N. Dak.

De Ungas Avdelning.

DORKAS UPPVÄCKANDE.

I ett övre rum i Joppe har en liten hop samlat sig. Den består till största delen av kvinnor, som, för att döma av deras utseende, komma från den fattigare klassen. De gråta. En blick in i rummet förklarar med ens orsaken till deras sorg, ty i det borterstа hörnet ligger den kalla, livlösa gestalten av en, som länge varit deras vän och hjälparinna. Det är Dorkas, allmosogiverskan. Hennes kärleksfulla handlingar äro nu i det flydda, ty hennes dagar hava avslutats. De ögon, som så ofta sett med öm medömkan på den nödställda änkan och det föräldralösa barnet, äro nu igenlykta, i den långa dödens sömn.

Men lyssna! Där äro brådskande fotsteg ute på trappan. Vad betyda de? En budbärare rusar in i rummet, och tillkännagiver, "Han har kommit! Han har kommit! Petrus har kommit till Joppe!" Vad verkan har detta korta budskap på åhörarna? Är det ej ännu för sent att hoppas? Ett sorl höjer sig från hopen, några tårdränkta ögon avtorkas; då öppnas dörren igen, denna gång inträder några män och ibland dem är Petrus.

Men vad kommer Petrus att göra? Kvinnorna ställa sig omkring honom, gråtande och visande honom de livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjort medan hon var med dem. Petrus hör deras berättelse, han ser deras bedrövelse, och känner i sin själ den sorg, som är i deras egen. Hade ej även han en kär, kär vän som togs ifrån honom av dödens iskalla hand? Såg han ej en gång uppå det älskliga ansiktet av den vännen då livet ej längre gjorde anspråk på det? Kände han ej då sorgen, skilsmessan, smärtan av brutet vänskaps-band som dessa stackars änkorna nu erfara? Jo, Petrus känner till detta; han kommer ihåg alltsammans, om sin sorg, och det hjälper honom att förstå deras. Men vad kommer han att göra? Kommer han att trösta dem med att gråta med dem, och sålunda deltaga i deras sorg? Kommer han att tala till dem om den bättre världen till vilken hon gått och uppmana dem att så leva i detta livet, att de måtte bliva beredda att möta henne där borta? Nej, Petrus kommer ej att göra något av dessa ting. Istället bjuder han de gråtande att lämna rummet, och efter de gått ut och dörren är stängd, knäböjer han för att bedja. Han beder sin himmelske Fader att giva tillbaka det liv han tagit, han förnimmer att Dorkas arbete ej ännu är färdigt. Sedan, vändande sig till den livlösa gestalten på lägret, säger han: "Tabita, stå upp!" Med ens öppnade den döda kvinnan sina ögon, och då hon får se Petrus, sätter hon sig upp. Då räcker Petrus ut sin hand och reser upp henne. Då han har detta gjort, öppnar han dörren igen och inbjuder det utdrivna sällskapet att åter komma in i rummet.

Med ivrig hast skynda de sig fram, undrande, likväl fruktande att tro att vad de hoppats, hade hänt. Men deras hopp är fullkomligt förverkligat, ty Dorkas steg själv fram för att möta dem—hon, som varit död, men är levande igen.

—Från "Shining Light."

DEN FÖRLORADE DAGEN.

"När den siste ungdomens timme har flytt, med dess tillfällen för beredelse, försummade och obegagnade, finnes det intet som kan göras, som kan ersätta skadan. En del ting giver Gud oss ofta. Årstiderna återvända om och om igen och blommorna förnyas med månaderna; men ungdomen kommer ej två gånger till någon. Sålunda har varje period i livet sin egen avslutning, sin sista timma, i vilken arbetet är slut antingen väl gjort eller försummat. I sanning vi kunna säga det samma om varje dag; dess ände är avslutningen på en bestämd period, genom vilken vi ej kunna passera igen. Vi kunna tänka på varje enskilld dag såsom ett liv i miniatyr. Den kommer till oss ny; den lämnar oss fullbordad. Där är tre hundra sextio-fem dagar i året. Det enda sättet att hava ett väl fullbordat år, är att fullborda våra göromål och plikter för varje dag som går förbi. En förstörd eller förlorad dag någonstädes utmed åren kan leda till förlust, eller till och med till svårt missöde efteråt."

EN LITEN MARTYR.

Under en serie väckelsemöten som höllos invid en hyreskasern i en stor stad, kommo många människor fram till altaret varje afton och blevo frälsta. Bland dem var en liten flicka. Hon gick hem fröjdande sig över att hon till sist funnit En som älskade och vårdade sig om henne. Aldrig förut hade hon hört den sköna berättelsen om Jesus, hur han kallade barnen till sig, välsignade dem och sade: "Sådana hörer himmelriket till." Det gjorde henne så glad att tänka på att Han menade även henne.

Då hon kom hem, sade hennes fader, som funnit ut var hon varit, att om hon gick dit igen skulle han giva henne straff. Han var en mycket ogudaktig man, ett offer för den förfärliga dryckenskapslasten. Han hade ofta varit mycket grym emot sin familj.

Denna lilla flicka ville nu göra det som var rätt. Hon blev aldrig kärleksfullt tilltalad i hemmet, och varje gång hon ej gjorde allt arbetet, slog hennes moder eller fader henne. I sanning, den enda vänlighet hon någonsin bevisats, var den aftonen då hon var på möteslokalen, då en varmhjärtad kvinna, lade sin arm om henne och talade till henne om Jesus. Varje gång barnet tänkte på det, uppsteg en sådan längtan hos henne, att gå dit en gång till. Men hon visste vad hennes straff skulle bliva. Hon visste att om hon gick skulle hennes fader slå henne.

Mötena fortsattes ännu några aftnar, och hon kunde höra sången. En afton stod hon vid dörren och lyssnade. Den dagen hade varit en dag av besvärligheter, och alla, som kommit i hennes närhet hade grälat på henne. Hennes fader hade kommit hem drucken den aftonen, och intet fanns i huset att äta. Hon hungrade ej blott efter föda men även efter någon att tala vänligt till henne och älska henne såsom kvinnan på möteslokalen hade gjort några aftnar förut. Hon visste knappast vad hon gjorde förrän hon var på väg till möteslokalen. Snart satt hon vid det snälla fruntimrets sida, ännu en gång. Denna gång talte hon till flickan om Jesu själv-uppoffrande liv, och om hans död på Golgata, för att frälsa syndiga män och kvinnor. Denna afton då hon gick hem visste hon ej blott, att Jesus älskade henne, men även att hon älskade honom och önskade att lyda honom.

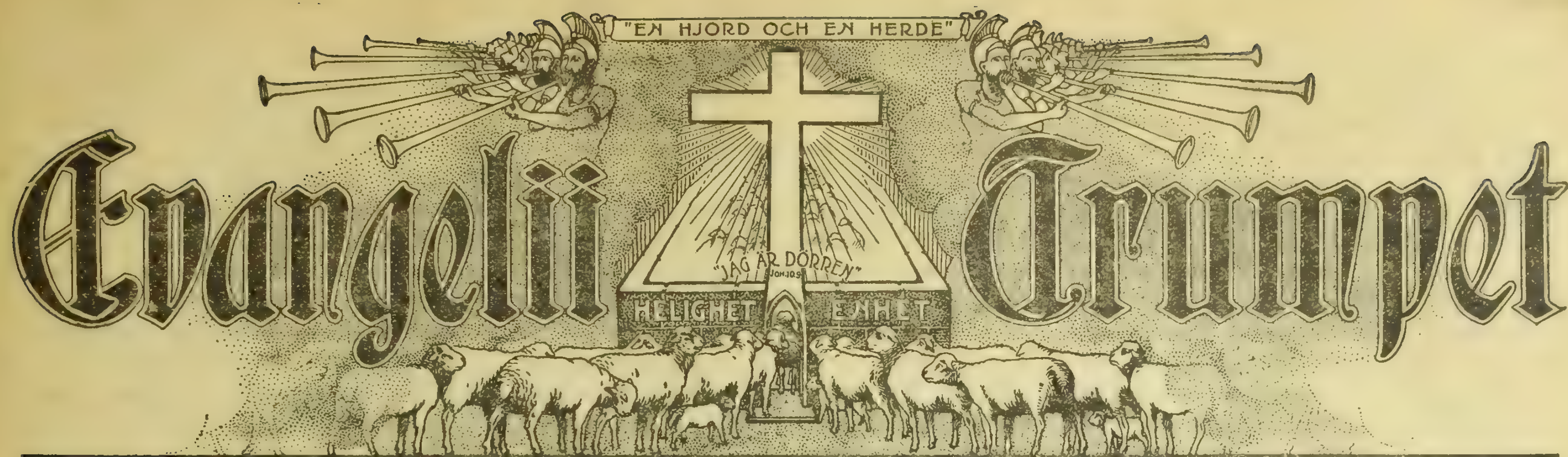
Då hon kom hem, hade hennes fader vaknat, och då han fick se henne fick han reda på var hon varit. Alldenstund han var så ond, att han hatade allt, som var gott, begynte han tukta henne hårt, för det hon gått till mötet för att lära om Jesus. Han slog henne så hårt att det lämnade stora skåror i hennes kött, och blodet droppade ned på hennes små bara fotleder. Hon gick till sängs under mycket lidande av de sår hon erhållit; likväl var det glädje i hennes hjärta, emedan den store Guden i himmeln kunde se henne, och hon var glad över att hon lärt om Jesus.

Under de mörka timmarna, av den natten, kom dödsängeln till det hemmet. Modern och fadern väcktes för att komma till sin lilla dotters säng. Hon var nu döende. Emot slutet, öppnade hon sina ögon och sade: Mamma, jag vill att du skall giva mig ett stycke av min klädning som har blod på den, ty jag önskar visa det för Jesus och tala om för honom att jag utgöt det för honom.

Kära barn, uppskatten I den förmånen I haven, att hava tillfälle att gå till Söndagsskolan och barnens möten för att lära om Jesus? Ären I så tacksamma, som I borde vara, för en snäll moder och fader? Hur borde ej berättelsen, om denna lilla martyr, sporra oss till att göra allt vi kunna för att sprida Evangelium? "Hur kunna barn sprida Evangelium?" Har du någonsin tänkt på ditt inflytande? Om du lever ett kristligt liv, alltid talar sannig, gengäldar ont med gott, och alltid är vänlig emot andra; uppmuntrar du andra att göra det, som är rätt, och på det sättet kan du kanske omedvetet hjälpa till att sprida Evangelium.

—Josephine Russel.

"Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort....Han som mättar ditt begär med sitt goda, så att du bliver ung på nytt såsom en örn." Psa. 103: 2—5.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Juni, 1914. Nummer 11.

KÄMPA TROGET.

Stå stark du Kristna kämparskara,
Som slutit dig till Herrens led—
Förfäras ej, för någon fara!
Ryck fram i striden,—Gud är med.

En Kamp det är, att troget strida,
Mot världen, med dess synd och flärd!
Det fordras mod att tåligt lida—
För Kristi skull i denna värld.

Att gå framåt när världen hånar,
Och smädeorden kastar ut—
Och kallar eder namn av dårar!
Och vill er söka rota ut.

Dock räds ej om de kropp förgöra
Blott akta noga på din själ,
Ditt yttre tälthus må förstöras
Ett bättre hus Gud ger jämväl.

Försök skall göras för att snärja,
I Satans garn, den Kristnes fot—
Ock söka "Herrens hjord" att härja,
På varje plats, och varje ort.

Men svikta ej du kämparskara
Er, "Hövding, med i spetsen står,
Att eder lösa från all snara—
Som världen söker kring er slå.

Hav mod! Se dagen snart är liden
Då får du lägga vapnen ned;
Så tröttna icke under tiden
Lyd blott Guds ord, vak', tro och bed.

—*Therese E. Anderson.*

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Forts. fr. föreg. n:r.

Bryggan över tiden, från apostlarna till år 400 efter Kristus.

Vi hava förut visat att det Gamla Testamentets Skrifter överlämnats, i bokform, från släkte till släkte, till Kristi tid, och att Ptolemy, Konung i Egypten, fick Septuagint översättningen gjord unjefär två hundra femtio år f. K., för det stora biblioteket i Alexandria. Vi hava även visat att från år 300 till 400 intill närvarande tid förefunnits handskrifter av både Gamla och Nya Testamentet; att dessa handskrifter ännu finnas till, och att vi hava personligen undersökt de äldsta av dem. Men nu är en tidrymd av unjefär tre hundra år från apostlarnas tid, till den tid då dessa gamla handskrifter avskrevos, över vilken en bro måste byggas av ovedersägliga bevis, annars skola vi vara i bryderi angående stadfästandet av grundvalen för Bibelns sanningsenlighet. Tvivlare skola även säga såsom en sade till mig, några månader sedan, då vi seglade på Stilla Havet.

Han frågade: "Huru gamla äro de gamlaste Bibelns Handskrifter i det Grekiska språket?"

Jag svarade att de daterade tillbaka till år 300 till 400 e. K.

Alltså förefinnes ej några äldre handskrifter? originalen kunna ej finnas?" "Nej, min Herre; de ursprungliga Grekiska handskrifterna hava aldrig blivit upptäckta."

Om detta är förhållandet, datera de äldsta handskrifterna tillbaka till, endast unjefär år 300 till 400 e. K. "Jag antager att någon bedragare skrev upp den unjefär vid den tiden, tror du ej?"

Men vi hava ett överflöd på fasta bevis, med vilka vi kunna bygga en bro över dessa få århundraden av tiden. Sanningen

> *Om vi mäta vårt arbete för Herren, med vår egen förmåga att uträtta det, böra vi ej förundra oss, om Gud tager oss på orden och resultaten bliva små; men om vi äro förtröstansfulla nog att tro det är Gud, och icke vi, genom vilken arbetet uträttas, skola vi säkerligen förnimma att välsignelsen bliver överensstämmande med hans makt och utom all proportion till vår styrka.*

ifrågasättes ej, att vid en viss tid en viss man levde som hette Jesus, och att det var tolv apostlar och andra, som voro hans efterföljare, och till vilka han meddelade Ordet. Efter Jesu död kom Saul av Tarsus, som efteråt kallades Paulus, till tron på den kristna religionen, och gick omkring och predikade Evangeliet, och även skrev flera epistlar. Historien omtalar för oss om dessa män.

Konstantin som levde år 272 till 337 e. K. blev kejsare i Rom. Han var den förste kristne kejsare, och begärde av folket att erkänna Kristendomen, varemot, före denna tid, de kristne hade utstått de svåraste förföljelser och marter av alla slag, och tusende och åter tusende blevo dödade.

År 325 hölls mötet i Nice, varest vissa avgörande steg togos angående denna sak. Före Konstantins tid, under den stora kristna förföljelsen, gjordes ett särskillt försök, av landets regenter och andra att fullkomligt undanrödja från tillvaron, ej blott de Kristne själva, men även deras lära med att även förstöra handskrifterna. Många av dessa heliga volymer utlämnades och uppbrändes; men andra gömdes undan och förseglades i grottor och källarvalv och förvarades. Konstantin's önskan var att återupprätta detta arbete och bevara Skrifterna och gav befallning att femtio exemplar av Bibeln skulle hopsättas för att begagnas i församlingarna på de olika platserna. Eusebius Pamphili, biskop i Cesarea, som levde under Kejsar Konstantins tid och dog några år senare, skrev en levnadshistoria om Kejsaren. Denne store kristne historiker som var en personlig vän till Konstantin, säger i sin berättelse om honom:

"Alltid angelägen om Guds församlings välfärd, tillskrev Kejsaren mig personligen i ett brev angående sättet att förskaffa exemplar av de inspirerade Oraklen.... Hans brev som hänsyftade till förskaffandet av exemplar av Skrifterna, för läsning i församlingarna, var av följande innehåll:

"Vicktor Konstantin, Maximus Augustus, till Eusebius:

Det tycks högeligen nödvändigt, alldenstund den staden hastigt framskrider i alla andra hänseenden, att antalet församlingar borde också förökas. Emottag du därför med all redebogenhet mitt beslut till förmån för denna sak. Jag har ansett det fördelaktigt att instruera din klokhet att beställa femtio exemplar av de Heliga Skrifterna, vilkas förskaffande och bruk du vet vara högst nödvändigt för församlingens undervisning, skriven på förfärdigat pergament på läsligt sätt, och i en bekväm och lätt transportabel form, av avskrivare fullkomligt skickliga i sin konst. Prokuratorn av biskopsstiftet har även erhållit anvisning genom brev från oss att omsorgsfullt anskaffa allt som är nödvändigt för beredandet av sådana exemplar; och det bliver för dig, att särskilt se till att de bliva fullborade med så litet dröjsmål som möjligt. Du har även myndighet, i kraft av detta

brev, att begagna två av de allmänna fordonen för deras transport, genom vilken anordning exemplaren, då de vederbörligen skrivits, kunna lättast befordras, för min personliga undersökning; och en av diakonerna av din församling kan anförtros denna tjänst, vilken, vid sin ankomst hit, kommer att erfara min frikostighet Gud bevare dig, älskade broder'

"Sådana voro Kejsarens befallningar, vilka med ens efterföljdes av själva arbetets utförande, vilka vi sände honom i präktiga och omsorgsfullt utarbetade volymer i trefaldig och fyrfaldig form. Denna fakta intygas med ett annat brev, som Kejsaren skrev i erkänsla."

EUSEBIUS: Konstantins livs-historia., Bk. IV, Kap. 34—37.

Här finna vi att femtio exemplar av Bibeln förfärdigades genom den Romerske Kejsarens händer och omkostnad, för de åtskilda församlingarnas gagn. Och då Tischendorf fann den Sinaitiska handskriften var han ganska väl övertygad att det var ett utav dessa femtio exemplar, beställda av Konstantin, som blivit skänkt till det klostret.

Fritänkare medgiva att det Nya Testamentet, såsom vi hava det, fanns till vid tiden då kyrkomötet hölls i Nice år 325 Vi hava då blott en tidrymd av, mindre än tre hundra år att "slå en bro över" för att möta apostlarna jämte deras ursprungliga skrifter och arbeten.

Alldenstund Jesus Kristus var grundvalen och själva hörnstenen av Guds församling, och han gav sitt Evangelium till sina apostlar, skola vi nu begynna bygga vår bro, begagnande honom för vår grundval och utgångspunkt. Han meddelade Ordet, och de tolv och de sjuttio gingo och predikade det. Matteus, Markus, Lukas, och Johannes skrevo Evangelierna. Paulus och andra skrevo Epistlarna. I brev till Timoteus, bad Paulus honom taga med sig "böckerna, i synnerhet pergamenten." Utan tvivel hade han vid den tiden skrivit sina Epistlar, till församlingarna, vilka blivit överlämnade till oss såsom en del av det Nya Testamentet. Johannes, som var en av apostlarna, och som skrev en del av det Nya Testamentet, levde till omkring år 100. Polykarpus, som var en stor skrivare, och vars skrifter finnas till i vår tid, levde från unjefär, år 69 till 165. Han var även biskop i Smyrna, var bekant med Johannes, och var ej blott bekant med Johannes, men var en av hans lärjungar, som satt vid hans fötter och lärde av den välsignade Aposteln.

Bland andra skrivare, vars skrifter ännu finnes kvar, är Justin Martyr, som levde från, unjefär, år 105 till år 163, som var väl bekant med Polykarpus, och hade hört honom tala om sina samtal med Johannes och hört honom predika. Det fanns även andra väl kända skrivare unjefär vid samma tid. En ,Ignatius, som dog omkring år 115 e. K.; en annan, Clement, som var biskop i Rom från år 91 till 101 e. K. Sedan var där Irenaeus, biskop i Lyons, som dog omkring år 202 e. K.; Tertullian, år 150 till 230 e. K.; Origen, år 185 till 253 e. K.; Gregory, år 210 till 270; Konstantin, år 272 till 337; Lactantius, år 301 till 325; Eusebius, år 264 till 349 e. K.

Som vi förut nämnt, medgiva Fritänkare att NyaTestamentet fanns till under Konstantins tid. Vi hava nu byggt en bro, över svalget, till apostlarna med flera väl kända, pålitliga skrivare, vars skrifter nu finnas kvar, och ett exemplar av de samma är framför mig medan jag skriver. Vi skola nu fortsätta med att återgiva några uttryck från några av dessa mäns skrifter. Alldenstund daton allaredan uppgivits då dessa män levde, bliver det onödvändigt att omigen nämna daton angående deras livstid och skrifter. Vi vilja likväl säga att Irenaeus dog under det andra året av det tredje århundradet, det är år 202 e. K. I sin ungdom hade han suttit vid den åldrige Polykarpus' fötter; och Polykarpus, åter, hade varit en lärjunge av Evangelisten Johannes och hade umgänge med andra, som varit vittnen till Evangelii berättelse Irenaeus, talande om sina egna personliga erinringar, berättar angående vad han hört Polykarpus säga, han hade emottagit från Johannes, och andra av vår Herres lärjungar, som han hört från deras egna läppar, och särskillt tillägger, att alla dessa ord stämma överens med Skrifterna. Men låtom oss höra hans egna ord som de äro innefattade i ett brev till Florinus:

"Då jag ännu var ett barn, såg jag dig i Smyrna i Mindre Asien, i Polykarpus' hus, varest du var framstående vid hovet, och erhöll biskopens uppmärksamhet. Jag kan tydligare komma ihåg vad som hände då, än andra händelser, som timat senare; ty händelser som tima i barndomen tycks växa med sinnen, och bliva en del av oss själva; så att jag kan erinra mig stället där Polykarpus brukade sitta och lära, hans talesätt, hans levnadssätt, hans utseende, hans sätt att tala till folket, hur han ofta hänvisade till Johannes och till andra, som sett vår Herre: hur han, från minnet, brukade upprepa deras föredrag, som han hört från dem angående vår Herre, hans underverk och sätt att lära, och hur, varande själv undervisad av dem, som voro ögonvittnen till Ordet, allt var i fullkomlig överensstämmelse med Skrifterna."

Detta är berättelsen som Irenaeus själv giver om sin bekantskap med Polykarpus, och om de sanningar han lärt av honom.

Forts.

GUDS LEDNING.

"Så säger Herren, din förlossare, Israels Helige: Jag är Herren, din Gud, den som lär dig vad nyttigt är, den som leder dig på den väg du bör vandra." Jes. 48: 17.

Lämnad åt sig själv är människan hjälplös och oförståndig. De mest förståndiga kunna ej, genom egen visdom, med någon visshet skåda in uti framtiden. Vi veta ej vad nästa dag eller ens nästa timma har i sitt sköte för oss. Vi äro pilgrimer som vandra genom ett okänt land, på en väg vi aldrig färdats förut. På denna väg finnes många faror som hota oss med undergång och om vi ej förstå att undvika dem skola de visserligen överrumpla oss. Hur gott då att veta, att vi hava En som är villig och mäktig att leda oss på denna livets väg, att utpeka farorna och visa oss hur vi kunna komma över och förbi dessa. Hur gott att veta att Han, himmelns Gud, för vilken intet är förborgat och som kan skåda in uti framtiden och se vad den innebär, erbjuder oss att vara vår ledare.

Gud har under alla tider varit sitt folks ledare. Då vi läsa Guds Ord se vi hur underbart Herren ledde de gamle patriarkerna, hur underbart han ledde Israels barn på deras vandring från Egypten till Kanans land, och med en molnstod om dagen och en eldstod om natten visade dem den väg de skulle vandra. Herren är den samme kärleksfulle ledsagaren ännu, som fordomdags, så att ingen, som vill låta sig ledas, behöver gå vilse.

Alla som mottagit Herren Jesus som sin Frälsare, blivit pånyttfödda och blivit Guds barn, tillhöra det andliga Israel som blivit förda ut ifrån syndens Egypten och som sådana hava de en särskild förmån att kunna erhålla Guds ledning. Och liksom Gud hade tvänne särskilda medel att visa Israels barn vägen, så har han även nu tvänne särskilda medel att visa sitt andliga Israel vägen, som leder till himmelns, sälla land; nemligen Guds Ord och den Helige Ande. "All skrift, av Gud ingiven, är ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet." 2 Tim. 3: 16 "Men Hugsvalaren, den Helige Ande, vilken Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder allt, vad jag har sagt eder." Joh. 14: 26.

Guds Ord är våra fötters lykta och ett ljus på vår stig. Komma vi uti ovisshet huru vi skola förhålla oss emot Gud eller våra medmänniskor; låtom oss då öppna denna böckernas bok och se efter vad den säger därom. Har din broder eller syster förbrutit sig emot dig läs då i Matt. 18: 15—17: "Men om din broder syndar mot dig, så gå och tillrättavisa honom mellan dig och honom allena. Om han hör dig, så har du vunnit din broder. Men om han icke hör dig, så tag med dig ännu en eller två, på det att var sak må bestämmas efter två eller tre vittnens utsago. Men hör han dem icke, så säg det till församlingen. Hör han icke heller församlingen, så vare han för dig såsom hedningen och publikanen." Hör du ett ont rykte om någon utav Guds tjänare läs då 1 Tim. 5: 19. "Upptag icke något klagomål mot någon av de äldsta, om ej på grund av två eller tre vittnens intyg." Är du i ovisshet om hur du bör kläda dig eller om du bör bära guldringar eller andra smycken för att pryda dig med, läs då 1 Tim. 2: 9, "Sammaledes ock att kvinnorna skola pryda sig i hövisk dräkt, med blygsamhet och tuktighet, icke med flätor och guld eller pärlor eller kostbar klädnad." och i 1 Pet. 3: 3, 4, "Vilkas (kvinnornas)

prydnad icke vare den yttre av hårflätor och guldsmycken eller klädedräkter, utan hjärtats fördolda människa, med den sakt modiga och stilla andens oförgängliga väsende.'' Önskar du undervisning om hur ditt dagliga tal bör vara läs Ef. 5: 4 ''Skamligt väsende och dåraktigt tal eller gyckel, vilket allt icke höves, utan hellre tacksägelse.'' Önskar du få reda på huru vida det är tillbörligt att bevista världsliga nöjen och tillställningar läs 1 Joh. 2: 15, ''Älsken icke världen, icke hellre de ting, som äro i världen. Om någon älskar världen i honom är icke Faderens kärlek.'' Och i 1 Kor. 10: 31: ''Antingen I äten eller dricken, eller vadhelst I gören, gören allt till Guds ära,'' etc.

Då Guds Ord gör en ting tydlig för oss låtom oss vakta oss för att söka vidare ljus från något annat håll; detta endast giver Satan tillfälle att föra oss uti mörker Men komma vi uti omständigheter då vi behöva ledning och ej kunna finna den uti Guds Ord, då hava vi förmånen att förtrösta på Herrens ledning på något annat sätt, och om vi flitigt söka Gud i bön skall Herren genom sin Ande leda oss. Den Helige Ande skall då bliva den eldstod som skall föra oss säkert igenom ovisshetens mörka natt.

Men om vi skola lära förstå Guds Ord, måste vi leva i överensstämmelse med vad vi allaredan lärt. Skola vi erhålla ledning från den Helige Ande måste vi först göra det som han allaredan visat oss. Om vi så göra skola vi ledas steg för steg in uti Guds hemligheter.

Då syndaren bliver överbevisad om sitt tillstånd och behov av frälsning, bör han söka och erhålla densamma. Sedan när han lärt känna att det är i enlighet med Guds vilja och plan, att de troende skola bliva helgade och emottaga den Helige Ande, bör han söka och erhålla denna erfarenhet, och kommer då uti ett tillstånd att kunna erhålla särskild ledning genom samme Ande. O vilken härlig förmån vi, av naturen oförståndiga människor, hava, att kunna söka och erhålla förstånd på huru vi böra förhålla oss under livets alla omständigheter. ''Men om någon av eder har brist på vishet, han bedje därom av Gud, som i en fald och utan förebråelser giver åt alla; och hon skall varda honom given.'' Jak 1: 5.

Käre läsare, önskar du inträda i himmelns härliga salar då du slutat dina dagar här? Sök då Gud i bön, om förstånd på vad hans vilja är och han skall genom sitt Ord och den Helige Ande, visa dig vägen som leder dit.

—L. P. Peterson.

ÖVERRASKANDE SANNINGAR ANGÅENDE TOBAK OCH CIGARRETTER.

Tidskriften *New York Sun* underrättar oss om att under året som slutade den 30:e Juni 1905, tillverkades i detta land 7,689. 337,207 cigarrer och 3,368,212,740 cigarretter. Tillverkningen av röktobak beräknas till 334,489,110 pund.

Du, som läser detta, stanna nu och se noga över dessa siffror igen. Tobak, som begagnas för att tugga och snusa, är ej inberäknad. Den summa, som utbetalas för rökning beräknas, av nämnda tidning, till $300,000,000 och säger vidare: ''Beräknande vår förbrukning i vikt se vi att vi uppbrände på Drottning Nikotin's altare 300, **000 TON** tobak förlidt år.'' Jag sätter denna förteckning om vikt, i stora bokstäver, för att, om möjligt fästa läsarens uppmärksamhet därvid. Vilket oerhört slöseri är ej detta? Och betänk blott! det finnes många kyrkomedlemmar—Ja, många predikanter—förenade uti detta avgudiska offrande åt Drottning Nikotin.'' De borde skämmas som bekänna den Helige Kristi religion och finnas bland deres led, som äro Nikotin-dyrkare. En tobaks-begagnande predikant för löjligar renhetens och självförsakelsens Evangelium. Under det Pastor W. B. Palmore nyligen besökte Asbury Läroverk i St Louis, höll han ett kraftigt föredrag emot cigarrett-ovanen.

I Japan arresterar polisen alla, som äro under sjutton års ålder, som ertappas uti att röka, konfiskera hans tobak och varnar honom och hans släktingar. Ett upprepande av förbrytelsen straffas strängare.

Mobile, Jackson och Kansas City, järnvägsbolag anställer ej dem, som röka cigarretter. Tillsammans med deras order framställa de tio orsaker varför cigarret rökning borde motarbetas:

1. Det är förnedrande. 2. Det är anstötligt för andra. 3. Det förhindrar motstånd mot sjukdomar. 4. Det hindrar kroppsväxten. 5. Det är skadligt för närvsystemet. 6. Det är menligt för hjärtat. 7 Det är en form av slaveri. 8. Det är ett steg emot begagnandet av opium och rus drycker. 9. Det frambringar ett dödligt förgift—nikotin. 10. Det gör en arbetstagare mindre värdefull, för sin arbetsgivare, och följaktligen för sig själv och familj.

Största delen av de män som röka, önska att deras söner ej måtte lära ovanan, och denna sanning är ett av de starkaste argument du kan begagna hos en gosse. Blott få saker kunde vara fördärvligare för gossar, uppväxande ungdom, och personer med ofullbordad kropskonstitution än begagnandet av tobak i vilken som helst av dess former.—''Cope's Tobacco Plant.''

Jag känner ej till något ont i vår tid, som är så mäktigt att underminera våra gossars krops- och själskrafter som cigarrett ovanan. Dess resultat kan spåras i deras ansikten, som begagna cigarretter, strax man kommer in i klass-rummet.— Robert Mead, M. A. *Inspector Public Schools*, Brookville Ont.

Det har obestridligt bevisats att några sorter cigarretter innehålla en hel del opium, medan omslagspaperet, som garanteras att vara grynpaper, är endast vanligt paper vitgjort med arsenik.

Cigarrett-ovanen formas ofta innan barnet uppnått den sjunde graden. Och i den första graden är ej för tidigt att begynna denna lärdom, omhöljande honom med sanningens beskydd ifrån begynnelsen.—J. J. C

Superintendenten för allmän undervisning i San Francisco sade, inför Statens lagstiftande kommitté, att han hade hållit noggrann uppteckning av cigarrett-rökningens verkan på gossarna i de allmänna skolorna i landskapet, och fann att dem, som voro hängivna at cigarrett-rökning ej blott blevo mindre lydiga och erhöllo lägre procent i sina läxe-raporter, men även, i allmänhet, ljögo och stulo. Noggrann iakttagelse under flera års tid överbevisar oss att bruket av tobak av gossar under den tiden de uppväxa, är den förnämsta orsaken till misslyckadé företag. Det tager krafterna i anspråk, fördärvar närverna, och förstör viljekraften till den grad, att helt få av dem, som hava ovanan, förmå göra vårt arbete väl.—Från den tionde Katalogen Teknologiska Skolan. Cincinnati.

Då en arbetsgivare annonserar för hjälp far man ofta se uttrycket: Inga cigarrett-rökare, önskas. Det säges att då en sökande för anställning, inställer sig hos dem, som hyra mycket folk, se de alltid på den unge mannens fingrar för att se om de äro färgade av nikotin från cigarretter. Huruvida cigarretter fördärva ens seder, eller naturlig yttring leder till cigarrett bruket, är en fråga. Men sanningen är att det är alltid något som fattas cigarrett-rökare, och de önskas ej. Om varje ung man toge detta för vad det är värt, skulle cigarrett rökningen, med ens, upphöra, och cigarrett-handlarnes affärer förstöras.

(''The Silent Evangel Society's'' Traktat.)

DENNE MOTTAGER SYNDARE.

Under det Jesus lärde i Galiléen funno fariséerna fel med honom, sägande: ''Denne mottager syndare.'' Vad dessa ansågo vara ett fel, är ett av vår Frälsares härligaste karaktärs-drag— Han mottager syndare. Då vi studera Kristi liv finna vi att ingen var så låg att han ej var välkommen hos Honom. Det fanns ingen tid då Han ej teg emot dem. Då den lame mannen bars till Honom sade han: ''Min son dina synder äro dig förlåtna.'' Till Sakkeus: ''I dag har frälsning vederfarits detta hus.'' Till och med då Han utstod korsets lidande kunde han fortfarande mottaga syndare.

Detta, att mottaga syndare, var och är ännu Hans mission i världen. Är ditt hjärta betungat med synd och bekymmer? Har du en börda av förbrytelse på din själ? Oroas du av fruktan för framtiden och döden? Lyssna då till dessa ljuva ord: ''Denne mottager syndare.'' Men, säger du, mina synder äro stora och jag har fallit djupt i brottslighet. Det gör detsamma, ingen synd är så stor att Han ej kan förlåta den; ingen har fallit så djupt att han ej kan lyfta honom upp, ja till och med till ''det himmelska i Kristus.''

Låtom alla fatta mod. Om du än vandrat långt bort, om än världen söker undvika dig och de själv-rättfärdiga fördöma dig, om än allt ser hopplöst ut, syndare lyssna: ''Denne mottager syndare.''

—L. P. Krogh.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 cts.
För ett halvt år . . . . 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 Kr.
För ett halvt år . . . . . 1 Kr. 10 öre.
Fritt till obemedlade.

Ict. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och gö as betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

LOKALA MEDDELANDEN.

Vi förvänta oss ett gott läger-möte i år. Om Gud vill kommer två Skandinaviska möten att hållas varje dag. Alla som förstå dessa språk och kunna komma, borde göra en särskild ansträngning att bevista detta möte.

◆◆◆

Bro. Thomas Nelson har för avsikt att bevista flera församlingar under det de hava sina läger-möten; bland andra, ämnar han bevista Bruce, Arlington och Grand Forks.

◆◆◆

Efter flera veckors sjukdom, är Bro. Hjalmar Hansen åter i stånd att gå ut, för att predika Evangelium. Denna gång reste han till Rice Lake, Wis. för att vara Bro. E. H. Ahrendt och Syster Lunde behjälpliga.

◆◆◆

Vi hade brev ifrån Broder C. J. Forsberg, som är på resa emot New York, för att, om Gud öppnar väg, segla till Sverige i Juni månad. Dem som önska hjälpa med respenningar kunna adressera] honom: 2334 Grand Ave., Bronx. New York City, N. Y.

◆◆◆

Broder och Syster P. H. Peterson voro hos oss under flera dagar. Vi hoppas deras besök var till förmån för dem och att de måtte bliva till välsignelse för många som äro i behov av hjälp.

◆◆◆

Broder J. Antony Bernard från Kanada. som var på genomresa till Anderson, Ind. för att bevista läger-mötet där, stannade hos oss ett par dagar och höll ett möte hos församlingen här. Anna Koglin.

INBJUDNING TILL LÄGER-MÖTET.

Alla, som älska Evangeliet, äro hjärtligt inbjudna att komma till lägermötet i St. Paul Park, Juni 19—28. Tillåt ej små hinder att frånröva dig mötets välsignelser. Kom bedjande och troende, och tag andra med dig. Möjligtvis måste du göra uppoffringar för att kunna komma till detta möte; men den välsignelse som du kommer att erhålla skall mer än uppväga uppoffringarna. Vi förvänta att detta skall bliva ett möte varest tillbedjan, pris och tack skall uppstiga från människohjärtan till Guds tron och varest Gud skall utgjuta sin Ande från himmeln och hans kraft uppenbaras. Guds barn skola möta med varandra, men ännu bättre, vi skola få möta Gud och hans närhet skall förnimmas. Kom beredd att mottaga, och även att giva. Bed: "Herre förunna mig en välsignelse," men försumma ej heller att bedja: "Herre gör mig till en välsignelse."

Bered dig för mötet genom bön, Guds Ords läsning och hjärtats begrundan av Guds fordringar och löften. Du kan därigenom tilltaga i andlig kraft som sedan, i mötet, kan utflyta till andras hjälp. Samvaron med så många andra Guds barn är av större värde än de flästa tro; det bliver till både andlig och lekamlig uppbyggelse. Vi emottaga andra människors tankar och exempel, vilket utvecklar oss själva och iståndsätter oss att se våra behov och möjlikheten av förbättring i åtskilliga hänseenden. Vi lära mycket från predikstolen men även från personlig sammanvaro med Guds folk.

Vi inbjuda särskilt dem som söka mer ljus i Guds Ord. Här kommer sanningen att, oblandad, predikas. Rättfärdiggörelse, helgelse, Guds barns enhet, helbrägdagörelse genom bön och tro, ett kristligt liv i enlighet med Bibelns fordringar; dessa lärosattser komma att framhållas tydligt och lättfattligt. Kom med ett villigt hjärta att bliva, icke blott ordets hörare men även dess görare, och du skall "förstå om läran är från Gud." Joh. 7: 17.

Förökad kunskap om Guds Ord en uppfattning av nya möjligheter i livet med Gud, och i hans tjänst, ett fastare beslut att bliva lydig och nyttig och en förökad tro, är några av de välsignelser, som vänta dem som komma att deltaga i lägermötet i St. Paul Park. Lidande eller behövande som ej kunna deltaga i detta möte, kunna insända begäran om förböner vilka skola uppsändas alldenstund detta möte kommer att bliva en sammankomst för att bedja för andra såväl som för att höra Guds Ord. Vi förvänta bönhörelse i enlighet med Guds löften. —Red.

BEGÄRAN OM FÖRBÖN.

Syster Sofi Jensen, Becker, Minn. R. 2 Box 28, som lider mycket av lungsjukdom önskar Guds barns förbön att hon måtte bliva helad. Den 7:e Juni kl. 11 F. m. har bestämts för att förenas i bön för henne.

VITTNESBÖRD.

Maple Plain, Minn.

Vi känna oss manade att skriva vårt vittnesbörd; vi känna att det är en plikt att låta våra medmänniskor veta vad Gud har gjort för oss och hoppas att det måtte bliva några av läsarna till uppmuntran.

Min husru har varit sjuklig under flera års tid. Genom att läsa i *Gospel Trumpet* (den Engelska Evangelii Trumpet) blevo vi intresserade i gudomlig helbrägdagörelse, och då vi ej kände någon i vårt grannskap som hade sådan tro, beslutade vi att sända till bröderna, som utgiva *Gospel Trumpet, efter* en salvad handduk och begärde förbön för min hustru. Då vi mottogo duken använde vi den enligt anvisningen och min hustru fick lindring, men sjukdomen kom tillbaka. Senare fingo vi höra om Guds barn som bo i St. Paul Park, och då min hustru blev sjuk igen, sände vi dit och bad en av de äldsta att komma hit och hjälpa oss att uppfylla vad som är skrivet i Jak. 5: 14, 15. Min hustru blev bättre men det såg ut som att vi ej kunde helt och hållet få makt över sjukdomen.

Min hustru var döpt, men jag var det ej. (Jag var upplärd i den Lutherska kyrkan och döpt då jag var ett barn.) Jag var nu överbevisad om att det ej var i överensstämmelse med Guds Ord, och jag beslutade att åtlyda Guds befallning och låta döpa mig i överensstämmelse med hans Ord. I Augusti 1913 reste min hustru och jag till St. Paul Park. Detta var vårt första möte med Guds barn där och vi gladde oss över att få höra Ordet predikas och förnummo Guds närvaro. Guds Ord blev tydligt predikat och vi fingo föda för våra själar. Efter mötet gingo vi till floden varest jag blev döpt och jag kände att en stor börda, som länge nedtyngt mig, blev avlyftad.

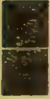
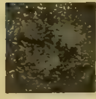
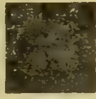
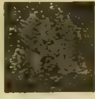
Min hustru blev sjuk igen och vi bådo för henne och hon fick åter lindring. I vår blev hon åter mycket sjuk och vi voro allena och det såg ut som att hon skulle dö. Vi beslöto att kalla en doktor, vi sade honom att vi försökte sätta vår tillit till Gud, men han övertalade oss att begagna hans mediciner. Min hustru tog tre dosis men blev mycket sämre. Vi beslutade då att överlämna allt i Guds hand antingen det blev död eller liv. Jag gick ut i ett annat rum och bad innerligt till Gud att han skulle spara hennes liv. Jag fick strax svar på min bön: "I morgon bittida skall det bliva bättre med henne." Jag omtalade detta för min hustru och försökte att trösta och uppmuntra henne, men hon var ännu mycket sjuk. Senare kom en grannkvinna för att vara oss behjälplig över natten. Vi bådo till Gud att spara min hustrus liv. Denna kvinna kallade mig då avsides och sade mig att jag borde upphöra med att bedja Gud om att spara hennes liv, "ty hon håller på att dö och du gör det värre för henne att dö." Jag omtalade då det svar jag hade fått på min bön.

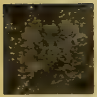
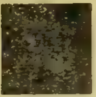
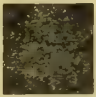
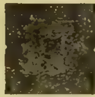
Min hustru led mycket under natten tills klockan fem på morgonen, då det blev en förändring, och hon blev bättre. Vi förstodo att Gud hade något särskilld avsikt med oss, ja, han lärde oss mycket under min hustrus sjukdom, som vi bättre förstå nu. Prisad vare Gud! han vet vad som är bäst. Vi lovade Gud att förtrösta oss helt på honom och kasta bort all medicin, vilket vi även gjorde nästa dag. Pris ske Gud, han har varit vår tillflykt sedan den tiden.

Då min hustru var sjuk sände jag ett telegram till St. Paul Park och bad att en av bröderna skulle komma hit och hjälpa oss. Genom ett feltag sändes det till St. Paul och blev förhindrat, men nådde dock sin bestämmelse senare, och en av bröderna kom hit. Min hustru var då bättre men vi åtlydde Guds Ord enligt Jak. 5: 14, 15. Vi omtalade för denne broder våra erfarenheter genom dessa prövningar. Vi omtalade även att då vi bådo till Gud, tycktes det vara något som stod emellan oss och Gud och att vi önskade få det klart vad det var. Denne broder svarade då: "Säg blott: Tala, Herre; din tjänare hör."

Dessa ord gingo mig till hjärtat, och nästa dag kommo de ofta för mina tankar, och i bön framholl jag dem för Gud. Den följande natten gav Gud mig en syn och jag hörde en röst som sade: (på Engelska språket) "Predika det rena Evangelium för den lidande mänskligheten, för

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

---

själ och kropp," och då jag såg upp såg jag en smal stig framför mig. Stigen var rak som en linie och full med fotspår. Jag blev förd framåt på den över en hög backe och ned i en djup dal, varest jag kom till en flod, men där var ej någon bro över floden. Då hörde jag rösten igen: "Frukta icke; vattnen skola ej fördränka dig." Jag såg då på den andra sidan om floden att stigen ledde framåt i en rak linie så långt som jag kunde se. Omigen hörde jag rösten som sade: "Du har ej utvalt mig, men jag har utvalt dig, men var försiktig i en ting; tag icke äran till dig själv." Jag svarade: "Det finnes ingen annan väg utom att tro och lyda," och detta nödgades jag upprepa. Det tycktes som att Gud var närvarande och överöste mig med välsignelser, så att jag måste stiga upp och gick på golvet och prisade Gud tills morgonen.

Sedan den tiden hava vi haft många prövningar, men vi hava lärt oss att gå till Gud, som förmår att hjälpa och föra oss segrande igenom alla prövningar och frestelser.

Tack vare Gud, han sände en annan broder från St. Paul Park för att hålla möte i vårt hus. Denne broder uppmuntrade oss mycket och vi kände att han var ett medel i Guds hand att hjälpa oss att få mer makt över sjukdomen. Nu bliver min hustru bättre dag för dag och vi tro att Gud har givit oss full seger.

Vi hava nu utarrenderat vår gård för detta år och ämna snart gå ut för att arbeta i Herrens vingård. Jag känner mig ej värdig att fylla detta kall, men tror dock att det är från Gud, och måste därför se till honom för kraft och visdom. Vi önska att alla som läsa detta ville förenas med oss i bön till Gud, att han måtte leda oss och visa oss var han vill begagna oss. Det är vår önskan att uti allt, göra Guds vilja tills vår vandring här är slut. Måtte Gud hjälpa oss att vi måtte befinnas trogna tjänare i vårt kall och giva äran till den, som äras bör. Bed för oss. Edra i Herrens tjänst,

Peter H. och Christiana Peterson.

Locknevi, Sverige.

Jag ville giva mitt vittnesbörd om att jag som var en så stor syndare, har fått syndernas förlåtelse genom Jesu blod. Gud vare tack och lov! Och jag får vandra med Jesus och vara hans barn. Den ena dagen går efter den andra, och snart äro vi hemma på den andra stranden och få sjunga: "Vi ha kämpat ut."

Vi, som verkligen äro Guds barn, låtom oss lyfta blicken uppåt och skåda vad vår Jesus har gjort för oss och vad vi äga uti Honom. Jesus är vägen och sanningen och livet. Hur dyrbart att Hans blod har runnit för mig också, och att jag får vara medarvinge till härlighetens rike, och få vara med Honom i evighet i det sälla hemmet. O, måtte vi, som äro Guds barn, verka medan dagen är, att syndare måtte vinnas för Gud, till att lyda Hans ord. Aposteln Paulus säger: "I Kristi ställe äro vi därför sändebud, likasom förmanade Gud genom oss. Vi bedja i Kristi ställe: Låten försona eder med Gud." 2 Kor. 5: 20. Syskon låtom oss bedja Gud med allvar att själar måtte falla ned vid nådastolen och se att Jesu blod har runnit för deras skull.

Gud vare pris och lov för alla Hans dyrbara löften; och för sanningen som Han givit sina barn. David säger i Psa. 29: 11: "Herren skall giva makt åt sitt folk, Herren skall välsigna sitt folk med frid." Och uti Psa. 25: 10, "Alla Herrens vägar äro nåd och sanning för dem som hålla hans förbund och vittnesbörd." O, jag beder Gud att hans barn måtte se, av ordet, att Jesus har bildat sin Församling på jorden och att han är huvudet för Församlingen (Efe. 1: 22.) och han vill att vi skola lyda hans ord. Gud vare lov och pris att jag får vara i hans gemenskap.

"Alltså ären i icke numera främlingar och gäster, utan medborgare med de heliga och Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund där hörnstenen är Jesus Kristus själv." Prisat och lovat vare Herrens namn! En syster i Herren, Sofia Ståhl.

FRÅGOR BESVARADE.

Fråga: Hur kunde Jakob behålla välsignelsen som tillkom Esau då han tillegnade sig den genom bedrägeri? Varför gjorde icke Isak välsignelsen om intet då han fann ut att han var bedragen av Jakob, då välsignelsen egentligen tillkom Esau?

Svar: Den välsignelse, som Isak uttalade över Jakob, var inspirerad av Gud och kunde således ej omintetgöras av Isak. "Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan heliga Guds män hava talat drivna av den Helige Ande." 2 Pet. 1: 21. Den välsignelse som kom Jakob till del var bestämd av Gud. Esau var en man som blott levde för att tillfredsställa "köttets begärelse," och sålde sin förstfödslorätt för en måltid mat, tog sig främmande kvinnor till hustrur, vilket blev hans föräldrar till sorg, och levde ett kringströvande liv. Människorna hade ej på den tiden, lagen och voro utan tvivel oförståndiga i mycket, på vad som var rätt eller orätt och fastän Jakob tog till ett orätt medel att erhålla sin faders välsignelse var dock hans karaktär bättre utrustad, att bliva en stamfader för Guds egendomsfolk än Esau.

Fråga: Är det orätt för en som är frälst och helgad att gå och höra en sektpredikant?

Svar: Ingen regel kan nedläggas som kan tillämpas under alla omständigheter. I allmänhet är det bättre att ej bevista sådana möten; likväl, om man vore särskillt ledd av Guds Ande, att, för något särskillt ändamål, bevista ett sådant möte, så vore det icke orätt. Man borde dock ej bevista dessa möten för att försöka få föda för själen, emedan, fastän mycket läres bland en del sekter, som är sant och gott, läres likväl så mycket som ej överensstämmer med Guds Ord, att det är skadligt isynnerhet för den obefästade själen, att gå och höra det.

Fråga: Representera de fem fåvitska jungfrurna, som omtalas i Matt. 25: 1—13, människor som äro rättfärdiggjorda men ej helgade?

Svar: I 8:e versen säges det att de fåvitska jungfrurnas lampor slocknade. Alltså hade de en gång varit brinnande, men oljan tog slut och lamporna slocknade. Detta är en bild på den som en gång blivit frälst och fått den Helige Andes glöd upptänd i sin själ, blivit rättfärdiggjord, men genom att ej vara vaksam (versen 13), tillåter "denna världens bekymmer och rikedomens svek och de andra begärelserna," taga överhanden och sålunda förkväva det andliga livet. Då en människa är rättfärdiggjord är hon beredd att möta Gud. "Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud." Rom. 5: 1. Likväl, för att bevaras i gemenskap med Gud, är det nödvändigt att vandra i det ljus han giver henne. Alltså, då hon får veta att, "detta är Guds vilja, eder helgelse," (1 Tess. 4: 3.) måste hon söka och erhålla denna erfarenhet. Det fordras likväl vaksamhet för att bevaras, efter en människa blivit helgad, likaväl som förut.

L. P. Peterson.

De tre följande uppsatser äro kapitel ur en ny bok, på Danska språket, vars titel är "Tro, Haab og Kärlighed." (Se anonsen å 5 :e sidan,)

SEGER GENOM TRON.

Det finnes många strider för en kristen här på jorden, men det värsta är att så många hava den idéen att de ej alltid kunna segra i striden. Detta giver djävulen ett förfärligt tillfälle att övervinna, såra, döda eller taga till fånga de stackars själar som ej äro skyddade av 'trons sköld" emot hans glödande pilar. Här gör det sig gällande igen att vi få vad vi hava tro för. Det är bedrövligt att nödgas säga att många av vår tids religioner bestå huvudsakligen av tomma ceremonier, övertro och vantro. O, att Ordets ljus måtte få skina klart för de ärliga själar som önska leva för Gud, men som äro förhindrade emedan de blivit upplärda att tvivla istället för att tro. Låtom oss ransaka Herrens Ord och se om vi kunna hava beständig seger i alla strider som vi måste igenomgå i detta livet. Det kan ej förnekas att vi hava stora makter att kämpa emot. Vi hava att göra med djävulen, köttet och världen; men kunna vi alltid segra över dessa fiender? Vi läsa: "Då nu barnen hava samma kött och blod, blev ock han desslikes därav delaktig, på det att han genom döden skulle tillintetgöra (besegra; Grekisk text.) den som hade döden i sitt våld, det är djävulen." Heb. 2: 14.

Djävelen är den värste fiende vi hava att strida emot, men det är gott att Jesus har övervunnit honom och gjort honom maktlös. Tänk hur mycket det ligger i det ordet: Besegrad. Den troende själen känner

sig ofta svag, och djävulen uppbjuder all sin makt för att övervinna och tillintetgöra Guds barn; men i tron på Jesus-namnet förmår den svagaste av alla Guds barn, att jaga honom på flykten, ty han är en besegrad fiende och är alldeles maktlös inför det stora Jesus-namnet. Glöm ej att du är starkare än djävulen och alla mörkrets makter tillsammans om du tror på Jesus för seger. Vi läsa: "Stån djävulen emot, så skall han fly ifrån eder."' Jak. 4: 7. Petrus säger oss att detta måste ske i tron. "Varen nyktra och vaken; ty eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka. Stån honom emot stadiga i tron." 1 Pet. 5: 8, 9. Frestaren försöker på många sätt att tillintetgöra Guds barn; men om de stå honom emot i tron, så måste han fly ifrån dem. Han säger: "Du är icke ett Guds barn;" men den troende själen svarar: 'Jag är ett Guds barn." Han säger 'Du känner ej att du är det;" men får det svar tillbaka: "Jag sätter ej min tillit till mina känslor men till Guds Ord." Han målar varjehanda bilder för den helgade själen, och viskar i hennes öra allehanda onda tankar, och sedan säger han: "Du kan ej vara helig och hava sådana tankar, du är ännu mer oren än du någonsin varit." Men den helgade stridsmannen, som lärt att förstå skillnaden på synd i hjärtat och de onda tankar som komma från djävulen, utan att finna rum i hjärtat, svarar: "Jag har lagt mig själv och mitt allt på altaret, och altaret helgar gåvan, därför är jag helgad till hela min varelse." Den, som har lagt allt på lydighetens altare, kan säga till djävulen, att han får gå till Gud, vars egendom han är.

Det finnes många strider för den troende; det heter: 'Ty vi hava icke strid mot blod och kött utan mot herradömen, mot väldigheter, mot världshärskarne i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlarymderna." Ef. 6: 12. Men vi läsa även: "Jämte allt detta tagen trons sköld, med vilken I skolen kunna utsläcka alla den ondes glödande pilar." Ef. 6: 16. Han har doppat sina pilar i den eld som finnes i sin egen vistelseort och riktar dem emot Guds barns hjärtan; men det är då trons sköld är förlorad att han förmår såra dem. Han arbetar på själen, förståndet och kroppen. Han kastar sitt mörker emot själen, han försöker att förstöra förståndet med bekymmer och fruktan, han försöker att lägga sjukdom på kroppen, o. s. v.; men det Guds barn, som allt jämt står med trons sköld upplyftad emot fiendens pilar, kan le åt hans ondska; ty det är beskyddat emot alla hans angrepp. Djävulen kan således ej röra den troende själen, ty: "Han tager sig till vara, och den onde kommer icke vid honom." 1 Joh. 5: 18.

Vi läsa även: "Men dem, som tro skola dessa tecken åtfölja: I mitt namn skola de utdriva onda andar; o. s. v. Mar. 16: 17. Denna kraft är given till det allra svagaste Guds barn, om det tror det. Därför 'tro och du skall få se Guds härlighet,' och hava en ständig seger över alla mörkrets makter. Djävulen kan ej röra din själ, ditt förstånd, eller din kropp om du tror; ty han är helt och hållet maktlös inför tron.

Vi läsa även: "Detta är den seger, som har övervunnit världen, vår tro." 1 Joh. 5: 4. Näst efter djävulen själv, är världen vår värste fiende. Den har, i alla tider, lockat, frestat, hotat, förföljt och dödat Guds barn och kommer att fortsätta att vara emot de sant troende intill världens ände. Men i tron på Guds frälsning, kunna vi segra över all dess list och makt. Till och med om den tager vårt liv och vårt allt på jorden, så hava vi dock seger i själen och kunna gå segrande in i evigheten, lik som Martin Luther sade på **sin tid:**

"Och taga de vårt liv,
Gods, ära, barn och maka,
Låt fara i Guds namn,
Dem bringar det ej gagn,
Guds rike vi behålla."

Tron kan giva oss seger icke allena över världen, men även över alla trångmål och prövningar som möta, eller kunna möta, ett Guds barn i detta livet och i denna farliga tid. "Vem skall skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller trångmål eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd,....Men i allt detta övervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss. Ty jag är viss därpå, att varken död eller liv, eller änglar eller herradömen eller väldigheter, eller de ting, som äro, eller de ting, som skola komma, eller höghet eller djuphet eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek, som är i Kristus, vår Herre." Rom. 8: 35—39. Det innefattar allt vad en kristen kan möta på jorden, "och i allt detta övervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss." Det vill säga: vi kunna, icke blott övervinna alla dessa skickelser i livet, i tron på Jesus, men vi kunna hava en sådan tro till Gud att han skall göra dem till nytta och välsignelse för oss, och denna tro bliver aldrig gäckad, Försök det och du skall få se att det finnes seger för dig. Tro att du är frälst och helgad i Lammets blod; och hur du än känner dig lekamligen, tro dock att alla ting tjäna dig till det bästa; tro det emedan Herren säger det, och djävulen kan ej förändra det; och du skall segra både i liv och död, ty vi läsa: "Då (i uppståndelsen) skall det ord fullbordas, som är skrivet: Döden är uppslukad i seger." 1 Kor. 15: 54.

HOPPET GÖR OSS ORUBBLIGA.

"Därför, då Gud ville fullständigare visa löftets arvingar oföränderligheten av sitt beslut, trädde han med en ed emellan, på det att vi, som hava flytt undan, skulle genom två oföränderliga ting, i vilket det är omöjligt att Gud skulle hava ljugit, hava en stark uppmuntran att hålla oss vid det förelagda hoppet, vilket vi hava som ett själens ankare, som är säkert och fast och sträcker sig till det, som är innanför förlåten, dit Jesus såsom förelöpare har ingått för oss." Ebr. 6: 17—20. O, läsare lägg noga märke till detta härliga skriftställe; läs det om och om igen med betänksamhet och bön, tills det fäster rot i ditt hjärta. Härligare ord voro aldrig sagda; och de äro av största betydelse för din själs välfärd i denna mörka och stormiga värld. Stormar skola komma och böljor skola rulla emot vår livsbåt, och de skola driva oss bort ifrån himmelns stränder, om vi ej hålla fast vid hoppet; men Gud ske lov att vi hava detta ankare, som är säkert och fast och som räcker ända in i himmeln, dit Jesus själv har gått före oss och varest han har fästat ankarrepet vid sin egen hand.

Skriften talar om ståndaktighet och säger att vi skola vara orubbliga, men det är genom att taga fatt uti och fasthålla hoppets ankare att vi kunna vara fasta och obevekliga. Därför, o kristna själ! behöver du hopp kanske mer än något annat; du måste hava hopp. Om ditt hopp ej alltid är tillräckligt att fasthålla din båt, då stormen rasar som vildast, och böljorna rulla som högast, så måste ditt hopp förökas. Lägg ännu en gång märke till de härliga uttrycken i ovanstående Skriftställe, och fatta mod. Gud önskar att visa oss att hans beslut och planer äro oföränderliga och att han uppfyller sitt Ord och sina löften, till och med om alla helvetets och jordens makter äro, för en tid, emot oss; därför har han givit oss sitt Ord och sin ed, att vi skola förnimma att han ej kan ljuga. Detta önskar Han att vi skola taga som en stark uppmuntran. Käre läsare tänk på dessa ord ännu en gång: "En stark uppmuntran." Du säger du behöver ofta uppmuntran, och det gör alla Guds barn; men här är ej blott uppmuntran för dig, men en stark uppmuntran. En uppmuntran som är stark nog att övervinna och bortdriva alla frestelser och bedrövelser, all din motgång och ditt missmod. Allt detta kommer oss till del med att taga vår tillflykt till och hålla oss fast vid hoppet. som är ett fast och säkert ankar för våra själar. Detta hoppets ankar-rep tillbjudes fritt till alla, och allt vad som är nödvändigt då stormen rasar emot oss, är att taga fatt uti det och hålla fast i det tills stormen stillas igen. Pris ske Gud! Där är ingen fara, ankaret skall ej gå sönder blott vi hålla fast uti hoppet. Varför då ej alltid vara förhoppningsfull. Guds Ord är sant, hur det än ser ut eller huru dina känslor än säga emot. Hoppas på Hans Ord, så skall du vara säker, trygg och orubblig.

KÄRLEKEN UPPHÖR ALDRIG.

Rosorna förlora sin prakt och gräset vissnar; världen, med alla dess skatter, all dess ära, förgås. Alla andliga nådegåver upphöra; tron och hoppet sluta i evig syn i Guds himmelska rike; men kärleken upphör aldrig; den är lika evig som himmeln, ja, som den evige Gud, som gav den i våra hjärtan. Den är en del av Honom själv

och den kan därför aldrig förgå. Den går med vår odödliga själ in uti Guds Paradis; och den går med våra förhärligade kroppar in uti Guds eviga himmel. Den är det band som samanbinder de heligas hjärtan här, såväl som bandet som förenar oss med Gud och de ting som äro där ovan, medan vi leva här i stofthydan. Den är drivfjädern av Guds nåd och kraft, som driver oss att tänka, tala och handla, på det sätt som vi allaredan beskrivit, och bliver samfundsbandet i Himmeln varest den skall möta sitt rätta element i Fadern, Sonen och de heliga änglarna, tillsammans med martyrerna och de heliga från alla tidsåldrar. Den är den viktigaste och största av alla nådegåvor på jorden, och den skall bliva vårt element i Himmeln. Den värmer, upplyser, smälter och upplivar de kalla och likgiltiga hjärtan och den skall utgjuta sig i en oupphörlig ström av evigt lov och pris till Gud, som gav sin enfödde Son för vår frälsning och till Lammet som blev slaktat till försoning och förlossning för oss alla. Vad mer skall jag säga? Mitt hjärta överflödar vid tanken på Guds eviga och stora kärlek, men tankarna vilja ej räcka till, och ord kunna ej uttrycka den kärlek som Gud utgjutit i våra hjärtan genom den Helige Ande som han givit oss.

ÅRLIGT TIO DAGARS LÄGER-MÖTE

AF GUDS FÖRSAMLING I ST. PAUL PARK, MINN, JUNI 19-28.

Flera skickliga predikanter komma att vara närvarande. Den gamla tids Evangelium kommer att framhållas i hela dess fullhet och renhet. Sådana bibliska lärdomar som omvändelse, tro, full frälsning, församlingens renhet och enhet, gudomlig helbrägdagörelse etc., komma att framhållas.

TIO DAGAR AV ANDLIG FÖRFRISKNING. ALLA SOM ÄLSKA SANNINGEN ÄRO HJÄRTLIGT INBJUDNA.

Tre predikningar dagligen på Engelska språket, två på de Skandinaviska språken samt möten för de unga och för barnen och möten för dem som äro särskilt sysselsatta med Evangeliets predikan och spridning.

ANGÅENDE BEKVÄMLIGHETER.

Sovplats och måltider fritt. Var snäll och medtag tillräckligt med sängkläder att göra det bekvämligt för dig själv. Dem som kunna taga livsförnödenheter med sig böra så göra. Det kommer att med tacksamhet mottagas.

HURU MAN KAN KOMMA TILL MÖTET.

Dem som komma från Norr och öster böra köpa biljett till St. Paul och därifrån taga "Burlington Motor" till St. Paul Park. Dem som komma sydifrån kunna stiga av i Newport, en mil Norr om St. Paul Park.

Om närmare underrättelser angående mötet önskas, så tillskriv

EVANGELI BASUN PUB. CO. ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

HELIG TILLGIVENHET.

Ordet tillgivenhet betyder kärlek, ömhet. Det finnes två slags kärlek—naturlig mänsklig, och övernaturlig eller helig kärlek. Vad vi önska betrakta är helig kärlek. Naturlig kärlek är ärvd från våra jordiska föräldrar, och är ett köttsligt band, men helig kärlek ingives oss av Gud, vår himmelske Fader, då vi bliva införda uti hans familj genom en andlig födsel. O, hur mycket det betyder att älska 'varandra innerligt av ett rent hjärta!'' "Därav skola alla förstå, att I ären mina lärjungar, om I haven kärlek inbördes." Joh. 13: 35.

Kärlek är ett heligt element. Ingen kan hava helig tillgivenhet som ej har naturlig kärlek. Det är möjligt för en individ att sjunka så lågt i synd att han bliver blottad på denna naturliga nåd. Paulus, då han talade om tillståndet i världen, i vår tid, sade: "Men vet detta, att i de yttersta dagarna tillstunda svåra tider. Ty människorna skola vara egenkära,....kärlekslösa, ...älskande vällust mer än Gud." 2 Tim. 3: 1—4. En moralisk person kan äga naturlig kärlek men likväl sakna helig tillgivenhet. Moralitet är en värdefull ädelsten; men den kan ej ensamt sätta oss i beröring med Gud. Kom ihåg den rike ynglingen. (Mar. 10: 17—22.)

Helig kärlek höjer våra böjelser över varje föremål av, mot jorden riktad benägenhet. "Älsken icke världen, icke heller de ting som äro i världen. Om någon älskar världen, i honom är icke Faderns kärlek. Ty allt det som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och levernets högfärd, det är icke av Fadern utan av världen." 1 Joh. 2: 15, 16. Helig kärlek, ej blott höjer vår tillgivenhet upp över det som denna jorden tillhör, men den fäster den även vid det som ovantill är och vid människors själar som borde dragas till Gud. Den iståndsätter oss att genom ett heligt, hängivet, liv upphöja Kristus som, då han bliver upphöjd drager alla till sig. Helig kärlek iståndsätter Guds kära barn att akta andra högre än sig själva och 'hava samma omsorg för varandra.' Den skall skingra all skiljaktighet och strid och hjälpa oss att tåla, hellre än att vara stridiga.

Kärleken iståndsätter oss att taga en närmare inventarium av oss själva och att gömma oss i Hans fördolda närvaro. Den giver oss seger över själv-upphöjelse, och iståndsätter oss att vända dövörat till för självmedömkans rop och att skåda ut över det andliga Kanans landskap och se det oändliga lovets smakliga, mogna frukter. Ära vare Gud!

Helig kärlek är uppmjukande; den förorsakar Guds barn att flyta tillsammans. Den är lik vävarens skyttel, den sammanväver dem "då de förenas i kärlek." och "sammanfogda, fullkomnada i ett sinne och i en mening." "De största vatten förmå icke utsläcka kärleken." H. V. 8: 7. Den är allmännelig, utan färg, är ej bunden vid någon särskilld samhällsklass och är utan gräns. Den uppeggar hjärtan hos våra amerikanske systrar och bröder av äkta anglosaxiska färg, och förmår dem att med högljudda rop rusa åstad med budskapet om frälsande nåd, till Österlandets hedendom. Gud välsigna de kära trogna som ej räknat sina egna jordiska liv dyrbara för sig själva, men som på grund av den kärlek de haft i sina hjärtan för döende själar, hava lämnat hemmet och sina kära för att offra och uppoffras på missions-fältet. Den samma kärlek i våra hjärtan driver oss framåt i missionens intresse, i att giva våra penningar för att uppfylla deras behov. Den förorsakar oss att göra oss själva denna fråga:

"Skall jag väl på lättjans blomsteräng,
Ledas fram och himmeln hinna;
Då andra segla på blodigt hav
Och strida att priset vinna?"
Och att svara, "nej; Skall jag regera,
jag måste strida; Mitt mod föröka, Herre."

Käre broder, syster, vår tid här är kort, låtom oss göra med hast och med all vår makt vad våra händer räcka att göra.

—Geo. N. Stewart.

LÄGERMÖTE.

St. Paul Park, Minn. Lägermötet kommer att hålles Juni 19—28. Alla äro välkomna. För närmare underrättelse tillskriv Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn.

Bruce, S. Dak. Guds Församling kommer att hålla lägermöte Juni 6—14 på P. Estergards farm, 4 mil Väst och 4 mil Norr om Bruce, S. Dak. En vänlig inbjudning till alla. För närmare underrättelser tillskriv undertecknad, Carl H. Gisselbeck, R. 6. Arlington, S. Dak.

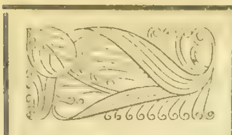
Oakdale, N. Dak. Det andra årliga läger-mötet för västra N. D. kommer att hållas i Oakdale, N. D. Juni, 19—29 på Section 8—146— 96. Unjefär 6 mil N. W. från Oakdale.

För närmare underrättelse tillskriv C. H. Tubbs, Box 57. Oakdale, N. D.

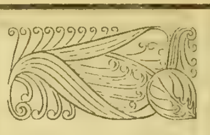
Grand Forks, N. Dak, Lägermöte kommer att hållas Juli 3—12. För vidare upplysning angående mötet, tillskriv Zeno Newell, 103 De Mers Ave., Grand Forks, N. Dak.

Sverige, Europe: Göta, Juni 21—28. Broder C. J. Forsberg från Amerika väntas till detta möta.
För närmare underrättelser tilskriv:
Alfred Anderson, Göta, Sverige.

Danmark, Europe: Pandrup, Juli 5—8 Lökken, 9—12; Hjörring, 13—15. N. Renbeck, Morris C. Johnson

De Ungas Avdeling.

ETT BARN SOM VAR GIVIT ÅT HERREN.

Undangömd bland Palestinas kullar var en liten by, som hette Rama. I denna by var efraimiten Elkanas hem. Och minst bland Elkanas hushåll var den lille gossen Samuel.

Men Samuel skulle ej länge förbliva i sitt barndomshem i Rama. Då han ännu var helt ung tog hans föräldrar honom till Silo. Silo var den stad i vilken Herrens ark och Tabernaklet befunnos. Det var även, den överste prästen och Israels domare Eli's hem. Samuels föräldrar lämnade deras lille gosse i Eli's vård. De gåvo honom åt Herren för att tjänstgöra i Tabernaklet i Silo.

En gang varje år kommo Samuels föräldrar till Silo för att tillbedja Herren. Varje gang de kommo tog hans Moder med sig en liten kappa, som hon förfärdigat åt sitt barn. Hur glad Hon var att han kunde tjänstgöra inför Herren!

Eli var en gammal man då Samuel fördes till honom. Han hade varit Israels domare under manga, langa år. Hans söner hade nu uppnått mannaåldren, och de arbetade i Tabernaklet. Men de voro onda, avgudiska män. De föraktade den sanne Guden och aktade ej på deras faders förmaningar. De betryckte Israels folk och kommo några av dem att synda. Eli visste om deras orättfärdiga gärningar, men straffade dem ej så strängt, som han borde hava gjort. Han till och med tillät dem att bliva präster i Guds Tabernakel. Detta misshagade Herren ganska mycket. Han sände en profet till Eli för att förkunna dom över hans söner för deras ogudaktiga uppförande.

En afton, då lille Samuel lagt sig att vila, hörde han en röst kalla: "Samuel, Samuel." Troende att det var Eli, steg han upp och skyndade sig till den gamle mannens läger. Men Eli sade." Jag har icke ropat." Samuel gick tillbaka till sin säng. Snart hörde han den samma röst kalla som förut. Han steg upp för andra gången och kom till Eli, sägande: "Här är jag; du ropade ju på mig." Eli försäkrade honom att han ej kallat, och bad honom lägga sig igen. Den lydige gossen gjorde som han blivit befalld, för att endast bliva oroad för tredje gången av samma rösts kallande: "Samuel, Samuel." Stackars barn! Hörde han ej visserligen en röst? Och till vem kunde den tillhöra utom den gamle mannen i nästa rum? Ännu en gång gick han in i Eli's sovrum, och närmande sig hans säng. sade han: "Här är jag, du ropade ju på mig." Då förstod Eli att Samuel visserligen blivit kallad, men av någon annan än han. Gud kallade honom.

Eli sade: "Gå och lägg dig; och om Han videre ropar på dig, så säg: Tala. Herre; din tjänare hör."

Barnet lämnade Eli's kammare och återvände ej mera den natten.

Tidigt näst följande morgon steg han upp och begynte med ens att uträtta de vanliga plikterna i Tabernaklet. Men han fruktade att för Eli omtala sin midnatts-syn, ty Gud hade omtalat för honom att Eli's söner skulle förstöras på grund av deras ondska.

Då Eli såg att Samuel fruktade att tala till honom angående synen, kallade han Samuel och uppmuntrade honom att omtala allt vad Gud sagt. Alltså omtalade Samuel allt för honom; och Eli sade: "Han är Herren; han göre vad honom täckes."

Vilken lydig gosse Samuel var! Under det han åldrades fortsatte han sin trogna tjänst i Guds Tabernakel, och hela Israel visste att han kallats att vara en profet. Efter Eli's och hans söners död, blev Samuel domare i Israel.

Från "The Shining Light."

VILKEN?

"Alfred, vill du vara snäll och bära ut detta ämbär för mig?" bad Dorethy. 'Nej, det vill jag ej," blev svaret.

"Alfred, lyft upp dina fötter, och släpa dem ej på det sättet." Men Alfred släpar dem ännu mer.

I afton håller Hanna på att diska och fjollig sång; slutligen bliver Dorethy trött ber Ernst att torka åt henne.
fortsätter som förut, endast litet högre.

Alfred är egentligen ej en, av hjärtat, elak gosse, men han är så obetänksam; han tänker till största delen blott på sig själv

"Jag skulle önska att skriva ett brev," sade Hanna, "men det är tid att laga aftonvard nu, så att jag får väl vänta med det."

"Jag kan laga aftonvarden," sade Ernst. "Skriv du ditt brev, så skall jag laga aftonvarden."

Hanna har nu skrivit sitt brev och hon stiger upp för att hjälpa Ernst laga bordet i ordning, men han har det allaredan ordnat och allt vad som återstår är att servera maten.

I afton håller Hanna på att diska och ber Ernst att torka åt henne.

"Jag ämnade gå och leka med Maud nu."

"Nåväl du kan leka någon annan gång," blev Hannas svar. Alltså går Ernst och torkar tallrikar, o. s. v

"Jag har så mycket att göra," säger Mamma nästa afton, vem vill sätta bordet i ordning i afton?" "Det skall jag göra," säger Ernst, och begynner därmed, med ens.

William sitter bekvämt i en stor länstol flitigt studerande en bok. Omsider kommer Mamma in och hans Fader ber honom låta Mamma få den stolen och finna en annan stol. Han gör så, men mumlar: "Varför skall man alltid oroas?"

En annan gång då Mamma kom in, satt Karl i en bekväm gungstol. Han varsnade henne ej då hon först kom in, han var så upptagen med läsning, men så snart han fick se henne sittande på en mindre bekväm stol, steg han med ens upp och bad henne taga hans stol, bedjande om ursäkt emedan han ej varsnat henne förr.

Vilken av dessa gossar beundrar du mest?

Vilken av dem tror du andra beundra mest? —Anna Koglin.

FÖRSTÖR DU GUDS PLAN?

En händelse förorsakad utav en gosse, kom mig att tänka på hur vi ibland kunna förstöra Guds plan och gå miste om hans, för oss, planlagda välsignelser.

Jag önskar berätta om den omnämnde gossen, och huru han själv förlorade väntad välsignelse; det hände sålunda: Ett bönemöte var utsatt på en särskild plats Bland dem som vore särskilt intresserade, att bevista detta möte, var tvänne systrar och en gosse. Det skulle bliva på kvällen av en skoldag och då skoltiden var slut skyndade den lille gossen ifrån sina övriga skolkamrater för att vara hemma i tid för mötet. Då han kom hem befanns det ännu vara någon tid innan mötets början, och han gick ut för att leka en stund. Under tiden gingo några barn förbi, gossen frestades och åtlydde även frestelsen att gå med dem, ock det till en plats dit han var förbjuden att gå och stannade tills nära tiden att gå till mötet. Vetande att han varit olydig och på tillfrågan var han varit, o. s. v., sökte han undskylla sig själv genom att säga en osanning—men hans ansiktes uppsyn vittnade emot honom—och då han blev vidare tillfrågad tillstod han att han sagt en osanning. Nu hade han överträtt på tvänne sätt, och hans hopp om att bevista bönemötet började försvinna; ack tänk hur illa; hans, som bedit Herren att välsigna mötet, väntade välsignelse blev härigenom förstörd och han själv hade gjort det. —Lida H. Lunn.

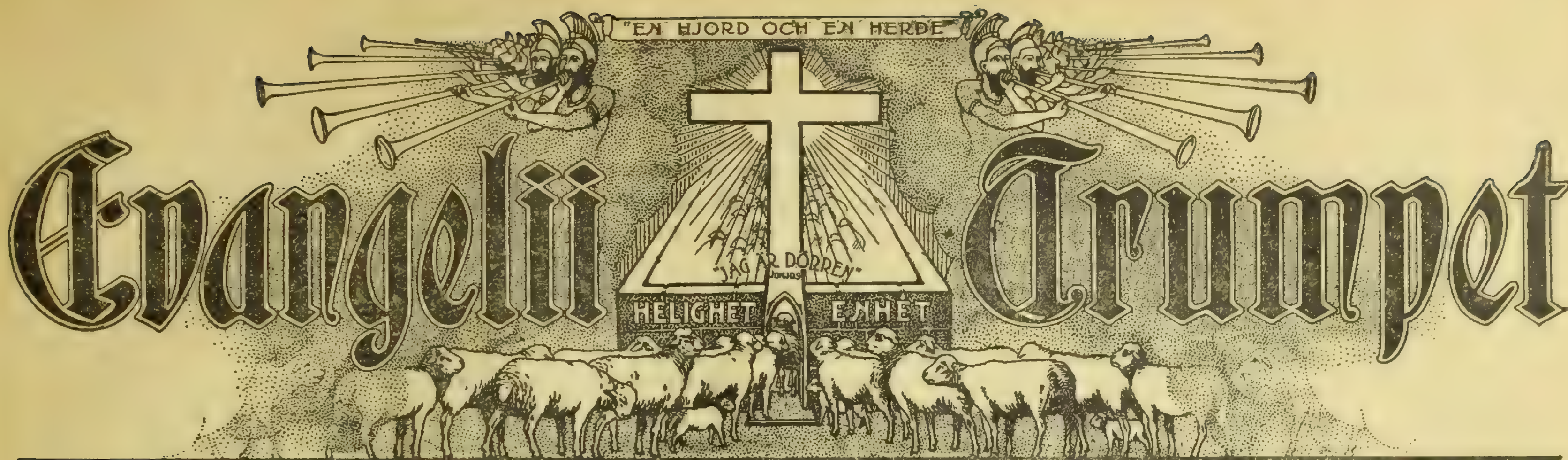
LEVANDE BIBLAR.

"Han var min Bibel," sade en omvänd Japanesiska, pekande på sin pastor, då tillfrågad vilket skriftställe ledde henne till Kristus. "Hon var min Bibel," sade dottern, pekande på sin moder. "Det första som fängslade min uppmärksamhet, var förändringen i min moder." Äro de, som äro oss närmast, även tillfälliga bekantskaper, oemotståndligt överbevisade om den praktiska vinsten av den kristna sanningen genom vårt vardagliga livs framställning av Bibeln? Paulus sade till de kristne i Korint: "Vårt brev ären I, inskrivet i våra hjärtan, känt och läst av alla människor."

—Utvalt.

"Ett Guds barns liv är såsom utgjutandet av en välgörande olja. Om oljekruset krossas—livet tages av någon fiende—flyter oljan ännu ymnigare."

VI

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a Juli, 1914. Nummer 13.

SÅNGEN OM JESUS.

En liten sång om Jesus
På livets pilgrimsstig,
O vad den jämnar vägen
Och bringar fröjd med sig;
O vad den livar anden
Att tro och hålla ut,
Till dess den dagen bräcker,
Då resan nått sitt slut

En liten sång om Jesus
I mörker, storm och brus,
O vad den skingrar molnen
Och tänder hopp och ljus;
O vad den kan hugsvala
Ett sorgebundet bröst
Och driva fruktan fjärran
Och giva frid och tröst.

En liten sång om Jesus,
Just när jag ängslig stod,
O vad den gav mitt hjärta
Ett heligt hjältemod
Att gå framåt i striden
Och kämpa som en man
Med kraft, som kom från Herren
Och seger åt mig vann.

En liten sång om Jesus,
Som jag får sjunga här
På väg till rätta hemmet,
Skall ljuda bättre där.
På evighetens stränder,
I himlens ljusa höjd,
Dess toner skola klinga
I evig segerfröjd.

Min lilla sång om Jesus,
Som ljöd så ringa här,
Likt dån av många vatten,
Skall väldigt brusa där,
När hela frälsta skaran
Kring Lammets tron skall stå
Och lov och pris till Jesus
För evigt sjunga få!

—*O. L.*

ICKE NU.

"Icke nu, icke nu, icke nu!" höres ekon från en otalig mängd röster. "Se, nu är en välbehaglig tid, se, nu är frälsningens dag," nu kan var och en som vill komma; du har intet löfte om morgondagen" genljuder Guds röst.

"Icke nu" säger den rike mannen; mitt gods har förökats så att mina lador äro ej stora nog att rymma det. Jag skall riva ned mina lador och bygga upp större, och säga till min själ: "Själ, du har mycket gott förvarat för många år; giv dig ro, ät, drick var glad." Men hör vad Gud säger till honom: "Du dåre, i denna natt skall man kräva din själ av dig, och vem skall då få vad du har tillrett?" "Så går det den som samlar skatter för sig själv, och som icke är rik för Gud." Rikedomar hjälpa ej på Guds vredes dag. Varken ditt silver eller ditt guld förmår frälsa dig på den dagen.

"Icke nu," säger den mannen som varken är rik eller fattig; "Jag önskar lägga litet mer till min gård, och bygga litet mer till mitt hus; jag önskar insätta litet mer penningar i banken; när jag får allt i ordning som jag vill hava det, då tror jag att jag skall tjäna Herren." O, den mannen måste förändra sitt tänkesätt och låta Gud förändra hans hjärta, om han någonsin skall tjäna Gud; ty en girig man kan aldrig tillfredsställas.

"Icke nu," säger den fattige mannen; "det tager hela min tid i anspråk att försörja min familj; om jag endast kunde få ordnat det bekvämligt, då tror jag att jag skulle önska att vara en kristen." Stackars man, om du har det tråkigt i detta livet, behöver du Kristus i din själ. Du behöver honom att hjälpa dig bära livets bördor. "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet," och var sedan i nitet icke trög och brinnande i anden, och "min Gud skall, efter sin rikedom, fylla alla edra behov."

"Icke nu," hör jag några säga; "Jag kunde ej stå fast medan omständigheterna i hemmet äro sådana som de nu äro; jag har försökt det och misslyckats." På ett lägermöte, för några år sedan, kände jag mig kraftigt manad att tala till ett par kvinnor angående deras själar. De sade att de försökt att leva ett kristet liv, men på grund av vissa förhållanden i deras hem, hade de misslyckats, och hade kommit till det beslutet att så länge som dessa omständigheter fortforo skulle de ej mer försöka att tjäna Herren. Jag försökte överbevisa dem att Gud var mäktig att frälsa och bevara dem under alla omständigheter. De gräto, båda men nekade att ändra sina sinnen. Icke länge därefter ingick en av dessa kvinnor i evigheten, oberedd att möta Gud. Den andra är ännu ofrälst.

"Icke nu," säga många av de unga, jag är för ung, jag vill få allt det nöje utav livet som jag kan; jag tycker jag har det bra och har mycket roligt; när jag bliver gammal ämnar jag bliva en kristen." De unga dö såväl som de gamla, i ungdomen är tiden att begynna tjäna Herren. Borde vi ej giva det bästa av våra liv till Herren? Dessutom, kan sann lycka ej finnas utom, att vara i Kristus.

"Icke nu, jag har köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och bese det, jag beder dig: mottag min ursäkt." "Jag har köpt en del boskap och jag måste gå och försöka dem, jag beder dig: mottag min ursäkt," "Jag har tagit mig en hustru, och därför kan jag icke komma." Och de fortsätta alla enhälligt att ursäkta sig.

O, min vän, det finnes ingen ursäkt eller orsak för synd. (Joh. 15: 22.) Var och en som vill kan komma, men Guds tid är nu. "Se, nu är en välbehaglig tid se, nu är frälsningens dag." —Maymie Martin.

FÖRTRÖSTANSFULLT VILANDE I GUD

"Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid; ty på dig förtröstar han." Jes. 26: 3. "De som förtrösta på Herren, de äro såsom Sions berg, som icke vacklar, utan förbliver evinnerligen. Jerusalem omhägnas av berg, och Herren omhägnar sitt folk, ifrån nu och till evig tid." Psa. 125: 1, 2.

Bibeln är uppfylld med dyrbara löften för dem som skola vara frälsningens arvingar, och som inkommit uti det härliga fridens rike. I hela universum finnes ingen plats varest själen kan finna ro och vila, utom i Guds vilja och ynnest. Hur nödvändigt, alltså, att komma uti detta tillstånd och förbliva där. Enligt Evangelium finnes blott ett sätt på vilket man kan komma dit. Gud sade: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag." Och Sonen lovade, "kommen till mig, I alla, som arbeten och äro betungade, och jag skall vederkvicka eder. Tagen på eder mitt ok och lären av mig; ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. och I skolen finna ro till edra själar." Matt. 11: 28, 29.

För att kunna ingå uti vila, måste varje själ böja sig inför korset, och genom tron bliva tvagen i Lammets blod. Men till och med då detta blivit gjort och själen emottagit Faderns löfte—har blivit helgad, är det nödvändigt att ständigt vaka och bedja, för att behålla erfarenheten. Satan försöker att hindra, och det finnes mycket i värl

den som vill snärja människors själar, att göra synen dunkel, försvaga hörseln och göra hjärtat hårt emot det som tillhör Gud.

Det finnes blott ett sätt på vilket man kan vinna seger och frid. Det är genom fullkomlig uppoffring och förtröstan. Att hava oss själva och allt vad vi göra så fullkomligt övergivet åt Gud att vi kunna frimodigt förtrösta i allt, att vi kunna i tron säga: "Vadhelst som kommer i min väg, för varje flyktande dag, är av Herren tillåtet, är överensstämmande med hans vilja." Hur dyrbart att sålunda leva dagen! Komma välsignelser, välbefinnande, och förmåner, kunna vi emottaga dem från ljusets Fader med glada, tacksamma hjärtan. Komma kors, bevisa de blott Hans kraft och kärlek. Om vi äro frestade, kunna vi bevisa att vi älska Honom högre än något som Satan eller världen hava att bjuda på. Om prövningar komma bevisa de blott vår trofasthet, och vi anse det ej något besynnerligt.

Daniel såg att Guds folk skulle "varda renade och tvagna och luttrade," vem kan hava råd att gå miste om denna erfarenhet? Slå dina planer fel och är det svårt att bära missräkningar? Visserligen har Gud sett att det är bättre så. Han har sin väg, och den är bäst. Skulle någon bedraga eller skada dig, kunna de ej gå längre än vad Fadern tillåter. Här är ett tillfälle att bevisa Kristi inneboende liv. Det är endast rätt och i överensstämmelse med Ordet, att även giva manteln om någon tager livklädnaden, att ej, hämnas oss själva ihågkommande att kärleken söker icke sitt.

Då vänner övergiva oss, förbliver likväl Herren trofast. Vänner som övergiva oss för rättfärdighetens skull äro ej värda att hava. Om förluster komma kunna de ej göra fattig, den själ som är i ett sådant tillstånd. Ja om vi än bliva "förlustiga alltsamman" men hava Kristus, äro vi likväl rika. —Edna Marsh.

VILKEN FÖRSAMLING BÖR JAG FÖRENA MIG MED?

Detta är en fråga som framställer sig för mången sanningssökande själ, och allden stund det finens innemot ett tusen kyrko samfund i världen, så uppstiger helt naturligt den frågan: vilken är den rätta? Att de ej alla kunna vara rätt är självklart. emedan deras trosåskådningar äro stridande emot varandra, och om en viss sak är överensstämmande med sanningen, så måste det motsatta naturligtvis vara osanning. Men hur skall man då finna den rätta församlingen?

Kanske det ej vore ur sin plats att något litet betrakta en del råd som ofta framhållas för den sökande själen. "Håll fast vid din barna-lärdom, stå fast vid det som du lärt av dina föräldrar och lärare." Om Luther följt denna regel hade han förblivit en medlem av den Romersk-Katolska kyrkan. Missionärerna borde då upphöra att försöka överbevisa hedningarna, att de borde upphöra med att tillbedja sina avgudar, och mormonerna borde fortsätta att lära och praktisera månggifte, om detta råd vore rätt. Ett annat argument som ofta framhålles är: "Det gör detsamma vilken församling man tillhör om man blott tror att det är den rätta, och det gör detsamma vad en människa gör, blott hon tror att det är rätt, så är det rätt. En lögn förvandlas ej till sanning emedan den är trodd. Kaptenen på ett visst fartyg trodde att han styrde rätt kurs men styrde likväl emot en klippa och gick till botten. Men hur skall man då bland de hundradetals olika tros bekännelserna finna den rätta?

Gud har givit oss sitt Ord varuti han beskrivit den församling som är den rätta, och har sänt den Helige Ande för att leda den sanningssökande uti "all sanning." Låtom oss då något litet betrakta den församling som där beskrives. För det första finna vi då att Herren Jesus, (år 32) lovade att bygga (eller stifta) en församling, och att det skulle bliva en församling som skulle bestå, ty: "Dödsrikets portar skulle icke vara henne (den Nya Testamentets församling) övermäktiga." (Matt. 16: 18.) Detta löfte uppfylldes på Pingstdagen; ty vi läsa i Apg. 2: 47 att "Herren förökade var dag Församlingen med dem som blevo frälsta." Alltså var församlingen då stiftad och medlemmar intogos. Sedan lägga vi märke till att denna församling som Bibeln omtalar kallades "Guds församling." (Se 1 Kor. 1: 2; 2 Kor. 1: 1; Apg. 20: 28.) Vi finna även att kyrkoboken föres i himmeln, (Fil. 4: 3; Ebr. 12: 23; Upp. 21: 27) och att Herren intager medlemmarna då de bliva frälsta (Apg. 2: 47) och utstryker dem om de synda. "Den som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok." 2 Mos. 32: 33. Men "Den som övervinner, han skall så klädas i vita kläder, och jag (Herren) skall icke utplåna hans namn ur livets bok." Upp. 3: 5.

"Men, Guds församling är en osynlig församling," är ett påstående, som man ofta får höra. Det medgives att en del av Guds församling är osynlig för mänskliga ögon. nämligen, den del, som är i himmeln. "I haven kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till de otaliga änglar och till högtidsskaran och församlingen av de förstfödda, som äro uppskrivna i himmeln, och till Gud som dömer alla, och till de fullkomnade rättfärdigas andar, och till det nya förbundets Medlare, Jesus." Ebr. 12: 22—24. Men den del av Guds församling, som finnes på jorden, är synlig. Då Paulus skrev sina brev till Guds församling på en viss plats, skrev han till synliga män och kvinnor, ej till osynliga varelser. I Gal. 1: 13 säger han: "Ty I haven hört min umgängelse fordom i judomen, att jag övermåttan förföljde Guds församling och förödde henne." och i Apg. 22: 4, säger han: "Och denna vägen har jag förföljt intill döden, bundit och kastat i fängelse både män och kvinnor." Paulus förföljde Guds församling, vilken bestod av män och kvinnor; dessa voro synliga män och kvinnor, annars kunde Paulus ej bundit och kastat dem i fängelse.

Vi se alltså, av Guds Ord, att Jesus lovade att stifta sin församling, att han uppfyllde sitt löfte; ty den stiftades år 33 e. K., och att den kallades Guds församling, samt att den del av denna församling, som är på jorden, består av frälsta människor och att Herren själv intager eller utesluter medlemmarna.

Och nu käre läsare, om du önskar förena dig med en församling, se till att den har de ovannämnda kännetecken och inbilla dig ej att någon annan församling är lika god eller bättre. Herrens metod att stifta sin församling kan ej förbättras av människor. Om du önskar förena dig med Guds församling, så "Gör bättring och tro evangelium." (Mark. 1: 15.) Bliv pånyttfödd genom att enligt Bibelns föreskrift, omvända dig från synden och tro på Herren Jesus Kristus till din själs frälsning och ditt namn kommer att inskrivas i den himmelska kyrkoboken och du bliver en medlem av Guds församling, och sedan är det ej nödvändigt eller Gud behagligt att du förenar dig med någon, av människor instiftad församling vilken består, till en del, och i de flesta fall till största delen, av ofrälsta människor; ty "vad del har en troende med en otrogen?" (2 Kor. 6: 15.) Och om du allaredan är frälst och tillhör Guds församling och även förenat dig med någon församling av mänskligt ursprung, så åtlyd då Guds befallning och "Gån ut ifrån henne, I mitt folk." (Upp. 18: 4.)

"Men," torde någon säga, "de som äro lika troende med mig äro så få på den ort där jag bor att jag måste förena mig med någon annan församling för att få tillfälle att bevista möten. Det behöves ej en stor mängd för att rätt tillbedja Gud; "ty varest två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem," säger Herren, och om du är allena kan du tillbedja Gud likaväl. Aposteln Johannes hade utan tvivel ett av de bästa möten i sitt liv då han var på ön Patmos avskild från sina medkristna. —L. P. Peterson.

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Forts. fr. föreg. n:r.

Pilati gärningar.

Jesu Kristi fängslande, ransakning och korsfästelse, enligt Pontius Pilati berättelse.

Det anses ej opassande att här införa en del av Pilati brev, till den Romerske kejsaren, översatt från handskriften som nu förvaras i Vatikanen i Rom, som förut omnämnts. Tiberius var det Romerska rikets kejsare under Kristi tid och Pontius Pilatus var landshövding över provinsen Judéen, Idumea och Samaria. Vid tiden för Kristi korsfästelse var Pilati högkvarter i Jerusalem, och alla värdefulla anteckningar och raporter från alla provinserna måste sändas till Rom, till kejsaren, varest de bevarades i "De Romerska arkiven."

Tertullian, en bekant kyrkohistorie-skrivare vilken levde år 150 till 230 e. K., sade. i det han skrev till de Romerska regenterna angående korsfästelsen, (21 delen) "I haven själva en anteckning över den världsbekanta tilldragelsen i edra arkiv." Han sade vidare, angående Kristi död: "Allt detta gjorde Pilatus emot Kristus, och nu, i verkligheten en kristen ,i sin egen övertygelse, sände han underrättelse om Honom till den regerande kejsaren, vilken, vid den tiden, var Tiberius."

Justin Martyr, vilken levde från, om kring, år 105 till 163, i det han skrev angående detsamma, sade: "Och att han gjorde detta kunnen I finna uti Pontius Pilati Gärningar."

Eusibius, som levde från omkring år 264 till 349 e. K., var den kristne historiker, vilken var av den Romerske kejsaren, anförtrodd detta arbete, och han säger: "Pontius Pilatus överlämnar till kejsar Tiberius en berättelse över omständigheterna angående vår Herres uppståndelse från de döda, om vilket blivit rapporterat över hela Palestina." Det finnes, som redan nämnts i närvarande tid, gamla handskrifter innehållande ett brev från Pontus Pilatus till kejsar Tiberius, så lydande:

Till Tiberius, kejsare i Rom. Högburne Härskare: Hälsning:— Nyligen timade händelser, i min provins, hava varit sådana, att jag skulle ej förundra mig om de, i en ej avlägsen tid, möjligtvis komma att förändra nationens öde; ty det tycks att gudarna upphört att vara nådiga. Jag är benägen till att ångra den dag jag emottog regementet över Judéen, ty sedan den tiden har mitt liv varit mycket oroligt och olyckligt.

Vid min ankomst till Jerusalem, tog jag palatset i besittning och gav befallning om beredandet av en utsökt fest, till vilken jag inbjöd Tetrarken i Galliléen, tillsammans med den överste prästen och hans tjänstemän. Men inga gäster visade sig vid den bestämda tiden. Detta ansåg jag som en skymf emot min värdighet och emot hela regeringen som jag tillhör. Några dagar senare nedlät den överste prästen sig till att göra mig ett besök. Hans uppförande var allvarsamt och bedrägligt. Han föregav att hans religion förbjöd honom och hans betjänter att sitta till bords med Romarna att äta och offra dryckoffer med dem, men detta var endast en låtsad skenhelighet, ty till och med hans anletsdrag förrådde hans hyckleri. Men jag ansåg det bäst att antaga hans ursäkt, men från den tiden var jag övertygad om att de besegrade hade förklarat sig, de segrandes fiender; och jag skulle varna Romarna att taga sig till vara för detta lands översta präster. Ty om de kunde ernå ett ämbete och förskaffa sig en yppig levnads-ställning skulle de förråda sin egen moder. Det tycktes mig som att av alla de övervunna städerna var Jerusalem den värsta att regera över. Så oroliga voro folket att jag levde i en ständig fruktan för ett uppror. Jag hade ej tillräckligt med soldater att underkuva det. Jag hade endast en hövitsman och ett hundra män under mitt komando. Jag begärde förstärkning, från landshövdingen i Syrien, vilken underrättade mig om att han hade knappast trupper tillräckligt att försvara sin egen provins. En osläcklig törst för erövring, att utvidga vårt kejsardöme vidare än vi hava förmågan att försvara det, fruktar jag, bliver omsider vår hela regerings omstörtning. Jag levde i obemärkthet för massorna, ty jag visste ej vad dessa överste präster kunde uppegga pöbeln att göra; likväl försökte jag, så mycket som möjligt, att lära känna folkets tankar och ståndpunkt.

Bland de många olika rykten, som kommo till mina öron, var det ett som isynnerhet tilldrog sig min uppmärksamhet. En ung man, sades det, hade visat sig i Galliléen predikande, med en mäktig salvelse, en ny lag, i den Guds namn som hade sänt honom. Att begynna med var jag misstänksam att hans avsikt var att uppegga folket emot Romarna men mina farhågor skingrades snart. Jesus av Nasaret talade som en vän till Romarna hellre än till Judarna. En dag då jag passerade förbi Siloam, varest en stor människomassa samlats, lade jag märke till en ung man som, mitt ibland gruppen och stödjande sig emot ett träd, lungt tilltalade folket. Det sades mig att det var Jesus. Det kunde jag lätt hava antagit, så stor var skillnaden mellan honom och dem som lysnade till hans tal. Hans guldgula hår och skägg gav hans utseende en himmelsk anblick. Han såg ut att vara ungefär trettio år gammal. Aldrig har jag sett ett mera älskvärt och fridfullt anlete. Vilken skillnad mellan honom och hans svart-skäggiga, brun-hyade åhörare. Alldenstund jag ej önskade störa honom genom min närvaro, fortsatte jag min vandring men tillkännagav för min sekreterare att han skulle förena sig med gruppen och lyssna. . . . Manlius var en gammal judisk innevånare och väl bekant med det Hebreiska tungomålet. Han var mig hängiven och värdig mitt förtroende.

Då jag var inkommen i palatset mötte jag Manlius, som omtalade för mig de ord Jesus uttalat vid Siloam. Aldrig har jag läst i filosofernas skrifter, något som kan jämföras med Jesu tänkespråk. Då en av de upproriska judarna, vilka äro så talrika i Jerusalem, frågade honom: "Är det lovligt att giva kejsaren skatt eller ej," svarade Jesus:" Given Kejsaren det Kejsaren tillhörer och åt Gud det som honom tillhörer."

Det var på grund av visdomen i hans uttalanden som jag tillät Nasarenen så mycken frihet; ty det var i min makt att arrestera honom och landsförvisa honom till Pontius, men detta hade varit stridande mot den rättvisa som alltid bemärkt den Romerska regeringen i alla hennes handlingssätt mot människor; denne man var varken en upprorsstiftare, eller uppstudsig emot regeringen; jag skänkte honom mitt beskydd, kanske obekant för honom själv. Han hade frihet att handla, tala, att samlas med, och hålla föredrag för folket, att välja lärjungar, obehindrat av någon befallning från mig. Skulle det någonsin hända, (måtte gudarna avvända förebudet) skulle det någonsin hända, säger jag, att våra förfäders religion skulle ersättas av Jesu religion, kommer Rom att hava denna ädla fördragsamhet att tacka för sin förtidiga likbegängelse, medan jag, eländige stackare, skall hava varit redskapet till, vad Judarna kalla försynen, och vi kalla öde.

Denna oinskränkta frihet som beviljades Jesus, förargade Judarna; ej de fattiga, men de rika och mäktiga. Det är sannt, Jesus var sträng emot de senare och detta var, enligt mitt omdöme, en politisk orsak att ej förhindra Nasarenens frihet. "Fariser och Skriftlärde" sade han till dem "I ären ett släkte av huggormar. I liknen vitmenade gravar; I haven ett gott utseende för människor men I haven döden innom eder." Vid andra tillfällen visade han sitt förakt för de rikas allmosor, vilka de gavo i sitt högmod, sägande, att den fattiges skärv var mera dyrbar i Guds ögon. Nya klagomål gjordes dagligen, i palatset, emot Jesu förmätenhet. Jag blev till och med underrättad om att någon olycka komme att hända honom; att det ej var första gången som Jerusalem hade stenat dem som kallade sig profeter; och att klagomål komme att sändas till Kejsaren. Senaten biföll dock mitt handlingssätt, och jag lovades förstärkning efter slutet av det Partanska kriget.

Varande för svag att undertrycka ett uppror, beslöt jag att taga mått och steg som lovade att åstadkomma stadens lugn utan att underkasta mig en förödmjukande eftergift. Jag skrev till Jesus begärande ett samtal med honom. Han kom. Du vet att i mina ådror flyter Spanskt, blandat med Romerskt, blod—lika otillgängligt för fruktan som barnsliga rörelser. Då Nasarenen framträdde vandrade jag av och an i rådhus-salen och mina fötter tycktes fästade av en järnhand vid marmorgolvet och jag skakade i varje lem som en skyldig brottsling, fastän han var lugn; Nasarenen var lugn som själva oskyldigheten. Då han kom fram till mig stannade han, och med ett tecken tycktes säga: "Jag är här" fastän han ej uttalade ett ord. För en stund betraktade jag, med fruktan och beundran, denna ovanliga människotyp som är helt obekant för våra målare som givit form och gestalt åt alla gudarna och hjältarna. Det fanns intet hos honom som var motbjudande i sin natur, likväl kände jag en fruktan och bävan för att nalkas honom.

"Jesus," sade jag, till sist till honom och min tunga stapplade—"Jesus av Nasaret; under de tre sista åren har jag tillåtit dig fullkomlig talfrihet; och jag ångrar det ej. Dina ord tillhöra en filosof. Jag vet ej om du läst Sokrates eller Plato, men detta vet jag, att i dina föredrag förekommer en majestätisk enkelhet som höjer dig

Forts. å sjunde sidan.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*
Samma pris till Sverige; portofritt.
I Skandinaviska penningar
För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och gö as betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks Halvt år 60 Copecks

För Kristi stridsmän gives ej någon vapenvila; ty Guds armé underhandlar aldrig med fienden.

◆◆◆

Satan är vår argaste dödsfiende och han har svurit oss döden; så någon nåd eller förskoning å vår side borde ej komma i fråga och vi måste avancera våra anfall, så vi ej endast hålla stånd när han gör anfall; men, såsom det heter i Ordet, "ned bryta varje förskansning som uppreses emot Guds kunskap. o. s. v.

◆◆◆

De världsliga bestyren användas ofta av vår listige ärkefiende såsom strids-och anfallsmaterialier och ehuru de äro goda och lovliga på sin plats kläder han sig uti dem såsom en ljusets ängel, men hans ändamål är med allt—vårt fall och eviga fördärv.

◆◆◆

Om än Gud har sagt: sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så brukar Satan, såsom krigslist följande invändningar: "Du måste ju skaffa dig en tryggad framtid och ställa allt i ordning för digsjälv och din familj, förrän du bryr dig om något annat och sedan kan du bättre söka Guds rike. Den, som lyssnar, och följer dessa förslag märker ej den olycksdigra krok som är gömd under detta tillsynelåtande goda och ofarliga lockbete.

◆◆◆

Stridsman, var på vakt, alliera ej med fienden, hans ombud eller spejare; låt honom ej förmå dig till vapenvila här på denna världens stridsfällt; ty vår Hövding och Anförare har aldrig givit något sådant komandoord; men han "drog ut segrande och för att segra;" "Han heter Trofast och Sannfärdig och han dömer och strider med rättfärdighet....hans namn är Guds Ord." Är du, käre Läsare, med i ledet-kom ihåg det gives ej någon seger eller räddning för dem som äro emot.

LOKALA MEDDELANDEN.

Detta nummer blev tryckt före mötet, emedan tryckeri-arbetarnas tid upptogs med att ställa i ordning för de besökandes bekvämligheter, under mötet, följaktligen kunna vi ej nu giva någon underrättelse om mötets resultat.

◆◆◆

Flera hava skrivit att de ämna komma till läger-mötet, bland dessa äro tvänne unga män från Danmark.

◆◆◆

Vi förvänta ett gott möte och hoppas att vi i nästa nummer kunna berätta för våra läsare om något av det goda som Herren har gjort för dem som voro närvarande

◆◆◆

Vi hava mottagit ett stort lager av Danska och Engelska väggtavlor. (Vi hava ock så tavlor med Svensk text.) Se annonsen i ett senare nummer.

◆◆◆

En syster i California sände ett sängtäcke Vi sända härmed vårt tack. Måtte Herren belöna henne.

◆◆◆

Vi hava mottagit flera gåvor för det nya möteshuset i Danmark. Vi äro mycket glada över det intresse som bevisas och hoppas att andra vilja även hjälpa till med att fullborda detta samlingshus, att arbetet, för själars frälsning, måtte oförhindrat fortgå i Danmark. Anna Koglin.

KORRESPONDENS.

"Vi tycka gott om tidningen och vi måste hava den. Jag tycker det är den bästa tidning jag läst emedan den stämmer överens med Bibeln."

* * *

En 70 års gammal syster skriver: "Jag bad Gud om en dollar, nästa dag blev den given mig och jag insänder den nu för att förnya min prenumeration å tidningen."

* * *

En annan skriver: "Jag tycker tidningen *Evangeli Basun* bliver bättre och bättre."

* * *

Jag har nu haft tidningen i två års tid, och finner att den är både innehållsrik och till välsignelse för mig.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Pandrup, Danmark.

På denna morgonstund åtnjuter jag Guds härliga frid i min själ. Jag är rensad i blodet och bevarad från synden. Jag är på en resa uppe bland Norges fjäll. Här finnes många naturskönheter vilka äro tilltalande för det naturliga ögat, men jag har funnit något ännu härligare; jag har funnit många älskliga Guds barn. På begäran från några av dem är jag på denna resa.

Först besökte jag Aalgaard nära Sandnes. Vi hade sju härliga möten där. Gud beredde sina barns hjärtan för sitt ord, så att det var en välsignelse att samlas omkring detsamma. Man kan säga som förut blivit sagt: "Där är en vid dörr öppen, men mycket motstånd." Här behöves arbetare i Herrens vingård; aldrig har jag så förnummet det som jag nu gör.

Syster Ravndal har under en längre tid varit svag. Herren talade till henne på hennes sjukbädd och bjöd henne att stå upp. Från den stunden gav han henne även kraft till att gå omkring i hennes hus. Den sista aftonen, av mötet, bad hon om Guds barns förbön att hon måtte bliva fullkomligt frisk, så att hon kunde sköta sitt hem och sina många små barn. Herren hörde denna bön så att hon har varit mycket bättre sedan dess. Guds namn till pris och ära! "Han vägrar icke dem något gott, som vandra i ostrafflighet."

I Stavanger träffade jag Bro. Joakim Johnson och åtnjöt hans gästfrihet. Mötet var väl bekantgjort och salen var väl fylld med folk. Herren gav oss ett välsignat möte; en besökelse av sin Ande, varest han talade till våra hjärtan.

Stavanger är en av Norges största städer. Här har verkats mycket för Herren under flydda år. Här äro många Guds barn, men de äro, sorgligt att säga, åtspridda i många små grupper och under många olika namn, men värst av allt är att falska förföriska lärdomar hava förblindat de kära Guds barn. Mitt hjärta suckar till Gud för hans barn. O, att Jesus måtte med sin Ande få samla sitt folk till att vara ett hjärta och en själ, och befria dem från de snaror de nu äro fångna uti. Jag älskar folket, men sörjer över deras tillstånd och detsamma gör några av de själva. De behöva bröder och systrar sända av Gud till att förkunna allt Guds råd och att leva det kristna livet ibland folket.

Jag tog en tur upp till Skjold Fjord och besökte Bro. Fjeld, som har utvalt sig ett avsides ställe att bo på. Syster Halseth, hans syster från Amerika, har kommit dit för att vårda hans sjuka hustru, en sann käleks-uppoffring, som Herren visserligen skall belöna. Jag blev mycket uppbyggd genom mitt besök hos dem. Jag träffade många älskliga Guds barn innan jag lämnade Stavanger. Måtte Herren sända sina trogna vittnen till denna stad; i sanning det är ett stort arbete, som skall bära god frukt. Herren välsigne de kära bröder och systrar som villigt togo emot Guds ord. Jag steg av tåget vid Time station och höll ett möte där. Broder Aarre uppoffrar sig åt Herren med att uppehålla en församlings-lokal och mottaga Herrens vittnen i sitt hem. Herren gav oss ett gott möte. Många Guds barn mottogo Ordet med glädje. Bro. Kleppe hjälpte till i mötet med sång, och vittnesbörd. Våra vittnesbörd om Herren hade samma klang; det var om fullkomlig frälsning Herren välsigne honom och hans arbete för Herren.

Vi hade ett gott möte i fria luften, i Jetsmark, Pingstdagen, och nästa dag ett stort möte i Løkken, varest vi hade förordningsmöte, och fyra personer följde Jesus i dopet. N. Renbeck.

LÄGER-MÖTE
Grand Forks N. D.
July 3--12.

Alla bjudas hjärtligt välkomna.

Ett rent evangelium kommer att predikas och vi förvänta att se Guds makt uppenbaras ibland hans församlade barn.

Predikningar komma att hållas även i de skandinaviska språken. Br. Thomas Nelsom väntas att bliva en av predikanterna i detta möte.

Telt kunna hyras för liten betalning, måltider serveras, och var och en har frihet att giva vad han vill.

För att komma till platsen där mötet hålles, tag "Riverside Park Car" vid stationen, stig av vid Conklin Ave., gå två "blocks" öst.

Var snäll och medtag sängkläder.

Zeno Newell.

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

EN MAN SOM SAKNADE MORALISKT MOD.

För några år sedan då jag avslutade ett möte, sade jag: "Finnes det någon här som önskar bliva ihågkommen i mina böner? Om så är, skulle jag önska de ville stå upp." En man stod upp och då jag fick se honom klappade mitt hjärta av glädje. Jag hade under en längre tid varit ängslig för honom. Så snart mötet var avslutat gick jag till honom och skakande hans hand sade jag: Du kommer att överlämna dig åt Gud gör du ej" Han sade: "Jag önskar att så göra, och har beslutat mig för att bliva en kristen; men det är en sak som förhindrar mig." "Vad är det?" Frågade jag. "Det är," svarade han, "att jag saknar moraliskt mod." Namngivande en av sina vänner, tillade han: "Om han varit här i afton skulle jag ej stått upp, jag fruktar att då han får höra att jag stått upp för förbön kommer han att skratta åt mig, och jag kommer ej att hava nog moraliskt mod att stå upp för Kristus." Jag sade: "Om Kristus är vad Bibeln framhåller honom att vara, så är han värd att stå upp för, och om himmeln är vad Bibeln säger oss att den är, är den värd att leva för." "Jag saknar moraliskt mod," svarade han; och mannen darrade från huvud till fötter. Jag trodde att han var vid himmelrikets tröskel, och att ett steg till skulle föra honom därin, och att han skulle taga steget den aftonen. Jag talade vid, och bad för honom, men han fick ej ljuset. Han kom afton efter afton och han var kraftigt påverkad av Guds Ande; men det var blott en sak som höll honom tillbaka—han saknade moraliskt mod. Till sist tycktes det som att Guds Ande, som så länge och så kraftigt verkat på honom, lämnat honom, och han påverkades ej vidare. Han upphörde att komma till mötena, sällskapade med sina gamla vänner och undvek att möta mig; han skämdes för att träffa mig. Unjefär sex månader senare fick jag bud ifrån honom, och fann honom på, vad han trodde vara, sin dödsbädd. Han ville veta om det fanns något hopp för honom i elfte stunden. Jag försökte förklara för honom att det fanns hopp för vem som helst som anammade Kristus. Jag bad för honom, och besökte honom dag efter dag.

Tvärt emot all förväntan begynte han återfå helsan; och då han tillfrisknat träffade jag honom en dag utanför sitt hus. Jag satte mig vid hans sida och sade: "Du bliver snart stark nog att komma till mötena och då du så gör kommer du väl och frimodigt bekänner Kristus, gör du ej?" "Nåväl," sade han, "jag lovade Gud, då jag var på, vad jag trodde vara, min dödsbädd, att jag skulle tjäna honom, och jag beslutade mig för att bliva en kristen; men jag kommer ej att bliva det just nu. Nästa vår skall jag resa till Lake Michigan och köpa mig en gård och slå mig ned, och då skall jag bliva en kristen." Jag sade: "Hur törs du tala sålunda! Hur vet du att du komer att leva tills nästa vår. Har du ett kontrakt på ditt liv?" "Jag har aldrig varit bättre till hälsan än jag är nu; jag är litet vek men jag kommer snart att återfå mina krafter. Jag har fått nytt liv, och kommer att vara frisk i många år ännu,' svarade han. Jag sade: "Det tycks mig att du frestar Gud;" och jag försökte övertala honom att frimodigt överlämna sig. "Nej sade han; "sanningen är att jag har ej mod att möta mina gamla kamrater och jag kan ej tjäna Gud i Chicago." Jag sade: "Om Gud ej har tillräcklig nåd att bevara dig i Chicago, så har han det ej heller i Michigan." Jag upmanade honom att, då och där, överlämna sig kropp och själ till Herren Jesus, men dess mer jag uppmanade honom dess mer uppbragt blev han tills han slutligen sade: "Nåväl, du behöver ej besvära dig själv något mer angående min själ; jag skall se om den. Om jag går förlorad kommer det att bliva mitt eget fel; jag riskerar det."

Jag lämnade honom och unjefär en vecka senare fick jag bud ifrån hans hustru. Då jag kom till huset, mötte jag henne vid dörren gråtande. "Vad fattas?" frågade jag. "O, min Herre! flera läkare hava just nu hållit en överläggning här och de hava alla givit upp min man som obotlig, de saga att han ej kan leva." Jag sade: "Önskar han att se mig?" "Nej" svarade hon. "Varför sände Ni bud efter mig?" "Emedan," sade hon, "jag kan ej uthärda att se honom dö i detta förfärliga sinnestillstånd." "Vad är hans sinnestillstånd?" "Han säger att hans fördömelse är beseglad, och han kommer om en kort stund att vara i helvetet."

Jag gick in i rummet, men han vände bort sitt ansikte. Jag sade: "Hur står det till med dig?" Ej ett ord; han var tyst som döden. Jag talade för andra gången men han svarade ej. Jag såg honom i ansiktet, kallade honom vid sitt namn, och sade: "Vill du ej omtala för mig hur det står till med dig?" Han vände sig och fästande den förfärliga dödslika blicken på mig och pekande på järnugnen sade han: "mitt hjärta är lika hårt som järnet i den ugnen; det är för sent, min fördömelse är beseglad och om en kort stund kommer jag att vara i helvetet." Jag sade: "Tala ej på det sättet: du kan bliva frälst nu om du vill." Han svarade: "Håna mig ej, jag vet bättre." Jag talade med honom, och citerade löfte efter löfte; men han sade att ej ett enda var för honom. "Kristus har kommit och klappat på mitt hjärtas dörr, mången gång, och den sista gången han kom lovade jag att släppa in honom och då jag blev frisk vände jag mig bort igen, och nu månste jag förgås utan honom." Jag talade, men jag såg att det ej gjorde någon nytta och så kastade jag mig på mina knän. Han sade: "Du kan bedja för min hustru och mina barn, du behöver ej bedja för mig, det vore att ödsla din tid, det är för sent." Jag försökte att bedja, men det såg ut som att vad han sade var sant—det såg ut som att himmeln, över mig, var liksom koppar. Jag steg upp och tog hans hand i min, och det tycktes mig som att jag sade farväl till en vän som jag aldrig skulle få se mer varken i tiden eller evigheten. Han levde tills solen gick ned. Hans hustru omtalade för mig att hans slut var förskräckligt. Allt vad han hördes säga var dessa förfärliga ord: "Skördetiden är förbi, sommaren är till ända, och jag är ej frälst." Där låg han, och allt som oftast upprepade han den förfärliga klagan: "Skördetiden är förbi, sommaren är tilländа, och jag är ej frälst;' Och just som solen gick ned gick han ut dödens armar. I det han höll på att dö varsnade hans hustru att hans läppar rörde sig, han försökte att säga något, hon höll sitt öra intill honom och allt hon kunde höra var: "Skördetiden är förbi, sommaren är tilländа och jag är ej frälst och änglarna buro honom till domen. Han levde ett liv utan Kristus. Han dog en död utan Kristus, vi lindade honom i en Kristuslös skrud, lade honom i en kristuslös likkista, och bar honom till en kristuslös grav O, hur mörkt! O, hur bedrövligt! Det är möjligt att jag talar till någon i dag vars skördetid håller på att gå förbi, och sommaren går snart till ända. O, var förståndig nu, och emottag Herren Jesus Kristus! Måtte Guds välsignelse vila över oss allesamman, och måtte vi träffas i härligheten, är mitt hjärtas bön.

—En berättelse av D. L. Moody.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

TAGER FÖRSTA STEGET ,UNDER FEMTON ÅR.

(Det följande är en tidningsrapport från "The Jackson Citizen Press," Jackson, Mich.)

Oförmögen att taga ett steg under femton års tid, har Mrs Mary Turner, 413, Jay Street, haft en visitation från Gud, säger hon, och hon har nu bruket av sina lemmar och kan gå omkring i sitt hem nästan lika bra som för många år sedan, innan en operation hade gjort henne oförmögen att begagna dem. Mrs. Turners vänner fröjda sig med henne, och betyga att ett underverk har uträttats, liksom underverk utfördes då Kristus var på jorden. Mor Turner gick, för första gången, nästföljande Söndag efter ett böne-möte ',som hölls i hennes hem av pastorn för Guds församling. Tjogtals vänner till kvinnan hava besökt henne i hennes hem, sedan Söndagen, många av dem varande ovilliga att tro vad som sagts om hennes märkvärdiga återställelse. Mrs. Turner har bott i Jackson under trettio-tre års tid och är väl känd. Hennes glättiga sinnelag, trots hennes åkomma, har vunnit åt henne många vänner. Under de långa år, som hon varit en invalid, har hon varit en hängiven kristen, och det lilla hem på Jay gatan nära West Trail, är besjälat av den tro, som hon så fast håller sig till.

Mrs. Turners berättelse är högst märkvärdig. Den invalidstol, som hon begagnat i så många år, är nu obegagnad, och upptager en plats i vedskjulet. Då en *Citizen Press* tidningsreferent besökte hennes hem förliden Tisdags afton, kom Mrs. Turner till dörren för att taga emot honom. Sättande sig i en länstol omtalade hon händelsen om sin återställelse. Tvänne vänninor som sutto i ett angränsande rum instämde i berättelsen, så fulla av hänförelse voro de, över vad de kallade Guds verk. Femton år sedan undergick Mrs. Turner en operation i ett av stadens lasarett. En närv blev skadad och hennes ben blevo förlamade. Läkarna sade henne att hon aldrig mer komme att begagna sina ben. Hon sökte många läkare sedan den tiden, men alla framhöllo att intet hopp förefanns om att hon skulle bliva återställd. Doktorerna och sjuksköterskorna i hospitalet köpte henne en rullstol då hon var i stånd till att lämna inrättningen. Under ett år och två månaders tid måste hon kvarstanna i hospitalet innan hon blev flyttad till sitt hem. Hon är nu femtio-nio år gammal.

"Gud har helat mig, sade Mrs. Turner, i det hennes ansikte strålade av välbehag. "Han lade sina milda händer på mig i Söndags och jag gick. Pris vare Gud; han tillät mig att gå, och mitt ljus skall skina vida omkring, för vad Herren har gjort för mig. Detta kommer från Gud. Herren vet vad jag har gått igenom och vad jag har lidit: ingen vet utom Han.

Jag måste ännu gå försiktigt. Jag är alldeles som ett barn som lär sig att gå. Jag måste begynna lära mig omigen. Jag skall gå till kyrkan så snart, som Herren tillåter det. Under femton års tid har jag måst föras dit i en rullstol. Jag har gjort allt mitt arbete under det jag suttit i min stol. Sedan jag bott i detta hus—de sju sista åren—har jag aldrig sett den övre våningen av mitt hem.

Unjefär två veckor sedan, frågade en medlem av Guds församling, en mycket hängiven arbeterska, mig om jag ej ville öppna mina dörrar för ett böne-möte, och jag sade henne att jag skulle med glädje så göra. Vi hade ett möte här och jag var så belåten att de sade de skulle have ett möte till. Då vi hade möte förliden Onsdag, frågade predikanten mig om jag trodde på guddomlig helbrägdagörelse, och jag sade att jag gjorde det. Han sade "Herren har sagt mig att du skall komma att gå."

På Söndags-eftermiddagen (den 15:e Februari) kommo några utav Guds barn till mitt hem och bådo. Predikanten läste den delen av Skriften som säger: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta'—jag kan ej återkalla det till minnet just som det var. Han läste detta och då klockan var precis halv-tre salvade han mitt huvud och de andra medlemmarna lade sina händer på mig, och jag kunde se ett ljus just likt himmelns portar och predikanten sade, "Jesus, res henne upp från hennes stol." Jag vet ej vad som hände men de säga att det var det märkvärdigaste de någonsin sett. De säga att jag hoppade två fot högt ur min stol. En predikant blev så påverkad att han satte sig och grät.

Allting syns nytt för mig. Om vi blott stannade att betänka vad Gud skulle göra för oss om vi endast tilläte honom. Vi äro blott ett intet. Det finnes många prövningar och besvärligheter för oss alla. Jag tror ej jag skulle säga något om min återställelse, men jag har så många vänner som skola bliva glada över att höra om det, att jag tror det går an att låta dem veta. Herren har alltid varit mig nära, och då jag begynner bliva sorgsen kommer en uppmuntran till mig och Herren sade: "Varför skulle du vara sorgsen? Om jag haft något att göra med djävulen skulle jag varit under torvan långt före detta. Vad mig angår tror jag ej att jag borde taga något på mig själv. Jag skall lämna allt åt Herren. Det är nödvändigt att hava tro. Jag hade tro allt sedan den tid jag var oförmögen att gå. Läkarna sade att jag aldrig komme att gå. Vad de skola bliva förvånade när de höra om detta!

Jag visste att min gode Gud ej skulle låta mig lida. Från denna tid och allt framgent skall jag arbeta för Herren. Vad än Gud kallar på mig att göra, det skall jag göra. Ingen vet hur jag umgicks med min himelske Fader, då jag var i min rullstol. Jag visste att Han skulle hela mig. Tron är segern. Jag anser att om helbrägdagörelse ej är värd att bedja om, så är den ej värd att hava.

Jag är en fattig kvinna, utan någon inkomst utom vad mina vänner hava gjort för mig. Herren har vårdat sig om mig, och jag är viss på att han skall fortfarande vårda sig om mig.

Det finnes kristna och det finnes dem som äro blott kyrko-medlemmar. Vi måste taga Kristus sådan som han är. Han har prövat mig alla dessa åren och nu har han botat mig. All äran tillhör Gud.

The Jackson Citizen Press.

Bedford, Ohio.

Under de sista tjugo åren har jag lidit av en magåkomma och har betalt ut mer än ett hundra dollars för mediciner och till doktorer, men fick endast tillfällig hjälp.

Min man och jag bevistade Guds församlings möten och blevo båda frälsta och helgade. Vi bådo Broder Worden och andra att bedja för mig enligt Jak. 5: 14. De gjorde så; och prisad vare Herren! han bevisade sin helande kraft, och jag blev ögonblickligen helad. Jag skall prisa Honom i alla mina livsdagar. Eder syster i Kristus,

Mrs. Wm. Sliffe.

Sutter Creek, Cal.

Jag önskar vittna om Guds godhet ut i att hela mig. För några veckor sedan begynte jag lida svåra plågor i min hals, mitt ansikte och mina öron. Jag trodde att lidandet förorsakades av en lös tand och tänkte att det vore bäst att vänta med att utdraga den tills smärtorna avtagit, men alldensund det närmade sig tiden för lägermötet, önskade jag få tanden utdragen innan jag reste till Lodi, och fick den alltså utdragen, men erhöll ej någon lindring. Plågorna blevo mycket svåra understundom och fortforo att bliva värre. I mitt lidande begynte jag fråga Gud vad som var orsaken till mitt tillstånd. Jag lärde förstå att tanden ej var orsaken. Att den svåra plågan var i en körtel i halsen. En varbildning hade begynt att formas just under hals-ådran under örat, liknande en jag hade något över sju år sedan, som nära kostade mig livet; men Herren helade mig av den samma, just som jag var vid dödens rand. Den gången hade en stor varbildning format sig i de samma körtlarna. Och fastän svulnaden var så stor, som en stor apelsin likväl gick den ej sönder, men Herren borttog den, till stor förundran för en av mina vänner som var doktor och hade besökt mig för att undersöka mitt tillstånd, och som bekände att absolut intet kunde göras att öppna svulnaden och att den komme troligtvis att brista invändigt och förorsaka döden genom blodförgiftning.

Vetande vilken förfärlig ting en svulst

är i denna plats under hals-ådran, bad jag Gud att förhindra denna och ej låta den fortgå längre. Helt plötsligt uppfylldes min själ med fröjd och jag begynte sjunga "Ära vare Gud!" Jag somnade och om en timma vaknade jag vederkvickt och helad Ära vare Gud! Eder blodtvagna syster,

Edna L. Strawbridge.

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Forts. från 3:dje sidan.

högt över filosoferna. Kejsaren är underrättad om det, och jag, hans ringe representant i detta land, är glad över att hava skänkt dig denna frihet, vilken du är så värdig. Likväl får jag ej fördölja för dig att dina föredrag uppväckt emot dig mäktiga och hårdnackade fiender. Detta är ej heller underligt. Sokrates hade sina fiender, och föll ett offer för deras hat. Dina äro dubbelt förbittrade, emot dig, emedan dina tal varit så stränga emot deras uppförande, emot mig, på grund av den frihet jag tillåtit dig. De beskylla mig till och med för att vara i omedelbart förbund med dig, för det ändamål att beröva judarna den lilla borgerliga makt som Rom lämnat dem—Min bön—jag säger ej, min befallning—är att du hädanefter bliver mer försiktig och hovsam i dina föredrag, och mera mild emot dem, att du ej uppväcker dina fienders högmod, och de uppegga emot dig det enfaldiga folket, och nödga mig att anlita lagens redskap.

Forts.

HURU MAN KAN LEVA ETT SYNDFRITT LIV.

Att Bibeln tydligen fordrar av Guds barn att de skola leva fria från synd, är uppenbart för alla som läsa Skrifterna med öppna hjärtan och fördomsfria sinnen. Det är helt och hållet oförenligt med gott förstånd att en människa skulle nödsakas att fortfara i synd då himmelns dyrbaraste gåva blivit offrad att förlösa oss ifrån den.

I hela världen finnes intet, som Gud är missbelåten med, utom synd. Skapade Han ej allt som skapades, och sade han ej om sin skapning att 'det var mycket gott?" Alltså, om allt är behagligt för Gud utom synd, och om vi ej äro frälsta från synd, vad äro vi då frälsta från?

Men hur kan en människa leva utan synd då den är medfödd i hennes natur; då hon är avlad och född i synd; och hennes hjärta är "framför allt annat, ett illfundigt och fördärvat ting?" Hur kan hon bliva frälst från dess makt?

Många tro att döden medför den efterlängtade befrielsen. Men Skriften "lärer oss att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarna och leva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna världen." Tit. 2: 12. Det är således uppenbart att om vi skola leva i överensstämmelse med Bibelns måttstock, måste en förändring från ett liv i synden till et[illegible] ske före den lekamliga döden. Denna [illegible]ring kan göras, närhelst en människa bliver villig därtill. "Veten I icke, att om I överlämnen eder såsom tjänare åt någon för att lyda honom, ären I tjänare åt den, vilken I lyden, vare sig syndens till död eller lydnadens till rättfärdighet." Rom. 6: 16. "Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse." Jes. 55: 7 Närhelst du vill överlämna din vilja kan du bliva, lika fullkomligt, en "rättfärdighetens tjänare," som du en gång var en "syndens tjänare." Du kan endast tjäna en Herre om gången. "Ingen tjänare kan tjäna två herrar; ty antingen skall han hata den ene och älska den andre, eller skall han hålla sig till den ene och förakta den andre. I kunnen icke tjäna Gud och Mammon." Luk. 16: 13.

Huruvida, eller när, du vill överlämna dig, är lämnat helt och hållet åt dig att besluta. Så många säga: "Om jag skulle försöka att leva fri från synd så fruktar jag att jag skulle misslyckas." Naturligtvis skulle du så göra, om du försökte i din egen kraft. Men, om du överlämnar dig själv åt Gud och bliver en "ny skapelse (2 Kor. 5: 17)—född på nytt (Joh. 3: 3), behöver du ej misslyckas; ty "Var och en, som är född av Gud, gör icke synd, ty hans säd förbliver i honom; och han kan icke synda, ty han är född av Gud. Fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle nedslå djävulens gärningar." 1 Joh. 3: 8, 9.

Fastän det ej är omöjligt för dig att avfalla och åter bliva försatt uti syndens rike, kan detta likväl ej ske utan din viljas medgivande. Så länge som du förbliver ett Guds barn kommer du ej att begå synd. Således är sättet, att leva fri från synd, att bliva född av Gud, "Ty synden skall icke (då) råda över eder," "Men nu, emedan I ären frigjorda ifrån synden och haven blivit Guds tjänare, haven I eder frukt till helgelse och såsom slut evigt liv." Oaktat Skriftens tydliga lärdom finnes det många människor som anse det nästan hädelse för någon att säga att han lever fri från synd. I somliga fall härflyter denna tro från en ovillighet att övergiva sina onda vanor, medan i andra fall det är blott en missförståelse av vad ordet "synd" innefattar.

—F. W. Heinly

NÖD.

"Min själ är lik en ofruktbar stäpp, jag har en känsla av att ingenting lever eller rör sig innom mig. Det är, som om därinne rådde en dyster, isig vinter, då allt stelnar och faller i dvala."

Vännen: Liksom jorden har också själen sina årstider. Vi få icke förvåna oss däröver utan böra i stället träffa våra anstalter i överensstämmelse därmed och använ[illegible] så, en annan för att skörda och en, under vilken vi skola övervintra och leva på vad de fruktbärande dagar inbragt. Då varje buske är betäckt med nyponblommor, ana vi icke, vilken glädje en enda rosenknopp kan skänka oss mitt i den strängaste vintertiden.—Låtom oss binda tillsammans kärvar, samla upp minnen längs efter vägarna och söka draga fördel av den nådetid, då anden bär frukt, då livet har lovande möjligheter och portarna synas öppna sig för det övernaturligas hemligheter. Snart komma nöden och torkan, då ingenting fro das eller tillväxer.—Om du väntar till dess att samla förråd, är du lik dåren, vilken sedan han försummat skaffa sig bröd, sätter plogen i jorden, först då marken är frusen.

Då vi ännu stå i förbindelse med livskällan, är varje timme för oss en ynnest. Låtom oss ösa ur den, medan nådetiden varar, så att vi icke lida brist på det nödvändiga, då källan en gång är tillsluten.

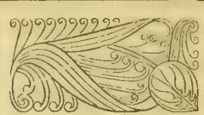
En erfarenhet, som en människa gjort under prövningens dagar, kan hindra henne från att förslappas i medgången, liksom en skön vilostund eller ett utbrott av fri, otvungen glättighet har gåvan att värma upp vårt inre, även sedan tre fot snö fallit över och begravt vår lycka. Låtom oss älska våra vänner, medan vi hava dem hos oss, älska dem hängivet, så att deras minne blir rikt och outtömligt, då skillsmässans stund en gång kommit.

Må vi befästa oss i hopp och förtröstan på Gud, medan tid ännu är, och icke låta andlig nöd och bedrövelse komma, innan vi stå upp och gå till fadershuset. Vem vet, om vi då hava nog klarsynthet kvar för att välja den rätta vägen? Det är så sorgligt att lida brist på det nödvändiga, att finna sig ansikte mot ansikte med en inre tomhet utan att kunna avhjälpa den och med det förfärliga medvetandet: för sent.

—Ch. Wagner.

De Ungas Avdelning.

RÄTT OCH ORÄTT.

Kära flickor: Det är väl ej många av eder som ej hava någon kännedom om vad dessa ord betyda; ty de begagnas ganska ofta i vanligt tal. Små barn läras av sina föräldrar att de böra ej göra vissa saker emedan "det är vanartigt" eller "orätt." Skollärare säga ofta att de äro "glada att så många av barnen försöka att göra rätt."

Alla hava, alltså, en förnimmelse av, att gott och ont finnes i världen, och att det är bäst att välja det goda och undvika det onda. Men alla hava ej ett fast beslut att så göra, och de blanda ständigt några dåliga handlingar med några goda handlingar. Andra känna inom sig en sådan kärlek för det som är orätt att de springa, begärligt, efter det onda, nedtystande samvetets röst, innom sig,då det protesterar, med att störta sig djupare uti det orätta.

Kära flickor: är det ej det bästa och ädlaste att se allting rätt i ansiktet och besluta sig för det som, i änden, kommer att bliva till vår förmån eller vårt bästa? Jag tycker mig höra några av eder säga: "Jo, visserligen är det, det bästa."

Det är en tid i varje barns liv då det börjar förstå skillnaden mellan rätt och orätt, men på grund av att några bliva bättre lärda än andra är åldern ej densamma då de ernå denna uppfattning. Denna tid kallas "ansvarighets-åldern." En syster kom ihåg den första orätta handling, för vilken hon var ansvarig. Hon var i sitt sjunde år och var, med sin äldre syster, på besök hos en granne. Då de voro redo att lämna, fick hon se ett stycke vackert tyg nära dörren. Tagande upp det, gömde hon det under sitt förkläde, och följde sin syster med skamset ansikte. Hennes syster såg att det var något som ej var rätt, och genom förfrågning, fann hon ut vad som fattades, och de gingo tillbaka för att återlämna det som hon med orätt tagit. Hon kände sin brottslighet, skam och ånger, och beslöt att aldrig göra så mer.

Barnets hjärta är känsligt, och om något orätt blivit gjort kännes det djupt, men om det fortsätter att göra orätt, hårdnar hjärtat, och fastän samvetet kan, understundom tala, för att troget varna den brottslige, åtlydes ej varningen, eller plågas hjärtat därav.

Jag minnes, då i mina barndomsdagar något orätt framhölls för mig, hur mycket, mycket illa det såg ut. Men dess längre jag såg på det och lyssnade till de vanliga ursäkterna för det, dess mindre fruktansvärt såg det ut, och omsider tycktes det vara nödvändigt att giva efter för det, och jag lade skulden på min omgivning i stället för, på mig själv. Kanske I alla haft liknande erfarenheter. Önskar du ej att du vore lika oskyldig, som du var då du först fick syn på det onda och undvek det?

Oskyldighet är ej okunnighet; ty du kan hava kännedom om mycket ont, men om du ej deltager i, eller hängiver dig åt det onda, är du oskyldig, så att om du kan bevaras från allt orätt, är du oskyldig som ett litet barn som ej vet skillnaden på rätt och orätt.

Vi vilja nu vidare betrakta ämnet om rätt och orätt, gott och ont. Denna världen är ett stort stridsfält, ty tvänne makter strida emot varandra—Gud och det rätta och Satan och det onda. Varje här söker vinna individer till sina led. Gud och det rätta skänker liv—evigt liv—himmeln med all dess härlighet, och ett närvarande liv av frid och glädje, åt var och en av sina undersåtar. Satan och det orätta skänker död—evig död—helvetet med alla dess fasor, och ett närvarande liv av fångenskap i det onda, med dess bittra nöjen, till var och en av dess undersåtar. Att blott se ut över denna världen kanske du, möjligtvis, ej varsebliver denna underbara strid. Det finnes vissa saker för vilka vi behöva få våra ögon öppnade av Guds Ande, för att kunna klart se dem. Men de flesta av eder hava vid olika tillfällen, i edert liv, känt en verklig strid, en hård kamp i edra hjärtan och sinnen angående huruvida att göra vissa saker. Om du betänker att detta pågår i varje mans, kvinnas och till ansvarighets ålder kommet barns hjärta och liv, kanske du kan begynna fatta dess vidlyftighet och betydelse.

Varför är det på det sättet? Varför tillåtes det? O, kära flickor, visare sinnen än våra hava frågat dessa frågor, ja, grubblat över dem, och kommit till sina gravar, med dem obesvarade. I det våra ögon skåda ut över denna sköna värld, med så många välsignelser och bekvämligheter, så mycket att göra livet angenämt för dess innevånare och vi förnimma hur underbart dess lagar samverka för deras goda, konstatera våra hjärtan och sinnen, tillitsfullt, att det finnes en mäktig Gud som skapat allt. Under det han bevisar sin kärlek till oss, uppenbarar han sig som en kärleksfull Gud, och det som vi ej förstå lämna vi utan att göra några frågor, vetande att han gör allt väl, enligt sitt dyrbara ord—"För dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa."

"Himlarna förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers verk: den ena dagen talar därom till den andra, och den ena natten kungör det för den andra. Det är ej ett tal, ej ett språk vars ljud icke höres. De sträcka sig ut över hela jorden, och deras ord gå till världens ändar."

Vilket skönt språk som betygar att Guds verk drager oss till honom själv och varje folk och nation borde fråga efter, och lära om Honom. Kunna vi ej, uti allt, stå frimodigt för det rätta, då vi hava en så mäktig konung?

Om vi jämföra rätt och orätt i deras närvarande verkan på oss själva, finna vi att det som är rätt lämnar ett rent samvete, en känsla av seger, en visshet att det skall lända till andras välfärd; och gör oss själva ädlare varelser. Medan det onda kan se ut skönt och giva löfte om att uträtta mycket gott, är dess utseende bedrägligt, och det verkar emot vår egen välfärd och emot andra. En orätt gärning leder till en annan och denna leder till andra, och sålunda leder till träldom på många sätt.

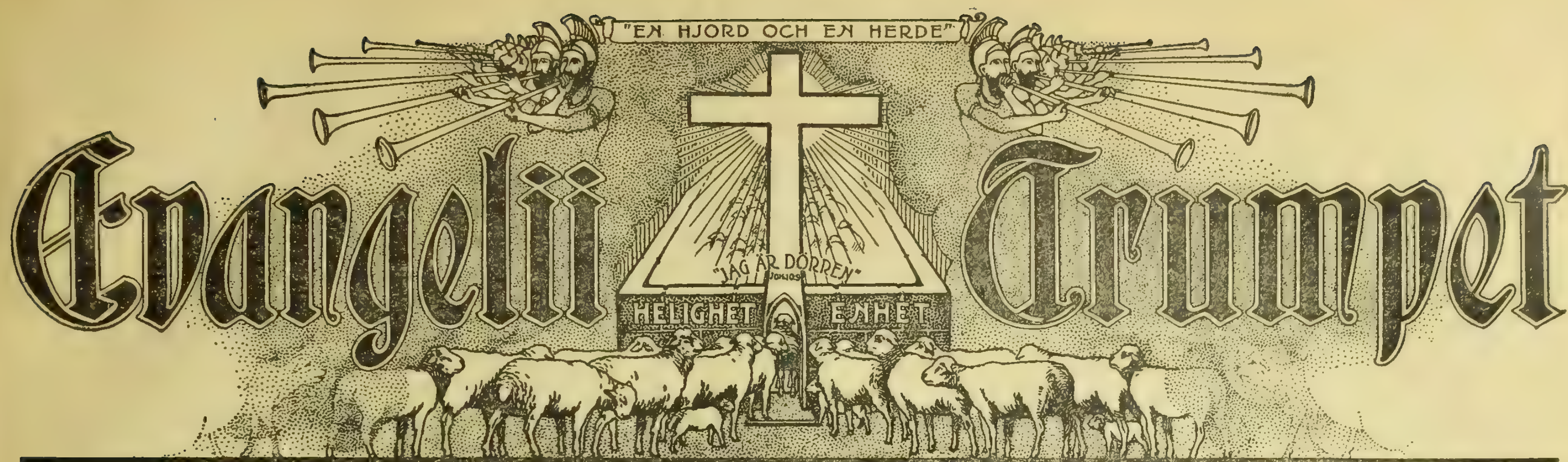
Varje individ har en viss benägenhet, som är ärvd, som önskar bliva tillfredsställd. Det är, därför, naturligt för alla att välja en livsriktning som är behaglig för dem själva och de försöka ofta tro att det ej är något orätt i deras vandel. Men de finna andra som fördöma, såsom orätt, många av deras bevekelsegrunder och handlingar. Frågor uppstiga därför i deras sinnen. Skulle de förvänta att få dem avgjorda medelst människors åsikter skulle de bliva besvikna; ty många olika åsikter existera angående vad som är rätt och orätt. Vi se därför behovet av en sann och fast måttstock på vad som är rätt; men var skola vi söka efter den? Alldenstund Gud är en mäktig skapare och har bevisat oss sin kärleksfulla godhet med att förse oss med våra timliga behov, vore det ej förståndigt att söka den hos honom? Borde vi ej förvänta att, då han är världsaltets upphovsman och regent, han skulle önska kontrolera och lära sina undersåtar i allt som länder till deras bästa och i sin stora vishet avgöra alla frågor som uppstiga angående deras välfärd? Detta har Han gjort, och vi borde vara mycket tacksamma emedan han fyllt detta stora behov med att giva oss sitt Ord, Sanningen, den **Heliga Bibeln**.

—Jennie C. Rutty.

EVIGHETEN.

Har du någonsin tänkt mycket på evigheten? Känner du till ordets betydelse? Ordboken förklarar det sålunda: "Evig tillvaro;" "Utan början och slut." Vi leva nu i tiden; snart måste vi lämna tiden och ingå uti evigheten—evig tillvaro. I vår närvaranande tillvaro är livet mycket ovisst. Vi kunde kallas bort när som helst. Det kan hända, att vi, som äro unga kunna vara för mycket upptagna med det, som detta livet tillhör. Vi önska att hava framgång i livet, att benytta oss så mycket som möjligt av de tillfällen vi dagligen möta. Detta är ej orätt; men vilket borde vi giva den största uppmärksamheten—tiden eller evigheten? Livet i denna världen bliver utan tvivel, allra högst, mindre än ett hundra år, medan i evigheten, vi aldrig skola dö. Millioner och åter millioner år gå förbi och vi existera fortfarande; fortfara att leva för alltid. Med denna sanning i sikte, borde vi ej vara mera angelägna om evigheten än om vår närvarande tillvaro? Jag tror att det viktigaste, som vi borde vara angelägna om är detta: "Var skall jag tillbringa evigheten?" Det finnes blott två platser. Vilken väljer du?

—F. E. W.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Juli, 1914. Nummer 14.

HERRE HJÄLP MIG.

Herre hjälp mig lyda
Trogen dina bud,
Att mitt liv får vara
Lovsånger till Gud.

Herre hjälp mig lyda,
Andens ljuva röst;
Hjälp i kvalen bida,
Hälsa, änglaröst.

Ödmjuk hjälp mig vara
Om jag trampad blir
Evangelii budskap bära
Ut till ännu fler.

Herre hjälp mig vittna
Om din kärlek stor,
Som kan själar frälsa—
Var och en som tror.

Hjälp min själ vid döden
Herre Jesus god,
Uti sista nöden
Över dödens flod.

—Anders Swahn.

LED OSS ICKE UTI FRESTELSE.

Så länge vi stå fasta där varest Gud har satt våra fötter äro vi trygga; Det var där varest synden härskade eller pesten härjade eller där striden rasade, som Gud placerade några av de gamla troskämparna och det var tryggt för dem att vara där; ty Gud hade så ordnat det. Daniel var i det avgudiska Babylon emedan det var av nöden, och han fortsatte att bedja högljutt efter man hotat honom med döden. Han gjorde detta emedan hans gudsfruktan bjöd honom så göra, och han blev bevarad och andra ärade Gud. Men då Lot i sin egenvilja och begärelse efter vinning uppslog sitt tält inemot det syndfulla Sodom och blandade sig med dess ogudaktiga innebyggare fick han lära genom förlusten av allt vad han ägde, medan eld regnade ned från himmeln, att Gud vill att hans barn skola hålla sig borta från syndens och missgärningarnas gränser försåvitt de ej äro sända av honom för att hjälpa andra där ifrån.

Då Paulus lämnade bröderna och gick allena till platser varest synd och avgudadyrkan höll tusenden under sitt herravälde och där syndens inflytande var kraftigt, så gick han dit, ej emedan synden hade nå got tilldragande för honom, men emedan han hatade den. Han gick dit, ej för sin egen vinning, men för de mångas fördel. Han gick för att kämpa emot synden och lida från dess försvarare. Hans kärlek för själar nödgade honom till att gå. Gud bevarade hans egen själ ren och förhoppningsfull, om än kroppen led intill döden. Men då Petrus, av eget val, gick in i översteprästens palats och satte sig bland kvinnor och män, som voro bespottare, för att njuta behagligheten av koleldens värme, blev det hans fall. Frågor ställdes till honom som förfärade honom och med skam förnekade han den Herre som han älskade. Petri erfarenhet borde lära oss att dem som älska Jesus böra hålla sig borta från bespottares sällskap, då Gud ej begär av dem att närvara för själars gagn

Även nu störta män och kvinnor sig in på andliga farors område. Djävulen frestar oss då han kastar frestelser framför våra sinnen eller tankar, men vi leda oss själva uti frestelse, då vi, onödvändigt, närma oss frestelsen. "Led oss icke uti frestelse" är en bön som ej kommer att bliva hörd av Gud, då den uttalas från dens läppar, som ej själv undviker frestelsen men hellre närmar sig den. Visserligen är det så, att om Guds folk skola vara världens ljus och jordens salt få de ej undvika att komma nära världens synd, men avsikten måste då, ej vara egen tillfredsställelse, utan andras frälsning. Vi måste låta vårt ljus och vår sälta—det är, vårt goda inflytande—inverka på människors onda hjärtan. Vi böra ej bliva rädda för synden, på det sättet, att vi uraktlåta att rädda syndare, men vi böra taga oss till vara att vi ej glädja oss i orättfärdigheten. Jesus omgicks med syndare, och så kunna vi göra, om det sker med samma avsikt, och vi skola förbliva "obesmittade av världen." För att förtjäna sitt livsuppehälle, nödsakas många, både unga och gamla, att, under flera timmar om dagen, vara tillsammans med syndiga och världsliga människor; men man behöver ej deltaga i, eller giva bifall till, deras synd. Det är möjligt att vara i världen och dock ej vara av världen. Den som vandrar i ödmjukhet, är vakande och bedjande kommer att möta frestelser och faror på sin livsstig, men Gud bevarar honom ifrån fall.

Detta är en tid av förnöjelse och vällust Folk göra narr av de allvarligaste saker och förakta det som är heligt. Allvarstankar bortjagar man med skratt, och evighetsfrågor dränker man i förnöjelser. Man lägger planer för förlustelser i stället för att begrunda Guds lag. De flesta trängta efter vällust i stället för att trängta efter Gud; sådan är tidsanden. Därför säger Jesus till sina få: "Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse." Framför allt som skall bevares må du bevara ditt hjärta att det ej måtte besmittas av tidsanden.

Vi höra, ibland unga män och kvinnor, vilka bekänna sig för att vara Kristna, säga att de kunna gå på teatern utan att göra sin själ någon skada. De andligt sinnade äro ej tillfreds med att slösa sin tid på dylika platser, de vilja hellre vara på en plats, och begagna sin tid, där själen kan tillväxa och Gud äras.

Unge vän, som tror att du oskadd kan deltaga i teaterlivet, rannsaka ditt motiv och ditt begär. Vad söker du i teatern, vad trängtar du efter? Teatern är en plats som huvudsakligen besökes av folk som mera älska vällust än de älska Gud. Det är en plats som motarbetar renhet och gudsfruktan och varest romantiskt svärmeri näres och skrattbegäret tillfredsställes. En andlig person finner där ingen föda för sin själ, tvertimot dess hunger kommer att vända sig bort ifrån Gud och till synd och världslighet.

Frestarn kom en gång till Guds Son och sade: "Är du Guds Son, så kasta dig ned häifrån; (från templets utsprång,) ty det är skrivet: 'Han skall giva sina änglar befallning om dig, att de skola bevara dig, och de skola bära dig på händerna, att du icke skall stöta din fot emot någon sten.' Hör du hans list i denna frestelse? Han gömmer sig under ett föregivet intresse i Faderns omsorg och Sonens makt. "Giv de förbigående ett tecken på din gudomliga makt." Men Jesus svarade: "Det är sagt, Du skall icke fresta Herren din Gud."

Vän, då du gör din plikt, förtrösta på Gud med en fullkomlig tillit, men låt ej någon listig viskning leda dig till någon dumdristighet eller fanatiska idéer om att din erfarenhet är stark nog att bevara dig oskadad till och med om du kastar dig själv in under Satans tjockaste pilregn.

—Micala J. Simonsen.

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Forts. fr. föreg. n:r.

Nasareen svarade lugnt:"Jordiske Prins, dina ord härflyta ej från samn visdom. Säg till strömmen att stanna mitt uti bergsklyftan; den skall upprycka med rötterna träden i dalen. Strömmen skall svara dig att den åtlyder Naturens, och sin Skapares lagar. Gud allena vet vart strömmens vatten flyta. Sannerligen säger jag dig, innan rosen i Saron blomstrar, kommer den rättfärdiges blod att utgjutas.

Ditt blod skall ej utgjutas, sade jag, med djup rörelse; du är mer dyrbar, enligt min uppskattning, på grund av din visdom, än alla de oroliga och högmodiga fariséerna vilka missbruka den frihet som beskärts dem av Romarna. De stämpla emot Kejsaren och förvända hans frikostighet till fruktan, givande de olärda det intryket att han är en tyrann och söker deras ruin. O förskämda uslingar de veta ej att Tiberns varg understundom kläder sig i fårets skinn för att fullborda sina onda ändamål. Jag skall beskydda dig emot dem. Mitt palats skall vara en helgad fristad både dag och natt.

Jesus skakade sorglöst sitt huvud och sade med ett allvarligt och gudomligt smålende: "Då dagen instundar, kommer ej någon fristad att finnas för Människones Son, varken på jorden eller under jorden. Den rättfärdiges fristad är där," pekande emot himmeln. Det som skrivits i profeternas böcker måste fullbordas."

"Unge man" svarade jag milt, "du tvingar mig till att förändra min begäran till en befallning. Tryggheten av den provins som blivit betrodd åt min vård, fordrar det. Du måste iakttaga mer försigtighet i dina föredrag. Överträd ej min befallning. Du känner till följderna. Måtte lyckan åtfölja dig; farväl."

"Jordiske prins," svarade Jesus, "Jag kom för att bringa frid, kärlek och välvilja till jorden. Jag föddes den samma dag på vilken kejsar Augustus gav fred till den Romerska världen. Förföljelser härflyta ej ifrån mig. Jag förväntar dem från andra, och skall möta dem i lydnad till min himmelske Faders vilja, vilken visat mig vägen. Undertryck, därför, din världsliga försigtighet. Det ligger ej i din makt att förhindra offret vid foten av försoningens tabernakel."

Då han detta sagt, försvann han likt en ljus skugga, bakom salens förhängen, till stor lättnad för mig; ty jag kände en tung börda över mig, från vilken jag ej kunde frigöra mig själv medan jag var i hans närvaro.

Jesu fiender, för att utkräva sin hämnd, på Nasareen, hänvände sig till Herodes som då regerade i Galileen. Om Herodes rådfrågat sina egna böjelser, skulle han givit befallning om Jesu avrättning med ens, men fastän högmodig över sin konungsliga värdighet, var han likväl rädd för att utföra en handling som kunde förminska hans inflytande hos senaten, eller liksom jag var han rädd för Jesus själv. Men det ginge aldrig an för en Romersk embetsman att vara rädd för en jude. Herodes hade före detta besökt mig i slottet och i det han steg upp för att lämna, efter ett betydelselöst samtal, frågade han mig vad min tanke var angående Nasaréen. Jag svarade att Jesus syntes mig vara en av dessa stora filosofer, som de stora Nationerna understundom frambringade; att hans lärdomar alls icke voro vanhelgande och att Roms avsikt var att lämna honom den talfrihet som hans handlingar berättigade. Herodes smålog ondskefullt och tagande avsked med en ironisk respekt, lämnade han mig.

Judarnas stora högtid var i annalkande och deras avsikt var att begagna sig av den allmänna festlighet som alltid ådagalägges under påskhögtiden. Staden överflödade med larmande folkskaror, vilka ropade efter Nasareens död. Mina spejare underrättade mig att templets skattmästare hade hyrts att muta folket. Faran var tryckande. En Romersk hövitsman hade blivit skymfad. Jag skrev till landshövdingen i Syrien efter ett hundra soldater av fotfolket och lika många kavalleri. Han nekade. Jag befann mig allena med en handfull soldater mitt uti en upprorisk stad,för svag att underkuva en oordning och lämnad utan något annat val än att tåla det. De hade tagit fatt på Jesus, och den upproriska pöbeln, emeden de ej hade något att frukta från slottet, troende vad deras ledare sagt dem, att jag såg mellan fingrarna med deras upproriskhet—fortforo att högljutt ropa: "Korsfäst Honom! Korsfäst Honom!"

Tränne mäktiga partier hade förenats vid detta tillfälle emot Jesus; Först Herodianerna och Saduceerna vars upproriska uppförande tycktes uppkommit från dubla motiv; de hatade Nasaréen, och voro otåliga under det Romerska oket. De kunde aldrig förlåta mig att jag intågat i den heliga staden med fanor varpå var bilden av den Romerske kejsaren; och fastän jag vid detta tillfälle begått ett ödesdigert misstag, likväl ansågs vanhelgandet ej mindre skändligt i deras ögon.

En annan orsak till klagomål gnagde i deras bröst. Jag hade förordnat att begagna en del av templets kassa för allmänna behov. Mitt förslag föraktades. Fariséerna voro Jesu erkända fiender. De brydde sig ej om regeringen. De buro, med bitterhet, de stränga och skarpa tillrättavisningar som Nasaréen under tre års tid ständigt utslungat emot dem, varthelst han gick. För veka och klenmodig att handla uskilt, hade de omfattat Herodianernas och Saducéernas missnöje. Utom dessa tre partier hade jag även att göra med den hänsynslösa och liderliga folkmassan som alltid är redo att deltaga i ett upplopp, och draga fördel av oredan och förvirringen som uppstår därav.

Jesus släpades inför Översteprästen, och dömdes till döden. Det var då som översteprästen Kajfas utförde en delvis underdånighets handling. Han sände fången till mig för att uttala domen och tillförsäkra sig hans avrättning. Jag svarade honom att alldenstund Jesus var en Galiléer, kom saken under Herodes' domsrätt, och befallde att han skulle sändas dit. Den illfundige Tetrarken låtsade ödmjukhet och förklarande sin önskan att giva företräde åt kejsarens löjtnant, överlämnade han mannens öde i mina händer. Snart antog mitt palatts utseendet av en belägrad fästning. Varje minut förökades de upproriska människornas antal. Jerusalem överflödade av människomassor från Nasarets bergstrakter. Hela Judeen tycktes strömma in till den heliga staden. Jag hade tagit en hustru av Gaulisk börd, vilken föregav sig kunna se in uti framtiden; gråtande och kastande sig inför mina fötter, sade hon till mig: "Tag dig till vara och rör ej den mannen ty han är helig. Förliden natt såg jag honom i en dröm. Han gick på vattnet; Han flög på vindens vingar. Han talade till stormen och fiskarna i skön; allt var honom lydigt. Se, strömmen i berget Kedron flyter med blod....och solen är klädd i sorgflor likt en vestad i graven. O! Pilatus, olycka väntar dig om du ej lysnar till din hustrus förmaning; frukta då en Romersk senats förbannelse; frukta kejsarens vredgade uppsyn."

Vid denna tid stönade marmortrapporna under mängdens vikt. Nasaréen fördes tillbaka till mig. Jag gick till domsalen, åtföljd av min vakt, och frågade folket i en sträng ton vad de begärde.

"Nasaréens död," blev svaret.

"För vilket brott?"

"Han har hädat; han har profeterat templets förstöring; han kallar sig själv Guds Son, Messias, Judarnas Konung."

"Romersk rättvisa" sade jag, "straffar ej sådana brott med döden" "Korsfäst honom! Korsfäst honom!" utstötte den obevekliga pöbeln. De högljudda ropen från den uppretade hopen skakade palatset till dess grundvalar Det var blott en som tycktes vara lugn mitt uti den stora hopen; det var Nasaréen. Efter många fruktlösa försök att beskydda Honom från de obarmhärtiga förföljarnas raseri,tog jag mått och steg som för tillfället syntes mig vara det enda som kunde frälsa hans liv. Jag föreslog, emedan det var deras sedvänja att frigöra en fånge vid sådana tillfällen, att lössläppa Jesus och låta honom gå fri, att han måtte bliva syndabocken, som de kallade det; men de sade att Jesus måste korsfästas. Jag vädjade då till dem angående oförenligheten av deras förfaringssätt och till deras lagar, visade att ingen brottsmålsdomare kunde fälla dom över en brottsling utan att hava fastat en hel dag; och att domen måste bekräftas av rådet, och undertecknas av rättens ordförande; att ingen brottsling kunde avrättas samma dag som domen blivit fastställd; och nästa dag, dagen för hans avrättning var det rådets skyldighet att granska hela handlingen; även, enligt deras lag, ställdes en man vid dörren av domsalen med en flagga, och en annan på ett avstånd däriffrån ridande på en häst för att utropa namnet på brottslingen och hans brott, och namnet på hans vitt-

nen för att få veta om någon kunde vittna något till hans förmån; och fången på väg till avrättningen, hade rättighet att återvända tre gånger, och att anföra som försvarsgrund något nytt till sin fördel. Jag framhöll allt detta med hopp om att skrämma dem till underdånighet; men de ropade fortfarande, "Korsfäst Honom! Korsfäst Honom!" Jag befallde då att Han skulle gisslas, med hopp om att detta måtte tillfredsställa dem; men det endast förökade deras raseri. Jag begärde då ett fat och tvådde mina händer, i den upproriska folkmassans åsyn, därmedelst vittnande att, enligt mitt omdöme, Jesus av Nasaret ej gjort något som var döden värt; men förgäves. Det var hans blod dessa eländiga varelser törstade efter.

Ofta i våra borgerliga utbrott, har jag bevittnat folkmassans ursinniga fiendskap, men intet kan jämföras med vad jag såg vid detta tillfälle. Det kunde sanningsenligt sägas att alla andar från avgrundens regioner hade samlats i Jerusalem vid detta tillfälle. Folkmassan tycktes ej gå, men rusa fram likt en virvelvind, rullande framåt i levande vågor, från slottets portar ändå till Sions berg, med tjutande rop, skrik, och stoj, vars make aldrig hörts i upproren i Panonia eller upploppen vid den Romerska rättssalen. —Forts.

RÄTTFÄRDIGGÖRELSE GENOM TRON.

"Såsom nu därför genom en överträdelse fördömelse kom över alla människor, så har ock genom en rättfärdighet rättfärdiggörelse till liv kommit över alla människor. Ty såsom genom den ena människans olydnad de många hava blivit gjorda till syndare, så skola ock genom den enes lydnad de många göras rättfärdiga." Rom. 5: 18, 19.

Vi se av anförda bibelverser att fördömelse har kommit över alla människor på grund av ens olydnad mot Gud. Vi se även att rättfärdiggörelse till liv, har kommit över alla människor genom ens lydnad.

Gud skapade människan till sin avbild (1 Mos. 1: 27), härav kunna vi förstå att Gud skapade människan helig och fri från synd—ren, så att hon var Guds avbild i helighet och renhet. Genom syndafallet förlorade människan sin helighet så att hon ej längre förblev Guds avbild, ty genom sin olydnad mot Gud fick djävulen herraväldet i hennes hjärta. Gud är helig och hans helighet gör det omöjligt att han skulle kunna hava någon gemenskap med det som är oheligt, därför måste människan nu bortvisas från Gud. På detta sätt kom fördömelse över hela människosläktet. Människan var såld under synden, borta från Gud och i djävulens våld. Men Gud, som är kärlek ,älskade likväl människan och ville frälsa henne, men därtill fordrades att synden bleve bortskaffad från henne för att hon skulle kunna komma i gemenskap med Gud igen. Människan kunde ej själv bortskaffa sina synder, hon var oförmögen att hjälpa sig själv. Därtill fordrades att Jesus Kristus, det obefläckade Guds Lamm skulle komma till denna världen, bliva människa, leva ett heligt och rättfärdigt liv taga på sig människosläktets synder, låta fördömelsen vila på sig själv och emottaga straffet för dess synder. Han kom och lydigt undergiven sin Faders vilja, utstod straffet, led och dog på korset och, segrande över döden, uppstod från de döda. Och nu bliva vi rättfärdiga, genom Hans lydnad, på det vilkor att vi avstå från synden. Detta var frälsningsplanen, att vi skulle frälsas från våra synder. "Och du skall giva honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder." Matt. 1: 21. För att komma i besittning av denna frälsning måste människan säga farväl till synden och djävulen. "Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse." Jes. 55: 7. Och då vi så göra bliva vi frälsta, eller rättfärdiggjorda, genom tron på Kristus, ty han har betalt vår skuld. Pris ske Gud!

På detta sätt har rättfärdiggörelse till liv kommit över alla människor så att vem som helst kan emottaga denna rättfärdighet om han vill. Vi sågo av Bibel-texten att fördömelse har kommit över alla människor och att rättfärdighet till liv har kommit över alla människor. Människan har alltså lämnats att välja mellan dessa två, rättfärdiggörelse eller fördömelse. Jag tager i dag himmel och jord till vittnen mot eder, att jag har förelagt dig liv och död, välsignelse och förbannelse. Så må du då välja livet, på det att du och din säd må leva." 5:e Mos. 30: 19. Men om det misshagar eder att tjäna Herren, så utvälj en åt eder i dag vem i viljen tjäna." Jos. 24: 15.

Alldenstund det är människan förelagt att välja livet eller döden, välsignelsen eller förbannelsen kunde det synas som att alla skulle välja livets väg; men att så ej är förhållandet se vi av Jesu ord: "Gån in genom den trånga porten; ty den porten är vid, och den vägen är bredd, som drager till förtappelsen, och många äro de som gå in genom honom, och den porten är trång, och den vägen är smal, som dragar till livet, och få äro de som finna honom." Matt. 7: 13, 14. Vi se härav att det är blott få som finna eller välja välsignelse, men många som välja förbannelse.

Man kunde då fråga vad är orsaken att människorna välja förbannelsen. Orsaken är att de älska synden och vilja ej avstå ifrån den, likväl måsta de så göra för att erhålla rättfärdighet.

—Peter Lindahl.

SVÅRIGHETEN FÖRSVUNNEN.

"Vem skall åt oss välta bort stenen?" Detta var den ängsliga frågan som kom från dessa hängivna kvinnor vilka med okuvligt mod hade stått Herren Jesus bi, i hans mörkaste prövningsstunder. De hade älskat Frälsaren med en varm hängivenhet medan han levde, och nu voro de på väg till hans grav för att bevisa hans dyrbara kropp de sista ärobetygelserna. De hade genom många vedermödor, följt och hedrat Honom medan han levde; och nu, då han låg kall i döden, var deras kärlek lika varm och självförsakande som någonsin förut. De hade köpt välluktande kryddor och stigit upp tidigt om morgonen för att smörja Jesu kropp. Men nu kom en svårighet i deras väg:de visste att en stor sten rullats för gravens dörr och beseglats. Vad kunde göras? Övergåvo de sitt företag och återvände till sina hem? Nej; de gingo rätt fram på pliktens stig, och då de kommo dit, se, då var svårigheten försvunnen!

Detta lär oss en betydande sanning, ofta illustrerad i Guds folks historia. Den är att förhinder på pliktens stig äro ofta undanröjda då vi komma till den plats varest vi väntade oss att möta dem.

Då Petrus låg i det dystra fängelset, natten före sin förväntade avrättning sken ett himmelskt ljus in uti hans fängelsehåla och en ängel visade sig, väckte honom ur hans stilla sömn och i trots av kedjor och reglar, släpte honom ut ur fängelset. Petrus beslutade sig för att gå till Markus' lilla stuga, varest den lilla församlingen hade bedit för honom hela natten, men där var stadens stora järnport! Hur skulle han kunna öppna den? Då han kom till porten, öppnade den sig av sig själv. Sålunda är det ofta med oss: stora järnportar mäktiga svårigheter, grymma lejon i vägen, hava tyckts helt och hållet spärra pliktens stig; men då vi frimodigt gått framåt förtröstande på Gud, hava hindren, antingen försvunnit, eller hava vi erhållit styrka att övervinna dem. Gud har varit bättre emot oss än våra farhågor.

Spejarna som utsänts för att besöka det utlovade landet medförde en fruktansvärd berättelse till Israels barn. omtalande för dem de oövervinnliga hinder i vägen—ett mäktigt folk (stora jättar), välbefästade städer, och allt som var beräknat att avskräcka och göra folket modlöst. En förtvivlans kyla bemäktigade sig folkets hjärtan och menigheten upphov sin röst och grät sägande "O att vi hade fått dö i Egyptens land, eller att vi hade fått dö här i öknen!" Men Gud hade tydligt befallt dem att gå och taga landet i besittning, och han sänder aldrig någon vägfarande på deras egen bekostnad. Följaktligen, då de gingo fram på pliktens stig, åtföljdes de av gudomlig kraft och förhindret, som hade så skrämt dem, försvann likt dimman som rullar bort framför den uppstigande solen. Till och med Jerikos starka murar föllo då de stötte i trumpeterna."

Låtom oss lära att pliktens stig är alltid säkerhetens och ärens stig; och att då Gud kallar oss till något arbete, är det tryggt att tro att han även skall giva oss styrka att uträtta det. Låtom oss visa världen hur mycket vår religion är värd för oss i prövningens stunder, med att vara ödmjuka, tåliga och ståndaktiga mitt uti svårigheter, och förtröstande på Gud.—Wm. Strong.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år . . . . 75 cts.
För ett halvt år . . . . 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar
För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och gö as betalbara till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt ær

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Sommaren är tiden då åkermannens säde växer och bringas till mognad.

◆◆◆

Det är ej nog att åkrarna blivit besådda med god säd, de måsta även erhålla värme och vätska.

◆◆◆

Likaså på det andliga området, måste det goda Ordets säde värmas och vattnas, om det skall slå rot och växa i människornas hjärtan.

◆◆◆

Kärleken är den sol som uppvärmer människohjärtat och gör det tillgängligt för Ordet att slå rot i det.

◆◆◆

Ett gott sätt att vattna det goda Andens säde är att under tårar söka Gud i bön för de förlorade, att under tårar föra frälsningens budskap till dem.

◆◆◆

"De som så med tårar skola skörda med jubel," (Psa. 126:5.) "O, att mitt huvud vore en vattenbrunn och mina ögon en tårekälla, så att jag kunde gråta dag och natt över de slagna, som dottern mitt folk har förlorat! (Jes. 9:1.)

◆◆◆

Jesus grät över Jerusalem. Paulus förmanade "Natt och dag" under tårar.

◆◆◆

Tårar som frampressas av ett, av kärlek och sympati, överfyllt hjärta tränga ofta igenom hjärtats hårda mark, och gör att det härliga evangelii budskap kan slå rot, växa upp och bära frukt till evigt liv.

—L. P. Peterson.

LOKALA MEDDELANDEN.

Efter Lägermötets slut, upptog arbetarna i tryckeriet och hemmet sina plikter med arbetslust och förnyat beslut att göra allt vad de kunna för att sprida frälsningens tillbud och Evangelii budskap till dyrbara själar.

◆◆◆

Fyra av arbetarna från hemmet och tryckeriet hava lämnat oss . Syster Leta Pfau reste till sitt hem i N. Dakota. Systrarna Anna och Elsie Koglin reste till Lägermötet i Grand Forks, N. Dakota och ämna resa därifrån till deras hem i Thief River Falls, Minn. Anna Koglin väntas att återupptaga arbetet här om ett par månader. Bro. L. Peter Krogh, som varit i arbetet här i flera år, reste till sitt hem i Everett, Washington.

◆◆◆

Vi komma att sakna de bortresta både i vår familjekrets och i arbetet.

◆◆◆

Syster Agusta Green har nyligen kommit hit för att hjälpa med arbetet i hemmet. Hon var mycket välkommen isynnerhet emedan andra lämnat.

◆◆◆

Bro. Thomas Nelson reste till S. Dak. för att uträtta några affärer rörande Gamla Folkets Hem och Evangeli Basun Pub. Co.

◆◆◆

Bro L. P. Peterson är återkommen efter att hava deltagit i ett möte i Sargeant, Minn. Micala J. Simonsen.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Lägermötet som hölls här Juni 19—28 var ett, i många hänseenden, lyckat möte. Ett flertal besökande infunno sig innan mötets början och ganska många anlände senare.

Utom de predikanter som bo här voro följande närvarande: Bröderna E. H. Ahrendt och Hjalmar Hanson från Rice Lake, Wis.; S. O. Susag från Paynesville, Minn.; A. Ahrendt från Hewitt, Minn.; Nels Hanson från Clear Lake, Ia.; C. R. Miller från Racine, Wis.; Seward Johnson från Milltown, Wis.; och Bro. och syster A. F. och Susie Barnard från Minneapolis, Minn.

Guds ord framhölls i Andens och kraftens bevisning. Ganska många sökte Herren för frälsning, och som vi tro erhöllo en verklig erfarenhet, och fingo förnimma kraften av en frälsande nåd. Många sökte bot för olika slags sjukdomar och flera av dem vittnade att Herren, den store Läkaren helade dem. Guds barn blevo uppbyggda och många voro de vittnesbörd som avgåvos, emot slutet av mötet, om att de erhållit en tillväxt i nåden och en ännu starkare föresatts att med ännu större iver verka för Guds rikssak och dyrbara själars frälsning Tvänne dopförrättningar höllos under mötet då tillsammans 11 blevo döpta. På Lördagen den 27:e hölls anordningsmöte då Guds barn iakttogo fottvagningsanordningen och deltogo av Herrens Heliga Nattvard, enligt Herrens Jesu befallning.

Utgifterna för mötet och de besökande predikanternas reseomkostnader betalades medelst frivilliga gåvor. En summa stor $529.06 i kontanter och förbindelser betalbara innan den15:e Nov. insamlades, vilka skola användas att betäcka utgifterna för tryckandet av nya böcker, som förut nämnts.

Enighet och en sann brödrakärlek utmärkte mötet från början till slut.

Det goda som åstadkommits under detta möte skola vi kanske ej få veta förr än vi uppnått evighetens strand.

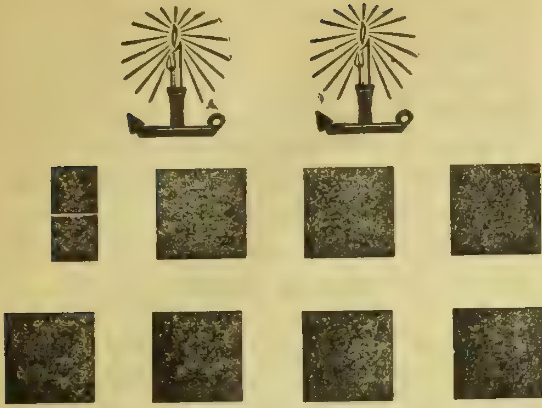
—L. P. Peterson.

PRÖVNINGARNAS VÄLSIGNELSER.

Om vi fullständigt kände till prövningarnas välsignelser kanske vi ej skulle så ivrigt undvika dem. De äro just vad vi behöva, och om det ej vore för prövningar skulle vi gå miste om de härliga segrar. Vår käre himmelske Fader tillåter oss aldrig gå igenom mera än vi kunna stå ut med, och han tillåter oss att gå igenom just det som vi behöva för att lära oss de läxor han önskar oss att lära. Tack vare Gud för prövningarna, fastän de understundom tycks tunga, likväl är hans nåd alltid tillräcklig och genom att förtrösta på honom, fullkomnas vår kraft i svaghet.

En skrivare säger: "Prövningar äro förborgade välsignelser." Och om vi endast förbliva stilla under de mörka timmarna och helt enkelt förtrösta på Frälsaren skola de alltid bevisas vara till välsignelse, om vi än ej till fullo kunna uppskatta deras värde under tiden. Gud vet vad som är bäst och sänder oss detsamma. Alltså, varför ej vara tålig under prövningen, ty därigenom lära vi våra läxor hastigare. Om vi äro otåliga kan det hända att vi måsta gå igenom flera prövningar för att lära samma läxa som vi kunde lärt genom att gå igenom en prövning. Om vi ej fullkomligt lära oss läxan första gången kanske vi måste gå igenom en hårdare prövning nästa gång. Alltså, låtom oss vara stilla inför Herren under prövningens stund; på detta sätt kunna vi gå igenom med seger, och därigenom ära Gud, i stormen likaväl som då det är stilla.

Om vi skola ära, förhärliga, och behaga vår käre himmelske Fader, måste vi vara nöjda med att följa dit han leder, om än vår farkost kringkastas av stormiga böljor, eller seglar på stilla vatten. Vi kunna gärna

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

---

vara villiga att gå igenom några prövningar alldenstund de blott äro medel till att fördjupa oss i Guds nåd om vi gå igenom dem med tålamod.

Jesus gick igenom en lång period av frestelser, men vacklade han eller drog han sig tillbaka under dessa? Nej, han gick segrande igenom alltsammans. Låtom oss därför modigt möta varje strid och ej vända fienden ryggen, "Ty därigenom, att Han (Jesus) själv har lidit och varit frestad, kan han hjälpa dem, som frestas."

Tag mod, käre läsare och bed Gud giva dig den nåd du står i behov av att gå igenom de prövningar, som korsa din stig, att du måtte bliva bättre beredd till att tjäna honom och att du måtte bliva till allt större välsignelse för andra. Gå modigt framåt i striden. —Laura C. Lindell

DEN SANNA LYCKANS ERNÅENDE.

Vem önskar ej att vara lycklig? Alla människor med tankeförmåga önska att vara lyckliga, och likväl då vi se ut över denna världen och göra oss bekanta med dess förhållanden, finna vi att det är en stor mängd människor som äro mycket olyckliga. Det finnes så många liv, som äro härjade av sorg, lidande och elände av många olika slag. Vi se även att största delen av människosläktet vandra på en väg som leder till evigt fördärv. Vad är nu orsaken till allt detta lidande, sorg och elände? finnes det någon väg, på vilken det kan undvikas och någon väg på vilken den uti olycka komna människan kan komma ut ur sin olyckliga belägenhet? Dessa äro frågor som borde intressera varje tänkande människa.

För att få ljus uti dessa viktiga frågor, vilja vi göra ännu några frågor. Vad var Guds plan med människan, då han skapade henne? Var det Guds tanke att hon skulle leva ett olyckligt liv och sedan gå till en vistelseort, varest något sådant som lycka ej finnes till? Vem vågar påstå något sådant? Nej, Guds ord och sunt förnuft säga oss att detta ej var Guds plan. Då vi läsa, uti Guds ord berättelsen om människans skapelse, finna vi att Gud föranstaltade hennes lycka och sällhet. "Gud skapade människan till sin avbild. . . .och Gud välsignade dem." "Och Herren Gud planterade en lustgård . . . .och satte däri människan, som han hade danat." Han lät alla slags träd, som voro ljuvliga att se på och goda att äta av, uppväxa ur marken," för att hon skulle njuta derav. Han gjorde allt bekvämligt och behagligt för den varelse som han skapat i sin egen avbild, den varelse som skapats med förmåga att älska och leva i lycksalig gemenskap med sin Skapare. Vem kan för ett ögonblick tvivla på att det var Guds plan och vilja att människan skulle vara sant lycklig? Men vad var orsaken att hon icke fortfarande förblev uti detta lyckliga tillstånd? Vi känna alla till orsaken, vilken var, att Hon överträdde Guds bud och syndade. härigenom förlorade hon den lycka och sällhet för vilken hon blivit skapad. Vi finna alltså att synden är orsaken antingen medelbart, eller omedelbart till människans olycka. Det är synden som avskär förbindelsen mellan människan och Gud, och försänker henne i sorg, och elände här i tiden och för evigt skiljer henne från Gud, från glädjen, ja,från den eviga lyckan då livet här upphör. Alltså är det nödvändigt att upphöra att göra det som medför olycka för att bliva lycklig. Den som är sjuk måste upphöra med det, som ådrager honom sjukdomen, om han skall bliva frisk. En del människor tro att lyckan kommer på en slump, att en del människor äro ämnade till att vara lyckliga och andra olyckliga och att de ej själva hava något att göra därmed; men detta är en ogrundad tro. I Ords. 29: 18 finna vi en förskrift som, om den efterföljes, medför lycka och sällhet: "Säll är den som håller lagen." Detta, att hålla Guds lag, åtlyda hans befallningar och avhålla sig ifrån synd, är grunden till den sanna lyckan.

"Ja," säger kanske någon, "nog önskar jag att bliva lycklig, och nog vet jag att synden medför olycka, och nog skulle jag vilja upphöra med att göra synd; men det är mig omöjligt. Det ligger i min natur att synda, ty, "se, i synd är jag född, och i synd har min moder avlat mig." och det goda, som jag vill, det gör jag icke, men det onda, som jag icke vill, det gör jag O, om jag blott kunde frigöras från denna syndens träldom!"

Käre vän, har du ej hört det glada budskapet om Honom, som kom för att sätta de fångna fria. Och fastän det är sant att synden ärvts från Adam och Eva och att Gamla Testamentets lag ej kunde helt borttaga synden, lovade likväl Herren att en tid skulle komma då han skulle "sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus" (Jer. 31:31,) det skulle vara ett förbund som var olikt det gamla." Detta är det förbund, som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skriva den, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk." Prisat vara Herrens namn han skulle skriva sin lag i människans hjärta, borttaga stenhjärtat "ur deras kropp och giva dem ett hjärta av kött." (Hes. 11. 19.) Detta löfta uppfylldes då Herren Jesus kom till världen för att frälsa oss från våra ovänner och ur alla deras hand, som hata oss,. . . .att vi frälsta ur våra ovänners hand, må tjäna honom utan, fruktan i helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra dagar!" Dessa ovänner är människans synder. "Och du skall giva honom namnet Jesus ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder," och själv betygar han "Var och en som gör synden är syndens träl,. . . .om Sonen gör eder fria så bliven I verkligen fria." (Joh. 8: 34—36). Prisad vare Herren, Segerfursten kom och sönderbröt fängelsets portar och satte syndens slavar fria. Önskar du komma i besittning av denna frihet, att leva ett segrande liv över synden, att upphöra med att göra det som bringar olycka uti ditt liv? Kom då till Honom, som är mäktig att befria dig, som kan skapa i dig ett nytt hjärta vilket älskar att lyda Gud, till honom som, kan göra dig till "en ny skapelse" så att allt bliver nytt. Kom till Herren Jesus, åtlyd hans befallningar och giv dig själv helt åt hans tjänst och du skall bliva lycklig här i tiden och sedan säll och lycklig i alla evigheter. —L. P. Peterson.

RIKEDOMENS SVEK.

En änka, som årligen till missionen givit en viss summa pänningar, fick oförmodat ett rikt arv. Den man, som alltid emottagit hennes bidrag, väntade nu att få en större summa än förut, men till sin förvåning fick han ingenting alls, då tiden för inbetalningen kom. Han väntade några månader, i hopp att dock något skulle skickas honom, men förgäves. Han gjorde då efterfrågningar och fick till svar, att hon förr icke haft mer inkomster, än vad som gick åt att leva av. Nu däremot då hon kunde årligen lägga av ett större belopp av sina räntor, ansåg hon sig böra samla så mycket som möjligt för sin ålderdom.

Det är nog mer än en, för vilken det gått på samma sätt. Så länge man icke hade mer än hvad som "gick ur hand i mun," hade man råd att dela med sig; men sedan man fick mer, så att man började samla, blev det mycket svårare att få något över för att giva åt Herren och de behövande. Sådan är rikedomens svek.

Från Epworth Banéret.

Tala mindre, och gör mera om du önskar att fullända något gott. Du kan sitta stilla och tala hela året om, och varken behaga Gud eller göra mänskligheten något gott. "Låtom oss älska icke med ord eller med tungan utan i gärning och sanning."

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

GUDS BOTEMEDEL.

När vi äro i nöd, huru naturligt det är att med detsamma söka några medel som bringa befrielse.

Synden kom in i världen, och döden genom synden. Ondskan tilltog under sin framfart. Trälldomens fjättrar blevo allt starkare, fångenskapens kraft blev mångfaldigad.

Kronan av hela skapelsen, den härligaste och mest utsökta av allt skapat— människan—blev slagen med det dödliga fördärv—synd—och med den kom alla de förfärliga sjukdomar under vilka skapelsen lider i dag. Gråtandet, tårarna, sorgerna, vilka överflöda från sorgsna hjärtan, nedtryckta av synd och nöd, utvisa det sanna förhållandet av det fallna människosläktet. Var och en son och dotter av Adams släkt är sålunda besmittad av denna förfärliga spetälska, från vilken ej finnes hjälp eller återlösning genom mänsklig kraft.

"Kan väl en etioper förvandla sin hud eller en panter sina fläckar? Då skullen också I kunna göra något gott, I som ären så övade i ondskan." Alla försök äro misslyckade och fastän befrielse är försäkrad och tillgängelig för den sjunkande själen, är det ofta endast som ett strå som den darrande handen försöker att få tag i, och sjunker ned med de förlorade. Det trängande behovets krav kan icke uppfyllas, och världen sjunker djupare ned uti hopplös förtvivlan.

Ja, i sanning tavlan från den mänskliga sidan är mörk, men vi vända våra ögon upp till Gud, som "vet vad verk vi äro, han tänker derpå att vi äro stoft,"höra vi denna välsignade inbjudning,"Vänder eder till mig, så varden I frälsta, I jordens alla ändar." Den stora återlösningsplanen är fullbordad, och befrielse erbjudes fritt till alla.

Vi se med beundran Återlösaren, en förhärligad man, till vilken all makt i himmeln och på jorden är given, vilken genom Guds nåd har dött för alla, och derigenom tagit makten från den som hade makt över döden, och har erbjudit befrielse till var och en som vill bliva befriad.

Den väldige och allsmäktige Skaparen visste reda på botemedlet. All jämmer och alla tårar, allt har han haft kännedom om, han som ser allting han slumrar icke, ej heller sover han. Han var "utgiven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdighets skull." En blick på kopparormen i öknen var ett botemedel för det lidande Israel från plågan som de giftiga ormar na förorsakat. Likaså en blick av tro på Jesus är botemedlet för den lidande världen från synd och sjukdom. Han var en smärtornas man och förtrogen med krankhet.

Han led straffet, som vi skulle hava lidit för våra synder. Han var sargad för våra överträdelsers skull. Våra missgärningar lade Gud på honom. Allt samlades över hans heliga huvud, för att vi skulle få vi skulle få frid, och när vi voro hopplösa gå fria. Näpsten lades på honom för att under sjukdom och bräcklighet, så tog han det alltsammans på sig, att vi skulle bliva helade; det var våra karnkheter han bar. Vad mera kunde göras? Försoningen är fullständig. Botemedlet för människosläktet är fullkomligt. Kristus är allt i alla. Vilkoren äro enkla. Ingen behöver göra något felsteg. Allt sammanfattas i ett ord, lydnad. "Han blev för alla dem som lyda honom, orsak till evig frälsning." Pris ske Gud! Det är ingen som behöver bliva frånhållen denna överflödande frälsning. Vem som vill får komma och taga av Guds botemedel och bliva fullständigt helbrägda. Jag önskar att människorna ville blicka upp och leva.

Det är med mycken fröjd vi se några Herrens återlösta blicka upp till Jesus för helbrägdagörelse, men vi kunna ej känna oss tillfredsställda med detta när massor ännu icke hava hört ljudet av fullheten av Jesu Kristi evangelium? Låtom oss lära mera om Jesus och hans kraft att helbrägdagöra, och sedan omtala det för världen att Gud har verkligen berett ett fullkomligt botemedel för alla människans lidanden. Söken honom, I alla som liden, och I skolen finna att han förmår göra utöver allt, vida mer än vi begära eller tänka. —J. W. Byers.

TRON EVANGELIUM OCH BLIV HELAD.

Jag har funnit at Herren är allt vad Bibeln säger att han är. "Jag är trygg och fruktar icke." Jes. 12: 2. Jag har flera gångar blivit underbart helad. För några år sedan var jag mycket sjuk av reumatism. Några dagar efter jag blev sjuk, var jag alldeles hjälplös—kunde icke begagna händer eller fötter. O, vad jag led! Gud hade mycket för mig att lära genom denna sjukdom. Jag kallade en broder, som kom och förenade sig med mig i bön; jag skrev också till en annan broder att bedja för mig. Jag gjorde ett fast beslut att vara Gud trogen intill döden; men blev fortfarande svagare, och hade hög feber. Jag blev sämre och sjukdomen tilltog tills det syntes som att jag var nära döden. Men jag höll fast vid Guds löften; och utövade all den tro som jag hade, och bad Gud om mer. Han gav mig förunderligt tålamod, och jag var honom trogen Fienden resonerade, "Kan du ej se att Gud ej helar dig?" Jag stod honom emot och åkallade Gud om hjälp; jag erfor hans helande kraft, och stod upp från sängen och gick ned. Familjen blev förskräckt att se mig gå; men jag sade att Gud hade helat mig.

Jag glädde mig över sjukdomen; den lärde mig att förtrösta på Gud. Sedan dess har jag fortfarande växt i nåden. Det är nödvändigt att lägga bort egna åsikter och tro Guds ord. Guds ord är ett evangelium vilket aposteln säger "är en Guds kraft till frälsning." Låtom oss tro och bliva helade.

Eders för de förlorade—J. J. Harman,
Summerville S. C.

TRONS BÖN.

Om vi med ett ödmjukt hjärta bedja trons bön bliver verkan den att Gud hör och besvarar den. Det är icke de väl ordade eller de långa böner som äro hörda och besvarade av Herren. En gång bestraffade Jesus Fariséerna vilka tyckte om att stå på gathörnen och bedja långa böner för att bliva sedda av människorna, men deras många böner gjorde ingen verkan; de voro icke trons böner men uppstego endast som en dimma som bortdunstar utan någon effekt. Fariseen tackade att han icke var lik andra människor, icke heller lik denne fattige publikan; han sände denna bön upp utan verkan från ett hjärta fullt av stolthet, högmod och överlägsenhet. Men när den stackars publikanen uppsände sin bön, "Gud misskunda dig över mig syndare!" kände han sin svaghet och i ödmjukhet överlämnade sig att göra Guds vilja. Den mannen gick hem mera rättfärdigad. Han bad trons bön, det bästa han kunde, och Gud mottog och besvarade densamma.

När Hiskia blev underrättad om att han måste dö, vände han sig mot väggen och grät; han bad en allvarlig bön, omtalade för Herren huru uppriktigt och fullkomligt han hade levat. Det gjorde verkan; det var trons bön, med få ord. Budbäraren hade just lämnat honom, då Herren sände honom tillbaka till Hiskia att säga: "Jag har hört din bön och sett dina tårar. Se, jag skall föröka din livstid med femton år." Hans enträgenhet gjorde att Herren hörde hans bön.

Jakob säger, att en rättfärdig mans bön förmår mycket, där hon är i verksamhet.

Vi kunna lära från andras exempel huru vi skola bedja trons bön. Vi kunna göra det således: När vi veta om våra behov, och gå till Gud i bön, troende att han skall uppfylla de samma. Bedjen utan tvivel och det skall ske. När Elias bad om att det icke skulle regna, så trodde han det, och det regnade icke under tre år och sex månaders tid. Efter den tiden bad han om regn och det regnade. När han bad om regn, gjorde han det icke emedan det var mörka och tunga moln synliga, men emedan han trodde att tiden hade kommit när Herrens namn skulle bliva förhärligat genom att sända det. Det var synligt när han gick upp på berget Carmel för att bedja. Han bad en kort bön och sände sin tjänare att se om der fanns något tecken till regn ännu; eftersom det icke fanns något forsatte han att bedja tills hans tjänare hade gått sju gånger, och den sista gången såg han ett litet moln och Elias sände sin tjänare till konungen för att han skulle bereda sig för en myckenhet av regn. En annan gång bad han trons bön

med få ord när han och Baals profeter prövade vem som tillbad den sanne Guden.

Vi lära i Jak. 5: 14—15 att "trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom." Det säges icke att det skall vara en lång bön, men det måste vara trons bön. Det kan hända ibland att det icke behöves mer än en enkel bön med få ord, eller det kan taga en viss tid och enträget förbidande efter Herren för att få svar på bön

Vår bön är icke verksam med mindre den är brinnande, antingen den består av få ord eller många. Enträgen bön åföljes av tro och tillit till Gud. "Allt det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det, ske eder." Utv.

BIBELN.

Bibeln är en gammal bok, men hon är icke för gammal och skall aldrig bliva det, om ock än så många mena, att det är så Hon har giltighet för alla tider. Många maktord, som för sin tid betydde mycket, gälla icke mer; ingen kan stödja sig på dem igen behöver taga hänsyn till dem, men Guds ord skall alltid gälla. Ja, om människor högtidligen förklara det ogiltigt, så gäller det ändå. Om bibeln kastas på skräphögen, så talar hon från skräphögen, ord som ingen makt i världen förmår nedtysta. Att göra uppror mot bibeln är det hopplösaste av allt. Det kan icke skada bibeln, men väl upprorsmannen. Bibeln skadas ej av smädelser men den fäller en avgörande dom över smädaren. Att hava Bibeln emot sig och ändå hoppas på framgång, det är som att kasta sig utför ett bråddjup och ändå lita på, att man icke skall lida någon skada. Det är omöjligt att handla emot Guds Ord utan att i sinom tid få ångra det. Saul trodde att han handlade klokt, då han mot Guds bud skonade det bästa av krigsbytet, men han fick ångra sig. Alla beräkningar, som gå emot Guds ord, äro bedrägliga. Skriften kan icke varda om intet. Hon är en gammal klenod, gammalt beprövat gods. Under årtusenden har hon blivit beprövad; icke ett enda ärligt vittne skall kunna vittna emot henne. Gräset torkar bort, blomstret förvissnar men vår Guds ord förbliver evinnerligen. Es. 40: 8. Evinnerligen, Herre, står ditt ord fast i himmeln. Psa. 119: 89. "Herrens Ord förbliver evinnerligen." 1 Pet. 1: 25.

Bibeln är för den enskilda människan ljus och lykta dag efter dag, den ena åldersperioden efter den andra. Hon passar för barn, för ungdom och för åldringar. Med henne såsom följeslagare kan en människa leva ett lyckligt liv. Att Josef gick välbehållen genom sin ungdoms frestelser, kom sig av, att han höll sig tätt intill Herrens ord. "Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter ditt Ord." Psa. 119: 9. O, vad man gör väl uti att taga Bibeln till råds i alla angelägenheter! Hon vet råd för allt. Hon ger rent besked och går rakt på sak. När vi, utan att själva hava gjort upp svaret i förväg, gå frågande och bedjande till Guds ord, så bliva vi icke hållna i okunnighet om Guds vilja. Vi kunna tryggt låta de mångahanda grundsatserna och de mångahanda åsikterna fara för den enda grundsatsen att hålla sig tätt till Herrens ord och för den enda åsikten, att Gud uppenbarat sin vilja i Ordet. I familjelivet, i det ekonomiska, i verksamheten för Herren, överallt komma vi till det rätta genom att bliva vid Herrens ord. Det är att bygga på hälleberget. Klok är den man, som bygger alla sina hus på hälleberget genom att i varje sak taga reda på Guds, uti Ordet, klargjorda vilja och så bliva därvid. På det sättet fylles ett människoliv av ljuvliga erfarenheter. Det är saligt att minnas de ögonblick, då man var villrådig, men stannade för Herrens ord och fick besanna, att detta ar vägen till lycka. Det är saligt att blicka tillbaka på ett liv, som levats fram i gemenskap med Bibeln.

"Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder." Kol. 3: 16. Genom flitigt umgänge med Guds ord befrämjas tillväxten i nåden, då nämligen ordet blir genom tron införlivat med dem, som höra det. Efter det förslitande arbetet, eller innan man går till detta, huru stärkande att stilla sig inför Herrens ord! Bibeln skall icke blott studeras utan—"ätas!" Den blotta, kalla bokstavskunskapen uppblåser. Den levande och verksamma kundskapen är ett Andens verk och vinnes under ett liv i övning och erfarenhet av Skriftens ord. Bedjande umgängelse med Ordet kan icke annat än lämna välsignade spår efter sig i en Kristens liv och karakter. Ju mera barnsligt och tillitsfullt umgänge med Ordet, desto mera kraft. Historien om Guds rikes segertåg genom världen är ock historien om själar, som tagit emot Ordet såsom Guds ord och därigenom blivit starka. Vilja vi nå fram till målet, övervinna fienderna, komma över hinder, så måste vi stärka oss med Herrens ord. Timmarna i ensamhet vid Bibeln äro ej förlorade timmar. "Men jag har icke tid." Du får då i stället tid till kraftlösa timmar, tid att rätta misstag, som kunnat undvikas, tid att begråta felsteg, som kunnat undvikas, tid att mättas, i änden, tid att draga över dig dom för försummelser Under helgdagar har man så många lediga stunder. Skall det då bliva tid att tränga in i något stycke av evangelium?

"Det är ett fast ord och värt att på allt sätt mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare." 1 Tim. 1: 15. —Alfred Bredin.

ATT DÖMA ELLER ÄLSKA.

Varje ingivelse att döma en medmänniska kan emottagas såsom en uppmaning till att älska. Och att döma av den kritiserande ande, som största delen av oss hava, vilken beständig ström av kärlek detta borde framkalla! Hur det skulle förändra hela världens utseende, för andra och för oss själva! Likväl är det vår enkla plikt och förmån i Kristus. Då husmodern finner att hennes tjänarinna har gjort fel och förstört hennes arbete; istället för ett hastigt, skarpt ord av tillrättavisning, antag att hon låter detta vara ett tillfälle då hon särskillt uttrycker sin kärlek. Felet kanske måste utpekas, antingen då eller senare, men det kan nu göras i en annan anda. Affärsmannen, på sitt kontor, finner att den eller den betjänten har gjort fel; utan att giva vika för ingivelsen att döma, ens i tankarna, med glädje förnimmer han att det är ett tillfälle att på ett särskillt sätt bevisa sin kärlek; och kontoret bliver, helt enkelt, blomstrande av älskvärdhet. Varför ej? Skulle arbetet bliva bättre eller sämre gjort i en sådan atmosfär? Vi kunna naturligtvis ej göra detta med att blott besluta oss därför. Djävulen besegras ej genom våra beslut. Men Kristus lever själv just detta slags lysande, oemotståndliga kärleks-liv, som skiner allt klarare eftersom behovet av kärleksmedlet tillväxer. Då Han är vårt liv, och det endast, är han, som lever inom oss, skall han höra dessa kinkiga kall till att älska; och han möter dem begärligt. Låtom oss giva våra medarbetare en kärleks-strålande överraskning!

—*Sunday-school Times.*

Om vi vore bekanta med människoöden i sin helhet; om vi kunde se så som Han, som har det allseende öga; om vi visste vad som förorsakat månget ett dygdens och ärans skippsbrott; om vi kände till vilka mäktiga krafter som dragit den djupt fallne nedåt, och hur litet det varit som lyft honom uppåt, om vi kände till frestelsens makt i det avgörande ögonblicket, så skulle du och jag aldrig vända oss bort med en kall blick eller en axelryckning—aldrig. Om vi betänkte att under de trasiga kläderna, det slöa uttrycket, det frånstötande yttre, klappar ett hjärta som känner ensamhet, övergivenhet och skam; ett hjärta som kanske önskar att bliva upprest, så skulle vi ej gå kallt förbi. Möjligtvis förefinnes ett undertryckt rop om hjälp; fastän hoppet är försvunnet. Där finnes en odödlig själ—likt din och min, köpt av Sonen, älskad av Fadern, eftersökt av Anden—vars framtida vistelseort kommer att bliva himmeln eller helvetet. Sådana olyckliga skämmes eller frukta för att närma sig "den hederliga och aktade klassen;" du och jag måste säga det första ordet; vi måste räcka den hjälpande handen opåkallad.

Micala J. Simonsen.

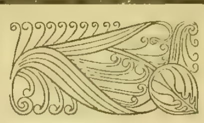
TRAKTATER.

	sid	dus	hun
*Läran om helbrägdagörelse.	12	.05	.25
*Bered dig för Himmelen.	12	.05	25
Vart går du, vilken väg?	8	.04	.15
*Vad Bibeln lärer.	13	.05	25
*Dopet eller huru det bör ske.	16	.06	.30
Ett tal till Nyomvända.	16	.06	.30
*Avfallet	18	.08	.40
*Helgelse.	20	.08	40
Frågor besvarade	32	.10	.60
Förlorad—Återfunnen	6	.04	.15
*Måste vi synda?	63	.15	
*Mormonernas lära blottställd.	10	.05	.25
Sabbaten.	6	.04	.15
Erfarenheten av Tobakbrukandet.	8	.04	15
*Varför böra vi lämna sektsamfunden?	4	.03	.12

*Dessa erhållas också på Dansk-Norskan.

De Ungas Avdelning.

EN MISSNÖJD LILJA.

"Ack," suckade en liten lilja, "Jag har ivrigt försökt att växa och bliva lika stor som de andra liljorna, men jag ser det är till ingen nytta. Jag hörde någon prisa dem i dag för deras ovanliga storlek och skönhet; jag tror att de få mera regn än jag."

"Ja," klagade hon vidare, "jag har haft en svår tillvaro och ingen bryr sig om mig, så jag förmodar det bleve bättre på alla områden om jag vore död; då bliver jag uppgrävd och det bleve plats för någonting mera nyttigt." Så nedböjde hon sitt vackra huvud och dog.

"Väl," utropade trädgårdsmästaren nästa morgon: jag undrar vad som har hänt denna lilja. Konungen gav befallning att omplanta en lilja för hans sjuka barns rum och denna var den enda, som är liten nog att omplanta."

"Huru mycket jag saknar den liljan," sade en törnrosknopp på en liten törnbuske "hon var en sådan uppmuntran för mig. Hon sade aldrig mycket men vad hon sade var gott."

"Vad nytta gör jag, ingen uppmärksammar mig nu, och för rästen är trädgården just full med törnrosor så ingen kommer att sakna mig."

"Mamma," sade den lille prinsen, "jag har den skönaste törnrosknopp i trädgården för dig som du någonsin sett. Jag skall gå ned nu och plocka den för dig."

"Oh!" utropade han när han såg den vissnade knoppen, "Jag tänker det är en mask som äter den," och han sprang tillbaka till sin moder i tårar.

"Vad har hänt blommorna?" sade konungen en dag när han gick igenom, den en gång vackra trädgården; de brukade alltid vara så vackra. Och jag är säker på att det ej är edert fel," vändande sig till trädsgårdsmästaren, "ty du har beständigt skött dem väl."

"Och allt emedan någon blev modfälld och förglömde sin skyldighet," sade den lilla tusenskönan, som var nästan gömd från sikte: "Jag kan icke göra mycket och jag är varken doftande eller skön, men de små barnen älska mig, och det är något. om jag kan göra dem lyckliga."

Så hon sjöng en liten sång medan hon svajade för vinden, och de som voro omkring henne hörde det och fattade nytt mod. —Vivian Harvey.

OMTALA DET BLOTT FÖR JESUS.

Kära unga Guds barn, har du någonsin hört någon tala illa eller osanning om dig? Om så är, var din första ingivelse att hysa bittra känslor emot den som så talat och sedan talat om oförrätten för en eller två av dina bästa vänner? Detta är ej det förståndigaste att göra. Jag är viss på att det ej behagar Herren. Kanske du tänker: "Nåja, den bästa vägen är att försöka glömma det. Du finner att detta är svårt att göra. Frestelsen att vända det över och över i dina tankar, är mycket stark. Älskade, du borde ej på detta sätt giva fienden rum, annars kommer du snart att förnimma att du känner dig mycket illa till mods. Och dina handlingar komma även att bevisa detsamma.

Du kan alltid, hellre lyfta ditt hjärta till Gud och bedja honom att han måtte giva dig en förlåtande ande. Säg honom att du förlåter den som talat de ovänliga orden, och skall ej hava något bittert i ditt hjärta emot honom, och Herren skall välsigna din själ.

Du kommer att känna dig så mycket bättre och lyckligare än vad du skulle gjort om du upprepat saken för någon. Detta kan se ut som en småsak, men små läxor väl lärda, små segrar vunna, banar väg för de större. Jesus vet alltid vad som är bäst. Han kanhända tillåter något att bliva sagt om oss att vi måtte komma till honom med våra bekymmer, ty han älskar att bära varje börda för oss. Helt enkelt omtala det för Jesus, han skall hjälpa dig. A. E. Tuttle.

KRISTENDOM.

I ordet kristendom innefattas det bästa, det skönaste och värdefullaste som en människa i livet kan äga. Vi mena den kristendom som ej blott är läpparnas bekännelse, eller som uppenbarar sig i flitiga kyrkobesök o. dyl. Det är ju gott och väl, att varje Söndag besöka gudstjänsten, men det hjälper ej, om vi ej hava innerlig gemenskap med Gud och sann barnatro och kärlek.

Den kalla ytliga kristendom som stundom möter oss ute i livet, är ej besläktad med den som Jesus framhöll när han gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla. Han botade sjuka, gav blinda sin syn, uppväckte döda, tröstade bedrövade, utdrev onda andar och talade kärlekens ord till människorna.

Den kalla likgiltigheten begagnar Kains ord: "Skall jag taga vara på min broder?" Skall jag bära bröders och systrars bördor? Vad angår mig världen? Nu har jag allt vad jag behöver för att undfå alla hederliga människors aktning, jag har kläder, föda, hus och hem och ändå några hundra dollars på banken. Gott och väl! Gå en afton och besök några av de krogar eller usla nästan som finnes i nästan varje, till utseendet, blomstrande stad. Usla nästan fulla av alla syndens styggelser —usla nästen som beröva människan det bästa hos henne.

Har du kristendom på din fana, gå då ut och besök dem, som behöva dina råd ty inom drinkarens rock kanhända klappar ett hjärta, som längtar efter ett bättre och ädlare liv, en skönare tillvaro, men i brist på människornas kärlek och deltagande började vägen gå utför. På krogen möte han vänner som hälsade honom välkommen, skakade hand och kallade honom hedersbror och vän, det var naturligtvis stundens och rusets vänskap—men den vänskap, som kanhända, om den kommit från en sann Kristens varma deltagande, hade räddat den arme, den uteblev.

Vems är felet? Hans! svarar du. Nåväl har då en Kristen inga plikter att fylla?— Vi kunna ej fordra att en blind skall kunna leda en blind.

Därför, är du en Kristen så lägg ej händerna i kors och tro att allt är gott och väl. Tillfällena äro många; skulle de ej komma till dig, gå då och sök dem.

Huru månget hjärta längtar ej efter deltagande och kärlek, huru månget hjärta undrar ej i sin ensamhet: O Herre! huru länge skall väl denna kalla likgiltighet besjäla människorna Kom med större begäran, efter ett sannt förhållande, till Gud

Världen är uppfylld av egoism och ständigt jäktande efter det som kan bringa anseende och njutning. Även över vår tids ljumma kristendom vilar detta jäktande. Liksom fordom Johannes höjde en ropande röst i öknen, så borde även vår tids vakna, sanna, varma och verkliga Kristna höja ett varningens rop för denna tids faror och snaror. —Lenora.

EN RÄTTFÄRDIG HANDLING OCH DESS FRUKT.

En lärare vid en av byskolarna på ön Madagaskar såg, då han gick landsvägen fram, en stor summa päningar, liggande vid vägkanten. Han tog den och fortsatte sin väg. Han mötte snart två män, som ivrigt samtalade. Han frågade, om de förlorat något, och de svarade, att de på vägen tappat en stor summa pänningar. Han visade dem, hvad han funnit vid vägkanten, och frågade, om det var detta, de tappat. De igenkände päningarna och undrade, huru han kunde tänka, att de tillhörde dem. De frågade äfven, om någon sett, när han fann dem. Han sade, att ingen sett honom, och att han av deras brådska och ivriga samtal trodde, att de förlorat pänningarna. Fulla av förvåning undrade de, att han lämnade ifrån sig pänningarna, då ingen sett honom.

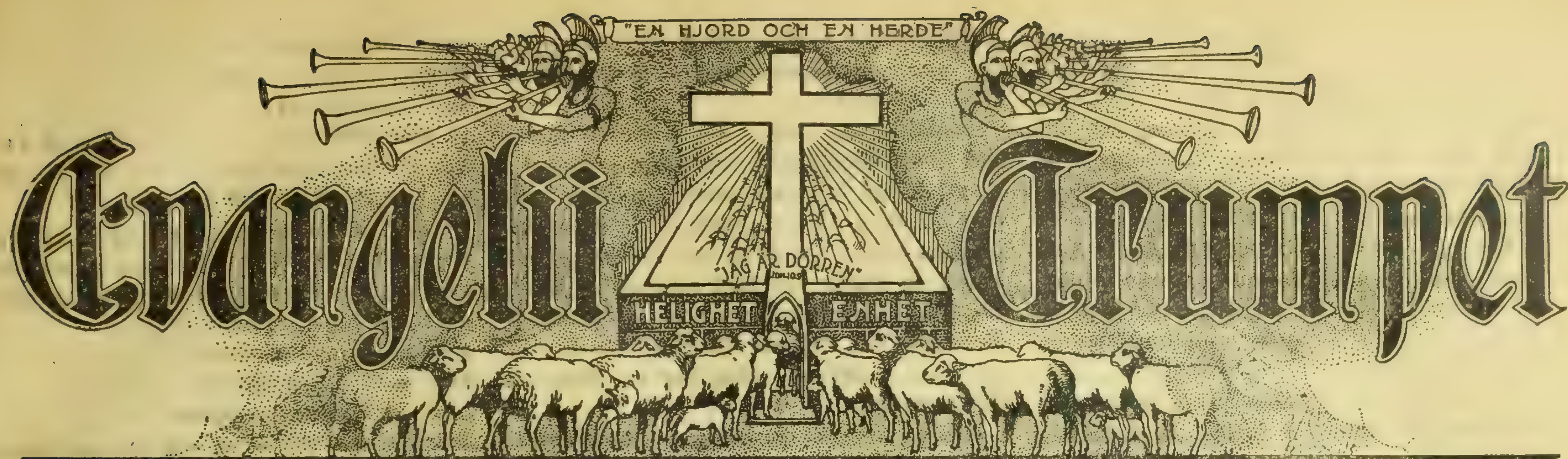
"Ni misstager er," sade han, "Gud såg mig, då jag fann dem."

"Är ni en bönens man," frågade de.

"Ja.",

"Låt mig då," sade en av dem, "skaka hand med er och bedja er om förlåtelse. Alltsedan bedjandet började här på ön, har jag varit fientlig däremot, men det skall jag icke längre vara. Jag skall hädanefter göra allt, vad jag kan, för att hjälpa bönens män. Och jag vill själv lära mig bedja. En religion, som kan lära en ung man, som ni är, att fritt giva tillbaka en så stor summa pänningar, vilken ni hade kunnat behålla, en sådan religion måsta vara den rätta."

En rättfärdig handling skall alltid bära sin frukt. Utv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a Augusti, 1914. Nummer 15.

UTI JESUS.

Där är glädje uti Jesus
När vi övergiva allt,
Om vi vandra i hans fåtspår,
Göra allt vad Gud befallt.

Ensam är jag aldrig mera,
Synd och värld jag lämnat har.
Jesus ömt till själen talar:
"Jag är när dig alla dar'."

Uppgiv allt, däri är räddning,
Vilja, önskningar också
Och var Kristus underdånig
Vägen mista vi ej då.

Då kan frestelser ej locka,
Oss från Frälsaren, så god,
Världen och dess flärd ej pocka;
Jesus, när oss, gifver mod.

Där är kraft i att försaka;
Ty Guds kraft då bliver vår,
Han oss lovat att bevaka
Från den ondes makt så svår.

Fader, jag vill alltid leva,
Vandra i ditt sällskap här,
Lycklig i din närhet bliva;
Ty min själ befriad är.

Fri från bördor och från ängslan,
Fri från syndens strid och gräl,
Uti Dig är jag så lycklig,
Pris ske Gud, som frälst min själ!

Chas. A. Grant.

HELGELSE.

Finnes det någon synd kvar i den som är född av Gud, och som tror på Jesus? Måtte ingen inbilla sig att detta är en fråga av liten betydelse och att det är av liten eller ingen betydelse om den besvaras rätt eller ej. Läsare, detta är en fråga som är av största vikt för dig.

Frågan om huruvida en person som är född av Gud gör synd eller ej besvaras helt tydligt i Bibeln: "Var och en, som är född av Gud gör icke synd ty hans säd förbliver i honom; och han kan icke synda, ty han är född av Gud." 1 Joh. 3: 9. "Synden är lagöverträdelse." Vi vilja säga att en pånyttfödd person gör icke synd; men det finnes hos honom en böjelse till synd — ej kärlek till det onda eller en önskan att göra synd, men en naturlig benägenhet till synd, och denna benägenhet framkallar sorg, ja tårar. Han önskar ej att överträda Guds bud, men han känner en böjelse inom sig som strider emot, och ej är helt underkastad Guds vilja. Där finnes en inre fiende som reser sig till strid emot Guds vilja och detta förorsakar personen sorg. En pånyttfödd människa är frälst från yttre synd, men ej från inre benägenhet till synd. Gud giver nåd till, och kraft att segra över denna benägenhet och till att leva fri från synd.

I rättfärdiggörelsen, som är det första av de tvänne nådeverken genom vilka Gud fullkomligt frälsar själen, förekommer en rening från alla våra överträdelser och en befrielse från all skuld som vi dragit över oss genom överträdelse. "Döden därför edra lemmar, som äro på jorden, skörlevnad, orenhet, lusta, ond begärelse och girighet, som är avgudadyrkan." Kol. 3: 5. Sådana liderligheter äro, vad utövning angår, dödade i rättfärdiggörelsen. Men läggen nu ock I bort alltsamman, vrede, häftighet, ondska, hädelse och skamligt tal från eder mun." Kol. 3: 8. Det är en korsfästelse av syndens kropp emedan den hålles under nådens herravälde. Paulus skriver till några av menigheten i Korint: "Och jag, mina bröder, kunde icke tala till eder såsom till andliga utan såsom till köttsliga, såsom till barn i Kristus. . . . ty I ären ännu köttsliga." De voro i Kristus, små barn i Kristus, och likväl voro de köttsliga. På ett annat ställe skriver Paulus om folk, som leva i ett rättfärdiggjort tillstånd: "Köttet har begärelse emot Anden och Anden mot köttet, och dessa äro mot varandra." Gal. 5: 17. Detta bevisar att där äro, i en pånyttfödd persons natur, motsatta böjelser; där är syndens kropp och Guds nåd; där är köttets verkningar och Andens verkningar; men Paulus säger: "Synden skall icke råda över eder." Anden kan segra över köttet; nåden kan segra över syndens kropp då den försöker att härska.

Lärjungarna voro pånyttfödda före Pingstdagen, de voro Guds barn innan de blevo helgade. Jesus sade i sin bön som återgives i Johannes Evangelium, och i vilken han beder för lärjungarna: "Jag har uppenbarat ditt namn för de människor, vilka du har givit mig av världen. Dina voro de, och mig har du givit dem, och de hava hållit ditt ord!" Är det ej tydligt att dessa apostlar, som hade bevarat Ordet, voro omvända? "Nu förstå de, att allt, vad du har givit mig är från dig. Ty de ord, du har givit mig har jag givit dem, och de hava mottagit dem och förstå i sanning, att jag har utgått från dig, och tro att du har sänt mig. Jag beder för dem; för världen beder jag icke utan för dem, som du har givit mig, ty de äro dina. Och jag är förhärligad i dem." Joh. 17: 6-10. Vi behöva ej något mer bevis för att dessa män voro omvända, innan de blevo helgade på Pingstdagen.

Då vi tala om de tvänne motstridande naturer i den pånyttfödda människan, så kan ske någon citerar, som motbevis, detta skriftställe: "Men de som tillhöra Kristus, hava korsfäst sitt kött tillika med lustarna och begärelserna." Gal. 5: 24. Lustarna och begärelserna äro fastspikade på korset, det vill säga, de äro under nådens kontroll, och Andens herradöme. Det kännes dock ibland som att de försökte riva sig lösa från korset; men nåden tvingar syndens kropp till underdånighet så att den ej "fullbordar köttets begärelse." En man kan känna vreden uppstiga inom sig och likväl tala milda ord. En kvinna kan vara ödmjuk och likväl kan hennes frid störas av en benägenhet att tänka högt om sig själv. En person kan hava kärlek men illviljan står vid sidan av den; därför måste illviljans rot uppryckas innan kärleken kan fullkomnas. Där är en strid i den pånyttfödde personens inre; tvänne makter, en god och en ond strida om herraväldet, men den goda makten kan avgå med segern och det bliver ingen synd, och följaktligen ej heller någon skuld inför Gud. En rättfärdiggjord persons liv måste i det yttre vara lika syndfritt som dens som är fullkomligt frälst, medelst de tvänne nådeverken, men skilnaden är i det inre livet, som är känt blott av Gud och personen själv.

Du frågar möjligtvis dig själv: "Huru kan en människa vara i Guds gunst och likväl hava synden i sig?" Människan är ej personligen skyldig uti att syndiga böjelser existera i hennes natur. Det är en följd av det första syndafallet, det är människan medfött liksom andra naturdrag. Gud är ej orimlig; han håller ej någon ansvarig för syndiga böjelser som man icke kan avhjälpa, men han har i sin stora barmhärtighet, i frälsningsplanen, gjort det så att vi kunna befrias från denna syndens kropp som förorsakar så mycken strid och leva i fullkomlig inre frid, och om den rättfärdiggjorda människan försummar denna fullkomliga frälsning och ej tillägnar sig reningen i det andra nådeverket, så håller Gud henne ansvarig. Det står skrivet att Gud vill att al-

la skola vända sig till bättring.'' (2 Pet. 3: 9.) och det står även skrivet ''Detta är Guds vilja, eder helgelse.'' (1 Tess. 4: 3.) Gud har berett en fullkomlig frälsning för sitt folk, men denna frälsning fullbordas medelst tvänne nådeverk — rättfärdiggjörelse och helgelse.

Summan av vad vi skrivit är detta: Syndens kropp, den fördärvade naturen, vilken är upphovet till verksynden, förbliver i hjärtat efter en människa erhållit sina synders förlåtelse och har omvänt sig från synden. Hon anses oskyldig i Guds ögon; men Gud som har berett en fullkomlig frälsning i Jesus Kristus, en rening från yttre synd och en inre ond natur, önskar att den rättfärdiggjorde skall gå framåt och emottaga det andra nådeverket, helgelse. Helgelsen är det andra nådeverk, som borttager syndens rot ur hjärtat. Efter en människa blivit helgad kunna Andens frukter i hennes hjärta utveckla sig, emedan intet ogräs hindrar; då är kärleken fullkommen, emedan illvillja ej motverkar den. Helgelse är en erfarenhet som människan kan uppnå i detta livet. Jesus kom till världen för att frälsa och helga. Himmeln är ej en plats varest folk frälsas eller helgas, men den plats dit de frälsta och helgade gå efter sin död. Paulus skrev till församlingen i Korint och giver oss att förstå att några av dem voro helgade. 1 Kor. 1: Aposteln Judas skrev även till några, som voro helgade: ''Därför led ock Jesus utanför stadsporten på det att han genom sitt eget blod skulle helga folket.'' Ebr. 13: 12. ''Men fridens Gud själv helge eder till eder hela varelse. Trofast är den, som kallar eder, han skall ock göra det.'' 1 Tess. 5: 23, 24. Forts

Micala J. Simonsen.

HURU VI FINGO VÅR BIBEL.

Forts. fr. föreg. n:r.

Gradvis mörknade dagen likt en vintrig skymning, likt den, som varit vid den store kejsar Julius' död. Det var i midten av Mars månad. Jag, fortfarande, landshövding över en upprorisk provins, stödjande mig emot en pelare i rättssalen, begrundande det dystra dunklet och dessa onda människor släpande den oskyldiga Nasaréen till avrättningen. Allt omkring mig var öde. Jerusalem hade utspytt sina innebyggare genom porten, som leder till Gemonika. En känsla av övergivenhet och svårmodighet övermäktigade mig. Min vakt hade slutit sig till kavalleriet; och hövitsmannen, för att ådagalägga en skugga av myndighet, gjorde försök att hålla ordning. Jag var lämnad allena och mitt förkrossade hjärta sade mig att vad som försiggick vid detta tillfälle angick gudarnas, hellre än människors, historia.

Ett högljutt larm hördes från Golgata, vilket buret av vinden, tycktes förkunna en sådan ångest, som aldrig hörts av mänskliga öron. Mörka moln lägrade sig över templets spira, och sänkande sig över staden betäckte den liksom med ett flor. Så förfärliga voro de tecken, människorna sågo, både i himmeln och på jorden, att Dionysius, Areopagiten säges hava utropat: ''Antingen lider naturens upphovsman, eller faller världsalltet i stycken.''

Medan dessa förfärande, naturens skådespel förekommo var där en förfärlig jordbävning i nedre Egypten, som uppfyllde alla med fruktan och skrämde de vidskepliga judarna nästan till döds. Det säges att Balthasar, en åldrig och lärd jude av Antiokia fanns död efter spänningen var överstånden. Huruvida han dog till följd av skräck eller sorg, är ej bekant. Han var en nära vän till Nasaréen.

Inemot den förste nattens timme svepte jag min mantel omkring mig, och gik ned i staden emot Golgatas port. Offret var fullbordat. Folkmängden återvände hem ännu upprörda, det är sant, men dystra, tystlåtna och förtvivlade. Vad de bevittnat hade slagit dem med förfäran och ånger. Jag såg även min lilla Romerska krigsskara passera sorgmodigt förbi. Fanbäraren hade hängt ett flor över örnen, som ett tecken till sorg, och jag hörde några av de judiska soldaterna mumla besynnerliga ord vilka jag ej förstod. Andra uppräknade underverk nästan liknande dessa, som så ofta träffat Romarna genom gudarnas vilja. Understundom stannade grupper av män och kvinnor, och blickande tillbaka emot Golgata berg, stodo de orörliga med förväntan att få se något nytt underverk.

Jag återvände till slottet sorgmodig och tankfull. I det jag besteg trapporna vilka ännu voro bestänkta med Nasaréens blod, varsnade jag en gammal man i en bönfallande ställning, och bakom honom flera Rommare i tårar. Han kastade sig för mina fötter och grät bitterligen. Det är pinsamt att se en gammal man gråta, och med mitt hjärta allaredan överväldigat av sorg, gräto vi, fastän främmande för varandra, tillsammans. Och I sanning det såg ut som att tårarna lågo mycket grunt, den dagen, hos många, som jag lade märke till bland den stora folksamlingen. Jag har aldrig sett en sådan skilnad på känslor, båda till ytterlighet. Dessa, som vittnade emot honom: ''korsfäst honom, vi vilja hava hans blod,'' smögo sig alla bort likt rädda hundar, och vaskade sina tänder i ättika. Det har blivit mig sagt att Jesus lärde om en uppståndelse och en skilsmässa efter döden, om detta skulle vara sanning är jag viss på att det begynte i denna stora folkmängd.

''Fader,'' sade jag till honom, då jag lyckats behärska mina känslor, ''vem är ni och vad är eder begäran?''

''Jag är Josef från Arimatea,'' svarade han, ''och har kommit för att på mina knän bedja om tillåtelse att begrava Jesus av Nasaret.''

''Din bön är beviljad,'' sade jag till honom; och på samma gång befallde jag Manlius, att taga några soldater med sig för att bevaka begravningen, att den ej måtte vanhelgas.

Några dagar senare fanns graven tom. Hans lärjungar tillkännagåvo över hela landet att Jesus hade uppstått från de döda, som han hade förutsagt. Denna sista berättelse förorsakade mer uppståndelse än den första. Angående dess sanningsenlighet kan jag ej säga bestämt, men jag har gjort några undersökningar rörande saken; så att ni kan förvissa eder själv och se om jag gjort fel, som Herodes sagt om mig.

Josef begravde Jesus i sitt eget grav-valv. Huruvida han förväntade hans uppståndelse eller om han ämnade att hugga sig en annan grav vet jag ej. Dagen efter han blivit begraven kom en av prästerna till slottet och sade att de fruktade att Hans lärjungar ämnade stjäla Jesu kropp och gömma den, och sedan få det att se ut, som att han uppstått från de döda, som han förutsagt och om vilket de voro fullkomligt överbevisade. Jag sände honom till kaptenen för det kungliga livgardet (Malkus) för att säga honom att taga de Judiska soldaterna och ställa så många omkring graven, som behövdes, och om sedan något skulle hända kunde de skylla sig själva och ej Romarna.

Då den stora oron uppkom angående att graven var tom, kände jag större bekymmer än någonsin förr. Jag sände efter Malkus, vilken sade mig att han hade ställt sin löjtnant, Ben Isham, med ett hundra soldater omkring graven. Han omtalade för mig, att Isham och soldaterna blevo mycket förskräckta över vad som timade där den morgonen. Jag sände efter denne Isham, vilken berättade för mig så nära, som jag kan komma ihåg, följande omständigheter: Han sade, att unjefär vid begynnelsen av den fjärde väkten, sågo de ett stilla och skönt ljus över graven. Han trodde först, att kvinnorna hade kommit för att balsamera Jesu kropp, som deras plägsed var, men han kunde ej förstå hur de kommit igenom vakten. Medan dessa betraktelser genomforo hans sinne, blev hela platsen upplyst, och där tycktes vara en mängd döda i sina likkläder. Alla tycktes jubla och uppfyllda med hänryckning, medan allt omkring och uppöver var den skönaste musik han någonsin hört och hela luften tycktes vara uppfylld med röster prisande Gud. Vid denna tid tycktes jorden sväva, och ragla, så att han blev så sjuk och matt, att han ej kunde stå på sina fötter. Han sade att jorden tycktes svikta under honom och hans medvetande lämnade honom, så att han ej visste vad som hände. Jag frågade honom vilket tillstånd han var uti, då han kom till sig själv Han sade, att han låg med sitt ansikte ned. Jag frågade honom om han ej möjligtvis kunde varit misstagen angående ljuset? Var det ej dagningen, som visade sig i öster? Han sade, att han tänkte först på det, men innom ett stenkast var det mycket mörkt; och så kom han ihåg att det var för tidigt för dagningen. Jag frågade honom om ej hans yra möjligtvis kunde förorsakats genom att han blivit uppväckt och stigit upp för hastigt emedan det ibland hade den verkan? Han sade, att han ej sov eller hade sovit under hela natten, emedan det straffades med döden, att sova under det han var på tjänstgöring. Han sade, att han låtit några, om gången, av soldaterna sova. Några sovo då Jag frågade honom hur länge sce-

nen varade? Han sade att han visste ej men han trodde nästan en timme. Han sade att den blev borta innan dagsljuset kom. Jag frågade honom om han gick till graven efter han kommit till sans? Han sade att han ej gjorde det, emedan han var rädd, att så snart som vaktombyte kom gingo de alla till sina kvarter. Jag frågade honom om han blivit förhörd av presterna? Han sade att han så hade. De ville att han skulle säga att det var en jordbävning och att säga att de sovo och erbjödo honom penningar för att säga att lärjungarna kommo och stulo Honom; men han såg ej några lärjungar; han visste ej att kroppen var borta innan det blivit omtalt för honom. Jag frågade honom vad dessa prester, som han talat med trodde för sin egen del. Han sade att en del av dem trodde att Jesus ej var någon människa, att han ej var en mänsklig varelse; att han ej var son till Maria, att han ej var den samme som sades hade blivit född av jungfrun i Betlehem; att den samma personen varit på jorden förut, med Abraham och Lot, vid många olika tider och på många ställen.

Det tycks mig om den judiska teorien vore sann, vore dessa slutsatser riktiga, ty, för att summera upp hans liv, vore det överensstämmande med denne mans liv, vilket är känt och bevittnat av både vänner och fiender; ty ellementen voro ej mer i hans händer än lera i pottemakarens händer. Han kunde förvandla vatten till vin; Han kunde förvandla död till liv, sjukdom till hälsa. Han kunde stilla sjön och stormarna, kalla upp en fisk med en silverpenning i sin mun. Nu, säger jag om Han kunde göra allt detta—vilket Han gjorde och mycket mer, som judarna alla bekräfta; och det var emedan han gjorde detta att denna fiendskap uppväcktes emot honom; han beskylldes ej för brottsliga gärningar eller för att hava förorättat någon personlig individ; alla dessa faktum äro kända av tusenden, likaväl av hans fiender, som hans vänner—är jag nästen redo att säga, som Manulas sade vid korset, "För visso var denne Guds Son."

Nu, högadlige Regent, detta är så nära de verkliga händelserna i denna sak, som jag kan få reda på dem, och jag har gjort mig detta besvär, att göra berättelsen mer fullständig att ni kan döma om mitt handlingssätt av det hela, emedan jag hör att Antipater har talat mycket hårt om mig angående denna sak. Med löfte om trohet och goda önskningar till min ädle Regent, är jag eder lydige tjänare. *Pontius Pilatus.*

E. E. Byrum.

KÄMPA TRONS GODA KAMP.

Tvänne makter, på det Andliga området, strida emot varandra. Det ondas makt med Satan till anförare, och det godas makt med Herren till anförare strida emot varandra.

I en viss bemärkelse föreligger alla människor, som uppnått den ålder då de förstå skillnad på rätt och orätt, en strid. Denna strid fortsätter så länge deras nådatid varar. Ondskans makter söka att föra människan uti olycka och fördärv, men så länge hon ej är helt övergiven av Guds Ande, förnimmer hon en makt i sin själ, som manar henne till att göra motstånd emot fienden, att sträva efter att leva ett ädlare liv och göra det som är rätt. Men så länge hon blott gör motstånd i sin egen kraft finner hon att hon förlorar i den ena striden efter den andra, och följden bliver att den arma själen bliver allt svagare och svagare, tills hon till sist hunnit till den sista avgörande striden, som för alltid beseglar hennes öde, då hennes nådatid är tilländalupen och intet mer hopp finnes kvar för henne att ernå befrielse ur fiendens våld. Men prisat vare Herrens namn, så länge nådatiden varar, finnes det en möjlighet att vinna seger över ondskans makter.

Den som tänker vinna seger över sina fiender måste ställa sig under Jesu komando och förena sig med den här som strider för det goda och rätta,vilket sker medelst en sann bättring enligt Guds ords föreskrift, och tro på Herren Jesus till sina synders förlåtelse. Men även sedan man låtit sig värva i denna armé måste man fortsätta att strida för att övervinna sina fiender Det är denna strid som vi vilja för en liten stund betrakta.

Då själen kommit under Herrens Jesu komando, har hon fått en anförare, vilken är "given all makt i himmeln och på jorden" och så länge hon håller sig under dens fana och under hans komando, hon må vara aldrig så svag i sig själv, skall hon ändock alltid vinna seger. Men hon måste vara lydig emot sin anförare, noga åtlyda hans befallningar, och efterfölja hans föreskrifter Först är det nödvändigt att få reda på sin plats i ledet. Gud har en viss plats, en viss uppgift för var och en av sina stridsmän, och om de skola lyckas uti striden, måste de finna ut vilken plats är dem beskärd. Sedan är det nödvändigt att hava de rätta slags stridsvapen. "Ikläden eder därför hela Guds vapenrustning, på det att I mån kunna stå emot djävulens ränker. Ty vi hava icke strid mot blod och kött utan mot herradömen, mot väldigheter, mot världshärskare i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlarymderna. Tagen därför hela Guds vapenrustning, att I mån kunna motstå i den onda dagen, allting väl uträtta och bliva beståndande. Stån därför omgjordade kring edra länder med sanning och klädda i rättfärdighetens pansar och skodda om fötterna med fridens evangelii färdighet. Jämte allt detta tagen trons sköld, med vilken I skolen kunna utsläcka alla den ondes glödande pilar. Och tagen frälsningens hjälm och Andens svärd som är Guds ord. Ef. 6: 11-17.

Käre, medvandrare på vägen till himmelns sälla land, du som begynt striden emot Satans härar, betänk att du har mäktiga fiender att strida emot, att du kommer ej att gå segrande igenom striden, om du ej tager på dig "hela Guds vapenrustning." Om du blott har en del av Guds vapenrustning kommer du att bliva sårad av fiendens "glödande pilar." Stridsmannen måste vara omgjordad med sanning och klädd i "rättfärdighetens pansar," han måste under bön till Gud studera Guds ord och lära förstå vad som är sanning, vara rättfärdig i alla sina handingar, vara skodd om fötterna med "fridens evangelii färdighet." Hans fötter böra alltid vara redo att bära fridens evangelium till de i synden, av fienden betryckta. Även att leva i frid med sina medmänniskor så långt det står i hans makt. Jämte allt detta taga "trons sköld" för att "utsläcka alla den ondes glödande pilar." Fienden söker inskjuta sina glödande pilar, men prisske Gud, så länge stridsmannen håller trons sköld uppe hava de ingen verkan, och med att begagna "Andens svärd, som är Guds ord, under all åkallan och bön," kan fienden drivas på flykten. Satan har många olika pilar som han söker inskjuta i stridsmannens själ. Han söker inskjuta misströstans pil, och därmed lyckas han såra mången själ, och sedan inskjuter han missmodighetens pil. Då själen begynner misströsta på Gud, då kommer snart missmodighet. Kanske Gud givit dig ett visst uppdrag som kommer att taga din tid i anspråk utan att, synbarligen lämna dig någon pekuniär ersättning. Fienden säger "var försiktig, du måste använda din tid till att samla tillträckligt av detta jordiska, så att ej du, din hustru och dina barn, komma att lida brist. Herren har kanske talat till dig om att giva av dina medel, till att befrämja hans rikes sak; kanske några av hans kämpar, som troget strida i ledet, behöva proviant, kanske du är istånd att förse dem med vad de stå i behov av. Men fienden inskjuter sina pilar; han säger till åkermannen: "Det är ej så säkert hur det går med skörden i år; det är bäst du väntar tills du får se, hur mycket säd du får innan du ger ut vad du har." Han säger till affärsmannen: "Det ser ut som att dina affärer ej skulle bliva så lönande i år, som förlidet år; utan tvivel bliver det svårt att inkassera dina utestående fordringar." Han säger till dagsverkaren, '|det är bäst att du sparar på dina medel, du kunde bliva utan arbete eller bliva sjuk." Käre medkämpe, förnimmer du dessa pilars inverkan på dig, var då ej sen att höja trons sköld och tag Andens svärd, som är Guds ord. Tag till ex., Ebr. 13: 5 "Jag (Herren) skall ingalunda lämna dig, ej heller någonsin övergiva dig,.' och "Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände." (Matt. 28:20). Eller tag Mal. 3: 10. "Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröven så hurudan jag bliver," säger Herren Sebaot. För visso skall jag då öppna himmelns fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse." Gå till Bibeln, själens rustkammare, och leta rätt på de vapen som du behöver och giv fienden några kraftiga och väl riktade hugg, så skall han snart fly så långt ifrån dig, att misströstans pilar ej kunna nå dig, och då misströstan

Forts. å sida 5.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och gö as betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt ær

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Då skördetiden instundar och säden begynner vitna bliver lantmannen, isynnerhet den som har en stor skörd att inbärga, angelägen om att få hjälp till att inbärga skörden. Om han ej får hjälp går mycken säd förlorad.

◆◆◆

Vår himmelske Fader har mycken dyrbar säd att inbärga, "Lyften upp edra ögon och beskåden fälten huru de redan vitna till skörd" (Joh. 4: 35.)

◆◆◆

Odödliga själar behöva inbärgas i den himmelska ladan. Om de ej bliva inbärgade innan skördetiden är förbi" och "sommaren är till ända," gå de evigt förlorade.

◆◆◆

En enda själ är värd mer än all den säd, som finnes i världen, ja, mer än hela världen. "Ty vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?'

◆◆◆

Herren vill hava arbetare att inbärga de dyrbara kärvarna. "Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd."

◆◆◆

Den, som arbetar på Herrens skördefält med att inbärga dyrbara själar erhåller en outsägligt stor lön. "Och den, som skördar, han tager lön och samlar frukt till evigt liv.' Joh. 4: 36. Intet i världen betalar sig så bra som att arbeta på Herrens skördefält. Med att arbeta på det jordiska skördefältet kan man lyckas vinna några få Dollars, som snart försvinna; men den, som inhöstar själar för Herren skall få lön, som han kan njuta av i alla evigheter, om han förbliver trogen i sitt arbete intill aftonen.

L. P. Peterson.

LOKALA MEDDELANDEN.

Under en längre tid hava vi mycket önskat att kunna nå de närliggande småstäderna med frälsningens budskap. Vi hava bedit till Gud om detta, och han har hört vår bön så att nu, varje Söndags eftermiddag, flera av arbetarna gå till Inver Grove, varest hålles söndagsskola med efterföljande predikan. Intresset, som visas är uppmuntrande.

◆◆◆

Broder Thomas Nelson är hemkommen efter att hava deltagit i flera lägermöten och besökt några församlingar. Han omtalar att bland de församlingar, som han besökt, har han funnit ett förökat intresse för arbetet i St. Paul Park. Vi värdera Guds barns intresse, medverkan och förböner.

◆◆◆

Syster Janie Borders måste lämna sitt arbete i Gamla Folkets Hem; emedan hennes föräldrar behövde hennes hjälp.

◆◆◆

Broder F. O'Neil har lämnat tryckeri-arbetarnes hem för att upptaga spridandet av litteratur från Evangeli Basun Co., och "Gospel Trumpet Co."

◆◆◆

Förvissade om, att ett inflytande går ut från verksamheten här, och att det är nödvändigt att vi äro exempel på andlighet, och arbetare vars allvarliga böner förmå mycket hos Gud; bedja vi om edra förböner att Gud måtte hjälpa oss att vara ett sådant ljus och en sådan kraft i världen, som vi böra vara.

KORRESPONDENS.

"Jag är mycket glad över att mottaga den lilla tidningen "Evangeli Basun". Jag tycker den bliver bättre för varje gång den kommer."

En broder skriver: "Jag tycker gott om tidningen, så at jag vill icke vara den förutan."

"Edert arbete är till välsignelse. Jag är en av dem, som äro tacksamma för varje gång "Evangeli Basun" kommer. Gud välsigne arbetarna!"

"Jag är glad för mottagandet av tidningen, "Evangeli Basun". Den har gjort oss mycket gott och jag önskar att framdeles få erhålla den, emedan den framhåller den fulla sanningen."

En broder från Ryssland skriver: "Gud välsigne eder, och edert arbete, hundrafalt, här i tiden och sedan i evigheten. Detta tillönskar jag eder för mottagandet av den goda boken och "Evangelii Trumpet" som jag mycket älskar att läsa. Den är så uppfriskande och vederkvickande för själen och det andliga livet, som Gud har begynt i oss som blivit uppväckta ur syndens sömn och kommit till tron på Herren."

En syster skriver: "Evangeli Basun" är en god och välsignad tidning och kan varna en ifrån mången synd och frestelse."

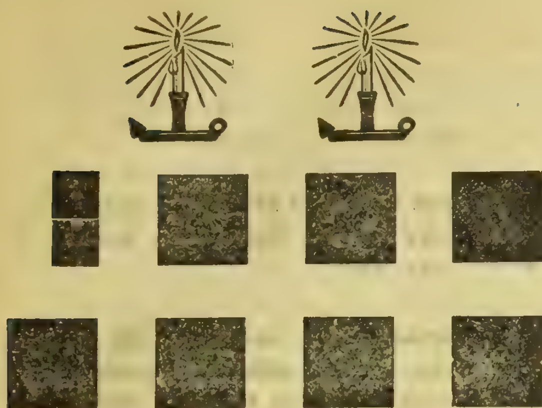
"Jag är väl förnöjd med eder tidning och önskar ej att vara den förutan för något pris."

"Det är en kärkommen vän i mitt hem, nämligen, "Evangelii Trumpet". Den vederkvicker mig till den invärtes människan och fröjdar mitt hjärta."

BRÖDER, VAREN ÖDMJUKA!

Mitt hjärta är djupt rört när jag tänker på huru många dyrbara bröder, vilka voro begåvade och mycket brukade af Gud i denna reformation, hafva avfallit. Somliga tycktes hava varit pelare. Vad är orsaken? Varför detta avfallande? Huru kommer det sig, att djärva vittnen för sanningen vilka hava uppoffrat och arbetat under många år i Herrens tjänst bliva bedragna och falla? Bibeln säger: "Ditt hjärtas övermod har bedragit dig," Obad. 3. "Ty om någon tycker sig något vara, ändock han intet är bedrager han sig själv." Gal. 6: 3. "Stolthet går före undergång, och högmod går före fall." Här ligger hemligheten.

En gång, medan Br. Warner var i livet frågade han Gud vad han mest behövde, för att vara verksam i detta stora arbete. Herren viskade i hans själ: "Var ödmjuk mitt barn var ödmjuk." Ja, bröder låtom oss ödmjuka oss under Guds mäktiga hand. Var je man som förlitar sig på sitt eget förstånd och sina naturliga anlag, och icke med ödmjukhet av hjärtat erkänner sitt fullständiga beroende av Gud, och litar helt på honom, skall säkert komma till fördärv. Mina bröder, mycket beror på vår trofasthet. Arbetet lider på grund av brist på arbetare. Börja vi tänka att vi äro någonting, så bliva vi kraftlösa och livlösa och bedraga våra egna hjärtan, bringa skam och smälek över Kristi verk. Hela världen hava sina ögon vända till oss. Sektfolket se uppå oss med noggrann granskning. Onda andar lägga sina snaror och fallgropar. Tiderna äro onda. Millioner av själar dö. Detta evangelium måste spridas till världens ändar, och det med hast, ty den stora vredens dag kommer snart

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

Mina älskade, låtom oss hava detta arbete på våra hjärtan. Är denna sak, du har omfattat, dig kärare än ditt hem och din egen älskade familj? Vill du hellre hava ditt huvud avhugget än att bringa vanära över Kristi verksamhet?

Låtom oss krypa ned tills vi veta att vi äro små och ringa; och Gud kan bruka oss sig till behag. Ja med maskar skall han sönderttröska berg. (Es. 41: 14, 15.) Det är behov av verklig ödmjukhet, och gudomlig smörjelse ibland Guds folk. Jag beder Gud lägga detta på våra hjärtan, att vi måtte känna detta behov. H. M. Riggle.

KÄMPA TRONS GODA KAMP.

Forts. från 3je sidan.

försvunnit bliver även missmod borta, ty de äro oskiljaktiga och komma från en och samma koger.

Understundom spänner fienden sin båge och försöker inskjuta högmodets giftiga pil. Detta är en mycket farlig pil som har fällt mången stridsman; fienden passar isynnerhet på tillfälle, då Herrens soldater vunnit en lysande seger, och så säger han: "Du är allt en utmärkt soldat; hade det ej varit för dig så hade slaget förlorats. Nu är du så stark och väl övad att du kan hjälpa dig själv." Käre vän, forlora ej en minut; drag svärdet ur skidan och med "Hållen eder hårt vid ödmjukheten. . . . Ödmjuken eder därför under Guds mäktiga hand." "Vid Guds nåd är jag vad jag är" och liknande skriftställen driv fienden på flykten. Understundom doppar fienden sina pilar uti ett sömngivande gift, som kallas likgiltighet. Detta är ett mycket farligt gift som fienden söker inskjuta uti den kämpande själen. Isynnerhet söker han skjuta dessa sömngivande pilar emot "Vaktarna på Sions murar" ;kan han blott få stridsmannen och isynnerhet den, som blivit ställd på vakt, att bliva likgiltig, angående sin egen och andras själar, så vet han att det ej dröjer länge innan han kan taga honom till fånga. Förnimmer du att fienden söker inskjuta dessa förgiftade pilar, gör genast motstånd med "Vaken och bedjen att I icke mån komma i frestelse." o.s.v. ;tag även Hes. 33: 7-9. Den stridsman som skall lyckas i striden måste kämpa, ej blott för sitt eget men även för sina medsoldaters liv. För varje soldat som dödas, såras eller tillfångatages, förökes faran för de andra. Käre Kristi stridsman, ser du en broder eller syster i fara, sök att hjälpa dem därur så snart som möjligt.

Det är härligt att veta att man alltid kan segra, ja "övervinna rikligen genom den som har älskat oss." Lönen bliver stor för den som övervinner. "Den som övervinner, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer utgå därutur; och jag skall skriva på honom min Guds stads namn, det Nya Jerusalem." Upp. 3: 12. Den, som övervinner och alltjämt är ståndaktig bliver med tiden en pelare uti Guds tempel (Guds församling), en stridsman som man kan stödja sig på. De som äro vacklande och låta sig allt som oftast, övervinnas kunna ej bliva "pelare." "Den som övervinner honom skall jag giva att äta av det fördolda mannat och jag skall giva honom en vit sten, och på den stenen ett nytt namn skrivet vilket ingen känner utan den som får det." Upp. 2: 17.

"I fordna tider då svårigheter uppstodo för vägfarande av brist på allmänna härbergen, utövades gästfrihet, till en stor del, av privata individer. Personer vilka deltogo av sådan gästfrihet och dem som utövade densamma blevo ofta mycket goda vänner, och det blev en mycket vanlig sed bland Romarna och Grekerna att förse sina gäster med något igänkänningstecken, som överlämnades från fader till son, och tillförsäkrade gästfrihet och vänligt bemötande då detta förevisades. Detta igänkänningstecken var vanligen en liten sten, som delats i midten varå värden och gästen skrevo var sina namn och sedan utbytte dem. Framvisandet av dessa stenar var tillräckligt att tillförsäkra sig, eller sina efterkommande, vänskap närhelst de färdades i den riktningen. Dessa stenar måste bevaras och namnen hållas hemliga, att ej någon annan måtte erhålla förmånerna än dem, för vilka de voro ämnade." Likaså dem som hava erhållit frälsningen och övervinna igenom Jesu blod hava erhållit en säker pant på Kristi eviga vänskap och erbjudas att deltaga av hela hans gästfrihet, även av det "fördolda mannat." de goda rätter från Herrens bord, som äro fördolda för dem, som ej troget kämpa och övervinna. "Den som övervinner honom skall jag giva att äta av livets träd, som är i Guds paradis." Upp. 2: 7.

Måtte Herren hjälpa var och en av sina stridsmän att så strida att de till sist, med Paulus, kunna säga: "Jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona, vilken Herren, den rättfärdige domaren skall giva mig på den dagen, men icke blott åt mig utan och åt alla, som älska hans tillkommelse." L. P. Peterson.

FÖRSAMLANDET AV GUDS FOLK

"Ty så säger Herren, Herren: se, jag skall själv taga mig an mina får och leta dem tillsammans. Likasom en herde letar tillsammans sin hjord, när hans får äro förströdda omkring honom, så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken. (Hes. 34: 11, 12.)

Dessa ord uttalades av profeten, då han var landsförvist till Babylon, dit han, tillsammans med hela Guds folks menighet, var kvarhållen av hedniska regenter. Utsikten för återförandet av Israel, till sitt eget land var ej lovande. Men Gud hade lovat att återföra dem, då deras fångenskaps tid tilländalupit. Den Helige Ande var över denne profet att bringa tröstens budskap till alla, som trodde på Gud. De skulle återföras till sina fäders land och samlas till helig gudstjänst och forna dagars sanna vördnad.

Babylon var platsen för det hedniska herraväldet och andligt mörker, platsen för fångenskap och varest blott modlöshet var rådande för Guds folk, och om det ej varit för profeternas, Jeremias och Hesekiels ord så hade i allmänhet de fångna ej fortsatt att hysa något hopp om bättre dagar. Men de, som trodde på Herrens, deras fäders Gud och hans profeter hade något att rikta blicken framåt till och kunde hoppas trots de omgivande svårigheterna. De skulle åter församlas till sitt eget land och sin egen stad. Guds öga vakade över hans folk och han skulle vårda dem, som en herde vårdar sina får och uppsöka dem, som blivit förskingrade.

Det bokstavliga Babylon var en bild av det mystiska Babylon, som omnämnes i Upp. 17:e och 18:e kapitel. I Jeremias' 50:e och 51:a kap., hava vi två kapitel som samstämma, på ett träffande sätt, med det 17:e och 18:e kap. uti Uppenbarelseboken. Båda omtala Guds folks fångenskap, deras svåra betryck, och förskingrade tillstånd. Båda förutsäga Babylons fullkomliga fall och det fröjdefulla återupprättandet av Guds folk. Många gissningar förekomma i religiös litteratur angående betydelsen av "Hemlighet: det stora Babylon;" men för dem vars ögon äro öppna för det verkliga tillståndet, i dessa sista dagars avfall, är det ej svårt att uttyda Johannes' syn angående denna hemlighet. Den starka ström av värdslighet, som förer med sig massorna av kristendomsbekännare, med alla dess former, trosbekännelser, ersättande andlighet med formalitet och mänsklig kunskap, har blivit för de andligt sinnade ett sådant bevis på ett sorgligt urartande att intet utom det, som avbildas i Uppenbarelsebokens 17:e och 18: e kapitel kan beskriva det.

Katolicismens grymma betryck under flydda århundraden benämnes precis i det 17:e

Forts. å sjunde sidan.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

BÖN FÖR DE SJUKA.

Guds ord överflödar av löften för dem som äro sjuka. Där finnes tröstande och uppmuntrande budskap för alla lidande, antingen deras sjukdom behäftat dem en kortare eller längre tid. De mest uppmuntrande löften, äro likväl, de som bringa till de lidande, underrättelse att det är deras förmån att bliva helade genom Guds kraft. Då Herren gjort anstalter för våra kroppars helande, har han ej allenast kungjort det för oss medelst många löften givna i sitt Ord, men har även bekräftat detsamma medelst vittnesbörd av många vilka blivit helade. De fall som äro uppteckade i Hans Ord äro av så många slag, att det skänker uppmuntran till var och en, sak samma hur svårt deras tillstånd månde vara.

När Jesus först begynte sitt predikoembete säges det att han gick omkring "och predikade evangelium om riket och botade allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet bland folket. Och hans rykte gick ut över hela Syrien, och de förde till honom alla som ledo, behäftade med mångahanda sjukdomar och plågor, och besatta och månadsrasande och lama, och han botade dem."

Kännedomen om vad Jesus gjorde för de sjuka, då han var här på jorden, och med att läsa Ebr. 13: 8: "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet," borde förorsaka varje person som är sjuk att fatta mod. Jakob säger: "Trons bön skall rädda den sjuke och Herren skall återställa honom; även om han har begått synder, varder det honom förlåtet. Bekännen därför, för varandra, edra överträdelser och bedjen för varandra, på det att I mån varda helade.'

Till vilka löftena äro givna.

Jesus sade en gång: Allt det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder." Detta löfte gives ej till tvivlare eller den otroende, utan till dem som äro redo att tillmötesgå Guds ords fordringar och att tro detta Ord. 1 Joh. 3: 22, läsa vi: "Vadhelst vi bedja, få vi av honom, emedan vi hålla hans bud och göra det, som är behagligt inför honom."

För den som bedit men ej lyckats få svar vore det väl att taga tid till självprövning, och finna ut huruvida du hållit Hans bud och gjort det som är behagligt inför honom, eller ej. Om du ej så gjort, begynn med ens att foga dig efter fordringarna. Om ditt liv varit behagligt för Gud, begynn då att räkna Hans löften, sanna vad dig angår, och att tro att löftena uppfyllas i dig. Det är då som du kan taga fatt i desamma genom tron, intet tvivlande.

Att uttala ord i form av bön är ej alltid, att verkligen bedja. Bönen är ett hjärtats uttryck, vilket kan vara högt uttalat, en sakta viskning, eller en innerlig hjärtats önskan. Då vi läsa berättelsen i Apg. 14: e kapitel om mannen som var vanför i fötterna och då han lyssnade till Pauli predikan, inspirerar det tro hos oss, att veta, att han såg upp till Paulus med sådan tillit, att Paulus såg han hade tro till att bliva helad. I detta fall hade hans hjärtas innerliga önskan blivit en bön, fastän tyst och ej uttalad, likväl förnam Paulus att den var äkta; och då Paulus uttalade orden, handlade mannen i överensstämmelse därmed och han blev vidrörd av helbrägdagörelsens kraft.

För några år sedan, var det en kvinna vilken vi voro bekanta med, som nästan alltid blivit lärd att helbrägdagörelsens tid var förbi, och vilken var svårt sjuk av hjärtlidande, vilket behäftat henne under tjugo-fem års tid. En dag efter det hon läst många löften i Bibeln och varit i ivrig bön begynte hon förstå att det var hennes privilegium att bliva helad genom Guds makt. Hon tog upp en tidning vari hon läste ett vittnesbörd av en kvinna som levde flera hundra mil avlägset, vilken blivit helad av hjärtlidande varav hon lidit under många år. De två fallen tycktes vara så lika att hon lade ned tidningen, föll på sina knän, sade till Herren att alldenstund han hade allaredan helat den kvinnan, kunde även hon bliva helad på samma sätt; och läggande sin sak i Herrens händer, som bäst hon förstod, anropade hon hans hjälp och nåd, lovande lydighet. Ögonblickligen sände Gud sin helande kraft och hon blev frisk från den stunden.

Det är ej det långvariga lidandet, utan det är helandet, som mest förhärligar Gud. Det gör ingen skillnad om sjukdomen varat en längre eller en kortare tid, "Trons bön skall rädda den sjuke." Varför skulle då ditt lidande fortsättas?

Från "The Gospel Trumpet."

EN MODER HELAD AV NÄRVFÖRLAMNING: BARN HELAT AV LUNGINFLAMATION.

Jag blev omvänd en kort tid efter jag blev gift, och levde i enlighet med vad andligt ljus jag kunde erhålla i en sektförsamling. Jag var aldrig en stark kvinna lekamligen, och efter vårt sista barn blivit fött, år 1907 var min hälsa mycket dålig. I September 1912 blev jag sängliggande. Vi tillkallade vår familjeläkare, vilken sade att jag hade hjärte- och närvlidande. Han behandlade mig under sju veckors tid utan att jag erhöll någon varaktig hjälp. Då jag ej erhöll hjälp skrev jag till en specialist vilken förklarade mitt tillstånd vara fullständig närvförlamning. Jag erhöll behandling av honom under en längre tid, tills han rådde mig att anskaffa en skicklig läkare som kunde besöka mig regelmässigt, eller med andra ord, förklarade han, i verkligheten, att mitt tillstånd var hopplöst. Vi tillkallade alltså vår familjeläkare igen och han sade till min man att vi kunde tillkalla vilken doktor, eller föra mig till vilket lasarett som helst, men jag komme aldrig att bliva frisk igen. Han sade även till några av mina vänner att om det ej blev en stor förändring, komme jag ej att leva länge.

Vi hade ej mycket ljus angående gudomlig helbrägdagörelse. Jag endast trodde att det kunde ske, ty jag hadde alltid trott att Bibeln var sann. Vid den tiden tillhörde vi en sekt och predikanten lärde att tiden för gudomlig helbrägdagörelse var förbi och att han ej trodde att det var för oss nu. Men prisad vare Herren! Jag tog Gud på orden. Vi visste ej vart vi skulle sända efter en äldste av det slag som Bibeln omtalar och alldenstund ej några Guds barn levde i vår närhet, bad jag min man sända till "The Gospel Trumpet Office" i Anderson, Ind., efter en smord handduk, vilket han gjorde.

Vid den tiden måste jag ligga på min rygg och kunde ej stiga upp ur min säng. Min mage var så svag att jag kunde ej taga någon föda utom ett rått ägg eller något annat som var mycket lättsmält och endast några teskedar om gången..

Vi emottogo handduken och använda den i Jesu namn. Jag fick sådan frid i min själ, det tycktes att min bägare överflödade. Jag begynte äta mer, sova bättre, och var bättre på allt sätt. En vecka senare gjorde Herren det möjligt för en av sina predikanter att komma till vårt hem. Vi åtlydde Jak. 5: 14, 15 och jag blev helad. Prisad vare Herren!

Två veckor senare tog min man mig till ett hem varest några kära Guds barn bodde, där erhöll jag mycken upplysning och hjälp. Medan jag var där blev min son, då tretton år gammal, mycket hastigt sjuk. Jag blev hemkallad och fann gossen mycket sjuk. Jag sade till honom: "Min son, du har lunginflamation och feber, vem önskar du hava, doktorn eller de äldsta?" Han sade "de äldsta." Då inga äldsta bodde i vår närhet kallade vi Guds barn att bedja för vår gosse. Då vi hotades av lagen om vi ej tillkallade en doktor sände vi efter en. Han kom och sade att det var lunginflamation och sade att gossen var mycket i behov av medicin. Men gossen nekade bestämt att taga medicin, så att doktorn lämnade ej någon men gick sin väg mycket förargad. Vi tillkallade då de Äldsta och åtlydde Jak. 5: 14, 15, och gossen blev helad.

Herren har öppnat mina ögon och lett mig ut ur sekterism in uti Evangelii härliga ljus och frihet varest jag, med hans hjälp, ämnar förbliva. Prisat vare Herrens namn för evigt! Jag önskar tillväxa i Nåden och att förbliva ödmjuk vid Jesu fötter. Eders syster helt uppoffrad, Mrs. Delia Anderson,

Golconda, Ill.

"Ty Herren Gud är värn och sköld; Herren giver nåd och ära; han vägrar icke dem något gott, som vandra i ostrafflighet." Ps 84: 12.

kapitlet och den förfärliga benämningen 'Hemlighet: Det stora Babylon, modern till skökorna och styggelserna på jorden.'' antyder tydligt att mera än Romersk Katolicismen betecknas. I det vi följa denna beskrivning till det 18:e kapitlet läsa vi budskapet från ängeln att Babylon är fallet, och blivit en boning för onda andar varest allt vederstyggligt fostras och gömmes.

Den sorgliga bristen på andlighet har gjort det omöjligt för Guds sanna barn att förbliva i det andliga Babylon. Den orena atmosfär, förorsakad av alla orena andars och orena fåglars närvaro, har blivit sådan att den utdriver alla, som älska Gud i renhet och helighet. Såsom Jeremias förutsade Israels återkomst till Sion, likaså se vi i Uppenbarelseboken ett sannt motstycke Det är ej svårt att, i vår tid, se den härliga uppfyllelsen av Johannes' profetiska syn Babylons fall är en närvarande verklighet. De andligt sinnade höra och förstå, fullkomligt, ängelns budskap. Den närvarande härliga reformationen innefattande biblisk helighet, eller helgelse, har sannerligen upplyst världen med sin klarhet. Under det ljuset frambryter uppenbaras Babylons mörker och förvrängning och Guds folk se i sanning att, ''Fallet, fallet är det stora Babylon.''

Johannes ''hörde en annan röst från himmeln, som sade: Gån ut från henne, I mitt folk.'' Det är en betecknande sanning att denna röst ljuder från himmeln, och riktas uteslutande till ''mitt folk'' kallande dem ut ifrån Babylon. Gud själv utkallar och samlar tillsammans sitt folk över hela världen i dessa dagar. Varje hjärta som älskar, och varje öra som har samklang med hans röst fröjdar sig över att åtlyda det himmelska kallet att gå ut ifrån Babylons fördärv och onda gemenskap. Det fordna Guds folk kom tillbaka till Jerusalem och Sion, dess egna land. De Guds barn i vår tid, vilka hava åtlytt det himmelska kallet befinna sig i det Andliga Sion, Guds Församling, som är det Nya Testamentets församling. Pris ske Gud, det är sannerligen vårt eget land, vårt Andliga hem! I Hesekiels profetia, säger Gud: ''Jag skall själv taga mig an mina får och leta dem tillsammans'' ''och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken.'' Den period i historien av de mörka tidsåldrarna, ned till begynnelsen av denna reformation, har varit en tid av sektmakeri och överensstämmer med den profetiska benämningen ''en dag av moln och töcken.'' Det har varit en blandning av ljus och mörker, i en Andlig bemärkelse. Efter som ljus från himmeln kom, vandrade alla lydiga själar i det; men där var mycket mörker, mycken villfarelse hade påbördats Guds folk, av mänskliga trosbekännelsers falska system. Följaktligen var ljuset ej klart; det var likt en dag som är delvis solklar och delvis mulen. Guds folk voro därför förvirrade och förspridda, ty mycket av Evangelii sanning var fördunklad av villfarelse. Det var tiden för sektmakeri och uppsättandet av skiljomurar, och överensstämmer med, och är skriftenligt kallat ''Babylon'' vilket endast är en avföda av själva Rom, vilken var modern till den Andliga prostitutionen, vilket själv gör anspråk på titeln ''modern till alla församlingar.'' Under tiden av moln och töcken blevo Guds barn förskingrade i de olika protestantiska föreningarna, sekt-Babylon. Men tiden kom då blandningen av ljus och mörker skulle taga slut. Sakarja förutsade (Sak. 14:7) molnens förskingrande då det skulle bliva ljust. Detta överensstämmer med ängelns budskap i Upp. 18:1,då ''jorden vart upplyst av hans härlighet.'' Det är när aftonen kommer, då, just före slutet av Evangelii dag, molnen och dimman av mänskliga trosbekännelser, traditioner och skiljaktligheter drivas tillbaka och det klara ljuset av rättfärdighetens sol framstrålar med hela glansen av morgonens period; ty uppenbarelsen av tydlig sanning lägger i dagen all villfarelse. Det uppenbarar Babylons fall och kallar Guds barn ut till det andliga Sion. Tusenden hava hört rösten från himmeln, hava gått ut och äro stående på grunden av apostolisk enhet i Kristus allena. Sannerligen det är fullbordan av Guds stora plan. Det är återupprättandet från flydda århundradens alla villfarelser—förenandet av Guds folk.

—J. W. Byers.

TUNGAN.

''Så är ock tungan en liten lem och gör stort väsen av sig. Se, en liten eld, huru stor skog han antänder!'' Jak. 3: 5.

O, vad mycken skada en liten tunga kan göra! Huru många hjärtan hava blivit sårade genom denna ostyriga lem! Måtte Gud hjälpa oss att komma ihåg att han kan tämja tungan, ehuru ingen människa är istånd att så göra.

Hava vi rättighet att begagna denna lem, som vi uppgivit till Gud, att såra våra medmänniskors hjärtan med? Nej, visserligen icke. Låtom oss vara mera försiktiga med våra ord. Måtte vi likna Psalmisten som bad Herren att sätta en vakt ''för hans mun och bevaka hans läppars dörr.

Om än ett skarpt ord kan göra mycken skada, kan ett milt ord göra mycket gott. Salomon säger: ''Gyllene äpplen i silverskålar äro ord, som talas i rättan tid.'' Ord. 25: 11.

Måtte Herren hjälpa oss att komma ihåg, att om vi äro benägna att vara hastiga i vårt uttal, är han redo att hjälpa oss i rätt tid.

Vivian Harvey.

DEN KOSTBARA PÄRLAN.

Herren giver en illustration om en man som fann en kostbar pärla, och gick och sålde allt vad han ägde och köpte den. Det finnes en kostbar pärla som man kan erhålla, men den kostar allt vad vi äga, och lämnar ingenting, som vi kunna kalla vårt eget. Vi kanske äro anförtrodda att förvalta detsamma som förut, men alla ting måste vara underordnade Guds vilja, och brukas eftersom han leder. Den är värd mera än hela världens rikedom, och är dyrbar i denna världen. Det är någonting som icke kan köpas med pengar, eller denna världens rikedom. Den är lika lätt att erhålla för den fattige som för den rike. Kunde den erhållas genom jordisk rikedom så bleve blott litet hopp för den fattige, och dem som äro i mera torftiga omständigheter .Men vi läsa i Lukas 12: 16, om en man, som var så rik att han icke visste var han skulle finna rum för allt sitt gods; så att han rev ned sina lador och byggde större och sade: ''Själ du har mycket gott förvarat för många år: giv dig ro: ät, drick, var glad.'' Men vad sade Herren till denne man? ''Du dåre, i denna natt skall man kräva din själ av dig och vem skall då få vad du har tillrett? Så går det den, som samlar skatter åt sig själv och som icke är rik inför Gud.''

Vi kunna icke taga med oss vårt guld och silver eller våra ägodelar, när dödsängeln kommer; men om vi söka och finna den kostbara pärlan, som är själens frälsning. det är en egendom vilken icke kan borttagas från oss när vi kallas att lämna världen.

Från ''The Gospel Trumpet.''

NEW YORK, N. Y.

Ett tält-möte kommer att hållas Aug. 7—30. Om möjligt skriv, innan ni kommer, till, Church of God Missionary Home, 2132 Grand ave, för närmare upplysning. Vid ankomsten till stationen tellefonera, 1879 Fordham. Alla välkomna. C. J. Blewitt.

De Ungas Avdelning.

FÖRNÖJSAMHET.

Man måste även lära sig att vara fattig och att kunna leva på litet. Eller skulle vi vara såsom bortskämda barn, vilka in genting kunna försaka? Man bör vänja sig vid allt. Att tro på de onda dagarnas Gud är nödvändigare än att tro på de goda dagarnas. Människor med god vilja hafva en märkvärdig förmåga att finna sig i omständigheterna, att lämpa sig efter vad stunden bjuder. Anden ger dem kraft att möta allt. De andra stå och vänta på att gynnsamma vindar skola fylla deras segel. Vinden vänder sig, och de fara vilse, den upphör, och de lägga bi. De äro såsom vassrör, som böjas för varje vindfläckt, och känna icke hemligheten af den inre styrkan. De leva icke, de låta livet föra dem med sig. Må vi bemöda oss om att komma på fast mark, trons mark. Gud älskar oss, då betyder det föga vad dagarna föra med sig. Även de onda tingen måste böja sig efter Hans vilja och tjäna oss. Allt samverkar till deras bästa som älska Gud.....

Händerna, som slå oss, hundarna, som bita oss, sjukdomarna, som tära oss, bördorna, som trycka oss, förvandla sig till våra bundsförvanter. Det tillfogade slaget blir en lämnad handräckning, försåtet, som blivit utlagt för att fördärva oss, blir ett medel till räddning. Till och med stenarna, som kastas för att krossa oss, hopa sig till ett bålverk, som skyddar oss.

—Ch. Wagner.

TILLIT I ALLT.

Barnslig tillit till Gud lär oss att bedja så, som ingen annan kan bedja. Den lär mig att bedja om stora ting, vilka jag aldrig skulle hava begärt, om jag icke ägt denna stora tillit till Gud. Och den lär mig tillika att bedja om små ting, vilka många icke känt barnaförtroende nog till Gud att bedja om.

Jag har ofta känt, att vi behöva mer förtroende till Gud för att begära små ting än stora. Vi tänka, att våra stora ting äro något värda Guds uppmärksamhet; fastän de i verkligheten äro ganska små för honom. Och så tänka vi, att våra små ting äro så obetydliga att det skulle vara ett vanhelgande av hans namn, om vi bure dem fram för honom. Men vi borde dock komma ihåg att det, som är stort för barnet kan vara mycket litet för fadern! men likväl mäter fadern icke saken från sin synpunkt utan från barnets. Du hörde härom dagen din lille gosse gråta bittert. Hans moder skyndade till och frågade, vad det var. Han hade fått en sticka i fingret. Nåväl, det var ju icke en stor sak. Du behövde icke tillkalla tre kirurger för att uttaga den. Tag hit en nål, och saken skall lätt bliva hjälpt. Men för den lille lidande gossen, som stod där med ångesttårar i ögonen, var det en stor sak. Och icke tänkte han väl ett ögonblick, att saken var så liten, att han icke kunde tala med sin moder därom? Icke alls. Vartill äro väl fader och moder givna om icke för att se efter sina små barns små behov? Och Gud, vår Fader, är en god Fader. Han förbarmar sig över oss, såsom en fader och räcker sig ned till oss. Han räknar stjärnornas tal och nämner dem, alla vid namn, och på samma gång helar han dem, som hava ett förkrossat hjärta och förbinder deras sår. Samme Gud, som tände solens ljus, har sagt: "En rykande veke vill jag icke utsläcka." Om du endast har tillit till Gud, skall du bära fram till honom dina stora angelägenheter och dina små angelägenheter, och han skall aldrig svika ditt förtroende; ty han har sagt, att de, som sätta sin lit till honom, skola icke komma på skam.

—C. H. Spurgeon.

"AV DERAS FRUKT."

Bredvid vägen nära en gammal bondgård stod ett stort appleträd. Trädet var mycket vackert. Dess välväxta friska grenar voro belastade med löv samt omogen frukt. Hela sommaren väntade vi angeläget för tiden då frukten skulle mogna. Till sist, när sommardagarna blandade sig med hösten, kallade lantmannen oss en eftermiddag, sägande: "Äpplena på det trädet som I så länge haven beundrat äro mogna. Kommen hit och smakan på dem." Tackande honom för bjudningen, skyndade vi oss till trädet, väntande att njuta av den sköna frukten, och taga med oss minst flera spannar fulla av äpplen. Där hängde den lockande frukten var den hela sommaren blivit kysst av solens varma strålar. Begärligt räckte vi efter dem och begynte äta. Men föreställ eder vår missräckning, när, smakande dem, vi funno äpplena vara så bittra att de voro helt odugliga att nyttja. Lantmannen skrattade hjärtligt åt oss, och syntes att njuta av skämtandet. Därpå bjöd han oss mycket vänligt att komma in i sin fruktgård och hjälpte oss att fylla våra tomma spannar med välmognade äpplen som hade växt på, till utseendet, långt mera obetydliga träd. Det är onödigt att säga, att sköna äppleträd vid vägen voro icke föremålet för vår beundran från den tiden.

Vet du, att stundom möta vi människor som påminna oss mycket om detta äppleträd? Till det yttre utseendet äro de intagande, och vi förvänta naturligvis deras liv, att vara i överensstämmelse därmed. Men huru missräknade vi bliva när vi se dem vi sa ett häftigt humör, ett likgiltigt, ovänligt, själviskt sinnelag. De tala vresigt till deras moder, äro elaka mot sina syskon, plåga sina djur, undandraga sig sina plikter, slösa bort tiden i skolan, och så många andra små ting, att om vi lägga ihop dem, skulle vi ha en mycket obehaglig karaktär att beskåda. Och allt av detta, klädd i denna tilldragande personlighet.

Det är ett skriftställe som läses. 'Av deras frukt skolen I känna dem." Vi kunna icke alltid bedömma från utseendet, men handlingen bedrager icke ofta.

De av oss som äro frälsta äro ibland liknade vid träd planterade i Herrens vingård. Han vårdar sorgfälligt var och en så att jordmånen är i gott tillstånd, och att träden erhålla solsken och fuktighet. Och, tillbaka, förväntar han av oss att bära frukt för Honom. Antag, att då han kom för att finna frukt, han fann att istället för att vi burit rättfärdighetens fridsfrukt, ha vi burit frukt av otålighet, ovänlighet, vrede, avundsjuka, och ondska. Tror du ej, att han komme att känna sin bedragen?

Låtom oss se till att frukten av våra liv— vårt uppförande — är sådant att Mästaren bliver förnöjd när han besöker sin trädgård att undersöka resultatet av sitt arbete.

—Elsie E. Egermeier.

BYGGA FÖR EVIGHETEN.

I haven alla läst berättelsen, i Bibeln, om de två byggmästarne—en som byggde sitt hus uppå hälleberget och den andre som byggde på sanden. Man läser om att slagregnet föll och vädren blåste, men det huset som var grundat på hälleberget, bestod provet och föll icke. Men det huset som var byggt på sanden! När stormen blåste uppå det, kunde sanden icke göra motstånd, och det husets fall var stort.

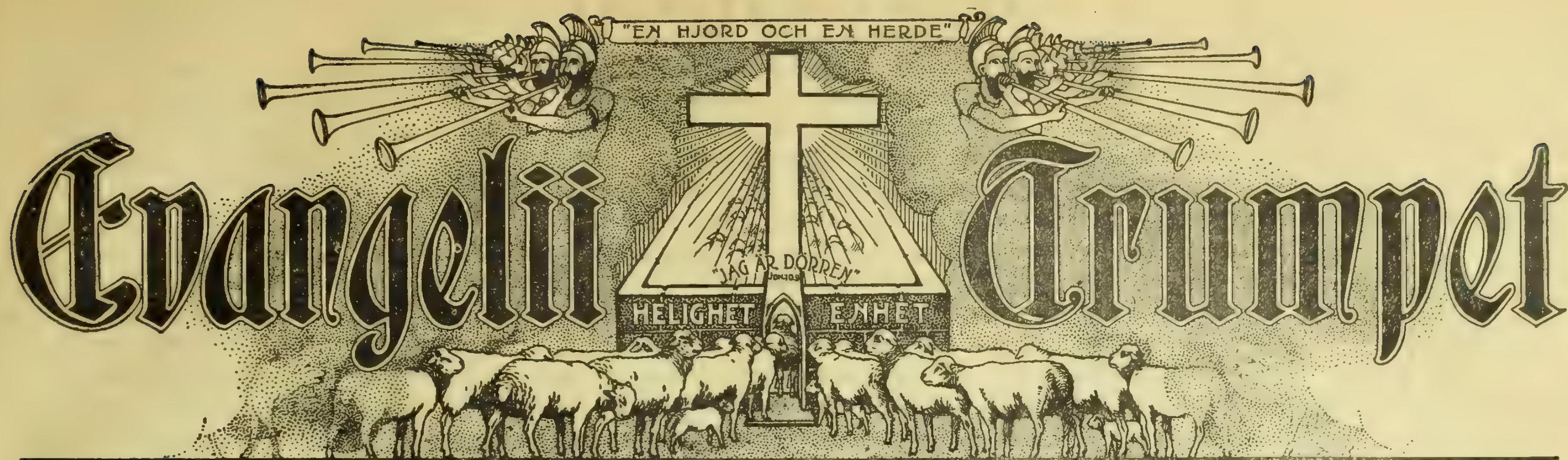
Jesus önskade lära genom denna illustration att vi borde bygga vår andliga byggnad uppå en säker grundval—nämligen Guds ord. Det är högst viktigt att vi så göra. Varför? frågar du måhända. Av denna grund: Att i detta livet bygga vi en struktur (karaktär) som måste stå igenom den ändlösa evigheten. Om vårt liv är ordnat av Gud,och byggt efter föreskriften nedlagd i Hans ord, skall det bestå på domens dag, och vi skola då leva med Kristus i himmeln. Men, om vi hava försummat eller nekat att åtlyda föreskriften för säkert byggande, kommer icke vår struktur att bestå på domens dag, utan skall då ramla ned till evigt fördärv.

I betraktandet av den faktan att vi skola göra räkenskap inför Gud på den sista dagen, för vårt byggande här, låtom oss bygga på klippan (åtlyda Guds ord). Ty den dagen kommer att uppenbara varje livs grundval. Då bliver det för sent att åter uppbygga.

I ungdomen är tiden att börja lägga grundvalen för ett hem i himmeln. Om du icke är frälst, sök Herren av hela ditt hjärta: lev för Gud i detta livet, och du skall då bliva glad på den sista dagen, att din grundval är fast.

Frank E. Wallace.

"Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig." (Psa. 119: 105.)

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Augusti, 1914. Nummer 16.

DENNA VÄRLD AR EJ MITT HEM....

Denna värld av synd jag lämnat har
Den breda väg, som mången går
Och vill du veta varför jag,
Är nu på väg till himlens stad.

Kör.

Denna värld är ej mitt hem.
Denna värld är ej mitt hem.
Denna värld är ej min vilostad,
Denna värld är ej mitt hem.

Så många söka hindra mig,
Att gå den smala livets stig,
Men jag lyssnar nu ej mer till dem,
Ty jag söker nu ett himmelskt hem.

Jag ofta gråter när jag ser
Hur folk i laster fallit ner,
Men med tanken på mitt hem i höjd.
Mitt hjärta fylles utav fröjd.

Min vän vill du ej gå med mig,
Och nu mottaga nåd och frid?
Säg hvarför vill du icke gå,
Då ett evigt hem du nu kan få?

Min själ nu fylles utav fröjd.
När jag tänker på mitt hem i höjd,
Var änglar sjunga, och jag får,
Ock stämma in när hem jag når.

Översatt av Frank Anderson

DEN NYA FÖDELSEN.

Genom våra första föräldras olydnad, ärva vi alla en syndig natur som gör att människan, då hon uppnår den ålder att hon förstår skillnad på rätt och orätt, bryter emot Guds lag och syndar. Häruti finnes intet undantag. "Alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud." Rom. 2: 23. Synd förorsakar andlig död. Gud sade till Adam: "Av kunskapens träd....skall du icke äta, ty när (den dag, Eng Öv.) du äter därav, skall du döden dö." 1 Mos. 2: 17. Adam bröt emot Guds bud, och den stunden då han syndade dog han, nämligen en andlig död. Död betyder skillsmässa. Andlig död betyder skillsmässa mellan Gud och människan. "Den som synder, han skall dö." Hes. 18:20. "Det är edra missgärningar som hava skillt eder och eder Gud från varandra." Jes. 59:2.

För att återfå andligt liv måste den, som brutit emot Gud och syndat, bliva född på nytt. Jesus sade: "Utan en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike." Joh. 3: 3. Detta gör det tydligt att det ej finnes något annat sätt varigenom en, i synden fallen människa, kan se Guds rike. Hon måste födas på nytt; det är det enda medlet. Hon måste övergå "från döden till livet." 1 Joh. 3: 14.

Människan kan icke omskapa sig själv; det är den Helige Andes verk. "Vinden blåser, vart han vill, och du hör hans röst men du vet icke varifrån han kommer, och vart han far; så är var och en, som är född av Anden." Joh. 3: 8. Man hör och ser vindens verkningar, fastän man ej kan se den; likaså med människans själ. Man kan se och förnimma förändringen fastän man ej kan se Andens verk i själen. Den som förut levat i synden bliver, i den nya födelsen av den Heliga Ande omskapad eller förändrad. 'Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt." 2 Kor. 5: 17.

Vi hava sett att det är den Heliga Andes verk att omskapa människan och göra henne till en ny skapelse. Likväl är det något som människan måste göra för att bliva omskapad. Angående, vad som erfordras av människan, för att erhålla denna erfarenhet, hyses många skilda meningar, till och med bland dem som bekänna sig för att vara Guds barn. Sålunda tro, t. ex., en del att man kan bliva pånyttfödd genom att fatta ett beslut att förändra sitt levnadssätt och kanske förena sig med något visst kyrkosamfund; andra tro att det sker genom att låta döpa sig; åter andra tro att den nya födelsen försiggår hos de små barnen då de bliva bestänkta, eller vad man kallar döpta. Men människans hjärta förändras ej genom att blott och bart fatta ett beslut att leva ett bättre liv, ej heller genom att låta sig döpa, och ännu mindre genom att av någon annan bliva förd till dopet, utan sin egen vetskap. Det lilla barnet födes med en ärvd benägenhet till synd, men har ej begått, eller kan begå någon synd, innan det uppnår en ålder då det förstår skillnad på rätt och orätt. Alltså är det tydligt att om någon förändring skulle ske hos barnet i dopet, så måste det vara att borttaga dess medfödda syndiga natur vilket vi lära av erfarenhet att det ej gör ty de som blivit döpta äro lika benägna till synd som de odöpta barnen och då de komma till ansvarighets-åldern överträda de Guds bud och behöva bliva omvända eller pånyttfödda lika väl som andra, som ej blivit döpta.

Men vad fordras då å människans sida för att hon skall bliva pånyttfödd? Vi läsa i Joh. 3: 16 "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv." På fångvaktarens fråga "Vad skall jag göra, att jag må varda frälst?" fick han till svar: "Tro på Herren Jesus Kristus." "Han (Jesus) kom till sitt eget, och hans egna mottogo honom icke Men åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn, vilka äro födda icke av blod, icke heller av kötts vilja utan av Gud." Joh. 1: 11—13. Vi se alltså att det är nödvändigt att tro på Herren Jesus för att bliva frälst eller pånyttfödd, vilket är enahanda. Detta måste dock vara en levande tro. Det är ej nog att man tror den historiska fakta att det fanns en sådan person, som hette Jesus och att han utträttade det verk, som Bibeln omtalar att han uträttade; det fordras en hjärtats tro. "Med hjärtat tror man till rättfärdighet." Rom. 10: 10. Hur skall man då kunna komma därhän att man kan av hjärtat tro på Herren Jesus? Det första steget som människan kan taga emot denna riktning, är att göra bättring. Gören bättring och tron evangelium. Mark. 1: 15. Att göra bättring innefattar, för det första, att fatta ett fast beslut att övergiva synden, att vända sig till, och åtlyda Gud. För det andra, att hava en verklig sorg och ånger över synden. Det finnes tvänne slags ånger; tjuven kan ångra att han stulit emedan han blivit fasttagen, men om han komme lös skulle han fortsätta att stjäla. Detta slags ånger är mycket allmänt. Mången syndbelastad människa, då hon kommer på sjukbädden och tror att döden är i annalkande, och förnimmer att helvetets fasor vänta henne om hon skulle dö i sitt syndiga tillstånd, fattas av en obeskrivlig ånger. Hon ångrar att hon förspillt sitt liv i synden emedan hon måste lida därför, men om hon bliver frisk och kommer upp igen, fortsätter hon kanske uti det samma syndiga liv. Denna ånger är ej av det slag som tillhör en sann

bättring. Den ånger som tillhör bättringen är en verklig ånger över att man syndat emot Gud och förorättat sina medmänniskor. "Ty den sorg, som är efter Guds sinne, kommer åstad bättring till frälsning, som man icke ångrar, men världens sorg kommer åstad döden." 2 Kor. 7: 10. Då människan kommit till en sådan ånger över synden, måste hon först och främst bekänna sina synder för Gud. "Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna." 1 Joh. 1: 9. Men varför bekänna synderna inför Gud? Vet han ej om dem ändå? Jo, visserligen, men han vill att vi skola erkänna vår synd och brottslighet inför honom, och att vi skola erkänna att vi överträtt hans bud, och att hans bud äro rättvisa.

För det andra måste hon bekänna för sina medmänniskor om hon förbrutit sig emot dem. Detta är likt bitter galla för en del människor vilka förorättat någon och ej äro villiga att bekänna det för dem, som de brutit emot. Men liksom ändamålet, med att bekänna våra synder för Gud, är, att vi måste bliva förlikta med honom; likaså är ändamålet med att bekänna för våra medmänniskor, som vi förorättat, att bliva förlikta med dem. "Därför, om du offrar din gåva på altaret och där kommer ihåg, att din broder har något emot dig, så lägg din gåva ned framför altaret och gå först bort och förlik dig med din broder och kom sedan och offra din gåva." Matt 5: 23-24. Fastän detta skriftställe häntyder till den ceremoniella lagen innehåller det dock en princip vilken den nya tidsfördelningen ej förändrar. Altaret var den plats dit de gudfruktiga Israeliterna kommo med sina offer, då de ville närma sig Gud. Kristus lärde att, då de sålunda närmade sig Gud, måste de först förlika sig med sina bröder—med varandra, emedan hela nationen ansågs som bröder. Likaså måste även vi, då vi komma till Gud för att få våra synders förlåtelse, bekänna våra brott för dem vi förorättat och bliva förlikta. "Den, som fördöljer sina överträdelser, honom går det icke väl; men den, som bekänner och övergiver dem, han får barmhärtighet." Vi kunna ej fördölja våra synder för Gud, men vi kunna understundom fördölja våra brott för människor; men i vilket fall, som helst är det nödvändigt att bekänna dem om vi skola få förlåtelse från Gud.

Men det är ej nog med att bekänna sina brott, man måste även, om man förorsakat någon skada eller förlust ersätta skadan så långt som möjligt. Kristus befallde förlikning med vår broder. Om man t. ex bedragit någon på en viss summa penningar, är det kanske nödvändigt att bekännelsen åtföljes av nämnda penningesumma för att bliva förlikt. Understundom finnes dock tillfällen då det är omöjligt att gottgöra allt vad man brutit, det är mycket, som ej kan ersättas med penningar, såsom t. ex. om man kränkt andras goda namn, deras heder eller karaktär. Den skyldige kan bekänna och bittert ångra, men möjligtvis är det allt, som kan göras. Men då man är villig att göra det rätta antager Gud viljan för handling om förmågan tryter.

Till en sann bättring hör även att förlåta om någon brutit emot oss. Om den ångerfulle finner, att han hyser bitterhet i sitt hjärta emot någon, som förorättat honom, måste han få dessa känslor undanrödjda och förlåta från hjärtat. "Men om I icke förlåten människorna deras överträdelser, så skall eder Fader icke heller förlåta edra överträdelser. Om I förlåten människorna deras överträdelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder." Matt. 6: 15, 14. Alla syndiga vanor måste uppgivas; all bitterhet, hat och fiendskap undanrödjas.

Att tillmötesgå de förutnämnda vilkoren frälsar ej; men det bereder vägen, så att det ödmjuka hjärtat, då det är villigt att tillmötesgå Guds fordringar, kan emottaga himmelns ljuva frid och fröjd.

Vägen är nu öppen så att den botfärdige har tillträde till nådens tron. Han måste bedja om sina synders förlåtelse. "Bedjen och eder skall varda givet." Matt. 7: 7. "Ty var och en, som åkallar Herrens namn, skall varda frälst." Rom. 10: 13.

Våra böner måste åtföljas av tro. Bättring till Gud och tron på vår Herre Jesus Kristus. (Apg. 20: 31.), äro villkoren för ernåendet av frälsningens välsignelse. En sann bättring gör det möjligt för själen att tro, men utan den kan hon ej komma till en sann och levandegörande tro, den tro på Herren, som emottager frälsningens nåd och gör det möjligt för den Helige Ande att komma in i hjärtat och omskapa det samma. Käre läsare, om du ej är ett Guds barn sök Herren nu. Fatta ett fast beslut att, av hela ditt hjärta, vända dig till honom, åtlyda alla hans befallningar, och ställ dig Guds ords föreskrifter till efterrättelse, så skall han omskapa ditt hjärta och du skall finna att han gör dig i sanning till en "ny skapning," så att "allt bliver nytt." Du kommer då att hata och avsky det, som är syndigt och älska det, som är gott och rätt. Förutan denna nya födelse, kan ej, den i synden fallne "se Guds rike."

L. P. Peterson

HELGELSE.

Forts. fr. föreg. n:r.

Verkar hjärtats rening.

Vi sade i vår förra uppsats att helgelsen är det andra nådeverket i Guds frälsningsplan, vilket vi bevisade med Guds ord. Nu kommer frågan: Vad gör detta nådeverk för oss? Om vi visste att det fanns ett sådant nådeverk, men ej, i Bibeln, kunde finna ut vad det gör för oss, då vore vi i ovisshet om dess gagn, och bleve ej särdeles ivriga att söka erhålla erfarenheten. Ordet gör det tydligt för oss vad helgelsen gör, för den allaredan rättfärdiggjorda människan. "Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne, på det att han skulle helga henne, efter att hava renat henne i vattnets bad genom Ordet, på det att han skulle för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig." Ef. 5: 25—27.

Helgelsen är en rening — rening från de köttsliga och syndiga böjelser, som ännu äro kvar efter en person blivit rättfärdiggjord. Rening är lika nödvändig som förlåtelse. "Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet. " 1 Joh. 1: 9. Reningsmedlet är Jesu blod. "Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd." 1 Joh. 1: Detta är skrivet av aposteln Johannes; men även aposteln Paulus säger, eller gör det ännu tydligare, att det finnes en rening icke allenast från yttre synd, men även från all dess besmittelse: "Men fridens Gud själv helge eder till hela eder varelse, och hela eder ande, själ och kropp varde behållna ostraffliga vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse. Trofast är den, som kallar eder, han skall ock göra det." 1 Tess. 5: 23, 24.

Hemligheten av att bevaras i renhet in för Gud, ligger i att vara uppfylld med Anden. Helgelsen utdriver det köttsliga från människohjärtat och den Helige Ande tager sin boning där. Jesus bad: "Icke beder jag att du skall taga dem bort ifrån världen, utan att du skall bevara dem från det onda." Hur saligt att våra hjärtan kunna vara en ren boning för den Helige Ande! Om det vore möjligt att få ett rent hjärta utan den Helige Andes inneboende så vore det ej möjligt att bliva bevarad, mitt ibland detta vanartiga släkte, utan honom. Guds Ande bevarar från synd och även från all falsk lära.

Det finnes människor som ej förstå Bibelns lära om helgelsen, och det finnes andra vilka förneka läran om att ett människohjärta kan bliva rent från all benägenhet till synd i detta livet; men O, huru villiga vi borde vara att emottaga både läran och erfarenheten! och huru tacksamma vi borde vara att Jesus Kristus kan fullkomligt frälsa oss till och med från den fiende som finnes i vårt eget hjärta—den medfödda syndiga naturen. Nu, då vi hava framhållit läran om löftena om helgelse för den pånyttfödde kristne, önska vi att vart och ett Guds barn, som läser detta, men som ej ännu har en erfarenhet av helgelse, måtte med den Helige Andes hjälp se sitt behov av hjärtats rening. Förnimmelse av att du behöver den, skall sporra dig till mer allvar uti att söka erfarenheten. Älskade läsare, giv akt på apostelns förmaning: "Då vi nu hava dessa löften, mina älskade, så låtom oss rena oss från all köttets och andens besmittelse, fullbordande helgelse i Guds räddhåga. "2 Kor. 7: 1. Och var och en som har detta hopp till honom (att vi skola se honom såsom han är), han renar sig, såsom han är ren. " 1 Joh. 3: 3.

Denna rening gör att Guds barn kunna

bära en rikligare frukt. "Var och en (gren i Kristus) som bär frukt, den renser han, att den må bära mera frukt." Joh. 15: 2. Efter reningen i helgelsen, skola vi icke bära en ny slags frukt, utan "mera frukt" av samma slag. Då vi först äro inympade i Kristus, bära vi kärlekens frukt, men då vi bliva helgade bära vi den fullkomliga kärlekens frukt. I rättfärdiggörelsen hava vi glädje, men i helgelsen hava vi en fullare glädje.

Verkar enhet.

"Helga dem i sanning, ditt ord är sanning....Men icke för dessa allenast beder jag, utan för dem, som genom deras ord skola tro på mig; på det att alla må vara ett, såsom du, Fader i mig och jag i dig, att och de må vara ett i oss, på det att världen må tro, att du har sänt mig." Joh. 17: 17-21. Köttslighet verkar skillsmässa (1 Kor. 3: 1-3). Det är helgelsen, som borttager den köttsliga, stridiga naturen ur hjärtat, och de i hjärtat rena, bliva ett. "Att alla må vara ett, såsom du, Fader, i mig och jag i dig, att och de må vara ett i oss," sade Jesus. Sådan öm, helig enhet kan ej tilltvingas; människorna måste först bliva förenade med Gud, innan de kunna bliva till ett med hans barn. Det är den Helige Ande, som borttager de syndiga böjelserna från hjärtat och döper de troende till en fullkomlig enhet i Jesu kropp, som är församlingen. "Men jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herre Jesu Kristi namn, att I fören alla samma tal, och att inga söndringar finnas bland eder, utan att I ären fullkomnade i ett sinne och i en mening." 1 Kor. 1: 10.

Ty både den, som helgar, och de, som äro (Eng. över.) helgade, äro alla av en, varför han ock icke skämmes att kalla dem bröder." Ebr. 2: 11. Jag önskar inprägla i läsarens sinne, den stora vikten av att Guds barn bliva ett "på det världen må tro, att du (Fadern) har sänt mig, (Jesus)." Detta är den orsak som Jesus giver för sin allvarliga bön om sina lärjungars och andra troendes helgelse. Och dock finnes det en del människor, som i sitt oförstånd säga att det ej gör någon skillnad, antingen vi hava detta enhetens samfund eller ej. Enhet är av stor vikt för vår eviga lycka. Det finnes många skriftställen, som tydligt bevisa att det måste vara fullkomlig enhet och kärlek Älskade läsare, måtte du förstå hur viktigt det är! Aposteln Paulus säger: "Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att vandra värdigt den kallelse varmed I haven blivit kallade med all ödmjukhet och saktmodighet, med långmodighet fördragande varandra i kärlek, vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band. En kropp och en Ande, såsom I ock haven blivit kallade i ett eder kallelses hopp, en Herre,en tro, ett dop, en Gud, och allas Fader, som är över alla, genom alla och i alla!" Ef. 4: 1-6.

Giver andlig kraft, som skickliggör människan att verka för Herren.

"Och då han kom tillsammans med dem, bjöd han dem att icke avlägsna sig från Jerusalem utan förbida Faderns löfte,....Ty Johannes döpte i vatten, men I skolen varda döpta med den Helige Ande, icke många dagar härefter.....Men I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer över eder, och I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judéen och i Samarien och intill jordens ände." Många äro nöjda med att hava naturlig begåvning; andra söka sin styrka uti att vara allvarliga och nitiska, under det kraften och smörjelsen från den Helige Ande blivit försummad. Jesus utförde sina kraftiga gärningar genom den Helige Ande och efter han uppfarit till himmeln, sände Fadern den Helige Ande till jorden för att fortsätta dessa gärningar. Den Helige Ande behöver mänskliga redskap att verka genom. Folk som äro uppfylda med den Helige Ande äro de redskap genom vilka Gud kan uppenbara sin makt. Se huru apostlarna voro frimodiga och mäktigare i arbetet för Gud efter de mottagit den Helige Ande, på pingstdagen, än förut.

Guds Ande bevarar ej blott från allt ont, men giver även kraft till goda och kraftiga gärningar. Gud är ej så intresserad uti att hava män och kvinnor med mycken lärdom och naturlig begåvning, (fastän dessa gåvor i sig själv äro goda) för att utföra sitt verk, som han är att hava folk uppfyllda med den Helige Ande. Jesus önskade icke att hans lärjungar skulle gå ut att verka, efter hans död,innan de blivit beklädda med kraft ifrån höjden. Vi läsa om huru de, efter de blivit helgade på pingstdagen, hade frimodighet till att vittna om Jesus, till och med om de blevo hudflängda och hotade med döden. Se Petrus, som hade förnekad Jesus, av fruktan, hade, efter han blivit helgad, frimodighet att betyga inför den församlade folkskaran: "Honom (Jesus)..., haven I tagit och genom orättfärdiga händer fastnaglat och dödat o. s. v. Hans ord gåvo dem ett styng i hjärtat och omkring tre tusen själar blevo frälsta.Vi läsa om huru helbrägdagörelse och under verk skedde genom män, som hade anammat den Helige Ande. Forts.

Micala Simonsen.

UTVÄLJEN.

Kristendomen är helt och hållet ett frivilligt val. Gud säger i sitt ord: "Utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna." Du kan icke göra en människa till en kristen med mindre hon själv vill det, lika litet som du kan göra en jordbrukare eller jurist af en gosse utan att han själv vill det. Jag har en son tjugoett år gammal, som jag önskar göra till en jordbrukare. Jag resar ut till landet, köper fem hundra tunnland jord av allra bästa slag, sätter upp gården med kreatur och redskap, bebygger den och överlämnar den åt min son med orden: "Där har du gården, bliv nu en jordbrukare." Men gossen tillbringar sin tid i staden, strövande omkring på gator och torg. Han reser ej ens ut till gården och beser den. Nå, kan jag göra en jordbrukare av honom? Huru skulle man kunna göra en jordbrukare af en gosse, förrän han själv väljer det yrket?

Jag misslyckades, när jag ville göra min son till en jordbrukare—nu vill jag försöka göra honom till en jurist. Jag skall hyra en kontorslägenhet åt honom, förse den med de bästa böcker i lagvetenskapen och överlämna den åt min son. Men gossen stänger dörren, stoppar nyckeln i fickan och går till klubben, där han tillbringar sin tid Skall jag kunna göra en jurist av honom? Huru kan väl någon göra en jurist av en gosse, förrän han själv väljer det yrket?

Men antag att jag har en son, som själv valt att blifva jordbrukare. Jag säger till honom: "Min son. Jag är mycket ledsen, men jag har varken jord eller redskap eller hus att lämna dig." Han går ut på landet till en gammal jordbrukare och säger:"Kan ni använda en okunnig stadspojke för hans kost, till dess han har lärt sig att sköta ett lantbruk. Jag önskar bliva en jordbrukare." Han får plats hos jordbrukaren. Snart är han den bäste karlen på platsen; jordbrukaren litar fullkomligt på honom. Snart överlämnar han hela gården till den unge mannen och flyttar själv till staden; och inom några få år är gossen själv ägare till gården och den bäste jordbrukaren i trakten. Han valde att bliva jordbrukare och blev en duglig sådan.

Antag att en gosse väljer att bliva jurist. Han går till en gammal jurist och beder att få plats på hans kontor, som renskrivare och stenograf. Varje ledig stund hänger han över sina böcker; hans kinder bliva blekare och hans ögon mer glänsande. Efter en tid börjar den gamle juristen överlåta en del af affärerna åt den unge mannen, och göromålen ökas. Ännu litet längre fram säger den gamle juristen till honom: "Jag börjar bliva gammal; jag behöver en kompanjon, och jag har utsett dig därtill." Och inom några år är han den skickligaste juristen i staden. Han valde att bliva jurist och han blev en duglig sådan.

Antag att du vill göra en människa till en kristen. Avlöna en predikant, för hennes räkning, sätt igång en söndagsskola åt henne, giv henne en Bibel. Varenda människa i detta land skulle vara en kristen, ifall detta kunde göra henne till en; ty varenda människa har en predikant, en söndagsskola och en Bibel, om hon önskar dem.

Men antag att en människa själv väljer att bliva en kristen. Då kan hon falla på sina knän, bekänna sina synder, lämna sitt hjärta åt Gud och bliva en kristen, även om det icke funnes en kyrka, en predikant eller en söndagsskola inom ett tusen mils omkrets. Det är ett fritt val. Väljen i dag, vem I viljen tjäna. —Sam Jones.

Har du någonsin tänkt på huru glad det gjorde dig då någon talade några vänliga ord till dig när du var i bekymmer?

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter May 14, 1907, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör

C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 cts.
För ett halvt år . . . . 40 cts.

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och gö as betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt ær

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre

Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni

Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Ett Guds barn är försvarslöst, vad sann rätt angår; ty det hämnar sig ej självt, utan överlämnar dommen till Den, som rätt dömmer.

◆◆◆

Se jag sänder eder, säger Jesus, såsom får mitt ibland ulvar. Och för att kunna komma väl igenom måste vi följa de råd och villkor Han oss givit; nämligen: Förvärven edra själar genom edert tålamod; varen kloke såsom ormar och menlösa såsom duvor.

◆◆◆

Fåret är en träffande sinnebild av en sann Kristi efterföljare. Jesus själv upplät ej sin mun när han led; liksom fåret ej upplåter sin mun om någon slår eller till och med dödar det, således led Jesus intill döden, och många tusenden av hans lärjungar hava följt hans exempel.

◆◆◆

Vår listiga fiende tager ofta anledning av omständigheter, som genom hastigt påseende, tyckes för den kristne vara skadliga; men dessa vare sig klander, otacksamhet avund, hat, falskt rykte, o. d., äro just vad som är behövligt: dessa prövningars låga är oumbärlig för guldets renande; ja, något mera dyrbart än det förgängliga Guld eller silver frambringas och därför säger Aposteln: "Hållen det för all glädje när I råken uti mångahanda frestelser, vetande, att eder bepröveIse i tron verkar tålamod.. på det att I mån vara fullkomliga och hela och icke hava någon brist.

◆◆◆

Kära Broder och Syster, om du är frestad, kom ihåg Jesus var frestad i allting; Han kan hjälpa. Om man beljuger dig och misstyder dina uppsåt och ringaktar dina ansträngningar och försök att föra världen till Kristus; kom ihåg Jesus blev missförstådd, ja räknad bland förbrytare och led oskyldigt för skyldiga. Vi äro alltför benägna att se på de medel som Gud använder för vår luttring istället för att se framom dessa och beskåda de ljuvliga fridsfrukter, som frambringas. (Från Danska Bibel övers.) ur Jobs bok: "Ty han känner den väg, som ligger framför mig; prövar han mig, går jag ut såsom guld....När man trycker dig ned, då säger du "uppåt."'

LOKALA MEDDELANDEN.

Vi hava erhållit brev från Bro. Hjalmar Hansen som är hos Bro. E. H. Ahrendt i Rice Lake, Wis. Han omtalar att de haft ett härligt tältmöte i närheten av Earl, Wis. varest tio sökte Herren för frälsning; nitton blevo döpta, och unjefär tio ämnade snart låta döpa sig.

De ämnade flytta sitt tält till Cumberland, Wis. och hålla en serie möten där.

◆◆◆

Syster Micala Simonsen har rest till Colfax, Wis. för att besöka en syster som är nära dödens port, och som behöver våra förböner.

◆◆◆

Syster Julia Anderson, som haft hand om bokförningen, har rest till sitt hem i Milan, Minn. för att besöka sina anhöriga. Hon väntas tillbaka om tre veckor.

◆◆◆

Detta är den tid på året då göromålen i tryckeriet ej äro så trängande, vilket gör det möjligt för arbetarna att komma ifrån och taga litet vila, vilket de så mycket stå i behov av. Efter deras återkomst komma de att känna sig bättre istå ndsatta att emotstå arbetets ansträngning.

◆◆◆

Tvänne äldre personer hava nyligen anlänt, och blivit intagna i de Ålderstignas Hem.

◆◆◆

De exemplar av boken "Tro, Haab og Kärlighed" som blivit förfärdigade äro nu nästan slut, och vi hålla nu på att förfärdiga flera för att fylla orders som inkomma.

Det vore förmånligt för alla, som kunna. att sända efter denna bok nu och tag tid att läsa densamma, under lediga stunder Det skall ingiva nytt mod att fortsätta loppet, och föröka Guds nåd och kraft i själen.

Bertina M. Iverson.

DIN VÄG OCH MIN.

"Bären varandras bördor och fullborden så Kristi lag." Uti detta är den sanna kristendommens anda framvisad. Han, som har befallt att kasta alla dina bördor på honom, har också sagt: "En tjänare är icke förmer än hans Herre." Om vår Herre och Mästare nedlåter sig att hjälpa oss bära våra bördor, borde icke vi då villigt giva vår svage broder vår hjälp, genom att hjälpa honom bära hans börda?

Men huru kunna vi göra detta? Många synas vara förnöjda med sina goda avsikter att hjälpa om de endast kunna göra det utan någon oläglighet. Om vi aldrig gå ur vår väg, att hjälpa någon annan, komma vi icke att vara till mycken hjälp. Din väg och min väg löpa icke alltid efter samma bana. Om då min börda bliver så tung att jag dignar under dess tyngd, huru kan du räcka någon hjälp utan att du för en kort tid försakar din väg och kommer över till min? Ävenså, om jag önskar att hjälpa dig, måste jag komma dit du är.

De flesta människor i världen önska att vara till nytta för sina medmänniskor om det ej kostar något. Att bidraga till det allmänna goda är behagligt, känslan av att hava bidragit till en annans lycka är en behaglig känsla, men den fordrar sitt pris. Uppoffrandet av vår egen väg på ett eller annat sätt—våra egna önskningar, förnöjelser, bekvämligheter,—möter oss vid ingången av varje tjänst som vi önska att göra. Alla människor vandra icke vår väg, och godhetens väg måste göra många vidsträckta omvägar bort från sin egen bana.

Hilda U. Johnson.

FRÅN ARBETSFÄLTET.

Lökken, Danmark, Juli 23:e 1914.

Våra sommarmöten äro nu avslutade men minnet från dem är odödligt.

Herrens välsignelse flödade ned till oss och våra själar upplivades. Halleluja!

Jag var i Småland, Sverige, från den 16:e till den 19:e Juni. Det var en uppmuntran för mig att träffa vår kära syster Lunn igen. Hon har ju kämpat för Guds sak, i Blackstad.

Broder Simonson hade hållit en serie möten innan jag kom, varuti Systrarna Lunn och Anna Johnson varit honom behjälpliga.

Mötena voro ej utan välsignelse, men framtiden skall möjligtvis uppenbara härliga resultat.

Härifrån reste jag till Göteborg tillsammans med Bro. Simonson, varest vi träffade vår älskade Broder Forsberg, som kom på skeppet från Danmark. Vi reste sedan tillsamman till Göta, där mötena begynte nästa dag, den 21:e Juni. Det var en verklig vederkvickelse för oss att vara tillsammans med de kära Guds barn i Göta. De bevisade oss mycken kärlek och välvilja. Herren skall belöna dem.

Mötena voro mycket välsignade av Gud. Ljus gick upp för många. En del sökte Gud för helbrägdagörelse, och tvänne för frälsning. Vi hade ett mycket härligt anordningsmöte vari en del glada troende deltogo. Åtta blevo döpta i Göta älv. De närvarande predikanterna voro bröderna Renbeck, Forsberg och undertecknad, samt Systrarna Betty Miller, Julia Borg, Anna Johnson och Sara Johnson.

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

Gud använde Bro. Anderson och flera av bröderna i Göta till mycken välsignelse under mötena. Guds församling i Göta har nu mottagit Bro. Forsberg, som predikant. hos dem. Bro. Anderson är föreståndare. Låtom oss bedja mycket för dem.

Mötena här i Danmark begynte i Pandrup den 5:e Juli och avslutades förliden Söndag här i Lökken

Några syskon från Köpenhamn, Ronders, Norge och Sverige och andra platser voro nävarande. Härliga segrar blevo vunna för Guds sak i Danmark.

Söndagen den 12:e invigdes den nya möteslokalen i Hjörring. Mycket folk voro samlade och Guds Andes närvaro förnams, på ett kraftigt sätt, i mötena.

Nyhets-tidningarna hava skrivit åtskilligt om oss på den senare tiden, men vad de skrevo om invigningen var gunstigt. Den följande lilla uppsatts är tagen från "*Politiken*," vilken haft så mycket att göra med øss under den senare tiden:

En jendöparkyrka.

"Ni minnes den där unge amerikanaren Morris Johnson kallad "Profeten från Lökken," som på sin tid, väckte stor uppmärksamhet över hela landet, genom att döpa en del människor i Västerhavet. På den senare tiden har hans församling förökats betydligt, och i går invigde Profeten en ny kyrka i Hjörring; den är uppbyggd genom frivilliga bidrag från hans församling.

Förföljelsen emot oss här i Danmark har nu avslutat så att de hava ej något ont mera att säga i tidningarna. När Gud är med oss, vem kan vara emot oss?

Vi förvänta härliga segrar i vårt väckelsearbete till vintern.

Förliden Söndag hade vi en härlig dag i Lökken. Tre blevo döpta i Västerhavet.

Där vilar en skuld på samlingslokalen i Hjörring och om det är någon som vill hjälpa oss skola vi vara mycket glada däröver. Bidrag kunna sändas till Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn., eller till Bro. Renbeck's eller min adress här i Danmark Gud älskar en glad givare Vi förtösta oss på att I framdeles bedjen för oss.

Eders ringa Broder, Morris C. Johnson,
Toftegade, Hjörring, Danmark. Europe.

UTDRAG FRÅN PREDIKNINGAR UNDER FÖRSAMLINGSMÖTET I EDMONTON, CANADA.

AV CHAS. GRANT.

Gud kallar alla, som äro frälsta, till att predika, icke allenast genom att leva ett heligt liv, men till att vittna om Guds underbara frälsning bland våra medmänniskor, med den gåva Gud har givit oss. Men Gud kallar, dugliggjör och avskiljer, särskilda män och kvinnor, som giva hela, eller en del av sin tid, till predikoämbetet De måste vara frälsta, eller rättfärdiggjorda och helgade, hava en stadgad erfarenhet, måste leva ett rent och heligt liv, så att dem de umgås med kunna hava förtroende till dem. Paulus blev underbart frälst, och när Gud frälsar någon utför han underverk. Gud kallade Paulus till att predika och dem, som blevo omvända under hans verksamhet var han en herde för. Ej under att de älskade honom. Paulus kallade de äldsta i Korint tillsamman, han hade en stor börda på sitt hjärta för dem; förmaningen han gav dem var: Vakten eder själva och hela hjorden, föden Guds församling. Han menade församlingen, som Jesus byggde. Själen har aptit lika väl som kroppen; Själar äro hungriga.

—*Reardon.*

Vi måste lära de små , ty de måste taga upp arbetet af denna reformation när vi gå undan. Vi måste hava order. I söndagsskolan måste vi, för det första, hava en föreståndare, hava en viss tid satt, hava lärare; och de måste vinna de små till sig, giva dem ett gott exempel så att de kunna vinnas för sanningen. Lärare böra hava särskilda möten att samtala över och bedja Herren att inspirera Söndags-Skolläxan: Vi måste studera ut metoder så att de små få intresse och glädje ibland de troende, annars skola de söka sin glädje och tillfredsställelse någon annorstädes. —*Gray*.

Allt vad vi göra måste göras för att förhärliga Gud. Därför rättfärdiggör, helgar, och helar Herren oss; Om vi göra allt till att förhärliga hans namn, skola vi bliva framgångsfulla Kristna i detta livet.. Jesus är densamme idag, som när han var här på jorden: Han helade folket av alla slags sjukdomar då, han gör detsamma idag. Han botar de sjuka, blinda få sin syn. halta gå, även de döda uppväcker han; allt sker på det hans namn må förhärligas.

—*Susag.*

Guds nåd är stor nog för alla de fordringar Gud har på oss. Vi äro icke slavar under lagen. Gud har nedskrivit frihetens fullkomliga lag i våra hjärtan; Vi måste taga oss tillvara så att vi lyda denna lag. Guds kärlek är oljan, som smörjer våra hjärtan, så att det går lätt att göra Guds vilja. Om trätor, söndringar och baktal, finnes ibland oss då är det denna olja, som fattas. En är vår Mästare och Herre endast en, och det är Jesus och vi äro alla bröder. Kristus, mannen, som Bibeln omtalar, är den störste man som har levat på jorden. Vi kunna tro på hela Bibelns sanningar och ej ändå vara en kristen. Kristus måste födas uti våra hjärtan, så att säga, han måste taga sin boning där. Bibelns Ord är sanning och det är ett gott prov att den inehåller 68 böcker, skrivna under en tid av ungefär 3,000 år och de, som hava skrivit den äro alla eniga om de sanningar den innehåller. Det finnes ej några motsägelser i denna underbara bok. Det andra beviset är inflytandet Ordet har haft över nationerna. Det 3: e. Inflytelsen den har över karaktären och livet hos dem, som tro den. Det 4: e. Män, genom sin egen visdom, kunde ej nedskriva en sådan bok.

Helgelse är en biblisk lära. Jesus bad för sina lärjungar att de måtte bliva helgade. Det är Guds vilja "Eder Helgelse." Det är en välsignad erfarenhet, emedan det renar hjärtat: "Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud. Jesus utgöt sitt blod utanför stadsporten för folkets helgelse. Gud gjorde ej någon skillnad mellan judar och hedningar. Helgelsen gjorde och gör alla Guds barn till ett. Vi kunna icke helga oss själva. Gud måste göra det; Det är ett ögonblicks verk. Det är en erfarenhet, som vi mottaga efter rättfärdiggjörelsen.

Gud är vår Fader, Jerusalem är vår moder. Vi måste födas av denna familj för att bliva deras barn. Deras barn äro lydiga. Gud är helig, så äro även hans barn; de äro ostraffliga lysande ljus, så att deras omgivning kan se dem; en del av dem äro uppe i himmeln; men en del av dem äro ännu på jorden. Hela familjen, både i himmelen och på jorden äro kallade efter deras Fader; familjeregistret är i himmeln: När vi födas på nytt upptecknas våra namn i annalerna där. Guds barn äro icke främlingar och gäster i Guds hushåll. Detta hushåll, eller denna familj, är Guds församling. —*Tallen.*

Guds predikanter böra ej vara tröga i deras verksamhet. De måste leva så att deras omgivning har förtroende till dem. De måste vara ödmjuka. Huru få de ödmjukhet? Ibland få de det genom förmaning, när de behöva den, och ibland få de förmaning och tillrättavisning utan anledning och det hjälper dem att bliva mera ödmjuka. De måste ikläda sig ödmjukhet så att de må få nåd till att föda och vara ett exempel för hjorden. Människor måste hava någon att hava förtroende för, att kunna bekänna sina fel till, så att de kunna få seger över synden. Predikoämbetet är det högsta ämbete en människa kan uppnå i denna världen. —*Susag.*

Varför äro en del människor motståndare till sanningen? Emedan deras hjärtan äro onda. Deras hjärtan äro icke rätt i Guds åsyn; Sanningen behagar dem icke.

Människofruktan. De frukta för släktingar och vänner, de våga ej erkänna den, de älska. Att bliva prisade af människor mera än av Gud. Deras religiösa nit eller affärsställning gör dem till motståndare. De älska mörker mera än ljus, att deras gärningar ej må bliva uppenbara.

——*Reardon.*

Nöjen är något som ungdomen frågar efter, och även en del troende unga vilja veta, vilka nöjen de kunna deltaga uti. De bekanta bröderna Wesleys moder, Susanna Wesley, gav på denna fråga följande svar: "Vill du avgöra, vilka nöjen äro syndiga eller ej, så följ denna regel: Allt det, som grumlar din känsla och tanke, allt som gör ditt samvete mindre känsligt för synden, allt som skymmer Guds närhet för dig och hindrar din förtröstan på honom, allt som förtager dig smaken för andliga ting och hindrar ditt böneumgänge med honom, korteligen allt som befordrar köttets välde över Anden, det är för dig syndigt, huru oskyldigt det än i och rör sig kan synas. Utv.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

VÅRA KROPPARS HELANDE INNEFATTAS I FRÄLSNINGSPLANEN.

"Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktad av Gud och pinad. Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull, näpsten var lagd på honom, att vi måtte få frid och genom hans sår bliva vi helade....Ja, av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bliva mättad; genom sin kunskap skall han, den rättfärdige, min tjänare göra många rättfärdiga i det han bär deras missgärningar." Jes. 53: 4—11. Dessa skriftställen äro en profetia om Kristi första ankomst till jorden för att, enligt Faderns vilja, utföra frälsningsplanen. På samma gång som Jesus skulle rättfärdiggöra människorna, påtaga sig deras synder och giva dem frid, så skulle han även vara deras läkare. Profeten Malaki skådar i Anden, framåt till tidens fullbordan då Jesus skulle komma och säger: "Men för eder, I som frukten mitt namn, skall rättfärdighetens sol gå upp, med läkedom under sina vingar. Då skolen I slippa ut och hoppa såsom kalvar, som varit instängda i stallet" Mal. 4: 2. David talar om det samma och säger: "Han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister." Psa. 103: 3.

Då tiden var fullbordad kom Jesus till jorden, för att utföra Guds plan, det fullkomliga frälsningsverket, helbrägdagörelse till både själ och kropp. Vi läsa om honom: "Men när det hade blivit afton, förde de till honom många besatta; och han drev ut andarna med sitt ord, och alla sjuka botade han, på det att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, som sade: "Han tog på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han." Matt. 8: 16, 17. En tid efter Jesus uppfarit till himmelen, framträdde aposteln Petrus en gång i en folksamling och vittnade sålunda: "I kännen det ordet, som han har sänt till Israels barn, bebådande frid genom Jesus Kristus, som är allas Herre, det tal, som har utgått över hela Judéen begynnande från Galiléen, efter den döpelse, som Johannes predikade, om Jesus av Nasarett, huru Gud har smort honom med den Helige Ande och kraft, han som vandrade omkring och gjorde väl och botade alla, som voro överväldigade av djävulen, ty Gud var med honom." Apg. 10: 36—39. Det är nog många människor, som medgiva att Kristus botade sjukdom och skröplighet, då han vandrade på jorden, men de påstå likväl att helbrägdagörelsens, och underverkens tid är, för länge sedan, förbi. Käre läsare, följ med mig en liten stund, så skola vi rannsaka det eviga sanningens Ord.

Jesus säger: "Jag säger ock dig, att du är Petrus; och på denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke varda henne övermäktiga." Matt. 16: 18. I Apg. 2: 47, läsa vi att, "Herren förökade var dag församlingen med dem, som blevo frälsta." Härav se vi att Kristus har fullbordat byggandet av sin församling, och att dödsrikets portar icke skola vara henne övermäktiga; detta tvingar oss att tro, att efter Kristus hade byggt sin församling, så har den varit beståndande intill nu och skall bestå i all evighet. Amen.

Med dessa sanningar för ögonen skola vi nu fortsätta: "Han har och satt somliga till evangelister och somliga till herdar och lärare för de heligas fullkomnande, till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbyggelse. Ef. 4: 11: 12. "Men åt var och en gives Andens uppenbarelse till gagn. Ty åt en gives genom Anden att tala vishet, åt en annan att tala kunskap, efter samme Ande, åt en annan tro genom samme Ande, åt en annan gåvorna att bota sjuka genom samma Ande, åt en annan kraftverkningar, åt en annan profetia, åt en annan bedömande av andar, åt en annan åtskilliga slags talande med tungor, åt en annan uttydningen av det med tungor talade. Men allt detta verkar den ene och samme Anden, utdelande åt var och en sitt, såsom han vill. Ty likasom kroppen är en och har många lemmar, men alla lemmarna i kroppen, fastän de äro många, äro en kropp, så är det ock med Kristus....Och Gud har satt i församlingen först apostlar för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan verkande krafter, sedan gåvorna att bota sjuka, att undsätta behövande, att styra och att på åtskilliga sätt tala med tungor." 1 Kor. 15: 7—28. Dessa skriftställen äro tillräckliga att överbevisa var och en ärlig själ, att det finnes läkedom i Guds församling, då Gud har insatt medlemmar, med de olika nådegåvorna och bland dessa gåvan att helbrägdagöra, ty likasom Gud har sammansatt lemmarna i vår kropp, så har han även satt de olika slags gåvorna i församlingen. Att säga att Gud ej har dessa gåvor i församlingen vore liktyndade med att säga att vår naturliga kropp ej hade samma lemmar nu, som då Gud skapade den; eller att Guds församling ej bestått sedan Kristus byggde den. Ett sådant påstående, vore att åsidosätta Guds ord, som säger, att dödsrikets portar icke skulle vara henne övermäktiga. Församlingen är sammansatt av de olika lemmarna med de olika gåvorna; det heter ej att Gud *skall* sätta dem där; men att han *har* satt dem där. Jakob säger: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta, och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom; även om han har begått synder, varder det honom förlåtet. Bekännen därför, för varandra, på det att I mån varda helade. En rättfärdig mans bön förmår mycket, då hon är i verksamhet." Jak. 5: 14—16.

Jesu sista ord, till sina lärjungar, innan han uppfor till himmeln voro: "Men dem, som tro, skola dessa tecken åtfölja: I mitt namn skola de utdriva onda andar, de skola tala med nya tungor; ormar skola de bära, och om de dricka något, som är dödande, skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola bliva helbrägda." Mark. 16: 17. 18 En tid därefter gingo Petrus och Johannes upp till templet vid ett visst tillfälle. "Och där bars en man, som hade varit ofärdig ända från moderlivet, vilken de var dag satte vid den tempelport, som heter den sköna, att han skulle begära allmosa av dem, som ingingo i templet. När han fick se Petrus och Johannes, som ville gå in i templet, bad han att få en allmosa. Då fäste Petrus och Johannes ögonen på honom och sade: Se på oss! Och han gav akt på dem. Då sade Petrus: Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig: I Jesu Kristi Nasaréens namn, stå upp och gå! Och han fattade honom vid högra handen och reste upp honom, och strax blevo hans fötter och fotknölar stärkta, och han stod och gick och följde dem in i templet, gick och sprang och prisade Gud." Apg. 3: 2—8. Då folket fick se detta uppfylldes de med häpnad och bestörtning. Då Petrus såg det, svarade han folket: I män av Israel! Varför undren I häröver, eller varför fästen I ögonen på oss, likasom hade vi av egen kraft eller gudaktighet åstadkommit, att denna går? Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus ....Och genom tron på hans namn har hans namn stärkt denne, vilken I sen och kännen; och tron, som är genom honom, har nu givit honom denna fulla hälsa i allas eder åsyn." v. 12- 16. Detta underverk skedde genom tron på Jesus Kristus, efter han dött, uppstått och farit till himmeln Vi läsa I Ebr. 13: 8. "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet" och de samma slags gärningar, som han gjorde då han var här på jorden i synlig måtto gör han därför även i vår tid. Välsignat vare Herrens namn! Han önskar att vår kropp måtte vara frisk och sund likaväl, som vår själ. 3 Joh. 1, 2, och hos honom finnes "ingen förvandling....eller någon växlingens skugga." Jak. 1: 17. Han har lovat att vara med sina barn intill världens ände. (Matt. 28: 20.), och att vara mitt ibland dem. (Matt. 18: 20.) Om vi nu erkänna att Gud har en församling på jorden i vår tid (Matt. 16: 18), så måste vi även erkänna att Kristus är med den. (Matt. 28: 20.) och att han är densamme i går och i dag och i evighet (Ebr. 13: 8.); och att dessa tecken skola åtfölja dem, som tro, (Mark. 16: 17, 18; Luk. 10: 19; Matt. 10: 7, 8.). Dessa tecken skola följa även i vår tid.

Måtte dessa rader vara till välsignelse

för någon, som är sjuk och lidande. Kristus säger att han har omsorg om oss, och hans uppdrag är att helbrägda all sjukdom och skröplighet. Om du ej är ett Guds barn och är sjuk, och din framtid ser mörk ut, så vänd om till din Skapare, och rättfärdighetens sol skall gå upp över dig "med läkedom under sina vingar," och din framtid skall bliva ljus både här i världen och sedan i all evighet. Amen. H. Stay.

PÅ VINGAR.

Smältdegeln.

En gång blev jag förd in i ett litet rum, i vars ena hörn var en glödande smältugn. Jag hade aldrig sett en så het ugn. Rätt som det var togo arbetarna ut en smältdegel, som var glödande och vars innehåll var vitt av hetta.. Det tog mig icke lång tid att förstå vad det var för en plats eller att förutsäga vad som skulle hända. Jag hade kommit in på en plats, där man smälte guld och, som, ehuru ganska lysande, dock icke var fullkomligt rent. Jag såg när detta guld lades i degeln och väntade, tills degeln fördes in i ugnen, och det dröjde icke länge, förrän guldet togs ut igen långt mera skinande och rent än när det fördes in i den heta ugnen.

O, när jag ser Guds tjänare tagna avsides, nödställda, plågade, förföljda, förtalade och frestade, då säger jag: Ja, Herre, nu förstår jag din avsikt med allt det. Du sitter och luttrar och renar, och lyckliga äro alla de, som kastas i Kristi degel, ty deras beprövade tro skall bli dyrbarare än det förgängliga guld, som prövas i eld.

Frid efter storm.

Jag har hört att många klandra vissa evangelister och trogna predikanter därför att de "uppskaka" sina åhörare. Tack, Gud, för dessa dina tjänare! Folk behöva bliva uppskakade, världen behöfver vändas upp och ned, och hjärtat behöver vändas ut och in. Plåster, som drar behöves i vissa fall bättre än plåster som läker. Svärdet har en viss roll att spela,, och ve den, som alltid behåller det i skidan!

Vår egen erfarenhet borde lära oss att vara milda i vårt omdöme. Vi blevo väckta ur vår syndasömn på ovan antydda sätt. Vi ansågo oss själva vara mycket goda, och allt var gott och väl, tills Gud visade oss att vi voro syndare, skuldbelastade och fördömda. Vi begynte kämpa emot det uppvaknade samvetet. Murbräckan slog in dörren, men vi barrikaderade den och stodo emot Guds Helige Ande. Vi voro hart när slagna. Andens svärd genomträngde själ och ande, leder och märg. Vi blefvo besegrade. Vi anhöllo om nåd. Vi anmodade Uppväckt och Ångerfull att bönfalla inför Fridsfursten om våra själars frälsning. Med snaran om vår hals böjde vi oss vid Fridsfurstens fötter. O, den lyckliga, den outsägligt lyckliga dagen, när ljuset från hans ansikte lyste in i våra hjärtan! Då han sade frid, frid, blef detta så mycket dyrbarare, emedan stormen hade rasat fruktansvärt.

Bön och tacksägelse.

Bön bör alltid leda till tacksägelse. De två äro i verkligheten ett. "Åkallen med tacksägelse" är en skriftenlig regel. Det är skrivet om Paulus och Silas, att när de kastades i det inre fängelserummet, de lovade Gud med sång eller, såsom det egentligen bör läsas: "De bådo och sjöngo lovsånger" De började med att bedja och slutade med att prisa Gud. Betecknande nog tillägges det, att "fångarna hörde på". O, vi veta aldrig, vilka som lyssna! Det är någon på andra sidan väggen:"Väggarna hava öron." Du kan icke veta vem som tar intryck av din bön och sång. När tid och tillfälle gives, så bed och prisa Gud, och må ditt exempel följas af alla, som höra dig.

Att predika med fötterna.

En god och gudfruktig broder omtalade en gång för C. H. Spurgeon, att de hade en präktig predikant på en viss plats. "Jag är rätt glad att höra detta," sade den store predikanten, "men tala om något mer om honom." "Jo," sade mannen, "han predikar med fötterna." Spurgeon förstod genast meningen med detta och svarade, att det var bra predikanter, som predikade med händer och fötter såväl som med tungan. Gåtan är lätt löst. Med mindre vi "vandra visligt" och vandeln överensstämmer med vårt tal, så är predikantens predikan värdelös. Den är ett gäckeri. Och så är det med var och en, som bekänner sig till Kristus.

—Thomas Spurgeon.

EN BÖNHÖRANDE GUD.

En nitisk arbetare för Guds rike berättade nyligen vid ett bönemöte följande: "När jag var omkring tretton år gammal, voro böcker både dyrbara och sällsynta. Jag hade fått låna en bok i filosofi, som nu mer icke alls är använd, men som den tiden stod högt i ropet och som mycket intresserade mig. I denna bok fanns ett litet poem över bönen, som mycket slagit an på mig och som jag lärt mig utantill. Jag hade lovat att återlämna boken till dess ägare en onsdagskväll, då jag skulle gå till aftonskolan. Men när jag var färdig att begiva mig av, kunde jag omöjligt finna boken. Jag hade haft den i mitt rum endast några minuter förut, och nu var och förblev den borta. I min ängslan kom den tanken för mig: "Du har ju lärt dig den där versen om bönen — hvarför inte nu bedja, att Gud visar dig var boken finnes?" Jag gick åter in i mitt rum och föll på mina knän. Och vad fick jag känna? Jag hade knäböjt alldeles invid den bortkomna boken. Hur hade icke Herrens ord besannats: "Förrän de ropa, vill jag svara, och medan de ännu tala, skall jag bönhöra." Denna lilla enkla tilldragelse gjorde på mig ett outplånligt intryck. Bönens makt stod på ett levande sätt för min själ, och otaliga gånger har jag sedan den dagen fått erfara, att vår Gud är en bönhörande Gud." Utv.

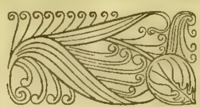
NEW YORK, N. Y.

Ett tält-möte kommer att hållas Aug 7—30. Om möjligt skriv, innan ni kommer, till Church of God Missionary Home, 2132 Grand ave, för närmare upplysning. Vid ankomsten till stationen tellefonera, 1879 Fordham. Alla välkomna. C. J. Blewitt.

Tre dagars församlingsmöte. Sept. 5, 6, 7, i Church of God Missionary Home, 2132 Grand Av. Bronx; Västra sidan, nära 181st, St. & Jerome Ave. Alldenstund dessa dagar äro helgdagar komma Guds barn, av de olika nationaliteterna, såsom Tyskar, Ryssar, Judar, Skandinaver och Engelsmän, att närvara. Ingen avgift fordras för kost eller logi. Alla äro välkomna. Tag Broadway Subway till 181 st St. Manhattan and University Ave. Car, till 181 st St. Bronx. Eller Ellevated till 155 th St. West Side and Jerome Ave, Car, till 181 st St Eller Third Av., "L" till Tremont Av., (177 St.) och Sedgwick Car till Grand Ave. C J. Blewitt.

De Ungas Avdelning.

GÖR RUM FÖR JESUS.

Jag undrar huru många gossar och flickor verkligen hava betänkt hur mycket Jesus älskar dem. Jag är viss på att om du det gjorde kunde du ej annat än älska Honom och göra allt vad du kan för att behaga honom. Jesus älskade dig så mycket att han gav sitt liv för dig. Han önskar att du, en dag, skall gå och leva med honom i det härliga hemmet i himmeln.

En dag medan Jesus lärde folket huru de borde leva, förde de till honom små barn Då Jesu lärjungar sågo det, tänkte de att det gjorde honom omak, och de näpste dem. Men Jesus sade: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke; ty sådana hörer Guds rike till." Luk. 18: 16. Det är ej att undra på om barnen älskade Honom mycket, ty Jesus älskade dem. Det gläder Honom att se barn bliva frälsta och försöka att behaga honom. Det behagar Jesus att se gossar och flickor som handla vänligt mot och förlåta varandra. Ofta försöker Satan att få dem att göra orätt. Han säger dem att de kunna hava mera förnöjelse om de icke äro kristna. Men kära barn, detta är icke sanning. Förnöjelsen i denna världen varar endast en kort tid; sedan bliver allt sorg. Men den kristne har nöjen som varar föralltid

Utan tvivel hava de barn som gå till skolan de flesta frestelser och prövningar, men Jesus är även där. Han är mäktig att hjälpa oss i alla våra företag, om vi endast bedja honom därom. Giv Honom plats i ditt hjärta; då bliver det lätt att älska och behaga honom. Djävulen viskar kanske till dig, om du icke gör som andra barn göra— —kläder dig likt dem eller går dit de gå göra de narr av dig. Onda människor gjorde narr av Jesus, och de göra fortfarande narr av hans barn; men en dag bliver alla orättfärdiga kastade i helvetet och alla folk som förgäta Gud. Men de rättfärdiga skola förbliva med Herren i evighet. Måtte dessa få ord bliva till uppmuntran för dig, och måtte du göra rum för Jesus!

Minnie G. Foreman.

ARBETE ELLER URSÄKTER.

Sam satt på en trälåda med ett bekymrat uttryck över sitt ansikte. Sam var en 14 årig negergosse, som skötte hissen.

Svårigheten för tillfället var att hissen fastnat mellan ett par våningar, och Sam hade ingenting annat att göra än vänta tills den kommit i ordning igen.

'Sam har det trevligt i dag," sade en af de kringstående, "ingenting alls att göra."

"Det är icke alls trevligt," svarade Sam

"Varför icke?"

"Nej, jag vill mycket hellre sköta den där hissen än sitta här och göra ursäkter för den."

Sam föregav sig icke vara filosof. Han var en vanlig gosse, som gjorde sin plikt men han träffade en visdomsålder, då han sade sig hellre vilja arbeta än göra ursäkter för det han icke gjorde det. Det är bra mycket bättre att göra sin plikt än att nödgas jämt och ständigt ursäkta sig och förklara varför man icke gjort den.

Utv.

EN VIS UNG MAN.

En spridare af otrosskrifter mötte nyligen en ung man och utbjöd åt honom sitt usla kram. Med mycket allvar sade den unga mannen: "Jag skall köpa något av er, om ni kan bjuda mig något bättre än Kristi bergspredikan, liknelsen om den förlorade sonen och den barmhärtige samariten; eller om ni har en högre sedelära är de tio budens eller någonting skönare och mer hugsvalande än den tjugotredje psalmen eller, i det hela taget, något, som kan bättre lysa upp denna mörka värld, än Bibeln, något, som kan kasta ett klarare ljus över det tillkommande och för mig uppenbara en mer barmhärtig och god Fader, än Nya Testamentet gör det."

Träffad af dessa trosvissa ord tog den usle bokkrämaren sitt paket under armen och fortsatte sin väg utan att säga ett ord Han kände nog i den stunden haltlösheten av de läror, han sökte sprida. Kanske skall den mannen en dag även erkänna det, blygas över sin usla handtering och söka nåd till något bättre.

Utv.

HELLRE DÖDEN ÄN FLÄCKAD SKRUD.

En furste förföljde en dag under en jakt en vit hamster ända till randen av en bred dyig grav. Då djuret hade hunnit fram till graven, kastade det sig gnällande ned på strandbädden i stället för att simma över gyttjepölen till den andra sidan, och på det sättet rädda sig. Full av förvåning blev fursten stående och såg på det kvidande djuret utan att döda det. På furstens förfrågan förklarade en erfaren jägare för honom djurets sällsamma beteende. "Det är en egendomlighet hos detta djur," sade han, "att det icke vill nedsöla sin vita päls. Det föredrager döden framför en sådan olycka."

Fursten blev djupt upprörd av denna upplysning. Han tog djuret, levande och oskadat, med sig. Detta följde honom från denna stund troget, som en hund, och allt sedan dess har han i vapenskölden en vit hamster.

Vilken lärdom för oss. Hellre offra sitt liv än att fläcka sin vita dräkt.

Vilket pris sätta vi på vår renhet och rättfärdighet?

Utv.

TRE SMÅ ORD.

"Jag kan inte." Tre små ord, som dock innehålla så mycket. Tre små ord, som så lätt glida öfver våra läppar, oftast allt för lätt. Tre ord, som mycket ofta borde heta "jag vill inte," ty det är oftast viljan, icke förmågan, det kommer an på.

Låtom oss vara ärliga och erkänna detta att vi vid många tillfällen begagnade dessa ord, därför att vi hade för mycken egenkärlek. Någon kom och bad oss om en tjänst, men vår maklighet, vår egennytta, vår otjänstagtighet, eller var det nu var, mötte strax anmodan eller bönen med de tre små orden — och därmed var hela historien slut.

Det är naturligvis mycket lätt och behändigt att skylla på sin bristande förmåga, ty hvad man icke kan, det kan man icke. Det är naturligtvis också därför man icke skyller på sin bristande vilja, hvilket, som sagt, i de flesta fall skulle vara sanningen långt närmare; medan det är lätt och behändigt, är det icke därför det rätta, och man skall blott icke inbilla sig, att vederbörande icke kunna se och förstå, att det är viljan, som fattas. När man själv möter ett: "Jag kan inte," är man ju för det mesta strax på det klara med, att detta endast är en omskrivning af: "Jag vill inte."

Och själva veta vi ju, hur det kan nedslå vårt mod att möta ett sådant avslag; därför borde vi, envar av oss betänka oss val innan vi komma med detta: "Jag kan inte." Bara där finnes lite godvilja, skola vi få se huru många "jag kan inte" skulle försvinna. Man kan nämligen långt mera, när det gäller att hjälpa, än man tror, blott viljan finnes.

"Där det finnes vilja, där finnes också väg," är ett ordspråk, och den hjälpsamma handen möter hjälpsamma händer.

Låtom oss komma ihåg, att varje gång "jag kan inte" ligger på vår tunga böra vi gömma det en stund och i stället säga: "Jag skall försöka;" kan man då inte, ja då är det tids nog att säga: "Jag kan inte"; men sin goda vilja har man ändå visat.

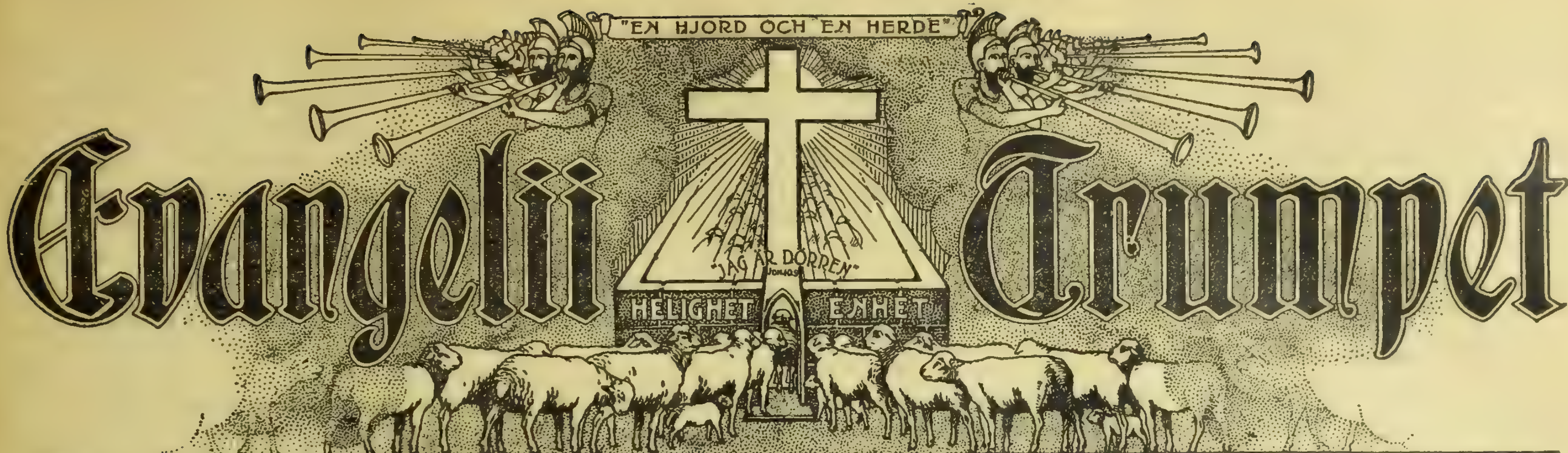
Och vill man icke, ja, då skall man säga: "Jag vill inte;" det är dock långt ärligare och en människa mera värdigt.

Kristeligt Folkeblad.

BEDJEN UTAN ÅTERVÄNDO.

Bedja utan Återvändo—vem kan göra det? Huru kan man väl få tid till att göra detta, omgiven, som man är av vardagslivets ständiga krav och omsorger? —Ja, fråga: Huru kan en moder älska sitt barn utan återvändo? Huru kan ditt ögonlock utan återvändo vara redo att skydda ögat? Huru kan jag andas utan återvändo, känna och höra utan återvändo? Jo, därför, att alla dessa omnämnda yttre funktioner tillhöra ett sunt, naturligt liv. Om så är, då skall även, om det andliga livet är friskt och oskadat, d. v. s., helt öppet och tillgängligt för den Heliga Andes kraft, bön utan återvändo vara en naturlig sak.

Utv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a September, 1914. Nummer 17.

I SKÖRDETID.

Nu bärgas skörd från fält och ängd,
Nu fyllas ladorna i mängd,
Vid munter skördesång!
Hör "sur" av trägna arbetsbin,
Hör "klirr" från skördarens maskin,
Hör dån av vagnars gång!

Fån vida fält, från täppans ro,
Nu lönas odlar'n för sin tro,
För mödor och besvär.
En ädel skörd av mödan vanns;
Den lates åker, utan ans,
Ack! endast ogräs bär.

Och som du giver, själ du får—
Den lagen fast som himlen står,
För ande och natur.
En veteskörd skall aldrig fås,
Av fält, som blott med sand besås
—det vet du, eller hur?

Gå fram på fältet, odlarn's stig,
Se, överallt besannar sig:
"Man skördar som man sått."
Visst verka mäktigt sol och regn,
Men fliten njuter himlens hägn,
I allra högsta mått.

Ty hur vi odla, hur vi så,
En skörd dock skulle ingen få,
Om Gud ej växten ger.
Så ägnen edra sångers ljud,
I skördemän, den himlens Gud,
Som oss sin nåd beter.

Ja, prisen Gud, vår bön är hörd!
Det blev på sådden än en skörd —
Allt genom Herrens makt.
Och den är stor som fordomdags,
Den äras av vartenda ax,
Som den till mognad bragt.

Aug. B.

FRÖJDEN EDER.

"Fröjden eder i Herren alltid; åter säger jag: fröjden eder!" Fil. 4:4. I detta skriftställe uppmanar Paulus "alla de heliga i Kristus Jesus" som voro i Filippi att fröjda sig, och för att lägga särskild tonvikt på uppmaningen, upprepar han den; och även i Fil. 3:1 framhåller han samma uppmaning. "För övrigt mina bröder, fröjden eder i Herren."

Vem skulle ej vilja efterkomma denna uppmaning? Alldenstund det visserligen borde vara var och ens åstundan att fröjda sig. Likväl hur många finnes det som verkligen fröjda sig så mycket som de borde? Först och främst låtom oss betänka att det är ej blott en förmån men även en plikt, att fröjda sig. Kraften att leva för Gud, och verka för hans sak ligger till en stor del uti för var och en som blivit ett Guds barn, att att fröjda sig i Herren. "Ty fröjd i Herren är eder starkhet." Neh. 8:10. Den som ständigt går med "långt ansikte" är ej i ett gott tillstånd att frambära evangeliets härliga budskap, till ett i synd, sorg och elände fallet människosläkte.

Men säger någon jag har så många frestelser och prövningar att det är omöjligt för mig att fröjdas. Kära vän, häruti är det som kraften av Guds nåd bevisas i våra liv då vi kunna fröjdas mitt uti frestelsen eller prövningen. Vem som helst kan vara glad då solen skiner, och allt går med och intet går emot. Det fordras ej någon särskild nåd att fröjda sig under sådana omständigheter; men det är då vi möta motgångar och prövningar som frälsningens värde, i det närvarande livet kan uppenbaras. "Hållen det för all glädje, mina bröder, när I råken i mångahanda frestelser." Jak. 1:2. Om man skall fröjda sig i Herren *alltid* måste man lära sig att fröjdas i motgångens tid. Den som satt segel för att segla till himmelns fridfulla strand bör ej räkna på att vinden alltid skall blåsa åt det samma håll som resan gäller; Nej, han kan räkna på att förföljelsens motvindar, prövningens och frestelsens stormar skola understundom blåsa i motsatt riktning; alltså är det nödvändigt att lära sig att fröjdas även då det går en emot. Det är Guds vilja att hans barn skola fröjdas; men Satan försöker att förhindra dem därifrån. Detta gör han genom att försöka göra dem modlösa. Modlöshet och fröjd gå ej tillsammans. I Josua 7:e kapitel kunna vi läsa om hur Herren befalde Josua att vara frimodig och oförfärad. Denna befallning gäller alla Guds sanna barn, och det är även möjligt för dem att vara frimodiga om de åtlyda Guds befallningar. Käre Jesu Kristi stridsman, har du gjort din plikt så långt du förstår, lämna då resultatet i Guds hand. Du kan då likt Israels barn vid Röda havet stå fast så skall du få se vilken frälsning Gud skall bereda dig. Du behöver ej frukta eller bliva modlös. Gud har lovat: "Jag skall ingalunda lämna dig ej heller någonsin övergiva dig" och "se, Jag är med eder alla dagar intill världens ände." Tänk på dessa löften, betänk att Herren, den allsmäktige, kärleksfulle Guden, är alltid vid din sida, och att han ej skall tillåta något att hända sitt kära barn som ej länder till dess gagn! "För dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa." Genom att betänka dessa sanningar ingives mod, och även fröjd. Att tacka Gud för det goda han giver oss, befordrar även fröjden. Varje Guds barn har visserligen mycket att tacka Gud för. Låtom oss lära att betrakta Guds välsignelser mera och prövningarna mindre. Prövningar skola komma; låtom oss ej tänka att vi skola undkomma dem, men hellre lära oss betänka att de äro nödvändiga för oss och att lära oss att fröjdas mitt under prövningens stund. Då Paulus och Silas hade blivit hudflängda och satta i fängelse sjöngo de lovsånger. Gud befriade dem ur deras prövning; fångvaktaren jämte sitt hushåll blevo frälsta, och Guds namn förhärligat. Kära själ, som är nedtryckt och bedrövad, betänk att om du förbliver Herren trogen så väntar dig snart ett härligt hem i himmeln. Vad gör det om du förlorar egodelar här du har ett arv förvarat i himmeln som är värt mer än alla jordens rikedomar? Vad gör det om du skulle mista ditt liv här? Det är blott en övergång till det eviga livet. Kära vän, fröjda dig i Herren! Ja, fröjda dig med outsäglig och härlig glädje.

L. P. Peterson.

HERREN PRÖVAR DEN RÄTTFÄRDIGE.

På frestelsen låter Gud alltid sin nåd följa, därför kunna hans barn vänta att gå genom prövningen. Han prövar vår tro, vår kärlek, vårt tålamod, och vår trohet för att styrka oss däri. Må därför icke prövningarna förvåna oss eller nedslå oss, av kärlek äro de oss tillsända med vishet och i den rätta stunden. Gud ser till våra anlag, våra förhållanden, och våra fiender. Han gör intet oöverlagt eller hårt, han låter oss icke lida, utan vi behöva det. Våra prövningar äro som preservativ eller läkemedel, de bevara oss från det onda eller draga oss upp därifrån. Dina prövningar komma från Gud, hans vishet har utvalt dem, hans kärlek har fördelat dem, och hans försyn styr deras fortgång. Om du frågar: Herre, varför är jag så prövad? Se hans svar: För att ödmjuka dig, för att du må se in i dig själv, för att uppfostra dig för evigheten.

Tag alla dina prövningar såsom ifrån Gud, gå och sök hos honom styrka att uthärda dem, och du skall gå igenom dem. Det är icke för sitt nöjes skull utan för din egen välfärd, som Gud prövar dig så.

Från Svenska Morgonbladet.

HELGELSE.

Forts. fr. föreg. n:r.

Huru den erhålles.

Vi hava i tvänne föregående uppsattser skrivit om att en erfarenhet av helgelse kan erhållas, och vi hava även sett vad detta nådeverk gör för människan. I denna uppsatts skola vi betrakta huru man erhåller helgelsen. Vi skola se vilka medel Gud har givit för vår helgelse och tillika vilka villkor han ställer för den människa som önskar bliva helgad.

Vi vilja först omnämna ett förhinder som kan vara i vägen. Detta är en missuppfatt ning av vad helgelseverket uträttar och huru det erhålles. Många tror att helgelsen sker i det ögonblick en person dör; andra tro att man växer in uti den och åter andra tro att den gamla människan måste dödas medelst daglig ånger och bot. Det är lika omöjligt att döda eller tillintetgöra den gamla människan genom egna bemödanden, som det är att medelst egna bemödanden frigöra sig från syndens skuld och herravälde. Vi skola nu försöka tydliggöra vad Bibeln lär om huru helgelsen erhålles och bedja Gud, att han måtte hjälpa att förklaringen över detta ämne måtte bliva så tydlig att den måtte fördriva all felaktig uppfattning, som möjligtvis kunde finnas i någon läsares sinne.

Helgelsen är en erfarenhet, som kan erhållas av dem, som allaredan blivit pånyttfödda. Folk måste leva det nya livet innan de kunna bliva helgade. Jesus sade i sin bön om lärjungarnes helgelse: "Jag beder for dem: för världen beder jag icke utan för dem, som du har givit mig, ty de äro dina. ....Helga dem i sanning." Joh. 17: 9-17. 'Kristus har älskat församlingen och utgivvit sig själv för henne, på det att han skulle helga henne." Ef. 5: 25, 26. Det var till bröderna i Tessalonika som aposteln Paulus skrev: "Detta är Guds vilja, eder helgelse." 1 Tess. 4: 3. "Men fridens Gud själv helge eder till hela eder varelse.....Trofast är den, som kallar eder, han skall ock göra det." Det första villkoret för helgelse är, att den person, som söker denna erfarenhet, är i besittning av Biblisk rättfärdiggörelse eller pånyttfödelse.

Den, som söker helgelse, måste överlämna sig helt och hållet åt Guds vilja. Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att I frambären edra kroppar till ett offer, som är levande, heligt och Gud behagligt, eder förnuftiga gudstjänst Och skicken eder icke efter denna världen, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, på det att I mån kunna pröva, vad som är Guds goda, behagliga och fulkomliga vilja. Rom. 12: 1,2.

Någon torde invända att det även är skrivit: "Sammalunda var och en av eder som icke försakar allt vad han äger, han kan icke vara min lärjunge." Luk. 14: 33. Nu kan den frågan uppstiga: Om vi måste försaka allt, till och med vårt eget liv, i rättfärdiggörelsen, huru kan där då vara något att överlämna åt Gud i helgelsen? Härtill vill jag svara: För att bliva rättfärdiggjorda måste vi uppgiva all sådan kärlek till själv eller något annat i världen, som kan hindra oss från att göra Guds vilja. Vi måste ej tillåta någon—till och med våra närmaste att utöva ett inflytande över oss, som kan leda oss motsatt den väg som Guds ord utvisar vara den rätta. I helgelsen överlämna vi åt Gud vårt eget liv; ja vårt hela väsende med dess gåvor, och alla våra egodelar, på ett sådant sätt att han skall få använda det allt, som det honom bäst synes. Många människors lifsplaner hava blivit ändrade därigenom att de blivit helgade; men det blev allt till det bästa. I rättfärdiggörelsen försakar man det som kan hindra en från Guds tjänst. I helgelsen överlämnar man åt Gud, det som är brukbart i hans tjänst Då ett sådant fullkomligt överlåtande till Guds vilja blivit gjord, behagar det Gud att sända sin Helige Ande för att helga människans hjärta, men hon måste hava tro, för att kunna mottaga erfarenheten.

Efter överlåtelse till Gud är gjord, är det nästa som man bör göra att, i tro, bedja, att Jesu blod måtte rensa hjärtat och att den Helige Ande måste bliva given. Petrus säger om hedningarnas helgelse, sålunda: "Och Gud, som känner hjärtan, har lämnat dem sitt vittnesbörd därigenom, att han givit dem den Helige Ande åt dem så väl som åt oss och han har icke gjort någon skillnad mellan oss och dem, då han genom tron renat deras hjärtan." Luk. 11: 13. Ibland kan det synas svårt att utöva tro. Orsaken kan vara att hjärtat ej är helt villigt att uppgiva sina egna önskningar eller planer, men det kan även hända att det är djävulen som hindrar. I sådant fall är det bäst att noga undersöka sin överlåtelse till Gud, och om man skulle finna att den ej är så fullständig, som Gud begär, att då överlämna sig helt och hållet; men om överlåtelsen är vad Bibeln fordrar, då bör man emotstå de hinder som djävulen söker ställa i vägen och anamma helgelsen i tro till Guds ord, ty "Han är trofast som har givit löftet." Helgelsen är ett ögonblicksverk liksom rättfärdiggörelsen. Guds Ande utför verket och tager sin boning i människans hjärta och människan emottager det i ett ögonblick genom tron. För många tager det någon tid att tillmötesgå villkoren. Men då man tillmötesgått dessa, erhålles erfarenheten ögonblickligen.

Helgelsen är en välsignad erfarenhet och kan erhållas av alla som tillmötesgå villkoren. Prisad vare Gud; Den inre upprorsmakaren är utdriven; alla onda böjelser äro borta och själen är ren. En del människor tro att en sådan erfarenhet är för god att erhålla i denna onda värld. Jesus fullbordade frälsningsverket på det "att vi,frälsta ur våra fienders hand, må tjäna honom (Gud) utan fruktan i helighet och rättfärdighet inför honom alla våra dagar." Luk. 1: 74 75. Jesus bad för lärjungarnas och de troendes helgelse sålunda: "Helga dem i sanning." men han sade även: "Icke beder jag att du skall taga dem bort ifrån världen, utan att du skall bevara dem från det onda." Joh. 17: 15-17. Helgelsen skickliggör människan till att leva gudligt i denna onda värld, emedan den tager all världslighet ut ur hjärtat.

Medel genom vilka människan helgas.

"Helga dem i sanning.'; ditt ord är sanning." Joh. 17: 17. "Därför led och Jesus utanför stadsporten' på det att han genom sitt eget blod skulle helga folket." Ebr. 13: 12. "På det att hedningarna må varda ett välbehagligt offer, helgat genom den Helige Ande." Rom. 15: 16. I förbindelse härmed vilja vi läsa Apg. 2: 4. "De vordo alla uppfyllda med den Helige Ande." Bibeln lärer alltså att vi skola bliva helgade i sanning genom blodet medelst den Helige Ande. Detta kan lätt förstås, då vi betrakta saken. Guds vilja angående helgelsen är klargjort för oss genom hans sanningsord. Det är alldeles nödvändigt, för att bliva helgade, att veta vad Gud säger därom. Ingen kan bliva helgad, som ej först vet att det är Guds vilja att helga en rättfärdiggjord person. Ånvidare, Jesus utgöt sitt blod, och vi kunde ej bliva helgade om Jesus ej utgjutit sitt blod. Han led, ej blott på det att vi skulle erhålla våra synders förlåtelse, men även för att rensa oss från vår inneboende, syndiga natur. Jesus offrade sig själv på korset på det att en utväg skulle göras genom vilken du och jag skulle kunna bliva helgade. Jag vill nu hänvisa till Rom. 15: 16 "Helgat genom den Helige Ande." Denna text lärer att den Helige Ande är den Person som helgar. Han är vår heliggörare. När vi erhålla den Helige Andes dop utföres helgelsens verk i vår själ. Denna Helige Ande använder Jesu blod på hjärtat och rensar det därmedelst, och tager sedan sin boning i det renade hjärtat. Detta sker på en och samma gång. En del lära att de bliva helgade en gång och erhålla den Helige Andes dop en annan gång. Men en sådan lära är ej Biblisk.

Jesus Kristus vill hava män och kvinnor i detta livet, som leva heliga liv och utföra heliga gärningar. Därtill skickliggör han dem medelst tvänne nådeverk: rättfärdiggörelsen och helgelsen.

Micala J. Simonsen.

JESU EFTERFÖLJELSE.

Hur inspirerande det är att läsa om Jesu liv! Vilken helig vördnad och allvarsamhet det ingiver oss då vi läsa om Hans vandel på jorden! Vem kan läsa den Heliga Boken och studera Hans liv, som kallas, "En smärtornas man," utan en längtan att bliva bekant med Honom, eller att lära känna Honom bättre? Under studerandet av Hans starka karaktär, Hans vitt omfattande sym-

pati, Hans underbara kraft och inflytandet av Hans korta livsbana på jorden, har mången tvivlare, med hövitsmannen, utropat: "För visso var denne Guds Son!"

Och denne Man kallar efterföljare, sådana som vilja följa Honom hela vägen—genom prövningar likaväl som de lycksalighetsfulla stunderna. Hans budskap riktas till alla: "Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." Matt. 11: 28. Men här finnes detta villkor: "Om någon vill efterfölja mig han förneke sig själv och tage sitt kors på sig och följe mig." Matt 16: 24. Här är det som många svika. De hava erfarit frälsningen; de fröjda sig över att de blivit fri gjorda från den fångenskap de varit uti så länge; men då prövningar och förföljelser komma, vilka Jesus sade skulle komma till alla som, i sanning, följa honom, giva de upp. Jesus blev förföljd och missförstådd, till och med Hans närmaste släktingar trod de vid ett tillfälle att han var vansinnig. Under det vi följa vår ärade Ledares fotsteg måste vi understundom möta dylika beskyllningar. Vänner kanske håna och begabba oss, och säga att vi äro dumma att följa den smala vägen; men det är emedan de äro okunniga om ett högre liv.

Fastän vi måste möta några besvärligheter, hava vi likaväl många erfarenheter som uppmuntra oss. Ibland tager Jesus oss med sig upp på förklaringsberget och där erfara vi en stund av ljuv hänryckning; där höra vi Faderns röst, sägande: "Denna är min älskade Son, honom hören," och vi uppmuntras till att fortsätta att följa honom.

Att följa Jesus innebär ej blott att taga hans kors uppå oss; vi måste även ordna våra liv i överensstämmelse med vår allt jämt, förökade kunskap om honom. Vid ett visst tillfälle, då Jesus mera tydligt, förklarat sin plan, gingo många av hans lärjungar tillbaka och följde honom ej längre. Likaså är det i vår tid. Många följa till en tid, men då deras ögon öppnas för mera ljus, upphöra de att vandra i detsamma. Fastän många fortsätta att bekänna Kristus bringa de vanära över honom,emedan den rena religionens måttstock på detta sätt sänkes i världens ögon. Kristus sade till dem som ännu stannade kvar hos honom: "Icke viljen väl även I gå bort?" Då svarade en av dem: "Herre, till vem skola vi gå? Du har det eviga livets ord." Sammaledes är det ännu i dag, några—nej, en massa—förnimma att de ord Jesus talade äro eviga lifsens ord, och de följa honom.

De älska att vara i Hans närhet, och dela gärna, med honom, vedermödor lika väl som välsignelser.

Att följa Jesus innebär även att dö. Liksom Han dog på korset, så måste den kristne dö. Hör Pauli erfarenhet: "Jag är korsfäst med Kristus, och jag lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig." Gal. 2: 19-20. Vi se här att Paulus var korsfäst. Han var död till sina egna vägar; han levde blott för Gud. De världsliga människorna leva för sig själva. Det är sant att de göra mycket som är till hjälp för andra; men då vi se under ytan finna vi att ett själviskt motiv, vanligtvis, är bakom det. Men icke så med dem som äro korsfästade; de hysa intet själviskt syftemål; de äro döda till själviska förmåner. Att söka Faderns ära och att göra gott mot andra, är så naturligt för dem att de knappast äro medvetna om att de göra mycket Vi se detta uti Herrens beskrivning över sluträkningen. Då skola de säga: "När gjorde vi allt detta?" Då skall Herren säga till dem: "Så vitt I haven gjort det mot en enda av dessa mina bröder, haven I gjort det mot mig." Matt. 25: 40. De bliva ej uppblåsta över sina gärningar, ty de äro döda. De draga sig ej undan för vedermödor, ty de hava Mästarens sinnelag, vilken gav sitt liv till en lösen för alla. Att se Kristus uppenbaras är deras nöje: korset är deras ära.

Ja de följa, i sanning, Jesus. De följa Honom, genom förödmjukelse, genom förföljelse, genom självförsakelse, genom döden, och de skola även följa honom uti hans himmelsfärd. Jesus sade: "Jag går bort för att bereda eder rum. Och när jag har gått bort och har berett eder rum, skall jag komma tillbaka och taga eder till mig, på det att varest jag är, där skolen ock I vara."Joh. 14: 2, 3. "Herren själv skall stiga ned från himmeln, med befallande rop, med överängels röst....och de som hava dött i Kristus, skola uppstå först. Därefter skola vi, som leva och äro kvar, tillika med dem bortryckas i skyarna till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid." 1 Tess. 4: 16, 17. Då vi hava detta löfte, låtom oss vara trogna efterföljare av Jesus, vår Konung. Låtom oss alltid hålla Jesus i sikte, ty "den vägen är smal, som drager till livet, och få äro de som finna honom." (Matt. 7: 14). J. DeHaan.

LEV TILL GUDS ÄRA.

I Jes. 43: 6-7 finna vi dessa ord: "För hit mina söner ifrån fjärran och mina döttrar från jordens ända, envar som är uppkallad efter mitt namn och som jag skapat till min ära, envar som jag danat och gjort." Då Gud skapade människan, skapade han henne blott till sin ära. Men människan blev snart olydig emot Gud och sålunda störtades hela människosläktet uti synd. Då Gud såg uppå människan och beskådade hennes fallna tillstånd, uppfylldes hans stora kärleksfulla hjärta med sorg; han kunde ej få någon ära utav ett liv av synd. Därför utförde han sin återlösningsplan, varigenom människorna kunde lyftas upp ifrån syndens låga nivå dit de föllo och försättas på den höga helighetens väg, varest han ännu kunde få ära utav deras liv. Men vår återlösning kostade mycket"vetande att I icke med förgängeliga ting, silver eller guld, haven blivit återlösta från edert fåfängliga, fädernearvda leverne utan med Kristi dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittat lamms."

I 1 Kor. 6: 19—20 läsa vi: "Veten I icke att I icke ären edra egna? ty I ären dyrt köpta. Så prisen nu Gud i eder kropp och i eder ande, vilka tillhöra Gud." Vi äro ej längre våra egna. Gud skapade oss till sin ära; och sedan efter vi fallit i synd uppoffrade han himmelns ädlaste skatt, för att återlösa oss till sin ära.

Frågan, därför, som borde framställas för varje hjärta är: "Hur lever jag? Får Gud verkligen ära utav mitt liv?" Låtom oss noggrant undersöka vårt dagliga liv och se efter huru vi leva. Det är de små och synbarligen obetydliga händelserna i vardagslivet som räkna antingen för eller emot Honom. Paulus säger: "Således, antingen I äten eller dricken, eller vadhelst I gören, gören allt till Guds ära." Hur är det i hemlivet? Äro vi så vänliga och ömhjärtade som vi borde vara? Äro vi tålmodiga emot dem som vi leva tillsammans med? Kunna vi lida länge och likväl vara vänliga? Gengälda vi alltid ont med gott? Är vårt tal i hemmet, på verkstaden, eller bland våra grannar sådant som anstår Kristi evangelium, som är nyttigt till uppbyggelse för dem som höra det? Är vår klädsel sådan att den vittnar, att vi äro, i sanning döda till världen, att vi äro korsfästade för världen och att Kristus nu lever sitt liv uti oss? Detta är några av de tankar Paulus hade i sinnet, då han sade: "Allt vad I gören med ord eller gärning, det gören allt i Herrens Jesu namn." Låtom oss noga se efter och fråga oss själva den frågan: "Är mitt dagliga liv sådant som Gud önskar att hava det?" Lever jag till hans ära allena, eller glömmer jag understundom min plikt och förlorar sikte på den ena uppgiften i mitt liv?"

Och vi böra förhärliga honom, ej blott med att leva ett gudligt liv, men även med att fylla den plats han har anvist oss i sin församling. Jesus var vårt exempel, och i Joh. 17: 4, sade han: "Jag har förhärligat dig på jorden, jag har fullbordat det verk, som du har givit mig att utföra." Likaså kunna vi förhärliga Honom genom att fylla vår plats i Guds församling. Vi kunna vara försiktiga i vår vardagliga vandel; men om vi på något sätt försumma vår plikt i Guds tjänst, får han ej allt utav våra liv som han haft för avsikt att få utav dem. O, älskade Guds barn, vilken allvarlig tanke, vilket ansvar vilar på oss som Guds barn!

Han har kallat oss enligt sin egen avsikt. Han har en avsikt att fullborda medelst var och en av sina små. Utföres det ändamålet i oss? Äro vi såsom leret i hans händer så att han kan verka i och igenom oss till sitt eget välbehag. Fil. 2: 13!

Jag är glad över att det är möjligt för oss, med Guds nåd, att så leva, att hans bifall kan vila över oss för varje dag, och att så helt övergiva oss själva uti hans händer att vi, alla tider, veta att han har sin egen vilja med oss. Om vi sålunda leva inför honom kunna vi likt Paulus, då vårt livsverk är slutat, förnimma att vi hava kämpat en god kamp och hava fullbordat loppet, och att åt oss äro förvarade rättfärdighetens kronor vilka Herren skall giva åt alla de trogna.

E. Faith Stewart.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - - Redaktör
C. J. FORSBERG, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE, och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. "stamps" mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Eller till A. SIMONSON, GÖTA.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt ær

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre

Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni

Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

"Om någon älskar Gud, så är han känd av honom."

◆◆◆

Jesus säger att det är evigt liv att känna Gud. Icke därmed nog att man har en historisk kännedom om honom; men en innerlig bekantskap måste vara rådande. När man reser omkring i främmande länder är det så tryggt om man är känd med någon framstående person eller att man har rekommendationspapper från sitt lands överhet att man har medborgligt förtroende, o. s. v.

◆◆◆

Guds barn äro i världen såsom främlingar i främmande land. Med Guds ord och den Helige Ande, såsom våra medborgarepaper kunna vi förordas inför varje mänskligt samvete; ty de se oss leva och handla just så som Guds ord beskriver en kristens liv, ja, utav vart och ett ord som utgår av Guds mun.

Att säga att det ej går an att leva så, som Guds ord befaller, är att säga att Gud är orimlig och ej vet vad han säger. Man kunde lika gärna säga att Gud skapade väl solen, månen och stjärnorna, men att förmå dem att fungera eller löpa sina förelagda banor stod ej i hans makt; därtill behövdes en större makt, likaväl som att säga att Gud ej förmår frälsa en i synden fallen människa, bevara henne obesmittad av synden och det onda som är i Satans våld. Men himmel och jord skola förgås, men mina ord skola ej förgås säger Herren Gud.

◆◆◆

En dag, den sista av dagar skola vi sätta obeskrivligt värde uppå att vara kända av Gud och Jesus Kristus, hans Son; när han skall säga till dem på vänstra sidan: "Gån ifrån mig I förbannade, jag känner eder ej." Min käre vän! Uppå vilken sida önskar du att vara? Ställ dig då på den sidan i dag, i morgon kan det vara försent. Vill du vara känd med Gud? bliv känd med honom i dag.

LOKALA MEDDELANDEN.

Att kvarstanna vid ens plikt, vid denna tid på året, när andra söka att erhålla nödvändig hvila eller ombyte av arbete, är prov på ens trohet till Guds verksamhet också av ett uppoffrat liv, som förnekar sig själv nöje för andras välfärd.

◆◆◆

Broder Peterson, som gör redaktionsarbete för den svenska tidningen, har rest bort att bestyra med affärer och tillika hålla möten var det bliver anledning.

◆◆◆

Broder och Syster Ring besöka för tillfället församlingar i Norway Lake, Belgrade, Elbow Lake, samt Hereford.

◆◆◆

Syster Hannah Olson har rest hem för att besöka sina föräldrar.

◆◆◆

Vi hava haft besök av Syster Emma Bolmeier från Anderson, Ind. som är på väg hem till sina föräldrar i Erie, N. D. Hennes besök var till uppmuntran för oss.

◆◆◆

Söndagsskolan i Inver Grove är väl besökt av barn, så vi äro uppmuntrade att vara trogna i det lilla och tro för större ting.

Bertine M. Iverson.

KORRESPONDENS.

"Hjärtligt tack för Trumpeten som kommer regelbundet."

◆◆◆

"Jag värderar eder tidning mycket och kunde icke gärna vara den förutan."

◆◆◆

"En syster som är 71 år gammal skriver: Jag är glad för varje nummer av Trumpeten som kommer; önskar att många flera kunde få läsa den."

◆◆◆

"Tack för tidningen. Den är god att läsa. Jag fick den genom en syster i Herren."

"Med detsamma som jag sänder min förnyelse av "Evangeli Basun" vill jag tacka för att I sänden den regelbundet. Jag är en gammal läsare av tidningen och vill ej vara den förutan, då den är mig till mycken välsignelse och uppbyggelse; ja det är mycken att lära i dess spalter och till mycken uppmuntring på vägen till vårt himmelska hem. Det är vad alla Guds barn behöva, och min bön och önskan är att alla Guds barn få mera iver, att arbeta för Honom. När jag har läst Basunen så giver jag den till syskon och vänner, var än jag tänker den blir emottagen."

◆◆◆

"En syster från Sverige skriver: Hjärtligt tack för tidningen som jag fortfarande mottager. Jag är glad att höra att så många äro interesserade i densamma. Jag har besökt några sedan jag kom från Göta och det är välsignat att få gå till folket och tala om Guds godhet emot människorna."

◆◆◆

"Tidningen är välkommen för varje gång den kommer. Den framhåller sanningen som den är i Bibeln."

◆◆◆

"Jag hoppas att Basunen kommer att besöka mig under det kommande året; den är en välkommen gäst och jag läser den med förnöjelse. Den uppmuntrar och vägleder mig på vägen till himmeln."

FRÅN ARBETSFÄLTET

Grönhagen, Blackstad, Sverige.

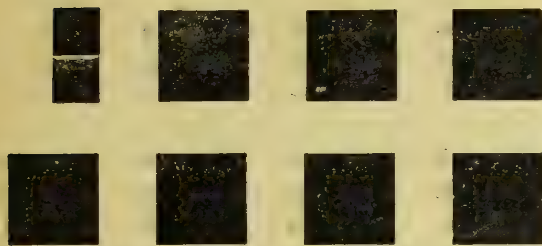
Dyra Trumpetens läsare, Hälsning i Jesu namn:

En tid har flytt sedan något hördes härifrån genom Trumpeten; min tid har varit upptagen med att göra det lilla jag kunnit, vilket är mycket litet. Jag är så innerligt glad att icke Mästaren är orättvis i det att han utkräver mer än vi förmå, dock vill han ju att om vi icke fått mer än ett pund eller en liten förmåga att vi skola använda dem i Hans tjänst med kärlek och plikttrohet

Jag har så mången gång önskat att jag så skulle kunna tala och så representera Kristus och hans sak, att varje själ som jag komme i beröring med och hörde min röst böjde sig i lydnad till Honom; men den förmågan har icke blivit mig given: det gläder mig att nu och då se någon giva sitt hjärta till honom. Även har jag önskat att hava tusenden att dela ut till fattiga och nödlidande, särskilt här i det fattiga Sverige; men får i stället vara nöjd att giva en krona eller några ören nu och då; det är likväl gott att få bära vår nästas börda och bistå genom bönen, dessutom med annat så mycket man kan. Jesus har givit oss ett föredöme i det att han icke "lät tjäna sig utan kom för att tjäna,"Guds barn och därmed täckas Gud.

Syster Anni Johnson, från Göta har varit med mig i vinter och mången gång har Herren uppmuntrat oss då vi i överenskommelse, i tro och bön har bedit om ett och annat har Han givit det. Broder Simonson från Göta var ock här och höll möten under en tre veckors tid. Vi trodde det rådligt

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga etter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

---

att Bro. Morris Johnson skulle göra en resa hit nu sist när han kom till Sverige och han höll fyra offentliga möten medan han var här. Det gläder mig att veta att folk har funnit ut att de onda ryckten och falska beskyllningar emot honom icke äro sanna, vilket k o m m e r mig att tänka på vad Paulus säger att Kristi stridsmän vandra genom ära och smälek, genom ont ryckte och gott ryckte, såsom bedragare och dock sannfärdiga. Att bliva beskylda för att vara det eller det, gör oss icke till vad beskyllningen säger, om vi i verkligheten icke äro skyldiga. De, om Guds vilja okunniga, och till Sanningen fientligt stämda människorna hava gjort mycket för att ödelägga och förskingra Herrens sak på platsen. Bed Gud att frälsa dem, och hjälpa dem ur deras olyckliga tillstånd. En Syster sade en gång att folket på Göta var olikt folket i Blackstad eller dessa nejder, vilket påminte mig att folket på Berea var olikt med folket i Tessalonika i Pauli tid. Ap. G. 17: 10—11.

Åtskilliga gånger längtar jag nog att få återvända till Amerika och närer ett hopp att få göra det när tiden blir inne. Det skulle vara uppmuntrande att få höra ifrån någon eller några utav Guds kära barn på andra sidan Atlanten, även önskar jag edra förböner, att Guds vilja alltid må ske i mitt hjärta och liv medan jag är här på jorden. Eder ringa syster i Herren,

Lida H. Lunn.

BÖNENS LAG.

"Var och en som beder, han får, och den, som söker, han finner, och för den, som klappar, varder upplåtet." Matt. 7: 8.

Det finns en lag i naturens värld, som heter tyngdlagen, och en annan, som heter elektriciteten. Det gives också lagar i andens värld, som verka lika oeftergivligt som de nyss nämnda lagarna. En av dessa är bönens lag. Den, som beder, han får, så lyder den.

Men nu är det mången, som säger: "Ja, om det ändå vore så väl, men jag har många gånger försökt bedja och ändå icke fått. Därför tror jag icke på bönen."

Jag har också mången gång vridit på en knapp, utan att det kom något ljus i den lilla kulan i den elektriska lampan. Men härvid har jag aldrig sagt: "Det är bara prat, detta tal om elektriciteten. Och huru skulle det väl också kunna komma ljus uppe på mitt vindsrum, när jag vrider på en knapp?" Nej, jag sade i stället: "Jaså, nu är det åter något fel i ledningen. Jag måste skicka efter en elektriker."

Och när vi bedja och icke få, beror det i regeln därpå, att det är något fel med ledningen. Då skola vi pröva oss själva, och därvid skola vi finna, att felet fanns icke hos bönens lag, utan hos oss.

Det är heller icke sagt, att vi genast få det, som vi bedja om. Först ha vi att klappa på porten, tills den springer upp, så att söka i alla rummen, tills vi finna husets herre, och så bedja honom, tills han giver. Men varken det ena eller andra av våra försök var förgäves, ty när vi klappade, fingo vi bönens mod att söka, och när vi sökte, fingo vi bönens mod att bedja, tills vi fingo.

Och när Guds barn se tillbaka över sitt liv och tänka efter hur många böner de fått uppfyllda, till och med böner om de mest obetydliga ting, så är det alldeles häpnadsväckande hur många det i verkligheten varit. —Utv.

LÄRA.

"Lyssnen, I himlar, ty jag vill tala; och jorden höre min muns ord. Såsom regnet drype min lära, såsom daggen flöde mitt tal, såsom rikligt regn på grönska och så som en regnskur på gräsets brodd. Ty Herrens namn vill jag förkunna; ja, given ära åt vår Gud." 5 Mos. 32: 1—3.

Vi vilja först betrakta några dyrbara tankar om Guds lära. Varhelst Guds lära omtalas är den alltid i ental, vilket bevisar att det är icke ett flertal af läror. Se Ords. 4: 2; 1 Tim. 6: 3; Joh. 7: 16, 17. Men när människors och djävlars läror omtalas så äro de nästan varje gång i flertal. Se Matt. 15: 9. Mark. 7: 7; Kol. 2: 22; 1 Tim. 4: 1. Detta bevisar att de hava många läror, men Gud blott en.

Vi märka först att Guds lära skall drypa såsom regn, vilket bevisar att den kommer ovanifrån och att Gud är den, som utgiver den och även att den kommer på ett stillsamt sätt i små portioner. Frälsaren framhåller också den tanken, att läran är ovanifrån, när han säger: "Min lära är icke min utan dens, som har sänt mig. Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud, eller om jag talar av mig själv."' Joh. 7: 16, 17.

Människor kunna hava en önskan att förstå läran och icke vara villiga att lyda Gud, men enligt Frälsarens egna ord är det omöjligt för dem att förstå Guds lära med mindre de äro villiga att göra Guds vilja. Alltså om själar synas önska att förstå Guds lära och icke kunna fatta den, så är det emedan de icke äro villiga att göra hans vilja. "De villiga och hörsamma skola njuta av landets goda; men de gensträviga låter Gud bo i ett förtorkat land." Es. 1: 19; Ps. 68: 7.

Guds lära är omtalad såsom en hälsosam lära. "Hållande sig till det trovärdiga ordet, i överensstämmelse med läran på det att han må vara mäktig både att förmana genom den hälsosamma läran och att tillrättavisa de motsägande." Tit. 1: 9; 2: 1: 1 Tim. 1: 10. Detta är något trovärdigt, någonting som vi kunna hava riktigt förtroende till, och är så olikt människors och djävlars läror, emedan den utgår från Gud, som är fullkomlig i alla sina vägar. Hans ord är fastare än himmeln och jorden. Han som är källan till allt gott, och av vilken världen är skapad. Genom sitt allmakts-ord skapade han dem. Hans lära är lik som hans karaktär, så förtröstansvärd och betryggande att vi med helt förtröstande kunna grunda vår tro på densamma, och låta oss läras och uppfostras i den med tillfredsställande resultat och icke bliva förvirrade. Guds välbehag vilar över dem som förbliva i läran. "Var och en, som avviker och icke förbliver i Kristi lära, han har ingen Gud; den som förbliver i läran, han har både Fadern och Sonen." Om någon kommer till eder och icke medför denna lära, så mottagen honom icke i huset och hälsen honom icke välkommen. Ty, den som hälsar honom välkommen, gör sig delaktig i i deras onda gärningar. Han har sådant behag till dem, som mottaga och förbliva i läran, att Han giver sig själv och sin Son. som deras tillhörighet. "Den, som förbliver i läran, han har både Fadern och Sonen."

Herren säger oss vem Han vill undervisa i sin lära. "Vem skall han undervisa kunskap, och vem skall han få att giva akt på läran? De som äro avvända från mjölken, och tagna från moderbröstet." Es. 28: 9 (Eng. övers.) De nyfödda giver han mjölk så att de kunna växa och därigenom bliva istånd till att förstå läran. O, huru många är det icke som ännu ej äro mer än spädbarn. Somliga som bekänna sig för att hava varit i denna reformation för tio till femton år och ännu äro i spädbarns tillstånd och önska att bliva behandlade som spädbarn. "Ty fastän I för tidens skull till och med haden bort vara lärare, haven I åter behov av att man lärer eder de allra första grunderna av Guds utsagor och behöven mjölk och icke stadig mat." Ebr. 5: 12. Låten Herren utbilda eder till mannlighet och kvinnlighet. Måtte Herren hjälpa varje själ att ödmjuka sig under honom så att han kan undervisa dem i sin lära, vilket skall bereda dem för himmeln.

—*Mary Cole.*

Kristus är den andliga världens ljus; de flesta människor leva i solförmörkelse: Solen upplyser ej deras liv.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

VAD BÖRA VI GÖRA I SJUKDOMSFALL?

"Är någon bland eder sjuk?" Vad bör han göra Om vi skulle läsa våra Biblar som sekteriska prästar hava predikat det för århundraden, skulle vi läsa den sålunda: "Sänd för en doktor och låt honom giva en dos medicin, och fortsätt till den sjuke blir frisk eller dör." Men det är icke vad som Ordet säger. Låtom oss läsa: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig för samlingens äldsta." Vad skola de sedan göra? giva honom medicin? Nej, Ordet säger icke så. Om så vore fallet behövde predikanterna bära med sig en väska fylld med medicin, och om Ordet lärde så, då ville de sjuka taga emot medicinen.

Men låtom oss fortsätta att läsa i Jak. 5: 14, och se vad Ordet säger att vi skola göra: "Han kalle till sig församlingens äldsta, och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom; även om han har begått synder varder det honom förlåtet."

Här ser du att det är trons bön som skall rädda den sjuke och icke medicin. Men varför är det då nödvändigt att smörja med olja? Oljan skall brukas emedan Guds ord säger så, och vi äro befallda att lyda Gud. Saul förnam att "lydnad är bättre än offer" Olivolja är den rätta sortens olja man skall bruka. Den skall icke brukas för dens helande krafts skull, som är i den; den helande kraften medföljer bruket därav i lydnad. Jordanflodens vatten hade ingen kurerande makt men genom Guds befallning blev Naaman helad av hans spetälska genom att doppa sig ned i Jordan sju gånger. "Men," säger någon: "har icke Gud skapat örterna och givit oss doktorer, och givit oss förstånd att bruka dem?" Ja, Gud har skapat örterna, men han gav oss icke doktorerna, han har icke befallt i sitt ord att bruka örter i sjukdomsfall. Örter och doktorer äro för dem som icke lärt känna Gud, eller äro rädda att förtrösta på honom.

Kan någon taga medicin och ändå förbliva frälst? Ja, om de gå efter allt ljus de ha i Guds ord; men sällan finner du medicindrickare hava mycken tro för gudomlig helbrägdagörelse. Deras tro är nästan lika sjuk som deras kroppar. De fleste av dem giva ut mera penningar för medicin än vad de giva ut för evangeliets spridande.

Men vad om de Guds barn som endast bruka litet hemgjord medicin, örter och så dana nyttiga ting som icke kosta någonting? De skulle bliva klasserade bland dem vilka Paulus talar om i Romarbrevet, som voro svaga i tron om vilka han sade "mottagen I." Vi skulle icke fördömma dem genom att säga att de äro av djävulen, men att visa dem en bättre väg, förtröstan och fullkomlig tillit till Herren. Om sådana hemmagjorda mediciner bevisas att vara till nytta en gång, vill man kanske hava tillit till det samma botemedel en annan gång, istället för att förtrösta på Herren. Bibeln säger icke att sådana botemedel skulle bota eller rädda den sjuke, men den säger: "trons bön skall rädda den sjuke."

Vad skulle du tänka om en äldste som alltid, för sig själv och sin familj brukade medicin, och när han blir kallad till någons sjukbädd läser för dem Jak. 5: 14, och uppmanar dem att taga bibelmetoden; det vill säga taga Gud på hans ord, och "ske dig som du tror?" En sådan äldste behöver fortskrida till att uppkomma till vad Bibeln lärer.

Somliga folk försöka att gömma sig bakom Hesekias fikonkaka, Timotii vin, och sådana ting. Men Ordet lärer oss klart att det lämnar dem utan ursäkt.

Från "Secret of Salvation."

ENTRÄGENHET.

Då vi komma till Herren för hjälp, vare sig för helbrägdagörelse eller något annat som är i överensstämmelse med Guds vilja, och vi icke erhålla vad vi bedja om, genom uppenbarandet av hans kraft eller genom Andens vittnesbörd att han hör vår bön och beviljar oss vår begäran, borde vi fortfara i enträgen bön; eller med andra ord, vi borde fortsätta tills vi bliva tillfredsställda angående detsamma. Det är många tillfällen omtalade i Bibeln, om dem som hava kämpat med Gud tills de erhållit ett tydligt svar. Vi läsa om huru Jakob brottades med Gud hela natten. Vi läsa om den enträgna bön av vår älskade Frälsare i Getsemane Örtagård, huru han bad, och gick andra gången, upprepande samma ord, bedjande samma bön; och Gud sände en ängel som styrkte honom och på så sätt mottog han den hjälp han behövde.

Blinde Bartimeus. "Och de kommo till Jeriko; och när han gick ut från Jeriko med sina lärjungar och en stor hop folk, satt Timei son, den blinde Bartimeus, vid vägen och tiggde Och när han hörde, att det var Jesus från Nasaret, begynte han ropa och säga: Jesus, Davids son förbarma dig över mig. Och många näpste honom, att han skulle tiga, men han ropade mycket mer: Davids son, förbarma dig över mig! Då stannade Jesus och lät tillkalla honom. Och de tillkallade den blinde och sade till honom: Var vid gott mod, stå upp: han kallar dig till sig. Och han kastade av sig sin mantel, stod upp och kom till Jesus. Då svarade Jesus och sade till honom: Vad vill du, att jag skall göra dig? Och den blinde sade till honom: Rabuni, att jag må få min syn Och Jesus sade till honom: Gå, din tro har hulpit dig. Och strax fick han sin syn och följde honom på vägen." Mark. 10: 46—52.

"Och när Jesus gick därifrån, följde honom två blinda, som ropade och sade: O, Davids son, förbarma dig över oss! Och när han kom in i huset, gingo de blinda fram till honom, och Jesus sade till dem: Tron I, att jag kan göra detta? De sade till honom: Ja, Herre. Då rörde han vid deras ögon och sade: Ske eder efter eder tro! Och deras ögon öppnades, och Jesus tillsade dem strängeligen: Sen till att ingen får veta det." Matt. 9:27—30.

Den Kananeiska Kvinnan.

"Och se, en kanaeisk kvinna kom från dessa gränstrakter och ropade och sade: Herre, Davids son förbarma dig över mig; min dotter är svårt besatt av en ond ande. Men han svarade icke ett ord. Då gingo hans lärjungar fram och bådo honom och sade: Skilj henne; ty hon följer oss efter med rop. Och han svarade och sade: Jag är icke utsänd utan till de förlorade fåren av Israels hus. Men hon kom och tillbad honom, sägande: Herre, hjälp mig. Men han svarade och sade: Det är orätt att taga barnens bröd och kasta det åt hundarna. Men hon sade: Ja, Herre, ty även hundarna äta ju av de smulor, som falla ifrån deras herrars bord. Då svarade Jesus och sade till henne: O kvinna, din tro är stor. Ske dig såsom du vill Och hennes dotter blev helbrägda från den stunden." —Matt. 15: 22—28.

E. E. Byrum.

TRO SOM FÖRHÄRLIGAR GUD.

Jag har på senare tiden lärt en dyrbar läxa av Herren angående gudomlig helbrägdagörelse, vilket jag tror att han ville hava mig att berätta. Under det jag såg upp till honom för hjälp i ett särskilt fall kom denna fråga till mig. Om nu icke Herren hör och besvarar bön? Men jag kunde icke emottaga denna ingivelse. Jag tänkte att det kunde icke vara sant att Gud ville neka hjälp. Jag insåg icke just för stunden att jag förökades i tro, men Herren visade mig klart efteråt att denna var den ställning han ville hava oss att taga med avseende till helbrägdagörelse. Det vill säga att när fienden kommer med sina frestelser att tvivla, så skulle vi undandraga oss att mottaga dem.

Om vi hade den tillit till Guds kärlek för oss och hans villighet att hela, vilket ordet giver oss orsak att hava, istället för att tycka det vara svårt att tro, ville det vara svårare att tvivla. Sedan om Gud såg bäst för en eller annan orsak att pröva vår tro för en kort tid, istället för att bringa missmod, vill det endast öka vår iver och vår tro vill utropa: "Helbrägdagörelsen kommer. Den måste komma. Det är omöjligt att Gud skulle svika. Detta var den Samaritiska kvinnans tro. Matt. 15:21-28. Sådan är tron som icke kan utrotas, ju mera den angripes av fienden, ju starkare blir den.

L. G.

KRISTI HAND VID STYRET.

Det är en osynlig hand, som står vid styret och leder varje verkligt troende män niskas liv. Under det att den otrogne kringkastas av varje vind, och den egenvillige syndaren lämnas att själv styra kurs—ofta mot klippor och blindskär — styres varje sannt troendes färd genom detta livet av Herren själv. Vi kallas ofta att på vår kallelses väg ro med ryggen vänd mot framtiden, ty vi kunna icke veta hvad morgondagen bär i skötet; men det är vår sak att arbeta och bedja och så lämna rodret i den gudomlige styrmannens hand. Han vet även, var det är djupt vatten. Vi lämna därför allt styrandet i den Allseende Gudens hand. De stackars skrämda lärjungarna hade en svår natt, då Mästaren sov i aktern av båten. Han ville giva dem en lärdom för livet. Och när de i sin yttersta nöd uppväckte Mästaren, stillade han med ens stormen, och deras båt ilade trygg i hamn.

Det är gott för oss att vi icke kunna förutse stormar och prövningar, ty då skulle vi ofta förskräckta draga oss undan mer än ett företag, vartill plikten kallar oss. Det är väl, att vi icke kunna förutse svårigheterna. När Paulus begav sig på väg till Rom, kunde han icke veta, att ett fängelse och en blodig martyrdöd väntade honom i kejsarstaden. När Wilberforce och hans ädla medhjälpare satte i gång det stora företaget att avskaffa den afrikanska slavhandeln, hade de ingen aning om det ursinniga motstånd, som de sedan hade att under tjugu års tid bekämpa. De brukade flitigt årorna, och Gud förde dem in i den hamn där negrernas slavbojor föllo av. De fem i Williamstown, bedjande vännerna sätte i enfaldig tro ut en ganska liten båt, utan att varken veta eller fråga efter, vad stormar den hade att möta. Mästaren tog hand om rodret, och se! deras obetydliga lilla farkost var banbrytaren för hela den amerikanska hednamissionens väldiga flotta. Ingen botfärdig själ som kommer till Jesus, vet på förhand allt det motstånd, alla de hinder, de frestelser och prov, som ligga framför henne. Och det är väl, att hon icke vet det. Hon skulle då bliva förskräckt och i modlöshet draga sig tillbaka. Där äro allt för många, som likt "Lättböjd" sjunka ned i den första "Förtvivlans dy", som kommer i deras väg, och äro glada att sedan skynda tillbaka till det världsliv, som de aldrig hade helt övergivit. Men "Kristen" kommer upp ur "Förtvivlans dy" och fortsätter oförskräckt sin vandring mot den himmelska staden.

Våra prövningar utgör en viktig del av vår uppfostran för ett högre liv. Kanaan ligger på andra sidan af både Röda havet och Jordan. Vi behöva icke gå igenom nå gondera, förrän vi komma till dem. Gud kan dela itu det stora havet lika lätt, som han kan torka ut den lilla floden. När vi komma till havet, skall Guds röst säga sitt: "Gån framåt!" och vattnen skola dela sig. När vi nå Jordans floden, och med vår fot vidröra vattnet, och vi skola gå igenom torrskodda. O, vilka under av Guds frälsande hand kan icke en troende själ omtala och beprisa. När vi, som äro på resa till himmeln, en gång nå den efterlängtade hamnen skola vi hava stor glädje av att se igenom våra loggböcker och förstå, hur underbart vår himmelske styrman fört oss lyckligt igenom mörka nätter och trånga farleder. Kanske har just nu en tjock dimma lägrat sig omkring din och de dinas framtid. Men där är En, som i tätaste dimma känner vägen och skall föra dig väl igenom.

Trons rätta verk och härliga seger är att under mörka och töckninga tider anförtro styret åt Kristus. Det är mycket lätt för vem som helst att lita på Gud i solsken och lugnt väder. Det är lätt att anbefalla sin väg åt Gud, när den vägen ligger klar som middagen. Tron säger: "Lämna styret åt Kristus, när du icke kan se din egen hand framför ögonen, när mörka moln släckt varje stjärna, och ingen fyrbåk av mänsklig ledning är i sikte." Jesus kan se i mörkret, om vi än icke kunna det. Begynnelsen till varje äkta kristligt liv är den Helige Andes övernaturliga verk; och Guds Son leder och övervakar på ett övernaturligt sätt varje steg i detta liv ända till dess slutliga inträde i härligheten. Vad kravligger väl i den kristna tron, om vi icke noga fasthålla denna Herrens ledning i både stort och smått? Men då jag tror, att Gud gav oss sitt heliga ord ned från himmeln så som ett rättesnöre för vår tro, och ned från himmeln sände sin enfödde Son att vara min Frälsare, min försvarare, min ledare, då kan jag i hans nådefulla vård lämna min odödliga själs frälsning, min kropp och hela min väg genom detta livet. Då kan jag ock av hela hjärtat stämma in i Wesleys sköna sång:

Jesus, du som har mig kär,
Till ditt hjärta vill jag fly,
Högt gå havets böljor här,
Rasande är stormens gny.
Endast du kan hjälpa mig.
Ack, mig arma, handen räck.
Min förtröstan står till dig,
Med din vinge mig betäck.
Göm mig i din Frälsarfamn,
Till dess stormen rasat ut;
För mig då i himlens hamn
Och tag mot min själ till slut.

Th. Cuyler.

PÅ GRUND.

Ett ståtligt segelfartyg, "The Scottish Prince," med några få passagerare ombord och lastat med styckegods, var på resa från England till Australien. Största delen av den långa färden var redan tillryggalagd. Man hade rundat Goda Hoppsudden, ge omseglat Passaderna, lyckligt kommit över Ekvatorn, detta för seglare så farliga område med omväxlande vindstilla och orkanlika stormar, och nu befann sig fartyget utanför Queenslands kust, helt nära resans mål.

Endast den, som företagit en sådan färd, förstår vilka känslor, som göra sig gällande, då man efter en flera månaders sjöresa ändtligen nalkas den önskade hamnen. Dock skulle hoppet om ett lyckligt slut på resan ej bli förverkligat, ty under en av dessa lugna nätter, så vanliga i tropikerna, under det fartyget sakta gled framåt, stötte det på en sandrevel och kom på grund.

Fastän det i början fanns förhoppningar om att kunna bärga fartyget, blevo dock dessa snart grusade. Det uppstod nämligen en stark storm, vågorna bröto mot det väldiga skrovet, som snart sönderbröts, varefter den dyrbara lasten genom de vred gade bränningarna drevs i land och ströddes omkring på den ensliga stranden.

Om fartyget haft ombord en skicklig lots, är det mycket troligt, att det ej förolyckats. Och låt mig säga dig, min vän, som tillryggalagt en längre eller kortare sträcka av din resa över tidens hav, att om du önskar ett lyckligt slut därpå, så måste du ha en säker lots, som kan föra din bräckliga farkost förbi alla de bränningar och skär, som finnas på din väg. I annat fall skall du, trots all kunskap, alla föresatser, och bemödanden, eller vad helst du litar på, lida skeppsbrott och aldrig uppnå en säker hamn.

Antingen du tror det eller ej, så finnes det ingen annan än Herren Jesus, som kan rädda dig från evig undergång. Om du förkastar honom, så kastar du därmed bort din egen lycka och välfärd, och förr eller senare skall du bittert få ångra det. "Den, som tror på Sonen, han har evigt liv, men den som icke tror Sonen, skall icke få se liv, utan Guds vrede förbliver över honom." (Joh. 3:36.) Men om du blir förlorad, så är det din egen skuld, ty Herren Jesus har dött för att frälsa dig. Du behöver ej dö, ty Guds ord säger: "Men åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn." (Joh. 1:12.) Utv.

NEW YORK, N. Y.

Tre dagars församlingsmöte. Sept. 5, 6, 7, i Church of God Missionary Home, 2132 Grand Av. Bronx; Västra sidan, nära 181st, St. & Jerome Ave. Alldenstund dessa dagar äro helgdagar komma Guds barn, av de olika nationaliteterna, såsom Tyskar, Ryssar, Judar, Skandinaver och Engelsmän, att närvara. Ingen avgift fordras för kost eller logi. Alla äro välkomna. Tag Broadway Subway till 181 st St. Manhattan and University Ave. Car, till 181 st St. Bronx. Eller Ellevated till 155 th St. West Side and Jerome Ave, Car, till 181 st St Eller Third Av., "L" till Tremont Av., (177 St.) och Sedgwick Car till Grand Ave. C J. Blewitt.

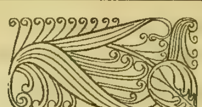
TRAKTATER.

	sid	dus	hun
*Läran om helbrägdagörelse.	12	.05	.25
*Bered dig för Himmelen.	12	.05	25
Vart går du, vilken väg?	8	.04	.15
*Vad Bibeln lärer.	13	.05	25
Ett tal till Nyomvända.	16	.06	.30
*Avfallet	18	.08	.40
*Helgelse.	20	.08	40
Frågor besvarade	32	.10	.60
Förlorad—Återfunnen	6	.04	.15
*Måste vi synda?	63	.15	

*Dessa erhållas också på Dansk-Norskan.

De Ungas Avdelning.

DE UNGAS BÄSTA DEL.

Unga hjärtans bästa fröjd
Skänkes ifrån höjden.
Blicken ljus och själen nöjd,
Görs av himlafröjden.

Unga hjärtans bästa kraft,
Till att redligt strida
Giver Gud, som vården havt
Om oss sent och tida.

Unga hjärtans bästa stöd
Uti brytningstider,
Är Han hjälparen i nöd
Och i livets strider.

Unga hjärtans bästa tröst —
När man syndig gråter,
Det är Herrens milda röst:
"Allt jag dig förlåter!"

Unga hjärtans bästa vän —
Ord så underbara!
Det är han, som herdemän
Fann i krubban vara.

När den skymmer, livets kväll,
Döden hyddan river,
Jesus såsom klippans häll
Bästa trygghet giver.

Allt det bästa är i Gud —
För du honom söke,
Hålle alltid högt hans bud,
I visdom, nåd dig öke.

Tager du från Herrens hand
Allt, som du behöver,
Går dig väl i minsta grand
Hela livet över.

Utv.

UNGDOM OCH IDIALITET.

Om jag var en konstnär och önskade att måla en representerande bild av ställningen de unga hålla inemot livet, skulle jag måla en figur av en ung gosse eller flicka stående i friskhet och renhet vid en blomsterprydd lövsal seende med ett förväntansfullt uttryck hän igenom en vacker dalsänkning, intill blicken stannar vid en med töcken beklädd kulle i fjärran. Detta, tror jag, avbildar stämningen av ungdomlighet. Det nuvarande är ljust av förhoppning, och han med en viss nyfikenhet undrar huru vida de kommande åren komma att bringa förverkligandet av hans hjärtas oskuldsfulla drömmar. I ungdomen är tiden när föreställandet är mycket verksamt och hjärtat hyser den mest osjälviska inbillning.

Du ser med ofördunklat intresse på den stora brådskande världen och undrar i vilket stånd du slutligen skall passa in. Vad du uträttar för Gud och mänskligheten kommer mycket att bero på din beslutsamhet och användandet av din tid. Nu är tiden att lägga en orubblig grundval för din karaktär, om du önskar den att emotstå stormen av kommande år. Utsök grundvalen uppå vilket ett brukbart liv är grundat, och bygg dag för dag uppå densamma. Gör det inre livet intagande; bliv en flitig student i Kristi skola. Brooks säger: "Vi växa likt det, som vi tänka på," så låtom oss tänka på det goda, det sanna, och det sköna.

En hög åstundan de unga hava är att vara i stånd att känna sina medmänniskor, att kunna veta vad som är rätt och orätt i andras handlingar. De sextiosex böckerna i Bibeln giva en eftertänksam gosse eller flicka bättre kunskap uti det dolda uppspringandet av karaktären än som kan erhållas från något annat upphov. Medan du har tid att läsa och gör det med stor förnöjelse, gör dig hemmastadd med Skriften. Fäst i ditt minne dess underbara ämne, och gör dig väl känd med dess rörande karaktärer av präster, profeter, konungar, apostlar, män, och kvinnor rika på Guds nåd. Havande fast beslutit att följa Herren till änden, kasta dig oförskräckt i den Kristna kampen och lid såsom en god Jesu Kristi stridsman. "Eftertänk detta, var däri, på det att din förkovran må vara uppenbar för alla." 1 Tim. 4: 15.

En förträfflig princip att efterfölja i ditt läsande är att låta Bibeln bliva först. Det är många böcker som du kommer att läsa och borde läsa, men låt Bibeln bliva först. Allt skrivande av människor kan lämpligt liknas vid guldstoft, medan det inspirerade Ordet innehåller den verkliga klenoden. Varför upptag nästan all din tid att samla guldstoft när genom samma åtgång av tid du kan komma i besittning av klenoder?

En del av Bibeln som borde intressera de unga äro de ord som Mordokai talade till Esther: Vem vet, om du icke just för en sådan tid som denna har kommit till konungslig värdighet? Var och en av eder har likt Esther en särskild plikt att utföra, envar har vissa egenskaper som ingen annan äger. Ett noggrant studerande av Esthers bok giver mycken inspiration och uppmuntran. Från den kan man lära denna läxa att en persons lycka och framgång bero till en stor del uppå den tjänst han gör till andra.

Moses, den store ledaren av Israels barn, ägde ett värdefullt element i sin karaktär—förmågan att uppdaga andligt värde. Och ville hellre lida misshandling med Guds folk än till en tid hava lust i synden. Och höll Kristi försmädelse för större rikedom än Egyptens skatter, ty han såg efter lönen. (Ebr. 11:25—26.)

Uthållighet är en annan värdefull egenskap som Moses hade i sin natur. Genom tron lämnade han Egypten utan fruktan för konungens vrede, ty med den osynlige likasom för ögonen härdade han ut. (Ebr. 11:27.)

Varje ung person i Kristus som önskar det så kan göra sitt liv liknande en skön trädgård, full av vacker frukt, med källor av levande vatten att glädja och uppfriska sina kamrater.

I slutsatsen, var icke rädd att vara i enrum somliga tider. Världens största ledare voro män som lärt att vara för sig själva. Det är ett kännetecken av svaghet att alltid vilja vara ibland en mängd. Jesus tillbringade mycken tid i enrum att bedja. Vid tiden av Hans största lidande i Getsemane var han ensam och bad till sin Fader.

Ingenting bliver fulländat förutan försakelse, och utsträckandet av din försakelse möter graden av din kärlek för ditt ideal.

—R. F. Lamm.

KRISTI KÄRLEK.

"Vem skall skilja oss från Kristi kärlek?" Dessa ord uttalades av aposteln Paulus. Pauli kärlek för Kristus var framvisad i de ting som han led för Hans sak. En gång var han en populär ung Farisé, full av iver att utföra rättfärdighet genom gärningar; senare, när han fick Guds kärlek i sitt hjärta, övergav han sin populäritet led och ödmjukade sig, ja, "räknade det förlust för Kristi skull"; på det att han mätte vinna Kristus.

Du kan icke vara Paulus men du kan likna Paulus, om du uppskattar Guds kärlek och ynnest så högt som han gjorde.

"Vem skall skilja oss från Kristi kärlek?"—Skall några få prövningar; hånandet av några ofrälsta vänner; förödmjukandet av att bliva kallad Guds barn? Om så, tror jag vi behöva draga närmare Golgata och beskåda Honom igen som hängde på korset blödande och döende för dig och för mig, allt emedan Han älskade oss så dyrt att Han sökte att friköpa våra själar från synden. Kära unga själ, låt Guds kärlek bliva inplantad så djupt i ditt hjärta att den kommer att synas dig kärare än livet; då kan du säga med den gamla aposteln när han närmade sig slutet av sitt gudfruktiga liv. "Ingenting skall kunna skilja oss från Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre." Hilda U. Johnson.

Vi äro byggmästare.

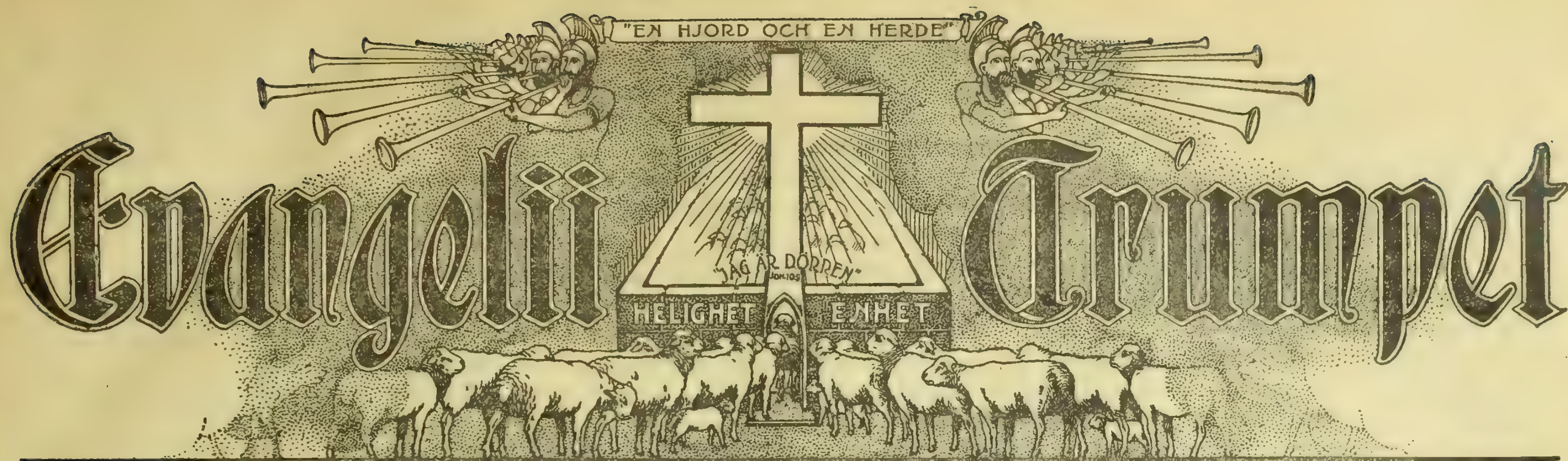
Det huvudsakliga för vårt livs struktur är Kristus såsom grundval.

Vad byggnaden är beror uppå det material som vi bygga den med.

Men om någon på denna grund bygger med guld, silver, dyrbara stenar, trä, hö eller strå, så skall vars och ens verk bliva uppenbart, ty dagen skall göra det klart, emedan han uppenbaras med eld och elden skall pröva, hurudant vars och ens verk är. 1 Kor. 3:12—13.

Låt oss se till att det materiel som vi använda att bygga vårt livs struktur är av det oförstörbara slaget, och icke av sådana ting som trä, hö eller strå; för om, när vårt arbete blivit prövat genom eld, det är funnit att vara av det förblivande slaget, så skola vi erhålla lön.

"Tron som skiner ljus och klar
I frestelsernas storm virvel —
Som i farans stund ingen fruktan känner,
I mörker känner intet tvivel.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e September, 1914. Nummer 18.

OM HONOM.

Om frid och om glädje, om Jesus min sång,
Om blodet, som renat min själ,
Om Honom, som frälst mig från synden och tvång,
Om Honom, som allting gjort väl.

Om Honom, som där på Gud Faders hand,
Är Talsman och ber för mitt väl.
Om Honom, om Honom, som från himmelens land,
Skall komma och hämta min själ.

Om Herren jag sjunger och vandrar så trygg,
Min tröst är att lyda hans bud,
Om Honom, om Honom skall ljuda min sång:
Vari all min sak blivit god.

Ack blodet, ack blodet, det dyrbara blod.
Vari all min sak blivit god.
I ljuset jag vandrar utmed livets flod.
I Jesus är jag lycklig-gjord.

Min lovsång och ära jag giver Guds Lamm,
Som öppnade himmelens port;
Om Honom blir lovet av släkternas stam,
Där hemma; lycksaliga ort.

Anders Swahn.

FRÖJD ÖVER SEGER.

Vi njuta av fröjd över segrar vi vinna. På alla områden är det bättre att vinna seger, än att lida nederlag. Nederlag har den egenskapen att göra oss modfällda. Endast få män och kvinnor äro istånd att *ständigt* lida nederlag.

Ofta tröttna vi om vi icke förmå uträtta vad vi önska uträtta; men *en* dag av seger vill belöna oss för många dagars nederlag.

Har du någonsin stannat och tänkt på, vad en ung mans känslor måste vara, som har försökt i flera veckors tid att få arbete, men icke mött någon framgång? Varje gång han mottog ett "nej" på sin begäran att få arbete vart han utan tvivel mer och mer modlös. Men då till sist någon svarade "ja", vilken fröjd måste hava spirat upp i hans hjärta. Ingen kunde klandra honom om han gav utbrott på ett eller annat sätt, för sina känslor, då "nej" var ombytt till "ja".

Det är sådan fröjd i seger, som icke kan jämföras med någon annan. Hjärtat känner det, tungan talar om det och ögonen visa det. Varje man och kvinna har sina segrar att vinna. Om det icke var så, skulle det nästan bliva omöjligt att uthärda livets prövningar. En ung man, som blivit upp fostrad i överflöd, kommer icke till fröjden över seger, angående de jordiska tingen Om du önskar att smaka fröjden av att äta med en silversked, måste du i det flydda varit van vid att använda en gammal träsked.

Seger över motsträviga omständigheter, är sötare än honung och konungskaka.

Den kommitté, som blivit utvald av "The Republican Convention" att meddela Abraham Lincoln om hans höga utnämning, gick till ett enkelt litet hus i Springfield. Den ene utav kommittéen tänkte att Lincoln måste hava känt sig ganska förödmjukad, genom utseendet av hans ringa hem, men då komittéens uppmärksamhet blivit dragen till utseendet av den låga ryggås-stuga, som Lincoln föddes och levde uti medan ung, fick han en annan syn på saken. Abraham Lincoln måste hava erfarit stor fröjd över den seger han vunnit i bostads henseende (Från koja till slottet.)

Seger över Satan, eller över en av hans anhängare giver oss stor fröjd, i andligt hänseende. Vid alla sådana tillfällen är det dock bäst att alltid blanda en god del av ödmjukhet i fröjden.

Vid ett tillfälle var jag med om att fira 15:e årsdagen av en man, som givit upp vanan att dricka och blivit en gudfruktig man. Segerfröjden sken i hans ansikte. Under det han gav Jesus äran för denna stora reformation i hans liv, njöt han av denna seger till sådan grad, att han syntes vara utom sig. Denna goda broder är nu död, men hans fröjderop av seger, ljuda ännu i mina öron.

Har du hört om *den stora* segern? Den är JESUS, FRÄLSAR. Må våra hjärtan ständigt sjunga hans pris.

Medvandrare huru känner du dig idag? Önskar du vinna större segrar? Ett sätt att vinna mera segrar är att bliva mer tacksam för dem, vi redan vunnit.

Jag älskar seger, det är musik för min själ; det giver mig vad jag så mycket älskar att hava i mitt hjärta, nämligen hopp.

Huru mycket fröjd giver oss icke hopp. Jag hoppas många ting varje dag. Då jag uppvaknar om morgonen, tager det välsignade hoppet, besittning av mig, det stannar hos mig under dagens lopp och då solen har gått ned, tager hoppet mig i sina armar och vyssar mig till sömns under ljuva bilder om det kommande.

Vilka äro de som vinna seger? Icke de lata; icke de tanklösa; icke de likgiltiga. Seger vinnes endast av dem, som kämpa för detsamma, morgon, middag, afton—dagen lång, varje dag under veckan.

Vi hava så många strider att kämpa i livet, så vi behöva att hålla oss själva i stridsdugligt skick, ständigt. Vi måste alltid stå redo att kämpa emot Satan och alla hans verk. Stora prisvinnare måste alltid praktisera en stor del självförsakelse. Så måste också den kristne soldaten försaka sig själv i många ting.

Den som vinner priset är Segraren. Icke den som lider nederlag. Den, som vinner kronan är segraren. Himmeln kommer att bliva fylld med segrare.

Har du en önskan att gå genom denna världen i bakgrunden av processionen? Om du så har, känner jag mig bedrövad för dig. Bliv fylld med ärelystnad att vinna en krona; stå upp och kämpa så att du en dag må få höra orden: "Väl gjort." Trumpeten har ljudit. Hör du orden "Till uppställning"? Du är antingen en för eller emot Herrens armé. Måtte en kämpes ande taga besittning av dig. Bliven män och kvinnor och icke barn. Det är på tid att du börjar födas med annat än mjölk. Huru många år du kommer att leva, är icke så mycket av vikt, som huru många segrar du vill vinna de få återstående dagar, som du kommer att leva på jorden. Det kan och bör bliva din förmån att alltid smaka fröjden av seger.

George R. Scott.

TILLVÄXT I NÅDEN.

Under det tiden framskrider växer telningen till ett stort träd, med sina rötter djupt i jorden och bliver fast och stadig så att den kan motstå de starka stormarna och vinterns snö synes hava mycket litet verkan på det emedan det är så starkt. Så är det med den, vilken är rotad och grundad i kärleken och i Guds sanning och som under livets stormar, prövningar och förföljelser har bevarat sig i Guds kärlek och lärt att hava Gud för sin styrka när han behöver hjälp; och blivit istånd att motstå de hårdaste prövningar och förföljelser och gå igenom dem med en härlig seger

över alltsammans. Sådana hava blivit lika träd, som äro planterade vid en flod och i god jord, vilka hava växt mycket fort.

Sedan en människa kommit in i nåden växer hon däri och i sanningens kunskap. Vi böra hava en så obetingad tro till Gud att vi lära oss att förtrösta på honom för allting. Somliga kunna förtrösta på Gud bättre för små ting än för stora och andra åter förtrösta bättre för stora ting, än de små och söka själva arbeta sig igenom med de små, icke tänkande på att taga dem till Herren i bön. Men för att kunna göra hastiga framsteg måste vi vara i ett sådant förhållande till Gud att vi kunna taga allting till honom i bön, både stort och smått. Vår tro måste sättas i verksamhet om vi tänka oss att hava framgång. Prövningar, frestelser och svårigheter i livet borde endast vara ett medel för oss att fortare växa i nåden i stället för att hindra oss i vår tillväxt. Ibland är det nödvändigt att gå igenom en hel mängd glödande prövningar för att Gud kan få oss sådana som han vill, för att vi skola kunna hjälpa någon annan. Aposteln säger: "I vilken I fån fröjda eder, efter att nu en liten tid, om så måste vara, hava lidit bedrövelse under mångahanda prövningar, på det att eder beprövade tro må finnas mycket dyrbarare än det förgängliga guld, som prövas i eld, till lov, ära och pris vid Jesu Kristi uppenbarelse." 1 Pet 1: 6,7

Men det är en hemlighet som vi måste känna och det är att vi måste vara ödmjuka för att kunna växa i nåden. Om vi icke äro så ödmjuka som vi böra vara så blir det ett stort hinder för vår andliga framgång. "Men större är den nåd han giver; därför heter det: Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka giver han nåd. Så varen nu Gud underdåniga! Stån djävulen emot, så skall han fly från eder." Jak. 4: 6,7. 1 Pet. 5: 5,6. Om vi nu hava blivit delaktiga av hans gudomliga natur, varigenom de dyra och stora löftena äro oss givna måste vi icke blott frambringa de följande frukter men också överflöda i dem. "Så använden ock I därför all flit att i eder tro ådagalägga dygd, i dygden förståndighet, i förståndigheten återhållsamhet, i återhållsamheten tålamod, och i tålamodet gudaktighet, i gudaktigheten brödrakärlek, i brödrakärleken allmännelig kärlek. Ty om dessa stycken finnes och i rikt mått äro hos eder, så låta de eder icke vara overksamma eller utan frukt med avseende på vår Herre Jesu Kristi kunskap." 2 Pet. 1: 5-8. "Men Gud är mäktig att låta all nåd överflöda till eder, på det att I uti allt mån alltid hava nog och överflöda till allt gott verk." 2 Kor. 9: 8.

E. E. Byrum.

STÅ STILLA.

Då Israels barn voro förföljda av Egyptierna, hade det Röda havet framför sig, och på båda sidor naturliga hinder, kände de sig, följaktligen, oroliga. Den naturliga lagen av självbevarelse skulle giva dem anledning att strida emot sina fiender eller att springa för att uppnå skydd. Vilken väg de än flydde kommo några av dem att upphinnas och fienden skulle fortfarande följa dem. Då svarade Moses folket: "Frukten icke; stån fasta, så skolen I se, vilken frälsning Herren i dag skall bereda eder. . . .Herren skall strida för eder, och I skolen vara stilla därvid." 2 Mos. 14: 13,14. De gjorde som de blivit befallda, och såsom resultat, öppnade ej allenast Gud havet och låt dem gå igenom, men han förstörde även deras fiender.

Medan det är sant att intet av levande varelser står stilla i det materialla universum, likväl finnes tillfällen då vi kunna göra hastigare framsteg andligen, med att vänta länge nog för att lära känna Herrens vilja angående oss. Denna lärdom om Israeliternas befrielse blev skriven till en förmån för oss som nu leva. Vid tillfällen då vi hava strider att utkämpa eller i besvärliga tider, äro vi liksom de, benägna till att stödja oss på vår egen visdom och att söka efter bergspass eller tunnlar varigenom vi kunna undfly, men det vore bättre om vi iakttogo den lärdom som Gud lärde Israel—att han ännu regerar och härskar uti männsklighetens rike, och att han skall skydda och bevara sina egna. Gud kommer ihåg oss likaväl som han kom ihåg dem under flydda dagar. Utan tvivel finnes det tillfällen då var och en av oss skulle tycka om att springa ifrån våra besvärligheter och ansvar. Då vi äro uti betryck och våra själafiender sväva omkring oss, kunna vi kanske tänka att det är ingen som bryr sig om oss, och att livet är i alla fall knappast värt att leva. Under sådana tillfällen äro vi benägna att göra svåra misstag, och göra det som vi efteråt skulle skämmas för. Det är mycket bättre om vi komma ihåg att ej taga något viktigt steg, komma vi till någon avgjord handling eller göra några radikala ändringar, medan vi sålunda äro modfällda.

Ibland då vi haft att göra med själar, som varit under missmodighetens makt hava vi sett dem kasta upp sina händer och utropa: "Det är ej lönt att försöka längre; mitt liv har varit så fullt av misstag och felsteg att jag önskar jag aldrig blivit född." Vad stackars själar behöva, vid sådana tillfällen, är en stark, kärleksfull arm av sympati, som nedräckes för att uppehålla dem, ett vänligt ord, en öm blick, en brinnande bön uppsänd till Gud för dem. Tillrättavisningar och förmaningar måste givas dem med mycken ömhet; de behöva försäkras att Gud ännu älskar dem, att hans vakande öga ser deras fiender och om de endast stå stilla och äro tillitsfulla skall han tryggt föra dem ut ur deras trångmål.

Vi borde komma ut ur vanan att giva efter för nedslående inflytanden, och odla en vana att med förtroende förtrösta på Gud. För någon tid sedan lopp tåget, som vi åkte på in i en tunnel och allt blev mörkt omkring oss. Istället för att bliva rädd och hoppa av vilket skulle varit mycket farligt—slog jag endast igen ögonen och vilade. Jag visste att tågföraren ej skulle köra tåget in i ett hål i marken om han ej visste att järnvagnsspåret var lagt hela vägen igenom och ut på den andra sidan. Då, i vårt andliga liv, allt omkring oss, helt plötsligt bliver mörkt och vi ej kunna se vår väg, istället för att bliva förskräckta och handla obetänksamt, och göra det som vi möjligtvis komma att ångra, låtom oss stå stilla och se Herrens frälsning, ihågkommande att Gud, med frestelsen, skall "även giva utgången." 1 Kor. 10: 13. Orsaken varför många äro svaga är emedan de frukta. Vi anse ej ett barn helt och hållet inkompetent emedan det misslyckas uti en grad av sina studier; ej heller skall Gud övergiva ett utav sina barn på grund av upprepade misstag, om dess motiv är gott, "ty han vet vad för ett verk vi äro, han tänker därpå att vi äro stoft." Gud står ej allenast bakom hela skapelsen, men han står bakom och styrer sin församling och varje medlem av densamma. Därför, då jordbävningar komma, då stormar hota församlingen, eller då motgångar betrycka individen, kom ihåg att det bästa sättet är att stå stilla och "se Herrens frälsning."

"Gån omkring Sion och vandren runt därom, räknen dess torn; given akt på dess murar, vandren genom dess palatser, så att I kunnen förtälja därom för ett kom-

---

"I HAVEN ICKE VELAT."

Syndaren står ansikte mot ansikte med Gud, förlitar sig på evigt liv uppå sina goda förlustelser, med varje möjlig eggelse, och om han är förlorad är det hans egna fel, icke Guds. "Huru ofta har jag ej velat, men I haven icke velat"! Dessa äro ord av Gud till en förlorad själ. Gud har aldrig drivit en syndare till rättegång blott och bart i styrkan av sin frihet, och sedan lämnat honom allena. Gud har varit mera än rättvis emot syndaren; Kristi kors har hindrat hans väg till förtappelse mera oöverstigligt än genom ett ljungande svärds låga; bemedlingen till himmeln har blivit gjord för honom med upplyftade händer; den Helige Ande har strävat med honom att vända tillbaka, genom alla de planer som oändlig fintlighet kunde inrätta, på anbudet av ändlös barmhärtighet: har hans livs historia varit ett långt kämpande emot hinder till förgörandet av sin själ.

I tysthet och dysterhet, ofta med medveten och egensinnigt stridande till heligt hejdande, likväl så ofta med fintlig samvets—ovisshet med vilket en syndare kanske sinneslugn även glättigt, umgås med synd; han har utforskat upptäckt, utvalt, och besittningstagit och gjort sig säker om sin egen väg igenom dessa hinder till fördärvets värld. Han har gjort det—Han, och ingen annan. Sådan är varje förlorad själ. Är det något under att en förlorad själ är förstummad? A. P.

mande släkte; ty sådan är Gud, vår Gud, alltid och evinnerligen; intill döden skall han ledsaga oss." Psa. 48: 13-15.

—J. Grant Anderson

BÖRDAN FÖR SJÄLAR.

Den bördan som borde vara den förnämsta i varje Guds barns hjärta och sinne är den önskan att vinna andra till Kristus Då Andreas hade funnit Frälsaren, var det nästa han gjorde att uppsöka "sin broder Simon" och att säga till honom: "Vi ha va funnit Messias—det betyder Kristus Och han förde honom till Jesus." Joh. 1: 41, 42. Denna längtan, att vinna andra för Kristus är naturlig för varje Guds barn. Den kommer från Gud. Han älskade oss då vi ännu voro syndare och gav sin enfödde Son att dö för oss. Det var bördan för själar som låg på vår Frälsares hjärta: "Fader, förlåt dem,(hans fiender) ty de veta icke vad de göra." Då vi hava Guds kärlek, vilken den Helige Ande utgjuter i våra hjärtan, ingiver det oss en längtan att bringa denna kännedom om frälsning till andra. Det gör oss ej alltför milda ej heller gör det oss alltför stränga; men då vi äro uppfyllda med Guds kärlek gör det oss djärva som lejon, likväl milda och ödmjuka som lamm.

Paulus predikade om Guds domar, likväl sade han: "Vi hava varit milda bland eder. Såsom en ammande kvinna omhuldar sina barn, så längtade vi efter eder och ville gärna dela med eder, icke allenast Guds evangelium utan även våra liv, emedan I haven blivit oss kära." 1 Tess. 2: 7, 8. Omigen, talande om sina landsmän, Judarna, sade han: "Jag talar sanning i Kristus—jag ljuger icke; mitt samvete bär mig vittnesbörd i den Helige Ande—att jag har stor sorg och oavlåtligt kval i mitt hjärta. Ty jag önskade att jag själv vore förbannad ifrån Kristus för mina bröders skull, som äro mina anförvanter efter köttet." Rom. 9: 1-3.

Jesus predikade straffdomar, men tillsammans därmed framhölls alltid tillbud om nåd. Då han begagnat alla andra medel för att vinna Fariséerna, "då" för att begagna Canon Farrer's ord: "sprängde han deras steniga hjärtan med sina veords dynamit.,,

Bördan för själar kom Mathew Henry att säga: "Jag skulle anse det större glädje att vinna en själ för Kristus, än att vinna bergssträckor av guld och silver för mig själv." Doddridge sade: "Jag längtar innerligare efter själars omvändelse än efter något annat. Mig synes jag kunde, ej blott verka, men även att dö för dem med glädje." Brainerd, efter åratal av vedermöda och uppoffring skrev: "Jag var likgiltig om var eller hur jag levde eller vilka vedermödor jag utstod om jag endast kunde vinna själar för Kristus. Då jag sov, drömde jag om dessa saker; då jag vaknade var min första tanke på detta stora embete." Dessa voro orden av män vars hela liv ägnats till andras frälsning: "Vi äro döda och sovande, om själars frälsning ej ligger som en tung börda på vår själ dag och natt.' Med rätta böra vi fråga oss själva denna fråga: "Är själars frälsning, det som ute slutande upptager min uppmärksamhet, det stora ändamålet med mitt liv?"

Chas. M. Hix.

TRO OCH LYDNAD.

Vår Frälsares mission här på jorden var att uppsöka och frälsa det förtappade. Vi höra honom kalla med älskande stämma. "Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade och jag sall vederkvicka eder." Alla inberäknas däri. Frälsning fås utan penningar och för intet. Pris ske Gud! Den kan erhållas av både fattiga och rika, ty "Gud har icke anseende till person." Rom. 2: 11. Anden och bruden säga kom och alla som vilja kunna fritt erhålla av livets vatten och vår Frälsare säger med eftertryck att ingen som kommer skall bliva bortvisad. "Den som kommer till mig skall jag sannerligen icke kasta ut." Joh 6: 37.

Dock under det att Han har berett denna frälsning så fri, så har han dock nedlagt vissa villkor i sitt ord vilka vi måste uppfylla för att erhålla den. Det synes, såsom om människorna ständigt sökte kringgå dessa villkor genom att bortresonera Guds ord. De försöka att klättra upp en annan väg, men vi höra den stilla rösten säga: "Jag är dörren, om någon ingår genom mig skall han bliva frälst." Joh. 10: 9. När någon söker Gud för frälsning så är det första som är nödvändigt, att göra bättring "Och Petrus sade till dem: Gören bättring, och var och en av eder låte döpa sig i Jesu namn till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helige Andes gåva." Ap. G. 2: 38; Luk. 24: 47; Mark. 1: 15. Av denna sista bibelvers synes att det icke är nog med bättring, men vi måste också tro evangelium; icke blott till en liten del, men det hela. Åter äro vi befallda att "Tro på Herren Jesus Kristus, så varder du och ditt hus frälst." "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var Gud och Gud var Ordet." Som nu Gud och Ordet äro densamme så är det omöjligt för oss att bliva frälsta om vi icke tro båda. "Så är tron av predikan och predikan genom Guds ord." Rom. 10: 17. Vi finna också genom att ransaka skrifterna att det är icke blott vår plikt att tro evangelium, men vi måste lyda det. "Veten I icke, att om I överlämnen eder såsom tjänare åt någon för att lyda honom, ären I tjänare åt den, vilken I lyden, vare sig synden till död eller lydnaden till rättfärdighet. Men Gud vare tack, att I voren syndens tjänare men haven blivit av hjärtat lydiga den framställning av läran, åt vilken I haven blivit överlämnade." Rom. 6: 16, 17; Jak. 2: 20, 24.

Men oupphörligen höra vi många fråga: Huru kunna vi veta att detta är rätta vägen? Folk äro så uppdelade och hava olika idéer om skrifterna, och det är så många vägar beskrivna och huru skola vi veta att vi äro på den rätta vägen? "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud, eller om jag talar av mig själv." Den stora orsaken varför det är så mycket oordning och olikheter i tankar i våra dagar är emedan människorna ej vilja göra Guds vilja och därav kommer naturligtvis att de ej hava detta dyrbara löfte och Gud sänder dem verkligen stor villfarelse på det att de må tro lögnen. 2 Tess. 2: 11 Måtte Gud hjälpa oss att icke endast tro evangelium, men också lyda detsamma i fruktan.

—M. Anna Slusser.

DEN HELIGE ANDE.

Den Helige Ande är lovad att givas till alla kristna. Han gör dem heliga genom tron. Apg. 15: 8,9. De som äga den Helige Ande bära helig frukt, av denna orsak äger ingen den Helige Ande som begår synd. "Men Andens frukt är kärlek, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhållsamhet, emot sådant är icke lagen." Gal. 5: 22, 23. Dessa kan ingen uppenbara i deras fullkomlighet om icke hjärtat är rent. Anden renar hjärtat från all orenhet och instänger det som sin ständiga bostad och frambringar heliga frukter. Så snart hjärtat är omskuret bringar det god frukt. Var och en, som är född av Gud, gör icke synd." 1 Joh. 3: 9. "Vi veta att var och en som är född av Gud, han syndar icke, utan den som föddes av Gud, han tager sig till vara och den onde kommer icke vid honom." 1 Joh. 5: 18. Detta är ett direkt resultat av pånyttfödelse. Vi äro icke längre syndens tjänare, men Guds söner. "Men emedan I ären barn, har Gud sänt sin Sons Ande i edra hjärtan, som ropar: Abba, Fader!" Gal. 4: 6. Alla Guds barn hava Kristi Ande, men om någon icke har Kristi Ande så hörer han honom icke till. Rom. 8: 9.

Gud befaller sitt folk att vara uppfyllda med den Helige Ande. Ef. 5: 18. När den kristne är uppfylld med den Helige Ande har han ingenting oheligt i sig. Det är helt änkelt att intet rum för något oheligt är i honom. Guds Ande utesluter all orenhet eller medfödd fördärvad natur från hans hjärta, och tager hela hjärtat i besittning icke lämnade något som icke är heligt. "Detta är Guds vilja, eder helgelse." 1 Tess. 4: 3. Söken Herren för att erhålla hans Helige Ande och I skolen finna att han skall rensa eder från all synd.'

J. C. Blaney.

De flesta människors strävan går ut på att komma högt i världen.

Man offrar penningar, tid, arbete och mycket bekymmer för att utbilda sig för åtskilliga göromål och embeten.

Ofta förglömmes huvudkällan av all visdom, och man gräver själv brunnar, "ja usla brunnar som icke giva något vatten."

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - - Redaktör
C. J. FORSBERG, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE, och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*
Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar
För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Eller till A. SIMONSON, GÖTA.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

"Så till sinnes som Jesus Kristus var."

◆◆◆

"Han som icke aktade för rov att vara jämlig Gud, utan förnedrade sig själv."

◆◆◆

Det som mest låg Jesus uppå hjärtat var att göra gott mot andra. Ja, man kan säga: det var hans liv; ty han säger det är min mat att göra Guds vilja och därför hade Fadern till honom "ett gott behag."

◆◆◆

Självisketen och egoismen hålla på att få överhand med jordens innebyggare. Religionstrider och all oenighet kommer sig av att man söker rätten till egen fördel: Självisketen är orsak till krig och blodsutgjutelse; självisketen förorsakar sjukdommar av många slag, dårskap, sorg, elände och död. Självisketen blir orsak till att himmelns port blir stängd för många.

◆◆◆

"Skall jag taga vara på min broder?" En fråga som fortplantats ifrån mänskosläktens första familj, och liksom ogräset växer och frodas förutan odling, har denna orätta princip urartat sig, så att Paulus på sin tid med hjärtesorg måste utropa: "Alla söka de sitt eget och ej det som tillhör Jesus Kristus." Och eftersom de "svåra tider" hava kommit över oss, som nu leva så uppträder också denna "fiende till allt gott" (självisketen) ännu mera framstående och maktinnehavande.

◆◆◆

En maskin kan ej driva sig själv förutan en drivkraft av något slag. Ej heller kan en människa leva en kristen eller såsom endast en kristen kan leva förutan att vara *uttömd* av det gamla syndlivets principer—egna jaget köttets sinne; ja, den gamla människan måste korsfästas, dödas och en ny människa uppstå vilken *uppfylles* med den Helige Ande vilken sedan består vilja och kraft att leva ett nytt liv.

LOKALA MEDDELANDEN.

Herrens verk är ännu kärt för hans barn. Några av dem uppoffrar all sin tid och styrka till evangeliets utspridande. Några hava upptagit arbetet att utdela och sälja litteratur; och vi äro vissa på, att Herren önskar att flera skola göra sammaledes.

◆◆◆

Evigheten allena skall uppenbara allt det goda som bliver gjort egenom ren litteratur. Men ändock se vi ofta här i livet stora resultat. Låtom oss därför icke bliva trötka. "ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna."

◆◆◆

Nu är det en behaglig tid att samla prenumeranter för *Evangelii Trumpet* och *Evangeli-Basun*; ty nya prenumeranter kunna få tidningen tio veckor för tio cent.

◆◆◆

Vi skola giva, som premie till den som insänder prenumeranter, vackra litograferade väggtavlor. För vidare underrättelse se 7:e sidan av denna tidning.

◆◆◆

Systrarna Julia Anderson och undertecknad äro komna tillbaka efter några veckors vila och känna oss bättre istånd till att utföra arbetet här. Syster Laura Lindell är rest bort för några veckor.

Anna Koglin.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Paynesville, Minn., den 7:e Aug. 1914.

Hälsning i Jesu namn. Jag är glad, att jag kan vittna om seger över allt i Jesu blod. Tack och lov!

Jag har haft den glädjen att vara lite be hjälplig i åtskilliga möten. Det har varit mycket uppmuntrande för min själ, att se själar bliva frälsta och Guds barn uppbyggda och de sjuka gjorda helbrägda. Gud tillhör all ära. Jag har deltagit i följande möten: Hereford, St. Paul Park, Minn., Grand Forks, N. D., och Edmonton, Alta. Canada. I dessa möten blev omkring femtio personer döpta.

Jag var mycket uppmuntrad vid utsikten för verksamheten i Canada;det är i sanning ett stort arbetsfält och en vid dörr öppen, och marken är vit till skörd, men arbetarne äro få. Men var äro arbetarne? Många själar gå till evig förtappelse på grund av att ingen bringar dem frälsningens budskap. Syskon, bed att Herren får dem lösa som borde gå. Jag hade tänkt att förbliva i Canada i någon tid, men måste skynda mig hem på grund av en liten olycka, då vår skörd blev nästan tillintetgjord av hagel och tillika har vi haft andra prövningar; bed att dessa prövningar må verka till Guds ära och vårt gagn.

Jag hade tänkt, att jag skulle varit i Skandinavien i sommar, men bröderna synes visst, att jag behöves här, och jag underkastar mig med glädje brödernas bedömande. Bed för mig, att Guds vilja må ske, är det att arbeta med mina händer, så är jag väl förnöjd, bara att jag vet vad hans vilja är. En kär hälsning från eders, som alltid ringa broder och tjänare,

S. O. Susag.

Göta, Sverige, den 4:e Augusti.

Två månader hava nu gått tillända sedan jag reste från New York. Resan över Atlanten var angenäm. Jag ankom till Pandrup, Danmark den 15:e Juni, var jag stannade till den 20:e, då jag reste till Sverige, och inträffade i Göta på aftonen, samma dag. Jag tackar Gud för hans älskliga barn i Göta, och att jag fick glädjen att göra deras bekantskap. De ha, vid denna tid, ett stort rum i mitt hjärta och jag tackar Gud, han räknat mig värdig att vara ibland dem och att tillsammans med dem få verka för Gud.

Mötet som började här den 21:a Juni var till stor välsignelse för min själ, och jag tror, att alla Guds barn, som voro närvarande kunna säga detsamma.

Den 5:e Juli reste jag till Danmark, för att övervara mötena i Pandrup, Kaas, Lökken, Hjörring och Sindal. Gud välsignade dessa möten och min själ fick erfara, att Gud välsignar sina lydiga barn på alla platser och i alla land. Gud välsigne sina barn i Danmark, för den kärlek och gästvänlighet jag fick röna ibland dem.

Den 18:e Juli gjorde jag återresan till Sverige; och den 19:e var församlingen i Göta på en utflykt till Öckerö (en Ö i Bohuslänska skärgården). Herren har några älskliga barn där, och deras kärlek till oss visades i handling, i det de gjorde uppoffringar för vår bekvämlighet. På eftermiddagen hade vi möte i missionshuset; mycket folk var tillstädes och Gud välsignade oss.

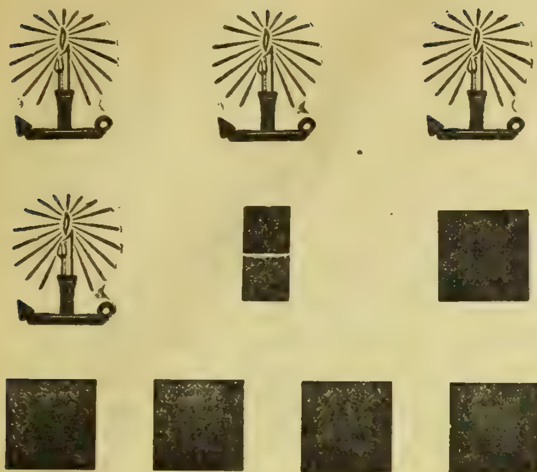
Då detta skrives är det oroligt här i Europa ibland de världsliga makterna, och det är svårt att säga vad det vill leda till och när det kommer att sluta; men vår bön är, att detta skall lända till själars frälsning och fulla sanningens förkunnande ibland folket. Vi bedja om Guds barns förböner, att vi, som Guds barn på denna plats, må göra vad på oss kommer, i att själva leva till Guds behag och sedan göra allt vi kunna för själars frälsning.

En kär hälsning från Guds barn i Göta, Eder ringa broder och tjänare,

C. J. Forsberg.

VAR BARMHÄRTIG.

"Varen fördenskull barmhärtiga, såsom ock eder Fader är barmhärtig."Luk. 6:36. Gud som är rik på barmhärtighet har befallt oss att även vara barmhärtiga—emot våra fiender, våra grannar, våra kära, och visserligen emot våra bröder och systrar i Herren—såsom han är barmhärtig. För att kunna vara barmhärtiga böra vi tänka om andra så, som Han tänker om dem. Såsom Han, böra vi ömka oss över våra fiender; ömka oss över dem, emedan de äro stadda "i bitterhets galla och orättfärdighetens band." Stackars bundna, hjälplösa själar! De behöva vår medömkan, våra förböner, och vår kärlek. Vi veta att de äro syndens fångar, då de förfölja Guds barn, och såsom kristna böra vi, från hjärtat, kunna sä-

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platsen i en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

ga: "Fader, förlåt dem: ty de veta icke, vad de göra."

Det finnes ingen plats varest en överseende, barmhärtig Ande lyser härligare än i vårt eget hem,och jag är viss på, att inga andra uppskatta dess välsignelse mer än våra kära i hemmet. Det är ledsamt att ej flera hem äro lyckligare, då det endast fordras vänliga ord och handlingar; ord av erkänsla, med de hårda orden utelämnade, för att göra dem sådana. Om varje medlem i hemmet beslutade sig att vara "mera barmhärtig och mindre kritisk," vilken förökning av frid och lycka det skulle medföra till hemmet! Likväl kunna ej var och en, i alla hem, göra detta, emedan synden regerar i mångas hjärtan; men kommer du att göra det? Du kommer att behöva Herrens hjälp, ty understundom kommer frestelsen, att tala bittert, att bliva starkare än din kraft att övervinna, om du ej gör det för Jesu skull och med hans hjälp. Inflytelsen av, till och med, blott en vänlig medlem av hemmet, medför sin ljuva välsignelse av frid, som aldrig går förlorad. Det är ett hem, som kommer för mina tankar, vilket jag älskar att besöka, emedan modern, som är frälst, giver det i fullt mått, det glättiga inflytandet av en vänlig ande, och hur jag beundrar och uppskattar det. En pockande, grym ande, fordrande hård och självisk tjänst, är långt ifrån att vara barmhärtig. Måtte vi aldrig låta oss behärskas av den!

För det hjärta som är uppfyllt med gudomlig kärlek, kunde det synas onödvändigt att omnämna nödvändigheten av att vara barmhärtig emot våra bröder och systrar i Herren; ty det hjärtat älskar var och en innerligt. Men den onde anden försöker ibland att inplanta i hjärtat, något helt annat än kärlek, genom att komma med onda inbillningar och misstankar emot en broder eller syster då denna broder eller syster äro helt omedvetna om att hava varit till någon anstöt. Låtom oss besegra varje ande som försöker hacka på eller orätt bedöma, våra bröder. Om vi skulle förnimma att en kyla eller en bitter känsla försöker att skilja oss från någon av Guds familj, låtom oss överlämna dem åt honom att tillrättavisas, om det behövs, samt bedja för dem. Fienden skulle mycket gärna vilja få oss till att giva rum för sådana frestelser, men Gud vill att vi skola avhålla oss ifrån att insläppa hårda känslor emot våra bröder. Genom att övervinna sådana prövningar, förökas vår långmodighet, kärlek och seger.

Om en broder skulle bryta emot oss, så böra vi i barmhärtighet, och enligt Kristi föreskrift, säga honom det. Gud ursäktar ej synden; han hatar den, och begär ej att vi skola överse med den. Men alldenstund han har fördragsamhet med oss uti allt som ej är synd, i våra olika egendomligheter och mänskliga svagheter, borde vi ej göra det samma emot andra, och likt honom, böra vi ej se bakom sådana ofullkomligheter och uppskatta och älska den fläckfria själen och den ädla anden som Gud så innerligt omhuldar?

Låt den som älskar frid, den som vill bevara Andens enhet, och den som önskar vara inflytelserik för Kristus vara barmhärtig emot alla, så som vår Fader i himmeln är barmhärtig.

Mable Fulwider.

VAD ÄR MISSTRÖSTAN?

Misströstan är resultatet av otro. Det är den ogenomträngliga mörkrets rustning, den sista att giva vika för Guds kraft och ljus. Var de våldsammaste anfall av helvetets makter, icke förmå göra något intrång, misströstan, under klädnanden av utomordentlig varsamhet, uppenbarar sig, och öppnar vägen till fördärv.

Misströstan är modern till självmord och till många tvedräkter och oenigheter i den politiska, så väl som sociala och religiösa världen. Misströstan, likt ett rovgirrigt lejon lämnar grym förödelse i sina spår, sönderbrytande kärlekens band och den ljuva harmonien emellan Gud och människor, emellan man och hustru, broder och syster, föräldrar och barn, och genom sitt rytande skakar själva grundvalen till det lyckligaste hem.

Misströstan är den blåsbälg som Satan använder för att blåsa upp girighetens, hatets och tvedräktens eld i människornas hjärtan. Det är den mörka, dystra dalen av frestelser till de grymmaste brott, var själviskhetens lysmaskar föregiva sig vara ljus till dåren, som söker fåfänglig ära—men huru snart upphör icke dess ljus!

Misströstan, likt en orkan nedstörtar byggnader och upprycker stora skogar. Lik en listig bedragare, uppenbarar den sig vid sidan om sanningens väg och söker att leda vandraren inpå, såsom det syntes, bättre vägar av maklighet och upskov. Ibland kastar misströstan sina stötestenar av missräkning och modlöshet, i vägen, över vilka många hava snavat och fallit och därigenom blivit ett rov för förtvivlan.

Kära själ, stig modigt över missräkningarna håll dig nära Gud och du skall finna välsignelse även i dessa ting.

Misströstan är begynnelsen till förödelse och ondska. Eva, innan hon överträdde Guds bud, hade misströstan i sitt hjärta emot honom.

Misströstan är ett stort hinder för vårt framåtskridande i det andliga och förorsakar Guds nåd att sippra ut ur hjärtat.

P. Penner.

REN I HJÄRTAT.

"Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud." Hjärte-renhet är en sak som är nödvändig för ett heligt liv. Det giver styrka till att utföra våra plikter och att emotstå den ondes anslag, och det gör oss istånd att strida tappert på livets slagfält. Med ett rent hjärta kunna vi utan fruktan emotstå fiendens anfall; och likt Paulus kunna vi göra allt genom Kristus som styrker oss, Kristus är vårt liv; och detta liv giver oss helig kraft att göra vår Faders goda vilja.

Jesus är vårt allt i alla. Honom förutan våga vi icke företaga oss någon verksamhet i livet. Med ett rent hjärta är vår välsignade Frälsare stadfästad på hjärte-tronen och regerar såsom endast den Helige kan regera. Ett rent hjärta giver oss fullkomlig frihet från den andliga fienden; och då är striden mot de världsliga fienderna jämförelsevis lätt. På detta sätt bliva Guds barn istånd att ila framåt under jubelrop Segern är skriven på vår Konungs blodfläckade baner. Älskade, söken att få ett rent hjärta, så skall eder frid bliva lik en stor flod.

G. W. Carey.

GUDS ARVINGAR.

En arvinge är en som erhåller något arv, på grund av släktskap med den från vilken arvet erhålles. Sålunda ärva barnen, lagenligt, sina föräldrars egendom. För att vara Guds arvinge, är det, därför, nödvändigt att vara hans barn. "Således är du nu icke mera träl utan son; och är du son, så är du ock arvinge genom Gud. Gal. 4: 7. Genom Kristus äro vi gjorda till arvingar till Guds omätliga rikes ovärderliga rikedomar.

Synd är obehaglig för vår himmelske Fader och är orsak till att den som begår den förlorar sitt arv. "Men den som övervinner skall få detta på sin lott,(ärva allt Eng. Öv.) och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son." Upp. 21: 7.

C. B. Jordan.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE FRÅN EN BIBLISK SYNPUNKT.

Gud har alltid önskat att vara, icke allenast sitt folks frälsare och hjälpare, uti deras andliga ställning, men han har också alltid önskat att vara "deras kroppsliga läkare." Han sade till Israels barn när de hade lämnat Egypten: "Jag Herren är din Läkare." Gud har alltid varit nitisk för sina barn, och det är välsignat att ransaka Herrens Ord och se den omsorg han alltid har haft för de sina, när man läser de goda förmaningar han har givit oss vill det smälta våra hjärtan; en längtan uppstiger därinne: "hjälp o Herre, att ditt ord må upplåtas, att det må bliva föda, välsignelse, och kraft, i min själ, och att det även må hava inflytelse över min kropp och omgivning.

Skola vi hava verklig välsignelse och nytta av Herrens Ord, måste den Helige Ande öppna det för våra hjärtans ögon och uppenbara det för våra hjärtan så att det blir en verklighet, och ej en teori eller huvudkunskap. Herren sade till Israel: "Om du hör Herrens, din Guds, röst och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon av de sjukdomar som jag lade på Egypterna, ty jag är Herren, din Läkare." 2 Mos. 15: 26. Och vi finna när vi läsa Israels historia att de ofta sökte Herren och han utförde underverk för dem. Även när de knorrade förbarmade han sig över dem; när de kommo till Mara, och ej kunde dricka vattnet emedan det var bittert gjorde han underverk, så det blev sött, och när dem fattades kött och bröd, gjorde han underverk och gav dem både bröd och kött att äta, och när dem fattades vatten i öknen befalde Gud Moses att slå med staven på klippan, och den gav mycket vatten till både folket och all boskapen att dricka, och när Herren sände brännande ormar emot folket, som stungo dem gjorde han underverk. Han befallde Moses att göra en kopparorm och uppsätta den på en stång. "Och om en orm hade stungit någon och han blickade upp på kopparormen blev han vid liv." Hiskia blev dödligt sjuk, och profeten Esaias gick till honom och sade: "Så säger Herren: beställ om ditt hus, ty du måste dö, och skall icke leva längre." Men han vände sig mot väggen och bad till Herren, och grät bittert och Gud hörde hans bön, och Herren sände Esaias tillbaka till Hiskia med det goda budskapet "Jag har hört din bön och sett dina tårar, se jag vill göra dig helbrägda." 2 Kon. 20: 5. Gud utförde många underverk för sina barn under det gamla förbundets tid; och det gamla förbundets profeter sågo framåt i tiden om uppfyllandet av löftet. Att Gud skulle uppenbara sig själv genom sin Son, sågo de honom även då såsom en underverkets Gud. De sågo honom ej allenast såsom den som skulle krossa ormens huvud, men som en som skulle hjälpa och frigöra oss från syndens följder. Profeten Esaias profeterar om honom: "Sannerligen han bar vår krankhet och lade på sig vår sveda ....Men han var sargad för våra missgärningar; näpsten lades uppå honom på det vi skulle hava frid och genom hans sår äro vi helade." Jes. 53: 4-5. Och när Jesus, Guds Son, uppenbarades, se vi honom ut föra underverk var han går fram. Han botade de sjuka av alla slags sjukdomar, han stillade feber, de blinda gav han syn, de halta och lama kunde gå, de spetälska blevo rena och de som varo besatta med onda andar gjorde han fria, och de döda uppreste han, vatten gjorde han till vin och vågorna på det Galileiska havet stillade han; han gick omkring och gjorde väl och hjälpte alla, ty Gud var med honom. Hela hans tid var en tid av underverk.

När Herren Jesus gav sina lärjungar uppdrag att predika evangelium, gav han dem, även makt att bota sjukdomar. "Dem som tro skola dessa tecken åtfölja: I mitt namn skola de utdriva onda andar, de skola tala med nya tungor; ormar skola de bära och om de dricka något som är dödande skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna och de skola bliva helbrägda." Mark. 16: 15-18. Och vi se att efter Jesu himmelsfärd fortsatte apostlarna att göra de samma underverk som Jesus hade gjort. Petrus och Johannes mötte en man som måste bäras, som hade varit ofärdig ända ifrån moderlivet; han satt vid tempelporten och tiggde, och han såg på dem, väntande att få något av dem. Då sade Petrus: "Silver och guld har jag icke, men vad jag har det giver jag dig: I Jesu Kristi Nasaréens namn, stå upp och gå, och han fattade honom vid högra handen och reste honom upp, och strax blev hans fötter och fotknölar stärkta." Petrus hade full tro och tillit till Herren och Guds kraft och förvissning att Herren var trofast och ville ej låta dem komma på skam; han var kallad till att predika, och han hade även fått uppdrag att bota de sjuka och han var trogen det uppdrag han hade fått. Paulus, när han var på väg till Rom, led skeppsbrott, och blev räddad på ön Milite; han bar tillsamman en del torra kvistar och lade dem på elden, och en huggorm kom fram och högg sig fast vid Pauli hand. Infödingarna, när de sågo det, trodde att Paulus var en mördare, som hämnden ej tillät att leva ehuru han blivit, räddad ur havet, men Paulus skakade djuret av sig i elden, och hade intet ont därav. Publii var den förnämste man på ön och hans fader låg sjuk i feber och rödsot, och till honom gick Paulus in, bad, och lade händer på honom och helade honom, men då detta hade skett, kommo ock andra på ön som hade sjukdomar till honom och blevo botade. Ap. G. 28: 1-10. Och genom dessa under blev Guds namn förhärligat, och vi se att andra togo dukar och skört som Paulus hade vidrört och lade på de sjuka och de blevo helbrägda.

Petrus, när han under sina vandringar kom till de heliga som bodde i Lydda, fann han en man som sedan åtta år hade legat till sängs och var lam. Och "Petrus sade till honom: Eneas, Jesus Kristus botar dig. Stå upp och bädda åt dig. Och strax stod han upp och honom sågo alla de som bodde i Lydda och i Saron, och de omvände sig till Herren." Och i Joppe var en lärjunginna vid namn Tabita, och hon vart sjuk och dog. "Och Petrus föll på sina knän och bad och vände sig till kroppen och sade: Tabita, stå upp! och hon öppnade sina ögon och när hon fick se Petrus satte hon sig upp, och han räckte henne handen och reste upp henne och kallade in de heliga och änkorna och ställde henne fram levande. Och det var känt i hela Joppe, och många trodde på Herren." Ap. G. 9: 32-42. Vi se, att genom dessa underverk blev Guds namn förhärligat och många blevo därigenom omvända till Herren. Jesus befallde sina lärjungar att gå och predika evangelium och döpa dem som kommo till tron, men deras uppdrag innehöll även att hela de sjuka, och kasta ut onda andar. Och de voro trogna det uppdrag de hade fått, och deras bön var att Gud måtte giva dem frimodighet att tala hans ord i det du uträcker din hand att bota de sjuka, och att tecken och under må göras i Jesu namn. Ap. G 4: 29, 30. Många påstå att underverkets tid är förbi; men det är icke så. "Jesus Kristus är densammme i går och i dag och i evighet." Eb. 13: 8. "Ty jag är Herren. Jag förändras icke." Så om Gud kallar någon i vår tid att predika evangelium och döpa de som komma till tron, så innehåller även uppdraget att bota de sjuka, giva blinda sitt syn, utkasta onda andar m. m. Vi läsa i Jak. 5: 14: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn; och trons bön skall rädda den sjuke och Herren skall återställa honom."

Jesus har ej ändrats; han är än densamme. Prisat vare Herrens namn. Att vi i denna aftonens tid har detsamma ljus och makt som apostlarna hade, och vi kunna predika de samma härliga sanningar, och vi hava fått del av samma nåd och samma tro; vi hava detsamma uppdrag som de, och Gud har icke förändrats. Tecken och under ske i vår Frälsares Jesu namn. Måtte Gud få uppfylla alla sina vittnen med den Helige Andes kraft, att de må tala Guds ord med frimodighet. Amen.

Chas. A. Grant.

FÖRHÄRLIGA GUD.

Leva vi såsom Gud önskar oss att leva? Göra vi allt som vi kunna att hjälpa andra uti ljuset? Bliver Gud verkligen förhär-

"Gån ut i hela Världen och, Prediken Evangelium"

Detta sade Jesus. Vet du att detta bud gäller dig? Tror du att Evangelii Trumpet innehåller Jesu Kristi evangelium? Om du tror detta, då bliver det din plikt att göra allt, som står i din makt, för att sprida denna tidning.

Vi göra nu en speciell ansträngning för att införa Evangelii Trumpet i hem var den ännu är okänd. Evangelii Trumpet eller Evangeli Basun (Dansk-Norsk) kan erhållas i 3 månader för tio cents, och envar som förskaffar tio nya prenumeranter kan få som premie, sex stora littograferade väggtavlor, passande att bliva satta i ramar. Dessa vägtavlor kunna vara en prydnad för ett hem. Du kan själv behålla dessa tavlor, eller sälja dem för 20 cents stycket. Vi giva dessa som en uppmuntran för att få prenumeranter. Låt alla Läsarne taga en aktiv del i detta arbete.

Evangelii Trumpet i 3 månader för tio cent.

ligad i våra liv? Låtom oss noggrant se in uti våra dagliga liv och se huru vi leva. Det är de små tingen i vardagslivet som räknas för eller emot oss. Paulus säger: "Således, antingen I äten eller dricken, eller vad helst i gören, gören allt till Guds ära."

Låtom oss noga se efter och göra oss själva denna frågan: "Är mitt dagliga liv allt vad Gud önskar det vara? Lever jag endast till hans ära, eller förglömmer jag ibland min skyldighet och förlorar ur sikte glädjen av ett evigt liv?"

Huru är det i våra hemliv? Kunna vi lida och likväl vara vänliga? Vedergälla vi alltid gott för ont? Är vårt samtal i hemmet, i verkstäden, i skogen, eller ibland våra grannar sådant att det behagar Kristus? Är vår klädsel sådan att den vittnar att vi äro döda till modet av denna världen? Bevisar vår dagliga vandel inför världen att Kristus nu lever sitt liv igenom oss? Må Gud hjälpa oss att pröva oss själva noga! Dessa äro några av de ting som Paulus menade när han sade: "Och allt vad I gören med ord eller gärning, det gören allt i Herren Jesu namn." J. W. Wilson.

SMÅ SYNDER.

Henry M. Stanley berättar, att de svåraste fiender han mötte i Afrikas skogar, och de, som orsakade största förlusten af liv i hans karavaner samt nästan omintetgjorde hans expedition, voro Wambuttidvärgarna. Dessa små män hade endast små bågar och pilar till vapen, så små, att de sågo ut som barnleksaker; men på spetsen av varje pil var en droppe gift så skarpt, att det kunde döda en elefant eller en människa så säkert och så hastigt som en bössa. Deras försvar var gift och fällor. De smögo sig genom den täta skogen och läto sina pilar flyga, innan de kunde upptäckas. De grävde diken, som betäcktes med stickor och löv samt stucko förgiftade pikar i marken. I dessa diken och på dessa pikar falla människor och djur, och dö. Bland det mest besynnerliga är att detta gift är gjort av honung.

Det är på samma sätt Satan för krig emot Guds folk. Smygande under mörkrets täcke, under förräderi, med skenbart oskadligt vapen, genom livets njutningar kommer han klädd som en ljusets ängel. Och likväl huru dödande äro icke de små honnungs betäckta synder, som han ingiver, och huru säker är icke dens undergång, som låter locka sig från den raka och smala vägen.

Det finnes synder, vilket människorna anse små, i jämförelse med stora synder. Dåligt humör i familjen, i handel och kyrkliga förhållanden; en lätt och frivol ton; slapphet i religiösa plikter; tomt prat, skvaller och förtal; fåfänga och dårskap i klädedräkt; njutandet av skadliga nöjen, högmod o. s. v. Det finnes massvis af sådana små rävar. N. B.

Ur *Vecko-Posten.*

JUBEL OCH FRÖJD.

Jubel och fröjd äro frukter av verklig frälsning. Fröjd är en av Andens frukter; och när vi hava Anden så hava vi vanligen fröjd som en följd därav. En del folk kunna fröjda sig mera än andra. Många betrakta fröjd såsom något i det förflutna och ihågkomma huru gott det brukade vara, men hava den icke nu. Djävulen vill icke att Guds folk skola fröjda sig; och för att avhålla dem därifrån försöker han förmå dem att betrakta den mörka sidan av allting i stället för den ljusa och de som så göra skola icke känna sig fröjdfulla. Somliga kunna fröjda sig när allting går väl; men när motgångar och förföljelser möta dem, känna de sig färdiga att uppgiva striden. Paulus var icke så tillsinnes, ty vi läsa att några förkunnade Kristus av partisinne, icke av rent uppsåt, men trots allt detta sade han: "och därför gläder jag mig, ja, jag skall och glädja mig." Fil. 1: 15-18. Han såg icke så mycket på motståndet, men höll sina ögon på Herren och fröjdade sig över det hela.

"Ja, fikonträdet blomstrar icke mer, och vinträden giva ingen skörd, olivträdets frukt slår fel, och fälten alstra ingen näring, fåren ryckas bort ur fållorna, och inga oxar finnes mer i stallen. Likväl vill jag glädja mig i Herren och fröjda mig i min frälsnings Gud." Hab. 3: 17, 18. Tack vare Gud, han har ställt allting så att hans barn kunna fröjda sig varest de än äro. både i medgång och motgång. Huvudsaken är att vi veta att allt är rätt mellan Gud och oss, och då kunna vi fröjda oss i Herren. Fil. 4: 4. Willis Pelton.

DÖDSFALL.

Petressa Helgesen var född i Colfax, Wis. den 18:e Augusti 1894; slutade detta livet den 3:e September 1914. Hon dog i tron på sin Frälsare. Hon led stora smärtor, men som svar på bön borttog Gud hennes lidande flera gånger, intill det behagade honom att taga henne till sin härlighet därovan. Hon sade till undertecknad kort före sin död: "Jag är så lycklig, för det jag vet, att jag snart skall få gå och vara med Jesus."

Hon dog i sina föräldrars hem i Colfax, Wis., var hennes föräldrar, en syster och en broder sörjer henne mycket. En syster har gått förut. Begravnings predikan hölls av Emil Kreutz.

Micala J. Simonsen.

NOTIS!

Tio dagars församlingsmöte hålles från den 26:e Sep. till den 5:e Okt. i Vulcan, Alberta Canada. Vulcan är på C. P. R Aldersyde branch emellan Calgary och Lethbridge. Detta möte vill bliva till välsignelse för dem som bo i Södra Alberta. Alla äro kärleksfullt inbjudna att komma och att deltaga i högtid med Herren och hans folk. För vidare underrättelse tillskriv Chas. A. Grant, Vulcan, Alberta, Canada.

De Ungas Avdelning.

STANNA, VANDRARE!

Vännen. Du, som går förbi nedtryckt under din börda, stanna! Stanna vid denna ström, som flyter ned i dalen!

Sätt dig på denna gamla stubbe! Din själ är utmattad. Varför kan du ej söka vila i Gud, varför måste du alltid först gå och vänta på att någon förhoppning skall förverkligas eller att något, som du fruktar för, skall undanrödjas? Vet du icke, vilken orons slav du då gör dig till? Och ingenting kan befria dig. Ditt hopp går i fullbordan, olyckan, som hängde över ditt huvud, avlägsnas, men hur länge skall himmeln förbliva klar? Ju blåare den blir, dess mer darrar du för att den åter skall förmörkas.

Icke är det ett villkorligt förbund du skall sluta utan ett förbund, som står över alla villkor. Förlita dig på Gud, vare sig himmeln är klar eller mulen, och låt icke din frid bero av en solstråle!

Låt det väsentliga befästas inom dig, så skola de ting, som komma och gå, uppröra dig mindre.

Det väsentliga.

Det väsentliga är att hava sitt fäste i Gud, allt annat följer. Vänta icke att en stråle från solen skall giva dig rätt till trygghet, att en upphöjd människovilja skall gynna dig, att postbäraren en dag skall bringa dig lyckan i ett brev. Frukta icke heller för att olyckor skall falla ned över dig från skyn, gripa dig med fiendehand eller oväntat intränga i din boning. Lycka eller olycka, allt detta som väntar dig vid krökningen av vägen, bakom de stängda portarna, i människotankens dolda skrymslen eller bakom framtidens slöja, bero på ditt eget hjärta. Vet, att en frid finns, som världen icke kan giva och vilken den heller kan fråntaga oss.

Memento.

Vännen. Kom en gång för alla ihåg, att händelserna aldrig kunna medföra något verkligt lugn. Anledningar till oro och bekymmer växla för varje dag. Om olyckan lämnar dig, gör lyckan dig rädd. Dina barn må vara små eller stora, hemma eller borta, sjuka eller friska, så skola de dock alltid vara en anledning till oro. Och så är det med allt, som människan kan äga eller förlora, vinna eller önska. Du får aldrig lugn, om du går och väntar på ett tillfälle att slå dig till ro. Sök den högre friden! Då skall du med fasta steg kunna gå de växlande stigarna, ty du har en fast punkt, ett inre stöd, som, vad än händer, icke skall svika. Låt din själ slå rot i det enda nödvändiga: Faderns oändliga kärlek. Mycket skall du vinna därpå, och du skall bliva en tillflykt för andra, för dem du älskar, ja till och med främlingar, som av en händelse komma i din väg.

Oron bor inom oss.

Vännen. Varför icke vilja inse vad som ligger i så öppen dag? Beror människans frid av omständigheterna? Kunna händelserna medföra eller rubba den? Detta är den gamla, olycksbringande villfarelsen. Då ett ämne till oro försvinner, ärsättes det genast av ett annat, som vi dittills icke varseblivit. *Oron bor inom oss.* Den försvinner icke med de orsaker, som för tillfället sysselsätta den. Den finner alltid nya sådana, obetydliga eller allvarsamma. Må vårt stackars darrande hjärta kunna lugnas och botas, så att vi finna den frid, som ej från tagas oss. Och den är endast i Gud. —Jag känner, att en sådan frid finnes. Det verkliga livet är icke så långt borta. Oupphörligt snuddar det vid den torftiga, ofullkomliga tillvaro, där vi gå vilse. Då det för ett enda ögonblick skymtar fram, upplyser det hela omgivningen. Om vi kunde gripa och förverkliga detta liv, skulle vi få ljus att utstråla från den sorgligaste, svåraste och mest förtvivlande ställning.

Ch. Wagner.

RÄTTA SIG EFTER GUDS HELIGA ORD.

En dag gav en missionär en Bibel till en liten Kinesisk gosse som hade hört om kristendom. Gossen tog boken hem med sig, och några månader därefter skrev han ett brev till missionären, tackande honom för gåvan. Uti brevet sade han: "Jag läser Guds heliga Bok för varje dag, och skickar mig därefter." Var icke detta ett gott vittnesbörd av en Kinesisk gosse?

Som jag läste denna berättelse undrade jag huru många av våra gossar och flickor njuta av att läsa Bibeln så mycket som den Kinesiska gossen gjorde. Han läser uti den för varje dag, och icke allenast läser den utan han åtlyder dess lära.

Det är ej nog att vi veta vad som är rätt; vi måste också göra vad vi veta är rätt innan vi kunna hava någon nytta av vår lärdom.

Utv.

TACKSAMHET.

En mycket känd gudsförnekare utropade en gång: "Jag skulle önska, att det funnes någon att tacka, ty det att icke få tacka kännes som en börda."

Ja, otacksamheten är en tung börda. Den otacksamme kan aldrig bli riktigt glad. Livet visar oss detta. Det finnes människor som nära nog hava allt, vad de kunna önska, men känna dock icke någon glädje. Alltid finna de något att knota och klaga över. ....De glömma att tacka Gud för allt stort och skönt i livet, för alla Guds rikes härliga segrar och kunna därför till sist ej se och tala om annat än "tidens ondska och nöd." — Man skulle kunna tro, att kristen ungdom vore fritagen för den faran. Men tyvärr visar åldren 15—25 år en stor skara pessimister. Orsaken är i många fall: bristande tacksamhet. Man sträcker sig blott efter det man ville hava och glömmer att tacka för vad man redan har.

Men Gud vill, att vi skola vara tacksamma; därigenom vinner han ett huvudändamål med vår fostran. Tacksamheten gör oss nämligen ödmjuka. Det finns nog ingen. som ej någon gång känt sig förödmjukad av idel tacksamhet. Ty i själva verket är det på det sättet, att så ofta vi känna oss riktigt gripna af tacksamhet, bli vi på samma gång ödmjuka. Tacksamheten bereder sålunda rum för nya gåvor. Men med den otacksamme måste Gud gå en annan väg, kanske tuktans, ty på honom äro alla gåvor förspillda. De skänka honom ingen glädje.

Därigenom att tacksamhet gör oss ödmjuka, skänker den oss även ökad glädje. Nog hava vi märkt att den glädje vi tagit oss själva aldrig kunnat fylla våra hjärtan med en sådan jublande lyckokänsla som den vilken blivit oss beredd af andra. Detta redan i vårt förhållande till människor. Än mer då i vår ställning till Gud. Om t ex. kärlekens stora gåva ej får bli en gåva från Gud, så kan den ej skänka någon varaktig glädje. Är den blott liksom ett rof, så dröjer det ej länge, innan minsta svårighet framkallar vankelmod och ovisshet. Och så på andra områden i livet. Tacksamhet gör rik.

Nu säger du kanske: "Ja, om jag bara får vad jag längtar efter, så skall jag nog tacka Herren." Psalmisten säger: börja att tacka Herren, så skall han giva dig vad ditt hjärta önskar. Börja att tacka Herren. Sök att vara barnsligt glad och tacksam för vad du redan har, stort såväl som smått. Gläd dig åt blomman vid vägen och bäcken i dalen, åt en vänlig blick och ett trofast handslag. Livet är fullt av ämnen till tack och lof. Det gäller att upptäcka dem. Vägen är: tacksamhet, ödmjukhet, glädje.

Utv.

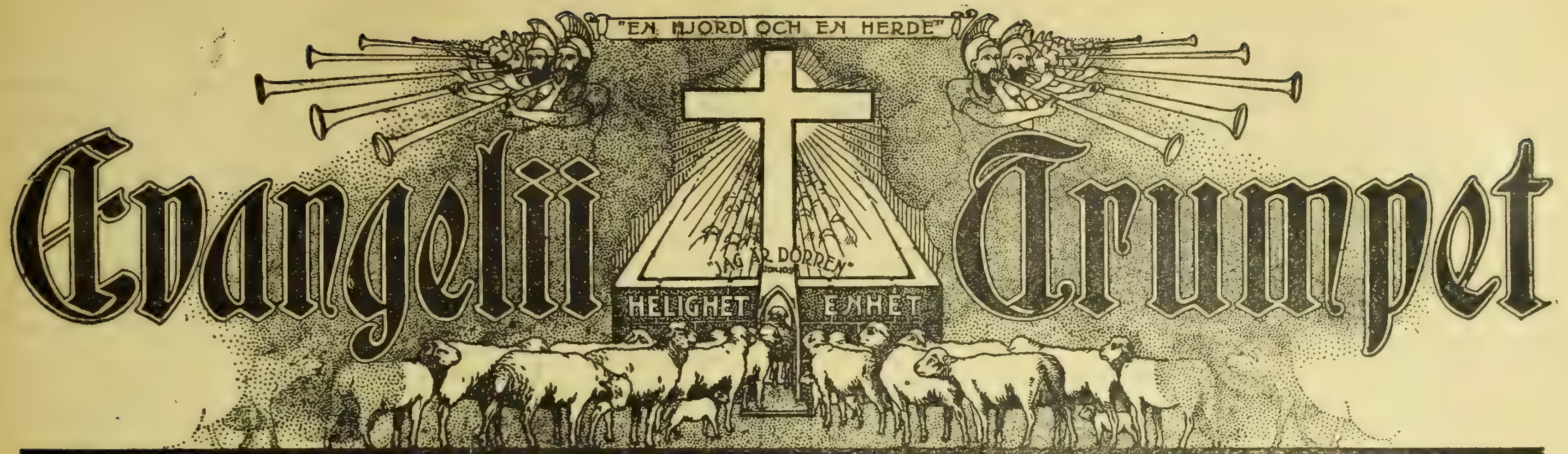
SMÅ FEL.

Ett mycket obetydligt grand kan stanna ett ur; och ibland kan något ganska litet vara i olag men likväl vara orsak till att ett bantåg förolyckas. En Babylonisk mantel, en del av silver och en guldplatta ibland Israels tusenden, så försvagade deras krigsmakt att de ledo ett skamligt nederlag.

En liten tätt vävd spindelväv förhindrar den uppfriskande daggen från att falla på plantorna inunder den. Många själar förhindras att mottaga de ljuva välsignelsens skurar från himmeln, emedan de tillåtit fienden att väva värdslöshetens, sysslolöshetens och likgiltighetens spindelväv över sina huvuden. Dessa personer borde resa sig upp, emot dessa små fiender till deras andlighet, med en helig hämnd och rättfärdig harm, sönderbryta den förfärliga förtrollningen, och få skräpet undanröjt.

Understundom kan en helt liten sak, som ett obekännt fel, förstöra friden, försvaga tron, förhindra bönen, släppa in missmod och ruinera själen.

J. E. Forrest.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34: 12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a Oktober, 1914. Nummer 19.

KRISTI ANDRA ANKOMST.

Hans ankomst bliver personlig.

"Och när han hade sagt detta, vart han i deras åsyn upptagen, och en sky tog honom bort ifrån deras ögon. Och när de sågo upp mot himmeln, i det han for bort, se, då stodo två män hos dem i vita kläder, vilka ock sade: I galileiska män, varför stån I och sen mot himmeln? Denne Jesus. som har blivit upptagen från eder till himmeln, han skall så komma, som I haven sett honom uppfara till himmeln." Apg. 1: 9—11. Jesu första ankomst var personlig; hans död var personlig; hans uppståndelse var personlig; och hans himmelsfärd var personlig. Det var den verklige, levande, personlige Kristus som uppfor till höjden. Det var "Jesus av Nasaret, som efter Guds fastställda råd och förutseende var utlämnad" som blev fastnaglad och dödad, vilken Gud uppväckte på den tredje dagen. (Apg. 2: 22—24.) Det var denne samme "Jesus av Nasaret" som vandrade omkring och gjorde väl "som Gud, Fadern, hade bestämt till att vara domaren över levande och döda" (Apg. : 38—43). Det var denne samme Jesus som upptogs till härligheten, som änglarna betygade, på Oljeberget, skulle återkomma på samma sätt som han bortfor. Alldenstund detta är sant, kan den Helige Andes utgjutelse, om pingstdagen eller någon efterföljande tid, uppå uppoffrande troende, ej anses som en uppfyllelse av de himmelska budbärarnas profetia, vid Kristi himmelsfärd.

Alla ögon skola se honom.

Med våra ögon kunna vi ej skåda Anden i sin ankomst, men när den personlige, mäktige, härlige Kristus kommer i himmelns skyar, "skola allas ögon och de, som hava stungit honom,....se honom, och alla jordens folk skola jämra sig över honom." Upp. 1: 7. Vi äro alltså varnade av Hans Majestät, medan han ännu var hos oss förkroppsligad: "Om någon då säger till eder: Se, här är Kristus, eller där, så tron det icke." Matt. 24: 23. "Ty såsom ljungelden ljungar och lyser från himmelns ena ände till den andra, så skall Människosonen vara på sin dag." Luk. 17: 24. Därför är den dumma åsikten, somliga framhålla, att Han allaredan kommit och är nu någonstädes på jorden, falsk. Kristi ankomst kommer att bliva synlig för varje öga, såsom ljungelden är synlig för alla, när den ögonblickligen ljungar över hela himmeln, inför mänsklig åsyn.

De dödas uppståndelse.

"Förundren eder icke över detta; ty en stund kommer, då alla som äro i grifterna, skola höra hans röst. Och de skola gå därutur." Joh. 5: 28, 29. "Ty Herren själv skall stiga ned från himmeln, med befallande rop, med överängels röst och med Guds basun, och de, som hava dött i Kristus, skola uppstå först." 1 Tess. 4: 16.

Denna "Guds basun" är den "sista basunen." Somliga lära att det skall bliva tvänne bokstavliga uppståndelser av de döda; först, de rättfärdiga, och sedan ett tusen år senare, de ogudaktiga. Vi skola bevisa med Skriften att detta är en irrlära. Paulus skrev om ämnet; och hans lära är bestämd, tydlig och klar. "Se" sade han," "Jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi förvandlas i ett nu, i ett ögonblick, vid den yttersta basunen; ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå oförgängliga, och vi skola förvandlas." 1 Kor. 15: 51, 52. Att aposteln här häntyder till de rättfärdiga dödas uppståndelse och förändring är utom all tvist. Hela kapitlet är ägnat åt ämnet om den bokstavliga uppståndelsen; är ett skickligt försvar för läran, och en fullständig framvisning av irrläran: att det ej skall bliva någon uppståndelse. Därför framhåller han, mycket kraftigt och eftertryckligt, den allmänna uppståndelsen av alla de döda av Adams släkte, och en allmän förändring av alla dem som leva vid Herrens ankomst, utan åtskillnad om de äro rättfärdiga eller ogudaktiga. "Ty såsom alla dö i Adam," förklarar han, "så skola ock alla i Kristus göras levande." 1 Kor. 15: 22.

GUDS rike är ett underbart rike. Enligt Guds ord äro Guds barn uti Guds rike och Guds rike är uti Guds barn. Guds rike består icke i ord utan i kraft; ej i njutningar av mat eller dryck utan i frid och fröjd och rättfärdighet. Jesus bar det på sina skuldror och ingen ända skall vara på detta Riket.

Genom människan kom döden, allmänneligen härskande lika över rättfärdiga och orättfärdiga; och genom Människan, Jesus, skola alla de döda leva, utan hänsyn till deras själars moraliska tillstånd. Det är en oförnuftighet att lära att ingen utom de rättfärdiga skola uppstå. "Alla, som äro i grifterna....skola gå därutur," i "en stund," "De som hava gjort det goda.... och de som hava gjort det onda." Joh. 5: 28, 29 "De dödas uppståndelse skall ske, både de rättfärdigas och de orättfärdigas." Apg. 24: 15. Ej tvänne uppståndelser utan en innefattande båda klasserna. När? "Vid den yttersta basunen." 1 Kor. 15: 51, 52. Om vid den sista, vilken skall uppväcka de ogudaktiga döda, om de ej uppstå ögonblickligen med de rättfärdiga? Vilken tid? "På den yttersta dagen." Vilka skola uppväckas på den yttersta dagen? Låt ingen bedraga dig; låt Guds Son själv besvara frågan. "Ty detta är dens vilja som har sänt mig, att var och en, som ser Sonen och tror på honom, skall hava evigt liv, och att jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.....Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen." Joh. 6: 40—54. Om de rättfärdiga ej uppväckes förr än på den "yttersta dagen," när skola de ogudaktiga uppstå, om ej på samma gång som de förra? Om det skulle vara ett förlopp av ett tusen år efter de rättfärdiga uppstått, då var Kristus feltagen, angående tiden, då han sade att han skulle uppväcka dem på den "yttersta dagen." Där kan ej vara någon prövotid eller dagars tal efter den yttersta, eller sista har kommit. Ej heller kommer denna "yttersta dagen," att bliva ett tusen år lång; ty de dödas uppståndelse skall ske i en "stund" "i ett nu, i ett ögonblick." 1 Kor. 15: 52.

Domedagen.

Där skall ännu i framtiden bliva en domedag. "Det är människorna förelagt en gång dö och sedan dom." Ebr. 9: 27: "Emedan han har fastställt en dag, på vilken han skall döma världen." Apg. 17: 31. "Som skall döma levande och döda, och vid hans tillkommelse och rike." 2 Tim. 4: 1. Detta utvisar tiden för dome-

dagen, med ordalag som ej kunna missförstås.

Denna dom omfattar hela människosläktet. Vi hava allaredan sett att vid den "yttersta basunen" de döda skola uppstå och de levande förvandlas. I den samma stund tager tiden slut, och alla de döda skola dömas och belönas efter sina gärningar. "Se, jag kommer snart, och min lön med mig, för att vedergälla var och en såsom hans gärningar är." Upp. 22: 12. "Och.....ängeln....upplyfte sin hand mot himmeln och svor.....att ingen tid skall vara mer." Upp. 10: 5, 6. Detta var vid tiden då den sjunde ängeln var redo att basuna. (Versen 7.) Då tiden slutar begynner evigheten. Läsarens uppmärksamhet hänvisas till den betecknande fakta att, i Uppenbarelseboken omnämnes blott sju änglar med basuner (Upp. 8: 2.) Den serie av händelser följande och angivna av sex av dessa änglar, hava allaredan blivit uppfyllda och nu skola vi snart möta den mest tragiska scen, som någonsin bevittnatts av mänskligt öga, nämligen basunandet av den sjunde, den sista, basunen. Denna trumpet är just den samma som Paulus omnämner i 1 Kor. 15: 51, 52. "Och den sjunde ängeln basunade, och i himmeln hördes starka röster, sägande: Världens rike har blivit vår Herres och hans Smordes, och han skall regera i evigheters evighet. Och de tjugo-fyra äldsta, som sutto inför Gud på sina troner, föllo på sina ansikten och tillbådo Gud, sägande: Vi tacka dig, Herre Gud, du allsvåldige... att du har tagit din stora makt och regerar. Och folken vredgades, och din vrede kom och tiden att de döda skulle dömas och att du skulle löna dina tjänare, och de heliga och dem som frukta ditt namn, små och stora, och att du skulle fördärva dem, som fördärva jorden." Upp. 11: 15—18. Här se vi tydligt, att vid ljudet av den sjunde, eller sista, trumpeten skall hela denna världen falla uti den store Gudens händer, och de döda av alla klasser skola dömas, belöning eller straff givas alla människor, både goda och onda. Detta överensstämmer med Frälsarens egna ord, där han sade: "Men när Människosonen kommer i sin härlighet... inför honom skola församlas alla folk, och han skall skilja dem från varandra, såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna." Matt. 25: 31, 32. Hur skulle Han sålunda skilja de goda från de onda om uppståndelsen ej omfattade båda klasserna, i den stund han kommer?

Jorden med dess verk skola förstöras.

"Och jag såg en stor vit tron och honom, som satt därpå, för vilkens ansikte jorden och himmeln flydde, och intet rum blev funnet för dem. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen, och böcker upplätos.....och de döda blevo dömda." Upp. 20: 11—15. "Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas av hetta och jorden och de verk som äro därpå, förbrännas." 2 Pet. 3: 10. "Men de nu varande himlarna och jorden äro genom Hans ord sparda och åt eld förvarade till de ogudaktiga människornas doms och förtappelses dag." Versen 7. Detta är tydligt. Domens dag, de ogudaktiga människornas förtappelse, slutet på jorden och dess verk genom eld, komma tillsammans, och detta alltsammans när Herren Jesus varder uppenbar från himmeln i eldslåga. (2 Tess. 1: 7, 8.)

Den dagen och stunden obekant.

"Himmeln och jorden skola förgås, men mina ord skola icke förgås. Men om den dagen och stunden vet ingen, icke ens änglarna i himmeln, utan Fadern allena. Och såsom Noas dagar voro, så skall Människosonens tillkommelse vara. Ty likasom i dagarna före floden de åto och drucko, gifte sig och bortgifte intill den dagen, då Noa gick in i arken, och de visste intet av förrän floden kom och tog bort dem alla; så skall ock Människosonens tillkommelse vara...." Vaken fördenskull; ty I veten icke, vilken stund eder Herre kommer." Matt 24: 35—42. Likasom dem, som levde före floden, blevo överraskade och förstörda av floden; så skall det ske med de ogudaktiga vid Kristi andra ankomst. Ingen vet när Han skall komma, ej ens änglarna i himmeln Det är en hemlighet som är bevarad, allenast, i Faderns sinne. Sjunde-dags Adventister, förvillade helighets-fanatiker och andra hava bevisat sig vara falska profeter genom att med sina försök i sina vilda spekulationer, att utsätta en dag på vilken Herren skulle komma, och sedan inbilla sig att han skulle komma den dagen. Sådana fanatiska och falska larmsignaler hava sina ursprung i djävulens intriger, på det att han må utföra sin avsikt att lugna och söva folket uti en förfärlig sömn, så att de, då de blivit bedragna några gånger med falska larmsignaler, måtte bliva hårdare att uppväcka till verkliga allvarliga tankar angående Mästarens ankomst.

ÄLSKA.

Älska, det är lagens första bud,
Om du här vill vara barn åt Gud.
Älska Gud och Herren Jesus Krist,
Älska bröderna trots mycken brist.

Älska, livets högste uppgift är,
Och för dem, som hålla Herren kär,
Det ej längre är ett lagens bud,
Nej, det saligt är att lyda Gud.

Älska, är att ge sig helt och fritt,
Älska, är att aldrig söka sitt,
Älska, ej består i orden blott,
Älska, är att göra ovän gott.

Älska är att aldrig vänta på,
Att du här ett tack till lön skall få,
Nej, att älska är det nya liv,
Vilket ropar: Älska blott och giv.

Älska, och ditt hjärta blir ej kallt;
Älska, och du kan fördraga allt;
Älska, där ej något älskvärt är;
Älska, därför att HAN har dig kär.

Älska, och du skall förbliva ung,
Om än ärens börda kännes tung.
Älska, älska och din levnadsdag
Fyllas skall av Herrens välbehag!

Älska, det är livets A och O,
Älska det är mera än att tro,
Älska, älska, det är mer än hopp;
Älska är—ATT HELT I GUD GÅ UPP.

Eric Bergquist.

Det tusenåriga riket.

I Upp. 20: 1—6 hava vi synen av ängeln som nedsteg från himmeln och bindande draken, den gamle ormen vilken är djävulen och Satan "för tusen år." Den ovannämnda benämningen "draken," "ormen," etc., förekommer i Uppenbarelseboken på flera ställen; och det är tydligt att de förekommande anvisningarna alla tillämpas på samma makt. I kapitlet 12: 3, 4 syns denne drake havande tio horn och sju huvuden, och stående framför kvinnan, redo att uppsluka hennes barn när hon hade fött. Utläggare och historiker äro ense att denna "drake" av Upp. 12:e var det hedniska Rom, den förföljande makten som förorsakade de fordna heligas martyrdöd i massvis. Om, därför, "draken" som omnämnes i Upp. 12: 3, är hedendomen personifierad eller förebildat av ett förfärligt djur, då är "draken" som omnämnes i det 20:e kapitlet det samma, fört inför Johannes syn, igen om detta ej så är, äro vi ty värr bedragna av det uttryckssätt som begagnas. Läsaren av en berättelse innefattad i en bok likt denna tager det alltid för givet att om "en häst" eller "ett berg" betecknas att representera något visst ting, i begynnelsen av boken, måste dessa föremål efteråt alltigenom följande kapitlen i boken representera detsamma. Isynnerhet tillämpas denna regel då ingen antydan givits att någon annan mening skulle fästas därvid.

Följaktligen, då Johannes i Kap. 12 såg "en....drake" och sedan i kap. 20 såg "draken" bindas, är det ej tydligt att detta är samma makt som bindes—hedendomen? Ängeln som "band" detta syboliska föremål var Herren eller hans bemyndigade ombud. Kedjan som "band" denna makt var evangelium. Förföll ej hedendomen och blev ej dess avgudiska tillbedjan bunden och gjord vanmäktig genom predikandet och spridandet av den kristna religionen? Men har ej Hednisk religionsövning blivit löst, i dessa sista dagar, i olika gestalter? På Kristi tid beräknas det att ej mer än 300,000,000 själar funnos i hela den då bebodda jorden, och de flästa av dessa eller åtminstone ett regerande flertal, antingen blevo kristna eller gynnade kristendomen. Hur är det i vår tid? Jo, det finnes unjefär 1,600,000,000 själar i världen, och mer än hälften av dem äro i total hedendom, och milliontals andra äro egentligen ej i något bättre tillstånd, andligen eller i religiöst hänseende. Dessutom finnes det hemliga sällskap och tillbedjare i våra, såkallade, kristna länder, sådana som "Odd Fellows," Frimurare, o. s. v., vars former, läroåsikter, eder och praxis äro ett radikalt avlägsnande från Bibelns sanna religion.

Nå, väl, vilka voro de som regerade med Kristus i tusen år? De voro, säger Johannes, dem som blivit halshuggna för "Jesu vittnesbörds och Guds ords skull." (Upp. 20: 4.) Var annars kunde "halshuggna" Guds barn regera med Kristus utom i himmeln? Den uppståndelse de deltagit uti var den "första uppståndelsen" vilken ha-

de gjort dem "saliga och heliga" följaktligen kunde det ej varit annat än en andlig uppståndelse, ty den bokstavliga uppståndelsen förändrar ej själens moraliska tillstånd. (Joh. 5: 28, 29.) Det tusenåriga riket, var, därför, med Kristus i härligheten och åtnjöts av de Guds barn som lidit martyrdöden under de mörka tidsåldrarna. Det är att förvända Skriften att lära att det skall bliva ett framtida tusenårigt rike på jorden där Kristus skall regera.

—J. E Forrest.

ÄNGSLAN, FÖRDÄRVBRINGANDE TILL KROPP OCH SJÄL.

Benägenhet till att ängslas är lika mänsklig som dess motsats, förtröstan, är gudomlig. Det är ett sinnestillstånd vilket, fastän ej i sig självt är synd, likväl om det ej hämmas, småningom utvecklas till en verklig överträdelse. Då fruktan och farhågor råda är den andliga barrikaden förs vagad och fienden, med sina mäktiga skaror, bryter sig igenom och onda och syndiga makter triumfera, då en bedjande förtröstansfull undergivenhet och tillförsikt till Herren skulle hava beskyddat, försvarat och befriat.

Den första ingivelse av tvivel eller den första benägenhet till att ängslas borde uppväcka en känsla av alarm, och ingiva oss en förnimmelse av vår egen svaghet och beroende av den himmelska Fadern, som lovat: "Jag skall ingalunda lämna dig ej heller någonsin övergiva dig." och att vara vår "tillflykt och starkhet, en hjälp i nödens tider,"och har givit oss oräkneliga andra löften för alla våra behov i livet.

Ingen är fritagen från frestelser till att ängslas; men, medan det hos en del, är en tillfällig prövning, har det hos andra blivit ett sådant vanligt tillstånd att det fordras dagar och månader av beslutsam ihärdighet och bön att övervinna detta fruktansvärda, för andlighet förstörande onda.

Största delen av ängslan har sitt ursprung uti ogrundade farhågor—farhågor vilka en atom av tro och förtröstan skulle ögonblickligen förskingra, och vilka uppstiga från så små orsaker att, om vi kunde se dem sådana som de verkligen äro voro de ej värda en minuts uppmärksamhet. Det är endast då, när vi klättra upp för den andliga bergshöjden som vi kunna se ned på dem och förnimma huru obetydliga de äro.

Frestelsen till att ängslas är en utav Satans kraftigaste medel att anfalla den kristne, då Herren ämnar uppfylla något löfte till honom. Ofta efter att den kristne har hållit fast i bön tills hans tro håller på att bliva belönad, övervinnes han av en skur av tvivel och fruktan som helt plötsligt utöses över honom och sålunda bliver verket förhindrat, och svaret på hans bön uppskjutet.

Förutom, att vara värdelöst och oförmöget till att uträtta något önskat syfte, är ängslan en makt som är förfärligt fördärvbringande för den lekamliga kroppen. En del människor förbruka tillräckligt kraft genom att ängslas för att, om den bevarats kunde föra dem igenom någon verklig kris i deras liv.

Med att taga ett uppmuntrande löfte och tålmodigt och med bestämdhet hålla fast i det skall den obetydligare tanken och ängslan gradvis förminskas och snart bliva helt och hållet dold av de större Guds sanningar. Ett stilla lugn, en fridfull tillit, vänliga tankar och rättfärdiga handlingar skola med tiden nedbryta varje motstridande makt och åstadkomma önskade resultat, medan oro och ängslan endast hopa tillsammans hinder, vilka spärra vägen och ingiva modlöshet tills man misströstar om att kunna uträtta något.

En stilla betraktelse av det sköna och märkvärdiga i naturen är även ett underbart medel att bortjaga ängslan; seende i naturen ett sådant uttryck av Guds kärlek, och en fullgomande omtanke för människolivet. Den lugnande, rogivande harmoni som råder där, är blott en skön symbol av den vila, förtröstan och fridfulla stillhet som borde behärska och regera vår egen mänskliga natur.

—Mollie S. Runcorn.

DE AV HJÄRTAT ÖDMJUKA.

Ödmjukhet är den sköna egenskap vilken förmår själen att förlora sig själv ur sikte, och att komma när till Gud. Gud är nära de av hjärtat ödmjuka för att uppehålla, trösta och välsigna. Emedan den ödmjuka själen är nära Gud, finner hon i Herren en styrka och ett beskydd vilket de högmodiga ej veta något av. Den nåd Gud giver, förmår den ödmjuka själen att gå oskadd, synbarligen oberörd, igenom prövningar och stormar som skulle såra, krossa, sarga och nästan överväldiga ett högmodigt hjärta

Den ödmjuka känner sig ej besviken i sina förväntningar då ej några särskilda ärebetygelser skänkas henne, emedan hon ej förväntade några. Likväl uppskattar, ingen högre än hon, bröders förtroende, uppskattning och samverkan. Om, av någon orsak, detta skadas är hon bedrövad och orolig; likväl klandrar eller tadlar hon ej, ty möjligtvis har hon ej själv varit helt och hållet utan fel, tänker hon. Det ödmjuka hjärtat bliver ej upplyftat av beröm eller ära, men är verkligen överraskat att andra kunna se i det något som kunde vara värdigt så mycket lovordande. Ej heller krossas hans hjärta av klander eller tadel emedan han vet att hans arbete hade brister och på detta sätt bliver han i stånd att se dem. Varken ära eller klander rubbar honom, ty han lyssnar endast till sin himmelske Mästares bifall. Om Mästaren är belåten, så är han nöjd. Till och med om han begår ett misstag eller helt och hållet misslyckas i något göromål, utsläckes ej elden i hans själ, ty han var ingenting i alla fall, så att förödmjukelse kan ej göra honom mindre. Med Herrens hjälp hoppas han att ännu hava framgång.

Fastän den ödmjuke mannen ej är benägen till att sträcka sig utöver sitt mått, likväl är han ej nöjd med att sitta overksam medan andra arbeta. Om nödvändigt företager han sig det som ser ut omöjligt för honom, förtröstande på Gud för den visdom han står i behov av. Då det förelagda arbetet är fullbordat överbevisar hans obetydlighet alla att Herren verkade och ej människan.

För att vara ödmjuk behöver man ej tadla sig själv. En del förlora mycken tid med att uppräkna sina fel och svagheter, och drömma att detta är ödmjukhet. Andra äro för rädda av sig att vara lydiga, och kalla detta ödmjukhet. Återigen andra äro för högmodiga att riskera att begå ett misstag och föregiva ödmjukhet uti att föredraga en annan. Andra påtaga sig ödmjukhet såsom en mantel. I sitt sätt att vara och i tal visa de riktig sinnes ödmjukhet, men, likt ulven i fårakläderna visar deras vandel den sanna naturen. Sann ödmjukhet begynner i hjärtat och är lika naturlig för den som har den som fröjd eller frid. Ett sant hjärtas ödmjukhet gör en människa anspråkslös—ej ens görande anspråk på att vara ödmjuk. I sanning de verklikt ödmjuka använda liten tid till att öva sig i ödmjukhet; men mycken tid uti andäktig lydnad. Då man ber om ödmjukhet borde man komma ihåg att man ber om att ej se något i sig själv att vara högmodig över eller värdigt något särskilt lovordande. I ödmjukheten förlorar själen sikte på sig själv och ser till Gud, och Gud närmar sig henne för att giva råd, ledning och tröst.

Ljuvt i sanning är detta tillstånd, och fritt för alla. "Ödmjuken eder inför Herren, så skall han upphöja eder," ty "Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka giver han nåd." Jak. 4: 10, 16.

—Mable Hale.

GUDS DICIPLIN.

En ung man hade en samling av stenar, som han trodde vara av stort värde. Han sände sin samling till en stenhuggare för att få dem undersökta och värderade. Efter två dagars förlopp sände stenhuggaren—undantagande två, alla stenarna tillbaka, samt medföljande brev "De stenar, som jag sänder tillbaka i dag, hava intet värde i dem, att jag skulle använda min tid eller något arbete på dem. Jag har behållt två stenar; de äro helt annorlunda; det är gott material i dem, som berättigar dem en försiktig behandling. De kunna tåla den finaste slipning och den hårdaste behandling. Förfarandet tager lång tid; men när arbetet bliver fulländat, skola dessa två stenar vara förvandlade till diamanter, av sådan skönhet att varken du eller jag skulle önska större lön för vårt arbete."

Forts. å sjunde sidan.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar
För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*
Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Gud är vår frälsning.

◆◆◆

Gud är stor, hans frälsning är stor. Han frälsar stora syndare från stora synder samt gör stora förändringar i en människas liv.

◆◆◆

Gud visade Israel sin stora makt genom att befria dem ifrån den Egyptiska träldomen och föra dem ut ur Egypten över det röda havet, samt genom öken och över jordans flod in uti Kanaans land.

◆◆◆

Gud visar sin stora makt i denna tiden genom att frälsa människor från all synd—leda dem ut ifrån syndens träldom,—samt leda dem in i sin andliga vila—Kanaans land för själen, var de goda Andens frukter växa ymniga och var Guds barn njuta av det härliga nådens vindar, samt de sköna kärlekens frukter som där växa.

◆◆◆

Gud, allt livs Herre och upphovsman, visar sin storhet och kärlek till oss genom att han sände Jesus till världen för att frälsa folket ifrån syndens herradöme, samt mångahanda lustar, begärelser och stygga, orena vanor, under vilka de äro slavar. Pris ske Gud! Och den Sonen gör fri, han är verkligen fri.

◆◆◆

Är du, kära läsare, frälst från all synd, så att "den icke längre" har makt över dig? eller bekänner du dig för att vara en kristen och ännu lever i synder, orenhet och olydnad emot Gud, måtte man rodna av blygsel över en sådan bekännelse och söka Gud för verklig erfarenhet av frälsning, han, som giver seger över all synd.

LOKALA MEDDELANDEN.

Från den 21:a till den 29:e November är den bestämda daton för församlingsmötet i St. Paul Park. Börja nu att göra förberedelser att komma till detta möte.

◆◆◆

Evangelii Trumpet och "Evangeli Basun" kan nu fås 3 månader för 10 cent. Många själar hungra och törsta efter sanningen som deras spalter innehålla; vill du sända det till dem? Se det speciella anbudet på sjunde sidan.

◆◆◆

Flera hava insänt medel till den fria litteratur fonden och till verksamheten här, för vilket vi äro mycket tacksamma till Gud. Vi erfara välsignelsen när vi mottaga det som från Herrens hand och vi tro också att Herrens välsignelse vilar över givarne.

◆◆◆

Systrarne Micala Simonsen och Bertine Iverson hava rest till Grand Forks, N. D. (Sys. Iversons hem.) Syster Simonsen tänker att besöka flera platser i Nordvestern och hålla möten. Deras arbete här har varit mycket uppskattat, och vi sakna dem mycket, men vi bedja att Herren skall välsigna dem och göra dem till välsignelse.

—*Anna Koglin.*

KORRESPONDENS.

"Hjärtlig tack för den goda läsning tidningen innehåller."

◆◆◆

"Jag har mottagit eder tidning för en tid och tycker mycket om den. Inneliggande finner Ni 75 cent för vilket sänd den till mig ett annat år."

◆◆◆

En fattig Syster från Norge skriver: "Jag tackar så mycket, att Ni sänder mig tidningen. Jag ville gärna betala för den, men jag är en fattig änka utan medel. Jag mottager tidningen med glädje, och jag längtar att läsa Guds ord. Guds frid och välsignelse vare med eder."

NOTIS!

Vi behöva två eller tre bröder för en eller två månads tid till att hjälpa till med utarbetet. Vem vill komma och hjälpa oss från nu och till församlingsmötet, som börjar den 21:a November? Låt oss höra från någon så snart som möjligt. Adr. Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn.

FRI FRÅN SYND.

Synden är allestädes närvarande i denna sköna värld. Runt omkring oss se vi dess skadliga verkan, och dess förödande yttringar äro synliga varhelst människor vistas. Det finnes intet landskap, ingen stad eller by, inget hem som ej erfarit dess skadliga inflytande. Den har besökt konungen i hans palats, och mer eller mindre regerat hans hjärta, hans passioner, hans sinnelag, hans enskilda och hans offentliga liv, och hans styrande myndighet och förfaringssätt.. Den har växt upp tillsammans med prinsar av högsta rang, från deras tidigaste barndom, och mer eller mindre format deras liv. Det samma är sant vad angår, alla samhällsklasser, från kejsare och kejsarinnor till den lägste och ringaste av deras undersåtar. Syndens universala inflytande är en fakta erkänd av människor allestädes. "Alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud." Rom. 3: 23. Detta inberäknar varje mänsklig varelse i varje del av denna värld.

Men fastän hela jorden har blivit försatt uti syndens slaveri, finnes det ett botemedel för detta tillstånd. Fastän djävulen haft regementet över människans syndiga hjärtan i det flydda, behöves det ej så vara något längre. Jesus kom för att frälsa sitt folk från deras synder och förstöra syndens makt i deras hjärtan och liv. "Jesus svarade dem: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Var och en som gör synd, är syndens träl. Men trälen förbliver icke i huset evinnerligen; Sonen förbliver evinnerligen. Därför om Sonen gör eder fria, så bliven I verkligen fria." Joh. 8: 34—36. Fastän trälar—slavar under synden, kom Jesus för att göra oss fria.

Och detta är en verklig frihet, ty en fullkomlig rening från all synd är ombesörjd i Kristi härliga evangelium, ej endast hava vi förlåtelse för överträdelser, men tack vare Gud, i den Helige Andes fullhet finnes en fullkomlig rening från medfödd synd. De, vars synder äro förlåtna, kunna bliva uppfyllda med Guds Ande som helt och hållet bortränsar benägenheten till att göra orätt, hjärtat bliver renat, och då detta är fallet, är hela människan ren. "Var och en gren i mig, som icke bär frukt, den tager han bort, och var och en, som bär frukt, rensar han, att den må bära mera frukt.....Jag är vinträdet, I ären grenarna." Joh. 15: 2-5. "Bröder, I veten, att Gud, för länge sedan har bland eder gjord det val, att genom min mun hedningarna skulle höra evangelii ord och bliva troende. Och Gud, som känner hjärtan, har lämnat dem sitt vittnesbörd därigenom, att han har givit den Helige Ande åt dem så väl som åt oss, och han har icke gjort någon skillnad mellan oss och dem, då han genom tron renat deras hjärtan." Apg. 15: 7-9. Några hava tänkt att "rena" betyder att kvista liksom att avskära kvistar från ett träd eller en vinranka, men reningen är en rening av de troendes hjärtan vilka allaredan begynt bära frukt åt Gud. Detta sker ej medelst tillväxt eller

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

---

odling utan genom en troshandling. "På det att Abrahams välsignelse skulle tillfalla hedningarna i Kristus Jesus, och på det att vi skulle undfå Andens löfte genom tron." Gal. 3: 14.

"Men Gud vare tack att I voren syndens tjänare men haven blivit av hjärtat lydiga den framställningen av läran, åt vilken I haven blivit överlämnade! Men då I ären frigjorda ifrån synden, haven I blivit rättfärdighetens tjänare. Rom. 6: 17,18.

—J. C. Blaney.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Pandrup, Danmark.

Herren har i sin nåd bevarat oss i dessa farliga tider. Det ser ut, att Herren, efter han i så många år har kallat på människorna med frid och sin välsignelse, nu vill besöka med krig, att uppväcka folk att tänka på, att där är en Gud i himmeln, som styrer och leder allt, som har all makt i himmeln och på jorden. Det är här i Europa, det största krig har varit sedan Napoleons tid. Hitintills har vårt lilla land, Danmark, och de andra Skandinaviska länderna varit skyddade för kriget, men icke för fruktan och oro.

Detta är visserligen ett stort Europiskt krig med förskräckliga resultat. Detta är en tid av sorg och bekymmer: unga män bliva kallade från sina hem, många går från hustru och barn och sitt arbete nu i skördetiden; många måste gå förutan att efterlämna nödvändigt livsupphälle för sina kära. De skiljas med de tankar att kanhända de ej fingo se varandra mer. Igenom detta mörker, se vi en ljus sida, möjligen de härmed kunna bliva ledda till att ropa till himmelns Gud om hjälp.

Det plötsliga inkallandet av hären, bringade en dyr tid med sig, i det de åtskilliga landen förbjöd all införsel. Handelsmän benyttade sig av detta till att förhöja deras priser. Ett rågbröd steg i pris från 56 öre, till 80 öre, och andra ting i samma förhållande. I Köpenhamn förökades priset på potatis från 12 Kr. till 30 Kr. tunnan. Folk fruktade för, att det som sågs var det sista, som kom på marknaden. Landet har varit hotad med att de icke kunde få kol.

Sjöfarten stannade, så att det icke är någon införsel vid denna tid. Detta medförde arbetslöshet i många fall och stor förvirring. Det sades att Nordsjön var full av Tyska minor, så båtarne icke kunde segla. Sjöfolk fick mycken stor betalning för att våga sina liv och gå till sjös under sådana förhållanden. Man skulle knappast tro att det i vår upplysta tid kunde uppstå en sådan panik.

Ingen kan låna penningar; allt som köpes måste betalas kontant.

Det gläder alla att Danmark är förblivet neutralt i detta krig. Huru gott är det icke, att Danmarks unga söner, som äro utkallade till att försvara vårt lilla land, ännu icke hava behövt att lossa ett skott. Icke en har varit tvungen till att skydda en människa och icke en är fallen för fiendens kulor. Vi bedja Gud om, att han framdeles skall bevara vårt land neutralt och landets unga män, från att de ej må behöva giva sina liv. Skördens inbärgning gör att, kvinnor som män måste arbeta med att bärga kornet i ladan. Det är en förnöjelse att lägga märke till, huru man hjälper varandra. På många platser är mannen borta, och hustrun måste passa allt både ute och inne, och under tiden är hon ovan med att göra sin mans arbete. Den kärlek och uppoffring som vi se är en ljusglimt i mörkret.

Herren har i sin stora nåd bevarat oss, så att vi kunnat instämma med David: "Herren är min herde; mig skall intet fattas."

Låt oss för ett ögonblick se bort från kriget, och se, vad Herren ämnar med det. Han har allt i sin hand, han har tillåtit detta förhållande, för att därigenom få tillgång till människans hjärta. Det är hans väg att få dem att uppvakna, att de må tänka på sin skapare. Det uppstiger böner från många hem och hjärtan i dessa dagar, var det aldrig blivit bett för. Då Herren icke i sin stilla sakta stämma i fridens tid, kan nå folk har han nu försökt med kanoners dån, att väcka dem till eftertanke. Vår bön till Gud är, att hans mål måtte nås, och att många själar må frälsas. Vi äro villiga att göra allt vi kunna, för att väcka någon till eftertanke, så de ras själar kunde räddas från förtappelse. Vill säga till slut, att om än kriget rasar, i landen söder om oss, så är det utsikt för att de Skandinaviska landen ej bliva invecklade. I förhållande till in och utförseln har det bättrat sig så livsnödvändigheterna har fallit något litet i pris. Det gäller nu som alltid, att vara stilla inför Herren. Han har en god hänsikt med alltsammans. Som himmeln är högre än jorden så, är hans tankar högre än våra tankar. Därför kunna vi tryggt förtrösta på honom.

"Tryggare kan ingen vara
Än Guds lilla barnaskara,
Stjärnan ej på himlafästet,
Fågeln ej i kända nästet.

Ingen nöd och ingen lycka
Skall utur hans hand dem rycka.
Han, vår vän för andra vänner,
Sina barns bekymmer känner.

Gläd dig då du lilla skara!
Jakobs Gud skall dig bevara.
För hans vilja måste alla
Fiender till jorden falla.

Vad han tar, och vad han giver
Samme Fader han förbliver;
Och hans mål är blott det ena:
Barnets sanna väl allena."

Nels Renbeck.

ÖDMJUKHET.

Uti Ordet har Herren uppenbarat sin vilja till oss. I Ordet finna vi huru vi kunna bliva frälsta och bevarade från det onda, samt huru vi kunna leva så att vi kunna behaga Gud. "Han har kungjort för dig O människa vad gott är. Ty vad annat begär väl Herren av dig, än att du gör vad rätt är och vinnlägger dig om kärlek, och vandrar i ödmjukhet inför din Gud?" Mika. 6:8. Av naturen i ett ofrälst tillstånd, är ej en människa sådan att hon älskar det goda eller gör det rätt är; därför måste vi gå till Herren och endast genom hans hjälp och ledning kunna vi göra det rätta. I Ordet måste vi finna vad han har kungjort, och ej lyssna till människors olika idéer. När vi äro villiga att lyda, och tro detsamma då komma vi i beröring med Herren själv; Han skänker oss av sin kärlek i våra hjärtan. Den människa som börjar att lyda Gud, finner snart ut, att han finnes till, ty han uppenbarar sig för själen. När vi bedja om förlåtelse för alla våra synder, och äro villiga att uppgiva dem, vittnar Hans Ande till själen att de äro alla förlåtna och att Gud upptager oss till sina barn. Han sätter sitt insegel på själen, giver oss förvissning att vi tillhöra Gud. Hans Ande vittnar med vår Ande att vi äro hans barn. Och Herren skänker oss av sin kärlek så att vi älska honom, hans barn och hans Ord, och ens önskan blir att i ödmjukhet inför Gud göra vad rätt är.

Jag minnes väl när jag levde i synden huru Herren verkade på mitt hjärta och kallade mig många gånger att jag skulle bliva hans barn; men jag uppsköt den ena gången efter den andra. Jag visste väl att det var rätt, och såg alla de uppoffringar Herren hade gjort för att rädda mig från ett evigt fördärv; men det syntes så pakostande och förödmjukande att göra bättring och omvändelse, att bekänna och övergiva synden, samt förlikas med dem jag hade förorättad. Men pris ske Gud! när jag var villig, kom Herren mig till mötes och jag började att erfara hans hjälp, och det kändes som om jag kunde göra vad som hälst. Det som tycktes vara förnedrande förut blev min största glädje, Herren Jesus blev dyrbar för min själ. Det blev så saligt för själen att tillbedja Honom, Han blev min hjälpare i både smått och stort; Hans ord blev dyrbart för själen; det blev föda för mitt inre, andeliga liv. Jag läste Bibeln både i hemmet och på verkstaden och ju mera vänner och kamrater gjorde gäck och spe av det, ju mera dyrbart blev Ordet för själen.

För att komma i besittning av Biblisk frälsning och om vi vilja komma i beröring med och lära känna Herren, måste vi ödmjuka oss och komma till honom såsom han uti ordet föreskrivet, och vi måste sedan i ödmjukhet vandra med honom lyda allt vad han i fortsättningen genom Ordet uppenbarar, och han vill då hjälpa oss uti livets alla frestelser, prövningar och skiftningar och giva oss nåd och kraft att göra hans vilja, samt giva förvissning i själen att vi behaga honom. Nog händer det ofta att det är saker som Herren uppenbarar för oss i Ordet, som tyckes vara obetydligheter; men Herren önskar att vi lyda honom uti både smått och stort. En ödmjuk själ finner inga obetydligheter i Herrens ord; hon finner glädje, näring, och välsignelse uti att lyda Gud och hennes omgivning lägger snart märke till henne, de förnimma snart att hon har något som de ej hava, hon är smord med Ande och kraft. Och huru välsignat är det icke att sitta ned och lyssna till en man eller kvinna, som har uppoffrat allt, och vilkens livsbegär är endast att behaga och lyda Gud, man kan känna att de leva ett förtroligt liv med sin Frälsare. Och de äro hans redskaper på jorden, de äro ljus i denna mörka världen, och var de äro, äro de lyckosamma, "till försvar för sanning för saktmod och rättfärdighet." För Gud bor hos dem som äro ödmjuka. "Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos dem som är förkrossad och har en ödmjuk ande" Es. 57: 15. Han "smyckar de saktmodiga med frälsning," "Herren är hög men han ser till de låga" och de äro de största i hans rike, och saliga äro de saktmodiga.

De som äro ödmjuka hava stora förmå-

Forts. å sjunde sidan.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

EN BÖN BESVARAD I ETT HEDNISKT LAND.

I ett nyligen bekommet brev skriver Syster Faith Stewart, efter att hava varit i Indien i tio veckors tid: I går afton på bönemötet var det någon som omtalade för oss att en viss hednisk kvinna var mycket sjuk, utan något hopp om att tillfriskna. Ett utav Guds barn, som levde i hennes närhet hade gjort henne ett besök och omtalat för henne, att den sanne Guden kunde göra henne frisk, vilket ingav henne en önskan, att böner måtte uppsändas för henne. Efter bönemötet gingo vi in till henne, ovissa om hur vi skulle bliva mottagna. Hinduerna tillåtas ej att tala till någon, angående religiösa ämnen, utom till dem, som äro av samma tro, som de. Denna kvinna tillhörde en familj av hög samhällsrang. Hennes man var en av de förnämsta styresmännen i provinsen. Kvinnan har alltid bevarats noga undangömd och aldrig tillåtits att se någon ute i världen. Då vi betraktade dessa omständigheter, gingo vi, nästan i fruktan och bävan; men vi mottogos mycket vänligt, och litet i sänder försökte vi undervisa henne sanningen. Allt vad hon visste, var att hon hört att det fanns en sann Gud, och hon var benägen till att tro det.

Hon var mycket svag av en brännande feber. Efter vi talat en stund begärde vi att få bedja för henne, vilket de beviljade, och medan vi bådo, vidrörde Herren henne med sin helande kraft, och hennes feber lämnade henne. Vi visste det med ens. Denna morgon besökte vi dem igen och fadern, modern, och alla barnen kommo in för att lyssna till historien om Jesus. Fadern omtalade för oss, att då vi bådo i går afton lämnade febern henne. Vi stannade där nästan i två timmars tid, talande om himmeln och den enkla historien om korset för dem, som aldrig hört den förut. Då vi voro redo att lämna, sade kvinnan. "Omtala mer för mig om eder Gud," och så stannade vi längre. Jag hade aldrig vetat förut vilket förfärligt mörker folk kunde vara uti. Jag rördes till djupet av min själ. Dessa människor önska att vi ville komma varje dag för att lära dem om Herren.

Från "*Gospel Trumpet.*"

FÖR SVAG ATT LYDA?

"Se lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar." (1 Sam. 15: 22.) Det är en sak att höra och en annan att lyda. Hörandet är nödvändigt, men det är ej tillräckligt av sig självt. Ingen Fader vore belåten med sitt barn om barnet skulle svara (då det ombedes att göra något.) "Jag önskar att lyda, men jag är för liten och svag att göra det förelagda arbetet. Där är äldre och starkare barn låt dem göra det." Ingen fader vore belåten med ett sådant barn. Ej heller är vår himmelska Fader belåten med sådana barn. Jordiska föräldrar kunna understundom göra misstag då de beräkna sina barns styrka, men vår himmelske Fader gör aldrig något misstag. Han känner fullkomligt till vår styrka och förmåga och då han leder oss att göra något vet han att vi förmå göra det.

All den andliga kraft vi hava, erhålla vi av Honom; vi äro alla för svaga att av oss själva göra något gott. Om vi försöka att verka i vår egen styrka bliva vi svagare; men om vi verka i hans kraft bliva vi starkare. Dess flitigare vi äro uti att åtlyda Guds röst, dess starkare bliva vi.

Jag har hört några säga: "Jag är villig, att göra vad jag kan, men jag är, så svag och hjälplös, det tyeks det är intet jag kan göra." Se dig omkring och kanske du får se någon broder eller syster, som är i behov av uppmuntran och så kanske något inom säger dig, att tala ett tröstens ord till dem. Åtlyd, och bliv till en välsignelse, och emottag en välsignelse. Det kan hända att någon, som har timliga behov, eller någon, som kommit uti prövning skulle värdera en förbön. Någon svag eller lidande i din närhet kanske känner sig övergiven.

"Trösten de klenmodiga, tagen eder an de svaga, varen långmodiga mot alla."

Det finnes tillräckligt att göra —

Och varje flitigt Guds barn åtlyder. Envist uraktlåtande att lyda, är olydighet.

Olydnad är synd —

Och synd är det, som sänder dyrbara själar till helvetet.

—Annie A. Reynolds.

EN BLINDFÖDD HELAD.

Då jag var tre månader gammal blevo mina föräldrar övertygade om att jag var utan synförmåga. En egendomlighet uppenbarades likväl då jag begynte krypa ty jag kröp åt den riktning där det fanns ett klart ljus; men jag kunde aldrig se tills några år sedan Då jag var tolv år gammal fördes jag till en ögonläkare vilken förklarade att intet hopp fanns för mig att erhålla min syn, varpå jag sändes till de Blindas Institut i Berkeley, California, varest jag tillbringade en termin av fyra år.

Då jag var unjefär aderton år gammal blev jag omvänd; men då jag önskade bliva döpt tvekade predikanten att bevilja min begäran, fruktande att det möjligtvis kunde vara någon synd uppå mig från för äldrarna liksom Judarna trodde om den man som blivit född blind, vilken vi läsa om i Joh. 9:e kap. Men slutligen samtyckte han till att döpa mig. Efter min omvändelse, började jag bedja om mitt helande, men hade ej någon som uppmuntrade mig.

Unjefär åtta år sedan, då jag bodde i Lincoln, California, kom en syster till den platsen som upptog prenummerationer å *The Gospel Trumpet* (Den Engelska Evangelii Trumpet). Min moder prenumererade på tidningen för tio veckor och sedan för ett år. Vi sände efter böckerna som handlade om gudomlig helbrägdagörelse, vilka min moder läste för mig; vi sände även till *Trumpet* kontoret efter en salvad handduk. Min moder hade icke mycket tro på detta sättet, men hon gjorde det för min skull.

Jag begynte känna mig mycket uppmuntrad, och tyckte att mina ögon kändes annorlunda än förut. Senare reste jag till lägermötet i Lodi, varest jag blev salvad med olja enligt Ordet och församlingen bad för mig. Min tro begynte tillväxa och mina ögon började förändras på ett mycket förnimbart sätt. Ljus frambröt mer och mer tills jag kunde skönja och åtskilja föremål. Det tycktes så besynnerligt för mig att begynna se saker i denna stora världen. Senare kunde jag se porträtter på väggarna och sedan se bilderna om de voro av någorlunda storlek. Framdeles kunde jag se titel linierna på tidningar. Nu kan jag se vad tid på dagen uret utvisar om siffrorna äro tydliga på visartavlan. Jag kan gå ut på gatorna och se spårvagnarna, automobilerna och folket och känner mig ganska bekvämlig. Jag kan sanningsenligt säga att min syn är i ständigt tilltagande, och jag tror jag skall kunna läsa med tiden.

Nyligen gick jag till en ögonläkare för att finna ut om jag möjligtvis kunde få glasögon som kunde hjälpa mina ögon Han sade mig att där ej naturligen varit några linses, men att de verkligen begynt att formas och trodde att jag med tiden skulle kunna med förmån, begagna glasögon. Jag tackar Gud för, att från den tid jag begynte få Guds barns förböners hjälp. har jag så småningom erhållit min syn Gud har börjat detta goda verk och skall fullborda det.

Varen snälla och alla bedjen för mig att jag måtte fortfara att hava tro och att åtlyda Gud. Eder syster i Kristus,

Oakland, Cal. Regina Johnson.

Jag intygar härmed att jag varit personligt bekant med Syster Johnson under unjefär sju års tid, och att vad hon sagt om sitt helande under denna tid vet jag vara sant. Eders i tron, J. W. Byers.

719 Fifty-fourth St. Oakland Cal.

Tro gör stora bördor lätta; men otro gör lätta bördor odräglig tunga.

"Tro hjälper oss när vi äro nere, men otro kastar oss ned när vi äro uppe."

"Om vi icke kunna göra de stora tingen, så låtom oss göra de små väl och sålunda bereda oss själva för större tjänst."

GUDS DICIPLIN.

Forts. från tredje sidan.

Många människor säga, att de bästa kristna hava de hårdaste prövningar, och de förundra sig över detta. De äro rätt i sitt påstående; men icke i sin förundran. Några människor gå igenom livet utan några prövningar eller någon sorg; deras natur är på ytan; de äro icke istånd att känna djup sorg ej heller att fatta livets fulla ansvar och allvar. Ej heller äro de istånd till att draga nytta av hård diciplin.

Det är andra, på vilka motstånd och motgång verka som slipning på diamanter: de bringa ut dold skönhet och värde, och alstra ära till den som planade och utförde förvandlingsprocessen. Gud tillåter icke att någon frestas eller prövas mera, än han kan utstå; men när vi betrakta karaktärer i Bibeln, som vi beundra, och sättet varpå de utvecklades i tro, i dygd och i segrande kraft, så se vi, att Gud begagnade prövningar och lidande, växlande med uppmuntringar och glädje, till deras uppfostran. Frälsningen gör oss till levande stenar i Guds tempel, men utav att genomgå den slipning och polering, som utföres av Guds hand, styrkes och utvecklas vi, tills vi kunna stå såsom "Församlingens pelare."

Det kan hända, att icke få, som läsa Abrahams historia, önska att besitta likadan tro, som han hade. Abrahams tro strömmade icke i ett enda sus från himmeln och ned i hans hjärta. Den utvecklades steg för steg genom prövningar. Du, som önskar liknande tro, är du villig att betala priset? Är du villig att få allt bort som köttet räknar för glädje? Är du villig till att se varje jordiskt stöd falla? Är du villig till att vänta år efter år, medan Herren dröjer att giva dig, vad ditt hjärta längtar efter, och som han har lovat, och dock "räknade honom trofast som har givit löftet"? Abraham blev kallad Guds vän (Jak. 2: 23) han blev icke prövad hårt, för det han var värre än sin samtida; men emedan Gud såg i honom möjligheten, som kunde utvecklas till sådan grad, att Abraham nu står som ett exempel på lydnad och en uppeggan till tro för eftersläkten.

Gud talade om Job sålunda: "Det är icke någon på jorden som han, en man ostrafflig och rättskaffen, som fruktar Gud och viker från det onda." Job fick pris från gudomliga läppar, och dock tillät Gud, att det blev fråntaget honom vad han ägde, och dem som han älskade, och till sist blev honom pålagd svår sjukdom. Gud hade tillit till Job; han litade på hans trofasthet, och han ärade Gud mitt i prövningen. Lidandet blev till Jobs gagn; det utveklades i honom en sådan grad av tålamod, att aposteln Jakob, hundraden av år senare uttalar: "Om Jobs tålamod haven I hört."

Herren sade om Paulus: "Denna är mig ett utvalt redskap till att bära mitt namn fram för hedningar och konungar och Israels barn." Genom slag, genom fängelse, genom dödsfara, genom möda, genom hunger och fattigdom gick Paulus framåt i kristligt liv och dygd, intill han blev den man, vars liv beundrades uti kristenheten, och en arbetare i evangeliet, vars ord giva text till nutidens predikanter och vars arbete bliver ett mönster för efterföljelse, så länge jorden står. Hans livslopp var dock ej allenast belagt med prövningar, där var även glädje, och det hände en natt att då Paulus låg bunden på fängelsets golv med en hudflängd och svidande rygg, vetande att kejsaren kunde, nästa morgon giva befallning om hans avrättning, att den inre glädjen undanträngde de yttre prövningarna och högljudda lovsånger—ej klagosånger—bröto ut över hans läppar. Denne man avslutade sitt livslopp med att lägga sitt huvud på stupstocken, för sin älskade Mästares namn. Hans tröstespråk, igenom allt, var vad Herren hade sagt till honom: "Min nåd är dig nog."

Det hände under Jesu liv att två av hans lärjungar bådo om den äran att få en framstående plats i hans rike. Jesus frågade dem "Kunnen I dricka den kalk, som jag skall dricka, eller döpas med det dop, varmed jag skall döpas?" De svarade: "Ja"; men de fattade ej djupet av Mästarens fråga. Senare blev den uppenbarad för dem, litet i sänder. Intet blev för svårt, allt blev utmätt efter deras styrka. Låtom oss ej undvika något av det som tillhör vår andliga uppdragelse. Allting tjänar till godo. Vår fostran för himmeln är i Hans hand som är kärleken; han som skall utverka resultat, vilket skall uppfylla våra hjärtan med tillit och tacksamhet och komma himmeln att genljuda av lovsång och pris.

Micala J. Simonsen.

"Min Fader verkar intill nu; Jag verkar ock."

Dessa äro Jesu ord. Och därsom vi icke arbeta skola vi icke nå vårt mål. Vi såsom Guds medarbetare äro skyldiga att med iver sprida evangelium på alla platser till den fallna släkt att också dem, som äro i mörker kunna med oss få ett hem i himmeln. Detta kunna vi göra med att sända denna tidning till dem under det billiga anbudet som begynner med detta nummer. Alla de försakelser som vi göra på detta område komma vi aldrig att ångra. För den uppoffring som vi gjort för själar att leda dem uti ljuset, skall Herren rikligen belöna oss.

Vi göra nu en speciell ansträngning för att införa Evangelii Trumpet i hem var den ännu är okänd. Evangelii Trumpet eller Evangeli Basun (Dansk-Norsk) kan erhållas i 3 månader för tio cents, och envar som förskaffar tio nya prenumeranter kan få som premie, sex stora littograferade väggtavlor, passande att insättas i ramar. Dessa väggtavlor kunna vara en prydnad för varje hem. Du kan själv behålla dessa tavlor, eller sälja dem för 20 cents stycket. Vi giva dessa värdfulla premier för att uppmuntra spridning av god, Kristlig läsning. Måtte alla Läsarne taga en aktiv del i detta goda verk.

Evangelii Trumpet i 3 månader för tio cent.

25 Öre i Skandinaviska penningar.

ÖDMJUKHET.

Forts. från femte sidan.

ner. Och därför äro Guds barn uppmanade i Herens Ord att "söka" efter och ikläda sig ödmjukhet. "Ikläden eder därföre såsom Guds utkorade heliga och älskade en hjärtlig (ej en form) barmhärtighet, mildhet, ödmjukhet, saktmodighet, långmodighet, fördragande varandra." 1 Pet. 3: 12, 13.

Den som är ödmjuk han letar icke efter fel och brister ibland de troende. men han söker att vara till hjälp, glädje och uppmuntran, och om han blir orätt behandlad, fördrager och förlåter han; han har ej hårda känslor i sitt hjärta, ej utalar hans mun hårda ord om han får lida, ty Guds kärlek har intagit hjärtat: och "kärleken är långmodig och mild... den upphäver sig icke." Och om vi känna att vi icke äro undergivna varandra äro vi befallda att ikläda oss ödmjukhet och hålla oss "hårt till ödmjukheten," Och det är den enda vägen för ett Guds barn till upphöjelse. "Gud står emot de högfärdiga men de ödmjuka giver han nåd." Ödmjuken eder därför under Guds mäktiga hand, på det att han må upphöja eder i sin tid," "De saktmodiga skola äta och varda mätta. De som söka Herren, skola få lova honom; edra hjärtan skola leva evinnerligen." Ps. 22: 27.

—Chas. A. Grant.

De Ungas Avdelning.

SOLOMONS VISA VAL.

När Solomon var en ung man, uppenbarade sig Herren för honom i en dröm om natten (1 Kon. 3:5—15) och sade, "Bed mig om vad jag skall giva dig." Utan tvivel skulle många unga män i Solomons belägenhet hava antagit sådant anslag och med en gång bedit om stor rikedom, för ära och applåd av hela världen, och för långt liv, så att de kunde njuta av allt detta. Men Solomon, fastän ung och med frestelserna i denna världen framför sig erkände han ödmjukt sin oförmåga att utföra sitt stora uppdrag att vara styresman för det folk vilket Gud hade gjort honom till konung över. "Så giv nu din tjänare ett hörsamt hjärta, så att han kan vara domare för ditt folk och skilja mellan gott och ont," var Salomons enda begäran. Detta, som Salomon bad om, behagade Herren så väl, att han ej endast gav honom ett vist och förståndigt hjärta, men också rikedom, ära och ett långt liv.

Vi äro alla i denna hänsyn lika Salomon; Vi måste alla göra vårt val. Nu äro vi unga och hava framför oss två ting från vilka vi kunna välja—Världen med dess syndfulla förnöjelser, och Kristus. Om vi välja världen, törhända vi få mycken förnöjelse och kanhända rikedom och ära, men då vi komma till den stunden då vi måste dö göra de oss ingen nytta, för vi kunna icke taga dem med oss; och dessutom, komma vi att förlora våra själar. Om vi välja Kristus, skola vi icke få förlustelse av synden, men vi erhålla våra synders förlåtelse och Guds kärlek, frid och fröjd i våra hjärtan här i denna världen; och efter vi lämna denna världen, skola vi åtnjuta dem för alltid med Herren i Himmeln.

Också, likt Salomon, som fann att i det han valde Guds vishet, fick han också rikedom, ära och ett långt liv, vi skola finna om vi välja Kristus, Guds vishet—"Kristus såsom Guds kraft och Guds vishet" (1 Kor. 1: 24). Vi skola få rikedom: "Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vart fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika" (2 Kor 8:9). Vi skola bliva ärade: "Om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära" (Joh. 12: 26). Vi skola få långt liv: "Den som tror på Sonen, han har evigt liv" (Joh. 3: 36). Världen söka dessa ting utom Kristus; men vi finna dem i Kristus.

"Men söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder" (Matt. 6: 33).

Annabel Hunnex.

ETT MODIGT SVAR.

John Welch var svärson till den välbekante skotske martyren, John Knox, vilken han så mycket liknade i mod och varmt nit, som i Gudsfruktan och vältalighet. År 1604 blev han av konung Jakob inspärrad i en fängelsehåla i ett slott vid floden Forths mynning. Det tjänade till ingenting att magistraten i hans födelsestad med förböner lade sig ut för honom. Slutligen erlade man dock en hög lösen för honom, och han blev efter ett långvarigt visstande i fängelset lössläppt, men endast för att för den återstående delen av sitt liv gå i landsflygt, ur vilken han vid dödsstraff förbjöds att återvända.

Welsh begav sig då till Frankrike. Han började med iver söka inhämta landets språk och var inom mindre än fyra månader i stånd att för det franska folket predika frälsningens glada budskap. Då han en gång predikade i en stad, där konung Ludvig XII för tillfället befann sig blev han arresterad. Förd inför konungen tillfrågades han med skarphet av denna, huru han vågade predika kätteriet i närheten av hans majestät själv.

"Sir, om ni gjorde rätt," lydde hans frimodiga svar, "skulle ni själv komma och höra mig predika, och ni skulle vara glad om hela Frankrike hörde mig, ty jag predikar icke likt dem, vilka ni är van att höra. Min predikan skiljer sig från dessas i två punkter: För det första lärer jag att man måste frälsas genom Jesu Kristi död och förtjänst allena och icke på grund av någon sin egen förtjänst; och jag är viss om att edert eget samvete säger eder, att detta är en sanning, att edra goda gärningar aldrig skola öppna himmeln för eder. Därnäst predikar jag, att alldenstund Ni är konung över Frankrike, står Ni icke under någons på jorden makt eller myndighet. Dem Ni vanligen hör, de underkasta er påvens i Rom välde, men det gör icke jag."

"Bra, bra, fader," återtog konungen, "Ni skall bliva min predikant," och så befallde han, att all tillbörlig aktning skulle visas Welsh.

Efter en landsflykt av omkring aderton år erhöll Welsh tillåtelse att återvända till England. Endast en gång fick han dock predika i London. Det var hans sista vittnesbörd som Kristi sändebud, ty blott tvänne timmar senare dog han stilla och utan smärta befallande sin ande i sin Frälsares händer. På sin dödsbädd var han så uppfylld och överväldigat av glädje i Gud att man hörde honom bedja: "Herre, håll upp din hand; det är nog; din tjänare är ett lerkärl och han kan icke mottaga mer nåd."

—Utv.

EN VIKTIG FRÅGA.

Antagande en mycket rik man skulle kalla till sig alla de gossar och flickor som läsa denna uppsats och säga: "Gossar och flickor, jag skall giva var och en av eder fem dollars. I måsten begagna dessa penningar inom två veckor eller lämna dem tillbaka till mig I haven förmånen att begagna dem om I önsken, men det är på ett visst sätt som jag åstundar att de användes. Till var och en som bagagnar dem, efter min önskan, skall jag giva ett förträffligt hem omgivet av en vacker gräsplan och blomsterträdgård och inredd med allting som gör det bekvämt och hemtrevligt."

Skulle du icke tänka, att den gosse eller flicka handlade ovisligt, som lade dessa penningar åtsidan och förglömde att använda dem tills två veckor voro gångna? Tror du att den som använder fem cent här, tio cent där, och en dollar för någonting annat, förutan att försöka att finna bästa vägen att begagna dem, skulle bliva mycket visare? Jag tror verkligen icke att någon skulle handla så oförståndigt. Jag tror du skulle söka, och utforska tills du fann det sättet som den rike mannen talade om.

Lyssna! Någon har givet envar någonting långt mera värdefullt än fem dollars. Han giver också dig förmånen att använda det på vilket sätt som du önskar; men han vet den bästa vägen för dig att använda det ock, likt den rike mannen, lovar han en belöning till den som använder det som han åstundar.

Vet du vad denna skatt är? Det är ditt liv, och Gud är den som gav det till dig. Du kan använda minuterna, timmarna, dagarna, ja, hela år, vårdslöst, förutan att bestämma vilket bleve det bästa sättet att använda dem. Men är det förståndigt att göra så? Med säkerhet är en sådan skatt för dyrbar att förslösa. Om du tillbringar ditt liv såsom Gud åstundar, kommer det att bringa dig mera glädje och tillfredsställelse än på något annat sätt. Sedan lönen—ett hem i himmeln! Kan du hava råd att gå miste om ett sådant hem? "Huru skall jag tillbringa mitt liv?" bliver en mycket viktig fråga när vi stanna och överväga vad förlorandet av sådan vedergällning betyder.

Om du aldrig allvarligt övertänkt denna fråga, beder jag dig att göra så nu. Jag är säker att du aldrig kommer att ångra ett beslut att tillbringa varje minut av ditt liv i Guds tjänst.

—F. Stanley Smith.

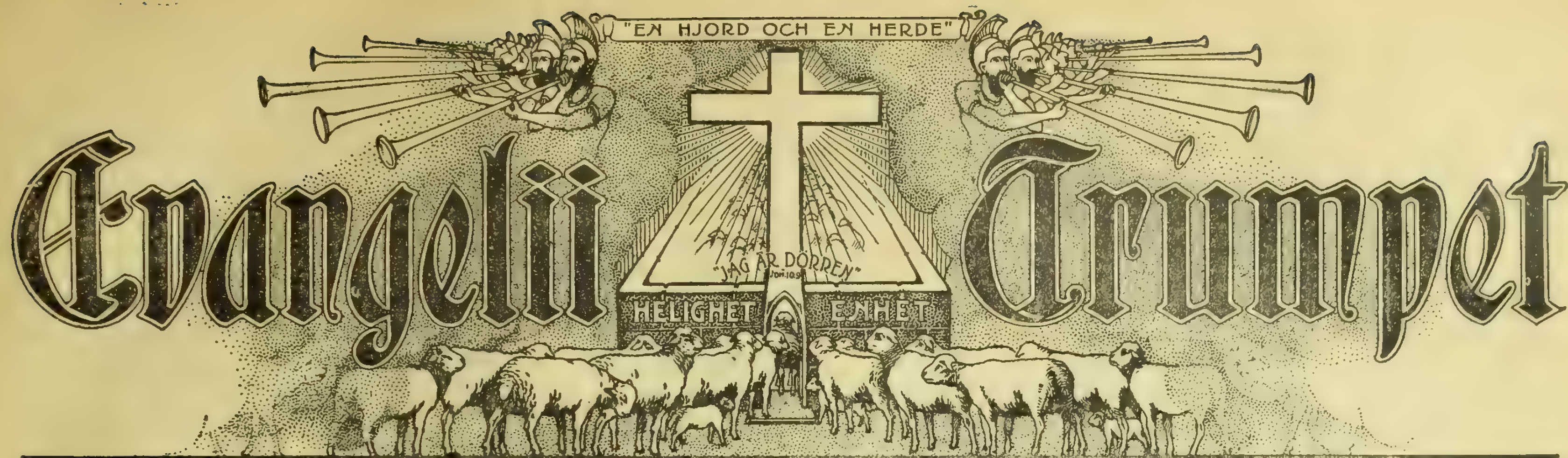
DAVIDS PSALM 121.

"Upp till bergen lyft ditt öga,
Upp till den, som hjälpen ger,
Den, som från det högsta höga
Sänder nådesregn hit ner.

Han skall krossa hatets tänder,
Bryta lönens lömska svall,
Rädda dig ur ondskans händer
Och bevara dig för fall.

Räds ej solens ljus om dagen,
Ej om natten månens glans!
Du i Herrens hägn r tagen,
Han är själv din sköld och lans.

Medan bedjande vi bida,
Nalkas hoppets stora stund,
Då han själv står upp att strida
För sitt eviga förbund."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Oktober, 1914. Nummer 20.

VÄNTA EFTER HERREN.

"Men de som vänta på Herren, de skola få sin styrka förnyad; de skola flyga upp på vingar såsom örnarna; de skola löpa och icke tröttna, de färdas framåt utan att uppgivas." Es. 40:13. Eng. Öv.

Viilket härligt löfte i denna vers! I densamma finnes tröst för de modfällda och nedtryckta. Vad är orsaken till att så många av Guds kära barn bliva så ofta modfällda och nedtryckta? Vi hava ju trettio tusen löften, i vår älskade Bibel, för vår uppmuntran och hjälp. Orsaken måste vara den att vi förfela att taga ut våra rättigheter som Gud har i förråd för oss. och därigenom göra vårt liv svårare och tungare för oss själva. Men varför taga vi då icke ut våra rättigheter? Kan det vara möjligt att vi förneka oss själva många av dessa härliga löften, endast emedan det finnes ett **villkor** sammanlänkat med vart och ett utav dem? Äro nu villkoren så svåra att vi ej kunna uppfylla dem, Gud har ju lovat att icke lägga något tyngre på oss än vi kunna bära? Nej, det är icke därför att villkoren äro så svåra, som gör att vi icke uppfylla dem, utan tvärt om, emedan de äro så *lätta.* Vi finna till exempel i den ovan anförda bibelversen att allt vad vi hava att göra för att få ut detta härliga löfte—få vår styrka förnyad, örnavingar att höja oss uppå högt över alla frestelser. prövningar och sorger, samt kraft så att vi till och med kunna löpa framåt, utan att tröttna och uppgivas—vi endast behöva **VÄNTA** på Herren. Ja, det synes vara en mycket lätt och simpel sak, som varenda Guds barn kunde göra. Men har du någansin tänkt på, att de allra minsta saker som Gud befaller oss att göra äro ofta de svåraste för oss. Till exempel, Gud befaller oss att hava tro till honom, en sådan simpel sak, då syndaren kommer och ropar om nåd och förlåtelse, endast *tro* att Gud förlåter för Jesu skull om fordringarna ha blivit bemötta, *tro* och syndabördan rullar av, *tro* och en underbar förändring skall försig gå i hela hans inre, *tro* och han bliver en ny människa—allt det gamla måste fly sin kos. Huru enkelt, och dock har tusenden stapplat här emedan det var för svärt för dem.

JAG BEHÖVER JESUS.

Jag behöver dig, O Jesus,
Jag behöver nåd för nåd—
Jag behöver vila hjärtat
Vid ditt dyra frälsningsråd.
Hur än jordens tider växla,
Och hur åren hastigt fly,
Mitt behov är alltid lika
Och din nåd är ständigt ny.

Kommer du fördold mig nära,
Kan jag ej din röst förstå,—
Om i solljus eller skuggor,
Herre, allt är nåd ändå!
Kan jag icke se och fatta
..Vill jag trygga mig vid dig,
Att din underbara ledning
Jag behöver—och du giver—

Sluta skall i ljus för mig.
O, då äger jag nu allt!
Och ju mera hjärtat vidgas,
Nåd du skänker tusenfalt.
Underbara, säkra tillflykt
Att få gå med allt till dig,
På den trygga ankargrunden
Att du gav ditt liv för mig!

Men vad menas det nu med att *vänta* efter Herren? Ofta äro de enklaste saker även svåra att *förstå.* Att vänta efter Herren innebär att förbliva i ihärdig bön, att kämpa med honom utan att giva upp. Det är icke att bedja en bön någon gång under veckan och på Söndagen och för det övriga glömma både att bedja och betrakta Guds ord. Det betyder att ständigt förbliva i förtröstansfullt förtroende till Gud. att förtrösta på honom under alla omständigheter, ja, om än allting går oss emot, förtrösta på honom och icke oss själva. Det betyder att bliva lyftad över dessa jordiska tingen och förbliva i en ställning var Gud kan tala till oss och klargöra för oss våra plikter och ansvarigheter.

Att vänta efter Herren betyder också att hava *tro* till honom. Det originala ordet förvänta här, betyder att "fullt förtrösta," eller "starkt hoppas." Tro att Gud skall giva oss just vad vi behöva. Icke en trög och matt tro. utan det slags tro, som visar ståndaktighet och kraft. Att vänta efter Herren betyder icke att giva honom ett kort besök nu och då och ropa om hjälp då en särskild nöd tränger på, utan att förbliva i förtröstansfullt förtroende och vila stilla såsom barnet vid moderns bröst.

Att vänta efter Herren har också en annan betydelse. Vi måste icke endast bedja och tro, utan verka också, och detta skall på ett förunderligt sätt förnya våra krafter. Då vi gå ut och lyfta bördor från de betungade, trösta och uppmuntra de sorgsna och vemodiga och förljuva livet för alla vi komma i beröring med, vänta vi på Herren. Att vänta på Herren betyder icke att sitta stilla och icke uträtta något. En tjänare som väntar på sin herre gör under tiden hans vilja. Just vad han önskar honom att göra, och härtill fordras hela hans uppmärksamhet. Han kan icke förbliva i ett tanklöst och slött tillstånd ... under allt, antingen vi äro ute och gå omkring och verka eller stå och lyssna till vad han vill vi skola uträtta, fordras det hela vår uppmärksamhet och vi våga icke sitta ned i maklighet och lättja. Liksom soldaterna i en strid, innan trumpeten ljuder till uppbrott, de våga icke lägga sig ned i maklighet och slumra, utan äro i den yttersta spänning, i annat fall kunde de icke vara redo, den minuten signalen gives.

Nu om vi äro villiga att gå in på detta villkor hava vi rättighet till detta härliga löfte. Först skola vi få vår styrka förnyad. Att förnya betyder att påtaga en ny ting i stället för den gamla, så den styrka vi hade i går är för gammal och Gud vill giva oss ny för den nya dagens behov. Det betyder också att giva upp vår egen styrka emedan den är otillräcklig och påtaga Guds styrka och vad vi icke förmå uträtta, vill han göra för oss.

Vi icke endast få vår styrka förnyad utan också en mysterius och verklig utrustning blir vår. Vi få ett slags vingar så vi kunna flyga likt örnen, högt ovan stormen. Så snart det börjar mörkna och en storm hotar hastar han sig iväg på sina starka vingar. till och med ovan molnen, var intet kan störa honom och var solen skiner klart. Vi tala och sjäunga om änglarna och de saliga i paradiset, med deras skinande dräkter och vita vingar. Pris ske Gud, vi behöva icke vänta tills vi komma till Paradiset för att få vingar. Gud vill bestå oss med ett slags vingar redan här—starka vingar—som förmå bära oss högt ovan denna jordens prövningar och sorger, var de icke kunna skada oss, och däruppe ovan dessa mörka moln, skiner Guds kärlekssol klar och den värmer

våra hjärtan och giver oss nytt mod. "Vår umgängelse är i himmeln." Vår ande trives icke i denna osunda, förgiftade atmosfär här nere på denna kalla ödsliga jord. Nej, den måste hava friskare luft och bättre sällskap, så för varje dag är det vår förmån att vandra i sällskap med Gud själv, med hans Son, och med änglarna; vilket härligt umgänge!

En annan förmån innefattas också uti detta vårt flygande. Desto högre vi flyga, dess bättre kunna vi se. Då vi uppehålla oss lågt nere i dalen, hava vi endast en begränsad synkrets. Många hava för vana att stanna så lågt nere att de icke kunna se någon mer än sig själva. Andra gå högt nog att se sina anhöriga och vänner, men Gud vill att vi skola flyga högt nog så vi kunna taga en vy av hela världen för att se och känna dess nöd och behov.

För att bliva istånd att se tingen som de äro i verkligheten måste vi gå på ett avstånd från dem. Till exämpel då jag önskar betrakta en byggnad går jag icke och trycker ansiktet emot den. Jag går på ett visst avstånd och hela byggnaden ter sig för min blick. Så också då vi från låglandet betrakta våra prövningar och motgångar, se de så stora och outhärdliga ut. Om vi flyga högre och vi se dem såsom de äro, i deras rätta slag och storlek, däruppe ser vår bedrövelse "kort och lätt" ut, och vi kunna även se att den "bereder åt oss på översvinnerligt sätt, i översvinnerligt mått en evig fullvikt av härlighet." 2 Kor. 4: 16. Och vi "akta dem för intet" liksom Paulus. Rom. 8:18. Kära själ, det är *din* förmån att hava det på detta sätt.

—Hulda J. Penner.

ENHET IBLAND BRÖDER.

"Då det bliver ljust, när aftonen kommer (Sak. 14: 7). Vi leva nu i aftontiden. Den närvarande reformationen är den sista, vilket bevisas av Guds ord, historien och Guds Andes uppenbarelse. Vi måste grundligt och med förstånd förnimma detta. Vi äro ej felfria, men vårt gudomliga budskap är ofelaktigt. Vi borde alla, såsom Guds sanna folk, vara i harmoni med det. Vårt budskap är mycket dyrbart och världsvitt. Det är det centrala intresse uti vilket alla frälsta hjärtan borde förenas.

Historien om Guds verk, i det flydda, visar att till en början några i församlingen fattade en sak och andra en annan, "men i hela hopen av dem, som trodde, var ett hjärta och en själ." "Och de voro beständigt i apostlarnas lära och i gemensamheten." Det var Guds plan att där skulle vara en rådplägning tillsammans, ty "där de rådvisa äro många, där går det väl;" tills på detta sätt, alla skulle komma till trons enhet. Harmoni i tankesätt och i handling, bland predikanter och Guds barn i allmänhet är mycket väsentligt; och av denna orsak måste föregående välsignade plan, av rådplägning, vara vår plan i närvarande tid. Vi borde aldrig känna oss så självständiga att vi ej kunna lära av varandra. Fastän det ej överensstämmer med Guds plan, att en människas sinne skall kontrolera alla andra sinnen, likväl behagar det honom ej att någon enskild giver sig åstad på en ny stråt och framhåller nya teorier oberoende av Kristi kropp. Varje sann predikant är villig att underkasta sig andra, av Gud sända och erfarna predikanters kontrol. I sanning, "profeternas andar äro profeterna undergivna." Ty Gud är icke oordningens utan fridens Gud, så som i de heligas alla församlingar.

Styrka i enhet.

Sanningen är en enhet, i de förenade lemmarna av Kristi kropp, så kraftig att till och med dem som äro "främmande och till sinnet fiender" i sina onda gärningar, kunna ej bekämpa den. Därför försöka de, genom sina kortsynta idéer, att uppväcka avundsjuka, fanatiskt ursinne eller att stifta skiljaktighet bland bröderna. På detta sätt kunna några ledas till att förlora sin tillgivenhet till Gud och till varandra. På Luthers tid ansågs det ett stort missöde då skiljaktigheter uppstodo bland de troende emedan det styrkte deras fiender. Det var emedan det styrkte deras fiender. Det var en tid då reformationen erövrade allting framför sig; och om ledarna varit förenade skulle den, genom Gud, varit ett ännu kraftigare medel att nedriva Satans bålverk; men söndringar uppstodo ibland dem och sanningens fiender fröjdade sig storligen.

Likaså, kommer Satan in ibland oss för att utså oenighet om han kan. Huru skola vi emotstå honom? Genom att var och en hyser kärlek och fördragsamhet, i sitt eget hjärta, till sina bröder. Om du ser att en av dina bröder är felaktig, vänd dig ej ifrån honom och tala emot honom; men se hur mycket gott du kan göra honom med att bevisa dig vänlig och ömsint. Istället för att tillåta själviska känslor att uppstiga, och sökande att uppehålla personlig värdighet låt själv falla ur sikte. En vis man har sagt: "Mannens bästa känslor, äro de varest själv ej har något rum. Självviskhet strävar efter enslighet för att undvika beroende."

Jesus, med sin kraftiga arm, omfamnar i kärlek det fallna släktet och söker att förena det med den Oändliges tron. Detta är ett verk som du, käre läsare, borde vara sysselsatt med just nu. Ställ dig på avstånd från de andra som stifta skillsmässa, bland Guds barn och vilka äro vämjeliga inför Gud. Att kompromettera med sepeatister eller sektanhängare är den värsta kompromiss en människa någonsin kan företaga sig. Var snäll och läs, med eftertanke följande ord från Livets Bok: "Vem är vis och förståndig bland eder? Han vise genom sin goda umgängelse sina gärningar med vishetens saktmod. Men om I hysen bittert avund och partisinne i edert hjärta, så berömmen eder icke och ljugen icke mot sanningen. Denna vishet är icke en, som kommer ned ovanefter, utan hon är jordisk, sinnlig, djävulsk. Ty där avund och partisinne är, där är ock oordning och allt ont. Men visheten ovanefter är först kysk, sedan fridsam, foglig, eftergiven, full av barmhärtighet och goda frukter, tvivelfri och oskrymtad. Och rättfärdighetens frukt utsås i frid för dem, som hålla frid."

Förenade i kärlekens ande.

Den princip som är nedlagd i föregående skriftställe är den naturliga följden av den kristna religionen. Isynnerhet skola de som äro sysselsatta med att förkunna det sista högtidliga budskapet för en döende värld söka att uppfylla denna befallning. Fastän i besittning av olika temperament och sinnelag, skola de se öga för öga i alla religiösa trossaker som äro tydligt framvisade i Kristi evangelium. Angående mat, kläder och seder, vilka alla äro föremål för ändringar med tiden och civilisation, vilka också äro olika bland de olika nationerna, och vilka "frihetens fullkomliga lag" nämner endast i princip, utgöra ej ämne för en trosartikel, men lämnas till vårt omdöme och förstånd. (Se 1 Kor. 11: 13.) En sann kristen tager alla dessa saker i betraktande; han behandlar sina bröder, i enlighet med Kristi kärlek, i sådana saker.

Om vi äro i Kristus Jesus, hava vi Kristi sinne: vi skola, i honom tala detsamma och hava det samma omdöme med honom. De orden: "Jag i dem och du i mig, att de må vara fullkomnade till ett, och att världen må förstå, att du har sänt mig och älskat dem, såsom du har älskat mig," vilka Jesus uttalade just före sitt lidande kommo från djupet av ett hjärta brinnande av kärlek. De äro mycket allvarliga och betydelsefulla. Ingen borde tänka att det ej är av någon särskild betydelse huruvida man är i förening med sina bröder eller ej. "Han har ock satt somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister och somliga till herdar och lärare för de heligas fullkomnande, till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbyggelse, till dess vi alla hinna till enheten i tron och i Guds Sons kunskap, till en fullkommen man, till Kristi fullhets åldersmått." Och om vi vilja bliva fullkomliga män och kvinnor i Kristus, måste vi "alla hinna till enheten i tron."

Käre vän, det är din förmån att bära hos dig rekomendationsbetygen att du hör Kristus till, och dessa äro: kärlek, rättfärdighet, frid och fröjd. Vill du ivrigt söka få kärlekens himmelska planta rotfästad i ditt hjärta, och vill du sedan, ömt vårda den så att den ej vissnar och dör? Låt Kristus framvisas i ditt dagliga liv och i din verksamhet. Hys ej en självständighets-ande, vilken leder dig till att tro att om ej dina

---

Bibeln är lik en strålkastare genom vilken man i mörkret kan finna landmärken för att bestämma var man befinner sig. Genom Den Helige Ande utpekas de gamla, äkta och oomgörliga vägmärken efter vilka de Heliga i alla tidsåldrar hava färdats; de mänskliga traditionernas, irrsken och ogrundade märken framstå i rätt dager och blottställas, samt förses med varningssignaler.

bröder överensstämma med dig i obetydliga saker så måste de vara på avvägar. Dina bröders åsikter äro lika dyrbara för dem, som dina äro för dig. Kristus i dig skall förena dig med Kristus i dem, och där bliver en ljuv enhetens ande.

Jesus är redo att göra stora ting för oss då vi lägga oss själva på altaret ett levande offer, för att förtäras. "'Jag skall göra en man mer sällsynt än fint guld, en människa mer sällsynt än guld från Ofir." Huru? Genom Herrens Ande. Det är genom det omätliga Kristi offer att människan blivit så högt värderad. Då vi hava Hans Ande i våra hjärtan, skola vi i honom vara av ett sinne. Vi skola ej då söka att överskyla våra svagheter i karaktären, men skola ivrigt sträva, med hans Andes hjälp, att övervinna dem. Vi skola hava våra ögon riktade på Jesus, och vi skola lära av honom att leva med varandra, i kärlek och enhet, här och skola slutligen tillåtas att vara tillsammans med Kristus och änglarna och alla de återlösta genom evighetens oändliga tidsåldrar. Pris ske Gud för denna välsignade förmån, förunnad åt hans lydiga barn vilka äro av ett sinne. —G. K. Ouzounian.

NÖDVÄNDIGHETEN AV TRO, GÄRNINGAR AV GUDS NÅD.

Tro är en mycket väsentlig nåd. Genom den hava män fordomdags "besegrat konungariken, övat rättfärdighet, fått löften, tillstoppat lejons munnar, släckt elds kraft, undkommit svärdsegg, blivit starka efter svaghet, blivit väldiga i krig och drivit främmande härar på flykten. Kvinnor hava återfått sina döda genom uppståndelse; andra hava blivit lagda på sträckbänk och icke velat mottaga befrielsen, på det att de skulle få en bättre uppståndelse." Ebr. 11:33—35. Ära vare Gud! "Ty av nåden ären I frälsta genom tron....Guds gåva är det." Ef. 2: 8.

Men "vartill gagnar det, mina bröder, om någon säger sig hava tro men icke gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom? Och om en broder eller syster är naken och icke har föda för dagen, och någon av eder säger till dem: gån i frid, värmen eder och mätten eder, men I icke given dem vad deras kropp behöver, vartill gagnar det? Så är ock tron, om hon icke har gärningar, död i sig själv. Men någon torde säga: Du har tro, och jag har gärningar. Visa mig din tro utan gärningar, så skall jag visa dig min tro med mina gärningar. Tror du, att Gud är en? Däri gör du rätt. Även de onda andarna tro det och bäva. Men vill du, o fåfängliga människa, förstå, att tron utan gärningarna är död?" Jak. 2: 14—20.

Av dessa skriftställen se vi att tron utan gärningar är livlös. Den är lik ett träd utan frukt, den är onyttig. Sann, levande, verksam tro, åtföljes alltid av gärningar. Då vi plantera vår gröda hava vi tro att den skall frambringa en ymnig skörd om vi göda den och hålla den ren. Därför gå vi till verket med tillförsikt och nit. Omsider, i det vi arbeta jorden och undanröd-ja ogräset (och väderleken är tjänlig), förvänta vi med förhoppning tiden då vi skola få skörda, med en känsla att vi åtlytt jordbrukets principer och å vår sida hava gjort oss förtjänta av resultatet av vårt arbete. Likaså i nådens hushållning har Gud nedlagt vissa principer vilka, om de åtlydas, göra hans löften säkra—ej någon fara för torka eller stormar, utan alldeles vissa. Vi verka ej för att förtjäna frälsningen, men vi göra våra gärningar på grund av kärlekens och lydnadens princip. "Ty av nåden ären I frälsta genom tron och det icke av eder, Guds gåva är det; icke av gärningar, på det att ingen må berömma sig. Ty vi äro hans verk, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud har förut berett, att vi skulle vandra i dem." Ef. 2: 8—10. Detta är tydligt och lätt att förstå—"Skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud har förut, (före världens grundläggning, Ef. 1: 4) berett att vi skulle vandra i dem."

Vi äro endast som ler i pottemakarens händer; och om vi äro mjuka och böjliga, kan Herren fullborda sin avsikt med oss. Därför lärde Kristus sina lärjungar att bedja: "Fader vår, som är i himmeln! Helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmeln så ock på jorden, (i oss)." Matt. 6: 9, 10.

Det är i alla fall av Guds nåd vi äro frälsta. En del människor påstå att vi äro frälsta genom gärningar, andra påstå att frälsningen sker genom tron, men Guds ord säger att det fordras nåd, tro, och gärningar. Dem, som ej äro ansvariga såsom idioter eller små barn äro frälsta, uteslutande av nåd, genom Kristi försoningsblod. Vad är tro? "Tron är en viss tillförsikt om det man hoppas, en övertygelse om ting, som icke synas." Ebr. 11: 1. Tron, alltså, är andlig. Den fattar tag uti osynliga ting. Den tager Gud på orden, och räknar det sant; och i enlighet med vår tro utövas våra gärningar. —Geo. N. Stewart.

EN DAG DÅ RÄTTVISA KOMMER ATT SKIPAS.

Det är oförståndigt att försöka leva rätt, i människors åsyn, då Gud vet att något finnes fördolt i våra liv. Under mörkrets täckmantel eller i hemlighet utföra människor understundom handlingar, eller samtycka i sina sinnen, till handlingar, vilka äro orättvisa eller orena, och emedan ingen ser eller hör, tro de att de kunna fortsätta utan att misstänkas; Men detta är ej sant. Ingen av våra handlingar slutar med sig själva; men mitt emot, sätter i rörelse inflytanden vilka först verka i oss själva, och fortsätta, tills vi komma att uppvisas i det rätta ljuset. Varje handling vi utföra gör oss svagare eller starkare, bättre eller sämre.

Guds lagar äro lika rättfärdiga som de äro obevekliga, och om ej våra handlingar avslöja sig själva. Individer forsätta till en avslöja sig själva. Individer forthätta till en tid, men helt plötsligt uppnås en kris, och sakerna komma till en avgjord ståndpunkt. Folk undra då varför ett sådant missöde skulle komma så oförtänkt, men Gud visste att det var i annalkande ty han såg det begynna kanske i ett ovänligt ord, en obeaktad förmaning, en böjelse till högmod, en tanke av avund eller svartsjuka.

Under den gamla lagen skipades ofta rättvisa, hastigt, men under den närvarande tidsfördelningen, fortsätta resultaten av dåliga handlingar eller försummade plikter, alltjämnt att hopa sig och växa utåt tills de omsider kunna synas i människornas liv. I några församlingar tillåtas ofta oärliga människor att fortgå med en kristendomsbekännelse hämmade endast då allmänheten fordrar upprättelse; men hur annorlunda det är i Guds församling. Guds församling erbjuder skydd, endast efter som folk göra sin plikt, och vilket som helst system som erbjuder trygghet utan andlighet är opålitligt och borde undvikas. Ibland hava individer, omedvetet, kommit uti ett nästan avfallet tillstånd, och skulle snart slutat i nederlag, om det ej varit för de andliga vilka varnade och upprättade dem.

Många saker vilka folk hava uppsåtligt hållit fördolda komma ej i ljuset i denna världen, men på den förfärliga domens dag kommer allt, att uppenbaras. "Intet är förborgatt, som icke skall bliva uppenbart, och intet är fördolt, som icke skall varda känt." Luk. 12: 2. Det bliver då för sent att rätta det orätta. Mördare och tjuvar skola utan tvivel bedja om barmhärtighet, på den dagen, men det bliver då för sent

När helst Guds Ande varnar dig, eller utpekar för dig någon orätt handling eller något misstag vilket varit till hinder för dig eller andra, ödmjuka ditt hjärta med ens; med att så göra räddar du dig själv och din själ undflyr som en fågel ur fågelfängarens händer. Om någon skulle begå ett groft misstag varje år förorsakande oreda för sig själv och andra; att ej ödmjuka sitt hjärta med sorg och bättring vore att begå det största misstaget av alla. Den mänskliga självförsvarelsens instinkt framställer ofta, då man bliver varnad eller tillrättavisad, att rättvisa ej vederfares men det är långt bättre att emotstå sådan resonering och emottaga tillrättavisningen då den gives på Bibliskt sätt. Gud har varnat oss att på den sista dagen kommer han ej att hava någon barmhärtighet med dem som ej bevisat barmhärtighet. Och hemliga brott och olagliga handlingar skola komma i ljuset då. Vilken förfärlig dag det kommer att bliva då allting kommer att avtäckas. Jag ville hellre lida för mina misstag och gottgöra dem nu, än att hava dem blottade på domedagen och lida en evig förlust. En fläckfri karaktär är det enda som kommer att bestå det förfärliga provet. Bered dig för det nu—begynn i dag.

—J. Grant Anderson.

"Men nya himlar och en ny jord vänta vi, efter hans löfte, i hvilka rättfärdighet bor." 1 Joh. 3: 13.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - - Redaktör
C. J. FORSBERG, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE, och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, OREBRO.

Eller till A. SIMONSON, GÖTA.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Jesus led outsägliga kval och ångest för människosläktet, och profeten säger (Jes. 53:11) att av den vedermöda Han utstått skall han se frukt och bliva mättad.

◆◆◆

Herren Jesus upprättade frälsningens väg, uppå vilken syndare kunna undkomma synden, dess fördärv och eviga straff. Och det är Hans lust att se många, ja, om möjligt alla människor, beträda denna väg, vilken bär direkt till Fadershuset. I den gamla Bibelöversättningen heter det att Han skall "se sin lust och nog hava." Fadern har nu sänt ut sina tjänare att bjuda alla till Sonens bröllopshögtid. Om du vill antaga bjudningen och bröllopsklädningen (reningen i Jesu blod) så skall han också se sin lust på dig, ty han har lust till barmhärtighet.

◆◆◆

Frälsningens verk är stort och dyrbart emedan det utfördes fullkomligt av en fullkomlig personlighet. Priset som erlades var oerhört stort. De människor, vilka här i tiden mottaga frälsningen, som Jesus bjuder alla, mottager en, över allting rik gåva; ja, den kan ej genom mänskliga beräkningar eller siffror värderas. Liksom vinsten är outsägligt stor, blir också förlusten ofördarligt dryg och evigheten endast kan börja att förklara för den olycklige individen det verkliga förhållandet och priset han erlade för att få "till en tid hava sin lust i synden."

LOKALA MEDDELANDEN.

Det årliga vinter församlingsmötet börjar den 21:a November och fortfar till den 29:e. Alla som ej bo alltför långt från St. Paul Park borde vara närvarande; vi förvänta en tid av vederkvickelse från Herrens ansikte.

◆◆◆

Den speciella prenumerationslistan förökas, men vi önska att se den förökas fortare. Kunna vi räkna på Eder att vara behjälpliga att anskaffa prenumeranter?

◆◆◆

Vi vilja uppmana Guds barn att bedja för själars frälsning; det är nu ingen tid att förspilla, många gå in i evigheten oberedda; vi måste bedja nu!

◆◆◆

Vi bliva uppmuntrade gång efter annan genom Guds barns nitiska bemödanden Vi hava nyligen erhållit en summa av 110. dollars såsom en gåva till Guds verksamhet här. Vi hava också erhållit flera säckar av torkad frukt från California. Vi bedja Gud välsigna givarne.

◆◆◆

Broder O. F. Ljunghammar från Wisconsin är på besök här för närvarande, och under det han gör sig bekant med verksamheten här, är han behjälplig med arbetet i Tryckeriet.

—*Anna Koglin.*

KORRESPONDENS.

"Var god och sänd mig provnummer av eder tidning. Jag har just nu läst eder bok,Samtal om den Kristna religionen och denna intresserar mig."

◆◆◆

"Då jag länge har haft några pänningar som jag har bestämt att giva till Guds sak, finner Ni inneslutna 110 dollars som Ni kan begagna var Ni själva ser dem mest behövas. Jag har varit osäker till vilket samfund jag skulle giva dessa penningar, men efter studerandet av Edra tidningar och böcker, synas de mig vara mera Bibliska än vad andra samfundstidningar äro och därför sänder jag nu dessa penningar för arbetet i Herrens vingård."

◆◆◆

En av våra agenter skriver: "När Ni sänder mig böckerna så var snäll och sänd några anvisningsblanketter och kuvert, ty jag kan nu snart utfylla dem." Denna broder sålde sin förra order på mindre än två dagar.

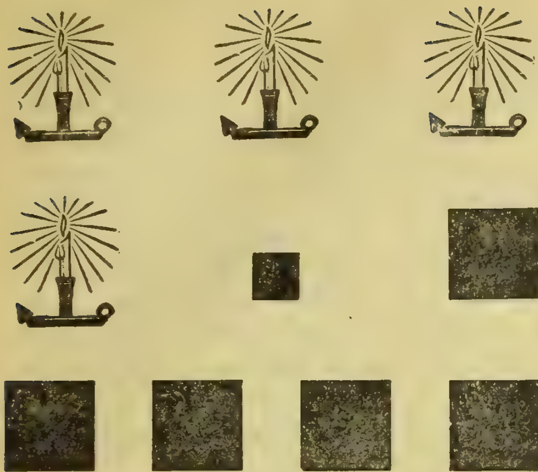
GUDS KRAFT.

"Då Abraham var nittionio år gammal, uppenbarade sig Herren för honom och sade till honom: "Jag är Gud, den Allsmäktige; vandra inför mig och var ostrafflig." 1 Mos. 17: 1. Detta var icke den första gången som Gud uppenbarade sig för Abraham. I det tolfte kapitlet hava vi en berättelse om huru Gud kallade honom ut ur landet Ur ifrån sin släkt och ifrån sin faders hus och gav honom löfte om att giva honom landet Kanaan och att även i honom skulle alla släkter på jorden varda välsignade. I det fjortonde kapitlet finnes berättelsen om löftets förnyelse. I detta kapitel omtalas huru Gud prövade Abraham med avseende på det offer som Herren gav honom befallning att offra vilket är en bild eller symbol på det offer som vi äro befallda att offra åt Herren (Rom. 12: 1) såsom villkor för helgelse.

Men Herren talade till Abram många gånger och Abram talade till Herren. Men i vår text säger Gud till honom: "Jag är Gud den allsmäktige; vandra inför mig och var ostrafflig." I den Engelska övers. heter det "fullkomlig," och detta är i överensstämmelse med många andra skriftställen. Jesus befaller sina lärjungar, "Varen fördenskull I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig." Matt. 5: 48. Det finnes många Nya Testamentliga skriftställen som lära oss angående en fullkomlighet som vi kunna uppnå i denna världen, och vi äro befallda att leva såsom fullkomliga kristna.

Jesus, då han for upp till himmeln, gav gåvor åt människor som skulle användas för de heligas fullkomnande. Ef. 4:9—18. Se särskilt den tolfte versen. Paulus arbetade för detta ändamål (Kol. 1: 25—29), nämligen att kunna framställa var man fullkomlig i Kristus Jesus. Men, säger någon, vad har detta med Guds kraft att göra? Jo, Herren sade till Abram: Jag är den Allsmäktige Guden, vandra inför mig och var fullkomlig. Förrän Gud gav honom denna befallning om ett ostraffligt eller fullkomligt liv. Lät han honom veta att Gud var en allsmäktig Gud, och vad han gav honom befallning om det hade han ock kraft till att giva honom, så att Abram kunde utföra detsamma. Det samma säger han till oss. Gud giver icke en enda befallning utan att ock giva löfte om nåd och kraft till att utföra den i oss. Gud är en mäktig Gud. Han förmår göra vad han vill, Jesus är också en mäktig Frälsare, Han säger: "Mig är given all makt i himmeln och på jorden." Den Helige Ande är en mäktig Ande och han är given till oss.

I Ef. 3: 20 heter det att Gud förmår göra utöver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft som verkar i oss Den kraft som verkar i oss är den Helige Andes kraft. Detta är ett stort löfte och Gud förmår uppfylla det i oss. Jesus gav de sjuttio detta löfte—"Se, jag giver eder makt att trampa på ormar och skorpioner och över all fiendens kraft, och intet skall kunna skada eder." Luk. 10: 19. Jag

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platsen i en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

tror att detta löfte är för oss, så väl som för de sjuttio om vi äro hans tjänare.

Låtom oss icke tvivla i otro på Guds löften utan såsom Abraham gjorde, vara starka i tron givande Gud äran. Gud förmår att hjälpa. 2 Krön. 25: 7—8. Han giver den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka. Men de måste bida efter Herren för att få ny kraft. Es. 40: 29—31.

Evangeliet är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Rom. 1: 6. Johannes säger att alla dem som mottogo Jesus gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn, (Joh. 1: 12) detsamma gör han ännu i vår tid.

Guds rike består icke i ord, utan i kraft. (1 Kor. 4: 20. Vår tro bör icke bero på människors vishet, utan av Guds kraft. (1 Kor. 2: 5.) "Ty Gud är den, som bjöd ljuset lysa utur mörkret och lyste i våra hjärtan på det att kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte skulle framlysa. Men vi hava denna skatt i lerkäril, på det att den översvinnliga kraften må vara Guds och icke av oss." 2 Kor. 4: 6, 7. "Och huru översvinnligt stor hans makt är med avseende på oss, som tro efter hans mäktiga krafts verkan, vilken han verkade i Kristus då han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i det himmelska." Ef. 1: 19, 20.

Guds ord är levande och kraftigt (Ebr. 4: 12), och det verkar kraftigt i dem som tro detsamma. 1 Tess. 2: 13.

Guds Ande och ord verkade kraftigt i Paulus (Kol. 1: 29), för att göra hedningarna lydaktiga till Kristi evangelium. Rom. 15: 18, 19. Gud vill verka genom sina tjänare i vår tid att göra människorna lydiga Gud. Ty Gud har icke givit oss försagdhetens ande, utan kraftens och kärlekens och tuktens. 2 Tim. 1: 7. Men vi leva i en tid då de flesta som bekänna sig vara kristna hava endast ett gudaktighetens sken, men förneka dess kraft. (2 Tim. 3: 5.) Sådana bör du undfly.

Kristus är en överstepräst för sitt folk och hans evangeliums bud och tjänst verkar en oförgänglig livskraft i oss. (Ebr. 7: 16)

Ett härligt och stort löfte finnes i Sakarja, 12: 8: "På den tiden skall Herren beskärma Jerusalems innevånare; den skröpligaste bland dem skall på den tiden vara såsom David, och Davids hus skall vara såsom ett gudaväsen, såsom Herrens ängel framför dem." Utan tvivel är detta för oss, om vi vilja mottaga det. Så låtom oss icke allt-jämt förbliva svaga. Ty om den svagaste kan känna sig såsom en hjälte och den skröpligaste bland oss skall vara såsom David, då måste vi vara konungar, prinsar och hjältar. Herrens ord säger så i 1 Pet. 2: 9; Upp. 5: 10. Åh, säger någon, det gäller icke nu, det var i apostlarnas tid, eller, det skall bliva i en kommande tid. Nej, käre läsare, det gäller även i dag Låt icke Satan förvilla dig och göra dig missmodig och stjäla bort Herrens ord från dig, så att det icke bliver verksamt i dig. Hör! "Så skola mycket mer de som rikligen undfå nåd (det kunna vi få nu om vi vilja ingå på villkoren) och rättfärdighetens gåva härska i liv genom den ene, Jesus Kristus." Rom. 5: 17.

Det säges oss: "Därför, låtom oss med frimodighet framgå till nådens tron, att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid." Ebr. 4: 16. Nåd och kraft finnes hos Gud och vi kunna komma och få av honom. David var en stark hjälte, han slog sina tio tusen. 1 Sam. 18: 7.

Bröder och systrar fatten mod och varen tappra för sanningen. Herren är med oss och med honom kunna vi segra. "Förövrigt, mina bröder, bliven starka i Herren och i hans starkhets makt." Ef. 6: 10. "Den svage säge jag är stark." "Den klenmodige blive en krigare." Amen så må det ske. Med Guds kraft förmå vi göra allt som Herren önskar. (Fil. 4: 13.) För Gud är ingenting omöjligt, ej heller för den som tror. Ursäkta dig icke. *E. Kreutz.*

SÖNDERBRYTEN EDRA HJÄRTAN.

"Ja så säger Herren till Juda män och till Jerusalem: Bryten upp eder trädesåker, och sån icke bland törnen. (Eng. Öv.) Jer. 4: 3.

En trädesåker är jord vilken en gång varit odlad men har legat öde tills vegetationen begynner växa upp. Det var det sorgliga tillståndet av det avfälliga Israel, till vilka dessa ord isynnerhet riktades; men de kunna tillämpas på oss lika väl som om dem, vi finna oss i ett dylikt tillstånd. "Nu skall jag spänna Efraim i oket, Juda skall för plogen, Jakob för harven. Sån ut åt eder i rättfärdighet, skörden efter kärlekens bud, bryten eder ny mark; ty det är tid att söka Herren, på det att han må komma och låta rättfärdighet regna över eder. I haven plöjt ogudaktighet, orättfärdighet haven I skördat. I haven ätit lögnaktighets frukt, i förlitande på eder väg, på edra många hjältar." Hosea 10: 11—13.

I Mattei 13:e kapitel omtalar Jesus för oss följderna av att så säd på oodlad jord. De plantor som växte upp på stenig jord, vissnade och dogo strax, emeden de ej hade nog vätska; en del säd föll ibland törnerna och av dem förkvävdes och gjordes ofruktbara. "Bryten upp eder trädesåker, och sån icke bland törnen." Jesus uttyder törnerna att vara—"Denna världens bekymmer och rikedomens svek." Matt. 13: 22. Guds rikes säde, fastän av god kvalitet, kan ej bära frukt då det bliver sått i ett hjärta fyllt med denna världens bekymmer och kärlek till densamma, och dess rikedomar högfärd och moder. Att bryta upp sådan jord överensstämmer med en människas överbevisning om sitt förlorade tillstånd med efterföljande sann bättring. "Det offer, som behagar Gud, är en förkrossad ande; ett förkrossat och bedrövat hjärta skall du, Gud, icke förakta." Psa. 51: 19.

Det händer allt för ofta att själar i ett avfallet tillstånd uti vilkas hjärtan törne och tistlar länge hava vuxit, då de komma till möten och höra Ordet predikas i dess fullhet, under några dagars tid, begynna göra nya beslut, bekänna sina brister, vittna om deras föresats att göra bättre i framtiden, men endast fortsätta med att förkväva ordet, och få sina goda beslut undanträngda av de törnen vilka ännu finnas kvar i hjärtat. Älskade, låtom oss åtlyda förmaningen, "Bryten upp eder trädesåker, och sån icke bland törnen," ty "Bär hon (jorden) törnen och tistlar, är hon oduglig och nära förbannelse, och hennes slut bliver att brännas." Ebr. 6: 8.

"Vad en människa sår det skall hon ock skörda." Gal. 6: 7. Låtom oss ej vara mindre förståndiga än denna världens barn, vilka ej skulle så ogräs och vänta att skörda vete. Låtom oss ej så bitterhet och ogudaktighet, och vänta att skörden skall bliva frid och rättfärdighet. *W. T. Seaton.*

FÖRSAMLINGSMÖTE.

St. Paul Park, Minn. November 21—29.

Detta möte kommer att bliva till välsignelse för alla sanningssökande själar; ty evangeliet predikas där i apostolisk kraft till de troendes uppbyggelse och syndares frälsning. Börja nu att göra förberedelser att komma. Vi inbjuda särskilt dem, som söka frälsning och en bättre kännedom om Guds vilja. Predikanter och arbetare komma att närvara, som kunna bedja med och för dig, att du må få tillfredsstillelse till din själ.

Mat serveras i kapellets källarvåning. Logi kan också erhållas där, men vi uppmana alla att taga med sig sängkläder. Vi skola göra allt vi kunna för var och ens bekvämlighet, men förutan tillräckligt med sängkläder kunna vi icke göra det.

Det bliver predikan flera gånger om dagen, både i det Engelska och de Skandinaviska språken. Kom om möjligt!

För närmare underrättelse tillskriv: Evangeli Basun Pub. Co. St. Paul Park, Minn.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

INDIREKTA LÖFTEN OM GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

Det är naturligtvis icke nödvändigt för oss att citera indirekta löften för att understödja läran om gudomlig helbrägdagörelse, den är så tydligt framställd i skriften att det är onödvändigt. Men för dem som tvivla, vill jag citera några löften som mycket lätt bestyrka det hela, om också direkta löften vore utelämnade.

"När de rättfärdiga ropa, så hör Herren och räddar dem ur all deras nöd." Psa. 34: 18.

"Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, allt vad I viljen, skolen I bedja, och det skall ske eder." Joh. 15: 7.

"Om I bedjen något i mitt namn, skall jag göra det." Joh. 14: 14.

"Och allt vad I bedjen i mitt namn det skall jag göra, på det att Fadern må bliva förhärligad i Sonen." Joh. 14: 13.

"Allt det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder. Mar. 11: 24.

"Och vadhelst vi bedja få vi av honom, emedan vi hålla hans bud och göra det, som är behagligt inför honom." 1 Joh. 3: 22.

"Och detta är den tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja något efter hans vilja, så hör han oss. Och om vi veta att han hör oss, vadhelst vi bedja om, så veta vi, att vi hava det ombedda, varom vi hava bett honom." 1 Joh. 5: 14, 15.

"Åter säger jag eder, att om två av eder komma överens på jorden, vilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem av min Fader, som är i himmeln." Matt. 18: 19. G. D. O.

HAN ÄR VILLIG ATT HELA.

När vi läsa Guds ord, finna vi att Gud är villig att hela sina trofasta efterföljare, som komma till honom i tro. Detsamma är sant ända från patriarkernas tid tills nu. En av de första gärningar som Jesus gjorde var att visa sin villighet att hela de sjuka. En gång när han var i Nasaret och talade till folket sade han: "Herrens Ande är över mig, därför att han har smort mig till att predika evangelium för de fattiga; han har sänt mig till att läka de i hjärtat förkrossade, till att förkunna de fångna frihet, och de blinda syn, till att försätta de sönderslagna i frihet, till att predika ett behagligt Herrens år." Luk.4: 18, 19. Snart därefter började han att predika för folket, och hela sjuka och kranka och det blev känt runt hela landet om hans underbara kraft att hela.

Återigen läsa vi om honom: "Men när det hade blivit afton, förde de till honom många besatta; och han drev ut andarne med ord, och alla sjuka botade han, på det att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, som sade: Han tog på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han." Matt 8: 16, 17. När hövitsmannen kom och bad honom hela hans tjänare, så snäste Jesus icke honom. Hövitsmannen kom i orubblig tro, och bad Jesus att "säga endast ett ord" så skulle hans tjänare bliva helbrägda. Han värderar sådan tro En gång när en stor massa folk voro församlade, där Jesus var närvarande läsa vi att "Herrens kraft var där att göra dem helbrägda." Luk. 5: 17.

Käre vän, du som lider, kom ihåg att han är densamme medlidsamma, älskande Frälsare, och lika villig nu som förr att hela, och om du kommer i lydnad och tro, är Herrens kraft nära att hela. Om du endast kunde inse huru villig han är att säga det ord som kan göra dig hel, och taga bort din smärta, så skulle du icke dröja att komma till honom i tillit. Han är icke endast villig att hjälpa, men älskar och önskar att hjälpa dem som äro sjuka, eller lidande på ett eller annat sätt. Kan du kasta allt uppå honom och tro att han skall taga det alltsammans bort?

Underbara löften äro givna dem som komma till honom i tro utan att tvivla. Mark. 11: 23. Varför skulle vi då gå dag efter dag lidande? Han är densamme i går och i dag och i evighet.

E. E. Byrum.

SIONS LÄKARE.

Gud har lovat att vara läkare i Sion. Han har särskilda villkor och fordringar av dem som vilja bliva botade av honom. Ingen jordisk läkare vill åtaga sig att bota någon förutan att densamme är villig att lyda honom och mottaga de mediciner som han föreskriver. Ej heller hava vi något löfte om att Sions läkare vill hela oss förutan att vi åtlyda hans befallningar. Många vilja blanda upp mediciner från åtskilliga läkare, men de låta sig icke blandas.

Jordiska läkare vilja vanligtvis icke åtaga sig ett sjukdomsfall med mindre än att alla förut anställda läkare hava blivit avskedade, särskilt om de äro från en annan skola. Kunna vi då undra på om Sions läkare fordrar, att alla andra läkare och mediciner rödjas ur vägen, om han skall åtaga sig att bota oss? Nej, alls icke; ty om vi behålla de jordiska läkarna och önska Sions läkare också, så komma de mediciner som de föreskriva att verka mot varandra och det kommer icke att lyckas väl för oss. Låtom oss därför förstå, en gång för alla, att Sions läkare ej behöver någon hjälp. Han är i stånd till att bota oss och är villig därtill och förstår allt beträffande våra sjukdomar.

Vi behöva icke ens hava någon annan undersöka oss. Doktorer hava studerat människokroppen eller sönderskurit den, så långt som deras förstånd räcker och hava studerat mediciner och deras verkan o. s. v. Den store Läkaren har icke studerat men han har skapat den. Men icke endast det, men han har också gjort det, av vilket vi äro skapade, och har uttänkt formen och sammansättningen av vår kropp. Varför skulle han ej då förstå huru den skulle bliva botad om den bliver sjuk och hela den om så skulle behövas?

Vi behöva blott bedja honom att åtaga sig våra sjukdomsfall.

Han gav den bästa gåva som fanns i himmeln för att vi skulle få alla våra behov uppfyllda. "Han bär vår krankhet och lade på sig vår sveda" I Matt. 8: 17 står det att våra sjukdomar bar han. "Så bäst av allt, vi hava en som bär våra sjukdomar så vi behöva icke bära dem själva, utan allt vi hava att göra är att kasta dem på honom och han skall bära dem för oss.

Huru kunna vi få detta? Genom att leva i fullkomlig lydnad till hans ord. Bibeln är boken som säger oss huru vi skola leva. I den finna vi föreskrifter huru vi skola förhålla oss i sjukdomsfall. Hemligheten av det hela är endast att vara villig att vandra efter hans ord, och han har lovat att giva oss vårt hjärtas önskan.

Jennie Byers.

MAKTEN AV ETT ENDA ORD.

En av mina vänner, skriver d:r Talmage, en flitig ordets förkunnare, har för mig omtalat, huru han först kom till bekymmer om frälsning och blev omvänd. Han mötte en dag på gatan en traktatspridare, som räckte honom en liten skrift. Han tog den, rev den i stycken, och då han kom till en bro, kastade han styckerna i vattnet. En del av ett blad hade fastnat vid hans rockärm, och då han skulle taga det och kasta även det i vattnet, föllo hans ögon på ett ord, tryckt med stora bokstäver—det viktiga ordet—evighet. Detta ord fäste sig i hans minne, det oroade hans samvete, och genom den Heliga Andes nåd kunde han icke göra sig lös därifrån. Han började höra och läsa Guds ord, och så fann även han ro och hjärtefrid hos Jesus.

ATT FINNA FEL HOS ANDRA.

En gammal man berättar följande: "När jag var en gosse var jag mycket lat och plägade under skoltimmarna göra tuffens med andra gossar, som voro lika lata som jag. En dag kommo vi dock riktigt fast för vår lärare. Gossar, sade han, I måsten vara flitiga med edra läxor. Den förste som ser en annan gosse sitta sysslolös, skall vara snäll och tala om det för mig. Aha, tänkte jag. Det är A. S., som jag icke tycker om. Jag skall ge noga akt på honom, och om jag ser honom titta upp från boken skall jag tala om det för läraren.

Det dröjde icke länge, innan jag såg A. S. titta upp från sin bok, och jag steg strax upp för att tala om det för vår lärare. "Verkligen," sade han, "men hur visste du, att han gjorde det?"

"Jag såg det," svarade jag. "Såg du honom? Voro dina ögon i din bok, när du såg honom?"

Jag var fast och de andra gossarna skrattade. Men från den stunden tittade jag icke mer efter lata gossar.

Om vi giva noga akt på vårt eget uppförande, skola vi ej få mycken tid att söka upp fel hos andra. Utv.

GEMENSKAP—HELIGT KAMRATSKAP.

"Om vi säga, att vi hava gemenskap med Honom, och vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen. Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, hans Sons blod renar oss från all synd." 1 Joh. 6,: 7.

Andens mening i dessa två verser och den förgående, tycks vara att intet mörker finnes i Gud; att han är ljus och att ingen kan vandra i Gud och ej vandra i ljuset.

För att någon skall kunna hava gemenskap med Gud, måste han nödvändigtvis vandra i ljuset. Att vandra i mörkret vore ej att vandra med Gud, ty intet mörker finnes i honom. Han har ingen gemenskap med mörkret ej heller med någon som vandrar i mörkret. Därför, för att hava gemenskap med Gud måste vi vandra i, och deltaga av, det ljuset. Det måste vara ett personligt kamratskap. Detta är helt enkelt ett deltagande och samfällt intresse med Honom, att vandra i ljuset såsom han är i ljuset, då ha vi denna heliga gemenskap med honom. Detta är den största ära som någonsin kunde förlänas en själ. Det gör oss ett med Gud, men detta kamratskap kan ej förlänas oss med mindre vi överlämna ett villigt hjärta till honom.

Sedan är det ett visst förhållande som vi, såsom hans folk, i detta ljus stå i till varandra. Vi äro delaktiga av denna förmån tillsammans med Gud och med varandra. Ett heligt och okränkbart kamratskap. Detta är gemenskap. Gemensamt delaktiga med Gud, Guds arvingar och Kristi medarvingar. —J. W. Byers.

PUNKTLIGHET.

Walter Scott, den berömde engelske författaren, skrev en gång till en ung man, som fått en anställning och bett honom om ett råd.

"Akta för att uppskjuta, vad ni har att göra! Gör allting strax och tag er tid till förströelse efter ert arbete, men aldrig före detsamma!" Ingenting ger heller så snart förtroende för en person som pålitlighet och punktlighet, och ingenting tar så fort bort tilliten och förtroendet som slarv och opålitlighet. Var därför noggrann i de minsta småsaker, ty den som är trogen och ordentlig i det lilla, han är ock trogen i utförandet av de stora tingen och uppdragen.

Var rädd om tiden, ty den är dyrbar! För alla världens skatter kan man ej återköpa en enda minut eller sekund av den förflutna tiden. Den som slösar med sin tid, slösar också med annat. Använd icke din tid till ont och onyttigt tal! De onda och dåliga orden åstadkomma ont, då däremot goda ord verka gott och förädlande på dem de träffa. Utv.

Den som, förglömmande sig själv, gör till sitt livsmål att vara tjänstaktig, hjälpsam och vänlig emot andra, skall förnimma att hans hela natur tillväxer och utvidgas så att han själv bliver liberal, ädelmodig, vänlig medlidsam, fröjdfull och glad; hans liv bliver fruktbart och skönt.

"En man som har en affär som uppgår till en fjärdedels million dollars men som ägnar sig endast under tvänne timmar av dagen åt affärer, och återstoden av sin tid åt religiösa intressen, blev tillfrågad av någon hur han kunde använda så mycket av sin tid borta ifrån sin affär. "Det är på detta viset," svarade mannen, "jag har en kompanjon i min affär och vi hava kommit överens om att då jag är borta för att se om hans affärer ser han om mina."

"En missionär i Afrika, talande om likörtrafiken i den kontinenten, skriver: "Vårt skepp hade en del krut att avlassa i Freetown, men det fick ej avlassas vid den vanliga lastbryggan. Nej, skeppet måste ånga uppåt en fjärdedels mil och lossa det där, under karantän medan den röda flaggan hölls svajande från masten såsom en varningssignal. Vilket gyckelspel, vilken karikatyr! Där låg likör-skeppet avlassande tusentals lådor av allt det som är farligt i tusenfaldigt större betydelse än allt det krut som någonsin förts till den mörka kontinenten.

DÖDSFALL.

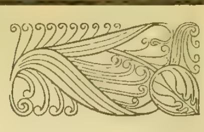
"Dyra Broder, sov i frid,
Gärna vi dig velat äga
Bland oss kvar en liten tid.
Dock vi önska ej tillbaka,
Vad vår Fader tagit har,
Gud ske lov med fröjd vi säga:
Återseendet står kvar!"

Vi hava blivit underrättade om att den objudna gästen, döden, åter igen besökt Syskonen Strömdahls hem i Nybro Sverige Det blev nu Broder Strömdahls tur att säga farväl till denna "tåredalen" och sin Maka, samt en minderårig son. Broder Strömdahl var redo att lämna här och gladde sig över att få vara med Jesus. Undertecknad hade glädjen att få vara närvarande, när Broder Strömdahl en afton efter slutat erbete i Oktober 1912, gråtande sökte Herren Jesus för sina synders förlåtelse. Och Gud gav honom förvissning och frid, och frimodighet till att vittna om sin Frälsare vilken han innerligt älskade. Ingen aning hade vi att Broder Strömdahl så snart skulle lämna oss, ty han tycktes vara i blomman av sitt liv; men här besannas igän Jesu ord: "Varen ock I därför redo; ty den stund I icke menen" kan det vara vår lott att fara hädan. Måtte Gud trösta och hugsvala de sörjande och särskilt Syster Strömdahl som nu är ensam med sin lille Son, efter att förut hava mistat tvänne flickor och en god Maka. "De rättfärdigas ljus brinner glatt."

O. T. Ring.

De Ungas Avdelning.

EN DÖENDE MANS FÖRMANING TILL SINA BARN.

Uti all skönhets, och filantropisk litteratur, Bibeln undantagen, finna vi näppe något bättre råd eller någon sundare lag av sedlighet, än i det följande brev skrivet av en man i Indiana, under hans dödstimme den 18:e Januari. 1877.

"Mina kära barn, om jag skulle åtaga mig att omtala för eder huru mycket jag älskar eder och huru angelägen jag är om eder välfärd i detta livet och i det tillkommande, skullen I icke fatta det; I ären för unga att fatta det. Det var min högsta önskan att leva länge nog att tillse eder uppfostran och få eder att börja rätt på den farofulla vandringen genom livet. Denna förnöjelse är mig förnekad. Jag är nära döden nu. I kommen aldrig att veta vad det är att hava en fader att hjälpa och ledsaga eder. I skolen nödgas att kämpa utan bistånd, ensamma uti de många omskiftningar och besvärligheter i detta livet, förutan mitt råd. Jag har icke något stort arv att lämna eder; och även om jag hade kanske det bleve för eder mera till en förbannelse än en välsignelse. Sedan jag icke lämnar eder någon förmögenhet, tänkte jag det visligt att utvälja av min egen inskränkta visdom och erfarenhet några enkla grundsatser vilka jag är säker, om efterlevade, skola göra eder uppskattade medborgare och bereda eder för den evighet vilkens skugga för alltid omhöljer edra fotspår.

"Först av allt: frukten Gud och hållen hans bud.

"Uppfyllen troget all religiös plikt. All sann religion är sammanfattad i ett ord --Kärlek, kärlek som omfattar Gud med en arm och mänskligheten med den andra. All annan religion är fåfäng.

"Varen sannfärdiga, varen ärliga; dessa två egenskaper utgöra den huvudsakliga dygden av ett rätt liv.

"Varen flitiga. Arbeten träget, och fullborden ordentligt allt vad I företagen Eder. Sysslolöshet är modern till fattigdom, olycka och brott.

"Varen pålitliga; utväljen någon förtjänstfull anställning och fortfaren därmed så ihärdigt att I fån full ersättning, för Eder egen trägenhet.

"Varen sparsamma utan att vara giriga. Given i enlighet med Edra medel till värdiga barmhärtighets-anstalter, och varen säkra att de äro värdiga.

"Betalen vad i köpen kontant. Detta är den sanna hemligheten av verklig framgång. Procenten till Edra fordringsegare kunna komma att göra Eder bankrutt om I löpen i skuld.

"Skaffen Eder ingen rikedom med orättvisa. Om Gud skulle giva eder framgång, i Edert arbete förglömmen då ej de fattiga och behövande.

"Söken Edert sällskap ibland de ädla. Undviken de ohyfsade. Eder samhällsställning och andliga framgång beror på uppmärksammandet av denna regel.

"Varen artiga. Artighet är vägen till god ställning.

"Läsen goda böcker. Låt mig upprepa detta igen: Läsen goda böcker! Uppfyllen ej edra sinnen med nutidens värdelösa läsestoff—det är lika klandervärt som glupskhet.

"Varen måttliga i allting. Smaken ej berusningsskålen. Den är full av last, häftighet, elände och fattigdom. Jag beder Eder,smaken den icke.

"Behärsken edert humör; ty det är ystert och om I icke hållen det under sträng tuktan kommer det att kasta Eder i många besvärligheter. Att vara lugn, är jämnvikten av ett vist huvud och ett rent hjärta.

"Varen rena och kläden Eder enkelt utan utsmyckning. Den vårdslöse bär med sig det högsta intyg av sin slösaktighet och dåliga uppfostran.

"Undviken all tillgjordhet och allt hyckleri. Varen uppriktiga. Haven mod att säga "nej" även när I kommen att lida skada.

"Varen rädda om tiden: kommen ihåg att I kunnen icke återhålla en enda minut av edert liv. Det är icke något uppehåll i det stadigt kringsvängande hjulet, som skyndsamt för Eder mot slutet. Varen angelägna att få någon nytta av varje minut, för Edert morala intellektuella, eller finansiella framskridande.

"Stannen hemma om aftonen. Låt mig enträget bedja Eder att icke sällskapa med den låga, sladdrande hopen på gathörnen eller i någon gemen håla var orättfärdighet bor. Det är uti sådant sällskap som man åsamkar sig onda vanor och var moraliskt fördärv har sin början.

"Åtlyden Eder moder i alla ting. Hon förstår Eder rätt och skyldighet,och fordrar intet orimligt av Eder; Sträven efter att göra hennes liv behagligt och lyckligt. Respekteren alla människors rätt.

"Min sista fordran bliver likt den första: Frukten Gud och hållen hans bud.

"Ingen vet huru jag ömmar för Eder välfärd. Om jag visste att I uppväxten till fullkomliga män och kvinnor, skulle jag förnöjd gå hädan. Men jag måste nu gå och taga min boning i den himmelska staden, och beder, att Gud skall föra Eder dit, då Eder vandring är fulländad.

"Må Gud välsigna och bevara Eder, är min sista bön. Faren väl!

I MORGON.

Om vi än ej kunna prisa morgondagen så är den ju likväl nyttig. Ja, tack vare Gud, det är mycket som vi kunna begagna morgondagen till. Jag skall säga dig vad vi kunna göra med den om vi äro Guds barn. Vi kunna alltid förbida den med tålamod, och tillit till att den skall lända till vårt bästa. Vi kunna säga om morgondagen: "Jag berömmer mig ej av den, men jag fruktar ej för den; jag vill ej vara stolt över den, men jag gruvar mig ej för den." Ja, vi kunna vara mycket obekymrade och fridfulla vad angår morgondagen; vi böra komma ihåg att all vår tid är i Guds hand, att han bestämmer allt som sker och fastän vi ej känna till alla försynens vägar, dock känner han dem själv, de stå upptecknade i hans bok; och våra tider äro alla ordnade i hans visdom. Därför kunna vi betrakta varje morgondag liksom en omyntad metall av tid, varav skall myntas till varje dags utgifter; och vi kunna säga om dem: "De komma alla att bliva guldmynt, stämplade med Konungens bild; låt dem därför komma; de skola ej göra mig någon skada—de skola samverka till mitt bästa."

Ja, ännu mer, ett Guds barn kan med rätta förvänta sin morgondag, ej blott med ro, men även med glädje. Morgondagen är för den sanne kristne en lycklig ting, ty det är ett steg närmare härligheten. Den är för den troende ett steg närmare himmeln; det är ett knopp till, seglat framåt på livets farliga seglats: och han är så mycket närmare sin eviga hamn.

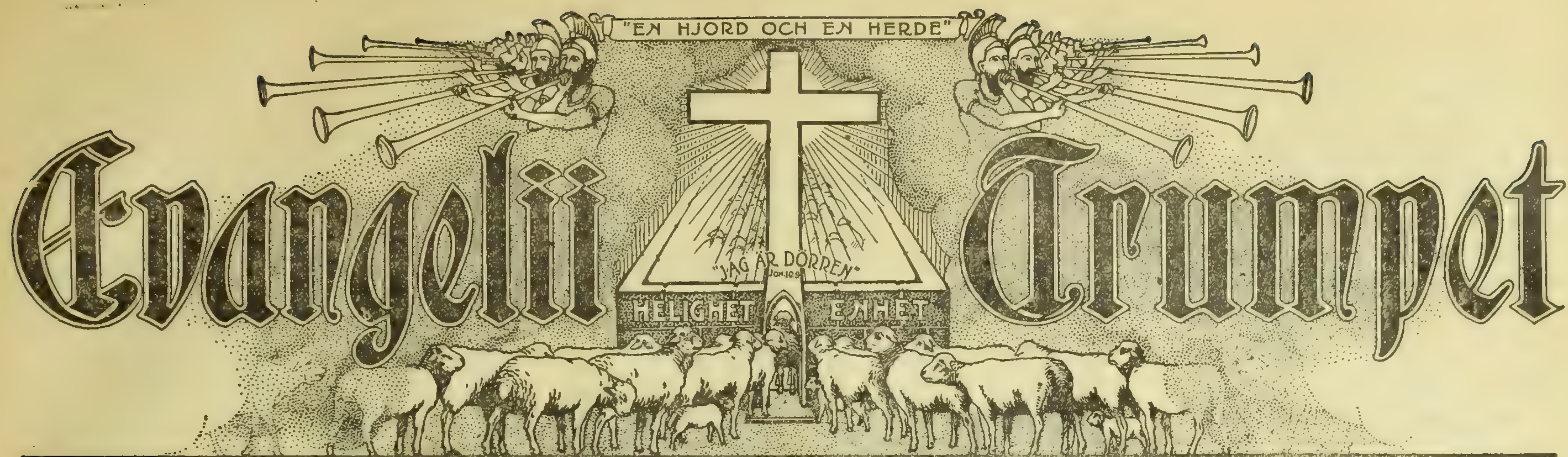
I morgon! den troende kan glädja sig däröver; ty han kan säga idag: "O dag, du kan väl vara mörk; men jag skall bjuda dig farväl; ty jag ser morgondagen komma, och jag skall höja mig på dess vingar, skall flyga bort och lämna dig och dina sorger långt bakom mig." —*Spurgeon.*

NÄR MAN BÖR TALA.

1. När vi kunna hjälpa någon, uppmuntra och visa honom rätta vägen.
2. När andra äro falskeligen anklagade, då är det tid att säga något till deras fördel.
3. När andra äro i fara, böra vi varna dem.
4. När någon god sak förtjänar ett gott ord.
5. När vi hava erhållit något gott, är det på sin plats att omtala det.

Under alla tidsåldrar har människan sporrats till att så, av förvissningen att få skörda. Morgondagens kärvar och fröjder underhålla det tårefulla såendet i dag. Förvissning om seger vinner slag innan de utkämpas. —Newell Dwight Hillis.

"En utav de värsta lögnerna är att penningar medför lycka. Den är det gissel som driver män och kvinnor till otänkbara handlingar. Förtvivlan över att misslyckas kan mäta sig endast med olyckan av att hava framgång. Då giftet en gång kommit in uti hans ådror, bliver en man alltjämt efteråt dess slav. Hans dagar äro en ständig strid, och hans nätter en oupphörlig mara. Den berövar honom frid, förnöjsamhet, och den ljuvaste vänskap."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a November, 1914. Nummer 21.

"VAD HAVEN I ATT SÄGA?"

Av Emil Kreutz.

Denna fråga gavs av några av Israels barn, av Dan,s stam som icke hade fått sin arvedel i Kanaans land. De hade utsänt fem män av deras stam, "tappra män", till att bespeja landet, som skulle tillfalla dem. Man kan anse dem som föredömen för de andre(1 Pet. 5: 3) och de gingo åstad och gjorde som de voro befallda och då de kommo tillbaka blev denna fråga tillställd dem av deras bröder: 'Vad haven I att säga '' De ville höra vittnesbörd av dem angående deras erfarenhet.

I det jag läst denna fråga och tänkt på omständigheterna, så har det kommit för mig så här: Det är nödvändigt och Gud välbehagligt för dem som har erfarenhet av Guds frälsning, att vittna om hvad Gud har gjort för dem, evad det är rättfärdiggörelse, helgelse eller helbrägdagörelse, eller vad helst Herren har gjort för dem. Ja, det är behagligt för Gud och uppmuntrande för Guds barn och för dem som önska Guds nåd och hjälp att höra vittnesbörd av dem som hava en verklig erfarenhet av Guds välsignelser. Såsom David säger: "Jag vill lova Herren alltid; hans pris skall ständigt vara i min mun. Min själ skall berömma sig av Herren; de saktmodiga skola höra det och glädja sig. Loven Herren med mig, låtom oss med varandra upphöja hans namn." Ps. 34: 2-4. Han befaller också: "Så säger Herrens förlossade, de som han församlat ifrån länderna, från öster och väster, från norr och från havssidan" o.s.v.

Vi läsa också i Pauli brev till Filemon, "att din delaktighet i tron genom kännedomen av allt gott, som I haven, må vara verksam för Kristus." Fil. 1: 6. Vi få icke dölja vårt ljus, eljest slocknar det, åtminstone bliver det icke till någon välsignelse. Gud skulle anse det fåfängt att då bestå sin nåd och endast själviskhet av oss, att icke giva ut till andra av vad Han har givit oss. "Såsom medarbetare förmana vi eder ock att I icke fåfängt mottaga Guds nåd." 2 Kor. 6: 1. Petrus också giver denna förmaning: "Varen gästfria mot varandra såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd, var och en efter den gåva han har fått. Om någon talar, tale han såsom Guds ord, om någon tjänar i församlingen, tjäne han såsom av den förmåga Gud giver, på det att Gud må bliva ärad i allt, genom Jesus Kristus, vilken äran och makten tillkommer i evigheters evighet. Amen." 1 Pet. 4: 9-11

I den berättelse vi betraktade om Israels barn och den fråga som framställdes till de fem, lär jag att andra nödlidande och hungrande själar önska att höra vad deras previlegium är. Vi böra hava flera vittnesbörd från dem som hava kommit i besittning av deras arvedel i Kristus. Om du ser och har kunskap om sanningen, giv den ut till andra. Ängsliga själar vilja gärna höra. De fråga oss: Vad haven I att säga? Vi vilja höra Eder erfarenhet. Är det möjligt att leva ett heligt liv i denna världen? Vill Gud verkligen helbrägdagöra sjuka nu i vår tid såsom han gjorde då Jesus vandrade här på jorden och under apostlarnas tid?" Det finnes många som efterfråga, och vad hava vi att säga? Borde icke var och en göra såsom Petrus säger: "Men hållen Jesus Kristus helig i edra hjärtan och varen alltid redo att svara var och en, som av eder begär skäl till det hopp som är i eder, och det med saktmodighet och fruktan." 1 Pet. 3: 15. Och komma till beslut som de spetälska männen gjorde: "Vi göra vad som icke är rätt. I dag kunna vi frambära ett glädjebudskap. Om vi då tiga och vänta tills i morgon när det bliver dager, så skall denna vår missgärning drabba oss. Kommen därför nu, låtom oss gå och berätta detta i konungens hus." 2 Kon. 7: 9.

Jag måste ock här giva det svar som de fem männen gåvo de frågande: "Upp, låtom oss draga åstad mot dem! Ty vi hava sett landet och funnit det mycket gott. Skolen I då sitta stilla? Nej, varen ej sena till att tåga åstad, attI mån komma dit och intaga det." Dom. 18: 9. De hade endast goda vittnesbörd att giva och uppmuntrade dem att draga åstad med det första att intaga landet, deras arvslot. De synes vara mycket förvånade över de andras likgiltighet och tröghet. De säga: "skolen I då sitta stilla?" Nej, varen ej seua att tåga åstad att I mån komma dit o.s.v

Det samma kunna vi säga till dem som fråga oss angående vår erfarenhet och våra previlegium i frälsnigsplanen. Och de sade vidare till dem, att landet hade utrymme nog. Ja, Gud har givit det i eder hand—en ort, där ingen brist är på något som jorden kan bära. Vilka sköna ord! Huru uppmuntrande det borde varit för dem och borde vara för oss, vilka hava så stora previlegium i Kristus Jesus. "Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna, klappen, och eder skall varde upplåtet; ty var och en som beder han får, och den som söker han finner, och för den, som klappar, varder upplåtet." Luk. 11: 9:,10. "Ty en dag i dina gårdar är bättre än eljest tusen. Jag vill hellre vakta dörren i min Guds hus än dväljas i de ogudaktigas hyddor." Ps. 48: 11. "Men söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder." Matt. 6: 33. "Men honom, som förmår göra utöver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft, som verkar i oss." Ef. 3: 20. Ja, han förmår och vill fullkomligt frälsa alla dem, som genom honom komma till Gud, ty han lever alltid för att bedja för dem. Ef. 7: 25. Lovadt vare hans namn! Så varen icke tröga eller sena till att gå åstad för att komma

---

STÄLL DESSA FRÅGOR TILL DIG SJÄLV.

Om alla människor i världen levde såsom jag lever hurdant bleve deras liv? Om alla bådo så mycket som jag gör, hur mycket bedjande skulle det bliva? Om alla läste Guds Ord lika mycket som jag gör, hur mycket komme Guds Ord att läsas? Om alla vore lika kärleksfulla som jag är, hur mycken kärlek komme att bevisas? Om alla vore lika fördragsamma som jag är, hur mycket fördragsamhet komme att bevisas? Om alla vore lika tåliga som jag är, hur mycket tålamod komme då att finnas? Om alla bevisade Kristi sinnelag uti självförsäkelse, ödmjukhet och undergivenhet för sin himmelske Faders vilja liksom jag, hur mycket av Kristi sinnelag skulle förnimmas i världen? Läs detta omigen och stanna en stund vid varje frågtecken och tänk efter.

L. P. P.

i besittning av det som Herren har förvärvat åt eder med sitt eget blod. Låtom oss framgå till nådens tron med frimodighet, att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid. Ebr. 4: 16. Och I som haven kommit i besittning, glömmen icke, ej heller försummen att vittna och omtala för andra vad gott Herren har gjort för eder. Ja, låtom oss höra: "Vad I haven att säga!" Amen.

EJ TEORI, MEN KRISTUS.

Av D. Meyer.

Vad är världens verkliga behov i vår tid? Är det teori, eller intelligens eller mänsklig visdom, eller mänskliga påhitt. Nej; det är intet av detta. Världens största behov är, till och med, ej så mycket religösa lärosatser; men den behöver den enkla berättelsen om korset; den behöver Kristi kärlek.

Dett finnes många visa människor i denna värld, det är ingen brist på religioner, på läromeningar och filosofi; men, som Skriften lärer oss, all världens visdom är dårskap hos Gud. "En naturlig människa fattar ej det, som tillhör Guds Ande, ty det är henne en dårskap."

För att överbevisa själar om sanningen, måste man komma med Evangelii ljus. Man kan ej finna en sak i ett mörkt rum, men den stund man låter ljuset skina in i det blir man istånd att finna den. Likaså i andliga saker. Människan kan ej fatta eller utranska Gud genom sin egen visdom. "Men kan väl du utranska Guds djuphet eller fatta den Allsmäktiges fullkomlighet? Hög såsom himmeln är den—vad kan du göra? djupare än dödsriket—vad kan du förstå? Dess längd sträcker sig vidare än jorden, och i bredd övergår den havet." Job 11: 7-9. Människorna kunna ännu ej i blindheten av deras naturliga sinne. utranska det som Gud tillhör och hans sanningar, ty Skriften säger: "I ditt ljus se vi ljuset." Psa. 36: 9. När dina ord upplåtas, giva de ljus." Ps. 119: 130.

För att upplysa själar och vinna dem för Kristus, måste vi komma med Jesu Kristi ljus, med evangelii ljus vilket skiner i ett mörkt rum och upplyser sinnet och hjärtat. Människans hjärta är danat för evangelium. Endast det som kommer ifrån Gud kan på ett verksamt sätt inströmma i själen och fullborda Guds ändamål. Kristus är ljuset, vilket upplyser varje människa, som kommer till världen. Berättelsen om korset är gammal, likväl alltid ny och vädjar till människornas hjärtan och samveten. De måste själva erkänna att denna berättelse är sanning och den allena, tillfredsställer deras hjärtan.

Låtom oss därför ej förlita oss på vår egen kraft och visdom; låtom oss ej veta "något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst." Låtom oss gå ut i världen med den enkla berättelsen om korset, förkunna den på kärlekens språk, vilket alla folk förstå. Kärlek som ej kan utsläckas av de största vatten"; kärlek som är starkare än döden!

MÄNNISKOFISKARE.

Av W. J. Henry.

Hur förståndig, försiktig och tålig måste ej en framgångsrik fiskare vara. Han måste vara förståndig i utväljandet av sådant bete som fiskarna tycka om. Vad som för honom kunde anses gott kunde kanske ej vara det som fiskarna vilja hava. Likaledes, nappa ej alla fiskar på samma slags bete och det som kunde fånga en del skulle ej fånga andra. Han måste även vara försiktig att ej skrämma bort fiskarna; och han måste även tåligt vänta, understundom i timtals; men hoppet övervinner allt som vill göra honom missmodig och slutligen tillförsäkrar han sig det efterlängtade bytet.

Huru ofta hava vi—vilka äro människofiskare"—i vårt nit, drivit själar bort ifrån sanningen eller försökt att fiska med bete som ej fångade? Vilken brist på tålamod vi ibland haft med själar: uti att ej vänta tills de förstodo och togo emot sanningen, och som resultat huru få vi hava fört till Kristus. Människorna låta ej tvingas eller drivas utöver deras överbevisning och vi måste vara tåliga—kloka såsom ormarna och menlösa såsom duvorna."—om vi skola vinna dem till sanningens väg. O, huru många sorgsna, hungrande själar finnes ej i denna värld, vilka längta efter ett uppmuntrande ord eller liten hjälp till att göra det rätta! Huru många hungra ej efter den dyrbara evangelii sanning vilken vi åtnjuta och som ligger i vår makt att giva dem! Huru tacksam jag är till Gud för de trogna män som bragte mig den fulla sanningen och vunno mig för densamma; och hur jag tackar Gud för de lärdomar jag på senare tiden fått lära i behandlingen av dyrbara själar som hasta emot förtappelsen.

Jag ser Jesus, den stora Mästaren fånga människor under det han vandrade på det Galileiska havets stränder, i ett ljus vilket jag alrdig sett honom förut! Jag måste vara lik honom ; jag måste taga honom för mitt exempel; jag måste hava den kärlek för själar som han hade; jag måste hava den visdom som kommer från honom allena; jag måste vara öm, vänlig, och beskedlig som han, ty själar äro dyrbara. O, vilket värde har ej en odödlig själ! Hur kort är ej tiden och hur lång evigheten!

BEVISET FÖR VÅR KRISTENDOM.

Paulus, som visste på vem han trodde, och som räknade allt såsom förlust mot det överträffande i sin Herre Jesu Kristi kunskap, lärde ej att, för att vara en kristen borde man blott och bart iakttaga yttre religionsformer och förena sig med någon viss församling, utan tvärt om lär han oss förstå, att en kristen måste likna Kristus i ande och handling. Dessa äro hans ord: "Varen mina efterföljare, såsom ock jag är Kristi." "Ty dem, vilka han har förut känt, har han och förut bestämt, att de skulle vara lika hans Sons bild." "Varen så till sinnes som Kristus Jesus var."

Det var Kristi mat och dryck att göra sin Faders vilja till och med under de mest pinsamma och självuppoffrande omständigheter. Han var full av nåd och kärlek till mänskligheten: ödmjuk och ringa, öm och välvillig, rättfärdig, barmhärtig och medlidsam; en plikttrogen Son, en trogen undersåte, och en trofast vän. Han var tålmodig och undergiven, och likväl oförskräkt och modig under lidanden; frestad, likväl utan synd. Han "*gick omkring och gjorde väl.*" Alltså att vara en kristen i ordets fulla betydelse, är att likna och efterfölja Kristus i allt detta.

Vänner, huru består eder kristendom detta prov? Kan man veta att vi tillhöra Kristus, genom att vi leva likt honom, och genom att vi ådagalägga samma sinnelag och ande? Ack! huru många komma till korta! Om de äro Kristi efterföljare, var finnes den varma tillgivenheten, den av hjärtat flytande kärleken till Gud, det nit för hans ära, den undergivenhet för hans vilja, den outtrötliga verksamheten i att göra gott emot alla, den självförsakelse och det himmelska sinne som Jesus ådagalade i sitt jordiska liv? Om vi sakna dessa dygder. och likväl kalla oss själva kristna, vända vi ej då namnet till vanära både för Kristus och oss själva?

En kristen karaktär betyder mer än iakttagande av yttre form En kristen, om han är en i ordets fulla betydelse, är en sammanslutning av alla de nyttiga och förädlande dygderna. Han är nykter, rättfärdig, välvillig, ödmjuk, mild, fridsam, och, i allting, samvetsgrann. Han fyller med heder vilken som helst plats eller ställning vilken han kallas att fylla, antingen allmänn eller enskild, hemma eller borta. Endast så länge han gör detta och icke längre, är han en sann och trogen Kristi efterföljare. Älskade, måtte det vara vår ära och strävan att så bära namnet kristen, att vi måtte hedra och försköna det!

—Utv.

FÅRAHUSET PÅ DET HÖGA BERGET.

Av H. C. Meyer.

De höga bergen äro mycket hälsosamma, på grund av den lätta luften som gör det lätt att andas. Dalarnas täta dimmor, rök och avdunstningar samt bullret från den jordiska trafiken nå aldrig till de höga bergens toppar. Där är en upphöjd, fridfull och stilla omgivning och tystnaden avbrytes endast av befjädrade sångares drillar, som uppstämmas till Skaparens pris. Det är en stor förmån för den resandes lungor att inandas denna bergsluft och uppväcker en längtan att få ett bestandigt hem på en sådan behaglig plats. Bullret och larmet i dalarna eller städerna är mycket an-

strängande för nervesystemmet, så att det är svårt att tänka på att återvända. På dessa berg finnes fåraherdar med sina hjordar, och de hava även sina fårahus där. Det är nöjsamt att betrakta hjordarna under det de beta på de rika betesmarkerna. På största delen av dessa berg växer det mycket mjukt gräs. Hjordarna fortsätta att gå uppför bergets sidor tills de slutligen nå toppen, där de lägga sig ned att vila efter en riklig måltid av de bästa örter och gräsväxter. Huru obekymrade och oroade de vila i herdarnas omvårdnad!

Herren, som är sitt folks Herde, har lovat att giva oss god vård. Läs och tro hans välsignade löfte genom profeten Hesekiel vilket Herren också uppfyller i denna evangelii tid. Talande om sina får säger han: "Jag skall föda dem på god betesmark, och på Israels höga berg skall deras betesmark vara. Där skola de lägra sig på god betesplats och hava fett bete på Israels höga berg. Jag skall själv föda mina får och själv anvisa dem deras lägerplats, säger Herren Herren." Hes. 34: 14, 15.

Israels höga berg som här omtalas kallas även "Hans helige berg." David sade: "Stor är Herren och högtlovad i vår Guds stad, på hans heliga berg." Ps. 48: 2. Det är också en annan tanke beträffande inandning av den heliga luften på detta välsignade berg. Det säges att bönen är själens andedräkt. Huru lätt det är att bedja och åkalla vår Herde och Beskyddare om våra själar förbliva i detta himmelska klimat! Herrens löfte att höra och besvara våra böner är fast. Han säger: "medan de ännu tala, skall jag bönhöra dem." Es. 65: 24.

BRODERLIG KÄRLEK.

Av C. E. Hunter.

Vilket underverk att Gud kan taga en eländig, fallen mänsklig varelse, i vilken brottets och syndens makt har varit såsom en stark ström förande själen emot det eviga fördömelsens hav—huru underbart att han kan bringa henne ttll ett hastigt stillastående, liksom Jordans vatten när Israels barn skulle övergå det; nedtysta dödsfienden från helvetet, som triumferade i den tanken att stärka det klagande korus, som uppstiger från den förlorade och jämrande hopen i den eviga nattens mörker; stanna denna människohandel som har varit ivrigt sysselsatt natt och dag för att föröka Satans rike; stanna syndens lustar och göra så att livet blommar och sprider himmelns sköna doft, och att hjärtat, som förut var fullt med ondska, avund, hat och bitterhet, flödar med levande vatten Joh. 7. 37-39) ,strömmar av kärlek och ömhet. O, huru nödvändigt det är att hava denna kärlek i vårt dagliga liv för att vi måte bliva nyttigare i Herrens hand.

Jesus talar om, att hos många skulle kärleken kallna i de dagar när ondskan skulle bliva stor. Dessa ondskans dagar äro här och vi måste vakta våra hjätan mycket noga. "Låt broderlig kärlek förbliva," är befallningen till Guds folk. Det skall göra oss trogna emot varandra, trogna till Gud och trogna emot det fallna människosläktet. Det skall också ingiva oss nitälskan och frimodighet att stadigt förbliva i Guds välsignade arbete. "Låtom oss älska varandra."

OENIGHET.

Av F. W. Heinly.

Ve den som åstadkommer trätor mellan bröder! Han förstör Andens enhet, förstör det band som binder hans bröder tillsammans och till Gud. Den samma Ande av vilken vi äro födda, den samma Ande av vilken vi äro döpta, den Anden är den enda gemenskapens band i Guds församling. Avskär det bandet, så har man sekterisk söndring; sönderslit den gemenskapen, så är Guds församling förstörd. Guds församling kan ej existera förutan Andens enhet.

"Se, huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans." Äro de ej lemnar av samma andliga kropp? Pulserar ej samma andliga liv igenom deras själar? Huru våga de ringakta varandra? Tag dig till vara för vilket misstroende du håller fast vid, tag dig till vara vilka ord du yttrar. Nekande att emottaga förmaningar och tänkande mycket på beskyllningar, förblindar snart ditt andliga omdöme, försvagar Guds kärlek i din själ och bringar dig uti ett överretat tillstånd som kan förorsaka dig att bryta detta heliga band. Hur försiktigt Paulus förmanade unge Timoteus: "Upptag icke något klagomål mot någon av de äldsta, om ej på grund av två eller tre vittnens intyg." Denna förmaning är tillämplig på upptagandet av klagomål mot alla bröder, antingen de äro predikanter eller ej. Anklagelser medföra alltid skillsmässa

O, vilken kärleksfull hängivenhet emot våra bröder vi behöva i dessa farliga tider! Vi behöva vara känsliga för mänskliga hjärtan. Vi behöva vara medlidsamma; vi behöva hava gråtande hjärtan. Vem vill trotsa sina egna bröder? Vem skulle vilja svänga svärdet mitt ibland sina vänner? Varför skulle kanonens mynning vändas emot ledet av hängivna Guds barn? En sådan handling kan ej vara annat än ett dödsbringande misstag av överretad fantasi. Tag dig till vara för den som ej har mer respekt rör Andens enhet, än att [illegible] emot sina bröder i Herren, och att införa ibland dem den bittre fienden, oenighet.

O, oenighet! "Du djävulens barn, fiende till all rättfärdighet"! Blodet av många rättfärdiga, som du har mördat, ropar till himmeln ur jorden. Du har åtskiljt goda vänner; du har förstört sköna hem; du har åstadkommit en värld full av oro! Visande dig i fårakläder har du inkommit som en glupande ulv i församlingens hjord. Du har förskingratt fridfulla hjordar; du har sönderrivit hjälplösa lamm; du har mördat hängivna herdar! Du har ihjälslagit många bröder! Vare du förvisad ifrån jorden! Måtte Gud sätta Kains märke på dig! Måtte intet Guls barn någonsin, för en sekund, hysa dig!

GENOM FÖRESKRIFT OCH FÖREDÖME.

Av Annie C. Nelson.

Genom exempel och föredöme göres det djupaste intryck på ett barn. Föräldrar, edert liv är dagligen föreningslektioner för edra barn. Vad lären I dem? Äro edra liv så heliga att, till deras barnsliga sinnen det giver beskrivning, på vad Guds barn äro?

Icke länge sedan blev en liten fyra års söndagsskolgosse tillfrågad: "Vad är ett Guds barn?" Svaret kom strax, "Pappa och mamma." Kan ditt barn säga detta om dig? Om så är, hava de omedvetet framför sig det sanna idealet av biblisk erfarenhet.

Om edra liv blivit fria från högmod, världslighet och synd, och blivit ett sannt föredöme av ödmjukhet och gudaktighet om du också lärer det genom föreskrift, skulle dina barn någon gång bli lika den förlorade sonen, kunna dessa barndoms intryck ej förglömmas, utan den förlorade skall snart tröttna på "fruktskidorna" och vända åter till fadershuset.

Igen, frågar jag, ser barnen av edert liv att gudaktigheten är av den största betydelse för eder och att i allt det I gören, I "söken först Guds rike, och hans rättfärdighet," förtröstande på Honom för kläder och föda och andra behov,—eller se de dig nedtryckt och besvärad av levernets bekymmer, undanträngande tiden för Jesus, tiden för bön, tiden för andakt och för möten? Kära föräldrar det som I tillåten att bliva av största betydenhet i edert dagliga liv, kunnen I vänta skall giva återsken i edra barns liv. Herren hjälpe eder att sätta rätta exemplet av, att söka först Guds rike. Barnen skola nog få se Guds del av exemplet, "allt detta därjämte tillfalla eder."

En annan sak som föräldrar borde lära sina barn, genom exempel såväl som föreskrift, är, att besöka söndagsskolan. I söndagsskolan är ett utmärkt ställe att studera Bibeln och få gudelig uppbyggelse för både gammal och ung. Föräldrar borde vara intresserade i söndagsskolans betydelse, ty där danas den kommande församlingen. Varje söndagsskola borde hava tvänne höga föremål i sikte—1. Att delgiva en grundlig kunskap, i lära och praktiska sanningar, av Guds ord. 2. Dyrbara själars frälsning. Lärarna borde bedja och arbeta för detta. samt att göra söndagsskolan så intressant, lärorik, och inspirerande som möjligt. Föräldrar, gören eder plikt att sända edra barn reguliärt dit, och icke det allenast men hjälpen dem också i hemmet, att studera läxan, visande dem att I även ären intresserade i deras framgång, uti att vinna kunskap om Gud och hans Ord.

Men låt mig här säga ett varnande ord: Låten icke, om I värderen deras själar, Edra barn gå till sekterisk söndagsskola. Gud

Forts. å sjunde sidan

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 cts.
För ett halvt år . . . . 40 cts.

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.	
Per år 2 kronor	Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland	
Per år 2 Mark 75 Penni	Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland	
Per år 1 Rouble 10 Copecks	Halvt år 60 Copecks

PÅ VILKEN SIDA STÅR DU I STRIDEN?

Av L. P. Peterson.

Det krig, som för närvarande härjar över en stor del av Europa medför utan tvivel ett lidande och jämmer vilket den som ej själv sett och hört, omöjligen kan föreställa sig. Likväl försiggår ett krig som i betydenhet och omfång är av outsäglig större betydelse än det ovannämnda, ja, vars följder äro så mycket svårare, att följderna av de krig som förts mellan nationerna sedan världens skapelse synas obetydliga då de jämföras med detsamma. Detta krig utkämpas på det andliga området mellan det godas och det ondas makter. Det krig som för det närvarande utkämpas på det världsliga området medför outsägliga lidanden, plågor, sorg och elände, likväl har det en övergång. Några timmar, några dagar, eller högst några få år och allt är tillända. Men det krig som föres på det andliga området medför, för dem som förlora i denna strid, lidande, jämmer, sorg och fasa som ej kan beskrivas eller uttryckas på något jordiskt tungomål, ej blott för några få år, men för evigt.

"Ty vi hava icke strid mot blod och kött, utan mot herradömen, mot väldigheter, mot världshärskarne i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlarymderna." Ef. 6:12.

Käre läsare, på vilken sida står du i denna strid? Kämpar du för det godas eller för det ondas makter? Kanske du svarar: "Jag är icke med i striden alls; jag är neutral." Nej, det är ej möjligt att vara neutral. Varje människa som uppnått den ålder att hon förstår skillnad på rätt och orätt måste deltaga i denna strid. Herren Jesus sade: "Den som icke är med mig, han är mot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar." (Matt. 12:30). Men du som ställt dig under Herrens Jesu baner kämpar du tappert? Gör du allt vad du kan för Guds rikes sak, det rike vars undersåte du blivit, eller är du likgiltig? Har du satt dig ned för att taga det makligt? Om så är, gnugga sömmen ur ögonen strax och "varen män och striden"! (1 Sam. 4:9). Annars kommer fienden och tager dig till fånga. Den som skall lyckas vinna seger i denna strid, måste följa med i ledet och hålla sig nära sin Anförare. Glöm ej att ofta i lönkammaren samtala med din Frälsningsfurste eller att studera Guds ord, ty på detta sätt får du dina orders och styrka till att utföra dem. Att strida bland Jesu skara betyder ej blott att man behåller seger i sin egen själ, men även att man strävar för andras frälsning. Den som ej är angelägen om andras frälsning är i ett farligt tillstånd. Det finnes många sätt på vilka vi kunna verka för själars frälsning Ett av de kraftigaste vapen man kan begagna emot fienden är god literatur. Spridandet av goda böcker, traktater och tidningar har varit medel till att vinna många själar från Satans och mörkrets rike till Guds rike. Käre läsare, gör du allt vad du kan i denna riktning? Under närvarande speciella anbud av tre månaders prenumeration för 10 ct., å Evangelii Trumpet eller Evangeli Basun (Dansk-Norsk tidning) gives ett gott tillfälle att skaffa prenumeranter vilka sålunda kunna erhålla god läsning och bliva bekanta med verksamheten som bedrives här i St. Paul Park. Kära läsare, vad du gör i denna riktning, skall visserligen ej bliva olönt. Intet som man kan företaga sig lönar sig bättre än att verka för själars frälsning. En enda själ är värd mer än hela världen med alla dess rikedomar, om du skulle, hela din tid så länge du lever, ägna dig åt att verka för själars frälsning och blott lyckades vinna en enda själ för himmeln så skulle det löna sig bättre än om du skulle lyckas förvärva alla världens skatter.

"De förståndiga skola då lysa, såsom fästet och de, som hava fört de många till rättfärdighet, såsom stjärnor, alltid och evinnerligen." Dan. 12:3.

NOTIS!

Den som erhåller Evangelii Trumpet utan att hava prenumererat på den, underrättas härmed att tidningen är betald för och kommer ej att sändas längre då prenumerationstiden utlupit. Ingen efterräkning kommer att sändas.

LOKALA MEDDELANDEN.

Vi förvänta ett gott församlingsmöte; bered Eder att komma och dela välsignelserna med oss; daton är Nov. 21-29.

◆◆◆

Har Ni lagt märke till huru många ljus hava intagit platsen istället för de mörka fyrkanterna i diagramet å 5 :e sidan? Dessa visa hur mycket penningar har inkommit för Fri-Literatur Fonden. Vi erhålla ofta brev från dem som erhålla literatur genom denna fond, uttryckande sin tacksamhet för densamma, vilket bevisar att dem som lämna bidrag till denna fond ej göra det förgäves.

◆◆◆

Vi hålla på att expediera flera större orders för böcker denna vecka och äro glada över att se dessa Evangelii budbärare hasta åstad på deras mission.

◆◆◆

Vi äro glada över att få bjuda Syster Anna Peterson, från Chicago, välkommen till de Ålderstignas Hem, varest hon kommer att kvarstanna för att hjälpa till med arbetet. Innan hon reste till Chicago, var hon en trogen arbeterska i tryckeriet här.

◆◆◆

Bro. L. P. Peterson har återkommit efter ett par månaders frånvaro. Då arbetarna varit borta från de vardagliga göromålen i kontoret till en tid, återvända de med en djupare förnimmelse av nödvändigheten av att bedja Herren sända arbetare uti sin vingård.

◆◆◆

Församlingen här har haft möten flera aftnar. Bro. Edw. Ahrendt var hos oss de första aftnarna och predikade Guds ord. Dessa möten hava bevisat sig vara till hjälp för oss, i det de tydliggjort för oss nödvändigheten av större andlighet och iver uti Guds tjänst.

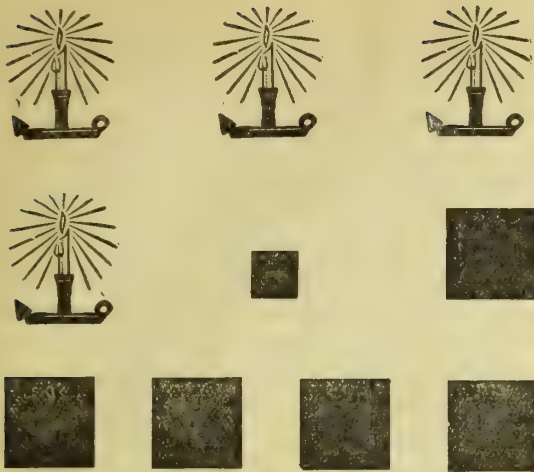
◆◆◆

Flera systrar hava skrivit till oss och frågat om vi vore i behov av sängtäcken och alldenstund andra kunde möjligtvis vara intresserade taga vi detta tillfälle att svara igenom Trumpetens spalter.

Vi äro alltid i behov av sängtäcken under läger och församlingsmöten och om sådana skänktes, för att begagnas för detta ändamål vore vi mycket tacksamma. De kunde då hållas i förvar här, och om tillräckligt sänktes, behövde de besökande ej taga några med sig då de komma till mötena.

Utan tvivel kunde många av systrarna med blott liten utgift av penningar tillaga flera täcken och med att så göra, kunde vi hava tillräckligt för de allmänna mötena.

—*Anna Koglin.*

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

FRÅN ARBETSFÄLTET

Vulcan, Alta.

Jag är glad att kunna säga att jag är ännu frälst och helgad i Jesu dyrbara blod och eger seger i min själ. Haleluja! Jag kan instämma med David: "Lova Herren min själ, och allt det i mig är, lova hans heliga namn. Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort. Han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister." Ps. 103: 1-3.

Gud verkar ibland oss på många sätt för att inspirera våra hjärtan och giva oss frimodighet. Vårt församlingsmöte var till stor välsignelse för våra själar. Många besökte första delen av mötet. De sista dagarna hade vi en stor snöstorm som hindrade många. De som kommo landvägen måste lämna sina hästar hos mig och taga tåget hem igen. Omkring tjugo av Guds barn besökte mötet. Predikanter voro Bröderna Portenos från Jenkins och R. W. May från Edmonton, Alta, vilka Herren använde att predika Bibelns härliga sanningar. Två själar blevo frälsta och en familj kom till sanningens ljus, så vi äro nu en liten församling av troende, och tvänne familjer som äro grannar till mig synes vara intresserade i sanningen. Må Gud välsigna dem att förbliva trogna intill ändan. Vi hava möten i hemmen i Vulcan varje söndag Kl. 5 e.m. Jag har besökt affärsmännen i Vulcan, även en del av mina grannar för att få prenumeranter för *Gospel Trumpet*. Jag fick nära fyrtio, på en dag. Bed Gud att han må välsigna dessa läsare. Så snart snön smälter bort, skall jag försöka att få flera. Människorna tyckas vara hungriga efter sanningen. Vår bön är att vi måtte kunna leva Kristus livet, så att de kunna hava förtroende till våra predikningar och vittnesbörd. Vi önska att vara inneslutna i alla Guds barns förböner.

Eder ringe broder i Herren, Chas. A. Grant.

Hapsal, Wormsö, Ryssland.

På Evangeli vägnar hava vi igen haft förmånen att få vittna om Guds Son, som är det sanna ljuset till härlig frälsning för var och en som tror. I ett möte som nyligen hölls, blevo Guds barn mycket intresserade efter de hört det sanna evangeliet predikas. En kvinna utropade av all sin kraft "lov och tack till Gud, nu hava vi hört frälsningens fulla väg omtalas,, och många andra lov, tack och glädje yttringar hördes; och snyftningar hördes i mötet från brustna hjärtan och vi Herrens vittnen fingo, som Herrens ord lovar, stå beklädda med kraft från den Helige Ande medan Mar. 16: 15-20 behandlades.

Nästföljande dag på aftonen, församlades folket i baptist-kapellet i Rälby, för att taga avsked av en ung man som skulle ut att försvara fosterlandet. Det hade ett härligt resultat. Den unge mannen blev vid gott mod och kunde gå åstad utan fruktan ty han tror på Jesus, världens Frälsare. Mötet rönte stora välsignelser. Alla fördomar voro liksom undanträngda. Baptistföreståndaren talade över 46:e Psalmen och jag, som sedan fick tillfälle att tala; talade över 1:e Psalmen. Medan Guds kära evangeli Ord ödmjukade nästan var och en, rullade stora tårar utför de flestas ansikten Herrens vittnen jämte de andra kära Guds barn blevo härligt uppbyggda. Måtte Herren få öppna väg för flera att förena sig med Guds församling är min bön. Bedjend för mig Eders och Herrens ringe tjänare, Anders Swahn.

EVANGELIUM EN ELD.

"Evangelium är en eld. Det är saligt att bevittna när denna eld "utbryter" i en församling. Jag har sett det under år, som gått. På mindre än fem minuter ha de falska stöden fallit, som otron byggt på en hel livstid, och kedjor avbränts, sköra som Simons tåg och synder bekänts och salighet och lovsång skallat ljudligt genom valven Brinn, heliga eld! Brinn evangelium till räddning och frälsning för mången! Ingen skadas som i denna elden "innebrännes."

Evangelium är en eld i sin förmåga att trösta och värma. Kölden försvinner från den själen, som sitter under den Allsmäktiges skugga. Vid Jesu hjärta finner själen en tindrande, strålande, tilldragande härd av vila och ro och hjälp. Där Jesus är, där är det varmt. Där förlorar fattigdomen sin fasa, lidandet sin bitterhet, sorgen sin tagg, ensamheten sin smärta. I det hem, där denna heliga eld tindrar bor, friden och endräkten och kärleken och den all världen övervinnande tron.

Evangelium är åter igen en vägledande eld genom denna världens natt. Den strålar på vår stig, den driver skuggorna från ditt liv och visar dig "den väg, som du skall vandra." Den är fyrbåken på stormfylld kust. Millioner ha följt dess sken, och ännu har ingen enda av dem gått vilse. Således är detta ljus "väl prövat." Den kastar till och med sitt skimmer över morgonrodnaden och bygger sin strålande bro av hopp och ljus och förvissning över dödens dal, ty sant heter det: "Han har tillintet gjort döden och i ljuset frambunt liv och oförgänglighet genom evangelium."

Evangelii eld är också en luttrande och renande eld. Guldsmeden prövar ädelstenen i stark hetta. Den äkta klenoden behåller där sin glans, men den oädla smälter strax. Giv akt på huru Gud prövat sina ädelstenar. Josef och Daniel och Job och Stefanus och Paulus och Petrus och Huss och alla andra heliga martyrer. Ingen en da av dem smälte i elden. Deras liv lyste bara skönare och underfullare i lågan. Det som är sant och verkligt lyser lika klart, men det falska och skrymtaktiga och syndiga brännes bort. Renande eld, du förstör intet hos någon som är värt att behålla!

Ännu brinner denna eld, och i dess sken hittar den i ödemarken vilsekomne tillbaka till rätta vägen och till rätta hemmet."

BEFRIELSE FRÅN SYND.

Av L. P. Peterson.

Kristendomsbekännare erkänna i allmänhet att människan kan frälsas ifrån att begå vissa synder, men många vilja ej tro att hon kan frälsas ifrån *alla* synder. Satan får många människor till att tro att deras synder äro för stora att de skulle kunna frälsas därifrån. De resonera att om de blott vore små eller vanliga syndare kunde de få makt över sina synder. Åter andra, får han till att tro det vara möjligt att bliva frälst från de stora, grova synderna, men för dessa som de kalla små synder, finnes ingen hjälp i detta livet. Det gör det samma för Satan vilken lögn han får människan att tro, ty han vet att vilken synd som helst utesluter henne från himmeln. Käre läsare, är du en, som Satan lyckats bedraga med endera av dessa lögner, så lösgör dig själv med ens från detta bedrägeri och låt Herren lösgöra dig från alla synder, vare sig de äro små eller stora. Det finnes kraft nog i Jesu blod att avtvå varje syndafläck, och bevara ifrån varje synd. "Du skall giva honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk *ifrån* deras synder." Matt. 1: 21. "Var och en, som gör synden, är syndens träl....om Sonen gör eder fria så bliven I *verkligen* fria." Joh. 8: 34-36. "Vi veta, att var och en som är född av Gud, han *syndar icke*, utan den som föddes av Gud, han tager sig till vara, och den onde kommer icke vid honom." 1 Joh. 5: 18. Här göras ingen skillnad på syndernas storlek eller beskaffenhet.

ETT ANNAT LIV EFTER DETTA.

Av J. W. Byers.

Frälsningen drager försorg, ej blott för detta livet, men även för det tillkommande. Gud ser ej på oss såsom maskiner som han ämnar slita ut och sedan kasta bort. Han älskar oss och skall ej åsidosätta oss, till och med om vi bliva gamla och hjälplösa, och av intet värde för honom, i lekamligt avseende, emedan vi blivit utslitna i hans tjänst. Ej att vi någonsin varit av något värde för Gud genom vad vi gjort, men uti sin stora plan har han alltid begagnat människor för att nå mänskligheten.

Vi hava det löftet att han aldrig skall lämna eller övergiva oss medan vi förbliva här, och dessutom hava vi löftet om det kommande livet. "Därför förtröttas vi icke, utan om ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas dock den invärtes dag efter dag. Ty vår bedrövelse, som är kort och lätt, bereder åt oss på översvinnligt sätt i översvinnligt mått, en evig fullvikt av härlighet." 2 Kor. 4: 16, 17. Aposteln fortsätter att omtala sitt hopp om "ett hus, icke gjort med händer evigt i himmeln." Detta är sannerligen en tröst för dem som uppnåt ålderdomen och för alla som snart skola lämna denna värld. Gud har gjort denna härliga anordning för alla som älska honom.

Dessa dödliga kroppar, vilka givits oss för att vistas uti under jordlivet, äro även återlösta genom den köpepenning som Jesus betalade och i sinom tid skall han bortskaffa allt som är dödligt och göra våra kroppar odödliga. Detta dödliga skall iklädas odödlighet. Vilken härlig tanke! Tiden är i Guds händer och han kommer ej att bliva försumlig angående sitt löfte i detta hänseende.

Huru oförståndig är den stackars människan att sätta så mycket hopp till detta dödliga liv, då det är så flyktande och ovisst!

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE RIMLIG.

Varför något otroligt?

Aposteln till hedningarna, i sitt ädla försvar inför konung Agrippa frågade: "Varför hålles det av eder otroligt, att Gud uppväcker döda?" Apg. 26: 8. Israels hopp, för vilket han var anklagad och i bojor, sammanfördes i Jesus Kristus som hade uppstått från de döda och hade blivit en förstling ibland de avsomnade. 1 Kor. 15: 20. Den allmänliga tanken bland folket på den tiden var stridande mot Paulii försäkran, att en Jesus, som blivit avlivad, hade uppstått från de döda. I vår tid antager den allmänna kristenheten, läran om Kristi uppståndelse, men är tvivelaktig angående gudomlig helbrägdagörelse. Men varför, varför fråga vi, hålles det otroligt att Gud skulle *hela de sjuka?*.

Hos dem som känna Fadern, i sin kärleksfulla ömhet och omsorg för sina barn, är det ej någon fråga. Vad innefattas uti vårt släktskap med honom såsom hans återlösta barn? Finnes ej något inneboende i oss som säger oss att i vår himmelske Faders plan hava vi hugsvalelse i alla våra lidanden? Att vi kunna kasta alla våra sorger på Honom? Hur naturligt för själen, då all jordisk hjälp försvunnit, att instinktmässigt vända sig till sin Skapare för hjälp! Felet är att det jordiska hoppet, har hos många ett alltför stort omfång, innefattande en tillflykt till de medicinska systemen, i vilka mänskligheten kommer mycket till korta uti att tillräckligt förstå den mänskliga kroppens mysterier för att kunna vara till verklig hjälp i sjukdomsfall. Den medicinska vetenskapen, vilken förändras nästan för vart årtionde, uppvaknar nu till den upptäckten att droger ej bota, och många läkare skarpt ogilla deras bruk och ägna mer uppmärksamhet åt enkla hygieniska och sanitära åtgärder i behandlingen av sjukdomar.

Mani för Mediciner.

Det är något i Manien för droger och botemedel som liknar fortidens trolldom. Dr. Charles A. Tyrrell, i "*Health.*" säger: "Manien för att svälja mediciner, kan endast förklares, genom att, antagandet att sjukdom var en verklig beståndsdel, för att endast förflyttas av en överlägsnare beståndsdel, ännu kvarlever. Denna tro har en viss grund uti den fakta, att vissa droger mildra vissa symtomer, fastän de aldrig nå orsaken. Den förfarne läkaren i vår tid tror ej längre att mediciner bota sjukdomar."

Människan har så småningom kommit bort ifrån Gud, och är följaktligen lämnad att famla i sitt eget mörker. Hemligheten angående sjukdom bliver aldrig förklarad, ej heller finnes det rätta botemedlet förrän människan återvänder till Gud och finner det, för allting, tillräckliga botemedlet, för sina plågor, i gudomlig helbrägdagörelse enligt Guds Ords lärdom. Vi tro att vi äro upplysta, men glömma att den upplysning vi hava har sitt ursprung ur Bibeln. Folk bliva aldrig upplysta längs den riktning medicinska vetenskapen har tagit, emedan den ej är Guds väg.

Ingen sjukdom vid skapelsen.

Om vi läsa historien om skapelsen i denna sammanfattning, förnimma vi den fakta att Gud ej gjorde sjukdom. Däremot var allt mycket gott." Där var ett tillstånd av sundhet och hälsa och frihet från dödlighet och plågor, så att Gud, då han såg uppå detsamma, kunde säga att det var "Mycket gott.". Vi se uppå det såsom livets idealiska tillstånd och i det vi följa det framåt finna vi att det går tillbaka till detsamma till sist; att hoppets och profetians mål, är en värld varest ingen sjukdom kommer att finnas. Är ej sjukdom, därför, abnorm och onaturlig? Uppkom den ej från ett ont ej funnet i naturens sammansättning? Om den ej kom från naturen, resonera vi att dess bortskaffande (om vi antaga naturens lag vilken åsyfter att bibehålla jämvikt och vilken strider emot allt som är onaturligt) har ej ombesörjts inom området av naturliga medel; men att någon makt högre än naturen måste vara intresserad Om Gud hade gjort sjukdom, skulle det synas vara gott och väl att gå till skogen efter örter och finna hjälp. Men den är ej naturlig; den kommer, ursprungligen från Satan och synd....Den är ej naturlig, utan utvisar en mäktig naturens rubbning utförd av vår ärkefiende, djävulen, som på bördar mänskligheten på detta sätt. Själva naturen skulle likväl, genom sin lag av stridighet emot allt som är onaturligt, tillrättasätta och bota oss från våra lekamliga plågor, och i många fall lyckas, om oförhindrad.

Gudomlig helbrägagörelse är ej orimlig; den överensstämmer med andlig lag. Helbrägdagörelse på det naturliga området är i enlighet med en lag—naturens lag; varemot det ej finnes någon bestämd lag i den medicinska vetenskapen, vars botemedel och metoder ständigt förändras. Då vi lägga våra kroppar uti Guds händer för att helas, komma de under andra och högre lagar—lagar vilka ej strida emot den naturliga, men gör den obehövlig. Naturen upphör ej att verka; men Kristus kommer in uti kroppen med ett liv och en makt så högt överträffande den naturliga, att den naturliga, som det vore, uppslukes av den övernaturliga.

Förenligt med Guds godhet.

Återigen, gudomlig helbrägdagörelse, är förenlig med Guds godhet. Om Gud är allsmäktig och verkligen är omtänksam och hänsynsfull angående sina skapade varelser, och om han skall åtaga sig verket att befria dem från deras oriktiga tillstånd, skulle det ej synas besynnerligt om han skulle utelämna den mest i ögonen fallande av alla deras svårigheter—lekamlig sjukdom—eller om han skulle uraktlåta att ombesörja deras kroppsliga behov och svagheter? Han säger: "Åkalla mig i nöden så skall jag hjälpa dig och du skall prisa mig." Bör detta tillämpas i en andlig mening endast, och är det ej för oss då vi hava sjukdomsfall? Här hava vi flera löften

"Han vägrar icke dem något gott, som vandra i ostrafflighet." "De som bida efter Herren, de hämta ny kraft." "Min Gud skall, efter sin rikedom, fylla *alla* edra behov i härlighet i Kristus Jesus."

Innefatta ej dessa löften helbrägdagörelse, om vi äro i behov av densamma, för att ej nämna dem vilka uttryckligen omnämna helbrägdelse?

O, allt för många människor uraktlåta att leva i en gemenskap med Gud som han ämnade de skulle. Varför anse honom blott såson en *sista tillflykt?* Varför ej tänka på honom såsom en som finner behag uti att med ens ingripa uti våra besvärligheter, såsom en som bär dem alla? Vore det ej förnuftigt? Har han lämnat oss i experimenterande apotekares och patentmedicin—kvaksalvares händer, vilka bliva rika av andras lidanden? Då sjukdom eller lidande kommer över oss eller vår familj; har Han lämnat oss i mörkret? Är det endast då och då som Han kan förmås att på ett särskilt sätt ingripa för att hjälpa oss ut ur vårt lidande, betryck och vår förlägenhet? Nej, sannerligen. Vår Fader önskar att vara i mycket nära gemenskap med sina barn. Alldenstund detta är sant, är det orimligt att tro, att han ej gjort anstaltning för deras kroppars helande? En oräknelig skara av glada vittnen skola svara nej, och en undersökning av Skriften angående ämnet skall bekräfta deras vittnesbörd.

Från Gospel Trumpet.

BED TILLS SVARET KOMMER.

Av L. P. Peterson.

Om du har något visst arbete att utföra så försöker du göra det själv, om du ej förmår själv uträtta det, sänder du bud på någon annan som kan hjälpa dig och om så behöves förskaffar du flera och håller på tills arbetet bliver gjort.

I Jak. 5: 13—16 läsa vi: "Lider någon bland eder, han bedje.... Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta, och de bedje över honom smörjande honom med olja i Herrens namn.... Bekännen därför för varandra edra överträdelser och bedjen för varandra, på det att I mån varda helade." Av detta skriftställe se vi först och främst att den som lider ont, bör själv bedja; om han ej själv förmår få svar på bönen, bör han sända efter församlingens äldsta, för att förena sin tro med hans. Vad är då att göra om den sjuke ej blir helad då även detta Guds ord åtlytts? Bör han då upphöra att bedja och söka

hjälp från Herren? Nej, visserligen icke

Är Ni i behov av helbrägdagörelse så fortsätt att bedja, undersök Edert liv, bed Gud ransaka Eder och se vad som förhindrar bönens besvarande. Har Ni någon överträdelse att bekänna för någon så gör det. Visar Herren Eder någon plikt att uppfylla hörsamma Herrens röst. Begär hela församlingens förbön om så är nödvändigt, var ihärdig, giv ej upp förrän Ni får svar. Det är Guds barns förmån att leva så nära Herren att han kan göra sin vilja bekant för dem. Om tiden ej är inne då Herren önskar kalla hem sitt lidande barn, så är det utan tvivel hans önskan att hela det om alla förhinder undanrödjas.

GENOM FÖRESKRIFT OCH FÖREDÖME.

Forts. från tredje sidan.

har kallat eder ut därifrån, för att I icke skullen deltaga i det onda som existerar där. Upp. 18: 2,3. Huru kunnen I då sända edra barn dit att deltaga i sådant? Det är lika nödvändigt att hålla dem borta ifrån sådana snaror och sådant ve, som det är att hålla eder själva därifrån. Guds dom är över dem. Upp. 18: 4,5. Huru kunna de undgå den, om de bevissta dem. Icke kunnen I väl lära dem att Babylon är orätt, då eder hand ling uti att sända dem dit, "talar högre än ord." Om de genom sina besök i en sådan skola, bliva druckna av hennes vin, och förblindade, att de ej kunna se vägen, inhämtande köttets begärelse, ögonens begärelse, och ett högfärdigt leverne, älskande att umgås med de Babyloniske innevånarnas "tillhåll" vem skall bliva ansvarig därför på domens dag? Deras blod skall krävas ur edra händer

Du säger: "Det är ingen söndagsskola bland de sant troende i min omnejd." Kunde du ej se till att det bleve en; du vet ej vad du kan göra innan du försöker. Om du ej kan göra mer, hav en i ditt eget hem, med din familj. Sådant har ofta varit början till mången blomstrande söndagsskola. I vilket fall som helst hur dåligt begåvad du än är, blir det bättre för dina barn än att sända dem till en plats där de få lära villfarelse i stället för sanning och varest Gud i de flesta fall, icke mera finnes. Upp. 18: 23-24. Kära föräldrar, låten Guds fruktan vara över edra hjärtan, vad denna sak angår.

Även önskar jag mycket att föräldrar måtte få inse vikten av att bringa sina barn reguliärt till mötena. Folket i sekterna taga ofta mycket intresse i att så göra, huru mycket mer borde icke då vi i denna aftontidens Reformation göra det. Vänj dem att i ungdomen reguliärt närvara, att älska att församla sig med Guds barn och att värdera varje möte. Låten dem icke känna sig såsom att mötena äro endast för gammalt folk, och söndagsskolan blott för barnen. Bönemöten och predikan är för alla, och om barnen icke lära sig att bevissta dem då de äro under edert inflytande och myndighet, och då vanor äro lätt förvärvade, när skolen I då lyckas att draga dem dit? Om de tillåtas att springa omkring, och göra vad de vilja, då I ären på mötena, icke underligt då, när de bliva äldre, om de komma att bruka mötestiden för att springa efter lockelserna och yppigheten i världen.

Åter: låten dem hava en föremålslexa i det att du reguliärt besöker mötena och söndagsskolan, och att du tager dem med, och endast är frånvarande under nödtvungna omständigheter. Det kanske betyder mycket arbete och kraftansträngning att få dem alla färdiga, men det är emellertid bättre, att nedlägga arbete och tid för dina barns själar, än på det närvarande och förgängliga i livet. Försaka hellre något annat arbete, om det är nödvändigt; tagen mindre tid för tillagandet av en hel del läckra rätter; haven enkla måltider på söndag en eller då möten skall hållas, och framför allt begagnen icke tid och krafter att gå på besök om I ej finnen tid att med edra barn besöka möten och söndagsskolan. Anordnen på varje möjligt sätt, uppoffren och försaken hellre än att ej närvara de allmänna nådestunderna. Herren kan hjälpa eder; viljan finner alltid utväg, och vad vi anse mest nödvändigt, finna vi alltid något tillfälle eller rum för. En annan invändning, bland dem som bo i staden, är, att det kostar så mycket spårvagnspengar, för hela familjen att besöka mötena. Det är dyrt, jag vet det, men bed därom; om du beder av hjärtat med en innerlig önskan, tror jag att Han skall förse. Pengar använda på detta sätt, skall bringa större inkomst än på annat sätt, vare sig i det hela, vid uppfostrandet av dina barn genom föreskrift eller exempel. "Sök först Guds rike." "Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån då han blir gammal." Ords. 22: 6.

NOTIS!

..Vi behöva två eller tre bröder för en eller två månaders tid till att hjälpa till med utarbetet. Vem vill komma och hjälpa oss från nu och till församlingsmötet, som börjar den 21 :a November? Låt oss höra från någon så snart som möjligt. Adr. Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn.

FÖRSAMLINGSMÖTEN.

Grand Forks, N.Dak. Församlingsmöte 28:e Nov. till den 6:e Dec. C. H. Tubbs, 1020 Cottonwood St. Grand Forks, N. Dak.

St. Paul Park, Minn. November 21—29.

Detta möte kommer att bliva till välsignelse för alla sanningssökande själar; ty evangeliet predikas där i apostolisk kraft till de troendes uppbyggelse och syndares frälsning. Börja nu att göra förberedelser att komma. Vi inbjuda särskilt dem, som söka frälsning och en bättre kännedom om Guds vilja. Predikanter och arbetare komma att närvara, som kunna bedja med och för dig, att du må få tillfredsstillelse till din själ.

Mat serveras i kapellets källarvåning. Logi kan också erhållas där, men vi uppmana alla att taga med sig sängkläder. Vi skola göra allt vi kunna för var och ens bekvämlighet, men förutan tillräckligt med sängkläder kunna vi icke göra det.

Det bliver predikan flera gånger om dagen, både i det Engelska och de Skandinaviska språken. Kom om möjligt!

För närmare underrättelse tillskriv: Evangeli Basun Pub. Co. St. Paul Park, Minn.

De Ungas Avdelning.

VAR FINNES LYCKAN?

Var finnes lyckan? Mången ungdom frågar,
Som ilar jäktande att finna den.
Bor hon hos den, som uti världen tågar
Att finna gods och guld på vandringen?—
Nej! Fråga den som famnen full har fått;
Han svarar: *Detta allt är oro blott.*

Finns hon i balsalongens lek och yra,
Där unga skaror dricka mer och mer
Ur världens glädjekälla och bedyra:
Här är så roligt—allt emot oss ler?
Nej! Kunde du i deras inre se,
Du under löjet funne kval och ve.

Då bor hon väl, där unga hjärtan knyta
Förbund och lova trohet mot varann,
Där hand i hand de hoppets liljor bryta
Och lova kärlek, helig, ren och sann?
Nej! Mitt i denna rosengård förvisst
Så mången skördat törnen blott till sist.

Den sanna lyckan är hos Gud allena:
Den skänkes fritt åt alla kvalda bröst.
Och lyckan är: *Hans Son*, som vill förena
Dig helt med sig, dig giva frid och tröst.
Sök ej mer i världen ro, min van;
Men sök hos Jesus, och—*du finner den.*

Ida E. i Morgonstjärnan.

AV BARN OCH SPENABARNS MUN.

En sexårig gosse hade just dött; hans far och mor sutto vid hans döda kropp och gräto. Då kom en murare och bad att få se honom, men man avbjöd hans besök. Han var dock så enträgen att man slutligen släppte in honom. Han kom in, fick se barnet och brast ut i häftig gråt. Då han såg föräldrarnas förvåning, sade han till dem: "Ni vet icke varför jag gråter. Gud har betjänat sig av detta lilla barn till att beveka mitt hjärta. En dag steg jag på en hög stege ned från ett tak; barnet stod nedanför stegen: "Är du icke rädd däruppe?" frågade han, men tillfogade genast: "Jag förstår varför du icke är rädd. Du bad i morse." Jag hade icke bett, men sedan den dagen har jag aldrig glömt min bön. Från *Epworth Baneret.*

I EN STORM.

Av Anna Koglin.

Det var en vacker morgon då Bertha och Ida begåvo sig iväg till staden. Det var den Fjärde Juli och många av grannarna körde till staden för att deltaga i förlustelserna på denna dag. Sålunde hände det att när Bertha och Ida hade gått en halv mil att en av grannarna upphann dem, så att de fingo åka till staden.

Det var mycket varmt; men flickorna, i sällskap med Tilda, grannarnas dotter, tillbragte dagen angenämt; allför snart blev det tid att gå hem igen. Men det började att bliva mörkt, och vid tiden då hästarna blivit förspända blev himmeln överdragen med moln; här och där syntes blixten ljunga. Vårt sällskap skyndade sig nu på hemvägen, men efter några minuter började det att regna, och snart blåste vinden starkt. Paraplyn måste sammanslutas och flickorna insvepte sig i ylletäcken emedan det regnade häftigt. Det syntes nu som att vagnen skulle blåsas i vägdiket. Bertha begynte sakta bedja att Gud måtte beskydda dem, och emedan hon hade en barnslig tro till Gud, var hon icke längre rädd. Men så förhöll det sig icke med Tilda; ty hon kände endast till några bönner i bönneboken, och hon hade icke lärt någon bön för stormens tid; nu kunde hon icke bedja. Hon var mycket rädd och sade att hon skulle lära en sådan bön så att hon kunde bedja i sådant väder. Bertha var nu glad, ty hon visste att, Gud skulle beskydda dem, och försökte nu att förtälja sin väninna hur vi kunde bedja till Gud som vår Fader och behövde icke lära böner att bedja till honom, mer än att lära böner för att bedja till vår jordiske fader om något. Innan de kommo till grannarnas hem var Bertha mycket lycklig, fastän stormen ännu rasade.

Alldenstund det var sent och fortfarande regnade, stannade Bertha och Ida hos grannarna över natten; ty de ville icke att flickorna skulle gå hem i sådant väder. Tidigt på morgonen nästa dag, skyndade flickorna hem; ty de fruktade att föräldrarna skulle ängslas. Då de öppnade dörren sågo de föräldrarna och syskonen i familjeandakten. Så snart de hade sjungit sista värsen av sången, frågade flickorna: Voren I icke ängsliga för oss då vi icke kommo hem i går kväll?" "Nej" sade fadern, "ty vi visste ju att Herren skulle beskydda eder. Vi bådo för eder, och visste att Herren hörde vår bön och skulle föra eder lyckligt och väl tillbaka till oss." "Men det är gott att veta att Herren alltid vakar över oss," tänkte Bertha.

BLOTT ETT ORD.

Av Gloria G. Hunnex.

Det var vid dagens slut, och den varma solen höll på att gömma sig på den andra sidan om bärgen i fjärran. Aftonluften var uppfriskande, men vägen på vilken vi vandrade var dammig. Vid sidan av denna dammiga väg stod en liten jordhytta täckt med halmtak. Folket som bodde där voro mycket fattiga. Vi hade ofta gått förbi där förut och den kinesiska kvinnan därinne såg alltid ledsen ut.

Denna afton hade en liten vagga, liknande en tvättbalja, ställts utanför dörren i vilken låg ett flickebarn. Den stackars lilla varelsen var orolig och vred sig och var nära att gråta. Då hon väkt vår uppmärksamhet stannade vi en liten stund för att ömka oss över barnet. Med ens förändrades det lilla ansiktet och upplystes av ett ljuvligt leende. Modern tittade då ut igenom dörren som om hon varit rädd för att vi skulle göra den lilla något illa. Men då hon såg att en liten kopparslant lades i den lilla handen och hörde oss säga att det var ett kärt barn var hon ej längre rädd, utan kom ut ur sin hytta och var vänlig.

Allt sedan den aftonen har hon alltid haft ett leende då vi gått förbi, och ser verkligen gladare ut. Det var endast ett vänligt ord och en liten kopparslant som gjorde en stackars fattig, uttröttad moder glad.

Kan du ej alltid vara redo att säga ett vänligt ord till någon?

JOHAN OCH FRIMÄRKET.

Johan var en gosse, som tjänade sitt bröd borta hos andra människor. Hans moder bodde på ett litet lantställe i Nya Englands bergstrakter och Johan skrev till henne var vecka. Hos sitt herrskap hittade han en dag i vedlären i köket ett gammalt brevkuvert, varpå satt ett frimärke, som icke bar något spår av att hava blivit stämplat: "Den gången träffade inte postmästaren rätt," tänkte Johan. "Det här frimärket är ju alldeles som nytt, jag kan mycket väl använda det, härnäst jag skriver brev."

Därpå fuktade han kuvertet och avtog omsorgsfullt frimärket för att använda det för sitt brev.

"Gör det icke," sade hans samvete, "ty det är bedrägeri. Frimärket har redan varit begagnat en gång, och det får icke användas två gånger."

"Men jag kan ju mycket väl använda det," sade Johan, "då det icke finns minsta spår av stämpling därpå, och på posten kunna de omöjligen veta, att det varit begagnat förut."

"Men du vet det ju," sade samvetet, och det är tillräckligt. Det är oärligt att använda det en gång till, och om det än synes vara en obetydlig sak, är det väl bedrageri."

"Men ingen får någonsin veta det," invände Johan.

"Ingen!" ropade samvetet. "Jo, Gud ser och vet det, och det är nog; du vet att han älskar 'sanning i hjärtat.'" Ps. 51: 8.

Johan lyssnade till sitt samvetes röst, och efter en stunds besinning sade han: "Ja, det skulle vara bedrägeri att begagna frimärket ånyo, jag vill icke göra det."

Han rev sönder frimärket och kastade bort det. Den dagen vann Johan en stor seger, ty om han använt frimärket skulle det troligen hava gått med honom som med gräshoppan, vilken fästnade i spindelväven. Då vi en gång fastnat i Satans nät, är det svårt att åter komma lös. Må vi därför alltid vara på vår vakt. —Utv.

"Var mig en klippa där jag får bo, och dit jag alltid kan gå, du som beskär mig frälsning. Ty du är mitt bergsfäste och min borg. . . .Ty du är mitt hopp; Herre, Herre, du är min förtröstan allt ifrån min ungdom. Du har varit mitt stöd allt ifrån moderlivet, ja, du har förlöst mig ur min moders liv; dig gäller ständigt mitt liv." Ps. 71: 3-6.

Evangelii Trumpet

"EN HJORD OCH EN HERDE"

JAG ÄR DÖRREN

HELIGHET ENHET

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e November, 1914. Nummer 22.

FÖRUTAN KÄRLEK.

Om än jag kunde med änglatunga
Bland jordens släkter beprisa Gud,
Och om jag kunde hans namn besjunga
Med silverklingande toners ljud,
Min gåva vore i sång och tal
Förutan kärlek
En ljudande malm, en död cymbal.

Om det förborgade öppet låge
För mina blickar i rum och tid,
Ja, om jag allt med mitt öga såge
Och hade kunskap om allt därvid,
Min gåva vore i stort och smått
Förutan kärlek
Ett irrande sken, ett intet blott.

Om bergförsättande tro jag hade,
Om än åt andra jag gåve ut
Allt vad jag ägde och sedan lade
Min kropp att brännas på bål till slut,
Förutan kärlek
En byggnad på sand, ett hus av strå.

A. T.

MANNEN SOM DOG FÖR MIG.

Många år tillbaka önskade jag resa ut som missionär till främmande land, men vägen tycktes igenspärrad, och efter några år reste jag ut till Stillahavskusten för att bo i Kalefornien. I gruvdistriktet där jag bodde fördes ett rått och syndigt liv och detta var mitt tillfälle för missionsarbete.

Jag hörde talas om en man som bodde på andra sidan bergen som var döende i lungsot, och de sade: "Han är så ogudaktig att ingen kan uthärda att stanna hos honom, men att männen ställa för honom mat och lämna honom under tjugo-fyra timmars tid." Och tillades: "De komma att finna honom död någon gång, och dess förr, ju bättre. Tror ej att han någonsin haft en själ.."

Medömkan för honom förföljde mig i det jag uträttade mina dagliga göromål, och jag försökte under tre dagar att få någon att gå och besöka honom och finna ut om han stod i behov av bättre vård. I det jag vände mig ifrån den siste med smärta över hans likgiltighet, kom den tanken till mig: "Varför ej gå själv? Här är missionsarbete om du önskar det."

Jag skall ej omtala hur jag övervägde den troliga lönlösheten av mitt tilltänkta besök, eller hur jag ryggade tillbaka för en så avskyvärd som han. Det var ej det slags arbete jag önskade mig.

Till sist gick jag en dag över backarna till den lilla kojan. Den bestod av blott ett rum. Dörren stod öppen, och borta i ett hörn, liggande på en del halm och några yllefiltar, fann jag den döende mannen. Synden hade präglat sina förfärliga märken på hans ansikte, och om jag ej hört att han ej kunde flytta sig, skulle jag dragit mig tillbaka. I det min skugga föll över golvet, såg han upp och hälsade mig med en förfärlig ed. Jag steg litet närmare, och åter kom ännu en ed "Tala ej på det sättet min vän," sade jag. "Jag är ej din vän," sade han, "jag har ej några vänner." "Nåväl, jag är din vän, och—" Men svordomarna kommo fort i det han sade: "Du är ej min vän: jag har aldrig haft några vänner, och, jag vill ej hava några."

> **Den som önskar lära känna Guds vilja bör ej försumma att leva och handla i enlighet med vad han allaredan vet. Han bör hava en innerlig åstundan att åtlyda alla Guds befallningar och då Gud har visat honom något som bör göras, bör han ej uppskjuta med dess utförande. Det är lönlöst att söka erhålla nya orders innan man utfört dem man allaredan erhållit. —L. P. P.**

Jag räkte honom den frukt jag medfört och i det jag steg tillbaka till dörröppningen, frågade jag honom om han kom ihåg sin moder, med hopp om att träffa en öm plats i hans hjärta; men han förbannade henne. Jag frågade honom om han någonsin haft en hustru, och han förbannade henne. Jag talade om Gud, och han förbannade honom. Jag försökte tala om Jesus och hans död för oss, men han förhindrade mig med sina svordomar och sade: "Det är alltsammans lögn. Det har aldrig någonsin hänt att någon dött för andra."

Jag gick ifrån honom missmodig. Jag sade till mig själv: "Jag visste att det var lönlöst." Nästa dag gick jag dit igen, och jag gick varje dag under två veckors tid, men han bevisade ej så mycken tacksamhet som en hund. Då sade jag: "Jag skall ej gå och besöka honom mer." Den aftonen då jag hjälpte mina små gossar till sängs, bad jag ej för gruvarbetaren som jag brukat göra. Min lille Charlie lade märke till det och sade: "Mamma, du bad ej för den elake mannen." "Nej," svarade jag med en suck.

"Har du givit upp honom, mamma?" "Ja, jag tror det."

"Har Gud givit upp honom mamma? Borde du giva upp honom innan Gud gör det?"

Den natten kunde jag ej sova. Mannen döende, och så ogudaktig och ingen som brydde sig om honom. Jag steg upp och gick bort för mig själv för att bedja, men den stund jag böjde mina knän överväldigades jag av förnimmelsen av hur liten mening mina böner haft. Jag hade ej haft någon tro, hade i verkligheten ej varit an gelägen utöver en halvhjärtad känsla jag hade. Jag hade ej gjort anspråk på denna själ för Gud. O, vilken skam, skamen över mitt missionsnit! Jag föll på mitt ansikte bokstavligen, i det jag utropade: "O, Jesus, giv mig en liten skymt utav värdet av en mänsklig själ." Du, som en kristen, ber du någonsin om detta med ett verkligt begär därom? Gör det ej, om du ej är villig att försaka maklighet och själviska nöjen, ty livet kommer att bliva något annat för dig efter den uppenbarelsen.

Jag förblev på mina knän tills Golgata blev en gudomlig verklighet för mig. Jag kan ej beskriva dessa timmar. De kommo och gingo opåaktade, men jag lärde, den natten vad jag aldrig vetat förut, vad det var att våndas för en mänsklig själ. Jag såg min Herre som jag aldrig sett honom förut. Jag stannade där tills svaret kom.

Då jag gick tillbaka till mitt rum, sade min man: "Hur är det med din gruvarbetare?"

"Han kommer att bliva frälst." "Hur skall du göra det?" frågade han.

"Herren skall frälsa honom, och jag vet ej om jag kommer att göra något därvidlag eller ej," svarade jag.

Näste dag medförde en läxa i kristen verksamhet som jag aldrig lärt förut. De andra dagarna hade jag väntat till eftermiddag en då mitt arbete var gjort och då jag kunde ömsa klädning, taga på mig mina handskar och taga mig en spatsertur medan

skuggorna syntes på backsluttningarna. Denna dag, så snart mina små gossar gått till skolan, lämnade jag mitt arbete, och utan att vänta på handskar eller skuggor skyndade jag mig åstad, ej för att besöka "den syndiga varelsen," men, för att vinna en själ. Jag tänkte att mannen kunde dö. Där var en mänsklig själ i vågskålen, och jag ville komma dit snart.

I det jag gick förbi, kom en grannkvinna ut ur sin koja och sade: "Jag skall gå med dig över backarna, tror jag."

Jag önskade ej hava henne med mig, men det var en ny läxa för mig. Gud kunde ordna bättre än jag kunde. Hon hade sin lilla flicka med sig, och i det vi kommo till kojan sade hon: "Jag skall vänta härute, och var snäll och skynda dig."

Jag vet ej vad jag förväntade, men mannen hälsade mig med en förfärlig ed; men det smärtade mig ej som det gjort förut. Jag var bakom Kristus, och jag höll mig där. Jag kunde stå ut med vad som träffade honom först.

Medan jag ömsade vattenfatet och handduken, något som jag gjort varje dag och vilka han begagnat men aldrig tackat mig för, ljöd den lilla flickans hjärtliga skratt genom luften likt en fågelsång. "Vad är det?" sade mannen ivrigt. "Det är en liten flicka utanför som väntar på mig." "Skulle du vilja låta henne komma in?" sade han med en ton olik någon jag hört förut. Gående till dörren vinkade jag åt henne och tagande henne vid handen sade jag: "Kom in och se den sjuke mannen, Mamie." Då hon såg hans ansikte, drog hon sig tillbaka och sade: "Jag är rädd." men jag försäkrade henne med: "Stackars sjuke man, han kan ej stiga upp, men önskar att se dig."

Hon såg ut som en ängel, hennes klara ansikte infattat i guldglänsande lockar och hennes ögon strålande av ömhet och medömkan. I sin hand höll hon de blommor hon plockat, och böjande sig emot honom, sade hon: "Jag ledsen för Er sjuke man, Vill Ni ha en blombukett?" Han lade sin stora beniga hand bortom blommorna på barnets fylliga hand, och stora tårar kom mo till hans ögon under det han sade: "Jag hade en liten flicka en gång, men hon dog. Hennes namn var Mamie och hon älskade mig. Ingen annan gjorde det. Jag hade troligtvis varit annorlunda om hon levat. Jag har hatat alla sedan hon dog."

Jag visste med ens att jag hade nyckeln till mannens hjärta. Tanken kom till mig hastigt, född av den midnatts-bönestunden, och jag sade: "Då jag talade till dig om din moder och din hustru, förbannade du dem, jag vet att de ej voro goda kvinnor, annars skulle du ej gjort det, ty jag har aldrig känt en man som kunde förbanna en god moder." "Goda kvinnor! O, du vet ingenting om det slags kvinnor, du kan ej tänka dig vad de voro." Nåväl, om din lilla flicka hade levat och växt upp bland dem, skulle hon ej blivit lik dem? Skulle du önskat att hava henne leva för det?"

Han hade uppenbarligen aldrig tänkt på det och de stora ögonen sågo bort under en hel minut. I det de återvände till mina, utropade han: "O, Gud, nej! Jag är glad att hon dog." I det jag räkte ut min hand och tagande den avmagrade handen i min sade jag: "Den käre Herren ville ej att hon skulle leva och bliva lik dem. Han älskade henne, till och med bättre än du, och så tog han henne bort, dit, varest hon kunde bevaras av änglarna. Han håller henne i förvar för dig. I dag väntar hon efter dig. Önskar du ej att se henne igen?"

"O, jag skulle vara villig att brännas levande ett tusen gånger, om jag kunde få se min lilla flicka igen, min lilla Mamie." O, vänner, I veten vilken välsignad berättelse jag hade att omtala den stunden, och jag hade varit så nära Golgata den natten att jag kunde omtala den med allvar! Det magra ansiktet blev blekt under det jag talade, och mannen kastade upp sina händer såsom om hans ångest övermäktigat honom; två eller tre gånger drog han efter andan såsom om han hållit på att förlora den. Sedan, gripande fatt i mig, sade han: "Vad var det Ni sade, kvinna, häromdagen om att tala till någon som man ej kunde se?"

"Det är att bedja. Jag omtalar för Honom vad jag vill hava"

"Bed nu! bed med all hast. Säg honom att jag vill återfå min lilla flicka. Säg Honom vadhelst du vill." Jag tog flickans händer och lade dem på mannens darrande hand. Och sedan, fallande på mina knän, med barnet framför mig, tillsade jag henne att bedja för mannen som hade förlorat sin lilla Mamie och önskade att se henne igen. Så nära som jag kan minnas var detta Mamie's bön: "Käre Jesus, denne man är sjuk. Han har förlorat sin lilla flicka och han känner sig ledsen däröver. Jag är så ledsen för honom och han är även ledsen. Vill du ej hjälpa honom och visa honom var att finna hans lilla flicka? Var snäll och gör det. Amen."

Himmeln tycktes öppna sig framför oss. Där stod En med märken efter spikarna i Hans händer och såret i hans sida.

Mamie försvann snart, men mannen fortfor att säga: "Säg Honom mer om det, säg Honom allt; men O, du vet ej." Sedan utöste han en sådan ström av bekännelse att jag skulle ej kunnit stå ut med det om det ej varit för Den, som var oss nära den stunden, utsträckande sina händer efter den förlorade själen.

Omsider fattade den stackars mannen tag uti de starka händerna. Det var den tredje dagen då den stackars trötta själen vände sig ifrån allting, till Honom, som är mäktig till att frälsa. "Mannen som dog för mig."

Han levde flera veckor, liksom om Gud ville visa hur verklig förändringen var. Jag hade talat med honom en dag om ett möte, och han sade: "Jag skulle önska bevista ett möte en gång. Jag har aldrig varit med på något sådant."

Alltså anordnade vi ett möte och männen kommo från fabriken och gruvorna och uppfyllde rummet. "Nu, gossar," sade han, "fallen på edra knän medan hon talar om Mannen som dog för mig."

Jag hade blivit lärd till att tro att en kvinna ej borde tala i möten, men jag fann mig själv talande, och jag försökte att omtala den enkla berättelsen om korset. Efter en liten stund sade han: "O, gossar, I tron det ej till hälften, annars skullen I gråta; I kunden ej hjälpa det. Gossar, res mig upp! Jag skulle önska omtala det en gång."

"Alltså reste de upp honom och mellan hans korta andedrag och hosterier, omtalade han berättelsen. Han begagnade det talesätt som han var bekant med, och följande är en del av vad han sade: "Gossar, I veten hur vattnet rinner ned för rännorna där I vasken guldet, och för bort all jorden och lämnar guldet kvar. Nåväl, den Mannens blod hon talar om flödade rätt över mig, på samma sätt; det förde bort nästan allting. Men det lämnade nog för mig att se Mamie, och Mannen som dog för mig. O, gossar, kunnen I ej älska honom?"

Några dagar senare kunde man se i hans ansikte att slutet var nära. Jag måste lämna honom, och jag sade: "Vad skall jag säga i afton Johan?" "Blott godnatt," sade han. "Vad kommer du att säga till mig då vi mötas igen?" "Jag skall säga 'godmorgon' däruppe."

Nästa morgon var dörren stängd, och jag fann två av männen sittande tysta vid ett bräde som var lagt över två stolar. De flyttade undan lakanet från den döde, och jag såg på ansiktet som tycktes hava kommit tillbaka, närmare till "Guds avbild."

"Vi önskar du kunde fått se honom då han gick," sade de.

"Tala om för mig hur det gick till."

"Nåväl, på en gång klarnade han upp, unjefär vid midnattstiden, och leende sade: 'Jag lämnar nu, gossar. Säg henne att jag går för att se Mamie. Säg henne att jag går för att se Mannen som dog för mig, och han var borta."

Knäböjande där, med mina händer vilande på dessa stackars kalla händer som varit fläckade med mänskligt blod, bad jag att jag måtte allt mer och mer lära känna och förstå värdet av en mänsklig själ och få en djupare förnimmelse av Kristi innerliga medlidande, som icke vill att några skola förgås. —*Mrs. J. K. Barney.*

LIVETS VÄG ELLER DÖDENS VÄG.

J. P. Wilson.

"Se, jag förelägger eder vägen till livet och vägen till döden." Jer. 21: 8. Ordet "liv" begagnas ibland då man talar om själens eviga medvetna tillvaro; ävensa häntyder det till den lyckliga själens tillstånd, vilket åstadkommes såsom ett resultat av vår befrielse från syndens makter, och även till det som vidmakthåller våra materiella kroppar, under de få korta år vi hava vår tillvaro på denna jord.

Tiden för vår materilla tillvaro är myc-

ket oviss. Tiden kommer, och kanske mycket snart, då var och en av oss måste genomgå den lekamliga dödens prov. Det gör det samma vad vår önskan måtte vara, vi måste giva efter för det oundvikliga. Än vidare var och en, antingen troende, tvivlare, gudsförnekare, eller nihilist, har begynt en medveten tillvaro som kommer att fortsätta igenom evighetens cykler. Det är klart att profeten ej hänviser till det lekamliga livet eller den lekamliga döden, ej heller till den eviga medvetna tillvaron, emedan vi ej häruti hava något val. Vi komma därför till den slutsatsen att nämnda skriftställe betyder att vi äro lämnade åt vår fria vilja huruvida vi vilja fortfara i synden eller om vi vilja emottaga den tillbjudna frälsningsplanen och undgå syndens följder. Med andra ord framför oss ställes livets väg och dödens väg. Det finnes blott tvänne vägar för oss att välja emellan, likväl lämnas vi lika fria att välja emellan de tvänne vägarna som en ung man är att välja sitt livsverk. I sanning ännu mer så, ty den unge mannen har möjligtvis ej den naturliga begåvning för att hava framgång i det livsverk som han mest önskar att fullfölja, eller kanske han ej har medel eller tillfälle att erhålla den nödvändiga förberedelsen för att göra honom framgångsfull i den kallelsen. Men i valet av livets väg finnes ingen för olärd, ingen för fattig för att lyckas i att löpa det kristna loppet. Ej heller finnes någon för rik eller så begåvad att han kan undgå syndens följder om den motsatta riktningen fortsättes.

En del människor hava den djärvheten att lära emot ett plågorum för de ogudaktiga så som det framhålles i Bibeln, helt enkelt emedan Bibelns lära ej överensstämmer med deras omdöme om Gud. Det säges att Gud är för god och kärleksfull för att skapa en människa och sedan, emedan hon bryter emot en del av Guds lag, straffa henne allt igenom evigheten.

Om vi se på denna sak från den mänskliga förståndets inskränkta ståndpunkt, kunde det se ut som att Gud vore orättvis att straffa människorna för deras onda gärningar; men då vi betrakta det från Guds Ords synpunkt kunna vi lättare förstå det. För det första säger det oss att helvetet ej tillreddes för människor utan "åt djävulen och hans änglar." (Matt. 25: 41.) I 1:a Mosebok säges det oss att människan skapades till Guds avbild. (1 Mos. 1: 27.) det är, ren och helig. Men på grund av synd har människan ställt sig på fiendens område. Gud har likväl planerat ett sätt på vilket hon nu kan komma tillbaka till gynsamt förbund med honom, eller med andra ord, kan fly ut ur Satans rike och komma över till Guds rike. Varför skulle då människan finna fel med Guds Ord, då Gud i detsamma varnar för de farliga följderna av att förbliva i Satans rike? Det är ej så mycket att Gud straffar oss för våra missgärningar, som att, genom att begå synd ställa vi oss under Satans kontroll, och om vi ej välja att emottaga den tillbjudna nåden skola vi nödsakas att göra vår bostad för alltid hos de onda andarna i de förlorades värld. Den orättfärdiges straff bliver följden av hans eget val.

Guds lagar äro fastställda lagar, och fastän människor försöka att försätta en del av dem ut ur tillvaron, förbliva de likväl oföränderliga. Uti en viss tidning läste vi nyligen en uppsats under rubrik "Sjön av svavel och eld officiellt avskaffad i Washington, D. C." Enligt människors sinnen kunna de officiellt avskaffa varje utsago i Guds Ord angående de ogudaktigas straff, men Guds lagar förbliva likväl de samma fastställda lagar. Hur dåraktigt det skulle synes oss om några tre tusen delegater möttes i Washington, D. C. och beslutade att döden var blott en medeltidens lära! Tror du att alla begravningsentreprenörer skulle upphöra med sina affärer? Eller om dessa delegater skulle besluta att eld ej längre bränner dig, skulle du med beråtT mod gå rätt uti elden? Men vi hava haft erfarenhet med eld. Ävenså den rike mannen i dödsriket upplyfte sina ögon, där han låg i plågor, visste att det finnes en helvets eld. Så mycket är säkert: Helvetet är ett berett ställe lika visst som himmeln är en beredd plats; och de förlorade skola plågas föralltid. Och om, då sjön av eld och svavel nämnes, uttrycket är bildlikt, vad måste ej då verkligheten vara? Symboler framvisa blott en svag uppfattning av det som symboliseras.

Gud, i sin barmhärtighet, har satt oss före livets väg. Han har tydliggjort för oss alla himmelns härligheter, som våra begränsade sinnen kunna fatta. Han har gjort bruk av olika bilder för att vi skulle få någon ide om helvetets fasor. Han har gjort det tydligt och klart, att endast i detta livet är det möjligt för oss att välja och att då döden upphinner oss, kommer det val som gjorts före denna tid att för alltid besegla vårt öde. Han har givit sin enfödde Son att bära de lidanden som vi förtjänt att vi måtte undslippa dödens väg Men om människan ej vill mottaga Guds uppoffring måste hon bära sin egen synd och dess följder.

"Se, jag förelägger eder vägen till livet och vägen till döden."

DEN EVIGA SKATTEN.

Av O. F. Ljunghammar.

Vår älskade Frälsare förstod så väl människornas tankar och människornas rikedomsbegär, då han sade: "Samlen eder icke skatter på jorden, där mal och rost förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmeln, där varken mal eller rost förstöra, och där tjuvar icke bryta sig in, ej heller stjäla." Matt. 6: 19, 20.

Jesus menade icke att vi skulle lägga våra armar i kors, och tänka som så, vad lönar det sig att arbeta och kämpa i denna världen, då livet ändå är så kort. Nej, Jesus menade just vad han sade, nämligen att alltid söka leva så, att vi under alla omständigheter söka Guds rike. Gud har givit människorna olika mått i kunskap och begåvning. Likaså har många fått stora rikedomar, i penningar och ägodelar, andra däremot äro mycket fattiga. Innan en människa blir född på nytt, så hänger sig alla hennes tankar vid det jordiska. Den rike gör allt för att kunna bliva ännu rikare, sak samma vad medel som därvid skola användas. Den fattige likaså tänker mycket på huru han skall kunna lyckas, att förr eller senare bliva rik. Men hur mycket en människa än lyckas att samla, av denna världens goda, så är det ändå något i djupet av hjärtat som icke kan tillfredsställas av denna jordens skatter. Vad är då detta? Jo, själens längtan efter frälsning och den eviga skatten?

Då nu människan inser sitt behov av att bliva frälst, så kommer hon till Jesus för att söka full frälsning från alla synder Det bästa bevis på att en syndare har blivit frälst är hans intresse och iver, och att så mycket han kan, göra allt för att få andra frälsta. Han talar till sina medmänniskor om deras själar, han giver tiondelen eller mer, av alla sina inkomster till Guds sak och de fattiga. Han giver icke därför att predikanten uppmanar honom därtill; nej han giver därför att Guds kärlek har tagit sin bostad i hans själ. Och i allt söker han att behaga Gud, och samla skatter i himmeln, där icke mal och rost förstöra.

Man ser ofta många såkallade kristna, som ej hava någon lust att göra något för andras frälsning. Icke heller giva de några penningar till de fattiga, eller missionsarbetet, förr än de äro därtill uppmanade av predikanten. Vad skola vi tro om en sådan kristendom? Leva dessa för att samla sig skatter i himmeln? Nej, de leva för att samla skatter på jorden. Och för det andra, vad skola vi tro om en predikant som försöker att tilltvinga sig penningar från sådana kristna. Något är fel på båda sidor. Om predikanten lever i en hel tro på Gud, och om de kristna äro verkligen frälsta, så skall Guds rike gå framåt på jorden och de skola få eviga skatter i himmeln.

EN RÄKENSKAPSDAG STÅR ÅTER.

"En lantbrukare sade till sin granne: "Det går lika bra för mig på alla sätt som för dig. Jag beder ej, ej heller tror jag på din Gud, och när oktober kommer, skall du få se, att jag har fått lika mycket frukt som du."

Han såg mycket nöjd och belåten ut, som om han ansåg, att han vore särdeles förträfflig på alla sätt.

"Ja, utan tvivel är det så," sade grannen, "men ser du, Gud gör icke alltid upp sina räkenskaper i oktober."

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör

C. J. Forsberg, - - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 cts.

För ett halvt år . . . . 40 cts.

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 Kr.

För ett halvt år . . . . . . 1 Kr. 10 öre.

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO., ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Orebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.

Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre

Finland

Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni

Ryssland

Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

VITTNA FÖR HERREN.

"Vänd tillbaka hem och förtälj; huru stora ting Gud har gjort med dig." Luk. 8: 39.

Bland människorna i allmänhet är det mycket vanligt för den ene att omtala för den andre då han haft någon ny erfarenhet vilken befordrar hans välbefinnande vad timliga eller lekamliga ting angå. Då åkermannen lärt någon ny metod att odla sin jord, funnit någon ny sädessort som giver ymnigare avkastning än den han förut haft, någon ny erfarenhet angående boskapsskötsel vilken gör densamma mera lönande än förr; med ens omtalar han det för sina grannar och bekanta vilka kunna draga fördel av hans erfarenheter. Då man haft affärsförbindelse, eller haft några affärsförrättningar, med någon viss person och blivit väl behandlad; då man anlitat någon skicklig arbetara att utföra ett visst arbete, etc. Strax talar man om det för andra. Vi berömma dem som behandlat oss ärligt och varit oss till hjälp och därmedelst öka vi andras förtroende för dem, så att även de uppmuntras att anlita samma personer då behovet påkallar.

Huru mycket mera borde ej Guds barn vara angelägna om att berätta vad Herren har gjort för dem; att berätta sina erfarenheter uti Herrens tjänst. Har Herren frälst Eder själ ifrån synd; har han helgat Eder och givit Eder ett rent hjärta; har han helat Eder kropp; har han besvarat Eder bön då Ni varit i nöd och hjälpt Eder ut ur densamma; har han hjälpt Eder att övervinna någon särskild syndig ovana, såsom dryckenskap tobaksbruk etc.; har han på ett särskilt sätt uppmuntrat Eder själ då Ni varit nedslagen och betryckt? Glöm ej att omtala det för andra. Det finnes människor i mängd som sucka under syndens börda, som nedtryckas under fördärvliga och syndiga vanor, oförmögna att lösgöra sig själva; många som plågas till sina kroppar, många som äro i behov av timlig nödtorft. Det finnes dem som blivit frälsta, men ej fått kännedom om att de kunna bliva helgade och erhålla ett rent hjärta och följaktligen bliva de ofta övervädigade av själafienden. Dessa behöva uppmuntras att söka Honom, för vilken intet är omöjligt; och som älskar att göra gott och hjälpa alla som komma till honom med ett ärligt och ödmjukt hjärta.

Om I omtalen edra erfarenheter då Herren varit eder till hjälp skall det uppmuntra andra att söka hjälp från den samme, allsmäktige Hjälpare.

Ett sätt på vilket Ni kan vittna för Herren och omtala vad han gjort för Eder, är att insända edert vittnesbörd att införas i Evangelii Trumpet, på detta sätt kan det bliva till välsignelse för många som stå i behov av hjälp och vars tro behöver uppmuntras. Det är varje kristens både förmån och plikt att vittna för Herren. Den som lever nära Herren saknar ej uppmuntrande erfarenheter att berätta.

—L. P. Peterson.

NOTIS!

Den som erhåller Evangelii Trumpet utan att hava prenumererat på den, underrättas härmed att tidningen är betald för och kommer ej att sändas längre då prenumerationstiden utlupit. Ingen efterräkning kommer att sändas.

LOKALA MEDDELANDEN.

Vi hoppas att få träffa många av våra läsare på lägermötet Nov. 21-29.

◆◆◆

En järnvägs-vagnslast av potatis och majs har ankommit. Den hade tillsänts oss av en församling i South Dakota.

Även en låda av gamla kläder erhölls från Wisconsin. Vi bedja Gud välsigna alla som så kärleksfullt kommit ihåg verksamheten här.

◆◆◆

Har Ni sänt några prenumerationer under tio-cents-tillbudet? Om Ni har några Skandinaviska vänner eller grannar som ej äro bekanta med *Evangelii Trumpet* och dess Bibliska lära borde Ni göra dem bekanta med den *nu*.

◆◆◆

Flera av bröderna arbeta på vägen mellan kapellet och De Ålderstignas Hem. Den bliver utvidgad och göres i ordning för en trottoars anläggande. Bland dem som kom mit för att hjälpa till med arbetet är Bro. Aaron Olson, som förr varit en arbetare i tryckeriet.

—*Anna Koglin.*

KORRESPONDENS.

"Mycken tack för boken Tro, Haab og Kärlighed,' som sändas. Den är god och giver ett klart ljus på Bibelns sanning."

* * *

"Då jag såg eder annons i tidningen angående boken 'Tro, Haab og Kärlighed,' föll det mig in att fråga om jag kunde erhålla den fritt om det var möjligt. Som alleredan nämnts i min förra skrivelse är jag en sjuk och oförmögen man, intagen på sjukanstalten —för de Spetälska."

Denne Broder erhåller *Evangeli Basun* genom Fri-Litteratur-Fonden. —Red.

* * *

"Tack för Tidningen; den är mig till mycken hjälp och välsignelse; jag vill ej vara den förutan. Den är den bästa tidning jag någonsin erhållit."

* * *

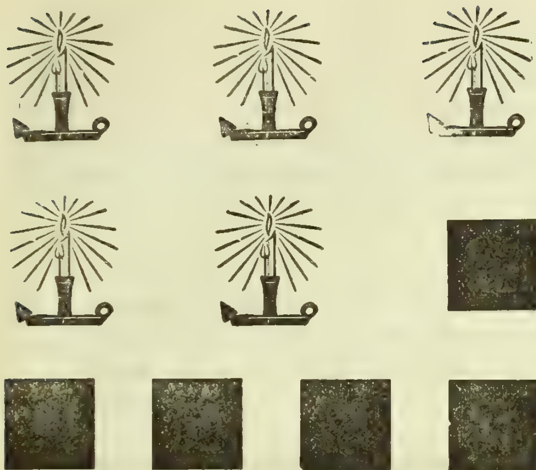
En Syster skriver: "Jag är så glad över Trumpeten. Den kommer som en kär vän; som en hälsning från kära syskon."

HÄLSNING TILL VÅRA LÄSARE.

Alldenstund vi ej skrivit under en längre tid, tro vi att det är till Guds ära att skriva något om de lovande utsikterna för verksamheten här och emedan vi också önska komma i närmare gemenskap med våra Läsare, skulle det även glädja oss att höra om eder framgång på den kristna vädjobanan. Vägen bliver ljusare och bättre och i det vi dagligen sträva för dyrbara själars välfärd, kunna vi säga att vi känna oss mycket uppmuntrade.

Verksamheten går stadigt framåt och Herren välsignar våra bemödanden. En engelsk broder, som är mycket intresserad uti spridandet av den dyrbara sanningen bland alla folk, sände efter några små böcker för fri utdelning och han skriver att en person lärde känna den sanna vägen genom läsandet av dessa och är nu en nitisk Herrens tjänare och har beslutat sig för att stå fast på sanningens grund. Prisad ske Gud. Detta är mycket uppmuntrande för oss emedan vi veta att en själ är outsägligt dyrbar: och det var blott genom dessa små böcker som denne broder fann vägen hem till Sion. Och I läsare, som hava med edra medel så frikostigt försett Fri-Litteratur-Fonden skola dela belöningen med oss därovan.

Varen frimodiga, tänken ej att edra ansträngningar äro förgäves. Blott evighe-

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

ten skall uppenbara allt det goda som uträttas på detta sätt. Vi kunde berätta om många flera som hava erhållit upplysning genom litteratur vilken blivit fritt utdelad. Men tid och utrymme tillåter det ej.

Herrens sak ligger tungt på våra hjärtan, och vi önska se de förlorade frälsta. Vi göra vad vi kunna att utsända litteraturen, och hava en innerlig åstundan att nå dem som äro stadda på den väg som leder till en säker undergång. Måtte Herren hjälpa oss att hava denna börda för de förlorade, vilande så tungt på oss som den borde. Månne vi ej alla kunna ivrigare taga fatt i denna börda? Genom uthållig bön gives seger, och något måste ske då Gud verkar. Söken Herren ofta och varen stilla inför honom, så skall han, som gör under, skänka oss den hjälp vi behöva att bliva segrande stridsmän.

En utmärkt verksamhet bedrives även genom försäljandet av böcker och småskrifter. Dem som äro sysselsatta med detta arbete hava utmärkt framgång och detta är en mäktig inspiration för oss som arbeta med tryckningen. Hur uppmuntrande det är att veta att vi alla kunna deltaga uti att hjälpa ett fallet människosläkte. Måtte Herren hjälpa var och en av sina kära barn att fatta nytt mod och tåligt fortsättta att sträva med outtröttligt nit. Det bliver ej länge förr än vi skola erhålla vårt arv i det himmelska landet. Måtte vi därför vara flitiga och trogna.

Vi förvänta ännu större ting i framtiden under det vi bedja och verka Vi önska att fortfarande bliva ihågkomna i edra böner att denna goda verksamhet måtte gå framåt. Måtte Gud välsigna våra kära läsare och giva dem seger i varje strid, är den bön vilken uppsändes till nådens tron av dem som äro djupt intresserade i eder andliga välfärd. —Laura C. Lindell.

SJÄLVRANSAKNING.

Av Jas. K. Walton.

Huru nödvändigt det är, att vi taga del av varningen, som gives i följande text: "Ransaken eder själva, om I ären i tron, pröven eder själva. Eller kännen I icke eder själva, att Jesus Kristus är i eder, så framt det ej så är, att I icke hållen provet?" 2 Kor. 13: 5.

När vi se oss omkring och därvid iakttaga människornas tillstånd, huru djävulen bedrager själar, och huru många av kristendomens bekännare leva sorglösa liv, kunna vi se nödvändigheten av att uppväcka människorna, till att se och förstå verkligheten, av deras fallna tillstånd. Det är en allmän böjelse hos folk, t. o. m. hos religionsbekännare, att pröva andras liv, istället för att pröva dem själva. Det synes så mycket lättare att pröva sin nästa, än att pröva sig själv. Men vi hava en bestämd befallning att noggrannt undersöka vårt eget tillstånd, och finna ut vår verkliga ställning inför Herren. Först önskar jag att draga Eder uppmärksamhet till tiden av Eder omvändelse. Det var några saker Ni hade att övergiva, när Ni blev frälst. Några av dessa äro nämnda av aposteln Petrus: "Så läggen nu bort all ondska och allt svek och skrymteri och avund och allt förtal." 1 Pet. 2:1. Var där någon ondska, var där något svek, var där något skymteri, och var där något förtal kvar i Edert hjärta, när Gud hade frälst Eder? Nej, Ni övergav dem alla när Gud frälste Eder från dem. Ni gjorde en rensopande bekännelse av alla Edra synder, och försakade dem alla, och Gud gav Eder ett fläckfritt record. Och vid den tiden var Ni likt ett litet barn—just så oskuldsfull som om Ni aldrig hade gjort en enda synd, i Edert liv. Men huru är det med Eder nu? Är Ni lika ren i dessa stycken som Ni var, när Ni först blev frälst? Om icke så är tillfället, så är en rensning åter nödvändig i Edert hjärta; hur är det nu? Känner Ni litet bitterhet mot någon? Vilken nit för Guds sak Ni hade då! O, huru sött var hans Ord och huru älskat och dyrbart Guds folk! Tvivelsutan väntade Ni ofta med stor spänning på den utsatta tiden för nästa allmänna bönemöte, och hur glad Ni var att få möta Guds barn! Då älskade Ni alla människor, ja även Edra fiender; huru är det nu? Har Eder kärlek förökats eller förminskats? Då var Ni villig att uppoffra Eder tid och penningar, för att få de förlorade frälsta. Är samma villighet ännu kvar i Edert hjärta? Har evangeliets ljus förlorat sin tilldragande kraft hos Eder?

Dessa äro mycket viktiga frågor, och Ni borde tänka över dem tidt och ofta i Eder självransakning, icke aktgivande på anklagelser från själafienden, utan svara honom med sanningens svärd. —*Utv.*

FÖRSAMLINGSMÖTEN.

Grand Forks, N.Dak. Församlingsmöte 28:e Nov. till den 6:e Dec. C. H. Tubbs, 1020 Cottonwood St. Grand Forks, N. Dak.

New York, N. Y. Församlingsmöte från den 24:e Dec. till den 3:e Jan. Church of God Missionary Home 2132 Grand Ave. C. J. Blewitt.

Guds Församlings årliga Jul möte för Danmark kommer att hållas på följande platser: Pandrup 25—28 Dec.; Lökken 29:e till den 1:a Jan.; Hjörring 2—5 Jan.
N. Renbeck, Pandrup, Danmark.

ST. PAUL PARK, MINN.
November 21—29.

Detta möte kommer att bliva till välsignelse för alla sanningssökande själar; ty evangeliet predikas där i apostolisk kraft till de troendes uppbyggelse och syndares frälsning. Börja nu att göra förberedelser att komma. Vi inbjuda särskilt dem, som söka frälsning och en bättre kännedom om Guds vilja. Predikanter och arbetare komma att närvara, som kunna bedja med och för dig, att du må få tillfredsställelse till din själ.

Om Herren skulle påminna någon om att medtaga matvaror till mötet, såsom smör, kött, o. s. v. kommer det att mottagas med tacksamhet.

Mat serveras i kapellets källarvåning. Logi kan också erhållas där, men vi uppmana alla att taga med sig sängkläder. Vi skola göra allt vi kunna för var och ens bekvämlighet, men förutan tillräckligt med sängkläder kunna vi icke göra det.

Det bliver predikan flera gånger om dagen, både i det Engelska och de Skandinaviska språken. Kom om möjligt!

För närmare underrättelse tillskriv:
Evangeli Basun Pub. Co.
St. Paul Park, Minn.

"Jag önskar jag kunde göra något för Herren."

Hur ofta höra vi ej kristna uttrycka sig på ovannämnda sätt såsom att det ej vore något de kunde göra. Men är det ej något de kunna göra? Vi svara ja. Bland många andra tillfällen att uträtta något för Herren, är denna, att göra andra bekanta med Evangeli Trumpet och de sanningar den lär. Uppsattserna som skrivas för denna tidning äro skrivna av gudeliga män och kvinnor och följaktligen borde läsas av många flera än vilka nu läsa den. Det är Eder förmån och plikt att göra andra bekanta med den.

Från nu och till den 1:e Jan. kunna nya prenumeranter erhålla Evangelii Trumpet 3 månader för 10 cts. (till Sverige för 25 öre; till Ryssland och Finland 10 kopek). Detta anbud gör det lätt att erhålla prenumerationer.

Den som insänder för tio prenumeranter erhåller sex vackra väggtavlor 12 x 16 tum. Dessa väggtavlor sändas dock ej utan att man nämner att de önskas

Detta anbud gäller även Evangeli Basun (Dansk Norsk).

EVANGELI BASUN PUB. CO.
ST. PAUL PARK, MINN.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

SANN GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE

De många bedrägliga lärorna om helbrägdagörelse som äro i omlopp i landet i denna tid, många av vilka använda övernaturliga medel, kunde leda till det spörjsmålet: Vad är naturen av sann gudomlig helbrägdagörelse? För att på ett vederbörligt sätt besvara denna fråga måste vi naturligtvis gå till den gudomliga boken—Bibeln. Det kan ej vara andra metoder av gudomlig helbrägdagörelse än de vilka äro förordnade och gillade av gudomlig auktoritet.

Genom att hänvända sig till Skrifterna finna vi att den mäktiga kraft medelst vilken Jesus gjorde alla sina gärningar i sitt jordiska liv och predikoembete: såsom att hela de sjuka och utdriva djävlar, var igenom den Helige Andes inneboende kraft. Utan denna kraft kunde Han ej gjort något i sitt stora återlösningsverk. Guds ord giver oss tillräckligt ljus angående detta ämne. Det lärer oss vårt fullkomliga beroende av Gud för all kraft att fullborda hans heliga verk och vilja. "I kännen det ordet, som han har sänt till Israels barn, bebådande frid genom Jesus Kristus, som är allas Herre, det tal, som har utgått över hela Judéen begynnande från Galiléen, efter den döpelse, som Johannes predikade, om Jesus från Nasaret, huru Gud har smort honom med den Helige Ande och kraft, han som vandrade omkring och gjorde väl och botade alla, som voro överväldigade av djävulen, ty Gud var med honom." Apg. 10: 36—38. Således läres det tydligt att det var den Helige Ande, det gudomliga livet som var i Jesus, som gav honom hans kraft. Detta är orsaken varför hans verk att hela, kallas gudomlig helbrägdagörelse.

Det är ett särskilt andligt verk och är lika avskilt från några kurer, frambringade genom materiella medel, som dag är från natt eller som himmeln är högre än jorden. Att sätta den på en matetriell och lekamlig plan med dessa uppenbarelser, som härflyta från materiella kafter och botemedel, är en stor villfarelse.

Men fastän gudomlig helbrägdagörelse är ett övernaturligt verk, är ej all övernaturlig helbrägdagörelse gudomlig. Satan har makt till att plåga; är det ej då antagligt att han kan borttaga dessa plågor? Han kan förskapa sig till en ljusets ängel (2 Kor. 11: 14), och på detta sätt göra underbara, bedrägliga förfalskningar. Denna fakta är ej utan bekräftelse.

Det är ej något ovanligt att läsa om underbara kurer åstadkomna vid de Romersk Katolska Helgonens relikskrin eller i kraft av deras ben och reliker. *Christian Science*, med alla dess besläktade läror, är ett annat exempel. Denna lära är stridande emot Kristus, och kan ej omfattas utan att hava en skadlig inverkan på individen, en inverkan som leder själen bort ifrån Kristus och från de ytterst viktiga sanningarna angående frälsning medelst tro på Hans namn. Som bevis citera vi från *Science and Health*, den bemyndigade auktoriteten för denna vilseledande lära: "Tiden är ej långt fjärran då de vanliga teologiska åskådningarna angående försoningen komma att undergå en stor förändring. Jesu materiella blod hade ej mer kraft att ränsa ifrån synd då det utgöts på förbannelsens träd än då det flöt i hans ådror." Sidorna 508, 509.

Detta ligger vid grundvalen av *Christian Science* helbrägdagörelse. Sannerligen, det är en satanisk förfalskning av den gudomliga, och kommer, om antagen och trodd, att störta själen uti evigt mörker, om hon än tror att det är gudomligt ljus.

Gudomlig helbrägdagörelse är den Helige Andes verk; följaktligen måste villkoren, som fordras för dess erhållande, vara i överensstämmelse med den gudomliga viljan. Individer som ej äro som de böra vara inför Guds åsyn kunna ofta bliva vidrörda av Guds helande kraft, såsom en uppenbarelse av Guds barmhärtighet och kärlek, men uppenbarelsen av sann gudomlig helbrägdagörelse finnes endast bland det samfund av människor som leva rena, gudliga liv, som tillbedja Gud i anda och sanning och hava tro för den, på grund av Jesu Kristi försoningsblod. "Genom hans sår bliva vi helade." Måtte vi sålunda urskilja mellan den sanna och den falska, den förfalskade och den äkta helbrägdagörelsemetod.

Från *Gospel Trumpet.*

Herren en medlidsam läkare.

Det är för Guds ära som jag önskar omtala några tillfällen då Herren visade sin förmåga och villighet att hela.

Mina ögon hade varit dåliga allt sedan jag var unjefär tolv år gammal, och vissa tider plågade de mig ganska mycket. De blevo värre tills för ett år sedan då jag kom till det beslutet att jag måste antingen förtrösta på Herren att hela mig eller måste jag förskaffa mig glasögon. Varande övertygad om Guds förmåga och villighet att hela, beslöt jag att antaga det förra tillvägagåendet och om en kort tid fick jag förnimma att Herren hade helat mig. På en viss plats där jag brukade bevista möten hade ljuset alltid förorsakat mina ögon plågor, men efter jag anlitat Herren som min läkare, förorsakade det mig ej något mer lidande. Jag lider ej mer från mina ögon utom vid vissa tillfällen då jag överansträngt dem.

Förliden sommar blev min Fader mycket sjuk av *ptomains* förgiftning. Hans hals svällde upp så att han ej kunde svälja och han hade svåra krampanfall i sina lemmar. Det såg ut som att han skulle dö om han ej snart fick lindring. Hela familjen förenade sig då i bön till Gud för hans återställelse och innom två dagar kunde han åter arbeta på skördefältet. Grannarna förundrade sig över hans hastiga tillfrisknande; men vi visste på vem vi hade förtröstat. Herren är ännu lika medlidsam som han var fordomdags, och han gör lika mycket för dem som sätta sin förtröstan till honom, som han gjorde då. Eders, helt för Jesus

Anna Koglin.

BIBELN, EN LEVANDE BOK.

Av C. W. Naylor.

Bibeln är en levande bok. Vad den är för oss, beror uppå i vilket förhållande vi stå till den. Om vi nalkas den i otro och hån, skälver den lik en sårad varelse och döljer sitt innehåll, och vi skåda endast en kall och simpel bok. Vi betrakta formen av dess ord, men känna ej skatten gömd i dem. Den synes kall, livlös och frånstötande, och vi gå bort nedtrykta och icke troende.

Om vi nalkas den värdnadsfullt, och med tillförsikt, öppnar den för oss sina dolda skatter. Vi kunna se i den oöverträffad skönhet, oförvissnelig härlighet, härliga tankeutsikter; vi kunna höra dess kärleksfulla röst; vi kunna förnimma dess varma tillgivenhet, bliva upplyftade genom dess hoppfullhet, och förtjusta i dess fröjdefullt klingande tonar.

Om vi öppna vårt hjärtas dörr och skänker den vår tillgivenhet, tillbaka öppnar den för oss ett stort förrådshus, att vi må äta och vara tillfredsställda, och dricka och aldrig törsta mer. Vi få njuta av dess välluktande doft, dess klingande musik, glansen av dess himmelska ljus, och för oss är intet tvivel utan att dess innehåll är en levande sanning.

Den, som vandrar genom skogen skrattande, talande och sjungande, hör icke de ljuva sångfåglarnas toner, ej heller ser han de vilda djuren. Men den som skall se och höra ting som förtjusa naturälskaren, måste smyga sig tyst och stilla emellan träden, aktande sina steg, gömma sig i skuggan, och sålunda kan han se naturen sådan som den är. Den som kommer till Bibeln full av egenkärlek ser icke den naturliga skönheten däruti. Vi måste komma till den, uteslutande all egenvilja och med en ärlig föresatts att vandra i ljuset. Den som kommer till Bibeln på detta sätt skall finna den sådan den är.

"Lova Herren, min själ, och allt det i mig är lova hans heliga namn. Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort, han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister, han som förlossar ditt liv från graven och kröner dig med nåd och barmhärtighet; han som mättar ditt begär med sitt goda, så att du bliver ung på nytt såsom en örn. Psa. 103: 1—5.

BEKYMRA DIG ICKE!

Av O. Stockmayer.

Du behöver icke bekymra dig. Överlämna framtiden åt Gud. Har du lämnat din själs frälsning i hans hand, så har du i honom funnit icke allenast en herde, som leder dig, utan en herre, som håller ditt liv med stark, konungslig hand. Huru det skall gå, om du tror och bekänner dig till din Herre, det vet jag lika litet som du. Men ett vet jag: Lika visst som du i all stillhet och enfald har överlämnat dig åt din Frälsare, lika visst vill han föra dig en väg, som du nu vissseligen icke ser, men där allting dock slutar till din Guds förhärligande. Vi bliva rättfärdiggjorda genom tron, och vi må i tron anförtro oss åt vår Frälsare, d. v. s. utan att veta något, utan att kunna se framför oss, huru Herren skall föra allt igenom, endast förlitande oss på honom, som sagt: "Jag är vägen, sanningen och livet." Han har öppnat väg Och vilken din särskilda väg än må vara, i vilka förhållanden du än månde leva, så har han makt över dem och väntar blott på, att du skall lämna alla trådarna till ditt inre och yttre liv i hans hand, att han må få bringa ordning i din oordning, sprida ljus i ditt mörker och för dig öppna en dörr, en väg där, varest det ser ut, som skulle all väg upphöra.

"Nådegåvor förkovras, då de övas, men avtaga, då de försummas. Den arm, en människa mest brukar, blir starkare; så förhåller det sig även med andliga gåvor."

Många glömma, att man först måste tro, innan man kan få göra trons erfarenheter.

De Ungas Avdelning.

NÅGON GÅNG—MEN NÄR?

Av Vivian Harvey.

"O, ja, någon gång ämnar jag övergiva dessa syndiga nöjen och tjäna Herren."

Vilken förfärlig risk! Jag var en gång bekant med en ung man, som alltid "skulle bliva en kristen någon gång." Men ack, den dagen kom aldrig—han uppsköt det för länge. Han arbetade i en mycket djup guldgruva. Han satte in fem skott, ringde sedan klokkan och steg uti ett stort metallämbar vilket höjde honom till ett schakt varest han var på vederbörligt avstånd. Endast fyra av skotten brunno av, men han var oförsiktig att räkna och trodde att de alla exploderat.

Omigen ringde han klokkan, steg uti det stora ämbaret med sin kamrat och nedsänktes. Han tog upp sin spetshacka och begynte hacka i stenarna, då tyvärr! han träffade knallhatten och krutet exploderade slungande honom in uti evigheten.

Käre läsare, om du uppskjuter din frälsning, låt mig varna dig att vända dig ifrån din syndiga väg, innan det bliver föralltid försent. "Se, nu är en välbehaglig tid, se, nu är frälsningens tid."

TVÅ FAMILJER.

Av Mable Hale.

Hr. och Fru Mulen och familj bodde i en viss stad, och allting i deras hem tycktes gå galet. Det fanns blott litet av oljan som kallas kärlek i deras hjärtan att göra vägen lätt. Om du lyssnade fick du höra sådana uttryck som dessa—"Jag vill ej göra det!" "Du måste göra det!" "Nej, inte heller!" "Tig still!" "Säg till Johan att göra det!" "Jag är alltid tvungen att arbeta," e.t.c. Dessa uttryck kommo från gossarna och lämnade nästan alltid arbetet åt Jakob och Jakob trodde att Johan skulle göra det. Maria ville ej tvätta diskarna emedan det var Kajsa's tur, och Kajsa ville ej göra det emedan Maria ej gjorde sin andel dagen förut. Alltså grälade de dagen lång. Modern gjorde största delen av arbetet.

I samma stad bodde Solsken's familjen. Om man lyssnade hörde man sådana uttryck som dessa: "Tack skall du ha!" "Jag är redo nu." "Är det något som jag kan hjälpa till med?" "Låt mig hjälpa till." "Jag skall göra det denna gång." "Kära Mamma, jag skall tvätta dessa diskar." "Gott och väl Pappa," etc. Det var barnen som talade även denna gång. I vilken familjer bor Ni?

EN LITEN MARTYR.

Av Frank E. Wallace.

En viss liten gosse hade blivit tillsagd av sin moder att aldrig stjäla någonting. Han älskade sin moder så mycket och beslutade att aldrig vara olydig emot henne. Det var detta beslut som kostade gossen hans liv. Några av hans grannars gossar som lagt märke till hans rättskaffenhet försökte ivrigt att få honom att göra orätt. En sommardag, i det han gick förbi en trädgård, kommo dessa elaka gossar till honom och bådo honom klättra över gärdesgården och stjäla äpplen, han visste att det var orätt alltså sade han gossarna att han ej ville göra något emot sin moder. Då tänkte dessa elaka gossar att de kunde skrämma honom till att göra det, och så förde de honom till en bäck i närheten. De höllo hans huvud under vattnet en liten stund, och frågade honom sedan om han ville stjäla äpplena. Han svarade modigt att han ej ville vara olydig emot sin moder. De höllo återigen hans huvud under vattnet, längre än förut. Men likväl gav han ej vika. Dessa elaka gossar ämnade ej dränka honom, men endast att skrämma honom till att göra orätt. Men de höllo hans huvud under för länge, så att den stackars lille gossen drunknade. På detta sätt dog han en sann martyr.

"VÄLJEN VEM I VILJEN TJÄNA."

En sommarafton satt en ung man, under furoträden på en backsluttning, i djup begrundan. Tvänne timmar förflöto; och plöttsligt höjde han sina ögon och såg bort emot de avlägsna bärgen och sade: "Jag skall." Detta "jag skall" sände honom till en ö i Söderhavet för att uppoffra sitt liv hos en urartad och barbarisk folkstam, vars ögon han så småningom öppnade tills de sågo deras Skapare och tillbådo honom.

Tvärs över älven satt en annan ung man på en bänk i en grön och vacker park. Han tycktes vara fördjupad i allvarliga tankar. Rätt som det var sade han högt. "Jag skall i alla fall." och gick bort att träffa några kamrater som hade inbjudit honom att deltaga i ett spelparti i klubbrummet på hörnet. Detta "Jag skall" kostade honom till sist hans hem och vänner och sände honom till en fängelsecell—en tjuv.

LÄGG EN SÄKER GRUNDVAL.

Det säges att de ett hundra sjuttio högre tjänstemännen anställda i Pennsylvania järnvägssystem, ett-hundra-sextiotre, presidenten inberäknad, begynte med de lägsta syslorna, sopande järnvägsvagnarna, bärande vatten för arbetarna och andra liknande sysslor av det allra vanligaste slag. Av dessa ett hundra sjuttio, har ett hundra fyrtio-två varit i tjänsten i över tjugo år. Vi borde hava en känsla av medömkan för den unge mannen eller den unga kvinnan som önskar att begynna högst upp, ty nittio-nio fall utav ett hundra falla de till mitten, eller kanske till botten inom några år. Det är bäst att först lägga en säker grundval att stå på, och sedan klättra uppåt.

Från *The Shining Light*.

TACKEN HERREN!

Psa. 145: 15—17.

"David har genom sina rika livserfarenheter med sin Gud givit oss många lärdomar Därför utgöra hans oförgätliga sånger en av Guds folks käraste skatter. Huru mäktigt gripa oss icke tonerna från den kunglige sångarens harpa, vare sig de nå oss från de mörka djupen eller från de ljusa höjderna. Mest högstämda torde Davids sånger vara, när de mera direkt avse att hembära Herren lov och tacksägelse. Den psalm, ur vilken ovan anförda verser äro hämtade, är en av Davids skönaste lovsånger. Här lovar David Herren för hans namn och storhet, hans godhet, hans rike, hans försyn och hans frälsande nåd och hjälp.

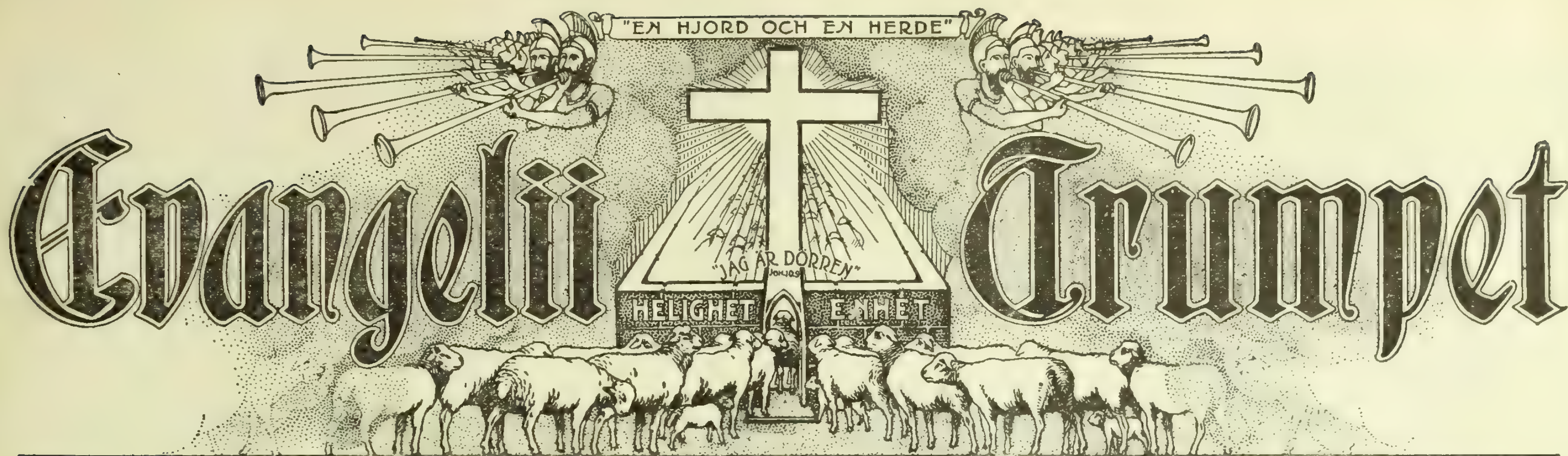
"Allas ögon vänta efter dig," säger Psalmisten och vill därmed angiva, hurusom alla levande varelser äro beroende av Gud och vänta sitt uppehälle från honom. Huru borde icke ett sådant beroende av honom alstra djup ödmjukhet. Visserligen vilja en hel del människor icke erkänna sitt beroende av Gud, men det är i alla fall från honom de mottaga så många goda gåvor. Väl vore. om våra ögon mera tillitsfullt bidade efter Herren. Vi skulle då få erfara, att han kan upplåta sin milda hand och på ett härligt sätt mätta oss med sin nåd i rätt tid.

Vilken rik Fader ha vi icke! Han upplåter sin hand, och miljoner varelser av människor och djur med sina mångskiftande behov tillfredsställas. Vilka ofantliga förråd förfogar icke Herren över! Borde det icke skänka oss tillit och barnaförtröstan? Jo, visserligen. Akta vi på våra egna erfarenheter: huru många hava icke våra behov varit? Men Herren har upplåtit sin hand och fyllt dem härligt. Borde det icke framkalla hjärtats djupa tack och lov?

Han upplåter sin hand. Huru olika ter han sig icke i jämförelse med många av sina skapade människobarn i deras inbördes förhållande, i det att dessas hand och hjärta ofta äro slutna. Må vi icke sluta vår hand för våra behövande medmänniskor, då Gud så rikligt upplåter sin hand för oss!

Men det är icke företrädesvis på det lekamliga området, som Gud upplåter sin hand för oss, utan genom Jesu utgivande i döden har han på ett särskilt sätt upplåtit sin hand och sitt hjärta för våra andliga behov och låtit strömmar av välsignelse flöda till oss.

Känner du dig därför fattig och behövande, lyft i tron dina ögon upp till Honom från vilken hjälpen kommer, han skall försе alla dina behov vare sig timliga eller andliga om du fullt förtröstar på honom."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XII. **St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e December, 1914.** **Nummer 23.**

NÄR HÄLST DU VILL.

När hälst du vill, o Herre kär,
I morgon- eller i aftonväkten.
Din tid är rätt, och glad jag är
Att lägga av mig pilgrimsdräkten.

Om vinterstormar plöjt min kind,
Om våren knoppas mot min tinning,
Om blomman bryts av höstens vind,
När hälst du vill—det är min vinning.

När hälst du vill—jag vet att du,
O Herre, väljer bästa tiden
Och ser i nåd till mig ännu
När levnadsdagen är förliden.

När hälst du vill—jag lyfter glad
Till flykt de nya, fria vingar
Och ilar till den gyllne stad,
Där högt ditt lov för evigt klingar.

ANVÄND DET LILLA DU HAR!

Av E. Kreutz.

Herren har försett tillräckligt för alla människans behov och det är icke hans vilja att någon av hans skapade varelser skola lida brist på något. Psalmisten säger: "Du upplåter din hand och mättar allt levande med nåd." Det är Gud som giver oss regn och solsken från himmeln och fruktbara tider samt mättar våra hjärtan med mat och glädje." Apg. 14: 17, och vi borde tacka honom för detsamma.

Men då Herren har försett tillräckligt av allt, finnes det likväl de som lida brist och nöd. Varför lida de brist? Det finnes åtskilliga orsaker. Det är i vissa ting som människan måste göra sina plikter. "Den, som vårdar sitt fikonträd får äta dess frukt." Ords. 27: 18. Se Titus 3: 14 Själviskhet är en orsak. Det händer att dem som Gud har satt till förvaltare äro själviska och behålla för sig själva vad de hava, då de borde utdela det till de nödlidande, såsom vi läsa i Ords. 11: 24—26. "Den ene utströr och får ock mer, den andre spar över hövan, men bliver allenast fattigare. Den frikostige varder rikligen mättad, och den som vederkvicker andra han blir själv vederkvickt." "Bjud dem som äro rika i denna världen, att de icke högmodas eller sätta sitt hopp på oviss rikedom, utan på den levande Guden, som giver oss allt rikligen till åtnjutande, att de göra gott, varda rika på goda gärningar, äro givmilda och dela med sig." 1 Tim. 6: 17, 18.

En annan orsak varför några lida brist är att de äro slarviga med vad de hava; de behöva lära sparsamhet och noggrannhet Jesus befallde sina lärjungar, även på en tid då det var överflöd att samla tillhopa de överblivna styckena, att icke något må förfaras. Lättja leder också till fattigdom. Ords. 24: 30—34. Sådana böra lära en läxa av myran. Ords. 6: 6—11. Hon är flitig med sitt arbete under sommaren och insamlar under skördetiden sin mat.

Det finnes också sådana som äro svaga och sjuka och icke äro istånd till att försörja sig själva. De som äro starka äro befallda i Herrens ord att arbeta, görande med sina händer det som är gott att han må hava att dela med sig åt de värdiga behövande. Det finnes ock de som Herren har kallat att arbeta i det andliga till evangeliums förkunnande, och det är deras plikt som undervisas i ordet att dela allt gott med den som undervisar honom;" ty så har Herren befallt och förordnat att de som förkunna evangelium skola leva av evangelium," säger Paulus; "Om vi hava sått åt eder det andliga, är det för mycket, om vi skulle skörda av edert lekamliga." 1 Kor 9: 7—14. Var och en måste tjäna kroppen som är församlingen, i de ting och gåvor som Herren förlänat. Såsom Petrus säger: "Varen gästfria mot varandra utan knot och tjänen varandra såsom goda förvaltare av Guds nåd, var och en efter den gåva han har fått. Om någon talar, tale han såsom Guds ord, om någon tjänar i församlingen, tjäne han såsom av den förmåga Gud giver, på det att Gud må bliva ärad i allt genom Jesus Kristus, vilken äran och makten till kommer i evigheters evighet." 1 Pet. 4: 9—11. "Ty såsom vi i en enda kropp hava många lemmar, men alla lemmarna icke hava samma förrättning, så äro vi, de många, en enda kropp i Kristus, men var för sig äro vi varandras lemmar och hava olika gåvor efter den nåd, som blivit oss given. Har någon en profetia, så vare hon i överensstämelse med tron; har någon en tjänst, akte han på tjänsten; är någon en lärare, akte han på lärandet; förmanar någon, akte han på förmanandet; giver någon, give han i enfald; styr någon, göre han det med nit; övar någon barmhärtighet, göre han det med glädje." Rom. 12: 4—8. Troligtvis finnes det många som tänka och säga för sig själva: Jag skulle gärna vilja göra något för Herrens sak, och vara till hjälp för mina medmänniskor, men de tro att vad de hava är för litet och det duger ingenting till. Till dessa vilja vi säga vad som står skrivet hos profeten, "Ty vem är den som vill förakta den ringa begynnelsens dag." Förakta icke det lilla. Använd det för Herren, han skall välsigna och förkovra det. Har du icke läst berättelsen om hur en liten pilt med fem kornbröd och två fiskar, då det överlämnades till Herren välsignade han det så att det mättade fullkomligt ett antal av fem tusen män. Sedan samlade de tillhopa tolv korgar med stycken som hade blivit över efter det alla hade ätit sig mätta. Dock fick det gå igenom flera händer först, och Herren måste välsigna det. Andreas tänkte som många ännu i dag, "men vad förslår detta för så många?" Läs berättelsen själv. Joh. 6: 5—13. Eller har du icke läst om kvinnan som var i stor nöd och ropade till profeten om hjälp och han gav henne råd huru hon kunde betala sin skuld och även få till livets uppehälle för sig själv och för sina söner. 2 Kon. 4: 1—7. En underbar berättelse är detta men den bevisar hur även det lilla man har kan förkovras och förökas och bliva till stor välsignelse då man använder det såsom Herren befaller. Jag vill anföra ännu en hänvisning till en händelse som är uppmuntrande för oss till att använda det lilla vi hava till Herrens tjänst, enligt hans befallning. Troligtvis äro alla våra läsare väl bekanta med berättelsen om änkan och den "handfull av mjöl i krukan och litet olja i kruset" som icke tog slut i enlighet med det ord, som Herren hade talat genom Elias. 1 Kon. 17. 7—16. Det lönar sig att lyda Herren i det lilla. I det hon använde och gav av det lilla hon hade blev det liv både för henne själv, och hennes son och profeten, till dess hungersnöden var förbi. Så förakta icke det lilla du har, offra det till Herren, bed honom att visa dig huru du skall använda det och var honom lydig även om det skulle synas för dig vara till förlust, eller hård

prövning. Troligtvis var det en trons prövning för änkan att först baka en kaka för Elias, men hon lydde och kom icke på skam. Ursäkta dig icke emedan du har så litet: "Ty om hågen är för handen, så är han välbehaglig i mån av vad han äger, icke i mån av vad han icke äger." Det är icke nog med att vilja, det måste också bliva ett verkställande för att erhålla välsignelse. Jak. 1: 25. Ett gammalt ordspråk säger att "lova är gott, men hålla är bättre." Vi måste hålla våra löften. 2 Kor. 8: 10, 11; Ps. 50: 14, 15.

Läs huru det gick med den man som hade fått det ena pundet och icke använde det som han borde ha gjort utan av fruktan för Herrens stränghet gick och gömde sitt pund i jorden. Matt. 25: 24—30. Är icke detta en varning för oss att vi icke skola följa hans exempel. Jo, visserligen, det skall gå likaledes med oss om vi icke använda, en ligt Herrens befallning, vad han har givit oss. Så använd det lilla du har och det skall förkovras och bliva till välsignelse för dina medmänniskor.

KALLET TILL TJÄNST.

Hela världen pressar oss med sina behov och sina tillfällen och vidhållande fordran till oss, att göra något för mänskligheten, för Kristus. Det betydligsta kall vi höra i tid är kallet till tjänst. Ett rent hjärta och ett liv fyllt med hjälpsamma handlingar äro de fullkomligaste uttryck av gudstjänst. Kallet till tjänst kommer till oss genom Guds Ord och historien om hans handlingssätt med sina tjänare igenom alla tidsåldrar. Hela Jesu lära påpekar tjänsten såsom det fullaste förverkligandet av Kristus i oss. Han framhåller att ett liv av tjänst, är det ideala livet; ty han betonar det mänskliga livets värde och vår skyldighet att älska vår nästa såsom oss själva; och genom hans uttydning av detta ord "nästa" ålägger han oss älskande tjänst, även till dem som vi anse vara våra fiender....Men Kristi kraftigaste lärdom med hänsyn till tjänst är föredömet av hans eget liv. Detta liv, som vi veta, var ett liv fullkomligt överlämnat åt mänsklighetens tjänst. Den stora drivkraften av hans liv, fann uttryck uti att göra för andra. Och det har varit denna samma påverkande makt i andras liv som spritt den kristna religionen över världen. Varje ädelt liv vars rekord har kommit ned till oss, genom församlingens historia, har behärskats av denna sanna önskan att tjäna. Paulii liv var ett av oavbruten tjänst. De fordna kristna uppoffrade sina liv, att de måtte göra något för Kristus; och evangeliet spreds i många länder genom den outtröttliga tjänsten av Guds barn, många av vilkas namn allaredan äro förglömda. Det exempellösa uppvaknandet för samhällsbehoven, under det flydda århundradet, vilket hade till följd de mäktiga filantropiska rörelserna, isynnerhet i den stora missionsverksamheten, har funnit sitt tillfredsställande uttryck endast i de liv som varit hängivna åt kristlig tjänst. Gud kallar oss till tjänst genom våra medmänniskors behov. Det finnes intet område så inskränkt, intet liv så hindrat, att intet tillfälle gives att göra något. Det gör detsamma vad vi äro, var vi äro eller i vilken omgivning vi kommit det gives oss ändock tillfälle att tjäna, någonstädes, på något sätt. Vi fråga ofta oss själva, "vad kan jag göra?" ofta ytligt, är jag rädd, utan någon önskan att finna svaret.

Gud har en vis och skön avsikt med varje liv som han förer in i denna världen; och om den avsikten uppfylles bliver världen bättre för varje människa som gives den. Ty varje människa har en särskild del i den gudomliga planen och misslyckandet av någon del, skadar det hela. Om du uraktlåter att göra din del, om jag uraktlåter att göra min del, skada vi Guds plan för hans verk. Om vi avsiktligt igensluta våra ögon för ting omkring oss som borde göras, ställa vi oss som stötestenar i Guds väg....Vi måste ihågkomma att varje barn varje yngling eller jungfru håller på att beredas eller förhindras i uppfyllandet av Guds vilja, efter som vi uppfylla våra plikter emot dem. Gud har ställt var och en av oss uti något hem——Och om där är "ett litet grand av Guds egna solsken, oss anförtrott för att väva in uti en mänsklig själ, finnes intet kall, som kunde givas oss, som skulle förosaka oss att försumma barnen i hemmet.

Kallet kommer till oss ifrån det samhälle i vilket vi leva. Där finnes sjuka och främlingar, det finnes dem som äro i behov av andlig och timlig hjälp, där finnes moraliska tillstånd som vi kunde förbättra om vi vilja. Från alla delar av detta vårt vidlyftiga land, höra vi det gamla, gamla ropet som kommit ned till oss genom tidsåldrarna: "Kom och hjälp oss!" Det kommer till oss från våra städers försummade barn från de okunniga i våra bergstrakter och fabriksstäder, från dem som växa upp i vår mitt i mörker och laster. Och likväl fråga vi: "Vad kan jag göra?

Och ej mindre trängande är det kall som kommer till oss från okristna länder. Det kan möjligtvis vara ditt kall att resa till främmande fält. De kalla på oss medelst deras fattigdom, deras onödvändiga lidande deras förnedrade kvinnor, deras hjälplösa elände, och deras obeskrivliga laster, men utöver allt, medelst deras hjärtehunger efter kännedomen om en Kristus som kan frälsa. Jag undrar ibland huru vi våga åsidosätta dessa kall ty de komma till var och en av oss i vår förnimbara kristna erfarenhet. Och likväl åsidosätta vi dem. Vi göra det av många orsaker. Ibland göra vi det blott och bart av rädsla; ibland av en ovillighet att lösgöra oss själva från det överflödiga i våra liv, ett övergivande av det, som vi skulle önska att göra; ibland av ett själviskt högmod, en ovillighet att vara intet att även vi måtte tjäna. Vi glömma att vi äro ansvariga för, och måste giva räkenskap för varje timma, varje förmåga, varje talang, med vilka vi äro anförtrodda —våra tillfällen; vår sympati; våra sociale undervisnings-och religiösa förmåner; våra förmågor att tala, sjunga, skriva åstadkomma eller utföra. De äro av Gud givna gåvor och måste göras räkenskap för. Men då vi mäta behoven av det som är att gora med våra gärningar, måste vi i Andens ödmjukhet säga: "Herre, du har varit god emot oss men vi hava ej gjort något för dig."

Vi kunna ej alla göra detsamma. Du kanske kan göra ett och jag ett annat. Vi tänka ibland att, emedan vi ej kunna göra ett eller annat så bra som en annan vilja vi ej göra något alls; att den lilla tjänst vi kunna giva ej vore värd mödan. Med att se tillbaka på Gamla Testamentets berättelser, finna vi fyra kall till tjänst som äro framstående på grund av kostligheten av deras andliga lärdom. De äro kallelsen till Mose, Amos, Elias och Jeremia. Mose, som vi veta, var en man som icke var talför; Amos var en vanlig arbetare, utan några särskilda talanger; Elias var en man med orena läppar; och Jeremia var blott en gosse. Likväl kunde Gud bereda och beredde var och en för den tjänst till vilken han var kallad. Och så bliver det även med oss. Det gör detsamma huru ovärdiga, huru oskickliga vi äro, om vi blott låta Gud hava sin egen väg med oss, skall han skickliggöra oss till hans tjänst.

Mrs Wn. A. Knobe i *Missionary Voice.*

HAN LEVDE OCH DOG FÖR OSS.

Av Anna Koglin.

Att Jesus dog för oss är en sanning som är obestridd bland kristna; men hur ofta betänka vi att han även levde för oss? I 1 Pet. 2: 21 läsa vi: "Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår." Han levde för oss, lämnande ett skönt exempel, och hans avsikt var att vi skulle följa i hans fotspår.

Alldenstund Han önskar att vi skola följa i hans fotspår, låtom oss betrakta några av hans fotspår. För det första finna vi att han var sina föräldrar underdånig, var dem undergiven som voro honom långt underlägsna. Han led misshandel från sina landsmän, likväl hämnade han sig aldrig eller vedergällde ont med ont. Han uthärdade det allt med tålamod och i gengäld helade deras sjuka, uppväckte döda och gick omkring och gjorde väl. Det är sant att han allvarligt varnade och tillrättavisade de skenheliga Fariseerna; men det var av kärlek till dem, som han varnade dem för en kommande dom. Allestädes finna vi Jesu ödmjukhet och saktmodighet i kontrast med Fariseernas högmodiga anda. Aldrig visade Jesus förakt för de allra lägsta folkklasserna, utan helade tiggare och var en vän till de värsta syndare. Det sades om Honom att "det myckna (gemena, Eng. Öv.) folket hörde Honom gärna," och

det var emedan han nedlät sig till de ringa. Han bevisade dem vänlighet och uppmärksamhet.

Med vilken ömhet höra vi honom tala till lärjungarna den aftonen då han fängslades! Han älskade dem; till och med efter Petrus hade förnekat honom, visade han att han ännu älskade honom. Då han blivit fastspikad vid det grymma korset, menande dem som voro skyldiga till brottet, bad han: "Fader, förlåt dem; ty de veta icke, vad de göra." Han var alltid redo att förlåta dem som syndat emot honom.

Vilket skönt föredöme Jesus satte oss före! Ödmjuk och vänlig var Han; aldrig sökande sitt eget, utan andras välfärd. O, att flera måtte följa i Mästarens fotspår! Vi skulle då ej höra något knorrande eller någon klagan; ej finna någon klandersjuka eller något baktal. Ingen skulle söka företräde eller se med förakt på en mindre lycklig människa; ej heller skulle någon söka belöna ont med ont; men hellre "övervinna det onda med det goda." Låtom oss söka att pryda Kristi lära med att vandra såsom han vandrade.

DEN FÖRSTA KÄRLEKEN.

"Jag har detta emot dig, att du har övergivit din första kärlek." (Upp. 2: 4.)

Detta ord av Frälsaren till församlingen i Efesus bör i dag utbasuneras till varje Kristi församling. "Dina gärningar, ditt arbete och ditt tålamod" komma till synes nu såsom aldrig förr, så att Frälsaren kan säga som till församlingen i Efesus: "Jag känner allt detta." Aldrig har Kristi församling varit bättre organiserad, men var är den första kärleken? Till belysning av denna fråga må nedanstående lilla berättelse tjäna:

En vän till mig, omtalar pastor C. E. Morgan, hade en dotter, som han älskade mycket högt; hon var vid omkring tio års ålder. De voro goda vänner och syntes alltid i varandras sällskap. Men vid denna tid uppkom en främmande känsla mellan dem, som fadern icke kunde beskriva. Han var ur stånd att erhålla hennes älskliga sällskap som förr. Hon syntes draga sig undan för honom; till och med när han tog sig en promenad, undskylde hon sig med, att hon hade så mycket att göra hemma. Han sörjde däröver och kunde icke förstå orsaken härtill; likväl ville han icke omtala, vad som rörde sig i hans inre.

Så inträffade hans födelsedag; samma dags morgon kom hon in i hans rum med ansiktet strålande av glädje:

"Far, jag har en present åt dig."

Hon gav honom ett paket, och då han öppnade detta, fann han ett par vackert broderade tofflor. Han sade:

"Mitt älskade barn, det var snällt av dig att köpa dessa åt mig."

"O, far," sade hon, "jag har icke köpt dem; jag har själv stickat dem."

I det han såg på henne, sade han: "Nu tror jag, att jag förstår. Är det, det som du var upptagen med de sista tre månaderna?"

"Ja, far;" sade hon, "men huru vet du, hur länge jag arbetat på dem?"

"Jo," blev svaret, "i tre månader har jag önskat mycket av dig, men jag har icke varit i stånd till att få något. Du har haft för bråttom. Mitt barn, jag tycker mycket om dessa tofflor; men nästa gång kan du köpa dem färdiga och låta mig hava ditt sällskap varje dag. Jag vill hellre hava mitt barn, än vad helst hon kan göra åt mig."

Morgan fortsätter: Denna berättelse har en viktig andlig lärdom att giva oss. Några av oss hava så mycket arbete att utföra åt Herren än här och än där, att han intet tillfälle får att hava oss allena för sig själv. Det är så mycket som skall göras. Vi kunna visst vara uppriktiga i vårt arbete, men dock förefaller det mig understundom, som om Kristus ville säga: "Jag känner dina gärningar och ditt arbete och ditt tålamod ... men jag saknar din första kärlek." Minnes du icke din första kärlek, då hela naturen tycktes sjunga en ny sång, och då det var din största glädje att vara ensam med honom för att se honom och i stilla andakt lyssna till hans kärleksfulla stämma? Om denna första erfarenhet är försvunnen—kärleken, kan intet uppväga detta för honom eller för dig. Utv.

"TY FÖR MIG ÄR LIVET KRISTUS."

Av R. W. Scofield.

Aposteln Paulus var, när han skrev detta, under den kejserliga livvaktens uppsyn förmodligen väntande på ett utslag från kejsaren vilket skulle avgöra om han skulle avrättas eller sättas fri. "Ty för mig är livet Kristus och döden en vinning." "Men om det, att leva i köttet, giver mig frukt i arbete, så kan jag icke säga vilket jag skall välja; ty båda delarna ligga mig hårt på hjärtat, emedan jag åstundar att bryta upp och vara med Kristus, vilket vore mycket bättre: men att förbliva i köttet är mera av nöden för eder skull." O, huru Paulus visade en stor omsorg om församlingen, som han hade planterat, han önskade att styrka och uppbygga den; livet och döden syntes att förlora dess betydelse. Det är ingenting annat än vinning, vilken väg vi än se. Här är Kristus, och där Kristus att bliva styrkt i sina barn. Där är inget mörker, men över allt ser han Mästaren.

Älskade, i ovanstående text ligga många av möjligheterna av Kristus-livet. "Ty för mig är livet Kristus." Vad betyder det? Kristus är verket; han är vårt liv. Vi måste leva för att uppenbara Kristus i våra liv. Kristus är vårt mål. Vårt livsmål är att leda människor till Kristus. För mig att leva är att hava ett sådant medlidande, en sådan ödmjukhet och ömhet, att Kristus kan leva i mig. För mig att leva är att vara vad han var och att finna kronan av all mandom i honom. Kristus är början och Kristus är änden. Vi kunna se huru Guds barn värdera frälsningen. Där är en sådan förändring. Det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt. De ting jag räknade en vinning räknar jag nu avskräde. Varför? Emedan de sjunka ned i obetydlighet jämfört med vad man finner i Kristus.

När denna aposteln Paulii erfarenhet begynte, sade han, när han svarade en röst från himmeln: "Vem är du Herre?" "Jag är Jesus som du förföljer." Giv akt på Paulii nästa ord—"Herre." Vilken förändring! Varför församlingen i Damaskus gjorde detsamma kallande Jesus Herre. Paulus tager hela kronan från sig själv och placerar den där den bör vara, han kröner Jesus Herre. Herre, vad vill du hava mig att göra? När vi giva detta uttryck från djupet av våra själar, beseglar Gud det; och om vi tillåta honom att verka, skall han verka rättfärdighet genom att tillåta oss att bära hans frukter. "Jag är vinträdet, I ären grenarna." Han är icke endast huvudstammen, men också roten. Pris ske Gud, för det privilegium att vara en liten gren i vinträdet! "För mig är livet Kristus." Frukten på vinträdet är uppenbarad genom grenarna. Det är Han i mig. Jag är hans och han är min. Vi äro genom en allvarlig union förenade genom en Ande, oändligt långt bortom vad bildligt uttryck kan uppenbara, och emedan vi äro ett med vinträdet, äro vi också ett med resten av grenarna. Pris ske Gud! Delning och splittring är utom vinträdet. Den man som lever nära Herren, kan ständigt på ett härligt sätt ledas av Guds Ande, och vara ett medel till att vinna själar för honom. Han är ett stöd och tillåter icke något tillfälle att gå förbi utan att han giver en sakta varning. Men antag att en man säger: "För mig är livet Krisus," och han lever ett självviskt liv,bittert, stolt och kritiserande—är det ett Kristus liv? "O," säger han, "jag har mottagit hans trosbekännelse." Nej, du kan icke hava Andens frukter utan att hava Kristi Ande. Ser du, älskade, nödvändigheten av detta? Om livet inplantat i oss, är Kristi liv, skall det säkerligen framvisa äktheten av dess typ. Härefter, om Kristus lever i oss, det liv vi nu leva i köttet och leva genom tron i Kristus, vilken har älskat oss, skola våra själar utvidga sig och fyllas med glädje och fröjd, och våra hjärtan komma att uppfyllas av lust och förnöjelse för förmånen av att föröka oss i enlighet med Guds Ord.

SMITTANDE LEENDEN.

Det är inte bara febersukdomar som smitta—det finns också goda, välsignade ting i denna värld, som äro smittsamma. De sprida sig varhälst de få tillfälle. Goda, vänliga leenden smitta, glatt lynne och kärlek äro smittsamma—Gud vare tack! "Le mot andra, och du skall få se idel glada, vänliga ansikten." Det är en naturlag, så viss och orubblig som någon annan, att gott humör sympati, mildhet, tålamod och sanning äro smittsamma. Det är en verklig välsignelse med den sortens smitta. —Utv.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Orebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Rättfärdiggörelse är ett stort nådeverk. Fullbordad helgelse ännu större.

◆◆◆

Följden av rättfärdiggörelse är frid med Gud. Rom. 8:1. En ny skapelse. 2 Kor. 5:17. Frigjorda ifrån synd. Rom. 6:17,18. En ren vandel. 2 Kor. 7:1.

◆◆◆

Följden av helgelse är: Sinnets förnyelse, genom den Helige Andes gåva. Rom. 12:2. Tit. 3:5. Ett rent hjärta. Apg. 15:8,9. Fullkomnade till ett. Joh. 17: 23. Beständigt fullkomnade så vida vi behålla detta nådeverk. Ebr. 10: 14, 15.

◆◆◆

Det giver oss kraft till att vittna för Gud. Apg. 1:8. Det renar och luttrar människans natur (Mal. 3:2,3.) så att Herren kan se sin egen bild i henne (Kol. 3:10), vilken är skapad i sanningens rättfärdighet och helighet. Ef. 4:24.

◆◆◆

Det synes för många vara allt för stort och underbart att undfå i denna världen. Men det är Guds goda vilja att giva nåd genom Jesus till att verkligen komma i besittning av allt detta, för varje själ som vill möta villkoren. 1 Tim. 2:4; 1 Tess. 4:5.

◆◆◆

Detta har varit utsett av Gud före världens grundläggning genom Jesu död för alla människor. Ef. 1: 3 4.

◆◆◆

Indbjudning är också given till alla. Upp. 22:17. Låtom oss framgå till nådens tron med frimodighet. Ebr. 4:16; 10:19-23. Och den som föraktar detta, han föraktar icke en människa utan Gud som har givit sin Helige Ande ibland oss. 1 Tess. 4: 7, 8.

—Emil Kreutz.

NOTIS!

Den som erhåller Evangelii Trumpet utan att hava prenumererat på den, underrättas härmed att tidningen är betald för och kommer ej att sändas längre då prenumerationstiden utlupit. Ingen efterräkning kommer att sändas.

LOKALA MEDDELANDEN.

Detta nummer av tidningen kommer att nå våra läsare några dagar sent, emedan andra göromål under församlingsmötet för hindra oss att utsända den i tid.

◆◆◆

Då detta skrives har Bro. S. O. Susag allaredan ankommit, och om några dagar förvänta vi en ganska stor samling av folk här, för att höra Guds ord. Vi förvänta alla att få glädja oss över Guds rikes håvor, vid den himmelske Faderns bord.

◆◆◆

Vi uppskatta i sanning, det intresse vilket bevisas av många av våra läsare uti förskaffandet av tio-cents prenummerationer En broder sände åttio namn och flera andra hava även sänt ganska många. Vi bedja Gud välsigna dem som så troget arbetat.

◆◆◆

Vi skulle även vilja uppmana våra läsare att bedja Herren välsigna läsandet av Trumpeten så att den ej allenast bliver sänd till nya hem, men att även de nya läsarna måtte erhålla välsignelse genom läsandet av dess innehåll.

—*Anna Koglin.*

GIV OCH MOTTAG.

Av Lars Olson.

Understundom händer det att vi känna oss nedslagna och kanske någon kommer till oss som tycks vara uppfylld med uppmuntran; likväl, i vårt nedslagna tillstånd öppna vi ej våra hjärtan för att mottaga den uppmuntran den andre har att giva. Låtom oss betänka att båda sidorna hava inflytande. Låtom oss, då vi frestas till att känna oss nedslagna, vara redo att emottaga den uppmuntran Herren sänder oss, genom någon annan person, med att låta skuggorna fara. Låtom oss se till att de moln som söka lägra sig över oss ej tillåtas hava inflytande över någon som vi komma i beröring med. Låtom oss alltid, då vi hava tillfälle, giva uppmuntran, och alltid vara redo att emottaga den då den kommer till oss.

Om ditt hjärta är nedslaget och tillslutet för uppmuntran, så är det öppet för ännu mer modlöshet vilket ännu mer sänker dig i dysterhet och mörker och ditt inflytande kommer även att inverka menligt på andra. Stäng ditt hjärta för de mörka skuggorna och öppna det för uppmuntran. Herren skall visserligen sända den,, och den skall tilltaga, liksom missmodet förut, tilltog, och andra, vars stig av skuggor blivit korsad, skola även draga nytta därav, så att de bliva delaktiga med dig av uppmuntran. emedan du först öppnade ditt hjrta för att emottaga den. "Given, så skall eder varda givet."

"DET ÄR DIN EGEN BRODER."

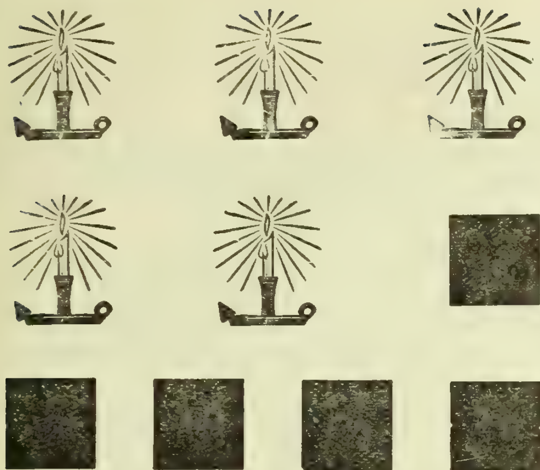
Ett fartyg hade strandat, i en storm, på Englands kust. Livräddningsmanskapet voro redo att sätta ut, men Harry, kaptenen, var av någon orsak, ej där. De foro åstad förutan honom och återvände med alla utom en. Vid denna tid hade kaptenen återvänt till scenen. Då han fick reda på att ännu en man fanns kvar på vraket, befallde han: "Bemanna båten! Vi skola skaffa ut den mannen." Männen sade att det var för nära ute med honom, att de kunde ej rädda honom. Harrey's moder stod ijämte och bad honom enträget att ej resa. "Din fader gick förlorad i en sådan storm som denna," sade hon, "och du vet att din broder William lämnade hemmet ett år sedan och vi hava ej hört av honom sedan." "Bemanna båten!" utropade Harry; och trotsande de vilda böljorna satte manskapet ut. De uppnådde den döende mannen vid sista tillfället att rädda honom. De togo honom med sig i båten, och Harry sände detta budskap till sin moder: "Säg moder att han är räddad och att det är vår egen broder William!"

I de hedniska religionernas vrak, är det ej blott en man som håller på att dö; det är ett stort antal som sålunda hopplöst och hjälplöst hålla på att sjunka under vågorna. Vän, de äro ej främlinger för oss; de äro i verkligheten våra egna bröder. De äro avkommlingar av samma Gud, och färdas från tiden till evigheten lika som vi. Allt för ofta frukta vi för att trotsa stormarna att vi måtte rädda dem från att sjunka för sista gången. Nej, ännu värre, alltför ofta äro vi helt enkelt likgiltiga. Bröder, låtom oss spara varken styrka eller mod, utan möta de vilda vågorna att vi måtte rädda dessa våra egna kära bröder från den hedniska religionens vrak, från förskräckelsen och mörkret av en hednisk grav.

Från *Gospel Trumpet.*

MINNESORD.

Jag måste uppnå det, vartill jag är bestämd, fulländа min naturs anlag, så att ingen motsägelse mer råder mellan vad jag är och vad jag bör, vad jag kan och vad jag vill. —*R. Wimmer.*

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platseni en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

FRÅN ARBETSFÄLTET

Wormsö, Hapsal, Ryssland. Sept. 15:e 1914.

De älskade, som i Guds Sons dyra blod hava funnit återlösningen, hälsas i Jesu namn.

"Kommen allena avsides med mig och vilen eder; så bjuder Jesus sina trötta lärjungar. Vilostunderna äro kära och behövliga. En vilostunnd fjärran ifrån världens oro och strid, hade vi, i Förby bönehus, Söndagen den 30:e Augusti, då våra själar funno vila på Ordets betesmarker. Hur nödvändigt är det icke att leva av vart och ett ord som utgår av Guds mun. Vi hade för månen att bära ut den goda säden denna Söndagseftermiddag. I förtröstan till Gud bådo vi att han skulle frälsa någon själ denna dag och sända oss en övernaturlig Andens kraft på det att dem som hörde oss måtte få stygn i sina hjärtan och fråga: 'Vad skola vi göra? Vi hade till text: "Kom hit jag skall visa dig bruden Lammets hustru." Upp. 21: 9. Uppmärksamheten var god till och med hos dem som hyst fördomar emot oss. Vi hörde några tala med Gud i bön under predikan och andra instämde med sitt "amen." Vi fingo erfara den Helige Andes kraft utgjuten över oss i rikligt mått och böner förvandlades till lovsånger. Flera vittnade med kraft och fröjd.

Vi hava deltagit i flera möten på senare tiden och vittnat om Jesus, världens Frälsare. Vi möta motstånd emedan vi beskylas att hava en oriktig lära rörande gudomlig helbrägdagörelse, fottvagning, ett åt Gud helgat och sydfritt liv.

Kära bröder och systrar, I haven här hos oss ej så få lyckliggjorda syskon som hava satt ut för att uppnå samma mål som I och som kunna säga, "kosta vad det kosta vill, för himmelns glädje skola vi kämpa, och som hålla fasta tag uti Andens skarpa svärd. Glömmen ej att bedja för oss att Gud ville giva oss ett samlingshus samt att vi oförhindrat måtte få tillbedja och tjäna Gud enligt hans ord och vilja.

Vi befinna oss väl; vår dyre Frälsare bevarar oss i frid mitt ibland mycken ångest och fara. Ja, offervägen måste vi ju gå; ty intet har någonsin uträttats för Guds rikssak som ej varit en frukt av lidande och uppoffring.

Min son Johan följer mig ständigt då jag går ut på missionsresor och Gud välsignar oss. Då vi ibland hava misslyckats att få uppträda på de platser vi hava rest till, hava vi blivit ett grand modfällda, men vi hava lärt oss konsten att på våra knän inför Jesus bliva fyllda med den frid, som han allena kan giva, och finna uppmuntran hos honom till att bära bördorna, och fröjdas i tron på Guds Son, och gå ut till nya segrar för hans rike igen. Vi erhålla mycken uppmuntran genom Evangelii Trumpet vilken oförskräckt står som en Bibelns man och predikar. Eders i Herrens tjänst, Anders Swahn.

Örebro, Sverige den 25:e Okt. 1914.

Jag har ofta känt en maning att sända några rader till den kära Trumpeten vilken kommer regelbundet likt en himmelsk hälsning från höjden.

Jag tackar Gud att han frälst och helgat min själ och bevarat mig genom sin mäktiga kraft. Han är även min kropps helare. Jag är även tacksam för Herrens underbara ledning, ty han leder allt till det bästa och gör inga fel eller misstag. Jag är glad att jag valt den smala vägen, den blir härligare ju längre man kommer på den. Det är länge sedan jag skrev sist och många dyrbara läxor har jag lärt sedan dess, och jag vet mera nu än jag visste då. Jag vet även att Gud fordrar mera av mig, och hans nåd är mig nog; han begär inga orimligheter. Prisat vare hans namn. Då jag tänker på Herrens visa handlinssätt så röres mitt hjärta till tacksamhet emot honom. För några år sedan sände han Bro. Forsberg hit till mycken uppmuntran och vederkvickelse. Förra året hade jag glädjen att få vara tillsammans med Bro. och Sys. Ring, samt Sys. Lunn och jag fick en underbar förstärkning både till kropp och själ; Herren skall hava äran. I år hade jag glädjen att få övervara mötet i Göta, vilket aldrig skall glömmas skurar av välsignelser fingo vi erfara och himmeln var mycket nära, och jag tänkte är det verkligt att denna sista stora reformation nått Sveriges stränder! Jag är så glad att jag fick se och bliva bekant med så många lyckliga Guds barn där. Det är allt några dyra Guds barn häromkring också till stor uppmuntran för mig. Måtte Herren få bevara dem är min bön.

Jag har ofta mottagit kära och uppmuntrande brev och hälsningar från St. Paul Park. Det är stort att se hur de lägga ned sina liv och sin tid i vår Mästares tjänst, och det är ej förgäves. Gud välsigne dessa dyra syskon! Jag tackar Gud även för de amerikanske syskonen hur stort intresse de visa för Herrens arbete i andra länder; hur de ömma och bedja för oss. Ja det är underbart hur stor kärleken är emellan Guds barn, den övergår den naturliga släktskapen, och då Gud, som är kärleken, får bo i våra hjärtan är det ju hans kärlek som visar sig. Och Jesus säger i Joh. 13: 35, att därav skola alla förstå att I ären mina lärjungar om I haven kärlek inbördes. Kärleken gör oss villiga att gå ut till folket och tala om vad Herren gjort för oss och vad han är villig att göra för alla som tro på honom. Att sitta hemma och endast tänka på sig själv då själar runt omkring hungra efter sanningen och önska ett uppmuntrande ord, är ej kärlek. Du kanhända ej själv kan gå, men du kan bedja, samt göra att någon annan kan gå, istället för att lägga hinder i vägen, må vi vara försiktiga att vi ej förhindra någon att verka för Gud, ty detta skulle säkert stänga oss ute från himmeln och göra att vi skulle gå evigt förlorade. Bedjen för mig. En ringa lem i Kristi kropp, Maria Ekström.

SÄLLHET I FÖRTRÖSTAN PÅ HERREN.

Av H. C. Meyer.

"Den som aktar på ord, vinner framgång, och den som tröstar på Herren, säll är han." Ords. 16: 20. Under det de söka lycka i de jordiska ting, vilka skola förgås, förbigå många den härliga pärlan. O, huru oförståndigt! Salomo säger att vi skola akta på ord om vi önska vinna framgång. Genom världslig vishet äro jordiska rikedomar hopade, men den framgång som här omtalas är av mycket högre värde än det som människan kan få av det jordiska, det är hennes själs frälsning.

Jesus talade om en man, som förtröstade på rikedomar och därigenom endast sökte sällhet. Hans lador voro fulla och det fanns icke rum för allt, så han byggde sig större lador och sade till sin själ: "Själ, du har mycket gott förvarat för många år; giv dig ro, ät, drick och var glad! Men Gud sade till honom: Du dåre, i denna natt skall man kräva din själ av dig, och vem skall då få vad du har tillrett?" Så går det den som samlar skatter åt sig själv, och icke är rik för Gud.

Synden är orsaken till olycka. Girighet efter jordisk vinning är synd. Den avskiljer själen från Gud, ty den går hand i hand med världens vänskap vilket är Guds fiendskap. För att bliva lycklig måste vi uppgiva världens själviskhet. Den rike söker ständigt efter mer rikedom. Med en timlig riktning, gör den världsligt sinnade människan sig själv till en maskin att förvärva rikedomar, och kanske har icke en enda tanke för Frälsaren. Men vi fråga: "Vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ?

"Älsken icke världen, icke heller de ting, som äro i världen. Om någon älskar världen, i honom är icke Faderns kärlek. Ty allt det som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och levernets högfärd, är icke av Fadern utan av världen." 1 Joh. 2: 16,17. Att förtrösta på Gud gör oss sant lyckliga. De som äro fattigast i världsligt avseende äro ofta lyckligast i Herren. Hans välsignelse "gör oss rika och giver ingen sorg." (Eng. Övers.)

„Jag önskar jag kunde göra något för Herren."

Hur ofta höra vi ej kristna uttrycka sig på ovannämnda sätt såsom att det ej vore något de kunde göra. Men är det ej något de kunna göra? Vi svara ja. Bland många andra tillfällen att uträtta något för Herren, är denna, att göra andra bekanta med Evangelii Trumpet och de sanningar den lär. Uppsattserna som skrivas för denna tidning äro skrivna av gudeliga män och kvinnor och följaktligen borde läsas av många flera än vilka nu läsa den. Det är Eder förmån och plikt att göra andra bekanta med den.

Från nu och till den 1:e Jan. kunna nya prenumeranter erhålla Evangelii Trumpet 3 månader för 10 cts. (till Sverige för 25 öre; till Ryssland och Finland 10 kopek). Detta anbud gör det lätt att erhålla prenumerationer.

Den som insänder för tio prenumeranter erhåller sex vackra väggtavlor 12 x 16 tum. Dessa väggtavlor sändas dock ej utan att man nämner att de önskas

Detta anbud gäller även Evangeli Basun (Dansk Norsk).

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN.

FÖRSAMLINGSMÖTEN.

New York, N. Y. 24:e Dec till den 3:e Jan. Detta är Guds Församlings årliga möte och alla predikanterna och andra som verka för Evangeliets förkunnande, som äro bosatta i Östra Staterna förväntas till detta möte. Engelska, Tyska, och Rysska möten komma att hållas. Många skandinaver komma att närvara och om önskligt kan möten även hållas på deras språk. Missions- och ungdomsmöten komma även att hållas. Vi förvänta flera missionärer som äro på väg till hednalanden. Detta är ett särskilt tillfälle för alla Guds barn, från Maine till Maryland. Bland frågor vilka komma att behandlas innefattas platsen för hållandet av Lägermöten särskilt till förmån för dem som bo i Västra och Centrala delen av staten New York.

Ingen avgift kommer att fordras för kost och logi. Alla få giva frivilligt efter förmåga. Alla skola bliva tillgodosedda. De fattiga äro hjärtligt inbjudna. Tagen med Eder, Edra ofrälsta eller sjuka vänner. Medför endast handbagage. Många besökande väntas. Vi skola möta vid stationen om så önskas.

Tag *Broadway Subway* till 181*st. St.*, sedan *University Ave. Car* till 181*st. St. Bronx*; eller, *Elevated* till 155*th St.* sedan *Jerome Ave. Car* till 181*st St.*; eller *Third Ave.* till *Tremont Ave.* (177*th St.*) Sedan *Sedgewick Car* till *Grand Ave.*

Predikanter F. G. Smith och andra. Skriv innan Ni kommer. Church of God Missionary Home, 2132 Grand Ave., New York. C. J. Blewitt.

Guds Församlings årliga Jul möte för Danmark kommer att hållas på följande platser: Pandrup 25—28 Dec.; Løkken 29:e till den 1:a Jan.; Hjörring 2—5 Jan.
N. Renbeck, Pandrup, Danmark.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

INGEN OVISSHET I TRON

"Och Mose gick tillbaka till Herren och sade: Ack, detta folk har begått en stor synd; de hava gjort åt sig gudar av guld Likväl nu om du vill förlåta deras synd; varom icke, utplåna mig, jag beder dig, ur din bok vilken du har skrivit." (Eng. Öv.) 2 Mos. 32: 31—32.

Besvarade Herren Mose bön? Nej; Han straffade folket för deras synd och tillsade Mose att gå framåt i lydnad till hans befallningar. Elias bön vilken förvandlade Hesekiel från en sjuk man till en frisk man; den bön som stannade solen och månen, utan att skaka världsalltet i stycken—ingen av dem innehöll ett "om." Petrus begagnade samma "om" på det Galileiska havet, då han utropade: "Om det är du, så bjud mig komma till dig på vattnet." (Eng. Öv.) Ej att undra på att han snart begynte se till höger och till vänster, och att skälva av fruktan i det hans fötter tryckte de oroliga böljorna.

Det är skrivet: "Trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom" (Jak. 5: 15). Herren har ej förpliktigat sig att besvara någon annan än "trons bön." Vi kunna anropa honom med enträgen längtan, men detta är ej "trons bön." då ett "om" finnes i vår begäran. Låtom oss taga några exempel från trons verk, utfört under apostlarnas verksamhet.

"Då sade Petrus: Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig: I Jesu Kristi, Nasaréens namn, stå upp och gå!" (Apg. 3: 6.) "Då drev Petrus ut dem alla och föll på sina knän och bad och vände sig till kroppen och sade: Tabita stå upp (Apg. 9: 40). "Han hörde Paulus tala, och då denne fäste sina ögon på honom och såg, att han hade tro till att varda hulpen, sade han med hög röst: Stå upprätt på dina fötter. Och han sprang upp och begynte gå" (Apg. 14: 9—10).

Varför befallde dessa, Mästarens tjänare med sådan myndighet? Emedan de voro i besittning av tron, vittnesbördet, att Herren var redo att hela. Och likaså med oss i vår tid; i det vi frambära våra böner måste vi hava en förvissning som förmår oss att modigt göra anspråk på deras beviljande För att vi skola kunna hava denna förvissning: är atminstone en ting nödvändig: vi måste veta att våra böner äro rättmätiga, att de äro i fullkomlig harmoni med Guds vilja. Såsom bevis citera vi 1 Joh. 5: 14: "Och detta är den tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja något efter hans vilja, så hör han oss." Det nästa steget är alltså att göra sig förvissad om Guds vilja.

För det första, äro vi vissa om att det är Guds allmänna vilja emot människorna att hela deras kroppsliga åkommor. Denna välsignelse är ombesörjd i Kristi försoning; och lärdes och praktiserades av Kristus, och även av den tidiga församlingen. Detta är Guds vilja, hans andel, och han är alltid redo till att uppfylla den. Människorna behöva ej oroa sig angående hans del av kontraktet. Men människans andel—där är det som felet alltid har uppstigit. Och vad är människans andel? Det är att försätta sig i det tillståndet där hon kan utöva verksam tro, eller med andra ord, i ett tillstånd av visshet.....

Det är tre ting å människans sida vilka kunna förhindra tron:

1. Att leva ett orättfärdigt liv förhindrar människans tro till Gud. "Mina älskade, om vårt hjärta icke anklagar oss, hava vi frimodighet inför Gud, och vadhelst vi bedja få vi av honom, emedan vi hålla hans bud och göra det, som är behagligt inför honom" (1 Joh. 3: 21, 22).

2. Att bedja Gud med orätta motiv förhindrar tron. "I bedjen och fån icke, emedan I bedjen illa, på det att I mån förslösa det i edra lustar" (Jak. 4: 3). Osjälviska motiv måste diktera våra böner.

3. Brist på verksam tro kan ibland för något särskilt ändamål förorsakas av Gud, för vårt bästa. Paulus bad Herren tre gånger att has lidande måtte borttagas, men välsignelsen undanhölls, att han ej skulle "förhäva" sig, men han lämnades ej i ovisshet angående saken; han erhöll ett tillfredsställande svar. Och vår förmån är densamma i vår tid. Berättelsen om den syrofeniciska kvinnan framdrager ett annat tillfälle då helbrägdagörelse undanhölls. (Se Mark. 7: 26—29.) Men efter hennes tro blivit prövad, skänktes välsignelsen.

Låtom oss därför ärligt undersöka oss själva, om så är att vi ej kunna utöva verksam tro för helbrägdagörelse. Låtom oss ställa dessa frågor till oss själva: Gör jag i allt så långt jag förstår, Guds vilja? Önskar jag detta för mig själv, eller för Guds ära? Kan jag säga från hjärtat: "Herre icke såsom jag vill utan såsom du vill?" Ärlig uppmärksamhet till dessa frågor, tillsammans med ett villigt och lydigt hjärta och ihärdighet i bönen, skall visserligen åstadkomma en levande, verksam tro.

Från *Gospel Trumpet.*

Brutna ben helade.

Jag prisar och lovar Gud för hans frälsande, helgande och helande makt. Vi hava förnummit att Han är den samme oföränderliga Guden, och är lika redo att höra de lidandes rop i vår tid som fordomdags. Herren har helat oss många gånger och vi upphöra ej att prisa honom därför.

Jag önskar att särskilt omtala ett tillfälle då Herren bevisade oss sin helbrägdagörande kraft. Vid slutet av sistlidne Juli månad, medan Bro L. H. Morgan var här och höll möten, kastades vår lilla tre-års gamle gosse från en liten vagn och avbröt det ena benet i sin arm, tätt nedanför armbågen. Bro. Morgan satte med ens armen tillsammans. Vi uppsände sedan bön för barnet och han somnade med ens och vilade gott hela natten. Nästa morgon kunde han begagna sin arm som vanligt.

Ungefär två eller tre dagar senare föll han på den samma armen igen och avbröt det andra benet nära handleden. En läkare, som var en motståndare mot gudomlig helbrägdagörelse, undersökte hans arm denna gång och förklarade att den var bräckt. Återigen bådo vi för honom och han upphörde aldrig att begagna sin arm. Han drog sin lilla vagn med den handen den samma dagen. Vi äro fast beslutna att förtrösta på Gud intill änden, vetande han skall aldrig lämna eller övergiva oss. Eder broder och syster i Kristus

Dorrisville, Ill.

Fred och Anna Bristow.

Rösten återställd till svar på bön.

På Tisdagsaftonen den första September förlorade jag min röst. Jag kunde ej tala högre än en matt viskning. Doktorn sade att mina talorganer voro svårt skadade och att jag aldrig komme att återfå min talförmåga. Jag hade aldrig hört en predikan om gudomlig helbrägdagörelse; men jag hade stark tro till Gud. Jag visste att Gud besvarade böner. Jag fick höra att W. P. Long och A. G. Riddle höllo väckelsemöten ungefär tre mil härifrån. Lördagsaftonen omtalade en syster, som bevisstat deras möten, att dessa bröder hade bett för henne och hon hade på ett underbart sätt blivit botad av en svår åkomma.

Jag gick till Gud i allvarlig bön, angående min röst, och han ingav mig att få dessa bröder att bedja för mig, emedan jag ej själv hade tillräcklig tro för att bliva helad. Alltså gingo min svägerska och jag. Söndagsaftonen den sjette September till deras möte. Jag kunde ej tala om för dem att jag hade förlorat min röst, men en syster som var med mig omtalade det för dem. De frågade mig om jag trodde att Gud skulle hela mig. Jag försökte säga dem med en matt viskning att jag trodde det. Efter det jag lyssnat till dem läsa något om gudomlig helbrägdagörelse förökades min tro mycket. Jag trodde i mitt hjärta att Gud skulle hela mig. Sedan bådo bröderna allvarligt att Gud skulle återgiva mig min röst. Han besvarade bönen, och jag steg upp prisande Gud med hörbar röst. Jag var helad genom Guds mäktiga kraft.

Många som voro ögonvittnen till mitt helande kunne intyga att detta är sant. Oh, hur tacksam jag är till Gud för det han helade mig. I som ären sjuka och lidande, sätten eder förtröstan till Gud, han är villig och mäktig till att hela eder. Han har all makt i himmeln och på jorden. Eders, i Kristus, May Clark.

Saltville, Va.

GODA JULGÅVOR.

Ett tillfälle att bringa glädje till våra kära och med detsamma tjäna Herren.

Julen är snart här och med den kommer gåvornas högtid. Mången Fader och Moder får huvudbry med att uttänka och välja de nyttigaste och bäst passande saker till Julgåva för de kära, nära och fjärran. Näppe finnes någonting som är lämpligare till Julgåva än en väl utvald bok; den kan sändas över hav och land och den blir till mottagaren liksom en kamrat samt ingiver alltid, ja efter många år, en kär hågkomst av givaren förutom allt det nyttiga och goda som däruti hämtas. Nedan anföres några böcker av oskattbart värde och om någon annan bok önskas torde man låta oss veta så kunna vi anskaffa den. Böcker kunna sändas antingen direkt till den som skall föräras med Julgåva eller till rekvirenten. Postporto är inberäknat i de anförda priserna.

Svenska Biblar.

Med hänvisningar och kartor 7 x 4 3-4 x 7-8 tum. Postporto inberäknat i dessa priser.

4A. Klotb. — — — — — — — — — — — $1.00.
4C. Läderb. — — — — — — — — — — — $1.35.
4D Läderb. runda hörn, rödsnitt, India papper. $2.40
4G Mjukt läderb. övervikta kanter, läderfodrad, runda hörn med rödsnitt — — — — — — — — — $2.85.
4H Mjukt läderb. övervikta kanter läderfodrad, runda hörn, rött under guldsnitt — — — — — $3.00
4I Samma som n:r 4H, men med bättre läder. $3.50

Med hänvisningar, kartor, konkordans etc. 7 2-3 x 5 1-2 tum.

6B Läderb. rödsnitt — — — — — — $2.40
6C Mjukt läderb. övervikta kanter rödsnitt — $3.00
6D Samma som N:r 6C men med rött under guldsnitt — — — — — — — — — — $3.25

* * *

Testamenten.

Med hänvisningar. Storlek 6 7-8 x 5 tum postporto inberäknat.

1B Läderb. — — — — — — — — $0.70
1C Klotb. med Psalmerna — — — — $0.60
1E Läderb. med Psalmerna. — — — — $1.00

* * *

Väggtavlor.

Väggtavlor med svenskt text, från 5c till $1.00 per styck.

* * *

Väggtavlor med engelsk text; sammets-imitation i tre färger rött brunt och grönt.

Storlek 4 3-4 x 5 tum — — — — — — — 5c.
" 6 x 7 1-2 tum — — — — — — 10c
" 6 x 9 1-2 tum — — — — — — 15c
" 8 x 10 tum — — — — — — 20c
" 9 x 12 tum — — — — — — 25c
" 10 x 13 tum — — — — — — — 30c

Glöm ej att nämna storlek och färg.

* * *

Broschyrer.

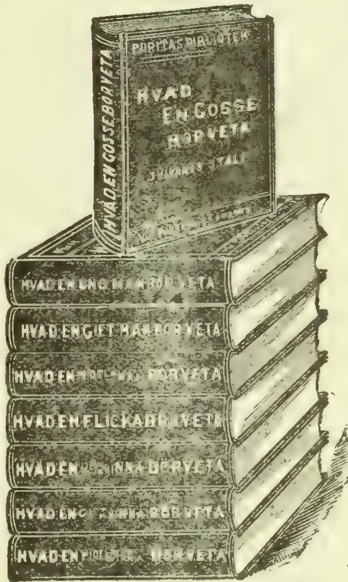
Kristlig Vandel Pris per styck 10c; per duss $1.00
Ett Religiöst Kontrovers. Pris per styck 10c; per duss.$1.00
Frälsning, Fullkomlig; Nu eller Aldrig — — $0.12
Guds Församling — — — — — — — $0.05.

* * *

Evangelii Trumpet.

Enkel, rättfram och oförskräckt, framhållande sanningen utan avslag Helt år — — — — — 75c

Rena Böcker om Undvikta Ämnen

Hvad en Gosse bör veta
Hvad en Ung Man bör Veta
Hvad en Gift Man bör Veta
Hvad en Medelålders Man bör Veta
Hvad en Flicka bör Veta
Hvad en Ung Kvinna bör Veta
Hvad en Gift Kvinna bör Veta
Hvad en Medelålders Kvinna bör Veta

Pris per styck — — — — — — — — $1.25
För hela serien — — — — — — — — $9.00

* * *

ENGELSKA BÖCKER

Standard Books on Avoided Subjects.

An appropriate gift to the dear ones who have left home to make one for themselves; also for others in different stages in life.

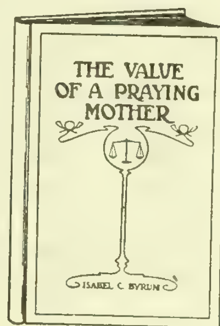
What a Young Boy Ought to know
What a Young Man Ought to Know
What a Young Husband Ought to Know
What a Man of 45 Ought to Know
What a Young Girl Ought to Know
What a Young Woman Ought to Know
What a Young Wife Ought to Know
What a Woman of 45 Ought to Know

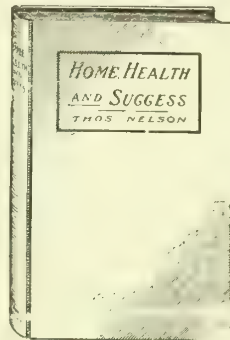
Price each — — — — — — $1.00

* * *

Doctrinal Books.

Revelation Explained Cloth — — — — $1.00
Evolution of Christianity Cloth — — $1.00
What the Bible Teaches — — — — — $1.00
Divine Law and the Sabbath — — — — $0.50
The Great Physician and His Power to Heal — $0.50
Christian Baptism — — — — — — — — $0.50
Man, Present and Future — — — — — — $0.50

For the Home.

Home Health and Success — — — — — $1.00
Home Training, the Secret of Character Building .50
The Value of a Praying Mother — — — — .50
Mothers Counsel to Their Sons — — — — $1.00
Letters of Love and Counsel to Our Girls — — $1.00
Treasures of Poetry — — — — — — $2.00
Camp Meeting Sermons — — — — — $1.00

* * *

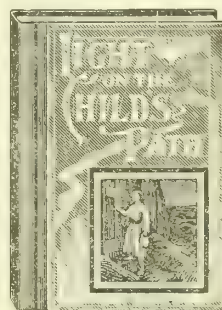
Devotional Books.

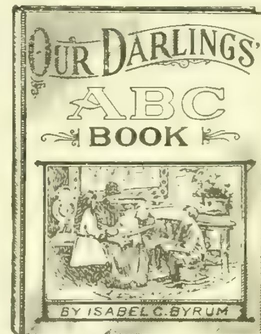
How to Live a Holy Life — — — — — — .50
Odors of Golden Vials — — — — — — .50
Hidden Life — — — — — — — — .50
Food for Lambs — — — — — — — — .50
Rays of Hope — — — — — — — — .50
Secret of Prayer — — — — — — — — .50
Christian Conduct — Paper 10 cts.; Cloth 25 cents

* * *

Childrens Books.

Light on the Childs Path — — — — — .25
How John Became a Man — — — — — .25
Our Darlings A B C Book — — — — — .25
Happy Hours at Home — — — — — .25
Bed Time Stories — — — — — — .25
Twilight Talks — — — — — .25
Boys Companion — Paper 10 cts.; Cloth 25 cts.

Rekvirera i dag, förinan de kära glömmes igen. Adressera Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn.

De Ungas Avdelning.

DEN FÖRLORADE TIO-CENTEN.

"Mamma, Miss Adams sade att vi måste hava en ny skrivbok i morgon; skall jag gå ned i staden efter den?" frågade Olive då hon kom hem från skolan en eftermiddag.

"Ja det kan du göra om du är säker på att du behöver den i morgon," svarade hennes moder.

"Får Vera följa med? jag tycker ej om att gå ensam."

"Nej min dotter, Vera håller på att lära sig sin läxa för i morgon. Du får gå ensam denna gång. Här har du pengarna i din nya börs; men öppna den ej innan du kommer till boden, ty tio-centen kunde falla ut och falla in mellan bräderna å trottoaren och bliva borta," sade Mrs. Gray i det hon kysste sin lilla dotter adjö och förtroendefullt sände henne åstad.

Hon föreställde sig ej barnets svaghet eller bad en tyst bön att Olive ej måtte ledas uti frestelse.

Olive hade ej gått långt innan hon upphanns av en av sina skolkamrater

"Grace kan du ej gå med mig till Harper's bokhandel" frågade Olive, jag skall gå dit för att köpa en skrivbok."

"Ja, min moder kommer ej att ha något däremot. Jag ämnade mig att gå till postkontoret i alla fall."

Flickorna samtalade glättigt och oskyldigt tillsammans, i det de gingo nedåt på trottoaren. På bokhandeln voro alla skrivböckerna, av den sort hon ville hava, sålda. Alltså gingo de till en annan, och en annan, och ännu en annan, tills de kommo till det beslutet att ej några funnos i staden.

Just innan de gingo in i den sista bokhandeln, mötte Grace och Olive en annan flicka som hade en ask med vacker påskkonfekt.

I det flickorna stodo och beundrade den vackra äggformade konfekten tänkte Olive för sig själv: "Hur mycket jag önskar att jag hade några av dessa socker ägg!" Och i det hon tänkte härpå—ty hon tyckte om konfekt bättre än nästan något annat—begynte hennes mun att vattnas och ett kraftigt begär, att förskaffa sig en del konfekt, uppfyllde hennes hjärta, att en ond ingivelse med lätthet fick intränga sig.

"Varför ej taga tio-centen och köpa konfekt? Du kan ej få någon skrivbok i alla fall," viskade frestaren.

"Nej," tänkte Olive, detta är ej rätt. Jesus sade: 'Ga bort ur min åsyn Satan,' jag måste göra detsamma." Men hon tvekade och i det hon omigen tänkte på konfekten glömde hon Jesu röst och gav vika för den onda frestelsen vilken nu uppfyllde hennes sinne. Hon sade till Grace, "kom nu Grace, om jag ej kan få köpa en skrivbok i denna nästa bokhandel skall jag köpa konfekt."

Där fanns ej någon skrivbok att få köpa och så gingo de direkt till ett konditori där sockerägg såldes. Efter något övervägande gjorde Olive sin handel och begav sig i väg mot hemmet. Hon delade med sig frikostigt med Grace och fastän konfekten var söt var där likväl en mycket oangenäm bäskhet i hennes hjärta vilken förstörde smaken. Den var ej så smaklig som då mamma gav den till henne; ty hon hade gjort orätt uti att köpa den. Hon hade ej behagat Jesus, utan älskade konfekten mer; och intet kunde borttaga samvetets styng.

I det hon närmade sig hemmet, oroade nu en annan tanke hennes sinne, och det var, vad hon skulle säga mamma. Det rätta hade naturligtvis varit att omtala sanningen men Satan ville ej tillåta henne, om han kunde hjälpa det. Han är en mästare till att ljuga och alltså föreslog han många lögner för Olive; men intet gagnade tills hon tänkte, "om jag omtalar det för mamma kan det hända att hon straffar mig."

Just i denna stund gick Olive förbi en stor vattenpöl och Satan ingav henne den tanken, "Säg henne att du släppte tio-centen i den vattenpölen och kunde ej finna den igen."

Med hastigt klappande hjärta, samvetet förebrående, och Satans lögner på sina läppar, mötte Olive sin moder. Hennes moder, utan att misstro henne, tog hennes berättelse för gott och sände Dora, Olives äldre syster, med Olive för att se om de kunde finna tio-centen. Men den kunde naturligtvis ej finnas.

Tiden gick förbi och det tycktes som att synden var helt och hållet dold. Olive försökte att vara glad, och nästan förglömde det, men Gud glömde det ej. Han glömmer aldrig. "Ty Gud skall draga alla gärningar till doms, när han dömer allt vad förborgat är."

Med tiden begynte Olive söka Herren för något som hon mycket gärna ville hava Herren var villig att giva henne det, men han har även sagt att om vi förehava något orätt i våra hjärtan så skall han icke höra oss, alltså påminde han Olive om den förlorade tio-centen.

Hon hade igenlyckt sina öron så länge för samvetets röst att hon hoppades att hon aldrig skulle behöva omtala den förfärliga synden; men under det hon bad påminde Herren henne om det. Om och om igen tyckte hon att hon hörde Honom säga: Vill du bekänna det? Vill du bekänna det? tills hon ej kunde vara tillfredsställd längre. Det var så svårt att omtala något så styggt för mamma då mamma hade haft så mycket förtroende för henne att hon hade ej, till en tid, mod till att göra det. Men en dag då hon och hennes mamma hade ett förtroligt samtal allena, frågade hennes mamma. "Olive är ditt häjrta helt och hållet rätt inför Gud? Finnes det något som någonsin oroar ditt samvete?" Olive hängde sitt huvud, och mamma sade uppmuntrande: "Omtala det för mig, min kära flicka omtala för mamma om det är något, och så kunna vi göra det rätt med Herren."

Då begynte Olive att gråta och sade: "O, mamma det är något så styggt!"

"Bry dig ej om det, min kära, omtala det för mamma ändå; jag skall förlåta dig och Herren förlåter dig även. Tala blott om vad det är."

Olive kunde knappast tala, men till sist omtalade hon det.

Mamma var mer bedrövad över att hon hållit det orätta dolt i sitt hjärta än över att hon använt pengarna utan att bedja om tillåtelse. Hon sade: "Jag är mycket ledsen över att du gjorde orätt och isynnerhet att du sade en osanning och höll sanningen ifrån mig; men jag skall gärna förlåta dig. Olive hade lagt sina armar omkring sin mammas hals, bedjande: "O mamma, förlåt mig. Jag skall aldrig göra så mer. Jag är så ledsen."

"Låtom oss nu bedja, låtom oss bedja Gud göra ditt hjärta rent igen, om du är viss på att intet annat förhinder finnes."

Nej det är intet mer mamma, och jag skall aldrig göra på det sättet mer."

Olive var åter glad och beslutade att alltid lyda vad Jesus sade henne och att älska honom högre än något annat —Utv.

VÅR BESÖKELSES TID.

Av Dona M. Smith.

I forna tider, då Gud sände profeter till folket att varna dem för den olycka som skulle drabba dem, var det deras besökelses tid. Om de åtlydde Guds röst, genom Hans profeter, gick allt väl med dem; Gud hejdade då sin straffande hand.

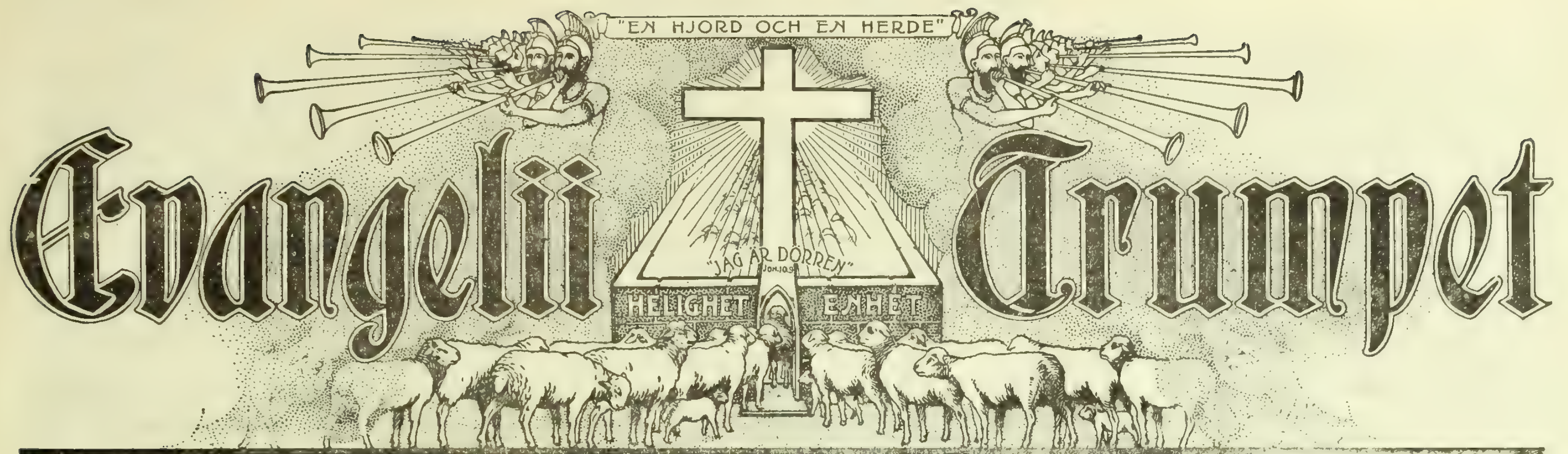
Då Jesus kom till denna världen såsom Frälsare, var det folkets besökelses tid som då levde. Och Jesus grät, emedan de icke kände Honom. (Luk. 19: 41-44.)

I dag, då Guds Ande överbevisar om synd, om rättfärdighet, och om dom, är vår besökelses tid; och det bliver väl med oss, om vi lyssna till den Helige Andes maning. Viken bort ifrån synden, bättren eder, och gören eder redo att möta Jesus i frid.

TRONS BÖN.

Av E. E. Byrum.

När Elias bad Gud att han icke skulle låta regn falla på jorden så bad han mycket enträget, och hans bön blev besvarad, men han höll icke på och bad samma bön under tre år och sex månaders tid. När tiden kom, att bedja för regn, gick han upp på berget Karmel, med en beståmmelse att bedja tills han fick svar på sin bön och fick full seger. Även då han bad sju gånger innan han fick vittnesbörd, om bönhörelse, i sitt hjärta, tog det honom icke så lång tid; och så snart han hade försäkran om att få vad han bedit om slutade han att bedja, och bröt upp och gick sin väg utan att tvivla. Dem som tro och lyda skall Gud hedra. Pris ske Gud!

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12

Årgång XII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e December, 1914. Nummer 24.

GLAD JUL

EN JULHÄLSNING.

Vår värld har aldrig hört skönare hälsning än den Gud sände med en änglaskara till några fattiga herdar i Judeens dalar; i början av vår tidsräkning, den natt Jesus, världens frälsare, föddes i Betlehem: "Och se, en Herrens ängel stod bredvid dem, och Herrens härlighet kringsken dem, och de vordo storligen förfärade; och ängeln sade till dem: Varen icke förfärade; ty se, jag bådar eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket: ty i dag är eder född Frälsaren som är Kristus, Herren, i Davids stad. Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett lindat barn, liggande i en krubba. Och strax vart med ängeln en mängd av den himmelska härskaran, vilka lovade Gud och sade: Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, till människorna ett gott behag!"

Gåvan, som Gud hade givet oss denna natt, var outransakligt stor och värdefull, ehuru ej Herodes och många andra, kunde begripa det. Man sökte förgöra den som Gud sänt för att hjälpa världen ur dess elände, synd och eviga skilsmessa ifrån Gud och allt gott. Förblindade genom köttsliga njutningar kunde ej Herodes och största delen av hans samtida se den "soluppgång från höjden....till att skina över dem, som sitta i mörker och dödens skugga, för att styra deras (våra) fötter in på fridens väg..' (Luk. 1: 77, 78.) Befriarens hand fick röna motstånd och hätskhet och liksom en drucken man beter sig emot sin beskyddare, så ser man människomassan under seklernas gång vanvettigt förkasta denna underbara gåva—Jesus, vilken, såsom det heter, skulle frälsa sitt folk ifrån deras synder, vilka äro mänsklighetens farligaste fiender.

Nära två tusen år hava förflutit sedan Gud, världsaltets skapare och uppehållare, gav till jorden en gåva, som till var och en av oss har större värde än alla världens rikedomar och skatter. Men liksom mammons trälar, som låta sig bedåras av guld och silvers glitter, så nöja sig också de flesta människor med endast en historisk kännedom om "den outsägliga gåvan." Låtom oss mottaga densamma på rätt sätt och även giva till honom vårt hjärta; ty såsom ordspråket har det: 'gåva och gengåva varar vänner längst.'' Måtte vi alla, liksom de vise männen, bringa guld, (vårt allt) rökelse, (bön och tillbedjan) och myrra (ett helgat liv). En verklig julfrid och julglädje tillönskas Trumpetens läsare, när och fjärran.

BETLEHEMSSTJÄRNAN.

Av Victor Rydberg.

Gläns över sjö och strand,
Stjärna ur fjärran,
Du, som i Österland
Tändes av Herren!
Barnen och herdarne
Följa dig gärna,
Betlehems stjärna!

Natt över Judaland,
Natt över Sion.
Borta vid västerstrand
Slocknar Orion.
Herden, som sover trött
Ute på fjället,
Barnet, som slumrar sött,
Inne i tjället,
Vaknar vid underbar
Korus av röster,
Skåda en härligt klar
Stjärna i öster.

Gångna från lamm och hem,
Sökande Eden,
Stjärnan från Betlehem
Visar dem leden
Hän genom hindrande
Människoträngsel
Fram mot den glindrande
Lustgårdens stängsel.
Armar där sträckas dem,
Läppar där viska,
Viska och räckas dem,
Ljuva och friska:

"Stjärna från Betlehem
Leder ej bort, men hem."—
Barnen och herdarne
Följa dig gärna.
Strålande stjärna!

MER KÄRLEK TILL KRISTUS.

Ingen bön är viktigare än denna: "Giv mig, o Gud, mer kärlek till Kristus!" Ty kärleken till Jesus är själva hjärtelivet i kristendomen. Utan denna kärlek är även den klaraste bekännelse endast "en ljudande malm och en klingande bjällra." Utan denna kärlek är kristendomen ett tungt och mödosamt arbete. Den är utan Kristus; den har ingen glädje, ingen uppfyllelse för hjärtat, ingen kraft att bära livets nöd och emotstå frestelserna. Hemligheten av varje tillbakagående från livets väg, varje avfall, är brist på Kristus, boende i hjärtat, hel och full hängivenhet åt honom

Det kostar icke så mycket att skriva in sitt namn i en församling. Huvudfrågan för envar av oss är: Har jag i mitt hjärta den kärlek till min Herre och Mästare, att jag i hans namn kan övervinna i detta livets svårigheter, prövningar och frestelser?

Min vän, det finns blott en väg att bliva och förbliva en verklig, lycklig och verksam kristen. Och det är att hava hjärtat uppfyllt av Jesus Kristus, så uppfyllt, att varken världen, köttet eller djävulen kunna få fotfäste där. Antingen du är en predikant, en söndagsskollärare, en husfader eller husmoder, en arbetsgivare eller arbetstagare,

behöver du, för att fylla din uppgift, denna livskraft, detta ständigt friska källsprång i din själ. Genom kärleken kan ett jordiskt äktenskap behålla hela sin ljuvhet, även när håret grånat, synförmågan försvagats, gången är vacklande och det sista spåret av ungdomlig skönhet utplånats ur det skrynkliga ansiktet. Om du endast av hela hjärtat älskar Jesus, skall du kunna lida allting med och för honom. Jakob arbetade i sju år för Rakel, och genom den kärlek, han hade till henne, syntes de åren honom endast såsom några få dagar. Kärleken gör arbetet lätt. Vill du vara och förbliva en kraftfull och glad arbetare i Herrens vingård? Låt ditt hjärta uppfyllas av Kristus. Vill du övervinna själviskhetens smygande och dödliga synd? Jesus allena kan övervinna den. Vill du bliva bevarad, trygg och segrande gent emot världsväsendets inflytande, otrons, högmodets, ärelystnadens och girighetens strömdrag? Håll dig nära, ja tätt intill honom, som på Golgata tömde lidandets bittra kalk, att du må få smaka ljuvligheten av de frukter som växa i Guds paradis. Låt din kärlek till Jesus få helt intaga och uppfylla hela ditt hjärta, att själviskhetens iskyla och otrons frost icke där kunna få inträde, djävulens och de syndiga begärelsernas lockelser icke må få makt över dig.

O, må vi då av hela vårt själs begär sträcka oss därefter, att vi måtte ju mer uppfyllas av kärlek till Jesus. Må det bliva vårt ständiga bönerop, det oavlåtliga begäret hos oss alla, som vilja vara lyckliga och heliga:

Mer kärlek, o Jesus, till dig!
Mer kärlek till dig!

—*Th. Cuyler.*

HAN GAV SITT LIV FÖR MIG.

"För omkring sex år sedan", så berättade en sjöman, "räddades mitt liv från en grav i vågorna och min själ från helvetets eld. Aldrig skall jag glömma att två dött för mig. Vårt skepp hade fått en läcka, och vi gåvo nödsignal. En räddningsbåt kom till hjälp. Med svårighet räddades kvinnor och barn. Räddningsbåten kom och gick. När den sista kom tillbaka, sågo vi, att den lilla båten var för tung att taga hela besättningen med. En av oss måste bli kvar. Och innan båten hunnit tillbaka ännu en gång, måste skeppet ha sjunkit. Så drogo vi lott om vem som skulle stanna. Lotten träffade mig. En obeskrivlig förskräckelse överföll mig. 'Bestämd att dö, och därtill fördömd', mumlade jag för mig själv. Alla mina synder stodo inför mig. I det yttre lät jag ingen märka något, men i min själ såg det förskräckligt ut. Bland matrosserna var det en, som älskade Gud. Hur ofta hade han icke talat med mig om min själ! Men jag hade skrattat åt honom och sagt, att jag ville njuta av livet, så länge det stod mig till buds.

Också nu var hans ansikte lugnt och fridfullt, och ett egendomligt leende upplyste det. Med bitterhet tänkte jag: 'Ja, han kan nog se glad ut, lotten föll icke på honom'. Du käre gamle vän, hur kunde jag missförstå dig så! Den ene efter den andre steg i räddningsbåten, och nu kom turen till Johan. Men i stället för att stiga i, sköt han mig framför sig och sade: 'Gå du i stället för mig i räddningsbåten och möt mig i himmeln! Du får icke dö, du är icke redo därtill. Med mig är allt klart.' Jag ville icke gå, men Johan sköt bara på mig, och i nästa ögonblick befann jag mig i båten. Johan hade vetat, vad han ämnat göra, men han hade icke sagt ett ord därom. Knappt hade vi lämnat fartyget, så sjönk det och med min trofaste räddare. Jag vet, att han gick till Jesus, men han dog för mig. Ja, två hava dött för mig.

När jag såg skeppet sjunka, gjorde jag Gud det löftet, att om han förde mig lyckligt i land, skulle Johan icke förgäves ha dött för mig. För Johans Gud måste det vara värt att leva, det förstod jag, då Johan kunnat dö, för att jag skulle komma till hans Gud.

I början tänkte jag mer på Johan än på Gud, och när mina kamrater ville locka mig att gå på de gamla vägarna, sade jag öppet till dem: 'Jag går inte med er. Johan dog för mig, för att jag skulle möta honom i himmeln. Jag kan icke mer gå den gamla vägen, ty jag skulle icke vilja, att Johan hade dött förgäves.' När de sågo, att jag menade allvar, läto de mig vara, och så fick jag vara mycket ensam.

Som jag hade sett Johan läsa mycket i Bibeln, skaffade jag mig en. Jag var emellertid mycket okunnig i den Heliga Skrift, men fick likväl syn på att Kristus dött för mina stora synder. Och nu, kära läsare, har du förstått att Kristus dött för dig?

Jesus blev född för att leva och dö för oss på det att vi skulle kunna födas, dö och leva—ja, leva för evigt med Honom och Fadern, samt milliarder av lyckliga änglar.

HELIGHETENS VÄG.

Av R. L. Berry.

Pånyttfödelse.

Vad är pånyttfödelsens natur, omfång och verk?

Pånyttfödelse betyder ingivandet av nytt liv till själen. Pånyttfödelse är en "tvagning" renande själen från syndens skuld och åstadkommande en delvis hjärtas renovering. Den medföljer alltid rättfärdiggörelsen. Rättfärdiggörelsen förändrar själens förhållande till Gud genom en gudomlig benådning, medan pånyttfödelse förändrar människans natur tillräckligt för henne att kontrollera den inre benägenheten till synd. Den innefattar "barnaskap" eller medlemskap uti Guds familj; av vilket den pånyttfödda själen har ett tydligt vittnesbörd genom "barnaskapets Ande."

Är Guds verk fullkomligt i pånyttfödelsen?

Det är fullkomligt så långt det sträcker sig. Det är en fullkomlig pånyttfödelse. Men en fullkomlig pånyttfödelse är ej hel gelse mer än fullkomlig ånger är pånytt födelse, eller fullkomlig överbevisning om synd är ånger. Pånyttfödelse är fullkomlig däruti att själen kan helt och hållet segra över synden.

Kan en människa förbliva i ett rättfärdiggjort tillstånd om hon begår någon synd?

Visserligen icke. Hur kunde hon det? Skulle Gud hålla en själ ansvarig och fördöma den, för det hon syndade före rättfärdiggörelsen, och hava överseende med henne om hon syndade efteråt? Vi vidhålla, med aposteln Johannes, att, "den som gör synden, han är av djävulen." Till och med nyfödda barn i Kristus synda ej. "Var och en som är född av Gud, gör icke synd." Luther Lee säger: "Ingen människa kan av hjärtat tro till rättfärdiggörelse, medan hon lever i utövning av någon synd eller uraktlåter utförandet av någon känd plikt. Den stund hon gör vad hon vet vara synd, släpper tron, genom vilken hon är rättfärdiggjord, sitt tag i Gud och hon förlorar sin rättfärdiggörelse."

Människans vilja måste bliva, den gudomliga viljan och lagen, undergiven i bättringen, och den måste förbliva undergiven annars bliver uppsåtlig synd följden. Erfarenheten och vittnesbördet av rättfärdiggörelse kan ej bevaras en enda stund med något mindre undergivenhet, uppoffrelse, och tro, än vad som erfordrades att erhålla den i begynnelsen.

Vad är rättfärdiggörelsens måttstock?

Rättfärdiggörelsens måttstock, enligt det Nya Testamentet, är en fullkomlig förlåtelse för varje synd som begåtts intill den stund, själen kommer i delaktighet av andligt liv och kraft, varigenom den bevaras från att begå synd, och i en ställning av ständig lydighet och förtröstan på det försonande Frälsarens blod. En kristendoms bekännelse lägre än denna är värdelös.

Vad är synd?

"Synden är lagöverträdelse." 1 Joh. 3: 4. "Hade jag icke kommit och talat till dem, så hade de icke synd; men nu hava de ingen ursäkt för sin synd.' Joh. 15: 22. Av dessa skriftställen se vi att synd är, att göra det som vi veta vara orätt. Den upplysning människan har, bestämmer huruvida hennes gärningar äro syndiga eller ej. Där ingen lag finnes kan ej vara någon synd. Misstag äro ej synd. Ett uppsåtligt uraktlåtande att uträtta en känd plikt, är även synd i Guds åsyn. "Den som således vet att göra rätt och icke gör det, honom är det synd." Jak. 4: 17.

GIVARENS LÖN.

Av L. P. Peterson.

"Saligare att giva än taga." Apg. 20: 35. Vem önskar ej vara salig, glad och lycklig? Här är ett säkert recept, ett som är före-

skrivet av Herren Jesus själv, alltså borde väl ingen tvivla på att det är tillförlitligt. Vem önskar ej emottaga goda gåvor och vem känner sig ej glad och lycklig däröver? Men här framhåller Herren Jesus något som ännu mer befordrar glädje, ja, gör att salighetsströmmar flöda till själen i ännu rikligare mått än då man erhåller goda gåvor, nämligen med att giva sådana.

Men för att erhålla välsignelse genom att giva, fordras det att givarens hjärta är i ett lämpligt tillstånd och att hans motiv äro rätta. Många gåvor givas vilka ej bringa givaren någon välsignelse emedan de ej givits i kärlek, utan av själviska motiv. "Därför, då du giver allmosa, må du icke stöta i basun för dig, såsom skrymtare göra i synagogorna och på gatorna, att de skola varda prisade av människorna. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin lön. Men du, när du giver allmosa, låt din vänstra hand icke veta vad din högra gör, på det att din allmosa må vara i det fördolda, och din Fader, som ser i det fördolda, skall vedergälla dig uppenbarligen." Matt. 6: 2-4. Den som giver för att bliva prisad av människor erhåller ej någon välsignelse eller belöning från Gud. Men den som giver av ett hjärta fullt med Guds kärlek, skall visserligen ej gå miste om välsignelsen.

Ingen är så fattig att han ej kan giva någonting. Det är ej blott den som giver en stor penningsumma som erhåller Guds välsignelse. Vid ett visst tillfälle, då Jesus såg en fattig änka lägga två skärvar eller ett öre i tempelkistan sade han: "Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade in mer än alla de andra, som lade in i offerkistan. Ty de inlade av sitt överflöd, men denna inlade av sin fattigdom allt vad hon ägde, hela sitt livsuppehälle." Det är mycket annat som kan givas utom penningar och gods. Man kan giva sin tid—sin tid till att besöka de sjuka och nödlidande, för att tala och bedja med dem; sin tid till att förkunna sanningens evangelium. sin tid till att sprida god litteratur, och om ej annat så kan man åtminstone skänka någon stund för att i enrum uppsända en bön till Gud för de behövande. Hur liten gåvan än månne vara, skall givaren ändock ej mista sin lön om den åtföljes av en innerligen åstundan, från ett hjärta glödande av kärlek, att Gud måtte välsigna gåvans mottagare. Det är omöjligt att en sådan givare skall mista sin lön, lika omöjligt som det är, för all sannings Gud att ljuga, ty han har sagt: "Given, så skall eder varda givet."

NYTTAN AV FÖRFÖLJELSER.

Av W. B. Butler.

Det är sant att frälsningen tillhör Herren. Det är också sant att man har vissa villkor att uppfylla för att erhålla den. Jesus förvärvade frälsningen för oss. Hans blod var priset, och när han lämnade denna världen, gav han en förteckning på dessa villkor. Detta rekord eller förteckning är hans Ord, känt under namnet Bibeln. I den förtäljer Herren att vi måste försaka allt för att bliva hans lärjungar. Luk. 14: 33. För att finna att detta var praktiserat av de första kristna, vilja vi återgiva en del av Bibeln.

"Då började Petrus att säga till honom: Se, vi hava övergivit allt och följt dig." Mark. 10: 28. Någon dyrbar själ som icke känner till Gud eller hans kärlek för det fallna människosläktet, kunde möjligtvis tänka det är förfärligt svårt att—övergiva allt och försaka själv (Mark. 8: 34), att avstå från synd och all värdslig förlustelse, och att icke skicka sig efter denna världen (Tit. 2: 12), och följa Jesus. Det kunde kanske synas hårt, men likväl, de själar som hava tillmötesgått alla villkor —avskurit varje kust-lina och Gud har upprest dem tillsammans att sitta med Kristus i det himmelska, fatta, med Petrus såsom han uttryckte sig senare i livet, att vi kunna "fröjdas med en outsäglig och härlig glädje." 1 Pet. 1: 8.
Herren anordnade det så att det skulle vara på det sättet när han inrättade frälsningsplanen. Om I läsen Mark. 10: 29, 30 skolen I finna att det, ibland de många saker som Herren har lovat att giva dem som lämna allt för att följa honom i detta livet, var förföljelser. Han hade en avsikt i att hava ett förföljt folk, detta syfte skulle emellertid icke vara orsak till ett svårt liv, långt därifrån. Varje Guds barn skulle erfara att hans ok är ljuvligt och hans börda är lätt. Matt. 11: 30.

Varför äro då dessa förföljelser, prövningar och sorger o. s. v., nödvändiga? Kanske man kunde svara att en person behöver dem för att **hålla honom ödmjuk, något** som gör att han känner sitt behov av att vänta all hjälp från Herren, och att han är ingenting. Utan det, bliver människan stolt, överlägsen och oberoende; litar på sin egen styrka, och sitt eget förstånd, och förlorar sikte på Gud. För att uppfylla detta behov, gav Gud, i sin oändliga vishet, oss förföljelser. Välsignat vare hans heliga namn! Vi vilja taga Paulus som exempel. I 2 Kor. 12: lära vi att han hade en märkvärdig uppenbarelse, hörde ord som icke fick uttalas. I sjunde versen säger han: "Och på det att jag icke skulle förhäva mig över de utomordentliga uppenbarelserna gavs mig en påle för köttet, en Satans ängel, som skulle kindpusta mig, på det att jag icke skulle förhäva mig." Denna påle var icke synd som somliga tro. Låt mig säga att synd gör icke för en person vad Gud ämnade att denna påle skulle göra för Paulus; nämligen, förorsaka att han skulle vara ödmjuk.

Vad var denna påle, frågar någon kanske. Paulus förklarar i åttonde och tionde verserna. Han bad till Herren tre gånger, att han måtte vika från honom. Men han fick till svar: "Min nåd är dig nog." "Därför" säger han "skall jag med största lust berömma mig av mina svagheter."

"Därför finner jag välbehag i svagheter i misshandlingar, i vedermödor, i förföljelser och trångmål för Kristi skull, ty när jag är svag, då är jag stark." Detta var hans arv. Gud testamenterade det till honom. O, älskade Guds barn, I hören aldrig Paulus eller någon av de andra skrivarna av den Heliga Skrift klandrande eller varande missnöjda över att de hade det så svårt eller besvarligt under förföljelserna, eller att de voro missmodiga under prövningens stund, och när saker och ting gingo annorlunda än de hade förmodat att det skulle gå, bruka ett utryck som nu så ofta brukas. "Jag är så prövad, jag kan knappast uthärda det." Käre läsare, Guds nåd är dig nog. De fröjdade sig att de voro räknade värdiga att lida för Jesus (Apg. 5: 41), och berömde sig av sina lidanden (Rom. 5: 3), räknande de många frestelserna idel glädje. (Jak. 1: 2.)

Paulus säger återigen i 2 Kor. 4: 17: "Ty vår bedrövelse, som är kort och lätt, bereder åt oss på översvinnligt sätt i översvinnligt mått en evig fullvikt av härlighet." Pris ske Gud. Älskade, om vi äro tacksamma till Gud för vårt arv, och med de gamaldags heliga, fröjdas i det, skall det gå med oss som med dem, det är, det skall verka en evig fullvikt av härlighet i våra själar, och följaktligen sänka oss djupare ned i Gud. Ära vare hans namn från nu till evig tid.

Jag kommer ihåg att jag brukade arbeta i en bomullsfabrik för några år sedan. När vi öppnade balarna i förvaringsrummet voro de fulla med bomull, men till sist när det kom till packningsrummet och det var färdigt var det tyg. Ju mera bomull vi brukade ju mera tyg fingo vi. Så är det med förföljelser, och bedrövelser, de äro orsaker till, en evig härlighet och glädje. Och ju mera av dem vi hava ju större härlighet, men kom ihåg det är endast härlighet, och gör att vi sjunka djupare ned uti Guds kärlek.

ETT BÄTTRE RESULTAT.

Vid sista avlöningsdagen i pappersfabrikerna i Oregon City erhöllo 536 arbetare sina löner i form av bankanvisningar. Av dessa utbyttes nära 500 mot kontanter i grocery och andra butiker, och icke en enda av dem hade funnit sin väg till en krog. Då krogarna funnos här, var det vanligt att en mängd av dessa anvisningar genast gingo dit—En krogvärd växlade regelbundet till sig dyliga anvisningar till ett värde av $2,000 varje avlöningsdag, och ett ganska stort belopp betalades, naturligtvis ut för brännvin och öl. Det är icke underligt att affärsmännen i Oregon City äro så belåtna över att krogarna äro borta. Och de, som äro mest belåtna, äro naturligtvis hustrurna och barnen till de män, som förr brukade lägga en stor del av familjens penningar på krogsdisken. Genom att rösta bort rusdryckerna, blir det glädje i tiotusentals flera hem. Utv.

"Så se då icke på vinet, att det är så rött, att det giver sådan glans i bägaren, och att det så lätt rinner ned. På sistone stinger det ju såsom ormen och likt basilisken sprutar det gift." Ords. 23: 31,32.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
C. J. Forsberg, - Biträdande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

I Skandinaviska penningar

För ett år . . . . 2 *Kr.*
För ett halvt år . . . . . 1 *Kr.* 10 *öre.*

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Orebro.

Eller till A. Simonson, Göta.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.

Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre

Finland

Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni

Ryssland

Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Gud är sanningens Fader och allt gott och ädelt kommer ifrån honom.

◆◆◆

Årtusenden innan Jesus kom till världen utlovade Fadern hans ankomst, och i tidens fullbordan kom han, såsom förutsagts av Gud och hans sändebud—profeterna.

◆◆◆

Himmel och jord skola förgå, säger Jesus, men mina ord skola icke förgå. Herrens ord står fastare än den stora havsklippan Gibraltar, i stormen, och trotsar alla tvivel- och otrosstormar, vilka oupphörligt rasa emot detsamma.

◆◆◆

Den 3:e Söndagen före Jul har blivit avskiljd såsom en årlig universal "Bibel Söndag." Det är meningen att genom Söndagsskolan, pressen och från predikostolen, taga en allmän överblick av Bibeln, dess verk och framgång. Såsom bevis på Bibelns underbara tillväxt drages uppmärksamheten till vad otroskämpen Voltaire profeterade, något över ett hundra år sedan att inom ett århundrade skulle Bibeln vara en utslocknad bok. Omkring 28,000,000 Biblar och delar av densamma utdelas årligen, tryckta uti över 500 olika språk. Detta utgör mera än 120 gånger flera exemplar än vad som utdelades för hundra år sedan. Så i stället för att förkvävas, se vilken framgång och tillväxt. Har icke Gud sagt: "Mitt Ord skall hava framgång"?

NOTIS!

Den som erhåller Evangelii Trumpet utan att hava prenumererat på den, underrättas härmed att tidningen är betald för och kommer ej att sändas längre då prenumerationstiden utlupit. Ingen efterräkning kommer att sändas.

◆◆◆

Dessutom har historikers och archäologers årliga upptäckter varit brännpunkten varifrån nytt ljus utstrålar till bekräftelse av att Bibeln är ej endast en bok men en levande och outsläckligt huvudkälla varifrån ljus och sann visdom framströmma.

◆◆◆

Ett annat oemotsägligt bevis för Bibelns äkthet är faktan om dess omskapande och karaktärsdanande kraft som ådagalägges hos de individer som ställa sig under dess kontroll. Har någonsin en eller alla otrosskrifter tillsammans gjort en tjuv till en ärlig och pålitlig medborgare, eller har någonsin en drinkare och barn- och hustruplågare gjorts till en öm familjförsörjare genom att läsa gudsförnekande litteratur? En otroskämpe utmanade en gång en Evangelii predikant till en diskusition om Bibelns oäkthet. "Nej," säger predikanten, "det vill jag icke; men jag är villig att framställa tolv personer, över vilka Bibeln utövat ett omdanande inflytande, om Ni också kan framställa en person som blivit moraliskt bättre genom läsandet av Edra skrifter." Detta hade verkan och den uppblåste kämpen drog sig med skam ur striden.

LOKALA MEDDELANDEN.

Mötet som hölls här var gott från början till slut. För deras räkning, som ej voro närvarande, gjordes några anteckningar från de olika predikningarna, vilka införts i denna tidning.

◆◆◆

En eftermiddag under det mötet pågick, kom bud att tryckeriet fattat eld. Många hastade med ens dit, men funno att det var blott ett litet oljehus som fattat eld.

◆◆◆

Efter detta möte reste Bro. Thomas Nelson, jämte andra, till församlingsmötet i Grand Forks, N. D.

◆◆◆

Nels Olson, broder till Lars och Hannah Olson, vilka arbeta på tryckeriet, har ankommit för att kvarstanna som arbetare.

◆◆◆

Tio cents anbudet å tidningen upphör den 1:e Januari; men om Ni skrider till verket med ens, kan Ni ännu förmå ett antal att prenummerera innan den tiden.

Någon sände oss $5.00 som Tacksägelsedagspresent, vilket vi med tacksamhet erkänna. Måtte Herren välsigna sina kärleksfulla barn.

◆◆◆

Vi hava erhållit brev ifrån en handelsman i Belgrade, Minnesota, att han avsänt en tunna och två lådor med äpplen, såsom en skördegåva till de Ålderstignas Hem i St. Paul Park. Måtte Han, som giver sädesmannen säd till att så, välsigna den frikostige givaren.

—*Anna Koglin.*

KORRESPONDENS.

En syster i Norge skriver: "Det är nu en tid sedan jag mottog eder välsignade tidning vilken jag är mycket glad i."

***

En syster i Sverige skriver: "Håll ut i edert arbete att sprida Guds fulla och härliga evangelium för en förlorad värld. Jag älskar Trumpetens sköna sanningar. All ära och tack till Jesus. Jag önskar få tidningen för kommande år. En faster i Amerika sände mig den för det gångna året; men emedan jag är fattig har jag ej pengar att sända i dag."

***

En annan syster från andra sidan havet skriver: "Tack för böckerna samt tidningen. Ja, den giver nedslaget sitt nytt mod."

***

"Jag tycker mycket om eder tidning. Den är mig till en underbar hjälp."

***

"Den kära Trumpeten kommer regelbundet likt en himmelsk hälsning från höjden."

***

"Jag vill härmed säga att jag gläder mig över Basunens (Dansk-Norsk) regelmässiga besök, och jag längtar efter den tid då den kan besöka oss varje vecka. Den är både till lärdom, uppmuntran och vederkvickelse för själen."

FRÅN ARBETSFÄLTET

St. Paul Park, Minn.

Församlingsmötet här har kommit och gått, men följderna av detsamma förbliva och skola förbliva genom evigheten. Det var ej så mycket folk närvarande som man väntat, men Herren var närvarande och välsignade ordet vilket förkunnades till Guds barns uppbyggelse och större iver för själars frälsning. Flera uttryckte sig att det var det bästa möte som hållits här.

Herren välsignade Ordet, särskilt till uppväckande av mera andlighet, större kraft och ivrigare verksamhet ibland Guds barn. I det Guds Ord blev framhållet angående det stora ansvar vilket vilar på oss, nämligen att bringa evangeliet till hela världen, särskillt till våra syskon efter köttet, fattade Guds barn förnyat mod och iver, och det var allmänt att höra dem, mellan mötena, i sina rum, ivrigt åkalla Herren i bön.

En börda för de sjuka var även något som karakteriserade detta möte. Predikanterna såväl som församlingen kände nödvändigheten av ett ännu mer uppoffrat, och åt bön hängivet liv med Herren, att tecken och underverk i större mått måtte åtfölja. Give Herren att vi ej måtte bliva likgiltiga då vi komma hem igen för att återupptaga våra vardagliga göromål, men att vi fortsätta att gå framåt under bön och verksamhet, och var på sin plats göra vad vi kunna att åstadkomma väckelser. Om vi så göra skola själar bliva frälsta och evangelii ljus spridas omkring hela världen.

Flera sökte Herren för frälsning, helgelse, och helbrägdagörelse. Tre själar följde sin Herre och Frälsare i dopet.

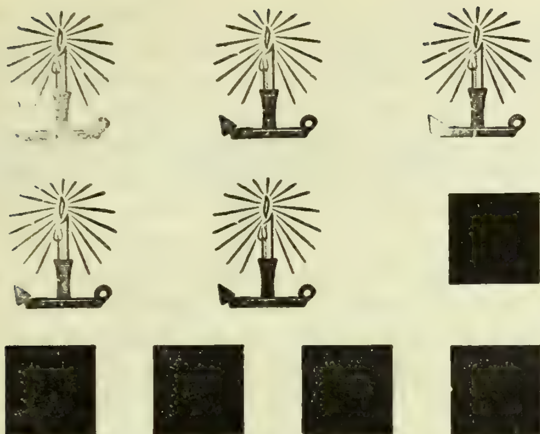
De predikanter som voro närvarande, utom dem som bo här, voro; E. A. Reardon från Chicago Ill., E. H. Ahrendt från Rice Lake, Wis., Seward Johnson från Milltown, Wis., J. Anthony Bernard från Edmonton, Alta., Can., S. O. Susag och Syster Hendricks från Paynesville, Minn. och Bro. Smith från Grand Rapids, Minn.

H. Stay.

VITTNESBÖRD.

Solberga, Sverige.

Det har nu gått en lång tid sedan jag skrev genom Trumpeten, eller låtit höra något ifrån mig, och det borde nog inte vara så, när Gud har välsignat mig med en frimodig och stilla ande, och att min synd och fördömelse hörer till det flydda, och skall ej mera ihågkommas av

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga ef.er sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platsen i en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; ellcr vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

---

min Fader, som förlåtit mig för Kristi skull. Jag är skyldig mycken tack till Gud för vad han har gjort för mig. Ja, det är dyrbart och stort att få vara barn åt Gud och vara under hans beskydd, och att få leva under en tidsperiod då Evangeliet om Jesus skiner klart, och fröjdar mångas hjärtan.

O, att jag får vara med bland dem, som valt den väg, som är Jesus själv; ty han säger: "Jag är vägen, sanningen och livet." Han skall ingalunda lämna dig, ej heller övergiva dig, som älskar, och vill leva för honom. Hur är det Broder och Syster, är han dig alltid lika kär? Har du funnit uti Honom en vän som kan hjälpa dig närsomhälst och varsomhälst? Är din tillit till Honom sådan, att det får gå hur det kan? Om Han, uti din likgiltighet ej hjälper dig, så söker du någon annan utväg; men det vill inte Jesus att vi skola göra. Ty han är alltid villig att hjälpa. Kanske inte alltid som du eller jag önskar, ifall det inte länder till vårt bästa, fastän vi tro så; men Gud är större än vårt hjärta och vet allt. Han vet var du är och hurudan du är, vad du gör och vad du uraktlåter att göra. Om det ej är en svår börda för dig att tjäna Honom och bära förakt för Kristi skull, men du har funnit din mat och dryck uti att göra Guds vilja, då är det icke svårt att tala om vad Jesus har gjort för dig. Det är inte nog med att vi själva bliva välsignade, utan dem, som lyssna på oss få dela samma goda, om deras hjärtan äro mottagliga för det goda.

Är icke Jesus alltid densamme? Jo, visserligen är han så,, och har stått de sina bi och vill fortfarande göra detsamma för dem som taga sin tillflykt till Honom.

Därför min kära syster och broder i Kristus, fäll ej modet, utan håll ut till resan är slut och Jesus välkomnar dig med dessa ord: Gå in i din Herres glädje. Du har gjort vad du kunnat nere uti främlingslandet; du har hållit mitt ord; du har ej förhållit att bevisa dina nära och kära den kärlek, som jag bevisat dig; du har inte älskat det onda, utan stått emot allt vad synd och villfarelse heter; du har älskat vad gott och nyttigt är, för dig och andra: Nu har du kämpat ut. Ja, lyckliga äro de, som uti ungdomens vår ha börjat att vandra uti Jesu spår.

Om vi noga betrakta vår käre Mästares ord och det verk, som han gav de sina att utföra, så finna vi att alla, som mottogo honom, dem gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn. Och alla dessa intresserade sig för samma väg, samma enighet, tro och nit för Guds saks befrämjande bland människorna, att de måtte bliva frälsta och komma till sanningens kunskap. Det är evigt liv att känna Gud och den han sänt haver Jesus Kristus, att vi måtte få liv genom hans namn. Om vi skåda uti Guds skapade natur, så finna vi intet uti Växt eller Djurriket som ej äger liv, men saknar förmåga att utveckla sig. Men huru är det uti andlig bemärkelse angående vårt liv? Växa vi upp till en fullkommen man eller kvinna i Kristus som beflita sig om goda gärningar? Ty Han säger: "Om I gören vad jag bjuder eder, ären I mina rätta lärjungar."

Vi se världsmänniskan hur hon anstränger alla sina krafter för att vinna det mål hon önskar. Kunna ej vi lära något av dem, att vi icke må slå oss ned i ro och tänka att det är väl beställt—Jag har Kristus. Det viktigaste är livet uti Gud och kärleken till honom. Upp. 2: 4—5.

A. Johanson.

TANKAR HÄMTADE FRÅN PREDIKNINGAR UNDER FÖRSAMLINGSMÖTET I ST. PAUL PARK, MINN.

Troende hava den underbara förmånen att göra de "större gärningar" omtalade i Joh. 14: 12. Och vad helst de bedja skall det givas dem. Vi hava icke emedan vi icke bedja; vi undfå genom att bedja och ej genom att blott lyssna till en predikan. Bed mera och Ni skall få mera.

Vi kunna vara bekanta med läran, ja, vara väl bekanta med den; men om vi ej äro andliga fara vi till helvetet, hur mycket vi än förstå av Bibeln.

Det är den allvarliga bönen som gör sig gällande hos Gud. —1 Mos. 32: 24—28; Jak. 5: 16; Luk. 22: 44. Den ihärdiga bönen—Luk. 18: 1—8; Ef. 6: 18—20.

Guds Ord är tillräckligt, och vi borde ej se efter tecken likt dem som omnämnes i Matt. 16: 4.

Om vi äro gömda, eller förlorade, säger Gud till oss som han sade till Adam: "Var är du;" och om vi svara honom, som Adam gjorde, skall han visa var vi äro, eller borde vara.

Att vara pånyttfödd är att vara född av Ordet och av Anden. Rom. 8: 9—14. För att erhålla den nya födelsen måste vi tillmötesgå Guds Ords fordringar; men det är ej tillräckligt, vi måste även emottaga Guds Ande.

Om vi ej utföra det arbete som oss tillkommer, i Kristi kropp, bliver det ogjort; ty ingen kan uträtta vår del.

Innan vi försöka göra något för Herren, är det bäst att låta Herren göra något för oss.

Om ej Edert hjärta har medlidande för, i synden liggande själar, har Ni stenar i Edert hjärta och behöver undanrödja dem.

Människan är en tvåfaldig varelse; och de flästa människor föda och vårda, blott den del som skapades av jordens stoft, den del som vi lägga i jorden och som återvänder till jorden; men svälta anden, vilken återvänder till Gud, som har givit den.

Många människor tro att "den heliga vägen" som omtalas i Jes. 35: 8 är något som man endast bör sjunga om; men det säges att det är en "farväg", en väg som man bör *vandra* på.

Frestelse är ej synd. Vi kunna bliva så frestade att det förorsakar oss lidande; men om vi emotstå och strida emot frestelsen, uti den kraft Gud förlänar oss, kunna vi gå igenom den lika rena som Jesus gjorde.

Denna världen är en kall plats, och den lilla vänlighet vi kunna bevisa skall ej vara förgäves.

Anna Koglin.

DÖDSFALL.

Hulda Maria Stålhandske, född Vestlund, avled stilla och fridfullt i sitt hem i Göta, Sverige den 8:e Oktober 1914. Hon var född den 3:e September 1894; förenades i äktenskap med Arvid Stålhandske den 20:e Juli 1912. Den avlidna efterlämnar make, två barn, föräldrar samt tre syskon.

Syster Stålhandske lämnade denna jorden med det vittnesbördet, att hon gick till Paradiset, var hon nu vilar och väntar på belöningsdagen. Många vänner följde hennes stoft till graven. Begravningsakten var gripande. Måtte de sörjande finna tröst hos Gud uti saknaden av den avsomnade. Måtte var och en, av släkt och vänner ställa sig i sådant förhållande inför Gud, att de få möta vår syster inför den vita tronen. Frid vare över hennes minne.

C. J. Forsberg.

"Våra Stridsvapen äro icke köttsliga utan mäktiga inför Gud att nedslå fästen,....tankebyggnader och varje förskansning, som uppreses mot Guds kunskap."

Det säges om Martin Luther att han kastade bläckhornet efter Satan. De nu stridande makterna i Europa äro ej sena med att bruka sina vapen i striden Tryckpressen är nu ett av vår tids mäktigaste vapen—för gott eller för ont. Vilket vapen brukar du?

Från nu och till den 1:e Jan. kunna nya prenumeranter erhålla Evangelii Trumpet 3 månader för 10 cts. (Till Sverige för 25 öre; till Ryssland och Finland 10 kopek.) Detta anbud gör det lätt att erhålla prenumerationer.

Den som insänder för tio prenumeranter erhåller sex vackra väggtavlor 12 x 16 tum. Dessa väggtavlor sändas dock ej utan att man nämner att de önskas.

Detta anbud gäller även Evangeli Basun (Dansk-Norsk).

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN.

FÖRSAMLINGSMÖTEN.

New York, N. Y. 24:e Dec till den 3:e Jan. Detta är Guds Församlings årliga möte och alla predikanterna och andra som verka för Evangeliets förkunnande, som äro bosatta i Östra Staterna förväntas till detta möte. Engelska, Tyska, och Rysska möten komma att hållas. Många skandinaver komma att närvara och om önskligt kan möten även hållas på deras språk. Missions- och ungdomsmöten komma även att hållas. Vi förvänta flera missionärer som äro på väg till hednalanden. Detta är ett särskilt tillfälle för alla Guds barn, från Maine till Maryland. Bland frågor vilka komma att behandlas innefattas platsen för hållandet av Lägermöten särskilt till förmån för dem som bo i Västra och Centrala delen av staten New York.

Ingen avgift kommer att fordras för kost och logi. Alla få giva frivilligt efter förmåga. Alla skola bliva tillgodosedda. De fattiga äro hjärtligt inbjudna. Tagen med Eder, Edra ofrälsta eller sjuka vänner. Medför endast handbagage. Många besökande väntas. Vi skola möta vid stationen om så önskas.

Tag *Broadway Subway* till 181*st. St.*, sedan *University Ave. Car* till 181*st St. Bronx*; eller, *Elevated* till 155*th St.* sedan *Jerome Ave. Car* till 181*st St.*; eller *Third Ave.* till *Tremont Ave.* (177*th St.*) Sedan *Sedgewick Car* till *Grand Ave.*

Predikanter F. G. Smith och andra. Skriv innan N. kommer. Church of God Missionary Home, 2132 Grand Ave., New York.

C. J. Blewitt.

Guds Församlings årliga Jul möte för Danmark kommer att hållas på följande platser: Pandrup 25—28 Dec.; Lökken 29:e till den 1:a Jan.; Hjörring 2—5 Jan.

N. Renbeck, Pandrup, Danmark.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

TRO, SOM ÄR VERKSAM GENOM KÄRLEK.

Av Mabel C. Porter.

Om Gud vore allsmäktig, allestädes närvarande, allseende, evig, men likväl saknade den utmärkande egenskapen, kärlek, vad skulle Gud betyda för mig eller för Eder? Hur skulle det vara om Han ej hade någon omvårdnad, intet medlidande för sina skapade varelser? Många människor säga med sina handlingar att de tro detta vara förhållandet.

Likväl är Gud kärleken. Det vill säga Hans förnämsta egenskap är kärlek. Han har bevisat sitt intresse för oss. Hans medlidande kunde ej gjorts, mer tilltalande än genom uppoffrandet ej blott av patriarker och profeter, men även sin egen Son, som dog för oss medan vi ännu voro syndare. I sanning, intet har lämnats ogjort för att bevisa sin kärlek och sitt medlidande för denna värld.

Det fanns en tid då folk ej kunde förstå Guds kärlek, men då Jesus uppenbarade och bevisade sitt medlidande och sin kärlek, då begynte tron spira upp, "ty i Kristus Jesus gäller varken omskärelse eller förhud något, utan tro, som är verksam genom kärlek." (Gal. 5:6.) Vi måste bliva bekanta med hans personlighet; vi måste veta att han skapar liv, bestämmer, strävar att få syndare till omvändelse, bor hos sina barn, förmanar, leder, hugsvalar, helgar e.t.c. Vi måste veta vad Hans avsikt är angående oss själva personligen. "Herre, vad vill du att jag skall göra?" var den fråga Paulus framställde Gud begagnar vår villighet för att i och genom oss uppenbara sin kärlek till oss.

Mer kärlek föder mer tro. Då vi se världen som Gud ser den; då vi höra ropet från de svarta och de gula lika väl som från de hvita; då vi intränga uti deras behov; och då vi äro redo att med glädje bringa dem evangeliet om Den som allena är den rätta hjälpkällan, då skall vår tro utomordentligt tillväxa. Romarnas tro, omtalades "i hela världen." De levde visserligen ej för sig själva allena. Det sades om Tessalonikerna: "Överallt har eder tro på Gud kommit ut." Deras tro och goda gärningar omtalades för att uppväcka åstundan hos andra till goda gärningar. Har Eder tro och g o d a gärningar uppmärksammats? "Andens frukt är kärlek, fröjd, frid långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhållsamhet." Gal. 5:22, men tron förökes ej om vi ej göra bruk av den. För att utöva tro måste vi uträtta kärleksgärningar, ty "tron utan gärningar är död." Låtom oss betrakta mer utav Guds kärlek och vara mer verksamma för honom, så skall tron förökas i våra själar.

Det finnes människor som behöva hjälp; men om vi skola kunna hjälpa dem, måste vi försaka våra egna intressen, nöjen, vår egen vinning, etc. Om vi skola kunna nå de många som befinna sig i synd och mörker, måste vi uppenbara, för dem, vår tro med att först ådagalägga vår kärlek för dem. Kärleken är trons grundval, kärleken drager och inverkar på viljan och leder tankarna och handlingarna, tills livet helt översvämmats av kärlek och själen helt naturligt vandrar i tron. Då vi hava Guds kärlek hava vi ej hunnit så långt att vi ej kunna tillväxa; ty hans Ande så fyller våra hjärtan och liv att då vi äro ett med honom, se vi hans skapade varelser såsom han ser dem. Medelst samma kärlek som vann oss, söka vi dem som ännu äro fjärran ifrån Gud. "Ty Kristi kärlek tvingar oss."

HAN HELADE DEM ALLA.

Av E. E. Byrum.

Har Ni lidit länge? En kvinna som varit plågad under tolv års tid och "lidit myc-ket av många läkare och utgivit allt vad hon ägde och hade dock ingen hjälp förnummit utan det hade fastmer blivit värre med henne;" då hon hörde om Jesus, pressade hon sig igenom folkhopen och rörde vid hans klädnad och hon vart "botad från sin plåga" (Mar. 5:25—34). En annan kvinna som "hade haft en vanmaktsande i aderton år," och "var hopkrumpen och förmådde icke fullt räta sig upp;" "då Jesus fick se henne, kallade han henne till sig, och sade till henne: kvinna du är fri ifrån din vanmakt. Och han lade händerna på henne och strax reste hon sig upp och prisade Gud" (Luk. 13:11—13). Vid dammen Betesada, låg "en man som hade varit sjuk i trettioåtta år. Då Jesus fick se honom, där han låg, och förnam, att han redan lång tid hade varit sjuk, sade han till honom: "Vill du bliva helbrägda?...Stå upp, tag din säng och gå. Och strax blev mannen helbrägda och tog sin säng och gick."

Är ni farligt sjuk? Det var en viss konungsman som kom till Jesus och bad honom att "göra hans son helbrägda; ty han låg för döden." Han sade till Jesus: "Herre, kom ned, förrän mitt barn dör. Jesus sade till honom: Gå, din son lever...Och då han redan var på nedresan, mötte honom hans tjänare och förkunnade för honom, sägande: Din son lever" (Joh. 4:46-51). "Simons svärmoder låg i feber, och strax talade de med honom om henne. Och han gick fram och tog henne vid handen och reste henne upp; och strax övergav febern henne, och hon tjänte dem" (Mark. 1:30,31). En tjänare var mycket sjuk, förlamad och i svåra plågor. Jesus sade: "Jag skall komma och bota honom." Men då hövitsmannen sagt att allt som var nödvändigt, var, för Jesus att säga "allenast ett ord," sade Jesus "Gå; såsom du trodde, så ske dig! Och i samma stund vart hans tjänare helbrägda." (Matt. 8:5-13).

Har Ni en obotlig sjukdom? Det kom en spetälsk till Jesus och bad honom, föll på knä för honom, och sade till honom: "Om du vill, kan du göra mig ren. Då varkunnade sig Jesus och räckte ut handen, rörde vid honom och sade till honom: Jag vill, bliv ren. Och när han hade sagt detta, gick spetälskan strax bort ifrån honom och han vart ren." (Mark. 1:40-42). Vid ett annat tillfälle då en man "full av spetälska...fick se Jesus, föll han ned på sitt ansikte och bad honom, sägande: Herre, Herre, vill du, så kan du göra mig ren." Då räckte Jesus ut handen och rörde vid honom, sägande: "Jag vill; bliv ren. Och strax gick spetälskan bort ifrån honom." (Luk. 5:12,13).

Är Ni en krympling? Jesus gick in i synagogan, "och där var en man, som hade en bortvissnad hand." Till honom sade Jesus: "Räck ut din hand; och han räckte ut henne, och hans hand vart helbrägda igen" (Mar. 3:1-5).

Är Ni blind? Blinde Bartimeus satt vid vägen och tiggde. Då han hörde att Jesus av Nasaret gick förbi, begynte han ropa och säga: "Jesus Davids Son, förbarma dig över mig!" Jesus frågade honom: "Vad vill du, att jag skall göra dig? Och den blinde sade till honom: Rabbuni, att jag må få min syn. Och Jesus sade till honom: Gå; din tro har hulpit dig. Och strax fick han sin syn och följde honom på vägen.' (Mar. 10:46—52). Vid ett annat tillfälle botade Jesus en som varit "blind ifrån födelsen." (Joh. 9.)

Med ett ord; av vadhelst beskaffenhet ditt lidande måtte vara, finnes det bot för dig. Matteus säger om Jesus, att "många följde honom, och han gjorde dem *alla* helbrägda (12:15). I det lilla ordet "alla" hopsummeras de många olika slags sjukdomar vilka helt naturligt behäftade en sådan stor blandad folkhop som åtföljde Jesus den dagen. Men den obetydligaste sjukdom var ej så liten att han ej gav akt på den; ej heller var den svåraste för svår för honom att bota. "Han gjorde dem *alla* helbrägda." Låtom oss fatta mod vid tanken därpå, och vadhelst vårt lidande måtte vara, låtom oss söka en likadan erfarenhet som den mängd av vittnen, som gått förut.

Helad av flera sjukdomar.

Jag prisar Gud för hans helbrägdagörande kraft. Min hustru och jag blevo helgade under tältmötet i South Wheeling, W. Va. Vi blevo övertygade om dess sanningsenlighet och åtlydde Guds Ord. Jag har blivit botad av dåliga matsmältning vilket besvärat mig, under tjugo års tid. Har även blivit botad av njurlidande. En av de bästa doktorerna misslyckades uti att bota mig av njurlidande; men Herren utförde verket. Min äldsta dotter botades av en åkomma i kjörtlarna. Doktorerna sade att hon måste undergå en operation, men Herren helade henne. Eder broder och syster i Kristus, Wm. och Louisa Ackerman.

GODA JULGÅVOR.

Ett tillfälle att bringa glädje till våra kära och med detsamma tjäna Herren.

Julen är snart här och med den kommer gåvornas högtid. Mången Fader och Moder får huvudbry med att uttänka och välja de nyttigaste och bäst passande saker till Julgåva för de kära, nära och fjärran. Näppe finnes någonting som är lämpligare till Julgåva än en väl utvald bok; den kan sändas över hav och land och den blir till mottagaren liksom en kamrat samt ingiver alltid, ja efter många år, en kär hågkomst av givaren förutom allt det nyttiga och goda som däruti hämtas. Nedan anföres några böcker av oskattbart värde och om någon annan bok önskas torde man låta oss veta så kunna vi anskaffa den. Böcker kunna sändas antingen direkt till den som skall föräras med Julgåva eller till rekvirenten. Postporto är inberäknat i de anförda priserna.

Svenska Biblar.

Med hänvisningar och kartor 7 x 4 3-4 x 7-8 tum. Postporto inberäknat i dessa priser.

4A. Klotb.	$1.00.
4C. Läderb.	$1.35.
4D Läderb. runda hörn, rödsnitt, India papper.	$2.40
4G Mjukt läderb. övervikta kanter, läderfodrad, runda hörn med rödsnitt	$2.85.
4H Mjukt läderb. övervikta kanter läderfodrad, runda hörn, rött under guldsnitt	$3.00
4I Samma som n:r 4H, men med bättre läder.	$3.50

Med hänvisningar, kartor, konkordans etc. 7 2-3 x 5 1-2 tum.

6B Läderb. rödsnitt	$2.40
6C Mjukt läderb. övervikta kanter rödsnitt	$3.00
6D Samma som N:r 6C men med rött under guldsnitt	$3.25

* * *

Testamenten.

Med hänvisningar. Storlek 6 7-8 x 5 tum postporto inberäknat.

1B Läderb.	$0.70
1C Klotb. med Psalmerna	$0.60
1E Läderb. med Psalmerna.	$1.00

* * *

Väggtavlor.

Väggtavlor med svenskt text, från 5c till $1.00 per styck.

* * *

Väggtavlor med engelsk text; sammets-imitation i tre färger rött brunt och grönt.

Storlek 4 3-4 x 5 tum	5c.
" 6 x 7 1-2 tum	10c
" 6 x 9 1-2 tum	15c
" 8 x 10 tum	20c
" 9 x 12 tum	25c
" 10 x 13 tum	30c

Glöm ej att nämna storlek och färg.

* * *

Broschyrer.

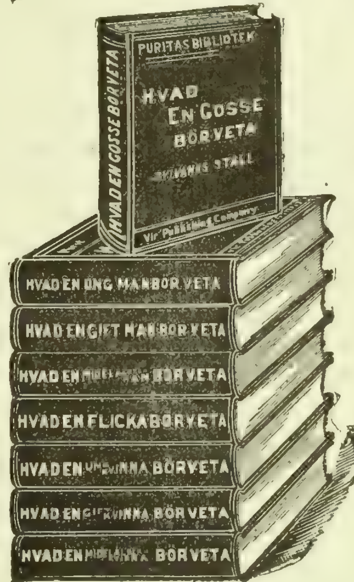
Kristlig Vandel Pris per styck 10c; per duss	$1.00
Ett Religiöst Kontrovers. Pris per styck 10c; per duss.	$1.00
Frälsning, Fullkomlig; Nu eller Aldrig	$0.12
Guds Församling	$0.05.

* * *

Evangelii Trumpet.

Enkel, rättfram och oförskräckt, framhållande sanningen utan avslag Helt år — 75c

Rena Böcker om Undvikta Ämnen

Hvad en Gosse bör veta
Hvad en Ung Man bör Veta
Hvad en Gift Man bör Veta
Hvad en Medelålders Man bör Veta
Hvad en Flicka bör Veta
Hvad en Ung Kvinna bör Veta
Hvad en Gift Kvinna bör Veta
Hvad en Medelålders Kvinna bör Veta

Pris per styck	$1.25
För hela serien	$9.00

* * *

ENGELSKA BÖCKER

Standard Books on Avoided Subjects.

An appropriate gift to the dear ones who have left home to make one for themselves; also for others in different stages in life.

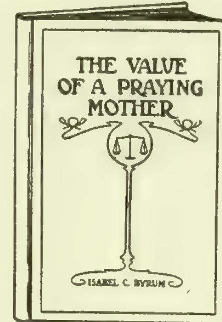
What a Young Boy Ought to know
What a Young Man Ought to Know
What a Young Husband Ought to Know
What a Man of 45 Ought to Know
What a Young Girl Ought to Know
What a Young Woman Ought to Know
What a Young Wife Ought to Know
What a Woman of 45 Ought to Know

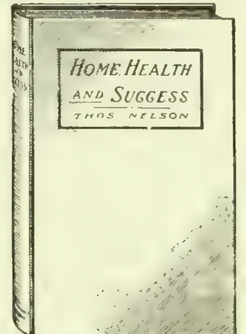
Price each — $1.00

* * *

Doctrinal Books.

Revelation Explained Cloth	$1.00
Evolution of Christianity Cloth	$1.00
What the Bible Teaches	$1.00
Divine Law and the Sabbath	$0.50
The Great Physician and His Power to Heal	$0.50
Christian Baptism	$0.50
Man, Present and Future	$0.50

For the Home.

Home Health and Success	$1.00
Home Training, the Secret of Character Building	.50
The Value of a Praying Mother	.50
Mothers Counsel to Their Sons	$1.00
Letters of Love and Counsel to Our Girls	$1.00
Treasures of Poetry	$2.00
Camp Meeting Sermons	$1.00

* * *

Devotional Books.

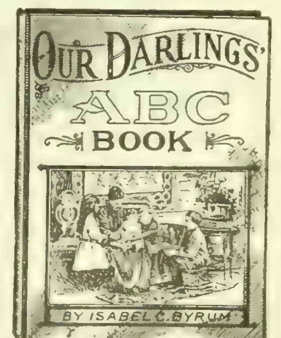
How to Live a Holy Life	.50
Odors of Golden Vials	.50
Hidden Life	.50
Food for Lambs	.50
Rays of Hope	.50
Secret of Prayer	.50
Christian Conduct — Paper 10 cts.; Cloth 25 cents	

* * *

Childrens Books.

Light on the Childs Path	.25
How John Became a Man	.25
Our Darlings A B C Book	.25
Happy Hours at Home	.25
Bed Time Stories	.25
Twilight Talks	.25
Boys Companion — Paper 10 cts.; Cloth 25 cts.	

Rekvirera i dag, förinan de kära glömmes igen. Adressera Evangeli Basun Pub. Co., St. Paul Park, Minn.

De Ungas Avdelning.

INGA PRESENTER TILL JULEN.

Av Anna Koglin.

Det var annandag Jul och Emma väntade med spänt intresse på brev från hemmet. Hon var ganska viss på att hon skulle erhålla ett den dagen; ty ännu hade de ej skrivit till henne under Julen, och hon visste att de ej skulle glömma henne. Till sist ankom det och hon skyndade sig till sitt rum för att läsa det.

Det var ett stort och fylligt brev, ty Ida, Maria, Herman och alla de andra syskonen och även moder hade skrivit. Alla omtalade hur många saker de fått till Julen. "Jag och Maria fingo var sin vackra tröja från Moster Katrina utom flera saker från Morfar; August fick en trumma från Morfar och jag fick en hansklåda," hette det i brevet.

"Moster sände dem vackra tröjor, men hon glömde mig," tänkte Emma. "De glömde mig allesammans." Hon hade blott fått en liten, enkel näsduk från en väninna, och tanken att varken moster, morfar, eller hennes systrar hade sänt henne någon present överväldigade henne så att hon kastade sig på sängen och snyftade.

Omsider tänkte hon på hur självisk hon var att gråta på det sättet. Hon visste att de alla älskade henne till och med om de ej sänt henne några presenter; och bäst av allt, hon visste att Gud älskade henne och hon älskade honom. Då hon tänkt på detta en stund, kände hon sig så glad och lycklig att hon knäböjde och tackade Gud emedan hon ej erhållit några presenter; ty, att på detta sätt vara glad i Gud, var mycket dyrbarare än att glädja sig över några presenter.

Om några veckor fick hon förnimma att de verkligen ej glömt henne; ty på hennes födelsedag fick hon några vackra presenter från Moster Katrina och även från sina systrar. Då tackade hon Gud ännu mer för den glada Jul hon haft.

ALLTING LJUST.

Vi gingo en kall vinterdag, förlidet år, att besöka en stackars ung flicka, som måste hålla sig hemma emedan hon hade en åkomma i höften vilket gjorde henne halt. Rummet var på den norra sidan av ett ödsligt hus. Det var ingen skön utsikt utom, ej heller var det mycket som var behagligt eller trevligt inomhus.

"Stackars flicka! Vilket glädjelöst liv hon lever!" Tänkte jag. "Hur ledsamt det är att hennes rum är på nordsidan av huset!"

"Du får aldrig något solsken" sade jag; "ej en solstrale kommer in genom dessa fönster. Detta kallar jag ett missöde. Solskenet är allting. Jag älskar solen." "Oh," svarade hon, med det ljuvligaste småleende jag någonsin sett, "min sol strömmar in genom varje fönster, och till och med genom sprickorna."

Jag är viss på att jag såg överraskad ut.

"Rättärdighetens sol" sade hon, med en stilla röst, "Jesus. Han skiner in här, och gör allting ljust för mig."

Jag kunde ej tvivla på vad hon sade. Hon såg gladare ut än någon jag sett på en lång tid.

Ja, då Jesus skiner in genom fönstren kan han göra vilken plats som helst skön och varje hem lyckligt. —Utv.

LOT'S VAL.

Av Gertrude McGriff.

Abraham och Lot flyttade många gånger. De hade många får och boskapshjordar. De stannade vanligtvis på en plats tills deras kreatur hade ätit allt gräset där. Därpå flyttade de till en annan plats.

Dessa forntidens män bodde icke i hus liksom vi, de bodde i tält. Därför var det mycket lättare för dem att flytta omkring. Det är aldrig så kallt där de bodde som det är här, så de hade verkligen icke behov av boningshus. När du går till tältmötet nästa sommar och bor i ett tält under några dagar, så kommer du att till en del förstå huru Abraham och Lot hade det i Kanaans land. Det är tillräckligt med frihet och frisk luft i ett sådant liv.

Gud välsignade Abraham i allt vad han gjorde. Han blev mycket rik. Han hade mycket silver och guld, och en mängd av tjänare. Abraham och Lot hade oerhört mycket boskap. De hade tjänare, kallade herdar, till att taga vara på deras hjordar—att föra dem till betesmarkerna och tillse att de fingo tillräckligt med vatten. Nu var förhållandet så att dessa herdar icke kunde komma överens om vattnet, betesmarkerna, o. s. v., så det blev osämja mellan dem.

När Abraham fick veta detta talade han med Lot om detsamma. Vad sade han till Lot? Sade han: "Dina tjänare försöka alltid att få det bästa för dina hjordar. Gud gav detta land till mig. Tag vad som tillhör dig och drag härifrån"? Visst icke det. Han sade: "Icke skall någon tvist vara mellan mig och dig? Skilj dig ifrån mig; vill du åt vänster, så går jag åt höger, och vill du åt höger så går jag åt vänster."

Vad sade Lot då till sin farbroder? Sade han: "Detta land är ditt ty Gud har givit det till dig. Giv mig vilken del av det som du vill och jag skall vara förnöjd?" O, nej; det sade han icke. Han visste var det bästa landet var, och upplyfte sina ögon och beskådade Jordanslätten, som överallt var vattnad liksom en Herrens lustgård, såsom Egyptens land var de hade varit under hungersnöden i Kanaans land.

Lot valde för sig själv hela Jordanslätten emedan han där hade goda betesmarker för sina hjordar. Han tog allt vad han hade och gick och uppsatte sitt tält nära intill Sodom, och levde bland mycket ogudaktiga människor. Han gjorde detta emedan han önskade snart bliva mycket rik på jordiska ägodelar.

Men han gjorde ett förfärligt misstag, ty då Gud förstörde denna ogudaktiga stad, förlorade Lot, ej blott det som han fört med sig, men även allt som han förvärvat sedan han kom dit; och utav en stor familj; undkom blott han själv och två döttrar med livet.

Men hur gick det med Abraham som var villig att avstå från allt för att behålla frid mellan dem? Herren bjöd honom upplyfta sina ögon och se mot Norr och Söder och Öster och Väster. Och hela det land vilket han kunde se från den plats där han stod, skulle Gud giva honom och hans säd, för evärdlig tid.

EN LYDIG SON.

Lille Frans lekte en dag tillsammans med några gossar i sina föräldrars trädgård. Under leken stannade de nära ett körsbärsträd, fullt med mogna körsbär.

"Plocka några av de goda bären och låt oss få smaka dem," sade en av gossarna.

"Nej," svarade Frans, pappa har förbjudit mig att taga något från detta träd."

"Må så vara," sade en annan av gossarna, "men din pappa är så god, att om han får veta, att du tagit några bär, förlåter han dig nog utan att straffa dig."

"Just därför att min pappa är så god och förlåter mig, vill jag icke göra honom emot. Jag vet dock, att min olydnad skulle smärta honom, och det skulle vara svårare för mig än allt annat."

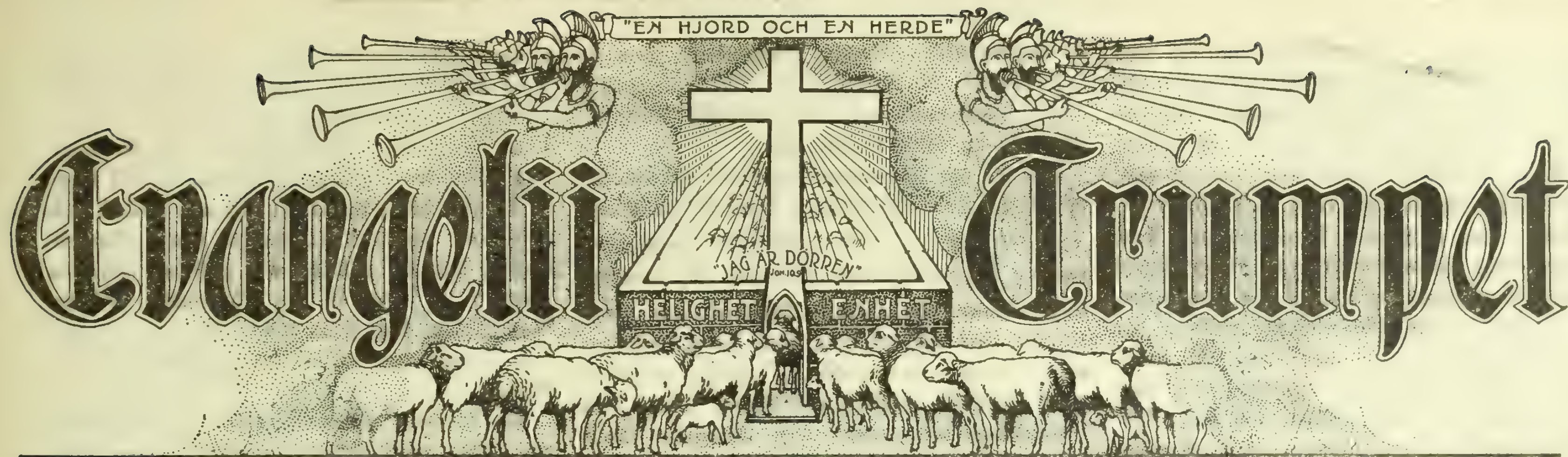
Där kärlek är, där följer och lydnad såsom en ljuvlig frukt.

DU SKALL LYCKAS.

Gud är med oss! Vem kan vara emot oss? Det är redan något underbart stort, att Gud lovat oss seger. Medvetandet om att bliva segervinnare ger en oändlig styrka. Och vi hava Guds löften, undertecknade av honom själv, löften som blivit kött och verklighet, synliga oryggliga löften. Är icke Jesus ett löfte, det stora löftet, som tillika är begynnelsen till sin egen uppfyllelse? Den Helige Ande, som i oss är en pant på vårt barnaskap, är icke även han ett löfte, så verkligt, att det på samma gång är förverkligandet av ett annat löfte?

Dessa löften och Gud med oss, se där det som kommer ett Guds barn att leva. Ty Gud bliver vid sina löften och vid dem, som taga dessa löften på allvar. Han vill i sanning vara med oss. Jesus, denne Jesus, som ännu lever och verkar, är Immanuel. Gud med oss i går, i dag och i evighet. Han är den Gud, som sagt åt Josua: Jag skall icke släppa dig och icke övergiva dig.

—H. Dieterlen.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII. St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e Januari, 1915. Nummer 1.

NYÅRS-PAUS.

Ett år är ett evighets-frö
Som faller likt flingor av snö
Till jorden,—det tyckes att dö;
Men sover som fröet i dvala;
Med tiden det spirar ju opp,
Till frodiga bladverk och knopp,
Med blomster för ve eller hopp;
Vad skall det väl för mig omtala?

Vårt livsverk står tecknat i bok
Som föres av Gud Sebaot,
Allt tydligt ur dimma och dok—
Han bringar, Han skriver ej miste.
Min Vän, har du odlat och sått,
Allt gott, som du tillfälle fått,
Har du i det "ljuvliga" lott?
Står du som en "man" till den siste?

Se stunderna ila så fort,
Och åren de rinna ock bort;
"Men tiden härefter är kort,"
Den tecknas å eviga Bladen.
Låt oss kämpa den redliga strid,
Samt göra vad hörer till frid
Allt "medan vi ännu ha tid;"
Till ända är snart arbetsdagen.

Här slutar vår Ny-års-sång;
Kanhända vår tid blir ej lång,
I dalen av sorger och tvång;
Vår Herre och Gud vi beprisa.
Vi önska allt gått detta år,
Omsider ett evigt jubelår,
Till Eder, var kärleken rår.
Tack Gud, som oss nåd täckts bevisa.

—*O. T. R.*

NYÅRS-HÄLSNING.

Det är med tacksamma hjärtan till vår gode, himmelske Fader, vi sända denna hälsning till våra älskade vänner och läsare. Då vi se tillbaka på det år som nu har försvunnit i evighetens hav, så finna vi så mycket att tacka Herren för, att det ej är svårt att glömma de prövningar och svårigheter, som mötte oss under årets lopp. Vi tacka och prisa Gud emedan han har givit oss liv och hälsa, samt vad hör till livets behov. Under det krig och ofred rasar i andra länder, har Gud välsignat oss med fred och allt gott. Då vi tänka på hur mycket människorna lida i andra länder, och vi då se på hur gott vi ha det, på allt sätt, kan det ej annat än uppvärma, ja smälta, våra hjärtan till innerlig tacksamhet till den gode Guden; och till hjärtliga böner, att vreden snart måtte vändas från de nationer vilka lida utav kriget och dess sorgliga följder, och att deras hjärtan kunna finna hugsvalelse uti den frid som finnes i tron på Jesus Kristus, och den Helige Andes kraft. Gud give att detta snart måtte ske. Men det för vilket vi äro mest tacksamma är, att Herren har låtit oss leva och verka, för honom själv och dyrköpta människosjälar, under detta år,som nu är tilländalupet. Alla personliga välsignelser synas små, jämförda med den stora nåd Gud bevisar emot oss, därigenom att han tillåter oss att leva, verka och lida för honom och hans sak på jorden. Tack käre Fader, tack älskade Frälsare för att du tillåtit oss verka och lida litet i gemenskap med dig genom den Helige Ande.

Det är med ljusa förhoppningar vi, med trons öga, se in uti det nya året. Den Gud som hjälpt intill i dag, skall säkerligen, vara med oss och hjälpa oss, även under det Nya året. Hans härliga löfte kommer så tröstande och styrkande till våra tankar: "Jag skall ingalunda lämna dig ej heller någonsin övergiva dig." Ja, vi kunna vara

> *Den, som flyter med tidens ström och ej låter den högre av Gud givna instinkt leda sin färd och den som ej strävar att efterlikna människosläktets ideal—Jesus; den människan är såsom stenen i förhållande till växtvärlden eller såsom en röst, ett eko, som hastigt förklingar.*

förvissade om att Han skall göra allt vad han lovat, och hans löften räcka till för alla livets enskildheter, ja, ända in uti evighetens himmel och härlighet. Varför då gå och sörja? Eller varför se in uti framtiden med mörka ögon. Nej, låtom oss stiga över årets dörrtröskel, med våra hjärtan uppfyllda med tro och hopp till Honom, som håller våra liv i sin hand och som ordnar det så att "för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa." Det nya året kommer med många tillfällen och förmåner, vilka det kommer att framställa för vår syn från tid till tid, och vi böra med Guds hjälp, på nytt inviga oss åt Gud, så att vi kunna vara iståndsatta att göra det goda efter som vi få tillfälle därtill. Vi kunna vara förvissade om att Gud skall göra sin del: Han skall välsigna, uppmuntra, styrka och bevara;—men, skola vi bliva trogna hushållare under det nya året? Det är en allvarlig fråga, som var och en bör ställa till sig själv vid årets början. Att inviga oss, till att leva för andra, borde vara vår största glädje; ty det skall bliva till välsignelse för både oss själva och andra. Måtte ingen inbilla sig att han skall få ett lyckligt Nytt År, om han blott lever för sig själv, och söker sin egen lycka uti själviska njutningar. Lyckan kommer ej genom att söka den; den kommer genom att göra andra lyckliga och genom att behaga Gud.

Det är likväl en god följd, som vi kunna förvänta efter det förfärliga krigets slut; nämligen att människorna skola ropa till Gud om hjälp för själ och kropp. Ofta söka folk litet efter Gud då allt går dem väl, men de ropa oftast till honom då nöden är stor. Broder och Syster, detta är något för oss att tänka på. Jag är viss på att Gud har bevarat Amerika från detta ödeläggande krig, på det att han igenom oss skall kunna komma de nödlidande till hjälp. Mycket har allaredan uträttats i timliga hänseenden. Men det tillhör Guds församling på jorden att, under året 1915, komma dem till hjälp med fridens och sanningens evangelium. Broder och Syster, det är vi nu begynna är icke ett år, som vi kunna leva för oss själva, men om det någonsin varit en tid, då Guds folk behövt efterfölja Jesus i självförsakelse, för själars frälsning så är det under detta år. O, Gud lägg detta på ditt folks hjärtan! Låt din Ande tala till dem, som möjligtvis äro nära att somna in uti medvetslöshet angående en lidande och förlorad mänsklighet. Gud är redo att verka medelst sin uppväckande Ande; men denne Ande önskar att verka igenom hans församling, hans kropp på jorden. Låtom oss begynna året med outsägliga suckar till Herren för människornas frälsning, och låtom oss fortsätta därmed under årets dagar och låtom oss även därtill ägna vår tid, våra förmågor eller medel. Käre Gud hjälp oss att offra allt åt dig, och tag emot vårt offer till dig och begagna det till din ära under årets alla dagar. Amen.

Vi hava gått framåt i arbetet under det förgångna året. Många, mycket nödvändiga förbättringar hava blivit utförda. Vår skuld på de Ålderstignas Hem har blivit förminskad. En del penningar hava alla-

redan erhållits för tryckningen av tre nya böcker, vilka vi ämna utgiva under instundande vinter. Vi äro tacksamma till de kära bröder och systrar, som hava hjälpt med deras medel för dessa ting, och vi skola vinnlägga oss om att vara så värdiga deras tillit, som möjligt. Men det nya året bör benyttas ännu bättre vad litteraturen angår. Skandinavien kallar för litteratur, men förhållandena äro unjefär sådana att vi måste sända den till dem fritt. Vi bereda oss till att göra detta så mycket och så fort som möjligt. Vi tro att Gud och hans församling skola stå oss bi uti att göra så mycket gott, i vår del av hans vingård som möjligt. Det är Guds folk som gör arbetarnas liv fruktbara, med deras böner och medel; och snart skola vi alla tillsammans få lön av Herren.

Vi önska sända vår käraste hälsning till arbetarna och alla Guds barn i Skandinavien. I ären, i sanning, oss dyrbara. Vi hava icke mycket tillfälle att hjälpa eder uti timliga ting; men vi glädja oss med eder då vi höra att Gud välsignar och förökar eder i Herren, och vi bedja för eder utan återvändo. Och, bröder och systrar, i Amerika, låtom oss ej glömma att vi äro medarbetare med de kära arbetarna i Skandinavien och att vi äro de heligas medförlösta. Låtom oss bedja för dem, och låtom oss hjälpa dem med våra medel. Vi skola alltid vara glada att mottaga och ombesörja befordran av gåvor till missionärerna i Skandinavien, och även andra länder.

Vad den Skandinaviska verksamheten angår, så är det tydligt, att vi måste vända oss mer och mer till det Gamla Landet, både med Ordets muntliga förkunnande och med litteraturen. Arbetarna äro villiga att giva sina liv för Skandinavien, och vi äro förvissade om att flera liv skola bliva invigda åt saken under det nya året. Om de . som måste bliva hemma och syssla med de jordiska tingen, då vilja vara lika så villiga att giva sina medel, så kunna vi vänta härliga resultat för Herren, både här och i Skandinavien, under det nya året.

Med en hjärtlig Nyårs-hälsning till alla tidningens Läsare från oss alla här, och med en innerlig bön, att det nya året måtte bliva bättre än något föregående år av vårt liv i Herrens tjänst, och att mer av hans kraft måtte förnimmas ibland oss, förbliver jag eder medtjänare och broder i Herren,

Thomas Nelson.

EN LEVANDE FÖRSAMLING.

Av H. M. Riggle.

Benämningen "församlingen" begagnas i det Nya Testamentet både i en allmän och i en lokal betydelse. Allmänneligen innefattar det alla de frälsta både i himmeln och på jorden, "församlingen av de förstfödde." I lokal betydelse, hänsyftar det till ett sällskap av Guds folk på någon viss plats. För exempel: I Korint, vilken var den förnämsta staden i provinsen Akaja i Grekland, var en församling av heliga och de benämndes: "Guds Församling, som är i Korint." Varhelst några frälsta människor bo och samlas för att tillbedja Gud, utgöra de en lokal-församling.

Det är om församlingen, i den lokala betydelsen, som jag önskar tala denna gång. Varje församling på varje plats borde bestå av "levande stenar;" det är, levande medlemmar. Sekteriska församlingar bestå till en stor del av folk som hava 'namnet att de leva men äro döda;' många av deras mest nitiska medlemmar hava blott ett 'gudaktighetens sken och förneka Guds kraft.' Detta förklarar orsaken varför deras församlingar äro döda. En död församling består av folk vilka sakna andligt liv. Kristenheten är under förbannelse på grund av detta tillstånd. Men mitt ibland allt detta står den gudomliga *ecclesia*, den rena, den *levande* Gudens församling; dess medlemmar fyllda med andligt liv och kraft, vilken flyter ifrån dess levande huvud— Kristus Jesus.

Vad utgör en levande Församling?

En levande församling är en församling varest alla medlemmarna äga andligt liv. Det samma frälsningsverk vilket gör en person en lem i Kristi kropp, gör honom även till en medlem av den lokala församlingen i hans samhälle. För exempel: här i en stad är en lokal-församling av Guds barn, som komma tillsammans och tillbedja Gud i enlighet med Skrifterna. I det vi hålla möten, och predika evangelium, bliva syndare överbevisade om synd och omvända sig till Gud. Denna erfarenhet förenar dem med den allmänna Kristi menighet och gör dem även medlemmar av den lokala församlingen. Den lokala församlingen är blott en synlig del av hela församlingen. Den samma erfarenheten som förenar oss med Kristus, förenar oss med varandra.

Noga taget, är en person ej en medlem av den lokala församlingen innan han är en medlem av församlingen i sin helhet. Detta är den idéella måttstocken för varje församling. Om den synliga församlingen i Jerusalem, sades det: "De vordo alla uppfyllda med den Helige Ande," och, "av de andra djärvdes ingen sluta sig till dem." Här var en församling innan "laglöshetens hemlighet" blivit verksam, en församling av troende; ren från synd och synbarligen ren från syndare. Ej en blandning av Guds barn och syndare alla tillsammans, med en kristendomsbekännelse, såsom i de sekteriska församlingarna i vår tid; men en synlig församling av Guds barn. En församling där alla medlemmarna voro frälsta. Detta är ett synbart kännemärke på skilnaden mellan sekteriska församlingar och den sanna Guds församling. De sekteriska församlingarna bestå till en stor del, av blott ytliga bekännare, som äro utan frälsning; medan Guds församling består av endast dem som äro frälsta. En levande församling består av levande medlemmar.

Livets yttring i en Församling.

1. *Verksamhet.* Liv medför verksamhet. Detta är sant lika mycket i den andliga som i den naturliga världen. Verksamhet är även nödvändig för livets fortsättande. En levande församling är en verksam församling. Den är en församling som är fullkomligt vaken över sin plikt i världen. Vi bliva ej frälsta blott och bart för att undgå helvetet och vinna himmeln till sist. Församlingen har en mission att utföra; och den mission är att få de förlorade frälsta. Men innan hon kan uppfylla denna plikt måste hon vara i ett gott hälsosamt tillstånd.

En levande församling är intresserad i alla dess medlemmars välfärd. Den uppmuntrar och vederkvicker de svaga. Dem, utav Guds barn, som äro äldre i erfarenhet, besöka ofta de nyfödda, som nyligen inkommit i dess sköte, och lära dem hur de skola förtrösta på Herren, hur de kunna övervinna frestelser, och stå fast under prövningens stunder, och då missmodighet söker tränga sig in på dem. De bedja ofta för, och med lammen, tills även de bliva starka och förmögna att stå. Bröder det behövs mer utav denna praktiska kristna verksamhet i varje församling och som en följd skulle det bliva färre avfall.

En levande predikant är nödvändig för att hava en levande församling; en som lever mycket på sina knän, sökande nya budskap för att föda hjorden, en som är verksam och nitisk; en som ägnar sig "helt" åt Herrens tjänst.

En levande församlings verksamhet sträcker sig längre än till dess medlemskap. Som jag förut nämnt, utsträcker den sig, till de förlorade, i alla riktningar. Den gör bruk av sina uppoffrade medel att begynna verksamhet på nya fält. Den utsträcker sin verksamhet till alla de kringliggande samhällen och evangeliserar landskapet. En sådan församling åtnjuter himmelns rikedomar, emedan den delar med sig åt andra. Vi njuta bättre efter som vi dela med oss. Detta är kristendomens verkliga anda. Det finnes många församlingar vilka behöva vakna upp och inse sina plikter i denna riktning. De ådagalägga helt litet eller intet bemödande, att nå de döende massorna omkring sig, med evangelii budskap. En levande församling evangeliserar. Dess verksamhet kommer att förnimmas både hemma och i främmande länder.

2. *Böneliv.* Levande medlemmar äro bedjande medlemmar. Bland sekterism, hava de vanligen några få som de kunna lita på för att bedja, vilka de kalla "bedjande lemmar." Där jag förr tillhörde, i en församling bestående av unjefär tre hundra sextio medlemmar hade vi tre "bedjande medlemmar." Då dessa och pastorn voro frånvarande begynte vi gudstjänsten (?) utan bön. En sådan församling är *död.* Jag hoppas vi aldrig skola få se den dagen, då i de olika lokala sammankomsterna av Guds församling, det kommer att bliva blott vissa personer som komma att anses som "bedjande medlemmar," till de andras uteslutande. I en levande församling, är varje medlem en bedjande medlem. Dem som äro äldre i erfarenhet borde sätta exemplet, och

uppmuntra de nyomvända till att bedja. Ja, bed. Bed hemma i enrum, under det Ni arbetar, vid familjeandakten, i bönemötena, i den allmänna gudstjänsten, med de botfärdiga som söka frälsning, bed allestädes. Broder, syster, är Ni en bedjande medlem? Bedjande medlemmar hava kraft hos Gud. De hava nåd att övervinna alla livets frestelser och prövningar och behålla seger över synd. Då de komma till möten är deras närvaro en uppmuntan för Guds barn. De nedkalla himmelns åska och ljungeld i väckelsemöten. De äro som eldflammor vartän de gå. Sådana människor äro alltid redo till tjänst.

3. *Vittnande.* Levande medlemmar äro alltid redo att vittna om sin Frälsare. De skämmas ej att inför alla människor vittna om vilken underbar frälsning de funnit. Det är deras lust att tala om Guds underbara kärlek, den ljuva frid, den outsägliga fröjd, den himmelska salighet, som uppfyller deras själar. I en levande församling går det ej tråkigt till då vittnesbördsmöten hållas, var och en väntande på den andre utan i stället äro alla angelägna att vara först att omtala den fröjd de hava funnit.

4. *Yttringar.* Om än, noga taget, verksamhet, bedjande, och avgivande av vittnesbörd, alla äro ett andligt livs yttringar, önskar jag likväl här att särskilt framhålla något om denna sak för sig själv. Frälsning utan yttringar är lika omöjlig som solen utan ljus, eld utan värme eller en levande människa utan en själ. Yttringarna äro naturligtvis olika, emedan känslorna äro olika, såsom fröjd, vånda för själars frälsning, vördnad, beundran, etc. De samma känslorna uppenbara sig ej heller lika hos alla. Ej heller uppenbara sig de samma känslorna hos en person lika under alla tider på grund av förändring av omdöme och omgivning. Yttringarnas natur behärskas av det andliga tillstånd varuti personen, hos vilken de förekomma, befinner sig. En person under inflytande av en ond ande, kan, till exempel, banna, smäda, och understundom till och med högljutt ropa och hoppa; medan, å andra sidan, då personer äro under den Helige Andes inflytande, kunna de understundom sjunga, skratta, gråta eller ropa högt av fröjd. Provet är, personens liv, andligt omdöme, och Guds Ord. "Allt må tillgå skickligt och ordentligt." 1 Kor. 14: 40. Heliga yttringar härflyta från andäktighet, förväntan, hänförelse och understundom från förföljelse. Verkan är alltid god. Oriktiga yttringar härflyta från religiöst högmod, "löpeld," nervös spänning, onda andar och andra orsaker. Verkningarna äro ej goda; de äro vanligtvis självbedrägeri och lekamlig utmattning, och äro motbjudande för andra. Andliga personer kunna, understundom, till en tid, förhindras uti sina yttringar, i de allmänna sammankomsterna av Guds barn, på grund av skygghet, oäkta blygsamhet, orätt lärdom, eller djävulens anklagelser; men i varje levande församling förekommer yttringar till Guds äa.

En levande Församlings verkningar.

En levande församling har stort inflytande. Fastän bitter förföljelse möjligtvis bevisas emot den, av dem som hata sanningen, behåller den likväl allas förtroende. Fast än församlingen i Jerusalem hade bittert motstånd från alla sidor, hade den likväl "ynnest hos allt folket," och "folket höll dem i stor ära. Och alltmera tillkommo sådana, som trodde på Herren." En levande församling på vilken plats som helst är fruktsam i själars frälsning. Det bliver en plats för befrielse för dem som fått leda för synden; en fristad för alla som vilja fly ifrån Satans område. Det är en sådan kontrast mellan en levande församling och de döda, ytliga församlingarna i Babylon, att alla syndare som äro ärliga kunna lätt se skillnaden. Oh, vilket behov av levande församlingar på alla orter. Sådana församlingar begagnas av Gud såsom medel genom vilka han kan utsprida sitt härliga evangeliums ljus och sanning, genom föreskrift och föredöme, till denna, av synden förmörkade värld.

SYNDENS INBJUDNINGSLISTA.

Vilken synd som helst inbjuder alla andra synder. Ty all synd är av samma helvetesfödda natur. Där är, som det vore, en häftig, oemotståndlig dragningskraft mellan alla synder; varthelst en av dem går söka de andra att följa. Några av oss hava lärt detta, genom bitter erfarenhet, till vår sorg. En människa syndar, uti en sak så obetydlig att hon gör det obekymrat. . . .och några timmar senare finner hon sig angripen av frestelse, eller givande efter för synd, som hon trodde hade föralltid förlorat sin makt över henne. Det är precis likt eldens förfärliga makt. Det behövs blott att tända eld på en liten tändsticka för att sätta igång en—Chicago- eller en Baltimore-eld. De värsta timmarna av vårt liv, de värsta timmarna av något mänskligt liv på jorden, voro följder av synder av detta "o betydliga" slag. . . .Vi äro ej säkra för någon synd som mänsklig natur någonsin begått, så länge vi tolerera någon känd synd i vårt liv. . . .Paulus förnam tydligt den alltid närvarande möjligheten av sitt fullständiga förfelande, vid den punkt som de flesta människor skulle hava sagt att han var minst i fara. Största delen av oss hava ej ännu fått syn på den förfärliga fara som ligger fördold i den, såkallade, minsta synden i vårt liv. Dess mindre farlig en synd synes vara, dess mer behöva vi frukta den.

Utvalt av Clara Hogner.

SKALL JAG TAGA VARA PÅ MIN BRODER?

En kall vinterafton, berättar en troende prästman, då jag skyndade fram genom en av våra större gator, gick jag förbi en stackars eländig drinkare, som stod i dörren till sin lilla reperations-verkstad. Jag kände honom väl. Han var en av de mest sjunkna i hela samhället, ett hopplöst fall. Men sedan jag gått förbi honom, förföljdes jag av det hopplösa uttryck, som stått att läsa på hans ansikte. Aldrig förr i mitt liv hade jag sett en så förtvivlad blick. Jag förstod, att det var Guds helige ande, som nödgade mig att gå tillbaka och säga mannen ett vänligt ord.

Det var en lördagskväll, och jag inbjöd honom att följande dag komma till vår gudstjänst. Han svarade med en ed: "Varenda en i denna stad hatar mig, och ingen av edra fina kyrkobesökare skulle vilja giva mig plats i sin bänk. Jag har varit en så förskräcklig man och far, att till och med min familj har måst övergiva mig. Jag har inte en enda vän i hela världen."

Jag sade honom, att jag ville vara hans vän, och plötsligt utbrast han: "Om Ni verkligen menar, vad Ni säger, då vill jag göra ännu ett försök."

Så bad han mig gå in med i verkstaden, och där räckte han mig en revolver. Han hade, sade han, strax förut laddat den för att skjuta en kula genom sitt huvud. Vi knäböjde i bön, och Gud hörde den arme, som stått vid randen av sin undergång, och gav honom nytt hopp.

Jag tog honom med mig till mitt hem och lät duka fram en måltid åt honom. Det var det första han smakat på tre dagar. Han var så fördärvad av alkohol, att han hade svårt att förtära något.

Nästa dag kom han till gudstjänsten alldeles nykter. Han hade så sjunken han var tagit emot den utsträckta frälsarehanden och genom denna dragits upp ur dyn och fått sina fötter ställda på en fast klippa. Innan en månad förgått, hade hans hustru och dotter åter flyttat till honom. Många lyckliga stunder fick jag tillbringa i detta förr så sorgliga, nu så trevliga hem. Av den forne drinkaren hade blivit en stadgad kristen. Hela hans liv var ett vittnesbörd om att Jesu Kristi evangelium är mäktigt att omskapa och frälsa även den svagaste, den som det syntes, längst bortkomne.

—Utv.

BÖNEN.

Av A. J. Bixler.

Bönen säges vara beroendets språk. Det är välsignat att känna vårt beroende av Gud. Gud kan reda sig oss förutan men vi kunna ej reda oss utan honom. Under bönestunden känna vi djupt våra behov.

Då vi bedja tala vi till Gud och han till oss. Han giver oss uppmuntrande tankar, vilka styrka oss och göra oss mycket mera skickliga till att behaga honom i allt. Livet bliver mer verkligt och allvarligt. Andra komma att se bönens verkan i vårt uppförande. Vi kunna ej annat än tänka mera på Gud då sådana djupa intryck göres på våra hjärtan och sinnen, då vi äro i ett välsignat umgänge med honom. Bönens inflytande gör att till och med jungfrun eller ynglingen får en önskan att bliva en man eller kvinna, eftersom tillfället måtte vara efter Guds sinne. Odla ett begär att bedja.

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Orebro.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 14, Juni 14 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 15. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Denna tidnings redaktion och arbetare tillönska dess Läsare ett välsignelserikt, Gott Nytt År. Arbetet, med utgivandet av Trumpeten, har för oss ej varit en tryckande börda, men en glädjebringande befattning, under det vi med det pund Gud oss givit, sökt tjäna honom och våra medvandrare mot evigheten.

◆◆◆

Trumpeten kommer, om Gud vill, att fortfarande göra sina besök två gånger i månaden, för att förkunna Guds råd. Vi känna oss i behov av alla Guds barns förböner att vi måtte, såsom goda förvaltare, giva var och en "sin spis i rätt tid" samt hava den Helige Andes hjälp till att "rätteligen dela Guds ord."

◆◆◆

Gud har låtit sitt Ord lysa klart uppå vår och våra Läsares stig och öppnat våra hjärtans ögon till att "skåda under i hans lag," och med detta har också vårt ansvar växt. Måtte nu också vår visdom och nit till att vinna själar för himmeln tillväxa under det påbörjade året. Låtom oss vandra i ljuset medan vi hava ljuset att ej mörkret överfaller oss," säger Jesus. Det säges att året 1915 har 365 dagar; men i verkligheten ha vi ej mera än *en dag*, som är vår, att utföra våra plikter uti; syndaren har ej mera än *en dag* uppå vilken han kan höra Guds röst och den dagen är: "*I Dag.*" Det är därför av stor vikt huru vi använda de flyende minuter, vilka utgöra vårt liv och bestämma vad vår belöning i evigheten skall bliva, ty vi skola få lön efter våra gärningar evad de äro goda eller onda.

◆◆◆

Ondskans andemakter rasa, de ogudaktiga fortfara att bliva ännu ogudaktigare och de orena att orena sig; krig och örlig rasa—allt bekräftar att det närmar sig slutet när allt skall dragas fram för dommen, när rättvis dom skall fällas och dom utan barmhärtighet skall övergå dem som ej bevisat barmhärtighet. Vi sympatisera med de lidande och vår bön är att krigsbägaren måtte snart bliva full och Jesus, Fridsfursten måtte få uppsätta sin tron och regera i mäns, kvinnors och barns hjärtan. Varäst han blir härförare där blir *frid på jorden* och till människorna *ett gott behag.* "Men det säger jag, mina bröder, att tiden härefter är kort; därför, medan vi hava tid, låtom oss göra det goda mot alla men mest mot dem, som höra tron till."

LOKALA MEDDELANDEN.

Vi erhålla för närvarande en ovanlig mängd orders för böcker och väggtavlor; detta på grund av de instundande helgdagarna.

◆◆◆

Av detta exemplar av Evangelii Trumpet utsändes flera än något föregående under flera månaders tid. Vi äro mycket tacksamma till alla som har hjälpt till att föröka Läsarnas antal; och, om alla vinlägga sig om att förmå dem som prenumererat å tidningen under provperioden att prenumerera för ett år kan det närvarande prenumerantantalet behållas.

◆◆◆

Broder Olai Christofferson har under senare tiden sålt litteratur i landsorten häromkring. Gud välsignar och giver honom framgång.

◆◆◆

Broder och Syster Stay och Broder Hjalmar Hansen hava rest till Princeton, Minn. för att hålla några möten och även att sälja litteratur. De sålde den första dagen nästan all den litteratur de hade med sig och telefonerade nästa dag efter mera.

◆◆◆

En broder skriver: "Den lilla boken Ni sände mig är verkligen en underbar bok och jag ämnar utdela ett hundra av dem till sådana som jag tänker vill värdera dem. Om de bliva lästa måste de bära frukt, åtminstone skall jag bedja att så måtte ske. Ni kan sända dem, som fraktgods, så snart som möjligt."

Syster Julia Rasmussen har rest till Rice Lake, Wis. för att vara en syster behjälplig. Eva Meir, som är på besök i tryckeriarbetarnes hem, tager Syster Julia's plats medan hon är frånvarande.

◆◆◆

Broder Miller från Hewitt, Minn. gjorde oss ett kort besök. Han är den broder som kom till lägermötet på kryckor sistlidne sommar, och gick hem helad. Herren gjorde honom fullkomligt helbrägda så att han nu är stark och kan gå rak. *Anna Koglin.*

KORRESPONDENS.

"Tack för tidningen, som jag med glädje läser. Vi äro mycket tacksamma för eder frikostighet att sända oss tidningen fritt."

* * *

"Jag får tacka så mycket för tidningen. Jag är mycket intresserad i den. Jag finner att det är verkligen sanning vad den innehåller. Jag önskar att edert verk måtte bli välsignat mer och mer. Jag kan icke mer än bedja Gud för eder."

* * *

En fattig, som lider mycket, skriver: "Gud välsigne eder för att ni hava sänt mig Trumpeten. Jag har fått mycken tröst genom att läsa densamma. Gud skall belöna eder för vad I haven gjort.

* * *

"Jag har nu läst *Evangeli Basun* ända sedan den först utgavs i Muscatine, Iowa, den 1:a Feb. 1901 till dato, och är glad och väl tillfredsställd med dens lära, som är i full harmoni med det Nya Testamentet."

* * *

"En broder i Canada sänder Trumpeten till sin gamla fader i Sverige, och sedan hans prenumeration har utrunnit skrev han till sin son och sade: "Det är så långsamt efter tidningen. Jag läser den själv, och sedan sändes den till många andra här i samhället som läser den."

FRÅN ARBETSFÄLTET

Vulcan, Alberta, Canada.

Herrens verk går framåt på denna plats. Om än sakta, så förnimma vi att Herren är närvarande i våra möten och välsignar sina barn. Jag har hållit möten hela hösten i hemmen runt här. Gud har plantat en liten församling här i höst, vi äro omkring nio eller tio som komma tillsammans: De flesta äro nyfrälsta, vår bön är att Gud måtte sända sin väckande ande, ibland folket. Jag har varit två bröder behjälplig i väckelse-möten. De kommo hit från B. C. och höllo möten två veckor i Auburn Skolhus. Jag var där några kvällar, och fick tillfälle att vittna. De voro glada att möta mig och jag var glad att möta dem. Det kändes att vi hade samfund. Jeg gav en av dem "*The Gospel Trumpet* (den Engelska Trumpeten). Han läste den och sedan gav han den till den andre Brodern och bad honom läsa den, och när han hade läst den frågade han honom vad han tyckte om den, han sade:"Den är bättre än vår tidning, och nu har jag funnit något bättre och jag skall sluta att läsa— som jag hittills läst. Jag gav honom en order-blankett och han började genast att taga subskriptioner. Sedan har jag hjälpt till i ett väckelse-möte i Vulcan under nästan två veckor, och en själ blev frälst, i dessa möten. Jag har nu fått löfte att hålla möten i Vulcan Skolhus; men det är utom samhället; hade vi så vi kunde hyra en lokal, ville flera komma till möten. Den kostar två dollars för varje dag. Men de troende äro fattiga, somliga utan arbete, så de kunna ej hjälpa med några medel om de ville aldrig så gärna. Vi kunde även använda literatur, för att sprida sanningen; ty här äro många som söka efter mera ljus. Så Broder och Syster, om Gud har välsignat dig genom att läsa Trumpeten eller traktater, och du känner dig manad av Herren att bringa ljuset till dina medmänniskor, är här ett gott tillfälle. Jag kunde utdela, hälst Dansk-Norsk och Engelsk litteratur, här är knappast några Svenskar.

Om Gud öppnar vägen, ämnar jag hjälpa Bröderna Stephenson och Whitehead i väckelse-möten i Loma, och vi ämna att hålla ett möte till i Vulcan under helgdagarna. Och jag vill se efter verksamheten här.

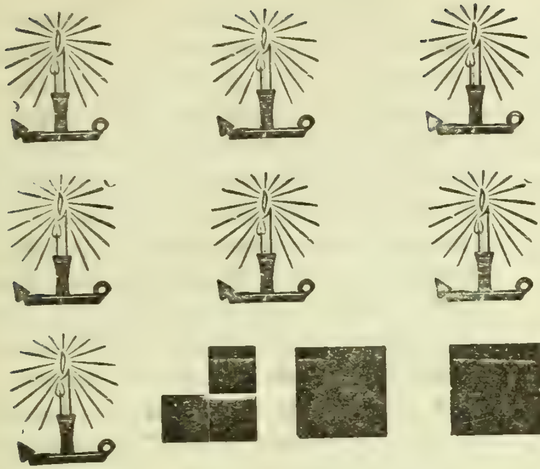
Bröder, jag är tacksam till Gud för vad han har gjort och gör för mig dagligen. Det är välsignat att vara frälst, och lycklig i Jesus. Det närmar sig målet, och framtiden är ljusare. Om vi förbliva trogna, bröder och systrar äro vi snart hemma. Glöm oss ej i edra böner att Herren måtte samla många själar till sin församling i dessa trakter.

Eder i Herrens tjänst, Chas. A. Grant.

VITTNESBÖRD.

Firth, Idaho.

Jesu liv och frid. Emedan jag ser i Evangelii Trumpet att Ni intager Guds barns vittnesbörd där vill jag insända mitt. Jag blev född på nytt, till ett levande hopp

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platsen i en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

---

genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda, för nära 23 år tillbaka. Gud utgöt då sin kärlek i mitt hjärta genom den Helige ande, som Gud har lovat dem som lyda honom. Genom denna sin kärlek har han bevarat mig från synden och sekt-religionens besmittelser.

Herren har varit och är min herde, därför har mig intet fattats; han har låtit mig vila på Ordets gröna ängar och vid ett källsprång av levande vatten, han har öppnat i min själ genom den Helige Andes inneboende, överflödande strömmar av levande vatten, vilka flöda varje dag. Ära vare Hans namn!

Jag vill ej denna gång utsträcka mitt vittnesbörd för långt, men innan jag slutar må jag säga: sedan jag blev född av Anden fick jag syn på ett rike, som är en hel motsats till världens rike och storhet. Den, som vill vara stor i Guds rike, skall vara den minste och allas tjänare. Guds kraft fullkommas i svaghet. Jag tackar Gud att han lärt mig känna vår Herre Jesu Kristi nåd; han, ehuru rik, vart fattig för vår skull på det att vi genom hans fattigdom skulle varda rika, men vandra omkring såsom fattiga och dock många rika görande; såsom intet havande och dock allting ägande. Frid över Guds Israel! Eder i riket och bedrövelsen delaktige,

Ludvig Svenson.

NÅGRA TANKAR VID ÅRSSKIFTET.

Åter igen hava vi kommit till en milstolpe utmed vägen som leder genom tiden. Åter har ett år flyktat sin kos. Utan tvivel hava vi alla haft erfarenheter och genomgått mycket, som vi ej förväntade oss då vi för ett år sedan trädde över tröskeln och stego in uti det nu gångna året. Många förändringar hava ägt rum sedan dess. Många av våra gelikar hava trätt över tidens gräns och flyttat in uti evighetens område. Och innan det nu påbegynta året har tilländalupit så är det möjligt, ja ganska troligt att någon som läst detta kommer att räknas bland deras antal vars eviga öde är för evigt avgjort.

Tiden ilar hastigt förbi. Intet hindrar den i sin fart. Det kan vara mycket vi skulle önska uträtta och vi finna att vi ej kunna hinna med att göra allt som vi skulle vilja; men vi kunna ej hindra tiden i sitt lopp den hastar framåt med säkra steg, och det som vi ej hinna med måste lämnas ogjort.

O, hur dyrbar tiden är! Hur värdefull är ej varje minut? Hur mycken vikt vilar ej på hur vi använda de dyrbara timmarna Herren förlänar oss? Vilken förfärlig följd skall det ej medföra för den som låter livstiden gå förbi utan att bliva beredd till att möta sin Skapare i frid! Och vilken förlust det är att förslösa någon del av sin tid uti syndens tjänst.

Huru många finnes det ej, ja, till och med bland dem som bära det kristna namnet, vilka ödsla bort sin tid med att sträva efter förgänglig vinning och lämna "det allra nödvändigaste" ogjort. Snart, mycket snart, skola vi alla ställas inför himmelns domstol för att göra räkenskap för den tid som blivit oss anförtrott. Måtte Herren hjälpa oss en och var att rätt använda tiden. Måtte var och en, som läser detta, som ej fått sin själ bärgad, ej uppskjuta med att söka och komma i besittning av frälsningens dyrbara gåva, och måtte var och en som själv funnit frid med Gud, anstränga sig till det yttersta att vinna andra dyrbara själar. Våra anhöriga, släktingar, grannar och vänner, ja, även dem som äro oss obekanta, vilka hasta framåt på den breda vägen som leder till evig förtappelse äro i behov av hjälp. Låtom oss göra vad vi kunna för dem, och i all synnerhet låtom oss bära dem på bönens armar inför nådens tron. Låtom oss betänka att det, till en stor del, beror på oss och hur vi använda tiden, vad deras eviga öde skall bliva.

Måtte var och en utav Guds kära barn, med förnyat mod gå framtiden till mötes och med all den förmåga Herren förlänar kämpa emot syndens och ondskans makter och vinna härliga segrar för Herrens sak, så att de, då de en gång med tiden förts över dödsflodens ström och hamnat på himmelns sälla strand, kunna hava många dyrbara själar upptecknade i den himmelska boken till deras kredit.

Måtte det nya året bliva ett i alla hänseenden lyckosamt och välsignelserikt år för var och en utav Trumpetens läsare.

—L. P. Peterson.

NYTTAN AV TRAKTATSPRIDNING.

Av Helmer Olsen.

"Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka." (Solomo.)

Det finnes knappast något arbete inom den stora Herrens vingård, som är så välsignelsebringande, som att dela ut passande traktater bland våra medmänniskor. Det anförda bibelstället har sin stora betydelse i denna verksamhetsgren. Tusende exempel på händelser i det flydda kunde bevisa detta, men jag skall endast anföra enstaka fall.

En mycket ogudaktig man som var dykare till yrket, fann under det han var på sjöbotten en traktat i en sjösnäcka, läste den och blev omvänd till Gud. Han sade att när Gud sökte efter honom, till och med i vattnets djup, så ville han ej längre motstå honom.

En skomakare fann under sulan av en söndrig sko en traktat, läste den, och även han blev omvänd.

En man ombord på en ångbåt, fick en traktat, rev sönder den i småbitar och kastade dem i luften, men så föll en av bitarna ned på relingen; mannen läste de ord som stodo där, och det blev medlet till hans omvändelse.

En annan man som fått en traktat, rev sönder den och kastade den i kakelugnen, men då elden flammade upp, läste han i dess sken ett ord, som han ej kunde frigöra sig ifrån, och även han böjde sig vid korsets fot.

En ung man, som hade beslutat att taga sitt eget liv, fann vid sjöstranden i vattnet en traktat, instucken i en glasflaska, läste den och kom på helt andra tankar, och blev en ny människa.

Det har bevisats att i hednaland, där på vissa orter ej Bibeln funnits, har stundom en, stundom flera traktater varit medel till mångas omvändelse från hedendomens mörker till Guds underbara ljus.

Mycket göres för traktatspridning i våra dagar, men säkert är att mycket mera kunde göras. Man är så beredvillig att köpa en kostbar bok; man läser den själv, och i bästa fall lånar den till sin granne, men sedan ställes den i bokhyllan, där den får stå som en prydnad år ifrån år, under det att så många runt omkring oss i brist på andlig upplysning vandra i mörker och gå till sist, kanhända evigt förlorade.

Små traktater, som kunde läsas på några minuter, kunde delas ut av de troende... Då brevväxling förekommer är det en utmärkt idé att sända en god traktat i varje brev.

Det berättas att en av orsakarna till den stora framgång som Moody och Sankey hade i England, Irland och Skottland, var att sällskap bildades som gingo från hus till hus, utdelande traktater, på vars ena sida stod en inbjudning till mötena och på den andra sidan var tryckt följande goda evangeliska sång:

"Hvi hastar denna skaran säg,
Så ivrigt brådskande sin väg?
Vad är som fängslar hopen så,
Att dagligen med undran stå?
Hör skaran svarar allvarsam:
Jesus av Nasaret går här fram."

UNDERDÅNIGA—VEM?

Av Mary J. Helpingstine.

"Så varen nu Gud underdåniga." Jak. 4:7. Vem bör ej vara Gud underdånig? Gud är i himmeln,Ni är på jorden;han är stor och Ni är liten, Han är vis och Ni är endast som ett spädbarn; Han är stark och Ni är endast en jordens mask; "Vem kan trotsa honom och dock bliva frälst?"

"Påminn dem att vara överheter och myndigheter undergivna" (Tit. 3:1); ty de styrande äro icke till skräck för de goda gärningarna utan för de onda." Rom. 13:3.

"Men vi bedja eder mina bröder, att kännas vid dem, som arbeta bland eder och äro edra föreståndare i Herren och förmana eder, och hållen dem synnerligen kära för deras arbetes skull." 1 Tess. 5: 12, 13.

"Sammalunda I yngre, varen de äldre undergivna, och alla varandra." 1 Pet. 5:5.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

SÅSOM DU TRODDE.

Av J. W. Byers.

"Och Jesus sade till hövitsmannen: Gå, såsom du trodde, så ske dig! Och i samma stund vart hans tjänare helbrägda." Matt. 8:13.

Det var något i hövitsmannens ord som gjorde att Jesus förvånades. Det var ibland, många runt honom, som trodde att han var Messias och som förde sina sjuka och lidande till honom för att bliva botade; men det var i denna man en ovanlig tro, vilken ådagalades i hans sätt att tilltala Jesus. När han först kom till Jesus och underrättade honom om att hans son låg hemma sjuk, och Frälsaren sade honom att han ville komma och bota honom, så framställde han genast sin ovärdighet att hava Jesus komma under sitt tak, och uttryckte även något mer. Det var barnslig tro. Såsom en officer över soldater hade han stor kunskap om ett ords makt. När det var sagt så var det omöjligt att det kunde brytas. Så långt som hans makt räckte så var hans ord tvingande. Denne officer kände detta faktum väl och hade förtroende till Jesus som Guds Son, vilken hade makt att utsäga det kommenderande ordet över alla sjukdomar, djävulen och makter, och att detta kommando var lika oåterkalleligt som hans eget, inom området av hans makt.

Det var därför intet tvivel beträffande makten; det enda som han var oviss om var om Jesus var villig eller ej. Han kunde ej göra mera än bedja honom säga ett ord, och hans son skulle bliva botad. "Säg endast ett ord. och min son skall bliva helbrägda."

Jesus uttalade ordet, men på ett annat sätt, än han förväntat—"Såsom du trodde, så ske dig." Detta var det ord, som sades till hövitsmannen. Det är det samma till oss i vår tid. Han är Guds röst till världen, uttalad med himmelsk auktoritet. "Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt talat till fäderna genom profeterna, har han i dessa yttersta dagar talat till oss genom sin Son, vilken han har satt till arvinge av allt, genom vilken han ock har skapat världen." Ebr. 1:1,2.

Ordet är uttalat. Han är ordet. Vi behöva icke förvänta att Gud skall tala på annat sätt än genom sin Son. Han är Guds röst till världen, utropad en gång för alla, till alla människor och släkten i evangelii tidsålder. Vad han sade i början, lämnar han oförändrat till änden.

Huru ljuvligt detta ord är talat till oss under Jesu och hans apostlars personliga liv och verksamhet! Alla som trodde detta uttalade ord blevo frälsta och helbrägda. Då apostlarne predikade det och folket trodde det, verkade Herren med det och stadfäste ordet med åtföljande tecken.

Han är det levande Ordet, och bliver till oss vad vi mottaga honom för att vara. Om vi behöva helbrägdagörelse, låtom oss taga Honom för vår läkare. Han allena kan bota alla våra sjukdomar. Han är den, som "bar våra krankheter" och lade våra smärtor på sig. Låtom oss tro detta ord och när vi göra det vill Han bliva vår läkare—liksom hövitsmannen trodde, så kunna vi.

Tro vi icke Han är istånd att göra det? Förvisso tro vi det. Tro vi att han är närvarande i den Helige Andes kraft? Förvisso tro vi det; och fastän vi icke kunna se Honom med våra ögon äro vi dock medvetna om hans närvaro, och hans önskan är att giva oss allt gott som tillhör liv och gudaktighet. Men vi måste leva ett liv av tro, om vi önska alla de förmåner som finnas uti Hans återlösningsplan. Vi måste tro det uttalade ordet.

En syster omtalade en gång, i sitt vittnesbörd, huru hon blev helad; "Jag tog Gud på hans ord, och med detsamma var jag ögonblickligen helad." Det är alldeles så vi alla måste göra, vi anamma vad han erbjuder oss. Hans ord är hans mäktiga hand som han uträcker till oss. Han säger: "Barn, tag fatt." Vi utöva tro genom att taga fatt och fasthålla hans händer. Vår tro är icke stark, men den är stark nog att taga fatt och med ett dödsgrepp taga vi fatt hans hand. Under det att detta svaga, men allvarliga grepp drager åt sig hans hand, så fattar han med sin mäktiga hand och så sammanbindas de och vi äro räddade utur vårt hjälplösa tillstånd. Det är icke vår tro som har gjort verket, men under det att vi med vår tro taga fatt i hans mäktiga hand (hans ord) ,gör han verket. Under det vi tro är han mäktig att giva oss den hjälp vi behöva.

HAVEN TRO PÅ GUD

Av Anna H. Martin.

"Haven tro på Gud" (Mark. 11: 22). Först, emedan han älskar oss. Huru veta vi det? "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv" (Joh. 3: 16). Därför, emedan han älskar oss, borde vi hava tro på Gud.

Vi kanhända hava vänner som älska oss, men hava ingen kraft att hjälpa oss; icke så med Gud. "Men för Gud är allt möjligt." Matt. 19: 26. "Vet du då icke, har du icke hört det, att Herren är en evig Gud, han har skapat jordens ändar? Han bliver icke trött och uppgives icke, hans förstånd är outransakligt." Vi hava en Gud av kraft, av kärlek och tålamod. Han bliver icke trött, han uppgives icke. O, huru lätt vi tröttna, och huru lätt vi uppgivas! Men Han förtröttas icke. Ynglingar, eller unga män anses vara starka och istånd att göra mycket, men de kunna falla(Es. 40: 30); men Gud förtröttas icke. Huru glada borde vi icke vara för en så hög ära att vi tillåtas åkalla en så väldig hjälpare och att tänka på att han älskar oss. Vi äro varalser skapade av honom, och han har utvalt oss att vara hans söner och döttrar. Därför borde vi, med tro och tillit, komma inför honom. "Och Herrens ord kom till Jeremia; han sade: Se, jag är Herren, allt kötts Gud; skulle något vara så underbart, att jag icke förmådde det?" Han framställer en fråga: Kunna vi icke svara, från hjärtan fyllda med pris och tillfredställelse: "Det är ingenting för svårt." Därför, låtom oss icke inskränka den Helige i Israel, men giva honom tillfälle att visa sin kraft och trofasthet. Han är färdig att visa sig nådig. "Ja, därför väntar Herren, till dess han kan vara eder nådig." Gud väntar tills vi komma till den plats där han kan visa oss huru hans arm är mäktig till att hjälpa. Gud har lovat och håller det visserligen. Därför, låtom oss pröva honom; låtom oss lyda hans ord—"Haven tro till Gud." "Ropa till mig, så skall jag svara dig och förkunna för dig stora och underliga ting som du icke känner..'Jer. 33:3. Om vi bedja i tro, skola våra önskningar bliva uppfyllda, och han skall giva oss mycket mer än vi tänka. "Fördenskull säger jag eder: Allt det I bedjen i edra böner, tron att I fån det, så skall det ske eder." Mark. 11:24. "Men Honom, som förmår göra utöver allt, vida mer än vi begära eller tänka." Ef. 3:20. Säkerligen Gud önskar att låta sina barn erfara och förnimma mer och mer av hans kraft och allmakt.

GÅVORNA ATT BOTA SJUKA.

Av G. A. Olson

Det är flera egenskaper som erfordras för att bota sjuka.

Först vi måste hava tro. Joh. 14: 12. Mark. 16:17.

Om vi önska bota de sjuka endast för att bliva berycktade och ansedda av människor, så vill Herren icke fortsätta att samverka med oss. Vi måste göra det av samma motiv som Jesus, nämligen av medlidande .

Vi läsa i Mark. 1: 41—43 att en spetälsk man kom till Jesus, och då Jesus såg honom, varkunnade han sig över honom, och när han hade botat honom förböjd han honom att omtala vad som händt. I Matt. 15: 32 läsa vi att folket hade varit med Jesus i tre dagar utan mat och Jesus ömkande sig över dem. Se också Luk. 7:12-14.

Ibland är det också nödvändigt att hava ihärdighet. I Luk. 11: 5—8 giver Jesus oss ett exempel på ihärdighet i bön. Han säger: "Om han än icke stiger upp och giver honom för det att han är hans vän, så står han dock upp för hans oförsynthets skull, och giver honom så mycket han behöver."

BLIVEN ORDETS GÖRARE.

Av Willis Pelton.

"Och bliven ordets görare och icke allenast hörare, bedragande eder själva' (Jak. 1: 22). Att vara ordets görare menas att praktisera allt vad som Bibeln lärer, vilket icke är svårt för sanna Guds barn. När vi upptäcka att det är svårt att leva efter Guds bud så står det icke väl till med vår själ, ty Ordet lärer att hans bud äro icke svåra. Därför om vi äro utan fördömelse inför Gud kunna vi med lätthet, av hjärtat, göra vad han fordrar av oss. Om vi höra att en broder är i nöd anstränga vi oss så mycket vi kunna för att hjälpa, och även nedlägga våra liv för honom, om så fordras. Guds ord lärer att det är mera välsignat att giva än att taga. "Sen icke var och en på sitt eget bästa, utan var och en även på andras' (Fil. 2: 4). Detta är just det tillstånd vari Gud vill att vi skola vara Så att vi efterse andras välfärd såväl som vår egen. "Sen till och tagen eder till vara för all girighet; ty icke därav beror någons liv, att han har överflöd på ägodelar" (Luk. 12: 15). "Därför medan vi hava tid, låtom oss göra det goda mot alla, men mest mot dem, som höra tron till" (Gal. 6: 10).

Dessa bibelverser äro dyrbara. Men kom ihåg att om djävulen kan lyckas att få dig att uraktlåta att göra därefter så har han vunnit mycket och resultatet bliver att du bliver förvillad. Ty Jakob säger: "Bliven Ordets görare, och icke allenast hörare, bedragande eder själva." "Varför kallen I mig Herre, Herre, och gören icke vad jag säger." Var och en som kallar sig Guds barn bör vara angelägen om, att av hjärtat lyda Guds ord. Många gå till lägermöten och höra Guds ord predikas och glädjas mycket över att höra Ordet och känna en villighet att göra vad som helst för Gud så länge mötet varar, men när det är slut förglömma de den viktiga sanning att vad de hörde var för dem att leva efter, varje dag, likaväl som under mötet. De misslyckas därför i att få det goda av vad de hörde, emedan de icke praktisera det. "Om I viljen höra, skolen I få äta av landets goda" (Es. 1: 19). Gud vill hava hela hjärtat, och han vill att vi skola övergiva oss helt till honom med all vår tid, våra förmågor, penningar och allt—ingenting tillbakahållet.

Han önskar att vi praktisera en fullkomlig hängivenhet Huru svårt är det icke att tjäna Gud medan något av det egna jaget lever? Den gamla naturen vill hava allt efter sin önskan så länge det finnes något liv kvar i den. Men sedan den blivit lagd under Guds väldiga hammare, som krossar klippor i bitar, och korsfäst av den Helige Ande, så har han icke något mer att säga, men Gud får hava allting som han vill och vi kunna säga med Paulus: "Jag är korsfäst med Kristus, och jag lever, icke mera jag, utan Kristus lever i mig; och det jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig" (Gal 2: 20).

BIBELN.

Av D. R. Pearson.

Denna bok handlar om Guds karaktär, människans tillstånd, återlösningsplanen, syndares dom och de troendes glädje. Dens lärdomar äro heliga, dens befallningar äro bindande, dens berättelser äro sanna, dens bestämmelser äro oföränderliga. Läs den, för att vara vis, tro den, för att vara säker. lyd den, för att vara helig. I den finnes ljus att vägleda dig. Den är den resandes karta, pilgrimens stav, lotsens kompass, krigarens svärd, och den kristnas nådebrev; här är Paradiset återupprättat och himmeln öppnad. Dens härligaste ämne är Kristus, dens mål är vårt bästa, och dens ände är Guds ära. Den bör fylla ihågkommelsen och behärska hjärtat. Genomläs den långsamt, ofta och bedjande. Den är en gruva av rikedomar, ett Paradis av härlighet, och en flod av frid. Den är given i livet, skall bliva öppnad i domen, och bestå i evigheten. Den bringar det största ansvar, den lovar den största belöning, och den skall fördöma alla som ringakta dens heliga innehåll.

VAD VI BEHÖVA GÖRA.

När en moder säger till sin dotter att hålla spädbarnet, så behöver hon icke att säga till henne att hon icke behöver torka tallrikar, icke sopa golvet, icke damma möblerna eller att ej gå ut och leka för att hon skall förstå vad hon bör göra.

Så är det när vi äro sjuka. Guds ord säger icke "Ni bör icke taga medicin," eller "Ni bör icke sända efter doktorn när Ni är sjuk." Men det säger oss med bestämdhet vad vi böra göra. Är det icke nog?

Vad säger det att vi böra göra? "Är någon bland eder sjuk, han kalla till sig församlingens äldsta, och de skola bedja över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn." Jak. 5:14. Visste icke Jakob, som var Jesu broder, och en av de tolv, vad han talade om? Dessutom var detta icke hans råd, ty hade icke lärjungarna även under det Jesus var på jorden smörjt många med olja och botat dem? Mark. 6: 13.

Därför äro vi lärda, icke blott genom föreskrift, men också genom föredöme vad vi böra göra. Vad mera instruktion behöva vi?

NÖDVÄNDIGHETEN AV ATT FÖRTRÖSTA PÅ GUD.

Av Agnes E. Tuttle.

De flesta av oss hava blivit frälsta genom att någon har bedit för oss och uppmuntrat oss att söka Gud. Om vi icke äro försiktiga så torde vi söka mera hjälp av denna person än hos Gud. Somliga hava förtröstat på en broder eller en syster, en vän, eller någon predikant i vilken de haft stort förtroende och om den samme fallit så hade de intet att förtrösta uppå och följaktligen funno de det nästan omöjligt att stå fast.

Dessa hava icke lärt hemligheten av att gå till Herren för tröst, och när deras jordiske hjälpare var borta kände de sig allena i världen.

Gud vill att alla hans barn skola lita på honom för deras allt, ty han allena kan hjälpa oss genom hela vår vandring. Våra jordiska vänner kunna många gånger vara oss till uppmuntran, men stunder skola komma, för var och en, när mänsklig hjälp icke förmår hålla oss uppe. Då är det Ni måste blicka upp till den Mäktige. När Ni känner Eder övergiven och ensam och icke kan bliva tröstad av vänner, då behöves medlidande från Jesus, som var frestad i alla ting liksom vi, för att uppmuntra Eder. Endast Gud kan hjälpa Eder när Ni är i Eder största nöd; alltså kära själ, förtrösta på honom och Ni skall erfara att när mänsklig hjälp icke kan nå Eder, skall Ni få hjälp av Gud. Är Ni rädd för att förtrösta på honom? Gud är mäktig till att hjälpa och vill hjälpa. Ännumer, Han älskar Eder och önskar att hjälpa Eder. Han vill att Ni skall förtrösta på honom och icke på någon annan. David ropade till Herren och sade: "Giv oss hjälp emot ovännen; ty människors hjälp är fåfänglighet." Lovad vare Gud! vi hava en att förtrösta på som är mäktig att hjälpa.

De Ungas Avdelning.

NYTTIG ELLER ONYTTIG—VILKETDERA?

Av J. R. Beaver.

Vi unga måste snart uppfylla de platser som våra fäder lämna öppna, på grund av tidens obevekliga krav. Och våra dagliga liv förutsäga med stor säkerhet, huru väl vi komma att fylla dessa platser; om vi komma att bliva en hjälp och uppmuntran till våra medmänniskor, eller att bliva onyttiga människor som blott hava en tillvaro. Detta är sant, ty vårt dagliga liv bygger den stege som leder upp till lycka och nyttighet. Och den iver varmed vi fatta dessa tillfällen utvisar höjden av denna stege.

Vidare, om vi icke begagna oss av de tillfällen som erbjudas oss, så kunna vi aldrig räcka dem som äro högre upp. Om vi uraktlåta att göra i dag vad vi kunna, var är då vår framgång? Huru högt hava vi nått? Vi äro icke komna längre vid kvällen än var vi begynte om morgonen, och vad vi kunde hava vunnit i dag måste vi vinna en annan dag om vi någonsin skola kunna hava framgång. I verkligheten hava vi förlorat det som en person värderade så högt, att hon ropade: "All min rikedom (hon var mycket rik) för ett ögonblick. Och dessa tillfällen äro alltid tillhands för var och en av oss, hög eller låg, rik eller fattig. De möta oss dagligen, de ligga alldeles framför vår dörr och de kunna bliva en del av våra liv om vi vilja. Om du icke tror mig, gå med mig en dag, och under det vi gå skall du finna att det är icke en dag som är särskilld för mig, utan är vanlig för oss alla.

Under det vi begynna på denna särskilda dag möter oss först tillfället att göra en kärleksgärning som fordrar en självförsakelse av oss. Valet är vårt. Att göra eller att icke göra ligger i vår makt. Vår varma natur gör sig gällande och vi utföra kärleksgärningen. Nu ha vi begynt att smida en stark länk i kedjan av vår karakter. Om vi fortsätta på detta sätt, dag för dag, så kommer kärlek och självförsakelse att bliva kännetecknet för vår framtid, vilket kommer att göra oss dyrbara för alla, och verkliga medel till att upplysa mörka, bedrövade och bekymmerfulla liv.

Under det vi fortsätta vår vandring, kommer tillfället att styrka våra kroppar,genom att avhålla oss från det som föregående erfarenheter har lärt oss är skadligt, men—huru behaglig njutningen! Vad skola vi göra? Kunna vi icke göra det blott en gång till? Stanna! Akta dig! utropar vårt bättre vetande, "detta är sirenens röst. Om du en gång lyssnar, är du förlorad." Det är vid denna tid att vår mandom upp vaknar med all sin makt och styrka som icke låter sig motsägas. Nej, vi vilja icke göra det. Hur skön är nu tanken om att fortsättandet, på denna väg vi begynt, försäkrar oss om en oumbärlig faktor i framtiden—en stark och sund kropp.

Knappast ha vi gjort ifrån oss en anledning förrän en annan möter oss. Kommer du ihåg det arbete vi begynte i går? Vi gjorde det icke färdigt utan tänkte att det var gott nog som det var. Kan du icke se huru ofullkomligt det verkligen var, huru vårdslöst det var utfört? Vi kunna förbättra det mycket med endast litet arbete. Det skulle naturligvis taga litet tid, och vi hade tänkt att göra något annat. Vad böra vi göra? Det rätta är oss mycket klart, men ack, dessa själviska begär! Det är alltid så. Här är det som striden rasar hetast. Men vi vilja ej kasta vårt bättre omdöme i vädret; vi vilja göra vad som är rätt. Fullkomlighet skall bliva vårt motto, och genom noggrann övning skall det bliva en av de ledande egenskaperna av våra liv, en egenskap så nödvändig för att vi skola bliva nyttiga och framgångsrika.

Omdelbart därpå följer ett annat tillfälle. Tiden har kommit att fortsätta det studerande som vi begynte för några veckor sedan. Kommer du icke ihåg att du hade fullkomligt bestämt dig för att studera en timme varje dag? Men det har icke gått riktigt bra de sista dagarna. Det synes som om det heller icke gör oss mycken nytta. Därtill kommer att sommaren är snart förliden och det vore så skönt att hava ett bad. Och på detta sätt föröka sig ursäkterna, men vi borde icke låta dem inverka på oss. Nej! vi vilja det icke, ty om vi skulle göra det, vilket gyllene tillfälle skulle vi då icke förlora. Ihärdighet, framför alla andra goda egenskaper är nödvändig för ett framgångsrikt liv.

Således kunna vi nämna det ena tillfället efter det andra som kommer till var och en av oss varje dag. År efter år avskära millioner män och kvinnor sin brukbarhet därigenom att de icke taga tillfället i akt och göra det lilla goda de kunna, och jag är viss om att så länge världen står, skola millioner fortsätta på samma sätt. För att arbeta sig upp dag för dag erfordras kraft, flit, en stark vilja och bemödande. Det är lätt att följa med strömmen, belåten med liten framgång, undvikande det svära arbetet och sökande det lättaste. De stora människomassorna göra det.

Ja, dessa ovärderliga tillfällen komma alltid i vår ungdom, men om vi uraktlåta att benytta oss av dem, göra vi en stor förlust. Det fordras mycket mera bemödande att avbryta en dålig vana efter att vi nått medelåldern. Vanor som vi fått i vår ungdom, endera de äro goda eller onda, hava ett inflytande på våra liv ända till vår död. Om vi icke forma goda vanor skall vår förlust bliva oerhörd. Liksom det förflutna, vilket icke kan återkallas, äro dessa gyllene tillfällen, som vi uraktlåtit dag efter dag, för alltid förlorade. Böra vi då icke göra bruk av de tillfällen vi hava? Böra vi icke göra dem en del av våra liv, på det att framtiden må bliva framgångsrik och tillfredsställande.

VAD ÄR DET ATT MISSLYCKAS?

Av Mabel Hale.

"Jag har misslyckats; jag har uträttat så litet av vad jag ämnade göra." Vi höra många klaga på detta sätt, men låtom oss efterse vari de hava misslyckats.

"Änden på talet, om vi vilja höra huvudsumman, är detta: Frukta Gud och håll hans bud ty det hör alla människor till." Pred. 12: 13. "Således, antingen I äten eller dricken, eller vadhelst I gören, gören allt till Guds ära." 1 Kor. 10: 31.

Den kristne önskar att förhärliga Gud. Han söker icke sin egen bekvämhet eller framgång eller ära, men Guds. Genom liv eller död vill han behaga Gud. Han önskar endast att bliva stor i sin hängivenhet och trofasthet till Kristus. Att bekänna Kristi namn och icke inviga sig till detta liv är att misslyckas och mista välsignelserna av det kristliga livet. Detta är verkligt misslyckande.

Människor förvärva sitt goda i detta liv, såsom ära, rykte, rikedom och framgång i sällskapslivet. Millioner söka detta, men få erhålla det och många misslyckas och bliva besvikna. De som lyckas äro också misslyckade, ty intet av detta giver tröst i dödens timme eller inträde till härligheten. Så dessa gå tomhändta till sina gravar; de hava misslyckats, med endast syndarens lön väntande dem.

Men huru annorlunda med den kristne? Han har med bestämdhet vändt sig ifrån allt det som kan hindra en gudlig vandel i denna världen och har fästat sin blick på Jesus, icke hållande sitt liv kärt jämnfört med sin kärlek till Gud. Dagligen talar Mästarens tröstande och bifallande ord till hans hjärta; och huru låg hans syssla än må vara så har han det vittnesbördet att han behagar Gud. Han regerar som en kung och präst över själv och synd, i denna världen och skall erhålla en belöning i himmeln för all evighet. Om han än är ringaktad och okänd så har han dock gjort en storartad framgång.

Men somliga säga att de se så litet frukt av deras liv. Skulle den, som plöjer, sucka för det att han ej uppskär någon säd. Om ingen hade plöjt så hade ingen säd kunnat växa. Så om vi fylla våra egna små platser skola vi vid slutet förstå att våra liv icke voro värdelösa. Men den som är otrogen och obeslutsam och icke vill leva ett rent liv varje dag, som i prövningens stund giver upp att strida— den har verkligen misslyckats.

"EN HJORD OCH EN HERDE"

Evangelii Trumpet

JAG ÄR DÖRREN
HELIGHET ENHET

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII **St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Januari 1915.** **Nummer 2.**

BRUDENS SÅNG.

Min vän är min och jag är hans,
Hans dyrt förvärvda brud;
Han skänkt mig krona skön och krans,
Mig klädt i himmelsk skrud.

Jag bär hans bild uti mitt bröst
Hans bild, så ljuv och blid;
Den ger mitt hjärta ro och tröst,
Den fyller det med frid.

Min bild han bär på samma sätt—
Tänk, vilken kärlekshöjd!
Det göre varje börda lätt,
Det varestäds min fröjd!

Ej blott för tiden sägas kan
Om vännen min och mig,
Att han och jag rå om varann—
Det gäller evinn'lig.

Vårt kärleksband, som knutet är
Och helgat i hans blod,
Det slites ej av något här,
Ej ens i dödens flod.

Det kärleksbandet skall bestå
I tid och evighet;
När jord och himmel sist förgå,
Det ej av ändring vet.

Min vän är min, och jag är hans—
Vad önskar jag väl mer?
Ett kärleksord på jord ej fanns
Så skönt, som han mig ger.

DE PREDIKADE KRISTUS.

Av G. A. Olson.

I dessa dagar predikas det mycket om Kristus. Ja, folket har hört så mycket om och sett så litet av Honom att de blivit uttröttade. Vi läsa i Apg. 8:5 att Filippus predikade Kristus. Han predikade icke endast om Kristus; att han hade kommit till jorden och lidit och dött, samt att han uppfarit till himmeln och sitter där och väntar på att vi skola mottaga frälsningen; Nej han predikade en Kristus som levde och verkade i honom både vilja och gärning. Fil. 2: 13. Han vittnade för folket om vad Herren hade gjort för honom, huru han hade blivit frälst och helgad och huru Herren hade botat och fortfarande botade sjuka. Och många sjuka som kommo till Filippus blevo botade och många blevo befriade från orena andar. Och det blev stor glädje i den staden.

Paulus säger: "Vi predika icke oss själva, utan Kristus Jesus såsom Herre och oss själva såsom edra tjänare för Jesu skull." 2 Kor. 4: 5. De framställde icke sig själva, såsom de voro någonting eller kunde göra något av sig själva, utan de framställde Kristus, som den som verkade genom dem. De predikade något bestämt; något som med visshet var såsom de sade.

När de framställde Jesus som Världens Frälsare så kunde de på samma gång vittna att han frälst dem; att han helgat dem, att han helat dem. De kunde framställa Jesus såsom en regerande konung. 1 Kor. 15: 24-28. Icke såsom en som skulle komma och uppsätta sin rättfärdighetstron i en kommande tid, utan såsom en Furste som regerar i de troendes hjärtan. (Luk. 17: 2; Rom. 14: 17.)

De predikade med kraft. (Apg. 4: 33.) Vi läsa i 1 Tess. 1: 5 att evangeliet hade kommit till dem icke i ord allenast, utan i kraft och i den Helige Ande och mycken fullvisshet. När vi tala vid folket om olika läror och önska att visa dem att vad vi lära är rätt och i enlighet med Bibeln så kunna vi icke finna något som överbevisar så mycket som att vi hava erfarit att vad vi säga är sannt. Om Ni vill bliva en hjälp till att leda syndare till Gud så måste Ni själv hava en erfarenhet av huru en syndare kan komma till Gud genom att uppgiva alla sina synder och bekänna dem för Gud, samt de som beröra hans medmänniskor måste bekännas inför dem och bedjas om förlåtelse, samt tillrättaställa så långt som det kan tillrättaställas vad man gjort orätt. Att allt måste förlåtas andra om Gud skall förlåta dem. Om Ni kan få en syndare att göra detta så är det ej svårt att få honom att tro att Gud verkligen förlåter honom och antager honom som sitt barn. Om Ni kan vittna till att det var på detta sätt som Ni blev frälst så vill det vara ett kraftigt medel till att förmå folk att söka Gud. Kanhända ej så många vilja söka Gud när de förstå huru mycket det kostar; men de som söka honom på detta sätt skola bliva frälsta.

Alla äro vi liksom präster; vi predika oskrivna eller outtalade predikningar och vi kunna ej upphöra därmed så länge vi leva,—ja, t.o.m. efter vi äro nedmyllade i den kalla graven hålla vårt livs gärningar på att predika för andra. Men det finnes Baals, Moloks och falska gudars präster. Ack, måtte vi se och betänka värdet av vårt Exempel.

På samma sätt måste helgelse förkunnas. Om Ni kan vittna för folket att Gud har fullständigt helgat Eder genom ett andra nådeverk; att all medfödd synd blivit utrotad och att Jesus regerar såsom envåldshärskare i Edert hjärta och att Ni har fullständig seger över allt syndigt begär och att där härskar frid såsom en flod och att folket genom beröring med Eder i det dagliga livet veta att detta verkligen är sannt, så skall det förvisso inverka på dem att söka Gud för en sådan erfarenhet.

Om Ni vill framhålla gudomlig helbrägdagörelse, så är det bäst att framhålla Herrens ord om huru han helade, och ännu är villig att hela och att Ni själv personligen erfarit hans helande kraft.

Om Ni vill förkunna om Guds barns enhet i tron, så kan Ni göra det bäst genom att omtala och bevisa att Ni är ett med Guds barn och är förvissad om att Ni kommit till Guds Församling, och ej går till möten än hos den ena sekten, och än hos den andra, för att utforska vilken är rätt. När Ni kan vittna att Ni har kommit till den levande Gudens församling; ja t. o. m. var född in i den, och att ingenting annat än synd kan utestänga Eder från den, då skall folket börja att utforska mera om Guds församling och Guds barns enhet.

När Ni kan omtala huru många välsignade löften Gud har givit oss och kan bevisa detta genom att Gud besvarar Edra böner, det är att predika Kristus.

SKÖTA EDERT EGET.

Av J. Grant Anderson.

"Att vara stilla och sköta edert eget arbete." 1 Tess. 4: 11.

Vid första påseende kanske det tyckes att detta ej är en passande förmaning: men efter att läsa de följande verserna synes det mera passande.

Att sköta sitt eget noggrant är nästan det svaraste en ofrälst person kan göra

Den mänskliga naturen är sådan att den vanligen kan se fel hos andra mycket lättare än hos sig själv. Från en mänsklig ståndpunkt synes det att vara lättare att giva råd än att taga råd.

En särskild sida av den mänskliga naturen, som är kallad "inblanda sig," framställer sig på många sätt. Den tränger sig in i andra människors affärer och efter att man funnit ett fel hos någon person säger det vanligen till en vän, som lovar att icke säga det till någon annan. Den lyssnar med intresse till vad som predikas och förglömmer ett hundra goda ting som omtalats; men ihågkommer ett fel och går och omtalar det för sina vänner. Den förlorar det viktigaste av predikan för att efterse huru en broder eller syster är klädd. Den mister det härligaste av vittnesbörds-mötet, genom att tvivla om en viss broder verkligen erhöll en erfarenhet av helgelse, när han sökte den för en vecka sedan. Den förglömmer att Guds församling är ännu Guds, att den har insamlat och fortfarande insamlar tusende människor uti Guds klara skinnade ljus. Den ser endast virvlen vid stranden. Den sitter och finner fel på den som skördar den dyrbara säden, och sköter om alla andras, men icke sitt eget. Det finnes någon ärlighet hos tjuvar och den dåraktiga kan säga en sanning av misstag; men den som är beställsam och iblandande eller söker efter fel, och som vanligen endast står och ser på, är ej omtyckt av någon och äger ingen plats i nådens rike. Jesus sade om sådana att de stodo i vägen och ville icke gå in eller låta andra gå in.

En verksam person går sällan omkring och finner fel. Låtom oss skynda på skördefältet medan det är dag; ty natten kommer snart.

ÄR NI NITISK OCH ENTUSIASTISK?

Av D. Meyer.

Under det jag lyssnade till en politisk talare för icke så länge sedan, kom denna tanke för mig—Om en man kan vara så nitisk för en timlig sak, att han giver sig helt ut för densamma och använder alla möjliga medel för att vinna folkets ynnest, även om han skall genomgå mycket lidande, och självförsakelse, och röna mycket motstånd, för sin saks framgång, huru mycket mera skulle en kristen giva sin ande, själ och kropp uti Herrens tjänst? Skulle Han icke hålla det för en glädje att genomgå självförsakelse och lidande för att Herrens verk måtte hava framgång, särskilt som den sak han representerar icke är timlig utan evig, en sak som icke är jordisk, men andlig.

Denna världens män kunna vädja endast till folkets tankar och omdömesförmåga. Deras entusiasm är endast världslig och för en timlig sak, men de kristna hava något som vida övergår detta. De hava Guds eviga sanning, vilken har bevisat sig vara ett mäktigt vapen, som nedbrutit allt motstånd och besegrat sina fiender. Med denna sanning kunna de icke allenast vädja till deras tankar men också till deras samveten; ty densamme som givit Guds ord är också den som skapat folkets hjärtan.

Liksom det är en förmåga i ögat att mottaga ljus, en förmåga i örat att mottaga ljud, så är det en förmåga i varje människas själ att mottaga Guds ord, hur ociviliserad hon än må vara. Det är endast Guds ord — korsets sanning — som kan frigöra en människa. Kristus säger: "I skolen förstå sanningen, och sanningen skall göra eder fria."

O, att vi hade mera entusiasm, mera kristligt nit, mera kärlek och mera av Guds kraft att fortplanta denna härliga sanning, som frigör själar: o, att vi hade mera kraft att nedbryta djävulens verk och allt som upphöjer sig emot Guds kunskap och att sprida det eviga Guds rike från strand till strand till dess jorden är full med Guds kunskap! Måtte Herren giva sitt folk mera av sin Helige Andes eld för att gå ut segrande och att segra. Tiden är kort; natten kommer snart.

Tänk vilket stort ansvar den kristne bär? Det gäller eviga ting, icke timliga. På alla sätt beror mycket på hans gärningar och uppförande emedan det gäller det eviga. Med vilket outtröttligt nit, kärlek, trofasthet och ödmjukhet han borde verka för Herrens sak! Läs vad Napoleon sade: "Jag känner människorna, och jag försäkrar eder att Jesus icke var en människa. Kristi religion är en hemlighet som uppehåller sig genom sin egen kraft, och utgår från ett sinne som är mera än mänskligt. Vi finna i detsamma en utmärkt säregenskap vilken var upphovet till en mängd ord och gärningar som voro okända förut. Jesus är icke en filosof: ty hans bevis äro underverk och från det första beundrade hans lärjungar honom. Alexander, Cesar, Charlemagne och mig själv hava grundlagt väldiga kejsardömen, men vilket medel använde vi? Våld. Jesus allena grundade sitt rike på kärlek och i denna dag vilja millioner dö för honom. Jag kommer att dö en förtidig död och min kropp kommer att nedsänkas i jorden att bliva maskars föda. Sådan är änden av den som kallades den väldige Napoleon. Vilket svalg emellan mitt djupa elände och Kristi eviga rike, vilket utropas, älskas och beundras och fortfarande existerar över hela jorden."

Tänk vilket vittnesbörd av en denna världens man! Men den kristne har ett kraftigare vittnesbörd än detta. Han har den eviga Gudens ord: Han har hans ord innom sitt hjärta. Han känner genom personlig erfarenhet i sitt hjärta, denna underbara konung, Jesus Kristus, vilkens rike är ett evigt rike: vilkens regering icke är genom våld: men genom kärlek—en allt besegrande kärlek. Han känner också att Jesus triumferar och kommer att fortfarande triumfera och att han är konung över alla riken i världen och att, fastän himmeln och jorden förgås så skall dock icke hans ord och rike förgås. (Matt. 24: 35.) O, att vi hade mera nit och entusiasm att förkunna hans ord och hans rike!

KRISTI ANDRA ANKOMST.

Av Chas. A. Grant.

I denna uppsats vilja vi ej bestämma dag eller stund för Kristi andra tillkommelse; många hava gjort så, men deras förutsägelser hava ej inträffat, och det har bringat många att håna detta ämne, med att säga: "Var är löftet av hans tillkommelse?" De som hava bestämt en viss dag för hans ankomst, hava gått utom Skriftens ord. Jesus säger: "Om den dagen och den stunden vet ingen, icke ens änglarna i himmeln, ej heller Sonen, utan Fadern allena." Mark. 13: 32. Gud har ej uppenbarat dagen eller stunden för dödliga människor, ej heller för änglarna, ej ens för Sonen; Han har förbehållit denna hemlighet för sig själv. Vi, som äro Guds barn, böra ej fästa oss vid missledande meningar, utan vi böra under bön och den Helige Andes ledning ransaka Herrens Ord, för att däruti få upplysning uti detta såväl som andra ämnen. Och om det har varit Guds goda behag att uppenbara sin vilja uti Ordet om denna sak, bör det utan tvivel vara av värde för oss att finna ut vad han har uppenbarat. Jag vet icke om där är något annat ämne som framträdar oftare i det Nya Testamentet än om Jesu andra ankomst. ämne som framträder oftare i det Nya Testamentet har omkring 300 hänvisningar till Kristi andra tillkommelse; så varje troende borde vara väl förtrogen med en så viktig sak. Det är ej vår mening att uttömma detta ämne, men endast giva några tydliga hänvisningar.

Vi äro nu underdåniga tiden i denna tidsålder. Det ena släktledet kommer och det andra går och vi kunna ej förhindra det men även tiden skall hava en ände och en sista stund. "Och den ängeln som jag såg stå på havet och på jorden, upplyfte sin hand mot himmeln, och svor vid den som lever i evigheters evighet, vilken har skapat jorden och det som är på den och havet och det som är däruti, att ingen tid skall vara mer." Upp. 10: 5,6.

Vi vilja först framhålla några tydliga profetior, som visa oss att denna tidsålder är den sista. I första Mosebok 49: 1. är den kallad "den yttersta tiden" och i 9:e 10:e verserna hava vi en tydlig profetia att det hänvisar till denna tidsålder, "Andens tid." Dan. 12. I Jeremia 23:e kap. hava vi en tydlig beskrivning om Jesu första ankomst, upprättandet av hans rike, och hans stora frälsningsverk under denna tidsålder, versar 5, 6. Även avfallet och regeringen av den falske profeten i verserna 9-18. och uti verserna 19.20, hava vi en beskrivning av en reformation, när Bibelns sanningar framhållas emot all falsk religion. Och lägg märke till, detta skulle allt hända i "Ändens tid." Aposteln Johannes förstod dessa profetior: han sade: "Mina barn, nu är den yttersta tiden...varav vi förstå att nu är den yttersta tiden. 1 Joh. 2: 18. Och Petrus skriver tydligt att Jesus uppenbarades i de yttersta tiderna. 1 Pet. 1: 20 Paulus säger att Gud har i "dessa yttersta

dagar talat till oss genom sin Son." Ebr. 1:1,2. Och i 1 Kor. 10:11 heter det att Israels knorran blev uppskrivet till varning för oss, på vilka tidernas ände har kommit. Och Petrus sade på sin tid: "Alltings slut är nära. Varen därföre tuktiga och nyktra till att bedja." Jesus sade: "Och detta evangelium om riket skall varda predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma." Matt. 24:14. Paulus beskriver uppståndelsen från de döda, och Jesu andra tillkommelse. "Och därefter änden," då han överlämnar riket åt Fadern 1 Kor. 15: 20—24. Denna tidsålder skall taga slut när Jesus överlämnar sitt rike åt Fadern. Detta skall ske när den yttersta basunen ljuder. Den skall kalla de avsomnade och de som leva skola förvandlas i ett ögonblick, och den sista basunen är kallad i Upp. 10:e kap. "sjunde ängelns röst," eller "sjunde basunen," och han skall basuna "att ingen tid skall vara mer."

Måtte vi taga varning av dessa tydliga skriftställen, att denna stund ej måtte komma för hastigt för någon som läser dessa sanningar. Och du, min vän, som väntar på en bättre tid, ett annat tillfälle, för människosläktets frälsning. Jag beder dig, för din egen själs väl, tag varning av de tydliga skriftställen, både från Gamla och Nya Testamentet. Dessa sanningar äro allvarliga. Denna tidsperiod är den "yttersta tiden;" "ändens tid". Och om Guds ord är sant, är frälsningens dag snart förbi, endast ett litet steg och vi äro inne i evigheten och ingen tid är mer; intet hopp. Frälsningens dag är förbi, Jesu ankomst skall bringa oss antingen välsignelse eller förbannelse; med hans ankomst följer domen, var vi skola antingen bliva belönade eller straffade. Således är denna tidsålder den sista. Snart är nådens tid förbi och vi hava endast löfte om i dag. "Se nu är den välbehaglig tid, se nu är frälsningens dag" (2 Kor. 6: 2). Söken Herren medan man kan finna honom" (Es. 55: 6). "I dag om I hören hans röst så förhärden icke edra hjärtan" (Eb. 4: 7). Ty Guds nåd har uppenbarats med frälsning för alla människor och lärer oss att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarna och leva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna världen, väntande det saliga hoppet och uppenbarelsen av den store Gudens och vår Frälsares, Jesu Kristi härlighet" (Tit. 2: 11—13).

"Nu är en välbehaglig tid" Gud har gjort allt vad göras kan för människosläktet. Han sände sin Son till denna jorden för att lida och dö. Jesus smakade döden för alla människor, hans blod har runnit för alla han har betalt all vår skuld. Han har uppstått för allas rättfärdiggörelse. Han har sänt sin Helige Ande, att överbevisa världen om synd; att giva liv och helga; Jesus har betalt hela människosläktets skuld. Fadersfamnen är öppnad, och genom Jesus äro alla löftena om frälsning, helgelse, himmel och härlighet, människans. Inbjudningen är till alla folk, släkter, och tungomål: Kom, tro på Herren Jesus. "Vem som vill kan komma och dricka av livets vatten för intet." Gud bjuder frälsning till alla, och dem han frälsar förmår han att bevara "Men honom som förmår bevara eder från fall och ställa eder ostraffliga inför sin härlighet med fröjd" (Judas 24). och dem han förmår att bevara, förmår han att helga, och göra fullkomliga. "Men fridens Gud själv helge eder till hela eder varelse, och hela eder ande, själ och kropp vara behållna ostraffliga vid vår Herres Jesu Kristi tillkommelse" (1 Tess. 5: 23).

Käre läsare, vad kunde Gud göra mera än han har gjort för människosläktet? Han har satt en öppen dörr för dig och mig, som ingen kan stänga. Dörren till Kristi rike är öppen i dag. Kristus sitter i dag på nådetronen; men när han kommer igen skall han intaga domstolen, och då är nådens dörr stängd; nådens dag är förbi Tänk så hemskt för dem som hava slösat bort nådens tid, men hur saligt för dem som hava mottagit Jesus såsom sin personlige Frälsare; hava fått sina synder förlåtna, all skuld utplånad samt mottagit av honom seger över allt ont, blivit renade i Jesu blod ifrån en syndig natur: mottagit den Helige Ande, till pant, i sina själar, och vänta nu Jesu uppenbarelse.

Käre Vän, gör dig redo i dag. Lita ej på något löst hopp, om du så gör, kommer du en dag att finna dig utanför, klappande och finna att det är då ingen till att öppna, utan du bliver bortvisad till evig förtappelse. Tänk så förfärligt! För sent!! För sent!!! *Forts.*

ANDEN SADE, "GÅ."

Av J. E. Forrest.

Efter Filippus hållit det stora väckelsemötet i Samaria sade Herrens ängel till honom: "Stå upp och gå söder ut den vägen, som går ned från Jerusalem till Gasa." Jag tvivlar på att han visste varför Herren ville att han skulle gå, men han åtlydde. En hovman, en som ägde stor makt hos den Etiopiska drottningen, skulle färdas över den vägen vid en viss tid, och Herren kände hans hjärta.

Om Filippus ej åtlytt det lilla ordet "gå," hade hovmannen ej fått höra evangelii budskap, vilket blev ett medel till hans frälsning. Antag nu att Filippus väntat slarvat bort tiden, åsidosatt resan tills morgondagen. Hovmannen skulle färdets förbi men Filippus skulle ej träffat honom, och följaktligen skulle han hava gjort sin färd för intet, och förlorat ett dyrbart tillfälle. Det är en viss *tid* för åtlydandet av Herrens Ande.

Genom försummelse och uppskov, hava vi tillåtit månget tillfälle glida förbi. Varför skulle vi vänta tills i morgon med att göra det som Gud befaller att göras i dag? Ett vittnesbörd, en förmaning, en predikan bör framhållas då Guds Ande manar våra hjärtan till att tala.

Vid ett visst tillfälle då en mäktig predikant predikat, gavs tillfälle för personligt vittnesbörd. En äldre man stod upp, och med glädjetårar och tacksamhet till Gud, vittnade med endast några få ord, att han var frälst. En gudsförnekare bland åhörarna hörde vittnesbördet, och såg tårarna ymnigt flöda utför dens kinder som avgav det. Då inbjudningen blivit given för dem som ville söka frälsning att komma fram till altaret, kom gudsförnekaren fram och blev frälst. Predikanten, troende att någon viss del av hans predikan hade haft denna inverkan på honom, gjorde förfrågning; men gudsförnekaren sade att det ej var någon del av hans predikan som han ej kunnat svara på, men den gamle broderns vittnesbörd och tårar kunde han ej svara på; dessa medförde överbevisning till hans själ.

Filippus gick *när* Anden sade "gå," och mannen vittnade *när* Anden manade honom därtill. Det var alltsammans. Det är Herrens verk. Jag känner till händelser, då en kort förmaning, eller ett kort vittnesbörd, då det avgivits under den Helige Andes direkta ledning, hava gjort mer till att smälta hårda hjärtan än såkallade mäktiga predikningar. Jag vill likväl ej härmed underskatta de senare. Predikan är behövlig, och likaså är vittnesbörd, och hemligheten, av vår framgång, ligger uti att göra det som Herren säger oss, och göra det när han säger oss.

Att gå med ens då den Helige Ande bjuder oss är medlet att sätta oss uti omständigheter medelst vilka vi kunna erhålla de bästa resultat, och få själar frälsta. Om vi vänta kan det hända att de äro borta, eller bliva evigt förlorade.

Med att giva då Anden manat därtill har försett predikantens behov, och om givandet blivit uppskjutet måste han gått hungrig. Var punktlig. Kom i tid. Förlora ej belöningen. När Anden säger "gå," "giv," "bed," "förmana," eller "vittna," har han berett någons hjärta; bedröva ej den Helige Ande.

VÄNTA.

Av Lottie Charles.

"Var stilla för Herren och förbida honom." Hur dyrbar denna text är, för varje Guds barn! Likväl, då livets bekymmer trycka hårt, och då stormskyar samla sig tungt omkring oss, vilken benägenhet hos människan att bliva upprörd och förlora syn på den gudomliga befallningen.

O, hur tålig och långmodig Gud är emot oss, och vill icke, att några skola förgås, utan att alla skola vända sig till bättring!

Låtom oss även vara långmodiga och med mycken kärlek låta den Helige Ande bana sig väg till mäns och kvinnors hjärtan. Då stormar komma, bliv ej förfärad, men helt enkelt förtrösta på Gud. Stå stilla och se vår Guds frälsning. Drag när till Gud, lev mycket i bön och stå fast på löftena i Guds Ord. "Den som sitter under den högstes beskärm och vilar under den Allsmäktiges skugga, han säger: I Herren har jag min tillflykt och min borg min Gud på vilken jag förtröstar."

Evangelii Trumpet

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. King, - - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse, och Enheten av alla Guds barn i "den tro, som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år . . . . 75 *cts.*
För ett halvt år . . . . 40 *cts.*

Samma pris till Sverige; portofritt.

Fritt till obemedlade.

1ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon, som ej själv prenumererat, får sig "Evangelii Trumpet" tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes Eder antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Orebro.

Om, å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänne, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel, om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes.

Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 kronor — Halvt år 1 kr. 10 öre
Finland
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Vilken välsignelse är ej ljuset? Hur snart skulle ej allt liv i naturens område utdö om det ej vore för ljuset.

◆◆◆

Hur öde och dyster vore ej denna världen om allt vore mörker.

◆◆◆

Likaså på det andliga området måste själen hava ljus för att kunna leva.

◆◆◆

Guds Ord är det ljus som Gud bestämt att lysa människan på hennes vandring genom livet. "Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig." Psa 119: 105.

◆◆◆

För att kunna benytta sig av Ordets ljus måste man "vandra i ljuset," man måste leva i överenssstämmelse med den sanning man lärt.

◆◆◆

Hur gott är det ej då man är ute och går under en mörk natt att hava något att lysa sig på stigen. Om man vandrar tillsammans med en annan person som bär en lykta måste man hålla sig nära honom för att kunna göra sig bruk av ljuset. Om man stannar eller vänder åt något annat håll kommer man snart att lämnas i mörkret. Om man hör Guds Ord och ej åtlyder det kommer man snart uti mörker och bliver förvirrad: "Vandren medan I haven ljuset, att mörker icke må överfalla eder." Joh. 12: 35.

◆◆◆

Hur kallt och öde, hur dystert och mörkt är ej det liv som ej blivit upplyst utav Guds Ords ljus. Den själ som ej vandrar i ljuset av Guds ord, måste vandra i mörker här i tiden, och sedan till sist hamna i det eviga mörkret, varest aldrig någon ljusstråle skall genomtränga de osaligas regioner.

◆◆◆

Å andra sidan hur skönt, ljust och härligt är ej det liv som blivit upplyst utav Ordets klara ljus. "De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, tills dagen nått sin höjd." Psa. 4: 18. Den själ som fått sina andliga ögon öppnade utav dess klarhet och fortfar att vandra i detsamma, bliver allt mer och mer uppvärmd utav kärlekens glöd, lever ett lyckligt liv här i tiden och hamnar till sist, då färden är tillända, i ljusets sälla hamn, varest evig lycka, evigt ljus och klarhet skall råda.

—L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Eder uppmärksamhet drages till det speciella anbudet å femta sidan.

◆◆◆

Vi förvänta att bliva ivrigt sysselsatta i tryckeriet under det nya året. Vi hava börjat arbetet med de nya böckerna som vi ämna utgiva, och även med bästa flit kommer det att taga en längre tid innan de bliva färdiga. Broder G. A. Olson har kommit för att hjälpa oss med korrektur-läsning.

◆◆◆

Tryckeriarbetarna voro på ett kärleksfullt sätt ihågkomna under Julen. En broder sände en tunna äpplen; en syster sände flera pund nötter och en annan syster sände två gäss. De blevo också ihågkomna med penningar. Dessutom sände en församling i N. Dakota en låda köttvaror. Dessa vänliga ihågkommanden voro mycket värderade.

◆◆◆

En broder i Minnesota skrev att han hade känt sig manad av Herren att sända oss något vete: men som det var så oläg- ligt för honom att sända det, så sände han $10.00 för vilket vi kunde köpa vete. En syster i Canada sände oss $47.00 som en gåva till verksamheten. Våra böner äro att Herren måtte välsigna alla som så kärleksfullt ihågkommit oss.

◆◆◆

Herrens välsignelser äro otaliga och vi känna oss föranledda att prisa honom för att han så godhetsfullt ihågkommer oss. En syster skrev följande: "Jag innesluter $3.00 till Nyårsmiddag för eder." Måtte Herren välsigna henne.

◆◆◆

Ni torde observera att två ljus till hava blivit insatta i diagramet på nästföljande sida, vilket menas att $200 har emottagits för Fri Litteraturfonden. Att dessa penningar icke äro bortkastade bevisas av de många tacksamma brev från dem som erhålla litteratur från denna fond.

◆◆◆

Vi emottogo flera tio cents prenumerationer under de senaste två veckorna än under några föregående två veckor. Tillsammans är det ganska många prenumerationer som erhållets under detta särskilda anbud; men det är många millioner Skandinaver som vi ännu ej hava nått, vilket bevisar att varken vårt, eller våra medarbetares verk, är fullbordat.

Anna Koglin.

KORRESPONDENS.

"En broder i Sverige önskar att hava sin prenumeration förnyad och säger att Trumpeten är den bästa tidning han har sett."

◆◆◆

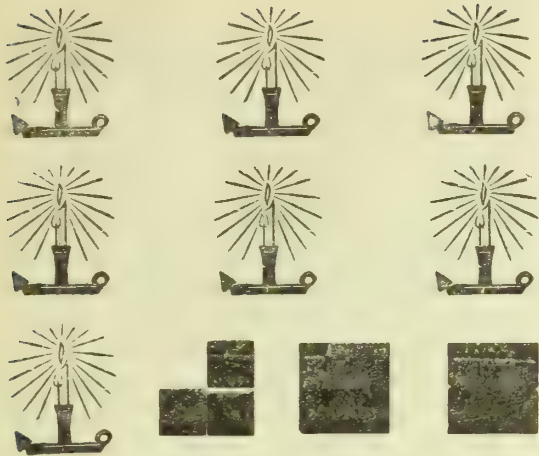
En broder som är mycket intresserad i Herrens verk skriver följande: "Jag har, i mitt hjärta, bestämt mig att giva $200 att borttaga två av dessa svarta kvadrater i tidningen. Jag tackar den käre Herren för att han har givit mig dessa penningar att sända, och jag tackar honom ännu mera för att han har givit mig ett hjärta som gläder sig i att sända dem; det är den bästa delen av det, och jag vet det behagar Herren.

◆◆◆

"En syster skriver: "Jag innesluter en växel på $25.00 att användas var det bäst behöves."

BIBELLÄSNING OM FÖRSAMLINGEN.

1. Vem byggde församlingen? Matt. 16. 18.
2. På vad var den bygd? Es. 28: 16; Matt 16: 18; 1 Pet. 2: 4—8; 1 Kor. 10: 1—4.
3. Vad är församlingens grundval? 1 Kor. 3: 9; Ef. 2: 20—22.
4. Vad är församlingens dörr? Joh. 10:9
5. Vem öppnar församlingens dörr? Upp 3: 7, 8.
6. Vem intager medlemmar? Apg. 2: 47; 1 Kor. 12: 18.
7. Huru kunna medlemmarna gå ut ur församlingen? 2 Mos. 32: 33; Joh. 15: 2.
8. Vem skriver upp namnen på medlemmarna? 2 Mos. 32: 31—33.
9. Vad är församlingen? Ef. 1: 22, 23; Kol. 1: 18, 24.
11. Vem är församlingens huvud? Ef. 1: 22.
12. Huru många församlingar har Gud? Ef. 4: 4; 1 Kor. 12: 13.
13. Vad är församlingens lära? 2 Tim. 3: 16; Matt. 4: 4.
14. Vad slags människor äro medlemmar? Joh. 10: 9; Apg. 2: 47.
15. Vad är församlingens namn? Apg 20: 28; 1 Kor. 1: 2; 1 Kor. 11: 22; 1 Kor. 10: 32; 1 Tim. 3: 16.

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platsen i en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

VISHETEN OVANIFRÅN.

Av J. E. Forrest.

Det finnes två slags vishet. En är ovanifrån och den andra är av jordiskt ursprung. En utmärkelse för den himmelska visheten är att den är *ren*. "Se Herrens fruktan, det är vishet, och att fly det onda är förstånd." Job 28: 28; Ps.. 111: 10. De som övergiva synden och vända sig till Gud, börja bliva visa.

Världen kan kalla en sådan man en dåre, men om en människa icke övergiver det onda och bereder sig att möta Gud. så skall Gud kalla henne en dåre i döden och vid domen. (Luk. 12: 16—21; Matt. 7: 26, 27.)

Renheten är därför en av de huvudsakliga dygder som pryd den som äger vishet ovanifrån. Det är sann vishet att lära renhet och praktisera det i våra dagliga liv. Den slags vishet som bestrider läran om renhet är "jordisk. sinnlig och djävulsk."

Ett annat kännetecken på den himmelska visheten är att den är fridsam. Där denna vishet finnes är det intet kiv, träta. knorrande och klagande, felfinnande eller stridande och motsägande. Det är riktigt vist att vara fridsam.

Ett annat skönt kännetecken på visheten som vi icke böra förbigå är att den är eftergiven.

Somliga som bekänna sig vara visa kunna icke vara eftergivna. De förstå (?) så mycket. Guds ord lärer att de yngre skola vara de äldre underdåniga och att alla skola vara varandra underdåniga. (1 Pet. 5: 5.)

Det menas icke att vi skola vara så vacklande att vi drivas av varje lärovind som blåser; men det är nödvändigt att vara ödmjuk och underdånig till bröderna i saker som naturligen beträffa vårt andliga väl.

Det är icke nödvändigt att vara en andlig idiot när vi kunna bedja Gud om vishet och erhålla så mycket vi behöva. (Jak. 1: 5.) Men andliga idioter äro de som det är svarast att giva en förmaning, ty fastän de tänka att de hava förvärvat mycken kunskap så hava de ej lärt, att de ej veta något. (1 Kor. 8: 2) De som förtrösta på sig själva att de äro visa, böra läras att förkasta sådan vishet och bliva dårar så länge att de kunna erhålla vishet från Gud.

"Eftergiven." Tänk därpå en stund. Har du den slags vishet att du är eftergiven? Det är verkligen förståndigt att vara foglig och lyssna till andra; om det är så, så är det ovist att vara hårdnackad och envis. "Visheten ovanefter är först kysk, sedan fridsam, foglig, eftergiven." (Jak. 3: 17.

RANSAKA MIG.

Av G. A. Olson.

David bad Herren att han skulle ransaka sig. Tror Ni att det vore gott för Eder att bedja denna bön? Vi kunna hava en dräkt på oss som i ett skumt ljus icke synes hava någon fläck, men när vi komma in där det är ett klart lysande ljus kunna vi med lätthet finna fläckar på densamma. Om vi önska att bliva befriade från fläckar så är det gott att bedja Gud att han låter sitt ord lysa in i våra liv. Vi läsa i Ef. 5: 27, att hans församling skulle vara utan fläck eller skrynka . Sådan som medlemmarna äro sådan är församlingen. Om någon av medlemmarna har en fläck, så har församlingen en fläck. Om denna fläck är synd så förstå vi att personen ej tillhör församlingen; men om den är blott ett fel, så vill Gud dock att den skall borttagas. Huru gott är det icke att hava ett så gott ljus att vi kunna se om det är fläckar på vår dräkt. Ja, ett ljus som lyser så klart att vi kunna se de finaste trådar i dräkten. Ångbåtar och järnvägståg hava sådana ljus; de kunna vända dem dit de önska. De kunna med lätthet se framför sig. Borde vi icke alltid hava något liknande? Ja, vi hava det förvisso. David säger i Psa. 119: 105: "Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig." Så vi hava alltså ett ljus, som belyser den väg vi skola gå. Men det kan vara gott att litet emellan pröva oss själva om vi äro i tron (2 Kor. 13: 5).

Vi läsa i Upp. 2: 1—4 att Gud berömde församlingen i Efesus att de hade arbetat och haft tålamod, och att de icke fördrogo dem som voro onda och hade prövat dem som sade sig vara apostlar och icke voro det, och hade befunnit dem att vara lögnare. De hade haft tålamod och fördragit för Herrens namns skull och icke förtröttats. Men ändock hade han något emot dem. De hade övergivit sin första kärlek. Det var en stor välgärning att Gud lät sitt ljus lysa för dem; ty de kunde ha gjort allt detta och ändock gått förlorade. Se 1 Kor. 13.

VAD ÖRNEN LÄR OSS.

Av Irene L. Howard.

I varje framgångsrik mans liv har det varit en drivkraft eller något osynligt som har hjälpt honom genom livets svårigheter att uppnå den största framgång. Så är det också i det Kristliga livet—den största framgång någon kan göra—det är något osynligt som hjälper genom prövningar och frestelser. Denna hemlighet återfinna vi i det stora löftet Herren givit oss i 2 Kor. 12: 9 "Min nåd är dig nog." Av detta kunna vi lära att ingen prövning kan komma uppå oss, förutan att hans nåd skall hjälpa oss igenom den om vi tillägna oss densamma.

Låtom oss lära av örnen. När det börjar uppkomma skyar och det är mycket stormigt, tror du att han begiver sig ned i dalarna för att bliva slagen av vinden och regnet och slutligen, när stormen upphör, befinner sig urståndsatt att flyga? Ack, Nej! Han sätter vingarna så att, vinden lyfter honom upp utan ansträngning, över den vilda stormen, upp var solen skiner klart.

Vad vi kunna lära härav är att när livets prövningar börja storma, så böra vi sätta trons vingar i Hans nåd så att prövningarna lyfta oss upp var vi kunna glädja oss i hans härlighets solljus. "Men de, som bida efter Herren, de hämta ny kraft, de få nya vingfjädrar såsom örnarna." Es. 40: 31.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

HELBRÄGDAGÖRELSE—GAMLA OCH NYA TESTAMENTET.

Av E. E. Byrum.

Med Moses, som var undervisad i all egyptiernas visdom och mäktig i sina ord och gärningar, (Apg. 7: 22) som ledare kommo Israels barn ut ur Egypten. Utan tvivel kände Moses de läkare som funnos i Egypten (Se 1 Mos. 50: 2), men tänkte han på att hava några av dem att åtfölja på deras vandring i händelse av sjukdomsfall? Vi hava stor orsak för att tro att han icke gjorde det, ty strax efter att de hade genomgått Röda Havet och kommit ut i öknen gjorde Herren klart för dem sin mening i denna sak.

Ja, till och med det första budskap som Gud gav dem efter de kommit över Röda Havet var: "Om du hör Herens, din Guds röst och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon av de sjukdomar, som jag lade på Egyptierna, ty jag är Herren din läkare" (2 Mos. 15: 26). Litet senare stadfästade han detta genom att säga: "Men Herren, eder Gud, skolen I tjäna, så skall han för dig välsigna både mat och dryck; sjukdom skall jag då avvända från dig" (2 Mos. 23: 25). Kort före de överstego Jordanfloden att intaga Kanaans land, blev samma löfte åter upprepat: "Om I hören dessa rätter och hållen dem....skall Herren avvända från dig all krankhet; ingen av Egyptens alla svåra sjukdomar, som du väl känner, skall han lägga på dig" (5 Mos. 7: 12—15).

Det är klart och tydligt att Guds sätt att hela Israels barn var genom sin gudomliga kraft. Men det var under villkor. Deras tillträde till detta privilegium hade det villkor att de måste tro och lyda honom. Genom att studera Israels historia kunna vi se denna princip i alla Guds handlingar med dem.

Eftersom det var så stort privilegium under det Gamla Testamentet, vilket blott var en skugga av det tillkommande goda, huru är det med denna så viktiga sak (så viktig emedan det berör en så stor del av mänskligheten) behandlad i den närvarande tidsåldern, där Gamla Testamentets skuggor blivit verkligheter? Är det ett faktum, som somliga säga, att Gud icke längre bryr sig om människans kroppsliga behov? När vi betrakta denna sak på ett rätt sätt så är det motbjudande att samtycka till en sådan slutsats.

Det andliga behovet är så mycket fullkomligare bemött i det Nya Testamentet. Under det Gamla var det alltid en påminnelse av synd ty det var omöjligt att oxars och bockars blod kunde borttaga synder: (Ebr. 10: 3, 4.) men efter det Stora Offret blivit gjort så blev vägen öppnad till det allra heligaste genom en ny och levande väg var synden icke skall hava välde över oss. Om dem som äro på den vägen säges det att Han har "för beständigt fullkomnat dem, som varda helgade" (Ebr. 10: 14). Detta faktum leder oss att förvänta större ting än vad som var möjligt under det Gamla Testamentet.

Och vid undersökning äro vi icke besvikna. Otvivelaktiga bevis äro givna oss om Guds vilja i denna sak. Kristus, i sitt stora medlidande, brukade sin helande kraft vitt och brett; apostlarne och de äldste helade tusentals plågade sjuklingar; och Jakob giver oss i tydliga ord Guds vilja till Församlingen beträffande denna sak: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta.... och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom." (Jak. 5: 14, 15).

Orsaken varför denna Guds vilja icke är mera uppenbarad i dessa sista dagar av Nya Testamentets tid är "det onda otroshjärtat "som många hava, och det har hänt som Paulus sade: "I de yttersta dagarne tillstunda svåra tider. Ty människorna skola älska vällust mera än Gud, havande gudaktighetens sken, men förnekande dess kraft" (2 Tim. 3: 1—5). Låtom oss med tacksamhet tillägna oss dessa fördelar, vilka denna nya härliga tidsålder giver oss tillfälle att emottaga, och erhålla läkedom för våra kroppar. På detta sätt styrka vi oss själva i striden mot otrons makter.

Fridhem, Blackstad, Sverige.

Jag tror det är till Herrens ära att vittna om huru Herren har varit min hjälp under olika nödens tider och särskilt under den sista tiden. Jag har tagit Herren Jesus för min läkare allt sedan jag lärde att Han vill bota i dessa sista tider; Eller sedan jag fick syn på Guds församling och kom ut i aftontidens ljus. Och många gånger sedan dess har Herren räckt ut sin hand, och hjälpt mig ur nöd och lidande. Han skall hava lov, pris, tack och ära därför, från nu till evig tid.

Jag har under den senare tiden tagit vård om min gamla sjuka moder, vilket har varit ansträngande, särskilt som mitt huvud är klent, och kan icke gärna utstå störd natt-vila. En natt, för lite sedan, då jag blev anropad att stiga upp och sköta henne, syntes det mig vara alldeles omöjligt att kunna lyfta mitt huvud från huvudgärden men jag anropade Jesus om hjälp, i tro att han hörde mig, och han gav mig kraft till att stiga upp. Jag har även lidit av magsår och ganska stark magblödning. Det smärtade mig så, då jag förtärde någon slags föda, detta fortfor några dagar. Jag bad, men det syntes som min bön saknade tro denna gång. Jag tänkte på mina smärtor och såg på sjukdomen; även andra saker voro tryckande. Jag kände mig så kraftlös och matt att jag kunde knappast stå, mycket mindre sköta vad jag borde. Men emedan jag icke hade något annat håll att vänta hjälp från än från Herren, som hjälpt mig så mången gång förut, bad jag ånyo; denna gång, särskilt att Gud skulle sätta styrka i mina ben, och inspirera mig med energi. Jag steg upp från bönen och kände mig icke annorlunda än före jag bad. Så läste jag ur Boken: "Men han bedje i tro, icke tvivlande; ty den som tvivlar, är såsom havets våg, som av vädret drives och kastas. Ty en sådan människa tänke icke, att hon kan få något av Herren." Snabbt såsom blixten, kom denna tanke till mig, du har bedit om styrka och hjälp, nu bör du även tro att du får, vad du bedit om, av Herren. Strax lämnade svagheten och smärtorna mig och jag erfor kraft. Halelluja! "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet."

Jag värderar, och skall värdera Guds barns böner för mig. En ringa lem i Jesu Kristi kropp. Lida H. Lunn.

Helad av bulnad.

Jag prisar Gud denna eftermiddag för seger över synd och sjukdom och för frid och glädje i min själ. Jag önskar upphöja och lovprisa den store, mäktige, Herren Jesus, som allena är värdig av pris och ära.

I Juni månad blev jag förkyld och emedan jag hade överansträngt mig och var uttröttad så syntes det taga mycket starkt fäste på mig på flera sätt. Många gånger bad jag och erhöll också hjälp; men blott tillfällig hjälp. Min förkylning tycktes bliva värre på den högra lungan och i huvudet och förorsakade bulnader. Den som var på lungan varade i sex veckor; den som var på mitt huvud varade icke så länge. När jag först iakttog den som var på mitt huvud, så tänkte jag att jag icke kunde uthärda den under sex veckor. En syster lade sin hand på mitt huvud i Herrens namn och bad honom att hela mig strax. Under det hon bad upphörde plågorna och kommo icke mera åter. Tre timmar senare öppnades bulnaden.

Min lunga började dock bliva värre. Hostan blev häftigare och jag började svettas om nätterna mer och mer. Jag hade ingen aptit. Halsen och luftstrupen voro svårt angripna. Med allt detta blev jag modfälld och tungsint. Det syntes nästan omöjligt att övervinna detta. Endast Herren vet huru mycket jag led både till kropp och själ. Under mitt lidande förekom det mig som mitt slut var nära och att jag snart skulle se verkligheten av den tillkommande världen. Detta förorsakade mig att draga mig mycket nära till Herren. Från mitt hjärta sade jag: "Din vilje ske, O, Herre, icke min." Då blev det mig en tröst att tänka att taga avsked och gå till mitt eviga hem. Jag trodde jag snart skulle vara ibland den skaran som Johannes sade ingen kunde räkna.

Vid denna tid samlades några av Guds barn i mitt hem. Bro. Reardon från Chicago som var i Los Angeles då, blev efter

sänd. När han kom hade vi bön. Jag blev salvad med olja i Herrens namn. Han helade mig. Prisat vare Hans namn! Tio dagar därefter var jag uppe och klädd, och efter femton dagar gick jag ett kvarter till handelsboden och tillbaka. Under sex veckor kunde jag ej deltaga i mötena, men jag är glad att vara frisk och vara på Herrens arbetsfält igen. Jag väger mera än jag någonsin gjort. Det tyckes som om Herren givit mig ett nytt tillfälle. Alla mina strävanden skola bliva att vara nyttig i Herrens tjänst. Bertha Row.

DU GUD SER MIG.

Av Hazel D. Soules.

Hagar var allena i öknen, i sydlandet, i det förlovade landet, då Gud talade till henne, sägande: "Varifrån kommer du och vart går du?" Utan tvivel hade ej Hagar tänkt att Gud uppmärksammade hennes flykt ifrån Abrahams och Saras hem och hon måste troligen blivit ganska förvånad över att bliva sålunda tilltalad; ty: "Hon gav Herren, som hade talat med henne, ett namn, sägande: Du är Seendets Gud." 1 Mos. 16: 13.

Detta är endast en av de många händelser upptecknade angående Guds uppenbarelse, för någon av människosläktet, sin allestädes närvaro och sin kännedom om vad var och en gör. Flera och olika fall kunde omnämnas, men vi vilja begränsa vår betraktelse särskillt till tre klasser av människor—syndare, rättfärdiga människor i nöd, och rättfärdiga, gudaktiga människor sökande efter mer av Gud. Dessa innesluta likväl, praktiskt taget, alla människor.

För att illustrera den första av dessa, återkalla vi till minnet en händelse i den allra första historien om människan—då Kain slog ihjäl Abel. Så snart som gärningen utförts, uppenbarade Gud för Kain att han sett den olagliga handlingen. Ett annat fall i församlingens tidiga historia, var Paulii erfarenhet då han var på väg till Damaskus för att förfölja de kristna.

Den andra klassen kan illustreras med Jesu erfarenhet i öknen. Efter att hava emotstått de svåra frestelserna under fyrtio dagar, sände Gud en ängel för att tjäna honom. Även Job och David hade erfarenheter vilka illustrera att Gud ser de rättfärdiga då de äro uti nöd.

Kornelius, en from och gudfruktig man, illustrerar den tredje klassens människor under betraktelse. Likaså den rättfärdige Simeon och den gudfruktiga Hanna vilka tjänade i templet och där sågo barnet Jesus, Herrens frälsning.

Av de antecknade tilldragelserna, se vi att det gör det samma vad en människa gör eller vad hennes omständigheter i livet månde vara, Gud ser henne. Om hon begått någon synd, så vet Gud om det, och talar till den själen med en röst som söker få henne att ångra sig, om hon ej förhärdar sitt hjärta emot Gud. Om hon är i nöd, så vet Gud om det och om hennes förtröstan står till Gud, skall han på något sätt, som är bäst under omständigheterna, göra en utväg. Om hon är en ödmjuk, rättfärdig människa vilken gör allt vad hon kan att på ett rätt sätt tjäna Gud, men åstundar att lära förstå mer om Gud, skall han belöna henne med att bevilja hennes begäran. Det gör ingen skillnad vad omständigheterna äro, Gud ser henne och söker befrämja hennes välfärd. I uttalandet av dom över de ogudaktiga bevisar han nåd och rätt. Uti att tillåta gudfruktiga personer genomgå prövande omständigheter, bevisar han sin kärlek, sitt beskydd och intresse i deras välfärd; uti erkännandet av den trohet och hängivenhet de ådagalägga som göra allt vad de förstå för att tjäna och tillbedja honom på ett honom behagligt sätt. Han välsignar dem med mer ljus och deras förmåner i evangelium och sålunda förökar deras ansvar uti att leva i överensstämmelse med den upplysning de hava.

Vi återkalla till minnet faktan att Gud ser varje individ, ej blott då och då, men hans ögon äro ständigt riktade på var och en.

Har du någonsin stannat för att allvarligt betänka denna sanning? Har du någonsin likt, fordom, Hagar, blickat upp till Gud och sagt: "Du Gud, ser mig?" Om så, vad var din själs samtidiga uttryck? Hade du en förnimmelse av skam, en kännedom av brottslighet? Kände du att Gud talade till dig som han gjorde till Adam och Eva, då han sade: "Var är du?" Om så var, kära själ, om du noga lyssnade, hörde du honom även säga: "Den som törstar, han komme, och den som vill han tage livets vatten för intet," ty det är ej hans vilja att någon själ skall gå förlorad, utan att alla måtte komma till omvändelse. Om du nu har ett skuldbelastat samvete i det du ser in uti Guds ansikte och bekänner i ditt hjärta att Gud ser, att han vet alldeles hur du har levat, böj dig själv i ödmjuk ånger inför honom, ihågkommande att han har sagt: "Så sant jag lever säger Herren Herren, jag har ingen lust till den ogudaktiges död, utan fastmer därtill att den ogudaktige vänder om från sin väg och får leva. Så vänden då om, ja, vänden om från edra onda vägar; ty icke viljen I väl dö, I av Israels hus? Och om jag säger till den ogudaktige: Du måste dö och han sedan vänder om från sin synd och övar rätt och rättfärdighet, så att han, den ogudaktige, giver tillbaka den pant han har fått och ersätter vad han har rövat och vandrar efter livets stadgar, så att han icke gör vad orätt är, då skall han förvisso leva och icke dö." Hes. 33: 11, 14, 15. Gud längtar att förlåta varje syndbelastad själ. Han önskar att bevisa dig barmhärtighet. Kristus, sade Jesaja, då han skulle få se frukt av den vedermöda han utstått, skulle bliva mättad. Det är kommandet av den botfärdige syndaren till Gud som förorsakar fröjd i himmeln. Om du kommer till Honom, så kan du blicka upp till Gud och med obegränsad frid och fröjd säga: "Du, Gud, ser mig."

Men det finnes många som äro i oro och hava ett betungat sinne vilka kunna utan dom över sig, blicka upp uti sin Faders ansikte och säga "Du, Gud ser mig," och likväl kunna de undras, ej av egen fri vilja, men ändock liksom förnimbart, om Gud verkligen vet och ser precis huru de äro nödställda. De glömma att, "för Herrens ögon ligga var människas vägar blottade." Och de förglömma även att "Den rättfärdige måste lida mycket, men Herren räddar honom ur allt." De tycks tro att livets farkost borde alltid segla lugnt, glömmande att de små prövningarna vilka de måste möta bereda åt dem "på översvinnligt sätt i översvinnligt mått en evig fullvikt av härlighet," om de äro övade däruti. Om du är ibland detta antal och undrar varför Gud tillät dina närvarande omständigheter att bliva så svåra, kom ihåg att Gud ser dig, och vet att om du anförtror dig själv uti hans händer skall han ställa så att allt skall samverka till ditt bästa.

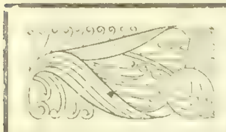
Det finnes andra vilka likt Kornelius leva fromt och gudfruktigt inför Gud, som kunna vara medvetna om att det är mer för dem att lära känna om Gud och deras själ ropar till Gud efter detta. För sådana kära själar finnes uppmuntran. Om du är bland dessa är det Guds vilja att giva dig din själs längtan. I det du ser upp till Gud, i förnimmelsen av den verkligheten: "Du, Gud ser mig," kom även ihåg att han skall giva dig ännu mer att dricka utur frälsningens källa vilken framväller till evigt liv. Då Han ser och vet att den rätta tiden har kommit, skall han låta sådana strålar av gudomlig sanning framlysa på din stig som skola tillfredsställa varje, ditt hjärtas begär. Var uppmuntrad till att vara trogen allt vad du vet vara Guds vilja och han skall belöna dig med en större kunskap om sig själv.

"Du, Gud, ser mig." Vad betyda dessa ord för dig? De kunna sporra dig till hopp; de kunna vara ett medel till att föra dig över många ojämna ställen i livet, de kunna vara ursprunget till tillfredsställelse, vila och stillhet för själen.

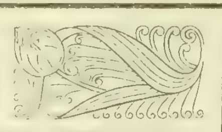
Vadhelst dina omständigheter i livet månde vara, dina framtida förhoppningar kunna göras ljusare vid tanken, "Du, Gud, ser mig."

DÖDSFALL.

Gilbert Erickson, var född i Canada den 18:e Juni 1872: dog den 7:e Dec. 1914; 42 år, 5 månader och 19 dagar. Han kom med sina föräldrar, i barndomen, till Brooten, Minn., var han levde till år 1912, då han flyttade till Pomona, California, var han vistades till sin död. Han avsomnade i Herren efter en veckas sjukdom av lunginflamation. Han prisade Gud ofta under sin sjukdom för frälsning och seger i sin själ. Han emottog det hela evangeliet för omkring tretton år sedan. Han efterlämnar hustru, tre söner och en dotter; moder tre systrar och två bröder. Han blev begraven i Pomona begravningsplats. Text Job 14: 14. Predikan hölls av E. G. Masters.

De Ungas Avdelning.

UNGDOM VAR TROGEN.

Av Lucy Rosenburger.

Överallt är det behov av och efterfrågan om trogna och erfarna arbetare. I affärshusen behövas hjälpare som äro erfarna. För att vara erfaren måste en person hava varit i affär för någon tid och måste hava bevisat sig pålitlig, trogen och skicklig. I Guds församling behöves det i dessa dagar trogna och beprövade män och kvinnor. Förr eller senare komma de äldre bröderna att bliva oförmögna att verka; vilka skola då taga deras ansvarsfulla platser? Det är vår dags ungdom: du, min unge broder, du min unga syster.

För att vi skola göra framsteg måste vi först vara trogna i det lilla. Vi måste vara trogna varhelst vi än äro—hemma, i skolan, på landtgården, på kontoret, eller vid spaden. Vi böra ej låta något inverka på oss att uppgiva vår bestämmelse att förbliva trogna.

När en ung man börjar på ett handelskontor, så får han börja med de lägsta sysslorna och hans principal befordrar honom steg efter steg. Han stiger högre och högre tills han slutligen är nästan så högt han kan komma. Kanske första mannen då flyttar till en annan plats eller dör; vem kommer då att intaga hans ansvarsfulla plats? Någon som nyss börjat där? Nej, det är den som stadigt avancerat. Kära unga vänner, var och en av oss hava liknande utsikter i det andliga. Det är ett bevisat faktum att vi icke alla kunna bliva redaktörer, predikanter, författare eller missionärer, men vi kunna alla bliva trogna vårt kall.

Såsom frälsta bestämma vi oss icke för att göra framgång, för att bliva beryktade, för att bliva rika eller för att hava det bekvämt, men för att Jesu namn måtte förhärligas, hans rike utbredas, hans barn uppbyggas, att själar måtte lära känna hans vilja och att vi måtte få en lön efter slutat arbete. Om vi förbliva trogna så skola vi "bliva pelare i Guds tempel." Upp. 3: 12.

VITTNESBÖRD AV EN NEGER.

Missionär Grutzer, från Berlins Missionssällskap, omtalar en berättelse om en vit farmare nära Bethany, i Orange River kolonien, och en svart kristen inföding, vilken bevistade möten i en avlägsen församling. Farmaren var endast kristen till namnet och var emot att hans tjänare skulle gå till möten så ofta. En dag förolämpade han tjänaren med att säga: "Varför gå den långa vägen till mötet?" Stanna hemma och bed och sjung här. "Är icke det lika gott?" Den mörka kristen svarade intet; men tog ett glödande kol från elden de sutto framför och lade det på marken. Så snart det hade blivit svart lade han det åter i elden, där det snart började glöda igen. Sedan sade han: Se, min herre, jag går till mötet för att bliva glödande igen. Att jag går till möten gör mig icke till en ond tjänare; men om jag stannar hemma så kommer Ni snart att finna ut att jag icke är så god tjänare som förut.

Från Missionary Review.

SKÖRDANDE I HÄRLIGHETEN.

Av Agnes E. Tuttle.

Ämnet att så och skörda är ofta sett från den synpunkten att man skördar det onda man sått. Låtom oss se det från den andra sidan—det att skörda den goda säd vi nu så.

"Faren icke vilse; Gud låter icke gäcka sig, ty vad en människa sår, det skall hon ock skörda." Gal. 6: 7. Vi kunna icke betvivla att män och kvinnor i alla åldrar hava, med sorg skördat det onda de utsått. Runt omkring oss har detta skriftställe blivit uppfyllt. Men är det icke lika sannt att de som varit ivriga, hängivna Jesu efterföljare hava skördat en stor glädjeskörd? De hava sått den dyrbara säden, icke alltid med glädje; men många gånger med tårar och senare hava de skördat en stor belöning. Somliga hava icke ännu sett frukten av sitt arbete; men deras belöning kommer att bliva så mycket större i den tillkommande världen. "Deras gärningar följa dem efter."

Bliv icke modfälld. Om du lever ett stilla, ödmjukt liv i hängivenhet till Gud och fastän du synbarligen är okänd, så har ditt liv värde inför Gud och du kommer framdeles att skörda frukten av den godhet, tålamod, kärlek, hängivenhet och uppoffrelse du nu sår. Fastän du kanske ej kan se något resultat av dina böner och ditt arbete, så var dock förvissad om att skriften måste bliva uppfylld. "Vad en människa sår det skall hon ock skörda."

Frukta ej. Dina vänner kunna förglömma det goda du gjort dem. Dina fiender kanske icke iakttaga din omtänksamhet; men kan Gud förglömma? Kan han, vilkens hjärta är rört av varje kärleksgärning, förglömma ditt arbete? Nej. "Gud är icke orättvis, så att han skulle förgäta edert verk och den kärlek, I haven visat hans namn, då i tjänaden de heliga och ännu tjänen dem." Ebr. 6: 10. Gud ser till att vi bliva rikligen belönade för varje bön, varje tår och varje självförsakelse. Han kommer att se till att vi skörda en rik skörd om vi så en myckenhet av god säd.

"Kasta ditt bröd på vattnet; det skall återvända efter många dagar." Det kanske bliver många dagar, men den goda säd du sår skall du säkerligen [illegible]. Fortsätt därför att så god säd.

HANNA, EN BIBELKVINNA.

Många år före den tid Israel regerades av konungar, levde det i Rama, i Efraims bergsbygd en kvinna vilkens namn var Hanna. En gång för varje år reste hon till Silo, med sin man för att tillbedja i Herrens tabernakel som hade blivit uppsatt i Silo.

År efter år, under det hon färdades, var hon mycket bedrövad. Orsaken till hennes sorg var att hon icke hade några barn. Hennes man var god mot henne och försökte trösta henne sägande: "Är jag icke mera för dig än tio söner." Men hon ville icke låta sig hugsvalas.

En dag efter de hade ätit i Silo gick Hanna för att bedja. Hon bad Herren ivrigt att giva henne en son, och lovade att om han ville göra det så ville hon giva denne åt Herren för hela hans liv. Under det hon bad såg Eli, översteprästen, hennes iver och sade: "Gå i frid. Israels Gud skall giva dig vad du har utbett dig av honom."

När Hanna hörde dessa ord fick hon en förvissning att hon skulle erhålla sitt hjärtas önskan. Så hon gick därifrån och var icke mera sorgsen. Tidigt följande morgon återvände hon och hennes man till deras hem.

Nästa år följde icke Hanna med sin man till Silo. Gud hade besvarat hennes bön och givit henne en son. Hon sade till sin man att hon ville vänta till dess gossen blivit avvand och då ville hon föra honom med sig [illegible] framställas inför Herrens ansikte och sedan stanna där för alltid.

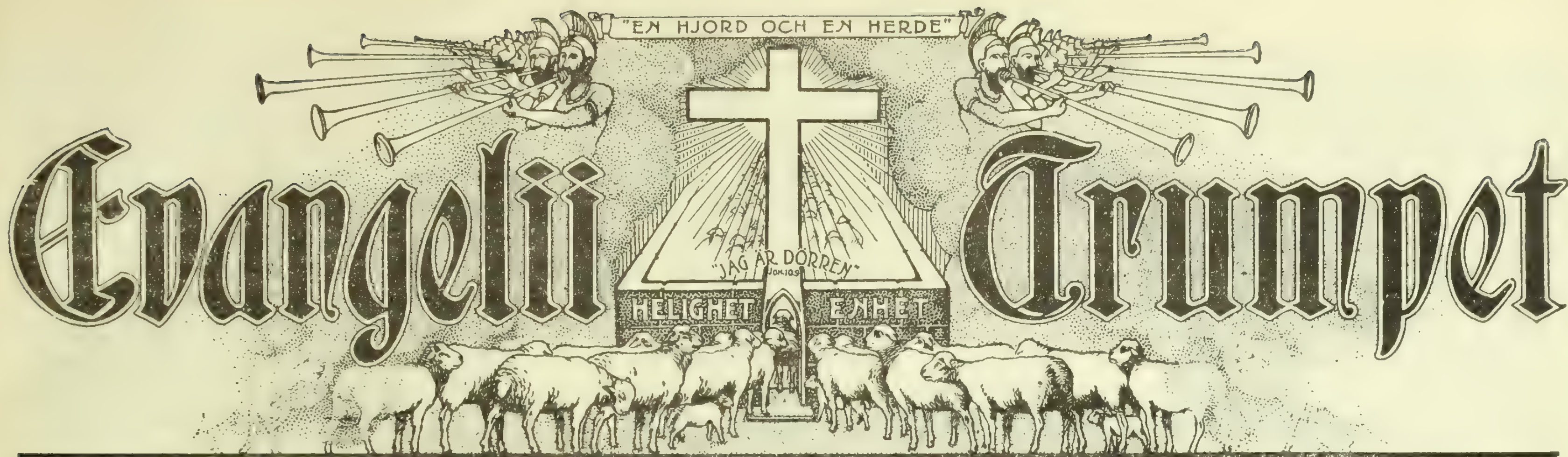
När den lille Samuel (det var barnets namn) ännu var helt ung utförde Hanna sitt löfte. Hon tog med sig offergåvor och for upp till Silo var hon överlämnade gossen. När Eli såg henne sade hon: "Hör mig min Herre, jag är den kvinna, som stod här bredvid dig och bad till Herren. Om denna gosse bad jag; nu har Herren givit mig vad jag utbad mig av honom. Därför vill jag och giva honom tillbaka åt Herren; så länge han lever, skall han vara given åt Herren.

Detta var ett mycket stort offer för Hanna, men det behagade Gud. Han fyllde hennes hjärta med tacksamhet, och hon sjöng en lovsång, vilken har blivit jämförd med den sång Maria, Jesu moder sjöng.

För varje år därefter när Hanna for upp till Silo att tillbedja Herren tillsammans med sin man, medförde hon en kapa som hon gjort åt Samuel. Vid ett tillfälle välsignade Eli henne och sade: "Herren skänke dig ytterligare avkomma, i stället för den som hon utbad sig genom bön till Herren." Och Herren uppfyllde denna profetia och gav henne och hennes man, tre söner och två döttrar.

Fran *The Shining Light.*

"Istället för att hoppas att morgondagen skall bliva solklar, ihågkommer pessimisten att gårdagen var mulen."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e Februari 1915. Nummer 3.

TRUMPETENS LJUD.

Trumpetens ljud nu höres
Utöver världen vid,
Och månget hjärta röres
Utav Guds ljuva frid.

Ljud högt du himla-budskap!
Om frälsning full och fri;
Till männ'skors ljus och kunskap,
Att Gud vill stå dem bi.

Ljud högt i sanningstoner!
Till glädje för Guds barn;
Du står på segertronen
Helt fri från Satans garn.

Låt dina toner ljuda,
Till tröst för skaran stor;
Och må du föda bjuda,
Till dess hos Gud vi bor.

Låt dina enhetstoner,
Ibland Guds folk gå ut,
Att varje syster, broder
Tar Ordet utan prut.

Ljud för oss under vägen!
Till himlens sälla land,
Att vi ej snärj's av världen,
Dess lustar, synd och and.

Låt frids- och kärleksbuden
Till alla männ'skor nå.
Ljud högt tills domsbasunen!
I skyn vi höra få;

C. J. Forsberg.

FULLKOMLIGHETENS BAND.

Av Maymie Martin.

Gud, som är allas livgivare, är kärlek. Gud ingjuter sin gudomliga kärlek i jordiska käril. Det är vår förmån att vara fyllda och överflödande av Hans kärleksande. Gud önskar att vi hålla oss där denna kärleksström rinner fram, på det att vi kunna vara så uppfyllda att det rinner över. Om vi upphöra att fyllas, så upphör det också att rinna över. Det som rinner över är icke förspillt; det flödar för Gud, vidgande och fördjupande var kärlek tills vi i sanning älska honom av hela vårt sinne, hela vår själ och styrka, och varje försakelse eller tjänst som vi göra för honom göres med glädje.

Kärleken skall förmå oss att lägga ned våra liv för våra bröder och systrar i Herren. Kärleken gör oss icke blinda för deras fel; men gör att vi i ödmjukhet tillrättavisa dem; ej heller talar kärleken om deras fel för andra, men beder för dem. Kärleken fortsätter att flöda, utvidga och fördjupa sig, och hustrun ärar och högaktar sin man, antingen han är värdig eller ej: och mannen likaså. Våra försakelser och tjänster för våra medmänniskor äro alla gjorda i kärlek; varje tanke, kärlek; varje ord, kärlek, varje handling med kärlek, artighet och saktmod. Kärleken älskar alla, även om de äro vredgade på oss; och beder en tyst bön, "Herre, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra," eller, "tillräkna dem icke denna synd."

Denna gudomliga kärlek, strömmar ut även till barnen, som Gud oss givit att vårda. Kärleken handlar med dem för deras bästa, icke blott i denna världen, men också i den tillkommande. Kärleken uppfostrar dem i Herrens tukt och förmaning. Kärleken lär dem Herrens väg och tillser att de följa den, både för deras eget och andras goda. Att handla troget, i kärlek, skall också förmå barnen att älska, hedra och lyda sina föräldrar. Pris ske Gud! Kärleken finner många vägar varpå den kan utströmma till dem som äro runt oss, i

> *"Att bliva missförstådd av dem man älskar är bitterhetens kors av livet. Det är självhängivenhetens grymmaste prövning; det är vad som oftast måste hava krossat Människosonens hjärta, och om Gud kunde lida, vore detta såret som alltjämt tilldelades honom."*

artiga, vänliga ord och självförsakande handlingar. En överflödande kärlek räcker till våra grannar och bevisar att vi älska dem såsom oss själva. Denna breda, djupa, långt sträckande Kristuskärlek strömmar, genom oss, ut till syndare och dem som äro våra fiender; vi älska dem med samma innerliga, sympatiserande känslor ofantligt mycket högre än de kunna tro.

Gud har ett tillräckligt förråd och kommer alltid att hava det, för att läka varje förkrossat hjärta och att hugsvala varje sorgset, ödsligt hjärta; tillräckligt med kärlek att uppmuntra varje dyrbar förskrämd själ. Han älskar oss så mycket att han vill bota all vår sjukdom och bräcklighet. Jag är icke istånd att omtala allt vad denna underbara kärlek kan göra. När Gud förlåter synder och renar hjärtan, så fyller han dessa jordiska käril med gudomlig kärlek, och genom att dagligen leva vid denna kärlekskälla så vidgar och fördjupar Gud strömmen så att den översvämmar vår hela varelse till dess att Gud kan se sitt eget beläte i oss. Det finnes så mycket av denna kärlek att den aldrig kan utdelas, eller bliva brukad, ty Gud själv är kärlek.

GUDS STORHET I SMÅSAKER.

Av Mary Cole.

"Säljas icke fem sparvar för två skärvar? Och icke en är förgäten inför Gud" (Luk. 12: 6). Den gode Herren har välsignat min själ med några tankar vilka jag vill framhålla för Trumpetens läsare i förtröstan att de må få samma välsignelser av dem som jag.

Genom att betrakta den stjärnbeströdda himmeln med dess oräkneliga planeter, och betänka att allt är uppehållet genom Guds makt, och genom att betrakta naturen med all dess skönhet och härlighet kunna vi se att Gud är allsmäktig, allvis och allestädes närvarande på en gång. Himlarna och jorden förkunna Guds makt på ett underbart sätt. Inspirationen hjälper oss att sväva upp i Guds underbara storhet. "Han sitter över jordens krets, och de som bo däruppå, äro såsom gräshoppor. Han har utsträckt himmeln såsom en tapet och utspänt den såsom ett tält att bo uti" (Es. 40: 22). "Alla folk äro såsom ett intet inför honom, såsom platt intet äro de av honom aktade. Och vid vem viljen i då likna Gud och vilken liknelse ställa honom?" Vers 17, 18.

När vi betänka huru stor Gud är, så är det naturligt för oss att tänka på huru mycket han gör i stora saker. Men även då kunna vi icke göra oss en föreställning om Hans storhet, men vi kunna troligtvis få en bättre föreställning om hans verk, i stora och betydliga saker än i småsaker. Låtom oss tänka på Hans handlingssätt i små saker, ty om vi tänka så mycket på Gud från synpunkten av hans underbara förmåga i stora saker att vi ringakta hans verksamhet i småsaker så skall det göra oss oskickliga att bedöma om hans handlingssätt i småsaker. Fastän vi kanske icke tänka det synes dock Herren vara oss närmare och uppenbara sig på ett mera anslående

sätt i riktigt små saker än i de stora. Och på detta sätt synes Han uppenbara sig själv på ett lättfattligare sätt så att vi förstå honom bättre. Höra vi Guds röst i stormarna, så äro vi övertygade om att han är en väldig Gud; men dessa saker medföra hellre en fruktan i våra sinnen än kärlek och förtrolighet. Tvärt emot, när han uppenbarar sig för oss i vårt dagliga liv och bär våra små bördor och sorger, så är det något så faderligt i detta att det smälter våra hjärtan. Det är mera likt en väns tal till sin vän eller goda föräldrars vård. "Såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som frukta honom. Ty han vet vad för ett verk vi äro, han tänker därpå, att vi äro stoft" (Psa- 103: 13, 14). I det att Han närmar sig oss för att deltaga med oss uti våra lidanden, är han liknad vid en älskande moder. "Skulle väl en kvinna förgäta sitt dibarn, så att hon icke förbarmar sig över sitt livs son? Ja, om än hon förgäter honom, skall jag icke förgäta dig" (Es. 49: 15). Se huru han ömmar sig över oss. "Säljas icke två sparvar för en skärv? Och icke en av dem faller till jorden eder Fader förutan. Men på eder äro till och med alla huvudhåren räknade. Rädens därför icke; I ären mera värda än många sparvar." Matt. 10: 29-31.

Vi vilja alla medgiva att Guds storhet, såsom den är framvisad i hans skapelseverk, är underbar; men den är icke mindre så i hans väldiga verk i naturen.

När hans mäktiga steg höras på ett sätt som framvisar hans makt, så fylles våra själar med bävan; men när han kommer som en vårdande fader eller en öm moder och gör sig känd för oss från det hållet, så är det något så dyrbart och tillfredställande i det, och gör att vi kunna säga: "Jag vet att min Fader älskar mig, han har sagt mig det." Vi skulle aldrig hava känt honom så väl om han icke hade uppenbarat sig på ett så älskvärdigt sätt genom sin kära Son. De som vilja göra hans vilja skola i sanning känna hans lära. Vi kunde uppehålla oss vid detta himmelska ämne till dess våra själar vore så inspirerade av Gud och hans stora barmhärtighet så jag tror att våra ansikten skulle skina av härlighet liksom Moses' fordom. Ja, mina kära, jag tror att Gud vill att vi tänka på hans storhet i små ting. Om vi vilja sitta ödmjukt vid hans fötter, liksom Maria och lära av honom, så skola vi bliva bättre bekanta med honom och hans ord, och hela vår varelse skall bliva under Andens ledning, och vi skola få en bättre idée om vad Psalmisten sade: "En dag i dina gårdar är bättre än eljest tusen. Jag vill hellre vakta dörren i min Guds hus än att dväljas i de ogudaktigas hyddor." Ps. 84: 10. Gud är kärleksfull i sitt handlingssätt till människors barn i små saker som äro osynliga för dem som icke älska honom. Guds storhet i småsaker är uppenbar för dem som bekänna honom och leva ödmjukt vid hans fötter. Betrakta de små sparvarna och betänk huru hans allseende öga vakar över dem och huru han förser dem med vad de behöva. Icke en av dem faller till jorden förutan att han vet det, och hans älskvärda ord till sina barn äro: "Rädens därför icke; I ären mer värda än många sparvar," och på eder äro till och med alla huvudhåren räknade. Han vakar över oss noggrant och vet om alla de prövningar som vi hava att genomgå. Han vet att frälsa de gudfruktiga ur frestelsen. "Ingen frestelse har påkommit eder utan den mänsklig är; men Gud är trofast som icke skall tillåta att I bliven frestade över eder förmåga, utan skall med frestelsen även giva utgången att I mån kunna uthärda henne." För mitt sinne, synes Guds storhet vara lika härlig i hans små välgärningar till sina barn och i den stilla viskningen, som uti de större bragder.

JESAJAS 11: 1—10.

"Men ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna stam, och en telning från dess rötter skall bära frukt. Och på honom skall Herrens ande vila, vishets och förstånds ande, råds och starkhets ande, Herrens kunskaps och fruktans ande. Han skall hava sitt välbehag i Herrens fruktan, och han skall icke döma efter som ögonen se eller skipa lag efter som öronen höra utan med rättfärdighet skall han döma de arma och med rättvisa skipa lag åt de saktmodiga på jorden. Och han skall slå jorden med sin muns stav och med sina läppars anda döda de ogudaktiga. Rättfärdighet skall vara bältet omkring hans höfter. Da skola varg bo tillsammans med lamm och pantrar ligga tillsammans med killingar; och kalvar och unga lejon och gödboskap skola sämjas tillhopa, och en liten gosse skall leda dem. Kor och björnar skola gå och beta, deras ungar skola ligga tillhopa, och lejon skola äta halm såsom oxar. Ett spenabarn skall leka invid en huggorms hål, och ett nyss avvant barn skall sträcka ut sin hand efter en basilisks öga. Ingenstädes på mitt heliga berg skall man då göra vad ont och fördärvligt är, ty landet skall vara fullt av Herrens kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vatten. Och det skall ske på den tiden, att hednafolken skola söka telningen från Isais rot, där han står såsom ett banér för folket, och hans boning skall vara idel härlighet."

I dessa dagar, då kristenheten karakteriseras av former och cermonier, vilka icke kunna tillfredsställa själens krav, söker man, på fantasiens och inbillningens område göra sig föreställningar om de härliga ting, som framtiden bär i sitt sköte. Det har alltid varit så, att när människan kommit bort från den ljuva och fridfulla gemenskapen med Gud, har hon sökt att på andra områden finna något, som tillfälligt tillfredsställer sinnet själen tillfredsställes ej med något mindre än verklig gemenskap med sin Gud och Skapare—och för att nå detta mål, känner man sig nödsakad att gå till Skriften, för att, om möjligt, finna en grund [illegible] för sitt antagande.

Ett Bibelställe, var man tror sig hava funnit stöd för en härlig framtid är det anförda kapitel. När vi tala om en inbillad härlig framtid, så mena vi ej därmed, att en verklig och sann kristen ej har något härligt att vänta sig i framtiden; ty han har något v e r k l i g t härligt att vänta sig efter detta livet; men han lever för denna härlighet; han har kommit i besittning av den erfarenhet, som giver honom en god grund att vänta sig något bättre i framtiden. Men under det han väntar är han nöjd med vad Kristus har gjort för honom *nu*.

I anförda kapitel talar profeten om något, som skulle hända i framtiden. De som vänta att Kristus skall i framtiden upprätta ett jordiskt rike, i vilket han skall regera såsom Fridsfurste, tro sig hava stöd för ett sådant antagande i detta kapitel. Man läser verserna 6—8, som lyder: "Då skola vargar bo tillsammans med lamm" o. s. v. Ordet "då" giver tillkänna, att det föregående har omtalat när detta skulle bliva uppfyllt. För att få en förklaring över verserna 6, 7, 8, är det nödvändigt att läsa kapitlet från början. När "skottet" hade skjutit upp och "telningen" från den avhuggna stammen skulle bära frukt, "*då*" skulle ske, vad som omtalas i verserna 6—8.

Att detta kapitel är en profetia om Kristi första tillkommelse; hans tillkommelse såsom en frälsare är tydligt. Kristus har kommit för att offra sig som ett offer för synden, han har kommit för att frälsa det förtappade och för att giva dem frid, som mottaga hans frälsning (Rom. 5: 1). Vi hava således att vänta uppfyllelsen av det som beskrives i dessa versar, i denna närvarande tid, *nu* och ej i en tidsfördelning efter denna. Att förklara denna tydliga profetia på något annat sätt är att förvända sanningen.

Huru skola vi förstå uppfyllelsen av detta profetiska ord? Skola vi vänta oss få se vilddjuren i skog och på mark tama, därför att Jesus lät sitt blod flyta? Nej, han led den nesliga död på korsträdets stam för att frälsa människorna från varg- panter- björn- och lejon-naturen och göra dem alla lika lamm och barn, vad naturen angår Att Bibeln talar om människor med vilddjurs natur bevisas av följande Skriftställen: Jesus sade om Herodes: "Gå och säg den räven, o. s. v." Luk. 13: 32. "Lika rävar på öde platser äro dina profeter." Hes. 13: 4. "Lik rytande lejon och en glupande björn är en ogudaktig furste över ett fattigt folk." Ords. 28: 15. "Vakten eder för de falska profteerna, som komma till eder i fårakläder, men invärtes äro de glupande ulvar." Matt. 7: 15. "Se, jag sänder eder såsom lamm mitt ibland ulvar." Luk. 10: 3. Uti den nya födelsen borttages denna vilddjursnatur, och istället gives ett lamms natur. Detta är en härlig följd av den frälsning, som Jesus köpte med sitt blod

"Och det skall ske på den tiden (den tid när män och kvinnor bliva frälsta från synd, nämligen nu), att hednafolken skola söka telningen från Isais rot, där han står

såsom ett banér för folken, och hans boning skall vara idel härlighet. Ingenstädes på mitt heliga berg skall man då göra vad ont och fördärvligt är.” Versarna 9–10. Detta heliga berg är Guds församling. Läs Ebr. 12: 22—24. Vi behöva icke vänta på uppfyllelsen av denna profetia, den går i uppfyllelse nu. Halelluja! Läsare, om du ej har blivit en “ny skapelse i Kristus Jesus,” så är det din blodköpta förmån, att komma i besittning av denna erfarenhet; ej i en annan tidsålder, men *nu*, ty “i dag är frälsningens dag.” —C. J. F.

KRISTI ANDRA ANKOMST.

Av Chas. A. Grant.

Forts. fr. föreg. n:r.

Den första uppståndelsen.

Det är många i vår tid som lära och påstå att vid Jesu andra tillkommelse, skall den första uppståndelsen äga rum, och såsom grund giva de, att vi måste dö först för att kunna uppstå. Det är fullkomligt sannt, att en människa kan ej uppstå från de döda förrän hon dör. Vi vilja rannsaka Herrens Ord. Gud skapade våra första föräldrar; men han förbjöd dem att äta av kunskapens träd på gott och ont “ty på den dag du därav äter skall du döden dö.” De voro olydiga, de togo av frukten och åto och resultat blev att de dogo en andlig död. och ej en naturlig död, ty de levde långa tider efter den dagen då de åto av frukten; men Gud sade: att på den dagen skulle de dö. Det var en andlig död, och följden var att hela människosläktet blev störtat ned i en andlig död. “Därför såsom genom en människa synden har kommit i världen och genom synden döden, och döden så har kommit till alla människor, emedan alla hava syndat, ty alltintill lagen var synd i världen—Likväl härskade döden från Adam intill Moses även över dem som icke hade syndat med någon överträdelse lik Adam” Rom. 5: 12—14. Döden härskade över människorna från Adam till Moses, och han gav dem lagen, men den var för svag att giva liv. Ty om en lag hade blivit given, som kunde göra levande så vore verkligen rättfärdigheten av lagen.”

Vi skola nu se att döden härskade från Adam till Kristus. Tänk vad elände en enda synd bringade över människosläktet; vi se det runt omkring oss; döden härskar ännu över var och en som lever i synd, och ej är född på nytt. Ty “den själ som syndar skall dö.” Hes. 18: 4. “Även eder som voren döda genom edra överträdelser och synder.” “Gjort oss som voro döda genom våra överträdelser och synder, levande med Kristus.” Ef. 2: 1, 5. Vi se tydligt av dessa skriftställen att Adam dog och döden härskade från Adam till Kristus, och att den själ, som syndade, dog. Det bevisar att det var en andlig död, och Aposteln Paulus skriver till de heliga i Efesus att de hade varit döda genom överträdelser och synder, och sedan innesluter han även sig själv att han hade varit död. Och Johannes säger: “Vi veta att vi hava övergått från döden till livet.” 1 Joh. 3: 14. Och Jesus förkunnade: “Jag har kommit på det att de må hava liv och hava övernog. Joh. 10: 10. “Genom vår Frälsares, Jesu Kristi uppenbarelse vilken har tillintetgjort döden och i ljuset framburit livet.” 2 Tim. 1: 10.

Döden härskade intill Jesus; men han kom för att giva människan liv igen, andligt liv. Och i Skriften benämnes det “Den första uppståndelsen.” Och salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen.” Och den första uppståndelsen började vid Jesu första tillkommelse, när han begynte att predika omvändelse och pånyttfödelse. “Därför säger han: Vakna upp du som sover, och stå upp från de döda så skall Kristus lysa över dig.” Ef. 5: 14. “Om I nu haven uppstått med Kristus så söken det som är ovan.” “Sannerligen säger jag eder: En stund kommer och är redan inne då de döda skola höra Guds Sons röst och de som hava hört henne skola leva. Joh. 5: 25. Detta är Jesu egna ord, att stunden var redan inne då, när han var på denna jorden, att de döda skulle höra Guds Sons röst och de skulle få liv. Och Paulus och Johannes säga att de hade varit döda i överträdelser och synder, och de visste att de hade upstått och hade mottagit ett andligt liv. Och icke allenast de, utan alla de heliga hade haft den samma erfarenhet. Och pris ske Gud! alla hans barn hava densamma erfarenhet intill denna tid. Jag är glad att jag har övergått från döden till livet. Jag minnes väl när jag hörde rösten: “Stå upp!” och aldrig skall jag glömma när det andliga livet började att röra sig i min själ, och jag kunde uppstå, en ny skapelse i Kristus. Jag vet att det var en verklig uppståndelse som försiggick.

Det är många Guds barn, utan tvivel, som kunna säga: “Detta, som du har skrivit är just min erfarenhet, jag vet att jag var död i överträdelser och synder; jag hörde rösten: “Stå upp från de döda,” och när jag blev frälst var det en verklig andlig uppståndelse; Gud välsignade mig så rikligen så min själ som var död i synd blev full av liv, han gjorde mig till en helig människa.”

Jag har hört dem som lära att i Uppenbarelsebokens 20:e kap. omtalas två uppståndelser, som ännu skola ega rum i framtiden. Min vän, den första uppståndelsen, som omtalas där är den samma uppståndelse som vi hava beskrivit förut. “Och jag såg tronen och de satte sig på den, och dem gavs doms rätt; och jag såg de för Jesu vittnesbörds och Guds Ords skull halshuggnas själar och dem som icke hade tillbett vilddjuret eller dess bild och icke hade tagit märket på sin panna och på sin hand och de blevo levande och regerade med Kristus i tusen år, men de andra döda blevo icke levande, förrän de tusen åren hade blivit fulländade. Detta är den första uppståndelsen.” Upp. 20: 4, 5. Låtom oss läsa dessa Skriftställen noga, och lägga märke till att både de som blevo levande före och efter de tusen åren äro inneslutna i den första uppståndelsen. Det har varit tvänne stora andliga uppståndelse-perioder. Den första perioden var vid morgonen av denna tidsålder. Om vi läsa historien finna vi, att vid pingstdagen och efter, stora skaror av människor blevo omvända. Se Apg. 2: 41. Millioner blevo omvända till Herren under de första århundradena. Men så kom avfallet; syndens människa uppenbarades; Solens (Jesus) ljus (Guds Ord) och månens (församlingen) bortskymdes. Det är dessa heliga som vi läsa om i 4:e versen. Många av dem som blevo omvända i den första tiden fingo lida martyrdöden, och det var dessa, som regerade med Kristus under de tusen år. De tusen år är den mörka tider från fem hundra till femton hundra år efter Kristus, när Katolska kyrkan härskade under denna tid var det nästan inga som blevo omvända. Men de som hade uppstått förut regerade med Kristus i Paradiset, under dessa tusen år. Och det är de samma själar som vi läsa om i Upp. 6: 9, 10, under det femte inseglet, och genom att läsa dessa skriftställen se vi att det är själarna och ej kropparna som Johannes såg, under altaret och vilka ropade på Herren att hämnas deras blod, på dem som bo på jorden. “Men de andra döda blevo icke levande, förrän de tusen åren hade blivit fulländade.” På femton hundratalet började Luther, med flera, att predika omvändelse, och att människan kunde bliva rättfärdiggjord genom tron och genom deras predikan började skaror igen att bliva omvända, att uppstå ifrån en andlig död, att regera med Kristus på jorden. Både de som hade del av den andliga uppståndelse före tusen åren, då Katolskaväldet hade fri hand på jorden) och de som har del i den andliga uppståndelsen nu, efter de tusen åren, äro de som hava del i den första uppståndelsen. Både före och efter de tusen åren. “Detta är den första uppståndelsen.” “Men” säger någon: “vad menas med att de regerade med Kristus i tusen år?” Vi hava förut sett att Jesus kom och bringade liv, och han gav de sina makt att härska i livet över synden, Satan och världen, och så snart som de hade uppstått ifrån den andliga döden började de att regera med honom. Under de tusen åren var det knappast några som regerade med Honom på jorden men han hade en stor skara som regerade med honom i paradiset, i Abrahams sköte. Luk. 16: 22. Eller “under altaret.” Gud har nu igen stora skaror på denna jorden som hava uppstått och regera med honom här igen, ett konungsligt prästerskap, som offra andliga offer som äro Gud behagliga. ***Forts.***

FÖR ATT LÄRA OSS ATT LIDA.

Kristus har icke kommit för att befria oss från lidandet och döden utan för att lära oss att lida och dö. Han har gjort, vad som var bättre än att upphäva lidandet och döden: han har gjort dem nyttiga, eller för att begagna ett sannare och starkare uttryck: han har gjort dem så dyrbara, att deras bibehållande är för den troende en av Guds välgärningar. Utv.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. *Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumerat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon. Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Dem, som äro mäktiga stridsmän i krig, dem, som utsätta sina liv för stor risk för att tjäna sitt fosterland, o. s. v., anses i all mänhet för hjältar.

◆◆◆

Ofta händer det att dem som sätta sina liv på spel, på detta sätt göra det blott av själviska motiv. De önska vinna ett stort anseende ibland människor, och inspireras av världens hyllning, handklappningar och hurrah-rop.

◆◆◆

Likväl finnes det många som äro verkliga hjältar och hjältinnor, vilka kanske helt litet uppmärksammas av den stora människomassan.

◆◆◆

Den fattiga änkan, som med kärlek och sann hängivenhet anstränger sig till det yttersta för att uppfostra sina barn, som förnekar sig själv, egna bekvämeligheter för att tjäna andra, är, om än ej beprisad av världen, en sann hjältinna.

◆◆◆

Den man som av osjälviska motiv försakar hemmets bekvämligheter, eller lämnar sitt kära fädernesland för att, kanske genom många lidanden och besvärligheter, i någon undangömd världsdel, opåaktad av sina medmänniskor, uppoffra sin tid, sina medel och talanger, ja sitt liv för att föra, i synd och elände, fallna människor ut ur deras bedrövliga ställning och bekantgöra dem med Jesu Kristi härliga evangelium varmedelst de kunna bliva lyckliga för tid och evighet, han är i sanning, en hjälte.

◆◆◆

Det fordras ofta mer hjältemod att, uti obemärksamhetens skugga, utföra de vardagligaste syslor, att utan knot lida och arbeta för dem som ej kunna uppskatta vad man gör för dem, ja som kanske till och med håna och bespotta den som söker hjälpa dem, än att utföra en, såkallad, hjältebragd under skenet av sina medmänniskors applåder.

◆◆◆

Människor kunna missförstå och orätt uppskatta våra handlingar, men Gud, som dömer en rätt dom vet vilka som äro verkliga hjältar och hjältinnor och skall i sinom tid skänka dem, som troget tjäna honom, en oförgänglig segerkrans. L. P. P.

KORRESPONDENS.

"Som jag ser att min prenumeration allaredan utlupit, så är det på tiden att insända och förnya den. Jag önskar också säga att jag tycker ganska bra om tidningen på grund av att dess uppgift och motiv är själars frälsning och Guds folks uppbyggande, och förenande i den apostoliska tron, genom att hänvisa till det skrivna Guds ord, vilket är det enda rätta regel och rättesnöre för troslära."

* * *

En broder från Norge skriver: "'Basunen', är för mig en kär gäst. När den kommer är det som om jag finge glädje i min själ, och jag får prisa Jesus för hans frälsande kärlek, som gick i döden för mig, den största bland syndare. Jag prisar honom också för de härliga vittnesbörden från bröder och systrar i Herren, som äro frälsta och tro på Bibelns sanningar."

* * *

En syster skriver: "Med ett innerligt tack till Gud och till Eder för den välsignelse den kära Trumpeten tillfört min själ under det gångna året, förnyar jag härmed min prenumeration. Jag blev glädjande överraskad idag när den kom."

* * *

"Trumpeten är den bästa svenska tidning som tryckes. Jag har läst den under omkring fem års tid, och jag kommer att läsa den så länge jag vandrar här på jorden."

RENING FRÅN SYNDEN.

Av J. Gregory Mantle.

"Jag skall stänka rent vatten på eder, så att I bliven rena, jag skall rena eder från all eder orenhet och från alla edra smutsgudar." Hes. 36: 25.

Det är på grund av vår orenhet och synd, som vi vanära Guds namn. Med det starka ordet orenhet betecknar Gud synden. Vi taga ofta synden för lätt och betrakta den såsom något obetydligt, men Gud betraktar den som något orent, smutsigt. Vi kunna aldrig göra något framsteg och Gud kan icke uträtta något igenom oss, förrän han fått rena oss från alla våra smutssynder. Lägg märke till, att han här säger "all eder orenhet." Om allt icke betyder allt, vad betyder det då? Låtom oss vidare komma ihåg, att i Kristi försoningsverk bjudes icke blott förlåtelse för synd utan även kraft emot den. "Han är trofast och rättfärdig så att han förlåter synderna och renar oss från all orättfärdighet."

Och denna rening kan inträda i detta ögonblick. Det är ju Jesu blod, som renar oss, och Gud har i Jesu försoningsverk framställt möjlighet till vår rening. Gud är villig att rena oss just nu, om vi blott hava den tro, som tillägnar sig Guds gåva, genom vilken denna rening blir verklighet hos oss.

FRÄLSAREN ÄR OKÄND.

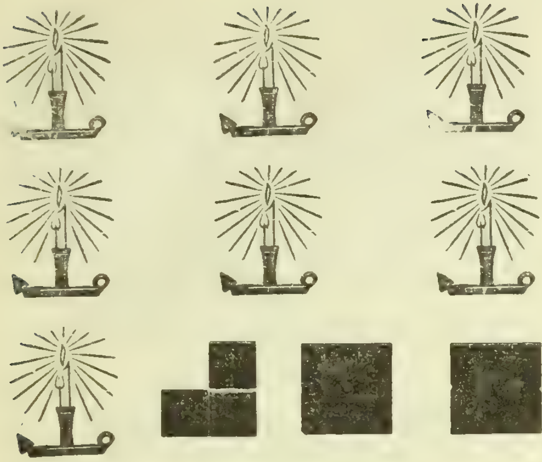
"Mitt ibland eder står den I icke kännen." Joh. 1: 26. Det är Johannes Döparen, som sade dessa ord till de av judarna utsända präster och leviter från Jerusalem. De äro tämligen karaktäristiska för deras andliga nivå.

Ehuru dessa präster teoretiskt kände skrifterna om Messias och de tillsammans med leviterna voro i praktisk tjänst i de stycken, som tillhöra Gud, voro de liksom de äldste (d. ä. judarna) ändå obekanta med verkligheterna. Kunskapens knoppar hade stannat i utvecklingen på grund av andlig kyla. Mognaden i hörsamhet och tro uteblevo såsom ofta. De levde i löftena, fast uppfyllelsen var kommen, ty de förstodo icke tidernas tecken.

Johannes kraftiga väckelseröst förbryllade dem emellertid. Det var något nytt, något oväntat med honom. Det liksom brände under deras slöa sinnes fötter, när de hörde talas om honom. Kristus väntade de och menade, att han var kommen i den ne.

Men Johannes ville icke sola sig i Kristi ära. Han frånsade sig omdömet att vara Kristus. Icke ens Elias eller profetens värdighet ville han hedras med. Fastän den störste av kvinna född sade han sig vara endast rösten av en i öknen ropande. Och Guds röst var han i den stora människoöknen, med uppgift att bereda väg för den, som skulle komma. Under allt förblev han ödmjuk och var däri olik många av de andra religionsbekännare.

Den väntade var redan kommen. Okänd fanns han mitt ibland dem. Men Jesus var icke sådan man tänkt sig Messias. Jesus kom såsom tjänare bland lidande och olyckliga, medan man väntat Mesias, såsom den där skulle låta sig tjänas. Fattig kom han, men han var väntad i rikedom och prakt. Som lärare sökte Han genom övertygelse draga själar till sig och icke genom yttre

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platsen i en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

makt imponera. Han utvalde vänner bland de ringa och gick genom försmädelse och hån till den nesliga korsdöden på Golgata. Men han var väntad såsom konung med levnadssätt och umgänge däreſter samt med möjlighet att leva evinnerligen. Vad de gjorde mot Jesus, gjorde de ovetande och i otro. De kände icke härlighetens herre.

Kristus är ofta ännu mitt i kristenheten okänd. Lära och namn äro väl kända. Att kristendomen betvingar en mängd råheter och överträdelser är känt. Man vill därför hålla massorna i styr genom kristendomsförkunnelsen. Och själv åter man gärna kristendomens frukter i fråga om yttre behag och kultur. Men därmed allt. Att lära känna Kristi sinne och efterfölja honom i kärlek, ödmjukhet, tro, fördragsamhet och mildhet, det vill man visst icke. Man erkänner ju visserligen ordet om Jesus såsom Guds ord, men taga det till sig själv till syndakännedom, så att man längtar efter Jesus och hans förlåtelse, det aktar man sig sorgfälligt för. Man besöker gudstjänsten men förbjuder gudstjänstens medelpunkt, Kristus, vara med. Man följer med i kyrkobönen men förgäter hjärtebönen. Många sticka liksom strutsen huvudet in i okunnighetens buske och låta det gå vind för våg, obekymrade om följderna. Världen känner icke honom.

Herren har förvisso anledning att ännu klaga sålunda: "Jag har uppfödt barn och fostrat dem, och de hava avfallit ifrån mig. En oxe känner sin ägare och en åsna sin herres krubba. Israel känner intet, mitt folk förstår intet." Es. 1: 2, 3.

Men sådant är straffbart, ty det är ett ringaktande av den gudomliga kärleken och ett befrämjande av mörkrets makt och gärningar.

Dock skall Kristus bliva känd för dem, om icke förr, så när han kommer i stor makt och härlighet för att döma levande och döda.

Guds folk, som känner honom och är känt av honom och skåda in Herrens härlighet i en spegel, varda förvandlade till samma bild, från härlighet till härlighet, såsom från Herrens Ande. (2 Kor. 3: 18.)

—*O. Nyren.*

LÅTOM OSS FORTFARA I ATT FÖLJA OCH LÄRA KÄNNA KRISTUS.

Av E. Kreutz.

"Ja, i sin nöd skola de söka mig med iver: Kommen, låtom oss vända om till Herren. Ty det är han som har sargat oss, han skall ock hela oss. Han har slagit oss, han skall ock förbinda oss. Han skall om två dagar åter göra oss helbrägda; ja, på tredje dagen skall han låta oss stå upp, så att vi få leva inför honom. Så låtom oss fara efter att lära känna Herren." Hos. 6: 1—3. Jag ser i dessa ovanstående versar en profetia angående den kristna församlingen och Herrens behandling med den ifrån avfallets tid till dess att Kristi kropp skulle återställas i all dens fullhet och kraft. Såsom straff för avfallet skulle de komma i nöd, och för nödens skull "skola de söka mig (Herren) med iver." Herren måste sökas med iver om man skall finna honom. Ebr. 11: 6. "I skolen söka mig, och I skolen ock finna mig, om i frågen efter mig av allt edert hjärta." Jer. 29: 13. Det heter att det är han som har sargat och förskingrat oss (Es. 63: 17, för avfallets skull), men löftet är att han skall ock hela och förbinda oss. Helandet skulle ske efter två dagar (en dag av mörker och av töcken, nämnes i profetiorna—Amos 8: 9; Hes. 34: 11, 12), och på tredje dagen (afton-tiden. Sak. 14: 6, 7.) skall han låta oss stå upp, så att vi leva inför honom. Till vilken tid vi nu ha kommit. Förmaningen till oss häri är given: "Så låtom oss lära känna, ja låtom oss fara efter att lära känna Herren och om vi så göra då skola vi förstå att hans uppgång är såsom morgonrodnaden och han skall komma över oss lik ett regn, lik ett vårregn som vattnar jorden. Vårregn flöda icke så hastigt men komma sakta och stilla, ofta även såsom en dimma eller ett töcken först och så småningom dag efter dag regnar det hårdare, tills jorden bliver fullkomligt vattnad. Så är löftet om återställandet av församlingen och dess välsignelse av kraft och ljus. Det finnes många andra skriftställen som bevisa samma sanning; så vi böra icke bliva missmodiga om vi icke se all den kraft uppenbaras med detsamma. Avfallet fullbordades så småningom och Gud undandrog sin kraft och Andens ljus och ledning eftersom människorna avveko ifrån sanningen och höllo sig till villoandar och onda andars läror. 1 Tim. 4: 1—3. Och undan för undan få vi nu komma i besittning av Andens dygder och gåvor. Låtom oss emottaga profetens förmaning i att fortfara med att fara efter att lära känna Herren och icke släppa honom förrän vi föra honom in i "min moders hus, i min fostrarinnas kammare."—Apostlarnas lära, tro, kraft och ordning i allt. Höga Visan 3: 1—4.

Ja, låtom oss fortfara i att följa och lära känna Herren och göra såsom David säger: "Min själ håller sig intill dig." Vi följa honom i spåren. "Dock, så vitt vi nu hava kommit, låtom oss vandra efter samma regel och hava samma sinne." Fil. 3: 16.

DEN MEDLIDANDE KRISTUS.

Av Hazel G. Neal.

Se storheten av Kristi innerliga medlidande! Han äger en ömhet—ett medlidande som ingen människa ägt.

Huru hans stora kärleksfulla hjärta klappar för Eder, hans barn; och ändock så, kanske Ni icke vet det. Hans kärleksfulla omvårdnad och beskydd är runt omkring Eder, ty han älskar Eder. I varje livets prövning är hans omätliga medlidande närvarande att styrka Eder. När Ni är prövad och allena på branten av förtvivlan och missräkning, så tänker han på Eder. Huru dyrbart! I den timme då dödens ängel har besökt och berövat Edert hem av en själ, huru Hans hjärta smältes av sympati och deltagande för Eder. Han är i sanning en kärleksfull och medlidsam Kristus—den Kristus som stillar och helar det förkrossade hjärtat. Han är den som kan trösta oss, han är den som kan sympatisera med oss. Han är vår Frälsare. 'Ty vi hava icke en Överstepräst, som ej kan hava medlidande med våra svagheter.' Därför, låtom oss med frimodighet framgå till nådens tron, att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid." Ebr. 4: 15, 16.

VARFÖR GUD AGAR OSS.

Av Joyce B. Myers.

När Guds agande hand är över dig böjer du dig då undergiven och ödmjuk sägande "Ske din vilja!" "Din vilja"—vänta nu, tänkte du att han agade dig endast emedan det behagade honom? Nej han gjorde det emedan det var oss nyttigt.

Det är ej något behagligt eller glädjande för Honom att aga sina söner och döttrar. Nej han önskar hällre att icke behöva göra det. Men deras uppförande fordrar det och Hans kärlek driver honom att göra det även om det ej är behagligt för honom.

Vilket osjälviskt intresse! Icke för hans välbehag; men för vår nytta! Bedrövade, agade barn, upprepa detta: "för mitt bästa." Med denna övertygelse kunna vi kyssa den hand som håller riset; icke endast med undergivenhet, men med hängivenhet och tacksamhet och en sådan villighet att lära, att inom kort, icke blott Herren, utan också våra bröder veta att agan var verkligen för vår nytta.—"Och all aga synes för tillfället icke vara till glädje utan till sorg, men sedermera bär hon rättfärdighetens fridsfrukt för dem, som genom henne blivit övade." Ebr. 12: 11.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

GUDS LÄKEMEDEL.

Av E. E. Byrum.

"Och allt folket sökte att få röra vid honom (Jesus), ty kraft utgick från honom och han helade alla." Luk. 6: 19.

' Och där var en kvinna som hade haft blodgång i tolv år och lidit mycket av många läkare och utgivit allt vad hon ägde och hade dock ingen hjälp förnummit, utan det hade fastmer blivit värre med henne. Då hon hade hört om Jesus, kom hon i folkhopen bakifrån och rörde vid hans klädnad, ty hon sade: Om jag får röra allenast vid hans kläder, så bliver jag hulpen. Och strax uttorkades hennes blods källa, och hon kände i sin kropp, att hon var botad från sin plåga. Och Jesus, som strax kände inom sig, att kraft utgått från honom, vände sig om i folkhopen och sade. Vem rörde vid mina kläder? Och hans lärjungar sade till honom: Du ser, att folket tränger dig, och du säger: vem rörde vid mig?" Mark. 5: 25—31. "Och Jesus sade: "Det var någon som rörde vid mig, ty jag kände att kraft utgick från mig." Luk. 8: 46.

Dessa ord, tagna från evangelierna, utvisa att vår Frälsare innehar en viss kraft, eller makt, vilken genom tron flödar till de sjukas kroppar eller till dem som äro plågade av onda andar, och helar dem. Det nådde den sjuke till och med genom att beröra det yttersta av Jesu klädnad ty vi läsa att "de förde till honom alla sjuka och de bådo honom, att de allenast måtte få röra vid det yttersta av hans klädnad; och alla som rörde därvid blevo helbrägda." Matt. 1': 25, 36. Denna kraft är ett visst element. Det är ett ofelbart medel, ett motverkande medel, det läkemedel som Gud givit till Kristus för att hela våra sjukdomar och krankheter. Liksom dess upphov är det "heligt, oskyldigt, obesmittat och skilt från syndarne." Det är olikt naturens helande, magnetiskt helande, hypnotismen eller "Christian Sciense." Det är varken naturligt, mänskligt eller djävulskt. men det är allt genom gudomligt. Det är genom den Helige Ande; ty gåvorna att bota sjuka äro bland Andens gåvor. 1 Kor. 12: 9. Och vi läsa om 'huru Gud har smort honom (Jesus) med den Helige Ande och kraft, han, som vandrade omkring och gjorde väl och botade alla, som voro överväldigade av djävulen, ty Gud var med honom. Denna gåva kan icke köpas med penningar, ej heller kan den erhållas genom läsande. Jesus gav den fritt till sina utvalda lärjungar under sin vistelse här på jorden, och han har icke upphört att giva den på samma sätt sedan han satt sig på tronen. Matt. 10: 1; Luk. 10: 1, 9; Ef. 4: 8—12: 1 Kor. 12: 28—30.) Gud giver den icke till någon person för att han skall förvärva sig rikedomar eller anseende. De som uppsätta skyltar på dörrar eller i fönstren att de äro "gudomliga helare" och därtill giva "behandling," och emottaga betalning eller begära ersättning för sin tjänst äro icke rätt inför Gud. Om de icke äro oärliga, så äro de dock mycket vilseförda; ty endera de veta det eller icke och antingen de bruka Jesu namn eller icke så bruka de dock någon annan kraft än den heliga kraft som finnes i vår levande Kristus. Därför undvik dem och deras vägar. Gud har det verkliga för dem som han kan anförtro det till och han är ännu sitt folks och deras barn älskliga helare.

Helad av svåra skador erhållna vid olyckshändelse.

Jag tror det skall vara till Guds förhärligande att jag vittnar om hans godhet i att hela vår fyra års gamle gosse. Han blev överkörd av en automobil, den 24 Oktober, och mycket svårt skadad. När han bars in såg det ut som om han var döende. Hans ögon voro glasartade och hans ansikte förvridet. Blod rann ut ur hans mun. Jag började bedja Herren allvarligt och han lindrade smärtorna. Som vi icke visste huru svårt han var skadad så bestämde vi oss för att resa till Parker, Ariz. med honom och hava en doktor att undersöka huru svårt han var skadad. Vi bo på "prairien" och Parker är 59 (eng.) mil från vårt hem. Olyckshändelsen skedde klockan åtta på morgonen och det gick intet tåg på dagen. Så reste vi i automobil och ankommo dit klockan elva på förmiddagen. Han jämrade sig icke under resan.

Vi besökte en kvinlig doktor så snart vi kommo dit. Hon undersökte honom och sade att en blodådra hade brustit i hans lungor och att hans lever var illa krossad. Hon sade även att han var i ett betänkligt tillstånd, men kunde ej förstå varför han ej jämrade sig. Vi tillråddes att lämna honom i staden tills nästa dag emedan det antogs att innom tjugo fyra timmar skulle det värsta visa sig. Jag höll honom kvar i staden, men lämnade allt åt Herren och bad ivrigt att Gud måtte hava sin egen vilja. Gud gav mig vittnesbördet att barnet var helat. Jag stod fast på löftet. Gossen vilade gott återstoden av dagen och sov gott hela natten, och när doktorn kom för att besöka honom nästa morgon hade gossen ätit en riklig frukost och bad om att få gå ut och leka. Doktorn undersökte honom igen och sade att barnet var helbrägda så vitt hon kunde förstå. Hon sade att det var ett under för henne. Jag omtalade huru jag hade bedit och förtröstat på Herren och hon sade, "Jag tror dina böner äro besvarade." Hon sade att det var ett försynens underverk. Hon gav honom ej en enda dosis medicin, eller begagnade något liniment eller omslag, av något slag. Vi förde honom med oss hem och han har varit frisk allt sedan. Jag kan ej nog tacka Herren för hans godhet och barmhärtighet emot oss.

Jag är uppmuntrad till att, mer än någonsin förut, förtrösta på Herren för allting. Herren har helat oss många, många gånger Jag finner honom en närvarande hjälp i varje nödfall. Mitt hjärtas önskan är att leva ödmjukt inför Honom varje dag och timme. Min tillit är till Herren.

Fannie McIntosh.

Blythe Junction, Cal.

DET STORA BÖNEHINDRET.

Satan står på vakt vid bönens portgång. Andrew Bonar har lämnat det intyget att han aldrig inträtt uti ett allvarligt böneomgänge, utan en hård strid ved tröskeln. Satan fruktar intet så mycket som bönen. Han vet att han ej kan skrämma Guds barn med oäkta skräckbilder eller övervinna dem med grova lockelser. Han står vid porten till det Allra Heligaste, såsom en ljusets ängel. Han anfaller ej öppet, utan han avleleder. Den församlingen som hade förlorat sin Kristus, var full med goda gärningar. Verksamheten mångdubblas, att begrundan må uteslutas, och organitioner förökas att bönen ej måtte få något tillfälle. Själar kunna gå förlorade mitt uti goda gärningar, lika säkert som på onda vägar. Satans största angelägenhet är att avhålla Guds barn från att bedja. Han fruktar ej något från ett bönelöst studerande, en bönelös gärning eller bönelös religion. Han skrattar åt vår strävan, gör spe åt vår visdom, men skjälver då vi bedja. Utv.

PÅ DET ATT VI ICKE FÖRGLÖMMA.

Av Agnes E. Tuttle.

Jesus sade en gång: "Vaken och bedjen att I icke fallen i frestelse." Men Gud visste att människan var benägen att förglömma det om glädjen och välsignelsen icke ibland var avbruten av motgångar. Under tider av ensamhet och mörker dragas vi till Honom. Eller, som någon sagt: "Gud har ibland lagt någon på sjukbädden för att få tilfälle att tala med honom."

Huru lätt är det icke att bliva så upptagen med andra saker att vi förglömma att tillbedja och dyrka Honom, som är så älskvärd Gud önskar att vara först i våra tankar. Om Han ser någon som är högre älskad än han, så är det troligt att han tager den från oss. O, kunna vi förstå att Jesus är vår dyraste skatt. Att Han allena kan tillfredsställa våra hjärtan fullkomligt. Han vill hava det på det sättet. Han är så interesserad i vårt andliga väl att han ibland, ja, ofta måste sända sorg på det att vi icke skola förglömma att vaka och bedja. Har Ni många prövningar? Klaga icke, ty Gud har utan tvivel mycket guld i dem för Eder. Han kan blicka framåt och se varje hinder i Eder väg. I sin vishet tillåter Han allt det, som synes vara ett hinder för Eder lycka. Efter att Ni har övergivet Eder med allt till Gud, så kan Ni utan tvivel se att Guds väg var bäst.

Människan är av naturen så självisk, så benägen att lyssna till sina egna begär så det är icke underligt att Herren måste sända motgångar. Låtom oss förbliva fyllda av Anden och icke klaga när Gud sänder prövningar för oss på det att vi icke skola förglömma.

DÖD.

Av J. Grant Anderson.

"Det är människorna förelagt en gång att dö." Andlig död är helt enkelt ett åtskiljande från Gud; lekamlig död är åtskiljande av själen från kroppen. Kroppslig död är icke något ont, men på många sätt en välsignelse för människan. Att leva för evigt här på jorden i dess nuvarande tillstånd är lika motbjudande som att bliva tillintetgjord härefter. Denna värld är icke vårt hem. Många längta instinktsmässigt efter ett land där allting är verklighet och var kärleken icke kallnar. Livet är värdefullt endast så långt som vi iståndsätta oss till att kunna mottaga framtid glädje. För oss beror evigheten på huru gott vårt tillstånd är och detta tillstånd beror på huru vi leva i detta liv.

Dödens verkan är alldeles i motsats till framgång. Det menas att upphöra att emottaga inflytande av det som omgiver oss. När lungorna icke längre kunna intaga luft så förlorar hjärtat sin kraft att sända blodet genom ådrorna och maskineriet stannar. Tankarna, sinnena och passionerna dö före det organiska systemet. Även efter att sinnena hava förlorat sin uppfattningsförmåga och hjärnan sin förmåga att tänka så fortsätta lungor och hjärtat en stund att arbeta. Vad vi vanligtvis kalla dödsvånda, säges vara omedvetet och smärtfritt arbetande av det organiska systemet.

Själen beröres icke av denna fysiska upplösning. Vi gråta vid det döende barnets eller den döende ynglingens sida, men sällan vid bädden av den som tillbringat ett långt liv för Gud och mänskligheten. Vi tänka ej att det är underligt när ett moget äpple faller från trädet till marken; ty vi förstå att naturen utför sitt naturliga verk; och så är det med den kristne. Saliga äro de som i Herren dö.

En dag skola sörjande samlas omkring Eder dödsbädd. Jordiska scenerier skola försvinna; jordiska röster skola tystna och Ni skall fara över till andra stranden. Eder dödsnotis kommer att förklara att Ni är död; men Ni kommer att fortsätta att leva —Ni kommer att leva för evigt någonstädes.

MÄTANDE OCH FÖRORDANDE.

Av Clyde Anthony.

"Ty vi drista icke räckna oss till eller jämföra oss med några bland dem, som förorda sig själva; men eftersom de mäta sig efter sig själva och jämföra sig med sig själva, äro de utan förstånd." 2 Kor. 10:12.

Paulus skrev detta till Guds församling i Korint och alla heliga i Akaja. (2 Kor. 1:1) En förmaning eller varnig som var god för de heliga då, är också god för de heliga nu, som äro under lika förhållanden. I sitt brev nämner han att självberömmande är icke gott. "Begynna vi att förordra oss själva? Eller behöva vi väl såsom somliga, förordande brev till eder eller förordande brev från eder." 2 Kor. 3:1. Han fortsätter med att bevisa att deras verk står som en rekommendation. "Sen I på det som är utvärtes?" 2 Kor. 10:7. Utan tvivel var det några som bekände sig vara kristna; men icke levde efter vad Paulus lärde. Han säger tydligen i tolvte versen av tionde kapitlet att de heliga kunna icke göra så, och att de som göra det icke äro visa. Vi äro föranledda, utav denna vers, att tro, att somliga hade några vissa personer som sitt exempel i stället för Jesus; och dem som voro deras exempel levde ej, på långt när, det liv som fordrades av dem. Därför säger Paulus: "Ty vi drista icke räkna oss till, eller jämföra oss med några bland dem som förorda sig själva...och jämföra sig själva med sig själva."

Många i våra dagar hava broder eller syster, den eller den, som exempel i stället för Jesus. Många säga: "Jag lever så eller så," och berömma sig själva såsom goda exempel och ändock äro de långt från det standard eller den nivå som Jesus uppsatt. Många svaga själar tro det vara en fördel för dem att taga vissa personer till föredömen, och göra såsom dessa, istället för att hava Jesus som sitt exempel. Många söka rättfärdiga sig själva beträffande sitt uppförande; men om de ville jämföra sig med Guds ord, så komme de att finna att de vore långt tillbaka. Vi hava ett föredöme, Jesus, låtom oss följa honom. (Ef. 4:13)

VÅR ANSVARIGHET.

Av G. Q. Coplin.

Såsom dem som Gud har anförtrott sitt rena evangelium, äro vi ansvariga efter vår förmåga.

Större ansvar har aldrig blivit ålagt människor, än det som vilar över Guds församling idag. Herren har anförtrott oss den största av alla skatter. Vi äga det som frälsar världens millioner. Evangeliet är fortfarande "en Guds kraft till frälsning för var och en som tror." Hela världen ligger i det ondas våld, och kan endast bliva frälst genom sanningen. "I skolen förstå sanningen, och sanningen skall göra eder fria."

Beträffande vår förmåga, kunna vi icke ursäkta oss inför Guds domstol. Vi äro befallda att gå och lära alla folk; men senare sade Jesus till sina lärjungar att förbliva i Jerusalem tills de voro beklädda med kraft från höjden. Denna heliga begåvning giver oss kraft att vittna för Honom. Han har skickliggjort oss att vara det Nya Testamentets tjänare, icke bokstavens utan Andens. Vår förmåga är från Gud, och är beroende uppå den Helige Andes verkande i oss. Vi böra visa oss beprövade Kristi tjänare genom Guds kraft likaväl som genom Sanningens ord. Apostlarne voro tjänare som hade förmåga att utföra det som Gud ålade dem, fastän de flesta av dem voro olärda män. Gud vill fortfarande hava tjänare som hava myndighet och makt.

Någon har sagt att, för första gången, under tjugo århundraden är nu varje dörr öppen för evangelium, och alla nationer vänta, och somliga kalla efter "Det glada budskapet." Detta är sannerligen en tid då det gives tillfällen för korsets soldater. Folk i alla länder inbjuda oss att komma. Gud har nu nedbrutit det som förhindrat Kristi evangelii framgång. Detta är vårt tillfälle att giva dem den eviga sanningens ord.

Det är sannt att vi icke alla äro kallade att gå till främmande länder; men de som icke skola gå kunna hjälpa till med att sända dem som Gud har kallat att gå och kunna också hjälpa till med att uppehålla dem på arbetsfältet. Om en av oss blir kallad av Gud att gå som missionär och vi uraktlåta att besvara kallet, skola vi då icke bliva ansvariga för de själar som kunde ha blivit frälsta? Och om andra av oss hava förmåga att sända och uppehålla dem som allaredan äro på fältet, och de uraktlåta att göra deras del, skall icke blod utkrävas av deras händer? Det är säkert att vi alla hava en del i detta stora ansvar och var och en av oss måste göra räkenskap för sig.

Låtom oss taga oss i akt att vi icke undervärdera denna vår ansvarighet och försumma vår plikt under det att dyrbara själar, för vilka Kristus dött, fortfara att hopplöst famla i hedendomens mörka natt.

BÖNEN.

Bönen är nyckeln som öppnar förrådshuset där himmelns skatter äro. Genom bönen fingo våra förfäder hjälp att genomgå svårigheter. Paulus erhöll nåd att utstå allt det lidande som är upptecknat i elvte kapitlet av andra korinterbrevet. Martyrerna erhölla kraft att med frimodighet gå på bålet och Jesus Kristus erhöll kraft att gå till Golgata.

Om du skall kunna nå härlighetens land måste du taga tid till att bedja.

—*Stella Wiegel.*

De Ungas Avdelning.

VÄRLDSFRED.

I.

Svärdets frid.

Dagens drott i väster dalat,
Bakom molnens svarta flor;
Ifrån nejd där svärdet talat
Röd av blygsel bort han for;
Gömmande från världens öga
Livets hemska tragedi;
Men i natten mot det höga
Stiga dödens jämmerskri.

Tjusas du av krigar' ära,
Längtar höra klang av stål,
Ängslas att få rustning bära,
Hägrar för dig hjältens mål,
Barbarismens seder vördar,
Tror på skydd av blodig strid?
O, betrakta krigets skördar,
Tänk, o tänk på svärdets frid.

Luna blek om kinden stiger
Över skogens dunkla bryn,
Vemodsfullt och tyst hon viger
Blicken vid den hemska syn—
Dröj dock, dröj tills ropen tystna,
Bida dödens verk och ro;
Men då komma vilddjur lystna
Ut från sina dolda bo.

Ja, här var det striden fördes,
Blott för några timmar se'n,
Tusenfaldig åska hördes,
Rymden skalv och stålet ven.
Härligt fördes stridens fana,
Tappert motstånd här den fann;
Krigar'ns lön på blodig bana
Skåda: Döden segern vann.—

Krigets vinning här du skådar,
Här är svärdets stolta bragd;
Se den skörd som rustning bådar,
Fridsgrund genom våldet lagd:—
Ångest, lidande och smärta,
Ve och vanvett, hjärtenöd.
Skriv i mänsklighetens hjärta:
Svärdets frid är blodig död.

Mänskodelar ligga strödda
Runt, så långt som ögat når,
Högar utav lik förblödda,
Vilken riktning än du går,—
Nog! Låt fridens milda duva
Bida. Slut är denna strid;
Res ett kors på okänd tuva,
Skriv uppå det: Svärdets frid.

II.

Kristi frid.

O, fridens Furste mild och god,
Ditt ömma hjärta blöder.
På stridens dag du ensam stod,
Förrådd av dina bröder.
I natten utstött ser jag dig
I heligt saktmod bida,
Av daggen våt, på törnig stig,
Du går bland dem som lida.

"Ditt svärd i skidan stick"—du sagt,
Men världen ej dig känner,
Och därför frossar våldets makt,
Och än bland dina vänner
Du korsfäst blir i blodig strid:—
Ditt verk man stolt föraktar.
Ack, världen vet ej av sin frid
Din lära den ej aktar.

En drömbild blott är våldets frid
Och fåfäng är dess fägring.
Den frid som stöder sig på strid
Är en förförisk hägring
Den enda frid som kan bestå,
Är den som kärlek föder,
Dess spira—korset—skall bestå,
Och ena skilda bröder.

Förgäves är den starka arm
Som våldets makt betonar;
Blott du kan stilla stridens larm,
Din kärlek, blott försonar.
Den ande som fördärvar;
Bland hat och lögn och avund bor
Men den som älskar, lider, tror,
Han jord och himmel ärvar.

O du Guds rena, milda Lamm
Som fridens väg har banat,
Som dog för oss på korsets stam,
Som oss till frid har renat
Blott den som följer dina spår
Skall segerns krona vinna,
Du friden är, i dina sår
Är livets frid att finna.

Som förr på upprört hav du stod
Och bjöd de ystra vågor,
Att lägga sig; Så Herde god,
Stig in bland stridens lågor;
Och låt din sannings allmaktsord
Förlama stridens söner,
Och säg ditt: Frid!—till blodthänkt jord,
Till svar på nödens böner.

C. R. Osbäck.

ETT ÅR FÖRSENT.

Av Charles E. Brown.

En sann berättelse.

De hade varit vänner under många år. Båda hade haft stor erfarenhet i dryckenskap och synd. Båda hade blivit omvända och hade underbara erfarenheter av Guds godhet och hade bevittnat hans under och kraft. Båda hade blivit kallade att predika Evangeliet. En hade mottagit kallelsen och börjat med framgång. Hustrun till den andre sade: "Du har varit en drinkare och spelare och vi ha aldrig haft någonting. Nu har du slutat att dricka och det är nu möjligt för dig att spara pänningar. Men om du går ut och predikar så kunna vi ej spara några pänningar.

Han mottog detta råd. Han önskade att bliva en respekterad man. Han ville spara pänningar och sluta upp med att dricka. Det var gott av Herren att bryta de vanor som fördärvat honom och göra honom till en respekterad man. Nu ämnade han spara pänningar och göra sig ansedd där han bodde. Men när han tänkte och gjorde så, blev Kristus utesluten ur hans liv. Den mänskliga viljan var otillräcklig för att hålla dörren stängd så att de onda vanorna icke skulle återkomma, och inom några månader var han en drinkare igän.

År förflöto. En nyårsdag låg predikanten i det närbelägna samhället, sjuk. En hel dag satt avfällingen vid predikantens bädd och lyssnade till dennes uppmaningar och böner att komma tillbaka till Kristus Under det eftermiddagen förgick lovade han predikanten följande: "Inom ett år skall jag vara frälst och predika evangelium." Det var en lång tid att vänta ett förfärligt vågspel; men han hoppades emot hopp.

Inom elva månader kom det till predikanten ett av de sorgligaste och mest tragiska brev. Det var från avfällingens hustru. Det innehöll följande: "Det var en hop druckna män här, och de lekte ovarsamt med varandra tills en av dem blev vred och sköt min man och stod sedan över honom tills han avskjutit alla skotten ur sin revolver i hans ansikte."

Stackars man inom ett år ämnade han vara ute och predika evangelium. Inom ett år raglade han drucken in i helvetet och med fem skott i huvudet. Han var elva månader försent. "Nu är frälsningens dag." Hur gick det med hans hustru? Hennes önskningar för detta livets goda blevo icke tillfredsställda. Hon sade vidare i sitt brev: "Huru kan jag utstå att inträda i det rummet; ty golvet är fläckat med min mans blod." Ja, också hennes själ var till en viss grad befläckad med hans blod; ty hon var, till en stor del, skulden till att han avföll från Gud. Hon levde endast några månader i skuggan av denna tragedi och gick sedan genom dödens töcken in i evighetens omätlig år.

VARFÖR VI SKOLA TJÄNA GUD.

Av Frank E. Wallace.

Under det att det är mycket sagt om att tjäna Herren, kanske det dock skulle vara till hjälp för någon att nämna några skäl.

Kanske du har resonerat för dig själv på följande sätt: Varför skulle jag giva upp världsliga nöjen och leva för Herren" När vi betänka vem Gud är och vad han är så är det lätt att se varför vi skola tjäna honom.

I första rummet, Gud har skapat människan särskilt, för att älska och tjäna honom. Därav se vi att vi icke tillhöra oss själva utan Gud — vår skapare.

I andra rummet, Gud giver oss kraft att fortsätta och leva—giver oss ande och liv. Det är alldeles omöjligt för oss att leva oberoende av Gud.

Åter, Gud är rättfärdig och god och sann och önskar endast vårt väl. Därför, när han säger: "Min son giv mig ditt hjärta," så söker han din högsta lycka och välfärd.

Att tjäna Gud är rätt; därför böra vi tjäna honom emedan det är rätt.

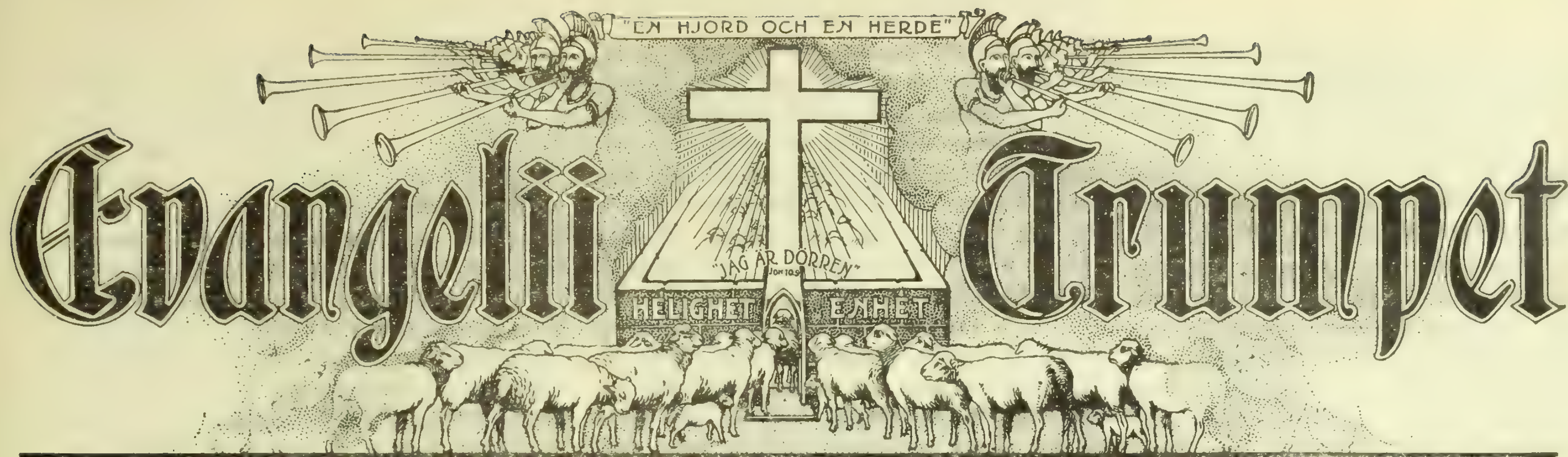
Ännu en orsak varför vi böra tjäna Gud är emedan han älskar oss så mycket. Jag tror att denna text uttrycker så mycket: "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv." När vi betänka att vi alla en gång voro dömda till evigt fördärv och att han älskade oss så mycket att han utgav sin Son till vår återlösning, så kunna vi sannerligen icke betvivla hans kärlek.

Under det att det finnes många flera orsaker varför vi böra tjäna Gud, så vill jag dock nämna blott en till belöningen vid livets slut för dem som älska honom. När den kristne dör så går han att leva med Kristus för evigt en verklighet som borde sporra oss till trogen tjänst för livet. Jag hoppas innerligt att betraktandet av dessa sanningar skall förmå några att söka och tjäna Herren.

Den mest högljudande predikan som vi kunna göra är att leva rätt.

J. E. Carter.

"Tro kan finna sötma i Guds agande; men otro kan icke finna tröst i hans barmhärtighet."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes 34:12

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Februari 1915. Nummer 4.

DU, GUD, MIG SER.

Du, Gud, mig ser
När inför dig jag mycken synd begråter,
Du sorgsna själen svarar: "Jag förlåter."
När jag till dig om nåd och tillgift ber,
Du, Gud, mig ser.

Du, Gud, mig ser
När frestaren ditt svaga barn vill föra
Bort ifrån dig att få dess frid förstöra;
När det för anden mörknar mer och mer,
Du, Gud, mig ser.

Du, Gud, mig ser
När uti lidandet jag nätter, dagar
För dig, som ock känt mänsklig smärta, klagar.
När varje annan vän mig överger,
Du, Gud, mig ser.

Du, Gud, mig ser
När ändad är den långa, heta striden;
När trötta barnet får gå in i friden,
När livets sol för mig sig sänker ner,
Du, Gud, mig ser.

—E. W.

NYA OCH GAMLA TESTAMENTETS LAG.

Ett rikes undersåtar äro förpliktade att åtlyda dess lagar under den tid de äro gällande. Om en viss lag upphäves och en ny stiftas i dess ställe så vore det lagöverträdelse att fortfarande hålla det gamla lagbudet och försumma det nya.

Likaså uti Guds rike. Människorna hava ej under alla tider levat under samma lagar på det andliga området. Efter syndafallet levde människorna under århundraden utan någon skriven lag. Kanske vår kännedom om den lag vilken utgjorde måttstocken för människornas levnadsregler, innan lagen gavs genom Mose är oss mindre bekant. Då tiden instundade att Gud gav sin lag till Israels barn genom Mose, ålades de att hålla en lag vilken de ej förut varit pliktiga att hålla. Och även fastställdes straff för dess överträdelse. Så till exempel straffades ej en människa om hon utförde vilka syslor som helst på den sjunde dagen i veckan förut, men efter Mose lag vart given, straffades en människa med döden för utförandet av vissa vardagliga syslor på den dagen.

Men även denna lag skulle ej bliva beständig utan gavs blott för en viss tidsperiod för att sedan efterträdas av en annan lag. I 5:e Mos. 18: 15, läsa vi: "En profet bland ditt folk, av dina bröder, en som är mig lik, skall Herren, din Gud, uppväcka åt dig; på honom skolen I höra." Denne profet var Jesus Kristus (Apg. 3: 22). Det var förutsagt av Gamla Testamentets profeter att då Jesus kom skulle han giva människorna en ny lag: en lag som var bättre än den gamla Moseiska lagen. "Se dagar skola komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus; icke ett sådant förbund som det jag slöt med deras fäder på den tid, då jag tog dem vid handen till att föra dem ut ur Egyptens land....Nej, detta är det förbund, som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skriva den." Jer. 31. 31—33. Den Moseiske lagen gavs till Israels barn medelst inskrifter på stentavlor och muntliga befallningar genom Mose. Men denna nya lag som profeten omtalar skulle vara olik, den gamla lagen, däruti att den skulle skrivas i "deras hjärtan" och läggas i "deras bröst." Denna profetia gick i fullbordan då Jesus kom och instiftade det Nya Testamentets församling.

Under den Moseiska lagen offrades djur för begångna synder, men det var ej möjligt att därmedelst bliva frigjord och renad ifrån en syndig natur. "Ty lagen, (den Moseiska) som har en skugga av det tillkommande goda men icke tingens verkliga gestalt, kan aldrig genom samma årliga offer, vilket de ständigt frambära, fullkomna dem, som framträda med dem. Skulle man icke eljest hava upphört att offra, då de offrande, en gång gjorda rena, icke mer hade några synder på sitt samvete? Men genom offren sker årligen en påminnelse om synder. Ty det är omöjligt, att oxars och bockars blod kan borttaga synder." Ebr 10: 1—4. Men pris ske Gud, då Jesus kom och offrade sig själv ett fullkomligt och felfritt offer öppnade han en väg som gjorde det möjligt att den nya lagen som förut nämnts kunde inskrivas i människans hjärta. Aposteln Paulus skriver härom i sitt brev till Ebréerna, med dessa ord: "Se jag (Kristus) kommer, i boken är skrivet om mig, för att göra din vilja, o Gud. Då han först säger: Offer och gåvor och brännoffer och syndoffer har du icke velat, icke heller har du behag i dem, sådana de enligt lagen frambäras, har han sedan sagt: Se jag kommer för att göra din vilja, o, Gud; han tager bort det första för att insätta det andra; och i denna vilja *hava vi blivit helgade* genom Jesu Kristi kropps offer en gång för alla....ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem, som varda (äro, Eng. Öv.) helgade" (Ebr. 10: 7—14). Aposteln förklarar sedan i följande versar att detta var det förbund som Gud utlovat att upprätta med Israels (nämligen det andliga Israel) barn. Han säger: "Och därom bär oss även den Helige Ande vittnesbörd. Ty sedan han förut har sagt: Detta är det förbund, som jag skall upprätta med dem efter dessa dagar säger Herren: Jag skall giva mina lagar i deras hjärtan och inskriva dem i deras sinnen." Versar 15, 16.

I Ebreerbrevets åttonde kapitel beskriver Paulus, Kristi översteprästliga embete; och säger sedan: "Men nu har han fått ett så mycket bättre prästämbete, som han är ett bättre förbunds medlare, vilket är stiftat på bättre **löftens grund. Ty om** detta första **(förbundet) vore oklanderligt** så skulle icke rum sökas för ett andra. Ty klandrande säger han till dem: Se dagar komma, säger Herren, då jag skall bringa till stånd ett nytt förbund över Israels hus och över Judas hus." Ebr. 8: 6—8. Därefter förklarar Paulus att detta nya förbund var det vilket skulle skrivas i människans hjärta och den lag som skulle läggas i hennes sinne; och fortsätter sedan i versen 13, 'I det han säger: ' ett nytt,' har han gjort det första gammalt, men det som är gammalt och åldrigt, (det gamla förbundet) är nära att försvinna."

Alltså för att vara en undersåte uti

"Lycka, sorg, glädje och misströstan äro av naturen smittosamma. Tag med din styrka och hälsa till de svaga och sjuka, och du skall bliva dem nyttig. Giv dem, icke din svaghet, men verksamhet och kraft, och således skall du åter uppliva och upplyfta dem."

Guds rike är det, under närvarande tidsfördelning, nödvändigt att hava denna Guds lag inskriven i sitt hjärta och sinne. Denna lag är kärlekens lag. "Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra, såsom jag har älskat eder, på det att ock I mån älska varandra." Joh. 13: 34.

Många människor tro sig kunna förvärva evigt liv och vinna himmeln med att leva ett gott moraliskt liv, och några lägga särskild vikt uppå att hålla Sabbaten i enlighet med Mose lag; men dessa äro alla efter sin tid; de veta ej att de lagar, som voro gällande före Kristi tid, hava efterträtts av andra. I sitt brev till Galaterna säger Paulus: "Men nu, när I haven lärt känna Gud, ja än mer, blivit kända av Gud, huru kunnen I vända åter till de svaga och torftiga barnalärorna, under vilka I åter viljen bliva trälar? I akten på dagar och månader och högtider och år. Jag fruktar för eder, att jag måhända har arbetat förgäves på eder." Dessa Galater som blivit frälsta och fått Guds lag inskriven i sina hjärtan, hade begynt att åter vända sig bort därifrån och gå tillbaka till de "torftiga barnalärorna" och detta oroade Paulus och ingav honom fruktan för att hans arbete varit förgäves. Han tillägger senare: "I ären alldeles skilda från Kristus, I som genom lagen viljen rättfärdigas; I ären fallna ifrån nåden." Gal. 5: 4.

Denna nya lag är en högre lag än den Moseiska, den, så att säga, uppslukar densamma. Man kunde likna Gamla Testamentets lag vid en lampa, vilken är god att hava under nattens mörka timmar, men då solen (vilken liknar nya förbundets lag) uppgått och med sina klara strålar skingrar mörkret, göres lampan obehövlig. Därför sade Jesus: "I skolen icke mena, att jag har kommit för att upplösa lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upplösa utan för att fullborda." I Rom. 13: 8—10 beskriver Paulus hur lagen bliver fullbordad. "Den som älskar sin nästa, han har fullbordat lagen. Ty detta: Du skall icke göra hor, du skall icke dräpa, du skall icke stjäla, du skall icke bära falskt vittnesbörd, du skall icke begära och vilket annat bud som helst, det sammanfattas allt i detta ord: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv. Kärleken gör sin nästa intet ont. Så är nu kärleken lagens fullbordan."

Denna Nya Testamentets lag fordrar hjärtats renhet Jesus sade: "I haven hört, att det är sagt till de gamla: Du skall icke göra hor. Men jag säger eder: Var och en som ser på en kvinna till att begära henne, han har redan gjort hor med henne i sitt hjärta." Åter säger han: "I haven hört, att det är sagdt: Du skall älska din nästa och hata din ovän. Men jag säger eder: Älsken edra ovänner, välsignen dem som förbanna eder, gören väl mot dem som hata eder, och bedjen för dem som försmäda och förfölja eder, på det att I skolen vara eder Faders barn, som är i himmeln." Den som ej lever i överensstämmelse med dessa fordringar är följaktligen ej barn at den himmelske Fadern, har ej Guds lag inskriven i sitt hjärta och sinne. Det hjälper ej en människa hur mycket hon beflitar sig om att hålla Mose lag; det hjälper ej hur många goda gärningar hon gör; utan denna kärlekens lag är hon andligen död och på väg till en evig förtappelse. Paulus säger i 1 Kor. 13:e kapitlet: "Om jag tala de med människors och änglars tungor men icke hade kärleken, så vore jag en klingande malm eller en ljudande cymbal. Och om jag hade profetia och visste alla hemligheter och alla kunskaper, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet, och om jag utskiftade alla mina ägodelar och gåve min kropp att brännas, men icke hade kärlek, så vore det mig till intet nyttigt." Denna lag inskrives i hjärtat då människan "bättrar sig och tror evangelium," bliver "född på nytt," och bliver en "ny skapning i Kristus Jesus." Det är ej att härmed förstå att goda gärningar ej behövas men att de måste, för att behaga Gud, härflyta från ett av kärlek uppfyllt hjärta. Pris ske Gud för den förmånen vi hava att leva under denna tidsperiod, då denna härliga lag är gällande. Måtte blott var och en som bekänner det kristna namnet se till att han verkligen fått, och ännu har, denna kärlekens lag inskriven i sitt hjärta och sinne. —L. P. P.

KRISTI ANDRA ANKOMST.

Av Chas. A. Grant.

Forts. från frg. n:r

Bruden, Lammets hustru, vår Moder.

"Men det Jerusalem som är ovan är fritt, och detta är allas vår moder." Gal. 4: 26. "Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, nedkomma av himmeln från Gud, tillredd såsom en brud, prydd för sin man. Och jag hörde en stark röst från himmeln säga: Se, Guds tabernakel bland människorna och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk och Gud själv skall vara med dem, deras Gud." Upp. 21: 2, 3. Vi se här att det var något som kom ned av himmeln. Somliga påstå det var en "naturlig stad." Låtom oss se "tillredd såsom en brud prydd för sin man." Det var ej en naturlig stad, men representerade den andliga bruden, Lammets hustru. Denna brud, Lammets hustru, är Guds församling." Ty han som har skapt dig är din man." Hans namn är Herren Sebaot, och din förlossare är den helige i Israel; all jordens Gud heter han." Es. 54: 5. "Så haven ock I mina bröder blivit dödade från lagen genom Kristi kropp för att tillhöra en annan nämligen Honom som är uppstånden från de döda på det att vi må bära frukt åt Gud."Rom. 7: 4. Hennes förste man var lagen och vi se här att vi äro dödade från lagen genom Kristi kropp för att tillhöra honom; förenade i äktenskap med Kristus för att bära frukt åt Gud. Och frukten av äktenskap är avkomma. "Vem har hört något sådant, vem har sett dylikt? ty utan värk har Sion framfött sina barn. Glädjen eder med Jerusalem och jublen så att I måtten suga och njuta av hennes hugsvalelses bröst så att I dien eder mätta vid hennes trösterika bröst äras moders mjölk. Es. 66: 8—11. Uti 1 Joh. 3: 29 se vi att Jesus var brudgummen och att han hade en brud. Och varje nyfött barn i Guds familj är avkomma av detta äktenskap i denna tidsålder; "Ty en man är sin hustrus huvud såsom ock Kristus är församlingens huvud, och han är själv sin kropp frälsare; Ty vi äro lemmar av hans kropp, av hans kött och av hans ben, för den skull skall en man övergiva sin fader och moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött. Denna hemlighet är stor men jag säger det om Kristus och församlingen." Ef. 5: 22—32.

Detta gör det klart att äktenskapet emellan Kristus och församlingen existerar nu i denna tiden, såsom mannen är sin kvinnas huvud, så är Kristus huvudet för sin församling. Och alla som äro födda på nytt äro lemmar av hans kropp, kött av hans kött och ben av hans ben. Paulus använder det naturliga äktenskapet, mannen och kvinnan för att illustrera denna hemlighet så att vi kunna förstå den. När en man och kvinna fatta kärlek till varandra, och de bestämma sig att ingå i äktenskap, måste hon överlämna fader, moder, deras hus och hem även sitt eget namn måste hon uppgiva, och äktenskapet är bindande för livstiden. Även så är det med bruden, Lammets hustru. Den som ej vill övergiva fader och moder och hustru och barn och bröder och systrar och därtill sitt eget liv, han kan icke vara Jesu lärjunge. Jesus måste hava första platsen i vårt hjärta, hans hustru måste älska honom över allt annat. Han giver henne ett nytt namn och vill för Kristi skull bevara, hjälpa uppehålla och uppfylla alla hennes behov i härlighet. Det nya Jerusalem eller Sion, är församlingen som Jesus byggde. Matt. 16: 18. Och Titus skriver till Ebréerna: "I haven kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till de otaliga änglar och till högtidsskaran." Eb. 12: 22. Dessa Ebréer, hade kommit till det nya eller som aposteln säger här: det himmelska Jerusalem. Vi minnas att det Nya Jerusalem hade sitt ursprung från himmeln. "Och till församlingen av de förstfödda som äro uppskrivna i himmeln." Här se vi att det nya Jerusalem och Kristi församling är enahanda. I Esaia 62: 1—7 finnes en tydlig profetia om Sion, det nya Jerusalem eller Guds församling: "Du skall ej mer kallas den övergivna och ditt land skall ej mer kallas det ödelagda utan du skall heta min lust och ditt land en äkta brud; ty Herren haver i dig sin lust, och ditt land har fått en man." "Och man skall kalla dem det heliga folket, Herrens förlossade, och man skall kalla dig den eftersökta en stad som icke blivit övergiven." Vers 12. Här se vi att det är folket som Herren har förlossat, de äro staden. "På dina murar Jerusalem har jag uppsatt väktare: De skola

icke tiga varken dag eller natt. I som anropen Herrens namn given eder ingen ro förrän han har berett och gjort Jerusalem till ett lov på jorden!" Dessa väktare äro de som Herren utsänder att predika frälsningens fulla evangelium. Så vi se att staden, Sion, det nya Jerusalem, det himmelska Jerusalem är Guds församling i denna tidsålder, och Ebreerna hade kommit dit år 64 e. K. och om vi äro frälsta äro vi komna till den, och leva i den. "Vak upp, kläd dig i din prydnad Sion, kläd dig i din praktskrud Jerusalem du heliga stad!" Es. 52: 1. Och denna prydnad är de heligas rättfärdighet, icke utvärtes prydnad "utan hjärtats fördolda människa med den sakt modiga och stilla andens oförgängliga väsende som är kostbart inför Gud." 1 Pet. 3: 4. Det synes tydligt att församlingen är det Jerusalem som var profeterat om, som skulle komma, och som vi hava läst uppfyllelsen om i det Nya Testamentet att det har kommit. Under det Gamla Testamentets tid bodde Gud i Jerusalem, och det Jerusalem var en förebild på det Nya Jerusalem som skulle komma, och så snart det hade kommit, vart det förkunnat: "Se Guds Tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem och de skola vara hans folk, och Gud skall själv vara med dem, deras Gud." Upp. 21: 3.

Bor Gud ibland sitt folk nu, eller är det något vi böra vänta för framtiden? Låtom oss se vad Paulus säger: "Ty I ären ett den levande Gudens tempel såsom Gud har sagt: Jag skall bo ibland dem och jag skall vara deras Gud och de skola vara mitt folk." 2 Kor. 6: 16. Vi se att Guds barn äro hans tempel och Johannes säger: "Därav att han har givit oss av sin Ande veta vi, att vi förbliva i honom och han i oss." 1 Joh. 4: 13. Det är genom sin Ande som Gud bor i sin församling, och församlingen har varit hans tempel sedan pingstdagen. Och denna äkta församling, bruden, Lammets hustru, har sitt ursprung från himmeln.

Jesus som är församlingens byggmästare hörnsten och huvud, är från himmeln. Den Helige Ande kom från himmeln. Guds ord, har kommit från himmeln: så det är ej något under att den kallas det himmelska Jerusalem, och på den sista dagen skall hon lämna jorden, och möta Herren i luften, och sedan vara med Herren för alltid. *—Forts.*

ÄLSKA—VEM, HURU, VARFÖR?

Av J. Frank Shaw.

Människan är skapad med en benägenhet inom sig att älska: och om Ni kunde se över hela den vida världen, så kunde Ni icke finna en enda som icke älskar; men huru få äro de som älska det de böra älska.

Under det Mästaren var här ibland människorna lärde han mycket om kärlek. Han varnade dem för att älska penningar och sökte lära dem förstå att det var mycket farligt. Han visste huru mycket människorna vilja anstränga sig för att få mycket penningar och huru många låga, hjärteskärande handlingar de våga göra för dessa. Han visste att i sanning "girigheten är en rot till allt ont."

En annan sak som vi icke skola älska är världen. Men huru många se vi icke förälska sig i den. Orsaken är mycket tydlig varför vi icke skola älska den. "Ty världen förgås och hennes lusta." Det är intet verkligt och förblivande i den, så varför skulle vi älska den?

Vem böra vi älska? och huru och varför? Det första budet att älska, var att älska Herren vår Gud, och huru vi skola älska. 1. "Av allt ditt hjärta." Det står av "allt" ditt hjärta, icke en del reserverad för något annat. Gud vill ha hela hjärtat annars intet. Vi höra ibland talas om kristna som älska Gud med halvt hjärta, men i verkligheten finnes det inga sådana 2. "Av all din själ." 3. "Av all din kraft." Satan har fått mycket av vår kraft i det förflutna: men i framtiden bör Gud få den. 4. "Av allt ditt förstånd. Vem kan säga att han icke har låtit den onde bruka sitt verk? Gud vill ha vårt förstånd att utänka planer för att nedbryta mörkrets rike och uppbygga hans älskliga Sons rike.

Fastän det är sannt att vi skola älska Gud av allt vårt hjärta, all vår själ, all vår kraft, allt vårt förstånd, så är det dock ett visst sätt varpå vi skola älska andra; ty eftersom vi älska dem så älska vi även Gud. Denna kärlek för andra måste vara så stark att vi med glädje skynda till deras hjälp när det behöves.

Herren visste att det var naturligt för oss att älska oss själva så mycket att vi ville utesluta andra så han befallde därför att älska andra så mycket som oss själva; så att det, icke skulle bliva så mycket egenkärlek. Genom Eder kärlek för Eder nästa kan Gud ofta få tillfälle att verka. Det är icke alltid de högljudda predikningarne från predikstolen som gör att Edra grannar omvända sig till sanningen; det är oftare ett kärleksfullt liv inför dem, det liv som förmår Eder att uppoffra för dem och överse med dem, som vinner dem.

Jag ihågkommer att en av mina grannar älskade mig, annars kanske jag ännu varit i synden. Det var icke mina medel, ej heller mitt hem som försörjde den predikant som bringade mig detta välsignade evangelium, det var en grannes. Gud älskar Edra grannar, lika mycket som han älskade Eder när Ni var i samma tillstånd som de. Vill Ni låta honom bruka Eder såsom han brukade någon annan när Ni blev frälst?

Sist, vi skola älska våra fiender. Kristus älskade oss medan vi ännu voro fiender: och genom hans ömhet, godhet och kärlek, nedbröt han vår halsstarriga vilja och i dag äro vi hans vänner. Han har lämnat oss ett exempel att vi skola följa i hans steg.

Jag fruktar för att många hava icke nog betänkt *varför vi skola älska*; ty om det icke vore så är jag säker på att flera skulle söka pryda sig med denna skönaste av alla Andens frukter. Vi höra ofta våra bröder och systrar bedja: "Herre fräls själar; visa dem denna sköna väg." Har Ni någonsin stannat och betänkt att Ni kan utöva ett stort inflytande på folket och draga dem till sanningen? Huru skall världen känna Herrens sanna lärjungar, dem som verkligen hava sanningen? "Därav skola alla förstå, att I ären mina lärjungar om I haven kärlek inbördes."

Ni kan ha tro, Ni kan ha kunskap, Ni kan berömma Eder av huru mycket Ni har givit till Guds sak under året; men om Ni har brist på denna alltbetydande nåd. så gör det Eder icke mycket gott.

Icke endast är den lycklige individ, som äger denna nåd, en välsignelse till dem som leva runt honom, men hans liv är krönt med många välsignelser. Om Ni tillhör denna klass så är det Eder förmån att veta att "allting samverkar till det bästa för dem som älska Gud; och att efter allt arbete, all omsorg och all välsignelse i detta liv är över, skall Ni erhålla livets krona vilken Herren har lovat dem som älska honom.

KALLET TILL VAPEN.

Av R. L. Berry.

Vaknen upp! I korsets soldater. Hören det allvarliga ropet till vapen? Veten I icke att den listige fienden, smygande närmar sig de heligas läger och söker att överraska oss på någon obevakad plats?

Ikläden Eder vapenrustningen. Tagen Andens svärd, vilket är Guds ord och svängen det till höger och vänster. Bruken det icke svekfullt, sparen varken liten eller stor som försöker att lägga vårt älskade Sion under Babylons yppighet, dess kalla formalitet eller villfarelser.

Stå upp och strid min broder du är satt till evangelii försvar min broder. Drag dig icke tillbaka ur striden. Försvara Sion emot hennes fiender. Höj från hennes murar det sanna rättfärdighetens standard vilket drager linjen mellan rätt och orätt.

Människor och änglar beskåda oss Böner uppgå från många hjärtan för dig; och skall du tröttna, svika eller fälla modet? Låt aldrig en sådan tanke få ingång. Visa dig trogen det förtroende som givits dig; dö på din post; övergiv dig aldrig till fienden av den heliga sanningens grund.

Låt de rädda gå hem. Det är ingen strid för dem. Deras närvaro skall endast försvaga de tappra. Låt den svage vara frimodig; ty att strida gör den svage stark.

Vem är på Herrens sida? Vi önska icke världen på vår sida. Vi önska vara på Herrens sida. Låt alla, som äro på Hans sida uppställa sig emot all synd och världslighet och all slags villfarelse.

"Tagen därför hela Guds vapenrustning, att I mån kunna motstå i den onda dagen. allting väl uträtta och bliva beståndande." Ef. 6: 13.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.

Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. 'stamps' *mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon som ej själv prenumerat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synlig några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks Halvt år 60 Copecks

"Ingen har större kärlek än att han later sitt liv för sina vänner."

◆◆◆

"Men Gud bevisar sin kärlek till oss däruti att Kristus dött för oss, medan vi ännu voro syndare" och fientligt sinnade.

◆◆◆

"Mina älskade, om Gud så har älskat oss, så äro ock vi pliktiga att älska varandra." "Men den som har denna världens goda och ser sin broder vara nödställd och tillsluter sitt hjärta för honom, huru förbliver Guds kärlek i honom."

◆◆◆

"Låtom oss älska, icke med ord eller tungan; men i gärning och sanning." Paulus sade att han var pliktig att älska. (Se Rom. 1: 14.) Han sade sig vara i skuld till både Judar och Greker. För vad? För Guds kärlek. Judar och Greker—alla människor voro hans bröder i köttet. Gud hade skapat dem. Gud älskade dem. Paulus kunde icke betala något av sin skuld till Gud; men han kunde göra gott till dem, som Gud var intresserad uti.

◆◆◆

Låtom oss visa Gud att vi värdera hans kärlek. Om Ni gör någon person en tjänst och densamme icke visar någon tacksamhet så känner Ni er icke mycket hågad att göra något mera för densamma. Men de som värdera vår tjänst önska vi att hjälpa ännu mer. Låtom oss göra mera för Gud och han skall säkerligen göra mera för oss. Han kan göra utöver allt, vida mer än vi begära eller tänka. Låtom oss älska våra medmänniskor med den kärlek Gud har givit oss och vi skola erfara hans fullkomliga kärlek som gör att vi kunna hava frimodighet på domens dag. För att erhålla fullkomlig kärlek (helgelse överflödande nåd) måste vi uppoffra allt till Gud. Om allt är uppoffrat till Gud så skola vi med säkerhet hava något varmed vi kunna bevisa att vi älska våra medmänniskor. G. A. Olson.

LOKALA MEDDELANDEN.

Flera hava allaredan benyttat sig av det liberala anbudet å sjunde sidan, måtte ingen låta detta anbud gå förbi obenyttat.

◆◆◆

Arbetsstyrkan har blivit förökad genom ankomsten av Syster Bertina Iverson, som varit frånvarande omkring fyra månader. Som en ny arbeterska i de Gamlas Hem äro vi glada att nämna Syster Jewell Torkelson från Badger, Minn.

◆◆◆

Bröderna L. P. Peterson och G. A. Olson hava hållit möten i närheten Faribault, Minn. Så snart som vädret bliver mildare ämnar Broder Olson att hålla några väckelsemöten där. Tills vidare kommer det att hållas möten i Canon City, den första och tredje söndagen varje månad i "*The Christian Church's*" lokal. Alla som bo i närheten inbjudas till dessa möten.

◆◆◆

Intresset i söndagsskolan i St. Paul Park är i stadigt tillväxande. För tillfället är det omkring åttio elever, och det är god utsikt att få flera till våren då flera av de små barnen kunna komma. *Anna Koglin.*

KORRESPONDENS.

En gammal syster skriver: "Jag önskar att I fortsätten att sända Trumpeten; ty jag tycker mycket om den."

◆◆◆

En broder skriver: "Vi äro tacksamma till Herren för det arbete som I utfören, och önskar och beder att Herren måtte leda och styrka eder i detsamma."

◆◆◆

En älsklig gammal kvinna, som gläder sig i att se Guds sak gå framåt sände in en postanvisning å $27.00 angivande att $25.00 skulle brukas för Fri Litteratur-Fonden. Huru dyrbart är det icke att veta att våra läsare äro intresserade i att sända evangelium till andra.

◆◆◆

En broder i Estland skriver att han ämnar borttaga en av de svarta kvadraterna ur Trumpeten. Han gläder sig åt att se evangeliet nå sorgbetungade hjärtan."

◆◆◆

Från en församling i Nordvestern kom en vexel å $50.00 för Bokfonden. Deras intresse är mycket värderat och deras belöning väntar dem."

SAMLADE TANKAR.

Av J. W. Byers.

Job insåg att han var i prövningens eld och var förvissad att han skulle komma ut ur den som guld renat i eld, fastän hans mänskliga svaghet ofta icke kunde se Guds hand i prövningens stund och kände att det var mera än han kunde bära.

Det är tröstande att hava ett sådant förtröstande till Gud som Job hade. När han icke kunde se Honom, varken på den högra eller vänstra sidan, "så visste han att Gud alltid såg honom, och sade: 'Han vet vilken väg jag vandrat.'"

Vi skola aldrig inkomma i himmelen för vad vi hava gjort, eller komma att göra, men för vad Gud har gjort för oss.

Om någon av oss icke skulle förstå Andens ledning, så är vår enda säkerhet i att mottaga församlingens råd och ledning. I dessa farliga dagar, har Gud givit oss den stora förmånen att andra äro intresserade i oss, vilka ofta förstå oss bättre än vi kunna förstå oss själva.

Det behöves icke något stort brott för att vår själ skulle gå förlorad, endast att försumma frälsningen är tillräckligt.

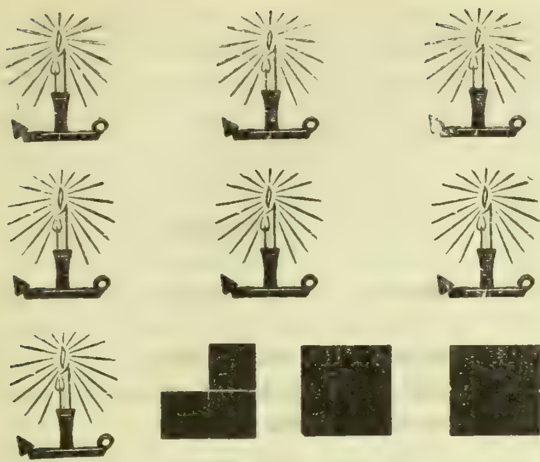
Guds församling är den enda församling till vilken frälsningen är dörren.

VAD VI BÖRA GLÖMMA.

Ja, jag har förlorat många hundra dollars genom hans felaktighet, erkände en affärsman med motvilja; men han är min broder och för den skull och för min moders skull skall det förbliva glömt. Som jag kände denne mans ädelmod så visste jag att det icke skulle komma på tal mer från hans sida. Det kanske icke kunde alldeles utplånas ur minnet, ty den mänskliga naturen kan icke kontrollera minnet, men det var glömt och lämnat utan avseende och vänskapen mellan dem som bröder förblev som om det aldrig hade hänt.

En kvinna lutade sitt huvud, en dag, och utropade högljudda hjärtesuckar. Hennes enda syster hade på ett grymt sätt förolämpat henne, och uppsåtligen sårat henne. Slutligen segrade de ädlare känslorna i hennes själ och hon kunde säga: "Hon är min syster, jag förlåter henne, jag skall ej nämna om detta, och så mycket som det beror på mig så skall allting få gå som det aldrig hade hänt. Hon bestämde sig att förglömma. Den välsignelse och kärlek som hon under åren erhöll återbetalade henne tusendefalt för de sår hon erhållit och förglömt.

Vi kunna nämna många exempel av detta slag, där den förolämpade hämnade sig själv i stället för att förlåta och förglömma. "Jag kan aldrig förglömma, det kommer alltid att göra mig ont," höra vi ibland. Det gör naturligtvis ont så länge vi tänka därpå och genom att fortsätta att tänka därpå så bliver såret större och större. Familjer hava blivit splittrade genom småsaker; bröder och systrar, föräldrar och barn hava skilts för många år, kanske för hela livet,

Ovanstående fyrkanter hänsyfta till de skandinaver i Sverige, Norge, Danmark, Förenta Staterna, Kanada, och andra länder, som sitta i mörkret, och som önska Evangeliets ljus. De äro så många att vi kunna ej gå till dem med Livets Bröd. Vi måste därför nöja oss med att sända dem Evangeliets ljus genom litteratur. De beteckna isynnerhet dem som ej ha råd till att betala för det, men som äro dess mer hungriga efter sanningen. För varje $100.00 som vi mottaga; kommer ett ljus att taga platsen i en av dessa fyrkanter och detta betyder att Trumpeten eller annan litteratur sändes till unjefär 200 sannings-sökande själar. Vill du taga bort en av dessa mörka fyrkanter och sätta ljuset i dess ställe; eller vill du hjälpa till att taga bort en av dem?

då de i stället kunde ha levat i en välsignad glädje och vänskap; allt på grund av ett obevakat ögonblick, då någon gjorde något ovänligt och en annan icke kunde förglömma.

Därtill är det ofta att dessa ovänligheter icke äro i ond avsikt. Våra arma mänskliga hjärtan göra så många misstag och vi kunna icke se in i broderns hjärta och se motivet. Två systrar, som hade mycket förtroende för mig, hade blivit sårade av varandra. Den ena var en stenograf, den andra var gift och bodde i en närbelägen stad. En dag omtalade den yngre av dem under tårar och suckan att hennes syster sällan kom och besökte henne, under det att hon ofta besökte andra. Hon var mycket sårad och brydsam och ändock visste jag att hon, genom sin naturliga förbehållsamhet, vilken hon förvärvat genom att i flera år bo på hotel, där ingen var särskilt intresserad i hennes kommande och gående, hade sårat och frånstött sig denna sin äldre syster, som var vänlig och intresserad i allt vad den yngre systern gjorde till dess att hon trodde att systern icke längre önskade hennes intresse. Endast några obetydliga missförståelser och båda dessa systrar hungrade för kärlek och sällskap som endast den andra kunde giva.

Det är ofta så. De flesta av våra hjärtesår äro ofta ej givna i avsikt att såra och det bästa som vi kunna göra är att förglömma. Livet blir behagligare, kärleksbanden starkare, vänskapen större, icke endast i familjen men med alla människor, om vi öva oss att förglömma det obehagliga, de ovänliga orden och handlingarna och i stället hysa vänliga tankar och göra vänliga handlingar. *Utvalt av Agnes E. Tuttle.*

DIN KRONA.

Av Lillian L. Meyer.

"Men var och en, som deltager i en tävlingskamp, är återhållsam i allt: dessa för att få en förgänglig krona, men vi en oförgänglig." 1 Kor. 9: 25.

Paulus hänför här till några välbekanta tävlingar från Grekerna: de mest nämnvärda äro de Olympiska och de Isthmiska. Den som inträdde i dessa tävlingar undergick långa och svåra övningar; som kanske räckte ett helt år, under vilken tid han var återhållsam i allt. Han levde efter vissa regler, ofta ätande det som var honom obehagligt; han avhöll sig från läckra rätter. I varken köld eller hetta kunde han uppgiva sina övningar. Eller, i korthet, såsom Paulus säger: "Var och en som deltager i en tävlingskamp är återhållsam i allt." Och allt detta för en förgänglig krona!

Att bli en segervinnare i de Olympiska tävlingarna ansågs som en stor ära. Belöningen var en krona eller lagerkrans; ibland tillverkad av vilda olivblad och ibland av murgröna.

Huru skön jämförelse detta är med den kristna tävlingskampen. När Herren frälsar oss, så begynna vi denna tävlingskamp. Ibland bliva vi trötta och vägen bliver mödosam, vi finna törne i stället för rosor. prövningar, bosvikna förhoppningar och frestelser komma i långa banor. Men böra vi giva upp? Nej, aldrig; ty den oförgängliga kronan ligger framför oss. "Salig är den man som tåligt lider frestelse; ty då han blivit beprövad, skall han få livets krona, vilken Gud har lovat dem som älska honom." Jak. 1: 12.

Liksom deltagarna i de Olympiska tävlingarna, måste vi vara villiga att praktisera återhållsamhet och tåligt lida för att vid tävlingens slut bliva krönta såsom segrare. Här är en dyrbar tanke. I dessa tävlingar var det endast en som erhöll en krona; Men huru mycket bättre i den kristna tävlingskampen. Där kan var och en vara förvissad om en krona. "Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona."

Min vän kom ihåg din krona—din oförgängliga krona. Se till att ingen tager den ifrån dig. Den är en härlig belöning, som varar i evighet. Och genom våra böner och tårar, vår ödmjuka vandring med Gud och genom uppmuntrande sätt emot de utomstående kunna vi förmå dem att inträda i denna härliga tävlingskamp. På detta sätt kunna vi vinna sköna ädelstenar att pryda våra kronor. Var vid gott mod! Jesus kommer snart.

"Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona." Upp. 2: 10.

VARFÖR FLERA KVINNOR ÄN MÄN ÄRO FRÄLSTA

Av J. W. Byers.

Ibland höra vi en man säga att han är mera intelligent och har mera sinnesnärvaro än att mottaga evangelium och bliva frälst; att det är för svagsinnade män och för kvinnor och barn. Jag ville icke nämna så dumt tal om det icke vore för att visa huru oriktigt sådant resonerande är.

När vi räkna över dem som äro frälsta, så se vi i många församlingar att flertalet är kvinnor, och fritänkarens skryt kan först synas att hava en grund; men när vi noggrant efterse så finna vi snart männen och finna var de äro och var de äro flertalet.

Det är ingen skillnad mellan män och kvinnor när vi betrakta dem att vara alla under synd; men i deras syndiga vanor och handlingar är det en skillnad. I denna skillnad ligger orsaken varför kvinnor vanligtvis äro flertalet av de frälsta. Men orsaken är icke att de hava sämre omdömesförmåga: De hava bättre omdöme eller rätteligen handla efter bättre omdöme emedan deras vilja icke är så hopplöst förslappad genom syndiga vanor, och det är orsaken varför det är lättare för dem att bliva frälsta.

När vi besöka fängelser i detta land så se vi att där är många flera män än kvinnor. Likaså på dårhusen, åtminstone så uti dem jag besökt. När vi gå till de illa beryktade platserna i våra stora städer, till spelhusen, krogarna och lastens hålor, ja, varthän vi gå till sådana platser och allt som är förnedrande, sinnligt och djävulskt så finna vi att där är långt mera män än kvinnor.

Det vore icke rätt att säga att män falla djupare i synden än kvinnor; men det är sant att många flera män falla än kvinnor. Därför, är det icke dåraktigt av män att skryta av att de ha bättre omdömesförmåga och viljekraft och att de äro kvinnorna överlägsna när det är långt flera män än kvinnor i ondskans och lastens djup.

Det är icke de som hava en sämre omdömesförmåga, som mottaga frälsningen, utan de som kunna bedöma rätt; ty när en person börjar tänka rätt och allvarligt och länge nog så kan han ej annat än se att det enda som han kan göra, för att göra det rätta, är att lyda Gud. Det är oförståndigt tänkande som håller folk ifrån att göra Guds vilja. "Den ogudaktige övergive sin väg **och den orättfärdige sina tankar.** Låt honom begynna tänka Guds tankar och han skall snart se huru han kan komma till Gud.

Kvinnans plats i livet är sådan att hon kan lättare se det goda och rätta. Och detta tillsammans med det att hon icke är så starkt bunden i det onda som männen, gör det lättare att leda henne in i det goda. Med barn och ungdom är det samma förhållande. De hava icke hunnit så långt i synden att de förhärdat sina hjärtan, och för denna orsak är det lättare att leda dem till Kristus. Vi se också att flera personer äro frälsta i sin ungdom än när de blivit äldre. Kanske största delen av de frälsta på jorden blevo ledda till Kristus före de voro tjugo eller tjugofem—förrän de voro förhärdade i synden.

Detta är orsaken varför det är flera kvinnor och barn frälsta än män.

"Den rättfärdiges frukt är ett livets träd, och den som är vis, han vinner hjärtan."

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

VARFÖR ÄR JAG ICKE HELAD?

Av I. R. Beaver.

Några som sökt Gud för helbrägdagörelse och ej erhållit det hava gjort sig själva denna fråga. Jag vet att jag är frälst, ty Gud har vittnat till min själ och jag vet utan det minsta tvivel att helbrägdagörelse lovats genom Kristus. Ägande denna kunskap har jag allvarligt bedit Gud att hela mig från denna sjukdom. Men varför är jag ej botad? Jag vet att Gud är en ömhjärtad, älskande Fader, som icke gör någonting, som icke är gott för mig; men varför frånhåller han mig helbrägdagörelse, som jag så väl behöver?.

Ja, det är sannt, att Gud planlägger ingenting, som icke är för hans barns välfärd, och häri ligger svaret på frågan. Fastän Gud är medlidsam så är han likväl icke överseende. Hans folks välfärd beror på upphörandet av något, som de göra, som är oriktigt eller skadligt.

Hindringar.

Felaktig upfattning måste ofta tillrättavisas. Ibland tänka somliga att emedan Gud har lovat att hela oss på det villkor att vi bedja i tro så tänka de, att det enda som de behöva göra är att anropa Gud om hjälp, tro att han gör det och det måste ske. Det är mera en befallandes sätt än en ödmjuk åkallare eller med andra ord vi befalla och Gud lyder. Det rätta förhållandet tyckes vara bortglömt, nämligen att det är ett annat villkor förutom tro. Liksom "tron utan gärningar är död" så är också tron förutan det, som en man måste hava för att göra goda gärningar, ett rätt förhållande och motiv. Detta är uttryckt genom Paulus på följande sätt: "Om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet." Dessa två villkor gå hand i hand och endast genom att uppfylla båda äro villkoren för helande fullkomligt uppfyllda. Tro är den del, som berörer Gud och tillägnar oss hans nåd, men hjärtats rätta tillstånd är det som berör oss enskilt och giver oss den harmoni med vilken Gud gör vår tro verksam.

Ett av hjärtats ogynsamma tillstånd kan vara det att hava oriktigt motiv. Jakob säger: "I bedjen och fån icke, emedan I bedjen illa, på det I mån förslösa det i edra lustar." Själviskhet kanske är grunden för vår bön. Helandet kanske önskas endast för att bliva befriad från lidande eller för det anseende som vi därigenom vinna. Bönen måste vara grundad på en önskan att förhärliga Gud.

Återigen, en brist på förtroende till Gud förhindrar storligen. Vi se folk, som äro mycket plågade, men som synes vara så obekymrade om att söka att bliva helade. Är det emedan de icke önska det? Nej visst icke! I verkligheten så önska de det mycket gärna, men det fattas dem den förtröstan och förtroende till Gud som vill förmå dem till iver och enträgenhet. En persons förtroende till en viss medicin kan mätas till en stor del genom den ansträngning han gör att erhålla den. Många personer hava ansträngt sig mycket i fysisk övning för att återvinna hälsa. De hade förtroende till det. Vi måste ha förtroende till Gud och ådalägga det.

Men av allt det, som erfordras för att hjärtat skall vara i ett rätt tillstånd tyckes undergivenhet vara svårast att lära. Detta är delvis förklarat genom det faktum att vara undergiven eller icke bestämmes direkt av vår egen vilja. Det är helt enkelt vårt enskilda val ,under det att andra vill kor för vårt hjärta bero mer eller mindre uppå Guds nåd. Det är några personer, som komma till Gud på samma sätt som ett självsvåldigt barn. De önska bliva helade. De önska det efter deras eget sätt och de önska det ögonblickligen Sådana måste lära undergivenhet innan deras böner kunna bliva besvarade. De måste vara villiga att mottaga det såsom Gud giver det till dem.

Det finnes andra orsaker varför somliga icke äro helade, men det anförda illustrerar denna punkt. Gud gör ett fullständigt verk och han överser icke med sådant som är skadligt för vår framtida framgång.

Därjämte kan det vara att Ni icke blivit helad på grund av "att eder beprövade tro må befinnas mycket dyrbarare än det förgängliga guld, som prövas i eld, till lov,ära och pris,vid Jesu Kristi uppenbarelse." (1 Pet.1: 7.) I sådant fall hugsvalar Gud den hoppfulla och förtröstande själen.

Vad skall jag göra om jag icke ännu blivit helad?

Bör Ni lägga armarne i kors och draga den slutsatsen att detta är Guds sätt att fullkomna eder? Nej långt ifrån det. Ni uppnår och erhåller ett rätt hjärtetillstånd och detta kan endast erhållas genom bön. Att fortgå, lidande och undergiven Guds planer förutan någon ansträngning att göra det framsteg som Gud önskar kan icke göra något annat än utdraga Edert lidande. Huru passande är icke Jakobs råd: "Lider någon bland eder ont, han bedje." Bed allvarligt, bed enträget, bed förtröstansfullt; bed med ett undergivet hjärta. Vänta inför Honom liksom Ni vore leret i krukomakarens hand, och under det Ni så beder till Gud och sålunda väntar på honom så tillrättavisar hans Ande Edra felaktiga uppfattningar och fel och visar Eder huru Ni kan komma i fullständig harmoni med honom. Eder tro kan då fatta ett bestämt tag på hans löften och när Eder del är fullgjord, så sänder Gud ögonblickligen svar på Eder bön efter sitt eget sätt och Ni bliver fullkomligt tillfredsställd. Och varför? Allt på grund av att ni icke satte Eder ned obekymrad, men fortsatte att bedja, förtröstande, troende och med undergivenhet. Det lönar sig att vara den levande Gudens verksamme tjänare.

EN BÖN.

Jag beder ej att du skall förminska bördan, men giva mig mera styrka så jag kan bära den. Giv mig mildhet, stillhet och gott humör, samt styrka, så att andra ej må veta huru tung börda jag bär.

Beströ mitt ansikte med leenden, att ingen mera än Du må veta om mina tårar. Låt mina hjärtesår göra mig mera omtänksam om andras känslor. Hjälp mig att förstå, på det att jag må giva andra själar av den sympati som min egen hungrar efter.

Gör mig istånd att möta livets prövningar utan att svikta. Giv mig mod att göra det som jag är övertygad om är rätt, och att vandra i det ljus som skiner på min stig. Gör mig nyttigare, på det att kännedommen om att hava gjort mitt arbete väl må släcka begäret och önskan och bringa tillfredsställelse.

Uppteckna de tragiska ögonblicken på livets urtavla på det att jag under mina ljusaste timmar icke må förglömma mitt livs läxa eller uraktlåta att draga nytta av de felsteg jag gjort.

Om jag icke kan bliva älskad, giv mig förmågan att älska, rikligen, hängivet, osjälviskt, oupphörligt och låt kärlek flöda ut från mitt hjärta, släckande mänsklighetens törst.

Gör mig medlidsam mot andra, alltid ihågkommande mina egna svagheter och låt det icke mera bliva rum i mitt hjärta för bitterhet. *Kathrine M. Blackford.*

HAVEN TRO PÅ GUD.

Av H. H. E. Rogers.

Jesus sade dessa orden: 'Haven tro på Gud" i sammanhang med händelsen vid fikonträdet. Lärjungarne voro förvånade emedan trädet så kvickt förtorkades efter Jesu befallning, men han svarade och sade till dem: "Haven tro på Gud" och vidare sade han: "Allt det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder Mark. 11: 24.

Orsaken varför många icke erhålla vad de söka efter är emedan de skåda efter utseendet så länge att tron bliver så svag att de äro frestade att tvivla. Kom ihåg att Jesus sade att han hade all makt i himmelen och på jorden. (Matt. 28: 18). Gud lever fort farande på sin tron. Storleken av den sak som vi bedja om bör icke förmå oss att tvivla. Det var som svar på en enkel barnslig trons bön som Herren gjorde den minsta sak eller helade den minsta sjukdom; varför borde vi därför förstora något större behov, när Jesus sade oss att bedja trons enkla bön. Det är trons bön som bringar välsignelsen, artingen den är stor eller liten.

BÖN I ENRUM.

Av Carrie Morris.

Nödvändigheten av enskild bön.

Enskild bön är nödvändig för att bereda oss för tillbedjan i sammankomsterna. Var och en av oss har sina egna behov, frestelser, själsstrider och önskningar, vilka vi kunna lägga fram för Gud med mera frihet och bestämdhet i enskild bön än i sammankomsterna. Att bliva lik Kristus är varje kristens önskan och för att leva ett liv som Kristus har befallt, måste vi hava enskild bön. "Bedjen utan återvändo." 1 Tess. 5: 7. Det är av större betydelse att bedja än att samtala med en person och att utöva inflytande för gott, mera betydelse än att predika till en församling—ja, av mycket mera betydelse än dessa, är det att hava samfund med Gud och handtera bönens rikes makter. David sade: "Jag giver mig till bön."

Hinder för enskild bön.

Synd avstänger samfund med Gud. "Om jag hade förehaft något orätt i mitt hjärta, så skulle Herren icke höra mig." Ps. 66: 118. Det är den rättfärdiges bön som förmår mycket när den är i verksamhet. Maklighet skadar bönens ande. Verklig bön är det mest ansträngande en man kan göra. "Den som är fast i sitt sinne, bevarar du i frid; ty på dig förtröstar han." (Es. 26: 3.) icke den som ibland vänder sig till Herren. "Men de som bida på Herren, de få ny kraft." (Es. 40: 31.) Det är att de tillbringa tillräcklig tid i verkligt samfund med Gud så att de bliva fullkomligt medvetna om att deras fullständiga beroende på honom skall förändra köttets ansträngningar till Guds kraft.

Formalitet är ett stort hinder till bön. Måtte Herren bevara oss ifrån att bedja i sammankomsterna när vi icke äro medvetna om vad vi säga eller om honom som vi tillbedja. Detta är formalitet.

Platsen för enskild bön.

Muhammedanerna säga oss att en bön i Mecca är värd så mycket som åttio tusen böner annorstädes. Kristus sade: "Tro mig, att en tid kommer då I varken på detta berg eller i Jerusalem skolen tillbedja Fadern......Men en tid kommer och är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i Ande och sanning." (Joh. 4: 21—23.) Detta lärer oss tydligt att sanna tillbedjare måste tillbedja var hälst de än äro. Men ändock lärde Kristus tydligt att det är en plats att bedja, som han särskilt förordar. Var är den platsen? Det är enrummet. "Men du, när du beder, gå in i din kammare och stäng din dörr och bed din Fader, som är i det fördolda, och din Fader, som ser i det fördolda, skall vedergälla dig uppenbarligen." (Matt. 6: 6.) Är det icke stort behov av att betona förmånen av enskild bön i denna bradskande och förvirrande tid? Det är ingen fara för att tillbringa för mycket tid i bön till Gud i enrum.

Tid för enskild bön.

Vi skola erhålla stor nytta av att hava bestämda tider för enskild bön. Vi alla ihågkomma att Daniel bad tre gånger om dagen. Det bästa sätt att begynna dagen är med bön till Gud. Det är det enda passande sätt att sluta dagen, och vad är mera behövligt än att stanna vårt arbete vid middagen och söka samfund med Gud? Särskilda bönestunder böra iakttagas. Jesus föregick oss också i detta med exämpel. Vi ihågkomma alla hans särskilda och förlängda bön innan han utvalde de tolv. Huru han gick avsides till att bedja under sin frestelse, när folket önskade göra honom till konung; och huru han blev styrkt före sitt stora lidande. Den tid som vi böra tillbringa i särskild, enskild bön bör bestämmas efter huru många behover, frestelser, svårigheter och tillfällen, som möta oss i vårt dagliga liv. Därtill måste vi se upp till Gud många gånger, var vi äro, antingen vi äro allena eller tillsammans med andra, och uppsända böner till Honom, som förmår hjälpa oss att övervinna frestelserna. Den tid som vi böra tillbringa i enskild bön bör bestämmas av var och en själv. Känner Ni någon person som angrade att han tillbringat för mycket tid i bön till Gud?

Förberedelse för enskild bön. Enskild bön är vår mest betydelsefulla plikt, och ändock förbereda sig folket i allmänhet minst för det. Om någon är önskad att hålla ett tal om något särskilt ämne, så tänka vi att det är alldeles på sin plats att tillbringa flera timmar i studium över ämnet. För en tid sedan var det min plikt och privilegium att hava ett samtal med en mycket framstående man i en av Ohio's städer, för att intressera honom i en särskild sak. Förödmjukande var den tanken som förekom mig efteråt, att jag icke hade för vana att vara så ivrig i att bereda mig för samtal med Gud. Varningen i Pred. 5: 2 är mycket beaktansvärd. "Var icke obetänksam med din mun, och låt icke ditt hjärta förhasta sig med att uttala något ord inför Gud. Gud är ju i himmeln och du är på jorden; låt därför dina ord vara få."

Om vi hava en timme att tillbringa i bön, vore det icke väl att tillbringa en stor del av den i förberedelse? Vi borde ägna tillräckligt med tid till självprövelse och begrundande, och pröva oss själva med följande frågor: Inför vem träder jag? Vilka äro mina motiv? För vilket ändamål? På vilken grund? I vilken ande? Med vilken tillförlitlighet?

Vi böra bedja för särskilda personer O,vilken glädje att erhålla svar på bön i frälsning av dem, som vi särskilt bedit för.

En stor hjälp till enskild bön är att rannsaka skriften särskilt beträffande enskild bön. Det bekantgör oss med Gud, Kristus och den Helige Ande; visar oss huru vi själva samt andra och hela världen äro i Guds åsyn, och uppenbarar möjligheterna av bönens rike och huru de kunna förverkligas.

Men den största hjälpen i bön är den store hjälparen—den Helige Ande. I och genom Honom allena erhålla vi den sanna beredelse eller oemotståndliga böneliv. Med ärlighet och tro böra vi alltid erkänna att "vad vi skola bedja, såsom sig bör, det veta vi icke, men Anden själv manar gott för oss med outsägliga suckar. Och den, som rannsakar hjärtan, vet vad Andens sinne är, ty efter Guds behag manar han gott för de heliga" (Rom. 8: 26, 27).

PLOCKADE AX.

"Allt som glimmar är icke guld." Somliga lyckas att få messing att glittra för en tid, men endast genom att behandla den litet visar det sig att det är intet annat än messing.

Det är en betydlig skillnad mellan omvändelse av huvudet och omvändelse av hjärtat. Kunskap om sanningen är icke tillräckligt. Vi måste erfara en hjärteförändring, annars kunna vi aldrig inkomma genom härlighetens portar. — *J. F. C.*

De Ungas Avdelning.

VITARE ÄN SNÖ.

Av M. Coleman.

När vi se på marken då den är klädd i sin snödräkt alldeles vit förutan en fläck så fyllas vi med beundran. Men snön blir snart nedtrampad och gatorna bliva allt annat än bundransvärda. Gud har dock bestämt att denna smutsiga snö kan smälta till vatten och uppgå som ånga och åter falla som snö till jorden. Huru underbara äro icke Herrens verk.

Låtom oss jämföra människan vid snön. Hon kom till jorden genom Guds hand, oskyldig, ren och vit, skapad efter Guds beläte och helig som himmeln. Gud kom ned för att besöka henne vid aftonens svalka och hade ljuvlig gemenskap med henne och de hade det mycket gott. Men hon behöll denna fläckfria renhet endast en kort tid. Guds stora fiende, Djävulen,som är emot allt gott, önskade att förstöra människans lycka och förmådde människan att falla från detta höga tillstånd. Människan föll i synd och under Guds fördömelse och vi läsa om att under århundraden kom hon längre och längre bort ifrån Gud, och trampades under syndens tyranniska fötter, djupare och djupare i smutsen, lika hjälplös som snön, som trampas under fötterna.

Men Skaparens ögon, som aldrig slumra, blickade ned i medömkan uppå spillrorna av sina händers verk, förbidande den tid när han skulle uppresa människan från hennes synd och göra henne en helig varelse som kunde älska sin Skapare och passa att vara i hans heliga närvaro återigen. Vi höra Psalmisten David bedja om detta (Ps. 51: 9.) "Skära mig med isop, att jag må varda ren; två mig, att jag må varda vitare än snö." Pris ske Gud! Tiden har kommit när hans enfödde Son har dött för den fallna människan för att frälsa henne från hennes synder. (Matt. 1: 21; 1 Joh. 1: 7.) Jesus kom och öppnade en källa i Davids hus för synd och orenhet. Sak. 13: 1. Guds mäktiga arm räckes ned och upprättar människan från hennes fallna tillstånd, leder henne till källan av Kristi försonande blod och bjuder henne där att två sig ren.

Många kunna se tillbaka till sina barndomsdagar och ihågkomma när de voro oskyldiga och rena, men när de betrakta sina liv nu så se de att deras själar äro syndbefläckade. Kära själ, längtar Ni efter att bliva oskyldig och ren ännu en gång? Jesus säger: "Kommen till mig I alla, som arbeten och ären betungade och jag skall giva eder vila." Matt. 11: 28. Tänk icke att Ni är så syndig, att han icke vill höra då Ni beder; lyssna till hans löfte: "Om edra synder än äro blodroda, så kunna de dock bliva snövita och om de än äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull." Jes. 1: 18.

Kära syndare, samma mäktiga kärlek som förmådde Kristus att lämna himmelns fröjd och komma ned till denna värld och bliva "en smärtornas man och förtrogen med krankhet" att utbyta sin härlighets krona för en törnekrona, att gå igenom det dystra Getsemane, att utstå smädelsen att bliva spottad i ansiktet, begabbad och hånad, att gå utanför lägret och bära icke endast korset, men den förlorade världens synder på Golgatas ödsliga höjd, att lida en så förfärlig död och utgjuta sitt livsblod, den oskyldige för de skyldiga, den helige för de oheliga, den rene Guds Son för den syndbefläckade mänskligheten — den samma underbara kärlek beder nu för Eder, kallar på Eder att övergiva ett syndigt liv. Om Ni lyssnar därtill så kan Ni leva ett lyckligt liv, dö den rättfärdiges segerika död, och på den härliga uppståndelsens morgon skall Ni uppstå att samlas med den lyckliga skaran som tvått sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

DEN GAMLA JÄRNSKRÄPSLÅDAN.

Av Mrs. Nellie Bunnell.

Herr Peters, en gammal eccentrisk köpman, uppsatte en notis i butiksfönstret att han önskade en "springgosse" och notisen förblev där en lång tid innan han fick den gosse han önskade. Johan Simmons och Karl Johnson och en eller två dessutom blevo antagna på försök, men ingen av dem bestod provet.

Herr Peters hade ett särskilt sätt att pröva dem. Det var en ofantligt stor järnskräpslåda på vindsvåningen, dit den gamle köpmannen sände dem för att, sortera och sätta i ordning, och han bedömde deras egenskaper efter det sätt varpå de utförde arbetet. Alla skyndade att uträtta detta arbete, men upphörde snart med motvilja för detsamma, sägande att det var intet av värde i lådan.

Till sist blev Crawford Mills lejd. Han visste intet om de andra gossarna så han gjorde sina ärenden i glättig okunnighet om den "stora lådan," tills andra dagens morgon han var där, då han på en ledig stund blev sänd att sortera lådans innehåll. Förmiddagen gick och middagstiden kom, men Crawford kom icke ned från vindsvåningen. Till sist gick Herr Peters upp till honom. Är du färdig? Nej, det är ännu ganska mycket att göra.

"Det är middag nu; du kan fortsätta på eftermiddagen," vilket han också gjorde. På hela den korta eftermiddagen hördes intet av honom; men just som han tänkte att besöka honom kom han.

"Jag har gjort det basta jag kan," sade han, "och på botten av lådan fann jag denna." Han räckte därvid en femdollar i guld till Herr Peters. "Det var ett opassande ställe för guld," sade Herr Peters. Det var bra att du fann det. Hoppas att du kommer igen i morgon bittida. Därmed stoppade han guldmyntet i sin portmonnä.

Sedan Crawford sagt god natt och gått, tog Herr Peters en lykta och gick sakta upp till vindsvåningen. Där stod den stora, djupa lådan med allt det järnskräp som samlats i den under tjugofem år.

Crawford hade varit ända till botten. Han hade tagit bitar av tunna bräder och gjort avdelningar för vart slag tills han hade placerat allt med påskrift vad varje avdelning innehöll, såsom: Goda skruvar," "Gamla goda spikar," "Tavelspiker," 'Små nycklar, litet böjda," "Tavelkrokar." "Järnbitar, som jag ej vet vad de skola brukas till," o. s. v. igenom hela den långa lådan.

Hela lådan var i ordning och varje liten sak som verkligen kunde kallas nyttig kunde finnas i den. Men under det Herr Peters läste på etiketterna, log han och sade: "Om vi icke båda hava tagit fel så har jag funnit en gosse och han har funnit lyckan."

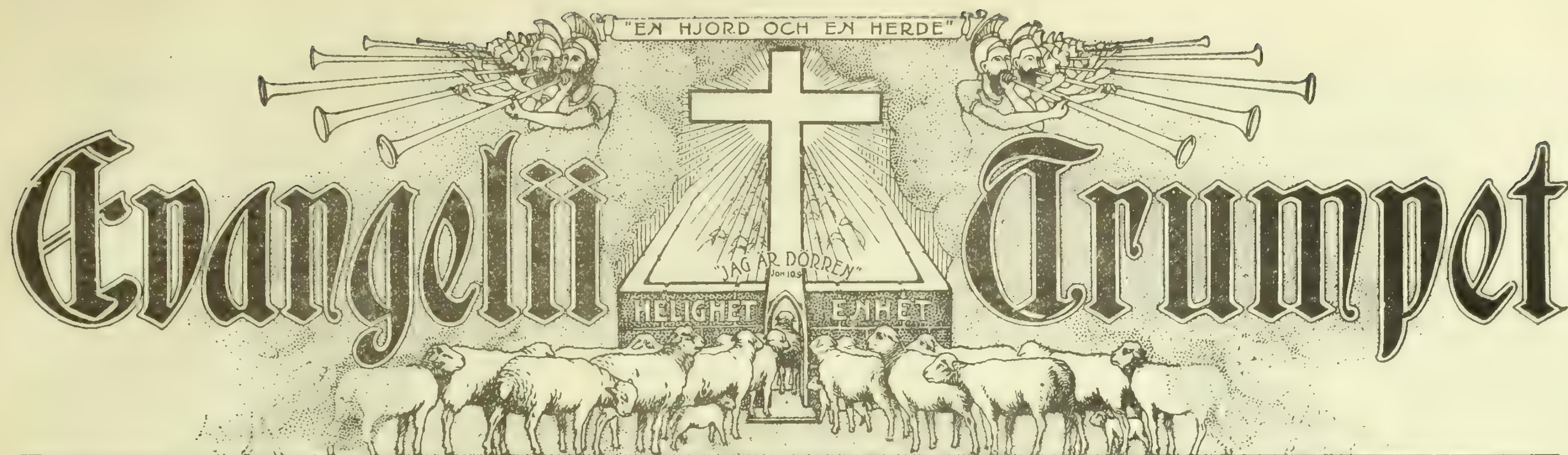
Notisen försvann från butiksfönstret, och syntes icke mer. Crawford förblev springgosse i den välkända firman Peters & Co. Han hade ett litet nätt rum närmast vindsvåningen, var han tillbringade sina aftnar och vid bädden hängde ett motto som Herr Peters hade givit honom. "Det säger dig huru du kan vinna lyckan," sade Herr Peters när han överlämnade det till Crawford. Gossen log under det han med nyfikenhet läste det:—"Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i mycket."

Allt detta hände för mer än tolv år sedan. Crawford Mills är icke längre springgosse, utan delägare i firman, vilkens namn nu är Peters, Mills & Co.—och den unge Crawford fann sin lycka.

SJÄLAVINNARENS LÖN.

Av E. E. Byrum.

Somliga personer önska att skina i denna världen. De önska att vara bemärkta i sällskapslivet, i affärsvärlden, men de mest lysande stjärnor i det jordiska skola slockna. Endast några år och den mest lysande i det financiella, den mest lysande i det politiska och den mest lysande i sällskapslivet skola slockna för alltid. Det är icke av mycket värde att skina i det världsliga; men det är av ofantlig betydelse att skina som stjärnor i det andliga. Många av oss kunde icke skina i det som tillhör denna världen om vi än önskade; men tack vare Gud vi hava alla tillfälle att föra många till rättfärdighet och de som göra det skola lysa som stjärnor all tid och evinnerligen. Sättet för att skina som stjärnor i evighet är genom att leda själar till Kristi frälsande kunskap. Att vinna själar skulle vara varje kristens verk emedan det är det som lönar sig bäst. Allvarliga kristne, låt mig fråga eder en betydelsefulla frågor. Huru många själar förden I till Kristus under förra året? Huru många viljen I försöka att leda till honom under detta år?

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a Mars 1915. Nummer 5.

DEN ÅNGESTFULLES BÖN.

Jag vill blott ett — jag vill bli frälst
Och få ett renat hjärta;
Allt annat må gå hur som helst,
Ett utgör nu min smärta:
Min synd står dyster fram för mig,
Ack, gode Gud, misskunda dig,
Slå min missgärning neder,

Jag vill blott ett—jag sjunker ner
I bön vid nådastolen.
Jag vet, o Gud, ditt öga ser
Långt klarare än solen.
Ack, se i stor misskund till mig,
Varkunna dig, förbarma dig,
Förlåt mig, gör mig salig.

Jag vill blott ett—mitt hjärta trår
Att Herrens frid få smaka.
Jag vill från ödemarkens snår
Till herdens hus tillbaka.
Jag länge nog har farit vill,
I Herrens hus jag bliva vill
Härefter alla dagar.

Jag vill blott ett— farväl, farväl,
Du snöda liv i världen!
Ack Jesus, tag min arma själ
Och göm den undan flärden.
Giv mig den frid, som världen stal,
Och låt mig undan syndens kval
Få bo invid ditt hjärta.

Jag vill blott ett—med Herrens hjord
Jag fröjd och sorg vill dela
Och vara blid i sätt och ord
Och mild mot dem, som fela.
Jag ville vara helt i allt,
Vad Gud, uti sitt ord befallt;
Ack Herre, giv förmåga!

Min sista vilja är en gång
I blodet genomrenad,
Få sjunga lammets nya sång,
Med Kristus helt förenad
I himlens sälla fröjdesal
Bland frälsta skaror utan tal—
Se'n vill jag intet mera.

Stv.

"FAREN ICKE VILSE."

Hj. O. Hansen.

I Gal. 6: 7 läsa vi: "Faren icke vilse! Gud later icke gäcka sig, ty vad en människa sår det skall hon ock skörda."

Om det var nödvändigt för Paulus att varna Guds barn för villfarelse, huru mycket mer behöves det icke i våra dagar, då världslighetens och likgiltighetens ande söker att smyga sig över Guds folk och förblinda dem för de himmelska och eviga tingen.

Att fara vilse är att tro att man behagar Gud, da man behagar djävulen. Kunna de, som en gang levat i nära förbindelse med Gud, komma langt bort ifran honom och ändock tro att allt är väl? Ja, med bedrövelse måste jag säga att vi ofta finna att det så är. O, kära bröder och systrar låtom oss dagligen undersöka oss själva inför Gud och taga oss tid till att betrakta oss själva i ljuset av Guds ord.

Av vilka kunna vi bliva vilseförda?

Av människor. Huru ofta hör man icke om ansedda män, både inom och utom det religiösa omradet, att de hava fört massor bakom ljuset med sina smickrande ord. Bröder och systrar latom oss pröva andarna om de äro av Gud.

Vi kunna bliva vilseförda av oss själva.

Vi kunna bliva förda bakom ljuset om vårt eget samvete anklagar oss angående en försummad plikt, och vi söka att undskylla oss så att, till sist, samvetets röst bliver mindre hörbar tills den alldeles tystnar.

Huru ofta under dagen, beder Ni? Har Ni icke hört Andens stilla uppmaning i den tidiga morgonstunden? "Kom till mig, tag tid till att bedja." Men strax kommer djävulen och säger Eder att Ni har så mycket att göra; Något nödvändigt, som borde göras strax och Ni tänker att när Ni gjort det skall Ni taga tid till att bedja och läsa Guds Ord. Ni begynner dagen utan bön och bedrövar Anden. Då Ni utfört detta göromål så kommer något annat som är lika nödvändigt. Och således kanhända hela dagen förgår och Ni har icke tagit tid till att bedja eller läsa Guds ord. Trött och nedslagen vid dagens slut kanske Ni tager en tidning hellre än Bibeln och så slutar Ni dagen med en kall likgiltig bön. O, huru kall har icke eder kärlek till Jesus blivit. Måtte Herren hjälpa oss så att vi icke behöva uppvakna i evigheten och finna oss själva bedragna i likgiltighetens sömn.

Ni tager tid till att styrka Eder kropp tre gånger om dagen och kanske oftare, ,men Eder själ bespisar Ni kanske icke en gång om dagen; och då beder Ni endast för Eder själv och Eder familj. Men längre sträcker sig icke Eder bön. Ni har icke längre den börda för själars frälsning som Ni en gång hade. De likgiltiga, världsligt sinnade eller döda bekannares tillstand ror Eder icke till sorg. Getsemanes bördor och ångest känner Ni icke till. Inga sömnlösa nätter i angest och gråt för Edra ofrälsta barn och den syndfulla världen. O, mitt hjärta smälter under sorg. När jag tänker på huru litet vi göra för honom, som lät sitt blod flyta för våra synder. Låtom oss skaka av oss likgiltighetens stoft, dagen är snart slut och livets afton kommer och det finnes så många ofrälsta.

Kanske, Ni har lovat Herren att giva en viss summa för hans sak och försummat det och söker nu att undskylla Eder. Min vän kom ihåg texten: "Faren icke vilse!" Kanske Ni har gjort eller sagt något som bedrövar Anden,men Ni söker att undskylla eder Min vän, bed Gud om förlåtelse, Ni bör icke låta Eder själ gå förlorad för en så liten sak. Kan Ni möta eder domare och säga: "Jag har gjort vad jag kunnat?"

Vi kunna bliva vilseförda av djävulen.

Han går omkring som ett rytande lejon och söker vem han uppsluka må. Är Ni på vakt emot hans lömska angrepp? Han försöker få in oenighet ibland bröderna där det icke borde vara något annat än kärlek. Om Ni är uppfylld med Guds kärlek så tror Ni icke allt som bliver sagt bakom ryggen av en broder med mindre Ni har bevis därför. Djävulen kommer och påpekar fel hos andra och om vi lyssna till honom så komma vi icke att se något annat än fel. Men låtom oss icke leva på andras fel, det är en dålig föda för själen. "Om någon säger: jag älskar Gud, och hatar sin broder, är han en lögnare. Ty den som icke älskar sin broder, som han har sett, huru kan han älska Gud, som han icke har sett? Och detta budet hava vi av honom att den som älskar Gud han skall ock älska sin broder." (1 Joh. 4: 20, 21).

Om vi icke vandra i ljuset eftersom det lyser på vår stig varje dag, utan vandra på våra egna vägar ledas vi ut i mörkret och bort ifrån Gud. Och om det är något som Bibeln lärer och Ni icke gör det utan söker undskylla Eder så dödar Ni samvetets röst. och till sist kan Ni göra vad som helst utan att känna någon förebråelse. Hjärtat har blivit förhärdat genom syndens bedrägeri

Huru kunna vi finna ut om vi äro vilseförda?

Genom att betrakta våra liv och jämföra dem med Guds ord. Ty ett gott träd kan icke bära både onda och goda frukter. Vi

skola betrakta några av de frukter som ett Guds barn bär och de frukter en vilseförd bär.

Kärlek.

Ni minnes att under den första tiden efter Ni blev frälst var hjärtat fyllt med kärlek till Gud, till ofrälsta vänner, till fiender, om Ni hade några, ja, kort sagt, Ni älskade alla med en brinnande kärlek. Har Ni denna kärlek nu eller har den kallnat?

O, vän, huru mycket kärlek har Ni till Gud? Är det mindre än då Ni först blev frälst? Är Ni kallsinnad mot bröderna och mot de ofrälsta, och otacksam både mot Gud och människor. Eller är Ni misstänksam mot, och oenig med dem som Ni en gång älskade så högt. Om detta är tillfället så är Ni vilseförd. Undersök Eder själv och se efter om Ni kan bestå provet.

Glädje.

Glädjen är något av det första Guds barn erhålla ty Anden vittnar med vår ande, att vi övergått fran döden till livet. Han möter prövningar,frestelser och sorg, men glädjen i Gud försvinner ej utan bliver hellre större och starkare för varje storm som rasar. Ja, han är tillfredsställd under alla livets omväxlande förhållanden; ty han har lärt att han endast är en gäst och främling på resan hem, och sina prövningar kallar han korta och lätta.

Men huru stor skillnad är det icke på den, som icke fortsatt att vandra i Jesu fotspår; men är bedragen på sin egen väg. Han är nedstämd och missmodig när han möter motgångar. Mer och mer upptages hans sinne med denne världens fåfänglighet. Ja, han är missnöjd, knorrar och klagar, största delen av tiden. En sådan kan icke instämma med Jakob: "Hållen det för idel glädje, när I råken i mångahanda frestelser."

Frid.

En frid som övergår allt förstånd äger det Guds barn som ligger nära Jesu hjärta. Varken djävulen eller världen kunna beröva honom denna frid, sa länge han vilar i förtröstan på Gud. Ja, hans frid är såsom floden. Men icke så, den vilseförde; han har ingen frid, men oro, fruktan, mörker och ångest vilar över hans själ.

Mildhet.

Mildhet är ett skönt drag av Jesu liv, planterat i ett Guds barns hjärta. Mildhet mot alla, ja även om alla söka skada honom med ord eller gärningar. Det var en broders mildhet, som smälte mitt hjärta, då jag var en stor syndare. Ja, mildhet talar bättre än ord.

Men den som är vilseförd är omild i sina ord och sitt bedömande. O läsare, ransaka Edert hjärta och se om omildhetens bittra galla finnes där? Är Ni så mild som Ni en gång var. Bevisar Ni mildhet i ord och gärningar? Kanske Ni har lätt för att bliva förargad och mer eller mindre hetsig, om så är fallet, då har Ni icke Jesu karaktär. Ni söker, möjligtvis, att urskulda Eder med ett eller annat, men, käre vän, om detta är Eder erfarenhet så är Ni långt borta från Gud och vilseförd från sanningen.

Trofasthet.

Huru mycket betyder det icke att vara trofast mot både Gud och människor, under alla omständigheter. Den, som är fylld med Guds kärlek kan icke vara annat; ty Guds kärlek tvingar honom att vara trofast och vaksam över sina bröders och systrars välfärd. Trofast i bön för dem och trofast med att uppmuntra dem på vägen, samt att varna dem om de skulle bliva slöa och likgiltiga i en eller annan sak. Trofast i ord, handlingar och löften. Men den som är på villospår är opålitlig och är icke så noga om han lovar något och icke håller det. Han känner ingen skyldighet till sina bröder eller medmänniskor, hans vägar äro en styggelse för Herren och ett hinder för evangelium. Ja Paulus säger: "Men vet detta, att i de yttersta dagarna tillstundna svåra tider. Ty människorna skola vara egenkära, giriga, stortaliga, högfärdiga, hädiska, mot föräldrar olydiga, otacksamma, oheliga, kärlekslösa, trolösa, klandersjuka, omåttliga, omilda, hatande det goda, förrädiska, lättsinniga uppblåsta, älskande vällust mer än Gud, havande gudaktighetens sken, men förnekande dess kraft." (2 Tim. 3: 1—5). Här beskriver han hurudana människorna skulle bliva i de yttersta tiderna, och vi se mer och mer att detta går i uppfyllelse i vår tid.

Tro.

Genom tron hava vi förbindelse med himmeln. Genom tron bliva vi frälsta, helgade och helade. Genom tron segra vi i strider vilka möta oss på vägen till himmeln; men den som är vilseförd han är vantroende och tvivlande. Han tvivlar på Guds villighet att höra böner; ty han har ingen tro, och själv kan han icke ihågkomma att Herren har besvarat någon av hans böner. Han betraktar dem, som hava tillit till Herren, för både kropp och själ, såsom fanatiker.

Ödmjukhet.

Såsom vår Herre och Mästare, lida vi ont och söka icke vår egen rätt, men överlåta allt till honom, som dömer rättfärdigt. Hängivna till Gud och ringa i våra egna ögon; sådana äro de som sitta vid Jesu fötter.

Den som förlorat frälsningen har icke denna sköna frukt utan i stället för saktmodighet har han egensinnighetens hårdhet i alla sina sätt. Hans hjärta är uppfyllt med självtillit till sin egen ofelbarhet och om alla icke se liksom han, så förkunnar han en förkrossande dom över dem. Ja, han kan vara så vilseförd att han har uppenbart högmod och ändock tro att han är på väg till himmeln.

O, min vän, hava dessa ord uppenbarat ditt rätta tilstånd så undskylla Eder icke längre;utan gå till Gud och låt honom frälsa Eder från synd och villfarelse förr än det bliver för sent. Käre medvandrare kan Ni leva ett sådant liv i synd och ändock hava hopp om himmeln. Tänk vilket exempel Ni är för Eder omgivning. Kan Ni möta Gud med den förvissningen att Ni gjort allt vad Ni kunde för att rycka någon syndare ut ur elden? Kan Ni säga på den stora dagen: "jag är fri från deras blod?" Måtte Herren hjälpa att icke någon av oss skulle insomna i likgiltighetens sömn och uppvakna i en evig förtappelse.

KRISTI ANDRA ANKOMST

Av Chas. A. Grant.

Forts. från frg. n:r.

Uppståndelsen från de döda.

Uppståndelsen från de döda är en av Bibelns grundläror både genom det Gamla och det Nya Testamentet. Vi läsa uti Daniel 12: 2. "Och många av dem som sova under jordens stoft skola uppvakna. Somliga till evigt liv och somliga till evig försmädelse och blygd." "Dina döda skola få liv, och med lekamen uppstå igen. Vaknen upp och berömmen eder. I som liggen under jorden; ty din dagg är en grön marks dagg, och jorden skall giva ifrån sig de döda." Es. 26: 19. "Ifrån avgrundens våld skall jag frälsa dem, ifrån döden skall jag förlossa dem." Vi se här att de som sova under mullen skola få liv och med lekamen uppstå igen. Och judarna trodde på uppståndelsen från de döda. Vi se att när Jesus kom till Marta och Maria vid deras broders död, sade Jesus till Marta: "Din broder skall uppstå." Marta sade till honom: "Jag vet att han skall uppstå i uppståndelsen på den yttersta dagen." Uppståndelsen är även en av evangelii grundläror och aposteln Paulus säger: "Men om det icke finnes någon de dödas uppståndelse, så är Kristus icke heller uppstånden; ty om de döda icke uppstå, så är icke heller Kristus uppstånden." 1 Kor. 15: 14, 16. Och han säger vidare: "Men nu är Kristus uppstånden från de döda och har blivit en förstling bland de avsomnade." Paulus var förvissad om att Kristus hade upstått; ty han hade själv sett honom, och icke han allenast utan "han vart först sedd av Kefas sedan av de tolv, sedan vart han sedd av mer än fem hundra bröder på en gång:" och de flesta av dem levde på Pauli tid. "Därefter vart han sedd av Jakob och sedan av alla apostlarna." Så Paulus var väl förvissad att han hade ej tagit, eller sett fel, och han kände väl till skrifterna att Kristus måste lida och dö och sedan uppstå på tredje dagen, och om döden kunde komma genom en människa var det lätt att se att livet, kunde komma genom den andra. Och emedan Kristus uppstått är det lika lätt för Gud att uppväcka oss på den yttersta dagen. "Ty såsom alla dö i Adam så skola ock alla i Kristus göras levande, men var och en i sin ordning; Kristus såsom förstling sedan de som tillhöra Kristus vid hans tillkommelse." Det är många i vår tid, likaväl som det var på Kristi och apostlarnes tid, som påstå att det är emot sunt förnuft att de döda skola uppstå. Aposteln Paulus visste väl att det var dem som ville sätta upståndelsen i fråga, och han förklarar uppståndelsen så klart och tydligt så det behöves ej något stort förstånd för att fatta och förstå hans Ord Han säger: "Du dåre vad du själv sår det

får icke liv utan att det dör, och när du sår, sår du icke den kropp som skall varda utan endast ett korn: det må nu vara vete eller något annat....Så är det ock med de dödas uppståndelse. Det varder sått i förgänglighet, det uppstår i oförgänglighet. Det varder sått i vanära. Det uppstår i härlighet. Det varder sått i svaghet det uppstår i kraft. Det varder sått en naturlig kropp det uppstår en andlig kropp, o. s. v. 1 Kor. 15: 35—50. Vi veta väl att när vi så vete eller någon annan säd måste säden dö för att få liv eller en ny kropp, likaså är det med människan, hon måste dö och bliva till stoft igen (1 Mos. 3: 19). Men det korn eller den kropp som lägges ned, eller nedmyllas i jorden skall ej uppstå sådan den är, det är den naturliga kroppen, som skall uppstå en andlig kropp. Den första kroppen är naturlig, svag och förgänglig. Den andra kroppen är andlig den uppstår i kraft, oförgänglighet och härlighet.

Den naturliga döden är en skillsmässa mellan själen och kroppen. "Och stoftet återvänder till jorden, varifrån den kommit," och den sover (Dan. 12: 2). Och den vet ingenting, ty "de döda veta alls intet" (Pred. 9: 5). Men anden den återvänder till Gud som har givit honom. De troende äro hos Kristus i Paradiset. (Luk. 23: 43) eller Abrahams sköte (Luk. 16: 22), och saliga äro de som dö i Herren, de få vila sig från sitt arbete (Upp. 14: 13). Och de äro i ett medvetet tillstånd och kunna samtala med varandra (Luk. 16: 22-25). "Och då det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de människors själar som hade blivit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörd skull vilket de hade. Och de ropade med hög röst och sade: Huru länge, du Helige och sannskyldige Herre dröjer du, att döma och hämnas vårt blod på dem som bo på jorden?" (Upp. 6: 9, 10.) Dessa äro medvetna och kunna samtala med varandra, och även äro de tillsamman med Herren och kunna samtala med honom. Även de ogudaktiga äro medvetna och ligga i plågor och äro överlämnade åt mörkrets kedjor till domens dag. När skall de dödas uppståndelse ske? "Och då skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och då skola alla jordens folk jämra sig, och de skola se Människosonen komma på himmelns skyar med stor makt och härlighet. Och han skall utsända sina änglar med starkt ljudande basun och de skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken från himmelns ena ända till den andra." Matt. 24: 30, 31. "Ty Herren själv skall stiga ned från himmeln, med befallande rop, med överängels röst och med Guds basun och de som hava dött i Kristus skola uppstå först." Icke före de andra döda, men före de som då leva, som skola förvandlas vid hans tillkommelse. Om vi läsa sammanhanget av kapitlet finna vi att aposteln endast hade de heliga avsomnade i tanke, och att de troende ej skulle vara i okunnighet om vad som skulle ske med dem som hade avsomnat i tron, "Ty detta säga vi eder såsom Herrens ord, att vi, som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse, alls icke skola komma före dem som äro avsomnade." 1Tess. 4: 15. "Se jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi förvandlas, i ett nu, i ett ögonblick; vid den yttersta basunen; ty basunen skall ljuda och de döda skola uppstå oförgängliga och vi skola förvandlas." 1 Kor. 15: 51, 52. Vi se att aposteln Paulus, citerar Herrens egna ord, eller vad Herren hade lärt sina lärjungar eller apostlar om hans tillkommelse, och Jesus säger om sig själv: "Och han (Gud) har och givit honom makt att hålla dom emedan han är Människosonen. Förundren eder icke över detta; ty en stund kommer då alla som äro i grifterna skola höra hans röst och de skola gå därutur de som hava gjort det goda till livets uppståndelse, och de som hava gjort det onda till domens uppståndelse." Joh. 5: 27—29. Vi se att Jesus lärde att de skulle alla uppstå, både de rättfärdiga och de orättfärdiga på samma stund. Och han skall sitta på den vita tronen och döma hela världen. Himmeln och jorden skola försvinna. Jorden och lufthimmeln omkring den skall försvinna och intet rum skall finnas för dem. Och böckerna skola upplåtas. Hedningarna skola dömas efter samvetslagen. Judarna skola dömas efter Mose lag (Rom. 2: 12), och de troende skola dömas efter frihetens lag. Jak. 2: 12. Och var och en skall få efter som han har handlat evad det är gott eller ont. De rättfärdiga skola belönas, de skola bliva lika Jesus; få en förhärligad kropp. De skola få vara med honom i hans härlighet. Mottaga en krona och regera med honom och de skola vara med honom för alltid. Tänk vad glädje som väntar den, som är en Jesu vän och som är trogen intill änden. Jesus skall avtorka alla tårar; ingen nöd, inga frestelser, inga tårar, ingen skilsmässa eller död skall vara mer, allt är förgånget. Tänk, saliga dag för Guds folk, då Gud blir allt i alla. Allt blir då honom underlagt. Skall du och jag, min vän, vara med och deltaga i glädjen Gud har berett för de sina? "Vad intet öga har sett och intet öra har hört och vad i ingen människas hjärta har uppstigit, det har Gud berett åt dem som honom älska." 1 Kor. 2: 9.

De orättfärdiga skola uteslutas från himmelen vid hans tillkommelse och dom, "vilka skola lida straff, evigt fördärv ifrån Herrens ansikte och från hans krafts härlighet när han kommer för att på den dagen förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem som tro."

Det är visst och sant att Jesus skall komma igen, och måtte det mana dig min vän som ej är ett Guds barn och som läser dessa allvarliga sanningar, att du må komma till tro på Herren Jesus, och bliva ett lyckligt Guds barn. Och du som är ett Guds barn må det mana dig till att vaka och bedja; ty vi veta ej när tiden är inne (Mark. 13: 33). "Jag är Jesus, som har sänt min ängel för att vittna för eder över församlingarna. Jag är Davids telning och ättling den klara morgonstjärnan. Och Anden och bruden säga kom! och den som hör han säge kom! och den som törstar han komme och den som vill han tage livets vatten för intet." I dag är nådens dörr öppen, i morgon är det för sent för mången, och kanske för dig. Gör dig redo! Jesus kommer snart. Han kommer i eldslåga, såsom blixten, i ett oögonblick, och när människorna minst vänta honom. Och vi äro förvissade om att tiden är nära, tidsuret och profetiorna, allt visar att dagen och stunden är snart här. "Ja, jag kommer snart, Amen, kom, Herre Jesus! Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med alla! Amen" (Upp. 22: 21).

STÅ ICKE I VÄGEN.

Av F. W. Heinly.

Vad vi önska se är icke en målad Kristus utan Kristus själv. En målning är endast en artists begrepp av en sak. En tysk artist, målar en tysk Kristus, en italiensk, en italiensk Kristus; en fransk en fransk Kristus. En radikal artist målar en radikal Kristus; en kompromiserande artist målar en kompromiserande Kristus; därför önska vi se Jesus—såsom han verkligen är och icke blott en människas begrepp om honom.

Jesus sade: "Och när jag har blivit upphöjd från jorden skall jag draga alla till mig." Joh. 12: 32. Här är hemligheten för enhet. När vi blivit sammanslutna så bliva vi genast ett i Anden. Att söka hålla sig till människors idéer förorsakar endast splittring. Enheten har korset som sin medelpunkt. Bibeln framhålles såsom grunden för enhet, men den allena är icke nog. Hundratals sekter säga att de äro grundade på Guds ord. Vi kunna envist hålla oss till vårt begrepp om Bibeln och ändock vara åtskilda i anden. Vi behöva mera än det skrivna ordet; vi behöva Jesus till att tolka skriften. När Han tolkar skriften så tolkar han den rätt. Därför "vilja vi se Jesus." Låtom oss se upp till Honom; ty de som skåda upp till honom skola leva.

O, vi vilja se Jesus! Människor kunna icke hålla vår beundran, men Jesus kan. Låtom oss beskåda Hans sår; låtom oss lyssna till hans kärleksfulla ord, låtom oss känna hans milda inflytande och det skall röra oss till tårar. Vi komma att nedfalla inför Hans fötter, vi uppgiva oss villigt att tjäna honom. Han begär vår kärlek, han begär vår hängivenhet; människor kunna icke så tilldraga sig vår innersta kärlek. Därför, välmenande broder och syster, var god stig ur vägen och låt oss se Jesus. Om vi hålla våra hjärtan fästade vid honom, skola vi alltid bliva ett i Anden; ty skriftenlig enhet har sin medelpunkt i Golgata kors.

Den som flitigt söker efter att lära känna och göra Guds vilja skall lyckas. Den late bör lika litet förvänta sig framgång, på det andliga, som på det timliga, området.

L. P. P.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av
EVANGELII BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. *'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

**EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.**

Om någon som ej själv prenumerat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Jesus sade: "Jag är livets bröd; den som kommer till mig skall icke hungra."

◆◆◆

I denna dag, är det millioner människor som hungra efter livets bröd. Kunna vi stå rättfärdige inför Gud om vi icke giva dem detta bröd då vi hava det?

◆◆◆

Någon torde invända: Vi ha icke tillräckligt för vårt eget behov. Vi behöva mera själva. Ja, det torde vara sant: men det är ett skriftställe som säger: "Den ene utströr och får dock mer, den andre spar över hövan, men bliver allenast fattigare."

◆◆◆

Om vi spara för mycket på vårt bröd förråd så blir det mögligt. Då är det icke ens gott för oss själva. Våra själar skola då svälta ihjäl, tillika med dem som intet bröd hava. Låtom oss se till att vi alltid hava nytt bröd både för oss själva och för andra. Det vatten som står stilla bliver osunt och farligt att dricka. Källan som rinner allt jämt har alltid friskt, klart vatten.

◆◆◆

Det är många som blivit förgiftade av mögligt andligt bröd och osunt andligt vatten. Låtom oss taga varning. Låtom oss benytta våra privilegier och äta färskt bröd istället för gammalt mögligt bröd. Huru skall det icke glädja de stackars hungrande människorna som icke hava detta bröd, och huru skall det icke glädja oss att vi kunde hjälpa dem. Låtom oss bedja Jesus att välsigna de små förmågor vi ha så skall han giva oss större förmågor. "Låtom oss sända vårt bröd över vattnet, ty i tidens längd skola vi få det tillbaka."

G. A. Olson.

LOKALA MEDDELANDEN.

Lägermötet i St. Paul Park kommer att hållas Juni 12—21.

* * *

Bestyrelsemännen hade ett möte för en kort tid sedan, och diskuterade planer och metoder varigenom arbetet måtte vinna ännu större framgång. Herren har gynnat verksamheten hittills, och vi förvänta större ting.

* * *

Syster Micala J. Simonsen har återkommit att hjälpa i det dansk-norska redaktionsarbetet under det de nya böckerna tryckas. Arbetet med böckerna är nu på god väg.

***

Vi önska göra eder uppmärksamma på traktats-anbudet som är nämnt på ett annat ställe i tidningen. Dessa traktater erbjudas för ungefär halva priset. Att sprida dem ymnigt skall betala sig väl.

***

En broder i Isle of Pines, Westindien, sände oss två lådor "grape fruit" och en låda apelsiner. Det är onödigt att säga att vi glädja oss storligen åt sådan traktering.

Anna Koglin.

KORRESPONDENS.

En syster skriver: "Upphör ej att sända Evangelii Trumpet; ty jag får mycket gott av den. Den uppeldar själen till att söka större kraft i samfund med Gud och lärer mig att mera förlita mig på hans hjälp och närvaro i nödens tid."

***

"Det värmer och glädér min själ att läsa vittnesbörden om Guds helande kraft. När vi anförtro oss till Honom i vår nöd, vad än den vara må, så är han nära att hjälpa. Eder tidning bringar glädje och välsignelse till mitt hjärta, så att jag gråter av glädje, när jag läser vittnesbörden, som Guds barn avgiva, i den. Vi skulle sakna tidningen om vi icke längre erhölle den."

* * *

"Jag tackar mycket för tidningen; jag tycker mycket om den."

* * *

En gammal syster skriver: "Ett hjärtligt tack för Evangelii Trumpet, som jag med glädje läser. Den är mig till stor uppmuntran och lärdom. Jag är glad för att Herren ledde så att jag fick denna tidning. Jag finner att den innehåller verkliga sanningar.

* * *

"O att edert arbete måtte hava framgång och bliva till stor välsignelse, detta är min bön."

FRÅN ARBETSFÄLTET

Paynesville, Minn., Feb. 17, 1915.

"Icke åt oss, Herre, icke åt oss, utan åt ditt namn giv äran, för din nåds, för din sannings skull" (Ps. 115: 1). Således utbrister Psalmisten, och således vill också jag instämma.

Jag är också glad för att jag kan hälsa tidningens läsare i Jesu namn och vittna om seger över mörkrets makter. Pris ske hans namn!

Jag är glad för att jag kan uppmuntra eder med följande versar av den 115:de Psalmen. "I som frukten Herren, förtrösten på Herren. Ja, han är deras hjälp och sköld. Herren har tänkt på oss, han skall välsigna, han skall välsigna Israels hus, han skall välsigna Arons hus, han skall välsigna dem som frukta Herren, de små såväl som de stora" (V. 9—13). Då Psalmisten kunde utbrista på detta sätt så hava vi ännu större orsak därtill.

Sedan jag sist skrev i tidningen i Oktober, har jag besökt följande platser, och framhållit livets Ord till förmaning, tröst, uppmuntran, och tillrättavisning, och jag tror att det har icke varit förgäves. Gud till ära och lov! Norway Lake två gånger; Hereford två gånger; Fosston två gånger; St. Paul Park tre gånger; Hill City en gång —alla i Minnesota—Grand Forks och Kelleys, N. Dakota en gång. Huron en gång; Arlington en gång och Clark två gånger—alla i S. Dakota. Dessutom har jag besökt Littleton, Iowa. Således ser ni att jag har icke varit sysslolös.

Nu, syskon, är det en sak som jag måste nämna för eder. Som ni vet, så var det meningen att jag skulle ha rest till de skandinaviska länderna förra året; men på grund av åtskilliga orsaker blev det ej av. Men nu har jag åter igen fått flera brev, särskilt från Danmark och Norge, om att komma dit, och jag har känt att det är Guds vilja för mig att resa. Det är meningen att broder Morris C. Johnson skall komma till Amerika, och jag taga hans plats, under det han är här. Nästa sommar har han varit i Danmark två och ett halvt år. De önska att jag skall komma dit så tidigt på våren att broder Johnson kan hinna hit före lägermötena.

Syskon, bedjen innerligt att Guds vilja måtte ske. Paulus sade: "Ty en stor och kraftig dörr har blivit öppnad för mig och där äro många motståndare." Jag kan säga, att dörren är säkerligen öppen; men det är många besvärligheter att övervinna om jag skall komma lös, och om jag skall bliva fullkomligt iståndsatt, både i lekamligt och andligt hänseende, att utföra det verk som är mig förelagt; med Kristi kärlek för själars väl, och med vishet, förstånd och nåd att vara uthållig och lida, om så är nödvändigt. Framför allt är det nödvändigt att jag bliver skickliggjord till att representera Herren och hans sak på ett rätt sätt; ty jag känner mig tom och oduglig, så att mitt hopp och förtröstan är till Herren och den nåd, som han tilldelar.

Men jag har kommit till den bestämmelsen inför Herren, att jag vill säga amen, till hans vilja, om han giver mig nåd och hälsa, och borttager alla hinder, och sänder mig medel för mina nödvändiga behov, och för min resa. Många hava skrivit till mig; andra hava frågat mig muntligen, om jag skulle resa, och om så var tillfället så ville de hjälpa mig med pengar. Jag skriver detta för att I skolen få veta att jag ämnar resa, och om något skulle förhindra min

resa, så vill jag med glädje sända pengarna tillbaka till givaren.

Jag borde lämna Amerika omkring den siste Mars, om Gud vill. Eder, som alltid, ringa broder och tjänare i Evangeliet,

S. O. Susag.

Kära Guds barn: Vi tro att det skall bliva till Guds ära, och till mycken nytta och välsignelse för Verksamheten i Skandinavien, om broder Susag reser över dit. Det skall säkert också bliva till uppmuntran och vederkvickelse för oss alla, i detta land, att hava broder Morris Johnson hos oss. Dessutom skall det tjäna till att göra de heliga på båda sidor av havet bättre kända med varandra, och detta skall hjälpa till att närmare sammanbinda oss, i Anden, såväl som i arbetet. Således, sett från alla sidor, äro vi säkra på att det bliver till välsignelse att broder Susag reser.

Det är svårigheter i vägen; men några av dem kunna vi själva bortskaffa, och de övriga måste vi lämna för vår gemensamme Fader att bortskaffa. Det är klart att broder Susag icke kan resa på sin egen bekostnad. För det första vet jag att han har icke råd därtill och för det andra är det vår skyldighet att bestrida hans omkostnader. Jag tror bestämt att Gud vill att församlingen i detta land, skall ombesörja utgifterna i detta tillfälle. Det behöves mera än blott respengar för broder Susag. Det kommer att bliva utgifter för kläder och andra saker. Vi böra också betänka att han kommer att saknas i sitt eget hem och vad dess försörjande beträffar.

Låtom oss, var och en, bedja Gud att visa oss vår plikt och giva oss villiga hjärtan till att göra vad hans Ande viskar till oss. Eder ringa tjänare i riket, Thos. Nelson.

Kirkcaldy, Alta., Can.

Kära Vänner i Herren: Hälsning i Jesu dyrbara namn. Amen.

Jag kan säga till Herrens ära att jag är frälst och bevarad intill denna stund. Jag har varit till Sunninglen i tre veckors tid och hållit möten, en kvinna blev frälst. Hon hade varit frälst förut, men genom att läsa "Christian Science" literatur avföll hon, kom under inflytande av onda andar och förlorade sitt förstånd. Andra dagen jag var där kom hon och gick förbi där jag hade logi. Vi hade fått bud lite förut att komma till hennes hem, ty hon var så vild att hennes man kunde ej styra henne. När vi sågo henne gå förbi, spände vi för ett par hästar för en släde och körde fatt henne, hon sade hon skulle gå och se Jesus, hon trodde när hon funnit honom skulle hon bliva förvandlad och gå med honom upp i luften. Vi togo henne in i släden, och det tog tre män att hålla henne. Vi togo henne tillbaka till hennes hem, bar in henne och lade henne i sängen. Hennes man och två bröder hjälpte att hålla henne. Jag lade mina händer på hennes huvud och befallde de onda andarna att komma ut, och i Jesu namn var hon fri gjord, och på några minuter var hon vid sin fulla sans igen. Hennes man och släktingar togo henne från mötet och skjutsade henne till en släkting, men de kunde ej hjälpa henne till frälsning, så hennes man tog henne tillbaka till oss. Gud frälste henne, och på Söndagen gick hon till "Union" Söndagsskolan och gjorde en offentlig bekännelse.

En broder kom ut i ljuset under dessa möten. Han är hos mig nu; han har studerat sång och musik. Han är även en god talare. Han ämnar resa till Anderson, Ind. härifrån.

Jag ämnar resa till Nobleford nästa vecka, för att hålla möten, om Gud vill. Eders i Herren, Chas. A. Grant.

UPPMUNTRANDE BREV, SOM SVAR PÅ VÅRT UPPROP TILL LÄSEKRETSEN.

Sedan vi hänvände oss till våra läsare om hjälp, för utgivandet av de nya böckerna, som vi nu hålla på att trycka, hava vi emottagit många uppmuntrande brev. Vi anföra här några av dem, att våra läsare må kunna glädja sig tillsammans med oss.

Det första svaret var från en gammal man. Han sände oss $50.00 för de nya böckerna. Denne käre, gamle man har hjälpt oss gång efter gång. Han blev ledd ut i Guds Ords ljus genom vår litteratur, och nu önskar han att andra skola få samma tillfälle att se sanningens ljus.

En broder från Staten New York skriver följande: "Under det att jag läste supplementet till "Evangeli Basun" av den 1:e Februari blev jag glad när jag såg att ni ämnade trycka tre nya böcker på de skandinaviska språken. Jag sänder $100.00 för detta ändamål. Måtte Gud välsigna sitt folk och röra deras hjärtan, så att denna härliga sanning snart måtte utbredas över hela världen.

Jag sänder också $10.00 till att bestrida utgifterna i hemmet."

En broder från Alberta, Canada skriver: "Inneslutna skolen I finna $50.00. Bruka dem för Herrens sak som det synes eder bäst."

En broder i Wisconsin skriver att han icke förr varit i stånd till att sända $1.00, som han lovat sända för böckerna; men att han nu var i bättre ställning och tillägger.

"Nu sänder jag $2.00 i stället för $1.00; emedan det är för den bästa sak på jorden."

En broder från staten Illinois skriver sålunda:

"Basunen" är den bästa tidning, som vi emottaga i vårt hus, och därför är jag ock så glad för att jag kan sända något. Härmed sändes $5.00 för böckerna och till att sprida Guds Ord."

En syster från Nebraska skriver följande brev:

"Jag har emottagit det nummer av "Evangeli Basun" som innehåller ett upprop om hjälp till att få flera böcker tryckta, för människors upplysning och själars frälsning. Jag är glad för att kunna utträcka en hjälpande hand. Jag innesluter $5.00 i detta brev. Det är ju endast en liten gåva; men jag hoppas, till Gud, att många hjärtan skola bliva rörda till medlidande och giva efter bästa förmåga. Hoppas att edert arbete skall lända till många själars frälsning."

Andra av våra älskade läsare och medarbetare, hava lovat, att hjälpa senare. Måtte Herren rikligen välsigna sina kära barn, som sålunda äro intresserade i hans saks framgång, icke blott med munnen, men i gärning och sanning. Vi kunna säga att dessa uppmuntrande brev, och emottagandet av dessa, så mycket nödvändiga medel, rör våra hjärtan till tacksamhet till Gud, och till värderande av våra vänner i Herren. De bringa tacksamhets-tårar i våra ögon gång efter gång. Men det bästa av allt är, att detta istandsätter oss att fortsätta vårt arbete med förnyad iver och frimodighet.

Vi hava aldrig förr haft så bråttom i tryckeriet. En av maskinerna är i gång tolv timmar dagligen, och alla anstränga sig till det yttersta, för att få de nya böckerna färdiga så snart som möjligt. Dessutom hava vi begynt en aftonskola, för att bereda oss för större skicklighet i vårt arbete för Herren. Syster Micala Simonsen har åtagit sig att undervisa oss i det dansknorska språket. Vi bedja dessutom beständigt till Herren, att han måtte låta sin Ande verka igenom oss, och att han skall uppväcka de likgiltiga och frälsa syndare. Det skulle göra tidningens läsare gott att stiga in i kontoret och tryckeriet på ett besök.

Bröder och systrar, vi äro i detta arbete med hela vårt hjärta och vårt allt. Jesus uppoffrade allt för oss, och vi vilja icke tillbakahålla det allra minsta från honom och de själar, för vilka han så villigt gav sitt liv och blod.

Det finnes utan tvivel många andra som önska att hjälpa oss med de nya böckerna, så vi vilja framdeles låta den lilla blanketten stå kvar i tidningen. Ifyll den i dag, medan Herren talar till din själ om dina medmänniskans frälsning. *Thos. Nelson*

Med Guds hjälp skall jag köpa böcker för $ ___. Dessa böcker skola sändas till ____________________ för att
(Skriv Sverige Danmark eller Norge.)
sprida sanningen bland dem, som äro i behov af ljus och vägledning.

Namn ____________________

Adress ____________________

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

NÅGRA ORSAKER FÖR GUDOMLIGT HELANDE.

E. E. Byrum.

1. Att hava hälsa är ett normalt tillstånd för en människa och mycket nödvändigt för att vara nyttig. Om hon förlorar denna så är hon ej i stånd till att utföra det kall, som Herren ämnade. Hon är icke skickliggjord till att utföra de plikter som hon är skyldig sig själv som människa, till sitt land och såsom en medborgare; till samhället såsom en granne; och till sin familj såsom fader eller moder; eller till Gud såsom en kristen. Icke det, att hon ej kan vara en kristen och ligga på sjukbädden; men hon kan icke utföra aktivt kristligt arbete. I stället föra att uppfylla livets plikter i dessa olika förhållanden, så är hon en börda för andra. Därför är det till Guds ära att Satan bliver tillbakaslagen och att den kristne bliver helad så att han kan bära frukt åt Gud.

2. Genom utövandet av helande kraft som svar på bön, uppenbarar Herren för människorna, sina dyrbara egenskaper av sympati, medlidande och kärlek. Se Hans kärlek för den lidande mänskligheten. "Och när han hade stigit i land fick han se mycket folk och han *varkunnade* sig över dem, och gjorde deras kranka helbrägda." Matt. 14: 14. Välsignat vare hans namn. Varje gång hans ögon sågo dem, som voro nedtryckta av Satan under sorger och lidanden, så utsträckte han kärleksfullt sin arm att hela. och hans hjärta överflödade med hugsvalande ord för den besvärade själen. Hade han gått igenom denna syndens dal, lidande och elände förutan att fästa avseende vid de lidande; icke fällt någon tår för den sörjande; icke uträckt sin hand att uppväcka de döda, kunde människorna då hava lärt att hans hjärta var vänligt och hans Faders namn Kärlek? Nej, hans barmhärtighet att hela var nödvändig för att härtighet att hela var nödvändig för att Gud, som är den ende som kan förbinda såren, trösta under sorgen och bortsopa all vår sjukdom.

Och vem kan säga att hans korsfästelse, uppståndelse och förhärligande hava fråntagit honom hans kraft att hela de sjuka? Ej heller gör härligheten av hans Faders tron eller det högljudda prisandet av änglarne att han bortvänder sitt medlidsamma öga från de plågor som förtrycka hans bräckliga bröder, som ännu äro i köttet, eller förhindra att deras ödmjuka böner skola nå hans öron! Tack vare Gud! Han vet vad för ett verk vi äro, han tänker därpå, att vi äro stoft. Han är i sin församling och gör större gärningar än när han var här i kroppslig gestalt. Han är nära alla dem, som åkalla honom, och hans barmhärtighet sträcker sig till alla. När han var här på jorden så sände han ingen lidande ifrån sig utan att hela honom, och hans hjärta är icke mindre rört av medlidande med våra svagheter i dag. Alla måste medgiva att Han har samma kraft nu att hela. Varför skulle han icke göra det? Den person som kunde stå vid sidan av en som lider svåra plågor och beder om hjälp, egande all kraft och myndighet, att bota honom genom att blott röra vid honom och ändock icke gör det, vad skulle vi tänka om honom? Skulle icke alla säga att han vore hårdhjärtad. Är det någon som vågar säga att Kristus har makt att hela sina heliga, men han vill icke besvara deras böner genom att göra det, och i verkligheten tillägga honom, att hava ett obarmhärtigt och känslolöst hjärta? Måla de honom icke då, i direkt motsatts till Skriften, att vara en omedlidsam överstepräst, vilkens hjärta icke kan röras av våra lidanden och svagheter? Icke ens av de svåraste plågor och sjukdomar? O, min Herre och Frälsare, huru vanärat är icke ditt namn och huru hava icke människors falska läror beljugit din heliga karaktär! O, hur otron inkommit, under förvirringens mörka tid och spritt sig genom dem, som framhållit världslig vishet och ogudlig okunnighet och därigenom frånrövat vår välsignade Frälsare hans kärleksfullhet och ömma medlidande! Det är icke nog att säga att han uppenbarade sin kärlek till den lidande mänskligheten under det han var i köttet och att det var tillräckligt. Är det tillräckligt bevis för att en man är god och helig nu, emedan han bevisade sig vara det i det förflutna. Om Kristus icke kunde eller ville hela de sjuka i dag, skulle det icke förmå oss att betvivla om han någonsin gjort det och förmå oss att tänka att de underverk som äro antecknade voro falska? Säkerligen skulle vi tro det eller också att han förändrat sig. Fastän människor kunna på ett intellektuellt sätt hava tillit till de gärningar som Kristus gjorde för aderton hundra år sedan, så att de verkligen göra det rätta intrycket om hans sanna kärleksfullla karaktär, så behöva de se samma uppenbarelser i den nuvarande, alltid levande, Jesus. Om han verkligen är den gudomlige Frälsaren, "Jesus Kristus, densamme i går och i dag och i evighet," så måste han fortsätta att bekräfta sin kärlek till sina heliga, och det gör han. Och den, som förnekar detta måste tillsluta sina ögon och igenstoppa sina öron från att se och höra de nådegärningar, och han rövar Gud av hans kraft eller hans förnämsta egenskap—kärlek.

3. Vi vilja bemärka en punkt till beträffande bruket av guddomlig helbrägdagörelse. I Herrens namn vilja vi säga att det övernaturliga helandet av människornas kroppar, är en av Herrens förblivande medel för själars frälsning.

Under Kristi personliga tjänst så voro nästan alla som trodde på honom tvingade därtill på grund av de underverk de sågo. Ja, "många trodde på hans namn, när de sågo hans tecken, som han gjorde." Joh. 2. 23. Dessa tecken voro vanligtvis helandet av sjuka.

Det samma var sant beträffande apostlarnas verksamhet. Omkring fem tusen själar blevo omvända till Gud genom en halv predikan, som var understödd genom helandet av den fattiga tiggaren som låg vid den sköna tempelporten. Se Ap. G. 3 och 4: 1—4. Men sedan gudomligt helande har varit förkastat, under den förflutna mörka tidsperioden, så har det fordrats ungefär fem tusen sköna predikningar för att halft omvända en själ.

Efter att hava tillbringat en natt i fängelset, och blivit förhörda av överstepråsten nästa dag, blevo apostlarne Petrus och Johannes tillåtna att återvända till sina följeslagare, och förkunnade huru de haft det; varefter de alla böjde sig ned och bådo följande: "Och nu, Herre, se till deras hotelser och giv dina tjänare att med all frimodighet tala ditt ord, i det att du uträcker din hand till att bota sjuka och för att tecken och under må göras genom din helige tjänare Jesu namn." Ap. G. 4: 29, 30. Dessa inspirerade apostlar visste huru de skulle bedja för att erhålla frimodighet och myndighet att predika ordet; nämligen, de önskade att Herren skulle uppenbara sin kraft och stadfästa Ordet genom underverk, särskilt helande av sjuka. Behöva icke vi samma frimodighet och myndighet i dag? En predikant som icke har det gudomliga sigillet; kraft att hela sjuka, är en dålig representant för den allsmäktige Guden.

Märk huru Herren gjorde nytta av helandet i Lydda. Petrus fann där en man vid namn Eneas, som sedan åtta år hade legat till sängs och var lam. Och Petrus sade till honom: Eneas! Jesus Kristus botar dig." Ni ser att Petrus botade icke mannen utan Herren gjorde det. "Och strax stod han upp. Och honom sågo alla, som bodde i Lydda och i Saron, och de omvände sig till Herren." Ap. G. 33—35. Ett mycket lyckligt resultat. Och vi hava sett män och kvinnor böja sig inför Gud och bliva frälsta i dessa sista dagar, när de sett Guds kärlek och kraft uppenbarad i ögonblickligt helande.

Aposteln Paulus hade icke den åsikten beträffande underverken som vi höra från trolösa predikningar i våra dagar, nämligen att de voro ämnade att stadfästa Kristi gudom och hans ord och upphörde på apostlarnes tid; ty han säger "Ty jag skall icke drista mig att tala om något som icke Kristus, för att göra hedningarne lydaktiga har verkat genom mig, med ord och gärning, genom teckens och unders kraft, genom Guds Andes kraft." Rom. 15: 18, 19.

Att göra hedningarne lydaktiga till Gud ansåg han vara det gudomliga ändamålet för underverken. Så länge som syndare icke äro Gud underdåniga så förbliver den ursprungliga orsaken varför Herren gör

underverk, —och denna nådegåva förbliver naturligtvis i församlingen till tidens ände.

För denna orsak förordnade Herren underverken i förening med predikandet av hans ord till världens ände. Mark. 16: 15—18. Och för samma orsak sätter han gåvorna att bota sjuka i sin församling, som ett förblivande grundmedel i frälsningsplanen. 1 Kor. 12: 9. Men märk! Han sätter dessa gåvor endast i sin egen församling; därför när människorna gingo ifrån den gudomliga hjorden och "den tro, som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga," till mänskliga organisationer så följde ej dessa tecken. Och för att ursäkta maktlösheten, uttalas den lögnen att Gud återkallat dessa gåvor. Men sedan vi återvänt till Guds verkliga Sion, till församlingen av de förstfödda, som äro uppskrivna i himmeln, så finna vi dessa gåvor liksom Gud placerade dem, och de äro återigen använda till Guds namns förhärligande.

BEDRÄGERI.

Av Lida H. Lunn.

Vi finna omkring oss, människor som öva bedrägeri; ned från det lilla barnet som nyss lärt sig tala, upp till den fullväxte mannen och kvinnan. Somliga äro mera bedrägliga än andra. Det finnes de som äro så bedrägliga att deras inflytande på andra mera ärliga människor, i obevakade ögonblick, gör att de tala och handla bedrägligt. Det opånyttfödda hjärtat är bedrägligt. Guds Ord fördömmer bedrägeri.

Att finna ut, att man är i ett bedraget tillstånd, medan det ännu kan bliva rättat och komma under Jesu blods renande kraft, är gott och väl. Men för mig synes det något så förskräckligt, om en människa skulle finna sig bedragen och ingen tid funnes för rättelse eller ändring. Jag har gripits av fruktan och räddhåga, då jag läst om de fem fåvitska jungfrurna. Märk huru de liknade de visa: De hade lampor (betecknande en kristlig bekännelse); de voro utkomna i och för samma ändamål som de visa, nämligen, att möta brudgummen. Men ack, det väsentliga saknades, och ingen tid fanns för ändring eller rättelse. Vilken fasansfull stund!

Gud säger, att om vi höra Guds Ord och icke göra det, bedraga vi oss själva. Han säger även att vi böra ödmjuka oss under Hans mäktiga hand. Det kommer till mitt minne, huru jag vid ett särskilt tillfälle begick ett misstag emot vissa personer, vilket förorsakade mig mycken sorg och samvetsförebråelse. Gud överbevisade mig, genom sin Ande och sitt Ord, att jag borde erkänna detta misstag och bedja om förlåtelse. Men ack, det kändes så förödmjukande. Det fanns likväl ingen annan utväg, för att icke få ett brännmärkt samvete, jag erkände och Gud gav mig frid. Många höra Guds Ord var det står skrivet att människorna böra, enligt Jesu befalning, låta sig döpa sedan de blivit undervisade och kommit till tron och känna sig överbevisade om att detta är Guds vilja, men emotstå den Helige Andes maningar tills han upphör att överbevisa därom, och den, en gång, överbevisade kanske till och med går tillbaka till de från barndomen inlärda dogmerna att det icke behövs. "Vandren medan I haven ljuset, att mörker icke må överfalla eder" (Joh. 12: 35). Då vi höra Guds Ord och icke göra det, bedraga vi oss själva. Väl är det dock att finna ut vad som i verkligheten är Guds Ord. Någon har med rätta sagt att "det är mycket som går under namnet gudaktighet, i våra dagar, som icke är utav Gud." Det finnes många människor som antaga något annat såsom varande Guds Ord, än det rätta. En gång talade en kvinna till en annan, om huru vi böra kläda oss såsom det anstår kristna kvinnor, och med Guds ord sökte hon överbevisa den andra att guld icke skulle användas i form av smycken o. s. v. (1 Tim. 2: 9; 1 Pet. 3: 3). Den andra kvinnan motsvarade med mycken entusiastisk iver "Jo det står i psalmboken att vi få. Det är farligt, att motstå Guds Ande så länge, att Han lämnar oss kanske för att aldrig återvända. Guds Ord omnämner vad som skulle ske vid avfallets tid, nämligen att Satan skulle vara verksam "med all orättfärdighetens bedrägeri bland dem, som varda förtappade, därför att de icke hava mottagit kärlek till sanningen (Guds Ord), att de måtte bliva frälsta. Och för den skull skall Gud sända dem kraftiga villfarelser så att de skola tro lögnen" (2 Tess. 2: 10). Måtte vi som höra Guds Ord, åtlyda det med fruktan och bävan att vi saliga varda; ty veden, som kommer därhän att den levande Guden själv sänder honom kraftig villfarelse.

NÅD TILL DE ÖDMJUKA.

Av Bertha Sharum Wilds.

"Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka giver han nåd." Jak. 4: 6. Huru nödvändigt är det icke därför att vi äro ödmjuka i våra hjärtan inför Herren. Vi böra icke försöka att ödmjuka oss för att undgå att motstå honom; men för att erhålla denna nåd som är så skön och stor, och varigenom våra liv bliva honom behagliga.

Det är ingenting så stort, så tillfredsställand, och så dyrbart, som Guds nåd i våra själar. Världen med dess behag kan icke jämföras därmed. När prövningar och frestelser omringa oss så veta vi att Hans nåd är oss nog, om vi äro villiga att förtrösta på honom allena. Det är gott att vi bliva prövade; ty vår beprövade tro är mera dyrbar än guld. Prövningar äro ofta en hjälp till att ödmjuka våra hjärtan inför Herren.

Det är fara för att ej erhålla allt det goda av prövningarna. Om vi, när vi befinna oss i prövningen, söka att komma ut så skola vi säkerligen förlora det goda den innehåller. När de tre ebréerna blevo kastade i den uppeldade ugnen så försökte de ej att komma ut, utan väntade tåligt tills konungen sände bud att de skulle komma ut. Så om vi förbliva trogna i prövningens stund så skall konungarnas konung snart komma och hjälpa vår väntande själ.

En gång, under en svår prövning, kom jag ansikte mot ansikte inför en frestelse som jag endera måste övervinna eller bliva övervunnen av den. Jag fortsatte att bedja Gud att hjälpa ur frestelsen: men han syntes fråga mig huru länge jag kunde uthärda dem. Jag svarade genast: "Så länge du är med mig." Och med detsamma var frestelsen över. Han lärde mig vad han önskade —undergivenhet till honom i prövningens stund—och o, huru mitt hjärta fröjdade sig i hans kärlek. Jag gläder mig åt sådana erfarenheter. Icke åt prövningen; men emedan Han utgjuter sin nåd i mitt hjärta. De ödmjuka giver Han nåd.

De Unges Avdelning.

FÖRSAMLINGEN OCH TEATERN.

Av E. E. Byrum.

Många predikanter som bekänna sig att vara folkets andliga ledare, besöka ofta teatern. En av dem skall hava sagt att han önskade att gå oftare, men avstod för ungdomens skull, för vilka han är satt som en ledare. Dr. A. C. Dixon har skrivit en uppsats i *The New York Examiner* som är värd att återgivas. Vi anföra en del där av: "Predikanten menar utan tvivel att han ville leda dem i att välja de bästa skådespel och leda dem till de bästa teatrarna. Ja, det kanske finnes goda skådespel vad som angår att leka en verklighet, om det någonsin kan vara gott; men så långt som vi hava lärt genom noggrann undersökning så finnes det ingen god teater. Sir Henry Irving försökte att göra "the Lyceum" till en god moralisk teater, men misslyckades. Edwin Booth foresatte sig att göra sin teater i New York till en så moralisk plats att föräldrar kunde taga med sig sina barn dit utan fruktan att de skulle bliva besmittade; men resultatet blev konkurs, och byggnaden såldes att användas som ett magasin. Hannah Moore, skrev många goda skådespel, fyllda med kristliga känslor; men det betalade sig ej.

Vi hava sökt efter en teater på jorden i vilken ett skådespel utföres som icke uppeggar den lägre naturen hos män och kvinnor, och vi hava ej ännu lyckats finna en. Som en samhällsinrättning är teatern skadlig, vilket medgives av dess vänner, huru goda skådespelen än kunna vara. När en predikant leder sin ungdom till teatern ibland, för att de må hava en nöjsam stund tillsammans i att se vad han kallar ett gott skådespel, så kan han vara säker på att han leder dem till något som kanske lockar dem att se de omoraliska också; och även om de icke skulle bliva dragna till att se dessa så har han ställt sig och dem i samband med en öppet erkänd ond institution, och har överträtt Pauli grundsats ifråga om att äta kött, som var offrat till avgudar. Paulus vägrade att göra det, icke för det att det skadade honom, men emedan det sammanlänkade honom med avgudadyrkan och därigenom ledde till att han förlorade sitt inflytande för det goda."

Många världsliga personer hava tänkt att församlingen och teatern nu äro vänner och samverka, men denna åsikt kan endast hysas, av sådana som icke veta vad Guds församling verkligen är. Guds folk äro i sanning "icke av världen" nu liksom de icke voro det när Jesus bad för sina lärjungar. (Joh. 17.) Men, om de som bekänna sig vara kristna, antagas för att utgöra församlingen (falsk kristendom är ofta tagen för att vara den äkta) då medgiva vi att församlingen—d. v. s., den församling, som blott har en bekännelse, har blivit världslig. Dr. Dixon framhåller att om församlingen och teatern nu hava blivit vänliga emot varandra så är det icke emedan teatern har blivit så mycket bättre i moraliskt hänseende, utan emedan församlingen har fallit till teaterns låga nivå. Han tror att skilnaden mellan församlingen och teatern är ett oöverstigligt svalg. Här äro några av skillnaderna:

Teatern är för att lära folket att spela en roll; Kristi församling är för att lära folk huru de kunna bliva verkliga. Teaterns ändamål är nöje och tidsfördriv; församlingens avsikt är att frälsa själar. Kristi församlings symbol är korset; teaterns symbol är, kan man väl säga, en barnleksak. Orsaken varför folk hålla teater är att förtjäna penningar, och teaterföreståndarne spara inga medel för att göra så, även om det skulle kosta goda moraler; församlingens och Kristi avsikt är att utbilda karaktärer, och goda moraler äro icke till salu för något pris. Teatern giver vad folket önskar, och sorgligt att säga de mest omoraliska draga de största massorna; församlingens avsikt är att giva vad folket behöver utan hänsyn om det är populärt eller ej. Teatern tjänar köttets lust och ögonens begärelse och levernets högfärd vilka icke äro av Fadern: församlingens ändamål är att korsfästa dessa ting. Teatern är för att skaffa nöjen; Kristi församling är för att leda folket rätt. Teatern i sina tragedier förhärligar hämnden. Kristi församling lärer oss att förlåta våra fiender och med tålamod lida orättvist. Teaterns strävan är att göra folk barnsliga i deras häftiga begär för förströelse; församlingens verk är att leda människorna till en självförsakande mandom. Fotljusen antyda att den lägre benägenheten av den mänskliga naturen göres mera framträdande. Kristi församling lovprisar det högre ljuset, som uppenbarar och utvecklar de högre egenskaperna. I få ord, den verkliga församlingen är förkroppsligandet av Kristi Ande, som är ren, ödmjuk, självförsakande och förlåtande; teatern är förkroppsligandet av världens ande, som är vällustig, högmodig, självisk och hämndgirig. Och vad som Gud åtskilt bör ingen sammanfoga.

FÖDD PÅ NYTT.

Av J. D. Smoot.

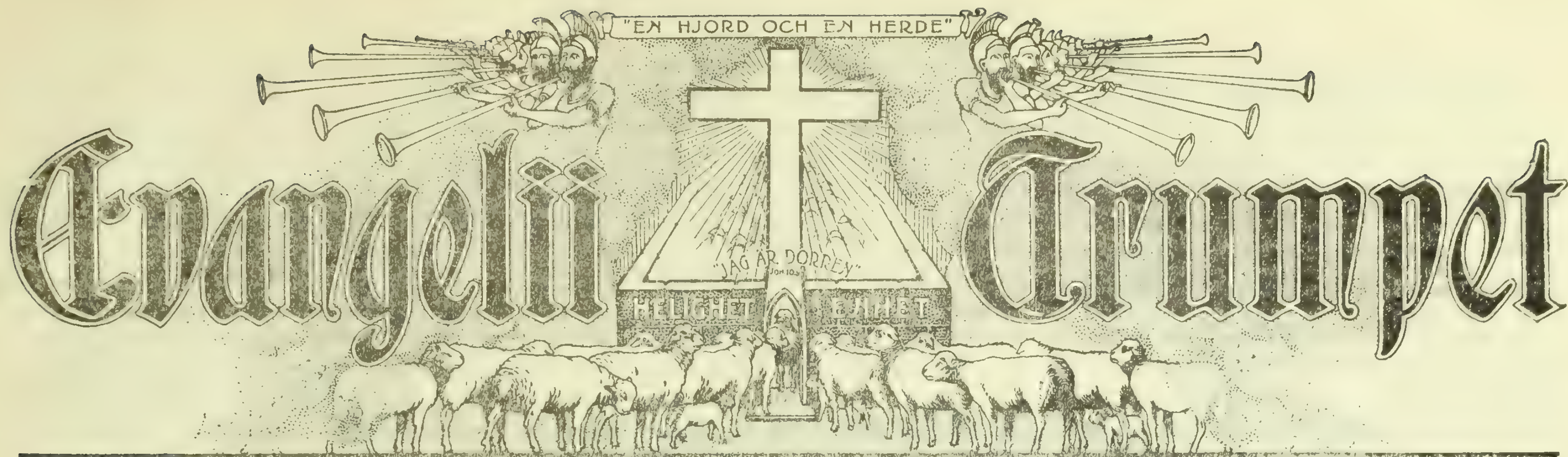
Huru mycket vi erhålla eller icke erhålla uti omvändelsen så är dock en sak viss: att "utan en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike." Joh. 3: 3. Jesus sade till Nikodemus: "Förundra dig icke att jag sade dig: I måsten födas på nytt." Läran om den nya föddelsen har blivit mycket förvrängd av falska lärare, vilka själva endast varit födda efter köttet. Så om vi vilja veta vad den nya föddelsen är och vad den verkar för en person så måste vi efterse i Guds ord.

Ordet född, menas att bringa till liv; därför i andlig bemärkelse är det början till ett nytt liv. "Gjort oss, som voro döda genom våra överträdelser, levande med Kristus." Ef. 2: 5. "Och detta är vittnesbördet, att Gud har givit oss evigt liv och detta liv, är i hans Son. Den som har Sonen, han har livet; den som icke har Guds Son, han har icke livet." 1 Joh. 5: 11, 12. Det gamla livet måste upphöra innan det nya kan begynna, ingen kan leva två liv på samma tid. Därför sade Paulus: "Jag är korsfäst med Kristus, och jag lever icke mera jag, utan Kristus lever i mig; och det jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig." Gal. 2: 19, 20. "Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt." 2 Kor. 5: 17.

Vi se alltså enligt skriften, att när vi äro födda på nytt, så erhålla vi icke blott förlåtelse för begågna synder; men vi erhålla liv—början på en ny tidsperiod för den som erhåller det. "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som hör mitt tal och tror den, som sänt mig, han har evigt liv, och kommer icke i dom utan har övergått från döden till livet." Joh. 5: 24. Det är många i våra dagar som säga att de äro födda på nytt; och dock leva i synd. Guds ord säger: "Den som gör synd är av djävulen....Var och en, som är född av Gud gör icke synd,....ty han är född av Gud." 1 Joh. 3: 8, 9. "Vi veta, att var och en som är född av Gud, han syndar icke, utan den som föddes av Gud, han tager sig till vara. och den onde kommer icke vid honom." 1 Joh. 5: 18.

Således behöva de, som leva i synd, bliva födda på nytt. Den nya födelsen gör ett slut på det syndiga livet. För att erhålla den nya födelsen måste en person uppfylla de villkor, som framhållas i Guds Ord och för att fortsätta i det nya livet gives också vissa villkor som måste uppfyllas. "Anden själv vittnar med vår ande att vi äro Guds barn." Rom. 8: 16. "Det som är fött av ande, är ande;" därför när Guds Ande har utfört sitt stora verk i människans själ, så vet hon det. Ja, livet självt är ett bevis för det. "De som tillhöra Kristus hava korsfästat sitt kött tillika med lustarna och begärelserna." Gal. 5: 24. Guds ord och den Helige Ande äro de som tillsammans utföra verket som åstadkommer den nya födelsen. (Joh. 3: 5; 1 Pet. 1: 23, 25; Tit. 3: 5.)

Har Ni blivit född på nytt? Tillhör Ni Kristus? Om det är så, så har Ni blivit uttagen från mörkrets välde till en ny värld och Ni har frid med Gud. Världen och dess lustar har förlorat sin tjusningsmak för Eder och Ni bär Andens frukter. Vad än Ni annars har, om Ni icke har blivit född på nytt, så är Ni icke en kristen.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII **St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:a Mars 1915.** **Nummer 6.**

VAD GJORDE DU I DAG?

Av Anna E. Koglin.

När solen bakom bergen
Försvinner för min syn,
När stjärnor se på jorden,
Och natten träder in,
När allt omkring är fridfullt
Till himlen blickar jag,
Och hör då stämman ljuva:
"Vad gjorde du i dag?"

Från morgonen till kvällen
Jag mycket flitig var;
Ej någon stund till vila,
För det ej tid jag har;
Men glömda jag väl något
Som var till Guds behag?
Jag hör igen en viskan:
"Vad gjorde du i dag?"

Vad gjorde du för Jesus,
Vad gjorde du för dem
Som icke känna Honom
Han, som är Frälsaren?"
O, hjälp mig städse bedja,
Att blygas ej må jag
När rösten sakta ljuder:
"Vad gjorde du i dag?"

Så många dyra själar
Känna ej den bäste Vän,
De vandra uti mörkret,
Och ej till himmelen:
Väl kan jag alltid verka,
Och andra göra glad;
O, må jag kunna säga,
"Det gjorde jag i dag?"

VÄLJ I DAG.

En del människor tro att varje människas öde är bestämt innan hon ens blivit född och att det som skall hända henne är oundvikligt. Om detta vore sant, då vore människan en viljelös ting såsom en maskin. Men sunt förnuft och Guds ord lär oss att vi äro skapade med förmåga att välja och bestämma uti mycket som angår oss. Jordbrukaren har frihet att bestämma huruvida han skall beså sin åker eller ej, och med vilken sädessort han skall beså den. Likaså har människan makt att besluta huruvida hon vill gå till himmeln eller ej; hon har makt att välja mellan himmel och helvete. "Jag tager i dag himmel och jord till vittne mot eder, att jag har förelagt dig liv och död, välsignelse och förbannelse. Så må du då välja livet." 5 Mos. 30: 19. Det är dock ej nog med att människan väljer att beträda livets väg hon måste även välja att fortsätta på densamma, till dess målet är hunnet, för att vinna himmeln. Det är ej nog att fatta ett beslut att man vill gå till himmeln, man måste göra det som fordras för att komma dit. Åkermannen kunde önska sig en riklig skörd då hösten kommer, men om hans önskan skall förverkligas måste han beså och odla sin åker. Många torde önska sig en god skörd men äro för lata att arbeta och sträva för att erhålla densamma, och många skulle önska gå till himmeln när de dö, men de äro för lata att göra det som fordras för att komma dit. Många skulle önska att leva i synd här i livet och sedan få komma till himmeln efter detta livets slut. Men detta är en omöjlighet: man måste välja det ena eller det andra: man kan ej erhålla båda. Dagsverkaren torde önska att undvika dagens möda och arbete men likväl erhålla lönen om aftonen, men det låter sig ej göra. Den som vill vinna himmeln måste övergiva sitt syndiga liv och lyda Gud.

Tillfället att få välja har dock en gräns. En viss tid gives då människan kan välja. För att erhålla skörd måste åkermannen så vissa sädesslag om våren. Om han tillåter denna tid att gå förbi utan att så, går han miste om skörden. Här, i detta livet, är tiden för människan att göra sitt val för evigheten.

Några lära att man kan göra sitt val efter detta livets slut; och isynnerhet i denna sista tid finnes det många som tro och låter denna tid att gå förbi utan att så, går och upprätta ett såkallat tusenårigt rike, och att alla människor som levat på jorden skola då få tillfälle att bliva frälsta. Likväl finnes intet stöd uti Guds ord för en sådan tro. "Utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna," sade Josua till Israels barn. "Se, *nu* är en välbehaglig tid, se, *nu* är frälsningens dag." 2 Kor. 6: 2.

Herren Jesus och apostlarna framhöllo ständigt nödvändigheten av att människorna skulle omvända sig till Gud, bättra sig och tro evangelium. Om det varit Guds plan att frälsa människan i en kommande tidsålder så hade väl ej Herren Jesus och dem han sände ut att predika varit så angelägna om att få människorna frälsta strax.

Vi hava mångfaldiga bevis uti Guds Ord att människan är förelagt att välja, här, i detta livet, antingen hon vill tjäna Gud och gå till himmeln eller att tjäna Satan och gå till helvetet, och dem som låta bedraga sig av falska lärare skola en gång likt den rike mannen, "där han låg i plågor" finna ut att de äro för evigt bedragna.

Du, som läser detta, vilket val har du gjort? Om du ej förut beslutat dig för himmeln, gör det "i dag." Satan skall nog ställa hinder i vägen, men de kunna övervinnas. Dagsverkaren torde understundom känna sig liksom att han hellre ej ville gå till sitt arbete. Han kanske känner sig mycket trött och illamående men då han tänker på framtiden, tänker på sin käta maka och sina kära barn vilka äro beroende av honom och betänker att om han ej arbetar måste de lida brist på livets uppehälle sporrar det honom till att fortsätta med sitt arbete. Låt även du dina tankar glida förbi tidens gräns och in uti evigheten och beskåda den i sin verklighet. Å ena sidan framställer sig ett liv uti synden med några flyktande nöjen, många bittra erfarenheter och missräckningar här, och sedan den fasansfulla stund då själen, oberedd att möta Gud, måste fara till det pinorum vars förfärlighet ej kan beskrivas, och varest den måste lida i alla evigheter. Å andra sidan framställes ett liv uti Guds tjänst, med många strider emot onskans makter vilka understundom förorsaka lidande och sorg, men likväl blandat med glädjestunder, en ständig förnimmelse av frid i själen, och omsider en fridfull hädanfärd till de sälla boningar som Herren berett åt alla dem som förbliva honom trogna, för att uti Jesu, alla änglars och käras sällskap, uti alla evigheter få njuta av en sällhet som ej kan av mänsklig tunga omtalas.

Käre läsare, vilket väljer du? Måtte Herren hjälpa envar att välja förståndigt.

L. P. P.

PLOCKADE AX.

Erfarenheten av att varda pånyttfödd är icke ett verk, som det tager flera år att utföra; det är en härlig, hastig förändring, som sker på ett ögonblick. Där är ett sista ögonblick i synden och ett första ögonblick i livet med Kristus. *C. H. Tubbs.*

HEDNINGARNAS ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Av F. G. Smith.

Vad skall bliva de hedningars ändalykt, som dött utan personlig kännedom om den sanne Guden och Frälsaren Jesus Kristus, har länge varit ett ämne för djupt begrundande av teologerna. Följande uppsattser, skrivna av F. G. Smith, giva en inblick i detta ämne. Alla våra läsare som äro på något sätt intresserade i hedningarnas frälsning borde läsa varje uppsatts efter som den utkommer.

—Red.

De som tro på Jesus Kristus som det enda hopp för människors frälsning mötas av denna häpnadsväckande fråga: "Vad skall hedningarnas ändalykt bliva?" Denna uppgift, vilken innefattar det närvarande tillståndet och den framtida bestämmelseorten av millioner människor som aldrig hört om Kristus, har varit föremål för särskilt forskande, och har även erhållit många olika svar.

Somliga fasthålla ivrigt att emedan dessa människor, både under det förflutna och närvarande, aldrig hava hört Kristi evangelium så äro de därför icke ansvariga och skola slutligen bliva frälsta på grund av sin okunnighet. Andra hålla före att det är nödvändigt att alla intelligenta varelser frivilligt mottaga Kristus för att bliva frälsta och emedan hedningarna icke hava tillfälle därtill i detta livet så måste de nödvändigtvis hava ett tillfälle efter döden, eller i en tillkommande tidsålder. Många teorier om tusenårsriket äro starkt förskansade av detta antagande. Andra säga att den närvarnde tidsperioden av nåd erbjuder det enda hopp om barmhärtighet för fallna människor: därför alla, som dö i sina synder—antingen de någonsin hört om Kristus eller ej — äro för alltid förlorade.

Under vårt betraktande av detta ämne böra vi hava ett allvarligt begär att finna ut sanningen. Det är självklart att under sådant diskuterande äro känslor alldeles opassande. Det är naturligt att det mänskliga sinnet ryser och bävar vid tanken på att millioner människor kastas utan hopp ut i det svarta mörkret för evigt: men vi böra komma ihåg att våra känslor hava intet att göra med fakta, varken den ena eller den andra vägen. Om detta är deras öde så kan våra känslor och begrepp ej förhindra det. Denna oerhört stora människomassa bliver icke frälst i sin okunnighet helt enkelt emedan vi älska den tanken — ej heller skall en framtida tidsperiod giva dem ett tillfälle att bliva frälsta på grund av vårt resonerande att ett sådant tillfälle borde givas dem, för att bliva frälsta. Sådana ting, som dessa tillhöra den Allsmäktiges råd och bestämmelser och om vi önska veta hans vilja så böra vi närma oss den hemliga platsen, där han har sitt tabernakel, med största ödmjukhet och vördnad, samt under fruktan och bävan.

Detta ämne, som vi nu betrakta, delar sig naturligen i två delar: först, det närvarande tillståndet och för det andra, deras ändalykt. Detta ämne är dock icke ett oavhängigt ämne som kan bliva avgjort för sig självt, men det är en del av ett större ämne som berörer hela människosläktet, om vilket vi kunna erhålla kunskap endast genom noggrann undersökning angående människan såsom en moralisk skapelse, satt på prov under Guds moraliska regering.

Guds moraliska styrelse.

Den vanliga idéen om regering är att behärska för att hålla ordning. Sådant härskande kan åstadkommas genom tvång; genom att förstå naturliga följder; eller genom det övertalande inflytandet av moraliska motiv. Den lag som härskar i den materiella skapelsen är tvång—bestämda och lika orsaker bringa nödvändigtvis bestämda och lika resultat. Uti den del av skapelsen som har liv är det känslor av välbehag eller smärta, som förmå handlingar i enlighet med förutsedda resultat. Kunskap om att våld, omåttlighet och liderlighet skall bringa onda resultat på den som överträder i dessa, har ett stort inflytande i att bestämma handlingssätt. Detta är återhållsamhetens lag. Men moralisk lag och styrelse är ett övertygande inflytande; "det är en styrelse genom lagar och regler som tilltala förståndet, genom moraliska motiv vilka tilltala samvetet och genom moraliska medgivanden som tilltala känslorna." Det är ett styrelsesätt varigenom Gud har uppenbarat sin vilja till människan och i människan, och lärt henne vad som är rätt och orätt: ett styrelsesätt under vilket människan är försedd med kraft att inse den inneboende rättfärdigheten av Guds lag; att inse dess fordran av henne; att känna sin plikt och ansvarighet, iföljd av hennes förmåga att själv bestämma och välja; en styrelse under vilken personliga karaktärer äro bildade, med en viss försäkran att dygden skall erhålla sin lön, och en syndig karaktär sitt välförtjänta straff.

Dr. Cocker har dragit skiljelinjen på rätta stället emellan uttrycken naturlig och moralisk med dessa ord: "Uttrycken *naturlig* och *moralisk* användas för att angiva motsatta handlingssätt och dess olika verkan. I det ena fallet är rörelsen bestämd och oföränderlig och dess verkan är ovillkorlig. i det andra fallet är handlingssättet frivilligt, dess verkan och resultat olika och beroende. Det första fallet tillhör det naturliga som behärskas av en tvingande makt; det senare är det moraliska i vilket frihet är härskande....Det, som ligger inom människans makt och till villket hon beslutar sig själv genom den fria viljans handling, och särskilt det vilket hon vet att hon borde göra, och i vars väljande hon förnimmer kraft att handla på olika sätt, under samma oförändrade omständigheter, kallas moraliskt.

Av denna förklaring synes att moraliska handlingar beröra personer och icke döda föremål. Ett dött omedvetet föremål äger ingen moralisk egenskap. Men mänskliga varelser äro ansvariga, emedan de hava fattningsgåvor och äro fria; därför hava de handlingar, som utföras efter betänksamt väljande, nödvändigtvis moraliska egenskaper. Men alla rörelser och handlingar som människan gör äro icke personliga, ansvariga handlingar. Känslan är icke undergiven viljan; hjärtats rörelser äro icke frivilliga; att varsebliva föremål som vi komma i beröring med kan icke undvikas; uppenbart nervösa handlingar äro icke behärskade av viljan. En ansvarig handling är en handling, som är beroende av viljan, och därför kunna vi säga att en moralisk handling är en sådan, som är uppsåtlig.

En annan betydande skiljelinje som är dragen av Sewell i hans verk om "Christian Morals" är att moralitet är en persons förhållande till en annan person. "Den särskilda skillnaden av moraliska handlingar, moraliska vanor, såsom jämförda med människans andra förmågor ligger i det att de alltid häntyda till förhållandet mellan två personer."

Guds moraliska styrelse, därför, som gör människor till frivilliga ansvariga skapelser, av vilken vi skola bliva dömda, hän tyder till personer; förhållandet av en person till en annan—mänskliga personer till mänskliga personer och mänskliga till det gudomliga. Efterföljande uppsatser skola förklara hedningarnas förhållande och ansvarighet, såsom moraliska varelser, till Gud, deras skapare. *Forts.*

GUD ÄR INGEN TYRANN.

Av Lida Lunn.

Guds sinnelag till var och en, regleras efter deras ställning till honom. Det heter om Honom: "Mot vän bevisar han sig som vän, mot den fromme bevisar han sig from, mot den rene bevisar han sig ren, mot den listige bevisar han sig sviksam och han hjälper ett folk, som är ödmjukt, men nedslår de stolta." Uti detta finna vi att Gud är till oss såsom vi äro till honom. Om vi älska och nitälska för honom så bevisar han barmhärtighet intill tusende ledet. Men till dem som hata honom hemsöker han missgärningarna intill tredje och fjärde ledet; ty en styggelse för Herren är den vrange, men med de rättsinniga är han förtrogen.

Mången gör många vackra ock även till utseendet, goda gärningar, men om dessa människor icke äro i en rätt ställning och hava kärlek till Gud, så skulle det, även om de än utskiftade alla sina ägodelar och gåvo sina kroppar till att brännas, vara till intet nyttigt. Till dem som av allt hjärta söka honom, låter han sig finnas och giver dem nytt liv i sig.

Herren, all himmelns Gud, är ingen tyrann, såsom somliga tyckas tro, utan han är långmodig och vill icke att några skola förgås, utan vill att alla skola vända sig till bättring.

Och dem som älska och av allt hjärta hålla sig till honom, vill han bistå, låta sitt öga vaka, giva nåd och råd, och vara till dem en hjälp i nödens tid; han vill vara deras sol ock sköld. Han vill giva dem rättfärdighet ära, tro och ett evigt liv.

HAT ELLER SANN KÄRLEK.

"Men om din broder syndar mot dig, så gå och tillrättavisa honom mellan dig och

honom allena! Om han hör dig, så har du vunnit din broder" (Matt. 18: 15).

Ett obehärskat sinne kommer mycket ont åstad. För mången har det blivit en vana att bryta ut i vredesmod, så att han dagligen syndar med sin tunga. Det är synd, det är ock oförståndigt. Ett vänligt ord är bättre än tio sagda i vrede. Herren vill, att vi skola i stillhet rätta varandras fel.

Men jag har ett så svårt lynne, säger någon. Man undskyller sig med sådant. Liksom icke vi skulle råda över vårt lynne, i stället för att lynnent tyvärr ofta får råda över oss! Det är farligt att skylla på sitt lynne, ty då har man redan givit upp kampen mot det onda, då är man besegrad, då vill man ej det rätta. Följderna därav äro fruktansvärda. Därav komma så många trätor och så mycken ovänskap i världen.

Men värre blir det, om ovänskapen får stanna kvar och övergå till hat. Hatet är en brinnande eld, som driver den ene att hämnas på den andre. Får den elden över hand hos folken, slår den ut i krigets förskräckliga låga, såsom vi nu måste bevittna. Man talar om skiljedomstol, och visst borde folken kunna i godo göra upp sina tvister. Så långt hava vi dock ännu ej kommit. Kristi lära har icke ens fått omgestalta människors hjärtan så, att de enskilda personerna i godo komma överens. Man strider vid domstol och i det dagliga umgänget.

Fiender för livet! Det är tyvärr vanligt. Somliga äro visserligen mästare i förställningskonsten. De dölja sina onda tankar, men det är icke bättre det. Hatet, bitterheten och vreden sjuda lika högt i hjärtats djup, ehuru inga trätor höras, inga dråpslag falla. Oförsonligheten är densamma. Mycken ovänskap döljes bakom ett leende ansikte och artiga ord.

Den yttre anständigheten är ofta en falsk skylt. Det är ej anständigt att överfalla och misshandla sin nästa. Man tar sig till vara för sådant. Men i stället söker man ett lägligt tillfälle att hämnas i tysthet, att genom intriger störta sin ovän och skövla hans lycka här i världen. Sådant kan ostraffat gå för sig och är ganska vanligt. Men Gud ser i mörkret och dömer mörkrets gärningar även om de för människor förbliva dolda.

Frälsaren lär oss att förlåta och glömma. Om din broder syndar mot dig, så gå och tillrättavisa honom mellan dig och honom allena! Detta är raka vägen: hjärta mot hjärta. Men då måste hjärtat ock vara milt och ödmjukt, fullt av överseende och försonlighet. Vi måste drivas av en uppriktig längtan att vinna vår broder. Lägga vi så handen på hans skuldra och tala kärleksfullt till honom, går ovänskapen bort, såframt han ej har förhärdat sitt hjärta.

Detta är rätta sättet att stilla vreden och utplåna bitterheten. Många människor hava på den vägen blivit vänner för livet, sedan de länge hatat varandra. Vi äro dock evighetsvarelser, och våra själar lida av de bittra tankar, som gro fast därinne. Dagarna ila, och vår stund kommer. Vi behöva då frid med Gud och alla människor. Vårt samvete ropar efter denna frid, och vi göra väl i att ej uppskjuta. När vår ovän ligger på bår, är det för sent att ångerfullt fatta hans kallnade hand. Nu är det tid. Må vi genom ädelmod och försonlighet samla glödande kol på hans huvud och uppmjuka hans hårda hjärta genom att löna ont med gott. Tänk om vi genom sådan kärlek kunde vinna någon själ för Herren!

Men det måste väl finnas en gräns. Hur länge skall jag förlåta? Det står, att Petrus gick fram och sade: Herre, hur ofta skall min broder synda mot mig och jag förlåta honom det? Månne ända till sju gånger? Då sade Jesus till honom: Jag säger dig: Icke ända till sju gånger utan ända till sjuttio gånger sju. Det är: våra hjärtan böra aldrig förtröttas att klappa kärleksfullt och försonligt för vår felande broder. Aldrig får det för alltid slutas för honom. Alltid skola vi i stället vara redo att förlåta och glömma. Kärlekens hoppas all ting, kärleken upphör aldrig.

—*Paul Nilsson.*

ATT TÄLTA INEMOT SODOM.

Av Lydia Meyer.

"Då lyfte Lot upp sina ögon och såg, att hela Jordanslätten överallt var vattenrik; innan Herren fördärvade Sodom och Gomorra, var den nämligen såsom Herrens lustgård, såsom Egyptens land, ända fram emot Soar. Så utvalde då Lot åt sig hela Jordanslätten. Och Lot bröt upp och drog österut och de skildes så från varandra. Abram bosatte sig i Kanans land, och Lot bosatte sig i städerna på platsen och drog med sina tält ända inemot Sodom. Men folket i Sodom var mycket ont och syndigt inför Herren." 1 Mos. 13: 10—12.

Lot bodde en tid hos Abraham, men när det blev nödvändigt för dem att skiljas och Lot fick välja vilken plats han ville och emedan han tyckte att Jordanslätten var en god plats så valde han den och slog upp sina tält inemot Sodom, fastän det var stor ondska i den staden och Guds domar kunde när som helst komma över dess innebyggare. Guds ord säger: "Se, denna var din systers, Sodoms skuld: Högfärd, frosseri och sorglös säkerhet var hennes och hennes döttrars skuld, och den värnlöse och den fattige understödde hon icke." Hes. 16: 49. Och Lot kan gott vara ett exempel på dem som bekänna sig för att vara kristna i våra dagar.

Vi se att han hade företräde i att välja plats; och om han icke hade sett ut emot Sodom så hade han nog icke tältat där; men när han upplyfte sina ögon och såg Jordanslätten, att den överallt var vattenrik....och var lik en Herrens trädgård, så frestades han att taga sina tillhörigheter med sig och flytta dit. Vad blev resultatet av denna hans handling? Efter att en gång hava börjat att närma sig Sodom, stannade han icke förr än han kommit mitt in i denna onda stad; och icke blott det, men han var orsak till att andra gingo dit och blevo delaktiga i dess stora synder och dess förfärliga dom. Och han och hans två döttrar knappast räddades när staden förstördes.

Fastän detta hände för tusentals år sedan, och under en annan, Guds hushållningstid, så är det dock en allvarsam varning för oss i dessa yttersta dagar; nämligen, att icke se över till Sodom, på det att vi ej må bliva frestade till hennes synd och att slå upp våra tält i dess närhet, ty om vi ej akta oss så kanske vi, liksom Lot, icke stanna förrän vi kommit in i staden.

Vi kunna ibland se personer, när de nyligen äro frälsta, vara mycket noga i att lyda Gud i allting, bedja mycket och läsa mycket i Bibeln och som en följd därav vandra i ljuset och bland annat, kläda sig såsom det anstår dem som bekänna sig till gudaktighet med goda gärningar. Men efter en tid bliva de vårdslösa i sin andakt och såsom ett resultat tänka de, det ej vara nödvändigt att vara så samvetsgrant noga i andra saker, och så skicka de sig så småningom litet världsligare dag för dag. Först kanske deras avvikande är mycket litet, men med tiden tilltager det allt mer och mer. Vad är orsaken? Jo, dessa dyra själar hava blickat över till Sodom och hava blivit tjusade inemot den staden, och hava allaredan förlorat en del av det goda som Gud givit dem. De befinna sig snart där Guds domar vila över dem och om de skola undkomma så bliver det med förlust av allt vad de hava fått av Gud för sina själar, och kanske de varit orsak till att någon själ blivit sänkt i fördärv och likt Lots hustru blivit så intagna av det som tillhör Sodom att de aldrig kunna undfly.

Dyra själar låten eder varnas. Om I haven tältat inemot Sodom, så dragen upp tältpluggarna och vänd edra ansikten emot Sion och följ den trogne Abrahams exempel när han en gång for till Sodom för att strida för Lot och befria honom. Efter det att segern var vunnen, kom Melkisedek honom till mötes och välsignade honom och önskade att Abraham skulle mottaga det godset, Abraham sade att han icke ville taga så mycket som en tråd eller en skorem från Sodom. Så när vi hava Guds välsignelser över oss så kunna vi strida för dem som allaredan äro i Sodom, men de ting som finnas i Sodom bliva så avskyvärda för oss att vi vilja icke mottaga det minsta av dess moderna saker, enär våra själar redan äro överflödande med Herrens välsignelser, så att vi hava intet rum för det som tillhör Sodom.

I en gammel katedral i Lübeck i Tyskland fanns följande inskriptioner:

"Så säger Kristus vår Herre till oss:
I kallen mig Mästare, och lyden mig icke;
I kallen mig Ljus, och sen mig icke;
I kallen mig Vägen, och vandren icke på den;

Forts. å sjunde sidan

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år ....40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumerat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Trofasthet är ett skönt drag i människans karaktär.

◆◆◆

Den, som troget utför sina pliktor och alltid håller sina löften, så vitt det är möjligt, vinner sina medmänniskor förtroende.

◆◆◆

Den, som giver löften, och endast uppfyller dem, då det ej förorsakar hans egen obekvämlighet; och bryter sitt lyfte emedan han tror sig komma att lida förlust genom att hålla det, bör ej vänta annat än att bliva misstrodd.

◆◆◆

Den, som håller sina löften, till och med om det för tillfället kan se ut som att han skulle lida skada, skall i sinom tid förnimma att det lönar sig. 'Herre vem får bo i din hydda? Vem får dväljas på ditt heliga berg? Den som vandrar ostraffligt och gör vad rätt är och talar sanning av hjärtat; den som icke bär förtal på sin tunga, den som icke gör sin broder något ont och icke drager smälek över sin nästa; den som aktar den förkastlige för intet, men ärar dem som frukta Herren; den som icke bryter en ed, som han svurit sig till skada; den som icke sätter sina penningar på ocker och icke tager muntor för att fälla den oskyldige. Den som så gör, han skall icke vackla till evig tid (Psa. 15: 1—5).

◆◆◆

Vi uppskatta dem vilkas ord och löften vi kunna lita på. De som alltid hålla vad de lovat, så långt det står i deras makt.

◆◆◆

Den som vill tjäna Gud och atnjuta hans välbehag, måste hålla sina löften både till Gud och människor. "Det är bättre, att du intet lovar, än att du gör ett löfte och icke infriar det" (Pred. 5: 4).

◆◆◆

Det händer understundom att människor bedja Gud om mera tro, vilket egentligen betyder att de måtte kunna hava mera förtroende till Gud, medan de egentligen borde bedja om nåd att kunna leva så att Gud kan hava förtroende till dem.

◆◆◆

Gud är villig att giva människan allt det goda han ser hon kan använda till hans ära. Allt efter som vi troget tjäna Gud, flitigt utföra det verk han givit oss att utföra, och förbliva trofasta emot honom, till och med om det skulle medföra obehag och lidande, så att han kan hava förtroende till oss, då skall han även uppfylla våra hjärtan med tro och tillit till honom.

L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Flera möten hava hållits på olika platser under sistlidne vinter. Nya platser äro öppna för evangelium. Bro. Hj. O. Hansen håller möten i Hitchcock, S. D. och Herren välsignar dem.

◆◆◆

Några av tryckeriarbetarna gå ofta till närliggande platser på söndagarna för att hålla möten. Detta, tillika med de många åligganden under veckan, gör det ansträngande; men alla äro glada över att veta att de arbeta för det som icke förgås.

◆◆◆

Broder och syster Brewster och syster Anphia Christofferson hava återvänt efter ett kort frånvarande.

◆◆◆

Bland dem som besökte oss under de två sista veckorna, voro broder Susag; broder Lau, från Hewitt, Minn; Fader Brewster, från Hereford, Minn. och broder O. B. Bailey, från Faribault, Minn.

◆◆◆

Vi äro alltid glada över att mottaga besök; men om du icke kan besöka oss personligen så kan du göra dig bekant med verksamheten här genom att sända efter den lilla boken kallad: "Description of Church of God Institutions at St. Paul Park." Pris 10 cents; porto 2 cents extra. Även om du har varit här, skall den likväl intressera dig.

För tillfället hava vi den endast på det engelska språket. *Anna E. Koglin.*

VITTNESBÖRD.

Haughton, Mich.

Älskade i Herren!

I Herrens Jesu namn vill jag genom den dyrbara Evangelii Trumpet avgiva ett vittnesbörd om min käre Frälsare och Förlossare, för den nåd och kärlek som han har bevisat mig. Han frälste min själ från syndens band och djävulens bojor för sex år och nio månader sedan. Samma år fick jag också emottaga helgelsens dyrbara nådegåva som giver oss kraft att leva ett liv helt för Gud i denna syndfulla värld, om vi än måste vara skilda från tros-syskonen. Jag har varit här i Michigan sedan jag lämnade New York i April 1912 och Herren har välsignat och bevarat mig från djävulens glödande pilar och listiga försåt, på ett underbart sätt. Jag vill säga att jag känner mig många gånger så allena när jag är så långt ifrån de kära trossyskonen, som tillhöra, endast och allenast Guds församling. Men en gång, där hemma hos Gud, vår Fader, skola vi ej behöva vara skilda från varandra. Därför är jag förnöjd att vara här så länge som Gud vill ha mig här. Jag har mycket att tacka min himmelske Fader för: min mun kan ej uttala vad mitt hjärta får ifrån honom; men jag hoppas att en gång därhemma skall jag med en lossad tunga kunna tacka, prisa och ära min Frälsare tillfyllest, för att han var villig att giva sitt eget liv för mina synders skull och bliva så försmädad och bespottad; han som icke gjorde någon synd och i vilkens mun intet svek var funnet. Det lönar sig att leva och vara uppofrad för en sådan Gud; och om fridlösa hjärtan visste vilken frid och hjärte-vila den erfar som lever för Gud, så skulle de icke längre låta sig kastas omkring i världens synder som ett spån på stormigt hav. Kom, kära själ, som söker hugnad än här, än där, i världens ussla brunnar; kom till Jesus syndares frälsare och han skall giva ditt fridlösa hjärta ro och frid.

En kär helsning till alla Trumpetens läsare. En ringa, Kristi lem,

Lovisa Hendrikson.

VAD ÄR DET ATT HAVA TILLIT?

Av Peter Penner.

Att hava tillit är att erkänna varandras förmågor och egenskaper på ett tillbörligt sätt och icke betvivla motivet av det som våra bröder göra. Tillit motarbetar varje vilseledande känsla och upptäcker snabbt den minsta antydan till misstänksamhet eller misstro.

Tillit är icke beroende av antydan som gives om andra för att nedsätta och förakta dem. I stället kämpar det emot föreställning och strävar, liksom kärleken, att kasta en myckenhet av synder "i glömskans hav."

Tillit flyger omkring liksom den menlösa duvan och om den icke finner en viloplats så återvänder den till sitt gömda hem. Den svävar över andras hjärtan, liksom en fågel runt sitt bo och försiktigt söker en plats att bo. Den som besviker en persons förtroende eller avsiktligt bryter emot det, är en överträdare och måste lida straff om han icke gör bättring av hela sitt hjärta.

Liksom den sköna solen på vårmorgonen utgiver värme och liv, så utvidgar tillit det hopkrympta hjärtat och gör det mottagligt

för goda intryck. Tillit har samma verkan, som den skönaste melodi, av himmelsk musik; det uppmuntrar själen.

Tillit uppenbaras genom att hava ett varmt intresse för mänskligheten, särskilt de syndfulla och fallna, sökande i tålamod och mildhet att framföra till ljuset de ädelstenar, som ligga gömda hos dem.

LEV I FRID MED ALLA.

Av May Crooks.

"Låtom oss därför trakta efter det, som främjar friden och den ömsesidiga uppbyggelsen." Rom. 14: 19.

Många som bekänna sig att vara kristna leva bedrövligt illa inför sina grannar, emedan de icke trakta efter det som befrämjar frid. Det är ju naturligtvis svårt att leva tillsammans med de ofrälsta, som önska förfölja oss, men om vi leva rätt och trakta efter det som befordrar frid så kunna vi leva i frid med dem.

Det är naturligt att vi hava ett stort begär att se våra släktingar frälsta; men det fordras mycket visdom och mycken försiktighet för att tala till dem om deras själars frälsning, om vi skola vinna dem. Vi hava blivit varnade att vara kloka såsom ormar och menlösa såsom duvor i vårt omgänge med människorna. Om Ni ofta har talat till Edra släktingar om frälsning och uppmanat dem att mottaga Kristus och frälsningen och de gång efter annan förkastat Edra uppmaningar och behandlat Eder föraktligt så är det bäst att upphöra med att tala därom; men Ni bör icke uppgiva dem såsom hopplösa.

Om Ni icke kan tala med dem om religiösa ämnen, så kan Ni leva Eder religion inför dem. Var alltid vänlig emot de ofrälsta i Eder familj, även om de behandla Eder ovänligt och förfölja Eder tills Edert hjärta är förkrossat. När de säga bittra ord till Eder så svara med vänliga ord eller också icke alls. Visa dem all möjlig vänlighet. "Gören väl mot dem som hata eder. välsignen dem som förbanna eder och bedjen för dem, som försmäda eder." Luk. 6: 27, 28. Detta var bevisat i Kristi liv.

Våra lidanden, förföljelser och sorger göra oss endast så mycket dyrbarare för vår Frälsare. Alla slags välluktande blommor hava skönare doft efter de blivit krossade. Så, käre vän, om Ni blivit krossad genom mångfaldiga sorger så låt Edert liv bliva doftande. Detta har också en god verkan på andra.

Om vi leva rena kristliga liv så skola även de ofrälsta bliva uppbyggda genom vår renhet, fastän kanske omedvetet. Hustrur skola leva så att om deras män äro ofrälsta skola de dock respektera dem; ty en man är ibland vunnen genom sin hustrus kyska liv. Sådant tillhör en naturlig lag i vårt inflytande. Om du ser att din närvaro är motbjudande för de ofrälsta så försök att bliva mera lik Kristus.

Vi böra hava djupt medlidande med de ofrälsta. Ty de behöva det. En fruktansvärd dom förväntar dem.

SKILLNADEN MELLAN HÖGMOD OCH ÖDMJUKHET.

Av D. Meyer.

Högmod är en av de största synder. Vid syndafallet lyckades det Satan att inplanta det i människans hjärta och överallt omkring oss kunna vi se resultatet av denna fördärvliga synd. Se de förfärliga brott, sjukdomar och allt det elände, förtvivlan och fåfänglighet som den förorsakat. Att högmodas är att upphöja sig—att motsätta sig Gud; det är ett element av Satan. Så mycket högmod som en människa har, så mycket har hon av djävulen och av de fallna änglarna och av själva helvetet i sin natur.

Skriften säger: "Ditt hjärtas högmod har bedragit dig." (Obad. 3.) Vad är det som förorsakar en människa att visa sig annorlunda än hon är? Varför söker hon bedraga sina medmänniskor? Vad är som gör att hon söker behålla sin bekännelse när hon icke har någon frälsning? Högmod och förmätenhet i hjärtat bedraga henne. Denna synd är beräknad att förhärda sitt offer. Skriften varnar oss med följande ord: "Förmanen varandra alla dagar, så länge det heter i dag, på det ingen av eder må varda förhärdad genom syndens bedrägeri" (Ebr. 3: 13). "Den ogudaktige fångas av sina egna missgärningar och fastnar i sin egen synds snaror. Han måste dö, därför att han icke lät tukta sig, ja, genom sin stora dårskap kommer han på fall" (Ords. 5: 22, 23).

Högmod är ytterst avskyvärd inför Gud. (Ords. 16: 5.) Högmod bedrager människan och skiljer henne ifrån Gud. Det har förorsakat att tusenden och millioner människor gått till evig fördömelse och pina; där masken icke dör och elden icke utsläckes. Högmod, har nedstörtat änglar från deras upphöjda plats i härligheten till mörkrets regioner, där de äro bundna med eviga bojor till den stora dagens dom, då deras lott bliver den brinnande sjön. Högmod upphöjer sig själv emot den heliga och evige Guden, himmelns och jordens Gud. Högmod är den mask som lever i människans bröst och oroar henne dag och natt. Många svårigheter och mycket elände i en människas liv komma ifrån högmod i det oomvända hjärtat.

Högmodet är mycket förkonstlat i sitt sätt; det kan göra sig så att det liknar ödmjukhet, men det är endast en avsiktlig eller falsk ödmjukhet. Högmod är så ingrott i den naturliga människan att det har blivit en del av henne. Det är så djupt rotat i hennes natur att endast Kristi blods kraft kan frälsa henne från det.

Högmod förstör lyckan och stänger dörren till himmeln. Vakten eder för högmod! Fly det som om det vore en giftig orm. Det fördärvar den själ som icke är befriad från dess makt.

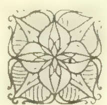
Ödmjukhet är alldeles motsatt till högmod och förmätenhet. Ödmjukhet är fullständit avhängig av Gud. Ödmjukhet räknar sig själv för intet. Den ödmjuke giver Gud nåd. Ödmjukhet är en kort väg till frälsning. Orsaken varför det är så många som icke erhålla befrielse från synden är att de ej ödmjuka sig själva. Herren säger: "Utan att I omvänden eder och varden såsom barnen, skolen I icke inkomma i himmelriket." Matt. 18: 4. Betänk huru ödmjukt ett litet barn är. Ödmjukhet är grunden för all nåd. Hela den andliga byggnaden vilar på ödmjukhet. Om du önskar lägga en god grund, bliv ödmjuk. Liksom vattnet flyter till låga platser så är det också med Guds nåd. Skriften säger att Gud giver de ödmjuka nåd. "Ödmjuken eder därför under Guds mäktiga hand på det att han må upphöja eder i sinom tid." Detta upphöjande består icke i världslig ära eller något sådant, men i Guds härlighet och kraft, i att erhålla mera av Gud och bliva mera lik honom.

Genom högmod bedrogs människan till synd och det är genom ödmjukhet hon kan bliva befriad från densamma.. Ödmjukhet är ett beskydd mot synd och fiendens snaror. Högmod går före fall, men ödmjukhet före hedersbetygelse.

Så mycken ödmjukhet som vi hava, så mycket hava vi av Guds natur, av himmeln i våra själar. Desto ödmjukare vi äro, desto mera lyckliga äro vi. Om vi önska framgång i våra kristna liv och att bliva till välsignelse för våra medmänniskor, så måste vi vara ödmjuka. Förutan ödmjukhet är allt vårt arbete förgäves. Människan är så hjälplös även beträffande ödmjukhet, att hon icke kan se sin egen hjälplöshet. Om vi önska att bliva ödmjuka, så måste Gud hjälpa oss att se att vi hava vår del att göra och att tillägna oss varje tillfälle som gives att ödmjuka oss själva. Jesus säger: "Om någon vill efterfölja mig, han förneke sig själv och tage sitt kors på sig och följa mig. Det svåraste för oss att göra är att förneka oss själva, men vi måste göra det för att erhålla nåd. O, huru skön är icke ödmjukheten. Det är endast tillfredsställelse i ödmjukhet. Låtom oss därför blicka upp till Gud och bedja honom enträget att hjälpa oss att vara ödmjuka. Låtom oss se upp till evighetens Gud, den heliga Guden, som bor i helighet uppe i höjden, men också hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande, och vi skole då se att vi äro endast såsom maskar, som stoft i jämförelse med denne väldige Gud.

Önskar du lära sann ödmjukhet? Se här huru det går till: Jesus säger: "Lären av mig; ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat, och I skolen finna ro till edra själar." Om Guds Son, som lämnade härligheten, ödmjukade sig själv intill korsets död, böra icke vi svaga jordiska skapelser ödmjuka oss själva inför den allsmäktiga Guden? Detta är nyckeln till himmeln.

"Solskenet driver icke allenast bort mörker, men bringar en känsla av välbehag. Att hjälpa dem som behöva hjälp gör dem glada och driver bort de mörka timmarna."

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

BOTANDET AV KROPPEN ÄR EN GRUNDBESTÅNDSDEL AV EVANGELIET

Av J. C. Blaney.

Jesu pesonliga verksamhet och de första kristna lärarna bevisade att evangeliet erbjöd helbrägdagörelse till folket likaväl, som det erbjöd frälsning. Det finnes intet sätt att komma ifrån detta tydliga faktum. Nya Testamentets lärare, kunna ej förneka detta, utan att förkränka Guds Ord och stympa Jesu Kristi härliga evangelium. Vi skola ej anföra alla bevis, som Bibeln framhåller enär vi då måste anföra en mängd profetior från det Gamla, såväl som det Nya Testamentet.

Under det att Paulus och Barnabas predikade i Ikonium, blevo de så förföljda att de bestämde sig för att gå till Lystra och Derbe; och det säges om dem, att de predikade evangelium (Apg. 14: 7). De predikade icke något olikt det budskap som var överlämnat till alla Guds sändebud. Det var blott den vanliga evangelii sanning, och ingen främmande lära, till de troende i Jesus Kristus. Märk resultatet: "Och i Lystra satt en man, vanför i fötterna, vilken, ofärdig ifrån sin moders liv aldrig hade gått. Han hörde Paulus tala och då denne fäste sina ögon på honom och såg, att han hade tro till att varda hulpen, sade han med hög röst: Stå upprätt på dina fötter. Och han sprang upp och begynte gå" (Apg. 14: 8—10). Denne man hörde Paulus tala, och under det han lyssnade till honom erhöll han tro att bliva helad. Vad talade Paulus?—"Evangelium." (Vers 7.)

Om Paulus hade predikat syndernas förlåtelse och helgelse, huru kunde denne man hava erhållit tro att bliva helad? Han kunde icke hava erhållit tro för helbrägdagörelse. om ingen kunskap om Guds helande kraft givits honom på något sätt. Medlet, varigenom han erhöll kunskap om detta var Pauli tal. "Han hörde Paulus tala," och erhöll tro att bliva botad. Han erhöll icke blott tro att Gud kunde och ville hela sjuka, men att han själv kunde bliva helad. Det är många som tro att Gud kan hela sjuka; men den tro, som Pauli tal inspirerade i denne man var att han kunde bliva helad. nu. Ett ögonblicks eftertanke skall, med lätthet bestämma vad slags tal skulle inspirera tro hos en sjuk, eller annorledes lidande person, att bliva helad med detsamma. Det bör också ihågkommas att Paulus icke ens lade händer på denne man, såsom han gjorde med många andra; men, när han tydligt såg tro inpräglad på mannens ansikte, befallde han honom att stå på sina fötter. Är icke detta ett tydligt bevis på att helandet är en grundbeståndsdel av Evangeliet.

Att predika Kristus är att predika helbrägdagörelse.

Någon har sagt: "Predika Kristus och lämna helandet hemma" Vi kunna icke predika Kristus och utelämna helandet. De, som predika Kristus, och förkasta läran om att bota sjuka, predika helt enkelt ett annat evangelium—en annan Jesus.

Låtom oss se följderna av att några av de övriga apostlarna predikade Kristus. "Och Filippus kom ned till en stad i Samarien och predikade Kristus för dem. Och folket aktade endräktigt på det som sades av Filippus när de hörde och sågo de tecken, som han gjorde. Ty från många, som hade orena andar, foro dessa ut, ropande med hög röst, och många lama och halta vordo botade" (Apg. 8: 5—7). Filippus, helt enkelt, predikade Kristus, och de erhöllo tro att bliva helade.

Apostlarna predikade intet annat än Kristus. Paulus var ett gott exempel på huru Nya Testamentets tjänare skola uppföra sig såsom lärare; och beträffande denna sak betygade han: "Jag höll icke före, att jag bland eder visste något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst" (1 Kor. 2: 2). Orsaken varför han så noggrant höll sig till Kristus, och förkastade alla andra idéer, såsom evangelii sanning; var därför att deras "tro icke måtte bero av människors vishet, utan av Guds kraft" (Vers 5). Han föregav icke att han hade någon vetenskaplig visdom och befattade sig icke med att lära "personlig magnetism," "Mesmerism," "Weltmerism," "Hypnotism," "Christian Science" eller "Spiritism;" utan ansåg alla sådana mörkrets gärningar att hava sitt ursprung från köttet och djävulen. Han inympade icke Kristus uti medicinsk vetenskap, men betygade: "Mitt tal och min predikan framställdes icke i övertalande ord av mänsklig vishet, utan i Andens och kraftens bevisning."

Det var "Kristus," som Nya Testamentets tjänare skulle predika, och honom predikade de. Vi hava allaredan sett att Filippus predikade Kristus i Samarien. Han mötte även en hovman och "predikade Jesus för honom" (eng. övers. Apg. 8: 34, 35). Det heter om Paulus att så snart han blivit omvänd så "predikade han i synagogorna Jesus, att han var Guds Son" (Apg. 9: 20). Åter läsa vi: "Även några av de kringvarande Judiska besvärjarna togo sig före att nämna Herrens Jesu namn över dem, som hade de onda andarna, sägande: Vi besvärja eder vid Jesus, vilken Paulus predikar" (Apg. 19: 13). Här hava vi upptecknat att Paulus predikade Jesus fastän det var en fiende som sade det. På denna plats gjorde Gud mäktiga gärningar och "många erhöllo tro att bliva botade." Gud gjorde icke ringa krafter genom Pauli händer, så att man till och med tog dukar och skört, som hade kommit vid hans kropp, och lade dem på de sjuka och sjukdomarna övergåvo dem, och de onda andarna foro ut från dem" (Vers. 11, 12).

Men varför fingo folket en sådan tro, och hur kom det till att så mäktiga gärningar blevo gjorda? Emedan Kristus predikades av män fulla av tro och kraft och sända av Gud.

"Kristus bar våra synder på sin kropp på trät" (1 Pet. 2: 29), och "han tog på sig våra skröpligheter och våra sjukdomar bar han" (Matt. 8: 17). Vi kunna icke åsidosätta det faktum, att helandet av sjuka var med i återlösningsplanen, utan att framhålla ett stympat Evangelium och en delad Kristus. Detta är sant och att förneka detta är liksom att tillsluta ögonen i klara dagsljuset, och säga att vi icke kunna se.

Jesus har påtagit sig våra krankheter och burit våra sjukdomar, "och genom hans sår hava vi blivit helade" (1 Pet. 2: 24). Därför om "någon bland eder är sjuk, han kalle till sig församlingens äldste, och de bedje över honom, smörjande honom med oljo i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke och Herren skall återställa honom; även om han har begått synder, varder det honom förlåtet" (Jak. 5: 14, 15).

Vi kunna i sanning se huru oförenligt det skulle vara att emottaga Kristus såsom en Frälsare från synd och ändock gå till otroende läkare, som endast kunna giva oss fördelarna av deras egen vishet, och som söka övertala oss att hava tillit till medicin i stället för den store Läkaren, som "helar alla dina sjukdomar" (eng. övers. Psa. 103: 3). Skulle icke vår tro på Kristus då bero på människors vishet, hellre än på Guds kraft? Predikanter som lära att vi skola sända efter doktorn, när vi äro sjuka, och intaga medicin, följa icke det exempel som Jesus och Paulus lämnat oss. Paulus predikade Kristus, såsom korsfäst för själens återlösning och kroppens helande och föresatte sig att lämna människors vishet utan avseende. Han ådaglade genom sin predikan och handlingssätt Jesu Kristi kraft att "bota allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet." Han hade en viss föresats i sin predikan och det var att deras "tro icke måtte bero av människors vishet, utan av Guds kraft."

Apostlarna predikade Kristus och folk av allahanda bekännelser under himmeln blevo frälsta från sina syndiga vanor och de sjuka blevo botade. I detta aftonljusets tid hava vi återvänt till enkelheten i Kristus och hans evangelium. Det innebär det samma att predika Kristus nu som under den första kristna tiden. Att predika i Andens och kraftens överbevisning kommer att medföra samma resultat bland dem som övergiva allt för att följa Herren.

ATT TÄLTA INEMOT SODOM.

Forts. från tredje sidan.

I kallen mig Liv, och önsken mig icke;
I kallen mig Vis, och följen mig icke;
I kallen mig Rik, och bedjen mig icke;
I kallen mig Evig, och söken mig icke;
I kallen mig Rättfärdig, och frukten mig icke;
Om jag fördömer eder, klandren mig icke."

GUDS KÄRLEK I SJÄLEN.

Av E. F. DuCommun.

Men nu förbliva tro, hopp, kärlek, dessa tre; men störst ibland dem är kärleken." 1 Kor. 13: 13.

Gud har givit oss ett högt standard till vilket han förväntar oss att komma; men huru fruktlösa skulle icke våra försök bliva om vi icke hade det mest nödvändiga av alla himmelns element i vår själ—Guds kärlek. Vilken välsignad förmån att erhålla denna nåd i våra hjärtan vilken iståndsätter oss att bliva allt vad som fordras av de Nya Testamentets heliga.

En person som är fylld med Guds kärlek är lycklig; han älskar Gud och han älskar Guds folk; han älskar också syndaren och går till ock med så långt att han älskar sina fiender.

Om vi älska Gud av hela vårt hjärta så äro vi säkerligen intresserade i det som han är intresserad i—odödliga själars välfärd. Under det jag predikade Guds ord till en församling gjorde den Helige Ande klart för mig att det var möjligt att älska min nästa liksom mig själv. Härförinnan hade jag ej fullkomligt förstått betydelsen av Jesu ord i Matt. 19: 19. "Du skall älska din nästa såsom dig själv." Gud har icke anseende till personer; en själ är för honom lika dyrbar som en annan. De äro av samma värde; och när ett hjärta blivit renat genom Guds kraft och uppfyllt med Guds kärlek, så älskar denna person andra själar såsom sig själv.

Ett hjärta som är fyllt med Guds kärlek är icke självviskt. Kristi kärlek tvingar det till uppoffrelse för andra och dess belöning bliver glädje över att hava gjort andra lyckliga.

I sin kärlek vill icke Gud lägga något i vägen som kan bliva en stötesten eller hinder för oss att vara andliga; ty det heter: "Såsom Han är, så äro och vi i denna världen." "Vi måste därför, såsom hans barn bevisa kärlek till varandra och vi måste vara till hjälp och välsignelse för varandra.

För att vara till välsignelse måste vi styra vår tunga så att vårt tal befrämjar andlig uppbyggelse. Vi behöva naturligtvis icke alltid tala om andliga ting; men vi måste vara försiktiga så att vårt tal icke verkar uppsluppenhet och leder andra till lättfärdighet. Vårt tal bör vara att uppbygga och icke medriva och dessmera vi älska odödliga själar, dessmera skall vår strävan vara att hjälpa dem till himmeln och dessmera försiktiga vilja vi vara att icke lägga något i deras väg, som kan hindra dem ifrån att vara andliga och genom att hjälpa andra hjälpa vi oss själva.

Somliga tyckas hava svårt att finna tid till att bedja och vänta på Gud. Det kanhända att några hava sådana platser att det är svårt för dem att arrangera sitt arbete så, att de ha tillräckligt med tid att bedja för att vara andliga; men är det icke hellre en brist på hängivenhet till Gud, som förorsakar deras försummelse i andliga ting. Om vi hava en kär vän så kunna vi alltid finna något sätt att uttrycka vår vänskap och kärlek för honom och om vi älska Gud av hela vårt hjärta så skola vi säkerligen finna tid att bevisa att vi älska honom uppriktigt.

Vår kärlek till Gud borde fortfarande föröka sig och den gör så om vi kunna inse huru mycket han älskar oss. Och desto mer vi älska Herren för hans godhet mot oss, desto mer behag skola vi finna i att tjäna honom och göra kärleksgärningar till våra medmänniskor.

Intet kan åtskilja dem som förbliva i Guds kärlek.

SÄLJA SIN SJÄL.

Av Evelyn E. Edes.

Huru ovist säga vi icke att Esau gjorde i att låta sina känslor så förblinda sig för framtidens löften och välsignelser—huru oförståndigt att uppgiva sin förstfödslorätt för att stilla sin hunger. (1 Mos. 25: 29—34.) Och ändock är det dem som klandra Esau för att vara svag, och likväl själva sälja sin förstfödslorätt för mindre än ett mål mat.

Du kanske undrar vad din förstfödslorätt är. Esaus förstfödslorätt var att bliva en av Jesu Kristi stamfäder; din rättighet är att komma i ett ännu närmare släktförhållande.—"Ty var och en som gör min Faders vilja, som är i himmeln, han är min broder och syster och moder." Matt. 12: 50. Vilken välsignad förmån! Paulus talar om vårt arv på följande sätt "Anden själv vittnar med vår ande att vi äro Guds barn Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi annars lida med honom, på det att vi och med honom må varda förhärligade." Rom. 8: 16, 17.

Unga män, som slösa sin tid, sina penningar och sin hälsa, tjänande djävulen, sälja sina förstfödslorätter för endast ett mål mat. De se endast den närvarande glädjen och stanna ej för att beräkna kostnaden "Mången håller sin väg för den rätta, men på sistone leder den dock till döden." Ords. 14: 12. Unga kvinnor som slösa bort sin tid och sina krafter, följande tidens mode och utgiva sina penningar för fina kläder, pärlor, ädelstenar och fjädrar, sälja ock sina himmelska privilegier för ett mål mat. I stället för att bruka sina medel till att hjälpa dem som frysa och svälta, eller till att sprida evagelium bland dem som aldrig haft tillfälle att höra det, så använda de desamma endast för sig själva. Ja, de bryta Guds bud, ty Bibeln säger, att kvinnorna skola pryda sig i hövisk dräkt, med blygsamhet och tuktighet, icke med flätor och guld (2 Tim. 2: 9). Varje gång vi göra något som vi veta är orätt inför Gud eller med egen fri vilja bryta ett av hans bud för att tillfredsställa våra begär så sälja vi vår förstfödslorätt för ett mål mat.

Många önska att de vore kristna, men de läsa eller höra om de kristnas prövningar och lidanden och ursäkta sig därmed för att fortsätta i synd. Men min vän, fastän "den rättfärdige måste lida mycket," så räddar dock Herren honom ur allt. Detta borde vara en uppmuntran för var och en. Och dessutom, vad äro några prövningar och lidanden i denna världen jämförda med evig fröjd för de rättfärdiga i en tillkommande värld? "Ty jag håller före, att denna tidens lidanden äro att akta för intet mot den härlighet, som på oss kommer att uppenbaras" (Rom. 8: 18). Vem skulle icke vilja byta några världsliga nöjen för evig fröjd i det eviga livet. (Matt. 25: 46.)

Vilken välsignelse det är "att hava ett oförvitligt samvete inför Gud och människor alltid" (Apg. 24: 16). Huru tröstande är det icke att veta att "så långt som öster är från väster låter han våra överträdelser vara från oss" (Ps. 103: 12).

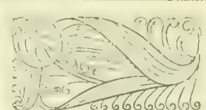
En orsak varför många icke övergiva sina synder och följa Herren, är emedan de äro rädda för att någon skall göra narr av dem. De nästan skämmas för att säga att de önska tjäna Herren. Jesus säger: "Vilken som blyges vid mig och vid mina ord i detta horiska och syndiga släkte, vid honom skall ock Människosonen blygas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarna" (Mark. 8: 38).

Fråga dig själv denna fråga: Håller jag på att sälja min förstfödslorätt för ett mål mat? Håller jag på att förverka min rätt att bliva Kristi medarvinge, för några världsliga nöjen? Var ärlig emot dig själv och om du svarar ja, så kom ihåg att "Herren är med eder, då I ären med honom, och om I söken honom så låter han sig finnas av eder, men om I övergiven honom, så skall han ock övergiva eder" (2 Krön. 15: 2). O syndare, söken Herren, medan han låter sig finnas; åkalla honom, medan han är nära. (Jes. 55: 6.)

"Det är endast en Herre Jesus Kristus. Han erkänner ingen annan. Han säger, 'Alla, som hava kommit före mig, äro tjuvar och rövare" (Joh. 10: 8). Han vittnade att alla som kom efter honom voro falska Kristus. Att bliva honom trogen: måste vi förkasta alla andra såsom falska och hycklare. Han är en exklusiv Kristus och det finnes ingen annan."

De Ungas Avdelning.

DRINKARENS VARNING.

Här komma de, denna skara av gladhjärtade gossar, med strålande ansikten, och fröjdfullt klingande röster. Bekymmerfria äro de, under det de gå hem från skolan. Se dessa solbrända kinder, fulla av hälsa, dessa aktiva former oberörda av hungersnöd och sjukdom.

En gång var jag lika oskyldig, lika bekymmerslös, lika glad; jag hade ett gott hem, älskvärda föräldrar och jag var starkare än många av mina kamrater. Plågor och sjukdom voro okända för mig. Men betrakta mig nu. En ruinerad karaktär sägen I, och det är vad jag är; med nedböjd kropp förlamade händer, matta ögon, plågad av ett starkt begär efter starka dryc-ker, ett begär som jag icke kan styra, från-rövad allt som är gott, och knappast fyrtio år gammal. O, om jag finge dö, ty helvetet kan väl icke vara värre än detta.

Jag kommer väl ihåg första steget som jag tog på den sluttande vägen, huru jag. emot mina föräldrars vilja, började umgås med elaka kamrater; huru jag emot mitt samvetes röst började bruka tobak. Slutligen började min aptit begära något starkare, och mitt första glas togs. O, vilken förbannelse dåliga kamrater äro! De hava lett mig till detta. För sent, för sent ångrar jag att jag icke lydde min moders råd, och den röst varmed himmelns Gud varnade mig många gånger.

I min ungdom trodde jag att jag hade styrka till att avbryta mina onda vanor när jag ville, och jag trodde bestämt att jag, efter några månaders nöje (?), skulle övergiva dem och bliva en man. Men nej! Dagarna förlängdes till månader, och månader till år. Jag kunde icke stanna i min vilda bana, fastän jag många gånger bestämde mig att göra det. Vid första frestelsen föll jag, tystande mitt samvete med den tanken att detta var sista gången. Ah, var fanns den styrka som jag berömt mig av? Den var förlorad, icke det minsta fanns kvar av den. Mången yngling har jag sett gå samma väg, kännande sig förvissad att han skulle ändra kurs, någon gång i framtiden; men har endast kommit till samma sorgliga tillstånd som jag är uti.

Med skälvande röst och tårhöljda ögon, bönfaller jag eder, gossar, att hålla eder långt ifrån krogen. Om I kanske allaredan tagit det nedgående steget, så övergiven det med största möjliga hast. Varen förvissade om att om I lämnen det för framtiden att avgöra, så blir det helt visst aldrig gjort, huru förfärligt blir ej edert slutliga öde.

Utr. av J. R. Beaver.

FRITÄNKAREN.

Har fritänkaren någonsin betraktat naturen vid årets slut då frön, säd och örter äro inbärgade och stjälkarna vissnat och löven fallit av och vintern har tvingat sina isiga bojor ända in i Niagaras rytande käftar och höljt en halv världsdel i sin glittrande skrud och mångfaldiga växter och organiska liv äro inspärrade i ett kallt marmorfängelse. Vecka efter vecka och månad efter månad hava förgått under det att regn, snö och brusande stormar över jorden nitat sina kristall-naglar i dörren till naturens grav.— När solen sedermera begynner att göra större cirklar i skyn, och ljummare vindar börja andas på den smältande snön—har fritänkaren någonsin beskådat den länge gömda jorden framträda och det skygga gräset framkomma och att höstvetet genast börjar färglägga fälten, och sammetslöv att utspringa från purpurknoppar över den uppvaknande skogen och den mjuka jorden sedan öppnar sin fruktbara barm för alla sädesslag och frön, som begravas i henne, men som uppspira igen iklädda en ny, underbar skepnad; därefter hur den mera glödande solen uppvärmer luften och milda skurar nedkomma från skyarna och den milda daggen lägger sina pärlor på kvistar och blad. Har han någonsin betraktat den mognande säden och frukten, hängande från strå och stjälk och ängens och skogens träd, var och en av dem efter sitt slag, prydda i tusenflikade dräkter med genomflödande liv; omkring sju millioner löv räknas på ett träd, som vart och ett för sig är så underbart sammansatt att mänsklig kunskap och skicklighet kommer på skam. Varje plantat frö eller korn som blivit utlånat till jorden förökar sig trettio-, sextio- och hundrafallt—allt harmoniskt avpassat för livsuppehälle för den levande naturen och den hungriga världens innebyggare. Här se vi ett väl-odlat majsfält, vars gula blad svaja med föda för människan; där en oplantad vildmark, den stora Trädgården, där Han "som hör korparnas rop" har odlat med sin egen hand en barmhärtighetsskörd av bär, nötter, ekollen och frön för de lägre familjerna i djurriket; den allvarlige elefanten, det betande rådjuret, vildduvorna vilkas flaxande karavan förmörkar skyarna, den livliga ekorren som hoppar från kvist till kvist i sin livsglädje—har fritänkaren sett allt detta? Ser han det varje år och månad och dag? Lever han, rör han sig, andas och tänker han i denna beundransvärda atmosfär—han själv, det största av alla dessa under, vilkens finaste kött-tråd och svagaste rörelse av hjärta är lika stor hemlighet som de strålande stjärnorna! Och försöker han ännu fasthålla sin mening att ett underverk är oförenligt med erfarenhet? Om han har [illegible] låt honom då säga, på himmelns befallning, att det är oförenligt med erfarenhet att den Allsmäktige, [illegible] kunde [illegible] i öknen.

Edward [illegible]

HVAD DET KOSTAR.

En gruvarbetare kom efter ett aftonmötes slut fram till talaren och sade: "Hvad ni i afton sagt, kan icke jag taga åt mig, men jag ville giva allt, om jag kunde tro, att Gud förlåtit mina synder. Det kan ju dock icke vara möjligt, att jag blott skulle behöfva komma sådan jag är, och utan att det kostar något.

Predikanten betraktade honom och sade: "Käre vän, har ni i dag varit i ert arbete?" Något förnärmad svarade mannen: "Ja, jag har, som vanligt, varit nere i gruvan."

"Nå, hur kom ni upp därifrån?"

"Såsom jag alltid brukar. Jag steg in i hisskorgen och blev upphissad."

"Hur mycket fick ni betala därför?"

Helt förvånad frågade arbetaren: "Betala? Naturligtvis har jag inte betalt något!"

"Nå, men, var ni inte rädd att anförtro er åt hisskorgen, när det intet kostade er något att begagna den?"

"Åh nej, mig behövde det inte kosta något, då gruvägaren kostat på hela hissverket."

I detsamma gick ljuset upp för mannen. Han försod, att vi få mottaga frälsningen utan penningar och för intet, därför att Gud själv för densamma givit ett offer, som evinnerligen gäller.

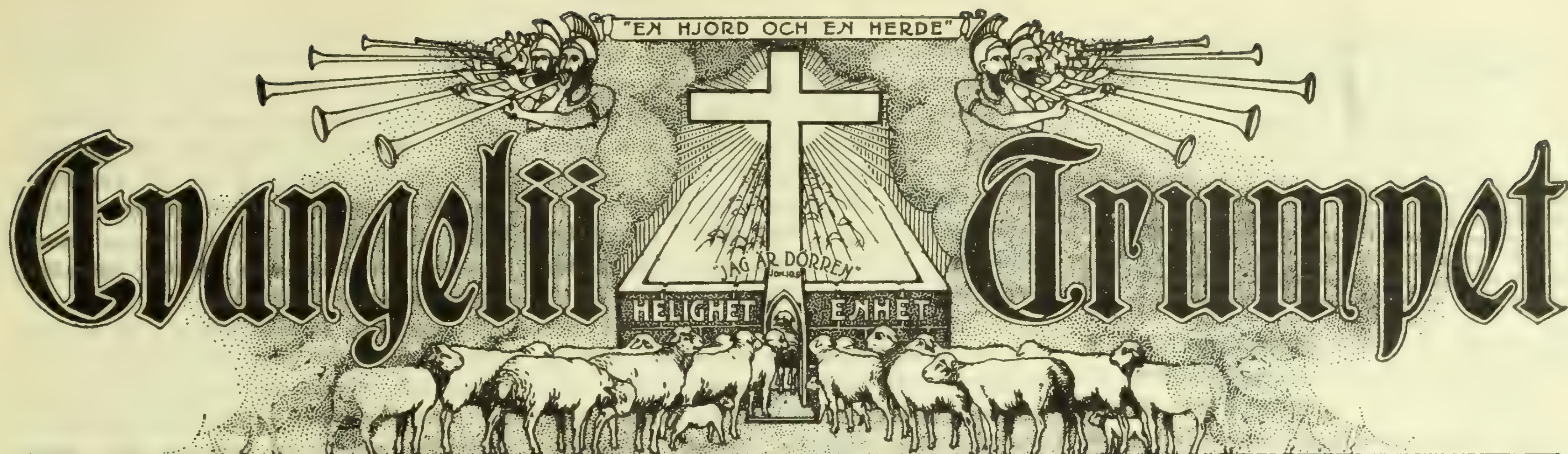
FELSÖKARE.

Av Amy Carey.

När vi söka finna fel hos en broder, på ett eller annat sätt, så är det bästa vi kunna göra att falla ned på våra knän och bedja för honom. Först bedja för oss själva att våra ögon måtte vara öppna så de kunna se saker såsom Gud ser dem; och då om vi ännu finna att han är felaktig, så böra vi gå till honom med detsamma, förutan att nämna felet till andra. Handla i enlighet med Guds ord: "Såsom I viljen människorna skola göra eder, så gören I ock dem." Vem av oss önskar att våra fel bliva nämda till dess hela församlingen vet om dem och kanske de blivit förstorade varje gång de omnämnts.

Vi måste lyda Guds ord i allt om vi skola hoppas att bevara Andens enhet. I nästan alla fall skall vår broder mottaga en förmaning om vi tala till honom på ett milt sätt och visa honom hans fel, och tacka oss därför, och bliva dragen närmare till oss, i motsatts därtill, om vi upprepa hans fel infför andra och icke göra något för att hjälpa honom övervinna sina fel, så driva vi [illegible] ifrån oss och förtroendet bliver förstört och Andens enhet brytes. Predikanterna böra särskilt sätta ett gott exempel i att handla rätt angående andras fel.

Gud ser oss alla. Han iaktager varje handling. Han hör varje ord som vi uttala. Han läser även våra hjärtas tankar. Han vet huruvida vi försöka att behaga honom eller ej. — Utv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1 April 1915. Nummer 7.

"HERREN ÄR FÖRVISSO UPPSTÅNDEN!"

Jesu lidande, korsfästelse och död, var ej allt som fordrades för att fullborda den stora frälsningsplanen. Det var även nödvändigt att Han skulle uppstå ifrån döden för att återföra, ett uti synden fallet människosläkte till Gud. Vi läsa i Rom. 4:25. "Vilken (Jesus) har blivit utgiven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull." Jesu lidande och död, har en outsägligt stor betydelse för oss, men icke mindre betydelsefull är hans uppståndelse.

Vilken härlig förmån kommer ej människosläktet till del genom Jesu försoningsverk, av vilket uppståndelsen är en viktig del. Vi läsa i Rom. 6: 5—11, "Vetande att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom, på det att syndens kropp må varda om intet, att vi icke mer skola tjäna synden. Ty den som har dött, han är rättfärdigad från synden. Hava vi nu dött med Kristus, så tro vi att vi ock skola leva med honom, vetande att Kristus, som är uppväckt från de döda, dör icke mer; döden har icke mer makt över honom; ty hans död var en död från synden en gång för alla, men hans liv är ett liv för Gud. Så hållen ock I före, att I ären döda från synden men leven för Gud i Kristus Jesus vår Herre." O, att människorna visste att rätt uppskatta den outsägligt stora förmån, som Jesu fullkomnade försoningsverk medför till dem som benytta sig av detsamma. Vilken oskattbar förmån för den, som ligger bunden med syndens band, att kunna bliva frigjord från dessa bojor, vilka förorsaka lidande, sorg och elände här i tiden, och leda till en evig ångest och plåga efter jordelivets slut. Hur härligt att få alla sina synder förlåtna och utstrukna, ja, kastade i glömskans hav; och icke blott det, men även att erhålla kraft att leva ett heligt liv, emedan "vår gamla människa har blivit korsfäst.... att vi icke mer skola tjäna synden."

När Jesus dött och blivit begraven, rullade hans fiender en stor sten över gravens dörr, och tänkte att han nu var för alltid undanskaffad, och att hans lära hade dött med honom. Men nej, graven kunde ej behalla Honom, stenen kunde ej halla dörren stängd; soldaterna kunde ej förhindra den himmelske härolden att bryta förseglingen, döden kunde ej behalla Segerfursten. Han steg upp och lämnade graven, vinnande en härlig seger över döden och mörkrets makter. Genom denna seger iståndsättes även den i syndens bojor liggande själen, att sönderbryta banden och uppstå, från att vara död i synden, för att "vandra i ett nytt leverne." När människan har dött en andlig död, genom att synda emot Gud, och ligger nedsänkt i syndens mörka grav, och mörkrets härar rullat lustarnas och begärelsernas stora sten över dörren, och stå vakt vid ingången, finnes ingen hjälp eller räddning för henne: om icke Han, som "vunnit en evig förlossning," kommer henne till hjälp. Den arma själen måste kvarbliva uti sin dystra cell och omsider följa sina fiender till det eviga pinorummet, det eviga fängelset, varifrån hon aldrig kan bliva befriad.

O vilket förfärligt, vilket fasansfullt tillstånd att vara uti. Men Gud vare evigt tack och lov! det finnes hjälp för den som vill mottaga den nu, här i tiden. Jesus har lidit och dött, och även uppstått från de döda. Han erbjuder nu den fångne frihet. Han har själv vunnit seger, och därigenom erhållit, "all makt i himmeln och på jorden." Han säger: "Jag är uppståndelsen och livet: den som tror på mig, han skall leva, om han än dör, och var och en som lever och tror på mig, han skall icke dö evinnerligen" (Joh. 11: 25, 26). O, underbara, härliga sanning! Den, som tillmötesgår de vilkor Gud i sitt ord framhåller, och kommer till en levande tro på Herren Jesus, erhåller evigt liv och kommer uti en levande gemenskap med honom. Denna gemenskap, detta liv, begynnes här på jorden, och för den, som förbliver trogen, fortsättes den igenom evigheten.

Jesu uppståndelse tillförsäkrar oss, ej blott förmåga att uppstå ifrån synden, och att komma i besittning av andligt liv; men även våra förklarade kroppars uppståndelse, på den sista stora dagen. Vi läsa i 1 Kor. 15: 20—23: "Men nu är Kristus uppstånden från de döda och har blivit en förstling bland de avsomnade. Ty emedan döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. Ty såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras levande: men var och en i sin ordning; Kristus såsom förstling, sedan de, som tillhöra Kristus, vid hans tillkommelse." O härliga löfte! Detta löfte är fast och visst: Han som har all makt och som är sannfärdig, har givit det, och han skall visserligen uppfylla det.

Hur trösterik är ej denna härliga sanning, om de dödas uppståndelse och ett liv efter detta, för den som står vid sidan av en kär, i Herren avsomnad vän eller anhörig. Här måste makar skiljas åt, föräldrar måste lämna sina barn; de käraste band på jorden måste brytas. Men för dem som leva och dö i tron på Honom, som för oss är död och uppstånden, är det blott en kortvarig skillsmässa. Snart skola de åter mötas för att aldrig mer skiljas åt.

Vilken ljuv försmak av himmelns sötma förnimmer ej redan här den själ, som uppstått ifrån syndens mörka grift! Vilken sällhet åtnjuter ej den, som överstigit tidens gräns och uppnått Paradisets sälla hamn, och vilar trygg i "Abrahams sköte." Ja, och sedan, vilken härlig stund för Guds barn, då de, på uppståndelsens klara morgon, få förenas med sina förklarade kroppar, och sedan i all evighet få besjunga "Ärans Konung," som lidit, dött och uppstått för att evigt leva, och vara deras ljus.

L. P. P.

JESUS ÄR UPPSTÅNDEN.

Jesus Kristus är uppstånden!
Han en härlig seger vann,
Mörkrets välde har han krossat,
Ty han full förlossning fann.
Genom denna sköna seger
Döden helt uppslukad är,
Segerfursten Herren Jesus
Själv sitt herradöme bär.

Jesus Kristus är uppstånden!
Fridens hälsning ljuder klar;
Gud sitt rådslut uppenbarat,
Att han, mer än någon far,
Sig förbarmat över barnen.
Bröder, systrar, fröjden er!
Ty han dog en gång för synden,
Men nu dör han aldrig mer.

Jesus Kristus är uppstånden!
Dödens fångar han släppt ut
Genom nåden, som så väl lig
Aldrig, aldrig tager slut.
Av sin rika, sköna fullhet
Han oss givit nåd för nåd;
Och han lovat oss bevara
I sin sanning, i sitt råd.

Från S. S. S.

HEDNINGARNAS ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Av F. G. Smith.

Forts. från föreg. n:r.

Vad skall bliva de hedningars ändalykt, som dött utan personlig kännedom om den sanne Guden och Frälsaren Jesus Kristus, har länge varit ett ämne för djupt begrundande av teologerna. Följande uppsatser, skrivna av F. G. Smith, giva en inblick i detta ämne. Alla våra läsare som äro på något sätt intresserade i hedningarnas frälsning borde läsa varje uppsats efter som de utkomma.

—Red.

Uppsats II. — Deras närvarande tillstånd. Den gudomliga styrelsens grundval.

De flesta jordiska regeringar vila på onaturliga grundvalar, ty de hava blivit grundade genom listiga anläggningar och blodiga segrar, under det förmodade antagandet att "makten har rätten." Den rätt som sålunda erhålles är bristfällig och falsk, och en sådan grund måste alltid vara osäker. Den gudomliga styrelsen vilar icke på sådana onaturliga, mot sann vetenskap stridande, lagar. Den är icke grundad genom erövring, köp eller nyckfull makt; därför finnes det ingen svag punkt i Hans regering, intet som är orätt; den kan omöjligtvis komma tillkorta, eller bliva kraftlös. Den vilar på naturens fasta grund, på det gemensamma förhållandet som existerar mellan Gud och människan.

På somliga ställen i Skriften kallas Gud *konung*, ett uttryck varmed den högsta jordiska härskare betecknas. Guds skapade varelser äro hans undersåtar, och till dem utfärdar han visa och rättfärdiga lagar, och fordrar att de atlydas. Denna jämförelse beskriver på ett passande sätt, en sida av Guds förhållande till människorna, men den utvisar ej på långt när hela sanningen. Förbindelsen mellan en konung och hans undersatar, är blott enahanda — ett förhållande av makt och undergivenhet. Denna förbindelse uppehålles av envaldsmakten. Men förhållandet mellan Gud och hans intelligenta skapelser är ett naturligt och nödvändigt förhållande — förhållandet mellan en fader och hans barn. "Ty vi äro och hans avkomma" Apg. 17: 28 (eng. övers.). Alla jordiska styrelsesätt äro tillfälliga och befallande, förordnade av människor för deras egna ändamål, och kunna förändras och upphävas, men en faders myndighet över sitt barn är nedlagd av Gud i naturen. Guds konungslighet är hellre symbolisk; men att han är de mänskliga "andarnas Fader" (Ebr. 12: 9), är en gudomlig verklighet. Människan var skapad "till Guds beläte" (1 Mos. 1: 27). Detta "beläte" kan icke häntyda till kroppens form, eller dens materiella egenskaper; ty "Gud är en ande;" därför är människans ande det enda som kan vara efter Guds beläte. Den Allsmäktiges egenskaper—allvetenhet, allmakt, oändlig kärlek och fullkomlig helighet—äro avspeglade i människans peronlighet, i begränsat mått, såsom förståndsbegåvning, vilja, kärlek och samvete. I samma mån som dessa utveckas i enlighet med deras egen inneboende natur så återspegla de Guds karaktär.

Detta medvetande om andligt släktskap är så klart och överbevisande att människosläktet har aldrig haft brist på medvetande om det gudomliga, och kännedom om vårt fullständiga beroende av och vår skyldighet till denna osynliga Makt. Det är endast de som icke akta värt att hava Gud i kunskap, som vända sig helt från honom; det är dåren, som säger i sitt hjärta: "Det finnes ingen Gud." Men dessa vanvettiga försök att avskära sina släktförhållanden med Gud, genom ett slags moraliskt självmord, göra blott intrycken djupare hos oss, att vi verkligen äro ansvariga inför en intelligent världsaltets Regent. Denna övertygelse inspirerade forntidens poeter. Cleanthes, den grekiska, stoiska filosofen, skrev, 300 år f. K. följande:

> Du är mäktig att tilltvinga dig lydnad, av alla dödliga varelser.
> Emedan vi äro alla dina avkomlingar.

Och Aratus, den grekiska poeten, som florerade omkring 270 f. K. skrev den vers, som Paulus citerade i sin predikan i Aten.

> Glädjens närvaro fyller hela rymden, uppehållande jordklotet.
> Alla behöva hans hjälp; hans makt uppehåller oss alla—
> Ty vi äro ock hans släkte.

Detta allmänna medvetande om vårt släktskap med, och beroende av, den gudomlige, utgör grunden för all religion. Människan, som är Guds avkomling, har kännedom om att Gud existerar, och hon kan också, till en viss grad, förstå hans egenskaper. Denna princip angående orsaksförhållanden, som av naturen existerar i människan, hänvisar ofelbart till den store Skaparen. En hedning, likaväl som en filosof, vet att intet kan komma av intet, och att varje verkan måste hava en orsak. Förnuft kan icke komma av oförnuft; verksamhet icke av overksamhet; medvetande icke av medvetslöshet: rättfärdighet, kärlek och rättvisa komma icke av ingenting. Detta är också Skrifternas argument. "Den som har planterat örat, skulle han icke höra? Den, som har danat ögat, skulle han icke se?" Människans kännedom om vad hon är, övertygar henne om att Första Upphovet till hennes tillvaro, icke saknar dessa egenskaper, som utgöra människans väsentliga natur; ja, den begränsade moraliska personligheten visar till och antyder, med ofelbar slutledning, tillvaron av en obegränsad Personlighet, fullkomlig i förstånd, frihet, makt, visdom och godhet.

Moraliska Undersåtar.

Sedan vi hava sett att grunden för den gudomliga styrelsen vilar på det faderliga släktförhållande som Gud uppehåller gent emot sina intelligenta skapelser, och sedan vi också hava i korthet undersökt hans förvaltningssätt, vilja vi nu betrakta de nödvändiga villkoren för hans undersåtar inom detta lagskipningsområde. Detta innefattar fem ting, nämligen: 1, moralisk natur; 2, moraliskt samband; 3, moralisk skyldighet; 4, moralisk lag; 5, plikt.

Moralisk natur. Ett moraliskt styrelsesätt kan icke existera förutan moraliska undersåtar; men varelser måste besitta en moralisk natur innan de kunna bliva undersåtar under en moralisk regering; och moralisk natur innefattar tre ting: fattningsförmåga, samvete och fri vilja.

Fattningsförmåga innefattar självkännedom, elementariska idéer och grundsanningar, vilka äro grunden till all kunskap—och all kunskap erhållen genom sinnena. Också all kunskap, som är vunnen genom förnuft och eftertanke, tillhör moraliska varelsers fattningsförmåga.

En moralisk varelse måste hava ett samvete; ty detta förutan, kunde det icke vara någon ansvarighet för moraliskt uppförande. Det har varit en missuppfattning beträffande samvetets beskaffenhet, därför finns det flera olika förklaringar över denna förmåga. Den bästa förklaring, som jag kan giva, sedan jag noga betraktat detta ämne, är följande. *Förnimmelsen av, moraliskt bedömande och moraliska egenskaper i mänskliga handlingar—medvetandet om att en måttstock för rätt och orätt existerar — åtföljd av en känsla at vi borde rätta oss efter denna måttstock.* Gillande eller fördömande är endast resultatet av denna invärtes överbevisning och känsla att vi borde handla på ett särskilt sätt.

Nedanstående är, huvudsakligen, Butlers förklaring av vad samvetet är: "Samvetet är den sinnets kraft, som igenkänner förhållanden, upptäcker moraliska egenskaper i handlingar, och forcerar utförandet av skyldigheter; förorsakande tillfredsställelse genom att åtlyda och pina genom överträdande av detsamma. Dr. Cocker säger: "Ett tillstånd, mottagligt förstinnesuttryck—en känsla av gillande eller ogillande—är icke allt vad samvetet består av innan det underrättas av förnuftet. Samvetet är förenandet av känslor och förnuft, i ett bedömande, vilket berörer frivilliga handlingar."

Emedan de icke hava förstått i vilket förhållande samvetet står till fattningsförmågan, hava människor åstadkommit mycken oordning i det praktiska livet. Samvetet är troget och felar aldrig i att avgiva ett passande utslag. Samvetet driver aldrig en person att göra det, som han då vet är orätt; men kännedomen om vad som verkligen är rätt eller orätt, är så beroende av personens uppfattning av förhållanden, att han kan lätt taga fel, vilket leder samvetet att besluta för en oriktig handling. Med andra ord samvetet är beroende, för sitt avgörande, på den upplysning det erhållit och forcerar vad det tror vara rätt. Paulus vittnar: "Jag trodde och själv, att jag borde med all makt sätta mig emot Jesu, Nasaréens, namn" (Apg. 26: 9), och det gjorde han med "ett i allo gott samvete" (Kap. 23: 1): men han var misstagen beträffande karaktären av sina handlingar: han var ansvarig, emedan han icke undersökte orsaken för sitt samvetes avgörande så att han hade kunnat se tingen i deras rätta ljus.

En person kan äga uppfattningsförmåga och kunskap: men om han icke har den särskilda förmågan, som iståndsätter honom att bedöma handlingars moraliska egenskaper, så är det lika omöjligt för

honom som för djur, att göra rätt eller orätt. Och även om han vore i stånd att bedöma moraliska egenskaper så är det ändock en ting till, som är nödvändigt—han måste hava makt att välja. Förutan denna makt äro hans handlingar varken goda eller onda; ty de äga icke mer moraliska egenskaper än rörelserna av en elektrisk motor eller ett vattenhjul. Han är en maskin, som endast rör sig, eftersom någon driver den. Makt att välja är därför alldeles nödvändig för människans ansvarighet och moraliska karaktär. Om hennes handlingar äro förorsakade av någon, då är den som förorsakar dessa, antingen det är en människa, Gud eller djävulen, den ansvarige. Därför, om människan skall kunna äga en moralisk karaktär och ansvarighet så måste hon förstå orsaksförhållandet. Det betyder intet om vi äro oförmögna, att förklara den sanna naturen av detta orsaksförhållande, ty tillfälliga naturkrafter gäcka också vårt undersökande. Ett faktum förbliver likväl detsamma: endera är människans vilja ärvtligen fri att handla, oberoende av åtskilliga omväxlingar, eller också är hon icke fri. Om frihet i handlingar är hennes arvedel från Gud, hennes upphov, då är människan fullkomligt ansvarig för sin moraliska vandel; men om viljans handlingar äro villkorliga, beroende på något utom henne själv så finnes det intet sätt varpå man kan undgå, att draga den slutsatsen, att ett förminskande av fria handlingar, är ett avtagande av ansvarighet. Detta är en viktig punkt; ty genom att borttaga människans ansvarighet faller hela det moraliska regeringssystemet. Varje människa är ansvarig inför Gud i förhållande till det ljus hon har.

VAKTA DE SMÅ.

När den uppoffrande modern först ser den nyföddes älskliga ansikte, går en glädjeström igenom hennes hjärta; men därnäst kommer en känsla av det stora ansvar som vilar över henne, vilket icke kan uttryckas i ord, men som endast kännes av modern. Tårar flöda ymnigt under ivrig bön att hon måtte kunna bevara den lille så ren som han är i dag.

Under det tiden hastigt går och de små lemmarna växa och utveckla sig, så förökar sig också kärleken och omsorgen tillika med ansvaret. Alltför ofta händer det dock, sorgligt att säga, att modern, under sitt myckna bestyr, låter den lilles steg (och hjärta också, ibland,) fara vilse ifrån henne. Hon ämnade ej att göra det. Ack, huru innerlig var icke hennes önskan under den första månaden, under det hon betraktade den lille; men då han blev äldre tänkte hon ej på att det var så nödvändigt att vakta honom för elaka lekkamrater och att bevara hans tankar rena.

Jag hörde sägas om en moder: "Hon har blott en föresats i livet och det är att uppfostra sina barn för himmeln." Vilken ädel föresats! Vilket högre kall kunde en människa hava än att bereda dyrbara själar för himmeln. Föräldrar, (särskilt mödrar), vakten edra små. Se efter var de äro under dagen, och med vilka de leka och umgås. I kunnen tycka eder ej hava tid, men om det skulle vara nödvändigt att lämna arbetet för att efterse de små, så gören det. Förvissen eder om att de ej lära några onda vanor. Om I finnen ut att de hava några onda vanor, så sparen icke tid eller möda tills I haven lärt dem att se det onda däri och hjälpt dem att övervinna dem. Den moder, som vet att hennes barn har någon ond vana och icke gör vad hon kan att hjälpa övervinna den, är i ett beklagligt tillstånd. Dessa äro allvarsamma tankar. Tänk på den lille oskyldige som du bär på dina armar, att han kommer att fördärvas av synd och skam, om du ej troget vaktar honom i unga år.

En del mödrar tillåta icke sina barn att gå vart som helst för att leka, eller stanna borta över natten, utan att veta vad slags sällskap de hava. Sådana mödrar kanske bliva ansedda att vara alltför noggranna, men de bliva väl belönade till slut. Deras barn skola befinnas rena, kärleksfulla, förtroliga till sina föräldrar och de komma att bliva män och kvinnor som vörda Gud och hans verk då de bliva vuxna.

Om vi önska att möta våra barn bland de rena och välsignade på den stora dagen, låtom oss uppfostra dem rätt, medan vi hava tillfälle därtill. Gud vill göra resten. "Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han bliver gammal." (Ords. 22:6.)

Från *Purity and Home.*

AVUND.

Av L. W. Guilford.

Ordet "avund," är i den engelska ordboken förklarat att betyda "plåga," "känsla av "obehag," "grämelse" eller "missnöje föranlett, genom att se andras överlägsenhet eller framgång; åtföljt av en del hat eller ondska, och ofta med en önskan eller ett försök att nedsätta dem, och med glädje se dem nedslagna." Avund kommer från högmod, ärelystnad, eller grämelse för att en annan har erhållit vad man själv har ett starkt begär att äga.

Avund, omgiven på varje sida av skenet från andras framgång och överlägsenhet, liksom en skorpion, omringad av eld på alla sidor, sticker sig själv till döds. Att avundas är en stor synd. Huru grym denna fiende är. Den äter, liksom mal äter kläder, och förtär snart en människa. Den bränner sig själv av sin egen eld och förtär sig själv innan den kan förtära dem som den önskar helst förtära.

Abel frambar åt Gud ett välbehagligare offer än Kain. Kains offer hade varit välbehagligt om kärlek och vördnad för andras ära funnits i hans hjärta i stället för avund. Han offrade till Herren och var utan tvivel religiöst sinnad. Han var en åkerman och hans broder en fåraherde: men det offer han frambar hade säkerligen varit välbehagligt om han framburit det på ett ödmjukt botfärdigt sätt; ty det var det bästa han hade. Men han hade icke gott i sinnet och det var orsaken varför hans offer ej var Herren välbehagligt. Hans avundsjuka hjärta regerade honom; hans ovillighet att erkänna sin broders överlägsenhet blev honom till en förbannelse. O, du grymma tyrann. Det är kraft i ärelystnad; njutning i vällevnad; rikedom i girighet; men i avund är endast en plåga. "Den oförnuftige dräpes av grämelse, och den fåkunnige dödas av bitterhet (avund eng. övers.)."

Avund är lik en mask, vilken alltid kryper till den bästa frukten; den är lik en listig spårhund, vilken utväljer det bästa rådjuret i hjorden. En avundsam man är icke nöjd med att sträva efter det som är möjligt för honom att ernå, utan avundas alltid dem som utmärkas framför honom. Om andra ha mera framgång än han så blir han bedrövad och orolig. En avundsam man är endast tillfredsställd när hans strävan överträffar andras, men bedrövad när det är motsatsen. Det är intet säkrare tecken på brist, på höga, moraliska och intellektuella förmågor, än ett kallt emottagande av en överlägsen person.

Avund är en av köttets frukter och liksom hat, kan den icke fördöljas. Om det finnes avund i hjärtat så komma orden att bliva blandade med dess gift och handlingarna bliva genomborrade av dess pilar. Det är ett av Satans listigaste sätt att frånröva själen Guds nåd. Avund är lik glödande kol, som, fastän små, kunna bliva fläktade till lågor som förtära stora byggnader, hela städer och skogar. Om Satan kan inplanta en enda liten gnista i hjärtat, så har han lagt grunden för ett fullkomligt ruinerande av den andliga byggnaden.

Många hava lidit skeppsbrott under det att de avundsamt betraktat andras framgång. De kunna icke tåla att andra bliva prisade; och om de bliva förbisedda taga de anstöt; om någon har företräde framför dem, så smärtar det dem och deras lott synes dem hård. Sann ödmjukhet botar sådant, bringar själen frid och glädje och förlänar nåd att akta andra högre än sig själv. "Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var, vilken då han var i Guds skepelse, icke aktade som ett rov att vara jämlik Gud utan utblottade sig själv och antog en tjänares skepelse och vart lik människor och i åthävor funnen såsom, en människa; han ödmjukade sig själv och vart lydig intill döden, ja, intill korsets död." Fil. 2: 5—8.

HÅLLER DU PROVET?

En juvelerare yttrade: "En gjord diamant är aldrig så glänsande som en äkta. Lägg stenen i vatten! Glansen på en falsk ädelsten försvinner genast, medan den äkta diamanten gnistrar också under vattnet."

Mången synes äga en bergfast tro, så länge inga prövningar inställa sig, men när bedrövelsens vattenvågor hota att slå över hans huvud, förlorar hans tro all sin glans. En verklig Guds tjänare däremot håller provet.

Utv.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.
Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbracdagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år . . . . 75 cts.
För ett halvt år . . . . .40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. *'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumerat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Jesu kommande till världen, asyftade, ej blott att försona människan med Gud, men även att lämna henne ett föredöme, hur hon bör vandra.

◆◆◆

Att vara en Jesu efterföljare, innebär att "vandra, som han vandrade" (1 Joh. 2:6).

◆◆◆

Att vandra såsom Jesus vandrade, innefattar att leva i ödjmukhet, tålmodighet, fördragsamhet, kärlek, o. s. v.

◆◆◆

Det innebär även, att försaka sig själv, sina egna bekvämligheter; att lida, ja, att uppoffra sitt liv, för att tjäna sina medmänniskor.

◆◆◆

Att vara en Jesu efterföljare betyder även att leva ett heligt, syndfritt liv. "Ty därtill ären I kallade, emedan även Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår, vilken icke gjorde någon synd, och i vilkens mun intet svek vart funnet" 1 Pet. 2:21,22.

◆◆◆

Det finnes blott en väg som leder till himmeln; det är den väg på vilken Jesus vandrade. Den, som skall uppnå sällhetens land, måsta beträda denna väg och troget vandra i Jesu fotspår, utan att se sig tillbaka. "Ingen, som sätter sin hand till plogen och ser tillbaka, är bekväm till Guds rike." Luk. 9:62. L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Att våra läsare önska erhålla de böcker, vi hålla på att utgiva, ådagalägges genom de många förfrågningar vi erhålla angående dem. Boken "Frälsningens Hemlighet" är i det närmaste redo för pressen, och "Väsentlige Bibel-Ämner" (dansk) håller på att typsättas. Den sistnämnda boken. översatt till svenska språket, är snart redo för typsättarna.

◆◆◆

Det kommer att åtgå en hel del papper för dessa böcker. Vi hava sänt in en order för sex ton, vars kostnad är $480.

◆◆◆

Andlig verksamhet, bland de tysk -och ungersk-talande nationerna i Como Park, har nyligen påbörjats. Mötena hava varit besökta av ganska många intresserade åhörare. Några hava kommit ut från Katolicism och emottaga begärligt Guds ord. Några av tryckeriarbetarna tillse denna verksamhet.

◆◆◆

Söndagsskol-verksamheten i Inver Grove, vilken legat nere under den kalla årstiden, kommer även att återupptagas om några veckor, och vi hoppas att många unga hjärtan skola komma att vinnas för Mästaren.

◆◆◆

Vi hava mycket arbete framför oss, under instundande vår och sommar, och värdera våra läsares förböner, att vårt arbete måtte bliva framgångsrikt.

Anna Koglin.

◆◆◆

Broder S. O. Susag skriver, att han hade tänkt resa hemifrån den siste Mars, och från New York den 7:e April; men det är ännu blott liten utsikt för att så skall ske, emedan ej medel nog erhållits, för att kunna resa med den näste ångare som avgår.

ARBETARE BEHÖVAS.

Vi behöva två eller tre bröder, som kunna göra allmänt arbete. Någon som kan utföra byggnadsarbete föredrages. Vem vill komma och uppoffra sin tid, ifrån nu till efter lägermötet? De, som bestämma sig för att komma, böra ej vänta med att skriva till oss. Thos. Nelson.

KORRESPONDENS.

"Ett hjärtligt tack för den kära Trumpeten. Jag läser den med glädje och den är mig till mycken uppmuntran och lärdom."

"Jag erhöll *Evangeli Basun* under några månader, men har ej haft den nu en tid. Jag kan knappast undvara den ty den är det bästa sällskap jag kan hava i huset."

"Evangelii Trumpet är den bästa religösa tidning jag någonsin läst. Jag kunde ej undvara den."

En broder skriver: "Jag vill sända 75 cts. för *Evangeli Basun*. Jag har erhållit den en tid, och det är mig kärt att läsa den, så att jag kan ej undvara den."

"Jag har läst *Evangeli Basun* under en längre tid. Den hade blivit mig tillsänd utan att jag prenumererade på den, och jag tackar den som sände den. Gud välsigne den personen. Jag finner det är en utmärkt god tidning. En tidning full av sanning, som rätt och oförfärat skildrar himmel och helvete såsom de äro. Jag kan glädja eder med att omtala, att jag nu är en frälst man som söker efter sanningen."

"Jag har läst eder tidning (Evangeli Basun) hos några vänner, vilka jag besökt och den har varit till stor välsignelse för min själ. Jag har nyligen kommit till Amerika, och har ännu ej funnit någon norsk kyrka, varest jag kan känna mig hemma, men eder tidning har varit till mer välsignelse för mig, än någon kyrkogång."

"Ni kunna vara vissa på att jag ej vill mista Trumpeten. Nej, icke så länge som Gud uppehåller mig med synförmåga. Om jag skulle sakna tidningen, tänk så långsamt det skulle bli för mig. Det är den som har ammat mig så att jag ej följt med alla lärdomsväder. Den tidning som ni har sänt fritt i många månader har jag givit än den ene och än den andre."

Bro. E. H. Ahrendt skriver att han och Bro. Tyler hava hållit en serie möten i Rice Lake, Wis., och säger att trettiofem själar sökte Gud. Han säger även att församlingen i Clinton hade ett gott möte och tjugosju sökte Herren.

Bro. A. G. Ahrendt har nyligen avslutat en serie möten, unjefär tolv mil från Hewitt, Minn. Nitton eller tjugo bekände sig hava blivit frälsta. En syster, som förr predikat Guds ord, återvände till Herren.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Milltown, Wis.

Till tidningens läsare:

Jag är glad att kunna säga att jag har seger över synden och det som strider emot själen. Jag är ännu frälst och förnimmer Guds välbehag över mig.

Har nyligen avslutat en serie möten, i Reedsburg, Wis, och omnejd, som varade nära fyra veckor Resultatet av dessa möten var att många blevo frälsta och några helgade.

Folket hungra efter sanningen, och från alla håll höres det Macedoniska ropet: "Kom och hjälp oss." Vad skola vi göra med alla dessa kallelser, vilka ej kunna fyllas? Var äro arbeterna? Är du ivrigt sysselsatt? Bröder och systrar, låtom oss verka medan det är dag, ty snart kommer nätten, då ingen kan verka. Det lönar sig att vara trogen.

Jag har just begynt möten i Eureka Center. Skörden är mogen här. Jag önskar edra förböner. Eders i Herrens tjänst, Seward L. Johnson.

Solberga, Sverige, den 22:e Februari, 1915.

Jag vill nu skriva några rader till Trumpeten. Det är en längre tid sedan jag lät höra från mig i Trumpetens spalter. Herren har givit mig seger i min själ den tid jag varit i Skandinavien, och jag har haft många stunder av vederkvickelse tillsammans med Guds barn. Vi ha haft härliga möten i Göta, och församlingen där skjuter rot nedtill och bärer frukt upptill. Herren vare lov!

Den 29:e December reste jag till Danmark. Jag besökte följande platser där: Sindal, Hjörring, Lökken, Ingstrup, Pandrup och Kaas. Jag fick njuta mycken välsignelse från Gud tillsammans med Guds barn i Danmark. Himmelsk välsignelse fyllde våra hjärtan, och glädjen kom många gånger i strömmar. Vi hade glädjen att se några själar lämna sig åt Gud. Verksamheten i Danmark är uppmuntrande. Mångas hjärtan äro öppna för sanningen och många hungra och längta efter frid med Gud. Jag fick röna mycken vänlighet och öm kärlek bland Guds barn där. Herren skall välsigna och belöna dem därför.

Den 5:e Februari gjorde jag återresan till Sverige och ankom till Göta samma dag. Det gjorde mitt hjärta gott, att få återse de älskade Guds barn i Göta. Gud välsigne dem. Broder Morris Johnson var i Göta från den 8:e Januari till den 9:e Februari. Församlingen förökades med några själar, och Broder Johnsons arbete i Göta var till stor välsignelse. Bröderna Alfred Anderson, Carl Larson och Olof Johanson avskildes, med händers påläggning, för att tjäna i församlingen. Broder Anderson såsom Föreståndare och Bröderna Larson och Johanson såsom Diakoner. Gud välsigne dem i deras kall, och måtte deras liv bliva ett föredöme för församlingen, i ödmjukhet, trofasthet, renhet och lydnad. Bed för dem, att så må ske.

Den 10:e dennes reste jag till Blackstad för att övervara Syster Lunns moders begravning. Den 14:e ankom jag hit. Bertil Johanson från Göta är med mig här. Genom Missionsföreningens styrelses tillmötesgående har Missionshuset öppnats för oss. Gud välsigne dem därför. Vi ha funnit några själar här, som intressera sig för andliga ting och vår bön är, att den gode Herdens hand må leda dem till de gröna betesmarkerna och det stilla vattnet. Broder Alfred Johanson (f. d. arbetare i tryckeriet i St. Paul Park) är bosatt här, och genom hans stilla och Gud hängivna liv, har folket haft ett ljus och ett exempel på vad Guds nåd kan göra för en människa. Gud välsigne honom i fortsättningen av sitt liv. Jag vet ej hur länge jag kommer att stanna här.

Syster Julia Borg är behjälplig i arbetet i Göta för tillfället, och underrättelse därifrån giver tillkänna, att Gud välsignar i mötena. Ja, Gud skall föra sin sanning fram till seger, även i Sverige. Bed för mig. Eders och Guds tjänare, C. J. Forsberg.

Adr. Göta, Sweden.

VITTNESBÖRD.

Joliet, Ill.

Dyra Syskon!

Jag är så tacksam till Gud att jag verkligen är hans barn. Ja, av stor nåd har han frälst mig. Desto mera jag tänker därpå, dess ljuvligare synes det, att äga Jesu frid, som världen icke giva kan. Herren har lett mig, underligt och nådigt. Han är trofast och håller vad han i sitt ord har lovat. Jag är viss att han skall leda mig, till min själs allra bästa.

Jag är kroppsligen sjuk, men vet att Herren skall hela mig om jag blott gör vad han fordrar. Han har sagt mig, att jag måste stå fast, i förlitan på hans löfte, och likt Abraham, tro där intet hopp finns. Jag önskar att bliva helad, för att bättre kunna tjäna Gud. Min önskan är att leva helt för Honom. Jag får dock hemlängtan ibland mitt tålamod vill svikta, och jag känner mig så svag, att kämpa "trons goda kamp;" men då jag fått gå till Gud i bön, och läst om hur Jesus bad ända till dess han svettades blod, och hur han talar till oss i Matt. 11. 25—30, då känner jag ny kraft och mera tålamod. Ja jag vill kämpa trons goda kamp, till vilket vi äro kallade. Det är så gott att vara Guds barn. Jag kan ej sjunga högt nu, men jag får erfara vad min moder brukade sjunga: "Kan du ej sjunga, låt Anden få i hjärtat lovsången höra." Det tycktes, när jag kunde sjunga högt att det skulle vara svårt att ej kunna utgjuta sig, men, pris ske Gud! jag kan sjunga i hjärtat till Herrens ära. Ebrerbrevets 12:e kapitel är mig kärt.

En hälsning till Trumpetens läsare från en ringa lem i Kristus, Clara Lindström.

Belgrade, Minn.

Jag har under en längre tid känt mig manad att skriva mitt vittnesbörd till Evangelii Trumpet.

Det är nära tjugofem år sedan Gud frälste min själ och sedan den tiden har han allt jämt bevarat mig. Pris ske Gud för hans bevarande nåd! Hur härligt att kunna, såsom Jesus säger, glädjas att våra "namn äro skrivna i himmeln!"

"O ljuva frid, som gömmes i mitt hjärta!
Hur många stormar än på ytan gå,
Nog kan dess brus mig stundom göra smärta,
Men ack, min frid de störa ej ändå."

Bröder och systrar, låtom oss vara vakande och bedjande, att "den dagen" icke kommer oss för hastigt uppå; ty vi leva sannerligen i farliga tider. Paulus säger: "Men jag fruktar, att likasom ormen besvek Eva med sin illfundighet, så skola även edra sinnen fördärvas och vändas från den enfaldiga troheten mot Kristus."

Låtom oss hava tro till Gud; han skall föra sitt folk till seger. Den som förtröstar på Herren kommer, icke på skam.

Min innerliga bön till Gud är att den som läser dessa rader, icke måtte saknas på Guds högra sida, då vi skola ställas inför hans åsyn. Eder ringa broder i Herren, Wm. Gustafson.

Arneberg, Sverige.

Hälsning till eder i Jesu dyra namn! Måtte Herrens frid och välsignelse vila över eder.

Herrens verk är viktigt och dyrbart och det mest lönande.

Jag tackar Gud för hans stora kärlek till mig; för frälsning från synden, och för den Helige Ande som han har givit mig.

Herren har även helat mig så att jag får vara här på jorden och vittna om honom. Tack gode Gud därför! Han förser mig även vad det timliga angår. Hur god och kärleksfull Herren är!

Jag är även uppmuntrad angående verksamheten här, och tror det är Guds vilja att jag stannar här. Här är en del ungdom som tycks vara intresserad. Vi hava möten och få erfara Guds välsignelse. En fridens hälsning från eder syster i Herren, Annie O. Johanson.

VAD SKOLA VI GÖRA FÖR HERREN UNDER DEN BRÅDA ÅRSTIDEN?

Ovanstående fråga, är passande för den tid på året som nu instundar. Under vintertiden, med dess långa aftnar, är gott om tid till att läsa, och tänka på Herren och hans rike på jorden; men nu kommer våren med korta aftnar och långa dagar, samt med mycket arbete för alla som kunna arbeta.

Det är alltid fara för att Gud och himmeln skola trängas ut ur våra hjärtan och tankar, och följaktligen även ur våra handlingar, och denna fara är dubbelt stor under en bråd tid. Vi hava gott tillfälle att se huru folk glömma de andliga tingen, när våren nalkas. Våra brev begynna bliva färre, och hjälpen till verksamheten bliver även mindre. På detta sätt nödsakas vi att göra mindre för Herren, och för dyrköpta själar, medan människorna göra mycket för sina egna affärer. Vår livsuppgift är, att sprida sanningen bland de människor, som icke ännu sett det härliga ljus, som Gud låtit skina in i våra hjärtan, och på vår livsstig; samt att göra allt vi kunna, för att Guds älskade barnflock må födas och växa i nåd och fruktbarhet för Herren. Men när den bråda årstiden kommer, då är detta arbete mycket svårt, och vi hava dessutom mindre medel att bedriva verksamheten med.

Älskade läsare, det är icke vår mening eller önskan att förebrå eder. Vi veta mycket väl, att det timliga måste efterses, och det i rätt tid; men vi önska draga eder uppmärksamhet till det behov och den fara som alltid föreligger Guds barn under den bråda tiden av året. Faran ligger däri, att vi bliva så upptagna med det timliga, att vi glömma att få andlig föda och näring för våra själar, genom innerlig bön till Gud, och genom att ständigt hava honom först i våra tankar och vårt liv. Människorna dö och gå till förtappelse, i den eviga elden, om sommaren liksåväl som om vintern, och därför är det nödvändigt att vi arbeta lika ivrigt för själar om sommaren som om vintern. Det är i sin ordning att uträtta de ting som höra till det timliga; men det är alldeles ur Guds ordning att glömma de andliga tingen, och att bliva likgiltiga angående vår egen och andras eviga välfärd.

Älskade vänner, vad viljen I vi skola göra? Skola vi upphöra med en del av arbetet i sommar emedan våra läsare, till en del, glömma att bedja för oss och arma själar, och glömma att sända oss de medel som äro nödvändiga för vårt arbete? Låtom oss besvara denna allvarliga fråga, såsom om vi stode inför domens tron, eller såsom om morgondagen vore belöningens dag för oss alla. Våra själar hava aldrig varit mer rörda för en lidande, och en i synden döende, mänsklighet än nu; och vi önska, av hela vårt hjärta, att göra så mycket som möjligt i sommar. Vi kunna ej taga det lätt, och göra mindre för Herren, medan flertalet av människorna hava det bråttom i det världsliga. Vi måste verka medan dagen är, ty "natten kommer, då ingen kan verka."

Kunna vi förvänta eder samverkan, i våra böner och strävanden, i sommar? Oh, låtom oss ej tillåta det timliga bliva orsak till att vi glömma Gud och själar, utan låtom oss först söka "Guds rike och hans rättfärdighet," så skall allt detta därjämte tillfalla oss.

Med innerlig bön till Gud att han måtte välsigna sina egna kära barn med nåd till att vara andliga och verksamma för Guds sak, under den bråda årstiden, förbliva vi Edra tjänare i Evangeliet,

Basunfamiljen.

BJÄLKEN OCH GRANDET.

Av Pina Winters.

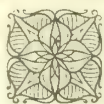
Den som är allt för samvetsgrann och nogräknade vad andra människors fel angå är en börda för sig själv och dem som äro i hans närhet. Han är i träldom och försätter andra i träldom. Han har ett vaket öga för andras felgrepp och underrättar dem om det allra minsta. Men huru är det med honom själv? Kan han se sina egna fel så lätt och klart? Nej, han är mycket sen i att se dem, och har alltid tillräckligt med ursäkter med vilka han söker rättfärdiga sitt handlingssätt. Det är till sådana Jesus säger: "Varför ser du grandet i din broders öga, men bliver icke varse bjälken som är i ditt eget öga?.... Du skrymtare, tag först ut bjälken ur ditt eget öga och sedan skall du se klart nog att uttaga grandet, som är i din broders öga" (Luk. 6: 41, 42).

Tänk om Gud vore så noga som en del personer äro, eller om Gud skulle mäta vår kärlek till varandra! Tänk om han skulle fordra av var och en av oss att leva upp till ett fullkomligt standard av kärlek, tro, vishet, tålamod och alla andra egenskaper, som måste försköna den kristnes liv, innan han kunde erhålla nåd? Jag fruktar att de flesta av oss skulle befinnas utanför Guds rike

Men vi tjäna en barmhärtig, älskande och vis Gud. Prisat vare hans namn för evigt. Han säger: "Om någon av eder har brist på vishet, han bedje därom till Gud, som i enfald och utan förebråelse giver åt alla; och hon skall varda honom given" (Jak. 1: 5). Gud tager allt i beräkning och bedömer våra handlingar i enlighet med våra motiv.

Vi äro alla mycket lika beträffande våra fel och känslor. Vi hava tillräckligt med fel, var och en av oss. Var och en av oss hava åtminstone tillräckligt av sina egna så att han borde vara försiktig med att icke nämna sin grannes. Felet med de flesta av oss är att våra ögon äro så, att de lättare iakttaga andras fel än våra egna. Det är icke svårt för någon att klandra andra och utvisa deras brister. Vilken förlust är det icke att vi ej kunna se de goda egenskaperna hos andra.

Vi måste se till oss själva och vara försiktiga med huru vi bedöma andra personers handlingar och ord. Om vi äro högmodiga och alltid se efter om andra ringakta oss eller giva oss ovänliga förmaningar, så kunna vi finna tillräckligt därav. Vi behöva därför vara ödmjuka i vårt tänkande och handlande med andra. Vi behöva lära tålamod, överseende, mildhet, förlåtande, eller med ett ord, kärlek—kärlek som icke tänker något ont. Då komma vi aldrig att vara misstänksamma, aldrig pockande, fordrande vår rätt. Vi skola då kunna uthärda avsiktligt ont med tålamod, glädje och sann mildhet. "Vandra värdigt den kallelse varmed I haven blivit kallade, med all ödmjukhet, med långmodighet, fördragande varandra i kärlek." Ef. 4: 1,2.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE ÄR FRI.

Av John E. Roberts.

Gudomlig helbrägdagörelse kommer allenast från Gud och är alltid fri. När den store gudomlige Läkaren utsände sina lärjungar, så gav han dem följande uppdrag: "Boten sjuka, gören spetälska rena, uppväcken döda, utdriven onda andar," och tillade: "I haven fått för intet; given för intet" (Matt. 10:8). Genom hans sår bliva de fattiga, såväl som de rika, helade. "Naaman, den spetälske, arameiske härhörvitsmannen," som icke förstod Guds handlingssätt, "tog med sig tio talenter silver och och sex tusen siklar guld, så och tio högtidsdräkter"—tillräckligt att göra Elisa rik, och efter att han doppat sig sju gånger i Jordan och blivit ren från sin spetälska, bad han profeten enträget att mottaga dessa såsom en skänk; men denne vägrade (2 Kg. 5:16). Guds tjänare begära ingen betalning för helbrägdagörelser; ty det är Herren, som utför helandet; "och Herren skall återställa honom." "Jag är Herren, som helar dig."

Frälsning, för själ och kropp, är fri, och Guds tjänare fordra ingen betalning för vad de göra; de uppehållas genom frivilliga gåvor "Vakten eder för de falska profeterna, som komma till eder i fårakläder, men invärtes äro de glupande ulvar." Paulus, efter att hava bett för mångas helande, kunde i sanning säga: "Silver och guld eller kläder har jag av ingen begärt." Guds tjänare äro icke snikna efter slem vinning. En man erbjöd, en gång, Petrus och Johannes pengar, tänkande att han därmed kunde köpa Guds gåva; men Petrus sade: "Fördömd vare du och dina penningar." (Apg. 8: 20). Gudomlig helbrägdagörelse är en väsentlig del av evangeliet, och det är också fritt för alla.

Jag träffade en gång en gammal bekant, som jag icke hade sett på många år. "På min fråga vad han gjorde, svarade han: "Jag verkar *Christian Science*" — menande därmed att han helade folk; men om han sagt att han försökte få pengar från folk, som tro på *Christian Science* så hade han sagt sanning, ty han "helade" för pengar.

Vi erhålla helbrägdagörelse, från Gud, genom tron. "Allt kan ske för den som tror." "Tron I, att jag kan göra detta?" frågade Jesus de blinda männen. De svarade: "Ja, Herre," och deras ögon blevo öppnade. Han är densamme, ännu i dag. Om predikanterna hade lärt folket att tro på Gud, för lekamligt helande, i stället för att säga dem att underverkens tid var förbi, så skulle tusentals lidande kristna hava funnit hjälp, i stället för att under lång tid ligga på lidandets läger, troende att det var Herrens vilja att de skulle lida.

Det säkraste sättet, för att erhålla helande, är att kunna säga med Hiskia: "Ack Herre, tänk dock på huru jag har vandrat inför dig i trohet och med hängivet hjärta och gjort vad gott är i dina ögon" (Jes. 38: 3). Om möjligt, åtlyd Jak. 5: 14. "Är någon ibland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldste, och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn;" om det icke är möjligt så förena dig i bön med något annat Guds barn, enligt Matt. 18: 19: "Åter säger jag till eder, att om två av eder komma överens på jorden, vilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem av min Fader som är i himmeln; eller bed enligt Joh. 16: 23. "Allt vad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han giva eder."

SÖK IVRIGT.

Av E. E. Byrum.

Tror du att "Gud lönar dem, som ivrigt söka honom" (Ebr. 11: 6, eng. övers.)? Varför tror du det? Emedan hans ord är sant, svarar du, och emedan han har varit trogen i att hålla sina löften. Du har prövat honom i ditt dagliga liv. Du har funnit att i prövningens stunder, när allt omkring dig varit mörkt, har han kommit dig till hjälp, och har hjälpt dig att vinna seger.

Har du ivrigt sökt Herren för helbrägdagörelse? Du har bett och försökt att tro; men har du ivrigt sökt honom? Du har icke tvekat i att söka honom, för att erhålla nåd att kunna möta de många prövningar som komma emot dig; och du emottager den erbjudna nåden. Gud är lika villig att hela din kropp, som att giva nåd till din själ. Tror du det? Kom då till honom med tillit, troende att såsom han har lovat, så hör han dig, och att han är villig att hela dig.

Men glöm icke att ivrigt söka Gud. Undersök ditt hjärta, och bortskaffa allt som på något sätt kan hindra din tro. Lär genom ditt lidande det som Gud önskar dig att lära. Bestäm dig, i ditt hjärta, att förtrösta på Honom, antingen du lever eller dör.

När du ivrigt sökte Herren för förlåtelse, så trodde du att han var mäktig att frälsa dig. När du hade trott att han var mäktig, så trodde du sedan att han var villig. Då visste du att han var mäktig och att han var villig, och du trodde att han frälste dig från alla dina synder. Kom till Gud för helbrägdagörelse på samma sätt. Tro att han är mäktig att hela, och att han är villig att hela dig, och att han helar dig

När du blev frälst, väntade du då för att förnimma om du kände att dina synder voro förlåtna? Nej, ty underbara känslor följa icke alltid. Du visste att du var frälst, emedan du hade tillmötesgått villkoren i Guds Ord, och Gud gjorde vad han lovat att göra. Så är det också beträffande helandet; ty när du har uppfyllt alla villkoren, för att kunna bliva helad, så kan du förtrösta på Hans Ord, med samma fulla förvissning, vetande att "han lönar dem som (ivrigt) söka honom." När du på detta sätt tror Ordet trots allt avskräckande, så skall sjukdomen fördrivas av Guds mäktiga kraft.

TROR DU PÅ BIBELN?

Av E. E. Byrum.

Tror du på Bibeln? Tror du att Moses slog på klippan, så att vatten kom utur den? Tror du att Elias bad att det icke skulle regna, och det regnade icke på jorden i tre år och sex månadar, och att han bad igen och himmeln gav regn? Och tror du även att "Elias var en människa, av samma natur som vi?"

Tror du att Job vart slagen med svåra bulnader, ifrån fotbladet ända till hjässan; och detta icke emedan han hade syndat, eller gjort något orätt? Gud höll honom såsom ett exempel på rättfärdighet och trofasthet, sägande till Satan: Har du givit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som fruktar Gud och flyr det onda."

Tror du att Gud tillät att de tre ebréerna, Sadrak, Mesak och Abed-Nego blevo kastade i den upphettade ugnen; men ändock icke tillät lukt av något bränt på dem?

Tror du på Bibeln? Nästa fråga är: Handlar du, som om du trodde att den är sann? Knorrar du emot Gud och emot hans tjänare,eller blickar du förtröstansfullt till honom, som, när det icke fanns något vatten, lät vatten strömma ut ur klippan?

När du är omgiven av otroende, kan du ändock ihågkomma att Gud är Gud? Tror du fortfarande på honom eller vacklar du? Huru är det? Tror du verkligen att Bibeln är sann? Och handlar du så?

DEN GODA PÄRLAN.

"Åter är himmelriket likt en köpman, som sökte efter goda pärlor. Och när han hade funnit en kostbar pärla, gick han bort och sålde allt, det han hade, och köpte henne." Matt. 13: 45, 46.

Herren Jesus talar här om de kristnas andliga skatter. Vad har kristendomen då att bjuda oss? Ja, därpå tänka vi alltför litet. Det är så med oss människor, att då vi hava fullt upp av allt, t. ex. god hälsa och överflöd på dagligt bröd, så länge värdera vi ej dessa stora förmåner. Först när det börjar fattas, tänka vi på allt, vad vi förr ägde men nu måste sakna.

Så är det ock med de andliga rikedomar, som Herren allt från vår första barndom slösat på oss. Så är det t. o. m. för sanna, allvarliga kristna, som växt upp i levande tro på Herren. Vi värdera ej rätt nådens oändliga gåvor, även om vår själ därav mättas och lever sitt andliga liv, sitt tros liv och böneliv i dagligt umgänge med honom.

Låtom oss något betrakta dessa himmelska skatter och jämföra dem med allt vad jorden har att bjuda oss! Låtom oss tänka på hösten, dagarna taga av, träden fälla sina löv, och jorden avklädes sommarens härliga skrud. Förgängelse följer på sommarens härlighet. Var äro nu markens sköna blomster? Så skola ock vi själva vissna och blandas med mullen en gång. Vi kunna ej bygga vår själs salighet på hälsa och kraft, pengar och ära.

"Den, som världen väljer
Och sin Herre säljer,
En gång båda mister,
När hans hjärta brister."

Men det finns en skatt, som följer oss in i evigheten. Herren erbjuder oss människor en härlighet, som ej försvinner i döden. Det är barnaskapet hos Gud, Guds frid, som följer oss, vart steg vi taga, följer oss hem till Gud. Vi hava alla fått kunskap om den skatten, den kostbara pärlan, som i värde övergår alla konungars och kejsares kronor. Kanske vi ock hava funnit den skatten. Då är vårt hjärta fullt av förtröstan. Låtom oss rätt allvarligt tänka på, vad rikedom detta är! Tänk blott, om vi måste vara främmande för Gud! Ett barn, som mist sina föräldrar, är ju beklagansvärt. Vi tycka, att det är armt och fattigt, även om det fått ärva en stor förmögenhet. Men så länge faders och moders ögon le mot de små, äga de dock en rikedom, även om hemmet är ringa. Oändligt mycket större och viktigare är det att äga en Fader i himmeln, som följer oss med sina ögon och hör våra böner, så länge vi leva på jorden! Att älska honom, förtrösta på honom och få kraft att leva efter hans bud det är dock en rikedom, som även de mäktiga i världen måste äga om de skola få sann glädje i livet och fullkomlig frid i döden. Att känna Guds förlåtande nåd dagligen strömma in i själen och att ständigt få nya krafter att övervinna syndens frestelser, det är att vara rik inför Gud. Detta är en skatt vida större än all världens härlighet?

En gudsförnekande, förmögen man ville visa vad han förmådde med sin rikedom. Han hade länge förargats av att varje Söndag se en fattig gubbe gå förbi hans port upp till kyrkan. En dag mötte han honom och lade i hans hand en börs full med silver. Den gamle skulle få allt detta men med villkor, att han aldrig mer måtte bedja till Gud. Frestelsen var svår. Han tog pengarna, men dagen därpå lämnades de tillbaka. Utan Gud, utan bön, utan samvetsfrid kunde han ej leva.

Se där ett exempel på, hur oundgängligt det är för oss människor att leva i förening med Gud. Därtill är själen skapad, och övergiva vi honom, våldföra vi oss på vårt eget innersta väsen. Då käns det liksom något ginge sönder där inne i hjärtats djup, och det kan aldrig helas av människohänder. Många hava, i vår högt upplysta tid, vänt sig bort från Guds rike och låtit sig nöja med människans naturliga härlighet Det är att välja glaspärlan i stället för den äkta. Men i nöden kastar man fåfänglig heten från sig och flyr till Gud. "Nöd lär oss bedja." Så skriver till mig en tysk vän. Vad han säger, det har han med egna ögon sett i dessa dagar. Skall Gud nödgas sända nöden över oss, innan vårt folk på allvar söker livets pärla? —*Paul Nilsson.*

GLÄDJE-OLJA.

Av G. A. Olson.

Det var profeterat om Jesus, att han skulle giva glädjeolja (Jes. 61: 3).

Vi behöva alltså icke gå nedtyngda och sörjande om vi erhålla denna olja. Vi äro befallda i Tess. 5: 16, att alltid vara glada; och för att kunna vara det, har Herren gjort det så att vi kunna hava så stort förråd av denna olja, att vi aldrig behöva sörja för oss själva. Ja, huru svåra prövningarna än må vara, så kunna vi ändock hava en fullständig seger under det de pågå och t. o. m. "hålla det för idel glädje när vi råka i mångahanda frestelser" (Jak. 1: 2).

Vi läsa i Sakarjas fjärde kapitel om två olivträd. Från dessa olivträd utgick olja. Denna olja är densamma som omtalas av Esaias. De två olivträden äro Guds Ord och den Helige Ande. Det är genom dem som vi erhålla glädje.

Denna olja verkar på flera särskilda sätt. Först gör den att vårt kristna liv icke bliver en börda; utan såsom Jesus säger, hans "ok är ljuvligt." Vår tjänst bliver behaglig. För det andra är den till belysning. Pris ske Gud! Om vi hava denna olja i våra (andliga) lampor och sedan icke sätta dem "under en skäppa," så kunna människorna icke undgå att se våra goda gärningar.

Varför gå nedtrykt och sörjande? Är det icke mera förhärligande för Gud att vara glad? Jesus sade: "Smörj ditt huvud" (Matt. 6: 17). Det är ett privilegium att få Jesus att utgjuta sin glädjes olja över våra huvuden, och vi "skola kallas rättfärdighetens terebinter, Herrens plantering genom vilken han förhärligar sig."

För det tredje lärer den oss: "Och den smörjelse som I haven fått av honom, förbliver i eder och I haven icke behov av att någon lärer eder, utan såsom samma smörjelse lärer eder om allting" (1 Joh. 2: 27). Jesus sade om den Helige Ande, att han skulle "leda eder till hela sanningen" och "allt vad han har hört det skall han tala och det kommande skall han förkunna eder." Han skulle påminna dem om allt vad Jesus befallt.

Jesus var smord med den Helige Ande (Apg. 10: 38). Paulus skrev om Korinterna att Gud smort, beseglat och givit dem Andens pant i deras hjärtan (2 Kor. 1: 21, 22). Gud döper oss med den Helige Ande och sedan går det lätt att tjäna honom; då kunna vi vara till ljus, och då kunna vi lära förstå vad som är rätt.

FAREN ICKE VILSE

Av W. H. Edwards.

"Faren icke vilse, Gud låter icke gäcka sig, ty vad en människa sår, det skall hon ock skörda." Gal. 6: 7.

Om en man sår vete så förväntar han att skörda vete. Om han sår majs så förväntar han att skörda majs. Varje handling i vårt liv har en passande följd och den blir alltid i likhet med handlingen. Vi kunna icke så ont och förvänta oss att skörda goda resultat. Kan en man lägga handen i elden och icke bliva bränd? Gör en människa gott och förväntar sedan ett ont resultat? Ej heller kan hon förvänta goda resultat från onda gärningar.

Gud har nedlagt oföränderliga lagar—lagar som aldrig blivit förändrade och aldrig komma att förändras. "Vad en människa sår, det skall hon och skörda." "Faren icke vilse."

DE FYRA PLANTORNA.

En gammal lärare vandrade tillsammans med en skolgosse. Läraren stannade plötsligt och pekade på fyra plantor nära dem. Den första hade just kommit upp ur jorden, den andra hade slagit ganska goda rötter i jorden, den tredje var redan en liten buske och den fjärde ett träd. Läraren sade till gossen:

"Drag upp den första."

Gossen drog med lätthet upp den med sina fingrar.

"Drag nu upp den andra."

Gossen gjorde så, men det gick icke så lätt.

"Drag nu upp den tredje också."

Gossen ansträngde sig till det yttersta innan han kunde draga upp den.

"Försök nu den fjärde," sade läraren. Men han kunde knappast skaka trädet.

"Min son, så går det med våra onda vanor. När vi äro unga kunna vi med lätthet övergiva dem, men endast gudomlig kraft kan upprycka och utrota dem när de äro gamla." —Utv.

DÖDSFALL.

Kristina Charlotta Petterson (född Carlson), avled hos sin dotter Lida H. Lunn, Fridhem, Blackstad, Sverige, den 29:e Januari, 1915, i en ålder av 78 år, 2 månader och 23 dagar. Hon slutade sitt jordeliv i den levande tron på sin Frälsare. Moder Petterson sörjes och saknas av make, fyra barn, samt vänner och bekanta. Tre av barnen, Augusta, Selma och Carl, äro bosatta i Amerika. Den avlidnas stoft vilar i Locknvi kyrkogård. Må Gud, som är tröstens Gud, trösta de sörjande, och måtte de beflita sig om, att möta den hänsovna på himmelns strand. Text Joh. 11: 25, 26.

Fru Lunn beder härmed få uttrycka sitt hjärtliga tack till vänner och bekanta, och särskilt till familjen Johan Carlson, för sympati och deltagande vid sin moders död och begravning.

C. J. Forsberg.

De Ungas Avdelning.

EN STACKARS GAMMAL MAN.

Av H. Gertrude McGriff.

Under det jag gick genom staden en dag, såg jag en gammal man gå över gatan. Han kunde knappast gå. Han såg ut som om han skulle falla omkull för det minsta som kom emot honom. Jag förstod att han gick till krogen och det gjorde mig sorgsen.

Jag betraktade hans osäkra steg föra honom till krogdörren och såg honom stappla in. Jag tänkte: Stackars gamle man! Snart måste han lämna denna världen och ingå i evigheten. Det är visst att han icke kan leva länge. Jag beklagade honom. Jag täkte, huru svårt skulle det icke vara för honom att nu uppgiva sina syndiga vanor och tjäna Herren, ty hans hjärta var mycket hårt och ont.

Men en gång var denne gamle man en liten oskyldig gosse. Huru lätt skulle det icke ha varit då, för honom att hava älskat Herren! Hans hjärta var icke hårt. Nej, men eftersom han blev äldre och icke lyssnade till sitt samvetes röst, blev hans hjärta hårt. Han fortsatte i synden tills han nu är en fördärvad man.

Härav kunna barnen lära mycket. Om du förkastar Herren när du är ung, så är det mycket svårt att bli frälst när du blir gammal. Du bör giva Herren det bästa av ditt liv. Om du tjänar honom medan du är ung, så blir du ej lik denne man när du blir gammal. I stället för att bliva en orsak till sorg för dina vänner, så blir du till välsignelse.

Hur ädelt är icke ett liv, som framleves för Gud! Hur det uppmuntrar våra hjärtan, att se gamla människor som äro trogna till Gud! Vi veta, att de kunna icke förbliva här för alltid, men vi fröjdas i att veta att de älska Herren. Psalmisten sade: "Dyrt aktad i Herrens ögon är hans frommas död." Vi läsa också: "Saliga äro de döda, som i Herren dö."

Men, ack, hur sorgligt, att se gamla personer som icke känna Herren! Ingen av oss kan förbliva ett barn. Ålderdomen kommer över oss alla, om vi icke dö unga. Måtte Herren hjälpa alla de unga att tjäna Herren i sin ungdom.

ATT DÖ UTAN GUD.

En yngling, vid ett av de stora järnverken i Sheffield, blev genom en olyckshändelse kastad på en rödhet pansarplåt. När han blev upptagen av sina kamrater var det tvivelsamt om han komme att leva, enär nästan hela den ena sidan var bränd intill benen. Hans kamrater ropade: "Sänd efter en doktor;" men den stackars, lidande ynglingen ropade. "Bry eder icke om att sända efter doktorn. Är det någon här som kan säga mig huru jag kan bliva frälst? Min själ har blivit försummad och jag dör utan Gud. Vem kan hjälpa mig?"

Där stodo två hundra män omkring honom, men ingen av dem kunde förtälja honom, frälsningens väg. Efter tjugo minuters outsägliga lidanden dog han såsom han levat.

En av de män, som sågo denna olyckshändelse och hörde klagoropen från den döende ynglingen, var en arm avfälling. På tillfrågan om huru han kände sig vid detta tillfälle; svarade han "Jag har hört hans rop hela tiden sedan dess och önskar att jag kunde hava böjt mig ned och visat honom till Jesus, men mitt liv stängde mina läppar.

Genom din avfällighet lider icke endast du själv; men andra måste dö utan att bliva vunna till Gud.

Från Gospel Trumpet.

SÄTT EDERT MÅL HÖGT.

Av Frank E. Wallace.

Unge man eller unga kvinna, vad är ditt mål eller bestämmelse i livet? Vet du att ungdomen är världens hopp? Världen förväntar något av dig—och detta något, är det allra bästa som du kan göra. Har du någonsin tänkt på, att du besitter kraft, att göra mycket gott. Ja, så är det och du kan utföra det om du endast vill.

Låt ditt mål vara ett ädelt mål, och sträva efter att uppnå det. Var icke rädd för arbete. Allting måste utföras genom arbete. Bliv icke försagd. Du skall röna framgång om du är ihärdig.

Liksom det är i målskjutning, att vi kunna träffa under pricken, så är det också i våra liv, att vi kanske icke uppnå vårt ideal. Därför böra vi sätta målet högt. Sätt ditt mål så högt som stjärnorna och du skall ej finna dig famlande i smutsen.

Många unga personer skada sig själva, för en lysande bana, genom att undervärdera sina förmågor. Säg icke: "Jag kan icke göra någonting." "Jag är ej av mycken betydelse." Om du fortsätter att tänka så, då kan du aldrig uträtta något. Arbeta med flit. Utför sådant som är värt något. Om du troget gör vad du kan, så kan du vara förvissad om framgång. Var och en som gör sin plikt, har gjort framgång. Låtom oss sträva efter att uppfylla de platser för vilka vi voro skapade. Om vi så göra, skola våra liv bliva andra till välsignelse.

Att misslyckas är icke ett brott, men att sätta vårt mål för lågt är orätt.

ENDAST ETT FEL.

Jag färdades genom en landsortstad, i Vermont, då jag varseblev en folksamling, på kyrkogården, runt omkring en öppen grav.

Det var en varm dag, och enär jag hade kört tio engelska mil, stannade jag hästen och band honom vid ett träd.

En av stadens innebyggare kom till mig, och jag sade: "Jag ser att det är begravning i eder stad i dag."

"Ja—Stefanus. Han var en av de mest storhjärtade män jag någonsin sett. Han hade stora förmågor; vi sände honom till legislaturen tre gånger; det var på tal att uppsätta honom på valsedeln för guvernör; men," tillade han sorgmodigt, "Stefanus hade ett fel."

Jag svarade icke. Jag var trött och betraktade foket sakta skingra sig, lämnande dödgrävaren att utföra sitt verk ensam.

"En mycket ädelmodig man var Stefanus. Han besökte alltid de sjuka. De gamla tyckte alla om honom. Även barnen brukade följa honom på gatorna."

"Ja, han var verkligen en god man," sade jag, obekymrad.

"Men han hade ett fel."

"Vad var det?"

"Han drack."

"Skadade det honom?"

"Ja, delvis. Han hade icke kraft att motstå det till sist. Han kunde icke sköta sina affärer, utan måste giva inteckning i sin gård och måste slutligen sälja den. Hans hustru dog på grund av motgångarna—nedtryckt och besviken. Därefter skedde att hans barn blevo vanartade. Hans omåttlighet i att dricka syntes förödmjuka dem och förtaga dem deras livskraft. Han måste uppgiva sina förtroendeposter—det gick icke an förstår Ni. Därefter måste vi utesluta honom från församlingen, och till sist åstadkom hans vanor honom förlamning, och vi måste taga honom till fattighuset. Han dog där; endast fyrtiofem år gammal. Stackars man, han hade ett fel."

"Endast ett fel!" Skeppet hade endast en läcka, men det sjönk.

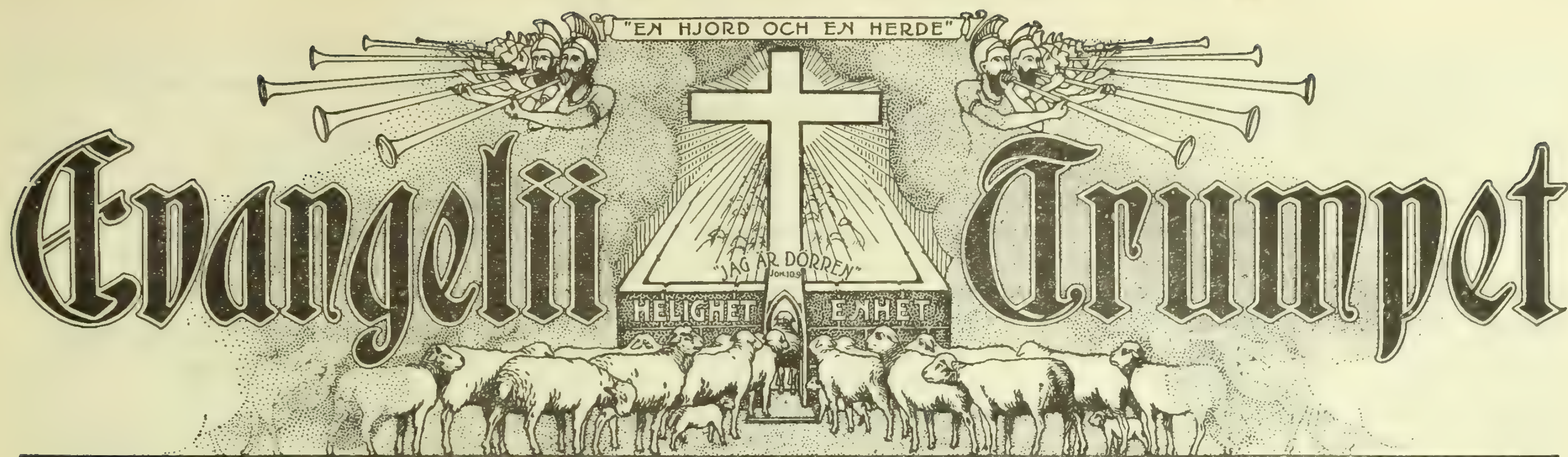
"Endast ett fel!" Det var endast en av pelarna i templet som var rutten, men det föll.

"Endast ett fel!" Hemmet förlorat, hustrun död, familjen ruinerad, heder förlorad, sina privilegier i samhället och församlingen förlorade; nedbruten hälsa, fattigdom, förlamning och fattighuset.

"Ett fel." endast ett.

—*The Youths Companion.*

Det finnes tillräckligt ljus för dem, som vilja se, och tillräckligt dunkel för dem. som vilja fortfarande leva i mörker. Ljuset är tillräckligt till deras upplysning som söka Gud, och mörkret tillräckligt, för att de skola känna sin vanmakt. Mörkret är också tillräckligt för att slå de gudlösa med blindhet, och ljuset tillräckligt för att de skola vara utan ursäkt och domen över dem rättvis. —Utv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15 April 1915. Nummer 8.

TÅLIGT VÄNTANDE.

Länge de väntat uti hedningarnes land,
För det levande vatten, från vår Frälsares hand;
Ännu de vänta för det levande bröd,
Skynda broder och syster att dem rädda från död!

Kör: Hör hur de kalla från varje mörkt land!
Vem vill åtlyda? Gå ledd av hans hand,
Trotsa de skummande vågornas svall,
Och led dem till Jesus, som frälsa dem skall.

Länge de väntat för det rena Guds ord
Sedan det ifrån himlen kom ned till vår jord;
"Lär varje männ'ska," var hans hastiga bud.
Men vi ännu ej vis't dem rätta vägen till Gud.

Tåligt de väntat för himmelens skatt,
Dyra själar än sova i dödsskuggans natt;
Ömka dem broder, deras nöd är så stor!
De ha ingen som lär dem, och på Bibeln ej tror.

Länge de väntat, nära två tusen år,
Skall de lämnas i bojor, då för frihet de trår?
Vem är nu villig, lämna vänner och hem,
För att frälsa de arma, från Guds vrede och dom?

Från S. S. S.

FÖRSAMLINGEN I FÖDSLOVÅNDA.

Av Thomas Nelson.

"Och ett stort tecken syntes i himmeln: en kvinna, klädd med solen, och månen under hennes fötter, och på hennes huvud en krona av tolv stjärnor. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda" (Upp. 12: 1, 2).

Framför oss hava vi ett språk som i bild häntyder till en verklighet. Det är lätt att förstå att det häntyder till något som för Herren är av stor vikt, alldenstund han avmålar det med en sådan bild. Låtom oss se om vi kunna finna den verklighet som Herren önskar draga vår uppmärkamhet till. Vi vilja gå tillbaka till profeten Jesaja: "Innan hon känt någon födslovånda, föder hon barnet; innan kval kommit över henne, bliver hon förlöst med gossebarn. Vem har hört något sådant, vem har sett något dylikt? Kan då ett land komma till liv på en enda dag, eller kan ett folk födas i ett ögonblick, eftersom Sion födde fram sina barn med detsamma födelsestunden kom" (Jes. 66: 7, 8). Här talar profeten om samma kvinna, under samma omständigheter, som vi först läste om. Han omtalar att denna kvinna är Sion.

Det Gamla Testamentets Sion var Jerusalems stad varest helgedomen fanns, och Nya Testamentets Sion är Guds församling på jorden, vilken är Herrens hus och helgedom (Ebr. 12: 22—24; Ebr. 10: 19—23; 2 Kor. 6: 14—18). Det är tydligt att vår text ej häntyder till det verkliga Sion utan till det andliga, till Guds församling i vår tid. Denna består av alla Kristi lemmar; ty den är "hans kropp" (Kol. 1: 24). Bildens verklighet är alltså Guds församling på jorden. Vi vilja därför betrakta den enligt den bild som är tecknad av Herrens egen hand.

Hon var klädd i ljuset.

Det första vi lägga märke till angående kvinnan är, att hon var beklädd med klart ljus. Solen omhöljde hennes kropp, månen var under hennes fötter, och stjärnor var henes huvudkrans. Mörker eller dimma kan ej komma på tal i en sådan bild på ljus. Hon har tillägnat sig alla ljuskropparna i skapelsen.

I sanning sådant är förhållandet i den andliga världen på denna jord. Alla de människor som leva utan Gud och utan hopp, äro i ett fullkomligt mörker, såsom Paulus säger: "Men om vårt evangelium är förtäckt, så är det förtäckt hos dem, som varda förtappade, hos vilka denna världens gud har förblindat de otrognas sinnen, att för dem icke skall stråla ljuset av Kristi härlighets evangelium vilken är Guds avbild (2 Kor. 4: 3, 4). Helvetet kallas ofta "det yttersta mörkret." Detta mörker är andligt, och begynner, i syndiga människors hjärtan och tankar, på denna jord. Det är syndens och världens mörker i mänskliga själar. Detta totala mörker betår av blindhet vad andliga och eviga ting angå. Guds barn kallas "ljusets barn." De vandra icke i mörker och blindhet emot evighetens land, utan de vandra i ljuset. För dem äro andliga och eviga ting levande verkligheter: medan de timliga tingen äro blott förgängliga.

Alla människor befinnas i ett utav dessa tvänne tillstånd. Läsare, får jag fråga: I vilken av dessa tillstånd är du i dag? Kan du säga med Paulus: "Ty vår bedrövelse, som är kort och lätt, bereder åt oss på översvinnligt sätt i översvinnligt mått en evig fullvikt av härlighet, åt oss som icke se efter de ting, som synas, utan efter dem, som icke synas; ty de ting, som synas äro timliga, men de, som icke synas, äro eviga" (2 Kor. 4: 17, 18). Om du har fått en sådan syn på saken, då är du ett ljusets barn, och då hör du till Guds församling på jorden. Men om de timliga tingen hava så fängslat din invärtes syn och tanke, att dina tankar, ord och handlingar röra sig nästan uteslutande omkring förgängliga ting, då är det klart att "denna världens gud" har förblindat din själ och dina tankar, och att du vandrar i ett djupt andligt mörker, nedåt till evighetens yttersta mörker.

Rätt här ligger den stora skillnaden mellan Guds församling och världen. De hava olika åskådningssätt. Den ene ser på evigheten medan den andre ser på världens timliga ting. Läsare vart har du blicken vänd?

Hon var i födslovånda.

Vi komma nu till den andra delen av vår betraktelse av kvinnan, som Johannes såg i sin syn på Patmos; och detta är den viktigaste delen av vår betraktelse. Gud give att den måtte sjunka djupt ned i våra hjärtan.

Kvinnan ropade "i barnsnöd och födslovånda." Detta att hon var beklädd med himmelns fulla ljus, hänvisar till församlingens egen personliga frälsning; till dess egen härliga övergång från mörkret till ljuset, och från Satans makt till Gud; men det att hon var i barnsnöd och födslosmärtor, hänvisar till hennes strävan för dyrbara själars frigörelse från syndens, världens och mörkrets makter. Vi äro icke Guds församling eller har Gud givit oss ljus och syn på andliga och eviga verkligheter, för att vi skola leva för oss själva, eller behålla ljuset för oss själva. Vi äro hans församling, hans kropps "lemmar" för att vi skola utföra hans verk.

Paulus säger: "Vi äro Guds medhjälpare" (1 Kor. 3: 9). Vi hava del i frälsningsverket. Herrens del är störst, och all ära tillkommer honom allena, emedan han är upphovet till frälsningsverket, men likväl böra vi ej därav komma till den slutsatsen att vår del är obetydlig. Vi läsa nämligen: "Om någon bland eder, mina bröder, far vilse från sanningen och någon omvänder

honom, han må veta, att den som omvänder en syndare från hans vägs villa, han frälsar en själ från döden och överskyler en myckenhet av synder'' (Jak. 5: 19, 20). Det är ej någonting obetydligt att en själ bliver frälst från synden och döden. Nej, det är det största av alla ting. Det ''varder glädje i himmeln över en enda syndare, som bättrar sig.'' Det är Guds Andes verk att värma och draga syndare till Jesus för att de skola kunna bliva frälsta; men Anden verkar igenom församlingen, och utan Guds barns ansträngningar bliva själar ej frälsta. Tänk med allvar på detta.

Tänk hur många själar, dyrt köpta med Jesu blod, skola gå evigt förlorade i syndens och helvetets mörker, emedan ingen bringade dem ljuset, eller emedan Guds föramling var likgiltig i sina bemödanden. Låt mig göra det så klart som möjligt, att vi äro Kristi sammanvigda brud, som är moder till dem som födas på nytt. ''Så haven ock I, mina bröder, blivit dödade från lagen genom Kristi kropp för att tillhöra en annan, nämligen honom, som är uppstånden från de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud. (Rom. 7: 4). Frukten av äktenskaplig förbindelse, är barn, och frukten av vår andliga förbindelse med Jesus, vår gemenskap med honom, är, förlorade själars pånyttfödelse.

Läsare, detta är verkligheten av bilden vi hava under betraktelse. Men det är blott få tillfällen, då barn födas, vilka ej äro förenade med ''barnsnöd och födslovånda.'' Sålunda är det även i andligt avseende. Paulus säger till de avfälliga galaterna: ''Mina kära barn, vilka jag på nytt med smärta föder, till dess Kristus vinner gestalt i eder'' (Gal. 4: 19). På ett annat ställe säger han: ''Jag har stor sorg och oavlåtligt kval i mitt hjärta. Ty jag önskade, att jag själv vore förbannad ifrån Kristus för mina bröders skull, som äro mina anförvanter efter köttet'' (Rom. 9: 2, 3). Guds församling på jorden, varje Guds barn, som själv är i ljuset, är ständigt i födslovånda för människornas frälsning. Huru kunde det vara annorlunda? Med ljuset från Gud kommer även hans kärlek i våra hjärtan, utgjuten av Anden.

Om vi förstå människornas timliga och eviga elände, på grund av synden, och vi tillika veta, att Jesus vill och kan frälsa dem ifrån synden och den tillkommande vreden, huru kunna vi då annat än göra oss all möjlig möda för deras frälsning? Den som icke gör detta är knappast själv i ljuset, eller kanske han ''har glömt, att han blivit renad från sina forna synder.'' Paulus önskade att själv bliva förlorad hellre än att se en massa andra människor gå till förtappelsen. Varför icke? Äro ej många själar mer värda än en? Läsare om du är ett Guds barn, så beder och verkar du för själars frälsning.

Getsemanes lidande.

Den största smärta, som någonin erfarits av Gud eller människor, var utan tvivel vår Frälsares själslidande i Getsemane. Aldrig har någon annan varit i så stor nöd, och aldrig, vid något annat tillfälle, uppsändes så innerliga böner till Faderns tron. Han led så att hans ''svett vart såsom blodsdroppar.'' Vad var oraken till detta själslidande och dessa hjärterop till Gud? Var det fruktan för den instundande lekamliga döden på korset? Vi kunna knappast tro det. Nej det var människosläktets synder och sorger, som lågo så tungt på Jesu hjärta, att de utpressade dessa ångestfulla rop till Fadern, såväl som denna blodiga svett. Jesus såg, i detta ögonblick, all världens nöd i synden, ja han fick se helvetets eviga, mörka svalg, och syndares eviga, eländiga öde. Det var då detta stod framför honom, i dess rätta ljus, som han var i den största smärta. Han var i ''födslovånda'' för alla människor.

Läsare, känner du något till Getsemane? Ropar du någonsin, ''i barnsnöd och födslovånda,'' för de förlorade? Det är när ''Sion'' är ''i födslovånda'' som hon föder ''fram sina barn.''

Så länge som Guds barn gå helt och hållet upptagna med att styra med timliga ting, och handla såsom om det funnes varken himmel eller helvete, kunna vi vara förvissade om att blott få syndare bliva frälsta, och att många gå till förtappelse. Det fordras allvar och kraft till att frälsa själar. Det fordras allt vårt allvar, såväl som Andens outsägliga suckar i våra hjärtan. Om alla Guds barn stode upp och gnuggade sömnen ur sina ögon, och skakade jordens stoft av ljusets klädnad, så att de verkligen komme till att se, vad som ligger framför varje människa på jorden, och så att det bleve allvar, av deras bemödanden för människorna, och i bön till Gud, så skulle det bliva väckelser bland folket, men förr bliver det icke.

O Herre låt detta tränga in såsom en pil i allas våra hjärtan. Låt kraftens och livgivandets Ande upplysa och smälta våra själar, tills vi alla komma uti ''födslovånda'' för våra förtappade medmänniskor. Aldrig har det varit så gott tillfälle som nu. Människornas timliga och lekamliga elände, vilket är större än någonsin förr på jorden, skall hjälpa till att ödmjuka dem inför Gud. Men vem vill ropa ''i barnsnöd'' för dem? Broder vill du vakna upp till andlig iver och allvar för människornas frälsning? Syster vill du följa Jesus till Getsemane, under bördan av förlorade själars elände.

Till sist vill jag säga att Herrens Ande är verksam bland Guds barn för att bereda dem till att pånyttföda ett himmelskt rike på jorden. Om du är hans barn, så talar han till dig, så känner du hans upplivande verkan i din själ. Låt var och en rannsaka sig själv om han är i tron. Måtte det bliva ''barnsnöd'' och ''födslovånda'' bland Guds barn allestädes. Amen.

DEN HEDNISKA VÄRLDEN.

Måla en stjärnlös himmel; häng din tavla med natten till bakgrund; drapera bergen med långa mörka utsikter; häng slöjor djupt ned över varje strand och landskap; förmörka allt det förflutna; låt framtiden bliva draperad i ännu djupare och djupare mörker; fyll allt detta mörker med hungriga, vemodiga män, och sörjande kvinnor och barn! Detta är hednavälden—det folk som profeten såg i sin syn—som satt i mörkret och i dödens ängd och skugga, för vilka intet ljus uppgått; sittande där fortfarande under den långa natten vakande och väntande för morgonen.

—*Biskop Foster.*

OM DU ICKE LYSSNAR TILL DERAS ROP.

En kapten passerade ett avtacklat och sjunkande fartyg. Han såg nödsignalen och hörde ropen från män och kvinnor som voro samlade på däcket. Hans besättning anropade honom till att stanna, erbjudande sig att rädda folket från det sjunkande fartyget med risk för sina egna liv. Men han vägrade att lyssna. Hans fartyg var lastat med dyrbara varor och destinerat till en plats där det var stor efterfrågan för dem. Om han kunde hinna till hamnen en dag tidigare än beräknat så kunde han därigenom göra en stor förtjänst; men om ett annat fartyg komme före hans, så komme någon annan att få den rikedom som han så mycket önskade.

Han fortsatte, lämnande passagerarna på det sjunkande fartyget, att förgås i vågorna. Han nådde hamnen och vann den förmögenhet han önskade; han betalade dem, som bevittnat hans hjärtlösa handling, för att hålla tyst därmed och var ansedd som en av de mest framgångsrika affärsmän. Han kunde dock aldrig komma ifrån det samvetskval som följde hans själ dag och natt. Han kunde icke förglömma de rop och enträgna böner från dessa hjälplösa män och kvinnor. Han försökte på alla sätt att finna frid, men lyckades ej. Han tillbringade den återstående delen av sitt liv i ånger för sin hjärtlösa handling.

Andra män segla över livets ocean, med sina fartyg lastade med dyrbara varor. Andra båtar hava lidit skeppsbrott ute på havet. Syndens vågor kasta dem hit och dit och föra deras passagerare fort ned till syndens eviga natt. Hör ropen från dessa av synden härjade själar vilka gå ned till evig död och fördärv. Skall ingen lyssna till deras böner och skola deras rop bliva lämnade utan avseende, och ingen sända dem det räddande ordet? Missionärerna erbjuda att rädda dem som sjunka i synden, med fara för sina egna liv, men de kunna icke göra detta allena. De behöva vår hjälp att nedfira räddningsbåten; de behöva av våra medel och våra böner. Vad bliver din lön om du skyndar förbi efter din egen vinning och icke lyssnar till ropen från dem som förgås. Du kan uppnå din hamn och vinna jordisk rikedom; men det skall icke giva dig lycka. Ropen av dem som förgåtts i synden skola förfölja dig och du skall komma att lida outsägliga samvetskval för din mördande försummelse mot själar, icke endast under några få år, men i all evighet. Utv.

PREDIKEN EVANGELIUM FÖR HELA SKAPELSEN!

Då Jesus fullbordat sitt frälsningsverk på jorden och var redo att uppfara till himmeln, lämnade han detta uppdrag åt sina lärjungar: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen" (Mark. 16: 15).

Judarna voro Guds egendomsfolk under det Gamla Testamentets tid, och åtnjöto förmåner framför andra nationer, men då Jesus kommit och "nedbrutit avskrankningens skiljemur," och "av de båda (Judar och hedningar) gjort ett" öppnades vägen för frälsningens evangelium för hedningarna lika väl som för judarna. Frälsningens härliga budskap skulle nu utbasunas för alla jordens släkter och alla som anammade Herren Jesus, som sin Frälsare och tillmötesgingo de villkor, som Gud föreskrivit, kunde nu erhålla denna kostbara skatt. Alltså förordnade Herren Jesus att hans lärjungar skulle gå ut och förkunna det glade budskapet för alla folk. Denna befallning gälde ej blott för dessa apostlar, som då direkt tilltalades av Herren, men även till alla Guds barn, som i kommande tider skulle komma till tron på honom. Gud frälsar oss ej blott för att vi skola åtnjuta hans välsignelser här i tiden och sedan gå till himmeln, men även för att vi skola vara redskap i hans hand at leda andra till Jesus, och om vi ej alla blivit kallade till att "gå ut och predika" så gäller likväl budskapet till var och en att troget och flitigt verka efter sin förmåga att denna Jesu befallning måtte efterkommas. Alla kunna vi taga del uti att föra sanningens ljus till dem som 'sitta i mörker och dödens skugga." Den ene med att predika den andre med att förse predikanten med de timliga behoven, en annan med att sprida litteratur o.s.v. och alla med att bedja. Den som erhållit frälsningens välsignelse, men ej gör vad han kan för att bringa den till andra, förlorar snart vad han erhållit. Detta är en lag, som är lika oföränderlig, som vilken som helst lag i naturen. "Den frikostige varder rikligen mättad, och den som vederkvicker andra, han bliver själv vederkvickt." Ords. 11: 25. Det stillastående vattnet bliver osunt, men källan, som ständigt flödar över hålles ren och klar. Den själ, som ständigt giver ut till andra, av de välsignelser hon själv erhållit bliver ännu mer välsignad; men den som behåller för sig själv, vad Gud givit honom, bliver snart osund: Hans hjärta bliver trångt och likgilltigt; hans kärlek kallnar av, med ett ord, han dör en andlig död.

Detta gäller församlingen lika väl som den enskilde. Den församling, som ej är angelägen om och verkar för missionens sak kan ej blomstra och frodas, utan i stället tvinar hon bort och dör ut.

Då Herren Jesus gav denna befallning: "Gån ut i all världen och prediken evangelium" var det ej blott några meningslösa ord som uttalades. Det var ej en befallning, om hans barn hava frihet att godtyckligt åsidosätta, och likväl komma i besittning av himmelns välsignelser. Nej, denna befallning måste åtlydas lika punktligt som någon annan befallning vilken Gud i sitt Ord lämnat oss.

För att efterkomma denna Herrens befallning fordras självförsakelse. Man måste försaka egna bekvämligheter. Det kostar kanske hårt förvärvade penningar; det kostar hårt arbete och vedermöda; det kostar ibland nattvaka och tåreblandade böner; ja, kanske det kostar skillsmässan från en älskad son eller dotter, broder eller syster, eller en kär maka. Men pris ske Gud, han belönar rikligen redan här i tiden, och skänker sedan en evig belöning i himmeln. Jesus sade: "Var och en som har övergivit hus eller bröder eller systrar eller fader eller moder eller hustru eller barn, eller åkrar för mitt namns skull, han skall få hundrafallt och ärva evigt liv" (Matt. 19: 29). Den lycka och välsignelse som erhålles genom att verka för andras väl, isynnerhet för själars frälsning, kan blott erfaras men ej beskrivas.

Måtte Herren hjälpa var och en, som bekänner sig för att vara en Jesu Kristi efterföljare, att ej blott med munnen bekänna honom, men även följa honom efter i självförsakelse och uppoffring, tillgivenhet och lydnad, att han ej skulle nödsakas att säga: "Varför kallen I mig Herre, Herre, och gören icke vad jag säger" (Luk. 6: 46). Broder, syster, låtom oss flitigt nytja det pund Herren givit oss; låtom oss bedja, arbeta och försaka oss själva för att vitt och brett utbasuna sanningens evangelium, vilket förmår frälsa syndare från synd och evig förtappelse och då skall Herren, när budskapet kommer till oss att flytta hädan, säga: "Väl, du goda och trogna tjänare; i ringa ting har du varit trogen; jag skall sätta dig över mycket; gå in i din Herres glädje." —L. P. P.

PREDIKANTENS DRÖM.

Av R. L. Berry.

En predikant låg ock drömde. Han drömde att han färdades en lång väg igenom en tätt befolkad bygd. Stora, fruktbara fält sträckte sig på båda sidor om vägen och högväxta poppelträd och lummiga almar tecknade sig i förtjusande skönhet utefter hela vägen. Efter en stunds vandring passerade han ett möteshus var det hölls möte just då. Predikanten beskådade och lyssnade. Därvid blev han varse några svarta varelser på taket av möteshuset. De voro djävlar, som lågo och latade sig, likgiltiga, synbarligen glömska av det faktum att möte pågick där. Ibland lyfte de sina huvuden på ett likgiltigt sätt och tittade ned i församlingen och därefter utbytte de tankar genom att nicka belåtet till varandra. De syntes vara tillfredsställda med det sätt varpå mötet fortgick.

Prediknten förundrade sig åt denna syn, och började samtala med djävlarna. Varför ären I så obekymrade under det att mötet pågår frågade han. Å, sade en av dem, som syntes vara ledaren för dem. "Vi ha ingenting att göra här. Pastor "Torr" predikar. Han syndar mer eller mindre själv och hans församling gör detsamma. Vi ha fångat dem. Det är ingen av dem som håller på att vakna upp. Var enda en av dem äro döda, men de tro att allt är väl med dem, och äro tillfredsställda med sina religiösa framsteg." "O, huru sorgligt" sade predikanten.

Vandrande vägen framåt kom han till ett annat möteshus och han passerade ocksa detta under det att de höllo möte. Där såg han tre djävlar på taket, synbarligen ängsliga och oroliga. Deras ansiktsdrag utvisade att de voro bekymrade över något och predikanten önskade finna ut orsaken. "Varför ären I så bekymrade?" frågade han. Jo, några av dessa döda medlemmar ha funnit ut att de icke äro frälsta. Vi tänkte att vi kunde hålla dem förvillade till deras död, men en helig man predikar här, ibland, och han har förstört allt vårt verk på denna plats. Vi frukta mycket att somliga av dessa personer skola bliva omvända Vi utspredo ett falskt rykte om predikanten som kom hit, men många vilja icke tro det, och vi frukta att de skola finna ut vår lögn. Han predikar här i dag, men vi hoppas att omintetgöra hans goda arbete om möjligt." Så svarade djävlarna. "Är det så," sade predikanten.

Predikanten drömde att han vandrade framåt till han kom till en annan möteslokal, men innan han hunnit fram blev hans uppmärksamhet dragen till en ovanligt häftig rörelse på taket Där voro tre djävlar upprörda, dansande, på det vildaste sätt förvridande sina ansikten, görande åtbörder som om något förfärligt inträffat. De sprungo från den ena sidan till den andra, ibland tillsammans och ibland ensamma och hela tiden utropande de afskyvärdaste förbannelser, som någonsin kommit från en djävuls tunga. Deras uppförande var så olikt det av de första tre djävlarna att predikanten förvånades och bestämde sig för att utforska orsaken. "Varför ären I så oroade och upprörda på denna plats?" "Varför?" sade en av dem. "Om Ni visste huru vårt rike har blivit anfallet så skulle Ni ej fråga efter orsaken för orolighet. Det pågår ett väckelsemöte här. En Guds man som är fylld med Anden framhåller full frälsning från synd och vi kunna icke förhindra det. Själar bliva frälsta och somliga hava blivit helgade. O, huru det fyller våra själar med en förfärlig smärta att se detta frälsningsverk pågå. Vi ha försökt alla möjliga sätt att omintetgöra Kristi verk, men ha misslyckats. Även folket beder och vittnar i mötena. Det är dock några här som icke blivit väckta ännu; vi kanske kunna hålla dem tillbaka. Vi lyckades att anstifta litet avundsjuka bland några av folket här och vi kanske kunna lyckas i att finna ut något annat sätt att fånga några flera. Men o, huru mycket vi förlorat här! Många som bekänt sig att vara kristna, men ej haft andligt liv, hava blivit frälsta och

Forts. å sida 7.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄCDAGORELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.

Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumerat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Jesus var en missionär. Han hade en mission att uppfylla. Han utförde den fastän det kostade honom hans liv. Han sitter nu vid Faderns högra sida,krönt med härlighet och ära. Fadern gav honom denna plats emedan han ödmjukade sig själv och led korsets död för att bringa försoning för våra synder.

Paulus skriver om att han led en del av det som fattades i Kristi lidande. Jesus drack sorgekalken, men när han hade nästan tömt den sade hans Fader det är nog. Och detta lilla som blev kvar är det vår lott att dricka. För att vi skola bliva delaktiga av hans härlighet så måste vi också lida med honom.

Människorna bliva icke frälsta utan att någon lider för dem. Alltså de som gå såsom misionärer måste vara beredda på att lida. Men vad är det att lida några år, jämfört med vad en förlorad själ måste lida under en oändlig evighet. Paulus sade att på samma gang som Kristi lidande kom över dem, så kom också hugsvalelse rikligen genom Kristus. Men antingen de ledo betryck eller hugsvalelse så var det för de troendes frälsning.

Paulus var en god missionär. Han är ett gott exempel för oss. Han var mycket nitisk. Han arbetade "natt och dag." Den som är lat passar icke till missionär; han har ingen plats på Herrens skördefält. Gud behöver sådana som äro verksamma; sådana som äro ödmjuka och framför allt villiga att lida. Han önskar män och kvinnor som hava Guds kärlek, så brinnande i sina hjärtan, att varken nöd, trångmål eller förföljelser, hunger eller nakenhet, fara eller svärd, död eller liv skall kunna hindra dem från att utföra den mission som han har kallat dem till.

G. A. Olson.

LOKALA MEDDELANDEN.

Tiden för lägermötet är snart här; vi hoppas att många göra förberedelser att komma. Tiden är bestämd till juni 12 —21. Kom om du kan och inbjud även andra att följa med dig. Alla äro hjärtligt välkomna!

Bröderna Fred Harken, från Minneapolis, Hj. O. Hansen och Martin Paulsen, br. Thomas Nelsons systerson, hava kommit hit för att hjälpa till med en del, förhandenvarande, extra arbete.

Br. L. L. Brewster har lovat att giva en häst för verksamheten här, och järnvägskompaniet har lovat att kostnadsfritt transportera densamma hit.

Br. S. Johnson gjorde oss ett kort besök. Han var på väg till Reedsburg, Wis., varest han ämnade hålla en veckas möten. Han har även tänkt att bosätta sig i Grand Forks N. Dak., och upptaga verksamheten såsom pastor för församlingen där.

Br. S. O. Susag anlände hit den 13:e denna ms. Han var på resa till Skandinavien och stannade för att taga avsked av trossyskonen. Församlingen samlades på aftonen. Vi hade ett härligt möte och fingo förnimma Guds Andes närvaro. Br. Susag fortsatte resan nästa dag. Fastän vi alla komma att sakna Honom så tro vi likväl att det var Guds vilja att han reste. Vi hoppas och tro att Gud skall välsigna hans verksamhet bland det skandinaviska folket på andra sidan oceanen.

Vi hava känt behovet av att Guds barn måtte upplivas till allt större nit för missionsverksamheten, varför vi i detta nr av tidningen särskilt betonat denna sak. Måtte Guds Ande få tala till allas våra hjärtan angående denna viktiga sak.

Anna Koglin.

KORRESPONDENS.

"Jag insänder nu min prenumeration å Trumpeten. Jag älskar den kära tidningen, så jag vill ej vara den förutan."

"Jag har mottagit boken *Hjem, Helbred og Lykke.* Jag sänder eder mitt hjärtligaste tack därför. Det är en lärorik och god bok, och eder tidning är till stor välsignelse i vårt hem."

* * *

En syster skriver: "Sänd mig några traktater. Det är några som jag särskilt frambär inför min himmelske Fader, och jag sänder dem traktaterna. Trumpeten är till ljus och uppmuntran."

* * *

"Jag vill nu sända penningar för Trumpeten för ett år. Den bliver en kärkommen gäst, varje gång den kommer."

* * *

En syster från Norge skriver: "Vi hava hållit bönemöten under hela vintern. Vi bedja att Herren måtte sända någon av sina predikanter hit. Vi längta efter att se själar frälsta; och att se mörkret vika undan för ljuset. Vi tro att Herren har hört vår bön, ty när vi bedja om något efter hans vilja så hörer han oss. Kanske någon av eder kunde komma över och hjälpa oss här."

* * *

En syster från Wisconsin skriver: "Varen snälla och begagnen de inneslutna $5.00 för Herrens sak varhelst de mest behövas. Från en som älskar och uppskatter edert arbete för Herren."

* * *

"Jag har nu läst *Basunen* i över fjorton år och finner att den överensstämmer med Nya Testamentets lära."

FRÅN ARBETSFÄLTET

Hitchcock, S. Dak.

Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare sitta, utan har sin lust i Herrens lag och tänker på hans lag både dag och natt. Han är såsom ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt, och allt vad han gör, det lyckas väl" (Psa. 1: 13).

O hur härligt att se de sköna plantorna och träden som växa vid flodstranden, varest tillräckligt friskt vatten flyter fram och vattnar dem. De växa och frodas, deras löv äro friska och frukten ymnig. Likaså är det med den människa som blivit född på nytt; hon är en planta i Jesu vingård, och får njuta av kärlekens och fridens friska flöden, som utströmma från Lammets tron. Hon bliver då ett fruktbärande träd, som sprider vällukt och skänker glädje till sin omgivning.

Hur ljuvligt när våren kommer, då det uppfriskande regnet och de varma solstrålarna uppvärma den kalla marken och väcker den till nytt liv, så att den kan framalstra sin frukt. Så är det även uti vår själ då Jesus får fylla våra hjärtan med nåd och kraft till att ännu mera älska honom, emedan han älskat oss med en evig kärlek, och emedan vi veta att han snart skall hämta oss från denna jämmerdal hem till den glädje som är beredd för hans brud. Prisat vare hans namn!

Vi hava nyligen fått njuta av vå.solens livgivande strålar, på det andliga området. Vi hava haft ett kärt besök av broder Hj. O. Hansen från St. Paul Park, som stannade hos oss en tid och framhöll livsens ord. Först höllos engelska möten i metodist-kyrkan, under nära tre veckors tid. Herren välsignade br. Hansen, med kraft ifrån höjden, till att förkunna Bibelns sanningar och utpeka vägen till frälsning; och vi fingo förnimma Guds Andes närvaro. Många blevo vederkvickta med glädje från höjden, och prisade Herren för sanningens ord. Vår önskan och bön till Gud är, att han måtte få uttaga många dyrbara själar ifrån mörkrets makt, och tomma ceremonier, och föra dem in på Bibelns enkla väg som leder till himmeln.

Folket sade allmänt att br. Hansen var en man sänd av Gud, och bevisade sin välvilja både med ord och gåvor.

Sedan hade vi flera skandinaviska möten. Vi hade i sanning goda möten. Vi blevo alla upplivade till att med förnyat mod, med Guds hjälp, "följa Lammet varthelst det går."

Ole B. Nelson.

Kirkcaldy, Alta.

"Jag har min glädje i att hålla mig intill Gud; jag söker min tillflykt hos Herren, Herren, och jag vill förtälja alla dina gärningar."

Sedan jag sist skrev har jag varit behjälplig i följande möten: I Mac Leod under tvänne veckor. Första delen af mötet var hindrat av en snöstorm. En dansk familj emottog sanningen. En ung flicka låg sjuk i tuberkulos. Jag gick, tillsamman med en broder och syster, att besöka henne. Hennes fader var en fritänkare, han var ej hemma när vi kommo dit. De bådo mig att jag skulle bedja och smörja den sjuka. Jag sade om hennes fader tillåter det vill jag så göra. När fadern kom in frågade hustrun honom om jag fick bedja för den sjuka. Han sade att det fick jag gärna. Vi smorde henne då och bådo trons bön, och pris ske Gud, han svarade bön. Flickan började att bliva bättre från den stunden. Natten efter kunde hon sova gott vilket hon ej gjort sedan hon blev sjuk. Broder May och jag besökte henne några dagar efteråt, och hon var då mycket bättre och när vi lämnade kunde hon stiga upp.

Sedan höllo vi tre möten i Noblewood och två möten i Barons. Mycket folk besökte mötena i Barons och många syntes vara intresserade i sanningen. Sista veckan var jag med broder Whitehead till Quintown; han organiserade

söndagsskola där. De sade att de ville använda vår söndagsskol-literatur. Min bön är, att Gud måtte välsigna de många små barnen som vi mötte där. Där är ett öppet fält, om vi hade en predikant som kunde giva hela sin tid för Herrens sak.

Vi önska Guds barns förböner. Bed att Gud snart sänder oss hjälp att taga upp arbetet i dessa trakter. Guds barn i södra Alberta hava lovat att göra allt de kunna för att uppehålla en predikant som Gud vill sända.

Jag måste nu stanna hemma och se till vårarbetet, och hålla möten och göra vad jag kan häromkring. Vi hava flera kall att hålla möten, som vi ej kunna uppfylla. Eder i Herren, Chas. A. Grant.

VITTNESBÖRD.

Göta, Sverige.

Jag prisar Herren för hans underbara och härliga frälsning, som har kommit mig till del. Jag vill därför skriva några rader till Trumpeten, om hur härligt det är, att vara barn åt Gud i unga år. Herren frälste min själ då jag var femton år gammal. Den 2 oktober 1910 var en härlig dag för mig, men jag är glad, att till Herrens ära kunna säga, att frälsningen är mig mera kär och dyrbar nu, än någonsin förut.

Min önskan och bön är att jag måtte förbliva Herren trogen, och vara villig att vandra i det ljus han låter skina på min stig för varje dag. Jag vill med Guds nåd och hjälp hålla ut i striden för sanningen, så att jag en dag får mottaga den oförgängliga kronan, som Herren skall giva åt alla dem som älska hans tilkommelse. Eder broder i Herren, Bertil Johanson.

VÅR MISSION I SVERIGE.

Att den reformation, som i dessa sista dagar övergår världen, även bör utbredas här i Sverige är oss klart, och vi tacka Gud för den "ringa begynnelsens dag." Vi tacka Herren för det goda, som har uträttats till själars eviga frälsning, utav dem, som låtit sig leda utav den Helige Ande och Ordet, och som verkat och verka efter det ljus de haft och hava; men att tiden har kommit, när evangelii ljus bör skina klarare ibland vårt folk i Sverige, är tydligt av följande orsaker:

Först, det är Guds vilja, att vi, som hava ljuset, låta det skina, så att andra må kunna vandra i detsamma. Det är Guds vilja, att världen får se Ordet gå i uppfyllelse: att den får se ett folk bland vilket Guds församling uppenbaras, ett folk, som tror, lyder och praktiserar Guds ord. "Ett verk verkar jag i edra dagar, ett verk, som I ej skolen tro, om någon förtäljer det för eder" (Apg. 13: 41). Vi få erfara uppfyllelsen av detta bibelord i många fall, även i vår tid, men så är det ock många, som förstå Guds Andes verk.

För det andra, religiösa föreningar och samfund gå så långt i former och ytlighet att världen förlorar förtroende till Guds ord. Det gäller att Guds ords ljus får lysa på dessa obibliska förhållanden.

För det tredje. Guds barn längta och sucka efter mera ljus, mera frihet, mera liv och mera seger. Allt detta finnes i den sanning Herren har uppenbarat för oss.

För att detta missionsarbete skall kunna utföras fordras för det första arbetare, som Herren kallat därtill; arbetare fyllda med Guds Ande och kärlek till själar. Det är nödvändigt, att dessa äro väl befästade i sanningen, för att kunna stå emot det motstånd man möter ifrån dem, som äro fiender till ett verkligt Gud hängivet liv; ty sådana finnas, sorgligt nog. Det fordras, att man har sanningen i hjärta och tankar, och utan att kompromettera med formkristendom och villoläror, utdelar av sanningens förråd, i den mån man förstår åhörarna äro i stånd att fatta och taga emot det som Gud vill uppenbara i sitt ord.

Penningar är en nödvändig sak för missionsarbete; ty de, som Herren sänder ut att arbeta, behöva underhåll för att de skola bliva i stånd att utföra sitt verk såsom Gud önskar det utfört. Vi hava en härlig mission. Varje kristen borde anse det som en stor förmån att få vara med om, att få fulla och hela sanningen till vårt folk. Vårt folk behöva den, de äro redo för den, de vänta få den. Det är dig och mig, broder och syster, som Gud vill använda i detta stora och härliga arbete. Om du ej får kallelse att gå med budskapet, så har Herren allaredan givit dig kallelsen att hjälpa med ditt timliga goda, i den mån det kommit dig till del, och har du i verkligheten intet att giva är du därför ej utesluten från att hava del i arbetet. Nej, du har då kallelsen tillsammans med alla andra Guds barn, att bedja och utöva tro för missionen. "Så hjälp oss, Herre, vår Gud, ty på dig stödja vi oss." —C. J. F.

HEDNINGARNAS ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Forts. från föreg. n:r.

Uppsats III. — Moraliska undersåtar.

Vad skall bliva de hedningars ändalykt, som dött utan personlig kännedom om den sanne Guden och Frälsaren Jesus Kristus, har länge vait ett ämne för djupt begrundande av teologerna. Följande uppsatser, skrivna av F. G. Smith, giva en inblick i detta ämne. Alla våra läsare som äro på något sätt intresserade i hedningarnas frälsning, borde läsa varje uppsats efter som de utkomma. —Red.

Fri vilja.

Invändningarna emot läran om den fria viljan äro många, och jag känner mig föranledd att uppmärksamma några av dem, på grund av den stora betydelse de hava beträffande det föreliggande ämnet. Det närvarande tillståndet och det eviga ödet, icke blott av hedningarna; men av alla människor är på spel i denna lära om viljan.

Somliga säga oss att läran om fritt val är obegriplig. Likaså att allt förhållande mellan orsak och verkan, i naturen, är okänt, och så långt som vi kunna se, omöjligt att lära känna. Idéen om att människans vilja är tvingad av någon makt utom henne själv, är ett ännu större mysterium; ty den förnekar alla våra kända förmågor och motsäger allmän kännedom och tillämpning. Allt lagsstiftande, mänskligt eller gudomligt, utföres under antagandet att människan är ansvarig, emedan hon har makt att välja efter behag. Detta är sant, i praktiken, även ibland dem som tro på ett oundvikligt öde. Inga svårigheter borttagas och intet ljus erhålles genom att förneka att människan har frihet att välja.

Andra påstå att det vore inkonsekvent för Gud att inrymma kausalitetsförhållande i en skapad varelse och därigenom iståndsätta honom att utöva sin vilja emot Gud, syndande efter sitt eget behag och störa världsalltets ordning. Men finna vi icke i naturen krafter som vi icke kunna förklara, men vilkas nyttighet vi icke kunna förneka? Om det var Guds vilja att skapa sådana ansvariga varelser, varför skulle vi så mycket befatta oss med varför han skapade dem? För en varelse med begränsad fattningsförmåga att ifrågasätta den gudomliga planens nyttighet och att sätta sig till doms över vad gudomlig frihet borde tillåta, är blott litet mindre än hädelse. Det är ett obestridligt faktum att synden existerar och att världsalltet är i oordning i moraliskt hänseende. Endera är människans vilja fri och hon är ansvarig; eller också är hennes vilja tvingad och hon är oskyldig, och ansvaret vilar på Gud. De som tveka i att erkänna att människan har fritt val, emedan de tro att det skulle nedsätta och verka emot Guds ära och härlighet, bliva på så sätt (fastän ofta omedvetet) försvarare av fatalism (läran om ett oundvikligt öde) vilken beskyller en helig Gud för allt det onda som finnes i universum. Honom "vars ögon äro för rena att se på det onda" (Hab. 1: 13). Vi vilja senare visa att människans fria val är nödvändigt för att Gud skall få den största äran av sin skapelse.

Det är ofta påyrkat emot läran om viljans frihet, att alla människans handlingar äro förutkända av den Allsmäktige och där för kunna de icke vara fria. Häruti antages det att alla människans handlingar äro på förhand utstakade och därför förutbestämda, och att detta faktum sedan omintetgör ett fritt väljande. Några av de största villfarelserna, i teologien, hava sitt ursprung från denna idé, om förutbestämmelsen. Det huvudsakliga felet i ett sådant antagande är brist på att kunna urskilja mellan förutbestämmelse, och orsaker med deras verkan. Kännedom om en sak är aldrig orsak. Vi hava kännedom om något som hände för en vecka sedan; men vår kännedom om det, förorsakade det icke. Kännedomen är beroende av händelsen, men händelsen är icke beroende av kännedomen. Om händelsen hade varit annorlunda så hade vår kännedom därom varit annorlunda. Så också är vår kännedom om något som skall inträffa nästa vecka eller nästa år, icke orsaken till att det inträffar. Orsaken kan vara vissa krafter som arbeta ordningsmessigt i naturen eller den kan vara beroende av en människas val; men i vilket fall som helst så måste kännedomen bliva lik händelsen. Orsaken, vadän den må vara, är vad som gör händelsen viss, och detta är villkoret för Guds förutseende beträffande densamma. Det är ej nödvändigt för oss, att försöka förklara huru Gud kan veta på förhand vad som skall ske. Det är möjligt att han känner framtiden direkt, ögonblickligen, men hans metod är hemlig för oss.

Å den positiva sidan hava vi många bevis till stöd för läran om fritt väljande. Människan är ett slags trefaldig varelse, sammansatt av fattningsförmåga, känslighet och vilja. På fattningsförmågans och känslighetens områden hava vi vissa elementariska idéer och vi förvänta naturligtvis att finna samma lag och ursprungliga orsak för handling på viljans område.

Även motivens natur inbegriper fri vilja. Motivet är icke en orsak utan ett villkor för viljeyttring. Sinnet verkar på motiven, väljande bland dem; men i att göra ett sådant val är en person medveten om sin förmåga att framvisa en olika viljeyttring under samma förhållanden.

Åter, känslan beträffande personlig ansvarighet betygar samma frihet att välja. Våra olika känslor av missbelåtenhet eller tillfredsställelse, föranledda av föregående händelser, hava ingen annan förklaring än medvetandet att vi voro direkt ansvariga för dem, och kunde hava gjort ett annat val. Det samma är sant beträffande både våra närvarande och framtida handlingar.

Likaså den tydliga urskillningen i vårt samvete mellan dygd och brott, vilar på vår frihet i att välja; ty utan fritt val kunde intetdera vara möjligt. Djuret, som rörer sig enligt sin instinkt, förutan intelligens eller samvete, kan omöjligtvis hava detta känslotillstånd som vi hava beträffande brott och dygd.

Frihet i att välja överensstämmer med människosläktets vanliga medvetande. Vi äro medvetna om vårt eget intellektuella väljande, men om intet bakom det. Vi begrunda motiv, men alltid med en känsla att valet beror på oss, och att sinnet är ansvarigt för avgörandet. Detta är naturen, och naturen kan icke ljuga. Och detta personliga medvetande om frihet är understött av allmän historia och litteratur, och av alla politiska och samhällets civila institutioner; ty överallt och alltjämt erkänna de denna grundsanning beträffande den mänskliga naturen.

Denna lära om frihet framhålles också igenom hela Bibeln. Hela ämnet om synd, försoning och frälsning är grundat på detta. Befallningar, hotelser och löften äro grundade på denna allmänna lag. Frivillig lydnad är anbefalld, och straff åläggs på grund av frivillig olydnad. Villkoren, uppå vilka frälsning är utlovad och beredd, framhålla klart denna frihet i viljan. Viljan är det enda hindret: "Men åt alla dem som mottogo honom gav han makt att bliva Guds barn" (Joh. 1: 12); "Och I viljen icke komma till mig, att I mån hava liv" (Joh. 5: 40). Alla äro inbjudna genom viljan: "Om någon törstar, så komme han till mig och dricke" (Joh. 7: 37). "Och den som vill, han tage livets vatten för intet" (Upp. 22: 17). Därtill hava vi följande bestämda utsagor: "Jag har förelagt dig liv och död, välsignelse och förbannelse. Så må du då välja livet" (5 Mos. 30: 19). "Så utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna" (Jos. 24: 15). De offrade frivilliga offer till Herren under den Moseiska tidsåldern (Esra 3: 5). Och präster och leviter voro uppmanade att fara upp till Jerusalem, de som voro villiga (Esra 7: 13).

Vi draga härav den slutsatsen att moraliska varelser måste hava fattningsförmåga, samvete och vilja; och emedan människan har alla dessa så hava vi ett bestämt bevis för att hon har en moralisk natur och är därför en passande varelse för Guds moraliska styrelse. Varje man känner sig ansvarig till Gud, och Gud skall döma honom enligt denna ansvarighet. *Forts.*

BEDER DU?

Av Laura C. Lindell.

För många kunde detta synas vara en besynnerlig fråga, men låtom oss likväl rannsaka oss själva och se om vi verkligen hålla Herrens befallning i detta stycke. Bön är själens uppriktiga önskan uppsänd till Gud, som allena kan besvara densamma. Vilken stor förmån är det ej att få bedja. Han som regerar världsalltet lyssnar till och med till vårt svagaste rop.

Om hjärtat ej är i bön hjälper det intet vad munnen yttrar. Några kunna tänka att det är deras plikt att bedja, och gå till deras lönnkammare med denna tanke i sinnet; men de böner som uppnå Guds tron äro hjärteropen. Låtom oss ej giva oss till freds med något mindre än detta, ty "Anden själv manar gott för oss med outsägliga suckar" (Rom. 8: 26). Den förra delen av denna vers lyder sålunda: "Sammalunda hjälper ock Anden vår skröplighet, ty vad vi skola bedja, såsom sig bör, det veta vi icke." Guds Ande hjälper oss på ett underbart sätt. Vad skulle vi göra om det ej vore för hans hjälp? Låtom oss ivrigt bedja Gud att han giver oss mer av sin Ande i bönen. Vi behöva Andens hjälp och måste hava den, för att kunna bedja den allvarliga bönen som "förmår mycket då hon är i verksamhet" (Jak. 5: 16).

I dessa sista dagar betyder det visserligen mycket att leva uppriktigt inför Herren. En utav Satans listigaste planer är att få Guds barn så upptagna med timliga ting att de glömma sin själs välfärd. Detta borde ej tillåtas. Dess hårdare anfall fienden gör, ju kraftigare motstånd borde vi hava i vår själ emot honom. Vi kunna endast erhålla denna hjälp genom bönen.

Stundens behov äro så stora och det finnes en oräknelig mängd människor som aldrig hört något om Guds kärlek; borde ej detta röra oss till att på våra knän med allvar bedja för nationernas behov. Arbetare behövas allestädes, och Jesu ord framställa sig för oss, där han säger: "Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd" (Luk. 10: 2). Var icke detta överlämnat för oss att göra? Borde vi ej bedja sålunda? Jo visserligen detta är en befallning för oss att åtlyda. Göra vi det? Om icke, så låtom oss så göra med ens. På detta sätt kunna vi hjälpa dem som äro på missionsfältet och även dem, som bereda sig för detta ansvarsfulla kall. Skola vi göra vad vi kunna med att bedja? Måtte Gud hjälpa oss, att vi, såsom hans kära barn, måtte vara trogna uti våra plikter emot Gud och människor.

Tacksamhet och Mod.

Från en predikan av H. M. Riggle.

Text: "Han tackade Gud och fattade mod."

Paulus var en gång en fånge, på väg till Rom. Resan hade hitintills innehållit många överraskande händelser. Den mest betydelsefulla var skeppsbrottet vid ön Melite och det underbara sätt varpå de alla blivit räddade och kommit i land, och uppenbarandet av Guds makt genom underverk bland infödingarna, med den ödmjuke aposteln såsom verktyg. De närmade sig nu slutet på sin resa; och bröderna i Rom, som blivit underrättade om Pauli ankomst, skyndade sig att gå honom tillmötes. Somliga gingo så långt som till Forum Appii, sex svenska mil från Rom, och somliga till Tres Tabernae, fyra och en halv svenska mil från Rom. Detta bevis på kärlek och intresse från bröderna uppmuntrade Paulus mycket och gladde hans hjärta. När han såg dem "tackade han Gud och fattade mod."

Texten framhåller (1) Hur Paulus förhöll sig beträffande det förflutna; (2) Hur han förhöll sig beträffande det närvarande; (3) Hans känsla angående det framtida.

Huru Paulus förhöll sig beträffande det förflutna.

Texten föranleder oss att tro att intill denna stund hade Aposteln genomgått en mängd motgångar. Var och en har motgångar. Brödernas ankomst tycks hava förskingrat de mörka skyar som lägrat sig över honom; och genom ett hastigt överskådande av det förflutna, seende de många välsignelser och uppmuntringar han erhållit, "tackade han Gud." Allting ljusnade när han tackade Gud. Detta var en ljus stund i hans liv. Pauli uppförande denna gång är ett gott exempel för de heliga både enskilt och såsom församling.

Orsaker varför vi böra tacka Gud.

Under det du reflekterar över det förflutna, så se på den ljusa sidan i stället för den mörka. "Förgät icke vad gott han har gjort." Var tacksam för hans barmhärtighet, hans långmodighet och medlidande; för hans stora frälsning; för ljuset och sanningen, ihågkommande att många sitta i mörker och förvillelse. Tacka Gud för läkedom och hälsa; för de många gånger han har besvarat böner; för tider av vederkvickelse och skurar av välsignelser.

Jämför ditt liv med det liv du förut levde, och du skall ha orsak att tacka Gud.

Huru Paulus förhöll sig beträffande det närvarnde. Han tackade Gud.

Den gemenskap och kärlek som bröderna bevisade honom gladde hans hjärta, och "när han såg dem tackade han Gud."

Orsaker varför vi böra tacka Gud för det närvarande.

1. Timliga välsignelser.
2. Lekamliga välsignelser.
3. Andliga välsignelser.

a. Närvarande frälsning och seger över synd.

b. Att vi icke äro i helvetet, vilket vi rätteligen förtjänt.

c. En vänlig himmelsk Fader är intresserad i vår välfärd.

d. Goda bröder och systrar äro redo att hjälpa oss.

e. För den tröst och glädje församlingen giver oss.

Vi böra värdera allt detta och vara tacksamma.

III. Huru Paulus förhöll sig beträffande framtiden. "Han fattade mod."

Våra erfarenheter i det förflutna borde ingiva oss förtroende och hopp för framtiden. Gud har fört oss igenom faror och frestelser under det förflutna och vi rädas ej för de som komma.

Grunden för modighet.

1. De svårigheter och prövningar som vi genomgått i det förflutna, skola vi icke mera genomgå. Efter Israels barn hade kommit över röda havet så var det för alltid bakom dem. Förglömmen det förflutna och sträcken eder mot det som är framför, och jagen mot målet efter segerlönen.

2. Under alla livets skiften i framtiden, skall vår tillflykts klippa, och alltid närvarande hjälpare, vara vid vår sida. Han giver oss kärlek, sympati, beskydd och kraft.

3. "Gud är mäktig att låta all nåd överflöda till eder, på det att I uti allt mån alltid hava nog och överflöda till allt gott verk."

4. Guds många, dyrbara och härliga löften skola aldrig svika oss. De äro själens fönster vilka släppa in solsken och glädje.

5. Det kommer aldrig en så stor prövning eller frestelse att icke Herren leder oss igenom om vi förtrösta och hålla ut intill änden.

6. Varje dag bringar oss närmare målet.

7. Den stora belöningen gives oss vid resans slut. Att se sig tillbaka bringar evigt mörker; att sträcka sig framåt är att räcka ut handen efter den härliga kronan.

PREDIKANTENS DRÖM.

Forts. från tredje sidan.

några andra äro kraftigt påverkade. Måtte Beelsebub hjälpa oss! Detta sade de på det mest beklagansvärda sätt. "Det var bra," sade predikanten, "jag ser att det är bättre att djävlarna äro upprörda än att de sova," och därmed uppvaknade han.

En massa tankar började med denna dröm och en fråga kom till honom. Då uppkom en önskan att bära denna fråga till varje församling och fråga med en dundrande röst och med Andens livgivande kraft: "Huru står det till med eder? Ären I vakna? Bliva själar frälsta och äro de heliga verksamma? Är Satan ursinnig? Eller är han, vad värre är, belåten?" "Vad jag säger till eder, det säger jag till alla: vaken."—*Jesus.*

VÄNLIGHET.

Har du någonsin tänkt på huru vackert det är av en person att vara vänlig? Har du någonsin under dina promenader mött en ung kvinna uppehållande, med sin arm, en gammal man? Han är blind. Tiden har gjort hans hår silvervitt. Hans steg äro sakta och vacklande. Med en käpp trevar han vägen framåt, alltid ledd av henne som är så god emot honom. När han går över en korsgata säger hon: "Här är det ett steg högre. Var försiktig nu. Stig upp!" eller "Stig ned! Försiktigt!" På detta sätt fortsätta de, samtalande under vägen. Den gamle mannen seende föremål på båda sidorna genom sin följeslagerskas ögon. O, huru ditt hjärta rördes av denna syn!

Eller en ung man vaktar sin lille broders steg. Gossar hava icke alltid tålamod att så göra. Men se huru försiktigt han vaktar sin broder från allt som kunde skada honom! Världen kan ej uppvisa något skönare, än verklig, uppriktig, manlig vänlighet mot den som är svag och behöver hjälp på livets stig.

En dag åkte några personer med skjuts flera mil. En av dem var så tillbakadragen att han icke sade ett ord under hela resan. Tror du att denne man syntes angenäm för dem som voro med honom?

Med en liten mejsel kan man hugga i den hårdaste granit. Ovänlighet är det skarpaste verktyg för att borttaga skönhetsdragen i ens ansikte, liv eller karaktär. Det gör det samma huru skönt ansiktet varit förut, om dess egare ofta är ovänlig och hård, försvinner snart skönheten.

Men hur god är icke Gud, mot den som alltid är betänksam om dem som äro omkring honom? Med sin egen hand förskönar Gud hans ansikte.

Önskar du att vara skön? Var då vänlig. Vänlighet kostar någonting; om den icke kostade något så vore den icke värd någonting. —Utv.

"OM HERREN OCKSÅ GJORDE FÖNSTER PÅ HIMMELN, HURU SKULLE VÄL DETTA KUNNA SKE?"

Den tanke som en del hava om missionsfältet är likt den tanke Samarias folk hade på Elisas tid, när Samaria var omringad av den Syriska hären.

Det hade blivit hungersnöd och nöden var så stor att ett åsnehuvud betalades med åttio siklar silver omkring Kr. 92.50 (2 Kg. 6: 25). Sålunda hemsökt av hungersnöd och belägrad av en stark krigshär, vad kunde folket förvänta?

Men Herrens ord, genom profeten Elisa, var: "I morgon vid denna tid skall man få ett mått fint mjöl för en sikel, så ock två mått korn för en sikel i Samarias port."

Omöjligt! alldeles omöjligt syntes det. Profeten möttes med följande hånande ord: "Om Herren också gjorde fönster på himmeln, huru skulle väl detta kunna ske?"

Äro våra svårigheter, beträffande missionsverksamheten, mera oövervinnliga än deras voro denna gång? Ändock finnes det de som först se på några förhinder och sedan se på det stora existerande behovet och utropa med misströstan: "Om Herren också gjorde fönster på himmeln, huru skulle väl detta kunna ske?"

Bröder, det är icke tid till att misströsta. Samme Gud som stadfäste profetens ord, ty ett mått fint mjöl såldes för en sikel, och två mått korn för en sikel enligt Herrens ord (2 Kg. 7: 16), densamme Guden är ännu intresserad, barmhärtig och mäktig. Han förmår ännu att låta Satans makter, och allt som motarbetar hans verk, höra "ett dån av vagnar och hästar, ett dån av en stor här" som flyr.

Varifrån skall penningarna komma för att sända våra missionärer till främmande länder? Varifrån skall medel komma för att uppehålla dem som äro där? Varifrån skall penningar komma för fri litteratur och alla andra behov i verksamheten. Vi veta icke varifrån det skall komma, men vi veta att det skall komma.

Låtom oss taga oss till vara för otro, så att det icke går med oss som det gick med honom som betvivlade Herrens ord den gången—Det blev honom sagt att han "skulle få se det med egna ögon, men han skulle icke få äta därav."

Från *Gospel Trumpet.*

De Ungas Avdelning.

ÖNSKAS—UNGA MÄN OCH KVINNOR ATT ARBETA FÖR HERREN.

Av Anna Koglin.

Det är ibland svårt för en ung man eller kvinna att få anställning även efter att hava lärt ett yrke. För närvarande säges det vara många yrken som ha flera arbetare än de kunna sysselsätta. Detta torde vara sant; men det finnes ett yrke där varje ung man och kvinna, som icke sviktar, kan finna arbete; och det är att arbeta för Herren.

Se på världskartan, huru mycket av jorden är befolkad av sådana som icke veta något om en Frälsare. Det är andra som verkligen hört om Frälsaren; men huru litet de känna av hans frälsande nåd! Se på kartan igen. Huru många folk på jorden tror du tjäna Gud? Tror du icke att det ännu är mycket att göra i att bringa frälsning till nådehungriga själar?

Men, säger du, vad kan jag göra i den saken? Jag kan icke predika och uppmana folk att bliva frälsta, så vad kan jag göra? Har du tänkt på att det finnes många andra sätt varpå vi kunna tjäna Herren förutom att predika? Sätten och medlen äro så mångfaldiga så vi skola icke försöka nämna dem alla. Men vi vilja ändock nämna om några unga Kristna som arbetade för Herren.

En skolflicka brukade gå ganska regelbundet till postkontoret att hämta posten. Hon brukade ofta tala till den kvinna, som skötte postkontoret, om andliga saker. Ibland medförde hon också en bok för denna fru och hennes familj att läsa. Detta fortgick tills de hade läst alla böcker som flickan hade i sitt hem. Hon förmådde också denna fru att prenumerera på en god andlig tidning, och det dröjde icke så länge förr än denna fru blev frälst och ledde andra till Kristus.

En annan flicka önskade mycket att arbeta för Herren, men som på grund av sin svaga kroppsbyggnad måste förbliva hemma. Hon uppgav dock icke hoppet. Hon samlade sina yngre bröder och systrar omkring sig och lärde dem söndagsskolläxan och bad med dem. De kallade det att gå till söndagsskola och ofta gjorde deras lärarinnas ord så djupt intryck på dem att de gräto. Vem vet om icke en dag några av dem bliva missionärer.

Detta är endast två tillfällen där de unga arbetade för Jesus; men många flera kunde anföras; för exempel somliga som utdelade religiös litteratur andra gåvo av sina hårt förtjänta penningar till Herrens sak, andra som lågo sjuka på någon sjukhusavdelning och där omtalade den obeskrivliga glädje och tillfredsställelse som de funnit i att leva för Gud. O ungdom, om vi endast önska arbeta för Jesus så kunna vi finna något att göra var vi än äro. Vi finna någon varhelst vi äro som behöver ett vänligt ord, en hjälpande hand eller ett "Gud välsigne Eder." Låtom oss göra allt vi kunna för att göra andra lyckliga både för detta livet och för evigheten. Och då skola vi på den sista stora dagen få höra dessa ord: "Kommen I min Faders välsignade och tagen i besittning det rike som är tillrett ifrån världens grundläggning."

SÅNINGSTIDEN.

Våren är tiden då åkrarna besås med säd, och trädgårdarna planteras med frön. Ingen annan årstid är så tjänlig härtill. Jorden är då mjuk och fylld med vätska, och den långa varma sommaren nalkas och giver de groende fröna tid att spira upp och fullborda växten innan den kalla årstiden åter infinner sig.

Barndomstiden kan liknas vid våren. Människornas hjärtan och sinnen kunna liknas vid åkern eller trädgården. Under ungdomens vårtid äro hjärtan och sinnen bäst mottagliga för Guds ords säde. Därför är det av största vikt att inplanta detsamma i hjärtat och sinnet under barnaåren. Om ej den goda säden bliver inplantad och vårdad, kommer "ovännen" och sår ogräs.

Min käre unge vän, har du betraktat en vacker väl vårdad trädgård med sköna fruktträd, blommor eller köksväxter, har det ej ingivit dig en känsla av välbehag? Och åter då du betraktat en trädgård varest blott ogräs växte, eller varest det tog överhanden över de nyttiga plantorna som planterats; tänkte du ej att det var illa, och att det var vårdslöst av den som ägde trädgården? Har du någonsin sett en man ragla framåt under rusets inflytande? Har du sett en man eller kvinna svärja och banna? Har du sett äkta makar gräla och till sist kanske skiljas åt emedan de ej kunde fördraga varandra? Om så är, har det ej ingivit dig en känsla av sorg och vemod? Dessa människor voro en gång oskyldiga barn, men i deras ungdomsvår tilläto de några små frön av olydnad, själviskhet, bitterhet, oärlighet o. s. v., inplantas i deras hjärtas åker. Dessa frön sågo så små och obetydliga ut att de ej trodde det var någon fara att de någonsin skulle förorsaka något besvär. Men dessa små frön begynte slå rot i hjärtat och växa allt mer och mer, och i stället för att utrota dessa ogrässtrån som uppspirade, tillätos de att växa, tills alla goda och ädla känslor och handlingar helt och hållet blivit förkvävda.

Låtom oss även betrakta den andra sidan av bilden. Har du sett en man eller kvinna som levat ett kristligt liv varit vänlig och god mot alla? Har du sett ett lyckligt hem där mannen och hustrun älskade varandra, där barnen älskat sina föräldrar, med ett ord, där frid och lycka var rådande? Har du sett en gammal man eller kvinna, då det vitnande håret och den böjda gestalten vittnade om, att han eller hon snart måste lämna denna världen, för att flytta in uti en annan; som med glädjestrålande ögon och med förtröstan blickat hän mot himmelns sköna strand? Om så är har det ej ingivit dig en känsla av välbehag, och har du ej önskat att din levnadsafton måtte bliva sådan? Dessa män och kvinnor voro en gång små barn, men olikt de förutnämnda voro de angelägna om, att vakta sina hjärtan så att ej de onda fröna fingo intränga uti dem, utan i stället tilläto de lydnadens, ärlighetens, vänlighetens, och framför allt, gudaktighetens frön finna rum i hjärtat.

Kjäre unge vän vad önskar du att din sommar och höst skall bliva? Önskar du leva ett lyckligt och ädelt liv här i tiden, och sedan bo i himmelns sköna land igenom evigheten? Se då noga till vad slags säde du sår under din livsvår. Det finnes några få sädesslag och frön som man kan planta under sommaren, och några få som man kan lägga i jorden om hösten och vänta skörd därifrån; det finnes även några människor som giva sina liv åt Gud, och begynna så god säd i hjärtats åker under medelålderns sommar, och ännu färre som så göra då de uppnått ålderdomens höst; men de äro få. Hjärtats åker är då mycket hård och en myckenhet av onda vanors, lustars och begärelsers ogräs växer där, så att det är ett hårt arbete att kunna få allt i sådant skick att den goda säden kan växa, och dessutom gå de miste om många av de goda gärningarnas frukter.

"Så tänk då på din Skapare i din ungdomstid, förrän de onda dagarna komma och de år nalkas, om vilka du skall säga: Jag finner icke behag i dem" (Pred. 12: 1).

L. P. P.

UTPLÅNADE.

"Jag kan aldrig förstå, vad det blir av alla de synder Gud förlåter," sade en dag en liten gosse i det han klängde sig upp i sin moders knä.

"Kan du säga mig, Karl, var alla de figurer äro, som du ritade på din griffeltavla i går?" frågade modern i sin tur.

"Jag tvättade bort dem, mamma."

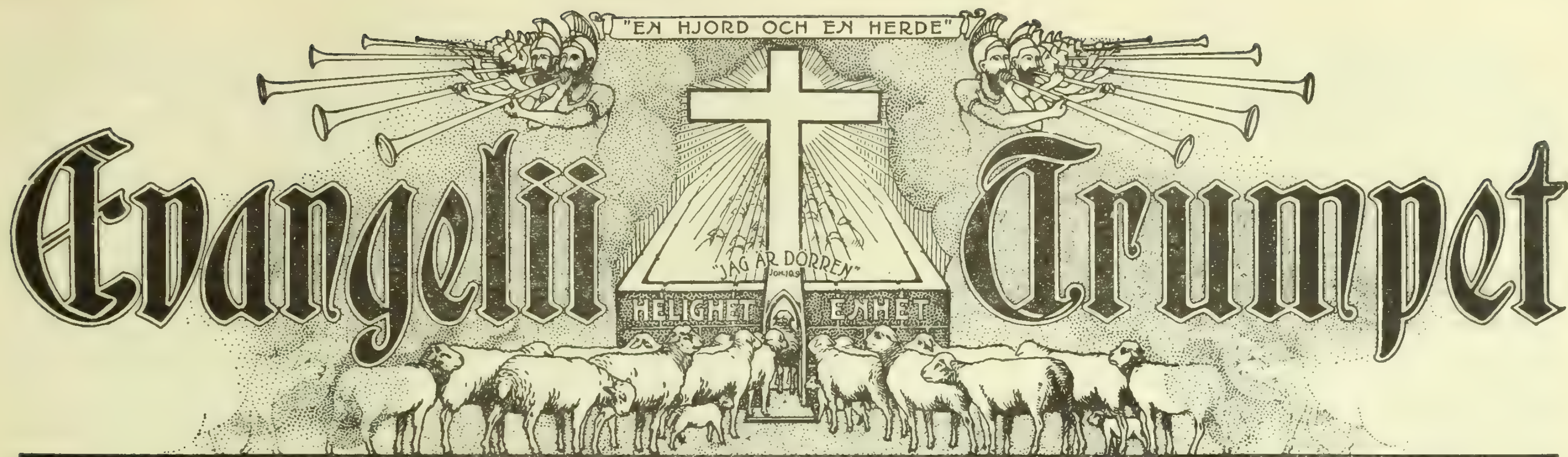
"Och var äro de då?"

"Ingenstans, de äro borta," svarade Karl.

Gud gör på samma sätt med våra synder, om vi bekänna och övergiva dem. Han utplånar dem. Och detta behöva vi inte vara i ovisshet om, ty det är en förvandling, som både syns og käns, då Gud får omskapa och rena ett människohjärta.

Är det din erfarenhet? Har Jesus sin boning i ditt hjärta?

—*Från Epworth Baner.*

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1 Maj 1915. Nummer 9.

DEN KRISTNES TÄVLINGSKAMP.

Broder, Syster, mot hemmet ila,
Din tävlingskamp når snart sitt slut:
I Jesu famn du då får vila,
Och prisa där din frälsnings Gud.

Avlägg allt, som dig vill hindra,
Ditt öga uppå Jesus fäst;
Väl vill dig världens dårskap binda,
Men du är Guds och Kristi präst.

Här är du blott en gäst och främling,
Ditt hem är himmelns sköna land;
Världens tjusning är själen vämj'lig
För den som ledes av Guds And'.

Jesus dig vill på vägen följa,
Dig styrka och ledsaga väl;
Otron vill ju hans ansikt dölja,
Dock han är ljuset för din själ.

Pilgrim fatta mod på färden,
Snart du resans mål uppnår,
Kämpa troget här i världen,
Hemma där, du kronan får.

—C. J. F.

KÄRLEKEN: DEN STÖRSTA GÅVAN.

Det största i Världen.

Var och en har måhända frågat sig själv forntidens och nutidens stora fråga: Vad är *summum bonum* det högsta goda? Du har livet framför dig. Detta är den brinnande fråga som möter dig: "Vad är det högsta jag kan önska—den bästa gåva att sträva efter. Vi hava blivit vana vid att höra att det största i den religiösa världen är tro. Det har varit grundtonen i århundraden inom den evangeliska religionen, och vi hava lärt oss att betrakta det som det största i världen. Det var fel. Om vi hava lärt det så, hava vi blivit orätt lärda. Jag har fört eder, i det kapitel jag läst i afton (1 Kor. 13) till kristendomens ursprungskälla; och där hava vi läst, "Störst ibland dem är kärleken." Det är intet misstag. Paulus talade om tro nyss förut. Han säger: "Om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet." Det är ej ett misstag; och det är icke en fördom. Icke heller är Paulus ensam i att utropa kärleken att vara *summum bonum*. Tre av kristendomens mästare äro överens om det. Petrus säger: "Framför allt haven en innerlig kärlek till varandra." Och Johannes går ännu längre: "Gud är kärlek."

Kärleken Uppfyller Allt.

"Så är nu kärleken lagens fullbordan." Haven I någonsin betänkt vad Paulus menade med det? Under hans tid arbetade människorna sig till himmeln genom de "Tio Buden," samt hundra-tio andra bud, som de utarbetat ifrån dem. Kristus kom och sade: "Jag vil visa eder ett bättre sätt. Om I gören detta enda så gören I dessa hundratio saker, utan att någonsin tänka därpå—omedvetet. Om I älsken mig så uppfyllen I hela lagen." I kunnen med lätthet se för eder själva huru det går till. Tag vilket bud som helst. "Du skall inga andra gudar hava jämte mig." Om en man älskar Gud så behöver du icke säga honom det. Kärleken uppfyller det budet. "Du skall icke missbruka Herrens, din Guds namn." Han skulle aldrig drömma om en sådan sak, som att missbruka Guds namn om han älskar honom. "Tänk på vilodagen att du helgar den." Han är alltför glad att hava en dag att tänka på den han älskar. Kärleken uppfyller alla dessa bud. Också om han älskar människorna så behöver man ej fordra av honom att hedra sin fader och moder. Han skall göra det utan att tänka därpå. Det kunde aldrig komma på tal att säga honom att han icke skulle dräpa. Han kunde aldrig tänka på något sådant. Det vore oförnuftigt att säga honom att han icke skulle stjäla från dem han älskar. Det vore oförnuftigt att säga honom att han icke skulle bära falskt vittnesbörd emot sin nästa. Om han älskade honom så vore det omöjligt för honom att göra det. Och du skulle aldrig behöva säga honom att han icke skulle hava lust till vad hans nästa hade. Han skulle glädja sig åt att se sin nästa hava ägodelar. Så I kunnen se att kärleken är lagens fullbordan."

Några jämförelser.

Paulus börjar med att jämföra kärlek med det som människorna på hans tid tyckte vara mycket värdefullt. Jag skall icke försöka att nämna detta i detalj. De äro självklara. Han jämför den med vältalighet. Huru många människor önska icke att vara vältalare! Vilken ädel gåva är det icke—gåvan att röra sinnet, själen och viljan hos människan, att forma och omskapa henne. Paulus säger: "Om jag talade med människors och änglars tungor och icke hade kärlek, så vore jag en klingande malm eller en ljudande cymbal." Han jämför den med att profetera. Han jämför den med att veta hemligheter. Han jämför den med tro. Han jämför den med barmhärtighetsgärningar. Kärlek är större än tro emedan ändamålet är större än medlet. Och kärlek är större än barmhärtighetsgärningar, emedan det hela är större än en del.

Kärlek är större än tro emedan ändamålet är större än medlet. Vad tjänar det till att hava tro? Det är att förena själen med Gud. Och vad tjänar det till att vara förenad med Gud? Det är att bliva delaktig av Gud. Ty "Gud är kärlek." Det är att säga att vi måste ha tro innan vi kunna få kärlek. Ändamålet är större än medlet. Kärlek är därför naturligtvis större än tro. Den är större än de nödlidandes vård liksom det hela är större än en del därav. Att hjälpa de nödlidande är endast en liten del av kärleken och det är mycket gjort för att hjälpa de nödlidande som ej är gjort av kärlek. Det är mycket lätt att kasta tjugo-fem cents till en tiggare. Det är lätt att göra så när kärleken där inne hålles tillbaka. För tjugo-fem cents köpte vi oss fria från de sympatiserande känslor som uppkommo emedan vi sågo hans elände. Det är alltför billigt—för billigt för oss och det är ofta för dyrt för tiggaren. Vi måste endera göra mera för honom eller också mindre. Paulus jämför kärlek med uppoffrande och martyrdom; och jag beder denna lilla trupp—får jag icke säga denna stora trupp av missionärer (och jag har den äran att kalla somliga av eder med detta namn för första gången)—skall jag icke säga till eder missionärer: Kommen ihåg att om I än gåven edra kroppar att brännas och icke haden kärlek, så vore det eder till intet nyttigt! I kunnen icke giva hedningarna något större än inpräglandet och återskenet av Guds kärlek å eder egen karaktär—ingenting större, det är allmänt erkänt. Det behöves flera år att lära tala Kinesiska språket eller något av de Indiska språken, men från första dagen I landstigen där skola de förstå kärlekens språk—alla skola förstå det; och vältaligt, till var och en, skall det flyta från eder, medvetet eller omedvetet; det är mannen som är missionär, icke hans ord. I det innersta av Afrika, emellan de

stora sjöarna har jag mött svarta män och kvinnor som ihågkommo den ende vite man som de någonsin sett—David Livingstone; och under det I korsen hans fotsteg i den mörka världsdelen kunnen I se människors ansikten ljusna när de tala om den snälla doktorn som färdades igenom där för tre år sedan. De kunde icke förstå honom; men de förstodo den kärlek som rördes i detta stora hjärta. De visste att det var kärlek—att han nedlade sitt liv för Afrika—om han än icke sade ett ord. Medtagen till edert nya arbetsfält, där I läggen ned edra liv, detta enkla, säkra stridsvapen och edra liv måste bliva framgångsrika. I kunnen icke medtaga något större. I kunnen medtaga alla goda talanger; men om I gåve edra kroppar att brännas och icke haden kärlek, så vore det eder och Guds sak till intet nyttigt.

Från "The Greatest Thing in the World."

HEDNINGARNAS ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Av F. G. Smith.

UPPSATS IV—DERAS NÄRVARANDE TILLSTÅND.

Moraliska undersåtar.

Moraliska förhållanden. Uttrycket moralisk regering, inbegriper ett visst förhållande som moraliska varelser intaga till varandra. Om en person vore i en sådan ställning att han ej alls innehade någon som helst förbindelse med någon annan person, vore han ej under någon förpliktelse. Moraliska förhållanden inbegripa, att personer äro i sådana omständigheter att de inverka, eller kunna inverka, på varandra, och Guds moraliska regemente antager sådana förhållanden mellan människor och människor, och mellan människor och Gud.

Moraliska förpliktelser. Förpliktelse är vår varelses naturliga lag eller drivfjäder. Vi erkänna och känna genast andras fordringar på oss, och vi känna att vi måste efterkomma dem. Orsaken för denna förpliktelse är ej själv-intresse, fastän några skickliga skrivare hava framhållit denna åsikt. Vi kunna ej antaga den idéen att universal självviskhet är måttstocken för moralitet. Ett barns gråt eller en hjälplös invalids beklagansvärda tillstånd ställer en fordran på oss, och med ens känna vi en ingivelse att handla då det är visst att inga självviska intressen äro inblandade. Ej heller är förpliktelse grundad på principer av allmän gagnelighet, egenväldiga befallningar, eller blott och bart varelsers lycka, men vilar i naturen av människans väsen, och i det förhållande hon innehar gent emot Gud och hans skapade varelser. Ett barn borde älska och lyda sina föräldrar, ej på grund av själviska intressen, enväldiga befallningar, eller en önskan för samhällets allmänna välfärd; men på grund av det förhållande, det släktskap, det står uti till sina föräldrar. Alla andra bevekelsegrunder äro underordnade. Alltså, Gud har skapat människan med en moralisk natur, därför känner hon sig förpliktigad att göra precis vad Gud och hans sanna natur fordrar, och vad hennes förhållanden till Gud och till människor fordra. Med andra ord, vi böra älska Gud "på grund av vad Gud är, och vad vi äro."

Moraliska lagar. Lag är ett system av tvång, och såsom vi allaredan iakttagit, är moralisk lag ett övertygande inflytande, en myndig föreskrift, ställd till vår moraliska natur på ett sådant sätt att den mottager vårt samvetes gillande. *Den är en regel för uppförande.* En regel för uppförande, är given av en till vilken förpliktelse tillkommer, och denna regels myndighet är beroende på naturen och utsträckningen av förpliktelsen. Regeringar befalla oss, och vi känna att vi böra lyda; föräldrar lämna en regel för uppförande, och vi känna det vår skyldighet att samtycka därtill; men Gud giver oss den högsta lagen. Och detta förer oss till den nästa punkt.

Plikt. Plikt är lydnad till lagen, eftergivenhet för tillvarelsens lagar. Det är en skillnad på förpliktelse och plikt, ty förpliktelse, som vi hava sett, vilar på tingens natur, medan plikten är den lydnad vi äro skyldiga lagen.

Gudomlig Regering Allmän.

Alldenstund alla människor äro moraliska varelser, äro fordringarna av den gudomliga regeringen universala, och här komma vi till den sidan av ämnet som medelbarligen innefattar hedningarna. Det har aldrig varit en tid då någon nation på jorden varit utom den gudomliga regeringens område. "Jorden är Herrens och allt vad därpå är, jordens krets och de som bo därpå" (Psa. 24: 1). "Herren har ställt sin tron i himmeln, och hans konungavälde omfattar allt" (Psa. 103: 19). Den idéen att en del av Guds förnuftiga varelser i det förbigångna, såväl som några i de mörkaste hörnen av jorden för närvarande, ej äro under lag och ej äro pliktiga att dyrka Gud, är stridande mot sunt förnuft såväl som mitt emot Guds ords tydliga lära. Låtom oss tillämpa på hedningarna de fem grundsatser som vi allaredan behandlat såsom varande nödvändiga för en gudomlig regerings undersåte, och sålunda avgöra vad deras närvarande tillstånd är.

Först av allt, vilja vi lägga märke till att hedningarna, såväl som alla människor under alla tider, äro medvetna om att de äro moraliska varelser. De äga fattningsförmåga, samvete och vilja, de tre ting som utgöra en moralisk natur.

För det andra, de äro medvetna om det faktum, att de stå i moraliskt förhållande till varandra och till Gud. De hava aldrig förlorat ur sikte det faktum att det finnes en moralisk regent över universum, och att de äro ansvariga inför honom. "Ty hans osynliga egenskaper, både hans eviga makt och hans gudom, skådas ända från världens skapelse, när de förstås av gärningarna, på det att de må vara utan ursäkt" (Rom. 1: 20). Så tydlig är detta förhållandes natur, denna släktskap med Gud, att de se upp till den Gudomlige med den känslan att de äro "hans släkte," hans avkomlingar.

Tredje. Den inre övertygelsen, angående denna släktskap, är grunden för dessa *moraliska förpliktelser* vilka allestädes yttra sig i benägenheten att vörda och dyrka Gud. Människan helt enkelt känner att hon *måste* göra detta. Ett större och mera övertalande bevis för förpliktelse kunde ej givas.

Fjärde, Hedningarna äro under *moralisk lag.* Moralisk lag, som vi hava sett, är en regel för uppförande, given av den som förpliktelsen tillkommer. Moralisk lag är tillvarons lag; den existerar i tingens natur, och uppenbaras därför subjektivt i den mänskliga medvetenheten. Ingen mänsklig lagstiftning, och ingen gudomlig objektiv uppenbarelse var behövlig för att tydliggöra de större tillvarons lagar. (Den särskilda avsikten med objektiv uppenbarelse är framställandet av en återlösningsplan). I alla tidsåldrar, i varje mörkt hörn på jorden, har det funnits en tydlig urskillning, i det mänskliga medvetandet, mellan rättvisa och orättvisa, sanning och lögn, kärlek och grymhet. Till och med de lägsta barbarer (vad än deras förfarande må vara) anse stöld, hor, mord, och andra syndiga handlingar, såsom brott som förtjäna straff. Livingstone meddelar att "på förfrågan hos intelligenta män, bland Backwain stammen, angående deras förra kännedom om gott och ont, om Gud och om ett tillkommande tillstånd, hava de avvisat med förakt idéen, att någon av dem någonsin saknat en tämligen tydlig uppfattning angående alla dessa ämnen. Angående deras förnimmelse av rätt eller orätt, bekänna de att intet av vad vi angiva såsom varande synd någonsin av dem ansetts annorlunda, utom det påståendet att det var orätt att hava mer än en hustru."

Sofokles sade:

Guds oskrivna lagar som ej veta av några förändringar;
Äro ej från i dag eller i går,
Utan leva för alltid.

Ciceros vittnesbörd framhåller bestämt allmänneligheten av det gudomliga regementet; att alla människor äro moraliska varelser ställda under moralisk lag. Han säger: "Det finnes en sann och ursprunglig lag, överensstämmande med naturen och förnuftet, utbredd över alla, oföränderlig, evig, vilken kallar till pliktens uppfyllande och till återhållsamhet från orättvisa, och vilken kallar med oemotståndlig röst, som kännes i all dess myndighet, varhelst den höres. Denna lag kan ej kontrolleras eller avskaffas, eller göres inverkan på dess sanktion genom någon mänsklig lag. En hel senat eller en hel nation kan ej suspendera denna högsta förpliktelse. Det behöves ingen uttydare att framställa den tydlig och begriplig, eller är den annorlunda i Rom, i Aten, nu eller i tider förut eller efter, men alla tider och ibland alla nationer, är den, har varit och kommer att bliva en och evigt förblivande—en såsom den Gud, dess upphovsman och förkunnare, som är den allmänne Regenten över hela människosläktet själv är en. Människan är i sanning män-

niska efter som hon böjer sig själv inför detta gudomliga inflytande. Hon kan ej emotstå det utan att, som det vore, flyga ifrån sin egen barm, och avlägga mänsklighetens allmänna känsla.''

Vi hava även vittnesbördet från gudomlig uppenbarelse över detta ämne. ''Ty när hedningarna, som icke hava lagen (den skrivna lagen), av naturen göra det lagen bjuder, så äro dessa, ehuru de icke hava lagen, sig själva en lag, och de visa, att lagens verk är skrivet i deras hjärtan, då deras samvete tillika bär vittnesbörd och deras tankar inbördes anklaga eller och ursaka'' (Rom. 2: 14, 15). Ingen tydligare framställning av subjektiva, moraliska lagar, förenade med moralisk natur, kunde framhållas.

Femte. Tillvaron av moralisk lag nödvändiggör plikt. Den universala kännedomen av synd bevisar att hedningarna förstå vad deras plikt är men göra den ej. De förstå ej allt som vi som äro välsignade med ökad uppenbarelse förstå, men emedan de ej hava denna objektiva lag är det ej deras plikt att uppfylla den. Deras plikt angår lydnad till den lag som de allaredan hava. Aposteln Paulus, efter att hava förklarat att genom naturen Guds ''eviga makt och hans gudom'' är känd av hedningarna, så att ''de må vara utan ursäkt,'' fortfar att säga: ''Emedan de hava känt Gud men icke ärat eller tackat honom såsom Gud:'' och ''liksom de icke hava aktat värt att hava Gud i kunskap, så har Gud överlämnat dem till ett ovärdigt sinnelag'' (Rom. 1: 20, 21, 28).

Pauli stora huvudämne i Rommarebrevet är, att bevisa att alla människor äro syndare, för att han skall kunna framhålla Kristus såsom den allmänne Frälsaren och världens enda hopp. De bibelställen som alla redan citerats visa att hedningarna voro syndare emedan de ägde och voro olydiga emot deras naturs oskrivna lag. Han beskyllar sedan judarna för att de bröto sin skrivna lag, för att fästa anklagelsen av synd även på dem. Hans slutledning framhålles i dessa ord: ''Ty alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud'' (Rom. 3: 9, 23).

Vi hava nu visat med förnuftet och med Skrifterna, att hedningarna äga moralisk förpliktelse, att de känna till sin plikt men göra den ej, och äro därför syndare. Men det finnes även andra viktiga saker att taga i betraktande, vilka vi måste taga hänsyn till innan vi komma till en slutsats angående hedningarnas närvarande tillstånd och slutliga ändalykt. *—Forts.*

HAR KRISTENDOMEN FÖRFELAT SITT MÅL.

Under det förfärliga europiska kriget har man hört folk säga att kristendomen har misslyckats. De säga detta emedan nationer, som förmodas vara kristna, mörda sina medmänniskor i tusentals. Beskyllningen är obefogad, emedan det icke finnes någon kristen nation. Nationerna äro icke kristna—män och kvinnor äro kristna—några av dem—emedan det icke finnes någon nation som har fogat sina handlingssätt i harmoni med Kristi Ande.

När de som voro Jesu närmaste, och som bäst lärt hans idealer, skrevo om honom brukades ordet ''frid'' såsom det som bäst kunde beskriva hans Ande. Deras råd har alltjämt varit en välsignelse till deras medmänniskor. Enligt dessa skrifter har den kristna religionen alltid varit en FRIDENS religion.

Under tidernas lopp har folket antagit, att denna frid betydde, mera en uppenbarelse av Gud för människan, än förhållandet emellan människor. Himmelsk frid är en härlig verklighet, men den borde icke anses intaga den jordiska fridens plats. Våra mångfaldiga krig hava bringat en sorts fred emellan människorna, vilken kunde förebildas med en skön dröm — något som ej kunde, i verkligheten, så vara. Guds gåva till människorna har varit en fridens gåva, men människorna hava förkastat den. För att erhålla krigets byte hava de förglömt fridens råd. Det har predikats ''FRID, *frid,*'' men det fanns ingen frid.

Det har blivit sagt att frid kan erhållas bäst genom att vara fullständigt beredda för krig. Denna plan har alltid bringat krig såsom en oundviklig följd, alldeles som den har gjort i detta europeiska krig. Kristus sade: ''De som taga till svärd skola med svärd förgås.''

De Förenade Staterna äro mera kristna härutinnan än en del andra länder; men även på denna nation har ej heller Jesu bergspredikan haft det inflytande den borde hava haft.

Det är icke endast i Frankrike, i Tyskland, i Österrike eller i Ryssland som det bevisats, att de förkastat den gudomliga gåvan. Varthelst vi gå är det detsamma.

Ondska, hat och girighet äro element, som allestädes motverka frid. Affärsmänniskorna vägra att göra så mot andra som de önska att andra skola göra mot dem. Samhällslivet är riktat mot krig av ett eller annat slag—ett krig för erhållandet av högsta platsen, hellre än att vinnlägga sig om frid. Har du förorättat någon utan att gottgöra det? Om det så är då har du förkastat Guds gåva, och vad rätt har du att säga att kristendomen har misslyckats.''

Att bedja är icke tillräckligt. Att utropa frid, frid från predikstolarna är icke nog. Att endast bedja och icke göra något mera för att uppnå målet, är den nedrige skrymtarens metod. Fadern gav oss sin dyrbaraste gåva, men liksom barnen have vi vänt oss ifrån den, för att leka med de billigaste leksaker, för att visa vår otacksamhet, för den gåva som fordrade det största offer och var det mest dyrbara han hade. **Kristendomen har icke misslyckats—Människor och nationer hava uraktlåtit tillämpandet av Kristi Ande.**

—Från Our Country.

BEDJANDE FÖR SIG SJÄLV.

Av Mabel C. Porter.

Händer det icke ibland att vi ödsla bort tid med att bedja för oss själva, då vi borde ha omsorg om någon annan? Gud bjuder oss att kasta all vår omsorg på honom. Därför låtom oss avlägga våra egna bördor och börja bära andras bördor till Jesus. Många själar, som vi icke kunna nå med ord, sjunka i djup förtvivlan, emedan det ej är någon som genom bönen kan skingra det mörker som omgiver dem, och därigenom låta Guds ljus skina in i deras själar.

Gud gav mig, en gång, en allvarlig läxa angående detta ämne. Jag var orolig beträffande särskilda ansvar som vilade uppå mig och jag kunde icke stilla mitt sinne. Jag behövde hjälp så jag gick till Gud i bön och fasta. Jag sade honom att mina bördor voro för tunga för mig att bära. Jag talade till honom ganska mycket om mina behov. Jag läste vers efter vers i Bibeln för att finna hjälp, men erhöll ingen, eller erhöll något bestämt svar på min bön. Jag begynte se mig omkring, liksom om jag återigen måste upptaga dessa växande bördor och bära dem allena; men jag trodde dock att det var något fel. Då började jag bedja Gud att låta mig veta var felet var. Jag läste Guds ord om den förlorade sonens återvändande. Jag kunde icke tillämpa detta på mig själv, så jag läste på annat ställe följande ord: ''Stärken maktlösa händer, given kraft åt vacklande ben. Sägen till de försagda: Varen frimodiga, frukten icke.'' Skulle jag göra det, med mina händer så upptagna med mina egna bördor? Ja, verkligen; häri låg min läxa liksom också min välsignelse. O, vilken välsignelse. Jag lade alla mina bördor vid Jesu fötter. Han borttog dem och sedan kunde jag fasta, och bedja Gud att näpsa mörkrets makter, som hade bundit de förlorade. Med alla mina egna bördor borttagna kunde jag bedja med förvissning för andliga krymplingar, de andligen stumma och andligen blinda och döva. Jag kunde bedja med seger. Jag skall aldrig förglömma denna läxa.

Det är icke endast ord som dessa stackars människor behöva; de behöva förböner—allvarliga, brinnande, verksamma böner, som övervinna helvetets portar. Låtom oss alla bliva ivriga i att hjälpa andra bära deras bördor till Jesus. Arbetet på Jerusalems murar måste upphöra emedan bärarnas krafter sveko (Neh. 4: 10). Det svagaste Guds barn kan bliva en verklig hjälp för andra.

Jesus bad för andra—han hjälpte dem emot mörkrets makter, otro, missmodighet, fruktan, sjukdom och synd. Låtom oss ofta fasta och bedja för dem som äro bundna av dessa grymma tyranner. Kom ihåg att Gud sagt: ''Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk.'' Kraften ligger i den rättfärdiges allvarsamma, verksamma bön. Vakten eder så I icke ären själviska i edra böner.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.
Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.
S. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år ....40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.
1 ct. "*stamps*" *mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.
Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och och traktater, till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumerat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker gö as betalbara till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga landers mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

För att kunna lyckas i sitt företag är det nödvändigt att hava ett bestämt mål i sikte

Kaptenen på fartyget söker uppnå en viss hamn. Han möter understundom stormar vilka hindra och kanske, till en tid, vända fartyget åt en annan riktning, men han har likväl den efterlängtade hamnen ständigt i sina tankar, och så snart stormen stillats styr han åter rakt mot sitt resas mål.

Åkermannen är flitigt sysselsatt på sin åker, han arbetar tidigt och sent. Han har ett mål i sikte, nämligen att få skörda en så god skörd som möjligt. Antingen han plöjer eller sår eller vad helst han gör på åkern, har han detta mål för ögonen. Han studerar, och rådfrågar sig med andra erfarna jordbrukare, för att finna ut bästa sättet att sköta åkern, vilket sädesslag som torde giva den mest lönande avkastningen o. s. v., allt för att lyckas uppnå det önskade resultatet.

En sann kristen har även ett mål i sikte; det är att tjäna Gud, och alla hans strävanden gå därpå ut. Vadhelst han företager sig, antingen han bedriver handel, sköter ett lanatbruk, arbetar för dagspenning eller predikar Guds ord, har han detta mål ständigt framför sig.

Att tjäna sina medmänniskor, med ett av Kristi kärlek uppfyllt hjärta, är att tjäna Gud. Den som tjänar Gud gör sitt bästa att tjäna sina medmänniskor. Han studerar, och rådfrågar sig hos dem som äro skickliga häruti, och framför allt beder Gud om hjälp och visdom till att bliva till en välsignelse för andra. Han gör sig förvissad om vilken anställning Gud har ämnat honom för, och var han kan bäst lyckas att uppnå detta mål som ständigt hägrar för hans inre blick. Han låter ej någonting draga uppmärksamheten från det efterlängtade målet. Prövelsens och frestelsens stormar kunna understundom rasa på livets hav; Satan och onda människor kunna motarbeta och möjligtvis till en tid förhindra honom från att uträtta det han önskar; men han har likväl resans mål ständigt i sina tankar, och då stormarna tillräckligt lagt sig styr han rakt mot hamnen igen. Han utsår den goda säden på Herrens åkerfält; han sparar ingen möda, utan bittida och sent utför han sin gärning, med det målet i sikte att uppnå det sköna landet och föra många dyrbara kärvar med sig till den himmelska ladan.

L. P. P.

GÖTA, SVERIGE. Läger- eller Missionsmöte. Juni 23—27. C. J. Forsberg.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Paynesville, Minn. April 12, 1915.

Älskade syskon i Herren! Nåd och frid från Gud, vår Fader och Herren Jesus Kristus, vår Frälsare, tillönskas eder alla. Amen.

Jag är glad över att kunna med frimodighet säga, att Herren är min hjälpare, och att jag är frälst och helgad i dag, genom tron på Jesu blod. Pris ske hans namn.

Om Gud vill, ämnar jag lämna mitt kära hem i morgon. Jag skall då säga farväl till mina kära såväl som församlingen och mina grannar, för att begiva mig på resa till de skandinaviska länderna. Jag begynner denna resa med tro till Gud, som "mäter upp haven i sin hand," att han skall bevara mig på resan och att han, som svar på edra böner, skall göra mig till en välsignelse varthän jag går.

Tillåt mig att säga eder alla ett hjärtligt tack för all den kristliga kärlek som i haven bevisat mig och min familj, att ingen må saknas på den dagen.

Jag må säga att det är med tårar, jag lämnar mitt hem och Guds folk i detta land. Jag älskar eder alla, och I kommen nu alla till mina tankar. Jag skulle önska se eder alla, innan jag reser, men alldenstund detta ej kan ske så vill jag påminna eder Jesu ord: "Därför varen ock I redo," och "Vad jag säger till eder, det säger jag till alla: vaken!" Jag hoppas att åter få se eder alla, men om detta ej kan ske är det min bön, att vi få träffas där varest det ej skall bliva någon skillsmässa.

Herren har gjort det klart för mig att jag måste resa. Den förra gången jag reste till Skandinavien gav Gud mig Matt. 19: 29, och denna gång gav han mig Joh. 21: 15—17. Jag önskar blott att Guds vilja må ske; men jag kan icke omtala vad jag känner. Jag önskar att ernu en gång paminna eder om att ihågkomma mig i edra böner. Jag behöver Guds hjälp. Bed även för min familj, att ingen må saknas på den dag.

Om någon har skrivit till mig utan att erhålla svar, var snäll och skriv igen. Det skall glädja mig att höra ifrån eder, till och med om det blott bliver några få rader. Min adress bliver tills vidare Pandrup, Danmark, Europe.

Senare: Jag hade länge tänkt på att resa, men tiden för min avresa blev ej bestämd innan klockan tio på förmiddagen, dagen före jag reste. Jag fick knappast tid till att säga någon farväl. Min hustru sade det var ej tid till att fälla tårar. Jag ämnar stanna i St. Paul Park en afton, i Chicago en afton, och i New York över Söndagen. Jag önskar övervara några möten på sistnämnda plats. Jag ämnar att resa thorsdags-eftermiddag, klockan två, med ångbåten, *United States* tillhörande den Skandinaviska Amerikanska Linjen. Jag hoppas att komma till Danmark omkring den tredje maj.

Utan tvivel är det några som äro intresserade i att veta hur mycket jag har emottagit för min resa. Jag känner mig mycket uppmuntrad över de många kärleksfulla brev jag mottagit. En broder sände mig först fem dollars, och då han senare såg i tidningen, att jag ej erhållit tillräckligt medel för resan, sände han mig fem dollars till. Han sade i sitt sista brev, att om ett hundra av Guds barn sände fem dollars vardera, så skulle jag möjligtvis hava tillräckligt. Det var två ting i detta brev som gjorde mig mycket gott. Brodern var villig att fördubbla sin egen gåva och på samma gång önskade han att jag skulle hava nog, ja mer än nog.

Den första gången jag reste till Norge, var det mest för att besöka mina släktingar. Min resa kostade mig då unjefär $117.00 av vilka jag själv lade ut största delen. Min andra resa, tillsammans med nödvändig utstyrsel, kostade mig $340.50. Av denna summa insändes $280.50, och de återstående $60.00 lade jag själv ut. Detta innefattade min resa till och ifrån såväl som mina resor i Skandinavien, samt vad jag gav till de fattiga. Dessutom lejde jag en man medan jag var borta, som kostade mig $150.00. Jag giver dessa upplysningar för att alla skola kunna förstå förhållandena, och för att I skolen bättre förstå huruledes att bedja för Herrens vittnen.

Jag har till dato mottagit $133.65 för min resa. Jag sänder härmed mitt hjärtligaste tack till alla som hava bidragit därtill. Pris ske Gud att vi alla kunna få vara hans medarbetare. Jag förbliver som alltid eder ringa broder och tjänare i evangeliet. S. O. Susag.

Lökken, Danmark, April 3, 1915.

Det är nu länge sedan jag lät höra ifrån mig genom Trumpeten. Min tid har varit så upptagen att det har varit svårt för mig att taga vara på min korrespondens.

Julmötena medförde stor och varaktig välsignelse till Guds barns hjärtan och liv. Verksamheten erhöll en prägel, som den ej förut haft. Arbetarna blevo närmare förenade och sammanbundna än förut. Syndare blevo djupt påverkade av Guds ord som predikades med kraft och den Helige Andes smörjelse.

I januari månad och den första veckan i februari, var jag i Göta, Sverige. Det blev ej så många frälsta i dessa möten, som i många andra jag hållit, men sanningen trängde djupt ned i hjärtana och många som varit vacklande och tvivlande, blevo rotade och stadfästade i sanningen. Syster Julia Borg begagnades mycket av Herren i dessa möten. Vi bådo med några som sökte Gud.

Från Göta reste jag till Hjörring, varest jag höll en kampanj som varade unjefär fem veckor. Nu och då under denna tid besökte jag församlingarna i Sindal, Lökken, Pandrup och Aalborg. I Hjörring bådo vi med några själar som blevo härligt frälsta. Vi gladde oss mycket över resultaten. Gud skall hava all äran. Några själar hava blivit frälsta i församlingarna under vintern. Verksamheten skrider stilla men säkert framåt.

Det har skrivits en del osköna uppsatser om Guds församling, i ett visst samfundsorgan, i vinter. Det sorgligaste av allt är att det är några av samfundets ledande och mest inflytelserika män, som på detta sätt försökt ställa oss i ett dåligt ljus. Jag skriver ej om detta för att försvara mig själv, mina medarbetare eller den rörelse som vi äro identifierade med; ej heller för att strida ty det är något som jag tror att en sann Herrens tjänare icke bör eller kan göra. Men jag ser på det som en stor nåd, att vi anses värdiga, att missrepresenteras och förföljas för Jesu namns skull. Jag vill bedja alla Guds barn att ej tala ont om dessa predikanter, men att bedja för dem.

Skärtorsdag hade vi en härlig dag i Hjörring. Mötet varade hela dagen. I går, långfredagen, samlades vi här i Lökken och hade en riktig högtid. En stor skara av Guds barn, från Pandrup, Hjörring och andra städer, kommo hit. Mötet på förmiddagen var mycket välsignat av Herren. Klockan två samlades vi vid stranden varest åtta kvinnor och nio män följde Jesu exempel med att låta sig döpa. Hundratals åskådare voro närvarande, men ett djupt allvar var rådande. En ofrälst man sade: "Det ser ut som det vore en övernaturlig kraft över alltsammans." Havet var något oroligt, men allt försiggick anständigt och ordentligt.

Strax efter dopförrättningen samlades en mycket stor skara människor i salen, varest vi hade ett härligt avslutningsmöte, ett riktigt tacksägelsemöte, med vittnesbörd, sång, predikan o. s. v., varefter alla gingo till sina respektiva hem.

Vi hava möte i afton och i morgon måste jag gå och förrätta dop i Västerhavet.

Under den sista tiden har jag predikat åtta till tio gånger om veckan.

Jag längtar efter att få höra något bestämt från broder S. O. Susag angående hans resa till Skandinavien; ty min resa till Amerika beror till en stor del på vad hans bestämmelse bliver. Det är svårt för mig att resa om jag ej får någon att taga min plats; och jag tror att br. Susag skulle bliva till stor välsignelse här i Skandinavien. Om jag reser skulle jag gärna resa i tid så att jag kunde komma till Anderson, Ind., till lägermötet. Om br. Susag kommer är det bestämt att jag skall resa.

Broder Renbeck och syster Anna äro för närvarande i

den södra delen av Danmark. Det finnes öppna dörrar för sanningen över hela Skandinavien. Vi behöva en hel arme av predikanter, som äro döpta med den Helige Ande. Nåd vare med alla tidningens läsare. Eder ringa tjänare och broder i Kristus, Morris C. Johnson.

FRÅGOR BESVARADE.

Fråga: Huru skola vi förstå Jes. 65: 20, den senare delen av Luk. 21: 24, och Rom. 11: 25, 26.

Svar: Det är tydligt att de profetiska utsagorna i Jes. 65:e kapitel hava en andlig betydelse. I Rom. 10: 20, hänvisar Paulus till Jes. 65: 1, och förklarar, i detta och nästa kapitel, att denna profetia gick i fullbordan på hans tid, i det judarna såsom en nation förkastade Herrens frälsningsplan medan hedningarna däremot anammade den.

Jes. 65: 20, lyder sålunda: "Där skola icke mer finnas barn, som leva allenast några dagar, ej heller gamla män, som icke fylla sina dagars mått; nej, den som dör ung skall dö först vid hundra års ålder, och först vid hundra års ålder, skall syndaren drabbas av förbannelsen." Profeten begagnar här ett bildligt tal. Synd förorsakar skillsmässa från Gud, andlig död. På profetens tid var det ej möjligt att erhålla fullkomlig frälsning från synd. Under Mose lag offrades djur för begågna synder, men de kunde aldrig "fullkomna dem" som framträdde med dem (Ebr. 10: 1). Den syndiga naturen som fanns hos människan gjorde att hon om "några dagar," en kort tid, begick synd och blev skild från Gud. Men sedan Jesus kommit och ""med ett enda offer.... för beständigt fullkomnat dem, som varda helgade" (Ebr. 10: 14), blev det möjligt för människan att leva ett syndfritt liv, att tjäna Gud "i helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra (sina) dagar" (Luk 1: 75). Alltså blev det möjligt för henne att fortsätta sitt andliga liv för beständigt.

"Först vid hundra års ålder skall syndaren drabbas av förbannelsen." Under Mose lag straffades dess överträdare, i vissa fall, med en hastig död, för exempel straffet för sabbatsbrott var att stenas. Då Nya Testamentets lag blev gällande, åsidosattes denna lag, så att en människa kan fortsätta att synda emot Guds bud på många sätt utan att bliva straffad under en längre tid, kanske tills hon slutligen framställes inför Guds domstol.

I Luk. 21:a kapitel förutsäger Jesus Jerusalems förstörelse. I versen 24 heter det: "Och Jerualem skall vara förtrampat av hedningarna, till dess hedningarnas tider varda fullbordade." I Rom. 11: 25 säger Paulus att "förhärdelse har endels träffat Israel till dess hedningarnas fullhet har ingått." Judarna, såsom en nation, förkastade Kristi lära, Jerusalem blev förstörd och de förskingrades över hela världen, men hedningarna däremot, till en stor del, anammade frälsningen.

Det tycks tydligt att denna Jesu profetia häntyder till en tid då judarna, efter att evangeliet allmänt förkunnats för hedningarna, skola återvända till sitt gamla hemland och återuppbygga Jerusalems stad. Och att de då skola, icke alla men såsom en nation, antaga den kristna religionen.

L. P. P.

VÅR TIDS BEHOV.

Av Anders Swahn.

Vår tids stora behov, för Guds rikssak på jorden, är män som äro väl befästade uti den kristna erfarenheten och kunna stå fast för Gud under prövningarnas och frestelsernas stormar. Män som äro fyllda med himmelskt mod och i vilka det eviga livets ström flyter stilla och djupt. Män som äro vissa som kompassens nål; män som äro likgiltiga för människors pris eller förakt och som äro användbara för Guds ära. Män som äro sanna ända till hjärteroten, som icke låta köpa sig; män som våga blicka både värld och djävul mitt i ansiktet Män som kunna berövas friheten liksom Josef och likväl vara lyckliga. Män som kunna stå ensamma, liksom Paulus stod inför domstolen i Aten, och likväl vara frimodiga. Män som äro fasta i sitt sinne, såsom Daniel, som frukta Herren och visa på vem de tro. Män som hata girighet och som ej svikta eller bliva modlösa emedan det dröjer att rättfärdigheten bliver upprättad på jorden. Män som känna sin plats och fylla den; som sköta sina egna åligganden och icke äro för lata att arbeta. Män som stå på den eviga Klippan, äro starka genom gudomlig kraft, uppfyllda med den visdom som kommer ovanefter. Män som veta vad deras mission innebär och kräver; som älska med Kristi kärlek, äro brinnande och uppfyllda med den Helige Ande.

BETALAR DET SIG ATT VARA EN KRISTEN.

Av Lars Olson.

Detta är en mycket viktig fråga, men huru få som äro intresserade i den. Lönar det sig? så lyder frågan. Paulus sade att han hade "blivit förlustig alltsamman och räknade det såsom avskräde," på det att han måtte kunna vinna Kristus (Fil. 3: 8). Måste jag avstå ifrån alla mina förnöjelser (världsliga förnöjelser) för att bliva en kristen? Jag frågar, vilka äro dessa förnöjelser? Vad är det som ditt hjärta fäster sig vid? Innan Paulus blev en kristen, yvdes han över att han var en ebré av ebréer, efter lagen en farisé" (Fil. 3: 5). Detta var vad hans hjärta fäste sig vid. I våra dagar finnes det mycket, som människorna fästa sina hjärtan vid, som utestänger Kristus. "Ty allt det som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och levernets högfärd, det är icke av Fadern, utan av världen. Och världen förgås och hennes lusta, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen" (1 Joh. 2: 16, 17). Det är många som leva blott för att tillfredsställa köttets begärelser. Det finnes dem som leva blott för att äta och dricka utan att göra någon ansträngning för någon annan än sig själva. Andra leva för att tillfredsställa "ögonens begärelse"; de resa hit och dit för att se den och den platsen, och sålunda förflyter deras liv. För "levernets högfärd" lever mången. De söka att komma upp i världen och bliva något stort. Johannes säger att sådant är "av världen." "Och världen förgås och hennes lusta."

Att göra Guds vilja är vad som fordras för att vara en kristen. Vad är Guds vilja? Vi läsa i Mar. 8: 34, 35: "Vilken som vill efterfölja mig, han förneke sig själv och tage sitt kors på sig och följe mig. Ty vilken som vill bevara sitt liv, han skall mista det, och vilken som mister sitt liv för min och evangelii skull, han skall bevara det." Detta är "Guds vilja" att vi "förneka" oss själva. Möjligtvis säger någon: "Då kunde jag lika så gott vara död, som att vara så obemärkt." Lägg märke till, så skola vi nu läsa vidare: "Vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ?" "Om man skulle använda sin tid för att söka de ting som äro av världen, de ting som skola förgå; vad gagnar det? O, när människan kommer att stå på evighetens rand, finnes det intet av det som denna världen tillhörer, som hon kan "giva till lösen för sin själ."

Läsare, varför ej tillmötesgå kostnaden nu? och vara redo för den dagen. Vad får man igen för att man övergiver allt för Herren? Låt Guds ord besvara denna fråga. "Var och en som har övergivit hus eller bröder eller systrar eller fader eller moder eller hustru eller barn eller åkrar för mitt namns skull, han skall få hundrafallt och ärva evigt liv" (Matt. 19: 29).

Lönar det sig att vara en kristen? När man bliver en kristen försakar man allt och vinner allt. Den som ej bliver en kristen håller fast vid vad han har och förlorar allt. Läsare, vad är ditt val? Det lönar sig att vara en kristen.

ETT UPPROP OM VÄGLEDNING FÖR DE UPPVÄXANDE.

Av Mabel Hale.

Under den period då barnen övergå från barndom till mogenhetsåldern, är det som deras kroppar, sinnen och naturliga egenskaper undergå den hastigaste förändring på några år. Under denna tidsperiod behöva de mera ledning av de äldre än under någon annan tid. Det mest läraktiga och lättast ledda barn kan, vid detta tillfälle, vara det mest motsträviga. Föräldrarnas och lärarnas tålamod är ofta prövat till det yttersta, och likväl menar barnet intet ont. Han (eller hon) är en stor hemlighet för sig själv. Vad barnet behöver är mycket sympati, samt vänlighet och bestämdhet. Det är icke vad det önskar vara, så var framför allt tålmodig mot det.

Här står en gosse, vid mandomens dörr, undrande, tafatt och förlägen. För ett år sedan, kanske för några veckor sedan, var han en liten gosse ivrigt upptagen med sina lekar och skolböcker, fullkomligt omedveten

Forts. å sida 7.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

GUD STADFÄSTER SITT ORD.

Jag har, under flera års tid, predikat här, vid varje lägligt tillfälle, och Herren har stadfästat sitt ord till min fullständiga belåtenhet och till de motstridande sektanhängares häpnad. Jag vill omnämna tvänne fall för att bevisa att Gud stadfäster sitt ord.

En ung gift kvinna, medlem av Baptistförsamlingen, men som, i våra möten, bekände sig för att leva ett heligt liv, angreps av lungsot. Doktorerna gjorde allt vad de kunde för henne, och slutligen sade de hennes fader att de ej kunde göra något mer för henne, och att det var omöjligt att hon kunde leva mer än blott några få dagar. När hennes fader omtalade för henne vad doktorerna hade sagt, sade hon att hon hade förväntat det, men hon ville komma hem för att dö där. De förde henne alltså hem i en droska, hennes styvmoder hållande henne i sitt knä. I det de körde förbi mitt hus stannade de och hennes fader kom in och sade till mig: "Nelly skall fara hem för att dö; vi vilja att du skall komma med oss; vi önska att du skall bedja för henne." Jag följde med dem, och då vi kommo till hennes faders hus, och buro in henne och lade henne på sängen, var hennes feber mycket hög och hon var mycket utmattad. Jag frågade henne hur det var med hennes tro. Hon sade att vad hennes tro angick var allt klart, men om det vore Herrens vilja, skulle hon hellre ej vilja dö ännu. "Nelly" sade jag, "om du har tro; så behöver du ej dö nu; vi skola bedja Gud att hela dig så att du kan ära honom med din tjänst." Vi knäböjde och bad trons bön. Jag såg att hennes feber försvann och hon begynte svettas. Jag tog henne vid handen och sade: "Nelly, Herren har helat dig; stig upp och giv honom äran." Hon steg upp och sade: "Prisad vare Herren, jag är helad! och jag skall gå upp till Baptist-kyrkan och vittna därom och visa dem vad Herren kan göra." Hon åt middag, och gick sedan en halv mil till platsen varest baptisterna höllo möte och vittnade till vad Herren hade gjort. Detta var två år sedan, och sedan den tiden har hon fött tvänne barn. Hon är nu lika rask som någon kvinna i staden.

Vid ett annat tillfälle var det en man. unjefär femtio år gammal, som i våra möten bekände sig leva ett heligt liv, men hade svårt för att lämna den sekt han tillhörde. Under det han var hos sin dotter unjefär en mil hemifrån, träffades han av ett anfall av hjärtlidande. Doktorn sade dem att föra honom hem så hastigt som möjligt, ty det var för sent att göra något för honom. De förde honom hem och kommo för att hämta mig. Det dröjde nästan en timme innan jag kunde bliva färdig att gå till honom, och då jag kom dit, stodo flera av grannarna omkring och sågo på honom i hans döende tillstånd. Han var kall upp till knäna, hade förlorat talförmågan, och höll synbarligen på att dö. Jag tog hans hand i min och begynte tala till honom. Någon sade: "Oroa honom icke; ser du ej att han håller på att dö?" "Han håller möjligtvis på att dö, men han kommer ej att dö" svarade jag, "Herren skall återställa honom." En gammal man sade: "Vem skall tro en sådan dårskap! Det finnes ingen makt på jorden som kan rädda honom nu. Låt honom vara och låt honom dö i frid." Jag bad honom kvarstanna och se vad Herren kunde göra. "Jag vill ej se sådan dårskap" svarade han, och gick ut till sin hustru och dotter. Jag lade mina händer på den sjuke mannen och bad trons bön, och tog honom sedan vid handen och sade, "Broder Zach, Herren helar dig; stig upp och giv honom äran!" Han reste sig upp och sade, "Pris ske Gud, han helar mig verkligen!" Han begynte att sjunga en sång vari alla instämde, och sedan knäböjde han och tackade Gud. Vi hade ett härligt möte där. Baptister, metodister, och andra religionsbekännare bekände samhälligt att de aldrig sett något liknande. En ung man sade: "Jag har alltid trott på Gud, men nu tror jag på hans makt." Mannen är ännu vid liv och arbetar varje dag.

Om någon tvivlar dessa berättelser kan han tillskriva dessa personer. Mannens namn är Zach Lafevers. Han lever nu i Morrisville, Mo. Kvinnans namn är Nelly Long, från Bolivar Mo.

Om du tror och predikar evangeliet, skall Gud visserligen stadfästa det. Dessa äro endast två av de många tillfällen då Herren har stadfästat sitt ord "med åtföljande tecken." Evangeliet är lika sant nu, som då det skrevs. Eder broder i tron,

Bolivar, Mo. T. H. Hobbs.

Från Gospel Trumpet.

Sockersjuka och andra lidanden botade.

Fyra år sedan, förliden nyårsdag, helade Herren mig från "Brights disease" eller sockersjuka. Doktorerna hade givit upp allt hopp om mitt tillfrisknande. När min dotter kom till vårt hem för att besöka oss under julen, påyrkade hon att jag skulle följa med henne då hon reste tillbaka till East Jordon. Doktorerna hade förordnat, att jag ej skulle taga något mer än ett glas mjölk för mina måltider. Syster Beebe var min dotter behjälplig med husarbetet vid denna tid, och hon sade mig att Herren kunde hela mig. Alltså sände jag bud efter de heliga att bedja för mig. Broder Winters salvade mig med olja i Jesu namn, och jag blev ögonblickligen helad och frälst. Jag giver Gud all äran därför.

Jag hade under många år lidit av en hudsjukdom och andra lidanden, och kände mig uppmuntrad att försöka bliva botad från dem. Min kropp var betäckt med den plågsamma sjukdomen, så att jag hade stora sår på mina lemmar. Under den varma årstiden var det i synnerhet svårt för mig, och ibland trodde jag att jag skulle förlora mitt förstånd på grund av det stora eländet. På lägermötet i Charlevoix, i augusti tre år sedan, blev jag fullkomligt botad av Herren. Jag hade varit under många doktorers vård, och begagnat många patent-mediciner, men alltsammans till ingen nytta. Min syster blev mycket förvånad när hon fick se att alla såren alldeles försvunnit från mina lemmar. Gud gjorde ett fullständigt verk för mig. Gud är villig och mäktig till att hela alla som komma till honom i tro.

Eders i Herren, Ada Smith.

HELGELSE.

Av R. L. Berry.

I Nya Testamentet äro orden "helga," "helgad," och "helgelsen," använda mera än trettio gånger.

Jesus införde Nya Testamentets lära om helgelsen. Han bad: "Helga dem i sanning, ditt ord är sanning" (Joh. 17: 17). Hela bördan i denna bön var för helgelse.

Paulus lärde helgelse. "Ty detta är Guds vilja, eder helgelse" (1 Tess. 4: 3). "Men fridens Gud själv helge eder till hela eder varelse" (1 Tess. 5: 23).

Petrus trodde på helgelsen. "Efter Gud Faders förutseende genom Andens helgelse till lydnad och bestänkelse med Jesu Kristi blod" (1 Pet. 1: 2).

När bliva vi helgade? Efter att vi äro rättfärdiggjorda. Som bevis finna vi att apostlarna voro frälsta, när Jesus bad för dem att de skulle bliva helgade och vidare att helgelsen sker när vi erhålla Anden, vilken de, som ej äro pånyttfödda ej kunna erhålla. (1 Pet. 1: 2; Joh. 15: 17; Rom. 15: 17.) Se vidare händelsen i Samaria, Apg. 8: 14—17; i Efesus, Apg. 19: 1—16; i Tessalonika, 1 Tess. 4: 1—3.

Huru bliva vi helgade? Ögonblickligen genom tron. "Genom tron på mig (Jesus) må få syndernas förlåtelse och arvslott bland dem som *äro* helgade" (Apg. 26: 18). Det är den Helige Ande som helgar, (Rom. 15: 16), och han kommer plötsligt (Apg. 2: 2), så det är icke ett verk som tager hela vår livstid, men sker på ett ögonblick.

Vad är villkoret för att erhålla helgelse? Överlämnande till Gud (Rom. 12: 1), och tro (Apg. 26: 18; 15: 9). Kristus sade: "Vilket är större, gåvan eller altaret som helgar gåvan?" (Matt. 23: 19.) Vi äro gåvan, Kristus är altaret. Paulus säger, häntydande till Kristus: "Vi hava ett altare" (Ebr. 13: 10).

Vad verkar helgelsen för oss? Den renar hjärtat, borttager den medfödda syndiga naturen, den onda böjelsen, det köttsliga sinnet (Apg. 15: 9). Helgelsen är också ett uppfyllande med den Helige Ande, vilken leder oss till all sanning. Den förorsakar fullkomlig enhet (Joh. 17: 17—24).

ETT UPPROP OM VÄGLEDNING FÖR De UPPVÄXANDE.

Forts. från sida 5.

om sitt uppförande. Men i dag livligt medveten om alla sina rörelser; hans händer och fötter äro för stora och i vägen; om han sätter sig ned så vrider han sig för att sitta bättre, det är, om främmande äro närvarande. Han synes som om allas ögon vore riktade på honom, och han gör sig själv uppmärksammad genom sin försagdhet. Desto mera han försöker, att sitta ledigt, desto värre känner han sig. Till och med hans röst är ovanlig, ibland låg och ibland pipande. Han kan icke begripa förändringen inom sig själv; men det synes honom som om alla hans vänner, utom någon viss kamrat, eller någon som hans föräldrar icke önskar honom att sällskapa med, hade förändrat sig mot honom. Någon säger honom att han är gammal nog att uppföra sig såsom en man, vilket han försöker göra, och en annan säger lättsinnigt att han apar efter de äldres sätt på ett klumpigt sätt. Värst av allt är, att han själv icke vet vad han vill, eller varför han vill det. Han är ett ständigt besvär för var och en, och känner sig verkligen som om ingen brydde sig det minsta om honom.

Hans syster är också mycket bekymrad. För blott en liten tid sedan var hon sysselsatt med att kläda dockor, omedveten om kommande besvärligheter. Men nu upptäcker hon att hon hastigt blivit så tafatt. Hela hennes kropp synes vara opassande. De skratta åt henne emedan hon är så lång. Någon säger henne att hon måste göra sina kjolar längre, och vara lik en kvinna, men när hon så gör säger någon att hon gör det endast för att skaffa sig en älskare. Hennes hår passar icke att hänga i en fläta och ännu mindre att sätta upp. I olikhet med sin broder har hon blivit mera djärv och högljudd, i stället för skygg och blygsam. Ibland glömmer hon sig och springer ut och leker med barnen, vilket på det högsta förvånar somliga av hennes väninnor; men när hon försöker vara stillsam så blir hon också kritiserad. Det synes som om allas ögon vore riktade på henne; men hon kan icke behaga.

Fader och moder, äro dessa barn i edert hem? Haven I bemött dem likasom andra bemött dem? Haven I skrattat åt dem, retat dem, kritiserat dem, och tadlat dem tills deras hjärtan äro drivna ifrån eder? Eller haven I på ett kärleksfullt och ömt sätt omtalat för dem varför denna hastiga förändring ägt rum? Haven I omtalat för dem, den underbara hemligheten angående deras egna kroppar; huru dessa just inträda i mogenhetsperioden? Och huru de kunna undvika det oriktiga och älska det rätta. Haven I genom edert vänliga skonsamma sätt stillat deras oro, så att de förnimma att om ingen annan förstår dem så förstår folket i hemmet dem. Haven I gjort eder kärlek och edert hem till en hamn för dessa unga seglare på livets hav? Många måste svara nej, och vad värre är, de hava tillåtit sig själva bliva förtretade på deras barns ostadighet och tanklöshet.

Viljen I betänka att två naturer, barnets och den vuxnes strida innom var och en av dessa kroppar. För tillfället är han varken det ena eller det andra en obegriplig sammansättning av man och gosse. Han vet icke ens själv vilken natur som skall taga överhanden. Han synes vara lika ostadig som vinden; men var tålmodig med honom; mannen kommer att taga överhanden. Flickan kanske är halsstarrig och uppvisar förskräcklig brist på omdömesförmåga; men led henne vänligt (dock bestämt); giv henne sympati; ty snart är stormen över och hon är en kvinna. Det är sorgligt för en gosse eller flicka som icke har någon ledning vid denna tid!

VATTENDOP.

Av John E. Roberts.

"Ty så höves det att uppfylla all rättfärdighet" (Matt. 3: 15).

Vattendop är en av Nya Testamentets anordningar, som vår Frälsare instiftade att iaktagas till tidens slut. Det prktiserades av Jesus, Kristus, och hans apostlar och andra heliga såsom det är omnämnt i Joh. 4. 2; Apg. 2: 41; 8: 12, 38; 9: 18; 16: 15; 19: 5.

Alla som tro äro befallda av Gud att bliva döpta och predikterna äro också befallda att döpa troende (Se Apg. 2: 38, och Matt. 28: 19). Därför säger Petrus att dopet är "ett gott samvetes förpliktelse till Gud" (1 Pet. 3: 21).

Att försumma, eller mot bättre vetande förkasta det såsom onödvändigt förorsakar andlig död; ty "den som vet att göra gott och icke gör det, honom är det synd" (Jak. 4: 17). I den första kristna tiden döptes de så snart efter omvändelsen som tillfälle gavs. (Apg. 8: 38; 9: 18; 16: 33). "Och nu, varför dröjer du? Stå upp och låt döpa dig" (Apg. 22: 16).

Aposteln Petrus lärer oss att dopet renar oss icke från köttets orenhet. (1 Pet. 3: 21) Hade det varit möjligt för vatten att borttaga våra synder så hade det icke varit nödvändigt för Kristus att dö på Golgata kors. Men Juda Lejon allena kunde övervinna, och upplåta boken (Upp. 5: 5). Kristi blod allena kunde försona för våra synder och avtvå dem. "Honom som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod" (Upp. 1: 5). Vi äro återlösta med hans blod (Upp 5: 9; Ef. 1: 7; Col. 1: 14; 1 Pet. 1: 18, 19) Blodet renar (1 Joh. 1: 7). Blodet helgar (Ebr. 13: 12).

Vattendopet försätter oss icke inom Guds församling. "Ty i en Ande hava vi alla blivit döpta till en kropp" (1 Kor. 12: 13) Vattendopet är en anordning som bör iaktagas av dem som äro medlemmar av församlingen.

Beträffande rätto dopsättet, har Herren icke lämnat oss i mörker. "När Jesus var döpt steg han strax upp ur vattnet" (Matt 3: 16). "Även Johannes döpte i Enon nära Salim ty där var *mycket vatten*" (Joh. 3: 23). "De stego båda ned i vattnet" (Apg. 8: 38, 39).

Orsaken varför det fordrades mycket vatten var att dopet föreställer en begravning. "Med honom begravna i dopet" (Kol. 2: 12). De kristn äro korsfästade med Kristus och hava blivit döpta till Kristus och hans död (Rom. 6: 3). Därför säger Paulus: "Så hava vi då blivit begravna med honom genom dopet till döden på det att såsom Kristus vart uppväckt från de döda genom Faderns härlighet, så skola och vi vandra i ett nytt leverne" (Rom. 6: 4). Våra kroppar begravas i vatten för att föreställa själens död till synd, och dess uppståndelse till ett nytt liv; och det visar också vår tro på de dödas uppståndelse (1 Kor. 15: 29).

Vattendopet är endast för troende; därav följer att det är icke i harmoni med Skriften att döpa spädbarn. "Den som tror och bliver döpt skall varda frälst" (Mark. 16: 16). "Men när de trodde Fillupus, låto de döpa sig" (Apg. 8: 12). "Älsken I mig, så hållen mina bud" (Joh. 14: 15).

ÅRLIGT TIO DAGARS LÄGERMÖTE

AV GUDS FÖRSAMLING.

ST. PAUL PARK, MINN., JUNI 12—21.

Flera skickliga predikanter komma att vara närvarande. Den gamla tids Evangelium kommer att framhållas i hela dess fullhet och renhet. Sådana bibliska lärdomar som omvändelse, helgelse, församlingens renhet och enhet, gudomlig helbrägdagörelse etc., komma att framhållas.

ALLA HJÄRTLIGT INBJUDNA.

Tre predikningar dagligen på engelska språket, två på de skandinaviska språken samt möten för de unga och för barnen och möten för dem som äro särskilt sysselsatta med evangeliets predikan och spridning.

SOVPLATS OCH MÅLTIDER FRITT.

Var snäll och medtag sängkläder om möjligt. Dem som kunna taga livsförnödenheter med sig böra så göra. Det kommer att med tacksamhet mottagas.

Dem. som komma från Norr och Öster böra köpa biljett till St Paul och därifrån taga "Burlington Motor" till St. Paul Park Dem som komma sydifrån kunna stiga av i Newport, en mil Norr om St. Paul Park.

Om närmare underrättelser angående möte önskas, så tillskriv

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

GOD LEVNADSREGEL.

Varen vänliga den ene mot den andra i kärleken! Söken att dagligen följa denna enkla, dyrbara levnadsregel, I föräldrar och barn, bröder och systrar, husbönder och tjänare, tjänare inbördes, vänner och släktingar den ene mot den andra, på det att I icke, när skilsmässans stund kommer, man får lida ångerns kval. Hvilken frid och samdräkt skall icke råda inom familjen och i vänkretsen, där denna enkla levnadsregel med trohet efterleves! Försök du att följa den, och du skall få rik välsignelse därav.

Utv.

De Ungas Avdelning.

STRÅLEN.

Bliv en liten stråle på vår mörka jord,
Hälsa dem du möter med ett vänligt ord.
Tid är full av oro, möda och besvär,
Sök att stilla hjälpa den, som bördor bär.

Tiden hastigt ilar, skynda, skynda nu!
Andra göra storverk, gör det lilla du.
Om du skulle glömma din egen sorg igen,
För att trösta, hjälpa en trött och sorgsen vän.

Bliv en liten stråle på vår mörka jord,
Hälsa dem du möter med ett vänligt ord.
Giv och giv av hjärtat, mera skall du få,
Gud skall dig välsigna underbart också.

—*Utv.*

GODA LÄRARES VÄRDE.

Av Anna Koglin.

Alexander den Store anses hava varit den ädelmodigaste, den mest stortsinte och modigaste regent av alla sina samtida, såväl som många av sina föregångare. Detta tillskrives det faktum att han hade i sin ungdom den store filosofen Aristoteles till lärare. De stora sanningar han lärde honom, upplyfte hans själ till en högre nivå än den vanliga under denna tid.

De studier som Alexander fullföljde hade inflytande på hans hela liv, såväl som på andras liv. Icke mindre nödvändigt är det för de unga i vår tid att hava goda lärare. Det kommer att avgöra både deras närvarande och framtida välfärd. Av denna orsak borde stor försiktighet utövas angående denna sak.

Man kan ej alltid välja sin egen lärare i de allmänna skolorna; men det är ej blott i dessa institutioner som utbildning och undervisning erhålles. Man lär mycket från dem man umgås med. Vi kunna bliva ädelmodigare, vänligare och mer självförsakande genom inflytandet av dem vi umgås med; eller vi kunna bliva lågsinnade, självviska och moraliskt fördärvade. Om vi ej hava tillfälle att umgås med dem vars inflytande inspirera till ett bättre liv och ädlare tänkande, är det mycket bättre att vara utan sällskap och utvälja endast goda böcker såsom kamrater, än att tillåta själen bliva befläckad genom inflytandet av dem som äro grova och tanklösa.

Dessa äro viktiga saker; men av ännu större vikt är detta: att välja utom och över alla andra, den store Läraren som aldrig misslyckats uti att lösa ett problem, den som vet allting. En del lärare kunna hava mycken kunskap, men endast denne Läraren känner till allting. Intet liv kan vara verkligt ädelt; ingen själ kan vara i sanning högsint och upphöjd utan att hava denne store Undervisare. I Matt. 11: 29 säger han: "Lären av mig; ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat." Alla de gracer som den mänskliga själen är mäktig att inrymma kunna erhållas genom ett flitigt studie vid Mästarens fötter. All världens visdom skall en gång försvinna, men Hans Ord förbliver evinnerligen.

Om du ej ännu antagit Jesus såsom din lärare, urakt låt det ej längre, ty han är all visdoms källa. Han skall säkert leda dig genom detta livet och slutligen ledsaga dig till sitt himmelska hem, varest du för evigt får njuta av hans närvaro.

NÖJEN SOM STINGA.

Av N. Pearl Lewis.

Nöjen som finnas i danshallen, teatern och ljusbilds-föreställningar och åtskilliga andra liknande platser lämna ett styng. De som äro uppe sent på natten, på kalas och dylikt, veta huru de känna sig dagen därefter, huru deras samveten besvära dem, särskilt om de veta att de ej borde söka nöjen på detta sätt. Syndens nöjen kvarlämna ett styng.

Huru olika är det icke med de unga som äro frälsta! Huru deras hjärtan fröjdas när de komma till Guds barns möten, särskilt om de icke haft den förmånen till en tid! De glädjas åt att höra Guds ord predikas. De njuta av sångerna, bönerna och vittnesbörden. Sedan när de gå hem från sådana platser behöva de icke känna sig ångerfulla då de ihågkomma de nöjen de haft.

Världsliga nöjen vara i det längsta, endast en kort tid. De upphöra vid döden. Syndaren kommer icke att få några nöjen efter detta livet, om han icke omvänder sig till Gud innan han dör, utan måste tillbringa evigheten tillsammans med de förlorade. O, huru han kommer att ångra att han ödslade bort sitt liv i att söka världsliga nöjen.

Däremot varar den kristnes glädje i evighet. Han fann glädje i att tjäna Herren i detta livet och i evigheten kan han tillbedja honom. Under det att han ihågkommer sitt förflutna liv, huru glad bör han icke vara över att han tjänt Herren i detta livet.

Varför äro de kristna så mycket emot världsliga nöjen? Emedan Guds ord är emot dem. Vi läsa: "Älsken icke världen, icke heller de ting som äro i världen. Om någon älskar världen, i honom är icke Faderns kärlek. Ty allt det som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och levernets högfärd, det är icke av Fadern, utan av världen. Och världen förgås och hennes lusta, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen" (1 Joh. 2: 15—17). "Veten I icke att världens vänskap är Guds ovänskap? Därför, vilken som vill vara världens vän, han varder Guds ovän" (Jak. 4: 4). Om Gud icke vill att vi skola söka efter världens nöjen; om vi verkligen älska Gud så skola vi icke finna något nöje i dem.

UNDVIKANDE DET SVÅRA.

Somliga hava den vanan att undandraga sig det som är svårt. Denna vana begynner i barndomen, i skolan. De lära sig de lätta läxorna emedan de icke behöva anstränga sig; men när de komma till de svåra, så äro de ej mycket intresserade. När de läsa en uppsats så förbigå de sådana ord som äro svåra att utsäga.

Denna vana, som på detta sätt, begynt i barndomen följer dem genom livet. Den flicka, som går förbi det svåra i sina läxor; som lämnar de svåra orden olästa och de svåra räknetalen olösta, begynner att låta det svåra regera sig och bliver en slav till det, i stället för dess herre. De hushållssysslor som äro motbjudande, eller som erfordra särskild ansträngning lämnar hon ogjorda, eller för sin syster att utföra.

Och så har slutligen den vanan, att göra endast det som är lätt och roligt och lämna ogjort det som är svårt, genomträngt hela livet, med det resultatet att intet som är modigt eller ädelt utföres, och personen ifråga kommer icke högra än det vanliga och kanske misslyckas till och med i att komma så högt.

Vanan att lämna och undandraga sig det svåra fördärvar vår karaktär. Det svåra är icke lagt i vår väg för att hindra oss, utan för att framkalla vår styrka och utveckla vår energi. Om vi aldrig hade något annat än något lätt att utföra så bleve vi aldrig starka. Om vi äro så lättskrämda att vi uppgiva det svåra varhelst vi möta det skola vi aldrig bliva annat än barn i vår karaktär.

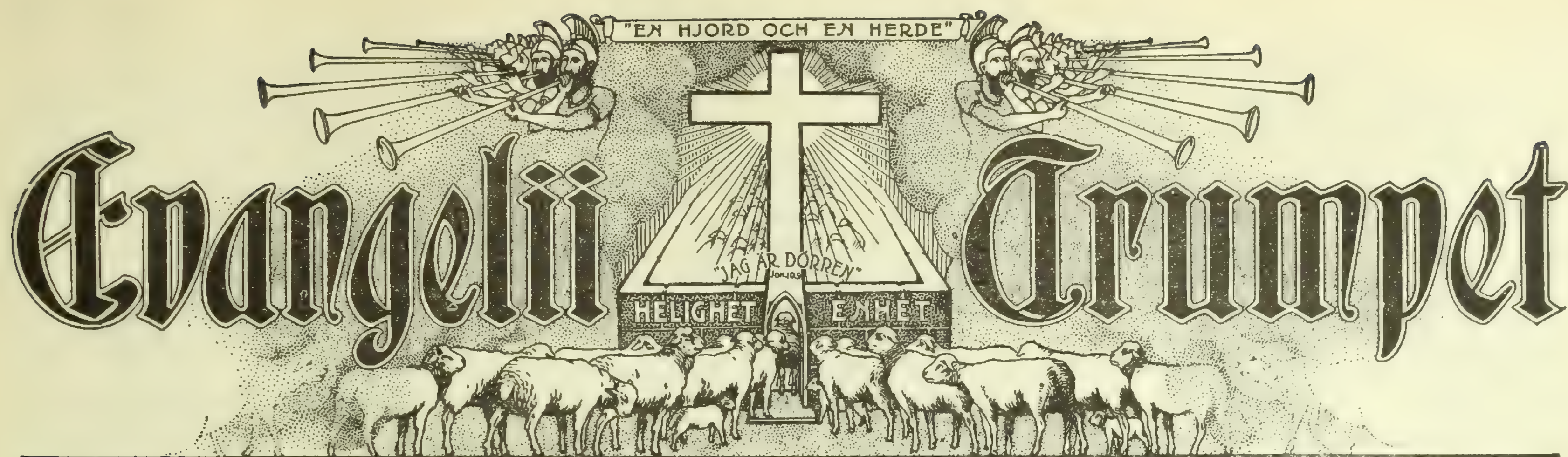
Indianerna säga att när en krigare dödar sin fiende, så övergår den besegrades styrka till segrarens armar. Detta är sannt beträffande svårigheter och hinder i livet, som vi övervinna; vi få styrkan utav varje seger i våra egna hjärtan.

Att undandraga oss det svåra och lämna det ogjort, har ett skadligt inflytande också på vår framtid. I skolan är det kanske endast några få läxor som icke lärts; men på examens-dagen känner man brist på kunskap. Tll exempel: en gosse tycker icke om räkning och en flicka tycker icke om att stava; och de misslyckas i dessa ämnen. Efter en tid kommer gossen att söka plats, men som räkning är nödvändig avskäres hans tillfälle. Flickan söker anställning där det erfordras att stava rätt, men hon erhåller den icke. Båda dessa hava skadat sin framtid genom vanan att undandraga sig det svåra.

Vad du gör, gör grundligt. Vem som helst kan segra när striden är lätt, när motståndet är svagt och fienden är feg. Sök upp det svåra och utför det. Det är intet tappert i att göra det som var och en kan göra. —*Från "Boy Life."*

"De idogas hand kommer till välde, men en lat hand måste göra träldjänst. Den late får icke upp något villebråd, men idoghet är för människan en dyrbar skatt" (Ords. 12: 24, 27).

VI

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15 Maj, 1915. Nummer 10.

BED OCH ARBETA

Bed och arbeta! Det är Guds lag;
Bed och arbeta! Än är det dag;
Snart sänker natten skuggorna ner,
Då kan du icke arbeta mer.

Kör:
Håll ut att bedja, snart blir du hörd,
Fälten ju redan vitna till skörd;
Om än med tårar säden du sår,
Ymniga skördar säkert du får.

Bed och arbeta, var du än står,
Kännes dig mödan aldrig så svår!
Se blott på Jesus! hur gjorde han?
Gör du som Jesus, gör vad du kan.

Sviker dig modet, står du försagd,
Minns, att i Ordet kraften är lagd!
Drick ur Guds källa väldiga drag,
Bed och arbeta, ljus blir din dag.

Är här din jordmån stenig och hård?
Herren om tegen likväl har vård;
Säden, han ger dig, växer så skön
Vattnad av tårar, sådd under bön.

Bed och arbeta, ännu en tid!
Jesus skall kröna verket med frid;
Bed och arbeta, trogen blott var!
Snart får du lönen hemma hos Far.

Eric.

ETT BARNS TROFASTHET BELÖNAD

Av Eva M. Wray.

En liten flicka, omkring sex år gammal, begynte bliva mycket intresserad för att en gammal man, som hade den förfärliga sjukdomen lungsot, skulle bliva frälst. Mannen hade kommit ut till västern för sin hälsas skull. Den lilla flickans moder hade givit honom traktater och talat med honom om hans själs stora behov. Innehållet av traktaterna hade förargat honom och han var, till en början, icke mindre förargad över att hon talade till honom om hans själ; men när han såg att hon fortfarande var vänlig emot honom och icke fäste sig vid hans argsinthet, blev han vänlig och mottaglig för hennes sympati och uppmuntran. Den lilla flickan bad mycket ivrigt, varje afton under husandakten, för den gamle mannens frälsning. Sedermera flyttade de ifrån det grannskapet. Den gamle mannen blev sämre. Han blev också hemsjuk och återvände till sitt hem i östern, där hans hälsa hastigt försämrades.

Den lilla flickan fortsatte att bedja allvarligt för den gamle mannen. Fastän han var så långt borta så förlorade hon icke sitt intresse för honom. Hennes moder observerade ofta detta och sade: "Det måste vara Herren, som lägger det på detta barns hjärta att bedja för den gamle mannen." Ofta bad hon också att Herren måtte höra hennes barns böner och frälsa den gamle mannen.

För många torde det synts fruktlöst att bedja för honom, men det var utan tvivel ingen av hans bekanta som kunde göra det, ty hans släktingar och vänner voro mycket världsliga.

Slutligen fick flickans moder höra att den gamle mannen var död. Hon kände inom sig en hugsvalande förvissning att han var frälst när han dog. Några veckor senare träffade hon hans son på gatan. Han hade återvänt till västern efter sin faders död. Hon beklagade hans sorg och frågade om hans fader var omvänd innan han dog. Därpå svarade sonen att han trodde hans fader var omvänd, ty han hade aldrig hört någon bedja så allvarligt som han gjorde under de sista veckorna av sitt liv, och att innan han dog sade han att han var ej rädd för att dö; och att han var beredd att lämna, samt talade oupphörligt om den frid han funnit. Modern kunde knappast återhålla sin glädje när hon hörde dessa nyheter Hon omtalade för den lilla flickan att hennes böner blivit besvarade och den gamle mannen var frälst innan han dog, för vilket den lille flickan grät av glädje.

> "En överflödig, sedvanlig läsning av Guds ord, närer icke själen, utan förslöar viljans kraft att samla tankarna till intresse för vad man läser. Om du först en gång tillåter dig själv, att läsa flyktigt och likgiltigt, bliver det lättare att göra detsamma nästa gång, och sålunda formas en vana att läsa Guds ord och tänka på något annat. Guds ord bör läsas med en känsla av vördnad för den, som är Ordets givare."

Den lilla flickan har många andra på sin bönelista, vilka hon nämner ut personligen varje afton i allvarlig bön; därjämte beder hon för alla missionärer i främmande länder och för hedningarna. Om Gud hör och besvarar ett enfaldigt barns böner, och sådana som det synes nästan omöjligt att få besvarade, borde icke vi äldre barnen bliva uppmuntrade att bedja mera allvarligt till honom. Låtom oss, som tillhöra den blodtvagna skaran, särskilt nämna dem som äro mest i behov, fastän de kanske äro långt borta ifrån Gud. Låtom oss bedja för deras dyrbara själar icke blott en eller två gånger men så länge de leva. Och icke endast dem som äro i vår närhet men även dem som äro långt borta. Våra böner behövas lika mycket för dem som äro avlägsna och skola göra lika stor verkan som om de vore så nära att vi kunde se dem.

Vände icke Herren en hel hednisk nations ögon til sig själv, genom Daniels och hans medbröders böner och trofasthet? Daniel gick till Hananja. Misael och Asarja och ålade dem att bedja himmelns Gud om förbarmande (Se Dan. 2: 17, 18). Det var genom deras förenade böner som Gud överbevisade denna hedniska nation att han allena var Gud och förmådde dem att frukta sig.

Fastän vi endast hava några få missionärer i varje hedniskt land, om de som äro, vilja stå så orubbliga som Daniel och vi som förbliva hemma, bedja utan att svikta, och göra vår del, såsom de tre ebréerna, skola vi förnimma att vi tjäna samme Gud, som kan giva samma resultat som han gjorde den tiden.

TUNGOMÅLSGÅVAN.

Av F. G. Smith.

"Åtskilliga slags talande med tungor" omtalas av Paulus i sin beskrivning om Andens gåvor (1 Kor. 12: 10). Jag vill i korthet fästa eder uppmärksamhet vid vissa skriftliga fakta, som belysa nutidens "tungorörelses" lära.

Först lägga vi märke till, att Guds ord gör ingen skillnad mellan tungomålsgåvan och talande med tungor. I 1 Kor. 12: 8—11 nämnes tungomålsgåvan i förbindelse med andra Andens gåvor. I verserna 28—30 av samma kapitel framhålles samma sak, men i andra ord, och lyda som följer: "Och Gud har satt i församlingen först apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan verkande krafter, sedan gåvorna att bota sjuka, att undsätta behövande, att styra och att på åtskilliga sätt tala med tungor. Icke äro väl alla apostlar? Icke äro väl alla profeter? Icke äro väl alla lärare? Icke hava väl alla verkande

krafter? Icke hava väl alla gåvorna att bota sjuka? Icke tala väl alla med tungor? Icke kunna väl alla uttyda?" "Åtskilliga slags talande med tungor," och att på "åtskilliga sätt tala med tungor, som nämnes i detta kapitel är ett och detsamma. "Icke äro väl alla profeter?" motsvarar profetians gåva, och "icke hava väl alla verkande krafter?" överensstämmer med kraftverkningarnas gåva. Således är ingen skillnad på tungomålsgåvan och att tala med tungor.

Erhållandet av tungomålstalande nämnes endast tre gånger i det Nya Testamentet. I Apg. 2: 4, säges det, att de "talade på andra tungomål" och i Apg. 10:46 och 19: 6, att de "talade med tungor." Skillnaden i uttrycken "på" och "med" är obetydlig. I den engelska översättningen finnes uttrycket "med," och i den danska, uttrycket "i," uti dessa tre hänvisningar. Uttrycket "med" överensstämmer med Kristi till apostlarna givna uppdrag, återgivet i Marci evangelium: "De skola tala med nya tungor" (Mar. 16: 17). Dessa skriftställen visa, att det förekommer endast en sort tungomålstalande. Löftena givna i uppdraget och deras uppfyllelse i apostlarna överensstämma. Uppdraget i Marci evang. innefattar även utdrivandet av "onda andar", "läggande händer på de sjuka", men det är ej ett tvåfaldigt uppfyllande av vart och ett av dessa ting. Ej heller uppfylles "tungomålstalandet" på två olika sätt.

Med dessa punkter fastställda, harmoniera följande nytestamentliga uttryck angående tungomålstalandet:

1. Att tungomålstalandet är verkliga språk (Apg. 2: 6), och icke ett snattrande, bestående av ett fortsatt upprepande av några få stavelser, antagna att vara ord.

2. Att dessa språk äro förstådda av någon eller några någonstädes, och om dessa personer vore närvarande, skulle uttydning ej vara nödvändig (Apg. 2: 4—11).

3. Att, i så fall är tungomålstalandet ett verkligt tecken till de församlade (Mar 16: 17, 18; Apg. 2); ty "talandet med tungor" är "till ett tecken icke för de troende utan för de otrogna" (1 Kor. 14: 22).

4. Att när tungotal förekommer, som ingen av de församlade förstår, skola de otrogna anse de talande vara från sina sinnen (1 Kor. 14: 23). Av detta följer, att tungotal måste alls icke förekomma offentligt med mindre den talande eller någon annan kan uttyda det som talas (1 Kor. 14. 13, 27, 28).

5. Att en person, som är i besittning av denna gåva ej föres under någon egendomlig kraft, som gör honom hjälplös, men han kan göra bruk av sin gåva eller avstå därifrån, allt efter som omständigheterna fordra det (vers 28).

6. Att denna gåva ej bör förblandas med användandet av språk-kunskap, som erhållits genom studier. På pingstdagen talade lärjungarna efter som Anden gav dem att tala (Apg. 2: 4). Detta visar att det var uteslutande Andens verk. Det händer att den talande ej själv förstår vad Anden talar genom honom (1 Kor. 14: 14). Om han förstode tungomålet som talades vore det ej nödvändigt att bedja om uttydningens gåva, och uttydningens gåva (1 Kor. 12: 10) i församlingen, vore ej behövlig; ty en person som förstår och talar två språk kan, utan gudomlig hjälp, överföra till det ena språket vad han talat i det andra.

Var och när olika språk äro representerade i församlingen, och den eller de som hava tungomålsgåvan börja tala, efter som Anden giver dem att tala, eller genom Andens ledning, då bliver det ett speciellt tecken till de otrogna—ej själva talandet (Jag har sett och hört ofrälsta personer, som kunna tala tolv, tretton olika språk), men förmågan att tala genom Anden utan studier och förberedelse.

I närvarande tid förekommer en myckenhet av falskt "tungotalande." Men uppenbarandet av det falska bevisar tillvaron av det äkta, därför behöva Guds sanna barn veta huru att skilja mellan det falska och äkta, och när vi se det falska, vilseledande, böra vi ej tveka att fälla Guds ords domar över det, liksom vi göra med vilket som helst annat falskt. Satan tvekar ej att verka på detta, såväl som på andra områden, för att vilseleda själar, ty vi leva i de sista dagarna när "djävlars andar, som göra tecken" (Upp. 16: 14) äro verksamma. Förstår icke Satan alla språk? Sak samma vad nationalitet vi tillhöra, eller vad språk vi tala, så vet han huru han kan föra sina frestelser till oss. Och om Satan kunde tala genom en orm i begynnelsen, är det ej att undra på om han nu talar genom människor, vilkas fysiologiska sammansättning allaredan är passande för språkuttalanden.

Men huru kunna vi veta om "tungomålstalandet" icke är äkta? Först är att lägga märke till, att de som verkligen höra Herren till och leva under den Helige Andes smörjelse och inspiration, hava ej någon gemenskap med en falsk andes verkningar, men de hava tillräcklig omdömesförmåga att fatta, att det är något fel. Sådan förmaning från Guds Ande bör respekteras.

Vidare. Många utav dem, som larma så högt för "tungotal" äro ej i stånd att leva ett gott kristligt liv. Kristus sade att "ett ont träd kan ej bära god frukt." Härav sluta vi, att när en individ lever i synd kan han ej vara i besittning av den sanna bibliska Andegåvan. Många arbeta sig upp till ett sorts vansinne, under vilket deras ansikten och kroppar undergå olika slags grimaser, och vid sådana tillfällen synas de vara plågade under en fasaväckande kraft, vilken de ej kunna kontrollera. Sådant visar sig tydligt vara emot Skriften, ty den Helige Ande "skickar sig icke ohöviskt" (1 Kor. 13: 5), och den till vilken den Helige Ande giver gåvan kan kontrollera sig själv (1 Kor. 14: 28).

Medan mången på så sätt förvrider sin kropp ur sin naturliga ställning, är det även många, som förvränga Guds ord för att få det att passa sin obibliska erfarenhet. En utav deras falska läror är, att alla som mottagit den Helige Andes dop tala med tungor, såsom det ENDA bevis på Andedopet.

Det bibelställe som förut hänvisats till, nämligen 1 Kor. 12: 8—11, motsäger denna uppfattning med tydliga ord, ty där visas att tungomålsgåvan är ej mera allmän ibland dem som mottagit den Helige Ande än profetians gåva, gåvan att bota sjuka, eller gåvan att göra kraftverkningar eller någon annan av de speciella gåvorna som där omtalas.

Ordet säger icke, att tungomålsgåvan, eller talandet med tungor är det e n d a bevis att man mottagit den Helige Ande, men hänvisar här endast till detta såsom "Andens uppenbarelse" (1 Kor. 12: 7), som är vanlig vid andra speciella Andeuppenbarelser, vilka *kunna* tillhöra, men icke tillhöra en särskild individ. Om du skulle föräras med ett fickur, vad vore beviset för att du mottagit detsamma? Vore det den fullkomliga tidvisande kvaliteten i detta ur? Nej. Du skulle ej förväxla själva uret med dess möjliga verkan. Ägandet av uret vore för dig bevis nog, att du var i besittning av det.

Den Helige Ande bör ej förväxlas med en utav hans verkningar, så att han förnekas om han ej finner för gott att uppenbara sig på ett särskilt sätt. Den Helige Ande själv är ett tillfredsställande bevis. "Därom bär oss den Helige Ande vittnesbörd" (Ebr 10: 15). "Anden själv vittnar med vår ande" (Rom. 8: 16).

En annan villfarelse som förkunnas är, att man bliver först omvänd, sedan erhåller man den Helige Ande och ännu senare döpes man med den Helige Ande—således fördelas Guds verk i tre delar, och den tredje delen av verket medför tungomålstalande. Men, enligt Guds ord, är det ingen skillnad i att få den Helige Ande och att döpas med den Helige Ande. Det enda synbarliga bevis för en sådan uppfattning tyckes vara Joh. 20: 22, var det talas om att Kristus, efter sin uppståndelse, visade sig för sina lärjungar, "blåste på dem och sade till dem: Tagen den Helige Ande." Det var flera dagar senare de blevo döpta med den Helige Ande.

En noggrann undersökning av omständigheterna förbundna med Joh. 20: 22 visar, att lärjungarna fingo ej den Helige Ande vid det tillfället, men att denna vers hänsyftar på pingstdagen, ty samma tilldragelse omtales i Lukas 24: 33, 43, och i sammanhang med detta beskrives Andens mottagande med dessa ord: "Men I, bliven kvar i staden Jerusalem, till dess I varden beklädda med kraft av höjden" (Vers 49). Vi förstå att detta hänvisar till pingstdagen (Apg. 1: 8).

Vidare, om lärjungarna verkligen fingo den Helige Ande när Jesus blåste på dem, så blev en förbisedd, ty Tomas, en av de tolv, var ej närvarande (Joh. 20: 24). Men Tomas var redo att mottaga den Helige Ande på pingstdagen (Apg. 1: 13).

Största beviset för att ingen skillnad är på att få den Helige Ande och att döpas i eller med den Helige Ande är det faktum,

att i apostlarnas verksamhet de två äro likställda—det är ett och detsamma. Det var endast två nådeverk. Paulus frågade lärjungarna i Efesus: "Haven I fått den Helige Ande sedan I kommit till tron" (Apg. 19: 1, 2)? Svaret blev, att de hade icke hört om någon Helig Ande är till, därför hade de honom ej i den bemärkelsen. "Och då Paulus lade händerna på dem, kom den Helige Ande över dem, och de talade med tungor och profeterade" (Vers 6). Detta dop med den Helige Ande med åtföljande tungotalande och profetia, är det samma som att få den Helige Ande; och endast två nådeverk förekom i dessa lärjungar.

I Samarien gick det till på samma sätt Sedan Filippus hade predikat Kristus för folket och en del kommit till tron (Apg 8: 5), foro Petrus och Johannes ned och bådo för dem, att de måtte få den Helige Ande; ty han hade ännu icke fallit på någon av dem, utan de voro allenast döpta till Herren Jesu namn o. s. v. (Verserna 14—20). Det går ej att undkomma den sanningen, att dessa skriftställen "Guds gåva," "den Helige Andes gåva," "få den Helige Ande," och den Helige Ande "kom över" lärjungarna, hänvisa till samma sak, nämligen ett andra nådeverk i de troende.

I Apg. 10: 44—47 läsa vi: "Medan Petrus ännu talade dessa ord, föll den Helige Ande på alla dem, som hörde hans tal; och alla de troende av omskärelsen, som hade kommit med Petrus, blevo bestörta över att den Helige Andes gåva vart utgjuten även över hedningarna, ty de hörde dem tala med tungor och prisa Gud. Då svarade Petrus: Icke kan väl någon förmena dessa vatten för att bliva döpta, när de hava fått den Helige Ande, såsom ock vi?" Även här häntyder dessa uttryck "den Helige Ande," "den Helige Andes gåva," "fått den Helige Ande" till ett och detsamma i ett andra nådeverk.

Märk även vad Petrus säger om erfarenheten i Kornelii hus, då han omtalar den för lärjungarna i Jerusalem (Apg. 11: 15—17): "Och när jag begynte tala, föll den Helige Ande på dem, såsom ock i förstone på oss (på pingstdagen). Och jag kom ihåg Herrens ord, huru han hade sagt: Johannes döpte med vatten, men I skolen döpas med den Helige Ande. Om nu Gud har givit dem lika gåva med oss, som kommit till tro på Herren Jesus Kristus, vem var då jag, att jag skulle kunna hindra Gud?" Vid ett annat tillfälle omtalar Petrus samma händelse i Kornelii hus, i vilket tal han försäkrar, att Gud gav dem "den Helige Ande....då han genom tron renat deras hjärtan" (Apg. 15: 8, 9).

Aposteln gjorde ingen skillnad i de olika uttrycken angående den Helige Ande, men i alla dessa uttryck hänvisades till ett och det samma, till tiden då omvända, troende blevo renade eller "helgade genom den Helige Ande" (Rom. 15: 16). Detta "sönderdelande" utav en och samma sak har åstadkommits i de senare åren, för att understödja en falsk, vilseledande lära. Gud hjälp alla ärliga män och kvinnor att se sanningen och att fly villfarelse! Det var endast två nådeverk i den apostoliska församlingen: det första, rättfärdiggörelse, eller omvändelse; det andra, helgelse, eller dop med (i) den Helige Ande; med ett sådant dop både följer och icke följer tungomålstalande. Detta är Guds plan för själars frälsning och han verkar alltid efter sin plan eller metod, när han verkar. Han "frälste oss icke för rättfärdighetens gärningars skull, vilka vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och en förnyelse av den Helige Ande, vilken han utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare" (Tit. 3: 5, 6). Människor som säga sig hava en erfarenhet i motsatts till sanningen äro velseledda och bedragna.

Denna reformation motarbetar ej, eller förkastar, tungomålsgåvan, men den motarbetar allt, som är falskt och vilseledande vare sig i lära eller ande. Det gläder mig att få säga att denna verksamhet allaredan har den sanna gåvan—dem, som tala med tungor i överensstämmelse med Guds Ord, och vilkas erfarenhet överensstämmer med Ordet. Det är därför ej nödvändigt för någon, att utsätta sin själ för villfarelse, i att följa dessa överdrivna och fanatiska lärare, vilka göra "tungomålstalandet" till en specialitet —ett favoritämne—och vilka ej äro klara i den sanning, som Gud så tydligt uppenbarat för oss för länge sedan.

HEDNINGARNAS ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Av F. G. Smith.

Uppsatts V.—Avsikten med moralisk regering.

En moralisk regerings ändamål är att sätta dödliga, intelligenta varelser på prov, varest tillfälle gives att forma moralisk karaktär. Någon har sagt att "en man kan lika litet bliva dygdig, utan viljans disciplin, som han kan bliva intelligent utan förståndets disciplin. Erfarenheten i Eden bevisar att karaktärbildande är helt och hållet i individens makt, och den bevisar även att människorna äro ej att lita på utan en sådan disciplin.

En del folk äro så obetänksamma att de kritisera Guds regeringsmetod. De vilja veta varför Gud icke kan eller vill, genom en allsmäktig handling, bortskaffa synden och möjligheten för synd från universum. Sådana personer veta ej vad de säga. Det enda sätt varpå Gud kunde, genom en utövning av sin makt, förhindra människan från att synda, vore att omdana henne så att hon bleve utan moralisk förnimmelse av rätt eller orätt eller fråntaga henne all frihet att handla; men då bleve hon ej längre en förnuftig varelse. Gud har allaredan skapat många sådana varelser vilka äro helt och hållet oförmögna att synda. Skulle människan vara villig att byta plats med dessa lägre kreatur? Men Guds natur är sådan att han älskar moralisk karaktär, han fröjdar sig i det som har fröndskap med honom själv; han skapade människan "till sin avbild." Förmågan att veta, älska, fröjda sig; och att med frihet välja det som är rätt; är vad som behagar Gud, och det är detta slags tjänst—intelligent, villig tjänst—som förtjänar den högsta äran och hedern i hela Guds skapelse.

Guds moraliska regering är således en prövningsanordning, med ett framtida liv i sikte. Alla människor äro nu underkastade prövningar och förändringar i detta livet, för att pröva deras principer och forma deras avgjorda karaktär. Därför är möjligheten till olydnad och synd inneboende i alla dödliga, moraliska varelsers natur.

Det är ett drag, angående denna prövning, som är tröstande för oss i betraktande av det moraliska tillståndet i världen, och det är; att Gud är rättfärdig och skall behandla alla människor rättvist.. Förmåga är måttstocken för ansvarighet. "Varest ingen lag är; där är heller ingen överträdelse" (Rom. 4: 15). Kristus erkände denna princip i den gudomliga styrelsen: "Hade jag icke kommit och talat till dem så hade de icke synd; men nu hava de ingen ursäkt för sin synd" (Joh. 15: 22). Icke att judarna voro utan all slags skuld före den tiden, men i hänsyn till det ljus Kristus bringade dem hade de ingen föregående ansvarighet, följaktligen ingen överträdelse. Åter sade Kristus: "Den tjänaren som har vetat sin herres vilja och icke berett sig, ej heller gjort efter hans vilja, han skall straffas med många slag, men den som icke har vetat den men gjort det, som är slag värt han skall straffas med få slag" (Luk. 12: 47, 48).

Det ljus vi hava mottagit mäter vår ansvarighet, "på det att synden skulle bliva övermåttan syndig genom budordet" (Rom. 7: 13). "Var och en åt vilken mycket har blivit givet, av honom skall mycket varda utkrävt" (Luk. 12: 48).

Medan Paulus medgiver att Gud hade "överseende" med mycket av hedningarnas okunnighet, medgiver han ej att de äro fria från allt ansvar eller skyldighet, ty han resonerar, att de medvetet bröto emot de rättsprinciper vilka uppenbarades i deras egna samveten, då de övergåvo sig själva till all slags orättfärdighet; att deras borgerliga lagar stodo såsom ett bevis på, att de förstodo beskaffenheten av deras brott i det de själva ansågo, "att de, som göra sådant, äro värda döden" (Rom. 1: 32). Vi vänta mer av en vuxen man än av ett barn, och Gud väntar mer av en civiliserad människa—välsignad med gyllene tillfällen och förmåner—än han väntar av de stackars vildarna. Större ljus, då det förkastas, medför större dom. "Ve dig, Korasin, ve dig Betsaida! Ty om i Tyrus och i Sidon de krafter blivit gjorda, som hava blivit gjorda i eder, skulle de länge sedan hava gjort bättring i säck och aska; Men jag säger eder: För Tyrus och Sidon skall det vara drägligare på domedag än för eder. Och du Kapernaum, som har blivit upphöjd ända till himmeln du skall varda nedstörtad ända till avgrunden; ty om i Sodom de krafter blivit gjorda som hava blivit gjorda i dig, hade det stått intill denna dag. Dock säger jag eder, att för Sodoms land skall det vara drägligare på domedag än för dig" (Matt. 11: 21—24).

Forts. å sidan **5.**

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.
Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.
G. T. Ring, - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. *Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Ett förnöjsamt sinne är en stor rikedom.

Den förnöjsamma människan finner något att glädje sig av och vara tacksam för, i vilka omständigheter hon än befinner sig.

Paulus hade lärt sig den värdefulla konsten att vara förnöjd; han säger: "Jag har lärt mig att vara nöjd med de villkor, i vilka jag är. Jag kan även finna mig i ringhet, jag kan ock finna mig i överflöd. I allt och i alla förhållanden är jag invigd, både att vara mätt och att hungra, både att hava överflöd och att lida brist."

Förnöjsamhet är ej beroende av yttre omständigheter utan av ett inre tillstånd.

Den som vill lära sig att vara förnöjd, bör först lära sig att vara tacksam till Gud för allting. "Alltid tackande Gud och Fadern för allt i vår Herre Jesu Kristi namn" (Ef. 5: 20).

Förnöjsamhet och tacksamhet gå hand i hand. Den som har ett tacksamt hjärta är tacksam för det lilla. Den som ej är tacksam för det lilla, är ej heller tacksam för det som är större.

Medan den otacksamme känner sig missmodig, över de lidanden prövningen medför, är den tacksamme förnöjd och tackar Gud för det goda han väntar sig komma i besittning av, genom lidandet, ty han har lärt sig, att "för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa."

Den otacksamme finner städigt något att vara missnöjd med; medan den tacksamma själen alltid finner något som är tillfredsställande.

Den som önskar behaga Gud, leva ett lyckligt liv, och vara till en välsignelse till sina medmänniskor bör lära sig att vara tacksam och förnöjd. Den som ständigt knorrar och är missbelåten kan ej vara till tröst eller uppmuntran för andra.

Gud vill hava män och kvinnor som kunna, genom tacksamma och förnöjsamma hjärtan sprida lycka och välsignelse omkring sig och därigenom draga andra till Herren. —L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Vi hava allaredan erhållit underrättelse från flera vilka ämna komma till lägermötet i St. Paul Park Juni 12—21. Flera predikanter hava även tillkännagivet att de ämna närvara. Den som ej bevistat ett möte av detta slag, kan blott till en ringa del föreställa sig det verkliga värdet av att komma tillsammans med så många allvarliga kristna och predikanter. Alla som kunna, borde göra ivriga ansträngningar att komma och tillbringa tio dagar av andlig vederkvickelse.

Efter sättningen av boken "Väsentliga Bibel-Emner" fullbordats, har syster Micala Simonsen återvänt till Grand Forks, N. D., för att hängiva sig åt evangeliets förkunnande.

Syster Jewell Torkelson har nödsakats att lämna arbetet här, till en tid, på grund av en släktings sjukdom. Hon ämnar återvända om en kort tid. Eva Meier, som deltog i arbetet här för ett par år sedan har återkommit för att hjälpa till i verksamheten.

Broder och syster William A. Hunnex, som varit sysselsatta med missionsverksamhet i Kina under en längre tid, men som återvänt till Förenta Staterna för att erhålla vila och vederkvickelse, voro här på besök en kort tid hos sina släktingar, broder och syster Kreutz. Vi blevo alla uppmuntrade genom att träffa dem och lära känna Guds handlingssätt med sitt folk i Kina. Br. Hunnex höll ett föredrag om Kina, i kapellet en afton. Det hade annonserats och resultatet var att kapellet var ganska väl uppfyllt med åhörare.

På sin genomresa från Isle of Pines, B. W. I., är br. C. G. Neils nu hos oss för ett kort besök. *Anna Koglin.*

De som önska skriva till br. Morris C. Johnson, böra adressera breven: % Church of God Missionary Home, 2132 Grand Ave., New York, N. Y.

KORRESPONDENS.

"Ett hjärtligt tack för eder tidning. Den är mig mycket kär och tarofik."

* * *

"Tack för tidningen som jag erhållit nu i två års tid. Den är mycket tröstelik. Jag är så glad när den kommer."

* * *

"Jag är belåten med eder tidning och vill ej vara den förutan."

* * *

En broder förnyar sin prenumeration å *Basunen* och säger: "Jag finner att tidningen är mycket god och jag sänder den även till andra."

* * *

"Jag anser att *Basunen* är en god tidning, full av ren och biblisk sanning."

* * *

"Jag vill förnya min prenumeration å *Basunen*, och tacka för den välsignelse jag erhållit genom densamma. Den är såsom en predikant varje gång den kommer."

FRÅN ARBETSFÄLTET

Wormsö, Ryssland.

Dyre syskon i Herren.

Måtte Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara edra hjärtan och tankar i Kristus Jesus.

Vi äro mycket uppmuntrade utav den godhet Gud bevisar oss. Vi hava haft goda möten på olika platser.

Jag var behäftad med en svår förkylning som gjorde mig så hes att jag förhindrades till en tid uti Guds ords förkunnande, men Herren har återställt mig. Han har även helat mig från en svår hudsjukdom som jag varit behäftad med under ungefär ett års tid. Ära vare hans namn.

Vi hade ett härligt möte i Rälby varest väckelse utbröt. Broder Gustav Ranus predikade i detta möte. Han var uppfylld med den Helige Ande och med kraft, och nästan varje ord han talade föll såsom eld på åhörarna. Många ropade högt om förlåtelse och de församlade föllo på knä. Efter en stunds predikan sjöngs en sång medan predikanten vilade sig, varefter han fortsatte sin predikan med mycken kraft. Flera andra voro även behjälpliga i detta möte. Ungefär sexton själar blevo frälsta.

Några dagar senare hade vi ett gott möte i Söderby. Jag var då nästan återställd så jag kunde deltaga i Guds ords förkunnande. Flera predikanter deltogo uti detta väckelsemöte. Sex blevo frälsta i detta möte vilket fortsattes tills långt fram på natten. Härliga lovsånger sjöngos och vi förnummo en stor Guds välsignelse. Bedjen för oss här. Eder trofaste och ringa broder.

Anders Swahn.

Göta, Sverige.

"Herren är stor i Sion, och hög är han över alla folk." Vi få erfara dessa Psalmistens ord här i Göta. Gud är med sitt folk, och visar sig mäktig uti dem som älska honom i sanning. Det är gott, i dessa onda dagar, att få vara Herrens tillhörighet, att få vila på hans eviga förblivande ord. Allenast den är trygg för tid och i evighet, som älskar Guds ord, allt Guds ord.

Vi äro Herren mycket tacksamma för hans faderliga vård om oss. Han tager sig ann dem, som sätta all sin lit till honom. Guds härlighet uppenbaras ibland oss och mötena karakteriseras av Guds Andes närvaro. Under Påskhögtiden hade vi välsignade möten. Natten mellan påskdagen och annandagen hade vi möte som började kl. 10 på aftonen. Mötet var avsett för de troende, men den ovanligt sena tiden för ett möte gjorde, att icke troende kommo med, de stannade till kl. 12. Vi uppmanades alla genom Herrens ord att samla oss skatter i himmeln, och att vara omgjordade kring våra länder och hava våra ljus brinnande. Halv tre på morgonen iakttogo vi Guds hus' anordningar, fottvagning och Herrens nattvard. Kl. 4 på morgonen gingo vi hem, glada över att vi fått vaka en natt med vår Herre. Vänner från Göteborg, Lilla Edet och Lödöse voro med oss under Påsken. Gud välsigne dem allesammans.

Herren har sänt syster Julia Borg till oss, och han använder henne till att predika Ordet. Hon har varit till uppmuntran och välsignelse för Guds barn. Gud välsigne henne i fortsättningen.. Gud har en liten församling här, som är beslutad, att följa Jesus hela vägen. Våra hjärtan äro uppmuntrade att gå fram i striden. Bed för oss. Eder ringa broder och tjänare, C. J. Forsberg.

New York, N. Y. den 22 April 1915.

Min själ upphöjer min livs Gud, denna morgonstund, för seger i Jesu namn, både till kropp och själ. Lovat vare hans heliga namn!

Jag är mycket glad att jag, med den härliga förvissningen i min själ att Guds välbehag vilar över mig, kan i Jesu namn säga eder farväl, då jag denna morgon lämnar detta land. Jag kan även säga att jag erfarit att I bett för mig, ty allting har gått väl för mig under resan hitintills.

Fastän jag under en längre tid tänkt på att resa blev det likväl till sist mycket hastigt beslutat. Det blev avgjort först måndagsmorgonen vid tiotiden och nästa förmiddag reste jag.

Jag hade ett välsignat möte tillsammans med församlingen i St. Paul Park, tisdagsaftonen, vilket länge kommer att ihågkommas. Pris ske Gud! Även i Chicago hade vi ett möte torsdagsaftonen, och söndagsmorgonen kom jag hit till New York. Jag hade tvänne möten på söndagen och talade till arbetarna i missionshemmet måndagsaftonen. Hade ett möte i Jersy City tisdagsaftonen, och i South Brooklyn onsdagsaftonen och alla mötena voro välsignade av Herren. Jag kan i sanning säga att det mycket uppmuntrat min själ, den korta tid jag varit i New York, att se det nit och den uppoffring dessa arbetare bevisa för själars frälsning och Guds namns förhärligande. och min innerliga bön är att Herren måtte styrka och hjälpa dem i verksamheten.

Under det mina tankar, denna morgonstund, särskilt vandrat bort till mitt hem, varifrån jag fått ej särdeles uppmuntrande nyheter, alldenstund min sonhustru är sjuk, har Herren likväl givit mig nåd att kasta alla mina omsorger på honom, ty de äro för tunga för mig att bära. Syskon bedjen för mina kära som jag mycket älskar. Det är dock en större kärlek som manar mig, att även hjälpa andra ut ur sorg och synd och ifrån en evig undergång.

Jag vill härmed frambära mitt hjärtliga tack, i Jesu namn, till alla som så kärleksfullt hjälpt, understött och uppmuntrat mig både med timliga och andliga ting; måtte han, all kärleks Gud, välsigna och löna eder därför för Jesu skull. Fortfaren att bedja för mig. Eder, som alltid, ringa broder och tjänare, S. O. Susag.

Göta, Sverige, den 22 April, 1915.

Älskade tidningens läsare:

Förliden vecka tillbringade jag fem dagar i Thisted. Mötena voro, efter förhållandena väl besökta. Vi bädo med några själar. Jag har lärt att mycket högt älska Guds barn i Thisted. De voro så vänliga och kärleksfulla emot mig.

Lördagen den 17 april hade vi intet möte. Det var min avsikt under denna resa att begagna lördagen till att besöka br. Thomas Nelsons syster i Mors. Vädret var kallt och ogynnsamt så det var ej rådligt att ro over vattnet. Det föreslogs alltså att hyra en automobil och köra en annan väg.

I sällskap med fem syskon från Thisted reste jag vid halv ett tiden. Färden fram och tillbaka var unjefär 80 kilometet. Så det var ju en lång körtur vi fingo. Vi stannade på tvänne platser jämte vägen och besökte några vänner. Vid fyratiden kommo vi till Sejerslev, Mars, ett litet stycke från den nordliga delen av ön.

Br. Nelsons syster bor unjefär femton minuters väg från Sejerslev. Våra hjäran blevo djupt rörda då vi träffade denna fattiga syster som varit sängliggande under ett års tid, och som för fem månader sedan måste taga avsked av sin man som gick ut av tiden och in i evigheten. Hon är nu lämnad kvar med sex minderåriga barn.

Vi hade ett kärt litet möte i hennes hem. Jag talade en liten stund från Psa. 121. De syskon som voro med mig avgåvo även vittnesbörd. Det var omöjligt för oss att återhålla tårarna. Våra hjärtan voro djupt rörda Då vi förenade oss i bön kom Guds Ande mäktigt över oss, Vi gräto, jublade och prisade Gud tillsammans.

Vi hade även glädjen att få sitta till bords tillsammans med dessa kära fattiga barn. De voro så tacksamma för den uppmärksamhet de erhöllo. Barnen laga nämligen själva maten och taga vård om deras sjuka moder och deras torftiga hem.

Innan vi lämnade gingo vi och besökte br. Nelsons moder som bor i närheten av detta hem. Hon bor nämligen i det hus vari br. Nelson är född. Hon var mycket kärleksfull och vänlig emot oss. Denna goda gamla mor visade mig flera porträtt av sin käre son Thomas, som hon kallade honom; portrett från hans ungdom.

Vi kommo ej tillbaka till Thisted förr än vid tiotiden på aftonen. Vi voro eniga om att det var en av de skönnaste och mest minnesvärda dagar vi hade haft på en lång tid.

Om Gud vill, anträder jag den 20 Maj, resan från Köpenhamn, med S. S. "Oskar II" tillhörande Skandinaviska linjen, vilken anländer till New York unjefär elva dagar senare. Därifrån reser jag till lägermötet i Anderson, Ind., och därifrån till mitt hem i Wisconsin. Jag kommer sedan till mötet i St. Paul Park, om Gud vill. Eder i Herren förbundne tjänare. Morris C. Johnson.

Jag tager detta tillfälle att frambära mitt hjärtas begär om förbön för min syster i Danmark, att Gud måtte uppresa henne från sjuksängen och att hon måtte bliva iståndsatt att vårda och uppfostra sina faderlösa barn. Thomas Nelson.

VAREN UPPFYLLDA MED ANDEN.

Av Clyde Anthony.

Älskade bröder i Herren, vi behöva mera av Anden ibland oss. Det skall uträtta mycket mera än predikan utan Anden. "Icke genom någons styrka eller kraft skall det ske, utan genom min ande" (Sak. 4: 6). Det är icke genom vår vishet eller vårt flertal, som vi kunna vinna själar till Kristus; ej heller genom sköna predikningar eller vältalighet. "Uppfyllens med Anden" och han skall nedbryta allt motstånd, bevisa världen om sanningen, och överbevisa syndaren, om sina synder. En person kan utföra mera genom Anden än hundra kunna göra, även om de hava kunskap, om de sakna Anden. Tänk huru mäktig Anden är.

"I skolen undfå kraft när den Helige Ande kommer över eder" (Apg. 1: 8). I det andra kapitlet se vi att de blevo uppfyllda med den Helige Ande. Folkmassan, "häpnade och förundrade sig." "De fingo ett styng i hjärtat." Varför? Emedan lärjungarna voro uppfyllda med Anden och det fanns kraft ibland dem. Folkmassan kände kraften och de sågo yttringarna av densamma hos dem som voro uppfyllda med Anden.

De som voro uppfyllda med Anden blevo dristiga. Petrus stod upp, tillsammans med de elva, och förebrådde syndarne för deras synder och påminde dem om profetian och sade dem att den var då uppfylld. Han förmanade dem att göra bättring och låta sig döpa, och försäkrade dem om, att de skulle erhålla och bliva uppfyllda med den Helige Ande. Pris ske Gud! Det är ett privilegium för alla troende att bliva uppfyllda till överflöd. Löftet är till alla.

Resultatet av ett sådant utgjutande av Anden och hans yttringar, var, att människorna blevo övertygade och överbevisade; de fingo "ett styng i hjärtat" på grund av sina gärningar. De voro sorgsna och önskade att gottgöra det orätta de gjort. De mottogo ordet gärna och läto döpa sig. På den dagen förökades församlingen med tre tusen själar. Petrus predikade, men Anden var den som gjorde verket. Anden gav Petrus frimodighet, och när han talade i Anden, rördes och smältes hjärtan. "Och fruktan kom över varje själ, och många under och tecken gjordes genom Apostlarna. Och alla de troende voro tillsammans och hade allt gemensamt, och sina ägodedelar och sitt gods sålde de och delade med sig därav åt alla, efter vars och ens behov." Anden gör människorna frikostiga. De som hava Anden äro alla ett; det är enhet hos dem. Om folket i våra dagar bleve fyllda med Anden så hade de enhet. "Och var dag voro de ständigt och endräktigt i templet och bröto bröd i hemmen och åto med varandra i fröjd och hjärtans enfald och prisade Gud." Anden bringar folket tillsammans och gör dem lyckliga. Vi se härav att folket voro frälsta; de hade enhet och voro givmilda, och gjorde underverk, vilket gjorde att de oomvända fruktade Gud och blevo frälsta. Det var dagliga väckelsemöten. "Herren förökade var dag församlingen med dem, som blevo frälsta." Och "'de hade ynnest hos allt folket." Det var emedan de voro uppfyllda med Anden. Det gjorde att människorna erkännde att Gud var i dem, och de respekterade dem och visade dem ynnest. De voro så nitiska att de fortsatte endräktigt med mötena.

Behovet i församlingen i vår tid är att vara uppfylld med Anden. Vi hava sanningen, men vi behöva mera kraft. Anden giver kraft. De som äro uppfyllda med Anden äro ett. De som icke hava Anden äro köttsliga och själviska. Vi behöva mera givmildhet i församlingen. Se till att människorna bliva uppfyllda med Anden, och de skola inse, att allt vad de hava tillhör Gud, och de skola bliva mera givmilda. Vi önska se Guds kraft uppenbaras och själar frälsta. Varen uppfyllda med Anden och Satans rike skall falla. Uppvaknen från denna dvala Stån upp och anropen Gud om en mäktig utgjutelse av Anden. "Nalkens Gud och han skall nalkas eder." Uppfyllens och förbliven uppfyllda. Vår enhet, harmoni, kraft, myndighet och styrka finnes i Anden. Om vi sakna Anden så skola vi bliva sekteriska och formliga. Däri ligger faran. Se på de stora reformationerna i det förflutna. De begyntes av män, som voro uppfyllda med Anden. De förlorade kraften och blevo kalla och nu är det blott ett minne av en reformation, som var andlig. Vår framgång i det förflutna har varit genom Anden, icke genom antalet. Det kommer att bliva det samma i framtiden. Vår framgång för Gud beror på huruvida vi hålla oss uppfyllda med Anden. Därför sätten eder i rörelse. "Varför stån I här hela dagen fåfänga?" "Bliven uppfyllda med Anden," och arbeten.

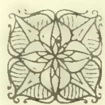
HEDNINGARNAS ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Forts. från sidan 3.

Såsom det finnes grader av ljus och ansvarighet, så kommer det även att bliva grader av straff. På den sista stora dagen, kommer belöning och straff att mätas ut till alla "efter sina gärningar." Det kommer att bliva "drägligare" för en del än för andra; somliga skola erhålla "hårdare dom."

Vår himmelske Fader förstår alla de olika livets invecklade förhållanden, allting angående våra förmåner och olägenheter; "han vet vad för ett verk vi äro, han tänker därpå att vi äro stoft" (Psa. 145: 9). Och emedan han förstår allt angående vårt ljus och vår förmåga, vet han hur att bestämma det rätta måttet av vår ansvarighet; därför kunna vi tryggt vara förvissade om, att i uppgörandet av alla räkningar skall "han. som är hela jordens domare,.....göra vad rätt är." *—Forts.*

Vad är livet? "Se, såsom en handsbredd har du gjort mina dagars mått, och min livslängd är såsom intet inför dig."

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

NÅGRA RESULTAT AV GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

Av Gertrude M. Henricks.

Såsom en del utav frälsningsplanen, utför gudomlig helbrägdagörelse en mycket viktig del i att påverka människor att emottaga Kristus. Många tillfällen angivas i Bibeln, både i Jesu personliga verksamhet och hans lärjungars verksamhet, då så varit fallet.

I Jesu tidigare presterliga verksamhet, förorsakade helandet av en spetälsk ett sådant intresse bland folket att de kommo från alla håll att höra honom. Det bringade honom i beröring med folket.

En räddhåga kom över folket och de prisade Gud, då Herren, i sin varkunnsamhet, uppväckte till liv änkans son i Nain (Luk. 7: 11—16).

När den lame, som bars till Jesus på sin säng, blev helad och gick sin väg bärande sin säng, blev det orsak till, att folket prisade Gud och att säga: "Sådant sågo vi aldrig" (Mar. 2: 3—12).

En sabbatsdag medan Jesus lärde i synagogan kallade han till sig en kvinna som varit hopkrumpen i aderton år, lade sina händer på henne och helade henne, så att hon reste sig upp. Synagogsföreståndaren fann fel hos Jesus emedan han helade på sabbaten, men Jesu svar kommo hans motståndare att blyggas, och "allt folket gladde sig över alla de härliga gärningar, som gjordes av honom" (Luk. 13: 11—17).

Många utav judarna trodde på Kristus då de sågo honom uppväcka Lasarus från de döda (Joh. 11: 45).

Vilken verkan det hade på folket, då den ofärdige vid tempelporten, blev helad! När den som varit ofärdig blivit helad, kom folket tillstädes och "uppfylldes med häpnad och bestörtning över det som vederfarits honom." Då förklarade Petrus för dem att det blivit utfört genom Jesus, som de korsfästat och tillsade dem att bättra och omvända sig. Resultatet blev att unjefär fem tusen kommo till tron på Herren (Apg. 3: 4—19).

Tabitas uppväckande till liv, i Joppe, blev orsak till att "många trodde på Herren" (Apg. 9: 36—42).

Vid ett tillfälle kom Petrus till Lydda, varest han fann en man vid namn Eneas, som under åtta år hade legat till sängs och var lam. Petrus sade till honom: "Eneas! Jesus Kristus botar dig. Stå upp och bädda åt dig." Eneas stod strax upp. "Och honom sågo alla, som bodde i Lydda och i Saron, och de omvände sig till Herren" (Apg. 9: 32—35).

Till och med i vår tid finnes det många som blivit frälsta såsom resultat av att hava sett Guds kraft uppenbaras uti att hela de sjuka. En gudsförnekare kom till syndserkännande genom att se ett litet barn helas, såsom svar på bön. Denne person blev frälst och har alltsedan begagnats av Gud till att predika evangeliet och bedja för de sjuka. En annan gudsförnekare kom till tron på Gud genom sin hustrus helande. Många andra, både i detta och andra länder, kunde nämnas för att visa hur folk blivit förda till tron på Kristus, genom uppenbarelsen av hans helande kraft.

Om gudomlig helbrägdagörelse är en sådan viktig faktor i människornas frälsning, hur nödvändigt är det ej att det läres därom och praktiseras på missionsfältet. När hedningarna läsa i Nya Testamentet, om de underverk som Jesus och apostlarna utförde, och om det uppdrag och de löften som givits att hela de sjuka, förvänta de att sådant uppenbaras hos dem som hava en kristendomsbekännelse. En kort tid efter Broder A. D. Khan (en Indisk infödd missionär), som förut varit en Mohammedan, blivit omvänd, gick han och besökte en av sina kusiner, till vilken han givit en Bibel. Kusinen hade läst vissa delar av den, och bad br. Khan förklara några skriftställen för honom. Han frågade br. Khan om han var en troende, till vilket han svarade jakande. Därnäst frågade han honom om han kunde utföra några av de underverk som omnämndes i Mar. 16: 17, 18. Intill denna tid hade br. Khan lärts att dessa underverk hade en andlig och ej en bokstavlig betydelse, och gav sin kusin denna uttydning. "Hur är det då angående de andra underverken som omtalas i samma bok, vilka tillskrivas Jesus Kristus? äro även de av andlig betydelse?" Det ledde br. Khan till att undersöka Skrifterna angående ämnet om gudomlig helbrägdagörelse och han fann då att det innefattades i frälsningsplanen, och antog Herren såsom sin läkare. Under en av hans evangelistiska resor, sökte så mycket folk helbrägdagörelse, att en dag åsidosattes för att bedja för de sjuka; alla som de bådo för blevo botade. En av dessa var en tio-års gammal gosse som helades av blindhet. Det var stor glädje på den platsen. Många blevo frälsta och några blevo helgade. Alldenstund Gud förhärligas och människornas hjärtan upplysas genom gudomlig helbrägdagörelse, låtom oss här i vårt hemland, med vår tro och våra böner, upplyfta och uppmuntra missionärerna som verka under stora svårigheter för att bringa evangeliet till hedningarna.

Underbar Bönhörelse.

Herren har gjort stora ting emot mig, och däröver är jag glad (Ps. 126: 3). Herren har i sanning hjälpt mig och gjort vad mänsklig hjälp ej kunde göra. Prisat vare hans dyrbara namn!

För unjefär tre månader sedan blevo mina ögon så svaga att jag nödsakades upphöra med läsning och allt arbete som ansträngde dem. Jag har under flera år känt att mina ögon ej voro alldeles starka, isynnerhet det ena; men jag gav ej vidare akt därpå, innan det svagaste blev så svagt att jag blott kunde se såsom en skugga de ting som voro omkring mig. Om jag tillslöt mitt starkaste öga, kunde jag ej se ett elektriskt ljus; jag kunde hava sagt att rummet ej var alldeles mörkt, men jag kunde ej se ljuset klarare än när jag tillsluter båda mina ögon i ett upplyst rum.

Jag gick då till en ögonläkare för att finna ut om det ej var någon hjälp att få. Jag tänkte jag kunde möjligtvis erhålla hjälp genom att begagna ett par glasögon, men det var omöjligt att få ett par som passade mitt tillstånd. Läkaren tycktes ej fullt förstå tillståndet, men kom till den slutsatsen att närverna på det ena ögat voro döda, och det enda som kunde rädda det andra ögat, vilket även var angripet, var att hava en operation på min näsa för "adenoids." Detta såg ganska mörkt ut från en naturlig synpunkt, och jag hade ingen lust till att hava denna operation utförd. Jag kunde ej förstå att det skulle vara till stor hjälp för mig och i alla fall kunde ju blott vara till hjälp för det ena ögat. Jag bestämde mig då för att taga saken till "den store Läkaren."

Han har många gånger, förut hjälpt mig, såsom svar på bön, och jag visste att hans kraft såväl som hans löften äro desamma nu som de någonsin varit. Många utav Guds barn förenades då med mig i innerlig bön till Gud. Jag blev salvad i överensstämmelse med Guds ord i Jak. 5: 14, och mitt öga begynte bliva starkare. Till en början kunde jag se mycket stora bokstäver, och ögat blev gradvis starkare till jag nu kan se de minsta bokstäver vi hava i tidningen.

För en kort tid sedan gick jag tillbaka till doktorn och lät honom undersöka mina ögon. Han blev mycket överraskad och kunde ej förstå den stora förändring som försiggått sedan den första gången jag var hos honom. Han sade att mina ögon voro i ett bättre tillstånd än de varit under en längre tid. Han kunde ej finna dessa "adenoids" som han velat operera för, och frågade mig noga om jag ej lagt märke till någon särskild förändring som försiggått i min näsa; men det hade jag ej, och hade ej heller begagnat något annat medel, så att all ära tillkommer Gud.

Jag hade nog mången strid med fienden som gjorde allt vad han kunde att göra mig modfälld; men Herren gav mig seger, så att jag är uppmuntrad att förtrösta på honom, och vill uppmuntra andra lidande och behövande, att se upp till honom som aldrig låter oss komma på skam om vi sätta vår tillit till honom. Pris ske Gud!

St. Paul Park, Minn. Emma Olson.

"Jag har varit ung och är nu gammal, men jag har icke sett den rättfärdige vara övergiven eller hans säd gå efter bröd. Han är alltid barmhärtig och kan giva lån, och hans säd varder välsignad" (Psa. 37: 25, 26).

Vårt årliga lägermöte

i St. Paul Park, Minnesota

Begynner den 12 Juni och fortsättes över två söndagar.

Vi sända härmed en kristlig inbjudning till de fattiga, de sjuka, de modlösa, de sörjande; till var och en som ej är tillfredsställd med sitt tillstånd och sin livsställning; till vem som helst.

Gör dig redo nu att komma till detta möte. Tag med dig sängkläder och matvaror för dig själv och andra; och om du ej är iståndsatt att så göra kom ändå.

Köp biljett till St. Paul. Tag "Burlington Motor" från samma station till St. Paul Park.

För närmare upplysningar skriv till

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINNESOTA.

LÄGERMÖTET I ST. PAUL PARK.

Vi förvänta i år det bästa möte vi någonsin haft i St. Paul Park, och av denna orsak önska vi, av hela vårt hjärta, att hava så många som möjligt av våra vänner och läsare närvarande. Herren är just nu mycket angelägen om att draga så många som möjligt till sig själv, innan den sista och stora ödeläggelsens dag kommer till alla människor. Han verkar nu kraftigt på sina barns hjärtan, för att bereda dem till att mottaga välsignelseskuran från himmeln, och för att skickliggöra dem till att verka för syndares frälsning. Han tillåter nu, att många människor gå hastigt till sin undergång, att de övriga må besinna sig och låta sig frälsa. Anden gör det tydligt för alla som skönja tidens tecken, att Herren vill nu uppenbara sin bevekande kraft både ibland Guds folk och syndare.

Är du i behov av att bliva uppväckt och upplivad?

Gud önskar att frälsa människorna och han erbjuder och bevisar sin makt och kärlek för att göra sitt folk fullt överbevisade om sina plikter och privilegier i evangeliet. Han önskar lägga evighetens allvar på alla människors hjärtan, och han önskar göra det nu. Han önskar att det måtte bliva mer andligt liv allestädes. Läsare, är du i behov av att bliva uppväckt till mera liv och kraft i din själ, såväl som i dina bemödanden för Gud och dyrköpta själar? Kom då till lägermötet i St. Paul Park. Herren kan och vill välsigna oss var som helst; men han giver en Pingstfest då människorna dragas tillsammans av hans Ande. Hans Ande verkar med och igenom sitt folk. Om du icke kommer till mötet, så mister du många välsignelser för din egen del, och möjligtvis går du miste om att leda andra till Jesus, emedan du ej har tillräckligt liv och kraft ifrån höjden.

Vad som gör mötet tilldragande.

Jesus är den första och största dragningskraften, som borde draga dig till detta möte. Möjligtvis har du allaredan känt hans dragande kärlek, som binder dig till honom själv och hans folk på jorden; men när alla förhinder blivit undanröjda och du sitter mitt ibland Guds barn, vid Jesu fötter, och lysnar till hans ord, då skall du i sanning få erfara att han drager dig mycket när till sitt ömma och hulda hjärta, och du skall kunna utropa: "Herre, här är oss gott att vara!"

Vi vänta att vår käre broder Morris Johnson från Danmark skall komma till mötet. Han kommer ej blott att röra och uppmuntra våra hjärtan med livets ord, efter den gåva Gud givit honom, men han kommer även att tala om verksamheten i de skandinaviska länderna, om den nåd Gud har bevisat våra landsmän i Skandinavien, under de farliga förhållanden som nu existera i hela Europa. Det skall intressera och göra oss gott.

Vi vilja göra allt vad vi kunna för att få alla "arbetarna i vingården," i nordvästern, att närvara och deltaga i mötet. Det kommer att bliva samtal och predikningar angående verksamheten och dem som bedriva densamma. Om du önskar att verka för Herren, då är det nödvändigt för dig att komma, och om du icke har en brinnande nitälskan att göra vad du kan för hans rikes befrämjande bör du komma. Det skall upplyfta din själ och förnya din iver för Jesus och själar, att vara tillsammans med Guds barn och komma i beröring med den ande som besjälar dem som verka för Herren.

Skaffa alla förhinder ur vägen.

Förhinder skola komma vägen. Du har många ting att se om i ditt hem, vilka ej gärna kunna försummas, och frestaren skall göra allt vad han kan för att få det att se ut som det vore alldeles omöjligt för dig att komma bort från de jordiska tingen. Men kom ihåg att du behöver en veckas vila, och att du skall vinna mer i mod och styrka, både till kropp och själ, genom att komma till mötet, än du på något sätt kunde förlora på det timliga området. Om det är din vilja och önskan att resa till mötet, skall Herren hjälpa dig att rödja alla hinder ur vägen. Mötet kommer att bliva en vinning för dig i stället för en förlust. Du kan möjligtvis förlora några få dollars genom att resa till mötet; men det är mer än troligt att du vinner mer än hela världen, för dig själv och andra, om du kommer till mötet. Kom då i Jesu namn. Kom och bliv välsignad och hjälpt, och kom för att vara till välsignelse och hjälp. Amen.

Thomas Nelson.

FÖRSAMLINGSMÖTEN.

Grand Forks, N. Dak. Lägermöte juni 25:e till juli 4:e. For närmare underrättelser tillskriv C H. Tubbs, Oakdale, N. D.

Ett Tältmöte kommer att hållas i Pleasant Lake, N. Dak., begynnande den 28:e maj.
C. H. Tubbs, Oakdale N D.

Arlington, S. D. Guds församling kommer att hålla ett lägermöte nio mil norr om Arlington, fyra mil öster och en mil norr om Badger, S. D. Predikningar i de skandinaviska och engelska språken. En hjärtlig inbjudning till alla Vi hoppas att många skola komma till detta möte. De som komma resande mötas vil stationen om de i tid tillskriva C. H. Gisselbeck, R 6 Arlington, S. D.

Läger-eller Missionsmöte hålles i Göta, Sverige, från och med den 23:e till och med den 27:e juni 1915. Detta möte är avsett att giva tillfälle för Guds barn och sanningssökande, att komma tillsammans för att "grundligare" lära känna "Guds väg." Ett fullt och rent evangelium kommer att förkunnas. Flera talare väntas. Några eller alla av följande ämnen komma att behandlas: Frälsning, Rättfärdiggörelse, Helgelse, Guds Församling, Guds barns enhet, Guds rike, Gudomlig helbrägdagörelse, m. fl. intressanta Bibelämnen. Börja nu att göra förberedelse för att besöka detta möte. Vi vänta att få en vederkvickelsens tid under detta möte, med mäktig Andeutgjutelse och skurar av välsignelse. De som önska bliva frälsta böra komma, beslutna att söka Gud. De, som äro frälsta, men önska mera ljus i Guds ord böra komma. Vi vänta vänner från Danmark till detta möte. Det bliver minst två möten om dagen.

Göta är beläget 49 kilometer från Göteborg, utmed Lödöse och Lilla Edets järnväg. Tågombyte i Alfhem. För närmare upplysning skriv till Alfred Anderson, Missionshuset, Göta, eller till undertecknad. Skriv några dagar före resans anträdande och omtala när Ni kommer och hur många det är i sällskapet.

Varen förenade med oss i bön att Herren får ära i detta möte och att själar få den hjälp och välsignelse Gud vill de skola få. Kom bedjande! Kom med förväntan att få från Herren vad din själ längtar efter

C. J. Forsberg. Adress Göta.

De Ungas Avdelning.

LYDNADENS VÄRDE.

Av Mabel Hale.

"Se, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar" (1 Sam. 15: 22).

Lydnad är det första soldaten måste lära antingen han är soldat för fosterlandet eller för Korset. Vår framgång som kristna beror mycket på huruvida vi äro lydiga i allting. Det är ett säkert bevis på äkthet.

Många unga människor äro hindrade i deras unga år, på grund av felaktig uppfostran i deras hem. Det första de lärt var att om de höllo fast vid sin sak länge nog så fingo de sin vilja fram. Det är sorgligt men sannt, att många av våra unga känna mycket litet till vad sann lydnad betyder. Om detta har varit fallet med dig så har det lämnat en svag länk i din karaktär, och fastän du icke ursprungligen är skuld därtill så är du den som måste bära följderna därav för tid och evighet om du icke genom ständig bemödan vinner seger över dig själv.

Lydnad är nödvändig, högst nödvändig i alla livets departement.

"I barn varen edra föräldrar lydiga" (Ef. 6. 1). Om du ännu är i din faders hem, så är det nödvändigt att du rättar dig efter alla hemmets regler för att du skall hava framgång i ditt andliga liv, såvida ej dessa regler äro stridande emot Guds ord. Ditt inflytande på de yngre barnen och ditt inflytande, såsom en kristen, utvecklandet av din omdömesförmåga och framför allt utvecklandet av en fast kristlig karaktär, beror på din lydnad till föräldrarna medan du är ung. Att förfela i detta är att så skada din karaktär, att den icke kan tillrättaställas utan genom svårt lidande och en fast bestämmelse att övervinna bristen. "I tjänare lyden edra lekamliga herrar'" (Ef. 6: 5). Detta bud var först skrivet till dem som voro i träldom, men det passar lika väl för en stadd tjänare. Arbetet bör utföras så det behagar den du arbetar för, och icke blott dig själv, och på ett ärligt, uppriktigt sätt som icke kan annat än vinna förtroende. Slapphet eller försumlighet, eller att draga sig undan icke endast skadar förtroendet, men kastar en skugga på din karaktär visande att den är svag och obeständ. En ung person som vårdslöst eller med flit uraktlåter att utföra förtroendeuppdrag eller lämnar en plikt ogjord, bygger för sig själv en benägenhet, som alltid kommer att göra honom besvär.

"Varen edra ledare hörsamma och lyden dem" (Ebr. 13: 17). Paulus häntyder här till lydnad mot dem som äro ledare på det andliga området; men passar icke detta också i skolan? Som ett Guds barn, bör du samvetsgrant lyda alla regler förutom om de skulle vara stridande mot ditt samvete. Lyd icke blott emedan du måste respektera skolan och läraren, men också emedan det är nyttigt för dig. Gör din själ lydig och undergiven. Och du bör naturligtvis lyda din pastor, som vårdar Guds hjord.

När du noggrant övar dig i allt detta så är det lätt att lyda Gud. Genom Guds nåd kan en person lätt lära sig att giva upp sin egen väg; sin egen plan, sina egna önskningar för andra, att i stillhet göra det som är honom obehagligt; att bliva trogen i allt som anförtrotts honom, eller med ett ord att vara lydig.

Många unga personer känna ett kall till evangeliskt arbete; men äro obrukbara emedan de icke kunna vara lydiga. Liksom skillnaden mellan en orolig, bråkig fölunge och en stadig, inkörd häst, så är skillnaden mellan den okuvade, ostyriga ungdomen och den person som fullkomligt kan styra sig själv till att vara lydig i alla livets skiften.

BERGVÄGEN.

Av E. E. Byrum.

Du kan icke alltid förbliva på samma höjd under din vandring från jorden till himmeln. Ibland är du högt upp över skyarna och ibland går du ned i dalarna. Ibland leder vägen genom gräsbeväxta slätter och blomsterströdde ängar, och ibland måste du klättra uppför klipporna och gå igenom snödrivorna. Ibland går du under en lång tid över det öppna slättlandet; och ibland måste du hugga dig en väg genom den täta skogen.

Icke få berg måste du klättra över; men varje höjd du överstigit, fastän du haft mycken möda, giver dig icke blott den tillfredsställelsen att hava hunnit till toppen; men giver dig också en mera vidsträckt utsikt. Där, uppå höjderna, kan du blicka ut över en vid värld, vars storlek du förut knappast kunde ha ett begrepp om. Där kan du se det land, som ligger framför dig. Högt över de förblindande dimmorna och den disiga atmosfären kan du se den värld genom vilken du måste gå. Där kan du planlägga den väg du ämnar gå, och där kan du fästa i minnet den nästa höjd du kommer att bestiga. På dessa bergstoppar gör du dina beslut och inviger dig på nytt och lovar Gud att fortsätta i trohet. O, vilken härlighet som fyller din själ!

Men du förbliver där endast en kort tid. Sedan fortsätter du vandringen till nästa höjd. Uppåt? Nej nedåt. Ned, ned, steg efter steg, nedstiger du och det synes såsom om du förlorat vad du förut vunnit. Ja, du förlorar verkligen om du nedstiger på samma sida som du kom upp, men du nedstiger på den andra sidan. Därefter följer, med långa mellanrum, mörka skogar, gröna fält, traskiga ängar, och så åter ett berg att överstiga. På detta sätt fortsätter du din vandring.

Dessa bergstoppar uppfylla ett stort ändamål i din kristliga erfarenhet. Icke endast kan du kartlägga din framtida väg, men efter du lämnat dem, kvarstå de, även såsom vägmärken och utvisa huru långt du vandrat. Genom att kasta en återblick på vandringen igenkänner du dessa höjder och ihågkommer den härliga utsikt du hade där. Du kommer ihåg, att därifrån kunde ses den nästa fagra höjd framför dig, vilken du nu icke kan se medan du är ner i dalen. Du minnes den bestämmelse du gjorde, att vandra troget genom de mörka skogarna och över de stora enformiga slätterna tills du slutligen skulle hinna målet. Huru ödsligt och enformigt skulle icke livet vara om det icke vore för dessa berg av svårigheter som lyfta oss över skyarna!

Kristne vän, du vet icke att kanske nästa bergstopp är ditt Nebo, varifrån du kan se ditt eviga hem. Trötte pilgrim, fortsätt din vandring.

DEN KRISTNES YRKE.

"En karakteristisk tilldragelse berättas om Doktor Carey, missionären som var banbrytare i Indien, som, innan han lämnade detta land var en skomakare, eller som han själv kallade det, en skoflickare.

Han brukade att, med sin själ fylld av Guds kärlek, gå från by till by och predika. En dag kom en vän till honom och sade: "Mr. Carey, jag önskar tala mycket allvarligt med dig."

"Nåväl" sade Mr. Carey, "vad är det?"

Vännen svarade: "Genom att gå omkring och predika såsom du gör försummar du ditt yrke. Om du endast skötte om ditt yrke mer, skulle allt gå väl för dig, och du skulle snart lyckas och hava framgång, men som det är försummar du helt enkelt ditt yrke."

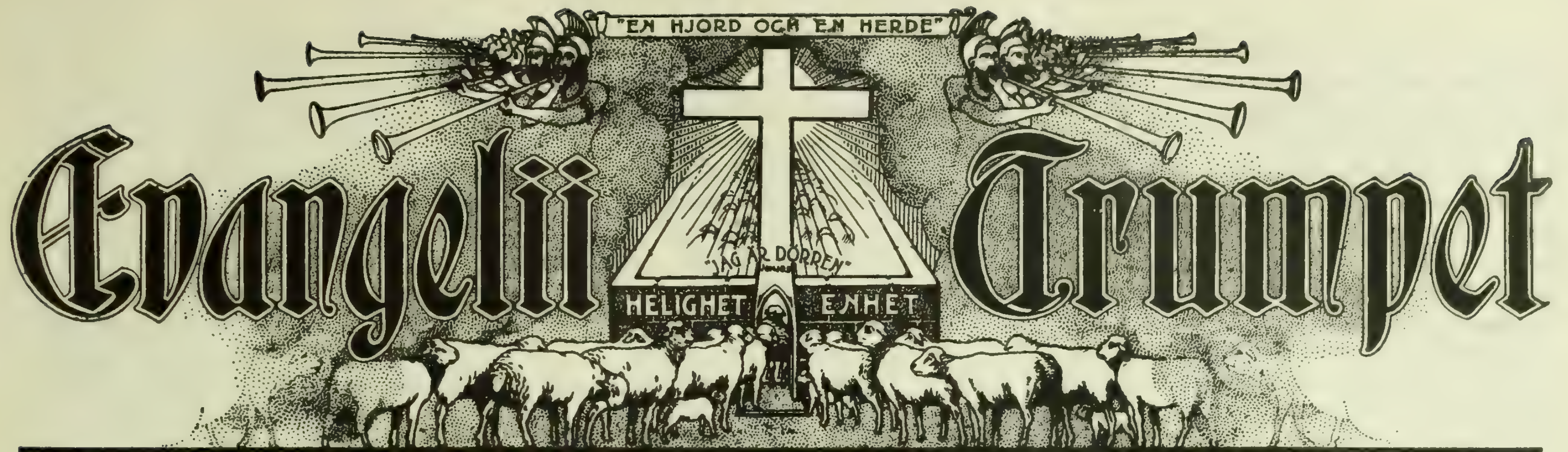
"Försummar mitt yrke," sade Carey, i det han stadigt såg på honom. "Mitt yrke är att utbreda Guds rike. Jag endast lappar skor för att betala utgifterna."

DEN BÄSTE VÄNNEN.

Av Zella V. Mendel.

"En vän i nöden är en verklig vän." Det är naturligt att de som hjälpa och uppmuntra oss då vi äro i trångmål äro kärleksfullt sinnade och äro fästade vid oss. Men till och med den vän som legat nära vårt hjärta kan vara otrogen.

Jesus var vår beskyddare i vår tidiga barndom och han har varit vår ledsagare genom livet. Hans kärlek förmådde honom att dö för oss; hans barmhärtighet förmådde honom att förlåta våra överträdelser. Han har i mildhet varnat oss för fara när frestelsen lurade vid våra fötter och vi intet ont anade. Hans Ande har ömt kallat oss och vi hava förnummit hans närvaro när andra svikit oss; han har ofta lett oss till en utväg när räddning syntes omöjlig; när våra hjärtan varit förkrossade av sorg så har hans balsam lindrat såsom intet annat kunde. Bäst av allt, vi kunna alltid förlita oss på vår Frälsare. "Jag skall ingalunda lämna dig ej heller någonsin övergiva dig" (Heb. 13: 5). Därför är Jesus min bäste vän.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1 Juni, 1915. Nummer 11.

ATT LYSA FÖR HERREN.

Av Bertine M. Iverson.

En man har sagt: "Jag kan ej, jag vågar ej, gå domedagen till mötes, innan jag gjort allt Gud givit mig förmåga att göra, för att utsprida hans härlighet i världen." Vän, är detta din viktigaste avsikt i livet? Har du invigt dig själv till att tjäna Gud? Har du uppoffrat ditt liv, till att vara ett skinande ljus, för att framvisa Guds ära? Guds ord säger: "Så lyse edert ljus inför människorna, att de må se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmeln."

Har du någon önskan eller håg att göra något för Guds sak i denna mörka syndbelastade värld? Vågar du möta Gud utan att hava uträttat vad han bestämt du skulle göra? Jag hör några säga: "Jag kan ej göra någonting för att befrämja Guds rikes sak på jorden. Jag är så överhopad med arbete och omsorger att mina händer äro bundna." Vän, Gud har satt dig uti denna ställning för att pröva dig och för att du skall kunna bevisa din trofasthet mot honom. Det är ej platsen var du verkar för Gud, som han ser på, utan hur du utför din sysla. Och om Guds nåd rikligt överflödar i din själ, och du uträttar dina plikter uti Guds fruktan, skola dessa omsorger göra att du lyser ännu klarare, och bereda dig för viktigare ansvarsposter. Det är på den plats varest Gud har ställt dig, som du kan lysa för honom. Där kan du återspegla Guds ära och härlighet till världen och framvisa hans nåd och makt.

Genom att iakttaga din trofasthet, skall någon nödgas säga: "Guds nåd har gjort mycket för den personen; den skall även förmå hjälpa mig." Sålunda bliver den uppenbar för dina vänner, vilka skola uppmuntras att förtrösta på Gud för hjälp. Var blott trogen i utförandet av dina plikter, hur ringa och oansenliga de än kunna tyckas vara. Kom ihåg att livet är sammansatt av blott små saker, och vet även att mycket, mycket få människor utföra stordåd. Om du är trogen i det lilla, bliver du även trogen i det större. Vadän du gör, antingen det är att predika, bedja, giva, eller vad din sysla än är, på kontor, i verkstad eller husarbete, var trogen; Gud skall vedergälla dig med att låta ditt ljus vara till hjälp och vägledning för någon trött vandrare på vägen genom livet, På detta sätt sprider du Guds ära. Dina närmaste vänner bliva de första som komma att förnimma verkan, och genom dem sprides Guds ära och makt till andra.

Var tålig, förtröstansfull och modig i svårigheter eller bryderi; Gud har omvårdnad om dig. Endast hav ett beslut att göra det allra bästa och så mycket som Gud giver dig förmåga till. Det kommer alltid att vara någon i din närhet som behöver just den hjälp du kan giva. Låt Guds egenskaper lysa igenom dig i ditt vardagliga trälande. Gud skall belöna dig någon gång, någonstädes. Gud skall hjälpa dig så att din egen själ skall frodas och hava framgång. Du skall bliva stark i Herren och i hans starkhets makt. Ditt hjärta skall glädja sig mitt uti omsorgerna, och likt Psalmisten skall du kunna säga: "Med dig kan jag nedslå härskaror, och med min Gud stormar jag murar" (Psa. 18: 29). Ihågkom att domens dag kommer. Måtte vi möta den med en förvissning i vår själ, att vi gjort allt vad vi kunnat för att utbreda Guds ära, och att hans härlighets glans måtte, genom oss, uppenbarats för så många av våra medmänniskor som möjligt.

Det är ej nog att en människa bliver frälst; hon behöver även bevaras i nåden. Den som tänder eld i kakelugnen och upphör, att allt som oftast, lägga nytt bränsle på elden finner snart att den slocknat. Den som blivit frälst, men ej ständigt förskaffar sig ny nåd, för att vidmakthålla det nyupptända livet, finner snart att det dött ut. Guds ords betraktelse, bönen och ett flitigt utövande av de av Gud ålagda plikterna, är vad som fordras från människans sida, för att hålla det andliga livet vid makt. —L. P. P.

NYTESTAMENTLIGA ANORDNINGAR.

Under det gamla förbundet måste judafolket iakttaga många särskilda förordningar, vilka voro befallda i Mose lag. Dessa anordningar bestodo av åtskilliga ceremonier, som i sig själva icke medförde någon verklig frälsning eller rening från synden men voro så att säga former, vilka på ett bildlikt sätt betecknade den verkliga frälsningen, som skulle åvägabringas under det nya förbundet. Det är därför vi kalla dessa anordningar eller ceremonier "skuggor" eller "förebilder."

Det gamla förbundets anordningar, som blott hänvisade till Kristus och hans försoningsverk, upphörde att stå vid makt, då Kristus med sitt blod på korset invigde det nya förbundet. Därför läsa vi: "Och utplåna handskriften i stadgar, som var mot oss och låg oss i vägen, och den har han tagit bort och fastnaglat den vid korset......Ingen döme eder således för mat eller dryck eller i fråga om högtid, nymånad eller sabbat, vilket är en skugga av det tillkommande, men kroppen (verkligheten) är Kristi" (Kol. :2 14—16). Det finnes i vår tid, några sekter, som lära, att Kristus också fastnaglade de nytestamentliga anordningarna på korset; men de finna icke något stöd för denna villfarelse i detta eller något annat skriftställe. Det måste ju vara tydligt, att Kristus icke skulle en dag befalla sina lärjungar att iakttaga en viss anordning, och sedan fastnagla den vid korset följande dag. Saken är den, att det nya förbundet medan det innehåller själva verkligheten av frälsningsplanen, dock också har några få anordningar, vilka vi äro befallda att hålla intill Kristi återkomst.

Paulus säger i brevet till Korintierna: "Jag prisar eder, mina bröder, att I uti allt haven mig i minne och hållen eder till de föreskrifter, jag har givit eder" (1 Kor. 11: 2). Den gamla översättningen av den danska Bibeln har ordet "anordningar" i stället för föreskrifter. Det fanns följaktligen anordningar för församlingen att hålla på Pauli tid.

Anordningarna äro instiftade av Kristus själv.

Nya Testamentets anordningar instiftades av Kristus själv en kort tid innan han upp-

for till himmeln. Det finnes tre sådana anordningar, nämligen, dopet, nattvarden och fotatvagningen. Dop förrättades av Johannes döparen så väl som av Jesu lärjungar före Jesu död och uppståndelse (Joh. 3: 22, 23; Joh. 4: 1, 2); men det kristna dopet, såsom det alltid skulle praktiseras i församlingen, instiftades av vår Herre efter hans uppståndelse med dessa ord: "Mig är given all makt i himmeln och på jorden. Gån fördenskull och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till Faderns och Sonens och den Helige Andes namn" (Matt. 28: 18, 19). Detta visar, att Jesus instiftade dopet och att det skulle ske i förbindelse med evangelii predikan och lära, som skulle nå till alla folkslag på jorden. Det var icke Andens dop, som några påstå, vilket tydligt ses därav, att det skulle utföras av människor, som predikade Ordet, ty Bibeln framhåller, att Jesus själv "döper med den Helige Ande" (Luk. 3: 16).

Även nattvarden instiftade Herren själv samma natt han blev förrådd av Judas, en av hans tolv apostlar. "Och han tog ett bröd, tackade och brött det och gav dem, sägande: Detta är min lekamen, som för eder varder utgiven. Sammalunda tog han ock kalken efter måltiden, sägande: Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod, som för eder varder utgjutet" (Luk. 22: 19, 20). Denna anordnig skulle iakttagas till Frälsarens ihågkommelse, vartill Paulus tillägger: "Ty så ofta I äten detta bröd och dricken denna kalk, förkunnen I Herrens död, till dess han kommer" (1 Kor. 11: 26). Det är följaktiigen klart, att denna anordning måste iakttagas, så länge som världen står.

Det finnes ännu en anordning, som de flesta synes hava glömt eller som för länge sedan blivit åsidosatt av kristendomens bekännare. Trotts detta är det klart, att Jesus instiftade även denna anordning och att han befallde sina lärjungar att hålla den liksom dopet och nattvarden. Läs Joh. 13: 1—17.

Vilka böra döpas.

Vi hava allaredan sett att Jesus utsände sina predikanter till alla folk och att dopet stod i forbindelse med Ordets predikan och dess emottagande. Vi citera Mark. 16: 15, 16 för att göra detta klarare för våra läsare: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen. Den som tror och bliver döpt, skall varda frälst." Det visar oss, att de, som skulle komma till tron på evangelium skulle döpas.

Vi läsa vidare om detta ämne: "Gören bättring, och var och en av eder låte döpa sig....De, som då gärna mottogo hans ord, läto döpa sig" (Apg. 2: 38, 41). Det visar, att det var de som omvände sig från sina onda vägar, som blevo döpta. Åter läsa vi: "Jesus gjorde flera lärjungar och döpta flera än Johannes" (Joh. 4: 1). Det visar, att det var de nya lärjungarna eller de som blevo vunna genom ordets predikan, som blevo döpta. Genom att sammanfoga dessa Skriftens utsagor finna vi, att de människor av alla folkslag på jorden, som, när de hörde evangelium mottogo det och omvände sig samt kommo till tron på Kristus och blevo hans lärjungar, blevo döpta. Det är ingen viss ålder satt för denna anordnig; den kan ske när som helst och var som helst en eller flera personer omvända sig och tro eller med andra ord bliva Herrens sanna lärjungar. Det måste vara klart för var människa, som vågar tänka för sig själv, att detta icke passar för små barn; ty det är klart att de icke kunna anamma ordet, göra bättring eller tro.

Vi läsa: "Så är tron av predikan och predikan genom Guds ord". (Rom. 10: 17). Det är ordet, som måste predikas, det är ordet, som måste höras, och ordet som måste tros; och tron kommer genom att höra ordets predikan; därför kan ett spenabarn icke tro Det är icke lätt att bortlägga en gammal vana, och jag vet mycket väl, att det icke är en lätt sak att överbevisa somliga av mina läsare om att barndopet är obibliskt. Allt jag kan göra är att bedja var och en rannsaka Nya Testamentet för sig själv, och om man där finner framhållet att någon annan bör döpas än de vilka vi redan hava nämnt, eller om det finnes något skriftställe, som säger att spenabarn skola döpas eller att de blevo döpta, så är jag villig att låta min mening vara felaktig; men om icke, då bör varje uppriktig läsare frånsäga sig allt som icke är bibliskt.

Jag respekterar varje uppriktig människa, även om hon har obibliska åsikter, men jag respekterar Gud i himmeln mera, och därför måste jag nödvändigtvis även i detta hålla mig till hans ofelbara och fullkomliga ord.

De flesta, som hålla före att barndopet är rätt, bruka följande citat som sitt förnämsta bevis för denna lära och praxis: "Men Jesus sade: Låten barnen vara och förmenen dem icke att komma till mig; ty sådana hörer Guds rike till. Och när han hade lagt händerna på dem, gick han därifrån" (Matt. 19: 14, 15). Detta är icke något bevis för barndopet. Där talas om små barn, men det säges icke, att de blevo döpta, och vi veta, att de icke blevo döpta av Jesus; ty han döpte icke själv (Joh. 4: 2). Det står endast att han "lade händerna på dem." Det står icke, att han instiftade någon anordning eller att han gav någon befallning till sina lärjungar, att de skulle följa hans exempel. Det finnes intet emot att en predikant eller någon annan gudfruktig människa lägger sina händer på små barn och nedbeder Guds välsignelse över dem, men att göra detta till en bestämd regel eller ett bruk vore att instifta en ny anordning, och detta vore att förändra meningen av Jesu ord och handling. Det är klart att denna historiska berättelse om Jesus och de små barnen intet har att göra med dopet.

Det finnes några som säga, att det måste ha funnits små barn vid de tillfällen, där det nämnes om att hela hushåll blevo döpta. Men att detta icke var fallet ses tydligt genom att rannsaka de skriftställen, som handla om dessa tillfällen.

Vi läsa om fångvaktaren således: "Han tog dem till sig samma timme på natten och tvådde deras sår och blev strax döpt, han och allt hans husfolk;" men förut heter det: "Och de (Paulus och Silas) talade Herrens ord för honom och för alla dem som voro i hans hus." Vi läsa vidare: "Han förde dem upp i sitt hus och framsatte mat och fröjdade sig att han med allt sitt hus hade kommit till tro på Gud". (Apg. 16: 33, 32, 34). Detta visar, att alla som blevo döpta voro gamla nog att lyssna till ordets predikan, och att alla kommo till tron på Kristus. Detta visar också huru apostlarna gingo till väga vid ordets predikan och dopet.

Vi läsa vidare om detta ämne: "Men då de trodde Fillippus, som förkunnade evangelium om Guds rike och om Jesu Kristi namn, läto de döpa sig, både män och kvinnor" (Apg. 8: 12). "Se vatten. Vad hindrar att jag döpes? Om du tror av hela ditt hjärta kan det ske" (Apg. 8: 37, 38; eng. övers.) Apostlarna följde noggrant Jesu befallning därigenom att de predikade evangelium om Kristus och hans rike, och när det troddes, döpte de dem som genom omvändelse och tro blevo Jesu lärjungar. Några säga, att på detta sätt utestängas små barn från Guds rike eller församlingen. Härtill vill jag svara, att de utestängas icke från församlingen på något sätt; "ty sådana hörer Guds rike till," (Mark. 10: 14); eller som det heter i den engelska översättningen: "Av sådana är Guds rike." Guds rike eller församling består av alla små barn, som ännu icke äro komna till ansvarsåldern, och av alla dem som hava blivit såsom små barn i oskuld inför Gud, därigenom att de genom omvändelse och tro ha sökt och funnit förlåtelse för alla sina synder och missgärnigar. Läsare betänk väl dessa ting och måtte Herrens Ande upplysa dig. Forts.

HEDNINGARNAS ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Av F. G. Smith.

Forts. fr. foreg. Nr.

Försoningen och återlösningen.

Kristi försoning, och uppfyllandet av hans återlösningsplan, angår även hedningarnas närvarande tillstånd. Men vi måste även här lägga märke till, att ämnet angående hedningerna är endast en sida av det större ämnet varuti försoning och återlösning hava tillämpning på alla människor.

Såsom vi allaredan visat tillräknade aposteln Paulus hela världen ansvarighet för synd, och sålunda beredde vägen, i sitt brev till Romarne, för läran om allmänneligheten av Kristi försonings- och återlösningsverk. I det femte kapitlet framställer aposteln en jämförelse mellan Adam och Kristus, vilken han konsekvent försvarar både genom likhet och kontrast. Adam framställes såsom huvudet för den naturliga skapelsen; Kristus är huvudet för en ny och andlig skapelse. Adam var den genom vilken synden åvägabringades; Kristus är den genom vilken synden behärskas och tillintetgöres Adam var olydig; Kristus är lydig. Genom Adam kom dom över alla människor till fördömelse; genom Kristus kom nådegåvan

för alla människor till "rättfärdiggörelse till liv." Genom Adam kom döden; de, "som rikligen undfå nåd och rättfärdighetens gåva, härska i liv genom den ene, Jesus Kristus."

Paulus trodde ej på en begränsad försoning. Det återstod för nyare teologer, att resonera att försoningen endast var tillämplig på några utvalda få. Ej heller uttömmes Kristi försoning av oss. Efter ett visst antal blivit frälsta förbliver den lika verksam till att frälsa andra. Den är mäktig att frälsa vem som helst, den är mäktig att frälsa var och en. Universalisterna resonera att alldenstund Kristi försoning gällde för alla, därför kommer alla människor att till sist bliva frälsta, utan hänsyn till villkor som fullbordas i detta livet. I uppnåendet av denna slutsats, göra de det svåra misstaget att sammanblanda försoningen och återlösningen. Försoningen gällde för alla, och är ovillkorlig; men återlösningen betecknar Guds verk utfört genom Kristus såsom ett resultat av försoningen, och är, som vi skola se, villkorlig.

Återlösningen villkorlig.

I detta femte kapitlet av Romarebrevet, lär Paulus, att Kristus i sin försoning motverkar den direkta verkan av Adams synd; att liksom alla människor äro benägna till synd, genom Adams fall, i den mån tillämpas försoningen fritt till alla människor. Med andra ord, liksom Adam sålde människosläktet under synd, har Kristus i sin försoning återlöst hela människosläktet, och gör anspråk på det såsom sitt eget. Men vi få ej missuppfatta apostelns ord i detta kapitel, såsom många universalister göra, och giva dem en betydelse som ej är i harmoni med återstoden av hans lära i denna samma epistel. Alla människor äro ej slutligen förlorade i Adam, ovillkorligt; ej heller komma alla människor att slutligen bliva frälsta genom Kristus, ovillkorligt.

Detta bringar oss åter till läran om viljans frihet, och om personligt ansvar. Medgivande, utan diskussion, det väl stadfästade faktum angående medfödd synd, önskar jag säga; att det är ej medfödd synd som sänker människors själar till förtappelse: det är deras egna synder, de synder för vilka de personligen äro ansvariga. Barnen störta sig ej uti lastbarhetens djup, när de uppå åldern då de äro moraliskt ansvariga, helt enkelt emedan de måste synda. Om barnet, vid denna ålder, är drivet av någon makt över vilken det ej har någon kontroll, ega dess handlingar ej mer moraliska egenskaper, än omloppet av ett vagnshjul äger Att antaga en sådan edé angående tvång, är att förneka all personlig synd och personligt ansvar. En sådan idé strider emot Skriftens lära och emot vårt släktes allmänna kännedom. Jag påstår, utan fruktan för en framgångsrik motsägelse, att, i hela syndaregistret, finnes det ingen synd som barnet vid denna period måste begå. Om du då begär av mig, att förklara syndens allmännelighet, svarar jag att benägenheten och ingivelserna av hans inre natur, tillsammans med de exempel och frestelser till ont utom, ständigt framhålla så kraftiga motiv, att individen av sin egen vilja slutligen väljer, att göra något som han för tillfället vet vara orätt. Och denna tanke, att han av egen fri vilja valde att göra det som han visste vara orätt, är vad som förorsa- [illegible] person har ännu sjunkit ned uti syndens djup utan att först erfara en strid med sin moraliska natur och sitt samvete.

En enkel illustration, fastän ej alldeles parallell, kanske kunde tjäna till att göra saken tydligare vad orsaken är att människor begå synd då de ej äro tvungna att så göra. Vi vilja antaga att ett hundra hungriga män skola införas i en matsal, varest ett tillräckligt förråd av föda väntar dem. Vi måste medgiva att var och en av dem har makt till att neka, att deltaga av denna föda; men då vi taga i betraktande naturens kraftiga vädjan inom, och de gynnande omständigheterna utifrån, påverkande dem att giva efter för denna böjelse, känna vi oss trygga att förutspå att de allasamman välja att äta.

När människor välja att utföra syndiga handlingar forma de syndiga vanor, och dessa vanor kunna med tiden helt och hållet fängsla dem, men till och med i detta fall är deras vilja ej fängslad. En människa kan vilja vad som helst, men det kan hända att hon uraktlåter att utföra det som hon vet hon borde göra. "Kan väl en etioper förvandla sin hud eller en panter sina fläckar? Då skullen också I kunna göra något gott, I som ären så övade i ondska" (Jer. [illegible] ska att göra gott, men då de äro "övade" uti eller vana vid att göra ont sakna de [illegible] I Rom. 7 beskriver Paulus sin erfarenhet under lagen, vari hans önskningar för det goda kommo i strid med syndens lag, som var i hans lemmar, och han säger: "Viljan har jag, men att göra det goda finner jag icke" (v. 18). Det faktum att varje tillbud till frälsning ställes till viljan, bevisar att synden aldrig berövar en individ förmågan att välja så länge själva förståndet finnes kvar.

Skrivaren hade en gång en erfarenhet med en kvinna som var besatt med djävlar, som illustrerar denna punkt. När hon uppmanades att bereda sig för himmeln, mörknade hennes ansikte, och ett nästan obeskrivligt uttryck av ångest och plåga kom över henne, vid blotta tanken på att gå till himmeln. Hon bedyrade att hon ej ville gå dit. När vi försökte att varna henne för helvetets förförliga fara och straff, ljusnade hennes ansikte av glädje, och klappande sina händer med fröjd sade hon: "O, gott! gott! jag skall snart komma till helvetet varest alla djävlarna äro." Men då Kristi sanna tjänare näpste djävlarna, i Herrens Jesu namn, och utdrevo dem, blev kvinnan återställd till sitt rätta förnuft, och omtalade att vid samma stund då djävlarna talade genom henne, och bedyrde att hon ville gå till helvetet, önskade hon i sitt eget sinne och sina egna tankar, med ängslan, befrielse och bad Gud hjälpa oss att utdriva djävlarna. Hon hade ännu vilja, men var oförmögen att hjälpa sig själv. Folk vore ej ansvariga i ett sådant hjälplöst tillstånd, om det ej vore för det faktum, att de äro ansvariga för de första syndiga handlingar vilka leda till formandet av dessa vanor och tillstånd vari de äro hjälplösa. Och här är det som "Guds kraft till frälsning" uppenbaras i evangeliet. Vår Herre bryter syndiga vanors makt och sätter personen fri. Prisat vare hans namn!

Guds särskilda frälsning.

Paulus, i sin behandling av ämnet angående försoningen, representerar Kristus såsom en universal Frälsare—"vilken är alla människors frälsare, i synnerhet de troendes" (1 Tim. 4: 10). Kristus har återlöst hela människosläktet ovillkorligt, i samma mån som synden har inverkat på hela släktet ovillkorligt; men när människor uppnå åldern då de äro moraliskt ansvariga, och påtaga sig själva ett syndigt liv, äro de ansvariga för sina egna handlingar, i detta avseende, och med att så göra taga de sig själva ut ifrån försoningens välsignelser och förmåner. Av naturen tillhör hela människosläktet Gud, både genom skapelsens och återlösningens rättighet, men under en moralisk regerings system, ämnat att framställa en prövotid för bildandet av moralisk karaktär, är människans vilja fri att handla, om hon så väljer, till och med i motsats till Guds vilja. Likväl såsom nämnts, "den lag som medgiver val mellan två möjligheter är en gåva utlånad av Gud till människan. Men det är en gåva som ännu tillhör Gud, för vilkens rätta eller orätta bruk människan är ansvarig." Vi kunna ej antaga den gamla idéen, framställd av Gregory från Nyssa, att återlösningen var en lösesumma betald till Satan för lösgivandet av hans undersåtar. Vi kunna ej se var Satan har några verkliga rättigheter angående denna sak. Hans undersåtar äro alla rebeller emot Guds regering och de måste antingen återvända till deras undersåtliga lydnad, av egen fri vilja, eller bliva dömda av den store Domaren, på grund av deras synder. De som höra evangelii budskap och tro på Jesus Kristus, emottaga vittnesbörd från Gud om att han skall till sist mottaga dem. De erhålla en pant på deras eviga frälsning. Detta kunde kallas en "särskild" frälsning.

Liknelsen om den förlorade sonen illustrerar denna punkt. Denne vandrare var lika mycket sin faders son då han var borta i ett främmande land, som då han var hemma, men med denna skillnad i resultaten: Att i det han av egen fri vilja lämnade hemmet förverkade han sina rättigheter och förmåner såsom son, och han skulle eländigt förgåtts, i det tillståndet, om han ej besinnat sig och kommit till det ädla beslutet: "Jag vill stå upp och gå till min fader." När han återvände hem beviljade hans fader honom särskilda ynnestprov Sonskap var å hans sida ovillkorlig, medan besittning av sonskapets rättigheter och

Forts. å sidan 5.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Guds ord befaller människan att förvärva vishet. "Sök förvärva vishet, sök förvärva förstånd" (Ords. 4: 5).

Den som åtlyder denna befallning skall finna lycka och sällhet. "Säll är den människa, som har funnit visheten, den människa som undfår förstånd" (Ords. 3: 13).

Den sanna visheten är av gudomlig härkomst och förbliver, men denna världens vishet förgås. "Jag skall göra om intet de visas vishet och förkasta de förståndigas förstånd.... Har icke Gud gjort denna världens vishet till dårskap" (1 Kor. 1: 19, 20)?

Gudsfruktan är vishetens a b c. Den som önskar förvärva den sanna visheten, måste hava ett hjärta som är villigt att lyda Gud. "Herrens fruktan är vishetens begynnelse, och att känna den Helige är förstånd" (Ords. 9: 10).

Den sanna visheten som är ovanefter kännetecknas därmed att den är "kysk, fridsam, foglig, eftergiven, full av barmhärtighet och goda frukter, tvivelfri och oskrymtad" (Jak. 3: 17).

Den vishet som kännetecknas med avund och partisinne, "är icke en som kommer ovanefter, utan hon är jordisk, sinnlig, djävulsk" (Jak. 3: 14, 15).

Den som vill förvärva vishet och förstånd, bör flitigt söka därefter. "Om du ropar efter förståndet och höjer din röst till att kalla på klokheten, om du söker efter henne såsom efter silver och letar efter henne såsom efter en skatt, då skall du förstå Herrens fruktan, och Guds kunskap skall du då finna" (Ords. 2: 3—5).

I Ordets skattkammare och böneumgänget med Gud, finnes vishetens kostbara skatter förborgade; den som vill finna dem bör söka dem där. "När dina ord upplåtas, giva de ljus och skänka förstånd åt de enfaldiga" (Psal. 119: 130). "Om någon av eder har brist på vishet, han bedje därom av Gud, som i enfald och utan förebråelser giver åt alla; och hon skall varda honom given" (Jak. 1: 5). —L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Innan nästa n:r av Trumpeten når våra läsare, kommer lägermötet här att pågå. Vi förvänta det bästa möte vi någonsin haft här. Om Ni ej kan närvara, kan Ni hava del i mötet med att bedja Herren välsigna de församlade och att Guds ord måtte predikas med Andens och kraftens bevisning.

***

Glöm ej att, om möjligt, medtaga sängkläder, då Ni kommer till lägermötet. Om Ni ej kan medtaga mer, så tag lakan, kuddvar och bolstervar, emedan det annars bliver svårt att göra det bekvämt för alla besökande.

* * *

Tryckpressen och pappersvikaren hava varit i nästan ständigt bruk under de sista veckorna, tryckande och sammanvikande den stora upplagan av "Väsentlige Bibel-Emner." Vi hoppas få en upplaga, i papperband, färdig före lägermötet.

***

Syster Emma Olson som varit en trogen arbeterska här i mer än ett års tid, nödsakades att lämna, för att resa till sitt hem i Faynesville, Minn.

***

Broder E. Kreutz som varit i Milltown, Wis. några söndagar och predikat, berättar att mötena varit goda.

***

Intresset i de tyska mötena och söndagsskolan i St. Paul förökes. En del katoliker omfatta sanningen, och göra vad de kunna för att få sina vänner intresserade. Detta är ett moget fält.

* * *

Vi emottogo ett brev från Broder S. O. Susag några dagar sedan, omtalande att han närmade sig Norges kust då brevet skrevs. Han hade några ovanliga erfarenheter, bland annat att bliva kvarhållen av en engelsk kryssare, under 72 timmars tid, medan fartyget undersöktes. Han säger vidare att några togos till krigsfångar, men med Herrens hjälp uppnådde han resans mål i trygghet. Vår innerliga bön är att Gud måtte begagna honom till sitt rikes förkovran i de skandinaviska länderna.

Anna Koglin.

DÖDSFALL.

Karl A. Torgerson. Den sorgliga uyheten om Karl Ahrent Torgersons död bringade djup sorg till Guds barn här. Han blev dödad av åskan, nära ladan på hans landtgård nära Plaza, N. Dak., aftonen vid halv åtta tiden den 14 maj, 1915.

Den elektriska stråle som förorsakade hans ögonblickliga död, var så stark att den brände den övre delen av hans hatt och hår, rev av knappar på hans kläder samt rev sönder hans ena sko. Hans fickur var till en del smält, kedjan var avbränd på tvänne ställen, och en tång som han hade i fickan hade även tydliga märken av strålens kraft.

Broder Torgerson blev bekant med evangelii klara ljus för unjefär fjorton år sedan, genom läsningen av ett ex. av "Gospel Trumpet" (den engelska Trumpeten) vilken en broder givit honom, och omfattade detsamma. Senare kallade Herren honom att predika Guds ord. Han var pastor för Guds församling i Hereford Minn., under flera år, och var mycket älskad av Guds barn och andra som kände honom där. Unjefär två år sedan flyttade han till Plaza, N. Dak. och upptog verksamheten där. Herren välsignade honom i hans kall, så att det nu finnes en liten församling av Guds barn där, vilka sörja över hans bortgång.

Han var född den 9 sept. 1874, i Travers County, Minn., och var vid sin död 40 år, 8 månader och 5 dagar gammal. Begravningen ägde rum den 18 maj. Undertecknad höll liktalet i hans hem, med Psa. 116: 15, —"Dyrt aktad i Herrens ögon är hans frommas död," till text. Han blev begraven i den nya begravningsplatsen på hans landtgård en halv mil från hans hem.

Br. Torgerson hade liksom en aning om att hans tid var kort, och hans vittnesbörd var alltid, att han var redo att gå hem när Herren kallade honom, och hans dagliga liv vittnade även om detsamma. Han hade ett leende på sina läppar i döden, och jag är viss om, att på uppståndelsens morgon skola vi få se honom le tillsammans med Jesus.

Han efterlämnar hustru, tre barn, fader, fyra systrar och sex bröder vilka sörja över hans bortgång. Vi sympatisera med hans familj och släktingar i deras förlust, vilken var hans vinning. Hj. O. Hansen.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Fridhem, Blackstad, Sverige.

Mycket har hänt mig, sedan jag sist lät höra ifrån mig, genom Trumpeten. Efter

fem månaders sjukdom och svårt lidande, fick min Moder sluta sitt liv här på jorden, och jag har hopp om att hennes ande fick flytta till Paradiset. Hon ödmjukade sig och önskade innerligt Guds och människors förlåtelse, och Guds löfte är ju, att om vi ödmjuka oss skola vi få nåd. Nästan hennes sista ord voro: "Guds godhet och barmhärtighet tränga mig på alla sidor."

Samma dag som min moder fick sluta, dödssjuknade min fader och jag fick strax efter mors begravning, bud att komma till fars dödsbädd, och då jag varit hos honom i fyra dagar, fick även han stiga över tidens gräns och ingå uti evigheten. Hans begravning ägde rum, i östra gravgården, i Göteborg, och var ovanligt stor. Det antogs att nära ett tusen personer voro närvarande.

Kort före sin död hade min fader påbörjat reguljära möten hos familjen Axells varest han bodde, och det var ju hans önskan att de skulle fortsätta efter hans död. Broder Forsberg m. fl. talade på tvänne av dessa möten, medan jag var där. Br. Forsberg blev även vidare ombedd av vännerna att komma dit och förkunna Guds ord så ofta han kunde. Far nitälskade för Guds sak, och verkade därför i den mån Gud givit honom kraft och ljus och hade därför testamenterat sin kvarlåtenskap för att användas för spridandet av Evangeliet, för själars frälsning. Give Gud att så måtte ske!

Under min sju veckors bortovaro från Blackstad, gavs mig tillfälle att bedja med många. Jag besökte Göteborg, Lödöse, Göta och Styrsö Tånge. Under min vistelse på Styrsö Tånge blev jag mottagen av ett äldre gudfruktigt folk, (vänner till fader) vid namn Silverblads. Aldrig förr har jag varit på en plats hvarest den ene tävlade med den andre att visa gästvänlighet och att få härbergera, såsom dem jag der kom i beröring med. Utan tvivel hava de fått, och skola under tidernas lopp få, erfara Skriftens betydelse där det heter: "Förgäten icke gästvänligheten; ty genom den hava några, utan att veta det, fått änglar till gäster," och till sist få höra Jesu ord: "Jag var främling, och I härbergeraden mig." Säkerligen har Gud sin boning i människors hjärtan, på den platsen; alla jag där kom i beröring med, tycktes vara allvarligt gudfruktiga. Måtte de fortgå i sanningen och i Jesu Kristi kunskap, fullbordande loppet och helgelsen i Guds räddhåga, är min bön

Nu är jag tillbaka i Blackstad igen och förbidar Herren att han skall göra det tydligt och klart för mig vad han vill jag hädanefter skall göra. Jag är ännu oviss om huruvida det är Herrens vilja, att jag snart skall resa tillbaka till Amerika eller ej. Jag önskar veta vad Guds vilja är rörande mig, även att jag måtte undfå nåd att göra den. Bedjen för mig angående denna sak; även att jag alltid måtte hava seger över synd, kött och värld, för Jesu skull. En ringa lem i Kristi kropp, Lida H. Lunn.

HEDNINGARNAS ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Forts. från tredje sidan.

förmåner var helt och hållet villkorlig.

Alldenstund försoningen omfattar alla som härstammat från Adam, tillhöra alla spädbarn Kristus ovillkorligt—"sådana hörer Guds rike till;" men när människor, av egen fri vilja, lämna den rätta vägen, förverka de dessa ovillkorliga förmåner och äro i alla lagliga hänseenden "döda" från Gud; men när en individ av egen fri vilja återvänder till Gud, troende på hans namn, bliver Kristus för honom en "särskild" Frälsare, sägande: "Denne min son var död och har fått liv igen, han var förlorad och är återfunnen" (Luk. 15: 24).

Hedningarnas hopp.

Försoningen utfördes således av Kristus och är ovillkorlig; återlösningen har även sin medelpunkt i Kristus, men i den mån moraliska varelsers vilja i överträdande innefattas, är den villkorlig. Enok, Noa, och en mängd av Gamla Testamentets helgon och patriarker hade ingen kännedom om den historiske Kristus, och likväl vänta vi att få se dem i himmeln, på grund av de förtjänster den allmänna försoningen som skulle komma medförde. Om utav motiv närflytande från kärlek, vördnad och lydnad till den Gud, som han söker och känner efter, en hedning beslutar, av hela sitt hjärta, att vända sig bort ifrån de ting han vet vara orätt, kunna vi åtminstone nära det hoppet att han äntligen till sist bliver frälst, lika väl som dessa Gamla Testamentets individer och en otalig mängd spädbarn som övergått från livet utan en personlig kännedom om den historiske Kristus. "I varje folk är den, som fruktar honom och övar rättfärdighet, honom täckelik" (Apg. 10: 35). Likväl att döma av vad vi känna till om det verkliga tillståndet bland hedningarna, måste vi erkänna att möjligheten av deras frälsning, genom detta medel är i sanning mycket inskränkt, och vi äro trygga i att påstå, att den hedniska världens hopp ligger däruti att vi meddela dem Jesu Kristi evangelium, så att de må verkligen veta frälsningens väg och tro på hans namn till evigt liv. *Forts.*

NÄR DEN KRISTLIGA VERKSAMHETEN HAR FRAMGÅNG.

Av R. F. Lamm.

Ingenting kunde behaga fienden mera än att kunna bringa in en kall ovänlig känsla ibland bröderna; och ingenting kan bättre förhindra denna känsla än brinnande kärlek. "Se, huru gott och ljuvligt det är att bröder bo endräktigt tillsammans."

Var det en som med hjältemod stred emot synden, och du sade ej ett uppmuntrande ord? En predikant framhöll Guds ord och du understödde honom icke med dina böner? En missionär reste till främmande land och du gav honom intet av dina penningar? En man med höga idealer levde i ditt grannskap och du hjälpte honom icke eller deltog i den bittra striden emot syndens makter? Dessa äro saker som, om de uraktlåtas, bringa själen till ett svagt tillstånd och förhindra Guds verksamhet i allmänhet.

Det är icke rätt, att endast några få måste tjäna och göra sin plikt; var och en, av Kristi efterföljare, borde med glädje bära den del som faller på hans lott. Det är den kristnes plikt, att sträva för att uppmuntra en nitälskan för församlingen, såsom den uppenbarades genom Ebreerna som sade: "Nej om jag förgäter dig, Jerusalem, så förgäte min högra hand sitt värv. Min tunga låde vid min gom, om jag upphör att tänka på dig, om jag icke låter Jerusalem vara min allra högsta glädje" (Psa. 137: 5, 6).

VÄLG DEN RÄTTA VÄGEN.

Av L. B. Thurmond.

Det är en tid, under ungdomens dagar, då Herrens röst ljuder till själen och säger: "Välj den rätta vägen." Många lyssna till denna röst och välja att följa Herren och det rätta. Den som så gör hans liv bliver uppfyllt med gagnelighet, och han är till en välsignelse till världen. Många hjärtan finna glädje genom hans milda ord och själar finna vägen till korset genom inflytandet av hans gudaktiga liv. Till sist lägger han ned krigsrustningen för att mottaga kronan.

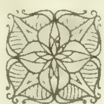
Men sorglig i sanning är den andra bilden. Någon säger, som svar på denna kallelse, "Ej i dag. Jag skall ej gå långt bort." Han överlämnar sig litet åt världslighet, och hans hjärta hårdnar. Guds röst ljuder till honom igen, men ej så förnimbart och den bliver svagare och svagare efter som han fortsätter. Modern förmanar och beder. Någon ond kamrat drager honom längre bort. Till sist, bunden av onda vanor, vilka ingen utom Gud kan lösgöra honom ifrån, fortsätter han vandringen och stiger över tidens gräns och in i evigheten, för att där skörda vad han sått här i livet.

Kära unga vänner, väljen vägen som leder till evigt liv.

SOMMARMÖTE.

Det årliga sommarmötet av Guds församling kommer att hållas i Pandrup den 1 — 4 Juli, och fortsättes i Lökken den 5 — 8 och i Hjörring den 9 —12. Möten komma att hållas varje eftermiddag och afton, Olika bibelämnen komma att behandlas av flera predikanter. Tillfällen för alla att avlägga vittnesbörd. God sång. Broder S. O. Susag från Amerika och broder C. J. Forsberg från Sverige m. fl. väntas. Kom och tag del i denna andliga fest. Guds barn inbjuda Eder att vara gäst i deras hem under dessa dagar. För närmare upplysningar tillskriv. N Renbeck,
Pandrup, Danmark.

Saskatoon, Sask. Canada. Lägermöte Juli 2—11. Ethel Williams, Saskatoon
Sask. Can.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

ÄR DET GUDS VILJA ATT HELA?

Alla vilja medgiva att Gud har makt att hela, men sann tro innefattar samma förtroende till hans villighet att hela. Satan försöker förhindra tron hos många, med att ingiva idéen att det kanske ej är Guds vilja att hela dem.

Har Gud givit oss något medel varigenom vi kunna veta vad hans vilja är angående denna sak? Låtom oss se: Då Jesus kom hit till världen, kom han för att göra sin Faders vilja. Han vittnade genom profetiorna, flera år innan han kom, att det var hans lust att göra Faderns vilja (Psa. 40: 8). Hans vittnesbörd, då han var på jorden, var: "Jag har kommit ned från himmeln, icke för att göra min vilja utan dens vilja, som har sänt mig" (Joh. 6: 38). Alla hans handlingar voro hans Faders vilja. Om det ej varit Guds vilja att hela, så hade Kristus ej helat. Gud, "hos vilken ingen förvandling finnes eller någon växlingens skugga" (Jak. 1: 17), förändrar aldrig sin vilja. Hans vilja är densamma nu som den alltid varit. Alla Kristi helbrägdagörande underverk äro vittnesbörd till oss att han önskar att hela i vår tid.

Den spetälske kom till Kristus sägande, "Herre, vill du, så kan du göra mig ren." Hur uppmuntrande Jesus svarade, "Jag vill; bliv ren" (Matt. 8: 2, 3). Han lämnade ej något tvivel angående saken.

Vi betvivla ej Guds vilja att frälsa själar. Lika litet borde vi betvivla hans löften om kroppsligt helande. Båda delarna tillbjudas fritt.

Guds vilja har så tydligt uppenbarats, genom hans ord, att intet tvivel kan förefinnas, angående hans hållning gent emot de sjuka och lidande. Att betvivla Guds vilja, förhindrar helt och hållet utövandet av tro. Låtom oss få det djupt ned i våra själar, att Gud är villig att utföra vad han lovar. Att tvivla är att röva oss själva.

Alldenstund det är Guds vilja att hela oss, låtom oss ej förhindra hans vilja att utföras i oss. Våra hjärtan borde svara därtill med tacksamhet sägande: "Herre jag emottager dig att vara, allt vad du lovat att vara för mig." Jesus säger: "Om du kan—allt kan ske för den, som tror" (Mar. 9: 23). Gud *skall* hela oss. Hälsans arvedel är vår om vi emottaga den genom tron. —Utv.

ETT ANMÄRKNINGSVÄRT MEDGIVANDE.

William E. Biederwolf, den ryktbare evangelisten, gör ett anmärkningsvärt medgivande till förmån för den sanna läran om gudomligt helande. *Christian Science* är helt och hållet stridande, i anda och metod, mot den bibliska läran om trons bön. I sin bok "*Christian Science Tested by Philosophy, Medicine, and Revelation,*" motsäger Hr. Biederwolf, *Christian Science*, såsom även vi göro, men medgiver öppet att (den såkallade) församlingen, i vår tid, ej åtnjuter sina förmåner av kroppsligt helande genom gudomliga medel. Vi återgiva några paragrafer:

"Jesus Kristus var ej en *Christian Scientist*, ej ens i en filosofisk uppfattning av denna benämning, men hur falskeligen *Christian Science* än uttytt hans underverk i att hela, betygar den åtminstone att helandet av sjukdomar är en oskiljaktig del av Kristi lärjungaskap. Jesus helade de sjuka; han gav även sina lärjungar befallning och makt att göra sammaledes, och ingen tvivlar, att de så gjorde, och vem betvivlar, nödvändigheten av tro och dess kraft hos honom själv och hos hans lärjungar?

Att makten att hela sjukdomar uppenbarades i den ursprungliga församlingen, gör Pauli brev allt för tydligt att förnekas; och till en tid därefter (i sanning en, del framstående lärda säga under två århundraden, fastän bevisen knappast äro tillräckliga för ett sådant påstående) fortsatte helbrägdagörelsens verksamhet, i gradvis avtagande proportion tills församlingen under alla dessa århundraden varit belåten med att tro, att en sådan förmån var ämnad endast för de särskilda omständigheter som voro rådande under apostlarnas dagar. Jakob säger: "Trons bön skall rädda den sjuke." (Vetenskaplig insikt är avgjort emot någon åsikt att oljan som begagnades, att salva den sjuke, i sig själv hade någon helande kraft.) Visserligen vore det förmätenhet för någon att bedja om att bliva fritagen från att dö. Bön för de sjuka, för att vara en trons bön, måste säga: "Ske din vilja." Men sådan måste även bönen för vilket som helst annat vara.

Älskade, är det ej troligt att strid och världslighet hava dragit oss bort ifrån Mästarens sinne, ty sannerligen helbrägdagörelsens kraft har aldrig blivit återkallad, och medelst vilken logisk eller teologisk process vi äro berättigade i att tro, att Jesus ämnade att denna kraft skulle försvinna, vid slutet av en viss tidpunkt, är svårt för en ärlig själ att förstå. Vad Thomas Aquinas sade till Påven är sant. Under det den Helige Fadern visade den lärde gudsmannen alla Vatikanens skatter, sade han muntert: 'Ah, Broder, kyrkan kan ej längre säga med St. Petrus, ' "Silver och guld har jag icke.' " 'Sannerligen, Helige Fader,' svarade Aquinas, 'men ej heller kan hon säga med St. Petrus, ' "I Jesu Kristi, nasaréens, namn, stå upp och gå.' " O att Guds makt måtte fatta tag i oss!—Att församlingen måtte förstå Guds vilja!"

Från Gospel Trumpet.

South Olive, Ohio.

Något över tjugoåtta år sedan gjorde Gud mig till en himmelns arvinge, genom att förlåta mig alla mina synder. Sedan den tiden har han bevarat mig och jag har erfarit många glada stunder. Men jag åtnjöt ej hans närvaro till fullo, innan jag blev helgad sexton år sedan. Jag prisar hans namn för frälsning och för den frid som övergår allt förstånd.

Jag har lärt mig att förtrösta på Gud för min kropps helande. Jag led utav blodflöde från lungorna, svagt hjärta, reumatism, och närvsvaghet från min tidiga barndom. Jag blev vid denna tid så illa angripen att jag visste att min tid här på jorden skulle bliva kort om jag ej snart fick hjälp. Alla mediciner och droger hade ej lyckats bota mig eller ens lindra plågorna för någon längre tid. Jag beslutade att kasta bort mina mediciner, och hänvända mig till den store Läkaren som ännu aldrig förfelat uti botandet av en patient. Jag hade till en tid läst i den engelska Trumpeten om sjukdomsfall liknande mitt och hur de sjuka blivit helade ögonblickligen. Jag begynte resonera att om Gud genom sin mäktiga kraft kunde bota andra kunde och ville han även bota mig. Alltså, om aftonen den 5 mars två år sedan, kom jag till Gud, under mycket lidande både till kropp och sinne. Jag bad honom att hela mig den natten, så att jag kunde stiga upp nästa morgon botad. Pris ske Herren! Jag steg upp, helt och hållet botad, och åtnjuter ännu den bästa hälsa. Jag förtröstar på Herren att bevara mig vid hälsa. Jag vet att Gud är villig och att han är mäktig att hela alla som komma till honom i tro. Vi läsa i Ordet: "Och allt det I bedjen i bönen, troende, det skolen I få" (Matt. 21: 22). Jag förbliver i Guds kärlek dag för dag, och känner att jag aldrig kan nog prisa honom för allt vad han gjort för mig. Jag är fast besluten att förtrösta på honom till änden.

Käre lidande vän, fatta mod, stig ut på Guds löften, förlita dig på honom och han skall hela dig. Jag prisar Gud emedan han visat mig den sanna församlingen, och givit mig nåd och mod att lösgöra mig själv ifrån alla sekter. Eder broder i Kristus,

Luther Fogle.

SE GLAD UT.

Det är naturligt för somliga att se glada ut, medan andra måste inöva sig därtill. Alla kunna lära sig att så göra. Ljusa och skinande ansikten äro inspirerande. Det var en viss flicka som försökte att alltid hava ett ljust ansikte. Om hon ej kände sig såsom om hon kunde se glad ut, bad hon Gud hjälpa sig att så göra. En dag då hon var på ett möte, talade hon med en främmande kvinna efter mötets slut, och fick höra dessa uppmuntrande ord från hennes läppar: "Din glada uppsyn var en inspiration för mig under hela mötet." —Utv.

Vårt årliga lägermöte

i St. Paul Park, Minnesota

Begynner den 12 Juni och fortsättes över två söndagar

Vi sända härmed en kristlig inbjudning till de fattiga, de sjuka, de modlösa, de sörjande; till var och en som ej är tillfredsställd med sitt tillstånd och sin livsställning; till vem som helst.

Gör dig redo nu att komma till detta möte. Tag med dig sängkläder och matvaror för dig själv och andra; och om du ej är iståndsatt att så göra kom ändå.

Köp biljett till St. Paul. Tag "Burlington Motor" från samma station till St. Paul Park.

För närmare upplysningar skriv till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINNESOTA.

LÄGERMÖTET I ST. PAUL PARK.

Vi förvänta i år det bästa möte vi någonsin haft i St. Paul Park, och av denna orsak önska vi, av hela vårt hjärta, att hava så många som möjligt av våra vänner och läsare närvarande. Herren är just nu mycket angelägen om att draga så många som möjligt till sig själv, innan den sista och stora ödeläggelsens dag kommer till alla människor. Han verkar nu kraftigt på sina barns hjärtan, för att bereda dem till att mottaga välsignelseskurar från himmeln, och för att skickliggöra dem till att verka för syndares frälsning. Han tillåter nu, att många människor gå hastigt till sin undergång, att de övriga må besinna sig och låta sig frälsa. Anden gör det tydligt för alla som skönja tidens tecken, att Herren vill nu uppenbara sin bevekande kraft både ibland Guds folk och syndare.

Är du i behov av att bliva uppväckt och upplivad?

Gud önskar att frälsa människorna och han erbjuder och bevisar sin makt och kärlek för att göra sitt folk fullt överbevisade om sina plikter och privilegier i evangeliet. Han önskar lägga evighetens allvar på alla människors hjärtan, och han önskar göra det nu. Han önskar att det måtte bliva mer andligt liv allestädes. Läsare, är du i behov av att bliva uppväckt till mera liv och kraft i din själ, såväl som i dina bemödanden för Gud och dyrköpta själar? Kom då till lägermötet i St. Paul Park. Herren kan och vill välsigna oss var som helst; men han giver en pingstfest då människorna dragas tillsammans av hans Ande. Hans Ande verkar med och igenom sitt folk. Om du icke kommer till mötet, så mister du många välsignelser för din egen del, och möjligtvis går du miste om att leda andra till Jesus, emedan du ej har tillräckligt liv och kraft ifrån höjden.

Vad som gör mötet tilldragande

Jesus är den första och största dragningskraften, som borde draga dig till detta möte. Möjligtvis har du allaredan känt hans dragande kärlek, som binder dig till honom själv och hans folk på jorden; men när alla förhinder blivit undanröjda och du sitter mitt ibland Guds barn, vid Jesu fötter, och lyssnar till hans ord, då skall du i sanning få erfara att han drager dig mycket när till sitt ömma och hulda hjärta, och du skall kunna utropa: "Herre, här är oss gott att vara"!

Vi vänta att vår käre broder Morris Johnson från Danmark skall komma till mötet. Han kommer ej blott att röra och uppmuntra våra hjärtan med livets ord, efter den gåva Gud givit honom, men han kommer även att berätta om verksamheten i de skandinaviska länderna, om den nåd Gud har bevisat våra landsmän i Skandinavien, under de farliga förhållanden som nu existera i hela Europa. Det skall intressera och göra oss gott.

Vi vilja göra allt vad vi kunna för att få alla "arbetarne i vingården," i nordvästern, att närvara och deltaga i mötet. Det kommer att bliva samtal och predikningar angående verksamheten och uppbyggelsemöten för dem som bedriva densamma. Om du önskar att verka för Herren, då är det nödvändigt för dig att komma, och om du icke har en brinnande nitälskan att göra hvad du kan för hans rikes befrämjande bör du komma. Det skall upplyfta din själ och förnya din iver för Jesus och själar, att vara tillsammans med Guds barn och komma i beröring med den ande som besjälar dem som verka för Herren.

Skaffa alla förhinder ur vägen.

Förhinder skola komma i vägen. Du har många ting att se om i ditt hem, vilka ej gärna kunna försummas, och frestaren skall göra allt vad han kan för att få det att se ut som det vore alldeles omöjligt för dig att komma bort från de jordiska göromålen. Men kom ihåg att du behöver en veckas vila, och att du skall vinna mer i mod och styrka både till kropp och själ, genom att komma till mötet, än du på nogot sätt kunde förlora på det timliga området. Om det är din vilja och önskan att resa till mötet, skall Herren hjälpa dig att rödja alla hinder ur vägen. Mötet kommer att bliva en vinning för dig i stället för en förlust. Du kan möjligtvis förlora några få dollars genom att resa till mötet; men det är mer än troligt att du vinner mer än hela världen, för dig själv och andra, om du kommer till mötet. Kom då i Jesu namn. Kom och bliv välsignad och hjälpt, och kom för att vara till välsignelse och hjälp. Amen.

Thomas Nelson.

FÖRSAMLINGSMÖTEN.

Grand Forks, N. Dak. Lägermöte juni 25:e till juli 4:e. For närmare underrättelser tillskriv C H. Tubbs, Oakdale, N. D.

Ett Tältmöte kommer att hållas i Pleasant Lake, N. Dak., begynnande den 28:e maj.
C. H. Tubbs, Oakdale N D.

Arlington, S. D. Lägermöte Juni 20--27. Guds församling kommer att hålla ett lägermöte nio mil norr om Arlington, fyra mil öster och en mil norr om Badger, S. D. Predikningar i de skandinaviska och engelska språken. En hjärtlig inbjudning till alla. Vi hoppas att många skola komma till detta möte. De som komma resande mötas vid stationen om de i tid tillskriva C. H. Gisselbeck, R. 6., Arlington, S. D.

Läger-eller Missionsmöte hålles i Göta, Sverige, från och med den 23:e till och med den 27:e juni 1915. Detta möte är avsett att giva tillfälle för Guds barn och sanningssökande, att komma tillsammans för att "grundligare" lära känna "Guds väg." Ett fullt och rent evangelium kommer att förkunnas. Flera talare väntas. Några eller alla av följande ämnen komma att behandlas: Frälsning, Rättfärdiggörelse, Helgelse, Guds Församling, Guds barns enhet, Guds rike, Gudomlig helbrägdagörelse, m. fl. intressanta Bibelämnen. Börja nu att göra förberedelse för att besöka detta möte. Vi vänta att få en vederkvickelsens tid under detta möte, med mäktig Andeutgjutelse och skurar av välsignelse. De som önska bliva frälsta böra komma, beslutna att söka Gud. De, som äro frälsta, men önska mera ljus i Guds ord böra komma. Vi vänta vänner från Danmark till detta möte. Det bliver minst två möten om dagen.

Göta är beläget 49 kilometer från Göteborg, utmed Lödöse och Lilla Edets järnväg. Tågombyte i Alfhem. För närmare upplysning skriv till Alfred Anderson, Missionshuset, Göta, eller till undertecknad. Skriv några dagar före resans anträdande och omtala när Ni kommer och hur många det är i sällskapet.

Varen förenade med oss i bön att Herren får ära i detta möte och att själar få den hjälp och välsignelse Gud vill de skola få. Kom bedjande! Kom med förväntan att få från Herren vad din själ längtar efter

C. J. Forsberg. Adress Göta.

De Ungas Avdelning.

JAKOB, SOM LÄSTE DÅLIGA BÖCKER.

"Är det var son Jakobs karaktärsbok? Det är icke möjligt!" Och snickar Martin bläddrade tillbaka i den lilla betydelsefulla boken. Hans hustru syntes vara ledsen och bekymrad. "Jo det är nog Jakobs bok. Jag förstår icke vad det är fatt med gossen. Han som alltid har varit så rask, påpasslig och snäll i att hjälpa mig och oss alla. Han är som om han vore bortblåst; jag förstår icke var han håller till."

Hans moder torkade sig med förklädessnibben. Fadern blickade framför sig med mörk uppsyn. Hans raske, präktige gosse skulle väl icke nu begynna komma i dåligt sällskap? Detta var det bäst att taga på ett radikalt sätt på en gång. "Jag har länge förstått att gossen var tankspridd och höll sig borta, och begynte att se sjuklig ut; men det har aldrig fallit mig in att tänka, att han försummade sina plikter och sitt arbete. En sådan karaktärsbok kunde jag aldrig tro att han skulle bringa hem. Om det hade varit Sven—men Jakob."

Det blev tyst mellan far och mor. De voro präktigt, hederligt folk, snickar Martin och hans hustru, de voro arbetsamma och redde sig gott, och alla kunde lita på dem och deras väluppfostrade barn. De voro uppriktiga kristna. Aldrig tänkte de att de kunde begynna eller sluta dagen utan att samla sig omkring Guds ord och bedja honom att nedsända sin välsignelse över dem alla. Vad borde de nu göra? Jakob hade alltid varit deras särskilda stolthet. Kvick var han i skolan, god och hjälpsam mot alla. Hans öppna, ärliga ansikte väckte med rätta obetingat förtroende. Fadern kom plötsligt att tänka på en dag under vintern, då Jakob hade några oinbundna böcker med sig hem, som han var mycket förtjust i; han hade fått låna dem av en kamrat. Läxorna blevo ovanligt fort färdiga, och han kastade sig över böckerna, och varken hörde eller såg, och då fadern frågade vad slags böcker dessa voro som hade sådana ljusmålade bilder och vildliknande figurer, svarade han litet undvikande. Han hade bett sonen att låta böckerna ligga; han ville se över dem senare och resultatet blev att han strängeligen förbjöd honom att ödsla bort sin tid på sådant överdrivet sludder. Jakob såg besviken och förargad ut, och ifrån den tiden var det som han började slarva med sina plikter och hålla sig borta. Men de hade alltid haft obegränsad tillit till honom, och det föll dem icke i tankarna att det var något galet med honom. Han började ju att bliva stor nu, och borde hava rättighet att använda sin fritid tillsammans med sina kamrater. Snickar Martin tog mössan och gick ut. Kanske han kunde möta gossen och få ett stilla samtal med honom utan att bliva oroad. Han hade icke gått långt förrän han mötte Jakobs lärare. Denne räckte honom vänligt handen och sade: "Det var bra att jag mötte Eder, snickar Martin. Jag är just på väg till Eder och ville tala litet om Jakob." "Är det något som är galet?" frågade snickaren. "Det är intet annat än, som det synes mig, att han blivit så tankspridd och obestämd, och så olik sig själv," sade läraren försiktigt. Han visste han var på farlig grund.—"Ja, men varpå beror det?" "Ni borde icke ha låtit honom sluka dessa 'Nick Carters' rövarhistorier."—"Låtit honom—Jag har ju strängeligen förbjudit honom att läsa detta slags läsning, och min son läser icke detta slags fördärvlig läsning." "Ja, ja, så gör han det i smyg då, han och en hop andra gossar, desto värre, och när de en gång börjat med detta så ser det styggt ut, och annat ont följer, såsom cigarettrökning och liknande." "Det blir nog väl igen" sade snickaren och gick. "Ett underligt lätt sätt att taga en sådan sak på," tänkte läraren förvånad.

Men saken var den att snickar Martin hade blivit så förskräckt att han helst ville bliva allena. Han gick hem. "Har Jakob varit hemma?" "Nej. Jag har icke sett honom; han kommer nog icke på länge;" och mor fortsatte att stoppa sin strumpa, under det hon suckade. Så gärna hon ville hålla fast sin tro på gossen, så var hon dock förfärligt ängslig.

Långt ut på aftonen kom Sven farande in, upprörd och förfärad. "Mor, polisen har tagit fatt en hel hop gossar, ett helt band, som de funno uppe i smedjan. De hade visst stulit något och de voro fulla." "Tyst gosse," avbröt hon otåligt, "kom icke farande på detta sätt." O huru hjärtat klappade. Men vad rörde detta dem? Varför behövde hon vara så förfärligt förskräckt? Stackars mor och far och allesammans! Det var ju ingen annan än Jakob som var anföraren för denna vilda gosseflock, som nu begynte praktisera vad de lärt av "Nick Carter." Så länge hade de sugit av giftet, att nu måste det bryta ut i handling. Gossarna hade inrättat en slags borg i den gamla smedjan, och därifrån utgingo de på sina fälttåg. Den ene uppeggade den andre. Polisen hade en tid haft ögonen på dem, och nu överraskades de av dessa ordningens upprätthållare. Denna gång undsluppo de polisen ganska lätt; men värre blev det att stå inför skolans och hemmets domstolar. Snickar Martin blev som en slagen man—hans son Jakob stal, drack sig full och rökte cigaretter,—var skulle detta sluta? Föräldrarnas sorg och missräkning var obeskrivlig. Det skar i Jakobs hjärta, men synden hade överhanden och hans sinne blev hårt och trotsigt; i stället för att han varit en god gosse, var han nu en liknöjd dålig son; alltid funderade han på vad han skulle finna på.

Detta var frukten av att läsa "Nick Carters" böcker.

Dagen kom då far och mor måste sälja deras lilla vackra hem för att friköpa sonen från fängelset—och så reste han till Australien. Snickar Martin och hans arbetsamma, ärliga hustru äro nu gamla; men deras ständiga bön är: "Herre fräls vår son, för Jesu skull, så att vi ändock kunna få mötas hos dig."

Skall deras bön bliva besvarad?

—Bymissionären.

ÖNSKAR DU ATT BLIVA URSÄKTAD?

En själ är värd mer än hela världen. Blott Förenta Staternas förmögenhet uppskattas till över sextiofem billioner dollars; en ofantlig summa. Men när denna värld kommer att ragla och uppbrännas, kommer själen att fortsätta att leva. Vad vinst då om man ägt hela jorden? Är det någon gosse som läser detta, som är så oförståndig att han försummar att bliva frälst, för att kunna vinna en liten del utav denna värld?

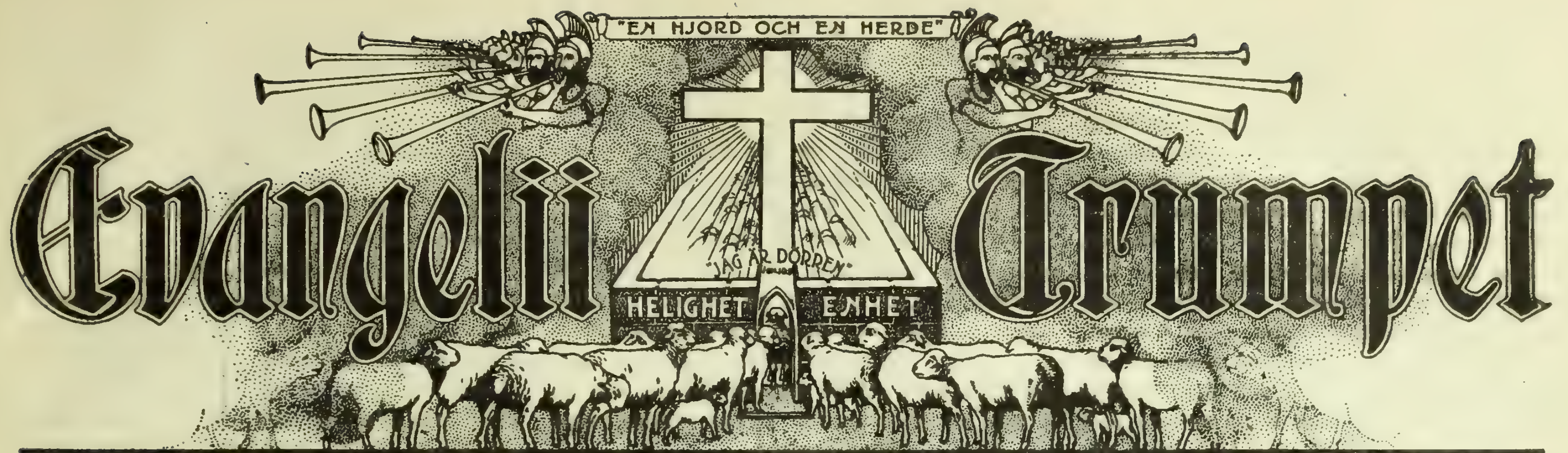
Hur många obetydliga ursäkter framhållas, för att man ej bliver frälst! "Mina skolkamrater komma att göra narr av mig." "Jag är för högmodig." "Jag kunde ej bevaras om jag än skulle bliva frälst." "Jag önskar vinna ett stort anseende." "Jag önskar hava det trevligt i världen; det finnes ingen förnöjsamhet uti att vara en kristen." En flicka ville ej låta sig frälsa emedan hon ej ville ödmjuka sig och bedja sin moder om förlåtelse. Huru mycket, mycket små dessa ursäkter komma att se ut, på domedagen! En del giva inga ursäkter alls men, utan att låta sig varna, fortsätta i synden.

O, att varje människa kunde begripa värdet av sin själ! Din själ måste leva någonstädes igenom hela evigheten. Var kommer det att bliva? Gud har planerat en väg på vilken du kan komma till himmeln. Det lämnas för dig att besluta att taga den vägen.

Ofrälste läsare, framhåller du en ursäkt för att du ej giver ditt hjärta till Gud? Föreställ dig själv såsom varande inför den store Dommaren på domens dag. Skulle du giva samma ursäkt då? Föreställ dig varande vid Jesu kors beskådande hans grymma död. Skulle du då ursäkta dig för att du förkastade hans kärlek, och stänga ditt hjärtas dörr emot hans bevekande röst? "Huru skola vi kunna undfly, om vi icke hava aktat en sådan frälsning?" Om vi söka att bliva ursäktade från att bliva frälsta, skall Gud ursäkta oss, men O, hur mycket det betyder—en evighet i de förlorades regioner!

"Eftersom I läten allt mitt råd fara och icke villen mottaga min tillrättavisning, därför skall ock jag le vid eder ofärd och bespotta, när det kommer, som I frukten" (Ords. 1: 25, 26).

VI

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15 Juni, 1915. Nummer 12.

TIDENS VÄRDE.

Den flyktande tiden likt strömmen bortilar,
Årstiderna hasta förbi;
Efter vinter följer vår, sen sommar och höst;
Med tidsströmmen följa ock vi.

Vi hasta mot målet som framför oss ligger;
Vi hasta mot evighetsstrand;
Ja dödsskuggans dal vi snart skola beträda,
Snart uppnå det okända land.

O, du som på vägen till him'len nu vandrar,
Var flitig att tjäna din Gud!
Så att du är redo när Herren dig kallar
Och iklädd rättfärdighetsskrud.

Min broder och syster var flitig att verka,
För dyrköpta människors väl;
Ty all världens skatter ej kunna uppväga
Värdet av en endaste själ.

På jorden vår livstid sin kos snart har flyktat,
Då upphör vår verksamhet här;
Må vi väl använda den dyrbara tiden,
Belöningen skänkes oss där!

L. P. Peterson.

ATT GÖRA VÅRT BÄSTA.

Av J. Grant Anderson.

Om vi giva världen vårt bästa, skall den giva oss dess bästa. Detta är endast ett annat sätt att uttrycka Bibelns grundsats som lyder sålunda: "Med det mått, varmed I mäten, skall det mätas åt eder." I allt vad vi göra, böra vi göra det bästa vi kunna.

Vårt bästa i hemmet.

Vi böra göra allt vad i vår förmåga står att göra dem som vi umgås med i hemmet lyckliga. Vi böra icke spara alla våra leenden och välgärningar för främmande. Våra anhöriga värdera dem lika mycket som främmande, och de skola bliva såsom en olja att få hemlivets invecklade maskineri att gå lätt.

Mannen bör icke kasta brända tändstickor på golvet för hustrun att plocka upp, och ej heler bör hustrun alltid ogillande omnämna mannens sätt, även om det ibland synes henne obildat. Det är den hållning vi intaga, och det sätt varpå vi bemöta de små alldagliga händelser, som gör våra hem lyckliga eller olyckliga, hellre än det stora som vi hoppas göra, men aldrig utföra. Vi böra söka att säga och göra endast det som vi tro skall göra andra lyckliga. Vi böra undvika fientligt kritiserande. Stickord kunna anses lysande, men de äro för skarpa att bruka i det vardagliga, och ofta lämna de sår som äro svåra att läka. Mannen bör intressera sig i sin hustrus arbete; och hustrun bör ibland stanna med sitt arbete och försöka finna ut hur hårt mannen arbetar.

Och var så storhjärtad att du icke såras av ett felsagt ord eller förbiseende. Given varandra edert bästa och I skolen bliva förvånade över resultaten.

Deltagen i edra barns svårigheter såväl som deras glädje. Besvärligheter äro lika verkliga för dem som för de äldre. Varen lika vänliga mot edra egna barn, som I ären mot edra grannars barn. Omtala en berättelse för dem iblnd. Omtala händelser som lär dem att ordning är nödvändig i denna besvärliga värld. Omgiv dem med bekvämligheter, goda böcker, passande lektider, musik, och bäst av allt, med en varm kristlig atmosfär. Låt var och en av familjen bidraga med något, att göra varje dag och varje afton behaglig. Om du ibland icke kan giva något gott, så tag ej ifrån dem något gott, genom att vara tvär och obehaglig.

Vårt bästa i grannskapet.

Var hjälpsam mot grannarna. Gör så att dem du umgås med känna sig väl tillmods. Var sällskaplig och osjälvisk. Tala icke för mycket om vad du gör och vad du ämnar göra, men intressera dig i dina grannars besvärligheter och arbeten. Din varma självuppoffring skall snart intaga dem och då, och endast då, kan du ha ett gott inflytande på dem. Vi måste först draga människorna till oss själva innan vi framgångsfullt kunna draga dem till Kristus.

Vårt bästa i Församlingen.

Vi böra alltid vara i ett sådant tillstånd, att vi kunna lyfta tunga bördar; så att vi kunna bedja trons bön för en sjuk broder eller syster. Vi böra leva så nära Gud, att icke endast våra böner och vittnesbörd, men även vår blotta närvaro gör våra möten brinnande, och våra predikningar böra vara såsom vatten på torr jord. Vi böra leva i så kärleksfull gemenskap med Gud, att vi medföra en helig doft. Rökelsen i våra hjärtan bör hållas brinnande så att både heliga och syndare kunna se att vi hava varit hos Kristus. Genom att hjälpa vår broder, föröka vi vår glädje och förmåga att verka för Herrens sak.

Giv dina kamrater, dina barn, dina grannar och församlingen det bästa du har och de skola giva dig deras bästa.

NYTESTAMENTLIGA ANORDNINGAR

Forts. fr. foreg. Nr.

Varför böra människor döpas.

Det förekommer i våra dagar åtskilliga Ideér om varför Jesus befallde att var och en, som blev hans lärjunge genom tron på ordets predikan, skulle bliva döpt. Det är klart, att av många meningar måste några vara oriktiga; men det är också klart, att Jesus hade en giltig orsak för instiftandet av denna anordning. Låtom oss åter rannsaka Nya Testamentet. Det heter där: "Gören alla folk till lärjungar, döpande dem" (Matt. 28: 19). Många tro och lära, att vattendopet gör oss till Jesu lärjungar, och genom att läsa detta skriftställe utan att sammanställa det med andra skriftställen kan det se ut som om en sådan uppfattning vore i full harmoni med Skriftens lära. Men det är dock klart, att denna åsikt står i strid med de många citat vi redan ha anfört från Nya Testamentet, som visa att Ordets predikan samt omvändelse och tro föregå dopet. Vi ha redan sett, att "Jesus gjorde flera lärjungar och döpte flera än Johannes;" vilket bevisar, att han gjorde dem till lärjungar innan de blevo döpta.

Nya Testamentet angiver villkor för att bliva lärjungar, men dessa äro mycket olika betingelserna för dopet. Vi läsa nämligen: "Om någon kommer till mig och icke hatar sin fader och moder och hustru och barn och bröder och systrar och därtill även sitt eget liv, han kan icke vara min lärjunge. Och vilken som icke bär sitt kors och följer efter mig, han kan icke vara min lärjunge.... Sammalunda var och en av eder, som icke försakar allt vad han äger, han kan icke vara min lärjunge" (Luk. 14: 26, 27, 33). Vi finna här ett helt försakande, en kärlek, som sätter Jesus högre än det käraste på jorden, och vi se en korsbärare, ja, en Jesu efterföljare. Månne icke en sådan människa är en Jesu lärjunge? Jo, det är hon i sanning; under det att den som blivit döpt men icke känner till något av ovanstående villkor är en Jesu efterföljare endast i sin egen och andras inbillning. Den, vars erfarenhet icke stämmer överens med dessa villkor, är icke en Jesu lärjunge, även om han har blivit döpt hundra gånger; ty Je-

sus säger själv: "Han kan icke vara min lärjunge."

"Den som tror och bliver döpt, han skall varda frälst" (Mark. 16: 16). "Var och en av eder låte döpa sig i Jesu namn till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helige Andes gåva" (Apg. 2: 38). Genom att läsa dessa skriftställen få några den idén, att vi få syndernas förlåtelse, frälsning och den Helige Andes gåva i dopet. Kort sagt, de synas tänka, att dopet är nådemedlet, genom vilket vi mottaga Herrens frälsning. Om detta vore Guds mening med denna anordning, skulle jag icke hava något däremot. Men om denna uppfattning är felaktig, kan den blott förorsaka, att själar kunna komma att förlita sig på ett inbillat hopp.

Det är klart som dagen, att vi få syndernas förlåtelse eller bliva Guds barn genom omvändelse och tro samt att vi bliva helgade och erhålla Andens gåva eller dop genom att korsfästa begärelserna och överlämna oss åt Gud samt tro. Alltså, i verkligheten bliva vi varken frälsta eller renade från synden och dess orenhet genom dopet.

Dock döpas vi "till syndernas förlåtelse," ty dopet är en motbild till frälsningen eller reningen; det är en utvärtes synlig ceremoni, som betecknar det i hjärtat och själen verkligen utförda gudomliga frälsningsverket. Alla anordningarna äro noggranna motbilder, som äro givna för att draga vår uppmärksamhet och vårt hjärta till verkligheten. De äro givna på det att vi icke allenast skola höra de allra viktigaste av Herrens sanningar utan på det att vi också skulle se dem. På det sättet giver Gud oss tillfälle att bruka våra sinnen för att vi skola bliva i stånd att bättre fatta betydelsen av hans frälsnings hemligheter, vilka så lätt döljas för människorna på grund av deras okunnighet.

Jesus gör detta mycket klart i sin förklaring angående bruket av nattvarden, i det han säger:" Gören detta till min åminnelse." Icke så att vi skulle göra bilderna till verkligheter utan att vi skulle genom dem ihågkomma, betänka och betrakta Frälsaren och frälsningen.

Läsare, detta är en sanning, som skall bestå på domens dag. Sådan var Guds avsikt med dopet så väl som med de andra anorningarna.

De stackars människor, som icke ha någon annan frälsning eller rening än den förebildande frälsningen och reningen i vattendopet ha intet, som kan bestå i liv och död och långt mindre på domens dag; ty dopet är icke den verkliga frälsningen eller någon del därav.

Någon torde säga: "Varför står det icke att det är till syndernas förlåtelse i en bildlik form?" Jag vill besvara detta med en fråga: "Varför står det icke att frälsningen är verklighet?" Varför står det icke heller att det är Jesu "sanna lekamen" i stället för att blott säga: "Detta är min lekamen." Helt enkelt därför att varje förnuftig människa borde vara i stånd att skilja mellan en död avbild och en verklighet.

Vi begagna samma talesätt i vår tid. T. ex.: du träder in i ett hus, där du ser ett porträtt av en åldrig kvinna, och när du frågar: "Vem är detta?" får du till svar: "Det är Mor." Vill du då av detta svar draga den slutsatsen, att det menades att porträttet, som hängde på väggen, synligt för dina ögon, var dessa människors verkliga moder? Eller skulle du taga det som underförstått att de menade att det var en avbild av deras moder, vilken påminde dem om deras verkliga moder?

Läsare, var icke en dåre däri att icke göra åtskillnad mellan avbilder och verkligheter i andligt avseende. Jesus har givit oss anordningarna såsom bilder, vilka hänga i Guds hus, icke på utsidan av muren utan på insidan. Dessa bilder visa oss det viktigaste av allt hans ord och alla hans gärningar för oss människor. De som hålla dopet som sin verkliga frälsning, och brödet, som brytes, som sin verklige frälsare och som icke känna till något mera verkligt än dessa anordningar äro lika judarna, vilka ibland tillbådo kopparormen i stället för Gud, som i verkligheten frälste deras liv från ormarnas giftiga bett.

Dopet är en bild, som visar begravning och uppståndelse. "Så hava vi då blivit begravna med honom genom dopet till döden, på det att,såsom Kristus vart uppväckt från de döda genom Faderns härlighet, så skola ock vi vandra i ett nytt leverne. Ty om vi hava blivit införlivade med honom genom en lika död, så skola vi ock bliva det genom en lika uppståndelse" (Rom. 6: 4, 5).

En människa måste dö bort från synden för att bliva frälst eller pånyttfödd till ett liv i Gud. Detta sker genom och i likhet med Kristi död och uppståndelse, och när detta har skett, följer ett nytt leverne. Vi begrava döda människor, och likaså döpa vi dem som hava dött bort från synden och leva för Gud i likhet med Kristi död och uppståndelse. Dopet är alltså en bild av Kristi död och uppståndelse, varigenom frälsningen åvägabringas, samt en bild på vår död från synden och världen till livet i Kristus som är själva frälsningen. Dopet hänvisar oss till huvudpunkterna i Guds frälsningsverk.

Det är ännu i dopet en sak, som vi icke böra förbigå. Vi läsa: "Vad skulle eljest de göra, som låta sig döpa över de döda? Om de döda icke uppstå, varför låta de då döpa sig över de döda" (1 Kor. 15: 29). Här talas det om den lekamliga uppståndelsen och Paulus begagnar dopet för att bevisa den. Det finnes några förvillade människor såsom mormonerna, vilka döpa en levande människa i stället för en människa, som har avgått med döden. Men vad har detta att göra med de dödas uppståndelse? Saken är den, att varje människa, som bliver döpt, låter sig "döpa över de döda," som ligga i gravarna, eller hennes dop är en bild på kroppens nedsänkning i graven såväl som på uppståndelsen på den yttersta dagen. Guds avsikt var att varje gång en människa bliver döpt, skall dophandlingen stå som ett monument eller minnesmärke, som skall vittna om övergången från döden till livet och icke det allenast, utan också för det dödliga människosläktet vittna om att det skall bliva en uppståndelse från graven och ett liv efter döden.

Huru skall dopet utföras?

Det finnes många olika meningar angående sättet, varpå dopet skall utföras. Många lära, att några droppar vatten stänkt på personens huvud är tillräckligt; andra säga, att överösning med vatten är det rätta sättet att utföra denna handling på; andra åter lära att neddoppande är nödvändigt; och till sist finnes det några, som lära att den som skall döpas måste doppas under vattnet tre gånger med ansiktet nedåt. Dessa läror utgöra en Babels förbistring beträffande denna sak.

Orsaken till dessa olika och mot varandra stridande läror är den att de flesta icke förstå dopets betydelse och icke veta varför det utföres. Vi kunna icke taga tid eller rum till att bortförklara alla dessa olika missuppfattningar av dopet. Vi vilja därför endast hänvisa läsarne till dopets betydelse såsom vi redan hava framhållit den; en bild av begravning och uppståndelse..

Vilket dopsätt är väl en bild av dessa verkligheter? Är det bestänkning eller ösning? Du skall säkert svara nej, ty intetdera av dessa sätt påminner oss om död och uppståndelse. Det är klart, att det måste vara neddoppning i och under vattnet av den person, som skall döpas och uppresning av honom igen från vattnets grav. Detta, och endast detta är en bild på begravning och uppståndelse. Det behöver väl knappast säges, att det är igen mening i att dopet utföres genom tre neddoppningar. Man påstår, att man döpes särskilt i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Sådana påståenden bevisa, att man har glömt, att dessa tre äro ett och att de verka blott för ett gemensamt frälsningsverk.

"Och när Jesus var döpt steg han strax upp ur vattnet" (Matt. 3: 16). "Och de stego båda ned i vattnet, både Filippus och hovmannen, och han döpte honom" (Apg. 8: 37). "Därefter kom Jesus och hans lärjungar till judiska landet, och där vistades han med dem och döpte. Även Johannes döpte i Enon nära Salim, ty där var mycket vatten" (Joh. 3: 22, 23). Det fordrades mycket vatten för att döpa; ty ordet döpa betyder att neddoppa, och de nedstego i vattnet och döpte eller neddoppade dem som blevo döpta. Detta är det rätta sättet att utföra dopet. Det finnes i Bibeln icke något, som handlar om dop genom bestänkelse med några droppar vatten, ty detta är icke någon bild av den levande verklighet, som avbildas genom dopet.

Jag har hört den invändningen, att det på Pingstdagen var tre tusen människor, som blevo döpta, och att dopet då icke kunde utföras genom neddoppning och återuppstående i likhet med en begravning och en uppståndelse. Till denna svaga invändning vill jag säga, att det fanns nog många lär-

jungar till att döpa dessa människor på en halv dag.

Det göres också den invändningen, att dopet icke kan utföras nu såsom på Kristi och apostlarnes tid på grund av det kalla klimatet i de nordligare länderna, att det skulle döda små barn, o. s. v. Vi hava allaredan sett, att Gud icke fordrar, att vi skola låta döpa våra små barn. Vad vuxna personer angå har jag ofta varit vittne till att ett hål blivit gjort i isen, då den varit en fot tjock, och att flera personer blivit döpta i det kalla vattnet; men jag har aldrig sett någon bliva sjuk eller taga den allra minsta skada av att bliva döpt enligt Herrens ord. Det är icke något emot att döpa i varmare vatten, även om det skulle ske i ett hus, blott att bilden bliver i enlighet med verkligheten, så att denna högtidiga handling icke mister sin betydelse som en bild av försoningsverket för själ och kropp.

Forts.

HEDNINGARNAS ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Av F. G. Smith.

Forts. fr. föreg. Nr.

UPPSATS VI — DERAS SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Profetior och löften.

Flera profetior och löften i Bibeln, tyckas hava en kraftig tillämpning på ämnet angående hedningarna, och dessa framhållas ofta för att understödja den idén att om hedningarna ej bliva evangeliserade i detta livet, skall tillfälle givas dem till frälsning i ett kommande tidevarv. Brist på utrymme förbjuder en vidlyftig förklaring av alla de profetior som sålunda tillämpats och uttytts, jag vill därför endast fästa läsarens uppmärksamhet vid det som kraftigast häntyder till detta ämne.

Löftet till Abraham. "I dig skola alla släkter på jorden varda välsignade" (1 Mos. 12: 3). "I din säd skola alla folk på jorden välsigna sig" (1 Mos. 22: 18). Förbundet med Abraham återgives i följande kapitel av 1 Mos. 12: 1—3; 13: 14, 15; 15: 5, 18; 17: 1—8; 22: 18. Genom att undersöka dessa skriftställen finna vi att tvänne stora avdelningar av ämnet, framställas. Den första avdelningen handlande om Abraham och hans lekamliga avkomlingar, angår icke oss här, men vi äro intresserade i den andra avdelningen. Var och när uppfylles den; under evangeliet, under evangelii tidsfördelning? eller under något kommande tidevarv? Vi skola låta Guds ord svara: "Och emedan Skriften förutsåg, att det är genom tro, som Gud gör hedningarna rättfärdiga, så gav han i förväg åt Abraham detta glada budskap: I dig skola alla folk varda välsignade" (Gal. 3: 8). Denna text visar på vilket sätt Abrahams löfte uppfylles, att det är det verkliga predikandet av evangelium, förkunnandet av "detta glada budskap," förorsakande rättfärdiggörelse genom tron bland hedningarna; det bevisar avgjort att dess uppfyllelse är helt och hållet beroende på villkor. Därför är varje försök falskt, som söker giva denna förutsägelse en obegränsad och ovillkorlig tillämpning.

Tiden då detta löfte skulle uppfyllas kungöres även genom inspirationen. "Ty icke var det genom lagen, som det löfte gavs åt Abraham eller åt hans säd, att han skulle bliva världens arvinge, utan genom trons rättfärdighet....Därför är det av tron, för att det skall vara av nåd, på det att löftet må stå fast för hela hans säd, icke för den allenast, som är av lagen ,utan ock för den, som är av Abrahams tro, vilken—som det är skrivet: Jag har satt dig till en fader för många folk—är allas vår fader inför Gud" (Rom. 4: 3—17).

Lagens tidevarv bevittnade ej uppfyllelsen av detta löfte, ty det skulle vara av tron, för att det skulle kunna tillämpas på alla dem som äro av Abrahams tro; ty "Abraham och hans säd äro löftena tillsagda. Han säger icke: och säderna, såsom talade han om många, utan om en: och din säd, vilken är Kristus"; "på det att Abrahams välsignelse skulle tillfalla hedningarna i Kristus Jesus, och på det att vi skulle undfå Andens löfte genom tron" (Gal. 3: 29). "Ären I nu Kristi, så ären I ju Abrahams säd och arvingar efter löftet" (Gal. 3: 29).

Abrahams "säd", fastän särskilt häntydande till "Kristus", är i verkligheten tvåfaldig, och Abrahams "välsignelse" till nationerna kommer även från detta tvåfaldiga ursprung. Till Abrahams lekamliga säd har all gudomlig uppenbarelse givits till världen; och till hans andliga säd "Kristus" och sålunda till församlingen — har evangelii ljus och frälsning givits för fortplantning bland alla nationer. Många skriftställen påpeka tydligt att Kristi rike under evangelii tidsfördelning skall spridas över hela världen, och sålunda uppfylla detta löfte till Abraham i dess fullständigaste bemärkelse. "Hans herradöme skall nå från hav till hav och ifrån floden intill jordens ändar" (Sak. 9: 10). Ty landet skall varda fullt av Herrens härlighets kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vattnet" (Hab. 2. 14). Den lilla stenen som Nebukadnessar såg i sin dröm, föreställande Kristi rike i denna tidsfördelning, skall ännu bliva "ett stort berg," som skall uppfylla "hela jorden" (Dan. 2: 35). Ej att alla skola bliva frälsta, ty frälsningen är villkorlig, men "Herrens härlighets kunskap" skall bliva allmänt känt. Ty "detta evangelium om riket skall varda predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma" (Matt. 24: 14). Således uppnår löftet, att i Abrahams säd "alla folk' skulle välsignas, sin fullbordan under evangelium, före tidens slut.

Ingen prövotid efter döden.

Skriftens lära framhåller att erbjudandet av frälsningen upphör vid döden. "Det är människorna förelagt en gång dö och sedan domen" (Ebr. 9: 27). "Att var och en skall få igen sitt livs gärningar, allt efter som han har handlat, evad det är gott eller ont" (2 Kor. 5: 10). "I skolen söka mig, och I skolen dö i eder synd. Dit jag går kunnen I icke komma" (Joh. 8: 21). Genom sin ondska kommer den ogudaktige på fall, men den rättfärdige är frimodig in i döden" (Ords. 14: 32). "Vid sin död (den ogudaktiges).. ..skall dock vars och ens själ gå till hans fäders släkte, till dem som aldrig mer se ljuset" (Psa. 49: 17—20). Berättelsen om Lasarus och den rike mannen (Luk. 16) är bestämt bevis på att det ej finnes något hopp om förändring efter döden. "Och utom allt detta är mellan oss och eder ett stort svalg befäst, på det att de, som vilja gå över härifrån till eder, icke må kunna det, icke heller de, som äro där, må kunna komma över till oss." "Min son, kom ihåg att du fick ut ditt goda, medan du levde." Frågan angående framtiden var då avgjord. Den rike mannens särskilda angelägenhet för sina fem bröder på jorden, bevisar att det ej komme att bliva något hopp för dem efter deras död; och yttermera svaret: "De hava Moses och profeterna, må de höra dem,"—allt detta antyder att allt vad som var nödvändigt, vad dem angick, utfördes för dem här i livet.

Vi hava allaredan tydligt visat att alla människor nu äro på prov, alldenstund de äro moraliska varelser, ställda under moralisk lag; och alldenstund varje människas ansvarighet mätes efter hennes insikt angående moralisk lags fordringar och hennes förmåga att rätta sig därefter, finnes det intet behov av en ny eller andra prövotid. Varje människas karaktär är, på denna grund, för beständigt fastställd i denna närvarande livstid, följaktligen kunde ingen andra prövotid förekomma utan att netbryta den karaktär som allaredan formats och begynna på nytt.

Aposteln Paulus fastställer denna sak i samma kapitel varest han avgjort bevisar det faktum att hedningarnas ansvarighet är fastställd genom den moraliska lag som är skriven i ders hjärtan. "Gud....skall giva var och en efter hans gärningar....Nöd och trångmål över var människas själ, som gör det onda, judens först så ock grekens (hedningarna, Eng. övers.); men härlighet och ära och frid åt var och en, som gör det goda, juden först så ock greken! Ty hos Gud är intet anseende till person; ty alla, som utan lag hava syndat, skola ock utan lag varda förtappade, och alla, som med lag hava syndat skola genom lag varda dömda;.... ty när hedningarna, som icke hava lagen, av naturen göra det lagen bjuder, så äro dessa, ehuru de icke hava lagen, sig själva en lag, och de visa, att lagens verk är skrivet i deras hjärtan, då deras samvete tillika bär dem vittnesbörd....på den dag, då Gud skall döma människornas hemligheter, efter mitt evangelium, genom Jesus Kristus." Det finnes intet hopp om att hedningarna skola sättas på prov—någon gång i framtiden. De som känna sin plikt, med hänsyn till den lag de allaredan hava, och med vett och vilja överträda, äro ej utan skuld. Enligt Paulus är det evangelii lära att Jesus Kristus skall bliva alla människors domare—dömande dem som med lag hava syndat "genom lag"; de som utan lag hava syndat "utan lag"; det är, genom den oskrivna lagen i deras egna hjärtan; medan de, som hava haft

Forts. å sidan 7.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.
Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.
O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör
Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. *Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

"Vaken och bedjen att I icke mån komma i frestelse."

◆◆◆

Herren har lämnat sina barn nödvändiga medel, varmed de kunna förbereda sig, så att de ej skola bliva övervunna då frestelserna möta dem.

◆◆◆

Dessa medel äro bön och vaksamhet. Dessa äro de vapen med vilka fienden övervinnes. Den som skall gå segrande genom striden måste flitigt begagna dem. Den som bliver sömnig och likgiltig kommer snart att tagas till fånga och bindas i syndens bojor.

◆◆◆

Fienden anfaller alltid den svagaste sidan. Därför är det nödvändigt för en kristen att vaka, giva noga akt på sitt eget liv, och finna ut varuti han är svagast och bedja om nåd att övervinna denna svaghet. En kedja är ej starkare än den svagaste länken ej heller är en människas karaktär starkare än den svagaste delen därav.

◆◆◆

Genom bön och övning kunna vi med Guds hjälp styrka det som är svagt, och sättas i stånd att motstå frestarens anfall och övervinna "rikligen genom den, som har älskat oss." Ingen behöver låta sig övervinnas ty vi hava en överstepräst, som har medlidande med våra svagheter "en som varit frestad i allting, likasom vi," och "därigenom, att han själv har lidit och varit frestad, kan han hjälpa dem, som frestas."

◆◆◆

Ingen bör ursäkta sig med att hans frestelse är värre än andras; ty "Ingen frestelse har påkommit eder utan den mänsklig är; men Gud är trofast, som icke skall tillåta, att I bliven frestade över eder förmåga, utan med frestelsen även giva utgången, att I mån kunna uthärda henne" (1 Kor. 10: 13). Alla Guds barn måste genomgå frestelser och alla kunna segra om de vaka och bedja. L. P. P.

Alldenstund tryckeriarbetarna komma att bliva sysselsatta med att hjälpa till med varjehanda sysslor under lägermötets pågående, utgives detta nummer några dagar tidigt, så att de kunna vara fria att ombesörja de besökandes bekvämligheter.

◆◆◆

Om du blivit förhindrad av någon orsak att komma till mötet i början av detsamma, så kom om möjligt ännu; till och med om du blott kan närvara under några dagar skall du ändå erhålla mycket gott därav. Mötet fortsättes till den 20:e dennes.

HELA ÅRET OM.

Salomo säger oss att det finnes en viss tid för allting. Året har fyra särskilda årstider, vilka var för sig bringa särskilda sysselsättningar för människorna, vilka återigen upphöra med den bestämda tidens försvinnande. Med evighetens skördearbete är det annorlunda, det måste fortsättas med lika mycken iver och allvar om somaren som om vintern. Paulus skriver sålunda till en av Herrens arbetare: "Predika ordet, träd fram i tid och otid, tillrättavisa, bestraffa, förmana med all saktmodighet och undervisning" (2 Tim. 4: 2). Nu är den behagliga tiden för Herrens arbetare och detta nu är alltid nu..

Det finnes en benägenhet hos människorna att uppskjuta sin själs frälsning till en mera läglig tid, och detsamma är förhållandet hos många Guds barn när det angår att verka för själars frälsning. Vi som ständigt äro i beröring med mångfalldiga Guds barn, finna att det finnes en tillböjlighet hos människorna att vara föränderliga angående deras iver och bemödanden för Herren och själar. När världen tränger på med dess sysselsättningar, glömma många att Guds rike måste sökas först hela året om. Det kan ej vara något tvivel om att Herren önskar att hans barn på jorden skola leva och verka med blott detta mål för ögonen, att äga Guds rike i sina hjärtan och liv och att det må komma till andra, eller att de måtte vinna himmeln för sig själva och föra andra med sig. Det är dock ej en lätt sak att alltid vara "brinnande i anden" i Herrens tjänst Broder och syster får jag ställa till dig en hjärtefråga? Brinner ditt hjärta i dag, för Guds rikes sak på jorden? Är det den som är först och alltid i alla dina planer och i alla dina strävanden, och äro alla andra ting av blott liten betydelse jämförda med densamma? Eller är Guds sak en bisak som du strävar för blott vid lägliga tillfällen?

Vi hava aldrig varit så ansträngda här, som vi nu äro; vi arbeta och strida för framgång uti evangeliets utbredande. Vi kunna ej lägga ned våra bemödanden tills efter hösten, ty Satan, synden och världen vila ej och själar upphöra ej att gå till evig förtappelse. Vi kunna dock verka endast i den mån andra Guds barn på olika platser fortfara att samverka med oss. Litteraturen måste spridas lika väl som tryckas. Det är nödvändigt att bedja lika väl som att arbeta. Det fordras penningar lika väl om sommaren som om vintern. Under den sista månaden hava vi, så att säga, ej erhållit något för våra dagliga utgifter, och vi äro nu i nära $100 underbalans. Vi klaga ej på Guds barn, ty de hava alltid varit goda emot oss, och det är blott genom deras samverkan och förenade böner, vi varit i stånd att befrämja Guds rike på jorden, intill i dag; men de flesta tänka blott litet på, att medan det är knappt om penningar om sommartiden, och det finnes mycket arbete att uträtta, så förhåller det sig på samma sätt med alla andra Guds barn. På detta sätt går det så att nästan alla glömma att samverka med arbetarna i vingården under samma tid. Låt mig åter göra dig en fråga: Om alla Guds barn bedja och giva efter ditt exempel, hur mycket kommer att göras för Jesus och själar i sommar? Du bör ej förvänta att andra skola göra mer än du själv gör, om de äro i samma omständigheter.

Kunna vi ej få lägga Guds rikes sak mer på edra hjärtan, att den må få ett större rum i edra önskningar som uppstiga till nådens tron. Vi veta att I bedjen; ty ingen kan leva i gemenskap med Gud utan att bedja, antingen det är vinter eller sommar. Bedjen då även för verksamheten och arbetarna. Glömmen ej heller att det fordras mer än bön. Det måste arbetas, ty annars bliver arbetet ej utfört. Det fordras även medel för att sprida sanningens evangelium bland en förlorad människosläkt. Det finnes alltid några få som göra vad de kunna, ja ibland mer än vad de hava förmåga till, men allt för många glömma att göra sin del. Om varje Guds barn hjälpte till litet i sommar så kommer ej arbetet i tryckeriet att avstanna eller gå sakta på grund av brist på penningar, och Herrens sak kommer att gå framåt. Vad du gör nu betyder mer för oss än vad du önskar göra nästa vinter. De flesta kunna giva och alla kunna bedja. Låtom oss handla i dag. Det skall bliva till välsignelse för många och mest för dem som bedja och giva. —Thomas Nelson.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Ombord ångaren Oskar II.
Atlantiska oceanen, maj 26, 1915.

Det är nu över fem år sedan jag först kom till Danmark. På grund av att folket och förhållandena voro främmande för mig, var vägen i begynnelsen något besvärlig. Jag mötte många prövningar och besvärligheter, men

jag visste att Gud hade sänt mig, därför förlorade jag ej modet.

Jag har till en tid varit övertygad om att det skulle behaga Gud om jag toge en tur till Amerika. Det såg först ut som flera förhinder skulle göra det svårt för mig att göra resan. Men Herren som känner till allt, styrde det så att jag kunde komma i väg. Br. S. O. Susag hade under en längre tid givit mig hopp om att han skulle komma till Skandinavien och taga min plats medan jag var borta.

Jag bestämde mig för att hålla några avskedsmöten på följande platser: Göta, Sverige; Thisted, Sandal, Hjörring, Ilbro, Lökken, Ingstrup, Aalborg, Pandrup och Kaas, Danmark. Dessa möten voro mycket väl besökta; ibland var det knappt om rum för alla som kommo. Mitt hjärta rördes när jag såg och kände den kärlek Guds barn hade till en som är så ringa och ovärdig som jag. Det gjorde mig ont när jag räckte dem handen för att taga avsked; men vi skola se varandra igen.

I Lökken hava vi haft dopförrättning flera gånger under den senare tiden. En dag var det 17 som blevo döpta; en annan dag 16, och åter en annan dag 9. Unjefär 50 hava under den senare tiden följt Jesu exempel i att låta sig döpa, och flera komma snart att göra detsamma.

Söndagen den 16:e maj hade vi det sista avskedsmöte i Kaas. En skara av Guds barn från Lökken, Ingstrup, Aalborg och andra platser kommo tillstädes. Det var ej utan tårar vi sade varandra farväl.

Syster Mary Renbeck, som till en tid har verkat för Guds sak i Danmark, är även på resa till Amerika. Det gläder oss att se vilket stort rum hon vunnit i Guds barns hjärtan, i församlingarna i Kaas och Pandrup. Vi förnummo att det var svårt för henne att riva sig lös från platsen varest hon hade kämpat och gråtit tillsammans med dem, som så mycket stodo i behov av den uppmuntring hennes stilla, tillbakadragna dock Gud hängivna liv hade skänkt dem. Det var ej minst sorg bland barnen till vilka syster Mary Renbeck varit så stor välsignelse i söndagsskolan. Guds barn från Lökken, Aalborg, Ingstrup, och andra platser nödsakades att lämna tidigt för att komma med tåget. Det kan icke förväntas att järnvägsbolaget skall rätta sig efter oss; ty vi bliva ofta ej färdiga i tid. En gång begynte mötet kl. 8:30 om aftonen och medan vi bådo med de sökande, kom en springande och sade: "Skynden eder annars kommen I för sent till tåget." Det var nämligen morgontåget det gällde, vilket avgår kl. 5.

Jag önskar, på detta ofullkomliga sätt, tacka alla i de olika församlingarna, för den financiella hjälp till resan I gåven mig, vilket gjorde det möjligt för mig att besöka mitt kära hem igen Jag kan ej skriva till var och en av eder, men Herren känner eder alla, och den lön i skolen få av honom är viss; ty vad han sagt står för evigt fast i himmeln. Måndagsmorgonen den 17:e maj reste jag med expressen till Köbenhavn. Några vänner från Aalborg följde mig till tåget. Fabrikant Jörgensen mötte mig vid stationen och ledsagade mig till ett hotell, varest han hade hyrt ett vackert rum för mig. Br. och sys. Jörgensen bevisade mig mycken kärlek under min vistelse i Köbenhavn. Måtte Gud belöna dem därför. Jag var glad att åter igen få träffa mina kära vänner och släktingar i huvudstaden, vilka alla bevisade mig mycken kärlek. Ångaren Oskar II, ångade stilla ut från hamnen vid 2 tiden. En ung broder från Stenum är i följe med oss till Amerika. I Kristiania uppehöllo vi oss några timmar. Resan utmed Norges kust var mycket behaglig.

Jag har talat med flera av passagerarna angående deras själstillstånd, och har varit enträget uppmanad att predika, men jag känner att jag måste vila. Jag har aldrig sett oceanen så stilla som under denna resa. Vi hava knappast kunnat märka att vi varit på havet. En tysk kvinna sade till mig att hon hoppades vi ej skulle stöta emot någon mina eller möta någon undervattensbåt eller något krigsskepp. Jag sade till henne att jag hade så många vänner som bådo för detta skepp, att jag trodde ej att faran var stor. "Mina föräldrar i Tyskland bedja även för mig," sade hon.

Vi äro nu mitt på havet. Så långt har resan varit den behagligaste jag ännu gjort.

Jag är glad att Gud styrde det så att br. Susag kunde komma och taga min plats. Jag tror att Herren har något särskilt för honom att uträtta i Skandinavien. Våra hjärtan upplivades då vi träffade honom. Jag kommer aldrig att glömma den välsignelse han varit till mig. Låtom oss ej glömma att bedja för honom och de andra kära arbetarna i de skandinaviska länderna. Nåd vare mad eder alla. Eder ringa broder och tjänare.

Milltown, Wis. Morris C. Johnson.

GÅN UT FRÅN "BABYLON."

Av J. Grant Anderson.

"Gån ut från henne, I mitt folk" (Upp. 18: 4). Dette är en befallning, ett budskap från himmeln, från Gud själv, till sitt folk som har blivit spritt och förskingrat uti olika sekter och partier under den tid, som Guds Ord säger, att det var varken dag eller natt. Dessa sekter äro uti Herrens Ord benämnda: "Babylon." Och Ordet säger: "Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för alla orena andar" (Upp. 18: 2). Var och en som ej är andligen blind, måste erkänna att nutidens, av människor organiserade kyrkosamfund hysa inom sig alla slags onda och orena andar; hysa inom sig, män och kvinnor som äro besatta med onda andar, män och kvinnor som leva ett orent liv och äro besudlade med synd och laster av alla slag, men ändå äro de goda medlemmar i sina särskilda församlingar. Ja "Babylon" är fallen, och hennes synder räcka ända upp till himmeln, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdigheter. Därför kallar han de sina ut för orättfärdighetens skull, att de ej må deltaga i hennes synder och få del av hennes plågor. Du kanske frågar: vad kallar Gud oss ut till; till vilken församling? Gud kallar oss ej ut från alla församlingar, men från alla av människor hopsatta församlingar, till sin församling, vilken Jesus har köpt med sitt eget blod. Jesus säger: "På denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke varda henne övermäktiga" (Matt. 16: 18). Vi se här att Jesus skulle bygga en församling vilken skulle bestå. Och då vi läsa Matt. 18: 15—17, se vi att Jesus, då han lärer lärjungarna huru de skulle behandla en felande broder, säger han: "Men hör han dem icke, så säg det till församlingen. Hör han icke heller församlingen, så vare han för dig såsom hedningen och publikanen." Vi se härav att de hade en församling på Jesu tid, fastän den ej ännu var fullständigt organiserad, vilket skedde på Pingstdagen, och för denna församling dog han. Ty Paulus säger "I män älsken edra hustrur, såsom ock Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne på det att han skulle helga henne, efter att hava renat henne i vattnets bad genom Ordet, på det att han skulle framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig" (Ef. 5: 25—27). Jag vet att det finnes de som vilja påstå att även Guds församling under den första tiden hyste syndare inom sig, såsom Ananias, trollkarlen Simon och andra som voro emot den rätta vägen. Nej, min vän, de hyste ej sådana, ty Petrus sade till Simon: "Fördömd vare du emedan du trodde, att du kunde förvärva Guds gåva för penningar." Men, pris ske Gud, Kristi församling bestod endast av frälsta människor under den första tiden, och den består endast och uteslutande av frälsta individer i vår tid. Många av Guds barn som hava varit förskingrade i människogjorda institutioner hava hört det glada budskapet att Herren kallar alla sina barn hem till Sion, varest Petrus och Paulus och alla de första Kristna hade sitt hem. Denna församling benämnes "Guds församling" i det Nya Testamentet; och den är en fullkomligt organiserad församling, med fullständig styrelse; ty "Gud har satt i församlingen först apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan verkande krafter, sedan gåvorna att bota sjuka, att undsätta behövande, att styra, och att på åtskilliga sätt tala med tungor" (1 Kor. 12: 28). "Den Helige Ande har satt eder till biskopar, att vårda Guds församling, vilken han har förvärvat sig med sitt eget blod" (Apg. 20: 28). "Men nu har Gud satt var och en av lemmarna såsom han har velat" (1 Kor. 12: 18). Många människor med världslig visdom, hava försökt att efterapa denna härliga organisation och styrelse av Guds församling. Många utav dem hava utan tvivel varit okunniga om Guds plan, och därför hava vi detta kaos, denna villervalla och förbistring, på det andliga området, i vår tid. Huru tacksamma böra vi icke vara till Gud som har öppnat våra ögon, och visat oss vägen till Sions berg, och emedan vi hava kommit "till den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till de otaliga änglar och till högtidsskaran, och församlingen av de förstfödda, som äro uppskrivna i himmeln och till Gud, som dömer alla, och till de fullkomnade rättfärdigas andar, och till det nya förbundets medlare Jesus, och till stänkelseblodet, som talar bättre än Abels blod" (Ebr. 12: 22—24). Jag vet av erfarenhet att det är svårt att lämna en församling som man tillhört en tid, men om den ej är en Guds församling måste vi lyda ängelns röst, "gån ut från henne," för att rädda våra liv, och endast tillhöra vad Gud har kallat oss till och bestämt oss för. Nog kan det kännas svårt för kött och blod; men pris ske Gud, när vi uppoffra allt skall han rikligen belöna alla våra uppoffringar; och ju mer vi få syn på Guds församling och de förmåner vi äga i densamma, ju mer erfara vi välsignelsen av att hava åtlytt Herrens Ord. Guds församling är fullkomligt organiserad med bättre styrelse än någon annan församling. Det Nya Testamentet är dess disciplin (ej blott några få stadgar); dess medlemmar lyda alla dess anordningar såsom de äro oss givna av Jesus och apostlarna. De kunna ej förändras efter godtycke. Alla som äro frälsta från all synd tillhöra denna församling. Apostlarna, alla de heliga martyrer och änglarna i himmeln tillhöra Guds församling. Vi behöva ej någon kyrkobok; våra namn äro uppskrivna i himmeln. Guds kärlek sammansmälter och sammanbinder våra hjärtan. Ja om Sion skall det sägas: "Den ene som den andre är född i henne, och den högste själv skall hålla henne vid makt" (Psa. 81: 5).

Den som, förglömmande sig själv, gör tjänstaktighet, hjälpsamhet och vänlighet mot andra, till sitt livs mål, finner att hans hela natur tillväxer och utvidgar sig, så att han själv bliver högsint, ädelmodig, vänlig, sympatetisk, fröjdefull och glad; så att hans liv bliver frukbart och skönt.

—*Ralph Waldo Trine.*

Älskar du livet? Förslösa då ej tiden, ty det är den materia livet är gjort av.

—*Benjamin Franklin.*

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

TRO FÖR HELBRÄGDAGÖRELSE.

Av E. E. Byrum.

Århundraden sedan, medan på väg från Jerusalem till Betanien, sade Jesus till Petrus: "Haven tro på Gud" (Mar. 11: 22) För att kunna fatta djupet av dessa ords betydelse, är det nödvändigt att noga betrakta verserna 23 och 24 av samma kapitel. Det är en grund för uppmuntran, ej blott för varje sjuk person, men även för varje Kristen.

Dessa ord: "Haven tro på Gud," hava ej blott återskallat igenom århundradena, men återskalla ännu såsom ett eko från bärgstopp till bärgstopp, och över havet och tillbaka till oss igen, bjudande oss hava gott mod, och hålla fast vid Guds löften, utan att tvivla; och såsom aposteln Paulus säger: "Fördenskull böra vi så mycket mer akta på det vi hava hört, att vi icke till äventyrs förlora det (eng. övers.). Och åter säger han: "Därför, låtom oss med frimodighet framgå till nådens tron, att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid." Den som är sjuk eller lidande, eller bunden utav fiendens makt, behöver att gå till Herren med allvarlig bön, och med en ihärdighet vilken ej låter sig avvisas.

Vi läsa om Stefanus att han var en man "full av tro och den Helige Ande." Och åter, "Stefanus, som var full av nåd och kraft" begagnades, på ett underbart sätt, av Gud, ej blott till att hela de sjuka, men han gjorde även "stora under och tecken bland folket."

Vi kunna ej alla vara apostlar eller äldsta eller diakoner, men vi äro befallda: "Uppfyllens med Anden." Och därigenom hava vi den samma duglighet som Stefanus hade. Varje Kristen skulle söka efter att vara uppfylld med Anden och med kraft, och därigenom vara i stånd att utöva tro på Gud. De som ej äro Kristna, borde söka Gud för frälsning att de måtte kunna hava tillträde till nådens tron och erhålla de välsignelser som lovats de trogna.

Är du sjuk? Bliv ej missmodig, utan fatta tag uti Guds löften, utan att tvivla, och ej blott löftena men även välsignelsen kommer dig till del. Är du en predikant eller en som är kallad av Gud till att hjälpa de sjuka? Sök Herren i all ödmjukhet för att bliva nyttig i din kallelse, och var en hjälp till mänskligheten, till pris och ära för din himmelske Mästare.

FASTANDE.

I 3 Mos. 23: 27—29, läsa vi att Israels barn befalldes att under försoningsdagarna späka sig. "Och var och en som icke späker sig på denna samma dag skall utrotas ur sitt folk." Att denna späkning bestod uti att bland annat avhålla sig från att intaga föda är helt säkert. Utom på dessa dagar, vilka inträffade på tionde dagen i sjunde månaden finna vi ej, i de fem Moseböckerna, att några särskilda fastor befalldes likväl finna vi att det var brukligt och ofta förekom bland judarna.

Det tycks ej heller framgå av vår Frälsares sedvana eller av några befallningar till sina lärjungar, att han instiftade några särskilda fastor, men då fariséerna klandrande sade honom att hans lärjungar ej fastade såsom deras eller Johannes döparens lärljungar, (troligtvis emedan de ej fastade så ofta) svarade han dem: "Icke kunnen I väl förmå bröllopssvennerna att fasta, så länge brudgummen är med dem? Men dagar skola komma, då brudgummen skall tagas ifrån dem, och då skola de fasta i de dagarna" (Luk. 5: 34, 35). Och i Matt. 6: 16—18 säger han: "När I fasten, så sen icke bedrövade ut, såsom skrymtarne;ty de vanställa sina ansikten, att de må synas för människorna med sin fasta. Sannerligen säger jag eder: De hava fått sin lön. Men du, när du fastar, smörj ditt huvud och två ditt ansikte, på det att du icke må synas för människorna med din fasta, utan för din Fader som är i det fördolda; och din Fader, som ser i det fördolda skall vedergälla dig." Alltså se vi att Jesus sanktionerade bruket att fasta då det skedde på ett rätt sätt och under tillbörliga omständigheter.

Vi hava många exempel, både i Gamla och Nya Testamentet, av dem, som fastat under en längre eller kortare tid. Moses fastade i fyratio dagar (2 Mos. 34: 28). Elias avstod från föda lika länge (1 Kong. 19: 8), och även vår Frälsare fastade "i fyratio dagar och fyratio nätter" i öknen (Matt. 4: 2). Paulus och dem som voro med honom under en långvarig storm på havet vid ett visst tillfälle, fastade i fjorton dagar och detta ej emedan de ledo brist på matförråd; ty på den fjortonde dagen uppmanade Paulus folket att "taga sig föda" och efteråt kastade de säden i havet (Apg. 27: 34—38). David fastade under sin sons sjukdom vilken varade i sju dagar (2 Sam. 12: 16—22). Apostlarna och de första kristna fastade ofta (2 Kor. 6: 5; 11: 27; Apg. 13: 2, 3; 14: 23). Profetissan Hanna "tjänade Gud med fastor och böner natt och dag" (Luk. 2: 37), och en mångfald andra kunde uppräknas.

Ofta, då ett Guds barn ej kan få svar på sina böner, kan det vara förmånligt att tillika med ivrig bön avstå ifrån att spisa till en tid, till och med i flera dagar under vissa omständigheter. Att fasta på ett rätt sätt, vid den rätta tiden och under påkallande behov, har en god inverkan på själen. Det hjälper människan att bliva ödmjuk, styrker tankeförmågan och viljekraften, är ett medel att underkuva "de köttsliga begärelserna vilka föra strid mot själen," o. s. v. Härigenom sättes människan uti ett sådant tillstånd att Gud kan, för hennes bästa, besvara hennes böner. Om Gud skulle besvara de böner som uppsändas av mången själ innan hon komme uti ett passligt tillstånd att emottaga det ombedda, skulle det blott lända till hennes skada.

I Matt. 17:e kapitel läsa vi att då Jesu lärjungar försökte utdriva en ond ande, varmed en ung pilt var plågad, misslyckades de. På förfrågan vad orsaken var svarade Jesus: "För eder otros skull," och tillägger sedan: "Men detta slag utgår icke utan genom fasta och bön." Alltså fasta och bön verkar tro, och "trons bön skall rädda den sjuke" (Jak. 5: 15), eller nedkalla vilken som helst annan välsignelse som den bedjande står i behov av.

När Jona predikade för folket i Nineve och underrättade dem om att staden skulle omstörtas, påbjöds en allmän fasta, och under det de fastade och ropade till Gud och omvände sig från sina onda vägar, hörde Gud deras böner och sparade staden. När Kornelius fastade och bad, sände Gud en ängel för att underrätta honom hur han skulle sända bud efter Petrus, vilken, då han kom, predikade för honom och dem, som voro hos honom, härliga sanningar, som han ej förut hört, och varmedelst han erhöll den Helige Andes gåva (Apg. 10).

Det är ej alltid lätt att veta vid vilka tillfällen det är förmånligt att fasta, och utan tvivel har det varit tillfällen då individer fastat då det ej varit till deras gagn eller Guds ära. Man behöver därför göra bruk av sin omdömesförmåga och framför allt ledas av den Helige Ande. Dem som antingen genom skrift eller tal framhålla Guds ord, finna ofta att det är förmånligt att fasta till en tid innan de uppträda att predika, eller innan de genom skrift förkunna Ordet.

När själen är orolig, när fienden försöker få henne att frukta och tvivla på Guds hjälp eller söker genom frestelser leda henne till synd, är det ofta förmånligt att tillika med ivrig bön även fasta tills segern är vunnen. Utom vid särskilda tillfällen är det bäst att ej avstå ifrån mer än en eller två måltider. Det finnes dock tillfällen då det kan vara förmånligt och till Guds ära att fasta till och med under flera dagar.

Min egen erfarenhet har lärt mig att detta är förhållandet. Vid ett tillfälle efter jag lidit av en kronisk sjukdom under flera år, kände jag mig manad av Guds Ande att igenomgå en tre-dagars fasta. Under det jag under dessa tre dagar avstod från att intaga någon näring för kroppen och flitigt sökte Gud i bön, förökades min tro och Gud sände sin helande kraft över mig så att jag kunde, på ett underbart sätt, förnimma dess verkan och jag blev helad av den åkomma som så länge behäftat mig.

För att erhålla den största nyttan av att fasta är det i allmänhet bäst, att så mycket som möjligt, avstå ifrån kroppsligt arbete och att hängiva sig till bön, isynnerhet i enrum.

—L. P. P.

HEDNINGARNES ANDLIGA TILLSTÅND OCH SLUTLIGA ÄNDALYKT.

Forts. fra sidan 3.

evangelii måttstock, hållas ansvariga enligt dess fordringar. Detta sätt att döma är rättvist. Den måttstock varefter alla dömas är likväl i verkligheten samma lag, den moraliska lagen, vilken bemärkt framställes i Nya Testamentet, — fastän dess tillämpning är olika, i det den graderas på vågskålen av varje människas tillgängliga ljus.

Borde en rättfärdig Gud frälsa alla?

Till sist vill jag fästa läsarens uppmärksamhet vid en fråga som ofta framställes: "Hur kan Gud vara rättvis i att tillåta miljoner, som aldrig hört om Kristus, gå ned till evigt fördärv, medan han frälsar andra?" Denna fråga berör ej ens sakförhållandena. Det mystiska i saken är ej hur Gud kan vara rättvis och tillåta några gå förlorade utan att hava erhållit upplysning, om evangeliets hemlighet—den största av alla tidsåldrars hemligheter är hur Gud kan vara rättvis och frälsa någon som har eller icke har upplysning. Naturligen fordrar rättvisan att alla som göra orätt straffas; följaktligen är frälsningen ingen del av rättvisan: den är helt och hållet barmhärtighetens verk. Försoningens hemlighet ligger i det faktum, att på något underbart sätt de gudomliga rättsprinciperna vidmakthållas och uppehållas, medan på samma gång barmhärtighet och benådning kunna erbjudas skyldiga människor. Att sammanblanda rättvisa och barmhärtighet i vår uppfattning, är ett svårt misstag, ty det leder till den felaktiga idén att i det Gud dömer människor till fördärv, han på något sätt pålägger dem mer än de förtjäna, och för att förhindra denna orättvisa, är erbjudandet av barmhärtighet alldeles nödvändigt. Den högste domaren av en stat eller nation är ej under någon laglig skyldighet att bevilja benådning åt förbrytare; han är hellre skyldig att se efter att rättvisa göres gällande; och så långt som vi kunna se var Gud ej direkt skyldig att tillförse frälsning åt någon. Vi kunna säga att hans kärlek fordrade detta, men det finnes en märkbar skillnad mellan kärlekens maning och ingivelse, och den lagliga fordran av moralisk regering. Världsalltets moraliska ordning, grundvalen och varaktigheten av själva Guds regering, fordrar rättvisans verksamhet, därför, i dömandet av alla människor till deras rättmätiga lön—till ett straff graderat på vågskålen av tillgängligt ljus — finnes det däri visserligen intet element av orättvisa. När dessa sanningar noga tagits i betraktande kunna vi se, att till och med om Gud hade beslutat att erbjuda frälsningen till några utvalda få av människasläktet, vore ej detta val en handling av orättvisa emot de andra, ty det skulle ej i något hänseende göra dem värre än de varit om han nekat att göra några sådana tillbud till någon. Missförstå mig ej, jag lär ej att Gud hade för avsikt att utesluta någon från sin ynnest; jag söker framställa rättvisa i dess verkliga ljus. I sådana omständigheter kunde vi kanske anse att den Allsmäktige bevisade partiskhet gent emot sina skapade varelser; men "hos Gud är intet anseende till person." Kristus smakade "döden för alla"; han "vill icke, att några skola förgås, utan att alla skola vända sig till bättring." Därför, fastän en del människor bliva frälsta medan andra gå förlorade, antingen de hava eller icke hava en kännedom om en frälsningsplan, står Gud befriad av all orättvisa; och så långt som partiskhet angår, är barmhärtighetens och frälsningens plan beredd för alla och intet klander av den gudomliga karakteren kan förefinnas i detta hänseende. Vilken som helst ansvarighet existerat, för onödvändig förlust i den hedniska världen, sammanknippas den med församlingen — emedan den uraktlät att stå ofördärvad under tidsåldrarna, och att utbreda sin fridfulla seger över alla nationer under solen.

TRO OCH LYDNAD.

Tro på Gud och lydnad för hans bud äro de två ting, som utmärka en kristen. Vi vilja belysa detta med följande bild.

Då en lots en afton kom ombord på ett fartyg, sade kaptenen och sjömänen: "Vi hava full tillit till Eder, herr lots, och vi lämna skeppet helt och hållet i Eder vård." "Gott," sade denne, "jag ansvarar för att tryggt föra eder in i hamnen, trots de stormar, som kunna uppstå, och de klippskär, som ligga i vår väg." Vid dessa ord avlägsnade de sig allesammans för att gå till vila var och en i sin hytt.

Då höres lotsen ropa: "Alla man på däck! Var och en måste nu stå på sin post." Men de svarade: "Vi lita på, att Ni skall föra skeppet i hamn; vi hava lämnat det helt i Edra händer och åt Eder omsorg." Lotsen svarade: "Skynden eder att berga seglen, några ibland eder. Kommen hit till rodret och hjälpen mig." "Nej," invända de, "vi hava lämnat allt åt Eder; vi ämna göra ingenting alls; vi lita fullkomligt på Eder, och allt vårt hopp är att genom Edert skotande av skeppet komma lyckligt och väl till ro i hamnen." "I ären allesammans en hop skrymtare," ropar lotsen. "I haven icke någon rätt tillit till mig. Haden I det, skullen I göra, vad jag tillsäger eder."

Rätta beviset för, att vi verkligt lita på Gud är därför, att vi lyda hans bud.

—Spurgeon.

"När vi 'göra det, som är behagligt inför honom,' 'anklaga' våra hjärtan oss ej. När vi göra det som icke är behagligt inför Gud, då anklaga våra hjärtan oss. Det är omöjligt för någon att falla uti det orätta utan att bliva varnad och känna sig skyldig. Alldenstund, enlikt Nya Testamentets princip, synd är begärelsen att utföra en orätt handling, lika mycket som i själva handlingen, kan man ej ens hava för avsikt att göra orätt utan att bliva varnad."

FÖRSAMLINGSMÖTE.

Arlington, S. D. Lägermöte Juni 20—27. Guds församling kommer att hålla ett lägermöte nio mil norr om Arlington, fyra mil öster och en mil norr om Badger, S. D. Predikningar i de skandinaviska och engelska språken. En hjärtlig inbjudning till alla. Vi hoppas att många skola komma till detta möte. De som komma resande mötas vid stationen om de i tid tillskriva C. H. Gisselbeck, R. 6., Arlington, S. D.

* * *

Grand Forks, N. D. Lägermöte, 25:e juni till den 4:e juli. Morris C. Johnson, C. H. Tubbs och flera andra predikanter väntas Vinnlägg dig om att komma till detta möte. Skandinaviska möten komma att hållas varje dag. Medtag sängkläder.

Seward L. Johnson.

* * *

Saskatoon, Sask. Allmänt lägermöte för Saskatchewan och Manitoba, kommer att hållas i Saskatoon, Can., juli 2—11. Möten komma att hållas på engelska språket; även på tyska och skandinviska språken om nödvändigt.

Bröderna Thos. Nelson, Morris C. Johnson och predikanterna i Saskatchewan väntas att närvara. Predikanterna borde få reseomkostnaderna betalda av sina egna lokala församlingar. Om någon kan hjälpa till med att insända livsförnödenheter skola de med tacksamhet mottagas. De som komma långväga kunna erhålla kost och logi för billigt pris. Tag med sängkläder om möjligt

Köp en enkel första klass biljett, och begär en Standard Railway Certificate; så kan du resa tillbaka fritt. Förskaffa en Certificate t. o. m. om du ej ämnar resa tillbaka. Kom, bedjande om Andens utgjutelse. De som sända medel, adressera, William Gardner, 320—27th St. West, Saskatoon, Sask., Can. Ethel Williams.

* * *

SOMMARMÖTE.

Det årliga sommarmötet av Guds församling kommer att hållas i Pandrup den 1 — 4 Juli, och fortsättes i Lökken den 5 — 8 och i Hjörring den 9 —12. Möten komma att hållas varje eftermiddag och afton, Olika bibelämnen komma att behandlas av flera predikanter. Tillfällen för alla att avlägga vittnesbörd. God sång. Broder S. O. Susag från Amerika och broder C. J. Forsberg från Sverige m. fl. väntas. Kom och tag del i denna andliga fest. Guds barn inbjuda Eder att vara gäst i deras hem under dessa dagar. För närmare upplysningar tillskriv. N. Renbeck,

Pandrup, Danmark.

Under alla tidsåldrar har människans förvissning om skörd sporrat henne till att så. Morgondagens kärvar och fröjderop understödja den närvarande dagens tårefulla sående. Förvissning om seger vinner slag innan de utkämpas.

De Ungas Avdeling.

NATTEN KOMMER.

Av Verna Jones.

Om vi blott hava i sikte, att göra något stort, kunna vi ej se de många små saker omkring oss vilka behöva uppmärksammas. När skola vi någonsin komma därhän att Gud kan förtro oss med större ansvarsfullhet, om vi aldrig begynna uträtta de små sakerna?

En del människor äro mycket angelägna om att verka för Gud, och komma med ens till det beslutet, efter de blivit frälsta, att han vill att de skola predika. Utan att vänta på Guds ledning, gå de ut i verksamheten, och bringa smälek på Guds sak.

Det finnes ett sätt varpå vi kunna lära känna vad Gud vill att vi skola göra. Om vi vilja verka för Herren,måste vi ödmjuka oss inför honom, och borta i lönnkammaren, i hans närvaro, på våra knän, lära känna hans vilja. Där få vi styrka och nåd, och den nödiga förberedelsen, för att kunna, med framgång, verka för hans sak.

Kära unga vänner, I som haven syslolöst gått och väntat på eder kallelse, stån upp och beskåden fälten omkring eder. Där om I sen noga efter skolen I finna ett nedstämt hjärta som behöver ett uppmuntringens ord. Litet längre bort, i en mörk dal, finnes en som är omgiven av tvivel och fruktan. Gå till honom och säg honom att Jesus älskar honom och skall föra honom tryggt igenom.

Dagen försvinner hastigt, snart kommer natten då allt vårt arbete upphör. Nu hava vi tid och tillfälle—O, låtom oss vara trogna.

Några gå på skolan tillsammans med världsliga kamrater. De nästan skämmas för sin bekännelse, och i stället för att vara så fullkomliga mönster som möjligt, göra de fel; de kläda sig, tala och handla, så nära likt sina kamrater som de tro en frälst person möjligtvis kan. Men vet du att de ofrälsta förvänta ej att du skall vara lik dem? Det finnes en tydlig skillnad mellan Guds barn och de oomvända. Och sedan om vi med våra liv lämna ett heligt föredöme åt dem vi umgås med, visa vi dem en bättre väg. Många världsliga unga människor se dårskapen av deras levnadssätt och äro trötta av syndens väg—deras hjärtan längta efter något ädlare; men de veta ej vad det är deras hjärtan kräva. Låtom oss med rena exempel stilla leda dem till Kristus. Låtom oss bedja för dem. Om vi leva ett böneliv, skola våra hjärtan ofta känna en börda för någon; och om vi bliva allvarliga i bön och ivrigt åkalla Gud för dem, är det säkert att våra böner skola inverka på dem. Om det är någon som tror att Gud ej har något för honom att göra, låt honom begynna att bedja och Gud skall visa honom mycket att göra. Det har aldrig varit en tid då det varit större behov av arbetare än nu. Gud behöver dem som äro intresserade i själars frälsning, ej i att söka efter fåfängeligt anseende och människors ära. Om vi vilja hava framgång i att verka för Gud, måste vi giva honom äran för allt han åstadkommer igenom oss, vi måste vara ödmjuka, vi måste vara allvarsamma, vi måste vara ståndaktiga, vi måste vara andäktiga och bedjande och vi måste arbeta.

Låtom oss leva mycket när till Gud, och uträtta vad våra händer finna att göra. Det är onödvändigt att säga "Jag kan ej," ty med Guds hjälp kunna vi. Låtom oss vakna upp och göra vad vi kunna nu, ty "natten kommer, då ingen kan verka."

DEN FÖRVANDLADE PENNINGEN.

Av Gertrude M. Henricks.

En gammal österländsk sägen berättar att en viss konung, på sin födelsedag, erhöll många gåvor från sina undersåtar. De rika, de lärda, handlare, och alla andra bringade sina kärleksgåvor. En fattig kvinna hade endast en penni. Först tänkte hon att hon kunde ej bringa honom denna. Efter närmare begrundan kom hon till den slutsatsen, att alldenstund konungen var vis, komme han ej att tro att hon älskade honom endast "för en penni's värde." Alltså gick hon till konungen, där han satt på sin tron, och lade penningen i hans hand. Hon vände sig sedan hastigt om för att gå sin väg. Innan hon gått särdeles långt, rörde någon vid henne. I det hon såg upp fick hon se konungen som höll ett guldmynt i sin hand.

"Gav du mig detta? frågade konungen.

"Nej, jag gav dig ej detta! Jag har ej sett ett sådant på aldrig så lång tid," svarade hon.

"Ah," sade han, "men du har givit mig detta mynt; jag har hållit det i min hand allt sedan."

Likväl höll hon fast vid att hon ej givit honom guldmyntet. Då bad han henne taga det i sin hand. När hon så gjorde, förvandlades det till en penni. Hon lade den i konungens hand igen och den blev ett guldmynt.

Fastän detta endast är en saga, kunna vi lära en skön läxa derav. Många av oss äro lika den fattiga kvinnan. Vi se dem som äro lärda, giva sin lärdom till Guds tjänst: vi se dem som giva penningar för att sprida evangeliet över hela världen: vi se dem som äro begåvade uti att sjunga eller uti att tala eller på något annat sätt, ägna sina gåvor åt Herrens tjänst. Sedan se vi på oss själva, och allt vad vi hava är en liten penni. Våra liv se så obetydliga ut, så onyttiga. Vi älska Gud innerligt och önska bevisa vår kärlek till honom. Vi äro vissa på att vi älska honom mer än "för en penni's värde." Vet ej Gud och förstår? Låtom oss då, likt den fattiga kvinnan, som gav sin slant—allt vad hon hade—giva våra liv uti Guds hand. Vi kunna ej göra mer än giva *allt* vad vi hava. Detta är det fullaste, djupaste uttryck av vår kärlek vi kunna erbjuda.

När våra liv äro fullständigt, och utan förbehåll, givna åt Gud, huru förändrade de strax bliva! Gud kanske måste förändra våra planer, våra förhoppningar, vårt syftemål, men han gör oss alltid mer nyttiga, planerar bättre för oss än vi någonsin själva kunnat planera, giver oss ljusare förhoppningar, och högre syftemål.

En penni är ett litet mynt. Våra liv kunna vara mycket obetydliga och inskränkta, och om vi undanhålla dem från Gud, kanske de förbliva sådana. Vore det ej själviskt av oss att behålla våra liv i våra händer, då Gud väntar på oss att giva dem åt honom, för att han må kunna förvandla dem till mycket gagneligare, värdefullare liv, vilka skola förhärliga honom.

STÄNDIG SEGER.

Av J. C. Blaney.

"Men tack vare Gud som alltid förer oss i triumf i Kristus och uppenbarar lukten av sin kunskap genom oss allestädes" (2 Kor. 2: 14).

Uti föregående skriftställe hava vi Pauli vittnesbörd om en ständig seger i Kristi tjänst. Detta är verkligen det ideella, i det kristliga livet och den kristna tjänsten Tillräckliga förberedelser hava gjorts i frälsningsplanen, att tillförsäkra en ständig seger för den troende. Det behöves icke något avfall i hela det kristliga livet; men ett ständigt framåtgående. Det är det som rekommenderar evangeliet till våra medmänniskor.

Under det att Guds stora godhet och omätliga barmhärtighet räcker till avfällingen, och de svaga och ostadiga hava försäkran om medlidande och långmodighet från vår gode och älsklige Frälsare, så är det dock de återlöstas beständiga triumferande som uppenbarar vällukten av denna kunskap på varje plats. De jublande vittnesbörden från dem som hava en ständig seger, som ett resultat av ett tillbörligt liv, tilldelar effektfulla stötar emot Satans fästningar och gör att hans rike bävar.

"Mycket mer beror på vad gossar tala om och hur de tala, än vad vi tänka. Hans tal är ett kännetecken på en gosses inre liv och karaktär. Endast gossar vilka äro onda till sitt inre liv, tala eller finna förnöjelse i styggt tal. När en gosse är hängiven åt smutsiga och orena tankar och vanor, finna de vanligtvis utlopp i hans tal med andra. Det är utav hjärtat munnen talar. En gosse som är hängiven åt "slang," och som begagnar orena och oanständiga uttryck, kan med ens räcknas såsom opassande för någon annan ordentlig gosse att sällskapa med."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII — St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1 Juli, 1915. — Nummer 13.

JAG ÄR EN GÄST PÅ JORDEN.

Jag är en gäst på jorden, mitt hem det finns ej här,
Men jag får tro de orden, mitt hem i himlen är,
Långt bortom tidens strand, där är Emanuels land.
Jag är en gäst på jorden, mitt hem i himlen är.

Till detta land jag riktar min håg och hämtar mod;
Jag ser dess sköna stränder, vid livets klara flod.
En liten, liten tid, se'n kommer evig frid.
Jag är en gäst på jorden, mitt hem i himlen är.

Där äro mina vänner, där mötas vi igen,
Och en bland dem jag känner, som är min bäste vän.
Det är min herde god, som göt för mig sitt blod.
Jag är en gäst på jorden, mitt hem i himlen är.

Där finns ej någon smärta, där finns ej någon nöd;
Där gråter intet hjärta, där finns ej någon död,
Blott liv och hälighet och evig salighet.
Jag är en gäst på jorden, mitt hem i himlen är.

—*Utv.*

DET FÖRLORADE TESTAMENTET.

Av Anna Koglin.

Fru C— (en hängiven katolsk kvinna) hade just slutat sopa golven, men innan hon ställde kvasten på den vanliga platsen, gick hon ut för att även sopa trottoaren framför huset. Under det hon var flitigt sysselsatt härmed riktades hennes uppmärksamhet till en liten bok, liggande på gatan, i hennes närhet. Hon tog upp den och såg på den, och sedan stack hon den under armen medan hon avslutade sopningen.

Så snart hon avslutat morgonens arbete satte hon sig för att läsa boken. Vad slags bok kan det vara? Aldrig förr hade hon läst en sådan bok. Under det hon läste, tycktes någonting gripa hennes hjärta och göra att hon kände sig orolig. Hon läste länge denna morgon, men omsider måste hon upphöra för att återupptaga de husliga plikterna.

Under det dagarna gingo förbi, läste Fru C— ofta denna märkvärdiga bok. Om och om igen grät och bad hon i sin ångest; ty sedan hon läst denna bok hade hon ingen frid varken natt eller dag. Hon visste ej vad det var som fattades, hon endast visste att hon var olycklig. Var denna bok sann och var den katolska kyrkan orätt? Dessa voro frågor som dagligen framställde sig för henne. Vad skulle hon göra och var skulle hon finna befrielse från allt detta som tycktes förfölja henne?

En dag träffade hon en kristen kvinna, som hon var bekant med, vilken efter ett kort samtal med henne, bad Fru C— komma till hennes hem någon gång så skulle hon giva henne en del sallat, "ty," sade hon, "jag har mer än jag behöver. Jag skall giva dig så mycket som du behöver, så behöver du ej köpa något." Fru C— tackade henne, och snart därefter gick hon dit för att hemta det erbjudna. Under det de voro i trädgården frågade denna kristna kvinna Fru C— varför hon såg så nedstämd ut. "Du tycks ej vara lik dig själv, som du brukat vara," tillade hon. Det var då Fru C— talade om för henne angående den besynnerliga boken, och hur oroad hon varit allt sedan hon läst den. "När du kommer efter mer sallat i morgon, så tag med dig den där boken, jag skulle önska se den," sade kvinnan.

Fru C— gjorde som hon blivit ombedd och medtog boken påföljande dag. När hennes väninna öppnade den, utropade hon: "Detta är ju Nya Testamentet! Nu förstår jag din oro. Guds Ande har talat till din själ. Jag skall säga dig vad du bör göra. Vi komma att hava en serie av möten begynnande om några dagar; kom med mig dit och bliv frälst." Hon fortfor att tala till henne om frälsningen och de välsignade möten de skulle hava. Fru C— lovade att gå med henne, men i sitt hjärta beslutade hon att vänta och se hur andra blevo frälsta, och sedan om hon trodde det vara värt mödan skulle även hon bliva frälst.

Den bestämda tiden kom och Fru C— gick till mötet. Allting syntes henne så besynnerligt. Till och med sångerna ingåvo henne en besynnerlig känsla i hjärtat. Slutligen steg predikanten upp för att predika. Hur kraftiga och hjärterannsakande hans ord voro! Fru C— satt där skakande likt ett löv för vindfläkten. Till sist gavs inbjudningen att komma till altaret. Fru C— väntade ej för någon, utan med ett rop skyndade hon sig till altaret, och där bad hon Gud om förlåtelse och att göra henne till sitt barn. Det dröjde ej länge innan hennes böner besvarades och en ljuv frid fyllde hennes själ! Nu visste hon att vad Bibeln lärde var sant, och att hennes fordna lärdom ej överensstämde med Guds ord, varför hon med glädje avsade sig densamma och levde ett lyckligt kristet liv från den tiden och allt framgent.

NYTESTAMENTLIGA ANORDNINGAR.

Forts. fr. foreg. Nr.

Huru brödet och vinet är Kristi lekamen och blod.

Vi hava alleredan sett, att Jesus själv instiftade nattvarden en kort tid före sin död, eller medan han satt till bords och åt den sista påskmåltiden med sina lärjungar. Senare finna vi, att aposteln Paulus gör det påståendet att han mottog denna anordning från Herren själv. Han säger: "Ty jag har från Herren undfått vad jag också har meddelat eder, att Herren Jesus i den natt då han vart förrådd, tog ett bröd och tackade och bröt det och sade: tagen, äten. Detta är min lekamen, som brytes för eder; gören det till min åminnelse. Sammalunda tog han ock kalken efter måltiden och sade: Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod; gören detta, så ofta I dricken, till min åminnelse" (1 Kor. 11: 23—25).

Det är mycket att lära i denna förklaring av Herrens nattvard. Den visar först, att Herren gav den till Paulus många år efter det att han givit den till de övriga apostlarna och att Paulus överlämnade den till församlingen i Korint. Detta gör det klart, att denna anordning skulle i fortsättningen iakttagas av församlingarna. Vi läsa också att brödet och vinet kallas Herrens lekamen och blod och att anordningen iakttages till åminnelse av Kristus samt att det var hans död, som därigenom skulle förkunnas.

Men nu komma vi till frågan: "Huru kan brödet och vinet vara Kristi lekamen och blod?" Skola vi förstå detta på ett bokstavligt sätt, såsom många påstå? Det har förekommit mycken strid i den religiösa världen om detta ämne. Den romersk-katolska kyrkan lär, att brödet är bröd och att vinet är vin, till dess att prästen inviger det och därefter är det i verklighet en Kristi lekamen och blod, samma kropp, som han hade, när han vandrade här på jorden, och samma blod, som han utgjöt på Golgata kors. Andra lära att det i sig självt är Kristi sanna eller verkliga lekamen och blod. Den första av dessa dogmer kallas transubstantion och den andra kallas konsubstantion.

Det finnes åter andra som lära att brödet

och vinet betyda Kristi lekamen och blod eller att det är hans lekamen och blod i bildlik betydelse. Det var dessa olika åsikter angående nattvarden, som vållade splittring mellan Martin Luther och Ulrick Zwingli; och från denna splittring härstammade de två kyrkosamfunden, det lutherska och det reformerta.

Jag vill bedja läsaren lägga åsido alla fördomar, medan vi rannsaka Skriften angående denna så mycket omtvistade punkt. Den förklaring, som Kristus giver, bör vara god nog för oss alla; han sade ju, att denna anordning skulle iakttagas till hans "åminnelse." Detta var alltså orsaken till att han instiftade den. Han gav den icke till lärjungarna och dessa gåvo den icke till församlingarna, för att de därigenom i verkligheten skulle njuta Jesu verkliga lekamen och blod på ett bokstavligt sätt eller för att de skulle styrka sitt andliga liv o. s. v. genom att iakttaga denna anordning, utan på det att de därigenom skulle ihågkomma, att hans verkliga och sanna lekamen och blod blev givet och utgjutet för dem på Golgatas kors och för att de skulle väl betänka, att han är deras levande bröd, varigenom de leva.

Jesus menade följaktligen icke, att vi skulle göra brödet och vinet till vår Kristus utan att vi därigenom skulle ihågkomma vår verklige Frälsare, som gick i döden för oss. Det är alltså klart, att brödet och vinet i nattvarden icke är Kristi lekamen och blod bokstavligen utan att de äro det bildligen

En bild tjänar alltid som en påminnelse om något verkligt, och så förhåller det sig med brödet och vinet. Det måste vara tydligt för alla, att Jesus icke gav sina lärjungar sin verkliga lekamen och blod, då han instiftade nattvarden. Hans lekamen var ännu icke given och hans blod var ännu icke utgjutet. Han brukade sina verkliga händer till att utdela brödet till sina lärjungar och hans blod rann ännu i hans ådror, då han räckte dem kalken att dricka.

Den förkunnar hans död.

Det är klart, att brödet och vinet icke syfta på Kristi liv på jorden, ej heller på hans uppståndelse; utan att de hänvisa till hans död på korset. Vi ha allaredan sett, att aposteln Paulus säger, att vi därigenom förkunna Herrens död, tills han kommer. Det är alltså till minne av Jesu död, som vi fira Herrens nattvard. De som icke iakttaga Herrens nattvard på detta sätt ha ingen välsignelse därav; ty den har mistat sin betydelse för dem.

Men det är i sanning en allvarlig stund, när de kristna sätta sig ned vid Herrens bord och mottaga brödet och vinet, medan alla deras tankar och hela deras hjärta och själ synes gå tillbaka till Golgata kors. De sitta, så att säga, runt omkring korset, där de se en bruten Jesu lekamen och ett oskyldigt blod, som flyter sakta från spikarnes märken, till dess livskraften alldeles försvinner. De höra ropet: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Och åter: "Det är fullbordat." De höra dödsropet och se Frälsaren uppgivaAnden. Vilken anblick, vilka påminnelser!

Men det största av allt detta är dock, att allt detta var för oss, alla dessa smärtor voro för att vi skulle leva. O, vilken kärlek! Det griper Guds barns sinnen och tankar, och de resa sig från Herrens bord med hjärtan. som brinna av kärlek till det slaktade Guds Lamm, som dog för deras skändliga och förfärliga synder. De se icke allenast, att det alltsammans var för deras skull utan minnas också, vilken fördel de hava mottagit och skola få mottaga genom denna dödsscen.

Nattvarden syftar på församlingen.

Det finnes ännu en annan betydelse av nattvarden, vilken vi icke vilja förbigå. Aposteln Paulus säger: "Välsignelsens kalk, som vi välsigna, är han icke en delaktighet av Kristi blod? Det bröd, som vi bryta, är det icke en delaktighet av Kristi kropp? Emedan det är ett bröd, äro vi, de många, en kropp, ty vi varda alla av det ena brödet delaktiga" (1 Kor. 11: 16, 17). Då Kristus instiftade nattvarden, hade han icke endast sin brutna lekamen och sitt utgjutna blod för ögat utan han såg också verkningarne av försoningen, huru han därigenom skulle förlika människorna med deras Gud, och huru dessa människor skulle bliva förenade och förlikta med varandra, så att de allesammans skulle bliva en församling eller "en kropp," "Kristi kropp." "Emedan det är ett bröd, äro vi, de många, en kropp." Nattvarden är därför icke blott en sorgens bild, som förkunnar Herrens död, utan den är också en glädjens bild, som betecknar Kristi församling i dess enhet och gemenskap. Den är Kristi kropp, som blev bruten och krossad för oss alla; men den är också "Kristi kropp," som består av hans kropps lemmar på jorden, av den med Gud genom Kristi död förlikta skaran.

Läsare, kan du icke se något stort i denna anordning? Brödet syftar såsom helt på församlingen, medan det i sitt brutna tillstånd, såsom det utdelas till de heliga, till Kristi kropps lemmar, syftar på Kristi död på korset. Därför hade den apostoliska församlingen icke många bröd, så att var och en fick ett litet bröd för sig själv, utan de hade ett helt bröd, som därefter blev brutet och utdelat till församlingen. De många små bröden äro en utmärkt bild på tillståndet i de döda kyrkosamfunden, där det icke finnes någon verklig gemenskap i Anden, utan där medlemmarna för det mesta äro var för sig själva. Men dessa bröd passa icke på församlingen, som är "Kristi kropp," ty Kristi lemmar leva icke för sig själva utan ha en gemensam Frälsare, och i honom hava de alla välsignelser tillsammans; de bära varandras bördor och dela sorger och glädje med varandra; de utgöra "de heligas samfund." Vilken härlig bild av Guds sanna församling vi hava i detta enda brödet!

Detta enda brödet utgjordes en gång av små korn, som voro var för sig och som icke hade någon förbindelse med varandra; men därefter blevo de lagda i kvarnen och söndermalda, sedan blevo de syrade och gjorda till deg och till sist insatta i en varm ugn, och följden blev "ett bröd" av många särskilda vetekorn.

Läsare, ser du icke i detta en bild av frälsningsverket i Kristus. Syndare gå var för sig själva; de hava "vänt sig var och en till sin egen väg." Men Andens och Ordets kvarn har krossat deras hårda hjärtan och Anden fortsatte att utföra sitt verk i dem till dess att han format dem till "ett bröd" och "en kropp" i Kristus, sammanfogad med Kristi kärleks värme och liv.

Det finnes ännu mera i denna handling: Den "förkunnar Herrens död." Nattvarden predikar icke om sig själv utan om Kristi försoningsdöd. Den uppväcker dem som äro nära att insomna i likgiltighetens sömn, och den förkunnar Frälsarens försoningsdöd för alla, som äro närvarande. O, att människorna finge sina andliga ögon öppna, så att de genom bilden kunde se verkligheten, i stället för att göra bilden till verklighet, vilket endast är och förbliver ett hopplöst företag.

En samfundsmåltid.

Församlingen är "de heligas samfund;" och Herrens nattvard är deras samfundsmåltid. "Vi varda alla av det ena brödet delaktiga." De kristna hava alla en gemensam Kristus, en gemensam Bibel, en gemensam tro, en gemensam verksamhet, och de skola snart njuta av en gemensam himmel. De äro "ett hjärta och en själ." De hava "ett sinne" och "en mening". De bedja med och för varandra, och de "kämpa tillsammans för evangelii tro." De hava samma motståndare, djävulen, och de ha till en stor del samma frestelser och prövningar att genomgå, De måste allesammans lida världens hån, förakt och förföljelse. Det har ofta hänt, att heliga män och kvinnor hava gått till fängelset och dött tillsammans med varandra.

De erkänna sanningen av dessa Guds ord: "Därav hava vi lärt känna kärleken, att han har givit sitt liv för oss; även vi äro pliktiga att giva våra liv för bröderna. Men vilken som har denna världens goda och ser sin broder vara nödställd och tillsluter sitt hjärta för honom, huru förbliver Guds kärlek i honom?" (1 Joh. 3: 16, 17). De äro "varandras lemmar" lika väl som Kristi lemmar, och därför hjälpa de varandra i andliga och timliga hänseenden. Guds barns härliga gemenskap framträder i Herrens nattvard. Den visar, att de hava en gemensam Frälsare, och att de sammanfogade i kärlek hava ett heligt samfund i honom. Endast där denna gemenskap finnes kan Herrens nattvard iakttagas. Där det råder hat, kiv och strid och kalla och styva hjärtan, där är Herrens nattvard en lögn och ett falskt vittnesbörd, och "vilken som ovärdigt äter detta bröd eller dricker Herrens kalk, han varder saker på Herrens lekamen och blod". Prisat vare Herrens namn för hans heliga och högtidliga nattvard! Men ännu mera pris vare honom för de heliga och härliga verkligheter, som ligga bakom denna högtidliga samfundsmåltid.

Forts.

SYND OCH SYNDAREN.

Av J. C. Blaney.

Såsom medlemmar av människosläktet tillhöra vi syndarestammen. Utan tvivel är detta obehagligt för dem som framhålla att människan icke är en fallen, syndig varelse. men det är ett faktum, som är väl bevisat. genom oförnekliga vittnesbörd, varje dag. Sådana, som lära att det icke finnes någon synd, och att människan icke är en fallen varelse, som icke har något att berömma sig av inför Gud, hava intet varmed de kunna bevisa vad de tro och lära, under det de lämna utan avseende och förkasta de bevis som fortsätta att komma inför deras ögon, öron och inre medvetande.

Det är besynnerligt att människor kunna bliva så förvillade att de låta sig ledas till att tro att det "icke finnes någon synd och att alla människor äro goda och behöva endast utvecklas för att bliva fullkomliga.. Men så stor är villfarelsens makt. Att människosläktet är ett syndigt släkte är likväl verkliga förhållandet, såsom vi finna och ha att göra med det. Här kunna vi se det rätta tillämpandet, och den stora vikten, av den älskade Apostelns ord: "Om vi säga att vi icke hava synd, så bedraga vi oss själva och sanningen är icke i oss....Om vi säga, att vi icke hava syndat, så göra vi honom till lögnare och hans ord är icke i oss" (1 Joh. 1: 8, 10).

Skrifterna överensstämma i att alla Människor hava syndat.

Den första handling som nämnes om våra förfäder, efter Eva blivit skapad, var en syndig handling (1 Mos. 3). Eva blev bedragen av ormen och Adam lät övertala sig av sin hustru, men båda blevo syndare. Litet senare i människans historia finna vi att "Herren såg, att människornas ondska var stor på jorden, och att deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda" (1 Mos. 6: 5). Detta var före syndafloden, vilken förgjorde hela det ogudaktiga släktet utom Noa och hans familj.

Men floden förstörde icke synden i Noas och hans efterkommandes hjärtan; ty om dem sade Herren: "Jag skall icke mer förbanna marken för människans skull, eftersom ju människans hjärtas uppsått är ont allt ifrån ungdomen" (1 Mos. 8: 21). Guds första anklagelse emot forntida Israel var: "'Den förste fader syndade, och de som förde din talan begingo överträdelser mot mig" (Jes. 43: 27). Psalmistens vittnesbörd om människans syndighet, av naturen och genom gärningar, är klart och avgörande. Den klagande profeten utropade: "Ett illfundigt och fördärvat ting är hjärtat framför allt annat; vem kan förstå det" (Jer. 17: 9)?

Lämnande Gamla Testamentet, vilja vi nu anföra Aposteln Pauli ord: "Ty alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud" (Rom. 3: 23). "Därför, såsom genom en människa synden har kommit i världen och genom synden döden, och döden så har kommit till alla människor, emedan de alla hava syndat" (Rom. 5: 12). "Skriften har inneslutit allt under synd, på det att löftet skulle genom tro på Jesus Kristus givas åt dem som tro" (Gal. 3: 22). Många andra skriftställen framhålla med bestämdhed samma grndsanning beträffande detta människans tillstånd, såsom det är sett från Guds ofelbara synpunkt

Vad är synd?

"Var ock en som gör synden, han överträder och lagen, och synden är lagöverträdelse" (1 Joh. 3: 4). Synden är lagöverträdelse och lagöverträdelse är uppror, eller ett slags tillstånd i vilket själens och sinnets benägenhet är gensträvigt emot Guds vilja. Synd är att överträda lagen. Men vilken lag? Alldenstund synden har att göra med förhållandet mellan Gud och hans skapade varelser, är den lag som vi måste lyda, Guds egen lag, antingen skriven efter hans befallning, muntligen förkunnad eller ingiven i en persons samvete Det är allt sammanfattat i "kärleken till vår nästa." "Den som således vet att göra gott, och icke gör det, honom är det synd" (Jak. 4: 17).

Synden är vidare beskriven och förklarad genom att i detalj nämna vissa handlingar och uppförelsesätt vilka alltid äro av en syndig natur. Dessa kunna icke hava något annat ursprung än synden, och emedan de alltid utgå från syndiga hjärtan, kunna de icke vara annat än lagöverträdande handlingar, utvisande det gudlösa tillståndet hos dem varifrån de utgå. Jesus sade: "Det som går ut från människan, detta är det som orenar människan; ty inifrån från människornas hjärta, utgå de onda tankarna, hor, skörlevnad, mord, stöld. girighet, ondska, svek, liderlighet, avund. hädelse, högfärd,, dåraktighet. Allt detta onda går inifrån ut och orenar människan" (Mark. 7: 20—23). Onda uppsåt och föresatser, hor, stöld, och allt det övriga som nämnts, äro onda och kunna aldrig bliva annat. I moraliskt och andligt hänseende orena de alla som praktisera sådant.

Gud, som rannsakar hjärtan kan se varje syndares tillstånd, antingen hans handlingar äro hemliga eller uppenbara. "Du ställer våra missgärningar inför dig, våra förborgade synder i ditt ansiktes ljus" (Psa. 90: 8). "Sex ting är det som Herren hatar, ja, sju äro styggelser för hans själ: Stolta ögon, en lögnaktig tunga, händer som utgjuta oskyldigt blod, ett hjärta, som hopsmider fördärvliga anslag, fötter, som äro snara till att löpa efter det ont är, en människa, som främjar lögn genom falskt vittnesbörd, och en människa, som åstadkommer trätor mellan bröder" (Ords. 6: 16—19).

Medel varigenom vi kunna bliva befriade från Synd och Syndens Straff

Om det icke vore för vår Herres Jesu Kristi död, så vore den arma syndiga människan hopplös. Om Gud icke hade sänt sin Son, så hade hela människosläktet varit för evigt förlorat. Men tack vare Gud, evangeliet erbjuder frälsning från synd och visar oss huru vi kunna undkomma dess straff. Vi kunna nu erhålla återlösning och våra synders förlåtelse genom Kristi blod. Frälsningens dag är här, och det är icke Guds vilja att någon skall förgås, men att alla skola göra bättring och bliva frälsta. Under det att de, som säga sig vara visa i våra dagar, icke känna Gud och förneka att synden har en tillvaro, förkasta de kristnas troslära om evigt straff för syndaren, stympa Bibeln och häda på många andra sätt, erbjuder Herren barmhärtighet fritt till dem som övergiva och bekänna sina synder, och förtrösta på Kristus för frälsning. "Ty emedan världen icke genom sin vishet kände Gud i Guds vishet, täcktes Gud genom dåraktig predikan frälsa dem som tro" (1 Kor. 1: 21). Frälsning erbjudes syndaren, och erbjudes *nu*—Fullkomlig befrielse från all synd, all orättfärdighet och all orenhet. "Se nu är en välbehaglig tid, se, nu, är frälsningens dag" (2 Kor. 6: 2).

UNDER PRÖVNING.

En smed blev en gång tillfrågad: "Varför är det Ni har så många motgångar? Jag har lagt märke till att sedan Ni började handla ärligt och älska alla, har Ni haft dubbelt så många prövningar och olyckor som Ni hade förut. Jag tänkte att när en man givit sitt hjärta till Gud så vore alla besvärligheter överståndna. Är det icke så pastorn säger oss?"

Med ett tankfullt men ljust ansikte svarade smeden: "Ser Ni detta järnstycke? Det är ämnat för vagnsfjädrar. Jag har härdat det. För att så göra, värmer jag det till det bliver rödhett, och hamrar det obarmhärtigt tills jag får det som jag vill ha det, och sedan värmer jag det igen, och sedan kastar jag det i iskallt vatten. I att undersöka om det är det rätta slags material har jag funnit flera som voro för sköra. Dem kastar jag i skräphögen. De äro värda mycket litet. Denna vagnsfjäder är mycket värdefull." Han gjorde ett uppehåll och hans åhörare nickade. Smeden fortsatte: "Gud frälsar oss för något annat än att vi blott skola hava det gott här i tiden. Vi hava det dock även gott, ty Guds älskliga leenden är en himmel för oss. Men han önskar oss att göra tjänst, liksom jag önskar detta järnstycke. Ända sedan jag såg detta har jag bett till honom: Pröva mig på vilket sätt du vill, Herre; men kasta mig icke i skräphögen."

Från *Gospel Trumpet.*

Goda vanor, vanor av idoghet, samvetsgrannhet, noggrannhet och punktlighet, en gång formade av en ung man, äro i sig själva en förmögenhet, invävd i fibrerna av själva hans natur. De bliva en del av honom själv, och tillförsäkra honom framgång, så som ingen yttre hjälp möjligen kan göra Å andra sidan, onda vanor fastän hastigt inhämtade, hänga föralltid på företagsamhetens hjul, och förhindra all framgång, till ruin och skam för deras offer.

—*William Mathews.*

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.
Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och likvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks Halvt år 60 Copecks

LOKALA MEDDELANDEN.

Lägermötet är nu slut och arbetarna hava åter igen upptagit arbetet i kontoret. Ganska mycket folk bevistade mötet, och icke få av dem uttryckte sin glädje över att vara här; de förnummo att det var gott att vara här, ty Herren var här. Vi vilja giva en mera fullständig berättelse om mötet i nästa nummer.

Det gläder oss att åter hava syster Mary Renbeck hos oss. Hon har tillbringat tre år i verksamheten i Danmark. Vi äro mycket tacksamma för hennes hjälp i kontoret.

Några av de unga trossyskonen som bevistade mötet, hava kvarstannat för att hjälpa till med en del extra arbete, och att bliva närmare bekanta med verksamheten och arbetarna här.

Broder Aaron Olson, som varit här en tid, har rest till Rice Lake, Wis., för att hjälpa br. E. H. Ahrendt, som har översikten av flera församlingar där i nejden.

Bröderna Thos. Nelson och Morris C. Johnson, reste till lägermötet i Arlington, S. D. Därifrån resa de till Grand Forks, N. D. och sedan till Saskatoon, Sask. Can.

Genom misstag blev uppsatsen "Gån ut från Babylon" i sista n:r. krediterat till J. Grant Anderson; skulle varit Chas. A. Grant. A. E. K.

NÅGRA UTDRAG AV VITTNESBÖRD AVGIVNA I LÄGERMÖTET I ST. PAUL PARK.

Sannerligen Herren är med sitt folk! De många vittnesbörd som Guds barn avgåvo i mötet här, voro en inspiration till oss alla, och bevisade att Gud är ännu mäktig till att frälsa, och att bevara oss. Pris ske Gud! Följande äro några utdrag av de många hjärtliga vittnesbörden. Under det Guds barn vittnade förnummo vi att Guds välbehag vilade över dem.

"Gud har ej allenast förlåtit mig mina synder, men han har även gjort mig lycklig."

"Jag prisar Gud för de många hjärtliga sanningar vi fått höra under detta möte."

"Gud förstår oss allesamman."

"Jag erfar Guds frälsande kraft både till själ och kropp."

"Jag är mycket glad att jag får verka för Herren."

"Var och en av oss hava fritt tillträde till Guds nåd."

"Jag finner frid, glädje och tillfredsställelse i Herren."

"Herren är god emot oss alla."

"Jag tackar Gud för Sions härliga sånger."

"Jag är glad över att Herren ännu älskar mig."

"Gud hjälper mig att älska dem som ej äro älskvärda."

"Gud har frälst och helgat mig."

"Gud giver mig kraft och styrka att leva för honom varje dag."

"Jag har erhållit många dyrbara lärdomar sedan jag kom till detta möte."

"Jag är glad att jag kan vara ett levande vittne för Herren."

"Jag har ett innerligt begär att följa Jesus."

"St. Paul Park är en god plats att komma till."

"Jag har seger i Herren."

"Jag är frälst och helgad och tillhör Guds församling."

"Jag vet på vem jag tror."

"Jag kom till mötet med seger i min själ."

"Jag har emottagit många välsignelser i detta möte."

"Jag vill nu resa hem och verka för Herren."

"Detta möte har ej varit förgäves för mig."

"Jag erhöll många välsignelser under det jag var här förlidet år, och de varade tills jag kom till detta möte."

"Jag önskar att låta mitt ljus lysa där jag bor."

"Min själ är tillfredsställd i Herrens tjänst."

"Jag har bestämt mig för att leva för Gud och vara honom trogen."

"Sedan jag blev frälst har världens glädje och nöjen ej kunnat tillfredsställa min själ."

"Jag tackar Gud för hans barns gemenskap."

"Herrens ord är ej för strängt för mig."

"Det gläder mig att vara tillsammans med Guds barn."

"I Guds hus är en skön plats att bo."

"Det bästa av detta möte är att vad vi höra kunna vi taga med oss hem."

"Denna frälsning är densamma i Danmark."

"Herren är så god emot mig på alla sätt."

"Jag är glad över att Gud frälste mig medan jag var ung."

"Det finnes intet annat som kan tillfredsställa mig."

"Gud har icke anseende till person."

"Jag har bestämt mig för att leva för Gud återstoden av mina dagar."

"Det är en välsignelse att bliva frälst, men ännu bättre att bliva bevarad."

"I Guds församling är en god plats att bo." —Keo A. Nelson.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Pandrup, Danmark.

Herrens arbete går framåt här i Danmark. Det påminner mig om en sten som rullar ned för en backe; ju längre den rullar dess hastigare bliver farten. Även så här, för varje år som går förbi bliver flocken större, och varje enskilt Guds barn bliver bättre och djupare grundfästat i Herren. Ju flera Guds barn, ju flera till att arbeta; och dess närmare varje enskild lever till Gud, dess bättre förmågor har han att vinna andra. Alltså finnes dubbel orsak att verksamheten kan befrämjas med hastiga steg.

Annandag-pingst hade vi ett välsignat möte i Sindal. Många Guds barn voro samlade. Vi hade anordningsmöte om aftonen. Gud var i sanning trogen sitt löfte, "Om I veten detta, saliga ären I, om I gören det." Varje gång vi hava anordningsmöte är det flera som bliva överbevisade och taga del till deras och allas välsignelse. Br. S. O. Susag var närvarande vid denna fest, till mycken glädje för oss alla.

När jag tänker på omständigheterna för fyra år sedan, då min dotter Anna och jag åkte på velociped till Sindal, märker jag en stor förändring. Vi åkte 25 eng. mil och kom igenom Hjörring, varest vi då ej kände ett enda Guds barn. Detta var före väckelsen i Hjörring, sedan dess har ett stort möteshus blivit byggt och en ganska stor församling finnes nu där. Vi kommo till Sindal varest vi inbjudits att hålla möte i ett hem. Några få kommo tillsammans, däribland br. och syster Christoffersen, vilka emottogo Guds ords sanningar. Därefter hyrde de en lokal, och väckelsemöten höllos, vilka buro rika frukter, varpå församlingen, som samlades annandagpingst, är ett bevis. I det jag betraktade församlingen denna dag, gladde jag mig över vad Herren har gjort på dessa nejder. Unjefär 25 troende från Hjörring voro närvarande på detta möte.

Herren har under den senare tiden välsignat sin lilla skara i Aalborg och något förökat den, även med sådana som äro till hjälp i mötena med att sjunga och avlägga vittnesbörd.

I Hune socken, vilken gränsar intill socknen där vi bo, hade vi ett härligt möte i går kväll. Fyra själar gåvo sig själva åt Herren. Först böjde en man och hans hustru sig och sökte Herren; sedan kom ett annat äkta par och gjorde sammaledes. Nu finnes det fem familjer i socknen, vilka vi ha möten hos skiftesvis. Herren välsignar denna församling. Vi hava möten där tvänne gånger om månaden; en söndag och en söckendags-afton. Skörden är stor och arbetarna äro få. Låtom oss bedja skördens Herre, att han utsänder flera arbetare även i denna skörd. Vi äro glada och tacksamma att Herren har sänt br. Susag från Amerika och syster Julia Borg från Sverige, till att verka ibland oss. Det behövs flera arbetare, särskilt för att besöka de sydligare byarna, varest jag varit på besök tvänne gånger. Där finnes flera församlingar vilka skulle glädja sig av besök av ett Herrens vittne.

Vi älska det kära danska folket; de äro gästfria och sanningssökande. Vi äro glada över det privilegium att få verka ibland dem.

Krigets fasor fortsättes, och nästan varje dag höres om mordscener, antingen på hav eller land. Vi tacka Gud att han hitintills har skonat vårt land direkt; men indirekt lida många stora förluster på grund av kriget. Många unga män bliva kallade till försvarsarmen som skall försvara landet mot oförutsedda faror. Sådana män lida stora förluster, i det de tagas bort ifrån deras förrättningar. Många saker, i synnerhet livsförnödenheter, äro ovanligt dyra; detta gör det tryckande särskilt för arbetsklassen som måste köpa allt vad de behöva. Men allt detta bär folket med tålamod, om vi blott slippa komma med i kriget. Tillståndet bliver värre för varje dag. Dessa förhållanden hava gjort att månget hjärta blivit mjukt, så att vad den andliga verksamheten angår har det verkat till det bättre; så att vi få besanna Herrens ord, att "för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa."

Vår dotter Mary har nu rest till Amerika; det lämnat ett tomrum både i våra hjärtan och vårt hem, men Herren kan även häruti sända oss hjälp och vara vårt allt för oss. Vi, och även Guds barn tillsamman med oss, sakna henne, men vi böja oss för Herren och hans vilja. Ihågkom oss i edra böner. Fortfarande eders för Skandinavien, N. Renbeck.

KORRESPONDENS.

"Jag önskar fortfarande få emottaga den kära, dyrbara tidningen, vilken giver min själ styrka att emotstå djävulens onda anslag."

En av våra missionärer i Sverige skriver: "Tack för Evangelii Trumpet. Jag väntar alltid på den dag då den kommer. Några häromkring läsa den med intresse; andra tycks vara rädda för den. För mig synes det dock, som en person en gång sade, att den som är rädd för Evangelii Trumpet är även rädd för Guds ord. Om de först rannsakade Bibeln under bön om den Helige Andes ljus och ledning, skulle de tydligen se att Trumpeten rätt framhåller Guds ord, nu på aftonens tid."

* * *

En av våra prenumeranter skriver: "Härmed sändes 75 cents för vilka jag önskar *Evangeli Basun* tillsänd mig för ett år, samt boken *Veien til Frelse og Fred.* Jag har läst denna bok och erhåller mycken hjälp av den."

* * *

"Tack för Evangelii Trumpet. Jag har erhållit fyra nummer av den och har läst den med intresse."

UPPGIVEN ATT DÖ.

Av M. Coleman.

Huru sorgsna det gör oss när någon av våra vänner måste uppgivas att dö! Vilken sorg det bringar oss, att stå vid en döende moders bädd, vetande att vi snart måste skiljas för alltid. Huru bedrövande att tänka, att dessa ögon, som vakat över oss under hälsa och sjukdom, snart måste slutas i döden; att dessa ömma skrynkliga händer snart skola läggas i kors över hennes barm—att vi måste uppgiva henne!

Fastän det är mycket sorgligt, att giva upp någon att dö den naturliga döden, så är det dock oändligt mycket sorgligare att giva upp en person att dö en andlig död; ty den naturliga döden blott åtskiljer oss från dem vi älska här, men andlig död åtskiljer människan från Gud och allt som är rent och gott både för tid och evighet. När vi se folk i denna världen fortfara att leva i synd och öppen gensträvighet mot Gud, efter allt vad han har gjort för att frälsa dem, så förstå vi att han en gång kommer att uppgiva dem att dö både en naturlig och en andlig död. På grund av folkets synder uppgav Gud dem, före syndafloden, att dö (1 Mos. 6: 5—7; 7: 23).

Jesus talade om detta och sade att "såsom Noas dagar voro, så skall Människosonens tillkommelse vara. Ty likasom i de dagarna före floden de åto och drucko, gifte sig och bortgifte intill den dagen, då Noa gick in i arken, och de visste intet av förrän floden kom och tog bort dem alla; så skall och Människosonens tillkommelse vara" (Matt. 24: 37—39). Folket i de dagarna fortforo att leva i synd och ville icke tro att Gud hade uppgivit dem till fördärv, men floden kom och tog bort dem alla." "Så," förutsäger Jesus "skall ock Människosonens tillkommelse vara"—människorna skola vara sysselsatta, denna dag liksom andra dagar, var och en med sitt yrke; jordbrukaren kommer att vara sysselsatt med sitt jordbruk, gruvarbetaren skall hålla på att arbeta i gruvan; järnvägstågen skola rulla över landet och ångbåtar gå på haven, allt skall hava sin naturliga gång. De heliga komma att vara vakande och bedjande, de trogna predikanterna skola fortfara att varna folket att uppgiva sina syndiga liv så att Gud icke behöver uppgiva dem till att dö en evig död; allting kommer att gå på sitt vanliga sätt till sista ögonblicket, då, de i upplösning stadda, himlarna skola förkunna Guds Sons ankomst.

Den sorgliga ändalykt som Sodoms innebyggare fingo, är en varning för oss, att folk icke böra fortsätta i synden till dess Gud uppgiver dem. Genom att jämföra finna vi att Sodoms innebyggare voro mycket lika folket i våra dagar. De voro högfärdiga, rika, lättjefulla och övermodiga (Hes. 16: 49, 50). Äro icke människorna detsamma i våra dagar? Abraham bad för Sodom, men människornas synder voro så stora att Gud måste uppgiva dem. I dag beder Jesus för människorna, men om de icke övergiva synden, så giver Gud upp dem att dö.

Somliga kanske resonera att Kristus är för mild och barmhärtig att uppgiva någon att fördärvas. Lyssna till hans ord: "Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem, som äro sända till dig, huru ofta har jag ej velat församla dina barn, liksom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar, och I haven icke velat. Se edert hus skall lämnas eder öde" (Matt. 23: 37, 38). Dessa verser visa vilken stor kärlek Jesus hade för sitt folk, men de visa också att han uppgivit dem till synd, ödeläggelse och fördärv.

Gud uppgiver icke allenast länder och städer, på grund av deras synder, men han uppgiver även enskilda personer. Det faktum att Jesus uppgav en av sina älskade lärjungar är ett bevis för detta. Vad han sade till Judas, natten då han förråddes, vid aftonmåltiden — "Vad du gör, gör snart" —bevisar att han uppgivit honom till Satan. Vi läsa därjämte att Satan for in i honom (Joh. 13: 27—30). Han gick ut, sålde Herren och hängde sig själv.

Jesus, "smärtornas man," hade ett liv fullt av ansträngning ända ifrån tiden då Herodes försökte döda honom, när han var ett litet barn, till dess han hängde på Golgata kors mellan tvänne tjuvar. Men jag tror att två av hans sorgsnaste timmar voro när han uppgav Jerusalem och när han uppgav Judas.

Kära syndare, om Jesus uppgav Guds utvalda folk — sitt älskade Jerusalem — och en av sina egna lärjungar, på grund av deras synder, är det ej tydligt att han kommer att göra detsamma med de ogudaktiga människorna i våra dagar?

En man kan förbryta sig emot sina grannar, till dess folket i grannskapet förlora allt hopp om hans bättring och uppgiva honom. Detta är i sanning sorgligt; men för Gud att uppgiva en människa är ännu sorgligare. När en mans vänner uppgiva honom så kan han gå till sin familj och bliva tröstad; när bröder och systrar uppgiva honom, kan han gå till sin fader och moder när fader och moder uppgiva honom så kanske det ännu finnes hopp för honom, ty David sade: "När min fader och moder övergiva mig vill Herren upptaga mig." Men när Gud uppgiver en människa så finnes det intet mera hopp.

Vän, kom ihåg att om du fortfar i synden så skall Gud en dag uppgiva dig; han skall en dag stänga himmelns dörr för dig, och din arma själ måste gå ned till fördärvets mörka, förfärliga värld, för att där lida den eviga dödens plågor. Om du vill giva upp synden, så erbjuder Jesus sin blodköpta frälsning och ett hem i himmeln. Lyssna till vishetens varnande röst och giv upp synden, på det att Gud ej må uppgiva dig.

VAD SKALL JAG GÖRA?

Av Geo. N. Stewart.

Det första som kommer till den om synd överbevisade människans tanke är: "Vad skall jag göra?" Detta var fallet med fångvaktaren i Filippi. Springande in till Paulus och Silas ropade han: "Vad skall jag göra, att jag må varda frälst" (Apg. 16: 30)? På pingstdagen, när Petrus predikade den underbara predikan, blevo stenhårda hjärtan uppmjukade och frågan blev: "Män och bröder vad skola vi göra?"

Vad var Petri svar? "Gören bättring, och var och en av eder låte döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse" (Apg. 2: 38). Bättring är alltså det första steget att närma sig Gud.

Bättring betyder dock mer än att endast "vända om blad" eller att räcka predikanten handen. Den går ned i hjärtat, och avslöjar, och uttömmer allt ont som gömt sig där; den medför bedrövelse över synden. "Den sorg som är efter Guds sinne, kommer åstad bättring till frälsning, som man icke ångrar" (2 Kor. 7: 10). Om jag är bedrövad över det sätt varpå jag behandlat min granne, så känner jag mig manad att gå till honom och ställa tillrätta vad jag gjort honom orätt och bedja honom om förlåtelse Det är Andens sinne, den princip som rör var och en som är under hans inflytande.

Det har alltid varit Guds plan, under alla tidsåldrar, att en överträdare skall tillrättaställa vad han gjort orätt, så långt han förmår. Det var så under lagen. (Se 2 Mos. 22: 1—14; 3 Mos. 6: 1—5). Det är en förordning som varar så länge jorden står (Hes. 33: 14, 15). "Därför, om du offrar din gåva på altaret och där kommer

Forts. å sidan 7.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

TRON PÅ GUDS ORD.

Av E. F. DuCommun.

"Gå; din son lever. Och mannen trodde det ord, som Jesus hade sagt till honom, och gick" (Joh. 4: 50). Konungsmannen som sålunda tilltalades, hade sökt Frälsaren för sitt döende barn. Han hade lagt sin egen jordiska lycka och sin son, vilken låg mycket sjuk, i Jesu händer. Han önskade ett personligt besök av Frälsaren, men måste låta sin tro vila på orden: "Din son lever." När han återvände hem möttes han av sina tjänare, vilka stadfästade hans tro med samma ord med vilka Frälsaren hade tröstat hans hjärta föregående dag—"Din son lever."

I det som är så enkelt som att tro Gud, göra vi väl att efterlikna den bönfallande mannen från Kapernaum. Och fastän Herren ej är här i kroppslig gestalt, såsom vid det tillfället, skådar likväl tron i hans ord nya bevis på hans villighet att undsätta de lidande i nödens stund. "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet" (Ebr. 13: 8). Vi kunna glädja oss när vi läsa om de himmelska förmåner som förlänades dem, som stodo i behov av desamma, av Frälsaren under hans personliga, prästerliga verksamhet; och i sanning kunna vi fröjda oss över hans löften som aldrig förändras. Det är sant att Guds ord skrivits av människor, men det är även lika visst att det ingivits av Gud. Bevis för detta påstående finnes i det faktum, att löftena som äro givna i Ordet, hålla ständigt på att uppfyllas; tusentals människor åtnjuta frukten av deras tillit till Gud, vilket bevisar och ådagalägger att Gud inspirerade, och står bakom sitt Ord.

Sådana människor som Paulus beskrev när han sade: "Alla människor hava ej tro" (eng. övers. 2 Thess. 3: 2), finnas ännu i vår tid; men trots de gängse trosåskådningarna angående "högre kritik," "nytt tänkande," evolution, filosofi, teosofi, agnosticism, österländsk mysticism, spiritualism, positivism, eller falska ismer och sismer av vilken som helst beskrivning, erhålla ändock många dyrbara själar hjälp genom Guds nåd, emedan de följa exemplet av konungsmannen från Kapernaum, som "trodde det ord, som Jesus hade sagt till honom."

Tagande i betraktande vad som möjligtvis kan komma att möta oss nu för tiden, kunna vi förmånligt iakttaga Pauli ord till Timoteus: "O Timoteus, förvara det, som är dig ombetrott, och fly de oandliga tomma orden och gensägelserna från den vishet, som falskeligen så benämnes, till vilken somliga hava bekänt sig och därigenom farit vilse från tron" (1 Tim. 6: 20, 21).

Sociala omständigheter hava mycket förändrats sedan Jesu kommande till denna värld, likväl förbliver det moraliska fördärvet av ofrälsta människor oförbättrat, och många äro i samma tillstånd som dem som beskrevos av Herren: "Ett ont och horiskt släkte söker efter tecken" etc. (Matt. 12: 39). Folk önska något som de kunna se: Hedningarna tillbedja en avgud som de kunna se. De flästa människor, då de lida till sina kroppar, hoppas återfå sin hälsa genom jordiska medel vilka kunna ses av det naturliga ögat, varest de borde utveckla trosögonens synförmåga "och se på trons begynnare och fullkomnare," vilken är både mäktig och villig att hela. "Jesus sade till honom (Tomas): Emedan du har sett mig, tror du; saliga äro de, som icke se och dock tro" (Joh. 20: 29). Låtom oss därför sätta vår tillit till Guds universala löften för själ och kropp, ty det är det högsta idealet av tro.

HERREN VÅR HELBRÄGDAGÖRARE.

Av M. Clark.

Helandet av våra lekamliga kroppar genom gudomlig kraft är en välsignelse skänkt oss av Gud. Han åstundar att vara hjälpkällan till vilken hans folk kunna komma i behovets stund. Det var sålunda när Gud först hade ett folk på jorden. I begynnelsen av den mosaiska tidsfördelningen höra vi dessa ord från honom: "Jag är Herren din läkare" (2 Mos. 15: 26). Här uttrycker han sin vilja angående till vilken hans folk böra hänvända sig när de äro behäftade med lidanden. Och han helade ej blott under den tid den mosaiska tidsfördelningen inrättades, men många år därefter. Psalmisten David sjunger lov till honom, sägande: "Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort, han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister" (Psa. 103: 2, 3). Gud var sålunda sitt folks helbrägdagörare, allt igenom den mosaiska tidsfördelningen. När Kristus kom, var det ej blott för att offra sig för våra synder, men även för att bära våra sjukdomar. "Han tog på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han" (Matt. 8: 17).

Fastän Gud önskar att hela oss, finnes det likväl fordringar för oss att tillmötesgå innan han uppenbarar sin helande kraft. Vi måste hava tro. Gud fordrar likväl ej så mycket av oupplysta själar, vilka känna litet eller intet till Guds kraft och vilja att hela. En viss man i Indien led svåra plågor av en skadad fot. Tvänne bröder råkade gå förbi den vägen, och kände sig manade att bedja för honom. De gjorde så; och Gud besvarade deras bön med ens och befriade mannen från plågorna; men vi som hava erhållit evangelii fulla ljus måste hava tilltro till honom och hans ord (om den som är i behov av hjälp ej förmår utöva tro). Ty vi befalles att bedja "i tro, icke tvivlande" (Jak. 1: 6, 7).

En annan fordran är lydighet. Det är nödvändigt att en villighet förefinnes, hos den som söker hjälp, att vandra i det ljus Herren giver honom så fort han giver det. Vi böra åtlyda varje skriftlig befallning. Efter Jesus helat en viss man, sade han till honom: "Synda icke härefter, att dig icke må vederfaras något värre" (Joh. 5: 14). Besluta att övergiva orättfärdighetens väg och giva upp denna världens syndiga ting; Lev endast för Gud och hans ära, emottag Kristus att vara "allt och i alla." Den som har detta beslut, är i det rätta tillståndet att söka Gud för hjälp; han kan bedja trons bön, vilken ej låter sig övervinnas av motstånd eller avskräckande omständigheter. "En rättfärdig mans bön förmår mycket, där hon är i verksamhet" (Jak. 5: 16).

Det är Guds vilja att hela tills den "utsatta" tiden att dö är inne. Gud kanske, av någon orsak, tövar med helandet, men den ihärdiga trons bön måste omsider bringa svaret, ty det heter i Bibeln: "Trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom" (Jak. 5: 15). Guds ord kan ej slå fel. Det finnes ingen sjukdom så dödsbringande, intet lidande av så kronisk natur, att den ej måste försvinna för Guds uttalade ord.

Village Springs, Ala.

Gud har sannerligen varit god emot mig, hela mitt liv igenom, men det tycks han varit bättre under de sista tio åren än någonsin förut. Sedan jag lärt mig att tjäna honom på det rätta sättet, prisar jag honom av hela mitt hjärtat för vad han har gjort för mig, i det han förlåtit mig alla mina synder och helat min kropp. Jag hade lidit av reumatism under mer än ett års tid. Jag kom därhän att jag var nästan hjälplös. När andra hjälpte mig att vända mig i sängen skrek jag av smärta. Ingen utom Herren vet hur jag led. Jag skrev efter syster Mitchell från Birmingham, att komma och bedja för mig. Hon lade på händer, och Gud helade min kropp på ett underbart sätt.

Om en kort tid blev jag åter behäftad med sjukdomen. Syster Mitchel kunde ej komma till min hjälp, varför vi sände efter br. Hand att komma. Han, min man och dotter lade på händer. När trons bön uppsänts, uppenbarade Herren åter sin helande kraft. Jag prisar honom denna morgon för vad han gjort för mig. Jag är svag ännu, men jag är i hans händer med ett beslut att leva för honom. Jag har i mitt hjärta bestämt mig för att uppnå himmeln, kosta vad det kosta må. Jag är så tacksam för den kroppsliga styrka jag har att uträtta mina husliga göromål. O, det betalar sig att förtrösta på Herren! Hans namn skall jag prisa, antingen mitt liv bliver kort eller långt. Jag har förtröstat på honom, både för kropp och själ, under femton års tid, och har funnit att han är en närvarande hjälp i nödens stund. S. F. Gamble.

VAD SKALL JAG GÖRA?

Forts. från femte sidan.

ihåg, att din broder har något emot dig, så lägg där din gåva ned framför altaret och gå först bort och förlik dig med din broder och kom sedan och offra din gåva'' (Matt. 5: 23, 24).

''Sunt förnuft säger oss, att vi icke kunna hava ett gott samvete då vi äro medvetna om att vi rövat eller förorättat våra medmänniskor, utan att tillrättaställa det om vi kunna. Om du önskar att hava ett gott samvete och själafrid så måste du skaffa alla hinder ur vägen så att det icke står någonting mellan dig och Gud. Då kan du med ett gott samvete blicka upp till honom och säga: ''Utransaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröva mig och känn mina tankar, och se till, om jag är stadd på en clycksväg, och led mig på den eviga vägen'' (Psa. 139: 23, 24).

En annan mycket viktig sak är att ''den ogudaktige övergiver sin väg och den orättfärdige sina tankar'' (Es. 55: 7). Då kan han bedja Gud om barmhärtighet och förlåtelse, och han skall giva honom frid och säga till honom: ''Om edra synder än äro blodröda så kunna de dock bliva snövita.''

BOTDAGEN.

''I saden: Låtom oss äta och dricka, ty i morgon måste vi dö'' (Jes. 22: 13). Så talade profeten till det avfälliga och försoffade judafolket, kort innan Nebukadnessar lade Jerusalem i aska och bloddränkta grushögar. Judarna slogo varningen i vädret Då tog Herren sin hand från dem, och de blevo fångar i Babel.

I våra dagar går hemsökelsen över jorden vredare än någonsin förr. Världens grundvalar bäva, och marken ryker av människors blod. En hemsökelse säga vi. Våga vi påstå, att Gud vill kriget? Nej. Gud vill intet ont, han vill icke rån och mord. Och likväl sker sådant dagligen. Så är det ock med kriget. Kriget kommer icke från Gud. Men det kommer ej heller av sig självt. Det måste ha sin orsak. Och denna orsak är människohjärtats hårdhet. Vad människan sår det får hon ock uppskära. År efter år har draksådden grott och växt. Nu står den förfärliga skörden mogen. Gud låter icke gäcka sig.

Kriget har länge varit förberett. Är det fädernas missgärningar, som gå igen? Kanske. Men den drygaste skulden vilar dock över det nu levande släktet. Tidsanden var gudlös. Med det tecknet på sin panna trädde kristenheten in i det tjugonde seklet. Att kläda sig i silke och leva kräsligen ansågs av flertalet som det högsta goda. Man vände upp och ner på alla andliga värden. Att tro på Gud i himmeln, att lyda överheten, att leva i tukt och ärbarhet, det ansågs och anses av många som gammal dårskap. Gud har man hånat, mammon har man tillbett. Kring guldkalven har man dansat, tills den dansen blev den blodigaste krigsdans, som världen har skådat. Låtom oss äta och dricka, ty i morgon måste vi dö. Så ljuder ännu materialisternas trosbekännelse.

När människan så gör uppror mot Gud, låter han henne skörda, vad hon själv sått. Han låter straffet komma, för att hon skall vakna och besinna sig. Men låter hon sig ej ens därav väckas, måste hon förgås. Så säger Bibeln, så talar ock världshistorien. Vi gjorde väl, om vi betraktade dessa två böcker.

Hur skall det gå med Europas folk? Skola de vakna och vända om till Gud? Det ser så ut åtminstone för tillfället. Miljoner knän böjas runt omkring oss, och brinnande böner stiga till himmeln. Fransmännen, som voro på väg att avskaffa religionen, vända åter till sina helgedomar. En av deras berömda författare ropar till nationen: ''Jag skrattade åt tron och höll mig för vis. Men jag blir nu icke mer glad över detta hånskratt. Frankrike, Frankrike, vänd åter till tron, till dina skönaste dagar! Att övergiva Gud det är att vara förlorad.''

Hur låter det i Sverige? Vad säga nu de hånare, som skröto: människan är Gud? Kanske även de skola böja sig inför den Allsmäktige. Tillbaka till Gud! Det vare de kristna folkens lösen!

Men blir varningen förgäves, är det ute med Europa. Varje folk har sin tid. Israel hade sin, Babel sin, Grekland och Rom efterträdde varandra som världsmakter. Men sedan kom den stora folkvandringen lik en hejdlös översvämning och strök bort dessa folk ur världen. Barbarerna togo ej blott deras land, deras beprisade kultur men ock deras religion. På så sätt blevo hedningarna småningom kristnade och fingo övertaga den förstfödslorätt, som de kristna folken hade missbrukat.

Skall detsamma övergå nutidens kristna länder? Skall Guds rike tagas ifrån oss och givas åt hedningarna? Vi veta det ej. Men säkert är, att stora omvälvningar förestå bland österns folkmassor, japaner, kineser och hinduer. Och under tiden sönderslita de kristna (?) folken varandra. Redan för femtio år sedan uttalade en svensk storman dessa profetiska ord: ''Det lider till aftonen för det gamla Europa, och skuggan faller redan från väster till öster på solvisarens skiva, och en oräknelig människomassa står häpen och väntande på utgången.''

Ja, vad skall utgången bliva för oss alla? Det beror på, vad Herren får lära oss genom denna hemsökelse. Bot och bättring fordrar han av oss. Köttets evangelium skall tystas ner, och Jesu Kristi evangelium måste få samla oss inför Herrens ansikte. Detta är vår enda räddning.

—Utvalt av O. F. Ljunghammar.

FRESTELSE.

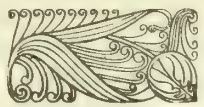
Av Micala Simonson.

Några människor tro att frestelse är synd; men det är den icke. Det kan leda till synd, men det är icke att göra synd. Så länge som den kraftiga viljan, styrkt av den Helige Ande, håller sinnets och hjärtats dörr stängd för begärelsens lockande och dragande, så bliver det icke synd.

En frestelse kan av Gud vändas till en välsignelse; den kan hjälpa en människa till att upptäcka hos sig, naturliga anlag, begärelser, sinnesrörelser och svagheter, och genom att upptäcka dem, kan hon sätta sig själv på vakt emot och gömma sig för dem.

När en människa frestas, är det två som iakttaga henne. Den enes öga blickar upp från de nedre regionerna fullt av hat, önskande den frestades fall och ruin; den andre blickar med ömhet ned från himmeln; och när frestelsen har fullbordat sin tjänst, att pröva hennes trohet till Gud och styrka henne för större framtida segrar, då gör han en utväg ur frestelsen. När du frestas, förtrösta då icke på din erfarenhet och fullkomliga frälsning; utan gå i bön till Gud, som gärna giver dig nåd och kraft för en härlig seger.

''Hållen det för all glädje, mina bröder, när I råken i mångahanda frestelser.'' ''Salig är den man, som tåligt lider frestelse; ty då han blivit beprövad, skall han få livets krona.''

De Ungas Avdelning.

SKALL JAG TAGA VARA PÅ MIN BRODER?

Av Gertrude M. Hendricks.

Abel var död. Kain hade dödat honom. Gud frågade Kain: "Var är din broder Abel"? Lyssna till Kains förolämpande svar: "Jag vet icke, skall jag taga vara på min broder?" Men Gud, som visste vad som hänt sade: "Vad har du gjort? Hör, din broders blod ropa till mig från jorden." Kains ord till Herren voro självfördömande. Han var skyldig till sin broders död och han visste det. Gud straffade Kain för hans synd.

Händer det ibland att vi anse vi hava nog att göra med att efterse vårt eget, vår egen lycka, våra egna intressen och icke hava någon tid att tänka på vår broder? Men jag vill här fråga: "Vem är vår broder? Gud har gjort hela människosläktet av ett blod." Därför äro alla människor våra bröder och systrar.

Vad menas det att taga vara på vår broder? Kanske din moder har gått bort på ett besök och lämnat din lille broder i din vård. Det menades att du skulle tillägna honom all den tid du kunde, om det fordrades. Att du skulle lyssna till hans rop; att trösta honom och bevara honom från fara. Du blev ansvarig till din moder för honom. Om du älskade din moder och broder så ville du säkerligen taga vara på honom på ett gott sätt. Om din moder gav dig särskilda befallningar beträffande honom så ville du säkert utföra dem.

Nu har Gud överlämnat evangeliet till oss och vi äro ansvariga för dem som icke känna Gud. Han sade oss att bringa evangeliet till hela världen. Göra vi det? Men du säger: "Skall jag taga vara på min broder? Kan icke någon annan vara ansvarig för honom. Nej ingen annan kan upptaga det ansvar Gud har lagt på dig. Gud kanske fordrar att du uppoffrar all din tid och alla dina gåvor för att taga vara på din broder. Är du villig att göra det?

Kain dödade sin broder med beråtT mod Våra bröder i hednaländerna äro döende. Om vi stå sysslolösa eller icke göra allt vad vi kunna för att frälsa dem, så äro vi till en del skyldiga för att vi uraktlåta att göra en sak som vi borde göra, men göra en sak som vi icke borde. Gud har pålagt oss ansvaret att taga vara på vår broder. Vår broder ropar om hjälp. Hör du hans rop, eller är du så ivrigt sysselsatt med ditt eget att du icke kan stanna och lyssna? Han är i fara och kommer att bliva för evigt förlorad om han icke erhåller hjälp. Älskar du din broder? Kärleken handlar. Kärleken uppoffrar.

Du säger, att du är så ung och att du kan icke göra mycket. Var då noga med att du gör det lilla du kan. Och gör det väl. Men tror du icke att du kunde göra mera? Bereder du dig för större och ansvarsfullare platser? Är ditt vardagliga liv vad det bör vara. Måtte Gud uppegga de ungas hjärtan att de måtte se deras ansvar mot sina bröder i hednaländerna. Vi kunna icke alla gå till missionsfälten, men om vi bevara våra hjärtan villiga att göra vad som helst för Gud, så skall han visa oss vad vi kunna göra?

En sorglig ändalykt väntar dem som vägra att göra vad Herren fordrar av dem. När vi komma att stå inför Guds domstol, skola vi då höra honom säga: "Du har gjort vad du kunde" eller "Din broders blod ropar till mig från jorden?"

VEM VILL GÅ?

Av Cora I. Weber.

"Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vart fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika" (2 Kor 8: 9). Jesus lämnade den härlighet han hade hos Fadern och änglarna, och kom hit ned för att lida och utstå vedermöda; för att frestas och prövas, hånas och föraktas, att vi måtte frälsas från synd.

Vilket skönt exempel Jesus givit oss! Hur många av våra unga gossar och flickor skulle vara villiga att lämna hemmets bekvämligheter, för att utstå några svårigheter; att lämna sina kära för att bära evangelii budskap till dem som befinna sig i hedniskt mörker? Om Herren skulle kalla dig till ett utländskt fält, vore du uppoffrad att gå? Kunde du säga, såsom den gamle profeten: "Se, här är jag, sänd mig?"

Hedningarna ropa: "Kom och hjälp oss." De längta efter evangelium. Låtom oss antaga att vi vore i hedniskt mörker och längtade efter Jesu Kristi evangelium. Skulle ej vi önska att de som vore i upplysta länder komme till oss för att lära oss frälsningens plan? Kom ihåg den gyllene regeln, "Gör emot andra så som du vill att andra skola göra emot dig." Äro vi så villiga att bringa sanningen till dem, som vi vore angelägna om att emottaga den om vi låge bundna i hednisk vidskepelse?

Herren kallar på flera arbetare för sin vingård. Låtom oss göra oss själva den frågan: "Lever jag så nära Gud som jag borde, så att han kan tala till mig?" Kanske vi ej giva Herren tillfälle att tala till oss. Bedja vi så mycket som vi borde? De unga äro ibland böjda för att försumma att bedja i enrum så mycket som de borde. Om det så förhåller sig låtom oss skynda oss att dagligen söka en närmare vandel med Gud. Då vi gå i enrum för att bedja böra vi hava våra hjärtan och öron öppna för Guds röst. Med att leva när till honom kunna vi höra ljudet av hans stilla röst, talande till oss. Kanske han kallar *dig* att gå.

Vilja vi se stackars själar gå till förtappelsen blott emedan vi ej äro villiga att försaka några utav livets bekvämligheter, för att gå och tala till dem om Jesus och hans kärlek? Skulle vi vilja komma fram på den sista stora dagen och finna att vi levat förgäves, under det vi kunnat vara flitiga med att rädda dyrbara själar? Vi måste möta dem den dagen, men O! när vi få höra orden: "Vi önskade att du skulle komma och hjälpa oss, men du var ej villig att uppoffra hemmets bekvämligheter, för att bringa oss frälsningens budskap. Nu äro vi förlorade." O vilka ord! Käre vän, detta är en verklighet. Om vi äro otrogna emot Gud i detta livet, kommer vår lott att bliva med dem som glömma Gud.

Gud har en avsikt med vart och ett av våra liv. Måtte vi hjälpa honom att fullborda denna avsikt. I ungdomen är tiden att begynna bereda oss för det arbete Gud har för oss att uträtta. Jag beder Gud påskynda den dag då de unga skola, i dussinvis, resa till utländska fält, bärande evangelii budskap till dem som befinna sig i mörkret.

OKÄNDA HJÄLTAR.

Huru litet veta icke denna världens barn, även de visaste och mest tänkande ibland dem, om Guds barns inre liv, även deras, med vilka de dagligen komma i beröring. Synden förblindar människors ögon och förmörkar deras förstånd, så att de icke kunna döma rätt om det, som hör till själens inre liv i Gud. Man bedrages av det, som är för ögonen. Ett tårfyllt ansikte är icke säkert bevis för att hjärtat är uppfyllt av sorg och bedrövelse; och ett leende ansikte bevisar icke alltid, att där bor sann frid och glädje i hjärtat.

De som lida mest, lida vanligen helt tyst Deras djupa smärta är känd endast av Gud, som ser och känner allt och för vars blickar allting ligger uppenbart. —Utv.

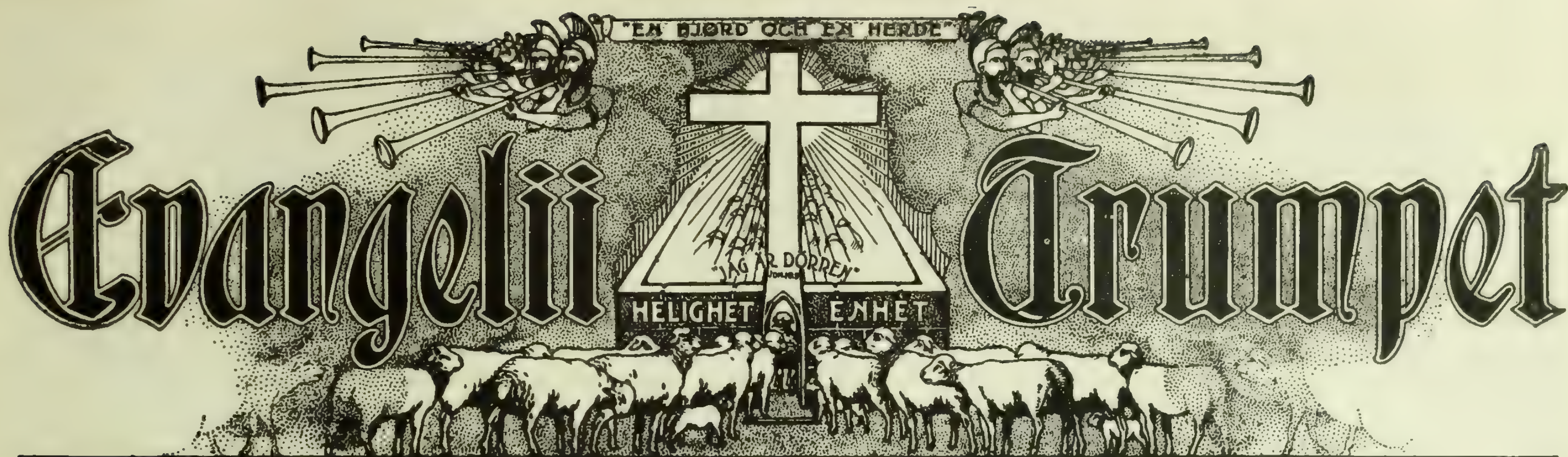
PÅ EN KORT FÄRD.

"Varför sade du ej henne att hon upptog mer rum än vad som tillhörde henne, och inkräktade på dina rättigheter?" frågade någon en ung flicka, vilken glättigt beskrev en gammal gumma som satt sig jämte henne i en överfylld järnvägsvagn och sammanpackat, i det lilla utrymmet, en fågelbur, en korg äpplen och packeter flertaliga och olikartade. "Det var ej värt mödan att bry sig om det, vi hade så kort väg att färdas tillsammans," blev svaret. Vilket gott tänkespråk det skulle vara för en livsfärd! Så många små förtretligheter äro ej värda att uppmärksamma, så många ovänliga handlingar till och med, kunna tyst passeras förbi, emedan vi hava endast "så kort väg att färdas tillsammans."

—*J. R. Miller.*

Vi veta aldrig vad Herren bereder oss för i sin skola, för vilken gärning på jorden, för vilken verksamhet i det tillkommande. Vår angelägenhet är, att göra vårt arbete väl i den ställning vi innehava för närvarande, vad än den måtte vara.

—*Lyman Abbott.*

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes.

Årgång XIII **St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15 Juli, 1915.** **Nummer 14.**

ABRAHAMS OFFER.

Där Mamres terebintlund's djupa, dunkla skuggor,
Sig tysta sträckas över Beer-Sebas lund,
Där rosen blomstrar skönt och turturduvan bygger,
Där vandrar Abraham en stilla morgonstund.
Hans hjärta våndas inför Gud, som ovan tronar,
På jorden böjer han sig ned i ödmjuk bön;
Från själens djup framtränger klagosångens toner,
"O Herre, vill du, jag skall offra dig min son?"

Och Herrens stämma ljuder tydligt till hans hjärta:
"Ja, giv mig Isak, som du älskar och har kär,
Väl kostar offret både gråt och bitter smärta;
Men jag skall rikt belöna den som lydig är"
Då tackar Abraham sin Gud i morgonstunden,
Hans hjärta fyll's med frid och han blir stilla, glad,
Han tänker Gud uppväcka kan min son från döden,
Och går med Isak upp till Moria avstad.

Och denna vandring var så tung, det var den sista;
Vem kan väl fatta vad hans fadershjärta led,
Han såg i anden varje jordiskt hopp att brista;
Hans fot så långsamt uppåt bergets sluttning skred.
Sitt hjärtas hopp, han nu som offer skulle bringa,
Sin lilla aftonblomst i livets sena höst;
Mot denna skatt han aktar allt i världen ringa,
Men har dock frid ty han har lytt sin Herres röst.

Nu talar Isak till sin Fader blid och stilla,
Medan trofast han sin tunga börda bär;
Var ej de barnaögon älskliga och milda,
Var han för Abraham ej mycket kär:
"O se, min Fader, här är eld och kniv och bränsle,
Men var är lammet, som du offra skall till Gud?"
Och svaret lyder: "Detta lamm vill Herren sända;
Ty offerlammet skall Jehova taga ut."

O, kan väl Abraham den sista timme glömma,
Han bygger alt'ret, binder fast sin käre son;
Han lyfter kniven, men nu hörer han en stämma:
"O, Abraham, jag är din mycket stora lön.
Lägg kniven bort och lös din son du måste binda,
Nu har jag sett du över allting älskar Gud;"
Och kniven faller medan glädjetårar rinna,
Från hjärtats djup nu stiga lovsångsljud.

I samma stund upplyfter Abraham sitt öga,
Och se, en vädur fast i törnebusken stod,
Den frambar han till Gud, Jehova i det höga,
Och nu med Isak vid sitt hjärta stilla bad;
Då hörs för andra gång en ängels röst från himmeln:
"Du lytt mitt bud, nu skall jag rikt belöna dig.
Lik sanden vid världshavets strand, likt himmelns [stjärnor]
Skall jag från denna stund föröka dig."

När Isak offras, kan väl smärtans tårar rinna,
Och Herrens berg blir hoppets grav så mången gång;
Men Andens kämpar där den rätta adel vinna
offerhöjden under änglars jubelsång.
Här blev en förste- och en präste-släkt utkorad,
Här möter himmelns Drott sin dyrast köpta brud.
Men ingen helig har sitt kröningsmycke burit,
Förr'n han på offerhöjden möttes med sin Gud.

Övers. från Danskan.

GUDS BARNS ENHET.

"Se, huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans" (Psa. 133: 1).

I Gamla Testamentets tid var det Guds plan och befallning, att hans folk skulle vara en enig och avskild nation, "att vara hans egendomsfolk."

Även i vår tid har Herren "ett egendomsfolk, som beflitar sig om goda gärningar" (Tit. 2: 14), och han vill att hans folk skall vara ett enigt folk. Strax före sin död på korset, bad Jesus till sin himmelske Fader om sina barns enhet. Han utgjuter sitt hjärtas innerliga begär i dessa ord: "Men icke för dessa (apostlarna) allenast beder jag utan ock för dem, som genom deras ord skola tro på mig; på det att alla må vara ett, såsom du, Fader, i mig och jag i dig, att ock de må vara ett i oss, på det att världen må tro, att du har sänt mig. Och jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig, på det att de må vara ett, såsom vi äro ett; jag i dem och du i mig, att de må vara fullkomnade till ett, och att världen må förstå, att du har sänt mig och älskat dem, såsom du har älskat mig" (Joh. 17: 20—23). Paulus säger i 1 Kor. 1: 10, "Jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herre Jesu Kristi namn, att I fören alla samma tal, och att inga söndringar må finnas bland eder, utan att I ären fullkomnade i ett sinne och i en mening."

Vi läsa om de första kristna att denna enhet var rådande bland dem, och vi se även att Guds välsignelse vilade över dem; att han uppenbarade sin kraft med att hela de sjuka och utföra andra underverk genom sina sanna barn. Jesus stiftade blott en församling och alla som blevo frälsta blevo av Herren själv intagna i densamma. "Och Herren förökade var dag församlingen med dem, som blevo frälsta" (Apg. 2: 47). Herren har ej förändrat sin metod att intaga medlemmar uti sin församling. De som vilja vinna tillträde till densamma måste tillmötesgå samma villkor nu som fordrades då; nämligen att bliva "frälsta." Alltså alla som blivit frälsta, födda på nytt och blivit Guds barn, tillhöra Guds församling och äro hans "egendomsfolk," och det är lika mycket Herrens vilja att de skola vara förenade till ett, i våra dagar som det var då Jesus bad den minnesvärda bönen vi nyss citerat; ty han bad ej blott för de första kristna, men även för alla som genom apostlarnas ord skulle komma till tron på honom, vilket innefattar alla troende Guds barn intill världens ände.

Att Gud är belåten med att hans barn skilja sig uti olika, mot varandra stridande, samfund är otänkbart. Nej det är lika mycket Guds befallning, den dag som i dag är, att alla hans barn föra samma tal, att inga söndringar finnas bland dem, utan att de äro fullkomnade i ett sinne och i en mening; som det var då Paulus inspirerades av den Helige Ande att skriva till Korinterna.

Orsaken till söndringar och skiljaktigheter

Själva grunden till söndringar och skiljaktigheter ligger uti det köttsliga sinnet. Till och med hos Guds barn, finnes detta köttsliga sinne kvar innan de blivit helgade. I 1 Kor. 3: 1—3, säger Paulus: "Och jag mina bröder, kunde icke tala till eder så som till andliga utan såsom till köttsliga, såsom till barn i Kristus. Mjölk gav jag eder att dricka och icke mat, ty den fördrogen I då icke ännu, och I fördragen den icke ens nu, ty I ären ännu köttsliga. Ty då avund och kiv och söndringar finnas bland eder, ären I icke då köttsliga och vandren efter människosätt." Aposteln kallar dem "bröder," "barn i Kristus" men likväl voro de ännu "köttsliga." Denna köttslighet, denna syndiga natur finnes ännu kvar hos den omvända själen och yttrar sig på flera sätt och däribland även understundom, såsom hos en del utav Korinterna, uti "avund och kiv och söndringar." Alltså är denna medfödda syndiga natur orsak till söndringar bland Guds barn; därför är det högst nödvändigt att den bliver helt och hållet utrotad ur hjärtat, vilket sker genom ett andra nådeverk, eller helgelsen. Därför bad Herren Jesus för sina efterföljare att de måtte bliva helgade på det att de måtte vara ett (Joh. 17: 17—21). Detta helgelseverk, vilket utföres av den Helige Ande, renar hjärtat (Apg. 15: 8, 9) och tillintetgör det köttsliga sinnet vilket är upphovet till söndringar. Därför heter det: "Ty både den, som helgar, och de, som bliva helgade, ÄRO ALLA AV EN, varför han ock icke skämmes att kalla dem bröder" (Ebr. 2: 11).

Om de Guds barn som blivit helgade än befinna sig uti de olika människogjorda sekterna, emedan de ännu ej lärt känna Guds vilja, äro de ändock förenade uti Anden med alla andra sanna Guds barn. De hava en innerlig kärlek uti sina hjärtan

vilken ej tillåter någonting att avbryta denna Andens gemenskap; de vinnlägga sig om att bevara Andens ennet genom fridens band (Ef. 4: 3).

Såsom vi hava sett är köttslighet orsak till söndringar bland Guds barn. Jesus stiftade blott en församling och apostlarna förblevo i denna församling. De stiftade ej några nya församlingar med skiljaktiga läror; men några av dem förutsade att falska lärare skulle uppkomma och förskingra Guds barn. Petrus skriver i 2 Pet. 2: 1, "Även bland eder skola finnas falska lärare, som skola insmyga fördärvliga partier." I Apg. 20: 29, 30, läsa vi dessa Pauli ord: "Ty jag vet att efter min bortgång skola svåra ulvar inkomma bland eder, vilka icke skola skona hjorden, och ur eder egen krets skola män uppstå, som skola tala det förvänt är för att draga lärjungarne efter sig." Dessa förutsägelser hava i sanning gått i fullbordan Hundratals olika sekter hava bildats, och till och med bland Guds barn hava några, emedan de ej fortgått "till fullkomligheten" (Ebr. 6: 1), och blivit helgade, låtit sig bedragas av det köttsliga sinnet, så att de gått åstad och stiftat nya samfund och därmedelst ännu mer förskingrat hjorden. Härav kommer det att Guds barn blivit förskingrade uti många olika samfund, men fastän en del av dessa församlingsmedlemmar ej äro sekteriska i hjärta eller sinne, utan hava gemenskap genom Anden med sina medsyskon i Guds familj, är det likväl Guds vilja och plan att de skola, ej blott vara ett i Anden, men även ett i lära. Därför håller han i dessa sista dagar, på att åter "till ett församla Guds förskingrade barn," och giver dem herdar vilka verka "för de heligas fullkomnande, till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbyggelse, till dess vi alla hinna till enheten i tron och i Guds Sons kunskap, till en fullkommen man, till Kristi fullhets åldersmått" (Ef. 4: 12, 13). Herren varnar sina barn för dem som åstadkomma söndringar. I Rom. 16: 17, heter det: "Jag förmanar eder, mina bröder, att I haven akt på dem, som åstadkomma söndringar och förargelser tvärt emot den lära, som I haven inhämtat, och viken från dem. Ty sådana tjäna icke vår Herre Jesus Kristus utan sin buk och bedraga med smekande ord och fagert tal de menlösas hjärtan."

Måtte Herren hjälpa alla sina troende barn, att inse nödvändgheten av att söka och erhålla helgelsens befästande nåd, vilken bortrödjer köttsligheten och fyller hjärtat med den brinnande kärlek som ej tillåter några, av människor uppresta, skiljomurar förhindra en sann gemenskap mellan medlemmarna av Guds familj. Denna erfarenhet, av helgelse och erhållandet av den Helige Andes inneboende i hjärtat, är även högst nödvändg för att kunna lära känna Guds vilja. "Men Hugsvalaren, den Helige Ande, vilken Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder allt, vad jag har sagt eder" (Joh: 14: 26). "Men när han, sanningens Ande kommer, skall han leda eder till hela sanningen" (Joh. 16: 13). Den Helige Ande verkar genom Guds skrivna eller predikade ord, samt genom sinnet hos den som är mottaglig för hans röst. På detta sätt leder han dem som äro under hans inflytande "till hela sanningen," så att de kunna ej blott hava Andens enhet men även "hinna till enheten i tron."

Måtte Herren hjälpa alla sina barn att hörsamma denna apostelns förmaning: "Vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band. En kropp och en Ande, såsom I ock haven blivit kallade i ett eder kallelses hopp, en Herre, en tro, ett dop, en Gud och allas Fader, som är över alla, genom alla och i alla" (Ef. 4: 3—6). Och måtte de Guds barn som ännu äro förspridda bland de olika människogjorda sekterna hörsamma denna Guds befallning: "Bären icke främmande ok tillsammans med de otrogna, ty vad har rättfärdighet att göra med orättfärdighet, eller vad gemenskap har ljus med mörker? Och huru förlikar sig Kristus med Belial, eller vad del har en troende med en otrogen? Eller hur kan Guds tempel stå tillsammans med avgudar? Ty I ären ett den levande Gudens tempel, såsom Gud har sagt: Jag skall bo hos dem och vandra bland dem, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. Därför gån ut ifrån dem och skiljens från dem säger Herren, och kommen icke vid det som orent är; och jag skall mottaga eder och vara eder en fader, och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, allsvåldige" (2 Kor. 6: 14—18). När dessa allvarliga befallningar åtlydas då bliver den bön, som Jesus utav djupet av sitt kärleksfulla hjärta uppsände till sin himmelske Fader uppfylld, och resultatet bliver att "världen," de otroende, överbevisas att Jesus var den av Fadern sände Messias (Joh. 17: 23). Måtte Guds folk allestädes vakna upp till att se plikten och förmånerna av att vara förenade till ett, både i anda och lära. Då skola de få erfara vad som sades om de troende fordomdags: "Och stor nåd var över dem alla." Ja, Guds kraft skall uppenbaras bland dem, uti at frälsa själar, hela de sjuka och utföra underverk, nu lika väl som då.

—L. P. P.

NYTESTAMENTLIGA ANORDNINGAR.

Fottvagning är en nytestamentlig anordning.

De flesta religiösa bekännare i våra dagar medgiva att dopet och Herrens nattvard äro instiftade av Herren, och att de böra iakttagas av församlingen. Fottvagning däremot förkastas av de flesta.

Vår tids predikanter ha gjort mycket för att bortförklara vad vi läsa i det trettonde kapitlet av Johannes evangelium. De påsta, att det icke betyder vad det säges eller att det icke gäller oss så att vi skulle följa Herrens exempel i denna sak; de framhålla visst icke att det finnes något gott eller stort i detta kapitel. Man skulle nästan frestas att tro att Jesus handlade utan mening eller att hans handling var ett misstag från Herrens sida. Läsare, tror du icke att det måste ligga en hög och stor betydelse i denna Herrens handling, i dessa Herrens ord? Du kan icke tro annat om din käre och gode Frälsare. Låtom oss läsa detta kapitel.

"Men före påskhögtiden, då Jesus visste, att hans stund var inne, att han skulle gå bort ifrån denna världen till Fadern, sedan han hade älskat de sina, som voro i världen, älskade han dem intill änden. Och då aftonmåltid vart, ooch djävulen redan hade ingivit Judas Iskariot, Simons son, i hjärtat, att han skulle förråda honom, och Jesus visste, att Fadern hade givit allt i hans händer, och att han hade utgått från Gud och gik till Gud, stod han upp från måltiden, lade av sig överklädnaden och tog ett linnekläde och band om sig. Sedan slog han vatten i tvättbäckenet och begynte två lärjungarnas fötter och torka dem med det linnekläde, varmed han var ombunden. Då kom han till Simon Petrus, och denne sade till honom: Herre, skulle du två mina fötter? Jesus svarade och sade till honom: Vad jag gör, vet du icke nu, men framdeles skall du få veta det. Petrus sade till honom: Aldrig någonsin skall du två mina fötter. Jesus svarade honom: Om jag icke tvår dig, så har du ingen del med mig. Simon Petrus sade till honom: Herre, icke blott mina fötter utan även mina händer och mitt huvud! Jesus sade till honom: Den, som har badat behöver icke mer än två fötterna, utan han är hel och hållen ren; och I ären rena, dock icke alla. Ty han visste, vem som skulle förråda honom; därför sade han: I ären icke alla rena. Sedan han nu hade tvagit deras fötter och tagit på sig sin överklädnad och åter satt sig ned, sade han till dem: Förstån I, vad jag har gjort eder? I kallen mig Mästare och Herre, och I sägen rätt; ty jag är det. Har nu jag, Herren och Mästaren, tvagit edra fötter, så bören ock I två varandras fötter. Ty jag har givit eder ett föredöme, på det att ock I skolen göra, såsom jag har gjort eder. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: En tjänare är icke förmer än hans herre, icke heller ett sändebud förmer än den, som har sänt det. Om I veten detta, saliga ären I, om I gören det" (Joh. 13: 1—17).

Att Jesus tvättade sina lärjungars fötter med vatten och torkade dem med ett linnekläde, är det icke något tvivel om, men frågan bliver: "Varför gjorde han det?" Några säga, att han följde en gammal judisk sed och att det därför icke var av någon betydelse. Men ett sådant svar tillfredsställer icke en sanningssökande själ; ty det kan icke vara troligt, att Jesus skulle vara så noggrann med att förklara sin handling för lärjungarna och att befalla dem att följa hans exempel härutinnan, om det endast var en gammal sed, som han visste snart skulle försvinna och som icke kunde vara till någon andlig eller varaktig välsignelse och nytta. Det ser också ut, som om Petrus alls icke kände till denna sed, fastän han var en jude. Det bör däremot vara klart att det var något alldeles nytt för lärjungarna; ty

han sade själv: "Vad jag gör vet du icke nu." Och åter: "Förstån I vad jag har gjort eder?" De visste nog, att han hade tvått deras fötter; men ändamålet med denna för dem så förunderliga handling kände de icke. Det var anledningen till att Petrus icke ville låta Herren två hans fötter, och det är av samma orsak som människorna i vår tid icke åtlyda denna befallning.

Vi vilja nu låta Herren själv förklara denna sin egen handling. "Har nu jag, Herren och Mästaren, tvagit edra fötter, så bören ock I två varandras fötter. Ty jag har givit eder ett föredöme, på det att ock I skolen göra såsom jag har gjort eder" (vers 14, 15). Detta var orsaken till att Jesus tvådde sina lärjungars fötter. Icke emedan de voro smutsiga eller emedan det var en judisk sed; utan för att giva dem ett föredöme och för att visa dem huru de skulle iakttaga det samma genom att "två varandras fötter"; icke medan han var hos dem; ty det var både den sista och den första fottvagning, i vilken han deltog, såsom en anordning i församlingen; utan det var för att lärjungarna skulle iakttaga och följa detta exempel i församlingen, sedan Herren själv uppfarit till himmeln.

Denna Jesu egen förklaring är enkel och lätt att förstå, men människornas bortförklaringar fortsätta att göra denna del av Nya Testamentet till en gåta för alla, som lyssna till dem.

Fottvagning är alltså en anordning för församlingen och instiftades vid ungefär samma tid som de andra anordningarna, en kort tid innan Jesus lämnade sina lärjungar och satte sig vid Faderns högra sida. Att giva denna Jesu handling, så väl som hans förklaring och befallning vilka följde därpå, någon annan eller någon mindre betydelse är att förfalska Guds ord och att göra en av Jesu sista handlingar och befallningar utan betydelse.

Betydelsen av fottvagningen.

Det är klart, att det måste ligga en djupare betydelse i denna anordning än själva handlingen. Om vi se endast på det utvärtes, skola vi snart komma till samma slutsats som de vilka förneka denna anordning. Det måste nödvändigtvis ligga något stort och högt bakom själva handlingen, eller det måste finnas en verklighet, varav den är en bild, och vartill den skall draga vår uppmärksamhet.

Vi säga härtill, ja, ty det ligger en stor och verklig välsignelse bakom denna anordning. Jesus sade: "I kallen mig Mästare och Herre, och I sägen rätt; ty jag är det. Har nu jag, Herren och Mästaren, tvagit edra fötter, så bören ock I två varandras fötter" (vers 13, 14). Här finna vi verkligheten, av vilken handlingen är en bild.

Jesus var Herren och Mästaren, han var den högste av alla i himmeln och på jorden. Han var "ett med Fadern;" men ändock förnedrade han sig så djupt att han nedsteg till det lägsta och ringaste djup av mänsklig tillvaro, såsom vi läsa om honom: "Varen så till sinnes som Kristus Jesus var, vilken då han var i Guds kapelse, icke aktade såsom ett rov att vara jämlik Gud utan utblottade sig själv och antog en tjänares skepelse och vart lik människor och i åthävor funnen såsom en människa; han ödmjukade sig själv och vart lydig intill döden, ja, intill korsets död" (Fil. 2: 5—8). Åter läsa vi: "Den som vill bliva främst ibland eder, han vare eder dräng; liksom Människosonen icke har kommit för att låta tjäna sig utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många" (Matt. 20: 27, 28). Vi läsa också dessa Jesu ord: "Lären av mig; ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat" (Matt. 11: 29).

Det finnes i Kristi liv och död intet, som giver sig så kraftigt tillkänna som hans ödmjukhet och ringhet. Det kan icke sägas mycket om Kristus utan att det talas om hans ringhet. Hela hans liv vittnar om den djupaste förnedring. Avsikten med Kristi ödmjukhet och ringhet var människornas upphöjande. Såsom Paulus säger: "I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han ehuru rik, vart fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika" (2 Kor. 8: 9). Jesus uppenbarades för oss såsom den ödmjukaste och ringaste av alla människor, för att han därigenom skulle kunna tjäna och hjälpa alla människor, eller för att han därigenom skulle kunna bliva alla människors återlösare och välgörare. Han sökte icke sin egen fördel eller ära; utan han sökte andras välfärd och upphöjande. Han kom icke för att sitta på en tron, upphöjd över alla, för att vara konung, utan han steg djupare ned i förnedringens dal än den lägste syndare, för att han skulle kunna taga oss alla på sina skuldror och bära oss hem till Faderns höga och härliga himmel.

Läsare, vad tyckes dig om en sådan Frälsare? Han önskade att hans lärjungar skulle tjäna varandra, ja, tjäna alla människor.

Det är kanske icke något, som Herrens tjänare behöva mera än just detta. Gud kan icke bruka de högmodiga eller dem som upphöja sig själva över andra; men han kan och vill bruka dem, som i ödmjukhet böja sig ned under människornas synd och elände för att lyfta dem upp till Gud. Gång på gång försökte Jesus inprägla denna härliga sanning i sina lärjungars tankar och hjärtan. När de talade om vem som skulle vara den störste i himmelriket, tog han ett litet barn och ställde det mitt ibland dem som ett exempel på ödmjukhet. När de önskade att sitta en vid hans högra sida och en vid hans vänstra sida, sade han till dem: "I veten att folkens furstar härska över dem, och att de stora hava makt över dem. Men så skall det icke vara bland eder, utan den som vill bliva främst ibland eder, han vare eder dräng" (Matt. 20: 25—27). Här hava vi verkligheten, som ligger bakom fottvagningen. Det skulle knappast falla världsliga bekännare in att böja sig ned och två sina bröders fötter; ty själva handlingen fordrar mera ödmjukhet än de äro i besittning av. Och likväl är detta en bild av Kristi ödmjukhet såväl för enskilda som för hans församling på jorden.

De som önska nedriva detta bibelställe och slå det i stycken skola finna det "svårt att spjärna mot udden". Herren står vid sina ord och sina befallningar, och han vill hava en församling, som följer hans exempel i ödmjukhet, bildlik och verklig.

Det rätta brödraskapet i församlingen.

Det borde nu vara klart, att fottvagning är en bild på ödmjukhet och tjänande i Guds församling. Det finnes förvisso icke heller någon, som vill förneka, att ett sådant tillstånd borde härska bland Kristi efterföljare.

Fottvagningen visar oss alltså det rätta förhållandet mellan bröder i Guds familj, bland dem som bekänna sig för att vara kristliga eller som säga, att de hava kommit till Kristus och att de hava tagit på sig hans ok och lärt av honom att vara ödmjuka och saktmodiga.

De flesta torde medgiva vad vi hava sagt om ödmjukhet och självförnedring bland de kristna; men någon torde säga, att när detta förhållande finnes i verkligheten är det icke nödvändigt att iakttaga fottvagningen som en anordning. Detta kan nog tyckas vara resonligt, om vi icke taga i betraktande människornas benägenhet att glömma att vägen uppåt är nedåt och att det att vara stor betyder att bliva liten.

Det finnes kanske icke någon läxa, som Herren hellre önskar att hans lärjungar skola lära än denna, och det finnes visst icke heller någon läxa, som är värre att lära för oss människor än den att vara ödmjuka. Det måste därför vara begripligt, att det finnes mera nödvändighet för en anordning, som framställer det rätta broderförhållandet i Guds församling än för någon annan anordning. Om detta förhållande verkligen existerade och det ingen fara vore att det skulle försvinna eller bliva förändrat, så kunde det icke vara någon nödvändighet för en sådan anordning; men de som något känna till sig själva och andra människor veta mycket väl, att det är stor fara för att detta förhållande skall försvinna eller förändras, och därför var det nödvändigt för de första kristna att iakttaga en sådan synlig handling, och därför är det också nödvändigt för Guds församling att allt framgent iakttaga denna anordning, tills Jesus kommer och upphöjer sina trogna tjänare från detta förnedringens land till Guds höga och saliga himmel.

Om det icke är nödvändigt för oss att två varandras fötter för att framställa det rätta förhållandet mellan bröder i Guds församling, så är det icke heller nödvändigt att gå till Herrens nattvard för att förkunna Kristi död och för att ådagalägga Guds barns gemenskap med Kristus och med varandra. Icke heller är det nödvändigt att iakttaga dopet såsom en bild av en övergång från döden till livet. Samma invändningar kunna göras emot alla dessa anordningar; men saken är den, att det är och förbliver nödvändigt för Guds församling att betrakta dessa ceremoniella bilder för att därigenom skåda ned i sanningens djupa källor. Det är klart, att Jesus gav oss dessa anordningar för att

Forts. å sidan 5

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄCDAGORELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. 'stamps' mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

"Söken först Guds rike."

◆◆◆

Den som ej söker Guds rike finner det ej.

◆◆◆

Den som vill finna Guds rike, bliva frälst och få Guds rike upprättat i sitt hjärta, måste söka det framför allting annat.

◆◆◆

Att söka Guds rike innefattar ej blott att själv bliva frälst, men även att söka bringa himmelns välsignelser till andra, och på så sätt utbreda Guds rike på jorden och befrämja dess framgång.

◆◆◆

Den som erhållit Guds rike i sitt hjärta måste göra det till sitt livsmål att befrämja det, för att kunna förvara den dyrbara skatten.

◆◆◆

Den som är likgiltig uti att söka befrämja Guds rike bliver snart liknöjd och kall, och förlorar kärleken, vilken är detta rikes grundbeståndsdel, ur hjärtat.

◆◆◆

Den som gör det till sin första och förnämsta uppgift att söka Guds rike, att komma i besittning av dess dyrbara skatter och utdela dem till andra, uti fiendens rike fångade slavar, att även de måtte lösgöras från syndens ok, och insättas uti detta härliga Guds Sons rike, skola finna att de själva skola bliva allt mer och mer lyckliga, allt mer och mer njuta av dess härliga förmåner, och till sist uppnå dess högsta ändamål, att för evigt skänka en oblandad glädje och fullkomlig salighet. L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Detta nummer av Trumpeten tryckes i den nya kontorsbyggningen, vilken uppförts i närheten av kapellet och De Ålderstignas Hem. Byggningen är likväl ej ännu alldeles färdig. Flera bröder arbeta ännu på den. Bröderna F. F. Hansen, Martin Paulson och G. A. Olson, vilka donerat flera veckors arbete i uppförandet av byggningen, hava nyligen lämnat.

◆◆◆

Broder och syster Brewster, vilka troget tjänat såsom föreståndare i De Ålderstignas Hem under flera år, hava nyligen lämnat. Broder och syster H. Stay intaga nu deras plats. Broder Nels Olson är även bland dem som nyligen lämnat.

◆◆◆

Syster Anna Hansen har åtagit sig att hjälpa till med att vårda de ålderstigna i Hemmet Några av de gamle äro ganska svaga och behöva särskild vård.

◆◆◆

En broder från Montana stannade på genomresa, för att göra ett kort besök, men när han kom hit och fick se hur mycket arbete som behövde utföras, stannade han flera dagar och hjälpte till därmed.

◆◆◆

Vi hade förmånen att hava syster Bessie Hittle, en missionärinna från Syrien, och hennes syster Tressie, hos oss några dagar De voro på resa till Kanada. Syster Hittle höll ett missions-föredrag i kappelet en afton, vilket var mycket uppbyggligt och inspirerande.

◆◆◆

Syster Ring är för närvarande på besök hos sina anhöriga i N. Dak. Broder och syster Ring ämna i en snar framtid lämna St. Paul Park, för att på andra orter hängiva sig åt den andliga verksamheten.

A. E. K.

Utdrag ur brev från br. Anders Swahn, Hapsal, Wormsö, Ryssland.

Av brev erhållna från br. Anders Swahn framgår att Guds sak vinner framsteg i hans grannskap. Den säd som under mycken möda utsätts begynner spira upp och bära frukt. Många hinder, som förr existerat för Guds ords förkunnande, hava undanröjts. Flera, bland dem även några predikanter, hava emottagit det fulla evangelium. Br. Swahn har haft tillfälle att framhålla Ordet för större församlingar, vid olika tillfällen, i Söderby, Rälby, Rumpo och andra platser. Guds Andes kraft uppenbarades på ett mäktigt sätt i dessa möten. Särskilt i ett möte i Rumpo förnams Guds Andes närvaro på ett märkbart sätt, i det Guds barns hjärtan mäktigt vidrördes, så att Guds ord framhölls under tårar, och vittnesbörden voro kraftigt inspirerade av kraft ovanefter. Som en följd kommo många av de ofrälsta uti själanöd och ropade högt till Gud och avgåvo löften till honom.

Angående broder Lars Dahl från Söderby berättar br. Swahn, att han förliden höst svårt skadat sin ena fot med en yxa. Br. D. gjorde allt vad han visste, i användandet av mediciner o. s. v., utan att erhålla någon hjälp för de svåra plågor han utstod, och alldenstund han hade svag hälsa förut, såg det ut som allt hopp om hans återställande varit ute. Flera predikanter besökte honom och även br. S. besökte honom och talade med honom om Guds stora kärlek och hans villighet och makt att hela, och bad för hans helande. Br. D. omtalar nu hur Herren har helat honom, och fastän medicinerna ej jälpte honom i det minsta, har Guds makt genom tron helat honom på en kort tid.

Br .S. säger även att han mycket saknar Evangelii Trumpet, vilken han ej erhållit på en längre tid, varför det antages att tidningen ej tillåtes uppnå sin bestämmelse på grund av de närvarande krigsoroligheterna.

Guds barns förböner för Guds rikes sak i Ryssland önskas. Låtom oss förenas i bön för br. Swahn och verksamheten på hans ort. Red.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Arlington, S. D. Juni 28, 1915.

Till Trumpetens läsare:

Lägermötet i St. Paul Park, vilket varade nio dagar, från den 12:e till den 20:e juni, var väl besökt och i alla hänseenden ett välsignelserikt möte. Tvänne skandinaviska och tre engelska möten höllos varje dag. Varje morgon mellan kl. 8 och 9, hade vi möten för predikanter. I dessa möten var det många viktiga frågor som behandlades. Vi voro alla eniga om att vi måste hava mer system, ordning och samverkan i det som angår församlingens financiella system och andra angelägenheter. Härom kommer att skrivas utförligare framdeles.

Under det vi talade och bådo tillsammans, kände vi att vad som är mer nödvändigt än något annat, är en mäktig väckelse, och utgjutelse av Guds Andes kraft ibland oss. De undervisningar vi erhöllo från de äldre och erfarne predikanterna voro mycket lärorika.

Flera själar sökte frälsning, och förenade böner uppsändes för några sjuka som sökta helbrädagörelse. Lördags-eftermiddagen den 19:e blevo sju döpta i Mississippi floden. Därefter var det en skara av lyckliga Guds barn som deltogo i fottvagningen och Herrens Nattvard.

En längtan väcktes uti Guds barns hjärtan till att göra mer för deras medmänniskors frälsning. Några offrade sig på Herrens altare och mottogo den Helige Andes dop

Söndagen den 20:e var den sista stora dagen av mötet. Det var blott en ting som bedrövade oss och det var, att vi ej kunde fortsätta med mötet längre. Det kommer härefter att göras ansträngningar för, att predikanterna och så många av Guds barn, som möjligt från församlingarna i nordvestern, samlas till ett stort årligt möte, och att väckelsemöten komma att hållas, i stället för lägermöten, på de platser där mindre lägermöten förr hållits.

Det var en stor glädje för oss att se vilken framgång verksamheten i St. Paul Park haft under de sista åren. Det finnes många sätt på vilka evangelium kan bringas till människorna, men jag är förvissad om att en av de bästa sätten att bringa frälsningens glada budskap till en döende mänsklighet, är genom tryckprässen. Det är ett väl känt faktum att vi ej ännu gjort vad som kunde göras i denna riktning.

Det finnes några män och kvinnor vilka uppoffra all deras tid i vårt skandinaviska tryckeri. De hava förnekat sig själva livets bekvämligheter och givit sina liv helt för denna sak. Jag kan ej beskriva vilket intryck deras självuppoffrande, Gud hängivna och stilla kristna liv gjorde på mig. De hava många prövningar och motgånger att genomgå. Utan tvivel frestas de ofta till att tänka att blott litet uträttas. Kära syskon, jag känner att vi

borde göra mer för att uppmuntra dem. Herren vill visa dig vad du bör göra.

Från St. Paul Park reste jag, i sällskap med br. Thos. Nelson, till Arlington, S. D. Broder och syster Ring hade rest ett par dagar före oss, för att begynna mötet. Mörkrets furste riktade ett häftigt anfall emot oss, i detta möte, men jag kan med glädje säga att Herren segrade. Några missförståelser och svårigheter, som hade hindrat Herrens verk på denna ort, blevo undanskaffade. Hjärtan blevo sammansmälta och Guds Ande begynte verka. Många ofrälsta kommo varje afton och djup stillhet rådde i församlingen.

Jag var mycket glad över att åter få möta de kära syskonen på denna plats. Här finnes hjärtan som hava bevisat att de älska Gud och hans sak. Gud välsigne dem. Vi voro alla ledsna att mötet ej kunde fortsättas längre. Härifrån resa br. Nelson och jag till lägermöte. i Grand Forks, N. D. Morris C. Johnson.

TANKAR FRÅN LÄGERMÖTET I ST. PAUL PARK, MINN.

Vi känna oss mycket tacksamma för de många goda sanningar vi fingo höra under lägermötet här. Vi tänkte om de kära Guds barn visste vad de gingo miste om, kanske de skulle göra större ansträngning att kunna komma till mötet nästa år. För att de, som ej voro närvarande, måtte få njuta något av dessa välsignelser ha vi samlat dessa tankar och bedja att Gud måtte därigenom välsigna och ingiva eder lust till att samlas med oss nästa år. Det skulle upptaga för mycket rum att återgiva ett utkast av varje predikan. I allt predikades tjugofyra gånger, utom vittnesbörden. Vi återgiva dessa tankar och hoppas att Gud skall välsigna eder medan I läsen dem.

Guds ord är sannt, det bliver aldrig gammalt, är evigt och förbliver för alltid. Efter vi blivit frälsta måste Guds ord bliva en del av vårt liv. Litet ljus och mycken andlighet är gott; men mycket ljus och litet andlighet är att beklaga.

Avfällingar, eller de som en gång varit frälsta och känt Gud, men förlorat frälsningen och kommit bort från Gud, äro de olyckligaste av alla människor och behöva vårt medlidande.

Liv och död och alla de synliga tingen äro verkligheter; likaså äro även de osynliga tingen verkligheter, nämligen: Gud, den Helige Ande, Satan, synd, frälsning och Kristi andra ankomst, himmeln och helvetet. Vilket äro vi mest intresserade uti?

Medan vi äro upptagna med de timliga tingen, låtom oss även fästa våra tankar på Herren. Vårt liv uträttar mest för Herren emellan mötena medan vi äro hemma.

Vi måste vara uppfyllda med Guds Ande för att kunna vinna själar för Gud. Vi måste först vinna deras tillit, vi böra erkänna allt det goda de hava, vi måste vara uppriktiga, vi måste vara hänsynsfulla och älskvärda mot dem.

Det är lika mycket orätt uti att försumma våra plikter som uti att göra det som vi icke borde göra. När Gud skapade oss, ämnade han att vi skulle göra allt vad vi kunde för honom, med de gåvor han givit oss; om vi än anse att det är blott litet vi kunna uträtta. Om vi ej göra något för Gud bliva vi snart ljumma och med tiden falla bort från nåden. Dess mindre vi leva och arbeta för oss själva, dess mera andliga bliva vi. Om vi arbeta för Herren förefinnes ej stor fara för att vi skola falla bort ifrån Gud. Med att giva av våra medel, sköta vår gård för Gud, bedriva vår affär för Gud, eller vadhelst vi göra, göra det såsom för Gud, förökas vår andlighet.

Alla människor ämna någon gång giva sina hjärtan till Gud; men du måste övergiva synden, ty synden kommer ej att övergiva dig.

Vi bliva själva uppmuntrade när vi försöka uppmuntra andra. När vi söka vara till välsignelse för andra, bliva vi själva välsignade. Vi måste hava ljus och liv för att kunna skina för Herren. Dess mer ljus vi ha, dess mer liv ha vi, och ju mer liv vi ha, ju mer ljus få vi. Detta giver oss kraft i själen, till att hålla oss borta ifrån synden, och bevisa för världen att det finnes kraft i kristendomen. Livet uppenbarar sig uti att, på ett eller annat sätt, verka för Herren. Finnes det flera troende i ditt grannskap emedan du har bott där?

Helgelsen sätter oss uti närmare gemenskap med Gud, och gör att vi bära mer frukt. Det är ett andra nådeverk och erhålles ögonblickligen när vi uppoffra oss själva helt åt Herren. Den tillfredsställer själen och fyller oss med kärlek, och iståndsätter oss att verka för Gud. När vi sålunda emottaga den Helige Ande, leder, tröstar och hjälper han oss på allt sätt.

En timme tillbringad vid Jesu fötter, skänker mer tillfredsställelse än 10,000 timmar tillbringade i syndens förnöjelser. Vårt liv är en levande annons, en levande Bibel som folk skola läsa. När vi äro i nöd, så är det välsignat att vi kunna komma till Jesus och hemta tröst och uppmuntran, men vi måste vara stilla inför honom, annars kunna vi ej höra när han talar.

Låtom oss försöka att glömma oss själva och bliva intresserade i andra. Det fordras bön för att Guds arbete skall gå framåt. Låtom oss därför bedja Gud giva oss bönens Ande. När Herrens arbete ligger på våra hjärtan, då bedja vi. Det fordras arbetare och medel till att befrämja Guds sak. Vi böra bedja för dem som äro ute på syndens väg, ja, för hela människosläktet.

Gud vill vara enarådande i vårt liv, han önskar att regera över våra hjärtans tankar och innerligaste önskningar, ja han vill gärna hava oss helt och odelade. Gud fordrar en ren och fläckfri församling, fri från all synd och världslighet.

Ofta nekar Gud oss sin välsignelse, till dess vi hava åtlytt allt hans ord. Välsignelser komma genom att göra, ej blott genom att höra. Gud är källan till all andlig välsignelse, men den timliga hjälpen, för Guds rikes utbredande, måste komma genom församlingen. Församlingen bör hjälpa änkor och faderlösa, sjuka och fattiga, hjälpa att bestrida församlingens utgifter, tillgodose medel för missionsarbetet och att sprida litteratur bland folket. Var och en borde, på den första dagen i veckan, lägga åsido medel för uppfyllandet av dessa behov.

Gud är lika mäktig till att hela oss som han är att frälsa, och han önskar hela alla som komma till honom. Lydnad emot Gud och hans ord medför de rätta resultaten.

Gud har tvänne sidor; han är älskvärd, men han är även sträng. Gud giver människan en viss tid till att finna honom, men han träter icke med henne evinnerligen.

Alla hava icke samma kall här i livet; men Guds barn arbeta alla för samma stora och viktiga sak.

Resultaten av detta möte komma att förnimmas vida omkring. Våra hjärtan blevo närmare sammanslutna genom vår samvaro under detta möte. —Keo A. Nelson.

NYTESTAMENTLIGA ANORDNINGAR.

Forts. från sidan 3.

de på ett synbart sätt skulle uppenbara för oss de djupaste sanningar, som finnas i vårt Nya Testamente. Vi böra därför icke i okunnighet eller högmod, förkasta dem, och icke heller böra vi tillbedja själva bilderna, utan vi böra låta dem hava deras rätta plats och bruk i Guds hus, som är församlingen.

Det finnes några, som göra den invändningen mot fottvagningen att det icke står något om att apostlarna praktiserade den sedan Jesus givit dem föredömet och befallningen, och att det därför icke är nödvändigt för oss att göra det. Att säga att Jesu lärjungar icke efterföljde det föredöme, som Jesus gav dem, är att beskylla dem för olydnad. Det finnes också ett skriftställe som handlar om denna anordning i församlingen. Vi läsa om ett visst slags änkor, som församlingen skulle försörja, att sådana bland andra förtjänster ägde den att hava "tvagit heligas fötter" (1 Tim. 5: 10). Det visar, att de heliga åtlydde Kristi befallning att två varandras fötter. En präst gjorde en gång invändningen att fottvagning var endast som en annan god gärning och icke som en anordning. Men härtill svara vi: varför då endast två "de heligas fötter?" Det är klargjort i Bibeln, att vi skola "göra det goda mot alla." Men fottvagning är för de heliga och endast för de heliga. Det är en anordning, som bör iakttagas av Jesu lärjungar och av dem allena.

Vi vilja till sist säga, att I Guds församling "allt må tillgå skickligt och ordentligt", och därför böra männen två varandras fötter och kvinnorna varandras fötter i särskilda rum; att göra annorlunda skulle vara att vanära Herrens sak på jorden.

Från Väsentliga Bibel-Emner.

Vilken förmån att få bära den svages börda! Om den som bliver prövad av sina medmänniskors svagheter och brister visste att rätt uppskatta den välsignelse som ligger uti att med tålamod och kärlek, vägleda den stapplande och uppmuntra den missmodige, skulle han, i stället för att frestas till otålighet, vara tacksam för den härliga förmånen att få leda och hjälpa andra till en högre nivå på livets bärgiga stig. —L. P. P.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE.

DE FÖRDE HONOM TILL JESUS.

Av Gertrude Henricks.

En man som var lam önskade bliva botad. Han kunde ej gå. Hur skulle han kunna komma till Jesus? Fyra av hans vänner lyftade upp honom, sängen och allt sammans, och bar honom till huset där Jesus var. Men när de kommo dit, se då kunde de ej komma igenom folkmassan. Blevo de modfällda? Nej, de buro den sjuke mannen till hustaket, gjorde en öppning i taket, och släppte mannen på sängen ned inför Jesu fötter. Detta var ej så liten möda för den sjuke mannens vänner, men när, i enlighet med Jesu befallning, "Stå upp, tag din säng och gå hem," han steg upp tog sin säng och gick, tror du ej att de kände sig väl belönade för deras möda? Såsom ett resultat av detta underbara helandet, blev Guds namn ärat. Jesus utförde helandet, men om den sjuke mannen ej haft någon som fört honom till Jesus, hade han törhända aldrig blivit helad.

Finnes det ej några av oss, i vår tid, som hava sjuka vänner, släktingar eller grannar som kunde bliva helade om någon förde dem till Jesus? Kanhända de veta helt litet om Guds helande kraft. Vi kunna omtala för dem hur Jesus har helat andra, kanske vi själva blivit helade; omtala det för dem, och sålunda uppmuntra dem, att tro måtte uppspira i deras hjärtan. Men låtom oss ej lämna dem emedan de ej kunna komma till Jesus med ens. Låtom oss hjälpa dem att överstiga hindren. Om den lame mannens vänner hade tänkt, när de sågo människomassan, "O, det är lönlöst, vi kunna aldrig komma till Jesus," kanske mannen ej blivit helad. Eller när de fört honom till huset, de lämnat honom vid dörren, för att taga sig fram resten av vägen allena, hade han tvivelsutan förgåtts. Men de gåvo ej upp innan han låg vid Jesu fötter. På samma sätt borde vi föra de lidande till Jesu fötter—ej övergiva dem då de kommit ett stycke på vägen dit. Vi kanske måste arbeta och bedja, men när de blivit helade, och Gud genom det hela blivit ärad, skola vi ej då känna oss väl belönade? "Bären varandras bördor och fullborden så Kristi lag."

SÄTT ATT HELA I AFRIKA.

Det är ett bruk bland vissa hedniska stammar i Syd Afrika, att när någon är sjuk, måste han göra en liten jordvall i vars mitt han gör ett litet hål. Detta hål fyller han med öl. I denna jordvall sätter han även upp en stake vid vilken en vit trasa fastbundits—vidskepelsen fordrar att den skall vara vit. Sedan beder han till sina förfäder—sin fader, om hans fader är död; om icke, beder han till någon annan av sina förfäder.

Ett annat sätt att behandla de sjuka är detta: En höna (helst en vit) slaktas, och en sorts bön uttalas över den. Köttet uppätes och benen givas till trolldoktorn vilken uttalar en ceremoni över dem och sedan tillsäger den sjuke att han skall bliva frisk.

Dessa trolldokterer hava en förfärlig och ond makt över människorna, vilka äro rädda för dem och rädda för att ej lyda dem. Om trolldoktorn säger en person att han skall dö, och personen ej dör, giver doktorn honom ett slags medicin som dödar honom. På detta sätt håller trolldoktorn folket i en förfärlig fruktan. Förgiftet som de giva förorsakar att hela kroppen sväller upp och att blodet tränger sig ut allt över den.

Ett barn som sålunda blivit förgiftat av en trolldoktor fördes till några missionärer. Barnet hade allaredan svällt upp och blodet kom ut ur munnen och ögonen. Missionärerna lade sina händer på barnet och bad Gud att hela det. Som svar på trons bön helade verkligen Gud barnet, och befriade det från förgiftet. Vid ett annat tillfälle kallades dessa missionärer att komma till en man som var döende, men innan de hunnit komma i väg kom ett annat bud sägande att han allaredan var död. De gingo likväl och när de anlände dit funno de att han blivit förgiftad av trolldoktorns medicin. Ännu mer, hans egen moder hade i hemlighet givit honom medicinen. Tvänne gånger förut hade de sålunda försökt förgifta honom, men han hade tillfrisknat; men denna gång hade det bevisats dödande. Mannen hade blivit omvänd genom dessa missionärer, men han hade gift sig med en hednisk kvinna och gått tillbaka till synden; och sålunda drabbade honom detta sorgliga slut.

Denna medicin med vilken trolldoktorerna förgifta sina offer, är gjord till största delen av örter och liknande, som de samla i skogarna, men för att göra det fullständigt, enligt deras vidskepelse, måste de hava blod från en mänsklig varelse. Därför är missionärens liv ofta i stor fara.

Vid ett tillfälle då en missionär var på väg hem, mötte han en av dessa trolldoktorer i snåret. Trolldoktorn var en stor, frodig, djurlik man och hade lagt sig i försåt för missionären för att döda honom. Missionären seende sin ytterliga hjälplöshet i en sådan demons händer bad Gud om hjälp. Gud som är en närvarande hjälp i nödens stund, gav honom ett budskap till trolldoktorn, och missionären talade till honom om hur han borde tjäna Jesus, och Gud lade en sådan fruktan över trolldoktorn att missionären ej längre var rädd utan talade med lugn till honom.

Hur underbart att till och med i hedniska Afrika, Guds fruktan kan binda ogudaktiga och blodtörstiga mäns händer! Och att han även där uppfyller sitt ord: "På sjuka skola de lägga händerna, och de skola bliva helbrägda" (Mar. 16: 18).

Från *Gospel Trumpet.*

Helad av strupinflammation.

Två år sedan, förliden februari, blev jag på ett underbart sätt helad av strupinflammation. Jag hade gjort alla förberedelserna för att begynna ett väckelsemöte i Allegan, på en viss söndag. På fredagsmorgonen före det skulle begynna, vaknade jag med en plåga i halsen. Jag spisade ej mycket under hela den dagen. När jag vaknade lördagsmorgonen kände jag mig ganska illamående. Min strupe var så illa behäftad att jag led mycket hela den dagen och kunde ej spisa något. När jag försökte svälja vatten, gjorde det mycket ont i strupen. Det tycktes som jag hade helt litet tro, och kunde ej fatta tag i Herren för att bliva helad, likväl bad jag och försökte få hjälp från Gud. Söndagsmorgonen när jag vaknade, var jag ännu värre. Det var en oangenäm och kall dag. Jag lyckades intaga litet föda, men endast genom att utstå mycket lidande. Sättande min förtröstan till Gud, steg jag på tåget och reste till platsen varest mötet skulle hållas. Jag visste att Gud kunde ej svika mig, emedan jag gjorde hans vilje. När jag kom dit, gick jag till mötet och predikade. Det var likväl under mycket lidande jag så gjorde. Jag kunde knappast tala, emedan strupen var nästan tilltäppt, och var så svårt inflammerad. Jag gick hem med församlingens pastor till middag. Jag försökte äta litet, men jag led så mycket att jag strax avslutade min måltid.

Under eftermiddagen bad och begrundade jag mycket. I det jag talade till Gud begynte jag fatta tag i löftena. Hans Ande och Ord förvissade mig att jag skulle bliva helad. Frampå eftermiddagen försökte jag dricka vatten, men det förorsakade mig så mycken plåga att jag måste låta bli att svälja det. Unjefär en halv timme före mötestiden begynte jag bereda mig att gå till mötet. Jag sade pastorn att jag kände att Gud skulle hela mig och bad honom bedja för mig. Han lade händer på mig och vi bådo. Jag kände mig förvissad om att Gud hörde dessa böner. Pastorn ville att jag ej skulle gå till mötet den aftonen; men jag beslutade att gå.

Det var en kall stormig natt och jag måste gå nästan en mil. Efter jag begivit mig i väg, sattes jag på hårt prov. Jag prisade Gud för seger, och sedan försökte jag att svälja. O, hur jag plågades i min strupe! Gud prövade min tro Vi tycka naturligtvis om att få känna, men känslor äro ej tro.

Jag fortsatte striden tills jag uppnådde kapellet, och fastän jag ej kände någon lindring, hade jag likväl vunnit segern. Jag betvivlade aldrig Guds löften. Rummet var väl fyllt med åhörare, och jag begynte mötet. När jag begynte sjunga, hade all plåga, svullnad och lidande lämnat mig. Jag sjöng, bad och predikade som vanligt, utan den minsta plåga. Efter mötet gick jag hem med brodern, och kunde äta vad jag ville utan någon plåga.

Många människor komme att bliva helade, om de endast läte Guds löften, i stället för sina känslor, leda dem.

Litchfield, Mich. Clyde Anthony.

VEM HAR OMSORG?

Av D. T. Koch.

På vår vandring till evigheten måste vi genomgå mycken möda, sorg, hjärtekval och motgång. Huru ofta måste vi icke utropa med David: "Skåda på min högra sida och se: där finnes ingen som kännes vid mig. Ingen tillflykt återstår för mig, det finnes ingen som frågar efter min själ" (Ps. 142: 5). Många själar hava ljusa förhoppningar för framtiden, men innan de hunnit till sin bestämmelse möta de många prövningar och strider i livet som de måste utkämpa allena. Kanske de aldrig lärt att bära tunga bördor och ansvarigheter i livet, och emedan de icke hava denna kännedom bliva de snart modlösa och giva upp striden. Och Satan, som alltid är redo att draga nytta av själars modlöshet, viskar i deras öra. "Det finnes ingen som har omsorg om dig." De begynna då att se sig omkring och ihågkomma sina felsteg och misslyckade företag och komma snart till den slutsatsen att Satan har rätt: "Det finnes ingen som har omsorg om mig."

Till dessa önskar jag säga: Det finnes någon som har omsorg om dig. Du kanske känner dig ensam och tror att vänner och närmaste och till och med hela världen är emot dig, och bryr sig intet om dig. Du kanske känner dig övergiven och allena på jorden, och att det vore bättre för dig att dö än leva. Här föreslår Satan att det är bäst att du gör slut på ditt liv. Men lyssna till mig, Gud har omsorg för dig. Han är så mycket intresserad i dig att han gav sin Son att dö för dig. "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom icke skall förgås men hava evinnerligt liv" (Joh. 3: 16). Så stort var Herrens intresse för människornas välfärd och lycka att han villigt uppoffrade sin egen Son, det dyrbaraste som fanns i himmeln, för människans frälsning. Herren älskade icke endast några få utvalda, och utgav sin Son för dem, men hela världen—varenda människa som levat och kommer att leva på jorden. Därför, Gud älskar dig; och "Om Gud är för oss, vem kan vara emot oss. Han, som icke har skonat sin egen Son, utan *utgivit honom* för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom" (Rom. 8: 31, 32)?

Icke endast Gud är intresserad i oss, men hans Son, Jesus Kristus är intresserad i oss och har omsorg om oss. "Han *utgav sig själv* för oss på det att han skulle återlösa oss från orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om goda gärningar" (Tit. 2: 14). Kom ihåg min käre vän, att Jesus var så intresserad i dig att han lämnade sitt hem i härligheten och kom ned till denna syndiga, onda värld att leva bland människorna och deltaga i deras nöd och lidande. Han bevisade sig vara en vän till dem som inga vänner hade; en fader till de faderlösa. Han umgicks med de fattigaste. Han var hånad och förkastad, allt emedan han var intresserad i en förtappad värld.

Min käre vän, Jesus har omsorg om dig. Han hade omsorg om dig när han dog på korset, då han utropade: "Det är fullbordat." Han ämnade det för dig. Frälsningsplanen är fullkomlig. Din återlösning är fullbordad. Ja han är intresserad i dig nu i denna stund, under det du känner dig ensam och övergiven. Han längtar efter att hugsvala ditt hjärta och att genom sin Ande giva din själ den kärlek, glädje och frid som den så mycket längtar efter. Det gör detsamma huru långt du har gått i synden; om du har fallit så lågt att dina vänner kanske tänka att du icke kan räddas och i stället för att räcka dig en hjälpsam hand, gå dig förbi med förakt, och därigenom överhopa dig med mera missmod och ve; men även om detta är din lott, giv ej upp hoppet. Säg till din själ: "Varför är du så bedrövad min själ, och varför så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall åter få tacka honom, min frälsning och min Gud" (Ps. 42: 12). Kristus vill upplyfta dig och sätta dig på klippan. Han är din vän. Om du vill öppna för honom, så skall han komma in och hålla måltid med dig och du med honom. Han vill göra ditt liv lyckligt. Han vill skingra de mörka skyarna, som göra dig missmodig, och låta rättfärdighetens sol skina i ditt hjärta och liv. Han vill bliva ditt allt. Utvälj honom. Förtälj honom dina sorger och prövningar. Kom ihåg att han har omsorg om dig och vill hjälpa dig över livets obarmhärtiga, stormiga vågor.

EN BEKLAGANSVÄRD SYN.

Den allmänna föreställningen i världen, för en ung man, när han först begiver sig ut i livet, är först, en hustru som han kan älska; för det andra, barn för att leka omkring hans härd; och tredje, ett hem som är betalt för och penningar lagda åsido för den regniga dagen. För att omgiva sig med dessa välsignelser, strävar han natt och dag.

Åren försvinna, och i sin iver, att samla och förskaffa sig jordisk lycka och bekvämlighet, har han försummat sin själs frälsning. Han fortfar att arbeta och sträva. Hans hår begynner att gråna, men han är lycklig från en världslig ståndpunkt, och allt synes ljust framför honom. En dag bortrycker döden en utav grundstenarna på vilka hans lycka är byggd—ett barn ryckes obarmhärtigt ur hans armar. Andra av hans barn gifta sig och lämna hemmet, och med håret litet mer silverfärgat, lämnas han och hans hustru hemma allena. Livets båda ändar tycks hava mötts. Helt hastigt kallas hans hustru—den viktigaste pelaren för hans lycka—till det oändliga tillkommande. Allt vad han har kvar är hans egendomar. O, hur litet han värderar dem nu! En i sänder hava hans grannar dött eller flyttat, och han är omgiven nästan uteslutande av obekanta personer.

Han är nu svag, och intrigmakare hava berövat honom nästan alla hans förmögenheter; och ej i stånd att leva allena har han flyttat till sina barn. Han oroas av det brådskande affärslivet och av livliga unga barn. Understundom kanske han får höra uttrycket: "Ett hus var aldrig ämnat för två familjer."

En dag, i det vi gå förbi, se vi den gamle mannen sitta allena vid baksidan av huset, stödjande sig på sin käpp. Hans hjärta har ej blivit gammalt. Hågkomsten av gågna dagar är färsk i hans sinne; men han måste stiga åt sidan för att giva rum för de unga och kraftiga. Kanske naturen nu straffar för forna oförrätter. Där sitter han allena, utan Gud, utan den Helige Ande att trösta honom. Förhoppningar hava bleknat och bortsopats, och han emotser framtiden med fruktan och ovisshet. Är det ej en beklagansvärd syn?

Detta beskriver det olyckliga tillståndet av tusenden omkring oss vilka ej tänkt på deras skapare i deras ungdomstid (Pred. 12: 1). I stället för att först söka Guds rike, har han sökt andra ting; och nu, med anförvanter och egendomar försvunna, sitter han allena.

Hur är det med dig? Detta kanske är en profetia om din egen olyckliga framtid. "Giv akt på den ostrafflige och se på den redlige; ty fridens man skall hava en framtid" (Psa. 37: 37). Förlita dig ej för mycket på vänner att göra dig lycklig, eller på ovissa rikedomar, men på den levande Guden. —Utv.

DÖDSFALL.

Anna Christiansen avgick med döden den 26:e juni 1915, i sitt föräldrahem nära Valley Junction, Wis. Hon hade lidit av lungsot i unjefär två års tid.

Syster Anna Christiansen, föddes den 8:e april 1892, i Racine, Wis. och var vid sin död 23 år 2 månader och 18 dagar gammal.

Likpredikan hölls den 28:e juni, av undertecknad, i den Danska Lutherska kyrkan Text Upp. 14: 13. "Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. Ja, säger Anden, de skola vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter"

Syster Christiansen var, för fem år sedan, en arbeterska i de Ålderstignas Hem i St. Paul Park, Minn. Hon arbetade där i unjefär två års tid. Hon var helt uppoffrad åt Herrens sak och gjorde vad hon kunde. Hon var högaktad och mycket älskad av medarbetarna, såväl som alla andra som lärt känna henne.

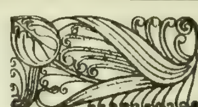
Hon var glad och nöjd med att flytta och vara hos Herren, och hon efterlämnar ett skönt vittnesbörd av en nära vandel med Gud och ett rent, heligt liv.

Hon efterlämnar fader, moder, fyra bröder, en syster och många vänner, vilka sörja över hennes bortgång. En syster har gått före henne. Vi sympatisera med hennes anhöriga och vänner i deras förlust, vilken var hennes vinning.

Hj. O. Hansen.

De Ungas Avdelning.

VAD TÄNKER DU PÅ?

Av Netta L. Owens.

Hur ofta höra vi ej människor fråga varandra, "Vad tänker på?" eller, "Vad har du i sinnet?" Betänker du någonsin vilket betydelsefullt rum tankarna intaga i våra liv? Ett brott har aldrig begåtts eller en ädel handling utförts, som ej föregåtts av en tanke som dikterade handlingen. Genom att tillåta våra tankar att välva sig omkring samma ämne, utföra vi omsider en handling utan att knappast betänka att handlingen är ett resultat av våra tankar. Skriften säger om den onda människan, att hon "förfar efter sin själs funder" (Ords. 23: 7). Det innebär att om en människas tankar äro rena och ädla, bliver hennes liv detsamma. Om hennes tankar äro onda och orena bliver hennes liv i överensstämmelse därmed.

Män och kvinnor vilka varit framgångsrika antingen i det politiska, affärs eller religiösa livet, hava varit de som hava tänkt. De begagnade sina tankar till att åvägabringa den framgång de så gärna önskade vinna. Hela deras energi begagnades till att främja den sak de så mycket älskade. Omständigheterna voro under stundom prövande, men ingen uppoffring var för stor att göra, om den förde dem närmare det efterlängtade målet.

Böra ej vi, som hava invigt våra liv åt Herrens sak, vara försiktiga att våra tankar måtte vara på de ting som hjälpa till att göra vårt kristna liv framgångsrikt? Vårt eviga öde beror till en stor del, om ej helt och hållet, på de tankar vi tänka. Om vi tänka på Gud och det som angår honom, bliva vi mer brukbara i hans tjänst. Om vi tänka att vi av oss själva kunna göra mycket i Herrens tjänst, komma vi att förlita oss på oss själva och resultatet bliver att våra företag komma att förfela. Å andra sidan, om vi känna vår egen svaghet och oförmåga, förtrösta vi oss mer på Gud, och då förmå vi allt "genom den som styrker" oss. Om vi hava misstrogna tankar angående Gud och hans presterskap, kunna vi förvänta att vi skola misslyckas. Många tankar vilka ej av Gud tillräknas såsom synd, kunna likväl hindra oss och kunna omsider leda oss till att tänka på ämnen vilka beröva oss vår andlighet. Med att leva när till Herren, kunna vi, var och en för sig själv, veta vilka tankar behaga eller misshaga honom. Låtom oss ej tillåta våra tankar att leda oss till synd. Låtom oss hellre förmå dem att följa de rätta stigarna, de stigar vilka leda till framgång i den kristna tävlingskampen.

Alldenstund vi se vikten av att tänka rätt, hur nödvändigt det är för oss som äro unga att forma rätta vanor i denna riktning. Varje gång en tanke går igenom hjärnan lämnar den ett intryck, och detta intryck bliver djupare efter som du gång efter annan tänker samma slags tankar. Snart formas en vana som är mycket svår att bryta. Det är mycket lättare att tänka de rätta slags tankar, om vi begynna i unga år, än det är att förändra vår tankeriktning i senare år. Hur mycket tid förloras ej i att rätta den skada som gjorts genom orätt tänkande. Våra sinnen lika väl som våra själar äro Guds och borde vara lika fullständigt uppoffrade till hans tjänst. Det är ej nödvändigt att vi begränsa våra tankar uteslutande till religiöse ämnen, men det är nödvändigt att vi tänka mycket på det gudomliga och att vi bevara alla våra tankar rena.

Fienden framställer ofta orätta tankar för våra sinnen, men de äro hans tankar och ej våra. Det är ej förr än vi antaga dem såsom våra tankar att vi bliva ansvariga inför Gud för dem. Låtom oss var och en fråga oss själva, "Vad har jag tänkt på i dag? Hava mina tankar varit av en sådan natur att de förädlat min karaktär och att de göra mig mer nyttig för Gud, för själars frälsning? Är jag mera duglig för livets plikter på grund av de tankar som passerat genom mitt sinne?"

SANNT VÄRDE.

Av Mable Hale.

Framgång i livet beror ej på försynens skickelser eller av tillfälligheter, som somliga vilja påstå; ej heller är den ett resultat av omgivningar eller samhällsställning, fastän dessa kunna hava ett visst inflytande. Framgång beror på karaktär, och denna bilda vi själva. I våra ungdomsdagar äro vi i synnerhet verksamma uti karaktär-bildande. Vad grundvalen är till huset, sådan är ungdomen till våra liv. Om grundvalen lägges stark och fast, då kommer huset att stå, men om grundvalen är svag och felbar så gör det detsamma hur väl huset är byggt, det är ändock i fara att falla omkull; likaså om en fast, ståndaktig karaktär bildas i ungdomen, kommer styrka att ådagaläggas i kommande år, men om ungdomsåren förslösas, om än genom nådens underverk personen kan bliva gagnelig, formas likväl en svaghet, som om den får fullborda sitt lopp förstör hela livet. Och till och med nåden tager ej fullständigt bort följderna av orätt bildad karaktär.

Den som vill uppnå sannt värde, måste troget uppfylla sin egen plikt, och göra vad han har att göra, till och med om det är svårt och oangenämt Om en plikt, sak samma hur liten den är, utföres på ett slarvigt eller halvhjärtat sätt kastar det en skugga på den som utför den, görande honom mindre pålitlig. Vadän gärningen måtte vara, utför den så fullkomligt och hastigt som möjligt. Att latas i uförandet av ett göromål, är ej långt ifrån fullständig uraktlåtenhet.

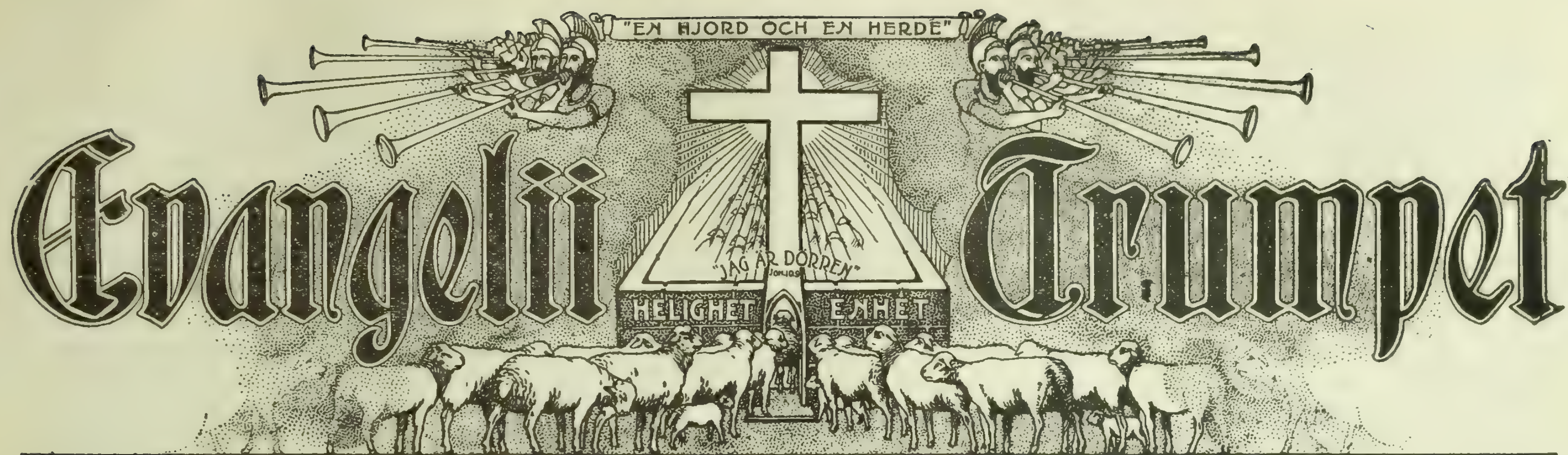
Att sitta stilla och vänta på ett tillfälle, att göra något viktigt, att erbjuda sig, medan det förhandenvarande arbetet försummas, förstör självrespekt och ambition. Att förtretas och oroas, emedan arbetet är hårt, endast gör en oduglig för livets plikter. Framgång kommer ej utan arbete, men arbete är hedervärt. Det är ej så mycket vad som utföres, som hur det utföres, som utvisar det sanna värdet. Låt därför var och en göra sitt åliggande, såsom om det vore det viktigaste i livet, tills det göromålet är färdigt. Din sysselsättning må vara aldrig så ringa, om du troget och väl uträttar din gärning, skickliggöres du till en bättre anställning.

För att bilda en god karaktär, måste du lära dig att göra din plikt utan att besvära någon annan att hjälpa dig. Få reda på vad som bör göras och gör det sedan med all flit.

Du tror möjligtvis ej nu att det så är, men du skall finna ut att det är sannt; om du uträttar det arbete slarvigt, du nu har för handen, emedan det inbringar liten förtjänst, skulle du snart utföra den lika slarvigt om du finge bättre sysselsättning Orsaken till slarvigt arbete, ligger ej i arbetet utan i arbetaren. Den som gör sitt eget arbete försiktigt och samvetsgrant, har allaredan en karaktär, som gör honom tillförlitlig. Arbetsgivare äro ej sena att se detta, och gynna den arbetaren som troget utför sitt arbete. Detta är ej partiskhet utan belöningen av en god karaktär. God karaktär betyder mer än att ej göra orätt; den innefattar även att alltid göra rätt Det gör liten skillnad till en arbetsgivare, om din tankeåsikt är god, om ditt arbete är dåligt. Men ärligt arbete skänker ett gott namn.

En man önskade en gång få ett stängsel uppfört och hyrde en snickare att utföra arbetet. Han visade snickaren att det var på baksidan av gården och utom synhåll, och sade att det ginge an om det ej bleve utfört så noga. "Gör arbetet i en hast och var ej noga och jag skall betala dig så mycket." När han kom hem om aftonen fann han det bästa stängsel som kunde uppföras med de förhandenvarande materialierna. Han frågade varför så mycken möda gjorts, enär han begärt endast ett mindre väl gjort arbete. Snickaren svarade: "Jag är känd för att vara en man som aldrig gör ett arbete slarvigt, och jag tyckte jag hade ej råd att förlora det namnet för att bespara några timmars tid." Han hade den rätta uppfattningen. Ett väl gjort arbete är den bästa rekomendation.

I en del byggningar, vilka ruinerats, har det bevisats att byggmastaren ej infört alla de erfoderliga materialierna. Svagheten i byggnaden var ej på långt när så märkbar som svagheten i den byggmästarens karaktär. Men om du är hyrd att utföra ett visst arbete och endast utför det till hälften, är du behäftad med samma svaghet. Bibeln säger oss, "att allt vad I gören, det gören av hjärtat, såsom för Herren och icke för människor." Sannt värde ådagalägges alltså uti att, med all ärlighet, utföra de små livets åligganden. Sak samma hur ringa anställningen, var och en har previlegiet att bilda sann karaktär.

"Så skall och jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1 Augusti, 1915. Nummer 15.

TIDEN ÄR KORT.

Framåt i Jesu namn,
Tiden är kort;
Ljuvlig är vilans hamn,
Tiden är kort.
Härlig är resans mål;
Jesus vet vad jag tål,
Han är min längtans mål;
Tiden är kort.

Hur det må växla här,
Tiden är kort;
Hemmet mig väntar där,
Tiden är kort;
Kort om än het min strid;
Jesus mig vinkar blid;
Han är ju själv min frid;
Tiden är kort.

Se upp min själ;
Tiden är kort;
Där hemma är allting väl;
Tiden är kort;
Är dagens hetta svår,
Se blott till blodets sår;
Herden han bär sitt får,
Tiden är kort.

Här ser det ofta ut,
Tiden är kort;
Att fienden skall göra slut,
Tiden är kort;
På barnaskarans lilla hop,
Då allting går dem blott emot;
Men Jesus är borgen nog,
Tiden är kort.

Av en nu avsomnad broder.

VI BÖRA ICKE LÖPA I OVISSHET.

Av Emil Kreutz.

"Veten I icke, att de som löpa på vädjebanan, löpa väl alla, men en får segerlönen? Löpen så, på det att I skolen få den" (1 Kor. 9: 24—27).

Paulus vittnar här att han icke deltog på vädjebanan för att vinna den oförgängliga kronan av evigt liv i någon ovisshet. Nej, han ägde en stark förvissning att han skulle vinna den. Han var icke i någon ovisshet därom alls. Hör vad han säger då han skriver till Timoteus "Ty jag offras redan, och tiden för mitt uppbrott är inne. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona, vilken Herren, den rättfärdige domaren, skall giva mig på den dagen men icke blott åt mig, utan ock åt alla, som älska hans tillkommelse" (2 Tim. 4: 6—8). Han är så bestämd i alla sina brev. Då han skriver till Filipperna, säger han: "Ty för mig är livet Kristus, och döden en vinning" (Fil. 1: 21). Till Romarna säger han: "Och jag vet, att då jag kommer till eder, kommer jag med fullheten av Kristi evangelii välsignelse."

Äro icke dessa alla sköna vittnesbörd? Uppväcker det icke ett begär i ditt hjärta att kunna avlägga dylika vittnesbörd? Är det möjligt för alla Guds barn att vara lika förvissade som Paulus var? Ja, det är möjligt. Petrus giver oss denna befallning: "Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer att göra eder kallelse och utkorelse fast." Att göra vår kallelse fast, har samma betydelse som att löpa med visshet. Denna befallning är given till oss alla. Och skriften lär att vi böra hava "mycken fullvisshet" genom den Helige Andes kraft (1 Tess. 1: 5).

Ingen borde vara belåten med något mindre. Om vi löpa i ovisshet och tvivelaktighet, kan det hända att vi gå miste om kronan. Jesus giver denna varning: "Se jag kommer snart: behåll det du har, att ingen må taga din krona."

BÖNEN.

Av J. C. Ryle.

Om du önskar få din själ frälst, är det en ting du aldrig får glömma, och det är att bedja. Av alla nådemedlen, är bönen den allra viktigaste. En människa kan uppnå himmeln utan lärdom eller böcker eller kunskap, men ingen (som uppnått ansvarighetsåldern) har kommit till himmeln utan bön.

Bönen är människans livs-ande. Den förutan kunna vi hava ett namn att leva och räknas för Kristna; men vi äro döda i Guds åsyn. Vanan att framlägga för Gud våra själsbehov är bevis på att vi hava barnaskapets Ande.

Bönen är den angivna vägen på vilken vi erhålla våra andliga behov. Den öppnar skattkammaren och kommer källan att flöda. Om vi ej hava, så är det emedan vi ej bedja.

Bönen är den väg på vilken vi erhålla Andens utgjutelse på våra hjärtan. Jesus har lovat Hugsvalaren, den Helige Ande. Han är redo att komma ned med alla sina dyrbra gåvor, förnyande, renande, styrkande, glädjande, uppmuntrande, upplysande, lärande, styrande, och ledande uti all sanning. Men han väntar att bliva ombedd.

Och här är det, jag säger det med sorg, här är det människorna så eländigt komma till korta. Få finnas som verkligen bedja; många falla på knä och upprepa en form, men blott få ropa till Gud; få åkalla Herren, få söka som om de önskade finna, få knacka som om de hungrade och törstade, få äro de som kämpa, få som ihärdigt söka Gud för svar, få som icke giva honom någon vila, få som fortsätta i bön, få som vaka och bedja, få som bedja utan återvändo och ej förtröttas. Ja, få bedja. Det är en av de ting som antages som en given sak, men sällan praktiseras; en sak som är allas angelägenhet, men som i sanning helt få utföra.

Tro mig, om din själ är frälst, måste du bedja. Gud har inga stumma barn. Om du skall emotstå världen, köttet och djävulen, måste du bedja. Det är lönlöst att vänta styrka, i prövningens stund, om du ej sökt den. Du kanske kommer i sällskap med dem som aldrig bedja, du kanske måste sova i samma rum med en som aldrig begär något av Gud; likväl, lägg märke till mina ord, **du måste bedja.**

Jag kan lätt tro att du finner stora svårigheter dess angående, svårigheter angående tillfällen, och tider, och platser. Jag törs ej lägga ned allt för bestämda regler angående dessa punkter. Jag lämnar dem till ditt eget samvete. Du måste lämpa dig efter omständigheterna. Vår Herre Jesus Kristus, bad på ett berg; Isak bad på fältet; Hiskia vände sitt ansikte mot väggen, i det han låg på sin säng; Daniel bad vid en flodstrand; Aposteln Petrus bad på hustaket. Jag har hört om dem som bett i ladugårdar och höskullar. Allt vad jag förfäktar är detta, du måste veta vad det är att "gå in i din kammare" (Matt. 6: 6). Det måste vara vissa tider då du talar med Gud, ansikte mot ansikte; du måste varje dag hava dina tider för bön. **Du måste bedja.**

Detta förutan äro alla råd och förmaningar värdelösa. Detta är den del av den andliga vapenrustningen som Paulus nämner sist, i Ef. 6, men den är i sanning först i värde och betydenhet. Detta är den föda som du måste dagligen förtära, om du vill säkert vandra igenom denna livets öken

Det är endast i dess styrka som du kommer framåt emot Guds berg. Jag har hört sägas att nål-sliparna i Sheffield ibland påtaga sig ett magnetiskt munstycke, under det de arbeta, vilket uppfångar det fina dammet som uppstiger omkring dem, och förhindrar det från att inandas i lungorna och sålunda skyddas deras liv. Bönen är det munstycke som du ständigt måste begagna, annars kommer du aldrig att arbeta oskadd i denna världens ohälsosamma atmosfär. **Du måste bedja.**

Var förvissad om att ingen tid är så väl använd som den tid du använder, i bön, på dina knän. Ordna så att du får tid härtill, vadän din sysselsättning månde vara. Tänk på David, Israels konung; vad säger han? "Afton och morgon och middag skall jag bedja och ropa högt; och Han skall höra min röst" (Eng. övers. Psa. 55: 17). Tänk på Daniel; han hade ett konungarikes angelägenheter att handhava, likväl bad han tre gånger om dagen. Se där hemligheten av hans säkerhet i den ogudaktiga Babylon. Tänk på Salomo; han begynte sin regering med bön om hjälp och bistånd, och följaktligen hade han en underbar framgång. Tänk på Nehemja; han fann tid att bedja till himmelns Gud, till och med när han stod inför sin mästare, Artasasta. Tänk på de exempel dessa gudliga män lämnat dig, och gå du och gör sammaledes. **Du måste bedja.**

DEN KRISTNES SABBAT.

Av M. E. Sain.

Många ärliga själar hava förmåtts att frukta och tro att de ej höllo budet som säger: "Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den," på grund av att somliga sekter lära att den sjunde dagen eller lördagen skulle hållas, som det var befallt under lagen. Jag var själv mycket förvirrad beträffande detta ämne. Jag bestämde mig för att finna ut sanningen beträffande detta ämne; ty jag visste att denna kunskap var för mig; och med hjälp från Guds ord och den Helige Ande, dessa två vittnen, fick jag mina fötter på sanningens fasta klippa. Detta är verkligen den enda tillfredsställande vägen för en sanningssökare. Pröven andarna; pröven allting och behållen det goda eller sanna. (1 Tess. 5: 21; 1 Joh. 4: 1.) Detta är enda sättet varpå vi kunna bevara oss från falsk lära. "Låt ingen bedraga eder med tomma ord" (Ef. 5: 6).

Var och en, som är något bekant med gudomliga ting, vet att under den gammaltestamentliga tidsåldern, voro Guds folk lärda genom tecken, förebilder och skuggor, vilka alla häntydde till de största händelser i världshistorien—Kristi födelse, död och uppståndelse. Förutan denna andliga häntydning äro dessa ceremonier tomma och döda bokstäver.

"Tänk på sabbatsdagen att du helgar den," var ett av buden, som vi väl veta, var givet under Gamla Testamentets tid, och var det enda utav de tio buden som hölls med ceremonier. Sabbaten började vid solnedgången på fredagen och slutade vid solnedgången på lördagen. Den första plikt de hade var att helga den dagen och det var att sätta den dagen åsido för gudstjänst och vila. Intet arbete skulle utföras den dagen och om någon bröt detta bud straffades han med döden. (Se 2 Mos. 31: 15.) Ordet sabbat betyder vila. Gud sade till dem: "Mina sabbater skolen I hålla, ty de äro ett tecken mellan mig och eder från släkte till släkte, på det att I mån veta, att jag är Herren, som helgar eder"—avskiljen eder som mitt folk. "På sex dagar gjorde Herren himmel och jord, men på sjunde dagen vilade han och tog sig ro" (2 Mos. 31: 13, 17).

Sabbaten var en förebild på något som skulle komma. Vad var detta som skulle komma? Som jag förut sade, voro dessa förebilder skuggor av det tillkommande goda och äro uppfyllda i Nya Testamentet. Under Gamla Testamentets tid höllos dessa fram för Israels barn på det att de ej skulle förglömma. Uppfyllelsen av sabbaten var intet mer eller mindre än själens vila i Kristus

En annan förebild, av sabbatsvilan i den nytestamentliga tidsperioden, var Israels barns intågande i Kanans land. De hade löftet att om de lydde Gud så skulle de erhålla det landet. När de kommo till Kades-Barneas gräns blevo Josua och Kaleb tillsammans med tio andra män utsända att bespeja landet. Dessa, Guds trogna tjänare, bringade det budskapet att landet var bättre än vad Herren lovat och att det vore lätt att intaga det om Herren var med dem. De övriga spejarna förklarade att Israeliterna kunde aldrig intaga det; att där funnos jättar i landet och stora svårigheter att övervinna. De underbara vindruvorna och mjölken och honungen var icke i högt värde för dem. De sågo endast väldiga jättar, och förglömde att härskarornas Gud kunde besegra alla fiender, om de endast ville tro honom. Alla som knorrade förgjordes i öknen, emedan de icke trodde och förtröstade på Gud— de kunde icke inkomma på grund av otro.

Josua var med Moses i öknen och var hans tjänare. Han hade vård om tabernaklet och församlingen. Han var Nuns son och kallades Jesus av grekerna och benämnes med det namnet i Nya Testamentet. Efter Mose död, antog Josua ledningen av Israel och förde dem in i Kanans land, det förlovade landet. Josua var en förebild av Jesus, som säger: "Kommen till mig. . . jag skall vederkvicka eder" (giva eder vila, eng. övers.). Detta sätter oss bättre i stånd att förstå vad Paulus menar med den andliga vila, som han omtalar i Nya Testamentet.

Paulus, som var en hebré, var stadfästad i kunskapen om de gamle Skrifterna och förstod väl förebilderna i dem och deras uppfyllelse i Kristus, i den närvarande tidsåldern. Han förtäljer oss i Ebréerbrevets tredje kapitel huru Israel, på grund av otro, icke kunde inkomma till vilan Kanans land. Därefter säger han i det följande kapitlet: "Låtom oss därför, då ett löfte står kvar att inkomma i hans vila, frukta, att någon bland eder må befinnas hava blivit tillbaka." Det glada budskapet var predikat till dem genom Moses, men de inkommo icke "för sin otros skull." Vi som tro, få inkomma i vilan—de kristnas sabbat.

"Verken (både de materiella och andliga) —voro fullbordade allt ifrån världens grundläggning." Planen var fullbordad och han har någonstädes sagt: "Och Gud vilade på den sjunde dagen från allt sitt verk;" och Israels barn som det var först predikat till inkommo icke på grund av otro. (Ebr. 4: 3, 4). David sade: "I dag om I hören hans röst, så förhärden icke edra hjärtan" (Ebr. 4: 7; Ps. 7—11). "Således står en sabbatsro åter för Guds folk; ty den som har kommit in i hans vila, han har ock fått vila från sina verk, likasom Gud från sina. Så vinnläggom oss nu att inkomma i den vilan, på det att ingen må förfalla till samma exempel av otro" (Ebr. 4: 9—11).

Detta kapitel visar så tydligt den andliga betydelsen av den sjunde dagen, som Israeliterna höllo såsom vilodag, att någon förklaring synes överflödig. Det var ej underligt att så stor vikt var lagd på att hålla sabbaten under det Gamla Testamentet, när vi se så tydligt att den var en förebild på den andliga sabbat vi finna i Kristus.

Men ytterligare vilja vi säga att ingen av dessa förebilder eller ceremonier överfördes från det Gamle Testamentet till det Nya, efter lagens ände—efter att Kristus sade: "det är fullbordat"—som de kristna måste hålla.

När judarna kommo till Jesus och klandrade hans lärjungar och sade att de gjorde det som ej var lovligt på sabbaten, svarade han dem med följande: "Haven I icke läst i lagen, att på sabbaten bryta prästerna sabbaten i templet (arbeta på vilodagen) och äro likväl utan skuld?" Om sabbatsbudet hade varit ett moraliskt bud så hade de ej haft lov att bryta det.

Varje dag är en helig sabbat för Herren. Jesus sade vidare till de klandrande judarna: "Här är det som är mer än templet," menande sig själv. "Men vissten I vad det är: Jag har lust till barmhärtighet och icke till offer, så haden I icke fördömt dem som äro utan skuld" (Matt. 12: 1—8). Kristuslivet är icke en tom ceremoni; icke en antydning om att hålla en bokstavlig sabbat; ej heller finna vi någonstädes att Jesus lärde det.

Paulus skrev till församlingen i Kolosse att de gamla stadgarna voro utplånade och borttagna och fastnaglade till korset; och att de ej skulle låta någon döma sig beträffande mat och dryck eller i fråga om högtid, nymånad eller sabbat; vilket var en skugga av det tillkommande. (Se Kol. 2: 14—17.) Paulus hade mycket arbete i att hålla de judar, som blivit kristna, från att gå tillbaka till lagens gärningar,och vad mer var, de ville också lägga dessa stadgar på de omvände hedningarna, som aldrig förut hört om dem. Han sade dem att det var

rätt för en man att göra skillnad på dagar om han så önskade och att det var rätt för en annan att anse alla dagar lika, men att var ock en skulle vara fullt viss i sitt eget sinne. (Rom. 14: 5.) De skulle icke döma varandra för vad var och en av dem trodde vara rätt. Det var ingen befallning att hålla vissa dagar heliga, men om deras samvete bjöd dem att göra så, så borde de göra det. Var och en var ansvarig för sin egen själ inför Gud. (Läs hela detta kapitel beträffande denna fråga.) Paulus säger i fjärde versen: "Vem är du som dömer en annans tjänare? För sin egen Herren står eller faller han."

Den dag som den kristna världen kallar sabbat var aldrig nämnd så av Kristus eller dem som skrivit det Nya Testamentet; men kallades "Herrens dag," "den första dagen i veckan," "den åttonde dagen"—som är vår söndag. Seden att hålla möten på denna dag begynte i den första kristna tiden, till minne av Kristi uppståndelse och den Helige Andes utgjutande på Pingstdagen (Apg. 2.) vilka händelser inträffade på den första dagen i veckan.

Vi hava ytterligare vittnesbörd från den tidiga församlingen. Justin Martyr säger: "Vi hålla den åttonde dagen med glädje; den dag på vilken Kristus uppstod från de döda." "Låt varje Jesu vän hålla Herrens dag som en högtidsdag till minne av hans uppståndelse." Tertullian nämner också om Herrens dag som en mötesdag för församlingen. Dessa två män hava alltid hållits i särskilt högt anseende av de kristna.

Någon frågar om vi icke finna att Paulus predikade på den sjunde dagen, sabbatsdagen. Ja han gjorde det och vi vilja anföra varför.

Jag har framför mig en liten traktat som är utgiven av dem som framhålla lagsabbaten, den sjunde dagen; och de giva följande skriftställen för att bevisa att Paulus höll den sjunde dagen såsom sabbat; vilket dock är missledande och förvrängt—Apg. 13: 14; 16: 12; 17: 2; 18: 3, 4. Genom att läsa dessa finner läsaren att Paulus var på en missionsresa genom landet och för att kunna predika till de oomvända judarna, så måste han gå dit där de samlades att tillbedja på sabbaten, den sjunde dagen. Till dem predikade han Kristus uppstånden. Somliga trodde och somliga trodde icke. I Korint förblev han ett år och sex månader och predikade i den judiska synagogan. Herren sade honom: "Frukta icke, utan tala och tig icke; ty jag är med dig och ingen skall angripa eller göra dig skada, emedan jag har mycket folk i denna stad" (Apg. 18: 10). De kristna voro ingenstädes befallda att avhålla sig från arbete på Herrens dag. För alla som hade Kristus i sitt hjärta var det en glädjedag och de kommo tillsammans för att bryta bröd med tacksägelse och fröjd.

Det är icke den judiska sabbaten, ty den hölls på lördagen. Nya Testamentets vila eller sabbat hänvisas till såsom ett hjärtetillstånd och icke såsom en viss dag. Att säga, att hederligt arbete på lördagen är synd, är vilseledande och hör icke till Nya Testamentets lära. Den kristnes sabbat—själens vila—sträcker sig innanför förlåten. Den har börjat här på jorden och skall fortsättas genom evigheten.

BERED DIG ATT MÖTA DIN GUD.

Av H. C. Hill.

Kära ofrälsta vänner: Emedan de Heliga Skrifterna och tidens tecken tydligt utvisa det faktum att vi närma oss tidens ände, då Jesus skall komma "i eldslåga, för att hämnas på dem som icke känna Gud och icke lyda vår Herre Jesu Kristi evangelium;" och när vi betänka livets korthet och evighetens omätliga längd, att tillbringas tillsammans med djävlar och förlorade själar i fördärvets bottenlösa avgrund, så hanvända vi oss till eder på detta sätt för att påminna eder om edra själars välfärd.

I kanske haven eder glädje i synd och köttsliga nöjen; I kanske läggen planer för framtida rikedomar, rykte och lycka; I kanske tänken att I ären så unga och haven många, många år att leva, så det är tillräckligt med tid att bereda sig för himmeln. Men lyssna! Hören Jesu Kristi eviga ord dundrande genom Skrifterna: "Varen och I redo; ty den stund I icke menen kommer Människosonen."

Låtom oss antaga medeltals-åldern att vara tretttiotre år, och frånräkna en tredjedel därav för sömn, så hava vi endast tjugotvå år som medeltalstiden (barndomstiden inberäknad) som folk hava att tjäna Gud och bereda sig för himmeln, och göra de nödvändige sysslorna som förekomma i livet. Vilken oerhörd skillnad mellan dessa få år och evighetens otaliga år, vilka du måste tillbringa i den sjö, som brinner med eld och svavel, under den förorättade Gudens genomträngande blickar, om du icke omvänder dig och Gud utplånar dina synder. Måtte han i sin barmhärtighet bringa denna sanning till ditt hjärta.

Varför vill du fortsätta att tjäna djävulen, då han är en motståndare till allt gott, och är hela människosläktets fiende? Varför vill du tjäna honom, när han söker att draga dig ned till helvetet? Varför vill du tjäna honom, när det är han som förorsakar sjukdom, smärta och död? I sanning Guds ord är sant där det heter att "syndens lön är döden." Men Gud erbjuder att förlåta dina synder och skulder och höra och besvara dina böner, att hela dig när du är sjuk, att förse dig med vad du behöver i livet, borttaga dödens styng och giva dig ett hem bland de återlösta i himmeln.

Om jag skulle fråga dig för huru mycket du ville sälja ditt hopp om himmeln, att för evigt uppgiva alla tankar på att omvända dig till Gud, huru mycket skulle du begära? Mera än någon kunde betala; men likväl kan du fortsätta i synden och överträda Guds bud och riskera att dö i dina synder och gå till helvetet, fastän ett så högt pris är satt på din själ.

Stanna och betänk! Har du någonsin betänkt att det är endast luften i dina lungor som skiljer dig från helvetet. Detta är dock ett förfärligt faktum. Eftersom nu dessa sanningar blivit framhållna för dig, "välj i dag vem du vill tjäna."

Vill du tjäna djävulen och tillbringa evigheten tillsammans med honom? Eller vill du tillbringa evigheten i himmeln tillsammans med Jesus och Guds barn? Denna fråga är till dig.

GUDS KÄRLEK UTGJUTEN I HJÄRTAT.

Av G. A. Olson.

Det finnes en erfarenhet, som övergår all annan erfarenhet, och det är att hava Guds kärlek ntgjuten i hjärtat. Hela hjärtat—det inre livet—kan bliva översvämmat med Guds kärlek. Det är det, som gör oss fruktbara i Herrens tjänst. Det säges om Nilfloden, att varje gång den översvämmar sina bräddar, så erhålles god skörd. Så är det också med oss. Om vi icke bliva bevattnade med Nadens vatten—Guds kärlek—så bliva vi ofruktbara.

Johannes säger att den som rädes är icke fullkomnad i kärleken. Men löftet är att vi skola kunna tjäna Gud, utan fruktan (Luk. 1: 74). Den som rädes och ängslas kan icke bära mycken frukt åt Gud. Därför säger Jesus, att den som bär frukt skulle bliva rensad, att han må bära mera frukt. Denna rensning sker genom den Helige Ande. Johannes Döparen sade om Jesus, att han skulle döpa med den Helige Ande och med eld. Och detta överensstämmer med vad Petrus säger, i Apg. 15: 8,9, om sin erfarenhet bland hedningarna, att Gud gav dem den Heliga Ande och renade deras hjärtan.

VÅRDA DIN HÄLSA.

Tillåt mig yttra ett praktiskt ord: Vårda din hälsa. Det finnes män som om de med förståndighet uppmärksammat detta, kunde blivit upphöjda till vilken som helst framstående plats—kunde gjort stora uppfinningar, skrivit härliga poem, kommenderat stora arméer, eller regerat över stater, men på grund av oförståndigt urakttlåtande angående hälsans vård, hava de kommit till intet. Föreställ dig Herkules såsom roddare i en rutten båt. Vad kan han göra där utom att med själva kraften av hans årtag påskynda skutans ruin? Tag därför vara på virket i din båt, och undvik alla sedvanor vilka torde åstadkomma antingen torr eller våt röta. Goda helsoregler åstadkommes ej genom ometodiska, stundtals förekommande ansträngningar av viljan, utan genom formandet av vanor. Utan tvivel måste viljan understundom utöva sin kraft för att kväva eller krossa särskilda frestelser. Men formandet av riktiga vanor är nödvändigt för ditt beständiga skydd. De förminska möjligheten för fall när du anfalles, och de föröka möjligheten för ditt återställande om du skulle lida nederlag.

—*Tyndall.*

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter July 3, 1903, at the post. office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.
Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.
O. T. Ring, Redaktör
L. P. Peterson, Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. '*stamps*' *mottages för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks Halvt år 60 Copecks

"Fröjden eder i Herren alltid' (Fil. 4: 4).

Den som fröjdar sig, bör fröjda sig i Herren.

Fröjden i Herren, är en fröjd som övergår allt vad denna världen har att bjuda på.

Denna världens fröjd och glädje, när den är som störst, är ej att jämföra med den fröjd som erhålles i ett sant umgänge med Herren. Dessutom är den kort och ovaraktig. Den är såsom en dimma som försvinner för vinden.

När prövningar och lidanden komma, bortblåser världens fröjd, och när döden infinner sig, är den för alltid försvunnen.

Den som har den sanna fröjden i Herren, kan fröjda sig "alltid." När sjukdom, lidanden och prövningar komma, kan han fröjda sig emedan han vet att allting tjänar den till godo, som har Gud kär. Han kan även fröjda sig emedan han har En som han kan vända sig till, som kan och vill hjälpa honom ut ur trångmålen. Och sedan när döden lägger sin kalla hand på hans hjässa, kan han fröjda sig över att den endast är en vän, som kommer för att förflytta honom till den vistelseort varest fröjden skall bliva oblandad, varest den kommer att övergå allt vad mänskligt förnuft kan fatta, och varest den aldrig tager slut. —L. P. P.

KORRESPONDENS.

"Jag tycker så mycket om att läsa *Evangeli Basun* och den är en Herrens sannings- och troinspirerande tidning."

"Eder tidning bringar ljus och välsignelse till många hjärtan, och jag vill göra vad jag kan för att sprida den."

En syster i N. Dak. underrättar oss att hon blev helgad genom läsandet av *Tro, Haab og Kärlighed*. Hon är mycket glad och uppskattar litteraturen, hon erhåller härifrån, mycket högt.

"Jag läste boken, *Veien till Frelse og Fred*, förliden vinter. Jag blev överraskad att få se ett nytt ljus i den boken, men Gud vare tack och lov att jag fick se och läsa den."

En syster skriver: "Jag ser att min prenumeration är utlupen. Jag vill nu förnya den, så att det ej må bliva något avbrott i avsändandet av tidningen, ty jag vill ej vara den förutan. Varje nummer är kostligt för mig."

En av våra prenumeranter skriver: "*Evangeli Basun* är den bästa tidning jag har, och jag kan förstå den så väl."

En syster skriver: "Om I viljen sända mig tidningen ännu ett år; om jag lever och skall läsa någon tidning, vill jag först och främst läsa *Evangeli Basun*, ty den stämmer mäst överens med Bibeln, av alla tidningar jag läst.

En broder förnyar sin prenumeration och säger: "Var så snäll och sänd mig *Evangelii Basun*. Jag har mottagit den ett helt år gratis, och jag må säga att det skulle vara ledsamt att undvara de kosteliga sanningar den innehåller."

"Då jag nu ser att prenumerationen är utlupen och jag ej har några pengar att förnya den, önskar jag av hjärtat att I villen sända denna tidning, fritt, som jag så mycket tycker om. Allt är sant, som vi läsa i denna heliga tidning."

"Jag har läst tidningen i unjefär femton år och önskar att framdeles läsa den, alldenstund den framhåller den sanna, rena läran, och är till mycken uppmuntran för mig. Jag är glad att den finner vägen så långt hit ut."

FRÅN ARBETSFÄLTET

Saskatoon, Sask. Can. Juli 19, 1915.

Mötena i Grand Forks voro mycket välsignade av Herren. Det var många som kommo fram och sökta Herren; somliga för frälsning och andra för helgelse. Enhetens och kärlekens Ande härskade från begynnelsen till slutet. Det var en stor glädje för mig att få besöka min broder Seward, som är föreståndare för församlingen där. De predikanter som kommo resande till mötet voro, Bröderna E. E. Byrum, C. H. Tubbs, Thos. Nelson och B. J. Franklin, och syster Hittle från Syrien.

Från Grand Forks reste jag i sällskap med broder och syster Byrum hit till Saskatoon, Can. I mötena här hava själar sökt Herren nästan varje dag. En mäktig väckande Ande har varit närvarande. På grund av det stora intresset, beslutades det att jag skulle stanna kvar här en vecka längre, i stället för att resa till Edmonton såsom ämnat var. Det var meningen att broder Nelson och jag skulle rest tillsammans till Canada, men planen blev förändrad.

Guds barn här äro mycket varma och nitälskande för Herrens sak. Icke så få själar hava funnit fred. Broder och syster Byrum, syster Hittle, m. fl. reste härifrån, förliden måndag, till Edmonton.

De två sista söndagarna har jag haft tillfälle att tala, genom en tolk, till några unga kinesiska män. Några av dem äro frälsta. En av dem kom till tältet i går afton och frågade bröderna om Mr. Johnson skulle resa nu De sade, "Ja." Han sade: "Hälsa honom ifrån mig och säg honom att jag älskar honom." Mitt hjärta uppfylldes med glädje, när jag förstod att de ord jag talat till dem blivit till välsignelse. Några hava låtit sig döpa. På grund av att floden var så hög kunde vi ej döpa i densamma, men vi fingo tillåtelse att döpa i Baptistkyrkan.

I afton reser jag, om Gud vill, härifrån. Både frälsta och ofrälsta hava enträget bett mig att stanna och fortsätta mötena, men jag kan dessvärre icke. Under den sista tiden har jag predikat två gånger om dagen. I eftermiddag kl. 5 skall ett avskedsmöte hållas.

Det är min avsikt att stanna i Grand Forks, N. Dak. ett par dagar och att håll ett möte i Kellys. Jag gläder mig vid tanken på att få vara tillsammans med församlingen i Grand Forks igen. De äro så varmhjärtade och intresserade för Gud och hans sak.

Från Grand Forks reser jag, om Gud vill, till mitt hem för att vila en månads tid. Jag har varit i mitt hem blott fyra dagar sedan jag kom till Amerika. Vad månne de skola säga om detta i Danmark? Men det är icke så lätt att komma ifrån när det är så mycket att göra, och de kalla ifrån alla håll. Snart kommer natten då ingen kan verka. Eder ringa broder,

Milltown, Wis. Morris C. Johnson.

Sandtorp, Sverige.

Syskon i Kristus:

Nåd och frid från Gud tillönskas eder alla.

Det är länge sedan jag lät höra något från mig i Evangelii Trumpet; men får, till Herrens ära, säga att jag är frälst, helgad och bevarad. Herren har i sin stora nåd även helat min kropp flera gånger under förliden vinter, och jag vill ej glömma att tacka honom därför.

Liksom Gud gjorde mäktiga krafter genom Pauli händer, "så att man till och med tog duckar och skört, som hade kommit vid hans kropp, och lade dem på de sjuka, och sjukdomarna övergåvo dem" (Apg. 19: 12), så har Gud ett folk även i dessa dagar, som han verkar igenom, och han har ej förlorat sin kraft, utan han är densamme, i går, i dag, och desslikes i evighet. Prisat vare Herrens namn!

Jag känner mig uppmuntrad att fortsätta i Herrens tjänst; ty han lönar långt utöver vad vi kunna bedja eller ens tänka. Jag känner mig rörd till tårar då jag tänker på och ser Guds kärleksfulla handlingssätt mot mig och mina, nära åttionio åriga föräldrar; att han på så underbart sätt föser oss även med våra timliga behov. Är även glad över att jag funnit många som äro villiga att mottaga sanningen. Fälten vitna till skörd; må ingen glömma att bedja skördens Herre att han sänder ut arbetare.

Bedjen för mig syskon, att jag ej må se på min odugtighet, utan på Jesus, att jag må mottaga kraft att verka medan dagen är; natten stundar då ingen kan verka.

Fridshälsningar från eder syster i nåden,

Maria A. Ekström.

VITTNESBÖRD.

Moose Jaw, Canada.

Kära trossyskon och medvandrare till evigheten!

Det är för mig en stor glädje, att i dag kunna skriva detta brev som ett vittnesbörd för min Herre och Frälsare, Jesus Kristus, som har köpt mig åt Gud med sitt dyra blod.

Det var för mig en stor glädje att under förra hösten, under en kort tid, få besöka Guds folk och arbetare i St. Paul Park, Minn. Endast evigheten kan uppenbara och förklara den nytta jag hade av mitt besök där. Alla ting i denna världen äro underkastade förändringar och våra olika kall i livet göra att vi ofta få mötas endast för en kort tid, för att åter skiljas för en lång tid igen. Men ära till Jesus, att vi hava ett levande hopp, att för evigt snart få möta varandra igen i ett bättre land, på himmelns saliga strand. Vänner, låtom oss leva så nära Gud varje dag och varje stund att vi under alla frestelser och svårigheter endast se på Jesus och därvid fråga oss själva: Vad skulle Jesus göra om han vore i samma plats där jag nu är? Och därvid få vi alltid svaret klart i Guds eget ord, att Jesus var frestad i allting, likasom vi, men dock utan synd.

O vänner, jag är glad att Jesus har frälst mig helt från synd och Satans våld. All äran tillkommer Gud!

Jag känner mig i dag så full av Guds frälsnings-nåd, i min själ, att jag skulle kunna skriva ett långt brev, om jag endast hade tid, men emedan tiden icke tillåter det, vill jag endast tillägga den gamla bekanta sanningen, att under vår vandring genom detta jordelivet möta oss många faror. Men ingen av dessa faror torde vara större än den för vilken vi varnas i Romarbrevet 12: 2: "Skicken eder icke efter denna världen, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse."

Om vi stå under den Helige Andes ledning och tuktan, så blir det ständig förnyelse i Anden och en klarare uppfattning om vad som är Guds goda, behagliga och fullkomliga vilja. Dess raka motsats är den nämnda faran, att skicka oss efter denna världen; eller med andra ord, att förvärldsligas. Denna förfärliga fara kan belysas av följande bild. I Brasilien finnes en planta, som benämnes *matador*, vilket på svenska betyder "förkvävaren." Nämnda planta är av en säregen beskaffenhet. Dess sköna stam kryper längs marken till dess den finner ett kraftigt träd, och strax klänger den sig fast vid dess stam och klättrar högre och högre, under tiden gripande sig fast vid trädet, med hundratals små armar som sträcka sig omkring stammen. Högre och högre reser sig "förkvävaren," ett hundra fot eller mer, och slutligen då den höjt sig över det förkvävda trädets krona, spricker den ut i ymnig blom-

ning, och strör ut sina giftiga frön över hela trakten däromkring.

Vilken sann bild av världsandan! Får den endast ett litet fäste, så är faran mycket stor, att den snart kommer att vinna ett större rum i själen, och innan du märker det, så står Herrens ceder förvissnad och förtorkad, färdig att bliva utkastad ur helgedomen. O broder och syster, som med mig äro främlingar och gäster i denna onda värld: Denna bild av världsandan, är en varning för oss alla, att alltid vara på vakt mot denna, synbarligen ofarliga, men mycket giftiga planta—världs likställighet, som under tidernas lopp har förkvävt så många fruktbärande träd i "vår Guds gårdar." Eder broder i Herren. O. F. Ljunghammar.

PRAKTISK KRISTENDOM.

Av G. Q. Coplin.

Vad världen i närvarande tid behöver, är praktisk kristendom. Folket i våra dagar har dragits bort från Gud, in i synd och otro. Många hava nästan förlorat förtroende till den kristna religionen. Detta är icke så mycket emedan de betvivlat Bibeln, utan hellre på grund av oförenlighet i deras liv som bekänna sig vara Kristna. Detta har utan tvivel varit orsaken till att så många blivit fritänkare.

Fastän de oomvända icke kunna fatta Guds rikes hemligheter, hava de dock så mycket omdömesförmåga att de kunna se om de, som bekänna sig vara Kristna, leva i enlighet med Guds ord. Därför hjälper en sann Kristens liv mera till att uppbygga Guds sak på en plats än många prediknin-gar.

Vad varje samhälle behöver, är män och kvinnor som icke blott hava hört ett fullt evangelium, men vilka praktisera det i sina dagliga liv. Det behöves män som icke blott kunna bedja och vittna i mötena, men som även kunna leva fria från synd i sina hem. Gud vill ha män som kunna behålla seger, i prövningar och svårigheter, i det vardagliga livet. När motgångar och besvikna förhoppningar komma, när det verkligen synes som att allt går oriktigt, då är det vi kunna bevisa att vi äro äkta Kristna. Människorna bry sig icke så mycket om vad vi bekänna oss vara, som huru vi leva. Om vi bekänna oss vara frälsta, så hava de rätt att förvänta att vi leva ett gudligt liv. Och vi kunna vara förvissade om, att de skola noga se efter huruvida våra liv harmoniera med den bekännelse vi föra.

Somliga hava endast Läran.

Det är ett sorgligt faktum, att somliga som bekänna sig vara Guds barn, endast hava läran, men i sina hjärtan äro de alldeles utan Guds nåd. Huru ofta är det icke som det händer att personer besöka en mängd möten där evangeliet predikas i sin fullhet; de bliva mycket intresserade i sanningen som framhålles, men uraktlåta att göra vad Ordet lärer, och följaktligen erhålla icke en erfarenhet som giver dem seger över synden. De gå från mötet, övertygade om sanningen, och äro alltid redo att diskutera med vem som helst som vill stanna och tala med dem. De kunna med lätthet finna den texten som säger: "Den som gör synden, är av djävulen." Detta är naturligtvis riktat mot den som de tala med. De bry sig icke så mycket om sin personliga erfarenhet, och om den kommer ifråga så byta de om samtalsämne.

De veta ganska väl att deras liv i hemmet icke tål att undergå en noggrann undersökning; kanske just densamma dagen, vid frukosten, något gått oriktigt. Kanske hustrun var sen, och resultatet var att några hårda ord sades. När frukosten var över, kanske mannen gick ut till sitt arbete, lämnande sin hustru förkrossad. Kanske en dag eller två förut hade han en träta med en av sina grannar eller blev vred när någonting gick oriktigt under arbetet.

Det är icke underligt att han hade så litet att säga om sin egen erfarenhet. Om hans hustru skulle säga till honom: "Johan, du är icke frälst; en man kan icke göra så och vara en Kristen," så urskuldar han sig med att säga att det är hans sätt att förhasta sig; men han menade intet ont. Hustrun suckar och vänder sig till sitt arbete.

Sedan han har hört sanningen så besöker han alltid de heligas möten och synes verkligen att glädjas åt dem, fastän han finner det svårt att taga aktiv del i dem. Det är sällan han vittnar, och när han gör det, så är det med svårighet, och hans vittnesbörd låter så dödande. Hans vittnesbörd synes icke harmoniera med de andras. Det är dock ett ämne som storligen intresserar honom—det är Babylon eller sektismen. Han finner stort nöje i att uppvisa att sektismen är orätt och att omtala allt vad Bibeln säger om falska lärare. Han upphör gärna med sitt arbete när som helst, för att upptaga en lång diskussion om Skriften. Resultatet bliver att han, till intelligent folk, ingiver en afsky för religiösa ting, och gör dem till sanningens fiender. Folket får den tanken att alla som bekänna sig för att leva ett heligt liv äro lika honom. Så han bliver en verklig stötesten och en vanära för Kristi verksamhet. Det är alldeles säkert att Guds sak icke kan hava framgång tills folk får veta att en sådan person icke har någon del i Guds församling.

Somliga äro vacklande.

Men det är en annan klass som icke heller har praktisk kristendom. De äro mera rättänkande än den föregående klassen. De hava verkligen sökt Herren för förlåtelse och hava också erhållit en erfarenhet av frälsning, och kanske även av helgelse. Men av en eller annan orsak äro de mycket ostadiga. Ibland synes det som om det vore gott hopp för dem; men snart äro de åter tillbaka i synden. Så snart det kommer en evangelist och håller möten så äro de, de första att komma till altaret. Guds barn glädja sig naturligtvis åt att se dem återvända till Herren, och hoppas att de skola behålla seger i framtiden; men de bliva snart besvikna; ty det vederfares "dem vad som säges i det sanna ordspråket" i 2 Pet. 2: 22. De hava icke gjort allvar av saken. Om de icke kunna få sina hjärtan mera uppbrutna, så kan icke den goda säden taga rot så att den kan hålla ut länge nog. Det är icke alldeles hopplöst för dem; men de måste bestämma sig att övergiva synden för alltid. Tills de hinna till denna punkt äro de också stötestenar för syndare. De önska icke vara det, men världen beskådar oss och kritiserar och gör narr av sådant och den dyrbara sanningens sak lider men på grund av deras avfällighet.

Somliga sakna visdom

Det är andra som verkligen äro Guds barn; men hava brist på visdom. Ingen bör bliva modlös om han upptäcker att han saknar visdom; utan hellre glädja sig över att han insett sitt behov och att han kan komma till Honom som vill giva vishet utan att förebrå (Jak. 1: 5).

Huru ofta är det icke fallet att Guds verk förhindras mycket av någon som, i brist på visdom, i sitt nit handlat mycket ovist. Han känner inom sig att han måste göra något att sprida sanningen. Han försöker att tala, till var och en han möter, om frälsning, församlingen, sektismen o. s. v. Kanske han icke har tillräcklig kännedom om Guds ord, att förklara det så det kan uppfattas, och folket börja snart anse honom såsom ensidig och en fanatiker. Han menar väl; men Gud har icke kallat honom och skickliggjort honom att lära eller predika, därför bliva hans strävanden, fastän välmenta, en orsak att driva folk ifrån sanningen. Om han är på mötet och en främmande inkommer, så känner denne nitiske person sig ledd att omtala huru Gud fört honom ut ur sekterna och om han får tillfälle att vittna så kanske han giver opassande uppgifter som bliva till anstöt för den som söker efter sanningen. Han är icke vad vi kalla praktisk, fastän han menar väl. Uppriktiga själar taga anstöt på grund av hans misstag. Bröderna kunna ha kärlek och vara överseende med honom men världen har icke mycket överseende med sådana.

En Bättre Väg.

Fastän vi icke önska att tvinga någon att hålla sig tyst, så önska vi att råda dem som äro ostadiga och dem som nyligen kommit till kunskap om sanningen, att icke förhasta sig med att försöka lära andra. Om det är någon viss person som du är mycket intresserad för, så är det bättre att du beder en predikant eller någon annan broder, som varit frälst längre än du, att tala med densamme. Du kanske känner inom dig att du ser sanningen klart, och du kanske också känner till mycket om Bibeln, men tiden skall utvisa att det är mycket som du ej förstår ännu. Det är bättre att gå sakta; ty om du begår ett misstag, så kanske du aldrig kan rätta det.

Många hava drivit sina kära ifrån sanningen, genom stort nit och brist på vishet. Om vi skola bliva en välsignelse till våra anhöriga och andra, så är det första som vi böra tillse att vi äro praktiska Kristna. För att vara praktiska, måste vi icke blott hava en teori; men också en erfarenhet.

Vi böra göra det en bestämmelse att lära andra genom vårt föredöme, likaväl som med våra ord. Vi böra framför allt leva nära Gud. Om dina vänner se att det blivit en förändring i ditt liv, så skall det göra dem mera gott än allt vad du kan säga dem. Var icke tillfredsställd med att veta dig vara frälst; men om du önskar bliva till välsignelse för andra, gör vad du kan för

Forts. å sida 7.

Gudomlig Helbrägadgörelse.

GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE KAN ERHÅLLAS I VÅR TID.

Av Mae Robertson.

Den samme Jesus som vandrade på Galileen's stränder, nitton hundra år sedan, och helade de blinda, de halta och spetälska, är lika villig och mäktig att hela i vår tid, ty han är den samme.

Jesus sade: "Dem, som tro, skola dessa tecken åtfölja. . på sjuka skola de lägga händerna, och de skola bliva helbrägda' (Mar. 16: 17, 18). Pris ske Gud, detta menas alla som tro, i varje tidsålder. Kan du tro Bibeln? Du svarar: "O ja, jag tror Bibeln; men den församling jag tillhör tror ej på gudomlig helbrägdagörelse." Det förändrar ej Guds ord, om din församling ej tror på gudomlig helbrägdagörelse.

En vän sade en gång till mig: "Du har mycken tillit till dessa Guds barn, ty du sänder alltid efter dem när du bliver sjuk." "Ja," svarade jag, "jag har funnit i Guds ord att det säger: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta, och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall åter ställa honom" (Jak. 5: 14, 15).

Herrens tjänare begära ej någon avgift för helande, ty Jesus säger: "I haven fått för intet; given för intet." De göra bedjandet, men Gud gör helandet. Om någon någonsin begär en avgift för helandet, så bör du veta att det ej är gudomligt helande, utan endast en förfalskning.

Gudomligt helande är lika fritt som luften vi inandas. O, om folk endast ville tro och mottaga det! Jesus betalade priset för det när han utgöt sitt dyrbara blod på Golgata, för en förlorad världs synder: "Genom hans sår bliva vi helade" (Jes. 53: 5). Vilken underbar Frälsare vi hava! Hur välsignat att veta att han har omvårdnad om våra stackars, svaga kroppar, och vill hela dem om vi endast tro och förtrösta på honom. Blott tro, och Jesus skall göra dig helbrägda. Fastän din tro kanske är svag, fortsätt att tränga dig igenom hopen av otro och detta livets omsorger. Snart skall din tro fatta nytt mod och styrka till att träng sig fram och vidröra hans klädesfåll. Om du endast skulle lyckas räcka den med den yttersta fingerspetsen, är det tillräckligt; hans helande kraft skall göra dig frisk. Tvivla icke, utan tro.

VAD ÄR ORSAKEN ATT JAG EJ BLIVIT HELAD?

Ovanstående är en fråga som ofta framställes av dem som sökt Herren för helbrägdagörelse, utan att hava erhållit det önskade resultatet. "Jag har bett, jag har gjort det och det," säger någon, "och likväl har jag ej erhållit någon hjälp;" och så frestas man kanske tro, att det ej finnes något uti läran om gudomlig helbrägdagörelse.

Detta oaktat, är likväl Guds ord sant. Guds löften äro vissa och sanna. De kunna ej rubbas, om än var och en som bett för helande ej lyckats erhålla hjälp. "Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, allt, vad I viljen, skolen I bedja, och det skal ske eder" (Joh. 15: 7). "Om två av eder komma överens på jorden, vilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem av min Fader, som är i himmeln" (Matt. 18: 19). "Trons bön skall rädda den sjuke och Herren skall återställa honom" (Jak. 5: 15). Dessa, med flera liknande bibelställen, äro Guds eviga sanningar.

Men, säger någon, vad är då orsaken att jag ej blivit helad? Vi kunna svara med att göra en annan fråga: Vad är orsaken att ej alla bliva frälsta som söka frälsning? Vi hava sådana löften som dessa: "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv." "Var och en, som åkallar Herrens namn, skall varda frälst." Dessa och många andra härliga löften i Guds ord, göra det tydligt att Gud är villig och mäktig att frälsa syndare. Likväl är det ett faktum att många söka frälsning utan att erhålla den. Jesus sade att många skulle söka att inkomma genom den trånga porten, "och skola dock icke kunna det" (Luk. 13: 24).

Vad är då orsaken att många som söka inkomma genom den trånga porten ej lyckas? Vad är orsaken att många söka frälsning utan att ändå bliva frälsta? Är det emedan den ej står att finna? Nej, visserligen icke, svarar du, ty Guds ord framhåller tydligt att frälsningen skänkes fritt till alla, och erfarenheten bekräftar att många verkligen bliva frälsta och deras liv bevisa att de blivit omskapade, blivit "nya skapelser i Kristus Jesus." Vad är då orsaken att ej alla som söka frälsning, erhålla densamma? Orsakerna kunna vara flera, men utan tvivel är en av de förnämsta orskerna en brist på ihärdighet i att söka densamma. I ovan anförda vers, där Jesus säger att blott få skola lyckas inkomma "genom den trånga porten," säger han även "*Kämpen* för att komma in genom den trånga porten." Häruti ligger hemligheten varför många ej lyckas finna frälsningens dyrbara skatt; de uraktlåta att "*kämpa*." Och av samma orsak är det att många ej lyckas bliva helade. De söka ej av hela hjärtat, ej med fullt allvar. De bedja kanske till en tid och om ej svaret kommer så snart som de hoppats bliva de modlösa och upphöra att bedja. Det är ej alltid Gud skänker sina välsignelser som svar på den första bönen. Han vet att det vi lätt komma i besittning av, uppskatta vi i allmänhet mindre. Därför är det ofta till vårt gagn, att vi måste med ihärdighet söka och kämpa för att komma i besittning av det ombedda. En sådan bönekamp förökar även tron och hjälper oss att komma i närmare förening med Herren. När Elias gick upp på berget för att bedja om regn, gick han utan tvivel med den föresats att han skulle bedja tills han fick svar. Det var ej den första bönen som medförde det önskade resultatet; ej heller den andra. Det var först när han bett sju gånger, han fick förvissning att hans bön besvarats. Antag att när Elias bett sex gånger, han begynt resonera så här: "Ja, nu har jag bett sex gånger, men likväl har jag ej fått något svar; kanske det ej är Guds vilja att sända regn i alla fall; dessutom har det nu varit torka i tre och ett halvt år, och allting är så upptorkat att det är svårt för det att regna. Intet moln synes på himmeln och dessutom är vinden ej i rätta riktningen, så det är väl så gott jag upphör att bedja, åtminstone tills omständigheterna bliva mer gynnsamma;" tror du han då fått erfara det härliga resultat han önskade? Nej, visserligen icke.

Det är denna ihärdighet, detta allvarliga kämpande med Gud i bön, som vinner härliga segrar. Det är den själ, som likt Jakob fordomdags, fattar och vidbliver det beslutet: "Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig,'' som övervinner hindren och erhåller himmelns välsignelser.

Käre lidande vän, bliv ej missmodig om du än under en längre tid sökt hjälp, men ej lyckats erhålla den. Tag de fordna troskämparna till exempel. Betrakta sådana bibelställen som dessa: "Var och en som beder, han får, den som söker, han finner, och för den, som klappar, varder upplåtet." "Varen. . . .i bönen ihärdiga." "Under all åkallan och bön, i Anden alltid bedjande och därför vakande med all ihärdighet och bön." "Bedjen utan återvändo," o. s. v. Åtlyd dessa befallingar, och sök Herren med all flit, och han skall rikligen belöna dig. Kanske du redan inkommit i bönhörelsens förstuga, fastän du ej vet det. Fortsätt att klappa allt ivrigare, snart skall Husbonden upplåta dörren och räcka dig den efterlängtade gåvan. —L. P. P.

"JAG HAR FULLBORDAT DET VERK, SOM DU HAR GIVIT MIG ATT UTFÖRA."

Av E. E. Byrum.

Betrakta Guds Son under det han arbetar hela dagen; betrakta honom bedjande om natten; betrakta honom, trött vid Jakobs brunn. Betrakta honom under det han bryter tröstens och hugsvalelsens bröd för de trötta; och i det han bestraffar fariséerna och de skriftlärde för deras hjärtas hårdhet och otro; eller under det han troget undervisar sina efterföljare. Betrakta honom åter igen under det han helar de sjuka, renar de spetälska och uppväcker de döda. Betrakta honom under det han outtröttligt verkar för människosläktet, till och med välsignande de små barnen. Och vad var hans tröst vid slutet? När "hans stund var inne" kunde han se upp till sin Faders ansikte, och säga: "Fader, jag har fullbordat det verk, som du har givit mig att utföra" (Joh. 17: 4).

När vi tänka på att lägga ned vår jordiska verksamhet, är detta vår själs vittnesbörd: "Jag har fullbordat det verk, som du har givit mig att utföra?" Hava vi verkligen fullbordat vårt verk? Trötta moder, har du fullbordat ditt verk? Arbetströtte fader, har du fullbordat ditt verk? Unge man eller unga kvinna, har du fullbordat ditt arbete, eller har det knappast begynt?

Vem du än är, bliv ej missmodig. Var ej alltför benägen att lägga ned korset och taga upp en krona. Människorna i världen dö, dö utan Gud. De behöva dig. Var trogen, Gud skall hela dig, och du skall ännu kunna arbeta för honom och för män och kvinnor vilka ej känna till Kristus eller den makt som finnes i hans evangelium. Tänk ej på att lägga ned din jordiska verksamhet, innan även du kan se upp i Faderns ansikte och med stilla förvissning säga: "Jag har fullbordat det verk, som du har givit mig att utföra."

PRAKTISK KRISTENDOM.

Forts. från femte sidan.

att växa i nåden. Du bör icke inlåta dig för mycket i att utforska läran, om du därigenom uraktlåter det som är av större vikt; ty då blir det en brist i andlig symetri.

Såsom Guds barn borde vi beflita oss om att växa i nåden. Talande om rikedomens snaror säger Paulus: "Men du, Guds människa fly sådant och far efter rättfärdighet, gudaktighet, tro, kärlek, tålamod, saktmodighet" (1 Tim. 6: 11). Dessa egenskaper komma att göra våra liv nyttiga och sköna. Och de som äga dem kunna vara förvissade om att deras liv icke skola bliva ofruktsamma i Guds kunskap. Vi böra alla sträva efter att bliva fruktbärande Kristna. Ty Därtill har Herren kallat oss från mörkret till sitt underbara ljus. Vi böra låta våra liv förtälja evangelii budskap. Våra heliga liv komma att ha ett gott inflytande på människor som aldrig hört evangelium i dess fullhet.

Vi äro uppmanade att visa, genom god umgängelse, våra gärningar med vishetens saktmod. Detta är någonting som skall befrämja sanningen. Om våra liv äro i harmoni med Kristi lära så skola människorna se våra goda gärningar och prisa Gud. Detta är välbehagligt inför Herren. Detta är paktisk kristendom.

ATT VANDRA I TRO.

Av Mabel Hale.

Är hela din väg mörk och hänger stormskyar över ditt huvud, under det att det enda ljus som når dig är blixtens, vilket gör att det synes ännu mörkare då dess strålar upphöra att lysa. Har sorg och bedrövelser kommit in i ditt liv, eller ännu värre, är ditt hjärta alldeles förkrossat. Har alla dina planer för Guds sak och det goda, synts gå förlorade till dess att ditt liv icke alls är vad du ämnade, till dess du nu betvivlar din förmåga att känna Guds vilja? Min vän, om du är en Kristen, kan du nu, om aldrig förr, få lära att vandra i tro. Om dina planer blivit omintetgjorda så låt Honom lägga nya planer för dig, och nu då din stig blivit förmörkad, låt honom leda dig sin väg. Nu när ditt hjärta är bedrövat genom att du förlorat någon älskad, låt honom uppfylla tomrummet med sig själv. Och om du tillåter honom, så vill han bära dina hjärtesorger.

Du kan ej aflägga en enda av dina besvärligheter genom ängslan och fruktan Förtrösta på honom. Om du icke kan se så ser han. Om du icke förstår så förstår han. Liksom du trycker ditt lilla barn till din barm och bär det över farliga platser, så vill Herren bära dig. Det är dina egna fösök, och bemödanden som gör att allt ser så mörkt ut. Om du blott lugnar dig och förtröstar så blir allt gott. Det synes icke så, men den Kristne kan lära sig att det är så. Det gör detsamma huru svår prövningen är; för den förtröstande själen är det blott en eld som förbränner slagget på det att han må bättre förstå Guds vilja. Du skall finna att det så är.

Men du är icke viss på om du gör Guds vilja. Du fruktar att du på något sätt har kommit på avväg och att du icke är på den plats han vill hava dig, så huru kan du tillägna dig alla dessa goda löften. O fruktande själ; var vid gott mod! Du tjänar en trofast Gud. Det är icke på grund av omständigheter vilka du kunnat undvika att dessa bördor kommo. Har du icke varit lydig så gott du förstått? Du älskar ju Herren och önskar göra hans vilja. Förtrösta och frukta icke. Detta är endast en del av Guds stora plan för dig. Liksom guldet, från gruvan, först måste gå igenom degeln och renas innan det passar för en konungs krona; likaså behöver du denna renande eld innan du kan vara Gud till ära.

När kampen är över, och prövningen upphört, huru gott är det icke att sitta ned och uppräkna våra välsignelser och se de framsteg vi gjort; de mer än uppväga prövningen. Men somliga hava varit så förtröstansfulla att de kunnat hålla det för idel glädje under det prövningen pågått. Var vid gott mod! Gud har omsorg om dig.

VANDRINGEN MED GUD.

Tron gör Guds närvaro för oss till en verklighet. Om en vän inbjuder mig till en vandring med honom och jag går till hans hem för att hämta honom, så frågar jag endast efter honom själv. Är han upptagen, så väntar jag på honom. Är han icke hemma, och jag får veta, var han är, så söker jag upp honom. Jag måste äga honom själv. Hur skulle jag annars kunna vandra med honom? Guds heliga närvaro kan för oss vara en andlig verklighet dagen om. Vill du vandra med Gud, så se till, att du varje morgon förvissar dig om din Guds personliga närvaro för den dagen! Detta sker genom tron. I stilla tillbedjan och förbidan ser tron upp till Herren och räknar på, att han skall göra sig känd för sitt barn. Hon öppnar öga och hjärta för att mottaga hela intrycket av honom, genom vilken Gud skapat allt, genom vilken han uppehåller hela världsalltet och som i oändig kärlek har sin lust uti att uppenbara sig för dem. som söka honom. O, låt din tro dag för dag göra det till sin första uppgift att vänta efter och förvissa sig om hans heliga närvaro! En sådan tro skall för dig göra vandringen med Gud till en salig veklighet. —Utv.

SÅSOM STJÄRNOR I EVIGHET.

Det är icke sagt att det är denna världens stormän, som en gång skola lysa klarast. Under några år kunna de, här på jorden, vara såsom skinande ljus, men om de icke äga ett inre ljus, slocknar snart det sken som utgått från dem. Ja, de försvinna i mörkret Var äro väl de stormän, som icke ville veta av Daniels Gud? Lysa de ännu? Ack, vi veta om Nebukadnessar och de store männen på hans tid, knappt något annat än det som fyller ut berättelsen om de ringa och anspråkslösa män, vilka på deras tid tjäna de och lydde Gud. Hur visa voro icke dessa statsmän. Vilka segrar vunno icke de furstar som levde på Daniels tid, och det över många nationer. De voro liksom gudar på jorden. Nu äro deras namn glömda, liksom skrivna i sanden. Men om dem, som hava fört många till rättfärdighet, heter det, att de skola lysa såsom stjärnor alltid och evinnerligen.

Gud bjuder sina välsignelser fritt åt var och en, som vill taga emot dem. Vem som vill kan också bli delaktig av det nyss anförda löftet. Även om du icke alls har någon s. k. uppfostran eller bildning, kan du lysa. En fattig arbetare, en simpel sjöman, den ene som den andre, kan just på den plats där han befinner sig, lysa för Jesus.

—Utv.

BEGÄRAN OM FÖRBÖN.

Syster Ellen Johnson, Svartorp, Hultanäs, Småland, Sverige, begär Guds barns förböner för helbrägdagörelse. Hon har varit sjuk i aderton år och sängliggande de sista tolv åren, oförmögen att vända sig i sängen, och har, under denna tid, lidet svåra plågor.

DÖDSFALL.

Almira McGonegal, bosatt i Grand Forks, N. D., föddes i Ontario, Can., den 13:e juni 1864, och dog den 18:e juli 1915, av kräfta, efter ett års sjukdom. Hennes ålder var 51 år, 1 månad och 5 dagar.

Hon efterlämnar sin äkta make, fem söner och en dotter. Genom alla sina hårda plågor, behöll hon dock tron på sin Frälsare. Under de sista timmarna av hennes liv utkämpade hon en hård kamp, likväl somnade hon in lycklig i Gud. Personligen gläder jag mig vid tanken på att få möta vår kära syster vid Jesu högra hand, på uppståndelsens morgon.

I många sörgandes närvaro, jordades hennes jordiska stofthydda i "Memorial Park" begravnings-plats, måndags-eftermiddag den 19:e juli. Hon kommer att saknas av församlingen. Text, Jak. 4: 13—15.

Seward Johnson.

De Ungas Avdelning.

GLÄDJE I DEN KRISTNES LIV.

Av Anna Koglin.

Många unga tänka att kristendom är något utmärkt för gammalt folk. De tro att när folk ej längre kunna njuta av de nöjen som ungdomen skänker, är det gott och tillbörligt att tänka på det som angår kristendom; men medan de äro unga, borde man ej begära av dem att hängiva sig åt sådana allvarliga tankar.

En ung flick sade en gång till mig, att hon tyckte det ej fanns något skönare, än att se ett gammalt äkta par leva ett kristet liv. Men varför anse de flesta unga, att ett sådant liv är opassande för dem som befinna sig i ungare år? Helt enkelt emedan världen skänker många nöjen i ungdomen, och de tro att om de försaka dessa, skulle deras liv berövas allt nöje och livet skulle bliva tomt och ödsligt.

Det är endast naturligt för de unga att glädja sig och taga livligt intresse i livet; men när de tro att en ung Kristen man eller kvinna, ej kan göra detta, göra de ett svårt misstag. För att bevisa detta, tillåt mig citera några ord från ett brev, skrivet av en ung kristen flicka, till sin kusin.

"O, jag prisar Herren, i afton! Jag är så lycklig. Herren har gjort så mycket för mig; jag kan ej uttrycka mitt hjärtas frid och tillfredsställelse Jag har beslutat att förtrösta på Herren, kosta vad det vill, och att leva för honom återstoden av mitt liv.

"I dag går Bertha till en dans, men jag skall gå att knäböja i bön och jag vet att jag kommer att hava en gladare tid än hon."

Ett annat brev från en ung kristen flicka till sin syster, innehåller följande: "Jag tjänar fortfarande Herren och önskar all tid göra hans vilja. Jag älskar honom högre nu än någonsin förr. Guds frid flyter fortfarande i min själ, ja mer än någonsin förr. Mina känslor uppvälla, i dag, i pris och tacksamhet till Gud för frälsningen. I sanning, Gud är god emot oss, syster, att frälsa våra själar från synd och ett evigt helvete."

Detta ljuder ej som att livet tycktes tråkigt för dem; men av deras hjärtas fröjd överflöda de av pris och tacksägelse till honom som gjort deras unga liv så lyckliga Vill du veta ved det är som skänker den Kristne en sådan glädje som dessa brev antyda. Vänd, med mig, till Psa. 16: 11. Här läsa vi: "Inför ditt ansikte är glädje till fyllest, ljuvlighet i din högra hand evinnerligen." När en människa erhåller syndernas förlåtelse, kommer hon uti ett tillstånd om vilket Gud säger: "Jag skall bo hos dem och vandra bland dem" (2 Kor. 6: 16). Ty sådan själ är i Guds närvaro, inför Guds ansikte, och inför hans "ansikte är glädje tillfyllest" säger Psalmisten. En sådan själ erfar något av den samma glädje som finnes uppe i himmeln. Frågar du vad det är som gör änglarna glada? Det är Guds närvaro. Änglar och alla sanna Kristna draga sin glädje från samma källa.

Skulle du ej hellre vilja hava den samma slags glädje som änglarna hava, än den glädje du nu har, som så ofta vändes i sorg? Kom till Jesus, hans närvaro skall skänka dig varaktig glädje.

(I nästa nummer skola vi omnämna den Kristnes prövningar.)

ATT BEVARAS FÄRSK I SALT VATTEN.

Av Morris C. Johnson.

En flicka i Köpenhamn gick till fiskmarknaden för att köpa fisk. Hon var ett hängivet Guds barn och begagnade sig av varje tillfälle att vittna om Herren; vilken hon mycket älskade. Under det hon kom i samtal med fiskhandlaren angående hans själ, fick hon strax reda på att han kraftigt emotstod sanningen angående helighet. Han påstod att det var omöjligt att leva fri från synd här i denna världen. "Är din fisk färsk?" frågade den lilla flickan. "Ja," blev det ögonblickliga svaret, "den har just nu kommit från havet." Då svarade flickan: "Den Gud som kan bevara dessa fiskar färska i salt vatten, kan även bevara mig fri från synd i denna värld." Ett mycket förståndigt svar. Om man lägger ett stycke kött uti salt vatten, bliver det salt. Men fisken var levande, därför hade den salta omgivningen intet inflytande på den.

Den fråga som avhåller så många unga från att söka Gud, är: "Kan jag bevaras frälst?" Det är sant att många faror finnas på de ungas stig, men om du har det verkliga Kristuslivet inom dig, så förefinnes ej så mycken fara för att du skall övervinnas. "Honom som förmår bevara eder från fall," är bekant med de svaga sidorna av din karaktär och svårigheterna i ditt liv, och skall hjälpa dig om du förtröstar på honom.

Följande äro några av de orsaker varför många av de unga avfalla:

Opassande sällskap. Inflytandets makt är oändligt. Den gosse eller flicka som levat under kristna föräldrars inflytande, är rik. Men djävulen och världen tillåtas ofta frånröva de unga dessa skatter. I stället för att vidbliva faders, moders och kristna vänners sällskap, hava de valt sina kamrater bland de världsliga.

Många vilka innehaft höga moraliska och sociala ställningar, hava sjunkit till det nedersta djup av utsvävningar och laster emedan de kommit uti dåligt sällskap. Petrus skulle ej fallit så djupt, om han förblivit uti de andra apostlarnas sällskap Men det ogudaktiga sällskap han var ibland när han förnekade sin Mästare, hade ett således mäktigt inflytande över honom, att hans viljekraft så försvagades och förminskades, att motstånd tycktes omöjlig. Han föll. I väljandet av kamrater, välj dem som äro mest andliga.

Vårdslöshet—Försummelse. Alla former av liv ha sina fiender. Inunder stjälken av den vackraste planta finner du maskar och insekter som gnaga på rötterna. De unga likna sådana plantor; det finnes onda makter som söka fördärva dem. Bredvid vårdslöshetens och försummelsens väg, finner du dem som fallit för nästan varje synd. Detta var en av orsakerna för Petri fall. Månget ungt Guds barn är i ett sjunkande tillstånd, i dag, emedan det varit vårdslöst angående läsandet av Bibeln, enskild bön, bevisstandet av bönemötena etc. Vi genomfara det "Tjusande Landet." Detta är den farligaste platsen på hela den kristna färden. "Vakna upp, du som sover och stå upp."

Overksamhet. Den person som är flitigt sysselsatt med arbete, bliver ej lätt överväldigad av sömn. Arbeta så får du aptit. Herren har en liten plats för dig att fylla. "Ja," säger du, "men jag är så obetydlig." Den harpa som är stämd kommer ej att hänga på väggen för alltid. Den sten som är passlig för grundvalen kommer ej att ligga i diket för beständigt. Det träd som har frukt kommer ej att obemärkt förbigås. Men ofta får harpan hänga en lång tid innan musikanten kommer som kan frambringa den sköna musiken. Ofta får stenen ligga länge i diket innan muraren finner för gott att begagna den i muren. Frukten måste hänga på trädet tills den bliver mogen, innan den plockas och föres till marknaden.

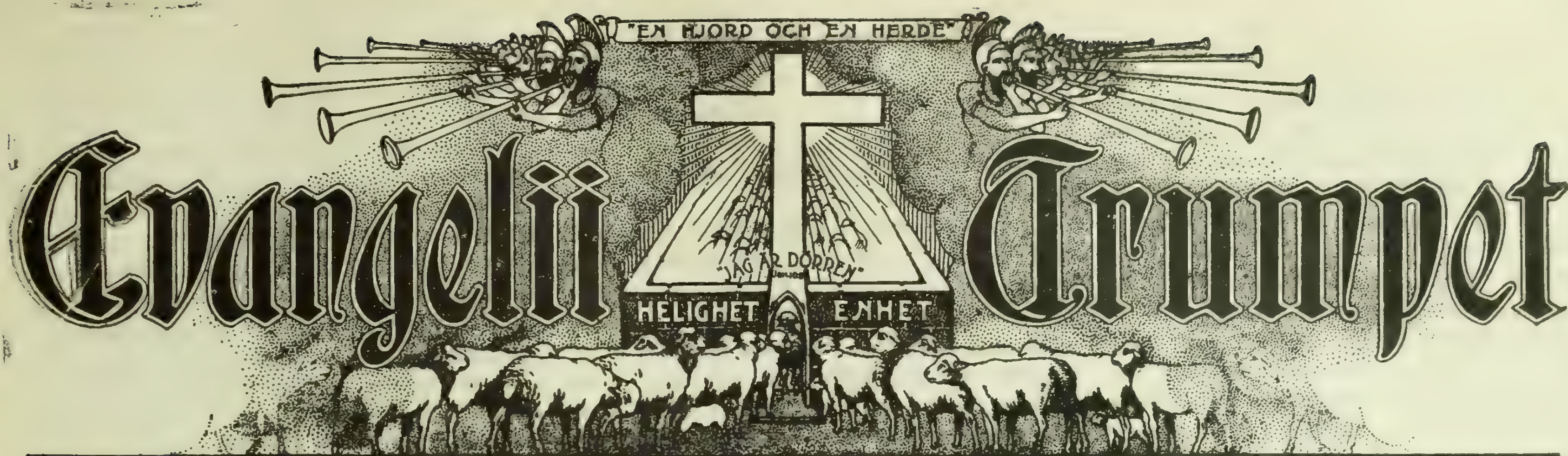
Du måste vara uppoffrad till att vara stilla och ouppmärksammad Vad du är, och vad du gör, i hemlighet, i dag, kommer en dag att öppet vedergällas. Låt ditt hjärta och ditt sinne upptagas med heliga tankar; håll dig själv så mycket som möjligt i sällskap med heliga män och kvinnor. Försök att tjäna andra, och med att så göra höjer du dig till en högre nivå och din karaktär bliver starkare och ädlare; sålunda, i stället för att avfalla, bliver du ett redskap i Guds händer att förhindra andra att gå vilse.

TANKE OCH HANDLING.

Vi bygga inifrån utåt, men den yttre växten sänder även ned sina rötter inåt. Vi handla i överensstämmelse med den tanke vi omhuldar, och likväl är det sant, att våra handlingar hava reflexiva inflytanden på våra tankar.

Önskar du vara modig och självförsakande? Tvinga dig själv att handla som om du vore det, vadän dina känslor månde vara, och ditt uppförande skall hava sin verkan uti att styrka din ande. Önskar du vara måttlig och vänlig i ditt omdöme om andra? Tala i den ordningen och du skall gradvis erhålla en vana att tänka på det sättet. Sättet på vilket man kan komma någonstädes, är att taga det steg som är möjligt.

Cooperative Journal.

"Så skall och jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15 Augusti, 1915. Nummer 16.

DEN FASTA BORGEN.

Det finns en borg, som ej likt andra, falla;
Dess grund ej rubbas uti heta slag;
En fristad är för jordens folkslag alla
Och öppen står såväl i natt som dag.
Den giver vila åt den trötta, svaga,
När stormar rasa i den onda värld,
Då ondskan sina offer våldsamt jaga
Och sorgen djup är uti hjärtat närd.

Det finns en borg, vars murar äro fasta,
Dess torn i evighet ej ramla ner;
Till denna borg varenda själ ses hasta,
Som i en värld ej någon räddning ser.
När krig och örlig uti världen rasa,
Då lugnet där i största skönhet bor,
Dit når ej sorg, ej fruktan eller fasa,
Ty Gud är där med all sin frälsning stor.

Det finns en borg, sig lik i alla skiften,
I tidens storm den icke ändrat sig,
När jordisk makt sitt slut fått uti griften
Och härskarn ses ej mer på livets stig.
Då denna borg uti sin prakt skönt glimmar
I ljuset av den varma, klara sol,
Och i en värld, där tid ej mäts med timmar,
Den stråla skall så klart från pol till pol.

Det finns en borg, uti vars ljusa salar,
Var fattig själ kan finna salig ro,
Och Andens röst där högt och tydligt talar
Ett himmelskt språk i kärlek, hopp och tro.
Den borgen står, då båd' i norr och söder
Allt mänskligt stort lagts ned i dödens grav;
När otrons eld ej mer med hätskhet glöder,
Då sanning möts med all den fröjd den gav.

—*A. Vermelin.*

BÖN.

Av Hulda J. Penner.

Bön, har det blivit ett så alldagligt ämne för dig, att det icke längre kan fängsla din uppmärksamhet? Har du måhända kommit till den slutsatsen, att du lärt dig allt som kan läras och erfarit allt som kan erfaras angående detta ämne vilket är så innerligt dyrbart för den djupt andlige? Eller har du, måhända, erfarenhet och förnimmer känslan av, att du aldrig kan höra för mycket eller lära för mycket, om denna stora och viktiga förmån. Du ser det stora skriande behovet av bön, mera bön, mer ihärdig bön, mera kamp och ångest, mera av dessa Andens "outsägliga suckar," som mänsklig tunga ej förmår uttala, men som tränga sig likt dundrande ljud in i Hans öron, vilkens arm blottas och sättes i rörelse till svar på denna själsångest.

"Är det möjligt," har du kanske mången gång tänkt, att "Gud lyssnar även till mina böner? de synes vara så ofullkomliga och ordfattiga." Broder, syster, har du orsak att tvivla på Guds löften? Har du ej lärt dig från erfarenheter, i det flydda, att Gud besvarat dina böner och uppfyllt ditt hjärtas många önskningar? Men, säger du, många äro ännu obesvarade. Om så är, och om tvivel därför understundom betager din själ, är det gott att vid ett sådant tillfälle slå upp och läsa Upp. 5: 8, varest vi finna att Gud har gyllene skålar däruppe, vari han samlar alla de heligas böner; ja, även *dina.* De äro där i åminnnelse inför honom, och en dag då Gud ser det lägligt, skall han själv överraska dig med ett svar på dessa dina ihärdiga suckar. Måhända svaret kommer på ett sätt något olika från vad du föreställt dig, och att det påtagit sig en annan skepnad än du först önskat, men var viss om, att han, den Allvise, icke giver stenar för bröd, och efteråt skall du i tacksamhet och fördubblad hängivenhet utropa. "min Herre och min Gud!"

O huru det uppmuntrar oss, då vi få svar från Gud. Hur det för oss framåt, likt ångan i lokomotivet. Det bliver själva drivkraften i våra liv, som ständigt manar oss framåt, att företaga nya erövringar och vinna nya segrar.

"Vår umgängelse är i himmeln." Huru dyrbart, att under alla förhållanden, och helst i dessa tider av uppror och faror, då krigets fasor härja på ena sidan havet, och på den andra, naturen visar sin makt på olika sätt, som förskräcka jordens innebyggare, huru dyrbart, att hava lärt och få erfara hemligheten av, att umgås med Gud i ett stilla hjärtats samtal, som borttager all fruktan för nattens fasor och för pilen som flyger om dagen.

Så tröttna då ej, på din pilgrimsfärd, att bedja. Det lönar sig under alla livets växlingar; bön, blandad med tro.

Tro som ej sviktar,
Tro som ej dör;
O, huru ljus vår levnad den gör;
Vändes än allt i den mörkaste natt,
Har hjärtat likväl en glädjande skatt.

KRISTI BREV.

Predikan av Thomas Nelson.

"Vårt brev ären I, inskrivet i våra hjärtan, känt och läst av alla människor, då det är uppenbart, att I ären ett Kristi brev, tillkommet genom vår tjänst, skrivet icke med bläck utan med levande Guds Ande, icke på tavlor av sten, utan på hjärtats tavlor av kött" (2 Kor. 3: 2, 3).

Gud är ett andligt och himmelskt väsen, och alla hans tankar och planer äro andliga och himmelska. Bibeln är Guds ord, varigenom han tillkännagiver för människorna sina andliga och himmelska planer. Men fastän Bibeln uppenbarar Guds tankar, vilka äro högt över människornas tankar, så är den likväl skriven på mänskligt språk, för att vi skola vara i stånd att fatta så mycket som möjligt av Guds tankar och råd.

Då Jesus levde och vandrade på jorden, såsom en människa, sökte han uppenbara andliga och himmelska ting, för människorna, genom att begagna jordiska och naturliga ting, som voro lättfattliga för dem, såsom liknelser på de andliga och himmelska tingen. Apostlarna begagnade samma förfaringssätt, ja hela Bibeln är, så att säga, Guds tankar uttalade på mänskligt språk. På detta sätt har Gud visat oss sin omtanke för människornas barn, och tillika visat oss, att han önskar meddela sitt hjärtelag och sina tankar till oss människor.

I vår text drages våra tankar och vår uppmärksamhet till ett brev. Huru enkelt. Något med vilket alla äro väl bekanta. Vem är det väl, som icke antingen själv har emottagit eller hört talas om ett brev. Men i detta lättfattliga ord ligger en djup betydelse som angår människornas andliga och eviga öde. Vi vilja därför bedja Gud upplysa våra tankar med sin Ande, medan vi skåda ned i djupet av dessa Guds ords andliga och eviga betydelse.

I. Vad är ett brev?

Ett brev är ett medel som människorna begagna för att uttrycka och omtala sina känslor och tankar för varandra, när de äro åtskilda från varandra, eller på annat sätt äro hindrade från att muntligen uttrycka sig till varandra. Ett brev intager platsen för muntligt samtal och personlig närvaro. Det är möjligt för en människa att uttrycka tankar och känslor genom skrivning likasåväl som genom tal.

Allt som finnes i en människas hjärta och själ kan tolkas i ett brev, och det är i stånd att nå djupet av den människas hjärta som det är skrivet till. Tag för ex. ett brev vari skrivaren omtalar en pesons död, vilken både den som skriver och den som mottager brevet äro intresserade i. Brevet är skrivet med djup sorg i hjärtat. Denna känsla av sorg och bedrövelse kommer att

genom detta brev meddelas till den som mottager det. Det skrevs kanske under tårar och det kanske frambringade tårar igen.

Våra böcker, våra sånger och psalmer, ja hela litteraturen är vissa människors tankar och känslor tillkännagivna för, och meddelade till, dem som läsa densamma. Det har lyckats så väl för vissa människor att uttrycka de tankar och känslor som rörde sig i deras eget bröst, att andra människor aldrig tröttnat av att sjunga eller läsa deras skrifter. Vi hava sånger och psalmer som sjunges av miljoner, och komma att fortfara att sjungas så länge världen står.

Dessa ting visa oss vikten av ett brev. De visa oss vad Kristi brev är eller vad det menas att vara Kristi brev. Det är följaktligen att vara ett medel, varigenom han meddelar sitt hjärtas råd och tankar, till några som han innerligt önskar hava gemenskap med. Det menar att en del människor äro så uppfyllda med Kristi sinne och Ande, att andra människor läsa alla hans tankar och karakteristiska egenskaper, i dessa människors liv och vandel.

Låtom oss, var och en, göra oss själva denna fråga: "Är jag verkligen ett Kristi brev? Meddelar han verkligen sig själv, sitt hjärta och sin själ, till andra människor igenom mig? Det ligger ett evigt allvar i dessa frågor och de böra därför besvaras, av oss alla, en var för sig.

II. Vem är Kristi brev.

Det var till Guds församling i Korint som Paulus skrev: "I ären ett Kristi brev." Han gjorde det även klart att han skrev till "alla de heliga" (2 Kor. 1: 1). Det är alltså Guds församling på jorden som är "Kristi brev," eller det är alla de heliga som äro, var för sig, ett litet brev från Jesus, vår Herre och Frälsare.

Paulus gör det mycket klart huru människorna bliva "Kristi brev" och huru det tillkommer. Han sade: "I ären ett Kristi brev, tillkommet genom vår tjänst, skrivet icke med bläck utan med levande Gudens Ande, icke på tavlor av sten utan på hjärtats tavlor av kött."

Vi fara icke till himmeln för att Jesus skall kunna nedskriva i våra hjärtan och sinnen, det som han önskar meddela människor för vilka han gav sitt liv och blod. Han kommer ej heller personligen till jorden igen för att skriva sina brev. Men han sänder sina vittnen, uppfyllda med sin Ande, för att gå och förkunna allt hans råd—hans hat till synden, hans frälsning, hans liv, hans himmel och hans dom. Han sänder sin egen Ande från himmeln för att verka genom sina vittnen. På detta sätt får hans evangelium, vilket är ett glatt budskap från hans eget hjärta, ingång och rum i deras hjärtan som höra det.

Ordet och Anden leda syndaren till försoningens och reningens blodskälla. Han bliver där en av Herrens heliga, han bliver en lem i hans församling, vilken är "Kristi kropp." En sådan människa får njuta livets bröd, som kom ned från himmeln, han bliver delaktig i Kristus, icke allena såsom Frälsare och Förlossare från synden, men även såsom liv och exempel. Han bliver delaktig i Kristi rättfärdighet och helighet, hans fred och kärlek. Kort sagt, Kristus födes och tar sin gestalt i människans hjärta. På detta sätt skriver Frälsaren sitt brev på "hjärtats tavlor av kött," med sin gode och helige Ande.

Vän, är du ett "Kristi brev?" Har du verkligen blivit rättfärdiggjord från dina synder, helgad från ditt hjärtas orenhet och uppfylld med "all Guds fullhet?" Kan du säga med aposteln: "Jag är korsfäst med Kristus, och jag lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig" (Gal. 2: 19, 20)? Kan din erfarenhet omtalas med dessa ord till församlingen i Kolosse: "I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud" (Kol. 3: 3)?

Det betyder något att vara ett "Kristi brev." Det är ej något som vi kunna vara i eller av oss själva; nej, Kristi brev måste skrivas av Guds Ande, djupt i vårt innersta hjärta, som sedan kan uppenbaras så att andra kunna läsa och se vad som finnes i vår Frälsares hjärta för dem.

III. Till vem är Kristi brev skrivet?

Ett brev utan namn och adress, eller ett brev som icke skrives till, eller läses av någon, är ej till någon nytta. Men vi kunna vara vissa på att Kristus ej skriver sitt brev till ingen nytta; och att om vi äro hans brev, så äro vi det för att någon skall läsa detta brev. Om du är ett brev från Kristus, så är du även ett brev till någon. Paulus säger: "Vårt brev ären I....känt och läst av alla människor."

Såsom vi allaredan hava sett, är det genom Ordets förkunnande och genom Andens verk, som vi bliva gjorda till Kristi brev. Vi se nu att det som blivit förkunnat för och emottaget av Kolosserna var ej för dem själva eller det var ej något som de skulle behålla för sig själva; utan att det blivit givet till dem, för att det skulle genom dem meddelas till andra, ja, till "alla människor."

Om du och jag hava mottagit det söta fredens evangelium, med alla dess välsignelser för tid och evighet, så äro vi "Kristi brev," genom vilket han önskar meddela det samma evangelium och de samma välsignelser till andra människor, ja, till alla människor som vi förmå hava något inflytande över. En helig människa är ej sin egen, utan hon är ett "Kristi brev," i vilket så många som möjligt skola få läsa och se det glada budskapet om frälsning och evigt liv.

Människorna sova i syndens mörker; de flesta av dem läsa sällan eller aldrig i Bibeln, och än om de läsa den lägga de blott litet märke till dess innehåll. De äro både blinda och döva för dess varningar, befallningar och löften. Vi berömma oss av våra Biblar, vilka nu finnas i mångfaldiga hem överallt i världen; men medan detta är gott så långt det går, så kan det dock ej förnekas att Bibeln är en död bokstav för de flesta.

Den levande Guden önskar frälsa alla människor. Han gav sin enfödde Son, för att alla måtte få det eviga livet; men han känner människornas tillstånd, i syndens blindhet och mörker, vari de äro fallna. Han vet att de hava öron och höra icke, ögon och se icke, han vet att de äro döda i synden. Därför har han ej blott givit dem Bibeln, vilken är hans eget Ord till alla människor; men han har även skrivit dem levande brev, för att om möjligt få dem att betänka sitt andliga och eviga väl.

Guds barn äro sådana levande brev, som äro kända och lästa "av alla människor." De äro levande budskap från himmeln, och människorna skola läsa och lägga märke till dem; och de skola få sina intryck av kristendomen från de kristnes tal, liv och verksamhet. Syndare skola bliva frälsta eller förhärdade till följd av innehållet av de brev de läsa. Om breven äro från himmeln, så skall någon bliva bekant med Jesu hjärta och bliva delaktig av hans nåd och kärlek genom att läsa dessa andliga och himmelska brev. Om religionen blott består av en tom och slö kristendomsbekännelse, medan hjärtats innehåll är köttsligt, skola många därigenom bliva förhärdade emot Jesus och hans Ord och komma följaktligen att bliva evigt förlorade.

Låtom oss ej glömma att vi alla äro brev som läsas av våra medmänniskor, och om vi ej äro "Kristi brev," så äro vi brev från Satan själv, varigenom han sprider töcken och mörker över människorna i världen, tills de bliva så förmörkade och förhärdade att nådens solstrålar aldrig kunna genomtränga det andliga och eviga mörker som omhöljer dem.

Att bekänna sig vara en kristen, är ej en obetydlig sak. Det har ej blott att göra med vårt eget eviga liv och tillvarelse, men en sådan bekännelse är såsom ett öppet brev till alla människor som umgås med oss, under hela vår livsvandring. Detta är allvarsamt; men vi böra vara glada över att det så förhåller sig; ty det är i sanning stort och härligt, att vi kunna vara ett "Kristi brev," för att han skall kunna meddela sig själv till våra medmänniskor genom oss. Jag kan ej nog upphöja denna sak för oss. Måtte Herren själv omtala för oss, genom sin egen Ande, att vi äro "Kristi brev" "känt och läst av alla människor."

Kan någon betrakta dessa Guds ord och förbliva likgiltig angående sitt eget hjärtas tillstånd, sin vandel, sina känslor, tankar, ord och gärningar? Glöm icke att våra hjärtan äro öppna brev. Vad som finnes i hjärtat kan ej skylas; det läses av andra i allt vad vi göra eller säga, ja, det uppenbaras till och med i vårt ansiktsuttryck och i ordens tonfall. Låtom oss aldrig glömma dessa ord: "Känt och läst av alla människor."

IV. Vad innehåller Kristi brev?

Aposteln omtalar för oss vad som är skrivet i de kristnas hjärtan. Han säger: "Detta är det förbund, som jag skall upprätta med Israels hus efter de dagarna, säger Herren: Jag skall giva mina lagar i deras sinne och skriva dem i deras hjärtan" (Ebr. 8: 10).

Herrens lag är hans ord, sådant som vi finna det uppenbarat i vårt Nya Testamente. Hans ord uttrycker hans hjärtas tankar och känslor för människorna. Hans ord

är, så att säga, en uppenbarelse av honom själv. Därför säger Johannes om Jesus: "Och Ordet vart kött, och han bodde bland oss, full av nåd och sanning, och vi skådade hans härlighet, såsom den av Fadern enföddes härlighet" (Joh. 1: 14).

Vi kunna ej åtskilja Jesus och Guds ord. Antingen vi läsa hans liv på jorden eller vi läsa hans ord i vår Bibel, så är det en uppenbarelse av honom själv, såsom Guds enfödde Son, "full av nåd och sanning." Denna nåd, sanning och helighet, har han icke allenast återgivit i sitt evangelium eller sitt Ord; men han har dessutom nedskrivit dessa egenskaper i varje Guds barns hjärta och sinne. Ett Guds barn är alltså, även Guds levande ord till människornas barn. En kristen är ett "Kristi brev" som innehåller och uppenbarar allt som finnes i Guds skrivna ord, allt som finnes i vår Herres nådiga, kärleksfulla och rättfärdiga hjärta.

Om detta är betydelsen av att hava Kristi sinne och Ande, utan vilken ingen kan vara en sann kristen, böra vi ej då, gång efter annan, fråga oss själva: "Vad innehåller jag, såsom ett Kristi brev? Vad läsa de, som jag umgås med, i mitt liv? Är jag i sanning och i verklighet ett exemplar av min Bibel, ett exemplar av Guds levande ord som är Jesus själv?

Vi kunna ej nämna allt det goda som ett "Kristi brev" innehåller; ty hans brev äro så innehållsrika, att de innefatta all vår livstid, i alla livets enkelheter; dock vilja vi betrakta några av de viktigaste sakerna, som måste finnas och läsas i vårt liv och vår vandel, om vi i verkligheten äro "Kristi brev till alla människor."

V. Rättfärdighet och helighet.

Det går ej an att säga att vi äro "Kristi brev," så länge vi leva i synden, eller så länge synden härskar över oss. Jesus vill ej skriva ett brev till syndare och säga dem att de kunna fortfara att leva i synden, och att synden måste härska över dem.

Det finnes en mängd människor som hava läst sådana falska brev så länge, att de kommit till en fast övertygelse om att alla människor äro syndare, och att Jesus ej frälsar sitt folk från deras synder här på jorden. De läsa ej detta i deras Biblar, men i kristendomsbekännares liv och vandel.

Vi måste hava ett bättre budskap från Jesus till syndiga människor; vårt liv måste berätta att "han uppenbarades, på det att han skulle borttaga våra synder," i stället för att berätta det motsatta. Vi måste hava detta skriftställe skrivet i alla våra tankar, ord och gärningar, ja, i hela vår livsvandel: "Att vi frälsta ur våra ovänners hand, må tjäna honom utan fruktan i helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra dagar" (Luk. 1: 75)!

VI. Överbevisning om och erkänsla av synd.

Det kristna livet och erkänslan av Guds frälsande nåd och kraft, föregås av överbevisning om och kännedom av synden i människans hjärta och liv. Ingen kan känna Jesus såsom Frälsare, utan att först komma till en grundlig erkänsla av, att han befinner sig i ett syndigt tillstånd. Att överbevisa människorna om synd och att få dem att se synden sådan den i verkligheten är, är Andens första verk i människans hjärta. Jesus sade själv: "Och när han (Anden) kommer, skall han överbevisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom" (Joh. 16: 8).

Guds skrivna lag är även given för att överbevisa människorna och bringa dem till syndserkänsla. Vi läsa, "att synden skulle bliva övermåttan syndig genom budordet" (Rom. 7: 13). Synden måste bliva vämjelig för människan, hon måste bliva led vid den, innan hon omvänder sig till Frälsaren för att aldrig mer vända om till synden. Orsaken varför många vända ryggen till Fälsaren och himlavägen är den att de ej kommit till en så djup och grundlig erkänsla av synden och dess sorgliga följder, att de fått en varaktig avsky för den.

Det händer understundom att sådana som verkligen blivit väkta från syndens sömn och kommit till erkänsla, både av synden och frälsning från synden, gå tillbaka till syndens väg igen; men de känna sig aldrig mera tillfreds i syndens njutning.

Denna syndserkänsla glömmes aldrig; utan i "Kristi brev" står det vämjelse, och avsky för synden och hat till den. Vi vämjas icke allenast vid synden, så att vi icke själva vilja leva i den; men vi hata även synden varhelst vi se den. Våra egna synder bringade gudelig sorg till våra hjärtan, och från det ögonblick vi blevo bekanta med Jesus och hans frälsning från synden, bringar det alltid bedrövelse till våra hjärtan att se våra medmänniskor i syndens band och bojor, dömda till att skörda syndens förfärliga och eviga lön, som är döden.

Syndare måste se i våra liv denna erkänsla av och bedrövelse över synden, för att Gud därigenom skall kunna uppväcka dem till erkänsla av deras synder. Får jag fråga dig, om syndare få det intryck av dina ord, dina miner och dina tårar att du ej kan tåla att se synden, att du är emot synden av hela ditt hjärta; men att du älskar syndaren lika mycket som du hatar synden?

"Dåraktigt tal eller gyckel" överbevisar ej syndare om syndens följder och eviga straff; utan tvärt om säger det dem, att du, som bekänner dig för att vara en kristen, icke har något emot synden, och är icke allvarlig angående frälsningsverket på Golgatas kors. Ett liv av likgiltighet angående synden och syndare blott tjänar till att mer förhärda människorna för Jesus och hans ord. Men när syndare se, att de kristna taga synden så allvarligt, att den alltid bringar bedrövelse till deras hjärtan, bliver detta en uppväckande paragraf i ett "Kristi brev" till syndare.

VII. En evig och himmelsk längtan.

Näst efter synden är det världen och de jordiska tingen som Jesus vill frälsa oss ifrån. Att älska världen och de ting som finnas i världen, är att älska och tjäna de skapade tingen i stället för Skaparen, och detta är avguderi. Jesus sade själv: "I kunnen icke tjäna Gud och mammon." Aposteln Jakob säger: "Världens vänskap är Guds ovänskap." Johannes säger: "Om någon älskar världen, i honom är icke Faderns kärlek." Paulus säger till de kristna: "Trakten efter det, som är ovan, icke efter det, som är på jorden." Dessa skriftställen framvisa ett Guds barns rätta förhållande, till världen och de jordiska tingen.

Där hjärtat ej är helt lösgjort från de jordiska tingen och åtrån satt till de eviga och himmelska tingen, där är icke religionen äkta. Det måste försiggå en korsfästelse till världen och världen måste korsfästas till oss, om vi skola kunna leva med och för Jesus.

Vi leva i en tid av världsligt jägtande, en tid då det synes som om människorna tävlade om att vinna de jordiska och timliga tingen, under det deras traktan efter de eviga tingen synes bliva lämnad helt åsido. Sådana världsliga bekännare äro icke "Kristi brev" till en döende och förgängnig släkt, utan de äro ett brev från denna världens gud och förste, vari människorna läsa att det finnes intet liv efter detta, att det finnes varken himmel eller helvete. Med munnen säges det: "Jag vill till himmeln," medan livet och handlingarna säga det motsatta.

Den människa som ej gjort det till sitt livsmål att vinna himmeln, för sig själv och andra är icke ett "Kristi brev." O, bekännare, lägg märke till! Vad är det dina barn och dina grannar läsa i ditt liv och din vandel; när du bliver så upptagen med de timliga tingen, att du ständigt tänker, talar och strävar för att vinna dem; och när du vill hava dessa ting för dig själv, i stället för att begagna även de timliga gåvorna till Guds ära och människors frälsning från synden och den tillkommande vreden? Är det att vara ett "Kristi brev?" Uppenbarar det din Frälsares tankar och planer för dina medmänniskor?

Du måste svara nej till dessa frågor. Ett världsligt liv, antingen det är i förlustelser eller omsorger, i klädedräkt, i ord eller handling, säger till syndiga och väldsliga människor: "Jag bryr mig icke om himmeln eller evigheten, giv mig världen och jag är förnöjd." När världsliga människor se att kristendomsbekännare samla sig skatter för timlig njutning, i stället för att samla sig skatter i himmeln med att nyttja även sina medel för människornas eviga väl, då kommer evangeliets budskap, att ej blott hållas tillbaka från människorna, men sådana bekännare draga även sina barn, ja hela deras omgivning, med sig själva ned till evig död och pina.

"Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig, ty vad en människa sår, det skall hon ock skörda; ty den som sår i sitt kött, han skall av köttet skörda förgängelse, men den som sår i Anden, han skall av Anden skörda evigt liv. Och låtom oss icke förtröttas att göra det goda; ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna. Därför, medan vi hava tid, låtom oss göra det goda mot alla" (Gal. 6: 7—10). Att så i köttet är att jägta efter och leva för de timliga och jordiska tingen; och att så i Anden är att göra det goda mot alla så långt som tillfälle

Forts. å sidan 7.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.
Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.
O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 ct. "stamps" mottages för mindre belopp. *Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev, måste adresseras och göras betalbara till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är trykt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Den rättfärdige skall med nöd bliva frälst (1 Pet. 4: 18).

◆◆◆

Den som tänker göra himmeln till sitt hem måste göra allvar av att tjäna Gud.

◆◆◆

Den som tror att han kan göra sin själs frälsning till en bisak, bliver evigt bedragen.

◆◆◆

Den som vill få sin själ frälst och bevarad måste först söka Guds rike och hans rättfärdighet. Han måste göra det till sin livsuppgift. Han måste arbeta med fruktan och bävan på sin frälsning. Det går ej an att blott "leka kristen." Det går ej an att leva för världen, leva för att njuta av det som "köttet lyster" och sedan försöka tjäna Gud vid "lägliga tillfällen." Ett sådant liv är blott ett självbedrägeri och leder till evig förtappelse.

◆◆◆

Själens frälsning är den värdefullaste skatt som någon människa kan vinna. Den som ej uppskattar frälsningen på detta sätt, den som anser något annat här i världen av större värde, gör ett förfärligt misstag; ett misstag som han kommer att ångra i alla evigheter. Den som rätt uppskattar frälsningens värde, söker den även på ett rätt sätt. Han söker den på ett framgångsfullt sätt. Han söker först och främst Guds rike. Han gör det till sitt viktigaste göromål att leva för Herren och se till att hans odödliga själ erhåller den näring den behöver. Den själ som sålunda gör allvar av sin kristendom skall lyckas i att uppnå himmelns sälla land.

—L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Flera av tryckeriarbetarna hava rest till sina respektiva hem för att få en mycket behövlig vila. Bland dem äro Lars och Hanna Olson och Julia Anderson. De vantas alla återvända om några veckor, då vi hoppas fördubbla våra bemödanden, att sända evangelii budskap till nådehungriga själar.

◆◆◆

Redaktörerna arbeta på att göra Evangelii Trumpet och "Evangeli Basun" bättre och mer intressanta. Nya avdelningar komma att tilläggas, och det är att hoppas att tidningarna skola bliva mer intressanta och lärorika än någonsin förr. Genom att förnya prenumerationen innan den utlöper kommer du ej att gå miste om någon av de själinspirerande uppsatser som komma att införas från tid till tid. Du kan även hjälpa till att göra tidningen bättre genom att bidraga med uppsatser, poem eller vittnesbörd. Förslag angående hur tidningen kan göras bättre, skola med tacksamhet mottagas.

◆◆◆

Några utav arbetarna härifrån reste till Sargeant, Minn., med broder och syster Kreutz, i deras automobil. Tre möten höllos och Gud välsignade, i predikandet av Ordet, och vi tro att resan skall hava några goda följder.

◆◆◆

Intresset bland de ungersk- och tysktalande folken i St. Paul är ej ännu i avtagande. Flera katoliker besöka mötena gång efter annan och emottaga sanningen ganska beredvilligt. Det förefinnes utsikt för en god skörd i framtiden.

◆◆◆

Det nya kontoret är nu nästan färdigt, endast litet arbete invändigt återstår. Br. Loff som arbetat på byggningen några veckor, har nyligen lämnat. De bröder som äro kvar äro sysselsatta med de olika göromål som skördetiden alltid medför.

◆◆◆

Några möten hava hållits här i staden av dem som äro intresserade för nykterhetssaken, och förberedelser göras för att åvägabringa ett val, för att rösta för likörtrafikens bortskaffande i detta County, någon gång under nästkommande oktober månad. Vi helsa med glädje denna rörelse, och hoppas det skall lyckas, att bli av med denne mänsklighetens fiende, på så stora områden som möjligt.

—A. E. K.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Göta, Sverige.

"Herren är sitt folks starkhet." Dessa Psalmistens ord ha gått i uppfyllelse i oss hitintills, och i detta fröjdas våra hjärtan. Halleluja!

Vårt sommarmöte tillhör nu det flydda, men välsignelsen mottagen i detta möte är ännu verksam i våra hjärtan och våra liv. Gud utdelade mycken välsignelse och uppmuntran till sina barn, och många voro välsignelse-skurarna, som föllo över församlingen i varje möte. Jag tror, att detta möte var till större välsignelse än något möte vi haft förut, vad spridandet av sanningen beträffar. Guds barn från olika platser voro närvarande, och fienden, som gör allt för att hindra Guds sak, led ett stort nederlag i det att fördomar och falska rykten föllo till marken, och Gud fick uppenbara sig själv ibland oss, till stor uppmuntran och välsignelse för dem, som för första gången besökte oss. Det gläder våra hjärtan, att se Jesu ord gå i uppfyllelse: "Mina får höra min röst, och jag känner dem, och de följa mig."

Vi hade glädjen att hava broder S. O. Susag till hjälp i mötet. Gud använde honom till stor välsignelse och uppmuntran för oss och verksamheten i Sverige. Gud välsigne honom!

Vi tacka alla Guds barn, som bett för oss och verksamheten, och vår bön är, att Herren skall rikligen belöna var och en. Vi önska, att i fortsättningen få bliva ihågkomna i bön till Gud. Jag tänker att resa till Danmark till sommarmötena där. Eders och Kristi tjänare,
C. J. Forsberg.

Kirkcaldy, Alta., Can.

Jag är glad att jag kan säga att jag äger seger i min själ över all fiendens makt.

Vårt lägermöte i Vulcan är slut. Det var det första lägermöte i denna delen av Alberta. Det var ej så väl besökt som det kunde varit; det var flera som önskat komma om de hade haft medel därtill. Men vi prisa Herren och tro, att han skall utföra stora ting för oss i fortsättningen.

Vi hade glädjen att hava br. E. E. Byrum, från Anderson, Indiana, hos oss under den största delen av mötet. Gud använde honom att predika ordet, och vi äro förvissade om, att hans besök här var ett medel, att vinna många vänner för sanningen. Förl. söndagskväll hade vi det sista mötet, och de flesta av affärsmännen i staden besökte detta möte. Br. Byrum predikade över ämnet "förskingrandet och församlandet av Guds folk." och många som aldrig hört dessa sanningar förut uttalade sin belåtenhet med mötet och även bevisade det i handling genom att offra av deras timliga goda, så att alla utgifter, både reseomkostnader och andra utgifter blevo betäckta, till allas belåtenhet.

Andra predikanter närvarande voro bröderna May, från Edmonton, och Keats, från Barons. Evigheten allena kan uppenbara resultatet av detta möte.

Jag hade även glädjen att få besöka lägermötet i Edmonton. Vi äro tacksamma till Gud för vad han gjorde för oss där.

Sedan min sista raport har jag hållit möten på flera ställen, både i privata hem och i skolhus häromkring. Och jag har flera kallelser som jag ej kan fylla. En ung broder har börjat söndagsskola väster om Vulcan. Jag predikar efter skolans slut. Sista mötet var skolhuset fullt av folk, både äldre och barn.

Vi hava även mött en hel del motstånd att kämpa emot. Vår bön är, att Gud skall hjälpa oss framhålla sanningen, så att våra medmänniskor kunna se den sanna vägen. Vi önska Guds barns förböner. Eder frälste broder, Chas. A. Grant.

HIMMELN.

Blott få människor betvivla att det finnes en tillvaro efter detta livet, och att människans själ fortfar att leva och uppehålla sig någonstädes efter den lämnat kroppen. Några söka väl inbilla sig själva och andra, att när det lekamliga livet upphör, utsläckes för alltid livsgnistan och människan upphör att existera. Men största delen, till och med bland dessa som förneka själens odödlighet, kunna ej helt och hållet förkväva den röst som ropar från hjärtegrunden och säger att det finnes en boning, bortom tidens gräns, dit den från den materiella kroppen lösgjorda anden tager sin tillflykt.

Guds ord gör det likväl helt tydligt att ej alla skola komma till samma plats, men att, under det en del skola få vistas uti den härliga plats som benämnes himmeln, skola

andra nödgas göra till sin vistelseort ett pinorum som kallas helvetet.

Vi vilja i denna uppsats betrakta det ställe som benämnes "himmeln." Det är ej möjligt för oss dödliga att göra oss en fullständig föreställning om vad himmeln är. Det finnes ej ord i vårt språk som kunna giva en föreställning av de underbara ting som komma att erfaras av dem som uppnått detta sköna land. När vi betrakta denna värld, varuti vi nu bo, finna vi mycket som är skönt, ljuvligt och underbart. Om denna värld med all dess synd, sorg, lidande och ofullkomlighet likväl framvisar så mycket som är önskvärt, vad skall ej då himmeln vara, varest allt är fullkomlighet? Om ingen synd funnes i världen, om alla människor behandlade alla andra på ett rätt och kärleksfullt sätt, skulle det vara en ganska angenäm vistelseort, till och med om lidanden, sjukdomar, vedermödor, o. s. v. funnes. Om himmeln säges det, att det är en plats varuti "rättfärdighet bor" (2 Pet. 3: 13). Där kommer aldrig att utövas en orätt handling. Alla skola behandla varandra på ett rätt sätt. Älskar du sång och musik? Där höres musik och sång så skön att vi ej kunna föreställa oss dess härlighet. Har du hört goda sångare; stora, väl övade och begåvade körer? Där finnes en sångkör som överträffar, vad förmåga och storlek angår, allt vad denna värld någonsin kunnat framvisa. Och medlemsantalet i denna kör förökes ständigt av dem som flytta dit härifrån. Aposteln Johannes fick höra något av denna himmelska sång då han var på ön Patmos, och beskriver den sålunda: "Och jag hörde en röst från himmeln, såsom en röst av mycket vatten och såsom en röst av starkt tordön; och den röst jag hörde var, såsom då harpospelare spela på sina harpor. Och de sjöngo såsom en ny sång inför tronen;.... och ingen annan kunde lära sig den sången än de ett hunra fyrtiofyra tusen, som hade blivit köpta från jorden" (Upp. 14: 2, 3).

I himmeln skall ingen lida av hunger eller törst, ej heller av solens hetta (Upp. 7: 16). Där skall ej förekomma sorg eller gråt, ingen död skall där bringa skilsmässa eller sönderslita kärleksbanden. Ty "Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon, och döden skall icke vara mer, icke heller sorg, icke heller rop, icke heller värk vara der mer, ty det första har gått till ända" (Upp. 21: 4). O! sköna, sälla himmelns land, vi kunna blott litet föreställa oss dess ljuva sällhet. Vi kunde ej med vårt språk omtala eller beskriva, eller med våra naturliga sinnen fatta eller begripa, vad himmeln är, till och med om vi såge den nu; men när vi avklädda detta förvanskliga, med jublande röster, tillsammans med änglarna och alla "som hava blivit köpta från jorden," skola lovsjunga honom som köpt oss "till en förstling åt Gud och Lammet," då skola vi rätt kunna uppskatta värdet av detta härliga hem, som blivit berett åt dem som räknats värdiga att få vistas där.

Käre läsare, önskar du uppnå denna härliga vistelseort? Det är möjligt för dig om du tillmötesgår vilkoren som äro nedlagda i Guds ord. Dessa vilkor äro, att den orättfärdige omvänder sig ifrån synden och bliver född på nytt, och sedan forfar att vandra på helighetens väg intill änden. Vandrar du på denna väg? Om ej så är, vill du ej begynna i dag; vill du ej vända dig bort ifrån syndens väg, vända dig till Gud och begynna vandringen mot himmeln? Snart måste du försaka det som denna världen tillhör. Det som du förnöjer dig uti nu måste du snart lämna. Vart skall du taga vägen när uppbrottet sker?

Och du som begynt på vägen, vandra försiktigt. Ej alla som begynt vandringen på vägen till himmeln hava uppnått den vid livets afton. Många hava kommit på villospår och gått evigt förlorade. Men pris ske Gud! det behöver ej så gå med dig om du vakar och beder och vandrar i ljuset av Guds ord.

—L. P. P.

GÅ ICKE BORT!

"Men när den unge mannen hörde det, gick han bedrövad bort" (Matt. 19: 22).

Vet du, vad det var, han hörde? Jesus hade sagt honom, att han skulle sälja allt, vad han hade, övergiva allt och följa honom, att han måste överlämna sig själv åt honom och använda allt, vad han ägde, i Guds rikes tjänst. Det var därför han gick bort. Han hade, heter det, många ägodelar, och dessa voro honom till hinder. En rik man kan vara en kristen, och många rika äro välsignade kristna, men så vitt jag förstår, krävs det långt större nåd för en rik än för en fattig att inkomma i Guds rike.

Det är särskilt tre ord i denna vers, vi skola stanna för, och det är dessa:

Han—gick—bort.

Han, den rike, högt uppsatte, bildade, sedlige, populäre och älsklige unge mannen med den ädla karaktären och de många goda egenskaperna—han gick bort!

Vi må först erinra oss, att han kom till Jesus. Det innebär något att komma. Ingen kan kalla Jesus Herre utan genom den Helige Ande. Han kom till Jesus. Några bland eder ha aldrig kommit. I haven aldrig tagit ett steg i riktning mot Jesus, men många steg, som avlägsnat eder ifrån honom. Ja, du har kanske gått så långt bort, att om du vänder dig om och ser, vilket avstånd det är mellan dig, Gud och himmeln, så blir du alldeles förskräckt.

Stanna ett ögonblick och tänk efter! Har du någonsin tagit ett enda steg i riktning mot ljuset, mot Kristus?

Denne man gjorde det. Han kom till Kristus. Det ser ut, som vore han en ivrig, hänförd sanningssökare. Kom ihåg, vem han är! Denne förnäme, rike, av alla så högt ansedde unge man kommer till Jesus och det vid det fulla dagsljuset.

Och han öppnar sitt hjärta för Jesus. Han är ärlig nog att fråga: "Vad skall jag göra? Jag vill hava det eviga livet. Jag vet, att jag icke har det. Jag känner en hunger i mig, som aldrig blivit tillfredsställd. Jag känner, att jag behöver livet, det eviga livet. Vad skall jag göra för att få det? O Jesus av Nasaret, gode Mästare, säg mig, vad skall jag göra!"

Och Herren Jesus ledde honom steg för steg. Han prövade honom med lagen, och den unge mannen svarade:

"Allt detta har jag hållit från min ungdom, men jag känner mig icke tillfredsställd. Det är något, som fattas. Vad är det månne?"

Och Jesus svarar: "Sälj allt—allt vad du har och giv det åt de fattiga, och du skall få en skatt i himmeln och kom och följ mig."

Hör! Han kom till Jesus. Med uppriktighet bekänner han sitt behov för Jesus, och om han blott tager ännu ett steg, så blir han frälst. Om han är villig att släppa till sig själv och vad han äger, så skola änglarna sjunga av glädje och Guds församling är för alla tider rikare. Om han är ärlig, modig och helhjärtad och tager detta sista steg över linjen, vilken glädje framkallar han icke för tid och evighet!

Men hör, odödliga själ! Han kom—men, han gick bort!

Ser du, hur mycket du kan göra och ändå ingenting göra? Ser du, hur högt du kan komma och ändå falla ned i rädslans djup, hur mycket du kan veta och ändå vara en dåre? Ser du, hur sedligt ren, hur tilldragande och älsklig man kan vara i världens ögon och ändå vara så feg, att man vänder Jesus ryggen och går sin väg? Kanske du har kommit för att få ett samtal med Jesus? Hans underbara rikedom kan bliva din och—ändå vill du kanske gå bort?

Är det då möjligt för en människa att tala med Jesus, att se in i hans ansikte, att vidröra Jesus och likväl gå bort?

Ja, Judas levde tillsammans med Jesus i tre år och—sålde honom för trettio silverpenningar. Några ibland er ha sålt Jesus för ännu mindre.

Hur vill du göra, min vän?

Vart, tror du, den unge mannen gick? Gick han till himmeln? Kom ihåg, att Jesus och himmeln höra tillsammans. Den unge mannen kom till Jesus, men gick bort, när han hörde, vad han måste göra för att komma in i Guds rike. Tror du då, att han gick till himmeln? Nej, han förlorade den, då han övergav Jesus.

Han gick bort. Jesus kommer nu till dig och ropar på dig med en röst full av kärlek, kraft och frälsning. Han frågar:

"Viljen också I gå bort?"

Om du vågar detta, så kommer det en dag, då du skall höra honom säga till dig och dem, som handlat liksom du:

"Gån bort ifrån mig"—och då hamnar du i mörkret utanför.

Du har att själv avgöra saken. Intet kan binda dig, om du vill komma.

Av hela mitt hjärta, för Kristi skull, för den ångest, Jesus utstod i Getsemane, beder jag dig: "Gå icke bort! Kom i stället till Jesus och stanna hos honom! Låt det ske nu och kom ihåg: Det blir glädje i himmeln över var och en syndare, som omvänder sig.

—Gipsy Smith.

Gudomlig Helbrägadgörelse.

"RES TILL BAY VIEW, MICHIGAN."

Av E. E. Byrum.

En av de mest överraskande budskap från Herren, som det någonsin varit min förmån att emottaga, var ett jag mottog för några år sedan, medan jag var på väg från Grand Junction, till East Jordan, Mich., för att hjälpa till att hålla ett tre dagars möte. Efter jag hunnit till Grand Rapids, blev tåget uppehållet flera timmar på grund av en arbetarstrejk i Chicago, som invecklade Chicago och West Michigan Järnvägsbolaget, över vars järnväg jag nu färdades. Nämnda järnvägs namn nu är Pere Marquette.

Under det min resa på detta sätt fördröjdes, gick jag utmed gatan unjefär vid middags-tiden, och så tydligt som någon röst kunnat uttala det, kom detta budskap till mig: "Res till Bay View, Michigan." Fastän det ej var en hörbar röst, var den så tydlig att intet misstag kunde förefinnas angående budskapet. Jag kände med ens att det var ett budskap från Herren, men visste ej av någon orsak varför jag skulle resa till Bay View, emedan det var kanske två eller tre hundra mil ifrån den plats där jag då var, och ganska långt ifrån den plats där mötet skulle hållas. Under det jag tvekade och begrundade saken, upprepades samma ord—"Res till Bay View, Michigan." Och samma budskap kom den tredje gången. Så bestämd var jag att det var från Herren, att jag lovade Herren att jag skulle resa om han gjorde det möjligt för mig.

Jag hade aldrig varit i Bay View, och varför jag skulle resa dit vid denna tid, var oförklarligt för mig. Den ende person som bodde där, som jag var bekant med, var syster Josephine Courtney, och hon var ofta ute och reste i evangelistisk verksamhet, och jag kunde ej få reda på om hon var hemma vid denna tid. Jag försökte påminna mig någon annan orsak för min resa dit och kom ihåg att en stor Metodist konferens hölls där, och att Biskop Foster var närvarande.

Någon tid förut hava vi i en traktat publicerat ett citat från Biskop Fosters skrifter, och en del folk hade betvivlat sanningsenligheten av citatet. Vi hade skrivit till Biskopen angående saken, men hade ej erhållit något svar. Jag hade nästan kommit till det beslutet att det var för att träffa Biskopen, som jag blivit anvisad till den platsen; men efter jag allvarligt bett angående saken, tycktes den orsaken för min resa ega blott liten vikt.

När jag framkommit till platsen där mötet skulle hållas, omtalade jag för bröderna mitt underbara intryck angående att resa till Bay View. En av predikanterna sade: "Jag önskar du kunde resa dit, emedan det är där syster Courtney bor, och hon är för närvarande hemma, tror jag, och ditt besök skulle bliva till stor uppmuntran för henne."

Efter mötets slut reste jag till Bay View och anlände till stationen vid tiotiden på förmiddagen. Jag gjorde förfrågan var Courtney bostaden befanns, och fick veta att deras hem var på den andra sidan av staden. Orsaken för mitt besök var ännu en hemlighet för mig. Jag kommer mycket väl ihåg, att under det jag gick på trottoaren, ej vetande något om tillståndet i deras hem, samtalade jag mycket allvarligt med Herren. Medan jag sålunda umgicks med honom, kom ett djupt intryck till mitt sinne, att kanske någon var sjuk eller i svår prövning och behövde hjälp och uppmuntran. Jag tycktes nästan glömma min omgivning utmed den ensliga gatan, och nästan utan att tänka därpå uträckte jag min arm och sade i en hörbar röst, "O Herre! uträck din hand till att hela." Det fanns ingen i närheten som hörde mig, men det tycktes i sanning, att jag var i Guds närvaro, och jag fortsatte min gång med en förnimmelse att hans Ande ledde mig och att jag skulle snart få veta budskapets betydelse.

Några minuter senare närmade jag mig huset och såg syster Courtney stående i dörröppningen. I det jag närmade mig henne, sade jag: "Syster Courtney, jag är här men jag vet ej av vad orsak jag har kommit." "Herren har sänt dig," svarade hon. Efter hon hört berättelsen om min underbara ledning, begynte hon högt prisa Gud och sade: "Sannerligen Herren har sänt dig. Min syster Emma har varit mycket sjuk en tid och nära döden. Hennes sjukdom har varit så svår att vi tvivlat på hennes vederfående, och vetande att om hon ej fick hjälp snart kunde hon ej leva och vi hava samtalat angående hennes begravning."

Vi fortsatte samtalet en stund efter vi kommit in i huset, tills jag lärt känna detaljerna angående hennes sjukdom och tillståndet i allmänhet. Syster Emma hade varit mycket hängiven, och hon var uppofferad åt Gud. Det tycktes de varit oförmögna att utöva tro för hennes återställande, emedan de voro i tvivel huruvida det var Guds vilja att hela henne. En av dem begärde, att jag skulle bestämt finna ut Guds vilja angående hennes återställande. Varpå jag gick till ett annat rum för att bedja allena, och vid samma stund gick syster Courtney till ett rum för att bedja. Efter några minuters allvarlig bön, gingo vi in i rummet varest syster Emma låg. Båda kände att Gud skulle besvara vår bön för henne. Just som jag kom in i rummet, tycktes följande ord kraftigt intryckta i mitt sinne: "Dem som tro, skola dessa tecken åtfölja," och jag upprepade dem högt. Vi hyste intet tvivel vidare angående hennes helande.

Föreskriften i Jak. 5: 14, 15, åtlyddes, som säger: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta, och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom; även om han har begått synder, varder det honom förlåtet. Sedan vi smort henne med olja i överensstämmelse med Skriftens ord, lade vi våra händer på henne (Mar. 16: 18) och bad Gud sända sin helande kraft. Med ens gick helande kraft igenom hennes kropp, och hon reste sig från sin säng, räckte upp sina händer, och med stor fröjd gick fram och tillbaka på golvet och prisade Gud för hans helande kraft. Hälsa och krafter gåvos henne med ens; hennes sjukdom hade försvunnit. Rummet tycktes vara fyllt med Guds makt, och hans härlighet, ej blott genomströmmade rummet, men våra själar voro även fyllda till överflöd.

Syster Courtney hade varit behäftad med kroniskt maglidande under aderton års tid, och hon begärde att bön skulle uppsändas för henne, och i det vi villfor hennes begäran sände Gud sin helande kraft och befriade henne från hennes lidande. Sannerligen det var en glädjens tid i detta hem.

Sedan jag spisat kvällsvard med familjen, tycktes det som mitt ärende till Bay View hade uträttats, och jag återvände, på aftontåget, till mitt hem, ett avstånd av tre hundra mil.

FRÄLSNING GENOM TRON.

Av Axchie Bolitho.

Gud har förordnat att frälsningen skall vara genom tron, för att det månne bliva ett resultat av nåden. Icke genom gärningar på det ingen må berömma sig. Människornas religioner ha alltid varit, att bliva frälst genom gärningar. Resultaten av dessa försök ha endera varit avskräckande eller, om någon utmärkt egenskap erhållits, har det varit ett fariseiskt högmod och ett "heligare än du," sätt, vilket är alldeles främmande för Jesu Kristi lära.

Således, emedan människan var alldeles förlorad och icke hade något varmed hon kunde frälsa sig själv eller göra sig välbehaglig i Guds åsyn, offrade Jesus Kristus sig själv "på det att var och en som tror på honom icke må förgås men hava ett evigt liv." Därför är det icke genom gärningar, fastän de äro anbefallda som en frukt av frälsning, icke genom bättring, eller gottgörelse, eller bekännelse av synder, eller böner, fastän allt detta är alldeles nödvändigt för att själen skall kunna komma i ett rätt tillstånd att söka Gud. Efter att hava övergivit och bekänt sina synder, efter böner och tårar, efter strid och fruktan, efter hjärtat rannsakats, måste själen till sist kasta sig vid korsets fot och tro på Kristus.

Ibland händer det att den sökande icke är medveten om att hava utövat någon särskild tro på Herren. Medvetandet om frälsning följde genast efter att hava vänt sig till Gud. Vid andra tillfällen är det icke så. Den sökande själen gör allt hon vet för att uppfylla Bibelns villkor; men ändock känner hon sig icke tillfreds. Syndabördan förbliver och hon har intet inbördes bevis på att det blivit en förändring. Det finnes

blott en orsak för ett sådant tillstånd—brist på tro på Kristus.

Denna brist på tro kan vara av två orsaker. Det kan vara en hemlig förtröstan på sig själv; kanske bättringen har blivit grunden för tro, i stället för försoningen i Kristus. För att klargöra: Den sökande resonerar på följande sätt: "Jag har övergivit synderna, bekänt dem, förlåtit mina fiender, o. s. v., därför borde Gud frälsa mig." Då i stället han borde hava sagt "Kristus har dött för mig arme syndare; därför förlåt mig, o, Herre."

Att på detta sätt förlora sikte på vad hon själv har gjort, anropar själen om nåd på blodets räkning. Blickande upp i stället för inom ser den botfärdige orsaken varför blodet flöt, nämligen hans frälsning. När en person är i detta tillstånd är det ej svårt att tro att Fadern vill emottaga honom, när han kommer till honom genom Jesus. Eller kanske den sökande individen ej kan klart skilja mellan tro och känslor. Han kan icke förstå huru han vågar tro att Gud har förlåtit honom, när han icke har något bevis som berör hans känslor. Men det är icke de som känna sig vara förlåtna, som erhålla frälsningens kunskap, utan de som "tro på Honom." "Detta är Guds verk att I tron på den han har sänt" (Joh. 6. 29).

Känslorna komma efter tron, ty det är "all fröjd och frid i tron." Att försöka erhålla fröjd och frid genom att rannsaka samvetet misslyckas fullständigt. Att tro är helt enkelt att taga Herren på hans ord. Han har lovat att förlåta dig. Du har bedit honom om förlåtelse. Hans död har till försäkrat dig den. Under det du mottager den och tackar honom för den, utan att hänföra till känslorna, men endast på hans ords auktoritet, så finner du att syndens börda är borttagen och du är i sanning ett Guds barn.

KRISTI BREV.

Forts. från sidan 3.

gives, för att vi skola få så många som möjligt med oss till den eviga skördefesten i himmeln.

De som så i köttet, eller de som jägta och trakta efter de ting som höra till detta livet, för deras egen timliga njutning, bespotta Gud med deras bekännelse. Men må sådana ej fara vill; utan må de väl betänka att Gud ej länge skall låta gäcka sig, låt dem betänka att skörden är viss och att den bliver blott "förgängelse" för dem själva och för de själar som kunde blivit frälsta genom deras liv och gärningar, om de i verkligheten varit brev från Kristus som berättade om himmel och evigt liv.

Vi kunna tacka Gud för de timliga tingen, emedan vi kunna njuta av dem för vår egen nödtorft och begagna dem till att göra gott med och meddela därav till våra medmänniskor, men all jägtan efter de ting som äro i världen, måste helt och hållet bort, för att vi skola kunna rätt trakta efter de himmelska tingen för oss själva och andra. Detta är icke för mycket sagt, ty det är Guds ord i vår Bibel; och det står skrivet i varje enskilt "Kristi brev."

Detta har varit ett glatt budskap till mångfaldiga förtappade människor i den förbigågna tiden. De läste om himmeln och himmelska skatter, i Jesu vittnens och martyrers liv, och detta bragte dem till att söka dessa eviga skatter. Det finnes ännu mångfaldiga sådana "Kristi brev," i vilka köttsliga och världsliga människor läsa om himmeln, detsamma vilken sida de se på. Give Gud att deras antal måtte förökas, så att många kunna få läsa budskapet från Jesus i deras liv och gärningar.

Anmärkningar.

Detta, att Guds ord kallar alla de heliga "Kristi brev," samt att det säger, att de äro kända och lästa "av alla människor," bör bringa oss alla till djup och allvarlig eftertanke. Det visar oss, att Jesus har blott ett sätt att göra de människor, för vilka han gav sitt liv och hjärteblod, bekanta med hans planer för deras frälsning och salighet, och att detta sätt är, att hans församling, alla hans heliga på jorden, bliva budbärare för honom.

Människorna måste bliva bekanta med Jesus och frälsas genom hans församling, eller gå till evig förtappelse. Kristus är ej här personligen, eller på så sätt att människorna i synden kunna lyssna till hans tal; men vi äro hans brev som han sänder till alla människor i sitt ställe.

Vi böra även väl betänka, att syndare ständigt få intryck av oss, antingen vi veta om det eller ej. Vi böra betänka att det inflytande vi ha över syndare kommer att avgöra deras eviga liv eller död. Vi böra därför bedja allvarligt till Gud, att han måtte giva oss nåd, att icke det som läses i vår livs dagbok bliver till evig förargelse och förtappelse för människorna.

Vi böra ej heller vara nöjda med att undgå att vara till förargelse; utan vi böra även dagligen sitta vid Jesu fötter och lära av honom, till dess hans sinne och Ande, och hans gudomliga krafter stå att tydligt läsa i alla våra ord och all vår vandel.

Vi äro "Kristi brev," till alla människor, och därför böra vi göra allt möjligt för att så många som möjligt må få läsa det glada budskapet från Jesus, genom att vi leva, vittna och verka med all flit för Jesus och hans rike på jorden. Vi böra ofta gå till Jesus för att vi må få hans budskap allt djupare intryckt i våra hjärtan; och därefter böra vi räcka det till så många som möjligt, för att de skola kunna läsa sig själva till himmel och salighet, i det vi meddela dem det som hans Ande har inskrivet i våra hjärtan. Till sist vill jag säga att evigheten allena skall till fullo förklara för oss vad det betyder att vi äro "Kristi brev," som är "känt och läst av alla människor." Amen.

BEKYMMER FÖR MORGONDAGEN.

Av Peter Penner.

"Och varför sörjen I för kläder? Skåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de" (Matt. 6: 28).

Många predikanter och lärare i våra dagar hava gjort sig skyldiga till det stora misstaget av att icke giva nog uppmärksamhet till den lilla räven, som förstör vingården, - bekymmer för morgondagen. De hava troget och omsorgsfullt varnat församlingsmedlemmarna för dryckenskap, mord, stöld, girighet, okyskhet o. s. v., alla dessa ting, som de voro frälsta ifrån, och som deras kristna karaktär avskydde. Men att de nu voro utsatta för att falla i snaran—bekymmer för morgondagen, tycks ej uppmärksammas av många. Somliga ha svävat så högt, i den andliga atmosfären, att de ej klart nog, kunde se det lilla odjuret som smög sig in uti vingården. De tycktes hava örnens vingar, men ej hans ögon. De läto stridssignalen ljuda, då endast en väktare var behövlig. De förstodo ej orsaken var för frukten i vingåren började minskas allt mer och mer, och många av plantorna förstördes.

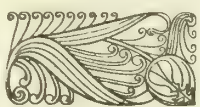
Omsorg för morgondagen gör oss oppassande för i dag. Om själafienden är i stånd att fylla våra sinnen med bekymmer för framtiden, har han vunnit en stor seger över oss. Det ser ut så resonligt att ha åtminstone lite bekymmer. Men bekymmer för morgondagen är likt ett järn som är hett, utan att det synes, och denna gamla världen är smedjan varest lögnens fader är ivrigt sysselsatt, och han har många av dessa järn strödda omkring.

"Skåden liljorna på marken." Huru många värdefulla ting kunna vi ej inhämta genom att åtlyda denna uppmaning. De (liljorna) stå ute på öppna fältet, där de icke hava något tillfälle för undanflykt när stormen rasar och åskan dundrar. De hava icke heller ett skuggrikt träd att gömma sig under, då solens heta strålar bränna dem. Men stormen kan icke skada dem, och oaktat solen bränner dem, utsprida de sin vällukt just på den plats där de stå och de äro utan omsorg för vad som skall hända i det kommande. De arbeta och anstränga sig icke, för att växa eller för att behålla sin vita skrud ren, de helt enkelt stå där på sin plats, och allt detta, så att säga, har bekymmer för sig självt. Så böra vi, liksom liljan vilar i naturens sköte, vila i Honom, vingårdens Herre lyckliga och sorgfria, ty detta är hans vilja. Och var viss om, att han skall förorsaka att de som äro omkring oss skola "skåda" huru vi växa, emedan vi icke ängslas eller oroas för morgondagen.

TRAKTATER.

	sid	dus	hun
*Läran om helbrägdagörelse.	12	.05	.25
*Bered dig för Himmelen.	12	.05	25
Vart går du, vilken väg?	8	.04	.15
*Vad Bibeln lärer.	13	.05	25
Ett tal till Nyomvända.	16	.06	.30
*Avfallet	18	.08	[illegible]
*Helgelse.	20	.08	40
Frågor besvarade	32	.10	60
Förlorad—Återfunnen	6	.04	.15
*Måste vi synda?	63	.15	

***Dessa erhållas också på Dansk-Norskan.**

De Ungas Avdelning.

PRÖVNINGAR I DET KRISTNA LIVET.

Av Anna Koglin.

När en människa övergiver världen och giver sitt hjärta till Gud, förvandlas hon till en ny skapning—en kristen—och som sådan bliver hon delaktig av den gudomliga naturen. Hon har likväl sin mänsklighet kvar, och följaktligen möter hon prövningar och besvikna förhoppningar, mycket likt andra människor.

Kanske hon hyser någon älsklingsplan för framtiden och har förhoppning om dess uppfyllelse; men, i ett nu har den tagit vingar och flugit bort. Men bliver hon då missmodig och anser att livet ej är värt att leva i alla fall? Nej, ty hon vet att hon älskar Gud och hon kommer ihåg att han har sagt "att för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa." Alltså går hon framåt på livets stig med fröjd, vetande att Gud i sin oändliga visdom vet vad som är bäst.

Ett ont rykte om henne kommer i omlopp och ej allenast är det ont men även osant. Kanske att till och med hennes goda handlingar äro illa uttydda. Hon hade en god mening, med vad hon gjorde, men någon annan tolkade det till att hava en ond mening. Nedslår detta henne? Nej, hon minnes att Jesus sade: "Saliga ären I, när de försmäda och förfölja eder, och, ljugande, säga allt ont mot eder för min skull. Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmeln." Hon blickar upp till sin Mästares ansikte och säger: "Herre jag är glad att jag kan få bära litet smälek för dig, alldenstund du har burit så mycket för mig." Hon känner att intet är för hårt att bära för sin välsignade Återlösare.

Döden inträder uti familjekretsen och bortrycker den närmaste och käraste vän hon har; men, är all hennes tröst försvunnen? O, nej, ty hon har en vän som är "trognare än någon broder," och Han kan trösta såsom ingen annan kan. Denne vän är vid den kristnes sida i skillsmässans stund och i de svåraste prövningar är hans närvaro mest förnimbar. Den kristne kan säga med Paulus: "Jag är viss därpå, att varken död eller liv, eller änglar eller herradömen eller väldigheter, eller de ting, som äro, eller de ting, som skola komma, eller höghet eller djuphet eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre."

Den kristne har prövningar, och syndaren har prövningar; men syndaren bär sina allena, medan Herren räddar den rättfärdige utur allt lidande, såsom vi läsa i Psa. 34: 20.

Ännumer, den kristne behöver ej förtrösta på sin egen vishet att lotsa honom förbi livets grund och skär vilka befinna sig på alla sidor om oss och isynnerhet de unga; utan han har överlämnat sig helt åt Honom som är visare än alla; Honom som gör allting väl. Inga onda aningar oroa honom, han är säker i Jesu armar. Tror du ej att det betalar sig vara en kristen?

EN KOKETTS ÖDE.

Av P. Winters.

Jag har i minnet en ung kvinna som ägde ovanlig skönhet och var begåvad, bildad och elegant. Dessutom var hon populär. Goda tillfällen för framtida lycka lågo framför henne. Men, sorgligt att säga, denna unga kvinna hade några svåra fel, vilka förorsakade hennes fördärv och förstörde hela hennes framtid. Hennes värsta fel var att kokettera eller leka med andras känslor. Häruti tycktes hon finna behag. När hon en gång förmanades av en skolkamrat, för hennes uppförande, svarade hon: "Å, jag är av naturen en kokett, är född sådan och kan helt enkelt ej hjälpa det."

Men det kom en tid då hennes tillgivenhet fäste sig vid en ung man, en av hennes bekanta, och de blevo trolovade. Hon älskade honom mycket högt, och önskade verkligen bliva honom trogen; men, ty verr! det vårdslösa uppförande hon fallit uti förorsakade snart att hon råkade uti förlägenhet. Och sedan för att skyla sitt fel, sade hon sin trolovade en lögn—en försyndelse som han aldrig kunde förlåta, ty det förstörde för alltid hans förtroende för henne. Han återtog sitt löfte och lämnade henne förkrossad.

Hon beslutade likväl att ej leva ett ensligt liv, och snart begynte hon praktisera sina falska konstgrepp på andra. Om några få år gifte hon sig med en ung man, tillhörande en av de mest ansedda familjerna i staden, i närheten av hennes hem. Han älskade henne hängivet och förskaffade henne ett gott hem, men hon var ej lycklig. Sakta och sorgligt uppdagades sanningen för denne bedragne man—han ägde ej sin hustrus tillgivenhet; hon hade ej gift sig med honom emedan hon älskade honom.

Fastän denna kvinna verkligen önskade och försökte att vara sin man trogen och på ett tillbörligt sätt uppfylla en hustrus och moders plikter, fann hon blott liten glädje i sina bemödanden, emedan hennes hjärta var tomt, ödsligt och oemottagligt för det inflytande som borde kommit de skönaste blomster att frodas i hennes liv—kärlek glädje, frid, ömhet, självuppoffring och förnöjsamhet.

I stället för att dragas närmare tillsammans, efter som åren gingo förbi, fjärmades dessa tvänne hjärtan, gradvis, allt längre och längre ifrån varandra. Snart fick denna maka, och moder till tre oskyldiga barn, orsak till att frukta för trygghetén av hennes hem; ty hennes man, då han ej fann något svar på kärlek hemma, begynte söka uppfyllandet av sina önskningar annorstädes. Plåga, ångest, hat och hämndlystnad regerade nu i deras hjärtan, och frid tycktes föralltid försvunnen. "Äktenskapet är antingen himmel eller helvete," det finnes intet mellanrum i dess ordförråd. Denna hustru, ännu ung till åren, blev förbisedd och ringaktad, och slutligen åsidosatt genom skilsmässa.

O, hur bitter är ej den bägare hon dricker ur! Men vems är skulden? Fann hon ej en gång nöje uti att trampa på andras ömma hjärtan? O, kära unga vänner, tagen eder till vara! I läggen nu grunden till edert framtida liv. Skall den bliva till lycka eller ve? I behöven Gud till att hjälpa eder. Krönen honom konung över allt i edra hjärtan; tjänen honom troget, och I skolen ej behöva frukta för framtiden. "Hav din lust i Herren; han skall giva dig vad ditt hjärta begär" (Psa. 37: 4).

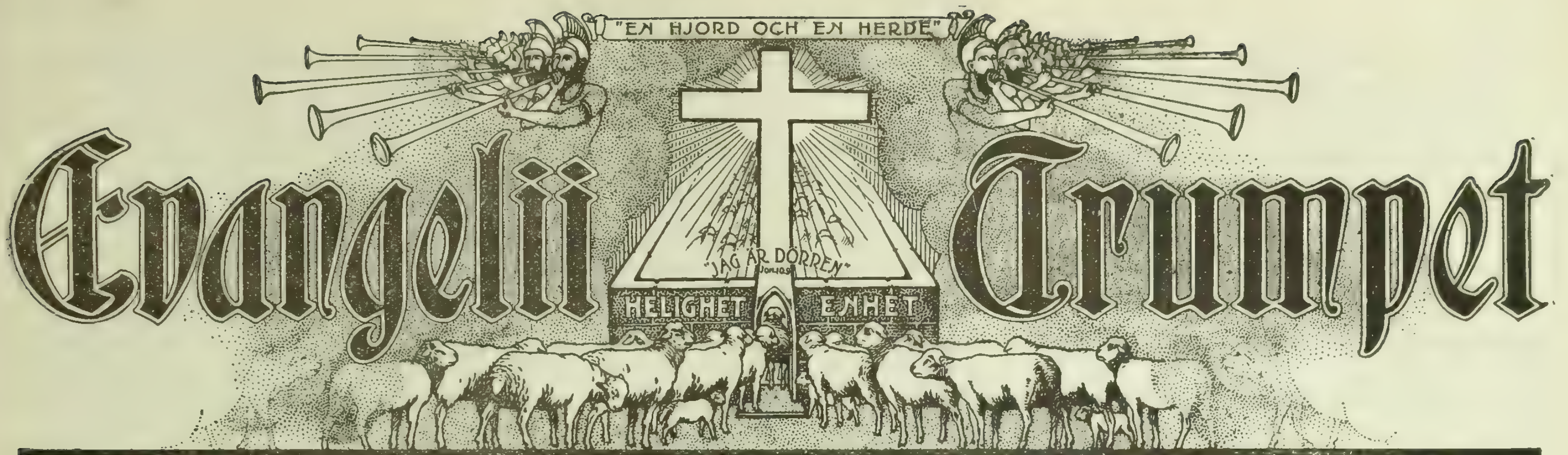
ABELS OFFER.

Abel var en rättfärdig man (Matt. 23: 35) och levde ett rättfärdigt liv inför Gud (1 Joh. 3: 12). Hans sysselsättning var att vårda får och han offrade åt Herren "det förstfödda i hans hjord." Bibeln säger: "Genom tron frambar Abel åt Gud ett större offer än Kain, och genom henne fick han det vittnesbörd, att han var rättfärdig, då Gud gav vittnesbörd om hans gåvor; och genom henne talar han ännu, fastän han är död" (Ebr. 11: 4). Det är Abels rättfärdiga liv som talar till oss i vår tid, genom hans offer av förstlingen av hans hjord.

Sammaledes är det med oss—Gud fordrar vårt bästa, och en villighet att offra våra liv, om så fordras, för sanningen. Om vi så göra skall Herren hedra vår tjänst, såsom han gjorde med Abels. Dessutom skall inflytandet av ett rättfärdigt liv aldrig upphöra, och resultaten komma ej att bliva uppenbarade tills vi mötas vid Guds domstol. Låtom oss följa Abels exempel, och söka utandas ett rättfärdigt inflytande vilket skall förnimmas i evigheten.

—Adam Miller.

En utav de förnämsta orsakerna för brist på andlighet, i dessa dagar av likgiltighet, är att själar ej törsta efter den levande Guden. En person som undvarit föda under några dagar, vet vad det är att vara hungrig, och kan värdera näringsmedel. En själ som uppvaknar till en förnimmelse av sina behov, törstande efter den levande Guden, som allena kan tillfredsställa det mänskliga hjärtats alla begär, förbiser allt annat, tillåter ej de flyktande, fåfängliga tingen i denna världen, att fängsla hjärtat, utan ropar med Psalmisten: "Såsom hjorten trängtar efter vattenbäckar, så trängtar min själ efter dig, o Gud. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden; när skall jag komma därtill, att jag får träda inför Guds ansikte" (Psa. 42: 2, 3)? —Utv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15 September, 1915. Nummer 18.

ÄR DITT HJÄRTA HÄNGIVET ÅT HERREN.

Av Mary A. Renbeck.

"Ty Herrens ögon överfara hela jorden, att han med sin kraft må bistå dem som med sina hjärtan hängiva sig åt honom" (2 Krön. 16: 9). Vi läsa även i 1 Sam. 16: 7: "Människan ser på det som är för ögonen, men Herren ser på hjärtat." Vi läsa om konung Asa, att då hans hjärta var helt hängivet åt Herren, sökte han Gud för hjälp, och Gud visade sig mäktig uti att överlämna fienderna uti hans hand; men då hans hjärta litet vikit bort från Herren, gjorde han ett förbund med konungen i Aram emot Israels konung och det misshagade Gud och därefter hade han "ständiga strider."

Herrens ögon överfara hela jorden och se på människorna; han ser deras tankar, ord och gärningar; han läser hjärtat som en uppslagen bok. Ofta kunna vi ej förstå varför vissa människor ej hava mer framgång och välsignelse. Men vi kunna ej läsa hjärtat såsom Gud kan; om vi det kunde skulle vi ofta finna orsaken. Vi se många som göra goda gärningar, giva till de fattiga, eller kanske giva till Guds sak; vi tänka: de skola nog bliva välsignade, och få stor lön därför. Men de hava ej fått den; Gud har sett på hjärtat och det har varit långt från honom. De hava blott givit för att människorna skulle se det, och därför belönar ej Gud dem; ty det var i verkligheten ej givet till Gud, och varför skulle han belöna dem?

Vi se även många människor, i våra dagar, som försöka tjäna Gud. De gå till möten, de bedja till Gud, läsa religiösa böcker, de kanske göra många goda gärningar o. s. v. Men deras ord äro alltid tomma, deras vittnesbörd ha ingen klang och över deras ansikten vilar intet uttryck av glädje och fred. De undra varför det så är, och andra lägga även märke till det. Varför välsignar ej Gud dem mer? Det finnes andra som ej göra så mycket som de, och dock synas de vara lyckligare, Gud välsignar dem och folk önskar även hellre höra dem vittna. Har Gud anseende till person? De kunna finna grunden därför, genom att läsa Matt. 15: 8, där det heter: "Detta folk hedrar mig med sina läppar, men deras hjärta är långt ifrån mig." Här kunna de finna hemligheten; de trodde att Gud önskade deras gärningar, men de visste icke, att han önskade hellre hava deras hjärtas kärlek än något annat de kunde offra åt honom. Medan de dyrkade Gud med sina läppar, hängde deras hjärtan fast vid det som världen tillhörer.

Varför är den fattiga kvinnan där borta så avhållen? Varför välsignar Gud henne så mycket när hon giver litet till hans sak? Varför kommer tårarna fram i ögonen när hon vittnar? Emedan hennes hjärta är helt hängivet åt Herren. Han är sist i hennes tankar när hon lägger sig till vila; han är först i hennes tankar när hon vaknar, han är hennes bäste vän, ja, han är hennes allt. Därför önska de så gärna höra henne tala om honom.

Men hur ofta är det ej, att vi som givit våra hjärtan till Gud, icke bliva välsignade så som vi önska? Vi böra ställa denna fråga till oss själva: "Är mitt hjärta helt hängivet åt Herren?" Det kan vara med oss som det var med konung Asa, kanske vårt hjärta vikit litet bort ifrån Herren. Ett eller annat här i världen, har fängslat vårt intresse, så att vi ej tänka så mycket på Gud som vi brukade. Vi undra varför Gud ej hör och besvarar våra böner såsom han förr gjorde. Kärlek till något annat har smugit sig in och fått en större plats i våra hjärtan, och Gud har måst draga sig litet tillbaka. Förr kunde vi höra när han talade till oss, men nu äro vi så långt borta att vi ej kunna höra hans röst.

"Gud som är givaren av alla goda gåvor, är alltid redo att skänka sina välsignelser och uppfylla sina löften, men många kära själar giva honom ej tillfälle. Han är villig att öppna sitt outtömliga förrådshus vilket är uppfyllt med nåd för dem som tro på honom, men otro stänger dörren. Strömmar av nåd flöda framför varje själ och alla kunde dricka tills deras hjärtan vore helt tillfredsställda om de endast trodde och åtlydde. De kunde vara tillfredsställda av Guds överflödande nåd och fullkomliga kärlek."

Kanske vi undra varför andra hava en sådan frimodighet, varför deras böner bliva besvarade, varför de hava en sådan seger i prövelsens stund. Det är Herren som giver dem styrka, det är han som visar sig mäktig till att hjälpa dem, emedan de tjäna honom med ett uppriktigt hjärta. Herren har skådat omkring på joren, och sett att deras hjärtan voro helt hängivna åt honom, och deras högsta önskan var att behaga honom; därför svarade han när de ropade om hjälp, därför stod han dem bi i prövningens stund.

Låtom oss rannsaka våra hjärtan, om vi ej ha det som vi borde ha det; låtom oss se om det ej är något som kommit emellan oss och Gud, om vi önska att behaga honom allena, eller om vi hellre vilja att människorna skola tycka väl om oss. Om så är förhållandet, måste Gud draga sig tillbaka, och då mista vi hans styrka och kraft, just då, när vi mest behöva den. Men om vårt hjärta är helt hängivet åt honom, skall han visa sig mäktig att jälpa oss. Kom ihåg att han vill stå oss bi i varje omständighet som möter oss i livet. Huru trygga vi då kunna vara, vi kunna tillitsfullt överlämna vår sak i hans händer, ty han förmår hjälpa oss. Prisat vare hans namn!

DET LYCKADES HONOM VÄL.

Av G. A. Olson.

Det säges om Hiskia att allt som han företog sig, då han nu sökte sin Gud, lyckades honom väl. Han gjorde, av allt sitt hjärta, vad han företog sig och det var orsaken varför det lyckades honom väl.

Om vi skola kunna beräkna att ha framgång i vårt kristliga liv så måste vi vara helhjärtade i vår gudstjänst. Om det fordras att söka Herren av hela hjärtat för att finna honom, så fordras det väl lika mycket för att bevaras. Ja kanske mera. Nitet borde förökas för varje dag. I Rom. 12: 11 läsa vi att vi skola icke vara tröga i nitet, brinnande i Anden, tjänande Herren. Ingen kan vara brinnande i Anden och tjäna Herren av halvt hjärta. Den som är brinnande i Anden, har framgång. Gud giver honom seger över synden. Han bliver skickliggjord till att vara andra till välsignelse. Han är hoppfull, även om allting icke är så som han skulle kunna önska sig det. Han har seger över världen. Dess nöjen och förlustelser äro liksom en vissnad blomma, jämförda med den härlighet och nåd som Herren giver. Han håller det för idel glädje när han kommer i mångahanda frestelser Han ser icke på de synliga tingen vilka skulle förvilla och nedtrycka hans själ; men han ser bortom det timliga, han ser efter de ting som icke synas,

det eviga, och är därigenom i stånd att säga, att den bedrövelse han måste utstå är kort.

Himmeln är hans hopp, och genom att fasthålla hoppets frimodighet intill änden, har han sig en stor belöning utlovad.

Vår bestämmelse måste vara utan några vilkor från vår sida. Vadhelst vi få erfara, måste mottagas med tacksamhet. Då bliver prövningar och motgångar till stor välsignelse för oss. Då öppnar Herren himmelns slussar och låter sin nåd och härlighet översvämma våra själar. Måtte Herren uppmuntra alla sina barn att hava en fast beslutsamhet att tjäna honom, och göra allt vad de kunna för hans sak och då skola de i sanning lyckas väl.

att de som uraktläto att höra Moses och profeterna äro för evigt förlorade—icke tillintetgjorda — men utstående verkligt straff för sin frivilliga olydnad. *Synd emot den Helige Ande har icke förlåtelse.* Den närvarande tidsåldern är, i dess högsta betydelse, den Helige Andes tidsålder.

Många av judarne syndade emot Kristus och tillstadde hans korsfästelse, men utan tvivel var det många av dem som under apostlarnes predikan och Andens strävan och påverkan omvände sig till Gud.

Den som förkastade Mose lag, blev dödad utan barmhärtighet. Detta menas att de blevo straffade med död för deras uppsåtliga överträdelse. "Huru mycket värre straff, menen I, skall icke då den anses förtjäna, som har förtrampat Guds Son och för orent aktat förbundets blod, genom vilket han har blivit helgad, och som har smädat nådens Ande" (Ebr. 10: 29). Huvudsumman av Ebr. 6: 4—8 och 10: 26—30, är att om en människa förkastar Kristus som tillbjudes genom evangeliet och Anden, så finnes det intet mera tillfälle att bliva frälst. Det finnes ingen högre rätt att vädja till; det finnes intet annat offer för synder; hon har alldeles säkert syndat bort sina nådedagar—syndat emot den Helige Andes påverkan till dess han har lämnat henne. På detta sätt har hon beseglat sitt eget öde. För sådana finnes det icke förlåtelse varken i denna världen eller den tillkommande. Bestämmelseorten för dem som fortsätta att motstå Andens kallande och strävanden och icke vilja övergiva sig till Gud, medan de hava tillfälle i denna världen, är den samma som för dem som häda Anden; de skola icke, i evighet, erhålla förlåtelse. Det är ödesdigert att motstå Andens påverkningar.

Den som icke aktar frälsningen skall ej kunna undfly. Människans enda säkerhet består i att emottaga frälsningen nu. Det första tillfället är alltid det säkraste och bästa. "Huru skola vi kunna undfly om vi icke hava aktat en sådan frälsning?" Det är icke logiskt, och ej heller enligt Skriften, att förmoda att den som förkastar frälsningen skall erhålla ett ytterligare tillfälle efter döden. Sådant resonerande är dåraktigt. "Alla som utan lag hava syndat skola och utan lag varda förtappade, och alla, som med lag hava syndat, skola genom lag varda dömda (Rom. 2: 12).

Domen skall bliva enligt huru vi hava handlat. Detta bestämmer att som vi levat skall avgöra vår eviga vistelseort. Därför bliver det ingen rannsakning av den obotfärdige under den förmodade tusenårsperioden, efter uppståndelsen. De gärningar som vi nu göra, och icke de som vi komma att göra under den förmodade tusenårsperioden, skola avgöra vår bestämmelseort.

Gud befaller nu alla, allestädes att de skola bättra sig. Han kommer att hålla var och en ansvarig för sin egen själ på den sista dagen. Det är frälsning nu eller aldrig.

Lära och Liv.

FRÄLSNING NU ELLER ALDRIG.

Av J. E. Forrest.

Jesus dog för alla. "Av Guds nåd har han smakat döden för alla" (Ebr. 2: 9). Han gjorde en försoning som gällde för hela världen. "Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom icke skulle förgås, men hava ett evigt liv. Vilkoret är tro på Honom.

Det behöves icke en kommande tidsålder, ty närvarande privilegier äro fullständiga.

Inbjudandet är nu utsträckt till alla Människor. Jesus befallde att evangeliet om den närvarande frälsningen skulle opartiskt predikas för "hela skapelsen," och han lovade dem att änden skulle icke komma förr än det blivit ett vittnesbörd för "alla folk" (Matt. 24: 14). Under det han var här på jorden sade han: "Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." Före denna tid hade icke allas frälsning från synd föranstaltats, men nu är det ingen som kan försvara sig och förbliva i synden, sedan Gud har gjort det möjligt för både gammal och ung, rik och fattig, män och kvinnor, trälar och fria , okunniga och lärda, civilserade och vildar att bliva frälsta, så fort de kunna höra och vilja tro, och det fritt och för intet.

Nu är dagen och stunden. Paulus säger: "Se nu är en välbehaglig tid; nu är frälsningens dag" (2 Kor. 6: 2). Vi leva nu i den "yttersta tiden" (1 Joh. 2: 18). Det finnes en "tillkommande värld," men den nuvarande är i sitt sista stadium. Denna värld skall upphöra och frälsningens dag skall vara förbi det ögonblick Kristus återkommer för att emottaga sin heliga brud.

Dom kommer att följa efter döden, icke en annan tid då barmhärtighet erbjudes. "Det är människorna förelagt en gång att dö och sedan dom" (Ebr. 9: 27). Det finnes icke något tillfälle att bliva frälst efter döden. Jesus sade: "I skolen dö i eder synd. Dit jag går kunnen I icke komma" (Joh. 8: 21) Frälsningen måste erhållas före döden annars är själen för evigt förlorad

Jesus är vår ende medlare. Han dog för att försona för våra synder och uppfor till himmeln "för att nu framställa sig i Guds åsyn, oss till godo" (Ebr. 9: 24). Om han upphörde med sitt medlareskap, genom att lämna sin plats vid Faderns högra sida och sätta sig att "döma levande och döda," så vore människan ögonblickligen förutan en medlare och kunde därför icke hava tillträde till Guds barmhärtighet.

Frälsningen är genom tron. "Tron är en viss tillförsikt om det man hoppas, en övertygelse om ting, som icke synas." Vi frälsas genom tron på en uppstånden, förhärligad Kristus, som uppfarit till himmeln. Om han vore på jorden i all sin härlighet och majestät, regerande såsom en monark, över människors riken, över hela jorden; straffande och förgörande de motstridiga, och någon mottage honom så vore det endera på grund av hans härlighet eller av fruktan, men icke genom tro. Det är oförnuftigt att tala om att vi tro, när vi ha det verkliga inför våra ögon.

Änglar som syndade, blevo nedkastade till avgrunden, och bundna med eviga bojor, förvarade till den stora dagens dom. De hade icke någon framtid när de skulle kunna göra bättring och återvända till Gud När Adam och Eva blevo utdrivna ur Edens lustgård, så var det för alltid. De hade löftet att åtnjuta den medan de voro där, men efter att hava förverkat sina rättigheter genom synden, så blevo de utdrivna för alltid.

Det gives endast ett tillfälle för alla människor. Änglarne hade blott ett, Adam och Eva blott ett, de som förgjordes av floden blott ett, Sodoms innebyggare blott ett, judarne blott ett, den rike mannen och hans fem bröder blott ett. Folket som levde före floden blevo på ett barmhärtigt sätt givna en lång tid att bättra sig och Anden strävade med dem under den tiden. Det var de hundra tjugo åren före floden De hava aldrig haft en annan tid att omvända sig och komma icke heller att få någon annan. Guds Ande upphörde att kalla dem när floden kom. Endast åtta personer blevo frälsta och de övriga voro för evigt förlorade. Guds Ande kallar nu människorna under det evangeliet predikas; när Guds ords förkunnande upphör, så upphör också Guds Ande att påverka och syndarens tillfälle är för evigt förbi.

Den rike mannen, utan tvivel en jude, hade "Moses och profeterna" (ty hans bröder hade så, se Luk. 16), men han vägrade att höra dem och uppvaknade i helvetet. Hans tillfälle var förbi. Han bad om ett nytt tillfälle, men blev nekad.

Berättelsen om den rike mannen visar

GUDS BARNS SAMMANKOMSTER.

Det har alltid varit Guds plan att hans folk skulle samlas till att gemensamt tillbedja honom.

Det var så i Gamla Testamentets tid. Israel—Guds utvalda folk—hade vissa platser varest de befalldes att samlas till gudstjänst.

I denna Nya Tetamentets tid befalles även Guds barn—det andliga Israel—att samlas till gemensam gudstjänst. I Ebr. 10: 24, 25 heter det: "Låtom oss akta på varandra för att uppliva till kärlek och goda gärningar, icke övergivande våra egna sammankomster, såsom somliga hava för sed, utan förmanande varandra." Här hava vi en tydlig befallning som ej kan bortförklaras. Det angives ej tid eller rum, var eller när dessa sammankomster böra äga rum. Vi behöva ej, såsom judafolket, resa till Jerusalem eller någon annan viss plats för att tillbedja Gud. Jesus sade till den samaritiska kvinnan: "En tid kommer, då I varken på detta berg eller i Jerusalem skolen tillbedja Fadern....Men en tid kommer och är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i anda och sanning." Vikten lägges ej här på tid eller rum utan på sättet, eller på det andliga tillstånd varuti de befinna sig som tillbedja Fadern. De som skola tjäna Gud och tillbedja honom på ett rätt sätt, måste vara andliga, födda på nytt, vara Guds barn. Till sådana är det aposteln skriver, i ovan anförda skriftställe. I 3:e kapitlet, samma brev, säger han: "I heliga bröder, som ären delaktiga i en himmelsk kallelse." Alltså ställes denna förmaning att icke övergiva "våra egna sammankomster" till dem som voro heliga och delaktiga av "en helig kallelse."

Det är mycket viktigt att Guds barn åtlyda denna befallning. Guds befallningar hava alla en viktig och betydelsefull orsak. Likaså med denna. I vårt dagliga liv komma vi mer eller mindre i beröring med det onda i denna världen, det som vill draga oss bort ifrån Gud och som vill förkväva den sanna kärleken. Det är därför nödvändigt för oss att komma tillsammans så ofta som möjligt för att uppliva varandra "till kärlek och goda gärningar," och för att förmana "varandra."

Det fordras ej en stor folksamling för att på ett tillbörligt sätt hålla gudstjänst, ty Herren säger i sitt ord: "Varest två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem" (Matt. 18: 20). Varest två eller tre frälsta personer finnas på en ort där är en Guds församling. Där det finnes en familj innehållande troende medlemmar där är en "Guds församling." Paulus sände sina hälsningar till Priskilla och Aqvilas och "den församling, som är i deras hus" (Rom. 16: 3: 5).

Om det ej är möjligt att kunna samlas för att höra Guds ord predikas, så är det ändock välsignelsebringande för Guds barn att komma tillsammans för att bedja, läsa Ordet och "uppliva till kärlek och goda gärningar." Den gemensamma bönen har särskilda löften bifogade. "Om två av eder komma överens på jorden, vilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem av min Fader, som är i himmeln" (Matt. 18: 19).

Finnes det några få troende Guds barn på din ort? Om så är, sträcker sig befallningen till eder att komma tillsammans för att bedja, läsa Guds ord, sjunga, förmana, hålla söndagsskola eller vad helst Gud giver förmåga till. Gud skall rikligen välsigna då hans bud åtlydas.

—L. P. P.

LIDANDETS NYTTA.

Av Lorain McLain.

Guds ord lär oss, att "för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa;" men ofta när lidandet kommer uppå oss, kanske vi undra hur det kan vara en av dessa alla ting. Likväl finnes det mycket uti lidandet som vi kunna draga nytta av. Skulle lidande tillåtas komma över dig, var förvissad om att det skall lända dig till godo.

Kanske naturens lagar brutits, då är det nödvändigt för oss att lära hur vi kunna bättre åtlyda dem; och på så sätt bliver lidandet vår lärare i erfarenhetens stora skola. Ibland tycks det läxorna äro svåra att ära och att det är lätt att glömma dem; men om iakttagna giva de oss ett ymnigt förråd av utmärkt lärdom.

Kanske en avvikelse från sanningen, en uraktlåtelse eller en överträdelse finnes hos oss, och därför ser vår himmelske Fader nödvändigheten av en aga, och följaktligen sänder han lidande. Det är sant att Gud är en kärlekens, barmhärtighetens och medlidandets Gud; likväl "den Herren älskar, den agar han, liksom en fader sin son, som han har kär" (Ords. 3: 12). Agan kan för tillfället kanske ej se ut att vara till glädje utan till sorg, men den är för vårt goda och "sedermera bär hon rättfärdighetens fridsfrukt för dem, som genom henne blivit övade" (Ebr. 12: 11). Genom den kunna vi ledas till ett närmare, mera hängivet förhållande till Herren, och sålunda iståndsättas att bliva mer brukbara i hans tjänst. Kanske litet slagg obemärkt samlats i vår själ, och den allvise Renaren ser att det behöver rensas bort. "Se," säger han, "jag har smält dig, men silver har jag icke fått; jag har prövat dig i lidandets ugn" (Jes. 48: 10). När slagget är allt bortrensat, kan du se tillbaka och säga med David: "Det var mig gott, att jag vart tuktad" (Psa. 119: 71).

Vad som bör göras när man lider plågor.

Få reda på ursprunget. När lidanden komma uppå oss borde vi allvarligt undersöka oss själva, för att finna ut varifrån de komma. Om de äro ett resultat av synd, borde vi omvända och bättra oss. Om Satan lägger dem på oss borde han näpsas och stadigt emotstås. Om de äro för att pröva oss, låtom oss vara tåliga. Om Gud sänder dem låtom oss igenomgå dem för hans ära.

Kalla till dig de äldsta. "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta, och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom; även om han har begått synder, varder det honom förlåtet" (Jak. 14, 15). O vilken makt ligger ej i bönen för de lidande! Den borttog spetälskan från Mirjam, återställde Jerobeams vissnade hand, lade femton år till Hiskias liv, återförde Sunemitiskans son till livet. Den rörde Kristus till att återställa hövitsmannens tjänare och Gud till att uppväcka Lasarus. Den enkla trons bön uträttar det samma i vår tid.

Kristus och lidande.

Fastän människan är utsatt för lidande och sjukdom, har Gud likväl ej lämnat henne att förlita sig på sina egna svaga hjälpmedel, att hopplöst strida däremot; ty när Sonen kom till världen smorde han honom med den Helige Ande och kraft.

"Och hans rykte gick ut över hela Syrien, och de förde till honom alla som ledo, behäftade med mångahanda sjukdomar och plågor, och besatta och månadsrasande och lama, och han botade dem" (Matt. 4: 24).

"Men när det hade blivit afton, förde de till honom många besatta; och han drev ut andarna med ord, och alla sjuka botade han" (Matt. 8: 16).

Käre lidande vän se upp till Kristus genom vilkens sår vi bliva helade (Jes. 53: 5). Han—Jesus Kristus—"är denamme i går i dag och i evighet" (Ebr. 13: 8). Hav tro till Gud; pressa dig fram till tronen med dina begär; stig ut på Guds ords löften. Då skall du kunna säga med David: "Lova Herren, min själ, och allt det i mig är lova hans heliga namn. Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort, han som förlåter dig alla dina missgärningar **och helar alla dina brister**" (Psa. 103: 1—3)!

AUGUSTINI OMVÄNDELSE.

I sina "Bekännelser" omtaler Augustinus, att under det striden mellan Kristus och världen pågick i hans själ, hade han ofta förtroliga samtal med sin vän Alypius. En gång hade denne med Ordets tveeggade svärd trängt honom så nära inpå livet, att han skyndade bort från vännen och kastade sig ned på knä under ett fikonträd, där han utgöt en ström av ångerns tårar. Då tyckte han sig höra en röst, som flera gånger sade till honom: "Tag och läs!" Han steg upp, återvände till den plats, där han lämnat sin vän, tog ur dennes hand det Nya Testamentet och läste däri: "Låtom oss **vandra** skickligt såsom om dagen, icke i gillen och dryckeslag, icke i otukt och utsvävningar, icke i kiv och avund; utan ikläden eder Herren Jesus Kristus och dragen icke omsorg om köttet till begärelse" (Rom. 13: 13, 14).

Dessa ord blevo honom till frälsning, till stor fröjd för hans fromma moder Monika och hans vän Alypius. —Utv.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör

L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör

C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.

För ett halvt år .... 40 cts.

Samma pris till Sverige; portofritt.

Fritt till obemedlade.

1 *cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.

Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre

Finland.

Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni

Ryssland

Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Vid denna tid på året talas mycket om skördens storlek och äkthet. Man möter en granne, och strax frågas: Hur stor blev skörden, och, är du färdig med ditt skördearbete eller har du börjat? o. s. v.

* * *

Jesus lyssnade till ett samtal om skördetiden, vilket beskrives uti Joh. 4: 35, "Sägen I icke: Ännu är det fyra månader tills skördetiden kommer? Se jag säger eder: Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan vitna till skörd."

***

Det är en skörd som skulle inbärgas, av vilken en kärve, jämförelsevis, är mera värd än hela denna jordens skörd,—ja, tiotusentals årsskördar. Denna skörd skulle utan dröjsmål inbärgas uti de himmelska ladorna.

* * *

Ehuru skördens Herre sade att skörden är stor och arbetarna få, är det ej många som lägga det på hjärtat. När det gäller jordisk skörd då är man i allmänhet påpasslig och använder alla krafter och förmågor, för att fortskaffa den dyrbara (?) säden in uti skjul, undan regn och stormar.

Men trots likgiltighetens ogräs, på det andliga området tyckes få överhand, skall dock Gud sända ut ängeln med den vassa lien för att skörda; ty "skördetiden har kommit, och säden på jorden har torkat till skörd" (Upp. 14: 15).

LOKALA MEDDELANDEN.

Från den 1:e november 1915, till den 1:e januari 1916, erbjudes Evangelii Trumpet eller "Evangeli Basun" (dansk) för tre månader, för blott 10 cts. till vem som helst som ej har sitt namn på vår prenumerationslista. Vi göra detta tillbud för att få tidningen känd i så många hem som möjligt. Vill du ej hjälpa oss att få sanningen spridd bland folket, med att skaffa prenumeranter för tidningen?

* * *

I det vintern närmar sig, bliver det mer arbete att utföra på tryckeriet; vi äro därför tacksamma för att Levi Johnson, från Milltown, Wis., kommit hit för att kvarstanna som arbetare. Syster Micala Simonsen har även kommit tillbaka för att hjälpa oss en tid.

* * *

Nyligen hade vi dopförrättning i Mississippi floden. Tvänne unga systrar följde Jesu exempel i denna heliga anordning.

* * *

Söndagen den 5:e sept. blevo broder Ole Nelson och syster Anna Peterson sammanvigda, i kapellet här; broder Thos. Nelson förrättande vigselakten. Br. Ole Nelson är från Hitchcock, S. D., och syster Anna Peterson har varit en arbeterska i tryckeriet här en längre tid. De hava rest till Hitchcock för att bosätta sig där. Våra hjärtligaste lyckönskningar för deras framtida välsignelse följa dem.

—A. E. K.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Racine, Wis.

Efer tre veckors uppehåll i mitt hem, reste jag till St. Paul Park, Minn., varest jag var tillsammans med tryckeriarbetarna ett par dagar.

Den nya tryckeribyggnaden är nu snart färdig. Arbetet går raskt famåt.

Vi samtalade om åtskilligt angående verksamheten, hur vi skulle kunna väcka större intresse för Litteraturen och möjligheten av att göra tidningen till en veckotidning i en snar framtid, samt bortskaffandet av svårigheter som förhindrat sakens famgång.

Jag erhöll 500 böcker vilka skola säljas till förmån för missionshuset i Hjörring, Danmark. 200 böcker skola sändas till Danmark, vilka skola säljas till fördel för samma sak. På detta sätt få vi litteraturen utspridd och penningarna som inkomma begagnas till att befrämja missionssaken i de skandinaviska länderna. Omkostnaden för tryckandet av dessa böcker kommer att tagas från Fri Litteratur Fonden. Vi äro förvissade om att många vilja giva liberalt till denna sak. Broder Nelson kommer att skriva utförligare om denna sak senare.

Från St. Paul Park reste jag till Abelman, Wis., varest ett tiodagars möte hölls. De tillstädesvarande predikanterna voro, syster Bishop, bröderna H. Tyler, E. H. Ahrendt, C. R. Miller, Koroch (tysk) och undertecknad. Detta var ett mycket välsignat möte. Icke så få sökte Gud för frälsning, helgelse eller helbrägdagörelse, och några blevo döpta.

Min moder var närvarande den sista söndagen av detta möte.

Nästa måndags-morgon reste jag, tillsammans med min moder, till Racine, Wis., varest jag skall hålla en serie väckelsemöten. Mötena komma att hållas i ett stort tält.

Bed för oss att många själar måtte vinnas för Herren genom vårt arbete.

Eder ringe broder, Morris C. Johnson.

Pandrup, Danmark.

Vårt sommarmöte var på ett förunderligt sätt välsignat av Herren. Guds ord blev talat mer genomträngande än någonsin förr här i Danmark. Guds kära barn fingo sina ögon öppnade för Herrens sanningar, fingo mer ljus angående Guds församling, och ett klarare begrepp om helgelsen. Varje ljusstråle mottages med tacksamhet. Evangeliet berörande det dagliga livet med Gud, blev framhållet till mycken välsignelse för alla hungriga själar. Mötena besöktes av en del främmande, särskilt om söndagen voro unjefär ett par hundra Guds barn närvarande, utom en del utomstående. Vi bådo med en del själar, somliga för frälsning, andra för helgelse och åter andra för helbrägdagörelse.

Gud har lagt det på sina barns hjärtan, här i Jetsmark, att taga syster Maren Thorgersen och hennes barn, från Mors, ned hit till kärlighetens omvårdnad. En broder och syster har tagit systern till deras hem, och de fem barnen blevo strax, med glädje, tillbjudna platser i Guds barns hem, vart och ett som medlem av familjen. Guds barns omsorg var så stor att om det än varit dubbelt så många barn, kunde de fått plats, även i sådana hem varest livet ledes av Herren och vi med glädje kunde betro dem ett barn.

"Andens frukt är kärlek." Vi hava uppnått den tid, då Guds makts spira utsträckes från Sion varest hans folk villigt framställer sig för att utträtta hans befallning (Psa. 110: 2, 3). Pris ske Gud! Den beredvillighet Guds barn hava bevisat i denna sak är "av Herren" men är underbar "i våra ögon." Gud skall rikligen välsigna dessa kära syskon som vårda sig om de behövande. Herren själv lede sin stora sak fram till seger, grundfäster sitt folk, så att de ej längre leva för sig själva, men leva för honom som gav sitt liv för dem.

Där voro välsignade möten både i Lökken och Hjörring. Om söndagen voro folk närvarande, i Hjörring, från när och fjärran. Bröderna S. O. Susag och C: J. Forsberg och syster Julia Borg voro isynnerhet begagnade av Herren till att framhålla Guds ord. Vi komma länge att minnas detta möte. Vi hoppas att åter få ett större möte till Julen.

Br. Susag har nu rest till Norge och br. Forsberg till Sverige. Möten i det fria hava bestämts till nästa söndag, uti skogslundar vilka välvilligt överlåtits för detta ändamål. Vi hoppas att nå många med Guds ord vid dessa tillfällen. Två år sedan hade vi en stor väckelse här, men vi anse det sista årets arbete för mycket det rikaste och betydelsefullaste, i det Herren har nuder denna tid grundfästat sitt folk här. Turturduvans röst höres i vårt land. Guds folk hava kommit till Sion med fröjdesång.

En broderlig hälsning till alla Guds barn. Guds och eder ringa tjänare, Nels Renbeck.

KORRESPONDENS.

En syster i Kanada skriver: "Härmed inneslutes $5.00, för att begagnas var som det mest behöves. Jag är tacksam för eder goda litteratur."

En syster i Sverige skriver: "Trumpeten har kommit regelbundet med fredshälsningar. O, hur jag älskar och värderar denna tidning, vari man får så många kärleksfulla varningar och förmaningar."

"Tack för den goda tidningen. Må Herrens välsignelse vila över arbetarna där."

"Jag håller på att läsa boken, *Väsentlige Bibel-Emner*, och finner den så fulständigt grundlig och överbevisande, att jag är ledsen jag ej föískaffade mig en eller två till. Jag skall sända den ut för att läsas, av var och en som vill, så snart jag får läst igenom den."

JESUS VID OFFERKISTAN.

Av C. J. Forsberg.

"Och Jesus satte sig mitt emot offerkistan och såg på, huru folket lade penningar i offerkistan. Och många rika lade mycket in. Och en fattig änka kom och lade in två skärvar, eller ett öre. Då kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade in mer än alla de andra, som lade in i offerkistan. Ty de lade alla av sitt överflöd, men denna inlade av sin fattigdom allt vad hon ägde, hela sitt livsuppehälle" (Mar. 12: 41—44). Det är särskilt tre punkter i denna text, som äro värdiga vår största uppmärksamhet, och de äro: Jesu intresse för den financiella sidan av Guds verksamhet bland människorna; Jesus lägger märke till hur mycket som offras; huru Jesus värderar det som offras. Den sanning som ämnet i fråga framställer, är av stor betydelse för varje sant troende man och kvinna.

Jesu intresse för den financiella sidan av Guds verksamhet bland människorna.

Templet i Jerusalem var utrustat med allt, som var nödvändigt för att vara en förebild för det kommande, det nya, som Gud genom sin Son skulle, i "tidernas fullbordan" upprätta, och detta nya är det verkliga. I templet var anrättat en ting, som kallades "offerkista," vari folket lade sina medel, som de offrade till Herren. Vi se härav, att Herren har gjort föranstaltning för sitt folk att giva av sina medel till befrämjandet av sin sak på jorden. Denna föranstaltning fanns på Gamla Testamentets tid och den finnes under den hushållning under vilken vi leva.

Vår text säger, att "Jesus satte sig mitt emot offerkistan," vilket visar att den var nog betydelsefull, att ådraga sig Jesu uppmärksamhet. Jesu tid var dyrbar, och han förstod tidens dyrbarhet så som ingen annan. Offerkistan och folkets offer, var av så stor betydelse, att Jesus fann det lönande att tillbringa en del av sin dyrbara tid, för att se hur det gick till vid offerkistan. Jesu intresse för denna del uti en kristens liv, har icke förminskats. Nej, han vill gärna se hur det går till vid offerkistan i den lokalförsamling du, min läsare, tillhör. Jag tycker mig höra någon säga. "Jag har ej tänkt att man skulle få göra möte med Jesus vid offerkistan, men om så är vill jag, med Guds hjälp, gå dit oftare." Om du går till offerkistan med ditt offer—din skärv—i tanke att möta Jesus där, så skall det bliva lättare för dig att gå, och du behöver ej gå därifrån utan välsignelse. Det är många Guds barn, som Jesus har väntat få möta vid offerkistan. Skall du uppfylla hans önskan?

Jesus lägger märke till hur mycket som lägges i offerkistan.

Jesus "såg på, huru de lade penningar i offerkistan." Jesus vill icke allenast möta oss vid offerkistan, men han är även dar för att se huru mycket vi lägga i den. Herren, som vet huru stora våra tillgångar och inkomster äro, vill gärna hjälpa oss i att bestämma huru mycket vi skola offra för hans sak. Han är så hemma i den saken, att man behöver icke frukta att han skall säga till oss att offra mera, än han vet vi kunna, och så möter han oss vid offerkistan, för att se om vi lägga in, vad han hade bestämt skulle dit. Med detta i tankarna, skall det hjälpa oss till trofasthet i denna vår plikt till Herren.

Hur Jesus värderar det som offras.

"Och många rika lade mycket in. Och en fattig änka kom och lade in två skärvar, eller ett öre." Om vi läsa vår text med eftertanke, skola vi göra en upptäckt, som många Guds barn ej ha gjort; nämligen, att Guds sätt att värdera det vi offra till honom skiljer sig från människornas sätt att värdera. Jesus såg de rika lägga mycket in, men det myckna var av deras överflöd. Och en fattig änka kom och lade in ett öre, det var litet efter vårt sätt att räkna, men Jesus säger, att hon lade in mer än alla de andra, som lade in i offerkistan; ty hon inlade av sin fattigdom allt vad hon ägde. Utav detta förstå vi alltså, att Herren räknar vad vi ha kvar, sedan vi givit vårt offer, och icke vad vi giva. Han ser huru mycket vi hava kvar i vår plånbok, i banken, utav våra livsförnödenheter, o. s. v. Att giva "änkans skärv" är således att giva, så att man intet har kvar att leva utav. Denna händelse vid offerkistan gjorde, att Jesus kallade till sig sina lärjungar, för att lära dem räkna, då det gäller att offra av sina medel till Herrens sak.

Varje Guds barn bör bestämma sig för en avgift, stor eller liten efter omständigheterna, till Herrens sak, och att giva den regelbundet, varje vecka eller månad. Gud skall rikligen välsigna i denna gärning, och många själar skola, som en följd därav, få glädjas över en evig frälsning. Själars frälsning är nämligen vad vi, Guds folk, böra verka för "Den ene utströr och får dock mer, den andre spar över hövan, men bliver allenast fattigare. Den frikostige varder rikligen mättad, och den som vederkvicker andra bliver själv vederkvickt" (Ords. 11: 24, 25). "Men såsom I uti allt överflöden, i tro och i tal och i kunskap i all iver och i eder kärlek till oss, så sen till, att I ock överfloden i denna nåd" (2 Kor. 8: 7).

FÖRSTODE DU GUDS GÅVA.

Stor och allmän är den andliga okunnigheten. Fördomarnas förskansningsmur är med skicklig hand upprest framför människornas hjärtan. Att nedriva fördomarnas skrank, att fördriva okunnigheten och sprida kunskap om den frälsande sanningen, detta är vår redliga åstundan; ty om vidskepelse, fördomar och okunnighet fortfarande få behärska männisornas sinnen, så bliva följderna ödesdigra. I vår store Mästares namn uppmanar jag envar, som känner honom, att sprida ljuset omkring sig, ty om våra medmänniskor fortgå i sin andliga okunnighet, skola de förgås i sina synder och deras blod skall krävas ur våra händer.

Vår text talar om Guds gåva, för vilken vi dagligen och stundligen böra upplyfta våra hjärtan i tack och lov till Gud. Hans heliga liv och hans offerdöd äro Guds gåvor, ty "han skonade icke sin egen Son," utan han har "utgivit honom för oss alla." När vi mottaga Kristus i våra hjärtan, så kommer han till oss såsom en gåva. Regnet, som gör landtmannens åker fruktbärande, är en gåva av Gud utan landtmannens medverkan; men skörden, som växer på åkern, är en Guds gåva genom landtbrukarens medverkan, och på samma sätt är den tro, medelst vilken vi mottaga Kristus, en Guds gåva genom vår medverkan. "Så är tron av predikan och predikan genom Guds ord." Om du i en redligt sökande ande hör predikan eller rannsakar skrifterna, om du är villig att göra bättring, så skall du genom Guds Andes alltid närvarande bistånd bliva en på Kristus troende och frälst människa.

Textens ord framställas i entalsform: "Guds gåva," därmed ställande Kristus framför och över alla andra Guds gåvor. Det bröd, vi äta, den luft, vi inandas, äro även Guds gåvor, men den gåva, som omfattar, uppväger och helgar alla andra gåvor, är Jesus Kristus, Guds outsägliga gåva till mänskligheten. På det att ingen må anse sig förbigången eller utesluten från delaktighet i denna gåva, anföra vi här de ord, som av Luther kallades "den lilla Bibeln." "Så älskade Gud världen" (den syndiga människovärlden), "att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås, utan hava evigt liv" (Joh. 3: 16). Om du "förstode Guds gåva," så skulle du med Paulus utropa: "Gud vare tack för hans outsägliga gåva!" Det är mycket, att Gud gav jorden åt människorna, att han gav Adam och dennes efterkommande förmånsrätt att råda över hans händers verk (1 Mos. 1: 28). Men att Gud gav sin enfödde Son att påtaga sig människonatur och att bliva lydig intill döden, ja, intill korsets död, detta är ett ämne för de helga änglaskarornas ständiga lovsånger ävensom för alla upplysta kristnas högsta tacksägelse. O vilket ofattligt djup av gudomlig kärlek, som visar sig i detta—att Gud utgav sin son, Jesus Kristus, att dö för oss, medan vi ännu voro syndare.

Denna ojämförliga gåva innefattar i sig enligt Pauli räknesätt allt, vad som är värt att äga. Tag emot Kristus och du har med honom syndernas förlåtelse, rättfärdiggörelse, barnaskap och därmed följande frid och fröjd i den Helige Ande. Allt vad som fordras för din sanna lycksalighet för tid och evighet, det gives dig i förening med Jesus och innefattas i hans person.

—*C. H. Spurgeon.*

FRITÄNKERI.

En djupsinnig vetenskapsman sade en gång, att han under flera år läst varenda bok, han kunnat komma över, som angrep Jesu Kristi religion, och att det främst var tre saker, som hindrade honom från att bliva fritänkare. För det första: Jag är en människa. Jag går mot ett säkert mål. I dag är jag närmare min grav, än jag var i går. Jag har läst, vad alla dessa böcker ha att säga mig. De sprida icke en enda stråle av hopp och ljus i mörkret. Icke kunna de taga ifrån mig min enda vägvisare och lämna mig stenblind. För det andra: Jag har haft en mor. Jag såg henne gå genom dödsskuggans dal, genom vilken även jag skall gå. Hon stödde sig mot en osynlig arm och kände sig så trygg som barnet i modersfamnen. Jag vet, att det inte var illusion. För det tredje: Jag har tre moderlösa döttrar. Jag är deras ende beskyddare. Jag skulle hellre taga deras liv än lämna dem i denna syndfulla värld, om varje spår av evangelium utplånades från den.

—Utv.

ORSAKER VARFÖR VI BORDE UTESLUTANDE FÖRLITA OSS PÅ GUD FÖR HELBRÄGDAGÖRELSE.

Av J. E. Forrest.

Emedan Gud är vår Fader. Det är både naturligt och resonligt att barn alltid lita på trovärdiga föräldrar för alla sina behov.

Vår Fader känner till alla våra behov, ty han är vår Skapare.

Om Gud skapat oss, förstår han sig på, bättre än någon annan, hur att hela oss. Den som tillverkar ett ur är bättre i stånd att reparera det, om det gått sönder, än någon annan.

Fadern är villig att hela oss. Hans omvårdnad är till och med större än jordiska föräldrars omvårdnad för sina barn. "Såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som frukta honom." "Om än min fader och min moder övergiva mig, skall Herren upptaga mig."

Det är ej blott hans vilja, det är hans önskan. Det uttryckes sålunda av en apostel "Jag önskar, att dig må i allt gå väl, och att du må hava hälsa, såsom det går din själ väl" (3 Joh. 3).

Han har makten. All makt i himmel och på jord är i hans händer; följaktligen har han makt att hela all slags sjukdom och bräcklighet.

När Jesus var på jorden, helade han alla som kommo till honom. Alldenstund han ännu är densamme och ej förändras, skall han hela alla som komma till honom, såsom han gjorde, när han var på jorden (Ebr. 13: 8).

Gud lovar att bota oss genom trons bön. Om vi kalla till oss församlingens äldsta och bliva salvade med olja i Herrens namn, hava vi all orsak att förvänta helbrägdagörelse (Jak. 5: 15, 16).

Gudomlig helbrägdagörelse för kroppen är ej en ny lära, som nyligen satts i gång av några helighetsfanatiker (?); den är lika gammal som Bibeln, och lika varaktig som denna världen med dess synd och sjukdom.

Gud lovade Israeliterna att om de hölło alla hans bud, skulle han vara deras läkare; han upprepade löftet fyra gånger i samma lag.

Sju hundra åttioett år efter Guds löfte blivit givet, att hela sitt folk, satte konung Hiskia hans ord på prov, genom ett heligt liv, böner och tårar, och Gud helade honom (2 Kon. 20: 1—6).

Andra sökte falska gudar, läkare, etc., och blevo ej helade (2 Kon. 1; 2 Krön. 16: 12—14).

Det finnes intet förmånligt skrivet om läkare i hela Bibeln, fastän de existerat från forna tider.

Ingenstädes påbjuder Gud begagnandet, tillverkandet eller givandet av droger, i någon som helst form. Gud behöver ej någon hjälp att hela oss.

Somliga, efter de lidit mycket av många läkare och utgivit allt vad de ägt utan att förnimma någon hjälp, utan det fastmer blivit värre med dem, hava upphört att söka dem och genom tro på Jesus blivit fullständigt botade (Mark. 5: 25—29). Tusenden hava, till och med under de sista få åren, haft denna erfarenhet och äro levande vittnesbörd, i denna dag, om Guds mäktiga kraft att hela.

Om Gud helat andra skall han hela dig.

Materia Medika är till största delen blott ett bedrägeri som påluras en syndbelastad och av sjukdom drabbad mänsklighet.

Många av de visaste och mest erfarna läkare i Europa och Amerika, hava allaredan ärligt erkänt att ovanstående påstående är sant.

Ingen, som helt tillmötesgått Bibelns villkor, har någonsin misslyckats att bliva helad, under något tidevarv.

Helande för kroppen innefattas uti försoningen, och är alltså en blodköpt förmån för alla. Sjukdom och bräcklighet äro förhinder för andligt och lekamligt liv, och äro ofta direkt pålagda av djävulen. Alla borde söka Gud tills de erhålla fullständig befrielse (Luk. 13: 11—16; Apg. 10: 38).

Missionen.

"O, rädda mig!"

För åtskilliga år sedan, berättar S. D. Gordon, råkade på en av de kanadensiska sjöarna en ångare i brand. Bland de talrika passagerarna uppstod en vild panik, en besinningslös förtvivlan En kalifornisk guldgrävare, som var på väg hem, spände kallblodigt sin dyrbara egendom omkring sina länder och grep räddningsgördeln, för att simmande uppnå stranden. Han är just i begrepp att kasta sig i vattnet, då något rör vid hans arm och en späd stämma bönfaller: "O, rädda mig! Jag har ingen far, som skulle kunna rädda mig—o, jag beder, rädda, rädda mig!" Ett ljuvt tårdränkt barnaansikte, två stora ångestfulla ögon—vad var att göra? En blick på den av guld fyllda läderväskan—huru många av hårt arbete utpressade svettdroppar, hur mycken hård kamp lådde icke vid guldet!—och den späda barnahanden klängde sig så ängsligt fast vid honom. I hans huvud jagade de mest motsatta tankar varandra—båda kan han icke rädda—antingen måste han låta guldet fara eller barnet. Och beslutsamt slungar han väskan i sjön och tager barnet i sina armar; ett språng—en fruktansvärd strid med vågorna, en förtvivlad kamp, och så uppnår han den räddande stranden, där han dödsmatt, medvetslös segnar ner. Och då han vaknar, sitter det räddade barnet nedhukat bredvid hans läger, och nu är det tacksamhetens tårar, som översköljа det älskliga ansiktet. Huru dyrbart syntes honom icke nu detta människoliv! Väl hade han dyrt köpt det med sin sparade skatt, med år, fyllda av det hårdaste arbete—dock vad betydde det! Ett människoliv hade han räddat—detta medvetande kom en aldrig sinande källa av den renaste lycka, av den ädlaste glädje att uppvälla i hans inre.

O, min läsare, lyssna, hör! Hör du sorlet och bruset såsom ett mummel av otaliga stämmor, såsom ett undertryckt klagoskri från kvalda hjärtan? Hör, helt nära, från din närmaste omgivning—hör, långt, långt ifrån det avlägsnaste fjärran! Hör du jämmer- och nödropet? "O hjälp mig, hjälp mig dock! Jag har ingen människa. Rädda, o, rädda mig!" Vill du? Du kan! Men gods och guld, ditt liv måste du offra! Vilja vi våga det, hand i hand med Jesus, den ende medlaren, vår härlige Frälsare? Vill du icke? Vill du icke? —Utv.

LÄMNA SIG HELT ÅT GUD.

"Jag kan icke lämna mig helt åt Gud," sade en ung kvinna till en vän, som uppmanade henne att taga ut steget och bekänna Kristus inför världen; "jag vågar icke giva mig obetingat åt honom. Ty vem vet, vad han då kunde göra med mig. Tänk! han kunde ju skicka mig ut till Kina!"

År förflöto, då den hulda, manande vännen från denna unga kvinna emottog följande brev: "Kära vän, jag vill för dig omtala, att min långa strid med Gud nu fått sitt slut. Jag har lämnat mig helt i min Frälsares händer. Och du kan icke tro, huru lycklig och glad jag nu känner mig. Jag är icke mer min egen; jag har utan villkor lämnat mig i Jesu hand; jag tillhör honom. Och nu, kära vän, skickar han mig till Kina. Och jag går med glädje dit han sänder mig." —Utv.

HAN GAV SIG HELT ÅT HERREN.

En rik köpman, som levat till sitt fyrtionde år utan annat mål för livet än att samla penningar, kom i bekymmer för sin själs frälsning. Han hade varit fattig men var nu en rik man. Han hade fört ett sedligt och rättrådigt liv; men hans penningar voro hans avgud. Skulle han bliva en kristen, måste han komma i en helt annan ställning till rikedomen. Detta insåg han nu klart. "Jag måste låta Herren Kristus få del i min affär," sade han till sig själv. "Jag måste hädanefter vara endast hans förvaltare." Nu uppstod inom honom en väldig strid. En hel natt kämpade han inför Gud. Men Herren vann seger. Han lämnade sig helt åt Gud. Ifrån denna dag gav han rikligen till Guds sak i hemlandet och på missionsfälten. Och han gav sig även själv personligen. Ty man fann honom icke sällan knäböjande vid sjuk- och dödslägren i de fattigas hem. Han gav sig helt åt Herren.

Gör så, även du! —Utv.

"Den som aldrig är tillfredsställd, med någonting, tillfredsställer ej någon."

RUSSELLISM.

Utan tvivel äro största delen av våra läsare mer eller mindre bekanta med en viss lära som framhållits av en viss "Pastor" Russell. Denna lära, som spritts vitt och brett både i detta och andra länder, fastän en förvrängning av Skriftens tydliga lära, har likväl av många uppfångats.

Vi vilja återgiva ett utdrag (översatt från Engelskan), av en uppsats av R. A. Torry, hemtad ur *The Kings Business,* vilken tydligt bevisar "Pastor" Russell vara en falsk profet. Uppsatsen lyder sålunda:

"Varför skriver du ej en bok avslöjande villfarelserna av 'Russellism' eller 'Millennial Dawnism?' "

"Jag har aldrig tagit mig tid att skriva en bok över detta ämne, emedan jag ej ansett det varit värt mödan. Villfarelserna i Millenial Dawn' böckerna äro så många och så i ögonen fallande, att det aldrig tyckts mig nödvändigt att påpeka dem var och en för sig. Jag tror ej att det är möjligt för någon som verkligen önskar känna Guds sanningar, och som studerat sin Bibel med någon besinning, att bliva missledd av 'Millennial Dawn' böckerna. Han kan fortsätta ett stycke i att läsa dem, men han skall snart förnimma att villfarelserna äro så uppenbara och så överdrivna, att denna lära ej kan vara av Gud. Ett påstående av "Pastor" Russell är tillräckligt att helt och hållet ingiva misstro till honom, till och med om det ej även vore många andra ting som ingåve misstro till honom, och det påståendet är, att det är tryggare och bättre att studera hans böcker än det är att studera själva Bibeln. Han säger i sin tidskrift, *The Watch Tower*, september 15, 1910, sidan 298:

'Om de sex volymerna av *Scripture Studies* (hänvisande till sina egna böcker) egentligen äro Bibeln, topografiskt arrangerade med bibliska bevis, kunde det ej vara opassande om vi benämnde volymerna, '*The Bible in an Arranged Form*' (Bibeln i en ordnad form), det vill säga, de äro ej blott och bart bibelkommentarier, utan, DE ÄRO PRAKTISKT TAGET SJÄLVA BIBELN, alldenstund ingen önskan förefinnes att upprätta någon lära eller tanke på något enskilt företräde, eller på någon enskild vishet, men att framhålla hela saken i enlighet med Guds ord. Vi anse därför att det är tryggt att följa denna sorts läsning, denna sorts undervisning, detta slags bibelstudie. Ännumer finna vi, ej blott att folk ej kunna se Den Gudomliga Planen i Studerandet av Bibeln för Sig Själv, men vi se även att om någon lägger *Scripture Studies* åsido, till och med efter han har begagnat dem, efter han blivit bekant med dem, om han har läst dem under tio år—om han då lägger dem åsido och lämnar dem utan avseende och hänvänder sig till Bibeln allena, om han än förstått Bibeln under tio års tid, bevisar vår erfarenhet att innom två år kommer han uti mörker. Å andra sidan, om han blott läst *Scripture Studies,* med deras hänvisningar, och ej läst ett blad av Bibeln, såsom sådan, skulle han vara i ljuset innom två år, emedan han skulle hava Skriftens ljus.'

När en person gör ett sådant påstående som detta, är det onödvändigt att läsa eller lyssna till något mer han kan hava att säga. Med ett sådant påstående bevisar han, utom allt tvivel, sig vara en charlatan och religiös bedragare. Detta är helt enkelt den gamla påvliga villfarelsen i en ny form. Den Romerska kyrkan tog Bibeln ifrån folket och sade dem att det var säkrare att studera helgonens och prästernas bibelkommentarier, än att studera själva Bibeln. Russell försöker göra precis detsamma och därigenom förverkar han all tilltro för sig själv, och ingen förnuftig person skall bry sig om att längre följa hans lära.

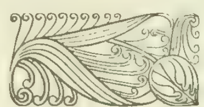
Om vi skulle omnämna särskilda villfarelser som han lär, skulle vi påpeka hans lära angående Kristi person. Vi inlåta oss ej häruti nu. Vem som helst som läser hans böcker med eftertanke, vet vad den är och om han känner till sin Bibel alls, vet han att Russell's lära ej är Bibelns lära.

Vi skulle vidare påpeka hans lära angående den Helige Ande; till hans bestämda förnekande av den Helige Andes personlighet. Vem som helst, som studerat sin Bibel med någon som helst försiktighet och noggrannhet, och med önskan att lära känna sanningen om ämnet angående den Helige Andes personlighet, vet att Bibeln lär att den Helige Ande är en person, och att "Pastor" Russell därför är fullständigt villfarande angående denna väsentliga sak.

Han har lika fullständigt orätt i sin lära angående Kristi tusenåriga rike på jorden och domen, och angående döden och uppståndelsen, och angående Kristi återlösning. Hans förklaring över Luk. 16: 19—31 vore löjligt om det ej vore sorgligt, och likväl vilar hela hans system på denna oförnuftiga uttydning, och faller med den. ....Det finnes ännu vidare en orsak varför det ej varit något trängande behov att skriva en bok eller ens en traktat över ämnet, och den är att "Pastor" Russell gjorde vissa bestämda förutsägelser, som skulle gå i uppfyllelse år 1914, och om dessa spådomar ej gingo i uppfyllelse, komme han naturligtvis uti vanrykte såsom profet. Dessa spådomar finnas antecknade i Volymen 2, av *Studies in the Scriptures,* sidorna 77, 79 och 99, och lyda som följer: 'Bibelns vittnesbörd är klart och kraftigt att 'hedningarnas tider' är en period av 2520 år, från året 606 f. K. till, och innefattande år 1914 e. K.'' (Sidan 79.) Och vidare säger han: 'I betraktande av detta Bibelns kraftiga bevis, angående 'hedningarnas tider,' anse vi det en befästad sanning att denna världens konungarikes slutliga ändalykt, och det fullständiga upprättandet av Guds rike, kommer att fullbordas vid slutet av år 1914' (sidan 99). Han säger vidare (sidan 77): 'Någon gång före slutet av året 1914, kommer den siste medlemmen av den bestämda, erkända Kristi församling, det 'konungsliga presterskapet,' 'Kristi kropp,' att bliva förhärligad tillsammans med Huvudet; ty alla lemmarna måste regera med Kristus, att vara medarvingar med honom i riket, och det kan ej fullständigt upprättas utom varje lem.' Nu har året 1914 kommit och gått och dessa bestämda utsagor hava ej uppfyllts; de hava fullkomligt slagit fel och bevisats vara helt och hållet falska. Denna världens konungariken hava ej förgåtts, alla lemmarna av Kristi kropp hava ej förhärligats; Russell har bevisats vara en falsk profet. Dessa förutsägelser äro ej blott en tillfällighet av hans system, utan det huvudsakligaste grunddraget av detsamma, och genom deras felslående faller hela hans system. Efter som året 1914 framskred, sökte Russell, i sin tidning vilken sprides vitt och brett över landet, att omgärda sig, efter som det ej tycktes gå som han spått och förkunnat vitt och brett. Han sade att han hade ej förutspått 'världens ände' men han hade förutspått, i de mest omisskännliga ordalag 'den slutliga ändalykten av denna världens konungadömen,' och förhärligandet av varje lem av Kristi kropp. När kriget bröt ut togo Russell och hans lärjungar en annan kurs; de påstodo att detta krig var en uppfyllelse av dessa profetior, och påstodo att det var anmärkningsvärt att han hade förutspått dessa ting för 1914 och att kriget så oförmodat skulle utbryta under 1914. Men kriget var precis det motsatta av vad han spått. 1914 skulle bevittna slutet på tidernas ände och "denna världens konungarikes slutliga ändalykt' och detta är ej alls vad vi fått se; och mycket mindre hava vi sett förhärligandet av varje lem av Kristi kropp, med Huvudet. "Pastor" Russell's lärjungar försöka sammanfoga hans spådomar med verkliga förhållanden, med att säga att kriget i Europa är 'begynnelsen av änden' och att konungarikena hålla på att upplösas, men det är ej vad han förutspådde, att året 1914 skulle medföra 'begynnelsen av änden;' hans bestämda utsago var att 1914 skulle medföra 'denna världens konungarikes slutliga ändalykt,' och det 'fullständiga upprättandet av Guds rike.' Han sade att dessa ting skulle 'fullbordas vid 1914 års slut.' Detsamma hur mycket vridande, han kan ej bevisas vara något annat än en falsk profet. Utan tvivel kommer det att bliva några förblindade, lättnärrade personer vilka fortfarande komma att hålla sig till honom, liksom fallet varit med alla andra religiösa bedragare och falska profeter och förfalskningar genom århundradena, till och med sedan de blivit totalt vanryktade genom deras profetiors felslående. Men alla älskare av sanningen och alla förnuftiga män och kvinnor, skola två sina händer från Russell och hans spådomar, och hans samfund, för alltid."

Måtte Herren bevara alla ärliga sanningssökande själar från att fastna i någon av de många snaror som själafienden, genom sina otaliga redskap, utsätter för dem i dessa dagar. Det enda säkra sättet att bliva bevarad från Satans ränker är att hålla sig mycket nära Herren, söka honom flitigt i bönen, bliva uppfylld med den Helige Ande, om vilken Jesus sade: "Han skall lära eder allt och påminna eder allt, vad jag har sagt eder."

—L. P. P.

De Ungas Avdelning.

NÄR SVAGHET ÄR STYRKA.

Av Nellie McGill.

Apotlarna voro ej uppmanade att bedja, "Låt frestelsen komma, ty vi hava kraft igenom Kristus att övervinna alla frestelser," utan, "Inled oss icke i frestelse." Med denna bön lärde ej Mästaren dem att hans nåd var otillräcklig för livets prövningar; han lärde dem försiktighet. Mycket få personer känna sig som en trogen moder i Israel gjorde, som sade: "Jag tycker om att hava en strid med djävulen." Alldenstund vi känna till djävulens svekfulla, sluga och lockande natur önska vi undvika honom så mycket som möjligt. Jag tror detta kan med rätta kallas en dygd. Vi träffa folk som alltid äro redo att gå vårt som helst,.... eller försöka utföra uppgifter, som dem som äro äldre i tron torde bäva för att åtaga sig, och för vilka de söka Gud länge i bön, för kraft att uträtta. Detta är ej verklig modighet; det är ett nit, men ej överensstämmande med vishet. Vi finna att Paulus ej alltid kände sig så stark och självförtröstande. Hör vad han säger: "Jag var hos eder i svaghet och i fruktan och i mycken bävan" (1 Kor. 2: 3). Den som känner sig stark är i allmänhet ej så försiktig, men den som är medveten om sin svaghet tager sig till vara.

Ibland finna vi oss själva uti den svåraste strid, under det vi hela tiden varit mycket försiktiga. Ett barn är mycket svagt. Det kan ej möta livet och utkämpa sina egna strider. Det fruktar för mörkret. Det bliver skrämt av ovanliga ljud. Men varför är det färre barn bliva allvarligt skadade än vuxna personer? Det är emedan när fara är å färde, springer barnet instinktmessigt till dess fader. När det är allena, bliver det mycket skrämt av ett buller, men när det är hos fadern kunde rövare bryta sig in genom dörren, eller en förfärlig eldsvåda bryta ut eller det kunde bliva mycket sjukt, likväl skulle det känna sig fullkomligt förvissad om att dess fader skulle taga vara på det. När den lille gossen blir stor nog att tro att han kan reda sig själv, då begynner den verkliga faran. Hans fader låter honom försöka det. Kanske han måste bliva illa skadad innan han blir villig att erkänna att fars sätt är bäst. Likaså skall förnimmelsen av vår svaghet förorsaka oss att se upp, mitt under de mörkaste prövningarna, och ropa "Abba Fader," med ett barns tro. Detta säger jag är vår största styrka. Vår himmelske Fader är alltid nära dem som äro barn i Kristus. Han beskyddar dem för många okända, osedda faror, liksom en älskande fader gör. Så länge som den kristne obetingat förlitar sig på sin himmelske Fader, till och med under den svåraste prövning, är hans svaghet kraft. Hur ofta ha vi fåfängt fäktat att åstadkomma något visst, och när vår förmåga ej räckt längre nödsakats giva upp det och ropa: "Herre hjälp mig, utan din hjälp kan jag ej uträtta detta." Då när vår förmåga är till ända, är det Guds tillfälle, och så kommer han och uträttar allt till sin ära.

Samson var en stark man. Han kunde slå ihjäl ett lejon, eller döda ett tusen män med ett åsnekindben, eller bära bort stadens portar på sina axlar men han var oförmögen att emotstå en enda bedräglig kvinnas tjusning. Hans brist på fruktan, den fruktan som skulle drivit honom till att söka Gud för kraft att övervinna sina böjelser, bevisades vara hans ruin. Ofta se vi kvinnor bära bördor under vilka män skulle digna. Varför? Emedan de känna sin svaghet och äro Gud undergivna. Det säges att när en person överraskas av en stor våg på havsstranden, om han står upprätt och försöker emotstå den framrusande vågen, kastas han våldsamt tillbaka på sanden, men om han möter den uti en lutande ställning, liksom böjande sig för vågen, passerar den rätt över honom. Likaså är det när vi möta livets prövningar. En undergiven ställning, och en brist på tillförsikt i vår egen styrka, tillsammans med en barnslig förtröstan på Gud, skall göra att vår svaghet bliver styrka. Och med Paulus kunna vi säga: "När jag är svag, då är jag stark." "Detta är den seger, som har övervunnit världen, vår tro."

"SURA VINDRUVOR."

Av P. Winters.

Det finnes en gammal saga, som illustrerar en sanning vilken varje gosse och flicka borde veta. Kanske många av eder hava hört denna saga, och hava lärt den läxa den innefattar, men för deras räkning som ej hört den vill jag berätta den här.

"En mycket hungrig räv, som under flera dagar sökt efter föda utan att finna någon, kom till sist till en vingård. Där fick han se vackra, purpurfärgade vindruvor nedhängande från ett högt galler. Han hoppade upp för att uppsnappa dem, men han hoppade ej högt nog. Han försökte om och om igen, och åter om igen tills han var alldeles uttröttad, men likväl kunde han ej nå ens en av dem. Till sist när han såg att han måste vara förutan, fortsatte han sin väg mumlande; 'Nå väl, vad gör det i alla fall? vindruvorna äro sura!' "

Moralen är denna: Om det är något i detta livet som du mycket önskar, och du finner att du ej kan komma i besittning av det, efter du ansträngt dig till det yttersta, nedsätt ej dess värde därför att du ej kan erhålla det. Och inbilla dig ej att de som äro lyckliga nog att hava detta goda som du så mycket strävat efter, äro högmodiga och egenkära, utan låt dem hellre veta hur mycket du beundrar vad de hava och att du skulle tycka om att ha detsamma om det vore ditt privilegium. På detta sätt bevisar du en ödmjuk ande i stället för illvillighet och avundsjuka.

För exempel, din vän torde uppnått större höjder i lärdom än du har, eller kanske han är begåvad uti att spela piano, eller uti att kunna göra vissa andra ting, vilka du är oförmögen att göra. Om du nu förhåller dig så emot honom som du ej ansåge dessa ting vara av vidare värde i alla fall, framvisar du din egen småaktighet, och han kommer med ens att lägga märke till att du är avundsam, ty han vet vad dessa ting hava kostat. Han minnes de många timmar, veckor och kanske månader av hårt arbete han måste genomgå och det ihärdiga strävande för att uppnå denna höjd; följaktligen känner han till deras värde trots ditt förringande av dem.

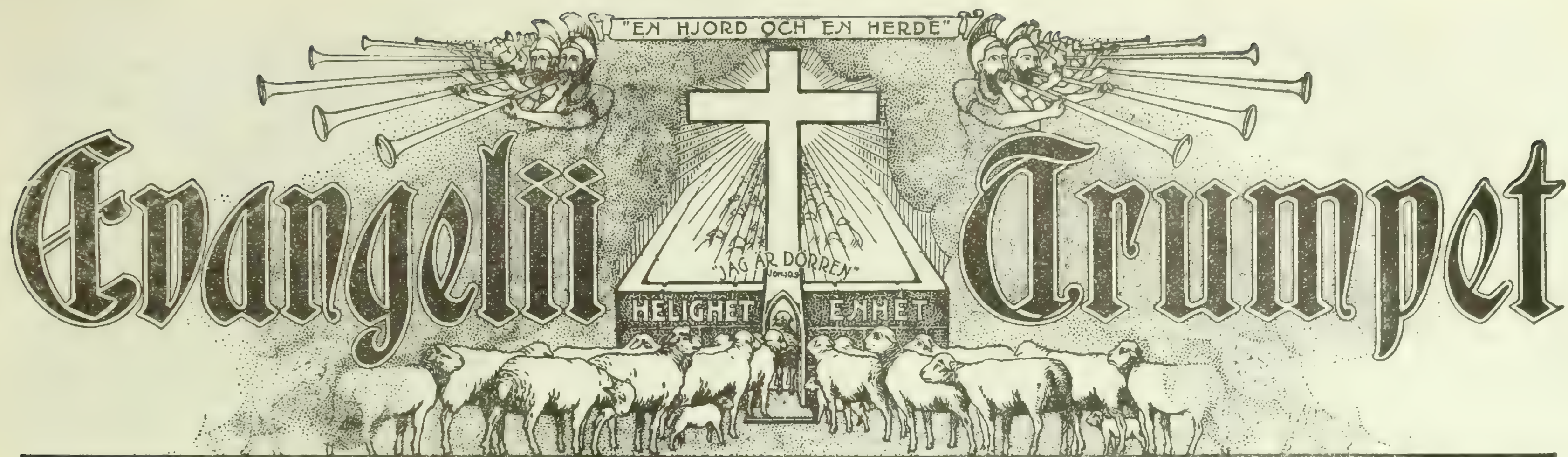
Om så är att din vän verkligen är egenkär och högmodig, på grund av sina talanger, kan du aldrig vara en hjälp till honom eller vinna hans kärlek och förtroende med att bemöta honom med illvilja eller sarkasm. Nej det finnes ett bättre sätt vilket Gud vill du skall begagna—det är att taga den ödmjuka vägen. Säg honom hur mycket du beundrar vad han har, och hur ledsen du är att du ej lyckats komma i besittning av samma goda, antingen orsaken varit din brist på vishet, tillfälle eller oförmåga. På detta sätt framvisar du en ödmjuk ande som ingen kan annat än beundra. Du kan även möjligtvis tillvinna dig hans sympati och förorsaka honom, att bemöda sig om, att hjälpa dig upp för de trappsteg som du hitintills ej lyckats beträda. Dessutom kan det hända att du orätt bedömt honom, så väl som andra som äro dig överlägsna, ty den person vars sinne är vittomfattande ser alltid fler ojämna höjder uppresande sig framför sig än han är mäktig att klättra upp för, och dessa hjälpa honom förnimma sin oförmåga, att vara till så mycken hjälp som han skulle önska. Han uppnår aldrig sitt eget ideal.

Ödmjukhet är av större värde än lärdom, och det förutan kan man aldrig vandra med Gud och vinna andra till honom. Det är av större värde än allt det guld som finnes i världen, och alla kunna äga det. Därför låtom oss vara ödmjuka, "ty Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka giver han nåd" (1 Pet. 5: 5).

I FRÄMMANDE LAND.

"Vi hava här ingen varaktig stad utan söka efter den tillkommande" (Ebr. 13: 14). Lika som en, den där reser genom ett främmande land, änskönt han får ett gott härbärge, så begär han dock icke att bliva där boende; han vet, att han icke är hemma där. Likaså göra ock de kristne de hålla detta levernet för ett natt-härbärge. Far man väl med dem, så upptaga de det med tacksamhet; men är det, som vanligen sker, ett kallt ont och osäkert härbärge, så trösta de sig därmed, att det ankommer allenast på en ond natt, så skall det bliva bättre.

—*Luther.*

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XLII — St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:a Oktober, 1915. — Nummer 19.

MIN KLIPPA.

Klippan Kristus underbar,
Livets ström av vatten klar;
Nu vi bedja Jesu kär
Själv att du ibland oss är.

Klippa jag dig lova vill,
Du är min utvalda del.
Hjälp mig leva för dig så,
Att jag inför Gud kan stå.

Klippa du mig bärgat väl,
Tryck din stämpel i min själ;
Låt min själ få bada sig,
Uti livets flod i dig.

Klippan Kristus, livets saft,
För min själ en himmelsk kraft;
Ej mitt hjärta fruktar sig;
Helt jag gömmer mig i dig.

Klippa, Kristus sänd din flod
Över folken på vår jord,
Kraften av ditt helga blod
Strömmar ned från nådens tron.

Sions Klippa, Sarons bet,
Du har evig salighet,
Och snart kommer denna stund
Då jag fri från alla band.

Klippa, Kristus på min stig,
Låt mig ej förlora dig!
Hjälp mig Jesus i ditt namn,
Låta lov och pris gå fram.

Klippan, underbara ord,
Som till frälsning blivit gjord;
Gör mig helig, from och skär;
Du mitt hjärtas skatt ju är.

Anders Swahn.

ETT LIV PÅ SEGRANDE HÖJDER.

Av W. Robert Hines.

Några hemligheter angående övervinnande nåd.

Frestas du av det onda? Övervinner du ibland och övervinnes andra gånger? Fastän vi ej kunna hoppas att alltid vara utan frestelser, kunna vi likväl alltid övervinna dem. Det är sant att vi hava en stark och listig fiende, att strida emot, men vi hava även goda vapen och en stark och vis hjälpare. Vi borde ej vara villiga att låta motståndaren få en enda seger. Han vet att om han kan segra över oss om och om igen, skola vi omsider bliva modfällda. Detta är just vad han har arbetat på från begynnelsen.

Några, om de ej leva i synd, leva så nära fiendens område att ett moln och en dimma av mörker, från syndens mörka regioner, alltid överhänger dem. De se alltid bakåt med grämelse på sina krokiga stigar och sina felsteg, fastän Gud vill att de skulle sjunga segersånger högt uppe på nådens högslätt, varest solsken och hopp överflöda, långt borta från onda begärelsers kärr.

Stigen som leder till synd är ej avstängd med en mur. Satan sätter ej upp några skyltar vilka säga: "Detta är vägen till nederlag och slutlig undergång," utan han anlägger sin stig vid sidan om Herrens stig. Han gör den mycket tilldragande och får det att se ut som det vore lättare att vandra på den. Stigen lutar litet nedåt, likväl blott litet att begynna med, att ej dess branthet skulle skrämma, i stället för att locka vandraren som går på rättfärdighetens väg. Men han sparar den hastiga sluttningen tills man har kommit väl på vägen, och tills hoppet om återgång till rättfärdighetens stig är antingen nästan eller helt och hållet förbi. Satan bjuder de unga lockelser för att behålla dem på världens låga plan. Innan Jesus begynte sitt predikoembete, erbjöd han honom att göra honom regent över hela världen, om han ville falla ned och tillbedja honom. I vår tid bjuder han de unga, som blivit frälsta, världsliga ägodelar och popularitet, om de enast vilja kompromissa sanningens väg. Sorgligt att säga, några giva vika, men andra, likt Mose fordomdags, vilja "hellre lida misshandling med Guds folk än till en tid hava lust i synden." Det finnes världsliga förlustelser och njutningar vilka ej, helt och hållet, i sig själva, bringa sedligt fördärv, men varuti den unge kristne ej vågar deltaga, försåvitt de ej skola bortstjäla hans kärlek till Gud. Ordet säger: "Om någon älskar världen, i honom är icke Faderns kärlek." Om Satan kan få honom att begynna ett liv av nöje och likgilltighet, skall han beså hans sinnes goda jordmån med många frön, som äro av misstänksam natur, från vilka han hoppas skörda en rik avkastning av synd.

Därför giver Herren den kristne många befallningar. En av dem är denna: "Vaken och bedjen." Många som gått vägen förut och åtnjutit överflödande nåd, hava lämnat de samma råd till vaksamhet och bön. Alltså bed—bed i enrum, bed under familjeandakten, bed i de allmänna mötena —men bed alltid med allvar.

Tillsammans med bön och vaksamhet kommer plikten att studera. Hur mycket styrka vi kunna få härigenom! När den kristne studerar Guds ord, bliver han väl underrättad om Satans fallgropar och sidostigar. Utan att studera kunna vi ej bliva visa till frälsning. Gud verkar med sitt ord. Under det vi läsa och erhålla nytt ljus, erhålla vi ny nåd och bliva allt mer förälskade i både Boken och Författaren. I det vi gå framåt, för att utföra det som vi sålunda lärt, förnimma vi att Gud har på samma gång givit ökad styrka, att vandra i det nya ljuset. Sålunda kunna vi leva ett segrande liv över syndens lockelser.

I stället för att vara en slav under synden, och vara modfälld, bär nu den kristne konungsligt regemente. O hur han älskar Gud, hans ord och hans folk! I det han höjer sig högt över det låga som finnes i världen, är han långt ifrån att avundas densamma. Han fröjdar sig i sin ljuva gemenskap med Gud genom Anden. Sannerligen", tänker den unge kristne, "detta är höjden av Guds vilja för mig!" Men här finnes fara. Mången ung kristen har fortgått härintill och, i brist på förstånd, har ej lyckats komma längre och blivit modfälld. Det finnes andra plikter vilka äro lika viktiga som att leva segrande över synden. Herrens ord påbjuder, "bärande frukt i all god gärning." Huru nödvändiga äro ej goda gärningar, för vårt andliga liv! Förhållandet är, att Gud har givit oss dessa välsignelser i det förbigågna för att bereda oss för dessa plikter. Många av dem fordra blott litet arbete eller tid. Huru många ljusa blickar, uppmuntrande smilanden och ord, fordra endast önskan för att göra dem nyttiga! Likväl huru de hjälpa både mottagaren och givaren!

Under det den unge kristne är i bön till sin Gud, kommer han ihåg den fattige, övergivne invaliden, i grannskapet, och beder Gud förse den personens behov. I det han stiger upp från bönen, säger Guds Ande: "Du kan hjälpa den personen med några av livets nödvändigheter." Hur hans hjärta klappar av fröjd, under det han går att uträtta sitt kärleksärende! Långt ifrån att känna detta vara en plikt, som han är tvungen att uträtta, känner han att Gud har ärat honom med att göra honom en hjälpare till att välsigna världen.

Han gläder sig även uti att bedja för sina bröder och systrar i församlingen. Han beder för de unga som han umgås med, sina grannar och alla människor, att de måtte

bliva frälsta, tills hans hjärta är fullt med helig kärlek och deltagande för dem. Under det han träffar dem från tid till annan, tänker han ofta på deras andliga välfärd. Herren tycks taga hans tunga och begagna den till deras gagn. I det de vandra framåt på livets väg, tyckas de på något sätt blivit dragna litet närmare den kristna stigen.

När han möter med Guds folk har han ett vittnesbörd glödande av kärlek till Gud. Hur han fröjdar sig över att få ära och prisa Gud genom att omtala hans nådiga handlingssätt mot honom! Hans vittnesbörd är en uppmuntran för många. Han beder aldrig en torr bön, bestående endast av en yttre form, ty han har lärt i enrum hur han kan nå nådens tron. Hans unga bröder söka alltid hans råd, ty han har alltid en segrande erfarenhet. Han har sin lust uti att tjäna Gud, och Gud har sin lust uti att ära honom. De fordna förlustelserna, medan han var i synden, kommer han knappast ihåg. I sanning han är så ivrigt syssel satt med att göra gott att han har ej någon tid för dem. Vem kan förutsäga vidden av hans framtida inflytande? Det vore lönlöst att försöka förmå honom att komma tillbaka till gränsen av låglandets erfarenhet.

Lära och Liv.

SANN FRIHET.

Av J. Grant Anderson.

"Om Sonen gör eder fria, så bliven I verkligen fria." Människan är, till en stor del en beroende varelse. Hon är lik en del djur och plantor som kunna leva endast när de äro i beröring med oumbärliga berg eller träd. Skild från Gud är människan hjälplös och oförmögen att göra några framsteg.

När du undersöker mänsklig storhet, finner du, i varje fall, att den första orsaken eller principen, bestod uti att personen fann något som behövde utföras bortsett från sig själv, och hängivande sig åt detsamma. En del tycks tro att frihet består uti att hava sin egen väg och att leva helt och hållet för sig själv, men det är ett svårt misstag. Den person som följer denna riktning, finner snart att han är en slav till den värste av alla mästare; nämligen, sina lustar och begärelser.

Sann frihet finnes endast i erkännandet av lag. Frihet, från vilken som helst synpunkt, är endast en relativ benämning, och betyder helt enkelt övergivandet av en dålig mästare för en bättre. Några hava uttytt frihet, att betyda självsvåld. Sådana personer, på havet, kalla vi sjörövare, och vi anse dem för fiender till mänskligheten.

Jesus Kristus uppenbarade sin storhet, på ett sätt som aldrig kommer att glömmas, när han förklarade sig vara "allas tjänare." Han var aldrig oberoende. Han lärde, "fastän han var Son, lydnad av det, som han led" (Ebr. 5: 8), och på detta sätt blev fullkomlig och vann ett namn som är över alla andra namn.

Själv söker alltid efter herraväldet. Självisket är en av vår tids förnämsta synder. Ridande över myndigheter, över samvetets föreskrifter, över brödernas samveten; åsidosättande brödernas förmaningar; sökande att få ett ärat namn, inflytande—dessa äro bestämda bevis på själviskhet. Angivande sig vara ödmjuk och likväl ej varande ödmjuk; föredragande andra framför sig själv i ord, men ej i handlingar. Ödmjukhet knorrar aldrig över kärlekens bud, eller känner sig under träldom när hon uppfyller dess befallningar.

Jag älskar Guds församling, emedan hon erbjuder mig frihet och beskydd—men endast efter som jag gör min plikt. En gång var jag i träldom, men Kristus har gjort mig fri; med andra ord, en gång syndens tjänare, men nu Kristi tjänare. Med att överlämna min tid, vilja, själ, sinne och kropp till Gud, är jag i gengäld gjord till herre över allting som förut hade haft herravälde över mig. Jag är en segervinnare, ja en konung, i detta livet. Tackat vare Gud! Jag är korsfäst likväl lever jag; är död, likväl levande; är en herre över synden, likväl Kristi och mina bröders tjänare.

O, välsignade frihet! O, lyckliga tillstånd! Fri till att tillbedja Gud; fri från syndens och lustarnas slaveri och från människors ok. Sonen har gjort mig fri och jag är verkligen fri. Min själ är belåten med att vara allas tjänare.

SABBATEN.

Av Chas. A. Grant.

För en tid sedan, under en av mina resor, måste jag byta om tåg och fick stanna på en station en stund, och för att använda tiden på bästa sätt, gav jag ut några traktater. En äldre man syntes vara mycket intresserad i att läsa dem, och han bad mig komma in i kvinnornas väntsal. Han ville göra mig bekant med några av sina vänner. De voro två kvinnor, och när jag hade hälsat på dem frågade en av dem om det var jag som givit ut traktaterna, och den nästa fråga var om jag håller den sjunde dagen, som är sabbat, helig; till vilket jag svarade, ja. Ej belåten med mitt svar frågade hon mig om jag arbetar på den dagen, och om så vore, huru jag kunde hålla den helig. Jag försökte förklara det för henne enligt Bibelns lära. Jag hade ej mycken tid och när vi skildes åt, sade hon: "Sluta upp med att arbeta på sjunde dagen så mötas vi i himmeln." Jag tänkte, O! vilket mörker många av våra medmänniskor äro uti; och huru ivriga de äro för människobud och stadgar, och glömma bort sin egen själs frälsning och reningen i Jesu blod.

Måtte Gud i sin nåd giva oss visdom att bringa frälsningens glada budskap om själens sabbatsvila även till dem som äro under lagens träldom i vår tid. I Ebr. 4: 1—11, finna vi att aposteln tydligt framhåller evangelii sabbatsvila. Den bestod ej i att iakttaga någon särskild dag, att vila ifrån arbete, utan det var en troserfarenhet av andlig välsignelse för själen. "Ty vi som tro få inkomma i vilan." Pris ske Gud! de som tro, kunna få inkomma i denna vila nu i detta livet. Gud gav sabbaten till Israels barn såsom lag, att iakttaga, och den var "en skugga av det tillkommande goda." För tvenna orsaker iaktogo Israels barn budet att helga sabbaten. Först för att komma ihåg Guds fullbordade skapelseverk, och sedan till ett tecken eller minnesmärke emellan Gud och dem, att han hade utfört dem med mäktig arm från Egypten, och som alltid visade tillbaka till den händelsen (2 Mos. 12: 17). För det andra var den en förebild eller skugga av vilan i Jesus. Den sjunde dagens sabbat tillhörde Guds folk under förebildernas och skuggornas tidsålder. De hade, på den tiden, endast skuggan; de kunde ej uppnå verkligheten, de kunde aldrig uppnå vilan av full frälsning, därför "bestämmer han åter en viss dag" och denna dag räcker verkligheten. "Jag har bönhört dig i behaglig tid, jag har hulpit dig på frälsningens dag. Se nu är en välbehaglig tid. Se nu är frälsningens dag." "Om Josua hade fört dem till vilan, skulle han ej talat om en annan dag där efter." Och dagen därefter är frälsningens dag. "Således står en sabbatsro åter för Guds folk." Gud vilade på den sjunde dagen och har vilat allt sedan, och så gör var och en som har inkommit i hans vila, han har fått vila från sina verk, har upphört med att träla under syndens ok, och tjänar nu Gud i helighet och rättfärdighet i alla sina dagar (Luk. 1: 74, 75).

Profeten säger: "Frågen efter de gamla stigarna vilken den gamla vägen är och går på den så skolen I finna ro till edra själar." Jesus säger: "Kommen till mig I alle som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder. Tagen på eder mitt ok och lären av mig; ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat, och I skolen finna ro till edra själar." Den första, sjunde dagens, sabbat var för kroppens vila, den nytestamentliga är en själens vila. Under den första höllo de endast en dag, av de sju, helig; under denna hålla vi varje dag helig. Den första var endast en förebild eller en skugga av den andra. Ära vare Gud! Vi glädja oss över att äga verkligheten, välsignelsen av själens sabbatsro. Att utföra kroppsligt arbete var att bryta emot den första, och straffet var döden, och under den andra, om vi begå den minsta synd förlora vi själens sabbatsro, och resultatet är andlig död.

EVIGT LIV.

"Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv" (Joh. 3: 16).

Uti detta härliga skriftställe framhålles sanningar vilka äro av outsägligt stort värde för var och en som vill emottaga dem.

Vi vilja först stanna litet för ordet *liv*. Vi veta vad det är att hava lekamligt liv.

Så länge människan har lekamligt liv och alla hennes lemmar äro i normalt tillstånd, har hon förmåga att hava förbindelse med sin omgivning. Ögonen kunna se föremålen omkring henne; öronen kunna höra ljuden, etc. Men när döden inträffar upphör denna förbindelse. Om ett öga mister synförmågan och upphör att hava förbindelse med omgivningen, kan det sägas att det är dött. När kroppens alla lemmar upphört att utföra sina särskilda funktioner, är koppen helt och hållet död.

Denna beskrivning av vad liv betyder finner även sin tillämpning på det andliga området. När Gud skapade människan, skapade han henne till sin egen avbild, med förmåga att hava förbindelse med sig själv. Denna förbindelse, denna gemenskap med Gud, fortfor tills människan bröt Guds bud och syndade. Gud hade sagt: "Av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö." Att detta ej var en lekamlig död, kunna vi förstå, ty vi se att Adam och Eva bröto Guds bud och åto av det förbudna trädets frukt men likväl fortforo de att leva ett lekamligt liv i många år därefter. Denna död, som Gud här talade om, hade alltså en andlig betydelse. Den död våra första förälrar dogo, när de syndade, var ett avskiljande från Guds gemenskap. Den förbindelse de förut haft med Gud upphörde. Synden medför ännu den samma verkan; "Den som syndar han skall dö" (Hes. 18: 4). "Det är edra missgärningar som hava kilt eder och eder Gud från varandra" (Jes. 59: 2). Alltså när en människa syndar avskäres förbindelsen med Gud och hon dör en andlig död.

Den människa som har andligt liv, har förbindelse och gemenskap med Gud. Hon har förmågan att se Gud. Hon kan se Guds verk i naturen, kan se Guds ledning och omvårdnad, se Guds allmakt och kärlek uppenbarad uti allt som angår henne. "Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud." För att kunna se Gud fordras det ett rent, syndfritt hjärta. Den människa som har andligt liv har även förmåga att intaga andlig föda. Guds ord är den spis hon dagligen lever av. "Icke av bröd allenast lever människan utan av vart och ett Guds ord." När den levande själen hör eller läser Guds ord har hon förmåga att emottaga det. Hon läser till ex. i Joh. 15: 7: "Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, allt, vad I viljen, skolen I bedja, och det skall ske eder." Hon emottager och tillägnar sig detta löfte; det bliver hennes spis. Liksom den lekamliga kroppen intager föda, och födan förvandlas till kött, ben och blod etc., och bliver en del av densamma; likaså bliver Guds ord, när det emottages av den levande själen, en del av henne själv. En död kropp kan ej förtära föda, ej heller kan en död själ emottaga Guds ord och löften och bliva vederkvickt av dem. Den levande själen kan se och förnimma Gud, höra hans röst, inandas den ljuva doften av hans närvaro, smaka och se "att Herren är god." Guds ord bliva för henne välsmakande och styrkande; hon kan säga med Psalmisten: "Hur ljuvt för min mun är icke ditt tal! Det är ljuvare än honung för min mun."

För att komma till liv måste den naturliga människan födas; likaså måste den som syndat, och dött en andlig död, födas på nytt. Detta är ett verk som utföres av Guds Ande. Men det utföres dock ej oberoende av människan. Men evigt pris och lov vare Gud! det finnes en möjlighet för den som är andligen död att verkligen få liv. Gud har gjort alla förberedelser, han har givit sin enfödde Son. Hans käre älskade Son lämnade sin härliga himmel och kom till denna syndiga värld, för att lida hunger, törst, vedermöda försmädelse och hudflängas, bliva törnekrönt, fastspikad vid det grymma korset och upphängd mellan himmel och jord och till sist giva sitt liv, på det att du och jag icke skulle förgås utan få evigt liv. O, vilken outsäglig kärlek har ej Gud bevisat mot ett syndigt människosläkte! Men som sagt, det finnes dock villkor från människans sida, villkor som hon måste uppfylla för att få evigt liv. Detta villkor är att hon tror på Herren Jesus. Att tro på Herren Jesus, för erhållandet av andligt och evigt liv betyder mer än att tro det historiska faktum att det funnits en sådan person som Bibeln omtalar som kallades Jesus. Hon måste verkligen tro att han är Guds Son och icke blott tro, men även handla i överensstämmelse med hans befallningar. När Jesus och apostlarna predikade, framhölla de, för de syndiga människorna, att de skulle bättra sig. "Och de gingo ut och predikade, att man skulle bättra sig" (Mar. 6: 12). Jesus sade: "Gören bättring och tron evangelium" (Mar. 1: 15). Häruti ligger människans andel för bekommandet av andligt liv. Hon måste bättra sig, övergiva synden, bedja Gud om förlåtelse och med hela sitt hjärta vända sig till honom och åtlyda hans befallningar. Utan bättring är det omöjligt att "tro evangelium." Utan en sann bättring och omvändelse är det omöjligt att komma till en levandegörande tro på Herren Jesus.

Vilken härlig förmån, att den som varit död ifrån Gud, levat i synden och haft sin umgängelse med densamma; kan återföras till umgängelse och förbindelse med Gud, så att han åter igen kan hava sitt liv i honom. Han upphör då att hava gemenskap med synden; han bliver avskild från den och kan med Paulus säga: "Vi som hava dött från synden, huru skola vi ännu kunna leva i henne" (Rom. 6: 2)? Den människa som dött den lekamliga döden har ingen gemenskap med det som denna världen tillhör; den som dött från synden, har ej längre någon gemenskap med den, synden har ej längre makt över henne.

Detta andliga liv, livet med Gud, kallas "evigt liv" emedan det begynner här och fortsättes i evighet, försåvitt dess innehavare fortsätter i tron på Herren Jesus. Jesus sade: "Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig, han skall leva, om han än dör, och var och en som lever och tror på mig, han skall icke dö evinnerligen" (Joh. 11: 25, 26).

Käre läsare, har du denna livsgemenskap med Gud? Har du blivit född på nytt? Vet du bestämt att den Helige Ande omskapat ditt hjärta, sinne och håg; att du dött till synden, så att den ej längre har makt över dig? Har du blivit frigjord "ifrån synden" och "blivit rättfärdighetens tjänare" (Rom. 6: 18)? Om så icke är, är det din blodköpta förmån att få komma uti detta härliga tillstånd. Men denna övergång från "döden till livet" måste ske här i tiden. Den som föraktar den tillbjudna nåden här, fortfar att leva i och hava sin gemenskap med synden, tills nådens dag är tillända, måste dö en evig död, måste för evigt bliva skild från Gud och hans gemenskap. Käre vän, om du ej har denna livsgemenskap med Gud, giv dig ingen ro innan du vet att du har den. Förlita dig ej på tomma yttre ceremonier, utan sök Gud i bönen av hela ditt hjärta tills du vet att Guds Ande uträttat sitt verk i din själ, så att du vet att du är en "ny skapelse," att du kommit till en levande tro på Herren Jesus och har "evigt liv."

L. P. P.

GUDS TJÄNARE MENA ALLVAR.

De leka icke då de predika, utan de tala bevekande till människor. De tala icke för talets skull, utan för att övertyga människor, för Guds kärleks skull. De äro icke sända i världen att kittla människors öron eller att lägga sin vältalighet i dagen, ej heller för att anföra poetiska stycken. Deras ärende gäller liv och död för människosjälar. De hava något att säga, vilket så pressar på dem, att de måste säga det. "Ve mig, om jag icke predikar evangelium," säger Paulus. De brinna med en invärtes åtrå. Herrens ord är som eld i deras ben. Så kände Jeremias det. Sanningen driver dem till sin tjänst. De vilja icke, de kunna icke undfly den. Om de verkligen äro Guds tjänare, så måste de tala det som de hava hört och sett. Guds tjänare hava inga fjädrar i sina mössor; men de hava bördor på sina hjärtan.

Var äro nu dessa Guds tjänare?

—*C. H. Spurgeon.*

När du undervisar eller arbetar tillsammans med andra, skratta aldrig eller gör narr av deras tafatthet. Om det förorsakas av slöhet är ditt skratt kärlekslöst; om utav okunnighet är ditt förlöjligande, för att säga det minsta, orättvist.

Lär den oskicklige med vänlighet; visa honom det rätta sättet att arbeta; och Gud, som ser alla dina bemödanden, skall se ned med välbehag över ditt tålamod, och sända dig hjälp i alla dina svårigheter.

—"Guld Korn."

"Så stå vi då, mina bröder, icke i skuld till köttet, så att vi skola leva efter köttet" (Rom. 8: 12).

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.
Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:
För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 cent "stamps" mottagas för mindre belopp. *Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet ä ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Största delen av människorna önska bliva rika här i världen.

◆◆◆

Många sträva och anstränga sig till det yttersta, för att bliva rika, men misslyckas i alla fall.

◆◆◆

Det är dock möjligt för var och en att bliva rik, om han söker därefter på ett rätt sätt.

◆◆◆

Den som har en frälst själ är mycket rik. Vill man sedan föröka sina skatter, kan man verka för andra själars frälsning. Varenda själ är av större värde än alla jordens skatter.

◆◆◆

Om en människa lyckades förvärva miljoner dollars, ja om hon lyckades vinna hela världen, men ej hade sin själ frälst i dödsstunden; vore hon ömkligt fattig.

◆◆◆

Jordiska skatter äro ovissa, ofta taga de vingar och flygga bort. De himmelska skatterna förbliva för evigt.

◆◆◆

Den som blott söker jordiska skatter, och glömmer de himmelska, kommer i evighet att ångra det, men den som söker de himmelska, kommer aldrig att ångra det om han än varit aldrig så fattig, på jordiska ägodelar, här i livet.

L. P. P.

VÅRA KÄRA LÄSARE OCH MEDARBETARE.

Vi hälsa eder i Jesu namn. Vi hava en börda på våra hjärtan, och vi känna oss förvissade om att Herren vill att vi skola dela den med eder. Vi veta att I ären intresserade i den sak för vilken vi önska leva och dö; och därför taga vi oss friheten att öppna våra hjärtan för eder. Vi bedja och planlägga ständigt, angående sätt varpå vi kunna bäst få Guds frälsande och frigörande sanningar till så många människor på så kort tid som möjligt. Vi äro i synnerhet angelägna for de tretton miljoner människor som tala de skandinaviska språken.

Vi hava nu en plan vilken vi tro skall hava framgång och på samma gång vara Gud till behag. Vi önska sända minst 6000 böcker, till de trofaste arbetarna i de skandinaviska länderna, för att utspridas. Vi önska sända dessa böcker fritt, utom att arbetarna i Norge och Sverige betala fraktomkostnaderna för de böcker de erhålla Detta kommer att giva dem tillfälle att förskaffa böcker för dem som ej hava råd att köpa dem. De penningar de erhålla för böcker de möjligen kunna sälja, kunna, efter frakten är betald, begagnas till hjälp för verksamheten där. Böckerna som sändas till Danmark komma att säljas och de penningar som inkomma begagnas till avbetalning av skulden som vilar på församlingshuset i Hjörring, Danmark. Utom detta har Basun kompaniet givit broder Morris Johnson 500 böcker ("Väsentlige Bibel-Emner) att sälja i detta land, till fördel för nämnda församlingshus.

Basun Kompaniet har beslutat att sälja de 6000 böckerna, till dem som önska köpa och skänka dem för detta ändamål, för 50 procent rabatt, och de penningar som erhållas genom försäljandet—det vill säga överskottet efter utgifterna för deras utgivande betalts—komma att begagnas för att göra "Evangeli Basun" och Evangelii Trumpet till veckotidningar, samt på andra sätt utvidga verksamheten här i landet. På detta sätt komma flera ting att uträttas genom en ansträngning. Sanningen kommer att vinna inträde uti många hem och hjärtan i skandinavien och verksamheten där kommer att befrämjas. Tidningarnas inflytande kommer att fördubblas, och de arbetares liv vilka så villigt hängives åt verksamheten i St. Paul Park, komma att bliva till större välsignelse. Evigheten allena kan omtala den fulla nyttan och välsignelsen av denna ansträngning.

Böckerna komma att bliva färdiga att avsändas i en snar framtid, och vi önska se dem lämna tryckeriets hyllor så snart som möjligt. Det är dock en ting som arbetarna här ej kunna giva. Vi kunna ej förskaffa de nödvändiga penningarna för detta företag. Det kommer att taga minst $1,500, för att kunna sända dessa böcker till skandinavien. Viljen I hjälpa oss med vad vi ej själva kunna göra? Förliden vinter emottogo vi $285.75, såsom svar på vår appell i tidningarna, och en del av de böcker som därigenom blevo betalda, utgå nu till de skandinaviska länderna.

De ovannämnda 6000 böcker och $1,500, äro ett tillägg till vad vi förut utsänt och mottagit.

Gud har välsignat oss med fred, och ett överflöd av det goda, i detta land, medan människorna i Europa lida och dö i gapet av krigets förfärliga odjur. Låtom oss bevisa vår tacksamhet till Gud, och vår kärlek till våra medmänniskor, därigenom att vi sända dem sanningens evangelium, på det att de må finna vägen till ett evigt saligt liv efter döden.

Om alla Guds barn göra vad de kunna i denna sak, efter som Gud välsignar deras företag under detta år, skola vi få penningar till överflöd för utförandet av denna plan, och det kommer ej att bliva till något förhinder vad den lokala verksamheten angår. Till sist vilja vi säga att vi äro mycket tacksamma för eder medverkan, edra böner och edra medel, varmed I bistått oss, under den förflutna tiden. Vi veta mycket väl att utan eder samverkan, kunde vi icke hava uträttat, vad Gud givit oss nåd till att uträtta, i hans stora skörd. Måtte Gud mångdubbla sina välsignelser över edra företag, är den hjärtliga önskan av edra ovärdiga tjänare,

Morris C. Johnson och Thos. Nelson.

VITTNESBÖRD.

Underbart helad av tyfoidfeber.

Unjefär ett år sedan tillkallades vi att bedja för en sjuk kvinna När vi kommo till platsen funno vi att kvinnan hade tyfoidfeber. Doktorn hade just nyss lämnat och sade att hon kunde ej leva tills morgonen; och det såg i sanning omöjligt ut från en mänsklig synpunkt, ty hennes feber var 104½ och hon var i andra avseenden i ett betänkligt tillstånd. Vi frågade: "Vill du att vi skola bedja för dig?

Hon svarade "ja."

Vi frågade: "Tror du att Gud är mäktig att hela dig?"

Hon svarade att hon trodde det.

Sex eller sju andra personer voro där utom min hustru och jag. Vi läste en del av Jakobs femte kapitel och bådo för henne. Innom mindre än fem minuter var hon våt av svett, så att vi hade ett bevis att Herren hade hört och besvarat oss. Nästa morgon var doktorn, som ej trodde på gudomlig helbrägdagörelse, mycket överraskad när han fann att hans patient var ännu vid liv. Vi fortforo att hålla fast vid Gud i bönen En afton ungefär den tredje dagen efter vi begynt bedja för henne, fick hon en svår plåga i sidan, och det såg ut som hon skulle dö. Men medan en av de kvinnor som var på besök höll henne i en sittande ställning i sängen (det tycktes hon kunde ej andas

i någon annan ställning), knäböjde vi och anropade Gud för henne. Medan vi ännu bådo, begynte hon uppsända segerrop. Herren hade helat henne. Prisat vare hans heliga namn för evigt!

Denna kvinna lever nu tio mil härifrån. Vi kunna bevisa allt vi hava skrivit. Gud har även helat oss, och vi äro glada att vi lärt oss förtrösta på honom.

Edra frälsta och helgade broder och syster i Jesus, Georg och Nancy Brown.

Canadian, Okla.

GUD.

Av H. M. Riggle.

"Dårarna säga i sitt hjärta: Det finnes ingen Gud" (Ps. 14: 1).

Guds ord är så vittomfattande att det skulle erfordras en evighet att uttömma dess mening. Dess höjd och djup, dess längd och bredd kan ingen filosof fatta. Vore det möjligt för en man att bliva så fullständigt fördärvad att han skulle fullkomligt förlora tron på att det finnes en Gud, en sådan skulle säkerligen kallas en dåre. Ingen annan än en dåre förnekar att det finnes en Gud.

Det finnes en Gud.

Människorna tro allestädes på tillvaron av ett det Högsta Väsende. De hedningar som äro i det djupaste mörker äro medvetna om en Gud, till vilken de måste offra. Fastän de hava förlorat det rätta begreppet om Gud, så äro de dock medvetna om hans styrande makt. Somliga likna honom vid solen, månen eller stjärnorna; andra likna honom vid hiskliga föremål utarbetade i trä eller sten. I det de tillbedja detta, så tillbedja de, på ett sätt, i okunnighet den sanne Guden. Denna sanning uttalade aposteln till de vidskepliga atenarne när han framträdde mitt på Areopagen och sade dem: "Det I således dyrken utan att känna det, detta förkunnar jag för eder."

Denna allmänna tro på ett Högsta Väsende är medfödd i människan. Detta är ett starkt argument, ty en så allmän verkan måste hava en lika allmän orsak annars hade vi en verkan utan orsak. Men varför finnes det hos alla människor detta medvetande om En, ett Högsta Väsende. Emedan Gud har placerat alla människor under lag, den allmänna lagen av kärlek till Gud och våra medmänniskor. Alla människor, i detta livet, äro satta på prov. Emedan Gud har ställt alla människor nuder lag, så finnes det ett inre medvetande om, både hos den upplyste och hedningaen, att det finnes en Gud.

Detta naturvetenskapliga argument kan bringas ännu längre. "Varje hus är byggt av någon. Trävirke, sten, tegel, murbruk, spik., varav huset består, forma icke huset av sig själva. Ett intelligent sinne står bakom det hela. Alldeles så är det med denna värld i vilken vi leva; den har bakom sig ett planerande sinne av oändlig makt och vishet. Ingen människas teori kan göra reda för detta skapade universum. Ett noggrant forskande i naturen visar Skaparens intelligens. Ett ur, som ingen gjort, förutan en hantverkare, en planläggare, en föresats, är en omöjlighet. Så är det med den värld i vilken vi leva. Om vi studera himmelns mekanism, så finna vi att vissa lagar styra den. Det kan icke finnas någon lag förutan en lagstiftare. De lagar som styra världsalltet äro Guds lagar.

Människan är en effekt, hon har icke alltid existerat. Enär människan är en intelligent och moralisk varelse, så måste hon härflyta från en intelligent, moralisk Skapare.

De gamlaste historiska skrifter som finnas i vår tid, vittna om tillvaron av ett Högsta Väsende. Bibeln, det städ som utslitit mången tvivlares hammare, vittnar att det finnes en Gud, och giver oss även ett sant begrepp om honom. Begynnelsen av Skrifterna kungör det faktum att en Gud finnes till: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord." Ja, i begynnelsen. "Han är före allt, och allt har bestånd i honom. Bibeln är ett kompetent vittne.

Men det finnes ännu vidare bevis varigenom alla kunna veta för sig själva att det finnes en Gud, och förvissa sina hjärtan inför honom. Det är bevis som erhållas genom erfarenhet, vilka äro mer än historisk kännedom, eller den kännedom vi kunna hemta av naturen. Genom rätt religion, eller frälsning, kunna vi känna Gud för oss själva. I Dr. William Evans språk: "Sann religion kan angivas såsom gemenskapen mellan tvänne personer: Gud och människan. Religion är ett personligt samband mellan Gud i himmeln och människan på jorden. Om Gud ej vore en person, kunde ej någon gemenskap förefinnas; om både Gud och människan vore en, kunde det ej vara någon gemenskap, och följaktligen ingen religion....Människan kan ej hava något umgänge med ett inflytande, en kraft, ett opersonligt någonting; ej heller kan ett inflytande hava några böjelser av kärlek till människan. Det är absolut nödvändigt för den sanna förklaringen av religion, att Gud och människan äro personer."

Personlighet existerar varest det finnes intelligens, sinne, vilja, förnuft, självmedvetenhet och självbestämmelse. Genom frälsningen komma vi uti personligt släktskap och gemenskap med Gud. Hans Ande vittnar med vår ande att vi äro Guds barn. Det finnes en inre förnimmelse av hans inneboende närvaro. Hans kärlek fyller våra hjärtan. Vi vidröra honom, känna honom, och höra hans röst, ty han bor uti oss. Vi äro hans barn; han är vår Fader. O, vilken ljuv förvissning inom, för alla dem som blivit delaktiga av frälsningen! Vi känna Gud för oss själva och alla tvivel äro föralltid försvunna.

Varje omvändelse bevisar detta faktum Låt den värste syndare böja sig vid korset och överlämna sig åt Gud, fogande sig efter Bibelns fordringar för frälsning; i ett ögonblick utföres en förändring i den inre människan vilket bliver uppenbart för alla. Denna förändring åstadkommes ej genom yttre anstrykning, självbildning, eller blott och bart reformation, men genom Guds Andes verkning på syndarens hjärta. Det är ett ögonblickligt gudomligt nådeverk. Det är en förändring av hela livets riktning, innefattande begärelser, tankar, ord och handlingar; befriande från onda vanor vilka under åratal fängslat den stackars syndbelastade människan; i korthet, förändrande hjärtat från synd till helighet. Jag upprepar: syndares omvändelse är ett övernaturligt ådagaläggande av att det finnes en levande Gud.

Bestämda svar på böner är ett annat bevis för verkligheten av en Gud. Under alla tidsåldrar, har Gud besvarat sina barns böner. När Israel hade nästan helt och hållet avvikit från den sanne Guden, och det såg ut som de nästan glömt honom, var svaret på Elias' bön, på berget Karmel, ett bestämt bevis för den sanne Guden, och de utropade: "Herren är det som är Gud!"

Guds storhet.

"Vem är det som mäter upp haven i sin hand och märker ut Himmelns vidd med sina utspända fingrar? Vem mäter upp stoftet på jorden med ett tredings mått? Vem kan utrannsaka Herrens ande, och vem kan giva honom råd och undervisa honom? Går han till råds med någon, att denne må giva honom förstånd och lära honom den rätta stigen, lära honom kunskap och visa honom förståndets väg? Nej, folken äro att akta såsom en droppe ur ämbaret och såsom ett grand på vågskålen; se, havsländerna lyfter han såsom ett stoftkorn. Libanons skog vore icke nog till offerved och dess djur icke nog till brännoffer. Folken äro allesammans såsom ett intet inför honom; såsom alls intet och såsom idel tomhet aktas de av honom" (Jes. 40: 12—17).

När jämförda med Gud, hur små äro icke du och jag? Betänk en sådan Gud som här beskrives; jag är viss om att profeten ej överdrivit teckningen. Den mäktiga oceanen är uppmätt i hans hand. Vintergatan och himmelns oändligheter därovan mäter han ut med sina utspända fingrar. Jordens mäktiga nationer, äro för honom såsom en "droppe ur ämbaret," och räknas såsom "ett grand på vågskålen," ja "folken äro allesammans såsom ett intet inför honom."

Det beräknas, att det finnes unjefär sexton hundra miljoner människor på jorden i närvarande tid. Alla dessa, när jämförda med Gud, äro såsom en "droppe ur ämbaret" ja, såsom ett intet och mindre än intet. Du är blott en av det stora antalet. Om alla tillsammans äro mindre än intet, hur stor är då du? Men kom ihåg att denna jord är blott en liten prick uti världsalltet. Gud uppehåller allt med sitt makts ord. Han har skapat allt detta, och hans hand styr världarna därovan, såväl som planeten på vilken vi bo. Hans storhet övergår vår uppfattningsförmåga. Och sedan att tänka, att små som vi äro, räknar Gud våra huvudhår och lägger märke till sparven som faller till jorden. Han ser, hör och känner till det allra minsta som angår våra liv. I hans åminnelsesbok upptecknas allt vad vi tänka, säga och göra. För honom måste vi alla avgiva räkenskap på den stora domens dag.

Vi måste alla möta Gud.

Det finnes en del ting som vi kunna, med särskild ansträngning, undgå. Men det är en ting vi ej kunna undgå; vi måste alla möta Gud. De rika och de fattiga, de höga och de låga, konungen i majestätet och tiggaren från gatan, de lärda och de olärda, de unga och de gamla—alla människoklasser måste möta Gud. Den kristne, syndaren, tvivlaren, gudsförnekaren, och fritänkaren, alla måste möta Gud. Beredd eller oberedd, kommer du att framkallas inför hans vördnadsvärda närvaro, ingen vet hur snart. Livet är ovisst; döden är viss. Mitt uti livets brådskande plikter och omsorger, när du minst tänker på evigheten och dess alvarliga verkligheter, kan du helt plötsligt kallas att möta Gud. O allvarliga tanke!

Är du beredd att möta Gud.

Människorna äro intresserade uti livets timliga affärer—intresserade uti att se om att tillbörliga anordningar göras för att föda och kläda sina kroppar—men o, hur vårdslösa de äro angående själen! Vi borde vara mer angelägna om det som angår själen än om alla världens flyktiga ting till sammanstagna.

Människan, i sitt opånyttfödda tillstånd, är ej beredd att möta Gud. Synden har ruinerat och totalt odugliggjort henne för uppfyllandet av den höga bestämmelse för vilken Gud skapade henne. Ingen person med den minsta syndafläck vidlädande sig, kan stå godkänd inför Gud. Guds egen helighet, och härligheten av hans närvaro, skall driva de ogudaktiga uti evigt fördärv, från hans härlighets glans och hans majestäts makt.

Endast de som hava emottagit Jesus Kristus såsom sitt försonande offer och sin personlige Frälsare, som frälsar från synd, äro beredda att möta Gud. Du måste bliva omvänd, född utav Anden; du måste leva ett heligt liv. Befrielse från all synd har möjliggjorts genom Jesu Kristi död och uppståndelse, och detta är alldeles nödvändigt för att kunna vara redo att möta Gud. Du måste vara beklädd med frälsningens klädnad och betäckt med rättfärdighetens mantel. Du måste vara ren "såsom Han är ren;" "rättfärdig, såsom Han är rättfärdig;" och "för Honom befinnas vara obesmittade och ostraffliga, i frid."

O min vän, bered dig att möta Gud. Låt allting annat vara av mindre betydelse, lägg dig all vinn om detta ena. Kom i besittning av en levande erfarenhet av full frälsning, och sedan, med Guds nåd, lev ett rättfärdigt, syndfritt liv, och detta skall iståndsätta dig att möta Gud i frid, och tillförsäkra åt dig en evig belöning, på hans högra hand för alltid.

Missionen.

ETT ALLVARLIGT UPPROP TILL FÖRÄLDRAR.

Av Annie C. Nelson.

I Mar. 11: 1—11, finna vi berättelsen om Jesu triumftåg till Jerusalem. För att möjliggöra detta, var det nödvändigt för honom att hava ett fortskaffningsmedel. Han visste var detta medel kunde finnas, och sände sina budbärare för att föra det till honom. Utan att stanna för att fråga ägaren om tillåtelse åtlydde de Jesu befallning, och löste fålen; men fullständig var denne mans uppoffring och så fullständig hans tillit till sin Herres kärlek och vishet, att allt vad han behövde veta var, att "Herren behöver honom." Föräldrar, haven I en fåle bunden? Det kan hända "Herren behöver honom." Ja, det kan hända att Herren har länge försökt få eder att "lösa" den sonen eller dottern och föra honom eller henne till honom för tjänst. Men I tillåten ej "lösa fålen." Eder uppoffring saknas. I "undandraga" eder—och det kan bliva "till förtappelse." Om I ej lösen den "fålen," kanske Jesus sänder någon av sina budbärare att lösa honom i edert ställe, och I skolen nödsakas lida plågan av att se honom ledas ut när edra hjärtan ej äro villiga; eller, det kan hända om I fasthållen honom, kommer det att betyda många hjärtekval för eder och för honom; ett liv av outsägligt elände, eller till och med hans slutliga förtappelse. Om Gud ej får sin vilja fram, får djävulen sin.

Följande berättelse är sann. En begåvad ung kvinna, en skollärarinna, som var frälst och helt uppoffrad åt Gud, förnam att han kallat henne till att tjäna honom. Hon visste att Gud ville ha henne att arbeta i "Gospel Trumpet Office" för att hjälpa till att sprida evangelium, men hennes moder var ej villig—hon kunde ej undvara henne; hon behövde dotterns hjälp. Om och om igen, kom saken fram, och lika ofta slutade kampen med moderns nekan och dotterns svikna förhoppningar, tills slutligen, ej varande i den plats Gud ville hava henne, och med förlorat intresse i sin sysselsättning, tycktes dotterns liv tomt, utan intresse, och utan mål. I denna sinnesstämning var den stackars flickan ett lätt byte, och Satan satte sin snara. Hon lockades till att gifta sig, emot bättre vetande och emot Guds vilja, med en man som var skild från sin hustru. Så väl visste hon, att hon gjorde orätt, att hon gifte sig i hemlighet, men ej innan hon först haft många hjärtestrider med fienden. Sedan kom hon hem och omtalade för modern vad hon gjort. O, vilket lidande! Nu är hon olycklig, med svikna förhoppningar, ofrälst, missmodig, med nästan förlorat förstånd, med en känsla att hon är för evigt förlorad; medan även modern nästan förlorat förståndet av sorg och samvetskval, och är lämnad att gråta allena. "O, om jag endast låtit Gud få råda! O, om jag endast uppoffrat min dotter till Herrens tjänst!" Men det är nu för sent, det steget kan aldrig göras om intet.

Guds tid är när han talar. Din tid kan möjligtvis ej vara Guds tid; men när du bliver redo kanske Guds tid är förbi. Lös den sonen eller dottern *nu*. Käre fader eller moder, litet vet du, om du ej "löser fålen", vad du kan bringa över dig själv och det kära unga liv som blivit anförtrott till din vård. Gud behöver dessa unga liv. O, lösen dem för honom!

För mig är en skön sanning inbegripen uti den tanken att det var fålen Jesus ville hava; ej åsninnan utan fålen "på vilken ännu ingen människa har suttit." Sammaledes är det ännu, det är de unga Jesus vill hava—de rena, de obesmittade, de oskuldsfulla. Dessa vill han hava för sin helgade tjänst. Skall han få dem? Jag lägger märke till, i berättelsen, att fålens ägare knorrade ej det minsta över att låta Jesus begagna den. Den var ej för god för att låta Jesus bruka den. Föräldrar, hur är det med eder "fåle"? Är Jesus först i edra hjärtan och liv? Lös då fålen och låt honom gå.

En annan dyrbar tanke är, att såsom denne fålen, när lösgjord, var det fortskaffningsmedel som begagnades för Jesu triumferande intåg i Jerusalem, sålunda kan din son eller din dotter vara det medel varmed Jesu intåg, uti månget förmörkat hjärta och liv, kan äga rum. Jesu triumferande intåg, i vår tid, uti dessa mörka hjärtan, betyder även, för dem, uppståndelselivets härlighet. Så "lös dem" då och låt dem gå. Kallelsen kanske är för hemorten, eller den kan vara för ett utländskt fält; men den uppoffrade fadern eller modern känner det som den ljuvaste förmån och högsta ära, att kunna anskaffa ett så dyrbrt fortskaffningsmedel, eller redskap, för Herren Jesus Kristus. Måtte detta vara ett av de förnämsta önskningarna, av föräldrarna i Guds stora församling, att de måtte kunna sända söner och döttrar att vinna själar för himmeln och evigheten.

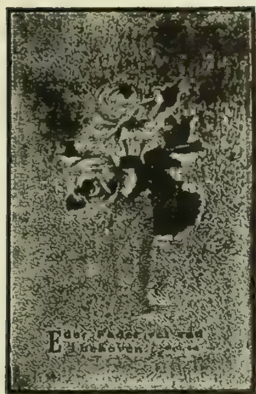
"Om din kärlek ej rotar sig djupt nog under dina fötter att nå hedningarna på den andra sidan jordklotet, kommer den ej att resa sig högt nog att nå himmeln över ditt huvud."

"Se bortom oceanens gränser, på de miljoner i nattens svarta mörker. Vems hjärta är stängt för dem för vilka Jesus dog? Se, Se, på massorna som omkomma, på väg till helvetet."

HAN BAD OCH BLEV FRISK.

Pastor Pons från Neapel berättade en gång, när han talade om waldensernas missionsarbete i Italien, följande:

En skolgosse hade svårt skadat sin ena fot, och läkaren förklarade att den måste amputeras. Detta orsakade gossen liksom hans mor mycken oro, och när han blivit ensam, bad han under tårar: "Käre Frälsare, tillåt icke att de taga av min fot! Du har ju gjort så många sjuka helbrägda;

hela nu också mig!" Därefter kände han sig alldeles lugn och föll i god sömn. När läkaren följande morgon besökte den sjuke, fann han hans fot mycket bättre och kunde ej nog förundra sig däröver. Amputation behövdes icke.

Vilken makt är ej åt människan, hon må vara gammal eller ung, förlänad i bönen! Monika, Augustini moder, August Herman Francke, grundläggaren av barnhemmen i Halle, Ludvig Harms från Hermannsburg, som kunde säga: "Gud har hört alla mina böner," Georg Muller—dessa och med dem tusenden och åter tusenden från apostlarnas tid ända till våra dagar betyga, att Herren, vår Gud, till svar på sina barns böner, gör under. —Utv.

TRON.

Av J. E. Forrest.

"Tron är en viss tillförsikt om det man hoppas, en övertygelse om ting, som icke synas."

Vi känna att något är på ett visst sätt, när vi tro att det så är. Tron är den inre "övertygelsen" eller förnimmelsen, att något som man ej ser är ett faktum. Det finnes ingen gräns för den makt tron ådagalägger, när den utövas. Genom tron äro vi rättfärdiggjorda från all synd; genom tron äro vi helgade; och genom tron göres våra hjärtan och liv rena, heliga och himmelska; genom tron bliva våra, av plågor och sjukdomar betungade kroppar, återställda till hälsa. Vår Gud är, i högsta grad, en underverkens Gud och tron är den kabellina som förenar Gud och människan.

Sann tro är, att tro Guds ord. Denna tro frambringar en frivillig handling av ens varelse, till förmån för ens frälsning, eller i utförandet av någon känd befallning given av himmelns Gud. När Gud befallde Noa att bygga en ark för att frälsa sin familj från floden, trodde Noa Gud och följaktligen gjorde såsom han blivit befalld.

Mose var en trons man. Ävenså Enok, Elia och Hesekiel; Josua, Jeremia, Josef och Jefta; Abel och Abraham; David och Daniel; Samuel, Salomo, Simeon och Saulus från Tarsus (Paulus); Simson, Simon Petrus och Stefanus; Barak, Bartolomeus och Barnabas; i sanning, alla de mäktiga profeterna och apostlarna. Alla dessa voro rättfärdiga män. De största män världen någonsin sett hava varit män vars tro på Gud varit fullkomlig.

Rättfärdiga män hava alltid varit män med tro. Å andra sidan, har de största stötestenarna och fiender i världen, varit män nedsänkta i synd och otro.

Ännumer, Guds tillvaro, i överensstämmelse med Bibeln, Kristi gudomlighet, och auktoriteten för apostlarnas och profeternas inspiration, bestyrkes av den fakta att vissa underverk och särskilda tecken åtföljde dessa människors verksamhet och vandel på jorden, såsom bekräftande bevis. Dessa hava ingalunda upphört ännu. De som hava trott Gud, hava bekräftat deras tro med deras rättfärdighet och med deras verk; medan de som förblivit i syndens och otrons mörker, ej gjort något till att vederlägga skriftliga fakta och den kristna trons verk.

Jag kunde tillägga att ju starkare tro vi hava, dess mer brukbara komma vi att vara, och dess mer gott skola vi kunna uträtta i världen; ty medelst trons verk bekräfta vi Guds ord och hans frälsande kraft för människosläktet.

"VAREN TACKSAMMA."

Av G. T. Neal.

Paulus förutsade att uti de yttersta dagarna skulle människorna bliva otacksamma (2 Tim. 3: 1, 2). För att se dess uppfyllelse behöva vi endast se omkring oss.

Många människor födas hit till världen av otacksamma föräldrar, och på så sätt är själva otacksamhetens natur och anlag ingiven uti dem. De bliva så försjunkna uti otacksamhet, att det är svårt för dem att vara tacksamma för vad de hava. En del människor se blott litet att vara tacksamma för, och med att knorra och klaga, händer det ofta att de så inverka på andra att även de bliva ofórnöjda. På detta sätt utsås missmod, dysterhet och otacksamhet vitt och brett.

Medan ett sådant tillstånd existerar bland de ofrälsta, borde det aldrig förekomma bland Guds folk. "En stor vinning är också gudaktigheten med förnöjsamhet" (1 Tim. 6: 6). "Vandeln vare utan girighet, och låten eder nöja med det I haven; ty han har själv sagt: Jag skall ingalunda lämna dig ej heller någonsin övergiva dig"

En som bekänner sig vara en efterföljare av den ödmjuke och saktmodige Jesus, och på samma gång klagar över att hans lott är så hård och att hans prövningar äro så svåra, uppenbarar en brist på andlighet. Om vi frestas att tro att vi hava hårdare prövningar att bära än andra hava, eller om moln av otacksamhet hänga över oss, låtom oss begynna räkna våra välsignelser och vi skola snart få se att andra hava prövningar kanske värre än våra.

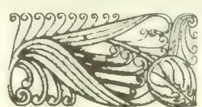
Vi uppmanas att vara tacksamma, ej blott i det som är behagligt, men i allting. "Varen tacksamma i allting, ty detta är Guds vilja i Kristus Jesus med avseende på eder" (1 Tess. 5: 18).

Vi böra låta våra önskningar vara kunniga inför Gud med tacksamhet (Fil. 4: 6): det är, vi borde tacka honom för vad vi hava och bedja honom om vad vi stå i behov av. Om vi tacka Gud för vad vi förmå uträtta för honom och bedja honom föröka vår förmåga och brukbarhet till hans ära, är det mer troligt att vi få vår begäran uppfylld, än om vi bliva missmodiga, på grund av vår oförmåga att göra mer, och förringa oss själva och ej uppskatta vårt kall och vår förmåga att tjäna Herren. Om vi äro tacksamma för den lilla plats vi hava i Guds församling, och bedja Gud välsigna vårt arbete och församlingen, att den måtte hava framgång, skola vi få se större framsteg, både hos oss själva och andra, än om vi ständigt se efter misstag och fel.

Det säges om tvänne flickor som plockade rosor, att den ena mycket beundrade de vackra blommorna som växte på törnbusken medan den andra klagade över de förfärliga törnena. Medan den ena såg rosorna såg den andra törnena. Give Gud att alla av oss, som bekänna oss vara kristna, måtte hava våra hjärtan så uppfyllda med tacksamhet, att vi ej hava något rum för, eller någon tid till, att knota eller klaga. "Och Kristi frid regere i edra hjärtan, till vilken I ock ären kallade i en kropp och varen tacksamma" (Kol. 3: 15).

DÖDSFALL.

Syster Sofie Jensen föddes i Lolland, Danmark, år 1857, och dog den 20:e sept. 1915, i Becker Minn. Hon blev omvänd till Gud för flera år sedan och levde ett Gud hängivet liv. Hon led en längre tid av lungsot, men hon satte för sina närmaste och för de besökande ett gott exempel av tålamod och nåd. Hon efterlämnar sin äkta make. Ett barn, det enda hon haft, har gått förut.
Micala J. Simonsen.

De Ungas Avdelning.

POLLYS POTATIS-PENNINGAR.

Jag har just läst en berättelse om en liten flicka som hette Polly. Berättelsen är så simpel, men Polly var likväl en så märkvärdig liten flicka att jag önskar berätta vad jag läst om henne.

Polly levde i en av Nya Englands stater, och en söndag kom en missionärinna till hennes söndags-skola. Det som missionärinnan omtalade för barnen var något nytt och mycket märkvärdigt för Polly. Sedan missionärinnan berättat mycket, om de små hedniska barnen, frågade hon dem om de ej ville lova att giva tjugofem cents vardera för varje år att hjälpa till med att bringa evangelium till de hedniska barnen. Polly räkte upp sin hand tillsammans med de andra.

"Hör nu Polly," sade hennes broder Samuel, så snart de kommit på hemvägen, "varför lovade du tjugofem cents? Du vet att du ej äger fem cents i världen, och du kan ej förtjäna några pengar."

Hennes moder sade: "Du har nu lovat tjugofem cents,och du måste förskaffa summan för dig själv. Du borde ej lovat innan du bett om tillåtelse."

Efter middagen sökte Polly igenom huset för att finna något som hon kunde sälja för att erhålla den behövlida summan. Men hon kunde ej finna någonting som hon kunde kalla helt och hållet sitt eget. Därpå gick hon till sin fader och frågade: "Vill du hyra mig att plocka potatis?" "Det är mitt arbete," ropade Samuel. "Jag är allaredan hyrd. Två cents per skäppa."

Hon kände sig bedrövad, och tårarna komma till hennes ögon; men i det hon såg igenom tårarna, och såg farbro Adams potatisland, fick hon en ljus tanke.

Tidigt nästa morgon stapplade hon över åkrarna till sin farbrors. "Vill du ej hyra mig till att plocka potatis?" frågade hon.

Efter något begrundande hyrdes Polly, att plocka potatis, för två cents per skäppa.

När arbetet var färdigt hade Polly plockat tjugofem skäppor potatis. Hon var en glad flicka när hennes farbror släppte fem blanka tio-centar uti hennes hand.

"Det är mycket pengar för en liten flicka, att göra av med," sade han.

"De äro ej för att begagna för mig själv," sade Polly. "Jag giver tjugofem cents till dessa små hedniska barnen för detta år, och de andra tjugofem cents skall jag giva för förlidet år, emedan jag ej visste då hur mycket de voro i behov av dem."

Litet längre fram, när den "vanliga missionskolekten" uppbars, sade hennes fader: "Jag undras vad som kommit åt Adam. Han brukade aldrig giva en cent till missionssaken men i år har han tecknat sig för fem dollars."

Men Pollys moster omtalade för Pollys moder att hennes man aldrig blivit så skamjorden. Han ser, hör och känner till det sen som när den lilla flickan gav alla sina potatis-penningar till missionssaken. Han tänkte det var på tid att även han gav något.

Från Shining Light.

NÅGOT KAN DU GÖRA.

Moody omtalar följande:

Då jag var i London, träffade jag en ung man, som var ende sonen till en av Londons rikaste bankdirektörer och student vid universitet i Cambridge. Han sade att han icke hade gåvor eller förmåga att säga något vid deras bönemöten, men i stället gick han på kvällen till en droskkusk och sade:

"Jag skall giva Eder den vanliga timbetalningen, om Ni vill gå och höra Moody predika. Jag skall stanna vid droskan och se efter hästarna."

Och i den vinterkalla kvällen stod den unge mannen vid droskan och lät kusken gå och höra evangelium. Han blev borta i två timmar, och hela tiden stod den unge mannen där och bekände på så sätt Kristus under tystnad.

Det var ju också ett sätt att bekänna Kristus, och det sättet var icke dåligt. Om du icke kan tala så mycket och så väl, så kan du på något annat sätt bekänna vem du tillhör och på vilken sida du vill stå.

—Utv.

VILKA ÄRO KRISTI LAMM?

Det är dem som äro unga i kristlig erfarenhet som Frälsaren kallar lamm. Herdarna, som skola föda dem, äro hans tjänare. Ett lamm är ett av de mest ödmjuka, ömtåliga och medgörligaste av alla unga djur, och mycket passande föreställer en som mottagit den ödmjuka, ömtåliga Kristi ande.

Kristendomen, i sin natur, är ödmjuk och mild. Den förvandlar en ulv till ett lamm och en leopard till en killing. Unga kristna äro därför, skönt omtalade såsom lamm, vilkas natur är mild och blid. Kristi lamm äro de som i sina hjärtan mottagit hans lamm-lika ande. De äro de vars hjärta och själ blivit berörda och genomträngda av mildheten och ömheten av det gudomliga livet. De i vilka hjärtats fördolda människa är beklädd med rättfärdighet, beprydd med en ödmjuk och stilla ande vilken är dyrbar för Gud.

Man kunde bekläda en ulv med lammskinn, men den förbleve fortfarande en ulv. En människa kan bekänna sig för att vara en kristen, men om hon ej har ett förändrat hjärta och förändrade böjelser, om hon icke blivit gjord ödmjuk och from genom att Guds Ande kommit in i hennes hjärta, så är hon endast en ulv i alla fall, och icke utav Frälsarens hjord. Jesus talar om somliga som taga på sig "fårakläder, men invärtes äro de glupande ulvar." Med "ulvar" menar han män och kvinnor med onda hjärtan. De bekänna sig för att vara kristna; men i deras hjärtan finnes fiendskap, högfärd, hat, avund, egenkärlek och kärlek till världen. De kunna se ut ganska lamm-lika i det allmänna livet. Men i deras hjärtan har ingen förändring blivit utförd av den omskapande kraften av Guds nåd. Att vara Jesu lilla lamm är ej blott att hava en bekännelse av kristendom, men att hava hjärtat renat, i Jesu blod, från fiendskap, högfärd, kärlek till världen o. s. v., och fyllt med ödmjukhet, mildhet och kärlek.

En gammal god profet, i den gamla tiden, skådande framåt, till den tid när Jesus skulle komma för att frälsa människor från deras synder och uttala frid till bekymrade hjärtan, sade: "Han skall föda sin hjord som en herde, han skall samla lammen i sina armar, och bära dem i sin famn." När du vandrade i syndens ödemark, kom Jesus den sanne herden sökande efter dig, och nu när du överlämnat dig själv uti hans kärleksfulla vård, hav alltid förtroende till honom och överlämna dig själv till hans ledning. Håll alltid din hand i hans och följ dit han leder, och ditt liv skall alltid bliva fyllt med glädje och fullbordas till sist där varest bliver evig tillfredsställelse.

Från *Food for Lambs.*

EN STUDENTS SJÄLVUPPOFFRING.

En begåvad student i Oxford bestämde sig för att gå ut som missionär till Afrika. Hans lärare avrådde honom. "Ni går för att dö om ett år eller två, och det vore en dårskap." Den unge mannen, som dog efter att ha varit på missionsfältet ett år, svarade: "Jag tänker det är med missionen i Afrika som med byggandet av en stor bro. Ni vet att många stenar måste nedläggas i jorden, där ingen ser dem, för att utgöra grundfästen. Om Kristus vill lägga ned mig som en osedd sten i en grav i Afrika, så är jag glad och viss om, att det slutliga resultatet skall bli ett kristet Afrika.

Är icke detta att handla efter Kristi sinne?

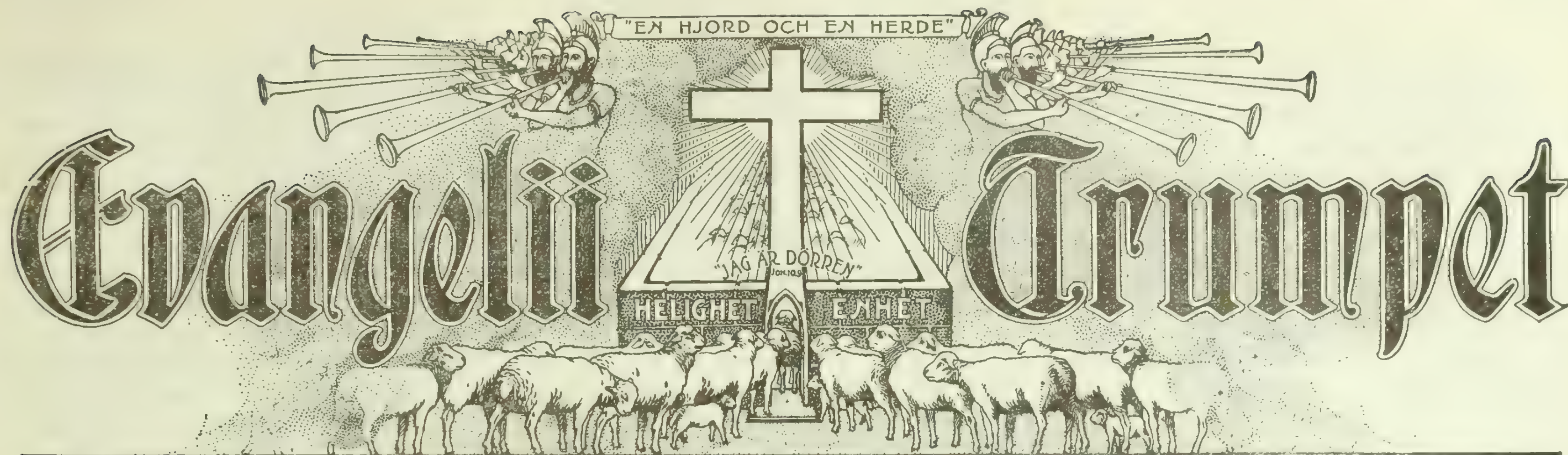
Eder nya kallelse, edert stånd och väsende, till vilket I ären komne, då I haven blivit kristna och då Guds Ande bor i eder, fordra just det av eder, att I skolen så leva, som Anden visar och lärer eder. Och det står alldeles icke i eder fria vilja att göra eller låta detta, utan om I viljen berömma eder av nåden och Anden, så måsten I ock bekänna eder skyldiga att leva, icke efter köttet, vilket alltid vill fortfara i synden, utan efter Anden.

—*Luther.*

"Livets stormar härska icke i ett hjärta, som är rent; därinne härskar Guds frid. Synden kastar sina skuggor över hjärtat: dessa skuggor äro gnag och oro; men i det hjärta varest helighet och kärlek tagit bo där förbliver också frid och glädje."

"Den som i sanning älskar Guds hand fruktar icke, vad denna hand sänder."

Från *Shining Light.*

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Oktober, 1915. Nummer 20.

ATT BÄRA FRUKT.

Av C. J. Forsberg.

"I haven icke utkorat mig, utan jag har utkorat eder, och jag har bestämt eder, att I skolen gå åstad och bära frukt, och att eder frukt skall förbliva" (Joh. 15: 16). Detta, så väl som allt annat Guds ord, är av stor betydelse för oss människor.

Det är Guds vilja, att vi bära frukt.

Synden har gjort människan opassande för det till vilket hon blev skapad. När Gud skapade människan, den intelligentaste (mest förståndsbegåvade), utav alla sina skapade varelser på jorden, var det Skaparens mening, att uti denna sin skapelse få glädjas över sina händers verk, och det skapade å sin sida få glädjas i sin Skapare. Men därigenom att människan hängav sig åt syndens bedrägeri blev Gud besviken i sin förhoppning, och människan, sedan hon fattat resultatet av olydnad mot sin Skapare, blev även besviken—otillfredsställd.

Guds stora kärlek föreskrev, att intet offer skulle anses för stort, för att få människan i det tillstånd han ämnade henne för i skapelsen; han offrade det dyrbaraste han ägde—sin Son—för att i och genom honom vi skulle nå idealet för vår själ, och Gud åter bliva tillfredsställd. I Jesus Kristus hava vi—så många, som hava mottagit honom såsom sin frälsare—blivit utkorade, och i denna utkorelse, var bestämmelsen, att vi "skola gå åstad och bära frukt." "Så haven ock I, mina bröder, blivit dödade från lagen genom Kristi kropp för att tillhöra en annan, nämligen honom, som är uppstånden från de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud" (Rom. 7: 4).

Andens frukter.

Människan, i sitt syndiga och vad till andliga ting hörer döda tillstånd, är ej utan frukt, men dessa frukter bringa vanära över Skaparen, och evigt fördärv över den fruktbärande. Paulus säger, att dessa frukter, som kallas köttets frukter, var "frukt åt döden" (Rom. 7: 5). "Ty då I voren syndens tjänare, voren I fria ifrån rättfärdigheten. Vad frukt haden I väl då? Det, varöver I nu blygens. Ty slutet på sådant är död" (Rom. 6: 20, 21). I den nya födelsen kommer personen i ett tillstånd, var den Helige Ande har inflytande över—och var han låter sig ledas av honom. Anden börjar, ögonblickligen, att uti den pånyttföddes hjärta och liv framalstra sina frukter, vilka namngivas utav aposteln i Gal. 5: 22, och äro: "Kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet; återhållsamet."

Guds Ande alstrar de ovan namngivna frukterna i en rättfärdiggjord (pånyttfödd) själ, men på grund av den köttsliga naturen, som en sådan person ännu är i besittning utav, hindras fruktbärandet. En rättfärdiggjord person är en gren på det sanna vinträdet—Jesus—och som sådan bär han Andens frukter (Joh. 15: 2). Men han behöver rensas (helgas), för att bära; icke andra slags frukter, men mera utav samma slag. Hemligheten för frambringandet utav dessa frukter består däri, att individen förbliver i Kristus (Joh. 15: 4, 5).

Vilken obeskrivlig makt ligger förborgad i bönen! Genom bönen dragas himmelns välsignelser ned till jorden; välsignelser vilkas betydelse endast evigheten kan uppenbara. Bönen är ett mäktigt redskap, i den troendes hand, att vinna själar för himmeln. Ett omätligt ansvar vilar på den som erhållit bönens gåva. Den som är likgiltig uti att begagna denna makt, som honom ombetrotts, gräver ned sitt pund och ej förvaltar det, bliver orsak till att själar vilka kunde frälsas, gå evigt förlorade. Den som flitigt gör bruk av det honom ombetrodda pundet och bliver trogen intill livets afton, skall igenom evigheten få glädja sig tillsammans med dem som genom hans böner blivit frälsta.

—L. P. P.

Fruktbärandets verkan på individen.

Fruktbärandets verkan, på den hos vilken den Helige Ande alstrar dessa frukter, är behaglig. Det skänker en tillfredsställelse, som intet annat gör. En rikt fruktbärande gren i Kristus, bär sin frukt omedveten om kvantiten, han har en ständig längtan att få bära så mycket, som den Helige Ande kan frambringa i honom. Ymnig fruktbäring hos en kristen verkar och leder till ödmjukhet. Om man går in i en frukt trädgård, i fruktsäsongen, skall man märka, att grenarna på de mest fruktbärande träden äro nedåtböjda, på grund av den myckna frukten. Går man förbi ett sädesfält, strax före skördetiden, ser man en del ax nedåtböjda under det andra stå rakt upp. Det nedåtböjda axet är fullt av sädeskorn, vilket gör att det utav sädens tyngd böjes ned; det upprättstående axet, däremot, är mindre säd uti, som gör att det är lätt och kan därför stå upprätt. Denna bild kan även överföras och iakttagas i det andliga riket. Ett Guds barn, som i rikt mått bär Andens frukter är ödmjuk och böjer sig villigt för Gud och människor; den mindre fruktbärande är mindre foglig och känner det ganska svårt att ödmjuka sig.

Fruktbärandets syftemål.

Vi hava redan nämnt, att Gud önskar se frukt i oss, sina barn, som giver honom ära. Det är Herrens önskan, att i sitt folk på jorden få uppenbara sig för dem som ännu ej känna honom. Det bör alltså vara vår önskan att låta Gud "verka i oss både vilja och gärning"; icke för att vi skola bliva upphöjda och äras, men att Herrens bild kan ses i oss." Ty dem, vilka han har förut känt, har han ock förut bestämt, att de skulle vara lika hans Sons bild" (Rom. 8: 29). "Och såsom vi hava burit den jordiskas (Adams) bild, så skola vi ock bära den himmelskas (Kristi) bild" (1 Kor. 15: 49). Såsom en följd av detta, kommer våra liv, och frukten därav, att visa kontrasten mellan Guds och världens barn. Jesus säger oss, att en persons frukt, var igenkänningstecknet på huruvida man är Guds barn eller icke, om man är ett gott eller dåligt träd (Matt. 7: 16—20). Må vi då "gå åstad och bära frukt, och att vår frukt må förbliva" och förökas.

STÅ UPP, VAR LJUS.

Av Mrs. S. E. Donovan.

"Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig" (Jes. 60: 1). Profeten beskådar Nya Testamentets församling, av vilken alla de återlösta äro medlemmar, nära sju hundra år före hennes grundläggning. Han ser henne i sin renhet, framlysande "Herrens härlighet" vid en tid när "mörker övertäcker jorden och töcken folken." Den plats va-

vest hon skall lysa är "inför människorna," att hon måtte vara "ett ljus till hedningarnas upplysning;" och Gud säger de skola komma till hennes ljus. Jesus sade: "Så lyse edert ljus inför människorna, att de må se edra goda gärningar och prisa eder Fader som är i himmeln" (Matt. 5: 16). Våra gärningar äro det ljus som skall lysa för Jesus, och de skola synas av "människorna" för att överbevisa dem och förmå dem att förhärliga Gud. När församlingen framlyser i all sin glänsande skönhet, skola de ofrälsta överbevisas och vara utan ursäkt inför Gud, och han kommer att bliva förhärligad.

Gud skulle taga sitt folk ut ur denna onda världen och taga dem till det himmelska hem som Jesus sade att han skulle gå att bereda, om han ej önskade hava dem här såsom ljus. Aposteln Petrus, talande om vår Herres återkomst till jorden, sade: "Herren fördröjer icke sitt löfte, såsom somliga mena, att det är ett fördröjande, utan han är långmodig för eder skull och vill icke, att några skola förgås, utan att alla skola vända sig till bättring" (2 Pet. 3: 9). Han sade detta för att övertyga dem som hade tvivel angående Herrens återkomst, att han skulle komma såsom han sagt; och således se vi varför han dröjer och varför han lämnar sitt folk här. O, hur försiktiga och åt bönen hängivna liv vi borde leva på det att våra ljus må brinna klart hela tiden.

Det finnes många falska ljus, men blott ett himmelskt ljus. Detta är Guds ord, eller hellre hans ord boende uti oss, vilka göra oss till ett ljus för andra. Jesus sade: "I ären världens ljus." Att vara "ordets görare," är att vara görare av "goda gärningar," vartill han hänvisar i Matt. 5: 16. En del försöka upplysa världen med en falsk bekännelse. Sådana personer kunna förkasta Guds sanningars brännande ljus, och önska komma bort ifrån det, men detta överensstämmer med Skriften. Somliga gjorde så när Jesus vandrade här på jorden. "Människorna älskade mörkret mer än ljuset, ty deras gärningar voro onda" (Joh. 3: 19). Fastän andligen blinda, begripa många det ej. Många av dem tro att de se klart tills de komma i beröring med ett Guds barn som lever ett heligt liv, och de äro då överbevisade "om synd och om rättfärdighet och om dom." Blivande överbevisade skola de antingen överlämna eller förhärda sina hjärtan.

Måtte Herren hjälpa oss att vara ljus som tydligt och klart skina för Jesus, medan vi förbliva i denna mörka värld.

Lära och Liv.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H. M. Riggle.

Den mänskliga anden förenad med en animalisk kropp.

Detta är det närvarande livets tillstånd. Detta är orsaken varför människan "en liten tid" är "mindre än änglarne" (Ebr. 2: 7). Hon vistas nu uti en köttslig, animalisk kropp, därför kallas hon en dödlig människa. Jag skall här begagna uttrycken "själ" och "ande" utan åtskillnad. Det är sant att det finnes skriftställen varest dessa benämningar begagnas utom deras vanliga ordning och ej beteckna detsamma. Det finnes ställen i Bibeln varest ordet själ, begagnas för att beteckna människans hela varelse. Och ordet ande begagnas ibland för att beteckna animaliskt liv, verksamhet, etc. Men när dessa benämningar båda hänsyfta till människans invärtes varelse beteckna de detsamma.

Men några torde fråga, varför då båda benämningarna om de beteckna detsamma—den odödliga delen av människans varelse? Vi svara av samma orsak som de två benämningarna "kropp" och "kött" begagnas för att beteckna den lekamliga, materiella delen av människan. Dessa benämningar hava litet olika betydelse och likväl beteckna båda den lekamliga delen av människan. Och lika så existerar den samma skillnaden mellan de tvänne benämningarna vilka vanligtvis begagnas för att beteckna eller representera den osynliga delen av människan. Benämningen "kött" betecknar animalisk materia såsom en substans, medan "kropp" häntyder till den organiska formen av denna materia. På samma sätt häntyder ordet *ande* till den odödliga delen av människan, såsom en verklig andlig och osynlig substans, medan *själ* hänvisar till samma substans i dess organiska form, den verkliga invärtes människan eller andliga kroppen.

Att människan har en lekamlig kropp, vilken är dödlig, finnes det blott få som förneka. I Rom. 6: 12, 13; 8: 11; 2 Kor 4: 11, framhålles det klart att människan bor uti en lekamlig, köttslig kropp. Och den samma är den dödliga delen av hennes varelse. Men den samma Bibel lär även att en andlig varelse bor inom detta dödliga hus. "Anden i människorna" (Job 32: 8). "Så säger Herren, han som har utspänt himmeln och grundat jorden och danat människans ande i henne" (Sak. 12: 1). "En ande har icke kött och ben" (Luk. 24: 39). "Ty vilken människa vet vad i människan är, utom människans ande, som är i henne" (1 Kor. 2: 11).

Utan anmärkningar, förklara dessa skriftställen helt enkelt, i så många ord, att en andlig varelse, en varelse som har form, bor inom våra jordiska kroppar. Densamma är en medveten varelse, med förmåga att veta vad i människan är. Därför är det en avgjord följd, att i detta livet, den mänskliga anden bor i förening med vår animaliska kropp. "Ty I ären dyrt köpta. Så, prisen nu Gud i eder kropp och eder ande, vilka tillhöra Gud" (1 Kor. 6: 20). "Den ogifta bekymrar sig om det, som tillhör Herren, att hon må vara helig både till kropp och ande" (1 Kor. 7: 34). Vilket tydligt vittnesbörd. Människan är ej uteslutande en materiell varelse, ej heller är hon uteslutande en andlig varelse. Men hon är både "kropp och ande." "Hennes kropp känner blott den plåga, som vederfares henne själv, hennes själ blott den sorg, som hon själv får förnimma" (Job. 14: 22). Lägg märke till ordalydelsen. Medan kroppen känner plåga, känner själen sorg.

Människan är en tvåfaldig varelse. "Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt" (Matt. 26: 41). "Då vi nu hava dessa löften, mina älskade, så låtom oss rena oss från all köttets och andens besmittelse, fullbordande helgelsen i Guds räddhåga" (2 Kor. 7: 1). Köttets besmittelse häntyder till orena vanor, varje orenlighet som människorna praktisera med sina kroppar. Andens besmittelse häntyder till det medfödda fördärvet, vilket innifrån verkar utåt genom den lekamliga kroppens lemmar.

Alla de föregående skriftställen bevisa tydligt, att människans själ är en andlig varelse, avskild och särskiljande sig i substans, från den köttsliga kroppen, och likväl förenad med den. Det säges att Gud "råder över allt kötts anda" (4 Mos. 27: 16). Ej blott över köttsliga kroppar men över de andar som bo i dessa jordiska kroppar. Han är "andarnes Fader" (Ebr. 12: 9). Paulus talar om "fullkomnade rättfärdigas andar" (Ebr. 12: 23). "Skall jag giva min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till syndoffer för min själ" (Mika 6: 7)?

Såsom förut nämnts, visar denna sista text, att det ej är kroppen utan själen som är den del av vår varelse som har viljeförmåga. I engelska översättningen heter det: "Skall jag giva min förstfödde för min överträdelse, frukten av min kropp för min själs synd?" Lägg märke till särskiljandet mellan det lekamliga och det andliga. "Frukten av *min kropp* för *min själs* synd." Aposteln Johannes, i det han skriver till Kajus, säger: "Min älskade, jag önskar, att dig må i allt gå väl, och att du må hava hälsa, såsom det går din själ väl" (3 Joh. 2).

Adventisterna göra ingen åtskillnad mellan kroppen och själen. De påstå att själen helt enkelt betyder hela människans varelse. Såsom förut nämnts finnes det några bibelställen varest ordet så begagnas och ofta tillämpas. I sanning det begagnas ofta så i vår tid. För ex. när en person är uti svåra lidanden, är det vanligt att säga: "Stackars själ! han behöver vårt medlidande." Eller om någon lider av hunger, säga vi "Stackars själ! han är hungrig; låtom oss giva honom bröd," etc.

Emedan benämningen själ sålunda tillämpas på människans hela varelse, i några få bibelställen, och det finnes några uttryck liknande de följande (i den eng. övers): "Själ som äter kött:" "Själ som längtar efter att äta kött:" "Själen längtar efter starka drycker;" "Såsom vatten för en törstig själ;" "Alla själarna" på en viss plats dogo, etc.—emedan sådana uttryck

finnas, åsidosätta materialisterna helt enkelt den massa skriftställen vilka lära att människan äger en själ, eller ande, vilken är distinkt i substans och åtskild från kroppen, och blott försöka förhåna denna härliga sanning ut ur Bibeln. Jag har hört deras mest begåvade predikanter begagna sådana uttryck som följande: "Den lilla inre människan är en kött-ätare." "En cents värde av opietinktur kan komma den lille odödlige att avsomna." "Den ende ande en människa har befinnes i hennes näsborrar, och om du får en svår förkylning är din själ i fara." På detta sätt håna de och göra spe av Guds dyrbara sanning....

Johannes sade till Kajus: "Min älskade, jag önskar, att dig må i allt gå väl, och att du må ava hälsa, såsom det går din själ väl." Härav lära vi att själen kan vara i ett välsignat, framgångsfullt tillstånd, medan kroppen kan vara i ett dåligt hälsotillstånd. Detta kunde ej så vara om själen ej vore distinkt från kroppen. Men när vi kunna tro Bibelns enkla lära, vilken framhåller att själen är en andlig varelse, göres detta skriftställe mycket tydligt.

"Därför förtröttas vi icke, utan om ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas dock den invärtes dag efter dag" (2 Kor. 4: 16). Människan är en, av tvänne delar, sammansatt varelse. På samma gång s m den utvärtes människan (kroppen) förgås, förnyas den invärtes människan (själen). "Om ock vår utvärtes människa", det är, vår kropp, den del av oss som kan ses, höras och kännas, "förgås"—förtynar, och ödelägges genom sjukdom, lidande och ålderdom, likväl "förnyas" själen, "den invärtes människan," den delen som ej kan kännas och synas av andra; den upplivas, nämligen, och erhåller en daglig tillökning av ljus och liv från Gud. Genom att begagna uttrycken den utvärtes människan och den invärtes människan, bevisar Paulus att han ej var någon materialist. Han trodde att vi hava både en själ och en kropp. Och så långt var han ifrån att antaga att när kroppen dör, hela människan upplöses och fortfar i ett sådant tillstånd, till uppståndelsen, att han försäkrar att den enas förgängelse leder till den andras förnyelse och att själva upplösningen av kroppen, lämnar själen i ett tillstånd, av förnyad ungdom.

Men är själen eller anden, den verkliga invärtes människan, en medveten varelse? Aposteln svarar: "Ty jag har min lust till Guds lag efter den invärtes människan; men jag ser en annan lag i mina lemmar" (Rom. 7: 22, 23). Här igen läres tydligt om människans tvåfaldiga natur. Den invärtes människan, själen, har sin lust till Guds lag, och på samma gång verkar syndens lag i den lekamliga kroppens lemmar. Detta var Pauli tillstand under lagen.

Men låtom oss analysera denna tanke. För att den invärtes människan skall kunna hava lust till Guds lag, måste hon först lära denna lag, få en kännedom om den. Detta faktum läres även på andra ställen."Anden själv vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn" (Rom. 8: 16). Det samma ögonblick vara synder äro förlåtna och vi födas in uti Guds familj förkunnar Guds Ande denna sanning för vår ande. Ett ljuvt, tröstande vittnesbörd och en försäkran om vårt antagande hos Gud, kännes inom. Själen göres medveten om vad som skett. "Att han ville giva eder, efter sin härlighets rikedom, att I varden stärkta med kraft genom hans Ande till den invärtes människan" (Ef. 3: 16). Sålunda medan vi kunna vara mycket svaga till kroppen, styrker Guds Ande vår invärtes människa, och vi kunna vara "stärkta med kraft genom hans Ande." "Vilkas prydnad icke vare den yttre, av hårflätor och guldsmycken eller klädedräkter, utan hjärtats fördolda människa, med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende, som är kostbart inför Gud" (1 Pet. 3: 3, 4).

Hur mörk och gudlös är ej adventismens surdeg, när jämförd med sådana skriftställen som dessa, varest odödlighet så tydligt framhålles, i ljuset av evangelium. Hur kraftigt Petri språk vederlägger denna moderna, själlösa animalism. Subjektet är prydnad; en utvärtes prydnad och en invärtes prydnad. Den förra förbjudes, medan den senare tillrådes och anbefalles. "Vilkas prydnad icke vare den yttra," nämligen att pryda denna kropp med dyrbara klädedräkter, guld, etc. Förslösa ej din tid med att pryda och försköna den utvärtes människan, ty den är förgänglig och kommer snart att upplösas och dö, "utan hjärtats *fördolda människa*." Gud vare tack för denna tydliga text. En "fördolda människa," som ej är förgänglig, bor inom denna förgängliga och avtynande kropp. Vår fördolda människas prydnad är ej något som vi påtaga oss, utan ett tillstånd eller en beskaffenhet varuti själen befinner sig.

Alltså äger människan både en förgänglig och en oförgänglig del. Kroppen, den utvärtes människan, är förgänglig, är dödlig (Rom. 6: 12). Den är den enda del av denna varelse som kommer att iklädas odödlighet och oförgänglighet vid uppstnådelsen Se Fil. 3: 20, 21; 1 Kor. 15: 42—44. Men den invärtes, eller själen, den fördolda människan är ej förgänglig. Den består av andlig substans. Ordet "oförgängliga" i 1 Pet. 3: 4 härleder från det grekiska ordet *aphthartos*. Detta ord finnes i följande bibelställen: 1 Kor. 9: 25, "Oförgänglig(*aphthartos*) krona;" 1 Kor. 15: 52. "De döda skola uppstå oförgängliga (*aphthartos*);" 1 Pet. 1: 4. "Ett oförgängligt (*aphthartos*) ....arv" Det finnes även i 1 Tim. 1: 17, varest det är översatt till "odödlig", i den engelska översättningen. "Men evigheternas konung, den oförgänglige (odödlige, eng. övers.) (*aphthartos*)." Här hava vi då den sanna betydelsen. Himmelns Konung är *aphthartos* odödlig (1 Tim. 1: 17). "De döda (förgängliga kropparna) skola uppstå oförgängliga (*aphthartos*)" (1 Kor. 15: 52). Detta förklaras vara "detta dödliga har iklätt sig odödlighet" (v. 54). Således betydet *aphthartos* odödlig. Och Petrus försäkrar att hjärtats fördolda människa är *aphthartos* (1 Pet. 3: 4).....

Slutsumman av alla skriftställena, citerade i detta kapitel, är, att Bibeln tydligt lär att människan är en varelse sammansatt av två delar. Hon bor i en dödlig kropp, ett dödligt kött. Men inom detta dödliga omhölje lever en själ, vilken är en andlig varelse med form, den verkliga invärtes människan. Densamma är en medveten varelse; och denna fördolda människa är odödlig, oförgänglig, och upplöses ej med kroppen. "Och rädens icke för dem, som dräpa kroppen men icke hava makt att dräpa själen" (Matt. 10: 28). Om kroppen vore själen, då kunde människor dräpa själen. Om med själen endast menades det lekamliga livet, eller andedräkten, då kunde människor beröva oss den. Men ovanstående skriftställe lär tydligt att själen är en substans som är oförstörbar av materiella krafter. Människan kan döda kroppen, men hon kan ej döda själen. Alltså när kroppen dör, fortfar själen att leva. *Forts.*

SORGERNAS MAN.

Av Agnes Wallace Tuttle.

I denna världen möta vi alla med sorger De ofrälsta hava sorger vilka genomborra hjärtat, men ack! vem är deras tröstare? Guds folk möta med prövningar och sorger, men, pris ske Gud! vi hava En, sorgernas man, själv bekant med sorg, som bär våra bördor. Tackat vare Gud för denne Jesus som kom för att "läka dem som hava ett förkrossat hjärta," till att "trösta alla sörjande."

När livets sorger omvärva oss, låtom oss ihågkomma "det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig."

Föraktad var han och övergiven av människor." "Undan våld och dom blev han borttagen." Och, välsignade tanke! "genom hans sår bliva vi helade." Denne sorgernas man har till och med burit våra krankheter och smärtor. Vi behöva alltså ej ligga bundna i plågans bojor; ty Jesus kan med ett allmaktsord befalla plågan avlägsna sig och sända befrielse till sina barn. Pris ske Gud! I Psa. 119: 50 läsa vi att Gud vår Davids tröst i hans lidande. Han är densamme barmhärtige Guden ännu i dag, och har icke "anseende till person." "Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader, barmhärtighetens Fader och all hugsvalelses Gud, som hugsvalar oss i allt vårt betryck."

Ingen sorg är för stor för Jesus att trösta, ingen börda för tung för honom att bära, ingen bön för svag för honom att höra. En gång bar han det allt—sjukdomen, sorgen, skammen, ja, till och med döden. Förmår han ej bispringa oss? Varje frestelse som mänskligheten kan genomgå, erfor Jesus en gång. Köttslig arm är så svag att hjälpa oss, men, tack vare Gud! vi kunna förtrösta på En som är mäktig. En som älskar oss med en evig kärlek.

Käre vän, behöver du tröst? Är du i någon sorg? Klaga ej, utan se upp till Jesus. Hans hjärta längtar efter att trösta dig, och han kan göra det så fullkomligt, att du kommer att fröjda dig och genom dina tårar utropa: "Gud är god!"

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år ....40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 *cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks Halvt år 60 Copecks

På jorden intager ljuset en framstående ställning.

Förutan ljus kan intet trivas eller växa, vare sig uti djur- eller växtvärlden, av sådana arter som leva i ljuset.

Bibeln har mycket att säga om ljuset allt ifrån dess första blad till det sista. Gud skapade först ljuset, vilket är oumbärligt för den övriga skapelsen.

I andligt avseende är ljuset lika oumbärligt; därför säger ock Jesus: "Vandren medan I haven ljuset, att mörker ej må överfalla eder." När mörkret får överhanden så löpes det efter diktamen av Mörkrets Furste, till att göra hans vilja. Den, som av Jesus köpt ögonsalva och smort sina andliga ögon med; har sitt ögo ofördärvat och följaktligen är hela hans kropp ljus. Den som har sitt öga mörkt, så blir hela hans kropp mörk och hans gärningar bliva mörkrets gärningar.

Jesus talade om några vilka älskade mörket, och önskade ej att deras gärningar blevo uppenbara, samt om andra vilka kommo till ljuset ty deras gärningar voro gjorda i Gud. Petrus talar om några som äro blinda och kortsynta emedan de hade varit glömska med att göra vad de läst och hört. De kanske voro noga med att besöka möten och lyssna till Ordets predikan; men de uraktläto att befatta sig med dygd, förstånd, återhållsamhet, tålamod, gudaktighet, brödrakärlek, allmännelig kärlek, och därför vandrade de ej i ljuset, utan voro blinda och kortsynta och hade glömt bort att de t. o. m. blivit renade ifrån deras forna synder. "De rättfärdigas ljus brinner glatt, men de ogudaktigas lampa slocknar ut."

LOKALA MEDDELANDEN.

Den 1:e November begynner tio cents anbudet; det vill säga, de nye prenumeranternas namn bliva införda på listan så att de erhålla tidningen från den daton. Nu är tiden att insända prenumerationer. Vi önska läsarnas förböner, att vi måtte iståndsättas att fylla tidningarna med välsignelsebringande uppsatser.

Nyligen kom, genom Guds ledning, en ung man hit vilken förlorat hörseln och talförmågan. Han hade för en kort tid sedan kommit till detta land från Norge. Han är nu ute och säljer böcker och väggtavlor. Han skriver att det lyckas för honom över all förväntan. Låtom oss bedja för honom.

Söndagsmötena här besökas nu av folk från de närliggande städerna.

Nyligen hava vi haft tre dopförrättningar. En av de systrar som döptes är en ålderstigen kvinna vilken, på grund av gikt, är oförmögen att gå; men lydnad och tro övervann alla förhinder.

Syster Nora (Wallen) Van Lydegraf, som före sitt giftermål var en arbeterska i de Ålderstignas Hem, har varit hos oss på besök under några dagar. Vi äro glada över att få återse dem som hava deltagit med oss i arbetet.

ETT GOTT TILLFÄLLE

Goda tillfällen erbjuda sig då och då. Den som gör bruk av dem är vis. Goda tillfällen, böra genast emottagas när de klappa på dörren, de fortsätta ej att klappa för alltid; om de ej emottagas lämna de snart för att aldrig återvända. Ett gott tillfälle erbjuder sig nu till våra läsare att skaffa nya prenumeranter för Evangelii Trumpet.

Tryckpressen är en mäktig faktor, i våra dagar, att förkunna Guds ord. Genom litteraturen kunna vi nå många fler personer än vad som kan ske genom det muntligen talade ordet.

Vi erhålla många brev från dem som erhållit mycken välsignelse och blivit ledda ut i sanningens ljus genom läsandet av Evangelii Trumpet, och vår önskan är att den måtte bliva bekant i många nya hem. De av oss som äro sysselsatta här med att utgiva litteraturen, äro villiga att uppoffra våra liv för utförandet av denna gärning, men vi måste hava våra läsares samverkan om vi skola lyckas uträtta något i denna riktning. Vi kunna trycka och göra litteraturen i ordning att utsändas, men vi kunna ej på samma gång gå ut och skaffa prenumeranter eller sälja böcker. Genom att samverka med oss uti spridandet av litteraturen kunna våra strävanden hava förökade resultat. Det fordras ej mycket mer arbete att utgiva 5000 exemplar än att utgiva 1000. Om var och en av våra prenumeranter gjorde vad de kunde uti att sprida tidningen skulle vi få se härliga resultat. Om varje prenumerant skaffade en helårsprenumeration varje år skulle tidningens läsekrets fördubblas. Tänk vad det skulle betyda. Vore det ej möjligt för dig att få åtminstone en helårsprenumeration under årets tolv månader?

Trumpetens läsare erbjudas nu ett särskilt tillfälle att göra folk bekanta med tidningen. Från nu till årets slut emottages tre månaders prenumeration för 10 cents. Genom att begagna dig av detta tillfälle, att bekantgöra tidningen för dina vänner, grannar och anhöriga, gives tillfälle att senare få dem att prenumerera för ett helt år.

Käre läsare, låt ej detta tillfälle förgäves klappa på din dörr. Om du tillåter det gå förbi, utan att benytta dig av detsamma, kommer det aldrig tillbaka. Endast evigheten kan förklara vad det betyder. Människor gå in uti evigetens område varje dag, och Guds ord säger oss, att de flästa vandra på den breda vägen som leder till evig förtappelse. Kanske innan ett år gått tillända, någon av dem som kunde vinnas för himmeln, genom dina ansträngningar, hava flyttat över tidens gräns. Eller kanske du själv ej kommer att vara bland de levandes antal här på jorden och ditt tillfälle att göra något mer för mänskligeten är för alltid slut innan ett år förlupit.

Har du nu fattat ditt beslut att göra vad du kan, medan detta speciella anbud varar? Glöm då ej att först och främst gå till Gud i bön och bed honom välsigna ditt företag. Bed om hans Andes ledning och hjälp. Gud skall rikligen välsigna även din egen själ under det du gör vad du kan för andras-välfärd. L. P. P.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Göta, Sverige.

Jag tackar Herren för vad han har gjort för mig, till både kropp och själ, intill denna dag. Jag fröjdar mig i Jesu frälsning, med seger över den makt som vill mitt eviga fördärv. Jag prisar Herren för den tillfredsställelse jag finner i att tjäna honom.

Herren giver sin arvedel seger, här i Göta, och Guds ord vinner större rum i Guds folks hjärtan dag för dag. Det är med glädje vi se huru de heliga vandra fram på trons, lydnadens och sanningens väg. När jag tänker på vad Herren utför ibland sitt folk här, jublar mitt hjärta. Frid och enhet råder ibland oss, och när jag säger, att vi äro bestämda på att i fortsättningen ha det så, tror jag att denna önskan ligger uti varje äligt Guds barns hjärta i församlingen. Vi hava smakat det "goda Guds ord", och erfarit vad det kan uträtta, vilket har gjort, att vi älska sanningen mera i dag än någonsin.

Fiendskapen har ifrån platsen har genomgått åtskilligt, som var ämnat att leda till nederlag, från fiendens sida sett, men Herren har vänt det till välsignelse och till upp-

höjelse för dem, som hava beslutat sig för att taga Guds ord för sin ledning. Töcknets dag är förbi, och Guds ords härliga ljus skiner klarare för varje dag. Halleluja! Mitt hjärta svider, när jag tänker på vad Gud vill göra för människorna, enligt hans ord, och hur litet hans vilja är känd ibland folket. Mitt och andras hjärtan här, äro bördade för att få sanningen till andra platser, och vår bön är, att Herren skall giva oss det som är nödvändigt, för att denna hjärtats längtan skall bliva uppfylld. Eders i Herren förbundne, C. J. Forsberg.

GUD FÖRST.

Av Laura C. Lindell.

I dessa dagar, da så mycken ondska härskar i världen, när syndens makter äro så förhärjande, och alla själars fiende med vilt raseri kommer emot oss, borde vårt valspråk alltid vara, "Gud först," emedan detta skall göra det möjligt för oss att emotstå fiendens makt, och med Guds nåd kunna vi mer än segra.

Många människor tro, att det låter sig göra att låta Herrens tjänst intaga andra rummet, men det förhåller sig ej så; vi borde låta den vara det första och främsta. Någon har visligen sagt: "Låt Gud vara först." Om vi alltid behölle detta som vårt valspråk, och läte Gud vara först i allting hur framgångsrikt vårt kristna liv skulle bliva; hur mycket närmare vi skulle hålla oss till Herren, och hur mycket närmare oss han skulle vara. Vi skulle åtnjuta större förmåner och ljuvligare gemenskap med vår käre himmelske Fader, om detta praktiserades mer i våra liv.

Många människors intressen skulle ej vara så självkoncentrerade om de hade en djupare kärlek för själar och Guds sak. Låtom oss undersöka våra hjärtan inför Gud och se om vi hava "Gud först." Om vi finna att många andra ting, utom Herren, fordra vår uppmärksamhet först, låtom oss då besluta att vi skola göra större ansträngningar att alltid hava Gud först i våra liv. Vi kunna därigenom kraftigt inspirera andra, och vi kunna även hava den ljuva förvissningen i våra hjärtan, att Gud där är krönt "Herre och Konung över allting." Jesus är värdig det bästa vi hava. Hava vi givit honom det?

Litet närmare Jesus,
Jag längtar att bli var dag;
Och uti prövningens stunder
Må jag hava hans välbehag.

Närmare till min Jesus,
Tills jag vilar i hans famn;
Var bland Guds änglar i himlen,
Jag prisar hans heliga namn.

"KRISTLIG."

Att en sak bär sitt rätta namn är av stor vikt, när det gäller lekamliga ting, ty det skulle, leda till ändlöst trassel och i många fall ha oberäkneligt svåra följder, om man toge sig för att vara mindre noggrann i det avseendet. ....

På det andliga området är noggrannhet härvidlag icke mindre viktig. Här möter oss dock ofta oegentligheter, som våla mycken oreda och äro till skada för dem som börjat vandra i sanningen. Så användes ordet "kristlig" vanligen på ett sätt, som är i högsta grad ägnat att vilseleda. Ordets rätta mening är lik Kristus, av honom, i överensstämmelse och gemenskap med honom, till väsendet sådan, att Kristus kan igenkännas däri.

Såsom man brukar kalla det mänskligt, vari människans sanna väsen uppenbarar sig, så är ock det kristligt, vari Kristus blir uppenbarad.

Knappast någonsin är missbruket av benämningen "kristlig" mer slående, än när det talas om kristligt sinne. Man får med djup bedrövelse se att personer, som sägas vara av ett kristligt sinne, älska flärd och fåfänglighet och knappt ge sig någon ro från att samla skatter på jorden eller åtminstone att leva lika "högt" som deras bekanta. De tycka om att bli ärade av världen. Å andra sidan äro de fega och tiga om sin Frälsare, emedan de icke vilja lida hån av världen eller förlora aktningen, som det heter, av sin omgivning.

Men detta är visserligen raka motsatsen till Kristus och är alltså icke kristligt. Att människor tycka om att höra om Kristus, att de tro att han borttagit deras synder och gjort dem till arvingar av himmelns salighet och att de därför äga en viss kärlek till honom kan väl vara fallet och är ju i och för sig gott och väl, men kristligt sinne kunna de i trots därav likväl sakna. Kristi Ande har väl börjat bearbeta deras sinne, men seger och välde därinne har han ej fått. De beherskas i själva verket av ett världsligt, själviskt sinne.

Det sinne, som med skäl kan kallas kristligt, är ingenting annat än Kristi sinne.

Hans sinne var sådant, att han klädde sig i ringhet, sökte aldrig timliga fördelar, utan var gärna fattig och utan anseende. Ja, fastän han var rik, vart han likväl fattig för vår skull. Han trånade icke efter världens erkännande och fruktade ej heller dess dom. För att göra sin Faders vilja och frälsa världen frambar han glatt sitt offer. Hans själ stod i brand för detta blott: Guds förhärligande och mänsklighetens frälsning.

Sådant var Kristi sinne, och sådant lever det ännu kvar genom hans Ande i hans utkorade vittnen. Huru sällsport är dock denna Kristusbild bland de många, som bekänna sig tro på Kristus! Man säger att det är mycket kristligt liv bland oss, men var uppenbarar sig ett verkligt Kristus liv?

I, som älsken Kristus, gån till honom själv och lären känna hans sinne! Omkring er skolen I sällan finna honom, men väl vackra namn, som dölja världssinnet och själviskhetssinnet—i bästa fall en viss fromsinthet. Lären känna Kristi sinne inför barnet i krubban; inför läraren mitt i den fattiga folkhopen; hos den förbarmande hjälparen, som hemlös och hånad var föremål för våld och bittraste hat; lär känna det invid hans sida i örtagården och på Golgata!

Det är samma sinne, som besjälat de få trogna, vilka kommit världen att undra och —förfölja. Paulus lämnade en anställning, som lovade honom en lysande framtid; han offrade sitt anseende såsom romersk medborgare och sällade sig till en föraktad och förföljd liten hop av simpelt folk, emedan han såg sig i stånd att tjäna Gud mest i denna ställning. Han föredrog under "outsäglig glädje" att vara utan hem, att vara en flykting, att fängslas, gisslas och stenas. Han såg aldrig med längtan tillbaka till sitt forna bekväma liv. Det var ej en övergående känslostämning, som förmådde honom att kasta sig in i kampen; det var Kristi sinne. Själv sade han därom: "Kristi kärlek tvingar mig", och: "Kristus lever i mig."

Bland andra karrikatyrer på kristlighet ha vi ock slutligen "kristliga hem", där lyx överflöd, kärlekslöshet och knot äro förhärskande, "kristliga samkväm", där det skvallras, koketteras och frossas; "kristlig kärleksverksamhet", som nyper en smula av det yttersta överflödet och lämnar det till tjänst åt de nödlidande eller befrämjandet av själars frälsning.

Detta slags kristendom är falsk och tjänar endast till att förvilla omdömet.

Vår lösen vare alltid: "Kristus vårt liv! Kristus vår förebild! Kristus i stort och smått! Då skall Kristus varda uppenbarad ibland oss till dom över falskhet och till verklig frälsning. (Stridsr.)

AFFALLET.

I DAG, I DAG!

Jag skulle vid ett tillfälle övernatta i en liten landsortsstad. Innan jag gick till sängs, sade jag till värden: "Var god och väck mig i morgon bittida halv sex, så att jag kan avresa med första tåget. Det är för mig mycket viktigt."

Nästa morgon väckte värden mig klockan fem och sade därvid, att jag mycket väl kunde sova ännu en stund. Jag tog honom på orden, ty jag var mycket trött, somnade om och—kom för sent till tåget. Om han hade väckt mig i rätt tid och sagt: "Nu måste Ni stiga upp," skulle jag genast ha gjort det. Men när han sade: "Ni kan mycket väl sova ännu en stund," litade jag på hans ord, med påföljd att jag kom för sent.

Samma princip låter tillämpa sig i fråga om dig, som sitter här och hör Guds ord. Om jag säger: "Gå hem och tänk under de följande veckodagarna över vad du nu hört," så ger jag dig ännu några dagar, under vilka du kan stå på avstånd från din Gud, och därtill har jag ingen rätt. Jag skulle ge dig tillåtelse ännu en hel vecka att förbliva i din otro. Men den som förbliver i sin otro, är i fara att gå förlorad. Denna vecka kan leda till ännu en vecka, till månader, till år, till en hel evighet. Jag kan därför icke ge dig ens fem minuters väntetid. Gud, den Helige Ande, talar nu genom mig och säger just till din själ: "I dag, om I hören hans röst, så förhärden icke edra hjärtan!" —*Spurgeon.*

BÖNEN.

Jag tycker om att tänka på bönen som en andlig naturlag. Det finnes lagar i naturens rike; en heter tyngdlagen, en annan gäller för elektriciteten, en tredje för magnetismen. Vi tro, att vår Skapare har stiftat också dem. Och det finnes också lagar i andens rike; en av dem är bönens lag, och den är lätt att lära sig: "Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda upplåtet; ty var och en som beder, han får, och den som söker, han finner, och för den som klappar varder upplåtet."

Men nu är det ju många, som säga: Ja, det hava vi också trott—en gång; men vi fingo erfara raka motsatsen. Det gick för oss som för Niels Lyhne i I. P. Jacobsens roman: då han som gosse bad och tiggde vår Herre om att låta den unga flickan leva och hon ändå dog, blev han trotsig och ville icke bedja mer från den stunden. Just så gick det för oss också, säga de; även vi ropade till Gud i vår nöd, men livet gick sin vanliga gång, ingen allmakt grep in; det är självbedrägeri att tro på bönens makt.

Dessa människor glömma, att alla lagar fordra vissa villkor för, att de skola kunna verka. Jag håller en sten i min hand och släpper honom. Tillföljd av tyngdlagen skulle den falla till jorden, men det sker icke, ty den stöter på ett motstånd. Jag har mött honom med min andra hand och givit honom en stöt uppåt. Tyngdlagen är lika sann för det, ehuru en annan kraft har gripit in och hindrat dess naturliga gång. Och jag har också många gånger vridit på den elektriska knappen, utan att det kom något ljus i glaspäronet. Då sade jag icke: Jag kunde just tro det. Den där elektriciteten är bara en tom inbillning. Huru skulle det också kunna bli ljus uppe under taket, därför att jag vrider på en knapp. Utan jag sade. Sesså, nu är det något krångel med ledningen igen; vi måste skicka bud efter en elektriker. Och mycket riktigt—då verkade lagen igen. Och även för att bönens lag skall verka, äro mycket bestämda villkor uppställda. Det glömma dessa tvivlare. De vilja begagna bönen som en nödbromsapparat på ett expresståg eller som nattklockan hos en läkare; när det är stor fara på färde, draga de av alla krafter i snöret och glömma, att de själva för länge sedan avskurit förbindelsen med honom, vilens hjälp de nu åstunda. "Om I förbliven i mig," säger Jesus, "och mina ord förbliva i eder, allt vad I viljen, skolen I bedja, och det skall ske eder." (Joh. 15: 7). Se detta ger oss genast begrepp om den lagenliga ordning, som råder i bönens rike; detta är någonting helt annat än den anarki, vari alla och en var menar sig kunna draga i sin hemlighetsfulla klocksträng och få regn eller solsken, såsom det bäst passar dem. "I bedjen och fån icke, "säger Jakob. "emedan I bedjen illa, på det att I mån förslösa det i edra lustar!" På detsamma tänker Paulus, när han talar om att upplyfta heliga händer utan vrede och tvekan och Petrus, när han säger, att männen sko-

För Hemmet.

ETT FRAMGÅNGSFULLT SÄTT ATT LÄRA BARN.

Av Nettie L. Berghouse.

Finns det väl något litet barn på två eller tre års ålder, som ej tycker om att sitta i mammas knä eller tryckas till hennes barm och lyssna till en berättelse, under det skymningen faller på? Med att begagna dig av denna önskan och berätta för dem bibliska historier, klädda i enkla ordalag som kunna lätt förstås, skänker det ej blott nöje, men bliver även ett ädelt säde planterat i deras hjärtan vilket kommer att bära frukt framdeles.

När du önskar inprägla i det lilla sinnet, att du önskar lydnad ej blott emedan det behagar dig utan emedan det är en naturens princip och behagligt för Gud, kan du omtala berättelsen om Jona, med förmån. Omtala hur Gud ej översåg med Jona's olydnad vid det tillfället, och hur han även nu straffar var och en som är olydig.

I det jag omtalade denna berättelse för min lille gosse, betonade jag tydligt det faktum att Jona ej blott kastades i havet och sväljdes av fisken, såsom straff för hans olydnad, men att han även nödgades förbliva där under tre dagar. Sedan sade jag: "Det var för att giva Jona tid till att betänka hur olydig han varit; och när du är vanartig och jag måste innestänga dig i ett rum för dig själv och låta dig förbliva där, gör jag det för att lära dig samma läxa, som Gud lärde Jona, som ej först ville lyda honom. Liksom du var ledsen, för det orätta du gjort och var villig att lyda när jag släppte ut dig, likaså Jona, när han kom ut på det torra igen, var han villig och glad att gå till Ninneve och predika såsom Gud befallt honom."

Denna tillämpning av berättelsen ej blott intresserade honom men även hjälpte honom att se, kanske på ett tydligare sätt än jag annars kunnat meddela det, orsaken för och rättmätigheten av de straff han ibland erhållit.

Berättelsen om Josef är en som jag begagnade för att framställa för hans sinne Guds vård om dem som äro snälla, och även för att lära honom att förlåta dem som gjort orätt. Berättelsen om Mose begagnade jag för att bevisa Guds vård om ett litet barn, och i det jag omtalade hur konungens dotter ej blott gav Mose nödvändig vård, men även lärde honom hans A. B. C., att stava ord och räkna, lade jag märke till att det ingav i hans lilla sinne en önskan att göra sådant som den underbara lille gossen gjorde.

Detta begagnade jag till god förmån för att ingiva en önskan till att lära. Jag kunde sedan med lätthet lära honom alfabetet, att räkna och att stava.

Många andra berättelser ur Bibeln, sådana som om Kain och Abel, Daniel, Samuel, syndafloden etc., kunna framgångsfullt begagnas för att framställa sådana lärdomar som modern önskar framhålla för barnet. Men var försiktig att vara noggrann, fastän det ej är nödvändigt att gå långt in i alla detaljer, ty barnet erhåller ej blott en moral men även historia. Mycken försiktighet måste även begagnas att göra allting mycket enkelt och tydligt, begagnande språk som är lättfattligt. En moder, under det hon undervisade sin gosse i späda år, talade till honom om "den onde mannen." Han frågade med ens var "den onde mannen" levde, och blev underrättad att hans vistelseort var långt under jorden, i en mycket het plats. Gossen blev tankfull, ty han hade blivit lärd att folk som dogo begravdes i jorden; och strax talade han om en grannkvinna som dött, på följande sätt: "Mamma, Fru B— är långt nere i den heta platsen med den onde mannen." Det var mycket svårt för modern att göra det klart för sitt barns sinne att alla som begravits ej voro i "den heta platsen." Därför se vi hur nödvändigt det är, sak samma vad vi lära de små, att vara försiktiga med vad vi säga, och att göra allting enkelt och tydligt efter som vi fortsätta.

Med att betänksamt, försiktigt och andäktigt så sädet, och odlande hjärtats jordmån, hos de små som blivit oss anförtrodda skola vi, när de små bliva äldre, bliva rikligen belönade, med att se det frambringa frukt i ädla liv.

la visa sina hustrur skyldig heder, på det att edra böner icke förhindras. Och Ebreerbrevets okände, anderike författare säger: "Den som vill komma till Gud måste tro, att han är, och att han lönar dem, som söka honom." Man får icke experimentera med de osynliga tingen och skicka försöksballonger upp till himlasalen. "En sådan människa tänke icke, att hon kan få något av Herren," säger den förut omtalade Jakob; han talar om tvivlaren, den vankelmodige som är ostadig på alla sina vägar. Eller som Jesus själv har sagt: "Allt det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder" (Mark. 11: 24). Se här en hel rad av villkor, som skola uppfyllas, om bönens lag skall kunna träda i kraft! Och om någon därför tänker: Men då måtte det vara en mycket svår sak att bedja; vem kan då bedja? så svarar jag: det är icke heller så lätt, som man tror, och vem har också sagt, att det skulle vara lätt? Och ändå, ändå är det en ofantligt enkel sak. Ty det är sinnelaget, det enfaldiga, barnsliga sinnelaget det kommer an på. Där det finnes, där äro med detsamma alla villkor uppfyllda. Det sinnet tvivlar icke, det sinnet avskyr synden och det sinnet överensstämmer med Frälsarens sinne. Och Gud, som hör gräset växa, för honom är icke en enda suck fördold, om den ock vore än så svag. Jag vet också blott två tillfällen, då Jesus sade nej till människor, som kommo och båd̊o honom om något, och det var i båda fallen till människor, som han höll mycket av. Salome kom och bad, att hennes två unga söner, Johannes och Jakob, måtte få sitta på var sin sida om Jesus i hans rike. Men han svarade: "I veten icke, vad I begären." Och den stackars besatte mannen ute från grifterna i gadarenernas land, som Jesus mötte och gjorde helbrägda, kom och bad honom så rörande, att han alltid måtte få vara med honom. Men Jesus tillstadde det icke, utan bjöd honom i stället att gå hem och berätta för de sina, vad som hade hänt honom. Han sade nej till tordönssönernas bön, emedan han ville förskona dem för svåra lidanden, och han sade nej till den gadareniske mannen, emedan han hade berett honom en ännu större glädje, den att få berätta om Jesus för sina kära anhöriga. Men för övrigt bad ingen förgäves. Och det sinnelaget har Gud ännu. Han ger gärna åt dem, som bedja, ännu hellre än en fader ger sina barn, vad de önska. Men han ger det icke heller alltid genast, det måste vi också komma ihåg. Den kananeiska kvinnan måste bedja länge, innan hon fick ja, och han har talat om två små berättelser, en om en domare och en änka och en annan om en man och hans vän—du finner dem i Luk. 18 och 11 kap.—som båda tjäna till att belysa ett och detsamma, nämligen att man icke bör förtröttas i att bedja. Då skall bönhörelsen komma till sist. Det skall gå, som det berättas i Daniels historia. Då han som, gammal man höll på att bedja uppenbarade sig Herrens ängel för honom, och han föll förfärad ned på sitt ansikte. Men ängeln uppmuntrade honom och sade: "Frukta icke, Daniel! ty ifrån den första dag, då du vände ditt hjärta till att förstå och till att ödmjuka dig inför din Gud, hava dina ord varit hörda!" Nu först kom bönhörelsen; men icke en enda av hans böner hade sänts förgäves upp till Gud under alla dessa år, från den första dagen, då han som ung gav Gud sitt hjärta.

Och frågar du: varför skall det vara så? Varför skola människor prövas så länge, innan de få sin bön uppfylld? Ja, varför skall man alls bedja, då ju Gud ändå vet, vad vi behöva?—så kunde man naturligtvis svara: "emedan Gud nu en gång har stiftat den lagen liksom alla andra," och därmed punkt. Men vi få ju också ha våra egna tankar därom. Och jag tänker då, att det är för vår skull, Gud har bestämt det på detta sätt,—för att vi så ofta som möjligt skulle hava ärende till honom. Ty detta är bönens väsende: den är en personlig gemenskap med Gud. Och om vi genast finge alla våra önskningar uppfyllda, så snart Gud läste våra hemliga begär, skulle det lätt kunna leda till, att vi aldrig upplyfte våra ögon till honom, utan alltid sträckte oss efter tingen här nere, och knappast hade vi fått en önskan uppfylld, förr än vi skulle kasta längtande blickar på ett nytt föremål. Men nu har Gud stiftat bönens lag, för att vi rätt ofta skola gå till honom och vara hos honom. Och därför bruka vi också på begynnelsestadiet i vårt kristna liv mest bedja om att erhålla ett eller annat, men allt efter som vi mogna och tillväxa i vår kristendom, kommer vår bön att allt mer gå ut på—att söka Guds ansikte, att vara stilla inför honom, framlägga vårt hjärta för honom, vila i honom. Vi kalla detta för tillbedjan. Detta är ett djupt, djupt behov i människan själv. En av våra nutida författare—Henrik Pontoppidan i "Lykke-Per"—berör den saken. Han skildrar en ung judinna, som är fritänkare. Hon har nyss fått ett telegram från sin trolovade: han kommer hem om fjorton dagar från sin långa utrikesresa. "Då gick hon ut i skogen och saknade för första gången i sitt liv en Gud, som hon kunde knäböja för och sända sitt tack till."

Se, detta är bön: hjärtats upplyftande till Gud. Ty bakom alla lagar, även bakom bönens lag, lever den personlige Gud, som stiftat lagarna och verkar genom dem. Och honom är det, vårt oroliga hjärta djupast trängtar efter, även när det tar fel och tror, att tillfredsställandet av en jordisk önskan skulle göra det lyckligt. Därför se vi också, hurusom Jesus, vilken hade så få önskningar här nere, kunde tillbringa hela nätter i bön. Månne vi då icke behöva bedja mycket mera, än vi kanske föreställa oss? I bönen äro vi fullt oss själva—inför Guds ansikte. Sådan en människas bön är, sådan är hon. Därför må den, som önskar lära känna Jesus riktigt, studera det 17 kap i Johannes evangelium. Där står den så kallade "överstepästerliga bönen," hans bön den sista aftonen här nere, vari han i fem verser beder för sig själv och i tjuguen verser för de andra—och i en av dem också för dig. —*Från Ungdomsliv, av Olfert Ricard.*

FÖRSAMLINGSMÖTE.

Grand Forks, N. D. Väckelsemöte. Begynner fredagen Nov. 19:e och fortsättes så länge intresset varar. Under de första tio dagarna komma möten att hållas om dagen, med predikan och lärdom för Guds folk, på både det engelska och de skandinaviska språken. Efter den tiden bliver det blott aftonmöten.

Alla Guds barn, boende i Nord Dakota och den norra delen av Minnesota, borde närvara vid åtminstone en del av detta möte, alldenstund viktiga saker angående Guds rikes befrämjande, i denna del av nordvästen, komma att framhållas. Lägg dig vinn om att komma. Flera predikanter komma att närvara.

Vi kunna skaffa logi för alla som komma, men kom ihåg att taga med dig vad sängkläder du behöver, för din egen bekvämlighet. Glöm icke detta. För närmare underrättelse tillskriv undertecknad.

Seward Johnson, 513 Cottonwood Str.,
Grand Forks, N. D.

VÅRT PRIVILEGIUM I VÅR TID.

Tusentals exempel, i vår tid, säga oss på ett språk kraftigare än ord, att Gud är ännu sitt folks helare. Det har varit den allmänna tron, att den gudomliga uppenbarelsen av helande ynnest, upphörde med de första åren av Nya Testamentets församling. Att detta skulle vara den gängse idéen under århundraden, är ej att undra på, när vi taga en återblick över tiden, under den kristna tideräkningen, genom vilken världen har passerat.

Vi äro varelser underkastade samtida inflytelser. Det är lätt för oss att tro, stå fast vid, tänka och hava samma känslor som andra i vår generation. Det är även sant att folk ej gärna tro en lära innan den blivit predikad. Kristendomen, så långt den framträtt i världens uppfattning, har genomgått olika stadier av avfall, och uteblivandet av någon viss skriftlig sanning, har helt naturligt givit anledning till otro och tvivel angående den läran.

Kanske läsaren ej vet att vi nu leva i en tidsperiod, i vilken de apostoliska dagarnas

läror, sanningar och sedvanor åter träda i kraft; med andra ord, att hela sanningen predikas, ännu en gång, åtföljd av uppenbarelsen av gudomligt gillande och gunst. Katolicism höll den kristna världen i sitt mörka våld under flera århundraden. Det sextonde århundradets reformation framträdde med mycket ljus och mycken kraft åtföljde. Den senare perioden, som vi alla veta, har varit en period av religionsförvirring, karakteriserad av en mängd sekter och lika många läror och skiftande undervisningar—ett självskrivet bevis på att i det hon höjt sig över avfallet, har kristendomen ej, genom detta tillstånd, återkommit till den fullständiga, bibliska måttstocken.

Men varje period har sin begynnelse och sitt slut, och en har efterföljt en annan, tills vi kommit till den sista. Enligt profetiorna, måste kristendomen höja sig till Skriftens nivå, till dess fullkomliga höjd av härlighet och seger, innan världens ände inträder. Sedan de Mörka Tidsåldrarna, har kristendomens marsch ständigt varit framåt och uppåt till större ljus och seger—ej till nytt ljus, men till återfåendet av det ljus som strålade under morgonen av evangelii dag. Guds folk åtnjuter allaredan detta ljus. Protestantism, åtskiljt i motstridande sekter, är ej längre mäktigt att behålla ett andligt folk innom dess gränser av förvirring. Guds sanna församling, bestående uteslutande och helt och hållet av hans frälsta barn, flyttar fort ut ur sekterna in uti härlig enhet igen, och in uti åtnjutandet av gudomliga förmåner, vilka varit okända, endast i den mån de varit fördunklade av avfallets mörker och dimma. Bland dessa förmåner finnes gudomlig helbrägdagörelse för kroppen.

Fastän det är sant att "rättfärdighetens sol visar sig med läkedom under sina vingar," är det även sant, att mycket bedrägeri och förfalskade helbrägdagörelse-rörelser förekomma. Satan är alltid redo, på förhand, att hindra Guds sannings framgång. Detta gör han medelst flera olika former av helande, vilka ej äro gudomliga, fastän de föreställas att så vara. Sann gudomlig helbrägdagörelse har ingen släktskap med sådana, men är i noggrann överensstämmelse med Guds ord. Den äkta helbrägdagörelsen av kroppen, genom gudomlig kraft, är verkligen vårt härliga privilegium i vår tid.

Utv.

Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra, såsom jag har älskat eder, på det att ock I mån älska varandra" (Joh. 13: 34).

Kristi kärlek och vänlighet till oss har och det med sig, att vi hålla, den ene den andre, i högt och stort värde, för Kristi skull, som i oss är: och det höves icke, att jag föraktar någon för hans skröplighets skull, utan jag måste tänka: Min Herre bor i detta svaga kärilet och hedrar det med sin närvaro. Då måste jag buga mig för honom och ära honom såsom min Herres levande tämpel och boning.

Luther.

De Ungas Avdelning.

VAD SOM VARAR.

Yngling som går ut i världen,
O, låt Bibeln följa dig,
Lysa dig på levnadsfärden,
Leda dig den rätta stig,
Varna dig för dolda snaror,
Taga ock din fot ur dem
Och bland bränningar och faror
Peka mot ett himmelskt hem!

Herrens ord skall aldrig svika,
Om allt annat sviker dig,
Och än mer, det har tillika
Ensamt evigt liv i sig.
Men vad gagnar dig all världen,
Om du tappar bort din själ,
Om du uti synden, flärden
Glömmer bort ditt sanna väl?

Många röster skall du höra,
Som ej utgått från din Gud.
Mången ton skall nå ditt öra
Av förakt för Herrens bud
Men den goda herderösten
Du ock hört i livets vår,
Må den intill levnadshösten
Följa dig, evart du går!

SVORDOMAR.

Av Anna Koglin.

Icke så få gossar äro av den åsikten att det är manligt att svärja, och i synnerhet när de önska anses vuxna hängiva de sig ivrigt däråt; de veta ej att det anses lågt, styggt och skamligt, ej blott till dem som äro kristna men även till varje anständig man eller kvinna. Såsom exempel på vad några tänka därom vill jag citera något av vad Sherlock Bristol skrivit:

"På den tiden (talande om sin ungdom) var det ganska vanligt att svärja; nästan alla våra släktingar och grannar, av hankönet, voro mer eller mindre hängivna däråt, ävenså icke så få gossar av min ålder. Men för mig syntes det unjefär den mest orensonliga, nedriga och skamliga av alla former av synd. Under det jag läste de tio Guds bud, var det ingen befallning som syntes mig mer resonlig, och så verkligen patetisk som den som säger: 'Du skal icke missbruka Herrens, din Guds, namn.' Kunde den käre Fadern, vars händer format oss och låtit oss födas, och till vilken vi stå i skuld för allt, kunde han begära mindre av oss i det vi framkommo från hans kärleksarmar, än att vi skulle respektera hans namn? Och vilket språk är kraftigt nog att med passande ord av förakt och avsky fördöma den hänsynslösa varelse som trampar under fötterna även den befallningen, och gör sig omak, till och med på grund av den allraminsta anledning, att sparka omkring, såsom en gammal hatt, Guds heliga namn? Från barndomen hatade jag sådana ord och föraktade den man som begagnade dem. Långt innan jag uppnått mitt femtonde år hade det blivit en princip hos mig att undvika och ej sällskapa med gossar och män vilka brukade svärja."

Att missbruka Guds namn bevisar brist på bildning och självaktning, och icke blott det utan det bevisar en brist på respekt för Honom som skapat oss alla och vilken änglarna beundra sägande: "Helig, helig, helig är Herren Gud, den allsvåldige, som var och som är och som kommer.... Vår Herre och Gud, du är värdig att taga pris och ära och makt, ty du har skapat allt, och för din viljas skull var det till och vart skapat" (Upp. 4: 8: 11). Jag är viss på att den som under en sekund stode inför hans vördnadsvärda närvaro och skådade hans majestät, skulle aldrig mer utsäga hans namn på ett hädiskt eller vårdslöst sätt.

Gossar och flickor, respekteren eder Skapare och nämnen hans namn med vördnad.

DEN TREDJE.

En ung man skulle resa till en skola. Vid avresan gav hans moder honom några goda råd och bland dem även detta: "Kom ihåg, att du är den tredje." När han kom till skolan skrev han orden: "Jag är den tredje" på ett papper och hängde detta på väggen. Kamraterna undrade naturligtvis mycket över vad orsaken kunde vara, men han ville till en början ej yppa hemligheten. Efter en tid meddelade han dock en dag en vän betydelsen av orden. "Gud först," sade han, "sedan andra, så jag den tredje."

Utv.

HUR KATTHISTORIEN VÄXTE.

Av May Perry.

"O mormor" ropade barnen, "en katt håller på att ta dina höns!" En katt sprang just nu under huset med en höna i munnen, och den var så stor."

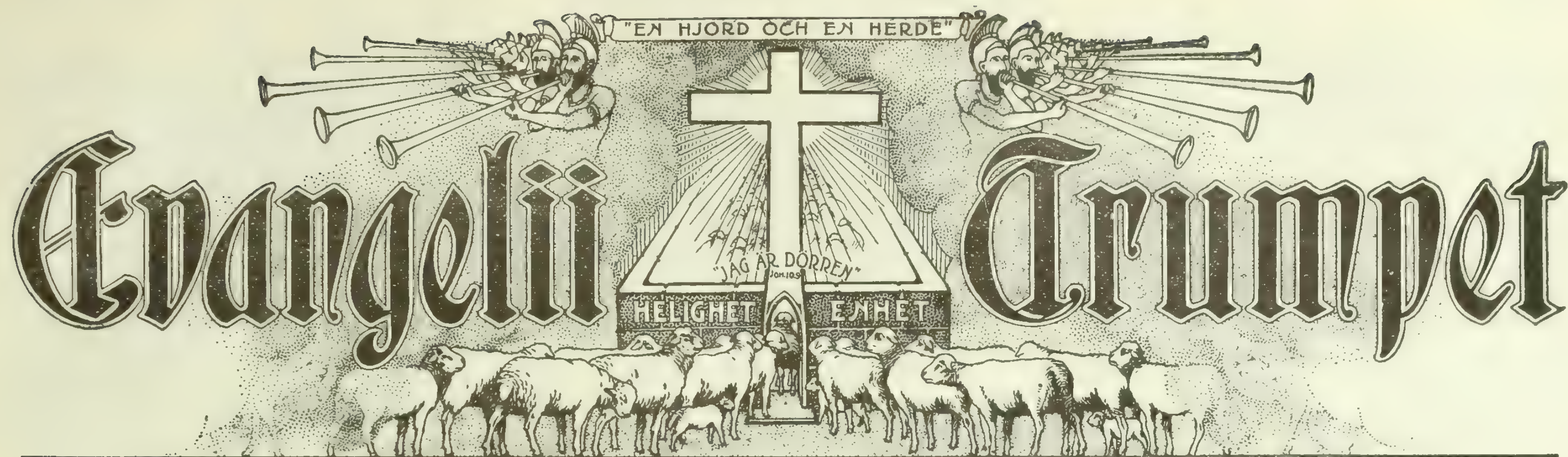
"Kanske det var Tabby, favoritkatten, eller den andre katten som håller till här," sade moster som kommit för att leta efter katten.

"O nej, det är en mycket stor katt, och den är där borta under huset!"

"Jag ser den," sade en liten grannflicka, "där borta i mörkret, och den är så stor som en Angora katt."

Barnen sutto framför öppningen i muren, ivrigt blickande efter katten, och utbytande meningar om dess storlek, då ett av barnen sade: "Den når nästan till axlarna av en utav gossarna." Varpå en annan flicka tyckte hon såg dess svans, och hon sade att det var en iller. "Stackars lille katt, hur den hade förändrats! Allt på grund av att dessa barn levde i inbillningens land. Och dess mer de tittade efter, och talade om katten dess större blev den.

Under det jag hörde dessa barn tala om katten, kom jag att tänka på hur så många människor göra. Någon liten händelse förekommer, eller någon gör något vilket ej har vidare betydelse. Och så begynner någon tala till andra om det, och alla begynna se efter vad de kunna se. Snart tycks det vara något mycket stort, då i verkligheten det endast är en liten vardaglig händelse. Låtom oss se till att våra egna ord och handlingar äro vad de borde vara, och låtom oss ej hysa inbillningar om andra.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e November, 1915. Nummer 21.

JAG ÄR EN KRISTEN GLAD.

Jag sjunger nu så full av fröjd
Om nåd och frid jag fått,
Och om mitt hem i himlens höjd,
O, vilken härlig lott.

Kör: Min sång skall svinga sig upp emot höjd,
Halleluja! Halleluja!
Jag är Guds barn, o vilken fröjd,
Jag är en kristen glad.

Jag vandrade på vägen bred
I världen utan Gud,
Guds kärlek jag ej kändes vid,
Förr'n jag blev Kristi brud.

Mitt hjärta suckade så tungt
I syndens träldoms kår;
Men Gud för mig nu allt gjort lugnt,
Hans nådeflod mig når.

Jag bar mitt kors till Golgata,
Att dö med Frälsaren;
Men jag uppstod, halleluja;
Att leva utan men.

Jag är en av den lilla hjord,
Som följer Jesus här,
Som villigt lyder Herrens ord
Och ärver himlen där.

S. S. S.

FORNÖJSAMHET.

Av Mary Renbeck.

Förnöjsamhet är en dygd som vi alla beundra hos andra. Hur trevligt är det ej att vara tillsammans med dem som alltid äro glada och förnöjda. Man bliver uppmuntrad genom att vara tillsammans med dem. Om det icke alltid går som de önskat, så i stället för att knorra och vara missnöjda, tro de att nästa gång skall det gå bättre; om något går litet galet, tänka de att det kunde vara värre; om de se andra ha något som de icke ha, tacka de Gud för vad de ha. De se alltid på den ljusa sidan av saken, och de sprida glädje och solsken varän de äro.

Men däremot, hur obehagligt är det icke att vara tillsammans med människor som äro ofornöjda och otacksamma. Det finnes alltid något i vägen; vädret är aldrig till lags; de finna alltid fel med andra, och när ingen annan finnes tillstädes att finna fel med, finna de fel med sig själva. Man bliver betryckt och mörk i sinnet genom att vara tillsammans med sådanna människor.

Vi, såsom Guds barn, borde alltid vara glada och förnöjda. Gud skänker oss mycket gott här i livet. Om vi blott uppräknade alla de välsignelser vi dagligen erhålla från Honom, skulle vi få mycket att vara tacksamma för. Satan är alltid på vakt, och önskar gärna fresta Guds Barn till att vara ofornöjda och otacksamma. Han vill gärna att de skola se på vad andra ha och så vara ofornöjda med vad de själva hava.

I 2 Tim. tredje kapitel skriver Paulus om hurudana människorna skulle bliva i de yttersta dagarna. Bland andra synder nämner han även otacksamhet. När vi skåda ut över världen, tycks det mig att människorna aldrig varit så otacksamma som de äro nu. De världsliga människorna äro ej förnöjda: de längta efter mer, de önska fler bekvämligheter, mera egendom och större rikedomar. Denna anda söker även vinna tillträde hos Guds barn. Ofta bedrövas mitt hjärta när jag ser Guds barn trakta efter mer av denna världens gods. Somliga tyckas ej vara förnöjda med vad Gud har givit dem. När vi tala med dem så är det alltid något som de ej äro förnöjda med. Måtte Herren hjälpa sina barn att de ej bliva besmittade av denna anda.

Satan frestar även Guds barn till att vara ofornöjda med deras ställning i livet. Han försöker få dem tro att deras omständigheter äro mycket otillfredsställande. Om de blott vore på en annan plats och tillsammans med andra människor så kunde de nog vara andliga, eller så kunde de nog verka för Herren. Detta är blott en frestelse som Satan lägger i vår väg för att hindra oss. Så länge han kan få oss till att vara ofornöjda har han vunnit en stor seger. Varthän vi komma finnes det alltid något som vi ej tycka om; det kommer alltid att finnas människor vilka vi måste hava överseende med. Om vi rannsaka våra hjärtan skola vi finna att orsaken till vår ofornöjsamhet icke ligger i vår omgivning utan hos oss själva. När hjärtat är fyllt med tacksamhet till Gud, äro vi glada och förnöjda varhelst Gud finner för gott att ställa oss.

En missionärinna tillfrågades en gång om hon kunde vara belåten och förnöjd med att vara i ett främmande land, varest förhållandena ej alltid voro så behagliga, och varest hon ofta måste förneka sig egna bekvämligheter. Hon svarade: "Ja, ty jag vet att jag är på den plats Gud vill att jag skall vara, och så är jag förnöjd." Det är också den enda plats varest ett uppriktigt Guds barn kan vara förnöjd, den plats där Gud önskar det skall vara.

Måtte vi såsom Guds barn vara förnöjda med och tacksamma för vår ställning och lott i livet. Om vi se oss omkring, skola vi förnimma att det finnes många människor vars omständigheter i livet äro mycket mer prövande än våra egna äro. Men hur ofta händer det ej, att just dessa människor äro de mest tacksamma. Om vi, som äro Guds barn, ej äro förnöjda och tacksamma, vem kunna vi då vänta skall tacka Gud? Låtom oss begynna nu att tacka Gud så skola vi få erfara en glädje och förnöjsamhet som vi aldrig förr förnummit.

ORDETS FRUKT.

För många år sedan for én from resande genom staden Aintab, belägen i norra Syrien och vid Eufrats strand, räknande omkring 40,000 invånare. Han lämnade fyra Nya Testamenten på lika många härbärgen för resande därstädes. Ett av dessa exemplar föll i händerna på en armeniska, kanhända den enda kvinna på platsen, som kunde läsa. Det var första gången, den heliga boken, tryckt på det armeniska folkspråket, träffade hennes blickar. Hon erhöll tillåtelse att medtaga den till sitt hem och skyndade sig att läsa den och blev så djupt gripen av de sanningar, hon fann däri, att hon genast meddelade sig därom med alla, som omgåvo henne. Till en början lyssnade endast några få av familjen med uppmärksamhet till vad hon läste och talade, men småningom ökades antalet, så att kvinnan såg var afton hos sig samlad en hop armenier av båda könen, som under tvenne timmars tid åhörde läsningen.

Emedan dessa sammankomster börjat oroa det armeniska prästerskapet, uppdrogs åt en av dem, vilken var tillgiven den familj, till vilken kvinnan hörde, att begära eller rättare fordra läsningens upphörande. Man svarade honom, att det ju icke kunde vara något brott att läsa Guds ord och man bestred hans befogenhet att på detta sätt inblanda sig i familjens handlingar. Följden av denna bestämdhet var, att motstånden stillades men blott för en tid. Flera präster blandade sig sedermera i saken, och genom att förena sina bemödanden och använda alla slags medel lyckades det förföl-

jarna att undertrycka sammankomsterna. Men de, som bevistat dem, hade redan fått smak på sanningen och underkastade sig icke att berövas den glädje och tröst, som de funnit i den heliga boken. Flera av dem kände till de främmande missionärernas verksamhet i Konstantinopel för den Heliga Skrifts utbredande och skickade dit en budbärare med uppdrag att inköpa ett visst antal exemplar. Då böckerna anlänt, spredos dessa exemplar i familjerna och utövade sin vanliga verkan, i det en andlig rörelse därav uppkom. Då sedermera missionärer ankommo till platsen, funno de en ansenlig skara människor ivriga att få emottaga och lyssna till dem, icke fruktande att bekänna, att de fullt överensstämde i åsikter och lärosatser med dessa "Bokens män," såsom de benämnde dem.

Utv.

Lära och Liv.

MÄNNISKAN. HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Forts. fr. foreg. Nr.

Döden.

Döden är en allvarlig tilldragelse som vi alla måste genomgå. Det finnes blott tvänne undantag uti människosläktets historia, nämligen Enok och Elias, vilka blevo förvandlade. I 1 Kor. 15: 51 säger Paulus: "Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi förvandlas." De som äro kvar vid Kristi andra ankomst komma ej att dö utan skola förvandlas i ett ögonblick, vid det sista trumpetljudet. Men med dessa undantag måste vi alla smaka dödens smärta." Det är människorna förelagt en gång att dö." Vårt korta liv här är blott en skugga, en dröm. "Det går snart förbi, liksom flöge vi bort." Mitt uti denna brådskande tids oro och yra, mitt uti det bullrande, skramlande handels, sociala och politiska livet, glömma människorna så lätt denna allvarliga sanning, men likväl, vilja vi i all kärlek påminna läsaren att mitt ibland de mest brådskande tilldragelser i livet är du i dödens närhet.

Denna sanning avmålas i naturen. Om vårtiden frambringa träden sina löv, och om sommardagarna skänka de skydd för sångfåglarna uti sina lövrika grenar. Men höstens frost och vindar förvandla lövens färger och medan vinterns snö betäcker jorden med sin vita slöja förmultna de och återvända till jord igen. Blommorna vesna, gräset förtorkas, den härdiga eken förmultnar, monumenterna förfalla, och i sanning, varthän du blickar kan du se slutet av det hela—döden.

O människa, du måste dö! Döden har intet anseende till person. Den avskär den unges livstråd lika väl som den gamles. Den kommer i barndomens lyckliga timmar och plockar den skönaste knoppen. Den kommer till den blomstrande ungdomen och med dess lia avskär den ädle sonen eller den fagra dottern. Den kallar människan uti hennes mest brådskande år. Medan hennes livs-skuta rusar igenom de svallande vågorna och över farliga klippor, medan livets omsorger pressa henne på alla sidor, stiger döden in uti hennes hem och hon måste atlyda dess kallelse. Den kommer till de få som uppnå den gråa åldern, och stapplande framåt falla de uti graven. Ja vi luta alla mot griften. Döden inträder uti den rikes palats lika väl som den fattiges koja. Dess tysta steg förnimmas över hela jorden, varest hem äro lämnade med tomrum och hjärtan blivit sorgsna. Dödsstunden kommer att bliva den allvarligste stunden i hela vårt liv. Men vi kunna ej kvarstanna här. I det vi gå nedåt genom dödsdalen framträder evighetens synkrets framför oss. Forhänget vikes undan och vi få skåda in uti den osynliga världen. I det jag tager pennan i min hand, genomströmma allvarliga tankar mitt sinne. Gud vare tack för sanningens ofelbara vägvisare, våra fötters lykta och ljuset på vår stig. Men vad är döden?

Döden en skillsmässa.

"Men när hon höll på att giva upp andan och var döende" (1 Mos. 35: 13). "Men Gud sade till honom: Du dåre, i denna natt skall man kräva din själ av dig" Huru tydlig förklaringen från himmelns sanning. Döden är helt enkelt skillsmässan mellan själen och kroppen. Själen lämnar när kroppen dör.

Men låtom oss i korthet betrakta detta sista skriftställe igen. Denne man hade ägnat hela sin tid och alla sina förmågor till att samla rikedomar. Kanhända utan att en tanke på Gud och evigheten inträngade sig uppå hans drömbild av förväntad sällhet, strävade han framåt emot rikedomens mål. Till sist uppnådde han höjdpunkten av sina jordiska önskningar. Han hade allt av jordiskt gods som hjärtat kunde önska sig. Han tänkte för sig själv. Jag har arbetat hårt i hela mitt liv för att samla detta, nu skall jag taga det lättmakligt; jag har mycket gott förvarat för många år. Jag skall äta, dricka och vara glad." Vilken eländig del för en odödlig själ! Gud sade: "Du dåre!" O dåraktiga människa! han hade uraktlåtit att samla skatter i himmeln. Han hade förbisett det som framför allt annat är nödvändigt. Under det aftonskuggorna hastigt sänkte sig, kom en förskräckelse över honom. Hela scenen begynte förändra sig. Såsom ett grymt odjur inträder döden uti hans palats och fattar tag uti hans dödliga kroppsbyggnad. De nattliga vindnarna tjuta där ute, medan buret på den eviga världens fläktar kommer ett förfärligt budskap: "I denna natt skall man kräva din själ av dig."

Huru förfärligt var ej detta yttrande! Han hade just nyligen gjort de nödvändiga förberedelserna för tillfredsställandet av sina köttsliga begärelser: och i samma natt då han slutligen bestämt alla sina planer, kallades hans själ in uti andevärlden. Vilket förfärligt uppvaknande för en själ som länge sovit i synden. Han föres nu med hast uti sin Skapares närvaro; inga av hans jordiska ägodelar åtfölja honom, och han har ej det allra minsta av himmelska skatter!

Jesus sade: "Vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ? (Matt. 16:26). Den rike mannen vann världen, men förlorade sin själ och förfärlig var förlusten. Själen är av större värde än allt det guld och silver som finnes i hela universum. Världens rubiner och diamanter äro ej att jämföra med den. De som försumma frälsningen till dödsstunden, hava för alltid förlorat sin själ.

Vi vilja nu lämna dessa få tankar angående döden och taga i betraktande andens tillstånd efter den är skild från kroppen.

Forts.

KUNNA VI LEVA ETT SYNDFRITT LIV?

Av D. T. Koch.

Synd under Lagen och under evangelium.

Frågan, om vi kunna leva ett syndfritt liv, är en fråga som mötes av icke så litet diskussion av både religiösa och icke religiösa folk i våra dagar. Somliga säga att det är möjligt att leva ett syndfritt liv, och andra säga att det är omöjligt, under det att somliga icke alls begrunda frågan. Men för dem, som uppvaknat till andliga ting och vilka äro medvetna om andliga tings värde, har detta ämne blivit av stor betydelse. Därför, när vi begrunda detta viktiga ämne, böra vi icke rådfråga oss med mänskligt förstånd och resonerande, utan vi böra vädja till det levande Guds ord och sedan förbliva vid dess avgörande.

De som äro bekanta med Bibeln veta att den består av tvänne delar, det Gamla Testamentet och det Nya Testamentet.

I Joh. 1: 17 omtalas medlarna för de två olika förbunden—"Ty genom Moses var lagen given, nåden och sanningen kommo genom Jesus Kristus." En medlare är en som för en annans talan eller en som mäklar fred. Därför sade Moses när han gav dem lagen: "Herren vår Gud slöt ett förbund med oss i Horeb....Jag stod då mellan Herren och eder för att förkunna eder vad Herren talade" (5 Mos. 5: 2—5). Här finna vi att Moses överlämnade till folket det Gamla Testamentets lag, efter vilket de skulle regeras under en viss tid eller tills det nya förbundet, vilket är grundat på bättre löften, skulle komma. Kristus är medlaren för det nya förbundet. "Det nya förbundets medlare, Jesus" (Ebr. 12: 4). Det är två tankar i denna text som vi önska fästa läsarens uppmärksamhet vid: först att det blev givet ett nytt förbund, och för det andra att Kristus var medlaren för detsamma.

Sedan det nu blivit ett nytt förbund så måste det varit en orsak varför det gavs. Om det förbundet, som gavs genom Moses, hade varit tillfredsställande och uppfyllt folkets behov, så hade det icke behövts något nytt förbund. Därför läsa vi: "Ty om det första vore oklanderligt, så skulle icke

rum sökas för ett andra. Ty klandrande säger han till dem: 'Se dagar komma säger Herren, då jag skall bringa till stånd ett nytt förbund över Israels hus och över Judas hus, icke efter det förbund, som jag gjorde med deras fäder på den dag, då jag tog dem vid handen för att föra dem ut ur Egyptens land. Emedan de icke förblevo i mitt förbund så frågade ock jag icke efter dem, säger Herren,'' (Ebr. 8: 7—9). Härav se vi att Herren sade att det gamla förbundet var felaktigt och lovade ett nytt.

Men vari var det felaktigt? Det var svagt och onyttigt och fullkomnade intet. (Se Ebr. 7: 18, 19.) ''Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det han var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son i syndigt kötts liknelse och för syndens skull och fördömde synden i köttet'' (Rom. 8: 3). ''Emedan intet kött skall av lagens gärningar varda rättfärdigat inför honom; ty genom lagen kommer syndens kännedom'' (Rom. 3: 20). ''Och från allt, varifrån I icke kunden rättfärdiggöras genom Moses' lag, varder var och en som tror, rättfärdiggjord i honom'' (Apg. 13: 39). Rättfärdiggörelsen under lagen var endast en ceremoni och kunde icke borttaga synder.

Det första förbundet var dock icke invigt förutan blod, ty ''utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse'' (Ebr. 9: 22). Men med vad slags blod var det invigt? ''Sedan varje bud blivit enligt lagen, av Moses kungjort för allt folket, tog han blodet av kalvarna och bockarna, tillika med vatten och röd ull och isop, och bestänkte både själva boken och allt folket, sägande: Detta är det förbunds blod, om vilket Gud har givit mig befallning till eder'' (Ebr. 9: 19, 20). Lagen, med sina ceremoniella offer och blod, som var endast ''en skugga av det tillkommande goda, men icke tingens verkliga gestalt, kan aldrig genom samma årliga offer, vilka de ständigt frambära, fullkomna dem, som framträda med dem. Skulle man icke eljest hava upphört att offra, då de offrande en gång gjorda rena, icke mer hade några synder på sitt samvete? Men genom offren sker årligen en påminnelse av synder. Ty det är omöjligt, att oxars och bockars blod kan borttaga synder'' (Ebr. 10: 1—4).

En skugga är en ofullkomlig och svag förebild av det verkliga; därför var lagen endast en skugga, endast en svag förebild, till evangelii frälsningssystem. För att frambringa en skugga erfordas tre särskilda ting: ljus, ett föremål och en bakgrund på vilken skuggan kastas. Dessa tre nödvändiga ting finna vi i Skriften. En skugga frambringas genom att det verkliga föremålet kommer mellan ljuset och bakgrunden. När det verkliga föremålet kommer intill bakgrunden försvinner den och det verkliga föremålet framträder i stället för skuggan. Så är det med lag och evangelium; det gamla förbundet och det nya; lagen var en skugga; evangelium är det verkliga.

Synden bringade både lekamlig och andlig död till människan vid sitt inträdande i världen; människan var förlorad och förutan hopp i världen. Synden hade berövat henne allt det som var rent och heligt och dömt henne till evigt lidande och ve. Men Kristus, Guds rene, helige Son, kom emellan den förorättade Skaparen och en förlorad värld och erbjöd sig själv som en lösen för de skyldiga. Den stora frälsningsplanen var på ett svagt sätt beskriven under det Gamla Testamentet. Fadern var ljuset, Kristus det verkliga föremålet och lagen skuggan, och den mosaiska tidsåldern var bakgrunden som skuggan föll på. Men detta var endast en skugga av det tillkommande goda, och icke tingens verkliga gestalt; men det goda var i förvar och var symboliserat genom köttsliga stadgar och ceremonier vilka icke kunde borttaga synder.

Men ett nytt förbund var lovat, mycket olikt det gamla, emedan det var grundat på bättre löften och var på allt sätt överlägset och bringade en fullkomligare frälsning. ''Detta är det förbund som jag skall upprätta med Israels hus efter de dagarna, säger Herren: Jag skall giva mina lagar i deras sinne och skriva dem i deras hjärtan, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk....ty jag skall vara blidkad över deras orättfärdigheter och deras synder och deras överträdelser skall jag icke mer komma ihåg'' (Ebr. 8: 10—12).

Det gamla förbundet var skrivet på stentavlor; men det nya är skrivet i människornas sinnen och hjärtan. Under det gamla förbundet var det en påminnelse om synd varje år (Ebr. 10: 3), men under det nya tager Jesu blod bort synderna och Gud kommer aldrig mer ihåg dem (vers 17)—de äro utplånade (Apg. 3: 19), de äro borttagna (1 Joh. 3: 5). Vi äro lösta från våra synder med Jesu blod (Upp. 1: 5); ja, Jesu Kristi Guds Sons blod renar oss från all synd'' (1 Joh. 1: 7).

Därför, fastän folket under det gamla förbundet erhöll en ceremoniell rening eller tvagning, så hade den ingen kraft att rensa synden ut ur hjärtat; men under det nya, renar Kristi blod hjärtat från alla synder, och nåd erhålles att leva ett syndfritt liv i denna värld.

Men varför var lagen given? Paulus säger: ''För överträdelsernas skull blev han tillagd, till dess den säd åt vilken löftet blivit givet, skulle komma och han är skickad genom änglar i en medlares hand. Sålunda har lagen blivit vår tuktomästare till Kristus, på det att vi skulle varda rättfärdiggjorda av tro. Men sedan tron har kommit äro vi icke mera under tuktomästaren'' (Gal. 3: 19, 24, 25). Lagen uträttade sitt verk att föra oss till Kristus. Den blev tillagd för överträdelsernas skull. Den kunde icke borttaga synd eller giva andligt liv (Gal. 3: 21); men blev given för att hålla folket ifrån att gå alltför långt i synden, till dess att Kristus skulle komma och borttaga synden ur hjärtat.

Vi vilja slutligen draga läsarens uppmärksamhet till några skriftställen vilka synas motsäga läran om ett syndfritt liv. I Rom. 3: 10. läsa vi: ''Såsom det är skrivet: Ingen rättfärdig finnes, icke en.'' Märk att aposteln säger att det var skrivet. Vi återfinna det i Ps. 53. Det är skrivet om ett visst slags personer och alla av dessa voro fördärvade och ingen av dem gjorde det gott var, icke en enda av dem. Vi se att dessa voro icke de som levde det bästa de kunde under det Gamla Testamentets tid, ty det står att de uppåto Herrens folk, liksom åte de bröd och åkallade icke Gud. Om allesammans varit av detta slag så hade det icke varit några av Herrens folk att uppäta. Det fanns några som åkallade Gud och voro Herrens folk. Paulus beskriver dessa av vilka det icke fanns någon rättfärdig. Ingen av dem var förståndig, ingen av dem sökte Gud, de hade avvikit, de voro onyttiga, ingen av dem gjorde gott; deras strupe var en öppen grav; de bedrogo folk; huggormors gift var under deras läppar. Deras mun var full av förbannelse och bitterhet; Deras fötter voro snara till att utgjuta blod; förödelse och elände syntes där de dragit fram; de kände icke fridens väg, och Guds fruktan var icke för deras ögon (Se Rom. 3: 11—18). En sådan erfarenhet kunde icke tillämpas på Guds folk varken under det Gamla eller det Nya Testamentets tid. Pred. 7: 20 och 1 Kg. 8: 46 voro talade av Salomo, som levde under det Gamla Testamentets tid då de icke kunde leva ett syndfritt liv. Men i det Nya Testamentet finna vi ingenstädes sådan lära, men ett högre standard är framhållet. Och genom omvändelse och tro på Kristus, det nya förbundets medlare, kunna vi bliva frälsta från all synd och ''bevarade med Guds makt genom tro till den frälsning, vilken är beredd att uppenbaras på den yttersta tiden'' (1 Pet. 1: 5).

BÖNHÖRELSE.

Arthur P. W. Ingram, biskop av London, omtalar följande nyligen timade fall af bönhörelse: En flicka, som hört biskopen predika, blev sjuk och bad sin moder anmoda honom att bedja för henne. Biskopen besökte den sjuka, vilkens sjukdom förvärrats, bad för henne och smorde hennes panna med olja. Sedan lade han sin hand på den sjukas huvud och välsignade henne. Flickan, som länge lidit av sömnlöshet, insiumrade nu i en lång och stärkande sömn, och kände sig redan vid uppvaknandet bättre. Hon är nu nästan fullt återställd och vinner allt fort större krafter. Om nämnda händelse säger biskopen: ''Jag vet att Jesus personligen var med oss. Det påminner mig så livligt om Jairi dotter och synes vara ett upprepande av sistnämnda underverk.''

(*Epworth Banner*)

Livet är rikt i proportion till vad vi finna i oss själva, och icke i förhållande till vad vi finna i världen. Egendomar hopade över själen kunna lika lätt kväva den som upplyfta den. Den inre rikedom vi förvärva, djupa tankar, goda beslut och ädla strävanden—endast den kan förljuva livet. Utv.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - Redaktör

L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör

C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.

För ett halvt år .... 40 cts.

Samma pris till Sverige; portofritt.

Fritt till obemedlade.

1 cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,

ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet ät ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.

Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre

Finland.

Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni

Ryssland

Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

"Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det gören I ock dem."

* * *

Om du ser din nästa begå ett fel, begrunda hur du skulle önska bliva behandlad om du vore i hans ställe.

* * *

Betänk att även du är ett svagt käril format av samma slags materia som din nästa; kanske stunden ej är så avlägsen som du tror då du kommer att begå ett liknande fel eller ett som är värre.

* * *

När du om aftonen bereder dig att lägga dig att vila, vågar du blicka upp till din Skapare och säga "Herre gör så emot mig i morgon som jag gjort mot min nästa i dag?"

* * *

Ofta förorsakas sorg och bedrövelse av obetänksamhet. Många äro ofta obetänksamma gent emot sina medmänniskor, de hava ej för avsikt att såra någon, men taga sig ej tid att begrunda vilka följder vissa handlingar skola medföra.

Så, som man behandlar andra kommer man själv att bliva behandlad. Detta är en av Skaparen fastställd lag, som människorna ej kunna förändra. "Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall ske barmhärtighet."

L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Br. Hjalmar Hansen, som under en längre tid varit behjälplig i arbetet här har rest till Racine, Wis., för att hjälpa till i mötena där.

Syster Lucy Rosenberger, tillsammans med sina två yngre systrar, stannade här ett par dagar på genomresa till Anderson, Ind. De ämna upptaga arbetet där i "Gospel Trumpet" tryckeriet.

På senare tiden hava husmöten hållits i Minneapolis, under ledning av arbetarna från tryckeriet här. Gud har välsignat dessa möten och intresset har förökats. Möten hava hållits varannan söndag, men vi hoppas snart bliva i stånd att kunna få ha möten varje söndag.

Broder S. O. Susag skriver från Danmark till br. Thos Nelson: "Hittintills har Herren hört böner och sett tårar och givit seger; honom ske evigt lov och pris! ....Här finnes värre krigsmakter att möta än de engelska kanonerna, men vi äro dock ej modfällda för det; nej och åter nej; men det svåraste är när kroppskrafterna giva vika. Mina närver äro mycket försvagade, så att det är svårt för mig att få sova....Här finnes många ljusa sidor i verksamheten; här finnes en hel del Guds barn vilka äro villiga att följa Lammet vart det går. Några läggas till församlingen och flera komma på mötena från tid till annan.

En hälsning till Guds barn från mig. Jag har så liten tid att skriva. Bed för mig."

KORRESPONDENS.

En broder i N. Dak. skriver angående de nya böckerna och säger: "Om alla känna sig så som jag gör, skola de göra vad de kunna att sända litteraturen till folket." Han säger även vidare: "Måtte Gud uppliva sina barn till handling, rörande den financiella saken, alldenstund det är något högst viktigt för denna reformations framgång."

En syster skriver: "Jag har varit glad så länge min Trumpet har kommit. Tack så mycket för din visit hos mig du lilla Evangelii Trumpet."

En broder i Danmark skriver: "Viljen I sända mig en del exemplarer av "Evangeli Basun" så att jag kan dela ut dem. Alldenstund tidningen varit mig till välsignelse, kan den möjligtvis även vara till nytta och välsignelse för andra."

DITT SISTA TESTAMENTE.

För en tid sedan avgick en gammal man med döden. Han var unjefär sjuttio år gammal och dog hastigt av hjärtslag. En kort tid efter denne mans död uppdagades det att han hade gjort sitt testamente ungefär två månader innan han dog. I detta testamente säger han, att hans släktingar hade mer än nog av denna världens gods (han hade inga barn), däför testamenterade han det lilla han hade till Herrens sak.

Min broder eller syster få vi göra dig en fråga? Är du viss på att du har gjort allt för Herrens sak som han fordrar av dig, medan han låter dig leva på jorden? Tror du att du aldrig varit för mycket upptagen med dina egna behov, så att du glömt att göra gott mot alla människor, så mycket som du borde? Om du skulle dö hastigt, såsom den ovannämnde mannen gjorde, kunde du då med frimodighet framträda inför Herrens tron och säga: "Jag har gjort det bästa jag kunde?" Jag hoppas du kan svara ja till dessa frågor.

Men tillåt mig göra dig ännu en fråga: Vad önskar du göra med det som bliver kvar, när du går till Guds paradis och icke längre behöver det jordiska godset? Tror du ej att du borde ihågkomma den Herres sak som har åtagit sig din sak, och till vem du önskar gå och förbliva, i hans eviga boning i Himmeln? Skulle du icke önska säga till Herren, när du ser spikhålen i hans händer och fötter: "Herre, jag testamenterade den lilla egendom du gav mig på jorden till din sak, och medan jag nu är här hos dig och njuter din salighet, så är mitt betrodda gods på jorden verksamt för de själar för vilka du dog."

Överväg dessa frågor och följ ovannämnde mans exempel. Uppskjut ej att utfärda ditt sista testamente och glöm ej Herrens sak. Vi skola med glädje giva nödvändig upplysning till dem som önska sådan.

Thos. Nelson.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Racine, Wis.

I Jesu namn vill jag åter igen sända en liten hälsning genom Trumpeten till mina vänner här i Amerika och i Skandinavien.

Det var min mening att hålla en serie möten här i Racine som skulle vara i två veckor; men när jag varit här en veckas tid utbröt väckelse och det var omöjligt för mig att komma härifrån. De första mötena höllos i ett tält; men vädret blev för kallt så att vi måsta få en lokal. När den skandinaviska Metodist-församlingen fick höra detta, kommo några av deras medlemmar och erbjödo oss deras kyrka. Vi höllo mötena om sökendags aftnarna i nämnda kyrka men den kunde ej rymma alla som kommo på söndagen så att vi måste hyra en större sal ner i staden.

Intresset förökades, så att det blev nödvändigt för oss att bygga ett hus att hålla möten uti. Arbetet begyntes tidigt om måndags morgonen och den nästföljande söndag var byggningen färdig att invigas. Det var många som fastän de voro ofrälsta kommo och erbjödo deras arbete fritt, så att det gick mycket fort. Byggningen kallas "Tabernaklet.".

Jag har varit här i fem veckors tid och

själar söka Gud nästan varje afton. Det är omöjligt för mig att resa härifrån ännu. Några av mina predikningar hava blivit tryckta i de dagliga tidningarna, så att det är många som fa höra sanningen.

Jag har erhållit många brev och inbjudningar att hålla möten på olika platser, ja från nästan alla delar av Förenta Staterna De som ha skrivit till mig om att komma och hålla möten, kunna nu veta varför jag ej förmått komma.

Härifrån reser jag till mitt hem. Jag har varit hemma endast i tre veckors tid sedan jag kom från Europa. Det är min mening att vara i mitt hem under november och december månad. Jag har predikat varje afton och tre gånger om söndagarna, sedan jag kom till Racine. Jag känner det är Guds vilja att jag skall vila ut ett par månader i mitt hem, efter detta möte.

Min önskan är att I fortsätten att bedja för mötena här i Racine. De som bedja få del i välsignelsen. Eder tjänare och broder i Herren, Morris C. Johnson.

MÄNNISKORÖSTEN OCH TRYCKPRESSEN.

Av Micala J. Simonson.

Gud har valt de kristne till budbärare av det glada budskapet om försoning, förlossning och evigt hopp genom Jesus Kristus. Det är ett budskap som kan vara till glädje för alla och som är "det ena nödvändiga" i världen. Allt sedan Kristi tid hava män och kvinnor höjt sina röster för att åtlyda Frälsarens avskedsbefallning: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen."

Dock "skörden är mycken, men arbetarna äro få", och dessa få räcka till blott för en liten del av det vida arbetsfältet. Personliga arbetare behöva hjälp; därför har tryckpressen blivit allt mer och mer inflytelserik i arbetet för evangelii utbredning. Tryckpressen har fördelar framför människorösten, och läsning tycks vara ett naturligt behov för de flesta. Pressen kan tala med tusende tungor och i alla språk; dess röst kan nå de avlägsnaste hörn och de mest avsides trakter varest missionärens stämma ej hörts; den kan tränga sig in i de hem som varit stängda för den personlige budbäraren av "den stora glädjen." En människoröst kan yttra ord som äro väckande, gripande och djupgående, men när ljudet av det sista ordet bortdött finnes blott verkan och minnet kvar. Orden kunna icke återkallas. Ord som talas föra med sig mer av personlig inverkan och hänförelse än de som äro tryckta; men de senare överleva de förra. Det tryckta budskapet kan läsas om igen och kan vara till välsignelse för själen gång på gång, ja det kan sändas från själ till själ för att vara till välsignelse.

Det framgångsfullaste arbete kan utföres med att begangna båda hjälpmedlen, rösten och pressen; när så sker, och Gud lägger sin välsignelse till, kunna stora ting uträttas. "Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd;" icke allenast de talande arbetarna utan även de tryckta; och framför allt bed Gud visa dig huru många av dessa han vill att du skall utsända för honom.

Käre läsare vi veta att vi hava Guds frälsande sanning; vi veta även att många hålla på att gå evigt förlorade emedan de ej hava den; skola vi ej göra allt vad vi kunna för att sända den till dem? Skola vi ej göra allt vad vi kunna för att uppväcka folk till angelägenhet angående deras egna själar? Visserligen kunna ej alla skriva eller trycka, men vem kan ej sälja eller bortgiva vad andra hava bedit över och med Guds hjälp utarbetat?

Utgivandet av evangelisk litteratur är ett arbete som fordrar samverkan; och vi tro att våra läsare vilja hjälpa till uti detta arbete. Evangelii Trumpet och "Evangeli Basun," fyllda som de äro med budskap som uppväcka samvetet och uppbygga tro, borde nå varje stad och landsort i detta land och borde vara bekanta både vid kusten och inomlands i de Skandinaviska länderna. Såsom kristna, uppfyllda med iver och arbetslust, böra vi begagna varje tillfälle att sprida kunskap om evangelium. Låt var och en, som vill tjäna sin samtid och åtlyda Herren, fråga sig själv vad han kan göra för att utsprida litteratur för Evangeli Basun Pub. Co.

Tio cents anbudet begynner i dag. Ifrån i dag utsändes Evangelii Trumpet eller "Evangeli Basun" (Dansk) för tre månader för tio cents. Skandinaverna när och fjärran kunna läsa budskapet till själens frälsning, om du min läsare vill sända det till dem eller göra någon uppoffring för att få dem till att själva prenumerera. Det är vår plikt att bringa sanningen till folket, rätt in uti deras hem. Om församlingen ej vill tyna av och dö så låt den se till att den utsänder frälsningens budskap. I stället för att sörja för att själv njuta de välsignelser som sanningen har bragt, låt envar med medel och gåvor kasta sig in uti det stora verket att frälsa män och kvinnor. Den som är flitig i arbetet skall bliva delaktig av den glädje och härlighet som är utlovad varje trotjänare.

HURU HERREN SLOG EN OGUDAKTIG TILL JORDEN.

En fattig änka bodde i en liten koja i Irland. Hon måste årligen betala tre pund —femtiofyra kronor i hyra för denna sin stuga. Hon hade rätt svårt att få ihop dessa penningar. En gång, när betalningstiden var inne, gick hon till banken i närgränsande stad för att få sina penningar utbytta mot en växel.

Denna växel skickade hon med en granne, som skulle gå och betala sin hyra, och bad honom att på samma gång betala hennes hyra. Någon tid därefter besöktes hon av husvärdens agent, vilken uppfordrade henne att betala hyran. Hon sade sig hava sänt penningar med en granne på samma dag, hyran skulle betalas. Agenten gick till grannen, som medfört penningarna till hyran, men han nekade att hava mottagit penningarna. Änkan gick då till myndigheterna för att bedja dem tvinga grannen att framlämna penningarna.

Rättegång öppnades och rannsakning började. Sedan änkan redogjort för det nummer, som stått på växeln och namnet på den bank, varifrån den var uttagen, tillfrågades hon, om hon hade något vittne, som kunde intyga, att hon lämnat penningarna. "Ingen var närvarande utom den store Guden," svarade änkan. "Han var den ende, som såg mig lägga penningarna i mannens hand, och jag kallar honom till vittne, att jag säger den ärliga sanningen i dag."

Sedan tillfrågades grannen, vad han hade att säga. Han nekade bestämt till allt, men då han såg, att den enkla berättelsen framställd av kvinnan, gjorde ett djupt intryck på de närvarandes sinnen, sade han med eftertryck: "Jag har aldrig fått några penningar av denna kvinna. Jag vädjar till Gud liksom hon. Må jag falla ned död här, om jag ej säger sanningen."

Han hade knappt uttalat dessa ord, förrän han föll till golvet. Detta väckte stor bestörtning bland alla närvarande. Mannen bars ut i det fria, och en läkare efterskickades, men ingenting kunde göras. Han var och förblev död. Med denna förskräckliga osanning på läpparna måste han träda fram för Gud för att få sin dom. När de undersökte mannens fickor låg där den växel, som den fattiga änkan givit honom. Vad som här skedde med denne man, det kommer att ske med alla ogudaktiga när Herren kommer.

Från *Hemmets Vän.*

GENOM TRO.

För några år sedan gjordes ett anbud av tidningens utgivare att sända "The Gospel Trumpet" tio veckor för tio cents, och de som anskaffade prenumerationer tilläts att antingen skaffa personliga subskribenter med namn och adresser eller ock betala för ett visst antal prenumerationer och låta utgivarne skaffa namnen och adresserna.

Vid den tiden var jag sysselsatt med evangelistisk verksamhet och var vid tillfället i Kalifornien. En dag efter förmiddagsmötet i staden Lodi, omnämnde jag saken angående det specielle anbudet och sade att jag hade prenumerations-blanketter att utlämna om det var någon som önskade förskaffa prenumerationer. En medelålders kvinna kom fram och begärde tre blanketter vilka var-dera hade rum för tjugofyra namn. Senare på dagen återkom hon med blanketterna ifyllda med sjuttiotvå namn och adresser till vilka hon önskade hava tidningen sänd. Hon var en kvinna som var fåordig, och i det hon lämnade mig blanketterna sade hon: "Genom tro." Alldenstund jag ej fullt förstod hennes mening, emedan hon ej gav mig några penningar för att betala för dem, frågade jag henne angående hennes uttryck; och åter igen sade hon sakta: "Genom tro," och vände sig om och avlägsnade sig. Först var jag något brydd, men snart fick jag se att hon gick till den avlägnaste delen av rummet varest en del av det var avskilt med ett förhänge, och efter hon gått bakom förhänget, kunde jag se att hon knäböjde och bad. Ingen annan tycktes lägga märke till henne.

Några minuter senare kom en broder till mig och sade: "Broder jag har ingen namnlista och önskar ej ifylla några av dina blanketter, men jag har en del penningar som höra Herren till, vilka jag känner mig manad att giva dig för den saken och kanske du kan skaffa namnen." Därpå kastade han på bordet en summa av $7.20, just precis vad som behövdes för att betala för de sjuttiotvå namnen som systern hade nedskrivit på blanketterna.

Just före denna händelse kom systern ut ifrån sitt böneställe med sitt ansikte upplyst såsom om hon vunnit en underbar seger. Hon visste ej att denne man ämnade betala för hennes prenumerationer, ej heller visste han att hon skaffat namnen och höll på att bedja att penningarna måtte anskaffas Likväl uppsände hon sin bön i tro, och Herren inverkade på en som hade penningarna att besvara hennes bön, sålunda bekräftande löftet i Mar. 11: 24. "Allt det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder."

E. E. Byrum, i *Startling Incidents and Experiences.*

Gudomlig Helbrägdagörelse.

TROSPRÖVNING OCH HELBRÄDAGÖRELSE.

Av C. J. Forsberg.

Att gudomlig helbrägdagörelse är en av Gud till människor given välsignelse, finnes många bevis för i Skriften, och tusenden i våra dagar kunna vittna om den gudomliga kraft, som av dem erfarits, vilken medförde hälsa och krafter till deras kroppar. Dessa välsignelser tillägna vi oss genom tron, och genom tron endast. Men Gud tillåter att vår tro, på detta område såväl som vad till frälsning hörer, bliver prövad.

Satan, som är en kratig motståndare till allt det goda som Herren utövar för människan, vare sig till kropp eller själ, gör sitt yttersta för att hindra oss tro på Gud för kroppens helbrägdagörelse. Men om man är fast besluten att hava hjälpen från Herren, skall Satans motståndskraft vara för svag att hindra Gud skänka oss den hjälp vi behöva. Vi söka Gud i bön och tro, till dess vi få vittnesbördet att han har hört oss, och med förvissning om, att Guds ord är sant som säger: "Om vi veta, att han hör oss, vadhelst vi bedja om, så veta vi, att vi hava det ombedda, varom vi hava bett honom" (1 Joh. 5: 15), och erfara Guds mäktiga kraft vidröra, ja, genomströmma kroppen. Detta gör oss outsägligt glada och tacksamma, och Herren får ära och pris därför. Den som var sjuk har blivit helad och Herren har då vunnit seger; Satan led alltså nederlag.

Man gläder sig nu över vunnen seger, och talar om för sin omgivning, vad Gud har gjort, och det är underbart i allas ögon. Men vad händer? Jo, man märker, till sin förvåning, att den gamla sjukdomens symptomer återigen bliva förnimbara. Vad kan vara orsaken till detta? Var man bedragen när man trodde att Gud helar, och var det endast en inbillning och ett känslosvall i stället för verklig kraft ifrån Gud? Dessa och många andra tankar och ingivelser komma nu som en flod, till personen i fråga. Vad är nu att göra? Skall man komma till det resultatet att man var misstagen, då man gav Gud ära för helbrägdagörelse? Nej, det är endast en trosprövning.

Efter att Satan hade motarbetat Gud och den sjukes tro för helbrägdagörelse, men blev i denna sin ansträngning besegrad, förs-svagades han ej så mycket i sitt nederlag, att han ej vågar göra ännu ett anfall, för att om möjligt vinna slutlig seger, och det är ju den SLUTLIGA segern, som gäller. Fienden besitter den kraften, att på känslornas väg komma till den som blivit helad, med den gamla sjukdomens symptomer, och på så sätt motarbeta den på Herren förtröstandes tro. Många äro de segrar Satan har vunnit i att använda denna metod. Det gäller att stå fast vid det Gud har gjort för oss, med fast tro på Guds löften, och om Satan kommer med den gamla sjukdomens symptomer, är det vår plikt att stå Satan och sjukdom emot, stadiga i tron, och segern skall då bliva Guds och vår. Giva vi vika för känslorna, och tillåta vår tro att göras ominter, återkommer sjukdomen och Gud får ej äran. Herre, lär oss att stå trofasta på dina evigt förblivande löften.

ENLIGT EDER TRO.

Av Belle M. Watson.

De som levat ett trosliv, kunna påminna sig tillfällen när tron verkade, varken i enlighet med förnuftet eller naturen, men hellre motsatt. Tron har ofta resonerats bort. Från förnuftets ståndpunkt, skulle Jerikos murar aldrig fallit tills någon mäktig naturlig makt riktats emot dem. Om, när Herren gav sitt löfte till Josua att giva honom staden, på villkor av obetingad lydnad, Josua hade begynt resonera, hade möjligtvis murarna stått ännu i dag. Men Josua var just enfaldig nog, att taga Gud på orden och lyda honom till bokstaven, och hans noggranna lydnad styrkte hans tro.

Denne trogne Herrens tjänare väntade ej tills murarna lågo flata på marken, innan hans tro fattade tag i löftet; hans tro ansåg att murarna voro nere lika mycket innan de föllo, som när han såg verket utfört. Och han uppsände segerropet medan murarna ännu stodo. Genom att i tron anse murarna nere, bringade dem ned.

Tillämpa samma omständigheter av fullkomlig lydnad och tro, till våra kroppars helande. Johannes säger (1 Joh. 3: 21, 22): "Mina älskade, om vårt hjärta icke anklagar oss, hava vi frimodighet inför Gud, och vad helst vi bedja få vi av honom, emedan vi hålla hans bud och göra det, som är behagligt inför honom." I detta skriftställe se vi, såsom förut nämnts, att fullkomlig lydnad ingiver tro. Havande "ett oförvitligt samvete," har tron sett avbrutna ben fullständigt sammanväxta innom två eller tre dagar, eller med ens, efter som tron varit, medan naturen och förnuftet skulle sagt att två eller tre veckor skulle erfordrats.

Bed såsom apostlarna gjorde: "Föröka vår tro," och sedan se till att du ej svikta eller giver efter, när prövningarna komma vilka skola föröka den. Om du beder i tro, så får du efter som din tro är.

ANKLAGAD FÖR MORD.

"Fånge inför domstolen: Har du något att säga varför dödsstraffet ej skulle förkunnas över dig?"

En allvarlig stillhet föll över den till trängsel fyllda domsalen, och alla väntade med nästan andlös förväntan på svaret till domarens fråga· Domaren väntade med värdig tystnad. Ej en viskning hördes någonstädes och situationen hade blivit plågsamt tryckande, när fången sågs röra sig, hans huvud höjdes, hans händer voro sammanknäppta och hans bleka av bekymmer tärda ansikte sågs rodna.

Helt hastigt sågs han stiga upp och med en låg, bestämd men tydlig röst sade han: "Ers nåd, jag har något att säga. Ni har gjort mig en fråga, och jag vill nu bedja om en sista ynnest på jorden att Ni ej avbryter mig i mitt svar innan jag är färdig. Jag står här inför denna domstol anklagad för att hava uppsåtligt mördat min hustru.

Sannfärdiga vittnen hava intygat att jag var en dagdrivare, en drinkare, och en eländig varelse; att jag återvände från en av mina förlängda utsvävningar och avsköt det ödesdigra skottet som dödade den hustru som jag svurit att älska, omhulda och beskydda.

Fastän jag ej har någon ihågkommelse av att hava utfört den förfärliga handlingen, har jag ingen rättighet att klaga över eller finna fel med det utslag som avgivits av de tolv goda män som varit nämdemän i denna sak, ty deras utslag är i överensstämmelse med vittnesmålen, men med eder tillåtelse, önskar jag förklara att jag ej är allena ansvarig för min hustrus mord."

Denna överraskande utsago förorsakade ett förfärligt uppseende. Domaren lutade sig framåt över disken, lagmännen vände sig om och sågo på fången. Nämdemännen sågo på varandra med förvåning, medan åskådarna knappast kunde undertrycka deras, till det yttersta, stegrade spänning.

Fången gjorde några sekunders uppehåll och sedan fortfor han med den samma bestämda, tydliga rösten:

"Jag upprepar, Eders nåd, att jag ej är den ende som är ansvarig för min hustrus mord. Domaren på domstolen, juryn bakom avskrankningen, advokaterna och vittnena inberäknande pastorn för församlingen, äro även skyldiga inför den allsmäktige Guden, och skola nödgas stå, med mig inför hans domstol, varest vi skola rättvist dömas. Om det ej varit för krogarna i min stad skulle jag aldrig blivit en drinkare. Min hustru hade aldrig blivit mördad; jag skulle ej varit här nu, redo att slungas in uti evigheten. Hade det ej varit för dessa mänskliga fällor skulle jag varit en nykter man, och en idog arbetare, en öm fader och en älskande make, men i dag är mitt hem förstört, min hustru mördad, mina små barn, Gud välsigne dem, utkastade på världens barmhärtighet.

Jag kommer att hängas av statens starka arm. Gud vet att jag försökte förbättra mig, men så länge som den öppna krogen befanns vid min stig, kunde min veka, sjukliga viljeförmåga ej mäta sig med den förfärliga, plågande begärelsen efter starka drycker. Under ett års tid var vår stad utan krog; under ett års tid var jag en nykter man; under ett års tid var min hustru och våra barn högst lyckliga och vårt hem var ett fullkomligt paradis.

Jag var en bland dem som underskrev en protest emot att åter öppna krogarna i vår stad. Namnen av hälften av denna jury kunna finnas i dag på den pitition bekräftande brännevinsförsäljarnas goda, moraliska karaktär, och falskeligen sägande, att försäljandet av starka drycker var en nödvändighet i vår stad. Den åklagande advokaten i denna sak, är den som så våltaligt påverkade domaren för utställandet av tillståndsbevis, och domaren som sitter på denna domstol, och som frågat mig om jag har något att säga till mitt försvar varför dödsdomen ej borde förkunnas, gav sitt samtycke till utställandet av tillståndsbeviset."

Fångens häftiga ord föllo såsom eldkol på de närvarandes hjärtan, och många av åskådarna och några av lagmännen rördes till tårar. Domaren gjorde en rörelse såsom ville han förhindra vidare tal, när talaren hastigt sade: "Nej, nej! Eders nåd tillslut ej mina läppar. Jag är nästan färdig. Jag begynte min nedåt, sluttande bana, vid en krogdisk legaliserad av stadens röstberättigade män. Sedan krogen gjort mig till en drinkare och en mördare, framställes jag inför en annan disk, rättvisans domstol, och lagens makt kommer att föra mig till avrättningsstället och påskynda min själ till evigheten. Jag kommer att framställas inför en annan domstol, Guds domstol, och där kommen I, som haven lagliggjort trafiken, att framträda inför samma domstol. Tron I, att den Store Domaren kommer att hålla mig, det svaga, hjälplösa offret för eder trafik, allena ansvarig för min hustrus mord?" Nej, jag i mitt druckna, ursinniga, ansvarslösa tillstånd har mördat en, men I haven med beratt mod röstat för krogarna vilka ha mördat tusenden, och de äro i dag i full verksamhet, med eder tillåtelse.

Alla av eder ären fullt övertygade, i edra hjärtan, att dessa mina ord ej äro fantasier av ett osunt sinne, utan den allsmäktige Gudens sanningar. I haven legaliserat krogarna vilka gjort mig till en drinkare och min hustrus mördare. Eders nåd, jag är färdig; jag är nu redo att emottaga min dom och att ledas till avrättningsplatsen. Ni kommer att avsluta med att bedja Gud hava barmhärtighet med min själ; jag vill sluta med att bedja Gud öppna Edra förblindade ögon, för Eder egen individuella ansvarighet, så att Ni kommer att upphöra med att giva Edert understöd till denna förfärliga trafik." *Från Gospel Trumpet.*

VAD ÄR DITT LIVSMÅL?

Vad är ditt livsmål? Vad är ditt ideal för ett framgångsrikt liv? Vad önskar du uträtta under din tillvaro på denna jord? Dessa äro viktiga frågor vilka var och en människa, som är begåvad med tankeförmåga, borde giva ett nöjaktigt svar på.

Många människor leva sitt liv utan att hava något visst mål i sikte. Åter andra hava mycket låga ideal. Några tänka ej på något viktigare än att få sina naturliga behov tillfredsställda. Deras strävanden gå ut på att förskaffa sig mat, kläder, ett hus att bo uti, bränsle att lägga i ugnen, o. s. v och när dessa behov blivit tillfredsställda hava de uppnått höjdpunkten för sina önskningar. Somliga hava ej högre mål än att få tillfredsställa sina köttsliga begärelser. De äro vällustiga, hängiva sig åt begagnandet av rusdrycker och narkotiska medel, såsom tobak, opium, eller andra närvretande medel. Många rikta sina blickar emot rikedomens nivå. Deras högsta önskan här i livet är att vinna en myckenhet av jordiska ägodelar. Ej så få sätta äran och anseendet bland människorna, såsom sitt efterlängtade mål.

Ännu fler mänskliga ideal av lägre halt kunde nämnas, men detta får vara nog av denna sort. Det finnes likväl några vilka hava högre ideal, sådana som hängiva åtminstone någon del av sitt liv åt välgörenhet och åt människosläktets moraliska och sedliga förbättring. Men helt få människor sträva efter det högsta idealet som kan uppnås här i livet; nämligen att helt uppoffra sitt liv åt Herrens tjänst, att leva till Guds ära, att utan det minsta förbehåll uppoffra sina egna bekvämligheter för att bringa lycka och välsignelse till sina medmänniskor.

Käre läsare, får jag fråga dig ännu en gång vad är ditt livsmål? Tillåt mig göra dig ännu en fråga. När du hunnit aftonen av din jordiska tillvaro, och kastar en blick tillbaka på ditt försvunna liv, hurudant skulle du önska att det hade varit? Skulle du önska att du fått njuta mer av vällust? Skulle du önska att du hade mer av jordiska rikedomar hopsamlade? eller skulle du önska att ditt liv varit ägnat att uppfylla den bestämmelse för vilken Gud skapat dig, nämligen att leva helt till hans ära och vara till en välsignelse för dina medmänniskor i ordets fullaste betydelse? Dessa äro viktiga frågor som var och en borde besvara för sig själv.

Om du ej ännu bestämt dig för att söka livets högsta ideal, måtte Herren hjälpa dig att fatta ditt beslut nu. Var ej nöjd med att söka det låga eller något mindre än det allra högsta idealet. Intet annat kan i verkligheten tillfredsställa din egen själ. L. P. P.

FÖRSAMLINGSMÖTE.

Gand Forks, N. D. Väckelsemöte. Begynner fredagen Nov. 19:e och fortsättes så länge intresset varar. Under de första tio dagarna komma möten att hållas om dagen, med predikan och lärdom för Guds folk, på både det engelska och de skandinaviska språken. Efter den tiden bliver det blott aftonmöten.

Alla Guds barn, boende i Nord Dakota och den norra delen av Minnesota, borde närvara vid åtminstone en del av detta möte, alldenstund viktiga saker angående Guds rikes befrämjande, i denna del av nordvästen, komma att framhållas. Lägg dig vinn om att komma. Flera predikanter komma att närvara.

Vi kunna skaffa logi för alla som komma, men kom ihåg att taga med dig vad sängkläder du behöver, för din egen bekvämlighet. Glöm icke detta. För närmare underrättelse tillskriv undertecknad. Seward Johnson, 513 Cottonwood Str. Grand Forks, N. D.

Guds församling i Danmark håller sitt årliga Julmöte i Pandrup 25—28 dec. I Løkken 29 Dec. till 1 Jan. I Hjörring, 2—5 Jan. Br. S. O. Susag från Amerika, br. C. J. Forsberg från Sverige och flera lokala bröder och systrar komma att vara tillstädes för att framhålla Herrens Ord.

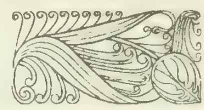
Kost och logi för dem som komma resande kommer att ombesörgas.

Vi tro att Herren kommer att vara närvarande och välsigna dessa möten, med vederkvickelse för sitt folk. Alla äro hjertligen inbjudna till dessa möten. Olika bibelämnen komma att behandlas.

N. Renbeck, Pandrup, Danmark.

De Ungas Avdelning.

TANKAR OM GUD.

Av Agnes E. Tuttle.

Vi läsa i Bibeln om att Guds tankar om oss äro många. De äro flera till antalet än havets sand, i sanning så många att de ej kunna räknas. Han måste därför tänka på oss många gånger om dagen.

Men det är ej Guds tankar om oss vi nu skola tala om, utan våra tankar om Gud. Tänker du ofta på Honom? Hur ofta? Ofta nog? Om dagen tänker du på ditt arbete, dina lekar, din föda, dina kläder—och allt detta är nödvändigt—men tänker du ofta på alla goda gåvors givare? Har du någon sin genomlevat en dag under vilken du ej tänkt på Gud eller varit i gemenskap med honom? Detta är ledsamt. Nej du hade ej ämnat att använda dagen på det sättet, men du hade så "mycket att bestyra" att du glömde. Angenämare i hågkomsten äro dagar då du, fastän du hade mycket att uträtta, tog dig tid att upplyfte ditt hjärta till Gud och riktade dina tankar mot himmeln.

Hur det fröjdar Hans älskande hjärta när vi ofta tänka på honom, ty han har oss alltid i åminnelse. Någon gång förvänta vi oss få leva för alltid med Honom som vår själ älskar; borde vi ej då ofta medan vi äro på vår jordiska pilgrimsfärd, ofta tänka på vår välsignade Frälsare!

Allting i naturen påminner oss om det faktum att ett Högsta Väsende regerar världsalltet. Allestädes se vi Guds godhet, hans storhet, hans majestät. "Himmlarna förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers verk." Varför skulle du ej då ofta tänka på Honom från vilken alla välsignelser härflyta? Genom att mycket tänka på Gud kommer din själ att frodas. Om du längtar efter mer utav Gud kan du bliva uppfylld, med att tänka mycket på hans oförlikneliga namn. Om det ej går dig så väl som du skulle önska, kanske det är emedan du tänker mer på annat (kläder, vänner, penningar; oräkneliga ting kunna skilja oss ifrån Gud) än du gör på honom som du tjänar.

Världen är full av listiga, förföriska andar vilka inverka på Guds barn att få dem till att försumma andliga ting; men låtom oss vaka, bedja och många, många gånger om dagen tänka på vår himmelske Fader.

VÅRA KAMRATER.

Paula M. Kohn.

Den mänsliga naturen är sådan att var och en av oss äga en önskan att hava kamrater. Ej alla av oss hava likväl tänkt på att vi hava tvänne andra slags kamrater utom dem vi vanligen tänka på såsom sådana. Dessa äro böcker och tankar. Båda slagen äro önskvärda och kanske även nödvändiga. I ett äro de båda lika, nämligen däruti att båda inverka på våra liv.

Antag att en person, en som du är obekant med, hade iakttagit dig under en tid. Under denna tid hade han sett dig i sällskap med vissa personer vilkas karaktär han kände väl till. Han skulle forma en utav två omdömen om dig. Om dessa vänner vore snälla, godhjärtade, omtänksamma gossar och flickor, skulle han antaga att du vore detsamma. Å andra sidan om de vore ovänliga, självviska och världsliga, komme han till den slutsatsen att även du var sådan. Du dömes efter de vänner du umgås med. Detta är möjligt, emedan dina vänner hava ett inflytande över dig. Om deras karaktär är ädel, kommer du att beundra dem och försöka, antingen medvetet eller omedvetet, att bliva lik dem. Däremot är det ett faktum att om du än har aldrig så höga ideal och ädla föresatser, om dina kamrater äro av det värdslösa, "jag bryr mig inte om" slaget, bliver deras inflytande sådant att dina ideal och syftemål bliva lägre och lägre till dess du ej har några alls. Alltså när du väljer dina vänner kom ihåg att du med tiden bliver sådan som de äro, och utvälj sådana som komma att göra ditt liv bättre emedan du varit bekant med dem.

Böcker hava ofta omnämnts såsom vänner och kamrater. De äro somliga människors kamrater mer än andras emedan några läsa mer än andra. Var och en ägnar likväl någon tid i sällskap med böcker. Liksom våra mänskliga vänner hava inflytande på oss, hava även böcker inflytande på oss. Det finnes tre slags böcker bland vilka vi kunna välja våra vänner. I en klass finnes de böcker vars inflytande är demoraliserande och degraderande, t. ex. sådana som hava till ämne mord, röveri o. s. v. Mången ung gosse har lämnt hemmet och vänner och hängivit sig åt ett liv av synd och skam, på grund av det inflytande vissa böcker haft på honom. "Ja" säger du "men jag skulle ej vilja läsa sådana böcker." Kanske du ej så gör; men läser du några av dem som höra till näs ta klass; dessa som äro av en tvivelaktig natur, och vilka varken hjälpa dig till att bliva bättre eller sämre? Varför då ödsla bort din tid på dem? De torde inverka menligt på dig utan att du vet det. Sådana ting som äro tvivelaktiga borde undvikas. I den tredje klassen äro de vilka äro upplyftande, inspirerande och förädlande. Dessa äro de som alla borde läsa. Den tid som användes uti ett eftertänksamt läsande av böcker av detta slag är väl använd. Vårt liv kommer därefter att bliva renare och skönare såsom ett resultat av deras inflytande.

Tankar äro även i verkligheten lika mycket våra kamrater som vänner och böcker. De två senare bestämma till en stor del vad dessa tankar skola bliva och de i sin tur uttrycka sig i ord och handlingar. Vänner och böcker äro ej alltid hos oss, men våra tankar äro ständigt våra följeslagare och därför hava de ett större inflytande över vårt liv. Hur nödvändigt därför att vakta dem! I Fil. 4: 8 finna vi en lista av de ting som vi med förmån kunna tänka på. "För övrigt, mina bröder, vad sant är, vad värdigt, vad som ljuder väl, finnes något lov,, tänken därpå."

Vad bättre vän kunna vi hava än Jesus? Han skall giva oss, till jordiska vänner, sina trogna efterföljare. Vilken bok kunde vi välja till kamrat som vore bättre än Bibeln? Den kan bidraga, mer än någon annan bok, till att göra vårt liv skönt och Kristuslikt. Kunde vi hava några ädlare eller renare tankar än sådana som innefattas uti Guds Ord? Havande en kännedom om vänners, böckers och tankars betydenhet, låtom oss välja sådana som inverka på oss till vårt livs förädlande och Kristus för vårt allt i alla.

RESULTATET AV ETT GLÄTTIGT "GODMORGON."

En gosse som nödgades i unga år förtjäna sitt eget uppehälle, kom till en stor stad med hopp om att finna arbete. Men tiderna voro svåra och arbete ej lätt att erhålla. Dag efter dag trampade han genom gatorna för att söka anställning. En afton återvände han till sitt torftiga logi, en trött, missmodig gosse. Han hade givit ut den sista centen han ägde. Synbarligen för trött och hjärtbeklämd för att kunna tänka, gick han till sängs och sov tills morgonen. Då steg han upp, klädde sig, åt sin frukost och beredde sig för, som det syntes, ännu en hopplös dags vandring. Hans entusiasm var svag, hans mod dämpat av förra misslyckade försök. I det han lämnade sitt rum, mötte han en ung man på trappan, vilken glättigt sade: "God morgon." O, vilken verkan dessa ord hade! De tycktes ingiva nytt liv uti hans varelse. Hoppet återvände och han begav sig i väg med ett fast beslut att finna sysselsättning. Och han fann den.

Han blev en lovande tjänare, och gradvis steg han från en anställning till en annan och blev omsider en framgångsrik man. Och han tillskrev sin framgång under de påföljande åren, till de glättiga orden som uttalades till honom den morgonen på trappan.

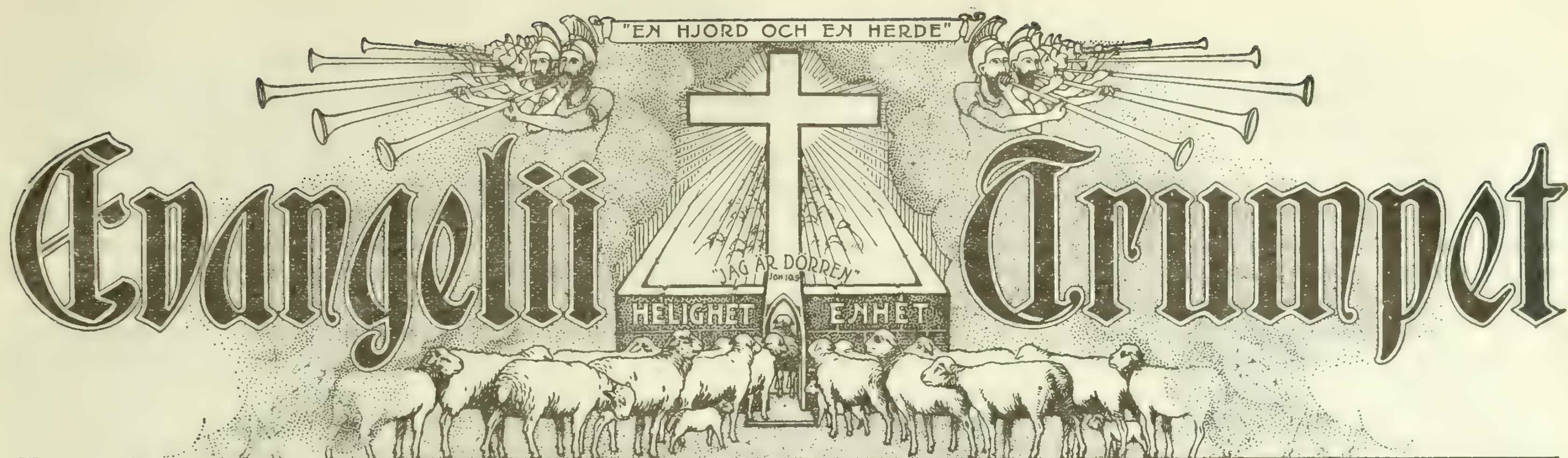
Utv.

KRISTENDOM OCH VÄLSTÅND.

En skräddare, som såg en stor skara välklädda söndagsskolgossar tåga fram genom en gata, utbrast: "Religionen är ändå bra för skräddare!" Han hade rätt. Föga förtjänst få skräddarna av dem, som äro hemfallna åt dryckenskap och andra laster. Men där kristendomen får hand om folk, där blir det arbete åt skräddare och skomakare och alla möjliga hederliga handtverkare. Ja, gudsfruktan är nyttig till allt, medan dryckenskap och gudlöshet utarma och ruinera.

Utv.

"Gud är underbar i godhet och välgörenhet. Först giver han oss gåvor, så få vi fritt bruka dem och hjälpa och tjäna varandra och våra medmänniskor med dem, så mycket vi vilja, sedan räknar han detta, för, att vi ha tjänat honom och betalar för vad som uträttats, i det att han lönar var och en eftersom han har handlat."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e November, 1915. Nummer 22.

KOM TILL JESUS.

O, kom, låt oss sjunga om Jesus!
Vår Mästare, Herre och Gud,
Som lärer oss själv med sin Ande
Att följa Guds heliga bud.

Allt vill Han för lärjungen vara,
Hans önskan är få honom ut
Från fiendens listiga snara,
Vad kan du väl mera dig önska

O, låt Honom nu vinna målet
Hav mod kära vän, som hör' till;
Du vill ju bli frälst ifrån synden,
Och frälsa dig Jesus ock vill.

Vad kan du väl mera dig önska?
Nu allt du i Jesus kan få!
O, kom, tag emot, av hans fullhet,
Hans ljuvlige Ord skall bestå.

Han talar så härligt till alla,
Betungade: "Kommen till mig
Och frid mån I vinna till själen."
Kom! hör hur' han kallar till sig.

K. J. R.

STÅNDAKTIGHET I ATT VÄLJA DET RÄTTA.

Av Micala J. Simonson.

"Så utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna."

"Människan har det privilegium att tjäna Gud av egen fri vilja och ej av tvång.

Det finnes tvänne herrar att tjäna här i världen. Majoriteten av människorna tjäna synden, men somliga hava sagt såsom Josua, att de vilja "tjäna Herren." Men detta val är ej, en gång för alla avslutat; valet mellan rätt och orätt, mellan rättfärdighet och synd, mellan att behaga Gud och att behaga sig själv tvingar sig på oss i vårt dagliga liv. Många som en gång valt att "tjäna Herren", gjorde en god början och deras framtid såg lovande ut, men man blev besviken i sina förhoppningar. Frestelser förmådde dem att avvika, synden lockade och de gåvo sitt samtycke.

De kristna behöva ståndaktighet. En del människor hava detta av naturen och sådana torde ibland vara benägna att hålla fast vid vad de tro är rätt antingen det i verkligheten så är eller ej. Den ståndaktighet som en kristen bör ha, är ej den sort som säger: "När jag en gång fattat min mening angående något ändrar jag mig aldrig"; eller, "jag har gjort mitt beslut och ingen skall förmå mig att handla annorlunda:" några kunna misstaga envishet för ståndaktighet. Kristlig ståndaktighet består ej uti att hålla fast vid eller vidbliva vad vi själva hava ansett vara rätt, utan det är en uppriktighet i mottagandet av vad Guds Ord säger vara rätt. Sann ståndaktighet giver upp det orätta, lika väl som att stå fast vid det rätta, men sådan ståndaktighet torde fordra ett beslut som strider emot vår forna åsikt eller vårt eget tycke.

När en sann kristen säger ja, till den minsta antydan från Gud angående hans vilja, eller säger nej till den minsta inrådan till ont, lägger han styrka till sin tro. Inflytanden av olika slag skola inverka på oss, men en själ som är redlig i väljandet av det rätta vandrar i ljuset.

Det händer att när en syndare blir överbevisad om sina synder och vet att det vore bäst för honom att söka Herren, begynner han tänka på vad den eller den skulle tänka eller säga och beslutar att förbliva i sitt syndiga tillstånd av fruktan för människor.

Ibland händer det att vissa Guds barn veta att de borde med större frimodighet vittna för Herren, men av fruktan för vad människor kunde säga förbliva de tysta som förut. Åter händer det att någon ser en plikt, men av fruktan att misshaga någon genom att uträtta den uraktlåter han att utföra densamma.

Det var en stormig dag, på Norges kust. Två unga män beredde sig för en båtfärd uti en vacker ny båt. Vinden tilltog. En av de unga männen sade till den andre: "Kanske det är bäst vi ej segla ut, vinden är mycket stark." En skara ungdom hade samlats för att få se den nya båten sätta ut och när de hörde den unge mannens anmärkning, begynte de håna och och kallade de unga männen fega stackare. Detta kunde de ej tåla: de skulle bevisa att de ej voro fega. De stego uti båten, satte seglen i ordning, och vinden förde dem ned för floden. De uppnådde flodens mynning, en kraftig stormvind kom båten att kantra och de unga männen förlorade sina liv. Nu förändrade den hånande skaran sitt talesätt; de unga männen kallades dårar emedan de ej visste bättre än att riskera sina liv på detta sätt.

Det är en stor skillnad mellan den man som ställer sin kurs enligt vad Guds Ord bjuder och den som ledes av vad människor tänka. Den förste har en regel lika pålitlig och helig som Gud från vilken den kommer; den andre är lik ett skepp på havet, utan styresman vid styret, som kastas hit och dit av de skiftande vindarna och vågorna.

Moses valde att hellre "lida misshandel med Guds folk än till en tid hava lust i synden." Det kommer tillfällen i livet när det fordras självförsakelse för att välja det rätta. Det kan se ut som att det skulle [illegible] va oss förmåner, ja det kan [illegible] sitt sköte, att va[illegible] stig, men erfarenheten lär oss att Guds v[illegible] är alltid bäst och till slut den förmånligaste. Aposteln säger: "Den som vill älska livet och se goda dagar....han vände sig bort från det som är ont och göre det som är gott .....Och vem är den, som kan göra eder ont, om I nitälsken för det goda?"

En kristen man i Norge, lyckades uti att bringa sina arbetsgivares affär uti ett framgångsrikt tillstånd. En dag begärde man av honom att han skulle utföra en viss handling vars uträttande var stridande mot hans kristliga principer. Han nekade, och angav orsaken för sitt nekande. Hans arbetsgivare avskedade honom med ens. Någon tid därefter blevo tiderna på Norges sydvästra kust, mycket dåliga, och affärsmannen som vi omnämnt begynte frukta för att han skulle förlora allt vad han ägde. Detta komme även att medföra förlust av arbete för många män och åstadkomma nöd för flera familjer. Han visste ej av något annat sätt att rädda sin affär från undergång, än att få den avskedade bestyraren tillbaka. Han fruktade att mannen som han hade förorättat möjligtvis komme att säga honom att hans affärs närvarande tillstånd var en följd av hans orättvisa handling, och att han måste lida följderna. Likväl förmådde hans behov honom att bedja om hjälpen. I stället för att giva ett hämndlystet svar, svarade den avskedade arbetaren: "När jag var en fattig gosse antog du mig i din tjänst och hjälpte mig att vinna bekvämlighet och brukbarhet; jag är glad över att jag nu kan få tillfälle att gengälda din godhet, på samma gång som jag kan vara brukbar uti att förhindra många andra fattiga män från att förlora sitt arbete varigenom de kunna förtjäna sitt uppehälle." Jag behöver ej säga att denne arbetsgivare ej mer försökte få denne man att utföra en orätt handling: h[illegible] övertyg[illegible] om kristendomens verklighet.

I sitt val, rådfrågade denne man ej återupprättandet av sin egen heder, han förnekade sig själv och valde brukbarhet. När vi gengälda "ont med gott," låtom oss se till att vi ej lägga ett styng till vår goda handling. Låtom oss bevisa att vi följa honom som bad: "Fader, förlåt dem; ty de veta icke, vad de göra." Låtom oss även komma ihåg att det fordras större vaksamhet och försiktighet att välja det rätta i småting som ingen utom vi själva känna till, än i större ting som äro kända av andra.

Många hava valt det rätta trots hot och faror; Bibeln omtalar många sådana ädla liv. Guds nåd och tillit till hans kärlek och bevarande kraft var tillräckligt för dem och det samma skall hjälpa oss. Paulus, som sade: "Dock för egen del aktar jag icke livet något värt," lämnade oss denna förmaning: "Faren alltid efter att göra det goda."

KÄRLEKENS TRIUMFER.

Av C. E. Cornell.

Från det stora kärlekskapitlet, nämligen det trettonde av första Korinterbrevet, finna vi att kärleken är i stånd att uträtta följande. Den kärlek som omtalas här är fullkomlig kärlek.

Kärleken, – – – "Är långmodig."
Kärleken, – – – "Är mild."
Kärleken, – – – "Avundas icke."
Kärleken, – – – "Förhäver sig icke."
Kärleken, – – – "Uppblåses icke."
Kärleken – – – "Skickar sig icke ohöviskt."
Kärleken, – – "Söker icke sitt."
Kärleken, – – – "Förtörnas icke."
Kärleken, – – – "Tillräcknar icke det onda."
Kärleken, – – – "Gläder sig icke över orättfärdigheten."
Kärleken, – – – "Gläder sig med sanningen."
Kärleken, – – – "Fördrager allting."
Kärleken, – – – "Tror allting."
Kärleken, – – – "Tål allting."
Kärleken, – – – "Upphör aldrig."
Kärleken, – – – "Förbliver."
Kärleken, – – – "Är störst."

Hjälp för världens ve finnes i detta ord. Lagen och profeterna äro grundade på detsamma. Det är inneslutet i det största budet. Kärleken sätter församlingen i fullkomligt andligt tillstånd. Den gör varje kristen konsistent med Herrens ord. Den giver fullkomlig seger över synd. Den borttager det grymma från mänskligheten och ingiver lamm-naturen. Den nedriver alla ståndsskrankor. Den kan avhjälpa skiljaktigheter mellan arbetsgivare och arbetstagare. Den kan anskaffa pängar och män att utbreda frälsningens budskap över hela världen.

... hyser ingen fördom mot olika raser eller hudfärg. Den brinner och pulserar såsom ett resultat av hjärterening från synd genom Jesu blod.

Kärleken segrar över alla onda böjelser.

Kärleken övervinnar oresonliga passioner

Kärleken överskyler med sina vingar alla falska beskyllningar.

Kärleken är aldrig kall, utan alltid varm.

Kärleken hjälper sina fiender.

Kärleken säger, "Giv aldrig upp."

Kärleken är icke en osund ström, utan en rinnande, porlande bäck.

Kärleken söker efter stjärnorna, icke efter stenarna.

Kärleken vandrar och tröttnar icke, och flyger när det är nödvändigt.

Kärleken sluter den korsfäste Frälsarens armar omkring världen.

Käleken är Guds hjärta.

Kärleken är Joh. 3: 16.

Kärleken sammanbinder mänskligheten med gudomen.

Kärleken marscherar till korset

Kärleken gör inga anspråk som Gud icke kan uppfylla.

Kärleken möter döden och segrar.

Käleken bortrullar stenen och lämnar en tom grav.

Kärleken besegrar tiden och triumferar igenom evigheten.

Kärleken är det största i världen och det största i himmeln.

Kärlek, fullkomlig kärlek är den arvedel som tillkommer varje sant troende. Den äger den makt som övervinner synden, döden och graven. O, att Kristi bekännare här på jorden måtte känna den outsägliga ljuvhet som finnes i fullkomlig kärlek.

Min vän, har du erfarit denna underbara nåd i ditt hjärta? Om icke, vill du icke söka därefter i dag Sök tills fullkomlig kärlek fyller och genomströmmar hela din varelse. (1 Joh. 4: 18).

Översatt från eng. av A. G. Olson.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H. M. Riggle.

Forts. fr. foreg. Nr.

Det tillstånd varuti mänskliga andar äro när skilda från deras animaliska kroppar.

"Men vi äro vid gott mod och hava mer lust att vara borta från kroppen och vara hemma hos Herren" (2 Kor. 5: 8). Paulus talar här om en tid när han skulle "vara borta från kroppen" och "hemma hos Herren." Detta kan ej tillämpas före döden, ty, såsom vi lagt märke till i ett föregående kapitel, anden lever i förening med kroppen till dess den naturliga döden inträder. Ej heller kan detta skriftställe tillämpas på uppståndelsen, ty då skola dessa kroppar uppstå odödliga och vi skola bo i dem för alltid. Således den enda tid under vilken vi kunna vara borta från kroppen och hemma hos Herren, är emellan den naturliga döden och uppståndelsen. Denna sanning läres tydligt genom hela Bibeln. Lekamlig död innefattar ej anden i dess ruin, utan endast skiljer "den invärtes människan (själen)" från den "utvärtes människan (kroppen)." Ingenstädes i Skriften läres det att själen eller anden upplöses tillsammans med den jordiska hyddan. Utan hela Bibeln lär det motsatta. "Om ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas dock den invärtes dag efter dag" (2 Kor. 4: 16). Här lär Paulus att efter som kroppen bliver gammal och förgås, förnyas själen och bliver ung. Själva kroppens upplösning lämnar själen i ett tillstånd av förnyad ungdom. "Rädens icke för dem, som dräpa kroppen men icke hava makt att dräpa själen, (Matt. 10: 28). Här lär Jesus att själen och kroppen äro olika beståndsdelar och när kroppen dödas undflyr själen. Följaktligen är själen odödlig; därför, de som mörda kroppen kunna ej skada själen.

Men vart taga vi vägen? Ordet säger sålunda: "Stoftet vänder åter till jorden, varifrån det har kommit, och anden vänder åter till Gud, som har givit den" (Pred. 12: 7). Anden går ej ned med kroppen uti graven utan "vänder åter till Gud," ty människan far "till sin eviga boning." "Nu då människan skall fara till sin eviga bonig och gråtarna redan gå och vänta på gatan" (v. 5). Här beskrives döden med ord som ej kunna missförstås. Då skall stoftet (vår dödliga kropp) vända åter till jorden såsom det var, och anden den odödliga människan skall vända åter "till Gud, som har givit den;" det är, människan far "till sin eviga boning."

Hur olika är ej lären av dem som tro att själen insomnar vid döden! De säga att människans hela varelse går ned i graven och förbliver i omedveten slummer tills uppståndelsens morgon. Häruti motsäga de helt och hållet Bibeln, som säger att kroppen återvänder till jorden vid döden medan anden återvänder till Gud—far "till sin eviga boning." "Därefter gav Isak upp anden och dog och blev samlad till sitt folk, gammal och mätt på att leva. Och hans söner Esau och Jakob begrovo honom" (1 Mos. 35: 29). När Jakob hade givit sina söner denna befallning, drog han sina fötter upp i sängen; och han gav upp anden och blev samlad till sitt folk" (1 Mos. 49: 33). Vid döden samlades båda Isak och Jakob till "sitt folk,' medan deras kroppar ej begrovos förr än en längre tid därefter. Det var länge efter Jakob samlats till sitt folk som hans kropp begrovs i Makpelas grotta. Läs 1 Mos. 49: 33; 50: 1—13.

"Och de stenade Stefanus, som åkallade och sade: Herre Jesus, mottag min ande!" (Apg. 7: 59). Det finnes intet möjligt sätt under himmeln att kunna med framgång förneka vittnesbördet av detta tydliga skriftställe. Det är ett kraftigt och fullkomligt bevis att själen är odödlig. Han kunde ej anbefallt sin ande åt Kristus om han trott att han ej hade någon ande; eller med andra ord om han trott att hans kropp och själ var ett och detsamma Medgivande att denne framstående, helige man hade en rätt teologisk uppfattning och att varande full av den Helige Ande, såsom han var vid denna tid, kunde han ej taga miste angående saker av så viktig betydelse. Stefanus trodde i sin dödsstund att själen var odödlig, ty han anbefallde sin hädanfarande ande uti Herrens Jesu händer.

En Aventistpredikant försökte, i vår närvaro, undvika det kraftiga vittnesbördet i detta skriftställe, med att säga att det ej var Stefanus, utan de hånande judarna som

yttrade detta språk. Man borde skämmas för att sålunda förvränga Guds Ord för att uppehålla en falsk lära.

Det är tydligt för vem som helst vars sinne ej är helt och hållet omtycknat av materialismens mörker att det var Stefanus som sade: "Herre Jesus, mottag min ande" Och hava ej vittnesbörden av tusentals och miljoner av Guds barn varit desamma som den döende Stefanus vittnesbörd? Jo; och detta faktum allena borde hava någon vikt uppå själars samveten som framhålla läran om att själen somnar vid dödsstunden.

I sin dödsstund tilltalar Kristus sin Fader sålunda: "Fader, i dina händer befaller jag min ande!" (Luk.23: 46). Detta är absolut bevis på andens avskilda tillvaro när kroppen är död. Blott en liten stund före detta framställde den döende rövaren denna begäran: "Herre kom ihåg mig." "Och Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset". (vers 43). Paradis är en allmännelig benämning betecknande en plats för vila, välbehag och glädje. Det omnämnes såsom en himmelsk region. Se 2 Kor. 12: 1—4. I sanning, det är den plats varset de rättfärdiga tröstas tills uppståndelsen. Detta skriftställe lär alldeles tydligt att samma dag som de dogo, både Kristus och den botfärdige rövaren inträdde uti paradiset. "I dag skall du vara med mig i paradiset."

"Men" säger den som disputerar emot Guds Ord, "en dag är för Herren såsom tusen år. Därför, ett tusen år härefter eller vid Kristi andra ankomst, kommer rövaren att vara med Kristus; men ej vid dödsstunden." Detta är alltför ohållbart för förståndigt folk att emottaga. "I dag," i detta skriftställe, kommer från *semeron* det samma som förekommer i Matt. 6: 11; "Vårt dagliga bröd giv oss *i dag.*" Sålunda enligt föregående argument när vi bedja Gud giva oss vårt dagliga bröd, mena vi ett eller två tusen år i framtiden.

Men när drivna från denna ståndpunkt hava dessa klyftiga predikanter en annan tuva att hoppa tillbaka på. De säga att den enkla förändringen av interpunktionen efter "dag," framställer Jesu svar i form av en fråga. "Sannerligen säger jag dig i dag, (för att giva betoning) skall du vara med mig i paradiset? Liksom om rövaren möjligtvis kunnat tro att Jesus hade sagt det i går eller kanske kunde kvarleva för att säga det i morgon. O, vilka hänsynslösa sidosprång för att beskydda en falsk teori! De framställa det i form av en fråga, såsom om det skulle tillfredsställa rövarens begäran.

Jag citerar här följande från Dr. Adam Clark i hans kommentarie: "Detta uttal av vår Herre är med rätta ansett såsom ett kraftigt bevis på själens odödlighet; och det är ej att undra på att de som hava omfattat den motsatta åsikten skulle försöka bortförklara dess mening. För att göra detta sättes en komma efter dag, och sedan antages det att vår Herre menade: 'Du skall vara med mig efter uppståndelsen: Jag säger dig i dag Det bedrövar mig att finna människor vilka försöka understödja denna högst svaga och värdelösa kritik. Ett sådant understöd kan en god sak ej behöva, och till och med en dålig sak måste komma uti misstro därigenom."

Härtill kunna vi säga amen. Det är tydligt att den samma dag de dogo, både Kristus och den botfärdige rövaren inträdde uti Guds paradis.

"Ty vi veta att om vårt jordiska tälthus nedbrytes, hava vi en byggnad av Gud, ett hus, icke gjort med händer, evigt, i himmeln. Också sucka vi i detta, längtande att överkläda oss med vår boning från himmeln, om vi annars skola befinnas klädda och icke nakna. Ty vi, som äro i tältet, sucka och äro betungade, emedan vi icke vilja avkläda oss utan överkläda oss, på det att det dödliga må varda uppslukat av livet: Men den, som har berett oss till just detta, är Gud, som har givit oss Andens pant. Därför äro vi alltid vid gott mod och veta, att så länge vi äro hemma i koppen, äro vi borta från Herren. Ty vi vandra i tro, icke i åskådning. Men vi äro vid gott mod och hava mer lust att vara borta från kroppen och vara hemma hos Herren. Därför, evad vi äro hemma eller borta, sätta vi ock vår ära i att vara honom behagliga" (2 Kor. 5: 1—9).

Huru tydligt människans tvåfaldiga natur framvisas i detta skriftställe. "Vi, som äro i tältet," "hemma i kroppen," "vårt jordiska tälthus" etc.; bevisande att den verkliga människan (den invärtes människan eller anden) endast bor i kroppen, vilken är hennes jordika hus, tills döden upplöser lerhyddan och anden återvänder till Gud; det är, vi äro borta från kroppen och hemma hos Herren. Med "jordiska tälthus" menar aposteln helt otvivelaktigt kroppen i vilken själen representeras såsom boende, eller vari hon vistas en kortare tid, och varifrån hon kommer att befrias vid dödsstunden. Ty när döden nedbryter tälthuset kan det ej längre vara någon boningsplats för själen. Himmeln är varje verklig kristens hem. (Ebr. 10: 34; 1 Pet. 1: 4,5; 2 Kor. 5: 1). Medan själen är här nere är kroppen det lämpliga hemmet för henne; men, alldenstund själen är skapad för evig härlighet, är denna härlighet hennes rätta hemland (Ebr. 11: 16); och därför anses hon vara borta ifrån sitt rätta hem medan hon är här nere i kroppen. Alla mänskliga själar äro skapade för denna härlighet, därför anses alla medan de äro här att vara borta från deras eget land; och det är ej blott ärones rike de hava i sikte, men även Herren. Honom förutan vore paradiset ej ens en viloplats för en ande i besittning av ändlös åstundan.

Vi se tydligt att aposteln ej giver någon antydan om att det finnes ett tillstånd av omedveten sömn mellan att vara hemma i kroppen och att vara hemma hos Herren. Det finnes ej den minsta antydan att själen sover; eller hellre att det ej finnes någon själ; och att när kroppen upplöses, det ej finnes något mer utav människan tills uppståndelsen. Jag menar enligt deras uppfattning vilka nedlåta sig till att tillåta oss en uppståndelse fastän de förneka oss en själ. Men denna själ-lösa animalism är en filosofi vari Paulus ej fick några läxor varken från Gamaliel, Jesus Kristus eller den Helige Ande. Paulus lär tydligt att när det jordiska huset upplöses innefattas ej den invärtes människan uti denna ruin, och går ej ned med sitt förmultnande hus uti graven, utan flyttar genast in uti en annan byggnad, en annan tillvarelses tillstånd; "ett hus icke gjort med händer." Och varande iklädd detta nya hus är "det dödliga" "uppslukat av livet." den invärtes verkliga människan, är nämligen frigjord från dödliga element, och är nu uppslukad av helt andliga och odödliga tillstånd.

Detta skriftställe borde tillstoppa munnen på varje människa som bestrider själens odödlighet. Det faktum att en vistelse i denna kropp är i viss grad en skillsmässa från Herren, och att "vara borta från kroppen" är att vara mer fullkomligt "hemma hos Herren," bevisar bestämt att själen förbliver uti ett medvetet tillstånd efter hon flyttar från kroppen. Annars kunde denna Herrens närvaro ej åtnjutas.

Inspirationens röst lämnar ingen möjlighet att införa en omedveten sömn mellan upplösningen av det "jordiska tälthuset" och besittningen av Guds byggnad ty att vara borta från kroppen är att vara hemma hos Gud. "Därför evad vi äro hemma eller borta, sätta vi ock vår ära i att vara honom behagliga." Detta är absolut bevis på själens medvetenhet efter döden, kännedomen om hennes antagande hos Gud antingen hon är i kroppen eller utom kroppen.

"Ty för mig är livet Kristus och döden en vinning. Men om det att leva i köttet giver mig frukt i arbete, så kan jag icke säga, vilket jag skall välja; ty båda delarna ligga mig hårt på hjärtat, emedan jag åstundar att bryta upp och vara med Kristus, vilket vore mycket bättre; men att förbliva i köttet är mera av nöden för eder skull" (Fil. 1: 21—24). Vi vilja citera följande tydliga förklaring av dette skriftställe, från "Vad är själen?"

"Vad vinning kan döden möjligen vara om den till en obestämd tid gör slut på allt åtnjutande av Guds närvaro och hans välsignelser, ja på själva tillvaron? Nej, att leva är Kristus, främjar hans sak på jorden, men att dö är "en vinning", befordran till en högre plan av sällhet och andlig salighet Och, lägg märke till, livet beskrives såsom 'att leva i köttet,' 'förbliva i köttet', och att 'förbliva hos eder'; och 'att dö' beskrives med att 'bryta upp och vara med Kristus,' och aposteln säger oss att han var villrådig vilket han skulle välja; nämligen om han skulle välja en längre vistelse i köttet eller att 'bryta upp och vara med Kristus, vilket vore mycket bättre.' Det måste nu vara tydligt för alla resonliga sinnen, att om den naturliga döden innefattade själen uti ett omedvetet tillstånd tills uppståndelsen, kunde han ej uppnå denna önskade närvaro hos Herren före den stora dagen, antingen han doge snart eller levde länge i köttet. Följaktligen från deras ståndpunkt som förneka odödlighet, kunde det ej finnas någon möjlig orsak för apostelns obeslutsamhet till en tid, antingen att välja en längre vistelse på jor-

Forts. å femte sidan.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Cong.ess of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga. Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år ....40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Örebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks Halvt år 60 Copecks

"Om någon icke har Kristi Ande hörer han honom icke till.."

Den som har Kristi Ande har Kristi sinnelag.

Kristus uppenbarade sitt sinnelag genom självuppoffring och nit uti att vinna själar för himmeln.

Den, vars liv ej framvisar samma sinnelag, har ej Kristi Ande och följaktligen hör rer honom icke till. Han kan hava en kristendomsbekännelse, men han saknar andligt liv.

Den som icke vill bära sitt kors och efterfölja Jesus, eller den som ej försakar allt vad han äger, kan icke vara Jesu lärjunge.

Andens frukter bestå ej uti att människan påtager sig en tvångströja som förmår henne att utöva goda gärningar, utan uti ett inre hjärtetillstånd vilket driver henne till att, av kärlek till Gud och människor, förneka sig själv, uppoffra sina egna bekvämligheter och ägna alla sina krafter, medel och förmågor uti Herrens och sina medmänniskors tjänst.

Endast de som hava dessa Andens kännetecken, höra Herren till; endast de kunna vara till verklig välsignelse här i livet, och endast de äro skickliga att inngå uti Guds paradis när de kallas från jordelivet.

L. P. P.

LOKALA MEDDELANDEN.

Syster Anna Koglin som under flera år arbetat här i kontoret, såsom "linotype operator", har nu rest hem. Alldenstund hon ej är stark till hälsan ämnar hon stanna hemma en längre tid.

◆◆◆

Br. och Syster Ring som hava bott här i St. Paul Park hålla dessa dagar på att bereda sig att resa till Arlington, S. D. De känna Guds kall att upptaga andlig verksamhet därstädes.

◆◆◆

Församlingsmötet i St. Paul Park hålles från den 25:e dec., till den 2:e Jan.

◆◆◆

Nu är tiden att skaffa prenumerationer för Evangelii Trumpet och "Evangeli Basun", medan det billiga anbudet varar. Vi hava emottagit några prenumerationer men vi tro ej att alla av våra läsare ännu intresserat sig för denna sak så som de borde. Vi önska att tidningarna skola komma in uti många nya hem, men vi behöva eder hjälp. Har du varit omkring till dina vänner och grannar? Gör vad du kan för sanningens spridning, medan detta tillbud varar, och Herren skall välsigna dig.

KORRESPONDENS.

"Trumpeten är en välkommen gäst var gång den kommer."

◆◆◆

"Den kä.komna, efte..ngiade tidningen är för mig n .ic. . äst i n n sjukcm. Först var det en kär, god syster som sände efter tidningen för mig. Jag blev så glad när den kom."

◆◆◆

ack för Evangelii Trumpet, den är en välkommen ... Nu jag hä.de upp opet om hjälp att sända böcker till Skandinavien, talade Gud till mitt hjärta att jag skulle hjälpa till vad jag kunde, och det vill jag göra."

"Jag vill säga eder alla tack för "Evangeli Basun." Jag vill ej vara den förutan. Den bringar mig ofta tröst och glädje när jag är bedrövad och jag gläder mig mycket över den, enär den ofta giver mig upplysning angående bibelställen som jag ej förstår."

TACKSÄGELSEDAGEN.

Vårt lands President har påbjudit att den 25:e november åsidosättes för allmän tacksägelsedag.

Såsom en nation hava vi, här i detta land, i sanning mycket att vara tacksamma för. Under det de europeiska länderna lidit genom det förfärliga kriget hava vi bevarats från sådant och fått leva i frid och ro, och medan många andra av våra gelikar lidit brist på livsförnödenheter hava vi i detta land erhållit en ovanligt rik skörd.

Vi kunna även vara tacksamma för de förmåner vi åtnjuta vad till det andliga området hörer. Många av våra medmänniskor måste utstå förföljelse och lidanden av många slag för deras trosbekännelse, medan vi hava den välsignade förmånen att fritt få dyrka himmelns Gud i överensstämmelse med hans Ord och vilja.

Bland världsmänniskorna i allmänhet anses denna årliga tacksägelsedag såsom en dag särskilt ägnad att medelst läcker mat och dryck göra sig glada, och för att tillställa dans och andra syndiga förehavanden. Men den som kommit i besittning av den gåva som övergår alla andra i värde, nämligen frälsningens dyrbara skatt, borde anse det såsom ett särskilt tillfälle att påminna sig Guds godhet och att uppsända sitt hjärtas tack till honom för alla hans välsignelser..

Måtte Herren hjälpa oss alla att vara verkligen tacksamma för alla hans välgärningar, och bevisa vår tacksamhet med att göra något för honom till gengäld, genom att hjälpa dem som lida antingen lekamlig eller andlig nöd och i synnerhet med att bringa frälsningens härliga budskap till de i synden fängslade. Låtom oss minnas Jesu ord; de ord som komma att uttalas på den sista stora dagen: "Sannerligen säger jag eder: Så vitt I haven gjort det mot en enda av dessa mina minsta bröder, haven I gjort det mot mig."

L. P. P.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Milltown Wis.

Det är med hjärtat uppfyllt av tacksamhet, som jag hälsar eder igen genom Trumpeten.

Mötena i Racine, Wis., avslutades förliden söndags afton, det vill säga det var den sista afton jag var där. Det var den härligste serie möten jag någonsin hållit. Hundratals människor voro närvarande den sista söndagen, och en del vilka ej kunde finna plats gingo hem. I närvaro av unjefär 600 människor hade vi dopförrättning i den tyska Baptist kyrkan varest sexton läto sig döpa enligt Jesu exempel. Det var ett mycket gripande möte. Föreståndaren för Baptist församlingen bevisade oss mycken vänlighet. Metodist fösamlingen bevisade oss även mycken kärlek; de erbjödo oss även deras kyrka för att hålla möten uti. Gud välsigne dem.

Där voro troende från nästan alla samfunden, närvarande varje afton. De gladde sig över de sanningar som framhöllos. En stor skara av själar blevo frälsta. Halleluja!

.o liden lö dag hade vi .n dopförrättning i Michigan ön, då nio blevo döpta. Böljorna voro mycket höga. ... i No.dsjön, men Herren var med oss och allt gick väl. Pris ske Gud!

Om jag ej varit så uttröttad och mina kroppskrafter så nedb..na, skulle jag fortsatt med mötena till Julen; men min hals var så skral att jag nödsakades resa hem.

Br. Hjalmar Hansen från St. Paul Park deltog i mötena den sista veckan och var ett medel i Herrens hand att framhålla Guds ord Han kommer att fortsätta med mötena till en tid. Låtom oss bedja att visdom och nåd måtte givas honom från himmeln.

Måndags och tisdags aftnarna den 25:e och 26:e okt. höll jag möten i Milwaukee. Tre själar överlämnade sig åt Herren. Jag blev enträget ombedd av församlingen därstädes att återkomma och hålla en serie möten där i staden, men jag måste med sorg giva dem ett nekande svar.

Jag är så glad att Herren har gjort det möjligt för mig att jag kan få vara hemme under ett par månaders tid.

De som hava skrivit till mig om att komma och hålla möten kunna nu veta varför jag ej förmår komma.

Jag önskar tacka alla Guds barn både här i landet och i Skandinavien för de böner I haven uppsänt för mig. I haven del i den stora välsignelse som blivit utgjuten över oss i Racine. Eder broder i Herren,

Morris C. Johnson.

Pandrup Danmark.

Jag är glad över att kunna meddela att jag ännu är frälst, helgad och bevarad av Herren. Jag är mycket glad och tillfredsställd med den plats Gud har givit mig i sin "kropp" och sin "vingård."

Vi hava haft en härlig tid här i Pandrup och omnejd.

Br. Susag höll fyra möten varuti han framhöll huru troslivet bör levas i och utom hemmet, och om församlingens tillväxt och utveckling. Guds barn mottogo ordet med glädje.

Söndagen den 3:e okt., hade vi höstfäst. Vår lilla mötessal var prydd med jo dens frukter och grönt från ängen. Detta påminde oss om vad året hade frambringat och att skörden nu var inbärgad. Det påminde oss även om att giva tacksägelse till himmelns Gud för den goda skörd han givit oss. Gud påminde oss även genom sitt ord, framhållet av br. Susag, om att vi skulle giva till Herren av de medel som han anförtrott oss att förvalta.

Icke allena salen men även hela huset var uppfyllt av Guds barn. Icke blott salen är bestämd för att hålla möten uti utan även hela huset begagnas vid en sådan fest. Tvänne möten höllos. Mellan mötena intogs förfriskning vilken Guds barn välvilligt bidragit till. Ett rikligt offer upptogs för missionen och Guds rikes befrämjande. Herren gladde våra hjärtan tillsammans. Det härskade en högtidsstämning med tacksägelse, lovprisande och vittnesbörd. En sådan fest som denna giver anledning till mycket hjärtligt samtal, vilket innerligare binder Guds barns hjärtan tillsammans De skiljaktiga meningar som möjligtvis kunna förefinnas, utvecklas och utjämnas. Guds barn smälta tillsammans och bliva ett hjärta och en själ i likhet med den första församlingen.

Gud begagnade br. Susag till att förkunna ordet vilket blev av Herren välsignat på ett underbart sätt.

Den 31:e okt. ämna vi åter samlas för att iakttaga Herrens hus' anordningar, fottvagning och Herrens nattvard. Vi önska ihågkomma Herren och förkunna hans död till dess han kommer.

Gud har frälst själar ibland oss, även under den sista tiden Två män åkte tillsammans från staden, mycket upprymda genom världslig njutning. Den ene sade: "Om vi nu köra omkull och slå ihjäl oss vart taga vi då vägen?' "Till helvetet" svarade den andre. Detta bringade allvar till dem båda och snart brusto de ut i gråt. De enades då om att göra uppehåll på hemvägen hos en troende familj, dit de kommo sent på aftonen. De omtalade då sitt ärende, nämligen, att de önskade bliva frälsta. Efter ett längre samtal, Guds ords läsning och bön till honom som kan frälsa själar, foro de glada åstad med frälsta själar. De hade båda förut känt Herren, men hade avfallit. De kommo åter uti gemenskap med Honom och glädja sig ännu uti densamma. De voro båda på mötet förliden söndag.

Med nytt mod och liv begynna vi den kommande vinterns arbete för själars frälsning här i Danmark

Eders i Herrens arbetsfält, Nels Renbeck.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Forts. från tredje sidan.

den eller att giva efter för en brinnande önskan att 'bryta upp och vara med Kristus vilket är mycket bättre.' Men aposteln stod ej på Sadduceisk eller Adventisternas trosgrund. Intet kan vara mer bestämt och tydligt, än det faktum att den inspirerade aposteln förstod och trodde, att kroppens naturliga död var stunden för själens uppbrott och hädanfärd till en högre och mycket härligare plan av medveten närvaro hos Herren."

Forts.

NÅDENS RIKEDOMAR.

Intet som har släktskap med trånghjärtenhet kan få ställas i samband med vår Återlösares frälsande makt. Njugghet vid en kunglig festmiddag är ej så olämplig som trånghjärtenhet hos en Kristi bekännare. Nådens rikedomar äro så fursligt storslagna, att anblicken därav bör uppväcka hos oss en vidhjärtad och högsinnad ande. Kristendom och lågsinthet låta ej förena sig, girighet är oförenlig med kristendomens ande. Jag har hört talas om en landtbrukare, som plägade hålla predikningar i granngårdarna; han hade en vattenkälla på sin egendom, och dit gingo hans gannar för att hämta vatten, oftare än han tyckte om. Han lät därför uppsätta ett plakat vid källan med hotelse om böter för dem, som hämtade vatten ur hans källa. Det förvånar oss knappt, att en okynnig person snart prydde landtbrukarens boningshus med en tavla, på vilken han i stora bokstäver skrivit följande ord: "Kom till Jesus, men låt bli att taga vatten ur min källa." Denna anmärkning kan vara lämplig på en hel mängd förhållanden. Kom till Jesus, men låt bli att tränga mig i min kyrkplats. Kom till Jesus, men begär ej en enda cent av mig. Somliga människor äro mycket frikostiga med evangelium, emedan det ej kostar dem någonting; men de hålla sig undan, då den hungrige skall bepsisas och den nakne klädas. Äro sådana människor en prydnad för Kristi lära? Tänken därpå.

Finnes det ej predikanter, som äro till den grad uppfyllda av fördomens och själviskhetens ande, att de hellre vilja se en människa fortsätta sin vandring på den breda förtappelsens väg än höra talas om att någon blir frälst genom ett bemödande, som ej utgått från dem själva? Jag har intet behag till sådana själviska människor. Så snart någon får kännedom om, att Jesus är källan till de frälsande nådeströmmarna, synes mig följden böra bliva den, att han uppfylles med en vidhjärtad, älskande ande. Ty den Helige Ande vidgar våra hjärtan, genom att för oss uppenbara vår Herre Jesu Kristi fullhet. O, mina bröder, måtte vi alla bliva vidhjärtade och ingen av oss nedsätta vår Mästare genom att avlägga ett trånghjärtat vitnesbörd om honom. Tagen eder till vara för att inedra medmänniskor den uppfattningen om vår frikostige Frälsare, att han vore att likna vid en trång kanal, ty han beskriver sig själv såsom fritt flödande strömmar av levande vatten. Hos vår Herre Jesus Kristus finnes en sådan obeskrivlig nådens rikedom, att när stora syndare komma till honom, har han nog av barmhärtighet även för dem; ja, om miljarder av det mänskliga släktet komme till honom och drucke af hans nåds fulla strömmar, skulle dock ingen synbar minskning uppstå; nej, strömmen skulle snarare stiga, och de land, genom vilka den oförminskade strömmen flöte fram, skulle fröjda sig med outsäglig och härlig glädje.

C. H. Spurgeon.

KRISTI EGNA.

"Hava vi nu dött med Kristus, så tro vi, att vi ock skola leva med honom" (Rom. 6: 8). "Kristus, som har dött för oss, på det att, evad vi vaka eller sova, vi måtte leva tillika med honom" (1 Tess. 5: 10).

Kristus har köpt oss i det att han har dött för oss. Vi böra tillhöra Kristus, tillhöra honom evinnerligen. Av denna orsak dog Han. Ve den, som vänder sig bort ifrån Kristus, den som föregiver sig att tro på honom, men likväl ej lever för honom! Den som lever "tillika med Honom", eller i honom; som lever tillsammans med honom på så sätt som Paulus ville ha det; såsom lärjungen med mästaren, i ett hus eller en verkstad; den som lever sålunda i innerlig gemenskap med honom, finner det lätt att hava upphört med synden. Om synden kommer ser lärjungen endast bort till Mästaren, och han är färdig med den; synden begiver sig bort. Om synden återkommer, tillåtas vi åter vända oss till Mästaren, dess oftare ju bättre. En blick på Jesus betyder en åskstråle för synden; den verkar, dessutom, såsom ett bevaringsmedel emot synd. Livet tillsammans med Jesus är det mest välsignade liv. Om människorna endast visste det skulle de ej önska sig något bättre. Evad vi vaka eller sova—evad vi vaka här eller härefter—skola vi alltid vara tillsammans med Honom. Det skall vara helt omöjligt att få Honom bort ur vår syn, vårt hjärta eller sinne, ej heller skola vi försöka att så göra. Av denna orsak dog Kristus. Så dyrbar var du i Hans ögon. Ett sådant liv skänker Hans död dig här och härefter; ty det skall vara och förbliva ett evigt, oavbrutet liv tillsammans med honom.

John Gosżners Skattkammare

FÖRSAMLINGSMÖTE.

St. Paul Park, Minn., Församlingsmöte hålles från den 25:e dec. till den 2:e jan. Möten komma att hållas dagligen både på Engelska och de Skandinaviska språken.

Vi inbjuda alla att komma. Kom och tillbringa din juleferie här; kom för att övervara mötena och för att bliva bättre bekant med verksamheten. Flera predikanter komma att närvara.

Vi skola ombesörja kost och logi för alla som komma, men vilja bedja alla att om möjligt taga med sig sängkläder.

Om du ej kan komma, bed ändå för mötet.

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Grand Forks, N. D. Väckelsemöte. Begynner fredagen Nov. 19:e och fortsättes så länge intresset varar. Under de första tio dagarna komma möten att hållas om dagen, med predikan och lärdom för Guds folk, på både det engelska och de skandinaviska språken. Efter den tiden bliver det blott aftonmöten.

Alla Guds barn, boende i Nord Dakota och den norra delen av Minnesota, borde närvara vid åtminstone en del av detta möte, alldenstund viktiga saker angående Guds rikes befrämjande, i denna del av nordvästern, komma att framhållas. Lägg dig vinn om att komma. Flera predikanter komma att närvara.

Vi kunna skaffa logi för alla som komma, men kom ihåg att taga med dig vad sängkläder du behöver, för din egen bekvämlighet. Glöm icke detta. För närmare underrättelse tillskriv undertecknad. Seward Johnson,
513 Cottonwood Str. Grand Forks, N. D.

Guds församling i Danmark håller sitt årliga Julmöte i Pandrup 25—28 dec. I Lökken 29 Dec. till 1 Jan. I Hjörring, 2—5 Jan.

Br. S. O. Susag från Amerika, br. C. J. Forsberg från Sverige och flera lokala bröder och systrar komma att vara tillstädes för att framhålla Herrens Ord.

Kost och logi för dem som komma resande kommer att ombesörjas.

Vi tro att Herren kommer att vara närvarande och välsigna dessa möten, med vederkvickelse för sitt folk. Alla äro hjertligen inbjudna till dessa möten. Olika bibelämnen komma att behandlas.

N. Renbeck, Pandrup, Danmark.

GUDS RIKES KRAFT.

"Guds rike består icke i ord utan i kraft" (1 Kor. 4: 20).

Guds rike utbredes genom Guds ord, men Guds rike är icke ord. Om Guds rike blott vore ord, kunde det icke hjälpa oss, ty på ord är det ingen brist här i världen. Ja, det är nog av stora, tomma, vackra ord. Det är kraft och icke ord, vi behöva. Och, Gud vare lov, hans rike är just kraft! I Guds ord inrymmes kraft, ja, den största kraft i hela, vida världen, Guds egen skaparekraft. Guds ord skapar, där det mottages i tro. Sädekornet kan icke utveckla sin kraft annat än i den goda jorden, och Guds ord kan icke uppenbara sin kraft annat än i villiga hjärtan. Här hava vi förklaringen till, att så många mena om Guds rike, att det blott är "ord" —de hava aldrig mottagit detta ord och därigenom smakat dess kraft. Den kraften erfares blott av de hjärtan, som mottaga ordet.

Jag kände en 14-årig gosse, som alltid var glad, ehuru han växte upp i ett hem fullt av stora sorger. En gammal kvinna frågade en gång förvånad hans far: "Hvarför är den gossen alltid så glad?" Fadern svarade: "För att han har lärt att vandra på ett ord av Gud; det har givit honom glädjens kraft." —Min vän, har du lärt samma konst, lärt att vandra på ett ord från Gud, att omfatta och bevara det i ett villigt hjärta? I så fall skall jag giva dig ett ord, som du också i dag kan andra på." Det står skrivet: "Jag är Herren din Gud, som fattar dig vid handen, som säger till dig: Frukta icke! Jag hjälper dig." Tro det ordet! Vandra på det, så skall du få erfara, att det är sant, att Guds rike består icke i ord utan i kraft.

C. Skovgaard-Petersen.

Missionen.

Förväntan och bestämdhet.

Aposteln Paulus förväntade att hans åhörare skulle påverkas så, att det ledde till handling. Han trodde på sin predikan, till den grad att han visste att den var "Guds kraft till frälsning." Denna förväntan är en mycket viktig del av evangelii förkunnande. Den är en trosvisshet. En predikan som ej åtföljes av trons förväntan, är ej en sann evangelii predikan, emedan tron är en del av evangelium. Att blott utsprida sädet med ett slags ovisst hopp om att en del av det möjligtvis kan komma att spira upp någonstädes, är ej att predika evangelium.....För att predika evangelium fordras att predikanten skall tro att han är sänd till dem som han för tillfället talar till, emedan Gud har ibland dem sådana som han just då kallar; det fordras att talaren skulle förvänta ett svar. En stämning av förväntan genomströmmar berättelserna om alla Pauli predikningar. Allestädes förnimma vi, ej blott att Paulus föväntade att personer skulle bliva frälsta, men att även andra förväntade det. Detta förklarar varför hans predikan mötte motstånd.

Ännumer, han försökte alltid att föra sina åhörare till ett bestämt avgörande beslut. Det var ej något av det obestämda, obeslutsamma talandet, vilket vi torde beskriva såsom, "sädets utsående." Vår idé angående att "så säden," tycks mycket likna att utkasta vete från en luftballong. Vi läsa i våra raporter, om missionärer, på evangelistiska resturer, bevisstande stad efter stad, by efter by, talande till små skaror av åhörare, förkunnande för dem det glada budskapet; men helt litet resultat tycks förväntas därav. Nu och då, naturligtvis, faller vetekorn, utkastade från en ballong, på plöjd och bördig jord, och spirar upp och giver avkastning.. Men det är en obestämd metod, att så på detta sätt. Paulus utströdde ej säd, han planterade. Han behandlade sina åhörare på ett sådant sätt, att de bringades hastigt till en punkt varest de nödgades fatta sitt beslut, och sedan begärde han av dem att de skulle välja och att handla enligt deras beslut. På detta sätt höll han det moraliska resultatet ständigt framför dem, och nödgade dem förnimma att hans predikan ej var en nymodig och intressant lära, utan ett liv.

Roland Allen i "Missionary Methods."

ÄR MISSIONSVERKSAMHET ETT INKRÄKTANDE.

"The Living Church", den Protestantiska Episkopal Kyrkans organ, har uttryckt sig emot denna kyrkas deltagande i en Missionskonferens som kommer att hållas i Panama feb. 10—20, 1916. Ändamålet med denna konferens är att studera det religiösa tillståndet i Central-och Syd Amerika med det mål i sikte att utvidga den allmänna missionsverksamheten i dessa landskap. De som sätta sig emot detta möte, göra så, säges det, på den grund att för protestanterna att företaga missionsverksamhet i dessa Romersk-Katolska länder vore "ett inkräktande."

Varför det skulle anses ett inkräktande är svårt att förstå. Gud har ej givit Katolikerna exklusiv rättighet i dessa länder. Det faktum kan ej förnekas, att vad angår att göra folk rättfärdiga, har den Romersk Katolska Kyrkan helt och hållet misslyckats. Alldenstund detta är sant, varför skulle det anses ett inkräktande för Protestanterna att utföra missionsverksamhet i landskap som så mycket stå i behov av evangelium?

Utan tvivel skulle somliga anse det ett inkräktande att utföre missionsverksamhet i Mohamedanska länder eller till och med uti länder under Hinduisms regimen. Judarna ansågo Kristus en inkräktare, och apostlarna ansågos ofta för inkräktare. Sanningen angående saken är, att de som fått ett gudomligt uppdrag att göra folk till Jesu lärjungar, äro befallda att gå ut i hela världen och predika evangelium. De hava auktoritet från Gud att gå vart som helst där det finnes män och kvinnor som leva i synd och omtala för dem att Jesus kom för att frälsa folk ifrån deras synder, antingen dessa människor ära Romersk katoliker eller medlemmar av något annat samfund.

Det förekommer en ständigt tilltagande tendens bland namnkristna att vara likgilltiga angående vad folk tro eller huru de leva blott de hava en religionsform. På många orter göres helt liten ansträngning för att få syndare, vilka hava en kristendomsbekännelse, att vakna up att de måtte få se deras tillstånd, emedan en sådan verksamhet kunde anses för proselytmakeri. Men vad skulle blivit av Isarel, om Gideon sagt: "Vi få ej kullkasta min faders altare, för att ej inkräkta?" Vad skulle tillståndet i världen varit i dag, om Jesus sagt: "Vi skola fara till någon undangömd ö och begynna vår verksamhet, för att vi tilläventyrs ej komma att anses för inkräktare bland judarna?" Vad skulle vårt tillstånd varit om Luther sagt: "Vi få ej låta andra veta vad vi tro, för att ej anses inkräktare?" Nej, nej; vi behöva män och kvinnor vilka äro villiga att föra ett andligt krig emot synden varhelst de finna den

Från "Gospel Trumpet."

DEN "GAMLE GNIDAREN."

Den gamla gnidaren var död. Han dog under natten, och nyheten spreds hastigt genom bygden.

Den gamle gnidarens namn var Crowthamd, eller Caruthers, eller något dylikt. Det betyder intet, i alla fall. "Gamle gnidaren" var namnet varmed han i allmänhet var känd, och enligt de flästas omdöme var det honom bäst passande

Före aftonen av dagen efter hans död, hade hans livsverk noggrant diskuterats i samhällets butiker, arbetslokaler, hotellet och uti många hem.

Hur snål Han var! Samhällets Köpmän omtalade att Han köpte aldrig över ett pund (½ kg.) socker om gången och att han alls icke köpte ägg om man ej tillät honom utvälja de största.

"Han kom in här en gång, då japanskt te såldes för fyra skilling, det bäste slaget jag säljer, som du vet," sade handlanden. "och ville köpa ¼pund, och när jag begärd 13 cents, vilket är brukligt och rätt, bad han mig öppna paketen och lägga in en extra nypa te för att gottgöra för den extra halve centen."

"Nej! Han gjorde väl ej det, gjorde han?" utropade diligenskusken.

"Helt visst gjorde Han det, och det är inte någonting mot vad han gjort, om jag endast komme ihåg det."

"Jag vet, i kyrkan," sade den gamle väktaren, "satt Han långt nere i en av de billigaste bänkarna, och alla vet väl tror jag, att han har pengar nog."

"Pengar! har Han visst," anmärkte Doktorn, "och vem skulle ej ha pengar efter att vara den elakaste man i Eurakaville så långt tillbaka som folk kan erinra."

"Kommer ni ihåg den fattiga änkan

TRAKTATER.

Traktater kunna rekvireras dussinvis, men om större förlag önskas kunna de erhållas för 25 cts. per pund portofritt, innehålande unjefär 1,200 sidor. En provpakett innehållande en av varje traktat beskriven här, sändes för 10 cts. Beställ traktater efter nummer.

1—**Vart går du? Vilken Väg?** En hjärtlig framställning till evighetsvandraren. 8 sidor.
Pris 3 cts. per duss.; 12 cts. per hundra.

2—**Måste vi synda?** Behandlar ämnet huruvida man kan frigöras från syndens bojor här i tiden eller ej. 57 sidor; 15 cts per duss.

3—**Förlorad—Återfunnen.** En väckelseskrift. 6 sid. 3 cts. per duss.; 15 cts. per hundra.

4—**Sabbaten.** Behandlar sabbatsfrågan, givande bibelhänvisningar, och citat från de gamle gudfruktige skriftställarne, Justin Martyr, Irenæus och Tertullian 8 sidor.
4 cts. per duss.; 15 cts per hundra:

5—**Läran om Helbrägdagörelse.** 8 sidor.
Pris 4 cts. per duss.; 25 cts. per hundra.

6—**Varför böra vi lämna Sekt-samfunden?** Trettio varför, besvaras med omkring 50 bibelverser 4 sid. Pris 2 cts., per duss.; 10 cts. per hundra:

7—**Dopet,** eller på vilket Sätt det bör ske. Anför från Bibeln vad dopet är, vilka böra döpas. rätta sättet o. s. v., jämte vittnesbörd av de mest lärda teologer och uttolkare; såsom Luther, m. fl. 16 sidor. Pris 5 cts. per duss.; 10 cts. per hundra:

8—**Vad Bibeln lärer.** I kort sammanfattning återgiver den några av Bibelns huvudsakligaste lärosatser. 12 sidor.
5 cts. per duss.; 30 cts per hundra.

9—**Erfarenheter av Tobaksbrukandet.** En varningsröst till de unga emot den fördärvliga tobakslasten, samt litet statistik. 8 sidor.
4 cts. per duss.; 15 cts. per hundra.

10—**Ett Tal till de nyomvända angående Församlingsfrågan.** 16 sid. Pris 5 cts. per duss.; 40 cts. per hundra.

11—**Frågor besvarade.** Flera viktiga frågor rörande en kristens liv besvarade. 32 sidor. per duss. 10 cts.

12—**Bered dig för Himmeln.** En varning till de oomvända. 12 sidor. 5 cts. per duss.; 30 cts: per hundra.

13—**Helgelse.** En lättfattlig framställning om denna erfarenhet. 20 sidor. 6 cts. per duss.

24—**Avfallet.** Visar hur Guds folk förlorade deras ursprungliga renhet och kraft, samt huru den återgives dem. 18 sid. Pris 8 cts. per duss.; 50 cts. per hundra.

25—**Huru man bör giva.** Ett systematiskt givande enligt Skriften. 4 sidor. 12 cts. per hundra.

28—**Mormonernas Lära blottställd.** En kortfattad berättelse om Mormonism's uppkomst, och dess lärosatser vilka för sig själva bevia att de äro stridande emot Skriftens ord och sann moral. Pris 5 cts. per duss.; 30 cts. per hundra.

Wittbeck som lämnats med många barn och en pantsatt gård? Det var just en skandal, efter att hon arbetat sig själv nära till döds, under flera år, för att kunna betala intresset, lade han helt enkelt beslag på gården. inte mer hjärta än en gul hund—ej hälften så mycket."

"Vad blev det av änkan?" frågade Doktorn.

"Vet inte om jag nån'sin hört. Flyttade till östern nån'stans — eller kanske hon svält till döds, gamla fattiga varelse.

Vid lördagsaftonen hade folket i köpingen med visshet beslutat att den avdöde var den elakaste man som någonsin bott i Eurekaville, och, att av denna orsak var det vanhedrande för samhället att han dött där.

"Kvinnoföreningen möter om torsdagen hos Fru Twinksell. Bönnemöte som vanligt om onsdagsafton. En syltad tunga-fest hålles i kyrkans salong torsdags e. m., och afton, given av de Unga Kvinnornas Förening, och jag skall med nöje möta alla i min studiekammare som önska råd angående sin själs välfärd."

Den gamle gode pastorn lade anteckningslistan försiktigt vid sidan av den stora Bibeln, efter söndagsmorgonens predikan, tog av sina glasögon, och såg betänksamt över församlingen samt tillade: "Likpredikan om Måndags morgon kl. 10: 30."

"Den "gamle gnidaren" skulle således bäras in i kyrkan. Denna nyhet spreds över Eukaville hastigare än nyheten om hans död, vilket tydligt illustrerar dess värde. Antingen den gamle mannen var död eller ej var jämförelsesvis av ringa vikt. men att en man med så dåligt rykte skulle bäras in i kyrkan, liksom skulle han särskilt äras, och att endast kyrkan kunde rymma dem som skulle komma för att med deras närvaro hedra den avlidnes minne, tycktes vara samtalsämnet.

Eurekaville var i spänning. Att den gamle gnidaren skulle bäras in i kyrkan! Varför? Han var ju icke en professor! Vad kunde väl den gamle gode pastorn finna att säga, i begravnings-predikan, som ej komme att såra hans samvete och likväl ej säga annat än gott om den döde? Kanhända han skulle göra ett skräckinjagande exempel av Hans liv. Detta var dagens frågor.

Var och en förutsade att det komme ej att infinna sig någon vid begravningen, men i hemlighet bestämde man sig för att gå dit för att se om någon var där, och såsom resultat, var den lilla kyrkan fullsatt till trängsel, långt före den utsatta tiden.

Den "gamle gnidaren" hade inga släktingar som han visste om och ingen bänk hade preserverats för sörjande. Plötsligt hördes ett doft ljud nere vid dörren och likkistan bars upp den inre gången. Det var en simpel och mycket oansenlig kista, utan överdrag; endast överstruken med bets. De sex unga män som buro, voro alla främlingar. De buro kistan sakta och vördsamt till dess plats framför talarestolen och förrättningen påbörjades.

Den sedvanliga sången sjöngs, den sedvanliga bönen och bibelläsning, och den gamle pastorn pedikade. Det var en undvikande predikan över ämnet, "Döden och vad den lär oss," och densamma kunde predikas vid vilket annat tillfälle som helst.

Synbarligen sökte den gamle pastorn undvika att tala om den avlidnes livsverk, och där blev stort missnöje även ibland dem som mest förtroligt förutsagt att det var just vad pastorn måste göra.

En eller två av medborgarna, vilka sedermera ångrade det, smögo sig sakta ut med en känsla av att hava blivit bedragna. Omsider avslutade pastorn sin skrivna predikan, samt lade papperet till sidan och tog av sina glasögon.

Organisten, med fingrarne över tangenterna, avvaktade välsignelsen, så att ej ett ögonblick skulle förloras i att med detsamma påbörja den högtidliga och svårartade marchen på vilken övats en längre tid; och den lille viktige men nervöse entreprenören hoppades utöver förväntan att han måtte kunna giva organisten ett tecken i tid, eller vara kvick nog innan han började, att anmoda dem som önskade se den döde, att komma upp den mittersta gången och tillbaka å sidogångarna—men ännu stod pastorn i predikostolen tyst, mekaniskt öppnande och tillslutande glasögonen i handen, medan han

såg över och bortom församlingen, såsom om han väntade på ingivelse.

En gång rörde sig Hans läppar såsom om han ämnade tala, men han dämpade sig själv och vände sig hastigt om för att gå ned utför trappstegen.

Under det församlingen vaktade och väntade med undran skred pastorn framåt tills han stod invid likkistan, och under det han sakta lade sin hand uppå den blomlösa kistan vände han sig mot folket och sade:

"Vänner—Jag vet näppe hur jag skall säga eder vad jag önskar säga, angående vår Broder som har lagt ned sina bördor."

"Han var ej en man som tycktes längta efter sina medmänniskors beröm, och när jag satt vid hans dödsbädd den natt han dog bad han mig, att i min predikan över honom, ej tala om den döde till de levande, utan om döden och de levande.

"Uti min predikan sökte jag efterkomma Hans begäran, men under det jag står här ibland eder vid hans livlösa kropp. vilkens liv framlevats ibland oss, kan jag ej avhålla mig från att säga eder något om honom som lämnat oss.

"Jag har hört att Han varit känd ibland eder under namn av den 'Gamle gnidaren,' och att han räknats vara snål och småaktig i sina handlingar. Jag betvivlar ej att detta tyckts eder vara förhållandet. Jag tror ej att det är många här som känna till hans ungdomsliv eller hans födelse bland den yttersta fattigdom och huru, från sin barndomstid, han måste sträva och vara sparsam till dess hans strävande och sparsamhet och

försakande blev en del av honom själv, hans liv och natur.

Det är ej underligt att vanan, bränd in i Hans tidiga liv, var hård att utrödja, och om gnidaren,' vilkens döda kropp ligger här framför oss, var en av de ädlaste mänskliga varelser jag varit bekant med, villen I betjag säger eder att denne man, denne 'Gamle vad den lär oss,'' och densamma kunde pretvivla det i edra hjärtan.

''I tänken på Hans små handlingar—detta är allt I veten om honom eller allt I bemödaden eder att veta. Jag läser hans ädla livsverk, hans självförsakelse, hans högartade karaktär.

''Sex unga män hava kommit hit i dag vilka aldrig känt vår avdöde broder, ej ens till namnet innan jag sände efter dem—hava kommit för att lägga till vila, mannen, som gladligt, frikostigt, givit av sina medel så att de kunde bliva undervisade för vår Herres tjänst och missionsfältet, och medan han levde visste ingen mänsklig varelse förutom mig varifrån dessa välgärningar kommo.

''I haven kallat denne man en gnidare. I visten ej, att ehuruväl Gud välsignade och förökade Hans gods vida mer än hans medmänniskors, han kände vikten av ansvaret och att detta var honom anförtrott till förvaltning för hans medmänniskors nytta, och att han ansåg det en fördel att bruka så litet som möjligt för sig själv så att mera kunde användes för de olyckliga de kämpande—mera för Herrens verk.

''I kunnen komma ihåg, att en söndag, några månader sedan, jag bad att försök skulle göras till att hopsamla $200 för avskaffandet av skulden å församlingshuset. När jag kungjorde följande söndag att hela summan hade blivit given, såg jag några av eder räta upp eder med en självbelåten min av stor givmildhet, sanningen är dock att när hopsamlingen räknats befanns summan sent att ingen måtte upptäcka Honom—kom en liten gammal man, en 'Gammal gnidare,' blygsamt knackande på min dörr, önskande sig förmånen att få giva vad som måtte fattas.

''I veten om änkan Witbeck och hennes strävan emot en överväldigande skuld. I veten att skulden inkasserades och att den 'Gamle gnidaren' var den som åstadkom inkasseringen. Jag hörde aldrig att någon av eder undersökte förhållandet vidare, och om än haden undersökt, haden I kanske ej fått reda på att denne elake, snikne gamle man lånte emot gården nära två gånger så mycket som den var värd, och sedan, när han såg att de fruktlösa ansträngningarna av den modiga kvinnan, aldrig kunde ändas medan hon var där, gjorde vad tycktes vara bäst för henne.

I kunden måhända fått veta att Hon snarigen blev tillbjuden en livslång anställning såsom matrona uti ett nyupprättat, föräldralösa barns hem, men I kunden ej fått veta vad t. o. m., den aktade gamla kvinnan ännu ej vet—att denne avskyvärde 'Gamle gnidaren arrangerat för hennes anställning, samt själv upprättat detta hem.

''Det var Han som föreslog en fem cents kollekt för vår nya klocka, så att I måtten hava glädjen av att själva hava betalt för densamma, under det han lungt skänkte tre femtedelar av den behövliga summan. Kanske det är väl känt att detta samhälle sände mera till de nödlidande i floddistriktet än mången av de större städerna, och likväl, såsom jag minnes dem, voro edra individuella gåvor ej stora.

''En kollekt upptogs här en gång för att sända vår Väktares sjuka hustru till lasarettet, och jag betvivlar ej att I gåven frikostigt; likväl vad I gåven skulle ej hava betalt omkostnaderna under två veckor. Dess oaktat förbliver hon där många månader och kom hem med förlängt liv för att uträtta goda gärningar.

''Jag säger icke allt detta, mina vänner, för att förebrå, men att, möjligen, från föredömet av den avdöde måtte komma en läxa för de levande—'Dömmen icke att I icke varden dömda.''

Och de sex unga män buro kistan aktningsvärt ut till graven och ingen tycktes märka att kistan var billig och enkel.

Från Engelskan. Utv.

De Ungas Avdelning.

EN LÖGN FÖRALLTID.

Jag antager att du tror mitt ämne är ett som är besynnerligt och undras vad jag kommer att säga om en ''lögn.'' Det tycks vara ett så barskt ord, men det är alltid bäst att kalla en sak med dess rätta namn.

En liten flicka kom till sin moder en dag och gjorde henne denna fråga: ''Vilket är värst — att säga en lögn eller att stjäla?''

Frågan kom såsom en överraskning till modern och hon svarade att bådadera voro så illa att hon ej kunde säga vilket som var värst.

''Nå väl,'' sade den lilla flickan jag har tänkt mycket på saken och jag tror att det är värre att ljuga än att stjäla. Om man stulit kan man återlämna det om man ej ätit upp det, och om man ätit upp det kan man betala för det. ''Men''—och en sky av färgen spred sig över barnets ansikte — en lögn är föralltid.''

Har du någonsin tänkt på det förut? Du kan ej omintetgöra en lögn. Den är, såsom flickan sade, ''för alltid.'' Huru många barn komma ej uti vanan att ej vara sannfärdiga, genom att vara vårdslösa i berättandet av något. Det är så lätt att berätta en händelse galet. En del folk vilja hellre säga en osanning än att tala sanning; det kan tyckas vara ett hårt tal, men det är verkligen så.

Barn säga ofta osanningar på grund av fruktan för straff. Föräldrarna äro skulden härtill. Barnet kan läras att med att bekänna ett fel, eller att säga sanningen till och med då fara förefinnes för straff, får det förlåtelse. Om föräldrar lärde barnen detta, komme det ej att finnas så många barn som säga osanningar. Ingen sätter tillit till en person sedan man funnit ut att han ej är sannfärdig. En lögnare är den föraktligaste varelse i världen. Jag önskar varje barn kunde säga såsom George Washington sade, när tillfrågad angående korsbärsträdet. ''Jag kan ej säga en osanning.'' Utv.

SANN KÄRLEK.

Av Vivian Harvey.

''Du älskar mig ej; om du det gjorde skulle du ej ständigt plocka fram mina fel'', sade en flicka en dag till sin moder.

Stackars flicka! hur vilseledd hon är! Om hon endast kunde förstå att hennes mamma menar det för hennes bästa, och om hon endast droge nytta av dessa varningar, skulle hon snart ha färre fel att ''plocka fram'' såsom hon uttryckte sig.

Kanske hon likt många andra har den felaktiga idén att om hon älskades med en sann kärlek, skulle ingen se några fel hos henne, eller om de så gjorde skulle de vara mycket försiktiga att ej nämna dem för henne.

Det är naturligtvis ej så angenämnt att påminnas om sina fel, men ej heller är det angenämt för den som nödgas nämna dem för oss. Hur mycket bättre är det ej att bliva påminda om våra fel om vi ej kunna se dem själva! Då kunna vi bedja Gud om nåd att övervinna dem. På detta sätt kunna vi göra framsteg till dess våra fel ej bliva så många. Är icke detta uppmuntrande?

Det är ingen i bättre ställning än mor, att kunna se just var vi mest behöva hjälp. Hon älskar oss och det är för vårt bästa att hon omtalar våra fel. Låtom oss alltid emottaga hennes råd och älska henne med en sann kärlek medan vi hava henne hos oss.

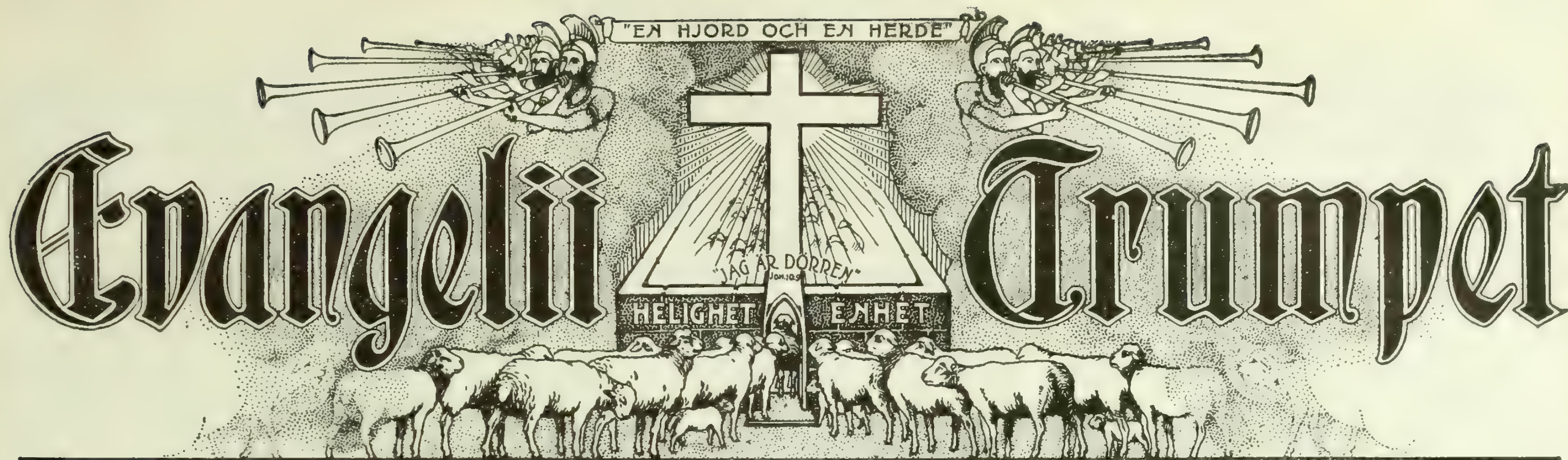
''Var man tycker sina vägar vara goda, men Herren är den som prövar andarna. Befall dina verk åt Herren, så hava dina planer framgång'' (Ords. 16: 2, 3). Hav din lust i Herren; han skall giva dig vad ditt hjärta begär. Befall din väg åt Herren och förtrösta på honom; han skall göra det'' (Psa. 37: 4, 5).

Jag har velat hava många ting i mina händer, och då har jag alltid förlorat dem; men allt vad jag kunnat förmå mig att lämna i Guds hand, det har aldrig blivit en förlorad sak. *Luther.*

EN KRISTEN.

''En liten flicka, som en gång tillfrågades, vad det var att vara kristen, svarade. Det är att göra detsamma, som Jesus skulle göra om han vore en liten flicka och bodde i det här huset.' Den lilla flickans svar tål att tänka på.''

''Om vi önska, att Gud skall höra oss, i hvad vi säga till honom i våra böner, så måste vi höra hvad han säger till oss i sitt ord.''

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e December, 1915. Nummer 23.

GUD HÖR BÖN.

Av Emil Kreutz.

Fly min själ på bönens vingar
Upp till Gud som allting vet,
Säg för honom allt som tynger
All din smärta och förtret.

Kör:
Ack hur gott att tryggt få vila!
I förtröstan på vår Gud,
Tills vi slutligen nå målet,
Klädda uti himmelsk skrud.

Han för alla omsorg haver,
Alla männ'skor frälsa vill,
Aldrig någon bortstött varder
Komme var och en som vill.

Han kan hjälpa och hugsvala,
Om och stormen bryter fram,
Frid till själen vill han tala,
"Tyst var stilla" bjuder han.

Ditt begär i bön gör kunnigt,
Med tacksägelse förnöjd,
Tills all fruktan, sorg försvunnit,
Och du vilar full av fröjd.

ATT BEDJA FÖR SIG SJÄLV.

Av Mable C. Porter.

Finnes det ej tillfällen när vi förslösa böner på oss själva, då vi borde hava omsorg om andra? Gud bjuder oss att kasta alla våra omsorger på honom. Så låtom oss lägga ned våra bördor och begynna bära till Jesus andras bördor. Många själar i vår omgivning, vilka vi ej kunna nå med ord sjunka ned i förtvivlan emedan det ej finnes någon som genom bönen förskingrar mörkrets makt vilken omhöljer dem, för att sålunda låta Guds ljus in uti deras själar.

Gud gav mig en gång en allvarlig läxa härutinnan. Jag var mycket orolig angående vissa ansvar som vilade på mig, och mitt sinne kunde ej få ro. Jag stod i behov av hjälp och därför gick jag till Gud i stilla bön. Jag sade Honom att mina bördor voro allt för tunga. Jag talade till honom en hel del om mina behov. Jag läste vers efter vers uti Ordet, sökande hjälp, men likväl erhöll jag ej någon, ingen bestämd förvissning eller svar på mina böner. Det begynte se ut som att jag åter måste taga upp de sammanhopande bördorna och bära dem allena, likväl visste jag att något visserligen ej stod rätt till. Då begynte jag fråga Gud vad orsaken var. Under det jag bad läste jag Ordet och mina takar begynte koncentrera sig på detsamma. Jag läste om den förlorade sonens önskan att återvända. Jag kunde ej förstå hur det kunde äga tillämpning uppå mitt tillstånd, alltså vände jag på bladen och läste: "Stärken maktlösa händer, given kraft åt vacklande knän. Sägen till de försagda: Varen frimodiga, frukten icke." Skulle jag göra detta, jag som hade mina händer så fulla av mina egna bördor! Ja, i sanning; häruti låg min läxa och även min välsignelse. O, vilken välsignelse! Alla mina bördor lade jag ned vid Jesu fötter. Han tog bort dem och nu kunde jag bedja Gud näpsa mörkrets makter vilka bundo den "förlorade sonen." Med alla mina bördor borttagna, med vilken makt kunde jag ej bedja för de andliga krymplingarna, de stumma tungorna, de blinda ögonen och de döva öronen! Med vilken seger jag bad! Jag vill aldrig glömma den läxan.

Det är ej blott ord dessa stackars människor behöva; de behöva förböner—den brinnande verksamma bönen vilken övervinner helvetets portar. Låtom oss bliva angelägna och med allvar hjälpa andra bära deras bördor till Jesus. Det finnes efterfrågan på dem som vilja bära bördor för andra. Arbetet på Jerusalems murar måste upphöra emedan bärarnas krafter svekto (Neh. 4:10). Det svagaste Guds barn kan hjälpa till att förstärka andras sviktande förmåga och vara en verklig bärare av deras bördor.

Jesus bad för andra, emot mörkrets makter, otro, missmodighet, fruktan, sjukdom och synd. Låtom oss ofta bedja för dem som äro bundna av dessa grymma herrar. Kom ihåg att Jesus sade: "Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk." Kraften ligger i den rätttfärdiges bön vilken "förmår mycket, då hon är i verksamhet. Tag dig till vara för själv, under bönestunden.

BIBELN.

I våra dagar, finnes en oerhörd massa böcker. Det finnes goda böcker och dåliga böcker, och böcker om vilka man icke kan säga huruvida de äro goda eller dåliga, men man kunde likväl fråga varför de blivit skrivna eller vad gagn de uträtta. Men bland alla böcker är Bibeln enastående; ja man kan säga att det är den bok varifrån alla andra goda böcker hava deras ursprung.

Många människor betvivla Bibelns gudomliga ursprung och somliga säga att det är en god bok men att dess skrifter ej inspirerats av Gud. Ett sådant påstående är alldeles oförståndigt. Antingen är Bibeln Guds inspirerade ord eller ock innehåller den en lögn, ty den vittnar om sig själv att den innehåller Guds ord. Herren Jesus vittnade om Gamla Testamentets skrifter att de äro Guds ord. "De hava Moses och profeterna må de höra dem" (Luk. 16: 29). "Och han sade till dem: Dessa äro de ord, som jag talade till eder, då jag ännu var med eder, att allt måste fullbordas, som är skrivet om mig i Moses lag och i profeterna och i psalmerna. Då öppnade han deras sinne, så att de förstodo skrifterna" (Luk. 24: 44, 45). Dessa och flera liknande utsagor av vår Herre Jesus bevisa att han satte sin stämpel på Gamla Testamentets skrifter såsom varande sanningsenliga och inspirerande av Gud. Vad angår Nya Testament kan det även sägas att Jesus vittnar till dess gudomliga inspiration, alldenstund han lovade sina apostlar att sända den Helige Ande, vilken skulle leda dem till hela sanningen, såsom vi läsa uti Joh. 14: 16: "Hugsvalaren, den Helige Ande, vilken Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder allt, vad jag har sagt eder." Alltså betygade Herren Jesus att han skulle sända den Helige Ande vilken skulle påminna lärjungarna om vad han hade talat, och icke blott det utan han skulle även lära dem mycket som Jesus ej lärt dem, såsom vi läsa i Joh. 16:12,13, "Jag har ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det. Men när han sanningens Ande kommer, skall han leda eder till hela sanningen, ty han skall icke tala av sig själv, utan allt vad han har hört, det skall han tala, och det kommande skall han förkunna eder." Lärjungarna hade alltså ej att lita på sina egna hågkomster när de skrevo Nya Testamentets skrifter utan de hade den Helige Andes ofelbara minne att leda dem "till hela sanningen."

Många bevis kunde framhållas för Bibelns äkthet men vi vilja i denna uppsats blott påpeka några få. Först vilja vi säga att Bibeln fyller ett visst behov. Om man vädjar till sitt eget förstånd, kan man, om man ej helt förlorat sina sinnens rätta bruk, förstå att det måste finnas ett Högsta Väsende, som

skapat oss människor, och allt som tillhör världsalltet. Att allt detta ej kunde komma av en slump eller av en okontrollerad händelse, borde varje förståndig människa begripa. Sedan kunde man fråga vad är ändamålet med allt detta underbara skpelseverk? Och, är det resonligt att antaga, att en Skapare, med sådan makt och vishet som ådagalägges genom skapelseverket, utfört allt detta av en nyck eller utan något visst mål i sikte? Alldeles otroligt. Alldenstund Skaparen måste hava ett visst mål i sikte är det ej resonligt att antaga att han skulle meddela sig med människan, vilken är den intelligentaste av alla varelser på jorden? Jo visserligen. Om Bibeln ej är det medel varigenom Skaparen medelar sig med människan, var finna vi då ett sådant medel?

Att en Skapare som på ett så underbart sätt frambragt allt som är skapat, skulle vara en rättfärdig, god och helig varelse, borde väl ingen betvivla, och att hans uppenbarade vilja för människorna skulle vara en uppenbarelse om dessa hans egenskaper, borde likaledes vara helt antagligt. Var finna vi något som så förklarar och belyser dessa Skaparens egenskaper som Bibeln gör? och var finna vi något som framhåller vad som är människans högsta plikter såsom Bibeln gör?

Bibeln är sitt eget bevis för sanningsenenlighet och gudomligt ursprung. Elektriciteten är en mäktig och underbar kraft. En människa kunde säga att hon ej trodde på elektricitetens kraft, men den som lärt genom erfarenhet vad den kan åstadkomma är likväl övertygad om dess kraft. Jag är ingen elektriker, men jag ser dagligen elektricitetens kraft uppenbarad, därför är den för mig sitt eget bevis. Likaså med Bibeln, den bevisar sig själv vara sann. Den befaller ett heligt och rent liv, ett liv av högsta moraliska beskaffenhet. Ej blott det utan den förkunnar även hur människan kan uppnå ett sådant liv. Jag har lärt av egen erfarenhet, såväl som av andras erfarenheter att dessa föreskrifter äro sanna och att deras åtlydande medföra det resultat som Bibeln angiver. Jag var en gång en slav för syndiga vanor från vilka jag ej kunde befria mig själv; jag följde Bibelns föreskrifter, och rönte de resultat som den utlovade, nämligen blev befriad från syndens makt. Vi hava sett människor vilka varit hemfallna åt svåra synder, mördare, tjuvar, drinkare, lögnare o. s. v., vilka ställt sig Bibelns råd till efterrättelse och blivit befriade från dessa syndavanor och blivit goda och rättskaffens människor. Kunde Bibeln hava en sådan god verkan om den vore en lögn eller blott en inbillning så som många påstå? Om så är kunde man utropa, vilken härlig inbillning!

Nej, Bibeln är en härlig verklighet, en härlig sanning. I densamma finnes råd för den rådlösa, styrka för den svage, tröst för den bedrövade, ja den är en vägvisare till välsignelsens källa vilken vederkvicker både kropp och själ. Den innehåller det ord som är livgivande; det ord som har skapande kraft. Detta välsignade ord förkunnar för den i synden bundne trälen huru han kan bliva omskapad, ja dö till sitt syndiga liv och bliva född på nytt, få en ny natur, bliva "en ny skapelse." Denna underbara bok kan leda den olycklige, arme, eländige till sann lycka, frid och sällhet: Vilken annan bok har denna förmåga? Det är sant att det finnes andra böcker som kunna vara till mycken hjälp och välsignelse, men allt det goda de innehålla kommer från samma välsignade ursprung—Bibeln.

Det har funnits och finnes mäktiga otroshjältar vilka förnekat Bibelns sanningsenlighet, men vad hava de givit oss i stället? Har du någonsin sett en drinkare bliva en nykter man genom att läsa Voltaires eller Ingersols bibelförnekande skrifter? Jag har hört om många av dessa bibelförnekare att de i sista stunden, när de skulle lämna detta livet, hava erkänt att de vora bedragna, och att de i deras sista stunder hava erkänt rätt mätigheten av de fordringar Bibln framhåller, och att de förnummit att det pinorum som Bibeln omtalar var öppet att mottaga den flyktande själen, emedan de uraktlåtit att ställa sig Bibelns ord till efterrättelse. Men jag har aldrig ännu hör talas om någon människa som i dödsstunden ångrat att hon levat i överensstämmelse med Bibelns ord.

O härliga, dyrbara bok! Låtom oss älska, vörda, läsa och studera den; låtom oss omhulda och lyda dess föreskrifter. Om vi så göra skola vi finna sann lycka och sällhet här i livet och sedan få komma till den härliga ort som den benämner himmeln.

"Från urminnes tider du varit och är
En tröst i all smärta, en vila och ro,
En levande källa som hälsa beskär,
För frälsade själar en kraft till att tro.

Kör:
Vi vilja lovsjunga vår Herre och Gud,
Som givit oss Bibeln med heliga bud;
Han mättar vårt hjärta vid himmelens bord.
Vi älska vår Bibel—livgivande Ord.

I motgång och sorger, i nöd och besvär
Du mig säkert fram genom stormarna bär.
Mitt hopp och min glädje, min lust och min fröjd,
Du leder mig troget mot himmelens höjd.

Du födande källa, o, levande Ord
Han mättar vårt hjärta vid himmelens bord.
För arma elända en käpp och en stav;
En stjärna i natten på villande hav."

L. P. P.

Lära och Liv.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H. M. Riggle.

Forts. fr. Föreg. Nr.

"Jag anser det vara rätt, att så länge jag är i denna hyddan, påminna och uppmuntra eder, vetande, att jag snart skall avlägga min hydda, såsom och vår Herre Jesus Kristus har för mig uppenbarat Och jag vill även vinnlägga mig därom, att I efter min bortgång städse må kunna påminna eder detta" (2 Pet. 1: 13—15).

Petrus beskriver sin vistelse på jorden med dessa ord: "Så länge jag är i denna hyddan." Med "denna hyddan" menar han sin dödliga kropp. Flera översättningar återgiva det sålunda. Alltså var kroppen icke Petrus, men Petrus bodde i den kroppen. Detta bevisar att Petrus förstod att själen är distinkt från kroppen. Liksom en människas hus är den boning vari hon bor, sålunda är kroppen det hus vari själen bor. Hans botgång (död) beskriver han såsom den tid då "jag skall avlägga min hydda." Här hava vi en inspirerad apostels vittnesbörd att vid dödsstunden avlägga vi denna jordiska hydda, vilken upplöses — återvänder till moder stoft, medan själen, den verkliga invärtes människan, bortgår, och kommer uti en mycket innerligare närhet till Kristus, vilket är mycket bättre. "Borta från kroppen och vara hemma hos Herren." Detta vittnesbörd överensstämmer med hela Skriften. "Stoftet vänder åter till jorden, varifrån det har kommit, och anden vänder åter till Gud, som har givit den."

Endast människornas kroppar, den del som vänder åter till stoft, sova i graven. "Många av de avsomnade heligas kroppar stodo upp, och de gingo ut ur sina gravar" (Matt. 27: 52, 53). "Och många av dem som sova i mullen skola uppvakna" (Dan. 12: 2). "De döda veta alls intet" (Pred. 9: 5).

Vilken del av människan sover och vet intet? Den del som är stoft, kroppen som ligger i graven.

Men vad bliver det av anden? Den återvänder till Gud (Pred. 12: 7), och fortfar att existera "borta från kroppen" (2 Kor. 5: 8), vilket för den rättfärdige är "mycket bättre" än att "förbliva i köttet." "På det att, evad vi vaka (förbliva i kroppen) eller sova (vår kropp dör), vi måtte leva tillika med Honom" (1 Tess. 5: 10). "Edra hjärtan skola leva evinnerligen" (Psa. 22: 27).

"Om jag ock vandrar i dödsskugans dal, fruktar jag intet ont, ty du är med mig; din käpp och stav trösta mig....Och jag skall åter få bo i Herrens hus, evinnerligen" (Psa. 23: 4, 6) .Döden beskrives här såsom en dal, en skugga. Stanna vi kvar i denna dal och förbliva där i ett omedvetet tillstånd till uppståndelsen? Nej. David säger: "Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal." ....Och jag skall åter få bo i Herrens hus evinnerligen." Döden är alltså blott en mörk skugga genom vilken vi ingå till ljusets regioner bortom.

"Det var en rik man, som klädde sig i purpur och kostbart linne och levde var dag i glädje och prakt. Och det var en fattig vid namn Lasarus, som låg för hans dörr, full med sår och längtade efter att mättas med de smulor, som föllo ifrån den rikes bord. Men till och med hundarna kommo och slickade hans sår. Så hände det, att den fattige dog och vart förd av änglarne i Abrahams sköte. Och även den rike dog och vart begraven. Och i dödsriket upplyfte han sina ögon, där han låg i plågor, och fick se Abraham långt ifrån och Lasarus i hans sköte, och han ropade och sade: Fader Abraham, varkunna dig över mig och sänd Lasa-

rus, att han må doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min tunga, ty jag pinas i denna låga. Men Abraham sade: Min son kom ihåg, att du fick ut ditt goda, medan du levde, och Lasarus sammaledes det onda; men nu har han här hugnad, och du pinas. Och utom allt detta är mellan oss och eder ett stort svalg befäst, på det att de, som vilja gå över härifrån till eder, icke må kunna det, icke heller de, som äro där, må kunna komma över till oss. Och han sade: Jag beder dig då, fader, att du sänder honom till min faders hus, ty jag har fem bröder, att han må förmana dem, att icke även de må komma till detta pinorum. Araham sade till honom: De hava Moses och profeterna; må de höra dem. Och han sade: Nej, fader Abraham men om någon från de döda kommer till dem skola de bättra sig. Men han sade till honom: höra de icke Moses och profeterna så skola de icke heller tro, om någon uppstode från de döda" (Luk. 16: 19—31).

Trots den förvrängning människor kunna företaga med dessa Kristi ord, lära de likväl eftertryckligen, själens medvetna tillstånd efter döden. Berättelsen om den rike mannen och Lasarus, är antingen en liknelse, eller en händelse som verkligen timat. Det kan ej bevisas att den är en liknelse. I sanning Jesus sade ej att den så var. Det språk han begagnar antyder hellre att det var en sann berättelse av vad som verkligen hänt. "Det var en rik man. ...och det var en fattig vid namn Lasarus," sade Jesus, och sedan gav han en beskrivning om deras död och efterföljande tillstånd. Men om vi skulle medgiva hela berättelsen vara en liknelse, så försvagade det ej argumentet i den minsta grad. Kristus valde antingen en lögn eller en sanning såsom grunden för sin liknelse. Lägg märke till tanken. Jag upprepar: Grunden för liknelsen är antingen en bestämd lögn eller en bestämd sanning. Om ett sådant tillstånd ej existerar efter döden, då förfalskade Kristus. Men om Kristus, som är all sannings ursprung, sade sanningen, då förefinnes, efter kroppens död, precis ett sådant tillstånd som här beskrives. Varje gudelig själ utropar, "Vare hellre Gud sannfärdig och var människa en lögnare!"

"Det var en rik man, som klädde sig i purpur och kostbart linne och levde var dag i glädje och prakt." Här hava vi en man rik på denna jordens gods. Han hade allt vad hjärtat kunde önska sig. Han levde i prakt. Men det var ett som han saknade — frälsningen; han uraktlät att samla skatter i himmeln — eviga rikedomar. En fattig tiggare låg vid hans dörr, full med sår. Om denne rike man varit ett Guds barn hade han tagit sig an denne fattige man, förbundit hans sår och givit honom föda från hans kräsliga bord. Men han var allt för högmodig och självisk. Den hungrande tiggaren längtade endast efter de smulor som föllo ifrån den rikes bord. Men till och med hundarna kommo och slickade hans sår. O huru syndfull och högmodig var ej denne rike man!

Men tiden kom då "den rike dog och vart begraven." Hans dödliga kropp återvände till stoft. Men gjorde det en ände på hans tillvaro? Nedlades även hans själ i graven? Nej. "I dödsriket upplyfte han sina ögon, dar han låg i plågor." Lägg märke till detta faktum, att fastän hans kropp begravits var hans själ i plågor.

Låtom oss nu taga en flyktig blick på den andra sidan. "Så hände det att den fattige dog." Gjorde det ett slut på hans existens? Nej, Han "vart förd av änglarne i Abrahams sköte (vila)." Den verkliga invärtes människan skildes från kroppen vid dödsstunden. Lasarus lades ej ned med den förmultnande kroppen, i graven, utan fördes av änglarna i Abrahams sköte, Guds paradis. Här hade han "hugnad", medan den rike mannen "långt ifrån" låg i plågor. Denna Frälsarens berättelse stämmer helt och hållet in med den mängd skriftställen som redan citerats vilka så tydligt lära att själen befinnes uti ett medvetet tillstånd efter döden.

I Uppenbarelsebokens 5:e kapitel framvisas symboliskt, frälsningsplanen såsom en bok förseglad med sju insegel. Slutligen övervann "Lejonet av Judas stam" (Kristus) och upplät boken. De sju inseglen beteckna tiden för deras fullbordan, från Kristi förkroppsligande intill tidens ände. Brytandet av varje insegel medförde ett nytt tidskifte vilket församlingen skulle genomgå. Vid det första inseglets brytande syntes en vit häst, "och den som satt därpå, hade en båge, och honom vart given en krona, och han drog ut segrande och för att segra" (Upp. 6: 1, 2). Detta betecknar Kristi rikes segrar under morgontiden av den kristna tidsfördelningen. Den vita hästen betecknar församlingens kraft och renhet.

Brytandet av det andra inseglet framvisar en röd häst, och en tid då friden skulle borttagas från jorden, så att människorna skulle slakta varandra. Se vers. 3, 4. Detta uppfylldes uti den tidiga kristna församlingens blodiga förföljelse, från det hedniska Rom. Tio tusenden dödades av denna makt.

Därnäst kom en svart häst (Upp. 6: 5, 6), vilken betecknar den avfallna kyrkan vilken undanträngde sanningen. Svart betecknar de förfärliga mörka villfarelser och inbillningar, vilka under de mörka tidsåldrarna dolde de klara strålarna från evangelii ljus och frälsning för världen, en tid av förfärlig andlig hungersnöd.

På detta följde en black häst, "och den som satt därpå, hans namn var döden." Han dödade med svärd och med hunger och med död och genom vilddjuren på jorden. (Vers. 7,8). Detta var påvedömets regim och de kristnes slaktande genom dess händer. Om kring år 270 e. K. upprättade djävulen en avfallen församling—den katolska. När denna sekt blev allmän, återuppväcktes den härskande ande och Roms huvud, vilka under Kejsaren var den förföljande makten, och begynte förfölja kvinnans säd, församlingen, värre än när iklädd den hedniska dräkten Detta var papism. Upp. 6: 8 blev uppfyllt till bokstaven, under påvedömet. Några auktoriteter angiva antalet av dem som ledo martyrdöden, genom Rom's grymma hand, till 55, 000, 000; och på precis det sätt som här beskrivits. Vi vilja nu betrakta det femte inseglet.

"Och då det bröt det femte inseglet såg jag under altaret de människors själar, som hade blivit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, vilket de hade. Och de ropade med hög röst och sade: Huru länge du helige och sannskyldige Herre, dröjer du att döma och att hämnas vårt blod på dem, som bo på jorden? Och åt var och en av dem vart given en vit fotsid klädnad,och dem vart sagt, att de ännu en liten tid skulle giva sig till ro, till dess talet blivit fullt jämval av deras medtjänare och bröder, vilka skulle bliva dödade såsom de" (Upp. 6: 9,11)

Här uppenbarar sig för vår syn själarna tillhörande den massa människor vilka blivit dödade under det andra och fjärde inseglet, nämligen de tusenden och miljoner som blivit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull som de hade under det hedniska Rom's och det påvliga Rom's regering. De voro "under altaret." Uppå altaret betecknar arbete, uppoffring, och tjänst. Men under altaret betecknar att deras verksamhet var slut. "Och dem vart sagt, att de ännu en liten tid skulle giva sig till ro." Här se vi att de hade ro och vilade sig. "Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. ... de skola vila sig ifrån sitt arbete" (kap. 14: 13). Uti detta själens hem "Där hava ju de ogudaktiga upphört att rasa, där få de uttröttade komma till vila." Ja "där hava alla fångar fått ro, de höra där ingen pådrivares röst. Små och stora äro där varandra lika, trälen har där blivit fri ifrån sin herre" (Job. 3: 17—19). O, huru tröstande dessa skriftställen äro, när vi tro sanningen, sedan liv och odödlighet blivit uppenbarade i evangelium. Dessa själar voro ej på jorden ty de talade om "dem som bo på jorden." Men deras mördare kunde ej döda själen .(Matt. 10: 28). Deras själar levde ännu och voro medvetna.

Medan de sålunda regerade med Herren begärde dessa själar av honom att få veta när han skulle hämnas deras blod på dem som bodde på jorden. De blevo tillsagda att giva sig till ro "en liten tid," till dess även deras medtjänare och bröder dödats såsom de blivit dödade. Detta hänvisar naturligtvis till en andra blodig martyrdom som skulle förekomma. Detta uppfylldes utan tvivel efter det sextonde århundradets reformation, då tio tusental Protestanter nedlade sina liv innan den påvliga makten blev bruten. Det kan även innefatta dödandet av Guds helige just före änden. Gud kommer att hämnas martyrernas blod, med att kasta vilddjuret uti eldsjön (Dan. 7: 11; Upp. 9: 20; 20: 10).

Men det som vi vilja draga våra läsares uppmärksamhet till, är det faktum att dessa själar vilkas kroppar blivit dödade voro vid liv, under Guds altare, och samtalade med Herren. Således medan kroppen är död och förmultnar i graven fortfar själen att leva "[illegible] från kroppen" och "hemma hos Herren." Många der skriftliga vittnesbörd kunde nämnas, men vi anse att det som blivit nämnt är tillräckligt bevis att övertyga varje resonligt sinne.

Forts.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.
Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.
Utgives av
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.
O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

I cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Vi utgiva även, på dansk-norsk språket, "Evangeli Basun" vilken kan erhållas till samma pris som Evangelii Trumpet.

"Varen nu Gud underdåniga."

◆◆◆

"Stån djävulen emot så skall han fly ifrån eder."

◆◆◆

Det finnes alltför många vilka tyckas helst vilja vara arbetskamrater med djävulen.

◆◆◆

Jesus säger att den som älskar honom bevisar detta genom att åtlyda hans Ord.

◆◆◆

Gud har lovat "en rättens ande för dem som sitter till doms" och att han skall "bliva en starkhetsmakt för dem som driva fienden på porten."

◆◆◆

Profeten Jesaja beklagar att präster och profeter raglade av vin (i vår tid, Babels vin,—obibliska läror) och att de vacklade när de skipade rätt. För dessa och deras lärjungar, säger profeten bliver Herrens ord "gnat på gnat, prat på prat, litet här och litet där."

Man hör ofta människor, som sympatisera med obibliska läror, beskylla Guds sanna tjänare att de taga ett skriftställe här och ett där för att bevisa Bibelns lära, icke förstående att läran om frälsning, helgelse, Guds församlings anordningar, o. s. v., är enahanda och samstämmig, om en vers tages i Mattei Evangelium och en annan i Romarebrevet eller i brevet till Titus. Och därför bliver Guds Ord för dem gnatt på gnat, prat på prat.

◆◆◆

De som hava lärt att höra och följa Herdens röst, hava fått sina hjärtan och öron omskurna och genom vanan övade att skilja mellan gott och ont. Även få de tillträde till all vishetens och kunskapens förrådskammare i Guds kunskap, och äro villiga att åtlyda även denna vers: "Varen icke oförståndiga, utan insen vad som är Herrens vilja." De förakta icke profetior," men "förbinda andligt med andligt," o .s. v. De prisa Gud för en vers i 1:a Mosebok i sin plats och det ämne den tillhör, lika mycket som en i Nya Testamentet som hör till samma ämne.

◆◆◆

Det hjälper ej att söka förvrida Guds Ord och undkomma att leva efter dess föreskrifter genom gissningar och antaganden. "Hören därför Herrens ord, I bespottare. I som råden över folket här i Jerusalem. Eftersom I sägen: Vi hava slutit förbund med döden och ingått fördrag med dödsriket; om ock gisslet far fram likt en översvämmande flod, skall det dock icke nå oss, ty vi hava gjort lögnen till vår tillflykt och i falskheten funnit vårt beskärm, därför säger Herren, Herren så: Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en väl beprövad sten, en dyrbar hörnsten, fast grundad: den som tror därpå skall icke behöva fly. Och jag skall låta rätten vara mätsnöret och rättfärdigheten sänklodet. Och hagel skall slå ned eder lögntillflykt, och vatten skall skölja bort edert beskärm. Och edert förbund med döden skall bliva utplånat, och edert fördrag med dödsriket skall icke bestå; när gisslet far fram likt en översvämmande flod, skolen I varda nedtrampade" (Jes. 28: 14—19).

LOKALA MEDDELANDEN

Br Thomas Nelson reste till Francis Oklahoma. Han ämnar stanna i Kansas City, Mo. på återresan för att övervara församlingsmötet därstädes.

Br. E. H. Ahrendt stannade hos oss över natten nyligen. Han var på hemresa från Hewitt. Minn., varest han tillsammans med sin broder Albert hållit en serie möten. Br. A. ämnade begynna en serie väckelsemöten i Brill, Wis. Hans syster åtföljde honom och ämnade vara honom behjälplig i dessa möten.

Systar Clara Stay, som är föreståndarska i de Ålderstignas Hem, blev hastigt sjuk en afton nyligen. Hon hade häftiga smärtor i nacken och huvudet, och låg i flera timmar utan att kunna lyfta huvudet. Vi bådo enträget till Gud för henne och han hörde våra böner. Nästa dag kunde hon lyfta huvudet, och om ett par dagar var hon uppe igen och kunde upptaga sitt arbete. Gud skall hava äran därför.

———

Intresset för anskaffandet av prenumerationer under det specilla anbudet, för Evangelii Trumpet och "Evangeli Basun", tilltager. På grund av att många vilka önska arbeta för tidningarnas spridning ej haft tillfälle att hängiva sig däråt under den bråda hösttiden, hava vi beslutat att förlänga tiden för anbudet till den 1:e Februari, 1916. Måtte nu var och en taga tillfället i akt och skaffa så många prenumerationer som möjligt under de nästkommande två månaderna. Glöm ej att bedja Gud välsigna detta bemödande.

———

Församlingsmötet här i St. Paul Park, begynner Juldagen och varar nio dagar. Vi hoppas få se många av våra läsare här. Tillåt ej själafienden hindra dig från att komma. Vi förvänta att Gud skall sända strömmar av välsignelser. Kom och njut dessa välsignelser med oss. Alla äro inbjudna.

———

Bibelsöndag.

För några år sedan föreslogs det att åsidosätta den första söndagen i december för att särskilt omnämna Bibeln i tal, skrift o. s. v.

Denna söndag, vilken benämnts Bibelsöndag, inträffar i år den 5:e dec.

KORRESPONDENS.

En syster från Nebraska skriver: "Jag älskar den lilla Trumpeten som kommer två gånger om månaden. Min önskan är att den måtte komma varje vecka."

* * *

"Jag vill sända några rader och säga att tidningen är för mig en kär gäst, Jag vill ej vara den förutan."

* * *

"Tidningen är för mig mycket kär, så att jag vill ej mista ett enda nummer av den."

* * *

"Tack för "Evangeli Basun" vilken jag har mottagit under ett och ett halvt år. Jag längtar alltid efter den dag posten skall komma med tidningen."

* * *

"Jag gläder mig åt 'Basunens' regelmässiga besök. Det är den bästa tidning jag läser."

* * *

En syster från Kanada skriver: "Härmed inneslutes $50.00 för verksamheten där. Eder tidning är alldeles utmärkt."

———

EN HÄLSNING TILL VÅRA LÄSARE.

En längre tid har gått förbi sedan vi sände en hälsning till våra läsare, men vi hava ej dess mindre ihågkommit eder inför nadens tron, och vår bön är att I måtten hava framgång och dagligen förkovras i det andliga livet.

Vi äro glada över att vi kunna hälsa eder med seger i våra själar och med en djup önskan i våra hjärtan att bliva mer brukbara i Mästarens tjänst så att vi kunna bliva till större välsignelse för hans sak.

För det första vilja vi tacka Gud för hans mångfaldiga välsignelser. Han har isynnerhet på senare tiden bevisat oss mycken godhet, och fastän vi hava haft några prövningar att igenomgå, hava vi likväl haft

lika många segrar. Utsikten för verksamheten här är mycket uppmuntrande och vi förnimma Guds närvaro hos oss från dag till dag. Vi äro mycket tacksamma till Honom, för den nåd, styrka och mod han giver oss att uträtta våra plikter för honom. Vi fröjda oss uti förvissningen om att Guds sak går framåt.

Herren har just nyligen hjälpt oss på ett underbart sätt. Vi voro i behövande omständigheter på vissa områden. Vi läto saken bliva ett allvarligt böneämne, och visste att Herren hörde våra böner, och vi kände oss försäkrade om att han skulle besvara dem. Vi blevo ej besvikna, svaret kom, och i det vi erforo Guds godhet emot oss, överflödade våra hjärtan av lov och tacksagelse till honom. Huru god Herren är och huru dyrbara hans barn äro. Måtte Gud välsigna och uppmuntra var och en av dem.

Under det vi arbeta från dag till dag, tänka vi ofta på dem som ej hava de tillfällen vi åtnjuta. Vi äro tacksamma för en plats på Herrens arbetsfält, och fröjda oss i tanken på att han har ansett oss värdiga att arbete för honom. Käre bröder och systrar bedjen för oss att vi måtte förbliva trogna. Vi uppskatta mycket högt edra böner och edert intresse. Vi önska göra framsteg så fort som möjligt, och vi tro att med Guds hjälp och edra böner och edert bistånd mycket kan uträttas.

Alldenstund tiden för församlingsmötet närmar sig, känna vi en djup önskan i våra hjärtan att det måtte lyckas och bliva till stor välsignelse för många själar. Vill Ni ej göra denna sak till allvarligt böneämne? Kunde Ni ej bereda Eder på att komma och övervara mötet? Vi skulle bliva mycket glade över att få se våra läsare bevista mötet och deltaga i dess välsignelser tillsammans med oss. Begynn nu att göra förberedelser att komma. Fortsätt att ihågkomma oss i edra böner. Edra för Kristus och själar. Affärsavdelningen, Av Laura C. Lindell.

FRÅN ARBETSFÄLTET

St. Paul Park, Minn.

Jag sitter i kontoret här i St. Paul Park, och skriver dessa rader. Det är nu tre veckor sedan jag reste från Racine. Under denna tid har jag varit i mitt hem varest jag haft gott tillfälle att vila. Av alla de platser dit man kan komma i världen, finnes likväl ingen sådan plats som hemmet.

Jag reste hemifrån i går morgon för att besöka arbetarna och församlingen här i St. Paul Park. Vi hade ett riktigt välsignet möte i går afton. Det gjorde mitt hjärta gott att hälsa på arbetarna, vilka så uppoffrande ägna sin tid åt Herrens tjänst. Jag tror att om I, troende i församlingarna här i Amerika, kunde se dessa gudhängivne arbetares, (edra arbetares) flit och villighet i arbetet för andras välfärd, utan att vänta uppmärksamhet eller erkännande, och huru de arbeta, glada och ihållande, skullen I visserligen värdera vad som bliver uträttat, till den grad, att I skullen känna eder manade till att uttrycka eder erkänsla och tacksamhet, genom uppmuntrande brev, anbefallande omnämnande och penningebidrag, att arbetet måtte fortsättas och befrämjas.

Det torde kanske väcka förundran hos Guds folk i Skandinavien, att höra, att alla som äro sysselsatta i arbetet här, giva sin tid utan att erhålla någon lön. Jag tror att om I kunden personligen vara tillsammans med dem och iakttaga deras ödmjuka, tillbakadragna, men fruktbärande liv, skullen I känna eder manade till att ännu mer samverka med dem, genom att anbefalla litteraturen, och så vitt I kunden bringa den till vänner och bekanta.
Eder broder och tjänare. Morris C. Johnson.

◆◆◆

Broder C. J. Forsberg skriver från Göta Sverige: "Jag är glad att kunna säga att intresset för läsandet av Evangelii Trumpet tilltager på denna plats, och även i Lilla Edet—en liten stad omkring fyra kilometer härifrån — finnes några vilka äro mycket intresserade i sanningen vilken tidningen innehåller.

Vi bedja Gud förse oss med medel till att hyra en lokal i Lilla Edet, att hålla möten uti.

Gud välsignar oss med goda möten, och ärliga själar bliva allt mer och mer stadfästade i sanningen. Gud vare tack!"

Från arbetarna i Danmark.

Br. S. O. Susag har hållit en serie möten i Hjörring, vilka varade två veckor. Åtskilliga väsentliga bibelämnen framhöllos. Dessa möten voro till stor välsignelse för Guds folk.

* * *

Syster Betty Miller och hennes broder Harold Christensen, höllo möten i Beirstad, den andre söndagen i okt. Gud leder sitt folk framåt i ljuset, och de glädja sig uti sanningen.

* * *

Br. Carl Christensen höll möten i Ildbro, förliden söndag. Anna Renbeck höll möte i Lökken under Br. Christensens frånvaro.

* * *

Den tredje veckan i okt. var det månljust; vi bestämde därför möten varje afton uti avskillt liggande ställen. Vi hade några underbart härliga möten. Några av de unga från Kaas voro med, och hjälpte till med vittnesbörd och sång. A. K. R.

PERSONLIGT ARBETE NÖDVÄNDIGT.

Av Micala J. Simonson.

Du, som har överlämnat dig själv åt Gud, som har allvarligt förpliktat dig till att giva tid, krafter, förmågor och medel, ja kort sagt, allt vad du är och allt vad du har till att tjäna Gud och själar, huru utför du dina förpliktelser? Gör du allt som Jesus kan bruka dig till att göra? Vän, var ej allt för snar att svara utan kasta en allvarlig och ärlig blick över de bemödanden du gjort i den förbigågna tiden och fråga sedan dig själv: "Är jag en så samvetsgrann och flitig medarbetare med Gud och hans folk som jag borde vara?" Det betyder mycket att kunna säga: "Jag har gjort vad jag kunnat", och ännu mer kommer det att betyda, en dag att få höra Jesus säga det.

Det händer kanske sällan att du ser en fattig som du kan giva mat eller kläder, men dagligen ser du människor vilka svälta ihjäl på grund av saknad av livets bröd och frälsningens erfarenhet. Sådana själar finnas i mängd på land och i stad, och blott de som själva besitta dessa erfarenheter och välsignelser kunna meddela dem åt andra. Min kristne läsare det är din plikt att bringa frälsningens glada budskap till alla de hjärtan och hem som du kan nå. Lika visst som du önskar och förväntar att få del i den eviga saligheten, lika visst måste du uträtta din del uti den härliga evangelii verksamhet. Du som själv funnit andlig frihet borde ej känna det blott och bart såsom en plikt, utan du borde anse det såsom ditt stora privilegium att bidraga till att bringa samma ljus och frigörelse till andra.

Vi göra i dag ett allvarligt upprop till Guds folk, att samverka med oss uti införandet av sanningen uti hem varest den ej är känd. Vi som njuta frälsningens välsignelser och hava hopp om dess eviga salighet, skola vi stå stilla och se på att andra omkomma, utan att göra en ansträngning att öppna deras ögon för faran? Huru skall vår Frälsare betrakta en sådan försummelse?

Evangeli Basun Pub. Co. erbjuder tillfälle för en var att arbeta för själars frälsning. Evangelii Trumpet eller Evangeli Basun (dansk-norsk) erbjudes tre månader för tio cents, och de läsare som själva värdera dessa tidningar äro de vilka böra gå omring och skaffa prenumerationer. Det betyder att gå från dörr till dörr, för att finna nya öron vilka äro villiga att lyssna till budskapet; det betyder att uppväcka intresse hos dem som hittills ej varit intresserade uti, eller bekanta med, dessa tidningar, det betyder att vänligt närma sig den som varit motståndare mot tidningen, och det finnes all möjlighet för att du kan vinna dem såsom subskribenter. I andra företag är det möjligt att gömma sig bakom undskyllningar, såsom brist på gåvor, pengar o. s. v., men i detta företag fordras blott en god vilja.

Vi äro ej de enda vilka äro föremål för Kristi försoningsverk; nej vi äro budbärare genom vilka det skall nå andra; vi äro ej de enda som frälsningen förmår frigora, nej vi äro blott medel vilka skola få ljuset till att lysa för de många. Bröder och systrar tillfället är så gott, arbetet är tillhands, och de hjälpmedel vilka i dag erbjudas, överträffa de som man kunde göra sig bruk av i gamla dagar; skall då vår Frälsare, som gav sitt liv för dig, finna dig försumlig?

LOVETS VÄLSIGNELSE.

"Herren har tänkt på oss, han skall välsigna oss" (Ps. 15: 12).

Denna glada försäkran innebär såväl en blick tillbaka som en blick framåt. Där är den tillryggalagda vägen under Guds beskydd, och där är hoppets stjärna. Blicken vederkvicks genom heliga hågkomster och skådar därefter in i framtiden med lugn och ljus tillförsikt. Och sålunda blir själens Ebeneser både ett lov och ett nytt överlåtande.

Måhända vårt hopp är kraftlöst, emedan vårt lov är ringa. Måhända våra förväntningar äro ovissa, emedan våra hågkomster äro oklara. Det finnes ingenting, som så uppfriskar hoppet som en vandring bland de rika välsignelser vi fått röna i de gångna dagarna. Hjärtat förgäter sin oro bland alla dessa bevis på Guds nåd och godhet. Bekymren försvinna liksom de små molnen i den varma sommarmorgonen. Och hågkomsterna av Guds godhet göra också den kallaste vinterdag till sommar.

Jag förstår nu, varför Nya Testamentet så ivrigt uppmanar till lov. Utan lovet kunna många andra dygder och gåvor icke finnas till. Utan lovet kunna de icke äga liv. Lovet kallar till liv en strålande skara himmelska medvandrare, och bland dem hoppets ljusa ande. *J. H. Jowett.*

Missionen.

DE KRISTNES GIVANDE.

Av C. E. Hunnex.

Den kristnes plikt att giva.

Församlingens stora uppgift är att evangelisera världen, att få själar frälsta. De kristnes givande är en del utav församlingens mission. Många hava ej ännu en tillbörlig uppfattning angående de skyldigheter som vila på dem, såsom Guds barn. Det är Herrens tjänares plikt att frmhålla för församlingen, den nära och intima förening som existerar mellan att älska och att giva. Guds barn äro ej snåla, men de behöva läras och upplysas angående saken, så att var och en måtte enskilt förnimma sin plikt till Gud. Gud som är all god och fullkomlig gåvas givare, och som sagt. "bedjen och eder skall varda givet," önskar utan tvivel att hans barn skola giva utav sina medel, till förmån för sina medmänniskors och sanningens fortplantning. Vi äro Gud skyldiga allt. "Vad har du icke, som du icke har undfått" (1 Kor. 4:7) ? "Huru mycket är du skyldig" (Luk. 16: 5)? Vi borde ej likna en stillastående damm, en död sjö, vilken mottager från floderna hela året om, men giver ej ifrån sig någon flod i gengäld, och sålunda bliver en stillastående, förpestad sjö. Låtom oss likna de stora sjöarna i Amerika vilka emottaga de mäktiga floderna och utösa dem igen, och följaktligen bevaras sunda och klara. Gud önskar utösa sin frikostighet på människorna. Var och en av oss är en strömfåra genom vilken Gud vill välsigna världen. Flyter vattnet i vår strömfåra oförhindrat, eller är den igenstängd av sådana förhinder som själv, likgiltighet, vårdslöshet eller brist på kärlek?

Give Gud att vi mer kunde inse vilka skyldigheter vila på oss. Gud har välsignat oss på många sätt, vad hava vi givit honom i gengäld? I gengäld för solsken och regn, giver jorden vackra blommor, frukter och träd. Bära vi frukt? En del människors hjärtan likna öknar vilka ej giva något tillbaka. När vi betrakta vad Gud har gjort för oss, borde vi ej erkänna hans godhet emot oss på något förnimbart sätt? Det är väl att bevara i tankarna ändamålet med vår vistelse här i denna värld. En del människor handla såsom de hade sin tillvaro blott för det ändamålet att samla för sig själva. Ett utav livets ändamål är att vara till den största möjliga välsignelse till mänskligheten. "Det är ej de ting som vi draga till oss själva, utan det goda vi utsprida bland andra, som göra våra liv rika och sköna; och vi äro välsignade, icke i vad vi vinna, utan blott uti vad vi giva." Allt vad vi hava tillhör Gud. "Mitt är silvret, och mitt är guldet, säger Herren Sebaot" (Hag. 2 9). Vi äro blott förvaltare; och de förvaltare som behaga Gud, äro de vilka äro trogna, och icke begagna det åt dem betrodda godset utan hänsyn till deras Mästare. Vi borde ej anse det rätt att begagna för vårt eget bruk det som var ämnat för andra. Gud har ej välsignat oss uti det timliga, blott för vårt eget goda, men även för befrämjandet av hans sak. "Kristus begär våra medel lika väl som oss själva, och oss själva lika mycket som våra medel."

Såsom Herrens förvaltare, är det en härlig förmån att få giva. När vi fullkomligt vaknat upp, till att se våra ansvar och plikter, skola vi längta efter tillfällen att giva. Bacon sade: "Det finnes ingen verklig nytta uti rikedomar utom att det är i utskiftandet; återstoden är blott inbillning." Det har vidare blivit sagt: "Det finnes allt för ofta en börda av bekymmer uti att vinna rikedomar, en börda av ängslan uti att behålla dem, en börda av brottslighet uti deras orätta bruk, en börda av sorg i deras förlust, en börda av räkenskap till sist, att givas för deras ägande och rätta eller orätta bruk."

Ett utav den sanna trons verk är att giva. "Vartill gagnar det, min bröder, om någon säger sig hava tro men icke har gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom? Och om en broder eller en syster är naken och icke har föda för dagen, och någon av eder säger till dem: gån i frid, värmen eder och mätten eder, men I icke given dem vad deras kropp behöver, vad gagnar det? Så är ock tron, om hon icke har gärningar, död i sig själv" (Jak. 2: 14—17). Praktisk sympati och intresse behöves. "Men vilken som har denna världens goda och ser sin broder vara nödställd och tillsluter sitt hjärta för honom, huru förbliver Guds kärlek i honom? Mina barn, låtom oss älska icke med ord eller med tungan utan i gärning och sanning" (1 Joh. 3: 17, 18).

Det är blott i detta livet vi kunna vara av någon nytta för mänskligheten, och bringa den evangelium. I det tillkommande bliver det för sent. Gud har givit oss denna härliga sanning och han önskar att vi skola bringa den till andra. De kristnas givande är en mycket viktig del av Herrens verk. Behoven äro stora, både i hemlandet och i främmande länder. På grund av financiella svårigheter, arbeta många predikanter, vilka bode vara sysselsatta med evangelii förkunnande, med sina händer. Är detta rätt? Tänk över denna sak. Guds sak förhindras på grund av brist på medel. Själar dö dagligen utan Kristus. Bröder, våra skyldigheter äro stora. Betänka vi det? Måtte Herren hjälpa oss.

Givande är ett tecken på andligt liv. Själva grundbeståndsdelen av den kristna religionen består uti självförsakelse och självuppoffring. Givande är själva villkoret för tillvaron. "Molnen giva regn, Vad annars äro de till för? Blommorna giva sin doft, korna sin mjölk och bina honung. Solen giver ljus och värme såsom själva orsaken för dess tillvaro; och församlingen är köpt av Kristus, och inrättad i världen, för det ändamålet att hon skall giva—att framvisa Guds härlighet och tilldela den döda världen de välsignelser den erhållit. Den som upphör att giva, upphör att leva."

"Gud talade alla dessa ord och sade: Jag är Herren din Gud" (2 Mos. 20: 1,2). Jag är Herren din Gud, likasom ville han säga: Du skall icke vara förmäten; är du förmäten, så är jag icke Herren din Gud. Å andra sidan skall du icke förtvivla; förtvivlar du, så är jag icke heller Herren din Gud.—Se till och låt mig allena vara din Gud, och sök ingen annan. Det är: om dig fattas något gott, så vänta dig det av mig och sök det hos mig; och därest du lider olycka och nöd, så tag din tillflykt och håll dig till mig. Jag vill nog giva dig och hjälpa dig ur all nöd; låt blott ditt hjärta icke fästa sig eller vila vid någon annan. *—Luther*

En gudfruktig kvinna skrev en gång sålunda: I min egen familj försöker jag vara så litet i vägen som möjligt, belåten med allting, och att aldrig tro att någon menade något ovänligt emot mig."

"Om folk äro vänliga och beskedliga emot mig, gläder jag mig däröver; om de försumma mig, eller lämna mig, så är jag alltid glad allena. Allt länder till mitt enda mål, nämligen att glömma mig själv för att kunna behaga Gud." Utv.

Beder du varje dag,

ATT MYCKET MÅ BLIVA UTRÄTTAT MEDAN DET BILLIGA ANBUDET Å TIDNINGEN VARAR?

BEDER DU, ATT TIDNINGEN MÅ KOMMA IN I MÅNGA NYA HEM

BEDER DU, ATT DE SOM EMOTTAGA TIDNINGEN FÖR FÖRSTA GÅNGEN MÅTTE KOMMA TILL ATT FÖRSTÅ SANNINGEN?

BEDER DU FÖR DEM SOM FÖRSÖKA FÅ SUBSKRIBENTER, ATT DE MÅTTE HAVA FRAMGÅNG?

BEDER DU, ATT TIDNINGEN MÅTTE FYLLAS MED INSPIRERANDE UPPSATSER, ATT DEN MÅTTE SPRIDA LJUS OCH VÄLSIGNELSE VARTÄN DEN KOMMER?

BEDER DU, ATT GUD SKALL VISA DIG VAD DU KAN OCH BÖR GÖRA?

Subskriptionsamlares, lista.

Vi giva här namnen på dem som hava sänt in 10 cent subskriptioner för tidningarna. Vi tro att våra läsare äro intresserade uti att se hur arbetet går. Anbudet utlöper den 1:e februari, och vi önska många skola erhålla tidningarna medan detta anbud varar. Finnes ditt namn på listan? Vi hava hittills emottagit 372.

Evangeli Basun.

Mrs. C. H. Lakore, Ia.	4
" C. J. Olson, Minn.	6
" Eva De Pew, Minn.	9
" Emil Kreutz, Minn.	1
H. Söderquist, Minn.	2
Alexina M. Elliott, Minn.	12
Mrs. L. Amondson, Ia.	11
" Skou, Ia.	2
" O. W. Olson, Ia.	1
Karen Lövaas, Minn.	1
Mrs. H. Swingen, Ia.	5
L. S. Eneboe, N. D.	17
Mrs. P. N. Johnson, Alta. Can.	8
E. G. Masters, Wn.	6
Loma Pemberton, N. D.	4
H. Jensen, N. D.	13
Mrs. S. O. Susag, Minn.	8
A. G. Dahl, Minn.	3
Bertina Everson, Minn	1
Karl Undem, Minn.	1
N. Pearl Lewis, Minn.	3
Mrs. Tausgaard, Neb.	2
" M. P. Johnson, Neb.	10
C. J. Blewitt, N. Y.	2
J P. N. Ikast, S D	17
Gospel Trumpet Co. Ind.	8
Mrs. L. Jensen, S. D.	3
Sophia Hansen, Minn.	8
H. Mellquist, N. Y.	2
H. Johnson, Alta. Can.	1
Mrs. J. Patterson, Minn.	1
James Jensen, Neb.	1
Mrs. J. P. Rasmussen, Minn.	3
Emma Olson, Minn.	2

Evangelii Trumpet.

H. Mellquist, N. Y.	48
Mrs. C. J. Olson, Minn	6
C I. Loff, Minn.	2
L. P. Peterson, Minn.	3
C J. Blewitt, N. Y.	2
Gospel Trumpet Co. Ind.	16
Mrs. I. Halseth, Mich.	1
Otto Larson, Minn.	1
Mrs Geo. Chapman, Minn.	1
H. Soderquist, Minn.	12
Mrs Redfield, Minn.	2
Alexina M. Elliott, Minn.	13
Mrs. Edw. Nordström, N. D.	3
F. Bengtson, Ia.	6
H. Garlander, Mass.	1
Mrs. S. O. Susag, Minn	2
Esther Jernberg, Ill.	22
Mrs. N. Swanson, Ia.	10
Bertina Everson, Minn.	1
N. Pearl Lewis, Minn.	1
Chas. Grant, Canada.	10
Mrs. L. Amondson, Ia.	4
Mary Hendrikson, Ia.	1
H. Johnson, Alta. Can.	1
Mrs. J. Patterson, Minn.	3
" J P. Rasmussen, Minn.	2
Sophia Hansen, Minn.	2
Mary Hendrikson, Neb.	2
Mrs. LaLier, Canada.	1
Carl Alden, Ill.	1
Mrs. L. Jensen, S D.	3
O. F. Ljunghammar, Sweden.	11

"Den Helige Ande måste bliva innerligt förenad med oss, och ingå i en direkt personlig gemenskap med oss, för att kunna verka i och genom oss såsom en del av vårt eget liv, behärskande varje förmåga viljeyttring och kraft från det innersta djupet av vår varelse."

"Kanske på den sista stora dagen, allt vad som återstår som är värt att upptecka, av ett liv uppfyllt med verksamhet och nit, bliver dessa små handlingar vilka utfördes blott och bart under Guds öga."

Det är ej alls död, det är liv. Någon sade till en döende person: "Nå, du är ännu i de levandes land." "Nej" sade han, "jag är ännu i de döendes land, men jag skall fara till de levandes land; de leva där utan att någonsin dö." Detta är syndens, dödens och tårarnas land, men där ovan dö de aldrig." Det är evigt liv; det är oavbrutet.

—D. L. Moody.

FÖRSAMLINGSMÖTE.

Guds församling i Danmark håller sitt årliga Julmöte i Pandrup 25—28 dec. I Løkken 29 Dec. till 1 Jan. I Hjörring, 2—5 Jan.

Br. S. O. Susag från Amerika, br. C. J. Forsberg från Sverige och flera här boende bröder och systar väntas närvara att framhålla Herrens Ord.

Kost och logi för dem som komma resande kommer att ombesörjas.

Vi tro att Herren kommer att vara närvarande och välsigna dessa möten, med vederkvickelse för sitt folk. Alla äro hjärtligen inbjudna till dessa möten. Olika bibelämnen komma att behandlas.

N. Benbeck, Pandrup, Danmark.

St. Paul Park, Minn., Församlingsmöte hålles från den 25:e dec. till den 2:e jan. Möten komma att hållas dagligen både på Engelska och de Skandinaviska språken.

Vi inbjuda alla att komma. Kom och tillbringa din julferie här, kom för att övervara mötena och för att bliva bättre bekant med verksamheten. Flera predikanter komma att närvara.

Vi skola ombesörja kost och logi för alla som komma, men vilja bedja alla att om möjligt taga med sig sängkläder.

Om du ej kan komma, bed ändå för mötet.

Evangeli Basun Pub. Co.,
St. Paul Park, Minn.

Edmonton, Alta., Canada. Församlingsmöte, jan. 14—23. Flera möten varje dag. Br. Thomas Nelson från St. Paul Park, Minn. väntas närvara. Kost och logi kommer att ombesörjas för alla som komma. Tag med dig sängkläder. För närmare underrättelser tillskriv L. E. Millensifer, 12008— 97th St. Edmonton, Alta., Canada.

De Ungas Avdelning.

VAD KOMMER DU ATT SKÖRDA?

Av A. T. Fowles.

Unge man, unga kvinna som lever i synd, Gud känner till varje tanke du hyser, såväl som varje handling du utför vilka äro miss hagliga för honom. Gud talar tydligt; han säger att om du lever i synd kommer du att skörda en syndares lön. Några säga att Gud är för god, att han skulle straffa. Men låt ej bedraga dig; Gud säger: "Vad en människa sår, det skall hon ock skörda." Om du lever i synd, sår du syndens säde, vilket ej kan frambringa annat än evigt straff.

Människor hava försökt att skaffa bort det eviga straffet, men Gud, som betygar att hans Ord icke skola förgås (Matt. 24: 35). säger att det finnes en plats där de osaliga komma att lida evigt straff. Det kommer en dag när alla folk skola församlas inför Honom, och han skall skilja dem från varandra, såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna. Fåren skall han ställa på den högra sidan och getterna på den vänstra. Till dem på den högra sidan skall Han säga: "Kommen I min Faders välsignade" (Matt. 25: 34); till dem på den vänstra sidan skall han säga: "Gån bort ifrån mig. I förbannade, till den eviga elden, som är beredd åt djävulen och hans änglar. Och dessa skola gå bort till evigt straff" (Matt. 25: 41, 46). Då skola vi skörda vad vi sått.

Kristus säger (Matt. 11: 28, 29), "Kommen till mig I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." Om du kommer att skörda evigt straff bliver det emedan du valt att så göra. Tag tillfället i akt och gör bruk av det världsvida tillbudet, om befrielse ifrån synd och evig död, och så i Anden och skörda ett liv av evig fröjd. Om du skulle kallas in uti evigheten nu, vad komme du att skörda?

HELHJÄRTAD TJÄNST.

Av Netta L. Owen.

Vi läsa om att Hiskia företog en stor reformation. Många former av avgudadyrkan hade på ett sorgligt sätt inverkat på Guds sak. När denne unge man kom på Juda tron, beslutade han att återupprätta den sanne Gudens gudstjänst. Han bekantgjorde sitt beslut för sina undersåtar, och fann ibland dem många som voro redo att göra sin del. I 2 Krön. 31: 21 heter det: "Och allt som han företog sig, då han sökte sin Gud, allt, evad det angick tjänstgöringen i Guds hus eller det angick lagen och budorden, det gjorde han av allt sitt hjärta, och det lyckades honom väl."

Intet mindre än helhjärtad tjänst kunde varit av något värde vid detta kritiska tillfälle. Det fordrades hela hans förmåga att förmå förstörelsens ström, som då översvämmade hela konungadömet, att taga en vändpunkt. Det är en härlig sanning att Gud var med honom; och att han hade de gudomliga löftena på sin sida, men han hade själv en viktig del av arbetet att utföra. Han måste vara det redskap varigenom konungadömet upprättades på dess sanna grundval. Han gjorde vad på honom kom, av hela sitt hjärta, och lyckades.

Samma behov förefinnes i vår tid, vad angår varje Guds barn; vår tjänst måste vara helhjärtad. Jesus sade att det främsta och största budet är, att "älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd och av all din kraft." Här finnes intet rum för halvhjärtad kärlek. Den måste vara hel. Att försöka göra detta delvis bliver blott ett misslyckat försök. Syndens makter äro allt för kraftiga och vår fömåga allt för otillräcklig, att vi skulle kunna hava framgång i vårt kristna liv, om vi, ej hängiva oss däråt med hela vårt hjärta.

Denna princip besannas även i allt vad vi företaga oss i livet, som är av något värde. Vi måste vara helhjärtade för att kunna hava framgång. Aposteln säger att den människa som är "tvehågsen och ostadig" bör ej tänka att hon kan få något av Herren. Låtom oss därför vara helhjärtade och trogna uti allt vad vi göra för Gud och människor. Det är vårt allting att vara ett framgångsrikt Guds barn. Vi kunna på något sätt vara till välsignelse för alla, och själva röna tillfredsställelse. Men det är endast när vi tjäna Gud av hela vårt hjärta som vi kunna hava framgång.

Det finnes ej en svårighet att möta, ej en sorg att bära, ej en prövning att genomgå, varest det ej finnes en väg ut ur den. Vägen ut leder ej alltid omkring svårigheten. Ibland leder den rätt igenom mitten av prövningen eller frestelsen, men vad gör det? Det är Guds väg, och äro ej Guds vägar alltid bäst? Det är ej med att gå omkring bergen, utan med att gräva igenom dem gruvarbetaren uppnår de värdefullaste guldminorna. Ibland kunna prövningar se ut såsom oigenomträngliga berg. Försök ej att gå omkring dem. Gräv dig rätt igenom och du skall med visshet finna fint guld.

KÄRLEKENS MAKT.

(Meddelat av ett ögonvittne.)

En trogen Jesu Kristi tjänare i England, den genom sina föredrag kände pastor Aitken, en man, som grånat i sin Mästares tjänst, hade en gång hållit ett möte i en mindre stad. Sedan han på det för honom säregna sättet hade upphöjt Jesus, den korsfäste, och inbjudit odödliga själar att vända sig ifrån synden och i sann tro lämna sig åt sydares Frälsare, bad han dem av sina åhörare, som ville taga det avgörande steget som önskade hjälp, ledning och förbön, att stanna kvar efter mötet. En ganska stor skara hörsammade denna uppmaning. Själv måste pastor Aitken på grund av trötthet avsägena sig för en stund, men anförtrodde ledningen av eftermötet åt en predikant samt några trogna medarbetare, både manliga och kvinnliga.

Bland dem, som stannade kvar, befann sig en ung flicka, som genast utmärkte sig genom sitt sällsynt fräcka väsen. En troende fru gick helt vänligt fram till henne och frågade, om hon kanske redan hade lämnat sig åt Herren Jesus.

"Nej," svarade flickan med barsk ton.

"Skulle Ni då icke gärna vilja bli Jesu egen?"

"Nej".

"Vill Ni inte, att vi skola tala med Er om Er själs frälsning?"

"Nej".

"Hvarför har Ni då stannat kvar här?"

"Jag ville en gång få se, vad man hade för sig vid sådana här möten, där människor alltid gråta så mycket." Och härmed lät flickan höra ett rått skratt.

Några av de andra troende försökte också anknyta ett samtal med henne, men hon avvisade alla med liknande fräcka svar och tycktes bli allt dristigare i sitt hån. Ledaren av mötet bad henne till sist lämna salen, då hon endast störde de andra.

"Nej, jag ämnar stanna", svarade hon med ett högljutt skratt.

Emellertid kom den vördnadsvärde pastor Aitken tillbaka för att se, om hans Mästare ännu hade något arbete för honom. Han lade snart märke till den unga flickan och frågade, om man redan vore färdig med henne.

"Ja", var svaret, "vi ha nästan alla försökt tala till hennes hjärta, men hon är alldeles förhärdad. Det är inte värt, att Ni spiller Er dyrbara tid på henne."

Tårar fyllde den gamle gudstjänarens ögon och han svarade:

"O, så fån I inte tala! Hon kan bestämt frälsas."

Så gick han fram till flickan, lade sin hand på hennes axel och sade med ett obeskrivligt vemod och den innerligaste kärlek:

"Mitt stackars lilla lamm!"

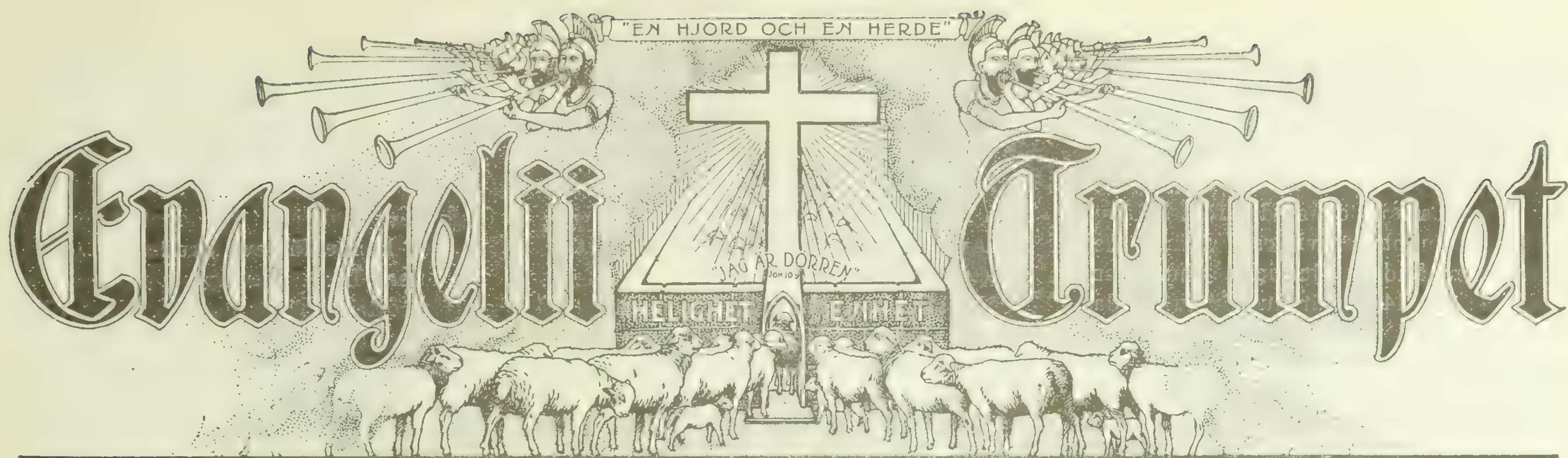
Knappt hade han uttalat dessa ord, förrän flickan brast ut i våldsam gråt och snyftande föll på knä. När hon åter kunde tala, voro hennes första ord en bön om frälsning.

Denna stund blev för henne början till ett nytt liv. Den rörelse, hon visat, var icke övergående. År efter år ådagalade hon genom sitt liv och sin vandel, hur härligt Herren kan frälsa ett förlorat människobarn.

Du, som är Herrens tjänare, hur mycket mer kunde du icke uträtta för din Konung, om du hade mer kärlek! Kärleken kan du dock icke taga dig själv. Men du kan som en gåva få den av Herren. O, att du bleve uttömd på allt eget, så att det bleve rum i ditt hjärta för kärleken, med andra ord för Jesus, ty kärleken — det är han själv.

(Nya-Vecko-Posten.)

"Är du uppfylld med frid? Bed! Bönen skall bevara den.
Är du frestad? Bed! Bönen skall uppehålla dig.
Har du fallit? Bed! Bönen skall resa dig upp igen.
Är du missmodig? Bed! Bönen skall giva dig försäkran och trösta dig."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIII | St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15 December, | Nummer 24.

"Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden!"

"I DAG ÄR EDER FÖDD FRÄLSAREN."

Av Mary A .Renbeck.

"Varen icke förfärade; ty se. jag bådar eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket; ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren, i Davids stad" (Luk. 2: 10, 11). Vilket härligt budskap var ej detta för världen att mottaga! När detta budskap kom gick människosläktet och väntade på en Frälsare. Patriarkerna hade talat om Honom, Psalmisten hade sjungit om Honom och profeterna hade skrivit om Honom. Människorna hade vandrat långt bort ifrån Gud. och hade fallit djupt ned i synden. Guds välbehag vilade ej längre över dem, utan han hade vänt sitt ansikte bort ifrån dem. Deras enda hopp stod till den utlovade Messias. Genom Honom skulle de erhålla förlossning och upprättelse. Genom Honom skulle de erhålla syndernas förlåtelse, så att Gud igen kunde se på dem med välbehag.

Så kom den dag då änglarna kommo med detta budskap: "I dag är eder född Frälsaren!" Han var i sanning en frälsare. De som hade vandrat i mörker, sågo nu ett ljus; de som nedtyngts av synd. kommo till Honom och fingo förlåtelse och blevo befriade från synden; blott ett ord från Honom kunde läka ett sårat hjärta.

Detta budskap, som ljöd för världen över 1900 år sedan, var av stor betydelse för dem på den tiden; men det är av lika stort värde, för oss i vår tid. Var hade vi varit om Gud ej givit oss sin Son? Vad är människan i dag utan Kristus? Ack, allt är kallt och mörkt för henne! Se på de länder varest Kristus ej ännu är känd, se huru synd och elände härskar! Om Kristus ej kommit till världen så vore vi i samma tillstånd som människorna voro för två tusen år sedan. Vi skulle då famla i syndens mörker, vi hade då ej någon makt att leva fria från synd i detta livet. och utan något hopp om att tillbringa evigheten i himmeln. O, vilket eländigt tillstånd! Men när Frälsaren blev född, på den julmorgonen, blev det hopp; genom honom fingo vi allt. Budskapet var ej blott för människorna på den tiden utan det räcker till oss ännu i vår tid. Vi få syndernas förlåtelse, nåd att leva till Guds välbehag, hopp om det eviga livet och hopp om att få tillbringa evigheten där varest vi skola få njuta himmelns härlighet.

Böra vi ej falla ned och tillbedja Honom, såsom herdarna och de vise männen gorde när de fingo se honom? Böra vi ej giva våra hjärtan och liv till Honom som har givit sitt liv för oss? Böra vi ej kröna Honom konungars Konung och herrars Herre i våra hjärtan och liv? Han som har gjort så mycket för oss och skänkt oss allt!

Låtom oss även tacka Gud som älskade världen så högt att han gav sin Son. Låtom oss under denna jultid tänka på vad Jesus har bringat oss, och låtom oss tacka Gud för han outsägliga gåva.

I MÖRKRET ETT STORT LJUS.

Nattens ljus så härligt tindra,
Där på fästets mörkblå pell;
De ej låta sig förhindra,
Troget vaka varje kväll;
I natuens rike troget,
Allting lyder Skapar'ns hand,
Och dess lovsång väldigt tonar, –
Genom alla världens land.

Gud till folket budskap sänder,
Och förkunnar kärleksråd,
Den till Honom sig ej vänder,
Ej förstår hans ledningstråd.
Utav kärlek hjärtat brinner,
Han vill draga det till sig;
Det den rätta väg ej finner,
Ej Hans helga viljas stig.

Därför är bland folken dunkelt,
Mörkret hopas över dem,
Från sin Faders härd de irrat,
Bort ifrån det rätta hem:
Gråt och jämmer höres ljuda,
Suckan, klagan överallt;
Ty man glömt sin Gud att lyda,
Hörer ej vad han befallt.

Se, i östern hur det dagas,
Morgonstjärnan uppgår klar!
Jesus solen ifrån Himmeln,
Hit till jorden kommit har!
Hör hur änglasången klingar:
Hosianna, lov och pris!
Himmelns Konung värdes komma,
Hit till jord' på män'skovis.

Frigjord bliver syndens fånge,
Mörkret måste vika bort;
Ty vår store ljusets Konung,
Nu bortdriver molnen fort.
O, fröjden eder män'skobarn!
Uppstämmen högt en fröjd'sång;
Sjungen till Segerfurstens ära
Som frigör från syndens tvång!

JULGÅVOR.

Åter närmar sig julen; denna glädjehögtid för både gamla och unga. Vid denna tid är det gott att återuppliva minnet angående det som först och främst borde vara varje människas fröjdeämne; nämligen, att Gud gav sin käre Son att födas hit till världen Även borde vi ej glömma att betänka ändamålet med Jesu födelse; vilket vi finna beskrivet i Matt. 1: 21. där det heter: "Hon skall föda en son och du skall giva honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder." O härliga fröjdeämne! Kunde Gud givit människosläktet någon bättre gåva, eller en gåva som kunnat vara till större välsignelse? Nej, den gåva Han gav var i sanning just den gåva människorna behövde. De lågo fångna i synd och bundna i Satans bojor. men Gud vare evigt tack och lov! han sände sin älskade Son att frigöra de arma fångarna och frälsa dem "ifrån deras synder."

Vid jultiden är det vanligt att giva pressanter och det är intet orätt i det, om det sker på ett rätt sätt. Många pressanter [illegible]

skänkas medföra kanske helt liten eller ingen verklig eller varaktig välsignelse. Många giva blott emedan de hoppas få lika mycket tillbaka. Detta är blott själviskhet. När vi nu giva julgåvor eller bjuda till julmiddag låtom oss ej glömma den föreskrift vårt julfirandes upphov givit oss; vi finna den i eller aftonmåtid, så bjud icke dina vänner Luk. 14: 12—14: "När du gör en middags- eller dina bröder eller dina fränder eller dina grannar, att icke ock de till äventyrs bjuda dig igen och dig sker vedergällning; utan när du gör gästabud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blinda. Och salig skall du vara, emedan de icke hava något att vedergälla dig med, ty det skall vedergällas dig i de rättfärdigas uppståndelse." Denna föreskrift är så enkel och lättfattlig att alla kunna förstå den.

Ja när vi giva gåvor låtom oss vara efter tänksamma så att vi giva till dem som äro mest behövande och giva dem det som de mest stå i behov av. Många äro rika på jordiska ägodelar, men mycket fattiga på himmelska rikedomar, och snart komma de att förlora de jordiska skatterna och om de ej kommit i besittning av några himmelska, bliva de för evigt fattiga. Gud har skänkt sin outsägliga gåva — sin enfödde Son — men helt få hava emottagit gåvan. Låtom oss som kommit i besittning av denna dyrbara gåva, uppmana andra att även emottaga den, den räcker till för alla. En god bok eller något annat som visar vägen till Segerfursten som frälsar ifrån synd, är en utmärkt god pressant, för gammal eller ung, rik eller fattig.

Och du som läser detta, och ej ännu emottagit den dyrbara gåvan — Herren Jesus — måtte du ej längre åsidosätta densamma utan emottaga honom i ditt hjärta, så skall du få förnimma att han är en gåva som medför alla andra verkligen goda gåvor; gåvor vilka skola bringa dig sann lycka och välsignelse både för tid och evighet. Till sist tillönskas alla Trumpetens läsare en verklig julglädje. Måtte var och en få förnimma den lycka och sällhet som endast Herren Jesus kan skänka.

L. P. P.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H. M. Riggle.

Forts. fr Föreg. Nr.

Bekräftande ord och döendes vittnesbörd.

Det vore utan tvivel uppbyggligt för läsaren att tillägga några få av de tydliga vittnesbörd som avgivits av framstående helgon och döende män.

"Herre, nu later du din tjänare fara i frid." — Simeon.

"Fader, i dina händer befaller jag min ande." — Jesus Kristus.

"Herre Jesus, mottag min ande." — Stefanus.

"Ty jag offras redan, och tiden för mitt uppbrott är inne." — Paulus.

"Paulus, när han hade vittnat inför regenter, lämnade världen och gick till den heliga platsen." — Klemens från Rom, en medarbetare med Paulus (Fil. 4: 3), i hans epistel till Korintierna.

"Petrus, som efter att hava avgivit sitt vittnesbörd, gick till den plats som blivit för honom bestämd, i härliheten." — Klemens från Rom, "Apostoliska Fäder."

"Av denna orsak är du både av kött och ande." — Ignatius.

"De hava farit till den plats som med rätta tillkom dem, i Herrens närvaro, med vilken de även ledo." — Polykarpus, talande om apostlarna.

"I vår lära att de ogudaktigas själar komma att straffas och att de äro uti ett förnimmelsestillstånd efter döden, medan de rättfärdigas äro befriade från plåga och förbliva i sällhet." — Justinus, andra århundradet.

"Denna själ i lågorna, Kristus, jag erbjuder dig." — Jerome från Prague.

"Herre Jesus, emottag min ande." — Ärkebiskop Crammer, i lågorna.

"Låt mig denna dag få se Herren Jesus." — Jewel från England.

"De kunna döda endast kroppen, icke själen." — Zwingli från Zurik.

"Jag lämnar gråtande vänner för att gratulera änglar och fröjdefulla helgon." — Risden Daracott.

"Endast himmeln." — Filip Melanktons ord i dödsstunden.

"Vilken härlighet! änglarna vänta mig." — Dr. Bateman.

"Jag far till härligheten." — Robert Newton.

"O, låt mig fara hädan, jag längtar att få vara hemma." — Samuel Spring.

"Jag drager genom portarna, tvagen i lammets blod." — Alfred Cookman.

"O, huru denna min själ längtar att komma hädan såsom en fågel utur sin bur, till sällhetens rike." — Jno. Fletcher.

"Jag närmar mig härligheten." — Fru Fletcher.

"Alla mina ägodelar för ett ögonblick." — Drottning Elisabeth.

"Det står väl till."—George Washington.

"Jag överlämnar min själ åt Gud." Thomas Jefferson.

"Jag går hem." — David Livingstone.

"O, min stackars själ, varthän skall du taga vägen?" — Kardinal Mazarin.

"Jag tager ett förfärligt spång in uti mörkret." — Hobbs, fritänkare.

Den följande intygade händelse från det verkliga livet, är utvald från en Korrespondens i "Canada Chistian Advocate":

"En man vilken närde det hoppet att slutligen bliva frälst, utan hänsyn till karaktär, var på sin dödsbädd. I livets bästa år, hans förlustelses bägare tömd till dräggen, naturens krafter uttömda nekade den att återställa dess förslösade energi. Blek och avfallen, med en förfärlig förnimmelse av en oviss framtid, ångerns förfäran oroande hans innersta själ, förtvivlans bittre bägare beständigt framhållen för hans läppar av det obevekliga, kränkta och nu fullt uppvaknade samvetets hand, bortsopades nu hans hopp om att allt slutligen skulle bliva väl. Intet hopp; ingen förtröstan till Gud: var hans bädd ej en blomsterbädd, fastän han var omgiven med all den bekvämlighet som rikedom kunde förskaffa. Med evighetens förfärliga verkligheter framför sig, ropade han: 'O! jag kan ej dö; det finnes ingen nåd för mig nu; Gud kan ej förlåta mig nu. O! hur jag önskar att jag levat annorlunda! Om jag **kunde få leva skulle** jag leva ett helt annat liv.' Jag uppmuntrade honom att förtrösta på Guds barmhärtighet i Kristus Jesus, och anbefallde honom allvarligt att tro på Herren Jesus Kristus; av hela sitt hjärta, så skulle han bliva frälst. 'Tror du att Gud vill förlåta mig för Kristi skull— en sådan syndare som jag varit?' 'Ja, o ja': sade jag; 'Han kom för att uppsöka och frälsa just sådana som du; tillåt honom frälsa dig nu, just sådan som du är.' 'O! nej,' sade han, 'det är för sent nu,' medan tårarna runno utför hans unga ansikte, blekt genom sjukdom och lidande.

Jag har aldrig förr bevittnat en sådan scen och jag kommer aldrig att glömma det förfärliga uttrycket på denne döende syndares ansikte, till dess jag drager mitt sista andedrag. Jag sade honom att jag skulle bedja för honom, och att han måste bedja för sig själv, och lämnade sedan rummet innan jag miste sansen. Nästan slagen med förfäran, och med en känsla såsom om dödens fingrar gripit mina egna hjärtesträngar, kunde jag ej stå ut med att bevittna sådan förfärlig förtvivlan. Jag gick ned för trappan, och snart kom han uti en av sina spasmodiska plågoanfall. oförmögen att uthärda det, intet hopp, ingen frid, ingen Jesus att uppehålla honom gav han vika för ondskans andar, vilka besatte honom såsom det tycktes mig. Med förfärliga svordomar, förskräckliga förbannelser och ohyggliga eder, drev han sin trogna hustru ut ur rummet; och han låg där allena att kämpa med sjukdomens rasande hand, förbannande Gud och ropande av vrede och plågor, så att han kunde höras i grannarnas hus Jag kunde ej göra något för honom, och den stundens svordomar och förbannelser ljuda i mina öron såsom de förlorades klagen i de mörka förtvivlans regioner. Snart fick jag höra att han var död. Gud frälse oss från en sådan dödsbädd. Mörk förtvivlan i stället för en hoppets ängels överskylande vinge. Döden och domen stirrande honom i ansiktet i stället för trons frid och fröjd i den Helige Ande. Förfärliga svordomar i stället för, 'Du död, var är din udd?' Ett förfärligt blickande framåt uti framtiden. För sent! för sent! Sådan är deras förfärliga död som förtrösta på Guds barmhärtighet utom Kristus, ty Gud är för dem som äro utom Kristus 'en förtärande eld.'" "*Golden Dawn.*"

Vi vilja här införa en berättelse om en kvinna som trodde på att själen somnar vid dödstunden. Berättelsen är tagen från "Rörande händelser och märkvärdiga svar på böner."

"Mrs. Mattie Campell omtalar sin systers (en som trodde på själa-sömn) lyckliga död vilken timade förliden maj månad. I sabbatsskolan, den eftermiddagen, kom ett bud: 'Emma håller på att dö. Kom snart om du önskar få se henne i livet.' Min

kära syster! Vi hade lekt tillsammans, och ämnumer, vi hade drömt drömmar om den ljusa framtiden, varuti vi sågo allting utom bekymmer och frestelser bekröna våra jublande fötters gyllene stig. Hon var fyllig och rödkindad, yr och full av munterhet vilket livets stränga verkligheter ej hade underkuvat. Jag hade sett henne stark och frisk fem dagar förut. Likväl, O! 'den stund I icke menen kommer Människosonen.' På vägen bekräftade läkarens sorgsna ansikte sanningen. 'Hon kan möjligtvis töva till solnedgången,' sade han, och hela vägen bad jag och kände att bönen skulle besvaras: 'Herre, käre Herre, låt mig få höra ett ord att jag må få veta hur det är med hennes själ.' Mor mötte mig i dörren. Detta var en tung sorg. 'Fråga hur det är med hennes själ,' sade hon. Jag steg in i rummet vilket var fyllt med gråtande vänner. Jag lade min hand på den fuktiga, kalla hjässan. Hon kände igen mig och talade på det fordna ljuva sättet. Snart begynte jag sakta och lågt sjunga den hymn vi brukade sjunga tillsammans:

'Jesus, lover of my soul',

medan jag ängsligt betraktade uttrycket på hennes hastigt förändrande anletsdrag. Ett glatt fridfullt leende spred sig över hennes ansikte. Jag böjde mig ned och hon talade. 'Gud har alltid varit god emot mig, syster. Han har ej givet mig ett hårt ord sedan jag lades på sängen.' Löftet rusade till mina läppar—'Han giver och förebrår ej.' Ära vare Hans namn! Med gudomlig försäkran om att hon var döende, talade, hon om en lång, ljuv sömn för själen och kroppen, till uppståndelsen, ty detta var hennes tro....Med sinnet klart och lugnt, låg hon sedan väntande att somna in uti en omedveten slummer, för att uppväckas först vid den sista trumpeten. 'Lyssna', sade hon, lyssnande med spänd uppmärksamhet. 'Jag hör musik: hör ni ej den? Och mor ,jag ser en dörr....Den är öppen. Jag kan se innom. Det er en vacker plats. Det är himmeln. Jag ser gestalter klädda i vitt, många, ja en skara sköna varelser, deras händer äro upplyftade, meden de vifta med något som de ha i dem.' Och sedan, 'med andran och förvåning. 'Ah, där är pappa.' Sedan gav hon mycket förståndigt order angående sin begravning. Hon sade sedan adjö och med barnsligt bedjande röst kallade hon, 'Kom, käre Herre, jag är redo.' Ett försök å hennes sida att igenlycka de kära ögonen och munnen, ännu några kvalfulla sekunder, och sedan emottog den öppna dörren hennes ljuva ande."

Sålunde kunde vi mångdubbla vittnesbörd från döende män och kvinnor, att själen lämnar kroppen vid dödsstunden. Läsaren har kanske bevittnat sådana dödsscener som här beskrivits . Miljoner hava i sina sista andedrag vittnat för världen att de då gingo till Herren, till ljusets rike, eller till regioner varest finnes mörk förtvivlan. Medan jag skriver dessa rader går min hågkomst tillbaka några få år, till min egen saligen avsomnade moders dödsbädd. Strax före hon dog såg hon upp och sade: "Jag ser himmeln öppen, och Guds härlighet nedkomma." Hon vittnade att hon skulle lämna för att "bo hos Kristus" Bland hennes sista ord sade hon: "Säg min gosse (hänsyftande till mig som då var långt ute i västern) att vara Gud trogen ända till bajonettens spets." Detta åliggande ämnar jag, med Guds nåd, utföra. Medan dessa hänfarande själar hade kontroll över talorganen, talade de hörbart. för att vittna om att tillvaron ännu var verklig, och nar rösten tystades av den kalla strömmen, höllo några av dem upp händerna till tecken på deras ännu medvetna tillvaro. Om människans själ vore endast en andedräkt, om livet vore endast en gnista vilken slocknar när hjärtat upphör att slå, skulle det ej förekommit en förnimmelse av den slocknande lågan? Skulle det ej förekommit åtminstone ett vittnesbörd, under sex tusen år, bland de tusentals miljoner döende människor, vilka visat en medveten närhet till glömskans tillstånd? Men det finnes ej en sådan, ej en. Å motsatta sidan hava miljoner med deras sista andedrag vittnat om kommande medveten tillvaro medan avskilda från kroppen.

Om läran som framhåller själens sömn efter döden är sann, då har Skaparen ingivit det uti sina skapade varelsers hjärtan att i den allvarligaste stunden av deras jordiska tillvaro, vittna till en lögn. Människor vilka skulle nekat att säga en lögn, förmås att säga en omedveten lögn i dödsstunden—människor fyllda med den Helige Ande Kan detta så vara? Är det möjligt att människor av alla tidsåldrar—människor vilka Gud begagnat att utföra stora reformationer i världen—vittnat till en lögn i dödsstunden? Var Stefanus feltagen när han: "såg upp mot himmeln och fick se Guds härlighet och Jesus stående på Guds högra sida"; och när han litet senare tilltalade sin Frälsare sålunda: "Herre Jesus, mottag min ande?" Var aposteln Paulus feltagen när han sade: "Vi veta" att när detta jordiska tälthus, denna dödliga kropp, nedbrytes i döden skola vi "bryta upp och vara med Kristus"—vara "borta från kroppen och vara hemma hos Herren?" Om alla dessa vittnen voro feltagna, och människan ej har någon tillvaro efter döden, då hava vi en skugga mer varaktig än verkligheten, ty Stefanus, Paulus, Luther, Wesley och andra människor av hög moralisk natur, hava i sina namn en jordisk odödlighet, medan de själva, gående in uti evigheten ,medvetna till det sista, och förväntande att leva för alltid. hava upphört att existera. I ett harmoniskt universum kan ej en sådan dissonans förekomma; i en värld av sanning kan det ej förefinnas en sådan motsägelse. Hanok förvandlades; "ty Gud tog honom bort." Moses lägger sig ned på bergssidan och dör. Gud själv begraver hans stoft. Elia stiger uti en vagn av eld, och av en virvelvind föres han till skyn. Nära ett tusen år därefter var Jesus, med tre av sina lärjungar, uppå berget, då han förvandlades i deras åsyn. Och ögonblickligen visade sig Moses och Elia talande med honom. Dessa män voro ännu levande . Abraham Isak och Jakob hade länge sedan dött, och deras kroppar förmultnade i stoftet; men Gud sade: "Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Gud är icke dödas Gud utan levandes Gud." Amen och amen;

Forts.

GUD ALLTID DENSAMME.

"Jesus Kristus är den samme i går och i dag och i evighet. Låtom eder icke förföras av mångahanda och främmande läror; ty det är gott att hjärtat göres fast genom nåden" (Ebr. 13: 8, 9). "Men Herrens nåd varar från evighet till evighet över dem som frukta honom" (Psa. 17: 117).

Otron vilar alltid på denna sandiga grundval: "Det är ej nu som i fordna dagar; Gud utför ej längre underverk ej heller uppenbarar han sig som han gjort i flydda tider."

Men om detta vore sant skulle han, den oföränderlige, upphört att vara Gud, Frälsare, Återlösare, och Fader för människor; han hade då förändrat sin natur och väsen. Kom blott i besittning av fädernas tro och deras fromhet, och du skall även äga och förnimma den fordne Guden. Alla hans löften i Skrifterna häntyda till alla tider, till alla dagar, ja, "intill världens ände" (Matt. 28: 20). "Hans namn förbliver evinnerligen; så länge solen skiner, fortplante sig hans namn" (Psa. 72: 17). Under alla tider, genom alla århundraden, på alla platser, är och förbliver han den samme, utför de samma underverk och uppenbarar den samma nåd, om han endast tillägnas genom tron. Den som ej har den samme Gud som fäderna hade, har ej den samma tro som de hade; han har avvikit från den levande Guden. Den som ej har och förnimmer den samme Kristus som apostlarna hade och förnummo, har ej den samma tro som de hade; han har övergivit den kristna, apostoliska tron. Antingen har Kristus ej varit sådan som han representerats, i evangelium, att vara eller ock är han ännu den samme och kommer att förbliva den samme i alla evigheter. Varför utförde han ej så många mäktiga gärningar i sin fädernestad som i Judeen? "För deras otros skull" (Matt. 13: 58). Varför tycks han ej längre vara den samme, för vårt århundrade? På grund av dess otro. Tro såsom Paulus, älska såsom Johannes och du skall få samme Kristus som Paulus och Johannes hade.

John Gossner.

Låt mig hellre misslyckas uti att försöka göra något än att sitta stilla och intet göra.

Jag kan ej, jag vågar ej, gå upp till domen innan jag gjort det yttersta som Gud givit mig förmåga att uträtta, att utbreda hans ära i världen.

Asahel Grant.

"Här är jag; sänd mig — till den förste person jag träffar eller till hedningen allra längst borta" — detta är varje kristens tillbörliga svar på Guds kallelse.

. Augustus Thompson.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år ....40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 15, Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

'Ära vare Gud i Höjden, och frid på jorden, till människorna ett gott behag!"

❦ ❦ ❦

"Ty du (Jesus) skall. .bereda Hans vägar ..och styra våra fötter in på fridens väg." Så sjöngo Guds änglar och en profet fordom.

❦ ❦ ❦

Jesus är den andliga världens sol; måtte den uppvärma de iskalla hjärtan; Han är det stora ljuset som fördriver allt mörker. Låtom oss komma ut ur skuggan (dödens skugga) av otro, och giva Gud ära. Vi kunna ej sjunga "Ära vare Gud," om ej vårt hjärta är med, i "anda och sanning."

❦ ❦ ❦

I denna mörka och farofulla värld behöves en pålitlig vägvisare, som är mäktig till att hjälpa. Jesus är en utmärkt sådan. Han är både vägen, sanningen, livet, ljuset, brödet, livets vatten, en broder, den klara morgonstjärnan, den gode herden, liljan uti dalen, syndares vän, änkors försvarare, den store läkaren, allt i alla, m. m.

❦ ❦ ❦

Vår himmelske fader gav oss en "outsäglig gåva." Det är många, som vid denna tid mottaga gåvor, dyrbara och sköna, men nagon outsäglig gåva kan ej någon jordisk fader giva: alla jordiska gåvor kunna beskrivas; men gåvan Jesus kan ej beskrivas; ty vad intet öga sett och intet öra hört och vad icke uti någon människas hjärta uppstiget har Gud berett för dem som honom älska. Vilja vi mottaga gåvan, vilja vi älska Honom för densamma?

❦ ❦ ❦

Vi vilja härmed sända en hjärtligt varm julhälsning, och vi tillönska våra Läsare och deras familjer all verklig glädje och varaktig lycka, som Gud genom Jesus giver till dem som vilja mottaga en pressant ifrån "alla goda gåvors givare."

LOKALA MEDDELANDEN.

Syster Micala Simonsen som varit behjälplig med redaktionsarbetet å "Evangeli Basun" har nu rest till Chicago.

❦ ❦ ❦

Br. Martin Paulson, br. Thomas Nelsons systerson, har kommit tillbaka hit och ämnar kvarstanna för att hjälpa till i tryckeriet.

❦ ❦ ❦

Det gläder oss att iakttaga det intresse våra läsare taga uti tio cents anbudet. Vi hava mottagit brev från flera som hava förpliktat sig att skaffa prenumerationer eller betala för några. Flera hava betalt för 50; andra hava lovat skaffa eller betala för ett mindre antal.

❦ ❦ ❦

Vi hålla nu på att trycka den nya svenska boken, Frälsningens Hemlighet. Vi begynte med den vid början av året, men på grund av kontorets flyttning och brist på arbetare kunde vi ej då fullborda den. Vi hoppas få några exemplar färdiga före församlingsmötet.

❦ ❦ ❦

Läs tillkännagivandet om församlingsmötet å sjunde sidan. Vår bön är att Gud skall giva oss en härlig julhögtid. Vi vänta br. E. H. Ahrendt hit för att taga ledningen uti en veckas aftonmöten, begynnande den 19:e dec. Måtte alla våra läsare förenas i bön under denna vecka, att Gud måtte verka på ett underbart sätt i det kommande församlingsmötet, och att Guds barn måtte iståndsättas att emottaga de välsignelser han önskar skänka var och en.

❦ ❦ ❦

De som mottaga Evangelii Trumpet utan att hava prenumererat, underrättas härmed att den är betald för och att den ej vidare kommer att sändas när tiden utlupit, om ej prenumerationen förnyas.

SJÄLENS VÄRDE.

Vi kunna ej beräkna en människosjäls värde. Jesus sade: "Vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ?" (Mar. 8: 36, 37)? Alla världens skatter äro ej värda så mycket som en enda själ.

Har du begrundat vad det betyder för en människa att förlora sin själ? O, vilken förfärlig förlust! Hur sorgligt att tänka på, att en själ som kunde uppnå himmelns härlighet och fröjd, skall gå förlorad och lida outsägliga plågor, i de osaligas regioner, i alla evigheter!

Likväl är det en sanning att majoriteten av människorna vandra på den breda väg, som leder till det eviga pinorummet. En del äro helt likgiltiga angående sitt tillstånd; åter andra hava blott en kristendomsbekännelse, och hysa ett obestämt hopp om att till sist komma till himmeln, utan att hava en verklig hjärteerfarenhet av frälsning.

Evangelii Trumpet har till uppgift att uppväcka de i synden sovande, till att inse deras farliga belägenhet och att, enligt Bibelns föreskrifter, visa vägen som leder till frälsning, varmedelst de kunna skickliggöras för himmeln. Det är även tidningens uppgift att uppmuntra och vägleda dem som allaredan begynt vandringen på himlavägen, att de må "med uthållighet löpa i den tävlingskamp som är oss förelagd" (Ebr. 12: 1), och att uppväcka mer nit hos dem, att verka för andras frälsning.

. Käre läsare gör du vad du kan, för tidningens spridning, under det nu pågående billiga anbudet? Försumma ej detta tillfälle; om du skulle lyckas vinna en enda själ för himmeln genom dina ansträngningar, vore det en härlig vinst, en vinst av större värde än hela världen, ja än tusen världar.

L. P. P.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Grand Forks, N. D.

Till Trumpetens läsare:

En hälsning i Jesu namn. Mötet i Grand Forks är nu slut. Under de första tio dagarna hölls församlingsmöte och många Guds barn från grannskapet voro närvarande under en del eller hela detta möte. De besökande predikanterna voro bröderna Franklin och Tubbs.

Guds välsignelse och den Helige Andes inflytande vilade över mötena . Flera sökte och funno Herren. De olika ämnen som framhöllos voro, rättfärdiggörelse, helgelse. ett rent hjärtas frukter, andlig verksamhet o. s. v.

Det anmärkningsvärda vid detta möte var. att Guds barn skildes med en börda på sina hjärtan, för sina medmänniskor vilka ännu leva i synd och andligt mörker. Några av de besökande kvarstannade några dagar för att bevista aftonmötena vilka fortsattes en veckas tid längre. Min broder Morris Johnson tog ledningen av dessa möten vilka voro mycket välsignade av Gud. Några själar sökte Herren. Broder L. J. Brewster var hos oss genom hela detta möte och tog ledningen av sången; hans hjälp uppskattades mycket av församlingen här, och hans exempel och inflytande lämnade ett gott intryck på alla.

Vi tacka Gud för de själar som funno frid under dessa möten, men jag tror vi ha större ting att vänta av Herren i framtiden. Dessa möten hava öppnat väg för en genomgående väckelse längre fram. alldenstund mycken fördom och missförståelse blev undanröjd, och dem av befolkningen här i staden som besökte mötena fingo ett gott intryck .

Gud är med oss. Mitt beslut är att förbliva Herren trogen intill döden. Bedjen för oss. Eders ringa tjänare,

Seward Johnson.

Pandrup Danmark

En hälsning till tryckeriarbetarna och Trumpetens läsare. Måtte Herren uppmuntra de kära arbetarna. i deras outtröttliga arbete för honom och odödliga själar.

När jag ser tillbaka på de sista 14 månaderna är det med innerlig tack till Gud, som har hulpit mig till både kropp och själ. Den säd som utsås i all skröplighet, men i bön och tro till Gud. skall bära frukt till evigt liv; honom till evigt tack och pris. Jag ser enligt min dagbok, att jag, den 10:e september 1914 lämnade mitt hem och reste till Hereford, Minn.. och sedan dess har jag varit nästan oavbrutet på färd. Jag har hållit unjefär 300 predikningar, rest tusentals mil, på hav och land. har till-

bringat sömnlösa nätter på skepp och järnvägståg, ofta har jag varit i tårar och bönekamp, i prövningar och lidanden av många slag, i själskamp och anfäktelse för Guds folk och hans sak.

Br. Nelson skrev till mig strax efter jag kommit hit till Danmark: "Jag ser du kommit i nära beröring med krigsmakterna; men utan tvivel kommer du att möta värre makter än de världsliga krigsmakterna; nämligen: syndens och Satans andemakter." Jag har i sanning mött dem och möter dem så som aldrig förr. O vilken förförelsestid vi leva uti! Vilka krigsmetoder Satan nu begagnar sig av! han har blivit mycket religiös. Ja intet under, sådan var han ju på Pauli tid. (2 Kor. 11: 14, 15). Måtte Gud bevara sitt folk, och hjälpa dem att hava tillräckligt nåd, att ej blott tävla med Satan, men att även övervinna och besegra honom; det kunna vi hava om vi troget följa vår Kapten; lovat vare hans namn! Hitintills har Herren fört mig säkert igenom allt Min bön är att hans vilja måtte ske vad än måtte möta mig.

Jag har hört genom andras brev. att många hava frågat om hur br. Susag har det, vi höra så litet i tidningarna från honom, har han blivit modlös och försagd där borta i Danmark? Nej syskon icke med Danmark vad det angår kunde jag aldrig få det bättre; den kärlek och omtanke som här bevisats mig är jag ej värdig, ty här har i sanning Rom. 12: 10 gått i uppfyllelse. Måtte Herren belöna var och en för allt de göra, är min innerliga bön i Jesu namn.

Syskon där borta i Amerika, viljen I innerligt bedja för mig och icke blott för mig utan för alla missionärerna. Det har hänt att jag blivit frestad till att bliva litet missmodig en och annan gång, då så litet höres ifrån eder därborta. Måtte Gud rikeligen välsigna var och en av eder; I ären i mitt hjärta för att dö och leva med mig. En broder omtalade för mig nyligen att en missionnärinna som varit i ett främmande land en tid. ej erhållit något annat brev från Amerika, under ett helt års tid, än affärsbrev. Syskon hurudan är eder missionsnit. I bedjen nog för missionärerna, ja det ved jag, men syskon tron I icke att Herren vill att I skolen göra litet mer under det nästkommande år?

Måtte Herren belöna eder alla för vad I haven gjort för en så ringa som mig; måtte det nya året bliva det bästa I alla haven levat med Herren. Måtte Han välsigna eder både andligen och timligen. Och så önskar jag eder alla en välsignad Julhögtid, måtte det i sanning bliva en högtid för alla som älska Gud. Måtte det bliva en frälsningshögtid för dig, som läser detta och som ej är frälst. Måtte Frälsaren bliva din personliga gåva. Ett välsignat Gott Nytt År till alla. Amen. Eders som alltid ringa broder och tjänare. S. O. Susag.

SKE UNDER ÄN I DAG?

Nu för tiden ske likväl inga under mer! säger du kanske. — Varav vet du det? — Huru kan du veta det?—Känner du allt Guds handlande med sina skapade varelser och vet du allt, som tilldrager sig på den vida jorden från den ena polen till den andra? Om det behagade denne Gud att i dag bland 1,500 miljoner människor på underbart sätt bönhöra t. o. m., tusentals och att skänka en hindu eller en eskimå, en vilde i Tartariet eller i Australien, i den ensamma hyddan eller under jakten, i polarsnön eller på havet nådigt beskydd. underbart tillfrisknande eller räddning, varnande eller förutsägande drömmar, huru mycket skulle du få veta därom? Tror du, att du i morgon skulle finna det omtalat i din tidning? Ännu aldrig trängde underrättelsen om ett under genom hela världen, utan för det mesta blev tilldragelsen berättad såsom någonting naturligt eller såsom en saga även ibland dem, som höra talas därom. När Farao förgicks i Röda havet, så hette det nog i Egypten, att han hade omkommit i flygsanden och i havsdjupen. Om Kristi under erfor man på Hans tid icke mycket ens i Alexandria eller i Aten, och ingen romare talade därom på Forum, ej heller bekymrade han sig om desamma.

Det oriktiga påståendet, att det nu för tiden icke sker några under mer, härrör från sådanna, som visserligen hava ganska litet att göra med undret. Men om du tror, kan du ännu i dag få se Guds härlighet.

Subskriptionsamlares, lista.

Vi giva här namnen på dem som hava sänt in 10 cent subskriptioner för tidningarna. Vi tro att våra läsare äro intresserade uti att se hur arbetet går. Anbudet utlöper den 1:e februari, och vi önska många skola erhålla tidningarna medan detta anbud varar. Finnes ditt namn på listan?

Evangeli Basun.

Ludvig Jensen, Idaho	1
L. E. Olson, N. D.	15
Mrs. H. A. Hendricks, Minn.,	10
John Andersen, Minn.,	10
Martha Amundsen, Minn.,	1
Mrs. J. P. Rasmussen, Minn.,	3
S. L. Johnson, N. D.	5
Thor. Andersen, Canada,	5
I. A. Ellefson, Wn.,	1
Gospel Trumpet Co, Ind.	5
Mrs. Geo. E. Duensing, Cal.	1
Mrs. A. P. Jensen, N. D.	23
Mrs. Prichard, N. D.	6
Rasmus Nelson, Minn.,	3
Mrs. E. Kreutz Minn.	1
J. E. Sanden, N. D.	8
Emma Olson, Minn	1
Mrs. O. O. Holmen, N. D.	10
Mrs. A. F. Nissen, Wis.	7
C. Loff, Minn.	1
Mrs C. J. Olson, Minn.	2
Alexina M Elliott, Minn.	10
J. W. Smith, Kans.	11
W. B. Wittman, Ill.	1
B L. Yount, Minn.	2
Andrea Hynning, Wn.	3
Andrew J. Johnson, Minn.	7
Mrs. J. A. Carlson, Wn.	2
Mrs. Ole Larson, Wis.	2
Nils J. Oakland, S. D.	1
John Sommernes, Minn.	10
Mrs. J. Bagstad, Wn.	2
N. Y. Misionary Home, N. Y.	1
Peter Hanson, Minn.	2
L. S. Enebo, S. D	5

Evangelii Trumpet.

Gospel Tumpet Co., Ind.	7
Ludvig Svendsen, Idaho	6
Maria Ekström, Sweden	2
Mrs. Geo. E. Duensing, Cal.	3
John Lundberg, Minn.	2
C. Loff, Minn.	5
Mrs. C. J. Olson,	2
M. M. Norby, Minn.	1
Alexina M. Elliott, Minn.	5
B. L. Yount, Minn.	4
Andrew J. Johnson, Minn.	3
H. E. Brink, N.Y.	40
Mrs. C. J. Kalgren, Minn.	2
" Cathrine Astrom, Wn.	1
" T. Olson, Mich.	1

De följande hava betalt för subskriptioner

Mrs. Finstad, Minn.	5
" Amondson, Iowa	9
" Nels Skou, Iowa	3
O. B. Anderson, Minn.	50
Mrs. Andrew Jensen, N. Y.	10
James Jensen, Nebr.	5
Mrs. C. Johnson, Minn.	10
" M. C. Helgesen ,Wis.	50
J. P. Christensen, Mich.	1
N. Nelson, Mich	4
Mrs. Carl Lohman, Wis.	30
S. P. Hegdahl, Minn.	50
C. B. Miller, Mich.	12
Mrs. L. C. Wattner, Minn	50
Ole Sorben, Minn.	50
Karen Jensen, Wis.	4
John Sommernes, Minn.	10
Chris Oleson, S. D.	30
H. E. Brink, N. Y.	50
H. Mellquist, N. Y.	50

Vi äro mycket uppmuntrade över att se huru Guds barn taga fatt uti anskaffandet av 10 cents prenumerationer å tidningarna. Såsom vi se av ovanstående summa hava vi nu emottagit 1102. Det gläder oss mycket och vi känna oss tacksamma till Gud och våra läsare därför. Många äro mycket intresserade och vi kunna förstå av de namn de insända, att de göra vad de kunna. Evangelii Trumpet och "Evangeli Basun" äro sanningens budbärare, och varje Guds barn borde känna ansvaret av att sprida sanningen och borde taga ett personligt intresse uti det bemödande att få 5000 10 cents prenumerationer. Alla Guds barn borde göra bruk av detta tillfälle att sprida evangelium ibland folket. Alla kunna ej resa omkring såsom evangelister eller vara predikanter, men alla kunna hava del i detta arbete. En var bör anse att han har en del uti att få sanningen känd på nya platser och i nya hem. Det är nu blott litet över sex veckor till dess anbudet upphör; litet mer samverkan och mera innerlig bön och så nå vi det mål vi hava föresatt oss.

När i Geneve ett treårigt barn från tredje våningen faller ner på gatans stenläggning framför en vagn, vars hästar bliva stående liksom fasthållna av en övernaturlig makt, det därpå stiger upp och skyndar sin moder, som nästan från sina sinnen kommer nedspringande, till mötes i trappan med de orden: "Mamma jag har icke skadet mig!" så förvånas en kristen icke, ty han tror på de smås änglar (Matt.18:10); och sådana fall äro talrika. — När den salige A, H. Franke skänker en fattig kvinna sin sista dukat, varpå denna glatt överraskad utropar: "Den käre Guden skänke Eder ett helt berg av dukater", och därefter under flera dagar gåvor av idel dukater inflyta för hans barnhus, och Franke visade på en hög av över 300 sådana på sitt bord utropar: "Detta är den fattiga kvinnans berg!" så säger en kristen lugnt: Det har den Guden gjort, som sä-

ger: "Mitt är silvret och mitt är guldet" (Hagg. 2: 9); och likaså, när den bekante G. Muller i Bristol efter hand hopbeder omkring 27 miljoner kronor för sina föräldralösa barn. — När en man, som med fruktan motser den till påföljande dag bestämda amputationen av sin av kallbrand angripna fot, tillbringar natten i brinnande bön, och när lindring därpå inträder och den förvånade läkaren på morgonen utropar: Här har skett ett under! och jämte den tillkallade läkaren förklarar operationen onödig, så tänker en kristen på det ordet: "Jag är Herren din läkare" (2 Mos. 15); och många dylika exempel kunna anföras. — När en präst mitt i natten känner den befallningen inom sig, att han skall stiga upp och besöka en bekant, motvilligt gör detta, klappar på och av mannen, som han finner vaken och för vilken han öppet erkänner: "Jag vet egentligen icke varför jag kommer", hälsas med det svaret: "Gud har skickat Eder. Här är repet, varmed jag just nu ämnade gå upp på vinden och hänga mig", — så vet ju en kristen, att det står skrivet: "Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg, som du skall vandra" (Ps. 32: 8), och han kan ur sitt eget liv berätta dylika skickelser. — Och så vidare. — Men den otrogne talar högvist om slumpen, om märkvärdiga tilldragelser, om ett egendomligt sammanträffande; eller tager han saken ännu lättare och förklarar kort och gott: dylikt tror jag helt enkelt icke! Ty han är en högmodig, fördomsfull, förstockad varelse, som hellre beskyller fem hundra ärliga och allvarliga vittnen för lögn, än han en gång medgiver, att det i världsaltet och mellan himmel och jord kunde givas ting, som hans lilla hjärna icke fattar. Och han måste så tala, ty medgåve han ett enda sådant faktum, som här ovan nämnts, hava skett, så skulle hans lilla smula världsåskådning falla ihop liksom ett korthus,

Fr. Bettex (i Veckobladet.)

Gudomlig Helbrägdagörelse.

SIONS LÄKARE.

Vem är Sions Läkare? Det är Gud själv —Gud som är öm och medlidsam; Gud som är vis och mäktig; Gud som har lovat och är trofast.

Han har likväl vissa villkor och fordringar för sina patienter att uppfylla om de skola vänta att han skall åtaga sig deras sak och hela deras kroppar. Ingen jordisk läkare åtager sig att behandla en sjuk om patienten ej vill lyda honom och taga hans mediciner i enlighet med föreskrifterna. Ej heller hava vi något löfte om, att Lakaren i Sion skall hela oss om vi ej vandra i lydnad till hans befallningar. Många människor skulle önska blanda ihop båda läkarnas doser, men de finna att resultatet ej är gott.

Sions Läkare är både mäktig och villig, och han förstår fullkomligt vad som fattas oss. Doktorer hava studerat människors kroppar och dissekerat dem till deras förstånds fulla mått, och hava studerat botemedel och deras verkningar men den Store Läkaren har format och gjort dem. Icke blott det utan Han har skapat själva materien av vilken de äro gjorda. Varför skulle han ej då fullkomligt förstå huru att hela dem när de äro sjuka, och huru att laga i ordning de olika delarna av dem, där de behöva repareras?

"Ja", säger någon; "men välsignar ej Gud dessa jordiska medel för vårt goda?" Det är sant att Timoteus uppmanades att "bruka något litet vin" för hans mages och ofta påkommande krämpors skull, men de principer som här läras, att undvika det som är till hinder och begagna det som är till hjälp, innefattar ej intagandet av giftiga droger, vilkas inverkan på systemet är känt för att vara mycket oviss. Har Gud någonsin sagt: "När du är sjuk, sänd efter en doktor som skall föreskriva för dig vad han anser vara bäst, och jag skall välsigna medlen och hela dig?" Han helt enkelt tog en ginväg över alla människo-uppfunna påhitt och sade: "Jag är Herren, din läkare" (2 Mos. 15:26).

Gud välsignar medel; men de medel han ämnat för sina barn att begagna äro de som föreskrivas i hans Ord—Bön och tro. Jakob säger: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta, och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom" (Jak. 5:14, 15). Här se vi att ej ett enda botemedel nämnes; att verket utföres genom trons bön; ännumer att Herren är den som återställer.

Skulle ej några äldsta finnas i grannskapet nedlåter ej Gud sig, ens då, till jordiska medel, utan giver sina förtröstande barn detta löfte: "Om två av eder komma överens på jorden, vilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem av min Fader, som är i himmeln. Ty varest två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem" (Matt. 18:19, 20).

Ibland händer det att en person bliver mycket sjuk eller kommer uti svår nöd, och att ej ens ett enda Guds barn kan komma till hans undsättning, men Gud har dragit försorg även för sådana. Jesus säger: "Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, allt vad I viljen, skolen I bedja, och det skall ske eder" (Joh. 15:7). Förbliver du i Jesus? Bed då och tro. Om du är en syndare, så har du förmånen att omvända dig ifrån dina synder, och sedan bliver löftet även ditt. "Detta är den tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja något efter hans vilja, så hör han oss. Och om vi veta, att han hör oss, vadhelst vi bedja om, så veta vi att vi hava det ombedda, varom vi hava bett honom" (1 Joh. 5:14,15).

Bibelns föreskrifter äro ej, att hasta efter en doktor vid sjukdomstillfällen, utan hellre till Herren, den Store Läkaren; "han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister" (Psa. 103:3).

Att taga medicin bevisar en brist på tro och förströstan till Gud. Dessutom öppnar det en vid väg för otro, och är uppenbarligen ofta själva orsaken som förhindrar ett fullkomligt botande. Du kanhända känner att du ej har tillräckligt tro. Att intaga medicin försvagar den lilla tro du har. Tag aldrig medicin för att erhålla tro; tron är Guds gåva. Om du ej har tro skall Gud giva dig densamma om du beder därom. Varför ej äga den?

Skulle det ej synas mycket oförståndigt för en sjuk person att säga det ej vara Guds vilja att hela honom, och likväl fortsätta med att söka doktors hjälp och taga mediciner med hopp om att bliva helad på det sättet? Likväl finnes det många vilka så göra. I stället för att begagna Guds medel för helandet av sjukdomar, vilket kan erhållas utan pengar och utan betalning, taga folk giftiga droger, betala doktorsarvoden, osh hänvända sig till alla slags botemedel. Ni kristne bekännare, vilka aldrig tagit Gud såsom eder läkare, stannen blott en minut och beräknen huru mycket ni givit ut för mediciner och doktorsräkningar under de sista fem eller tio åren. Sedan kunnen I beräkna huru mycket ni givit ut för Kristi sak, och se efter om Gud av eder erhållit det som honom tillkommer. Tag i betraktande det faktum att Han tillbjuder sin behandling fritt, och att hans föreskrifter äro för familjens alla medlemmar; ej en enda är utesluten. Det enda som fordras är att åtlyda Hans Ord. Om du tror att det är Guds vilja för dig att lida, varför ej giva dig till ro och vara belåten med din lott ,och begagna dina medicinpengar för andras väl? Men det är Guds vilja att hela! Det finnes "balsam i Gilead, det finnes en Läkare där!" Försök ej att få Honom till att "välsigna medel" vilka han aldrig föreskrivit; ty han kommer ej att göra det. Försök ej att förmå Honom till, eller förmå dig själv att tro, att han sammanblandar sig med det som förekrivits av svaga maskar i stoftet. Allt vad Gud gör för de personer som taga medicin, gör han trots medicinen, och ej emedan medicinen tages eller i harmoni med densamma. Lika mycket komme att uträttas för dem om de ej alls toge medicin. Och om de endast kastade bort medicinen och gåve Herren ett tillfälle skulle han göra mycket mer för dem. Gud verkar oberoende av sådana saker. Han är ej begränsad av dem på något sätt. Men Han vill bära "våra sjukdomar" om vi förtrösta på honom. Han inbjuder dig att fullständigt överlämna din sak uti hans händer och han skall fullkomligt befria dig. Huru kan du göra detta? Med att vandra i fullkomlig lydnad till hans lagar och befallningar. Bibeln är vår lagbok, uti densamma finna vi mycket tydliga anvisningar huru vi böra använda Guds botemedel. Hemligheten av det hela är en villighet att vandra i fullkomlig lydnad till Hans vilja och Ord.

AVSOMNAD.

Joshua Howard Olson, son till Broder och Syster Olson från Hetland, S. D., avsomnade stilla och fridfullt, i tron på sin Frälsare, tisdagsafton den 7:e December 1915. Åtskilliga gånger mottog han särskild hjälp ifrån Gud, till svar på hans egna och andras böner och började att synbarligen förbättras; men var sedan ute och åkte och tog förkylning. När plågor började komma bad han sin fader att bedja och Gud hörde bön och gav lindring; men det tycktes vara Guds vilja att taga honom bort ifrån denna onda och förföriska värld. Han föddes den 29:e Augusti 1900 och var således vid sin död femton år, tre månader och åtta dagar gammal. Joshua var en snäll yngling och hade tidigt lärt att älska Gud och det goda. Han studerade flitigt goda böcker och särskilt sin Bibel vilken han var väl bekant med. Han hade vittnesbördet av sina föräldrar att han varit en snäll och lydig son, samt att han sökt Gud för sina synders förlåtelse. Måtte alla ynglingar efterfölja Hans goda exempel. Tal hölls av undertecknad på engelska, text, 1 Krön. 29: 15. "Ty vi äro främlingar här inför dig och gäster såsom alla våra fäder, såsom en skugga äro alla våra dagar på jorden, och intet är här att lita på." Sedan talade Br. Chris Larson på Danska, text, Upp. 14: 13: "Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. Ja, säger Anden, de skola vila sig från sitt arbete; ty deras gärningar följa dem efter." En stor folkskara var församlad och vår bön är att Ordets förmaning måtte behjärtas av alla.

Å föräldrarnes och Syskonens vägnar sändes härmed hjärtligt tack till alla för det kärleksfulla deltagande som de rönte under deras bedrövelse. Frid vare över Joshua's minne.

"Hur snart försvinner vår levnad här,
Vårt liv förgängligt likt blomman är;
Den ler och blomstrar och faller av
Och göms och glöms i den kalla grav.
Men Herrens löften de svika ej,
De gå ej under, o nej o nej;
Likt Himmelns stjärnor de tindra glatt,
Igenom tiden båd' dag och natt."

O. T. Ring.

MÖTEN

Edmonton, Alta., Canada. Församlingsmöte, jan. 14—23. Flera möten varje dag. Br. Thomas Nelson från St. Paul Park, Minn' väntas närvara. Kost och logi kommer att ombesörjas för alla som komma. Tag med dig sängkläder. För närmare underrättelser tillskriv L. E. Millensifer, 12008— 97th St. Edmonton, Alta., Canada.

Väckelsemöten komma att hållas i Boyd, Montana, begynnande den 2:e jan., 1916, och fortsättas till obestämd tid.

C. H. Tubbs, 1020 Cottonwood St.
Grand Forks, N. D.

Kom till församlingmötet i St. Paul Park,

Vi sända härmed vår hjärtligaste inbjudning till alla våra läsare' att komma till vårt församlingsmöte. Mötet begynner den 25: e Dec. och fortgår till den 2: e Jan.

Mrs. Edith Trask.

Vi äro förvissade om att detta möte kommer att bliva det bästa möte som någonsin hållits i St. Paul Park. Vår förvissning är grundat på att vi hava bett, och ämna fortsätta att allvarligt bedja, till Gud, om en mäktig andeutgjutelse. Varest bönens Ande är tillstädes, där kunna välsignelserna ej utebliva. Vi förvänta strömmar av nåd och välsignelser under detta möte. Kom och deltag i denna julhögtid.

Vi hava även gjort bättre förberedelser för detta möte än för något som hållits här förut. De flästa av våra älskade bröder i de norra staterna ämna vara närvarande vid detta möte. Det kommer ej att saknas god lärdom angående livets alla förhållanden på jorden

Utom de prädikanter som bo i nordvästern, förvänta vi två, av Guds Ande uppfyllda och kraftiga evangelister, som komma att tala Guds ord i både det engelska och de skandinaviska språken.

Syster Edith Trask är en ung kvinna med ovanlig både andlig och naturlig begåvning. Hon är blott några och tjugo år gammal och har predikat under flera års tid, och många själar hava blivit frälsta genom hennes verksamhet. Alla som någorlunda kunna förstå det engelska språket böra ej gå miste om detta tillfälle att höra henne.

Br. M. Johnson har tvänne gånger varit i Skandinavien och kommer säkerligen att resa dit igen. Väckelser och omvändelser hava följt hans verksamhet i de skandinaviska länderna såväl som här i Amerika. För en tid sedan höll han en serie möten i Racine, Wis., vid vilken många själar blevo frälsta och nästan hela befolkningen i staden var intresserd. Han talar det danska språket flytande och är lätt förstådd av alla som äro bekanta med de skandinaviska språken. Låt ej detta tillfälle att höra br. Johnson gå obeaktat förbi.

Tvänne skandinaviska och tvänne engelska möten komma att hållas dagligen utom aftonmötena. Vi skola göra förberedelser att förse med kost och logi. Om någon önskar att hjälpa till med att sända kött, smör, o. s. v., kommer detta att mycket förminska omkostnaderna för mötet. Alla som kunna böra taga med sig en del sängkläder till detta möte.

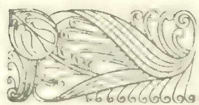
Köp biljett till St. Paul. Tag "Burlington Motor" från samma station till St Paul Park. När flera resa tillsammans betalar det sig att köpa en "Ten ride ticket" för en dollar. Vem som helst kan göra bruk av denna biljett, för tur och retur, och den är god under ett års tid.

Kom! Kom! Kom! Du kommer att bliva välkommen och väl belönad.

Morris C. Johnson.

Evangeli Basun Pub. Co. St. Paul Paak, Minn.

De Ungas Avdelning.

HAN HAR KOMMIT.

"Hör hur klara jubelsånger klinga
runt kring hav och land;
Millioner röster stämma in däri. ,
Kristus kom, det härligt ljuder, för att
lossa syndens band
Och för jordens folk en Frälsare få bli.

Kör: Lyssna hör hur änglar sjunga,
:,: Lyssna hör hur änglar sjunga :,:
Hur de båda glädje stor för dig och mig.

Se hur härligt stjärnor glimma, de så
ljuvligt tala om, ,
Gudasonen — nu är sorgen lagd på bår.
Skön'sta minnet utav alla, minnet av
att Jesus kom. ,
Med oändlig frid i sina ljusa spår.

För att tända klara ljus i mörka själar kom
han ned;
Ifrån ljusets värld o vilken kärlek stor.
Och den högsta lycka någon dödlig funnit
' om han med.
Den för intet ges till var och en som tror."

DEN FÖRSTA JULPRESSANTEN.

Av Sylvia Beaver.

Hur mycken kärleksfull omtake ägna vi ej, några veckor före jul, åt utväljandet av pressanter och tillagandet av en god julmiddag! Ibland begynna vi planera flera veckor och ibland månader förut, och sedan huru många timmar vi flitigt arbeta med dessa saker.

Ungefär 1915 år sedan gavs den första jul pressanten till denna värld. När Adam först föll beslutade Gud att giva denna pressant. Kanhända Han sökte genom hela världen och även himmeln för att finna en gåva som var värd att giva, men han fann ej någon som var värdig utom hans dyrt älskade Son. Och var Hans Son villig att komma från himmeln till världen? Ja Han älskade oss så högt att fastän han visste hur mycket han måste komma att lida, var han villig att komma, och Gud älskade oss så att han var villig att giva sin enfödde Son, på det att var och en som ville tro på honom, måtte hava evigt liv. Vi giva vanligtvis våra pressanter till dem som vi älska och de älska oss tillbaka; men Gud gav sin outsägliga gåva till dem som ej älskade honom. Alltså föddes vår Frälsare ett litet barn 1915 år sedan, och han, Guds Son, var den första julgåvan. Gud fortsatte många år att bereda människorna till att emottaga denna gåva. Hur mycken öm kärlek och barmhärtighet Han bevisade dem under dessa många år ifrån Adam till Jesus föddes! Han tröttnade aldrig och fastän folket ofta vandrade bort ifrån honom, förlät han dem, och med öm kärlek och barmhärtighet befriade dem utur deras svårigheter så snart de vände sig till honom igen. Han är den samme ömme, kärleksfulle, barmhärtige Fader nu som han varit i gångna dagar, och försöker lika mycket att få var och en att emottaga hans välsignade gåva. Han har ej blott givit oss sin outsägliga gåva, utan han har även berett oss en festmåltid av goda saker. Och vi bliva ej färdiga med denna fest; utan den kommer att vara igenom detta liv och igenom hela evigheten.

BARNENS GÄST.

Två barn, en gosse och en flicka, skulle en dag vara allena hemma. När det så blev på tid för dem att spisa kvällsmat, skulle de hjälpa sig själva. De hade förut samtalat med varandra om Jesus. Och nu sade gossen: "Jag undrar, om Jesus ville komma och spisa tillsammans med oss, om vi dukade även åt honom och både honom därom."

"Ja, tänk om han komme, du!" sade flickan.

"Mor säger, att han är glad i oss, och att han hör oss, när vi bedja, och gör det, som vi bedja honom om," sade gossen.

"Låt oss pröva, Olle", ropade systern allvarligt.

Så dukade de bordet för tre, lade fram en tredje sked, en tredje gaffel och kniv, en tredje tallrik, och satte fram en tredje stol till bordet, och så satte de sig till bords, knäppte sina händer, läste sin bordsbön och bådo till slut Jesus att komma och spisa tillsammans med dem. Därpå sutto de en stund stilla och lyssnade i väntan på ,att Jesus skulle komma. Om en stund knackade det försiktigt på dörren.

"Gå och öppna, du," sade Maria, som nu började bliva rädd. "Nej, låt oss gå båda," svarade brodern, och så följdes de åt och sköt rigeln från dörren och öppnade den försiktigt under stor förväntan. De tänkte, att de skulle få se Jesus komma med en liten guldkrona på sitt huvud, men så var det — en stackars liten trasig gosse, som stod där blåfrusen och skälvde av köld, samt bad att få komma in och värma sig litet.

De två syskonen ryggade för ett ögonblick tillbaka. "Bara denne trasige gosse". tänkte de båda och voro mycket missräknade.

"Det är bara vi två hemma", sade gossen och gjorde min av att vilja stänga dörren.

"Stop litet", sade Maria, "du vet, att Jesus hört oss, men det kanhända, att han icke kunde komma själv, och att han skickade denne lille gosse i stället för sig."

Så läto de den stackars trasige gossen komma in till sig, läto honom sitta på stolen, som var avsedd för Jesus, och bådo honom spisa kvällsmat med dem. Medan de sålunda sutto och åto, viskade Olle till sin syster. "Jag skall säga dig, vad jag tror. Jag tror, att Jesus nog vet, vad som hänt här, och jag tänker, han tar det, som om vi hade gjort det åt honom, och att han vill göra oss glada, för att vi gjorde det." "Så tror jag också", viskade Maria, och hennes lilla ansikte strålade av lycka.

Och vi tro, att de små hade rätt. Sade icke Jesus själv. "Det I haven gjort mot en enda av dessa minsta, mina bröder, det haven I gjort mot mig."

(Hemmets Vän.)

VREDENS SYNDFULLHET.

Av Hazel G. Neal.

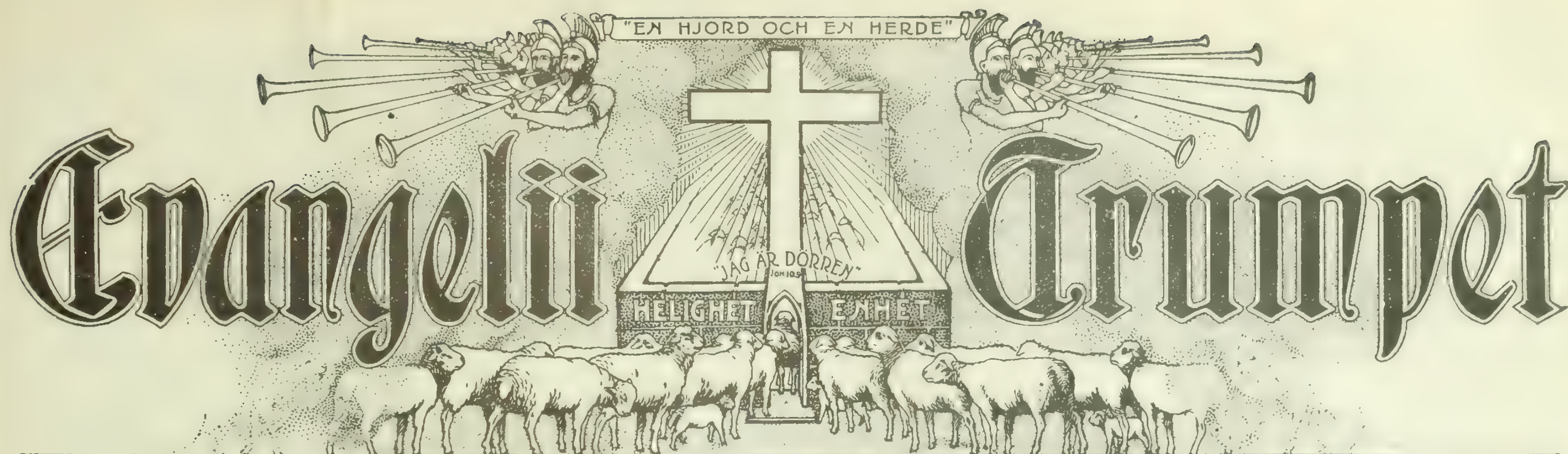
Urartande är människohjärtats lag, och varest det finnes urartande där är synd, sorg, samvetskval, ånger och elände. Syndens följder äro allestädes uppenbara. Synden — det urartade hjärtat — är grunden till hela världens besvärligheter och dysterhet. Detta är orsaken varför Gud sände sin Son, att han måtte nedslå och förstöra synden (se 1 Joh. 3: 8).

Synden har många frukter, och en av de dödligaste av dem är vrede. Vrede har förorsakat en massa mord, förstört och ruinerat många hem, och varit orsak till självmord — O, vilken obeskrivlig sorg! Ord och hotelser uttalade i vredesmod hava orsakat mycket hjärtekval. Själar hava tövat länge vid sorgens bägare och hava bittert gråtit på grund av någons vredsinta ord eller handlingar. Läsare, har du någonsin tillfogat sådana hjärtesår? Eller har du utstått och lidit under, ovänlighetens och orättvisans förtryck från dina medmänniskor? Dessa hjärteskärande erfarenheter äro ej ljuva eller välsmakande äro de? Och de existera på grund av synd. Fader, moder, när du, i ett tillstånd av vredesmod, gav ditt barn ett slag, var det som förorsakar mord nära nog i ditt hjärta. Ej länge sedan hände det att en närvös moder, tröttad av sitt barns gråt, förlorade sinnesbehärskningen, tog fatt i en eldgaffel och slog barnet i huvudet, vilket förorsakade ögonblicklig död. O, vilken sorg och grämelse detta modershjärta måste utstå! Det finnes oräkneliga andra föräldrar vilka hava nästan utfört en liknande, dödlig handling. Hade du sagt denna moder några minuter förut, att hon komme att göra något sådant, skulle hon ej trott dig. Du vet ej vad du torde komma att göra så länge du har detta odjur i ditt hjärta.

Hur grym synden är — den fördärvade, brutala, otämjda naturen i människan, vilken kan utrotas endast med Kristi blod. Paulus sade: "Men nu, emedan I ären frigjorda ifrån synden och haven blivit Guds tjänare, haven I eder frukt till helgelse och såsom slut evigt liv" (Rom. 6: 22).

Käre vän ung eller gammal, förnimmer du ibland vrede i ditt hjärta? Om så är och du tillåter den bliva kvar kan den en dag komma att bliva orsak till, att du gör något som du ej med berätt mod skulle göra för allt i världen. Rättfärdiggjorda själ, Gud längtar efter att fullkomna frälsningsverket i ditt hjärta. Syndare, Gud önskar förlåta dig alla dina överträdelser, och helga dig fullständigt.

"Men läggen nu ock I bort alltsammans, vrede, häftighet, ondska,....I som haven avklätt eder den gamla människan med hennes gärningar' (Kol. 3: 8, 9).

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1 Januari., 1916. Nummer 1

VID ÅRSSKIFTET.

Jag stod på kustens brant och såg,
Hur havet sände våg på våg,
Med sorl och brus mot stranden.
Långt borta över blånad ban,
Där flög en vingad karavan,
Som snart försvann vid randen,
Där molnen som små vita lamm
I solnedgången summo fram.

Den synen grep med makt min själ,
Hon rörde sig — jag minns det väl —
Som fågeln uti buren,
När frihetslängtan vaknar till,
Och han vill ut och slå sin drill
Uti den blå azuren. —
Men stoftets kedja fången höll,
Och fången uti drömmar föll.

Är ej vårt liv flyttfågelns likt,
När mot ett mål som hägrar rikt,
Han oupphörligt hastar?
Och tiden sina böljors tal,
Än lätt, än hårt med fröjd och kval,
Mot evigheten kastar.
Allt medan dagens sol går ner,
Där klockans slag ej tona mer.

Hur Växlingsrik är tidens stråt:
I dag är fröjd, i morgon gråt,
Vad skuggor och vad dagrar
Än är vår himmel ljus och blå,
Än nödens moln däröver gå,
Vår rika utsikt magrar.
Ack, stundom klagar känslans hav
Som Israel vid Moses grav.

Men pris ske Gud för varje dag,
Och varje prövnings böljeslag,
Som oss mot hemmet driver;
Den sorg, som för oss nära Gud,
Och lär oss lydnad för hans bud,
Vår framtids glädje bliver.
Är resan svår blir hamnen skön,
När vintern flytt, blir jorden grön.

Sörj måttligt, om din rosengård
För tidig frost och kyla hård
Sin glans och fägring mister.
Det finns i livets storm en hamn,
Den heter: Jesu Kristi famn.

När vårens sköna blommor dö,
Och sommarns fägring höljs i snö
Och höstens dimmor falla;
I Jesu famn är sol och vår
Och salighet i dag, i går,
Och rum och hopp för alla.
Säll den, som där sin fristad fått,
Han har det lyckligt, tryggt och gott.

"I Moll och Dur."

ETT GODT NYTT ÅR.

"Ett gott nytt år tillönskas dig", är ett uttryck man ofta får höra vid den til det nya året inträder. Likväl finna vi att dessa välönskningar ej alltid bliva förverkligade Många människor när de se tillbaka på det år som just nu gått in uti evigheten, finna att det ej varit så gott och lyckligt som de hade hoppats att det skulle bliva. Och da vi nu träda in uti detta nya ar, sa ar det ganska troligt, ja helt visst, att många göra beräkningar och nära förhoppningar vilka komma att svika dem innan de nästa tolv månaderna flytt sin kos.

Kanske hos en del framställes denna fråga: "Varför äro så många människor olyckliga och finnes det något sätt varpå man kan vara lycklig? Ja, prisad vare Herren, det finnes verkligen en möjlighet att vara lycklig. Den store, allsmäktige, kärleksfulle Guden har så ordnat det att vi stackars svaga människor verkligen hava det i vår egen makt att göra alla våra år goda och lyckliga år; ja att vi ej behöva kastas hit och dit av ett ovisst öde.

I Guds Ord, vår kära Bibel, finna vi föreskrifterna vilka leda till sann lycka, om vi följa dem. I Psa. 1: 1—3 finna vi en av dessa föreskrifter: "Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd, ock icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare sitta, utan har sin lust i Herrens lag och tänker pa hans lag bade dag och natt. Han är såsom ett träd planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i sin tid, och vars löv icke vissna; och **allt** vad han gör, det **lyckas väl.**"

Om vi önska uppleva ett verkligt gott och lyckligt år, låtom oss ej glömma denna föreskrift. Om vi efterfölja den, skall den med säkerhet leda oss till det efterlängtade målet. Låtom oss ej glömma att tänka på Guds lag både dag och natt. Låtom oss ej glömma att tänka på det nya bud som Herren Jesus omnämner i Joh. 13: 34, vilket lyder sålunda: "Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra, såsom jag har älskat eder."Huru älskade Jesus människorna? Han älskade dem så att han lämnade himmelns härlighet och kom ned till en syndfull värld, led och dog en smärtsam död, för att bringa dem lycka och välsignelse. Om vi hava vår "lust i Herrens lag," skola även vi älska varandra sasom Han har älskat oss. Vi skola älska så att vi uppoffra vår egen bekvämlighet och giva våra liv för våra medmänniskor. Vi komma då att tänka "både dag och natt" på huru vi skola kunna vara till välsignelse för andra; först och främst huru **vi skola** kunna bringa frälsningens glada och lyckobringande budskap till dem som äro olyckliga på grund av syndens makt och välde. Om vi efterkomma detta nya bud, som Herren Jesus lämnat oss, skola vi även få uppleva ett Gott Nytt År. Vi skola finna att allt som händer oss, ja även det som, från mänsklig synpunkt, kunde se ut som det vore långt ifrån att vara gott och lyckosamt skall ändå bevisas så vara; ty "för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa." Om vi älska Gud och hålla hans bud, så älska vi även vara medmänniskor. Om vi verkligen hava denna Guds kärlek i hjärtat, hava vi Guds evigt gällande löfte om att allt skall samverka till det bästa för oss.

Ja måtte det nu ingångna året bliva ett, i alla hänseenden, gott och lyckligt år för Trumpetens alla läsare och läsarinnor, och måtte var och en så hava "sin lust i Herrens lag," att han eller hon kan få det riktigt gott och lyckligt bortom tidens gräns, där varest man ej räknar dagar eller år och varest ingen natt skall vara; i den himmelska stad som upplyses av "Guds härlighet."

L. P. P.

Den 1:e Januari.

"Du, Herre, är vår fader; 'vår förlossare av evighet,' det är ditt namn" (Jes. 63: 16). "I ingen annan är frälsningen, ty det är icke något annat namn under himmeln, bland människor givet, i vilket vi skola bliva frälsta" (Apg. 4: 12).

"Lovat vare Hans härliga namn" (Psa.72: 19). "En utgjuten salva är ditt namn (H. V. 1: 3). O, att Han denna dag måtte utgjuta sin salva över oss, att vi genom hela året måtte vandra i den ljuva doften av densamma, i den helgande kraften av detta heliga namn! O att den Helige Andes gudomliga kraft, varmed Han är salvad, icke "efter mått" (Psa. 45: 8; Joh. 3: 33; Apg. 10: 38), måtte utgjutas, icke blott uti våra egna hjärtan, utan även utsända dess livgivande doft över hela världen, och icke blott i dag, utan varje dag strömma ned över oss för att fylla, likt nardus, vårt hjärtas och livs hela hus med doft! (Joh. 12: 3). Han är Fader; han är Återlösare, en faderlig Återlösare och en återlösande Fader. Såsom sådan kände och namngåvo Honom de gamla; de fröjdade sig i honom, lovade honom och förtröstade på honom, innan han var känd eller nämnd

för dem så som han är känd av och nämnd för oss; det härliga namnet Jesus Kristus. Gud över allt, välsignad i evighet. Borde vi ej fröjda oss i Honom, hörnstenen för vår tro och vårt liv, vårt eviga hopp, vår kärlek? Hans namn är, i sanning, en fullständig Bibel, en Guds bok; ett testamente som innehåller gammalt och nytt, ett förvaringsrum varuti alla Guds visdoms och kunskaps skatter ligga gömda, Guds epistel som kungör hela vår frälsningsplan, en källa, en brunn varifrån vi kunna hemta allt vad vi behöva för livet och ett gudligt umgänge. Låtom oss stiga in uti det nya året med en förtröstansfull tillit att allting skall lyckas oss. Låtom oss begynna och sluta varje dag i året, varje timme på dagen, med det namnet. Låtom oss arbeta eller vila, vaka eller sova, äta eller dricka i det namnet. Låtom oss göra allting och lida allting i det namnet. Låtom oss förbliva uti det namnet för alltid. Amen! — *John Goszner.*

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H. M. Riggle.

Forts. från föreg. Nr.

Dödsriket, de hädanfarne andarnas värld.

Det finnes tvänne ytterligheter i de allmänna lärorna i vår tid. Först, att människan erhåller sin fulla belöning eller sitt fulla straff med ens efter döden. Andra, att människan vid dödsstunden inträder uti en omedveten sömn och förbliver i detta tillstånd till uppståndelsen. Båda dessa an- [illegible] äro alldeles oskriftenliga. Den senare hava vi tydligt vederlagt i de föregående uppsatserna, den förra vilja vi i korthet betrakta och fullständigare behandla i följande uppsatser. Det antagandet att människan erhåller sin belöning eller sitt straff vid döden är oriktigt av följande orsaker:

Först Om människan erhölle sin fulla belöning eller sitt fulla straff vid döden behövdes ingen kommande dom. Det är alldeles oresonligt att säga att Gud skulle döma människan till hennes slutliga straff innan hennes sak fullkomligt avgjorts inför domstolen. Och så även är det alldeles oresonligt att antaga det Gud skulle föra människor ut ur helvetet, den brinnande sjön varest de allaredan straffats under århundraden; sedan giva dem deras dom, och sända dem tillbaka till samma straffrum. I synnerhet är en sådan lära orensonlig när ej ett enda skriftställe uppehåller den; utan hela Skriften lär det motsatta.

Andra. Människan erhåller ej sin fulla belöning eller sitt fulla straff, vid döden, hela Skriften angiver att detta äger rum vid Kristi andra ankomst, bortom uppståndelsen vid domen. Såsom vi senare skola bevisa är det vid domen som de ogudaktiga skola kastas uti den brinnande sjön, gå bort till helvetet, och där inträda uti deras eviga straff. Det är vid domen som de rättfärdiga skola ingå uti himmeln, deras framtida och eviga hem, "Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar och skall då löna var och en efter hans gärningar" (Matt. 16: 27) 2 Tess. 1: 7-10 bevisar även tydligt att de ogudaktigas straff och de rättfärdigas belöning kommer att givas "när Herren Jesus varder uppenbar från himmeln med sin makts änglar." Petrus säger oss tydligt att Herren skall "förvara till domens dag de orättfärdiga" (2 Pet. 2: 9).

Vidare bevis är onödvändigt. Det är nog att säga att hela Sriften harmonierar angående denna punkt: nämligen, att Jesus skall återkomma för att uppväcka de döda, döma människosläktet, belöna de rättfärdiga och taga dem till sitt himmelska rike; även för att döma de ogudaktiga till "evigt fördärv ifrån Herrens ansikte och från hans krafts härlighet."

Vad är då människans tillstånd mellan den naturliga döden och uppståndelsen? Såsom vi se i 2 Pet. 2: 6 har Gud förvarat de orättfärdiga till domens dag för att straffas. Det måste då finnas en plats varest Han förvarar de ogudaktiga intill den stora dagen då de skola kastas uti helvetet. Men var har Han förvarat dem? Låt Ordet svara: "Med eviga bojor i mörker förvarat till den stora domens dag." (Jud. 6)..... "Ty om Gud icke skonade änglar, som syndade, utan störtade dem till avgrunden och överlämnade dem åt mörkrets kedjor, förvarade till dom" (2 Pet. 2: 4).

Fallna demoner hava ej ännu erhållit deras fulla straff. Se Matt. 8: 29; Upp. 20: 10. Dessa tillsammans med ogudaktiga människors andar äro förvarade "med eviga bojor i mörker." Där förbida de en förfärlig dom vilken väntar dem vid domens dag. "Ty min vredes eld är upptänd, och den brinner ända till dödsrikets djup ("Sheol", Ebreiska; lägsta "Hades," Grekiska; 5 Mos. 32: 22).

Ej att undra på att döende förnekare och syndare hava med deras sista andedrag yttrat sådana ord som dessa: "Jag tager ett förfärligt språng in uti mörkret." Under det sådana tvingas ut ur leromhöljet, in uti andevärlden, och veta med visshet om den förfärliga dom som väntar dem, och betraktande sitt flydda liv som upplevats i uppror emot Gud, skörden bärgad och sommaren tilländа, plågar allaredan ett skuldebelastat samvete dem. Detta är den mörka region till vilken den rike mannen for i dödsstunden. "I dödsriket upplyfte han sina ögon, där han låg i plågor." Det är ett verkligt "pinorum" (Luk. 16: 28). Förlorade andar våndas under Hans genomträngande blick vars barmhärtighet de hava föraktat Med helvetets eld allaredan upptänd i deras barm och "en förskräcklig förbidan av dom," då de skola få höra denna dom förkunnas över sig: "Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden", plågas de brottsliga själarna, allaredan i dödsriket, i en förfärlig låga.

Men vi läsa även om Kristus, "att han icke skulle lämnas i dödsriket, och att hans kött icke skulle se förgängelse." (Apg. 2: 27, 31). Lägg märke till detta faktum, att medan Kristi kropp var i graven var hans själ i dödsriket. Hans kropp i griften tilläts ej att se förgängelse ej heller lämnades hans själ i dödsriket. Men Jesus och den omvände rövaren voro tillsammans i paradiset. Alltså måste paradiset vara i dödsriket (Hades). Den bokstavliga betydelsen av ordet "Hades" är "osynlig." Det uttydes, "Den osynliga världen; det osynliga tillståndet."

Såsom förut framhållits finnes det tre olika tillstånd för mänskliga andar. Det andra är det tillstånd varuti mänskliga andar äro skilda från deras animaliska kroppar. Detta begynner vid döden och upphör vid kroppens uppståndelse, och är vad som kallas "Hades." Men "Hades" betecknar ej blott ett tillstånd utan även platsen där de hädanfarne andarne befinna sig. Det tredje tillståndet för mänskliga andar, begynner när själen och kroppen förenas vid uppståndelsen och fortfar för alltid därefter. Det säges att "Hades" (dödsriket) förstöres när det tredje tillståndet inträder. Dess slut förutsäges tydligt av Johannes med dessa ord: "Och döden och dödsriket blevo kastade i den brinnande sjön; detta är den andra döden, den brinnande sjön" (Upp. 20: 14).

I förväntan på dödsrikets slut, utropar Paulus: "Du död, var är din udd; du dödsrike, var är din seger" (1 Kor. 15: 55). Det skriftställe varifrån Paulus citerar är Hos. 13: 14, och lyder sålunda: "Skulle jag förlossa sådana ur dödsrikets våld, friköpa dem från döden? (Äldre övers.: Jag vill förlossa dem utur dödsriket och hjälpa dem ifrån döden.) Var har du dina hemsökelser, du död? Var har du din pest du dödsrike?" De sjuttios översättning, varifrån Paulus citerade, lyder i översättning sålunda: "Jag skall förlossa dem från dödsrikets makt och skall friköpa dem från döden: Var är ditt straff, o död! O dödsrike var är din udd?" O död, din makt att skilja andar från deras kroppar är ej mer! O dödsrike, ditt herravälde över, från kroppen befriade själar, är förstörd. Graven "geber" är förvaringsrummet för kroppen, men den osynliga världen, "Hades," är förvaringsrummet för själen. Med att hänvända sig till judiska historieskrivares verk (Josefus och andra) finna vi att detta var det judiska folkets lära på Kristi tid. Även med att hänvända sig till kyrkofädernas förenade vittnesbörd framgår det att detta var deras förståelse av Skriften. Då Ebréerna umgingos med Babylonierna, Grekerna och Romarna, kommo de helt naturligen till att begagna deras uttryck och antogo dem. Sålunda var det att benämningarna "Paradis", "Abrahams sköte", "Tartarus" etc, kommo uti vanligt bruk bland judarna då de hänförde till de välsignades eller de ogudaktigas tillstånd efter döden.

I staden Babylon, varest Ebréerna voro fångna i sjuttio år fanns ett förlustelses-eller viloställe för konung Nebukadnessar och hans hov; en plats med skuggiga träd och vackra blommor. Till denna plats gingo konungen och hans hov för förlustelse och vila från det ansträngande och ansvarsfulla arbete som var förknippat med deras affärer Detta ställe hölls under sträng bevakning av soldater. Denna plats kallades av Kal-

deerna "Paradiset." Även grekerna och romarna hade sina trädgårdar och förlustelseställen i Hades och Tartariet, i samma landskap. Sålunda antogo Judarna dessa benämningar och kallade de lycklige hädanfarne andarnas vistelseort "Paradiset" eller "Abrahams sköte;" och de ogudaktige andarnes och demonernas vistelseort kallade de "Tartarus." Dessa benämningar infördes på detta sätt uti Skrifterna.

Paulus talar om Paradiset såsom varande ett himmelskt rike. (2 Kor. 12: 2—4). Jesus sade till den omvände rövaren: "I dag skall du vara med mig i paradiset, menande de frommas vistelseort. Och omigen säger Han tydligt om Lasarus, att när han dog vart han "förd av änglarna i Abrahams sköte." Där hade han hugnad. Petrus, en jude, och en av Jesu Kristi apostalar, säger att Gud störtade änglarna som syndade till avgrunden ("Tartarus." 2 Pet. 2: 4). Han lär tydligt att demoner och ogudaktiga människor förvaras i mörkrets kedjor, till domens dag, då de skola erhålla deras fulla straff. (2 Pet. 2: 4, 9). Detta är den samma plats, det dödsrike dit Jesus sade att den rike mannen gick efter döden, och sedan upplyftade sina ögon, "där han låg i plågor." Dödsriket är alltså de hädanfarne andarnas värld. Under de tre dagar Kristi kopp var i graven var hans själ i dödsriket: Så lär bestämt Guds Ord. (Apg. 2: 27, 31). Han och den omvände rövaren voro i paradiset (Luk. 23: 43). Således är Paradiset i dödsriket.

Men hade ej Jesus uppfarit till sin Fader i den eviga himlarnas himmel? Vi svara nej, ty efter hans själ återvänt från Paradiset, efter hans uppståndelse, sade han till Maria: "Rör icke vid mig; ty jag har ännu icke uppfarit till min Fader" (Joh. 20: 17) Ej heller uppfor han till Fadern innan den dag när han uppfor till himmeln. Där bereder Han vårt eviga hem, och skall komma tillbaka för att taga oss till sig själv. (Joh. 14: 2, 3).

In uti den nya himmeln och nya jorden har ingen ännu inträtt utom Kristus; ty Jesus betygar bestämt att "ingen har farit upp i himmeln, utom den, som for ned fran himmeln, Människosonen som är i himmeln" (Joh. 3: 13). "Ty icke har David farit upp i himmeln" (Apg. 2: 34). Men när rättfärdiga människor dö föras de av änglarna till Abrahams sköte — vila — in uti Guds paradis.

Alltså lär Guds Bok tydligt och utom allt tvivel, att en viss grad av sällhet och en viss grad av elände tilldelas de från kroppen skilda andarna. Men den lär även tydligt att den fulla belöningen eller det fulla straffet ej erhålles förr än efter uppståndelsen, bortom domen. Dödsriket är alltså förvaringsrummet för alla de döda, där finnes sällhet och elände, "hugnad" och "plågor", "vila," och oro. Där finnes ett paradis, en himmelsk region, varest "de ogudaktiga upphört att rasa", och "de uttröttade komma till vila." Här mötas helgonen från alla tidsåldrar och "vila sig från sitt arbete." De äro uti ett saligt tillstånd: ty "saliga äro de döda, som i Herren dö." De äro lyckliga. De njuta verkligen glädje, i ett medvetet saligt, tillstånd. De hava "hugnad" i en mera innerlig närhet till Herren, "vilket är mycket bättre" än "att förbliva i köttet."

Men det finnes ett "Tartarus," "lägsta Hades," "avgrunden," "dödsrikets djup," en region av oavbrutet mörker, dit onda andar äro störtade. Det förgångna livet ej förglömt, barmhärtighet för alltid förbi, med en förfärlig förbidan av framtiden, äro dessa allaredan uti ett förfärligt pinotillstånd Alltså den rike mannen i "Tartarus", och Lasarus i "Abrahams sköte," voro båda i "dödsriket." Jesus och den omvände rövaren voro båda i "dödsriket," medan de voro tillsammans i "Paradiset." (Luk. 23: 43; Apg. 2: 31). Men Jesus förblev i dödsriket blott tre dagar och nätter; ty hans själ lämnades icke i dödsriket, (Apg. 2: 27).

Jesus sade, att mellan de rättfärdiga och de ogudaktiga i denna andevärld, finnes "ett stort svalg befäst" (Luk. 16: 26), ett svalg som är oöverstigligt. Guds eviga beslut, grundat på eviga, resonliga principer, åtskiljer de rättfärdiga, och de ogudaktiga och deras vistelseorter. Deras sällhet som äro i Paradiset, och deras elände som äro i den mörka förtvivlans region, kommer att fullkomnas när dödsriket förstöres; när rättfärdiga andar komma att förenas med sina förhärligade kroppar och inga uti det rike som är "tillrett från världens grundläggning" och när de ogudaktiga skola kastas uti helvetet. Forts.

EN VÄRLDSVID VÄCKELSE.

Av E. A. Reardon

Flera utav Guds folk hava länge bett Gud sända en ovanlig utgjutelse av den Helige Ande, över sin församling, och att sända en väckelse vars kraft och verkan måtte förnimmas över hela världen, särskilt på missionsfälten.

Intet kan glädja och behaga Gud mer än att se sina barn intresserade uti den sak som drog hans son till jorden. Om vi allvarligt och vidhållande ropa till Honom, skall han ej skänka oss en sådan väckelse? Kan han neka oss det som orsakar hans församling framgång och leder själar till Kristus allestädes? Nej, sannerligen; Gud är villig och önskar uppfylla alla våra begär när våra hjärtan äro beredda, ty väckelser från den Helige Ande komma ej av en slump.

Om Herren talar till ditt hjärta, vill du ej denna stund begynna bedja? En återuppväckelse till bön måste först förekomma bland Guds barn allestädes; våra strävanden måste vara förenade. Vi måste alla samlas tillsammans i Anden, vid korsets fot, till ett stort bönemöte, varje dag och med ihärdighet anropa Herren, och icke giva honom någon ro innan han frälsar själar och gör sin församling till ett lov på jorden. Vi torde hava många lokala och personliga behov att bedja om, men låtom oss dagligen höja oss över våra egna behov och bedja för världen. Vi behöva ett återupplivande av frälsnings-verksamhet och helbrägdagörande kraft, en förnyelse av Andens gåvor, en väckelse som vidrör hjärtan och bringar överbevisning och ånger till syndare, en väckelse som inverkar på folk att uppoffra allt åt Gud och såsom resultat medför den Helige Andes dop till många. En väckelse som medför kraft och frimodighet för predikoembetets uppfyllande och som uppmuntrar Guds barns hjärtan till att lämna sina hem för att uppoffra sina liv på missionsfälten. Världen är full av förvirring och andligt mörker. Människors hjärtan längta efter mer av det gudomliga och övernaturliga i religionen. De önska höra den Store Herdens röst. O Gud bered våra hjärtan och sänd oss en sådan väckelse!

Låt varje predikant bedja för denna väckelse; låt varje missionär, på varje ort, bedja om den; låt varje församling och alla Guds barn allestädes bedja för den. Omnämn det i de allmänna bönesammankomsterna; tala till Gud i enrum och i husandakten därom. Ett sådant gudomligt syftemål behöves för att mer fullständigt förena församlingen uti dess bemödanden att vinna själar.

VAD ÄR ANDLIG TILLVÄXT.

Av J. W. Byers

Där det finnes andligt liv, där finnes tillväxt och framåtskridande. På det naturliga området fines det en period då växt upphör, och kraftens och vigörens försvagande inträder och fortfar till dess vårt lekamliga liv tynats bort; men i det andliga livet är de ej så: "Den rättfärdige grönskar såsom ett palmträd. . . Ännu när de bliva gamla, skjuta de skott, de frodas och grönska."

Det kristna livets tillväxt i nåden och kunskapen borde vara märkbart hos varje individ. Det är omöjligt att vara andligen frisk och stark och på samma gång stå stilla. Vi måste ständigt göra framteg. Detta bliver ej en svår uppgift utan naturligt som livet, om vi förbliva andliga. Såsom i naturen likaså i nåden, varest den normala ställningen vidmakthålles, där i ordningsättes varje svårighet som mötes och märkbart framsteg visar sig. Det finnes mycket som måste övervinnas, men ansträngningen och motionen som fordras härtill endast förökar vår andliga utveckling. Detta är förhållandet med Guds folk gemensamt såväl som enskilt. Vi komma aldrig att växa utom nåden, utan uti nåden. Den himmelska nådens obegränsade rymnd lämnar tillräckligt rum att växa, allt framgent; icke ut ifrån och bortom den välsignade gamle Bibeln, men mer och mer in uti dess härliga djup av ljus och sanning. Några själar hava oriktigt trott att de kunde göra framsteg bortom Bibeln, men ett sådant andligt tillstånd är ej framåtskridande utan villfarelse. Ju andligare man är, dess mer uppenbaras Bibelns sanning för själen.

Andlig framgång betyder alltså att växa ut ifrån all villfarelse och alla mänskliga traditioner och växa in uti sanningen; ut ifrån vår fordna individuella uppfattning, varest vi kommit till korta uti att rätt förstå sanningen, in uti den mer fullkomliga kännedomen om andliga ting; mer och mer ut ifrån oss själva och in uti Kristus.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrädagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år ....40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp, Bista, Orebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 15. Juni 15 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förr [illegible] av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 16. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Det nu avslutade mötet här, var ett i alla hänseenden gott och välsignelserikt möte. Vi skola giva en fullständigare berättelse därom i nästa nummer.

* * *

På grund av tryckeriarbetarnas många göromål under församlingsmötet, har detta nummer försenats några dagar. Vi hoppas våra läsare vilja ursäkta detta dröjsmål.

* * *

Den nya svenska boken "Frälsningens Hemlighet" är nu färdig. Sänd efter ett exemplar för dig själv och gör vad du kan för att sprida den bland dina grannar. Se annonsen.

NYÅRSHÄLSNING.

Åter igen är det oss förunnat att sända en Nyårs-hälsning till våra läsare. Det synes för oss som om vi hade mer att tacka Gud för, vid detta årsskifte än något föregående, och det samma kunna utan tvivel de flesta av våra läsare säga, om de se tillbaka och betänka huru många sorger och prövningar Gud har sparat dem ifrån, samt huru många välsignelser han skänkt dem under årets lopp.

Det som mest fyller våra hjärtan med tacksamhet till Gud, är att han har sparat vårt liv och vår hälsa, och förunnat oss leva och verka för dyrköpta själars frälsning. Vi äro ingalunda trötta av arbetet, utan vi anse att det är det största privilegium som någon människa kunde hava. Tack, käre Gud att du giver oss ett hjärta som finner glädje uti självförsakelse för andras välfärd.

Gud har varit god emot oss, vad de timliga behoven angå. Vi hava haft allt vad vi behövt och det är ju tillräckligt; och det är något att vara tacksam för, när vi tänka på huru många människor som hava lidit av hunger, köld och nöd på grund av det förfärliga världskriget som har rasat under det försvunna året och som dessvärre ännu fortfar att rasa. Vi som leva i neutrala och fredliga länder böra i sanning tacka Gud för fred och överflöd på timliga nödvändigheter, och på samma gång bevisa vår tacksamhet, genom att meddela vårt goda till de lidande och behövande.

Vi äro tacksamma emedan en del väckelser förekommit bland människorna på olika platser under det försvunna året, samt emedan våra själar äro uppfyllda med längtan efter syndares frälsning under det nya året.

Vi äro tacksamma både till Gud och våra läsare för den hjälp vi hava mottagit för verksamheten. Vi hava tryckt nya böcker, både på det dansk-norska och svenska språket. Vid det nya årets början begynna vi nu utgiva "Evangeli Basun," den dansknorska tidningen, varje vecka i stället för två gånger om månaden. Vi ämna även utgiva Evangelii Trumpet varje vecka så snart vi få tillräckligt arbetare så att vi kunna göra även detta framsteg.

Vår läsekrets i Skandinavien fortfar att förökas. Dessa välsignelser äro dyrbara för oss och vi tro att de skola uppväcka pris och lov även uti våra läsares hjärtan; ty vad kan väl bringa mer glädje till ett Guds barns hjärta än det, att Herrens sak går framåt och att själar föras ifrån mörkret till ljuset. Gud ske tack och lov för varje själ som blivit frälst och för varje själ som blivit bevarad under det år som nu försvunnit.

Men fastän vi hava mycket att tacka Gud för, känna vi oss ej så som att vi kunna slå oss till ro uti en likgiltig tillfredsställelse. Nej, tvärtom ropa och bedja vi, av hela vårt hjärta, till Gud att han måtte fördubbla ja tredubbla välsignelserna under det nya året. Vi önska vara ännu mer uppoffrande och mera ivriga för hans sak och hans arbete. Vi önska innerligen att alla Guds barn måtte uppväckas till djupare förnimmelse av våra medmänniskors timliga och andliga behov och nöd. Vi önska se en världsvid väckelse till frälsning i stället för ett världskrig. Vi önska se en utgjutelse av Guds livgivande och kraftiga Ande, vilket skall förorsaka att mångfaldiga själar bliva frälsta, och de sjuka bliva helade genom gudomlig kraft. Vi önska se bönens ande utgjuten i rikt mått över Guds församling, ja över alla som vilja låta sig frälsa. Läsare vill du uppsända di na genomträngande böner till nådens tron, för dessa välsignelser, under detta nya år? Vill du inviga [illegible] på nytt till att deltaga uti Kristi lidanden för hans saks befrämjande? Snart är det för sent; människorna falla ned i graven såsom regndroppar från skyn, och snart är också vår tid förbi. Låtom oss bedja och arbeta medan det är dag, ty evighetens natt är nära. Vi önska och ämna överlämna oss själva, kropp och själ, alla våra omsorger och allt som angår oss, uti Herrens hand; och vi önska förlora oss sälva uti Herrens och människornas sak, under det nya året. Vi önska detta ej blott för oss sälva, utan det är vår innerliga önskan och bön för alla våra läsare, och då veta vi att vi skola njuta ett lyckligt Nytt År. Gud give att det må verkligen så bliva för oss alla. Amen.

Evangeli Basun Pub., Co.,
Av Thomas Nelson.

"'Var man tycker sina vägar vara goda, men Herren är den som prövar andarna. Befall dina verk åt Herren, så hava dina planer framgång" (Ords. 16: 2, 3). "Hav din lust i Herren; han skall giva dig vad ditt hjärta begär" (Psa. 37: 4).

Jag har velat hava många ting i mina händer,, och då har jag alltid förlorat dem; men allt vad jag kunnat förmå mig att lämna i Guds hand, det har aldrig blivit en förlorad sak. — Luther.

KORRESPONDENS.

"Eder tidning är livgivande, intressant och till mycken uppbyggelse för både gammal och ung."

"Jag vill säga eder alla ett hjärtigt tack för Evangelii Trumpet.. Jag blir så glad när den kommer."

En broder från Minnesota skriver: "Jag sänder eder $10. 00 som kan användas till vad som I finnen för gott."

"Jag tackar för tidningen vilken kommer regelmässigt tvänne gånger om månaden. Jag bliver välsignad genom att läsa den, och den giver mig uppmuntran och styrka."

"Jag tackar eder för Evangelii Trumpet, vari man kan få lära sig många goda ord. Jag läser den så snart jag får den, och giver mig ingen ro innan jag sett över varje sida."

"Jag sänder betalning för Trumpeten för ett år till; ty jag kan ej vara den förutan. Jag fröjdar mig när den kommer, och när jag har läst den sänder jag den till Sverige."

"Jag har läst eder tidning under en längre tid, och finner den god och är väl tillfredsställd med den.. Vi läsa den från början till slut och den är till stor välsignelse för oss."

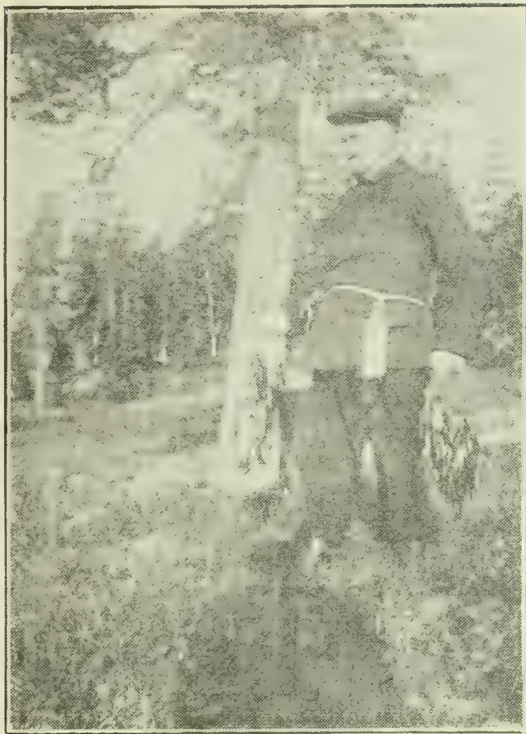
FRÅN ARBETSFÄLTET

Hjörring, Danmark, Europe.

Det er med innerlig tack till Gud, som jag efter nära sju månaders frånvaro från hemmet, i Jesu namn, kan hälsa eder käre läsare, med seger i min själ; Gud ske evigt lov och pris! Jag kan i sanning säga, att hitintills har Herren hulpit. Han har bevarat mig så att jag varit ganska rask till kroppen, blott ett par eller tre gånger har jag varit litet opasslig. Mina närver äro svaga.

Det har nu begynt bliva kallt. Den förste snön kom i förrgår, den 26 oktober.

Jag har ej låtit höra av mig på länge; men andra hava ju skrivit om verksamheten nu och då. Min tid har ständigt varit mycket upptagen. Ifrån den tid jag landade i Lökken, den 7:e maj, till den 12:e juni reste jag från plats till plats och besökte församlingarna. Jag var i Göta, Sverige ifrån den 23:e till den 29:e juni, varest vi hade härliga stunder tillsammans med varandra och med Herren. Det var mycket upplivande för mig att hava den glädjen att vara tillsammans med Guds folk där; måtte Herren framdeles välsigna. dem, och det gör han. Jag hoppas få se dem en gång till, innan jag reser till västern, om Gud tillåter det.

Br. S. O. Susag i fiskedräkt.

Efter sommarmötena här, vilka slutade den 12:e juli och som voro mycket välsignade, reste jag till Norge och besökte min gamle fader och mina släktingar. Jag höll några möten där, och fick även tid till att vila. Jag benyttade mig av den härliga norska bergsluften, och hade den glädjen att ännu en gång få draga upp några av de välsmakande laxöringar av vilka jag fångade så många i min ungdom. O, den härliga norska natur och friska luft! den gjorde mig mycket gott, för vilket jag mycket tackar Gud.

Den 19:e augusti lämnade jag åter mitt ungdomshem och min gamle fader, samt de andre kära, antagligen för sista gången. O! det är en underbar plats var ens vagga stod; aldrig glömmes de minnen, aldrig bliver det stället för gammalt att besöka. Jag reste därifrån till Kristiania och hade ett, härligt besök hos broder och syster Conrad Howard, samt hos mina släktingar. Gud välsigne dem alla. Min tanke var att då besöka Stavanger, Fäöen och Aalgaard, samt Hildö varest br. J. G Knutson, som varit i missionshemmet i New York, bor. Jag besökte då Hildö,, predikade där tvänne gånger och sedan visade Herren mig att jag med ens skulle resa till Danmark. Jag var Hans röst lydig och kom hit i rätt tid. Pris ske Hans namn.

Verksamheten går stadigt framåt, genom kamp och prövningar, om icke alltid med stormsteg, likväl säkert framåt. Särskilda ansträngningar göres nu, sedan br. Johnson rest härifrån, att förstöra verksamheten, men

Br. Susag säger farväl till sin gamle fader.

lovad vare Gud här finnes en skara härligen frälsta som klart och tydligt se sanningen och som vilja "kämpa för den tro som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga." Lovat vare Herrens heliga namn!

Jag har hållit flera serier möten, och ämnar framdeles fotsätta om Gud giver liv och hälsa därtill. De djupa sanningarna begynna bliva välsmakande för många. dock finnes det några få som draga sig tillbaka, på grund av fruktan, liksom på Gideons tid. I 1 Joh. 4: 18 heter det: "Den som rädes är icke fullkomnad i kärleken."

Efter en och en halv veckas möten i Hjörring önskade församlingen att jag skulle kvarstanna där hela vintern; det gladde dem att höra Guds ord. Men jag kunde ju ej stanna fastän det nog kunde varit behövligt. Hjörring är en stad med tio tusen invånare. De hava ett vackert församlingshus varest möten borde hållas som ofatast; men var äro herdarna. O min Gud; det gjorde mig ont att lämna denna församling. Herdarna söka helst sitt eget i stället för Herrens, så att han får så få av dem i sin tjänst. Herren begagnar systrarna Julia Borg och Sara Jonnson mycket i sin tjänst här; de äro unga systrar, båda svenska. Måtte Herren bevara dem i ödmjukhet. Br. Renbeck och syster Anna hava alltid mycket att göra borta i Jetsmark; de hålla möten på olika platser Br. Renbeck reser för det mesta till Aalborg och håller möten varje tisdags afton.

Här finnes nu 13 platser varest möten hållas regelmässigt, 68 gånger om månaden. För det mesta hålles speciella möten på tvänne platser hela tiden, så att I kunnen se att de få arbetare vi hava här hava fullt upp att göra. Br. Carl Christensen pedikar om onsdagsaftnarna hemma, om söndagarna reser han till andra platser. Syster Betty Miller reser även omkring och håller möten om söndagarna, och vid vissa tillfällen även om vardagarna. Här och där lägges några till församingen och andra förkovras i sanningens ljus.

Min innerliga bön till Gud är, att han skall styrka br. Johnson och snart sända honom tillbaka till Danmark, med vatten- och oljekrukan, så att Herren genom honom må kunna läka såren, om något av Herrens ord har sårat någon. Det heter i 5 Mos. 32: 39: "Jag har slagit, men jag helar ock.'"

Mötena i Lökken äro nu slut; de varade från den 20:e till den 31 okt. De voro mycket goda möten, men ej så väl besökta på grund av en brådskande tid och tjänligt väder för fiskarena Församlingen önskade jag skulle komma tillbaka efter jul och hålla de samma predikningarna om igen. Syster Borg var där hela tiden och hjälpte till i mötena. Hon höll möten de första dagarna då jag var sjuk. Jag är ej helt återställd ännu. Bed för mig syskon att jag må predika allt Guds råd med den Helige Andes eld och värme.

Söndagen den 31:e okt.., hade vi ett anordningsmöte i Pandrup, vilket var ett av de härligaste jag varit med på; Gud skall hava evigt tack och lov.

Vi äro nu i Hjörring igen och ämna stanna till nästa torsdag och reser sedan till Bierstad och håller möten. Syster Julia Borg ämnar även deltaga i dessa möten. På fredagen skola vi hålla ett möte i Hune, och söndagen den 7:e nov. begynna vi en serie möten i Pandrup och Kaas. Jag är glad att Herren sände mig till Skandinavien, att han ansåg mig värdig att lida litet för hans sak här.

Det gör mig ont att det ej finnes någon som kan resa till Norge och upptaga verksamheten där, och lida och dö för sanningen. Finnes det ingen som tänker på sitt fäderneslad Norge? Jag vet det finnes några som äro villiga att resa dit,, men det fordras medel. Viljen I ej begynna bedja Gud visa eder varför ingen af Herrens vittnen äro sända till Norge?

Jag har nu predikat 144 gånger. Bed för mig att jag må hålla ut, min kropp måtte bevaras så stark att jag kan kvarstanna till våren. Jag önskar det så gärna om jag kan göra litet, och om jag måste resa bliver platsen tom.

Ömingen, bedjen för mig. Eder ringa broder och tjanare i evangelium. S. O. Susag:

VITTNESBÖRD.

Jag tackar Gud för hans församling — Guds familj och för det härliga privilegium vi hava att vara medlemmar uti hans familj. Jag tackar Gud även för hans helbrägdagörande kraft, vilken jag så ofta fått förnimma. Det står ju skrivet: "Trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom."

Herren har helat mina ögon flera gånger, då jag haft ont i dem. Förliden vår fick jag ett sandkorn i mitt öga; jag försökte få det ut, men kunde ej. Jag bad då till Herren att bortskaffa det och om aftonen var det borta.. Pris ske Gud! "'Om I förbliven i mig och mina ord förbliva i eder, allt, vad I viljen, skolen I bedja, och det skall ske eder'" (Joh. 15: 7).

Förliden Juni månad när jag och mitt barnbarn kommo hem från lägermötet, blev lille Arnold mycket sjuk. Han var mycket förkyld och hade stark feber. När han hade smärtor, sade han: "Mormor bed för mig." Vi skrevo till St. Paul Park och begärde förbön och Gud helade honom så att han var snart ute och lekade.

Jag är så glad över att Herren frälst och helgat mig, och att vi kunna komma till honom när vi stå i behov av hjälp för våra kroppar. Förliden oktober blev jag mycket sjuk av blodgång. Jag var mycket sjuk och hade skakningar. Mitt hjärta var även angripet. Jag bad min dotter skriva till St. Paul Park och Hewitt, Minn, samt till Anderson, Ind., och bedja Guds barn om förbön. Jag erhöll en salvad duk. När jag så använde den i Jesu namn lämnade alla plågorna mig och Herren helade mig fullkomligt. Gud allena tillkommer äran.

Jag fick höra sanningen unjefär tjugo år sedan och jag har fröjdat mig i densamma alla dessa år Jag bor på en plats varest jag ej har tillfälle att bevista möten; men det gläder mig att läsa tidningarna och de många goda böcker vi hava.

Bedjen för mig att jag må leva, till Guds ära och göra vad jag kan för att vinna själar för honom. Eders i Herren, Louise Kruger..
Peqout, Minn.

"I DITT LJUS SE VI LJUSET."

Av C. J. Forsberg.

Människan är, vad andliga ting beträffar, i mörker eller i ljuset. Synden drager ett djupt mörker över den själ, som giver sig hän att tjäna den, och först i den nya födelsen kommer man uti ljuset—Herrens ljus. "Ty den Gud som sade: 'Ljus skall lysa fram ur mörkret', han är den som har låtit ljus gå upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, den, som strålar fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken." (N. Ö., 2 Kor. 4: 6.). David säger: I ditt — Herrens — ljus se vi ljuset."(Psa. 36: 10.). Han säger ej l j u s e n utan l j u s e t. Alltså är det endast e t t ljus Herren giver själen. Den tanken är värd vår uppmärksamhet i dessa tider.

Solens ljus är utav ovärderlig betydelse för den lekamliga människan; den förutan kunde vi ej leva på jorden. Oavbrutet mörker skulle medföra död till människor, djur och växter. Såsom livet ej kan frodas i naturen med mindre det är ljust, så kan ej heller själen leva livet i Gud, med mindre det ljus som Herren giver i den nya födelsen förbliver i vår själ. Detta leder oss upp till den tanken att

vandra i ljuset.

Solens ljus är nyttig till vägledning, om vi vandra i det ljus den giver oss, men om vi utestänga detta ljus från oss, hava vi ingen nytta därav. För att det ljus Rättfärdighetens Sol sänder in i den pånyttföddes själ skall fortfara att bliva honom till välsignelse, är det nödvändigt att vandra och förbliva uti detta ljus. David bad vid ett tillfälle denna bön: "Sänd ditt ljus och din sanning; må de — ljuset och sanningen — leda mig, må de föra mig till ditt heliga berg och till dina boningar, så att jag får gå in till Guds altare, till Gud, som är min glädje" (Psa. 43 :3, 4). Psalmisten hade alltså den uppfattningen, angående att finna Herrens boningar, att både ljuset och sanningen skulle vara hans ledsagare till den efterlängtade glädjen. Denna lag i det andliga riket är lika gällande i våra dagar — ljuset och sanningen är det som leder själen till sann glädje. Gud vare lov! Gud,

gör denna sanning levande, genom din Ande, för den som läser detta.

Det är Guds vilja, att hans ords ljus skall skina klarare för dig, broder och syster, på din vandring mot hemmet. För att detta skall bliva vår erfarenhet, fordras, att vi ställa oss i en sådan ställning inför Gud, att vi äro villiga taga allt Guds ord för vår ledning, i den mån Anden finner för gott att leda oss i sanningens ljus. Den, som själv utsatt sina gränsmärken i sitt andliga liv, och som beslutat att ej gå utom dem, sak samma huru klart Ordet lyser utom dessa sina egna åsikter, han är i en farlig belägenhet, och förr eller senare, skall han göra den sorgliga upptäckten, att ljuset i hans själ har förbytts till mörker; segerkraften är borta, i stället för vila är det oro, och hoppet om det eviga livet är dunkelt.

Betydelsen av att vandra i ljuset framhålles utav Jesus, när han sade: "Vandren, medan I haven ljuset, på det att mörkret icke må få makt med eder." (N. Ö. Joh. 12: 35). Må dessa Jesu ord få sjunka djupt ned i våra hjärtan, att vi ej skulle drabbas av det eviga mörker uti vilket Satan vill leda själen. Att vandra eller icke vandra i ljuset av Guds Ord är så viktigt, att själens eviga frälsning eller förtappelse är beroende därutav. "Om vi vandra i ljuset, såsom han — Gud — är i ljuset, så hava vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd" (1 Joh. 1: 7). Betingelsen för att Jesu blod skall utföra sin renande kraft i individens själ är således, att vandra — förbliva —i ljuset.

TRÄLDOM.

"Alltså satte man arbetsfogdar över dem och förtryckte dem så med trälarbeten" (2 Mos. 1: 11).

I detta skriftställe finna vi en berättelse om Israels barns sorgliga belägenhet i Egyptens land. Detta Israels tillstånd är en förebild på människornas tillstånd i synden. Farao är en förebild på Satan och Egypten förebildar det syndiga tillståndet, eller Satans rike. Huru många människor befinna sig ej uti träldomsarbete under Satan. Denne förfärlige tyrann sätter arbetsfogdar över sina arma nudersåtar. Dessa arbetsfogdar hava olika namn, men allesamman äro svåra förtryckare.

En av dessa arbetsfogdar heter Fylleri. Hur mången arm träl tjänar ej under denne grymme fogde. Understundom, försöker en och annan att göra uppror emot sin obarmhärtige fogde; han säger: "Jag skall aldrig supa mer, jag skall bliva nykter; jag skall använda mina pengar till att göra det bekvämt för min hustru och våra barn, i stället för att giva dem till krökaren, och därigenom fördärva både min kropp och mina själsförmögenheter." Ja han gör sig många goda föresatser, men, här kommer arbetsfogden och med sin dundrande röst ropar han: "Tillbaka till ditt arbete, tag dig en sup." "Nej," säger trälen, "jag har beslutat att upphöra med att supa." "Vad för något? upphöra med att supa, har man hört på något så tokigt, tag dig en sup säger jag," och därmed giver han trälen en klatsch med sin långa piska. Trälen böjer sin nacke under oket, går till krogen, tar en sup, sedan blir han helt medgörlig, tar en till och fortsätter till dess han blir drucken.

Sedan hava vi en arebtsfogde som heter Tobaksvanan. Detta är en mycket ohyfsad gestalt och har om möjligt ännu mer makt över sina hjälplösa offer än den förra. Mången slav har om och om igen beslutat att upphöra med det kostbara, orena tobaksbruket vilket fördärvar både kropp och själ och är till en plåga för dem som måste inandas dess dunster. Men Hr. Tobaksvanan har gjort hans goda beslut om intet. Med sin skarpa piska har han drivit trälen tillbaka till den gamla ohyggliga sysslan igen.

Sålunda kunde man uppräkna en hel rad av dessa Satans arbetsfogdar, såsom t. ex., Vrede, Okyskhet, Hädiskhet, Tjuveri, Högmod och en hel rad, somliga av vilka äro omnämnda uti Gal. 5: 19—21. Dessa fogdar förbittra män och kvinnors "liv med hårt arbete." De som en gång kommit under detta träldomsok finna att de äro oförmögna att undkomma sina tuktomästare. Den ondsinte lovar att han ej skall bliva ond, men så fort något går honom emot är Hr. Vrede tillstädes och driver honom tillbaka för att återupptaga sitt gamla göromål. Tjuven önskar bliva ärlig, den okyske kysk, svärjaren önskar upphöra med sina svordomar och förbannelser o. s. v.; men de obarmhärtige "arbetsfogdarna" vilja ej släppa sina offer, utan fortsätta att förtrycka dem med "tvångsarbeten."

Det finnes en till "arbetsfogde" som jag vill särskilt omnämna. Denne fogde för sitt regemente särskilt över det kvinliga könet och heter Nyaste Modet. Det vore omöjligt för mig att uppräkna allt det elände och plåga denne fogde åstadkommer, men jag vill omnämna några få av de grymheter han dagligen gör sig skyldig till. Han tvingar sina offer till att betala ut en hel del pengar för onödiga klädespersedlar, band, fjädrar o. s. v. Han förmår dem att kläda sig oanständigt. Knappast har Nyaste Modets offer förskaffat sig en av hans dräkter innan han kommer med en annan och begär att den skall betalas för. Han är mycket nyckfull och alldeles opålitlig. Än kommer han med en dräkt som har ett långt släp, och strax byter han om taktik och utbjuder en klädning som är så tätt åtsittande, att den som begagnar den knappast kan gå. Han förmår många kvinnor att begagna klädningar vilka lämna bröstet bart, förorsakande förkylning, förutom att lämna ett mindre anständigt utseende. Han driver många kvinnor till att begagna tätt åtsittande snörliv, vilka ej blott fördärva deras egen hälsa, men även deras ofödda barn få lida följderna av denne fogdes tyranni. Mycket mer kunde sägas om denne barbar och många fler av Satans arbetsfogdar kunde namngivas, men detta får vara nog.

Vilket förfärligt slaveri majoriteten av människorna befinna sig uti! De sucka under det tunga ok Satan pålagt dem, och det värsta av allt är att han medelst dessa arbetsfogdar, håller en otalig massa av dem under sitt välde till dess deras tillfälle att undkomma är slut, och de släpas ned till helvetets förfärliga fängelse, varifrån de aldrig i evighet kunna bliva befriade från sina plågoandar.

Men finnes då ingen räddning? finnes det ej någon Moses som kan komma dessa hjälplösa offer till hjälp och befria dem från deras förfärliga belägenhet? Jo, ära vare Gud! det finnes En som är mäktig att sönderbryta tyrannens ok. Herren Jesus, Lejonet av Judas' stam, är den som är mäktig till att sönderbryta alla band och bojor och låta trälen gå fri, prisat vare hans namn i alla evigheter! Käre vän är du en av dessa olyckliga, vars liv är bittert, på grund av Satans arbetsfogdar? Om så illa är förlora likväl ej modet; det finnes hjälp för dig.

Det sades av en Herrens ängel, om Herren Jesus innan han blev född till denna värld: "Och hon skall föda en son, och du skall giva honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder" (Matt. 1: 21 I Luk. 1:a kapitel läsa vi om Sakarias, att han vid ett visst tillfälle vart "uppfylld med den Helige Ande, profeterade och sade: Lovad vare Herren, Israels Gud, att han har besökt och förlossat sitt folk....såsom han har talat genom sina heliga profeters mun ifrån fordom tid, att han skulle frälsa oss från våra ovänner och ur alla deras hand, som hata oss....att vi fälsta ur våra ovänners hand, må tjäna honom utan fruktan i helighet och rättfärdighet i alla våra dagar." På grund av människans fall uti synden hade människan kommit under syndens träldom, såsom Jesus sade: "Var och en, som gör synden, är syndens träl" (Joh. 8: 34), men Gud hade utlovat att sända en befriare, och detta löfte uppfyldes när Jesus kom till världen. Jesus betygar själv härom i Joh. 8: 36: "Därför om Sonen gör eder fria, så bliven I verkligen fria." Och på ett annat ställe säger Han: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder. Tagen på eder mitt ok och lären av mig; ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat, och I skolen finna ro till edra själar, ty mitt ok är ljuvligt och min börda är lätt."

Synden är människans fiende: de syndiga vanorna och begärelserna äro såsom vi påpekat, hennes "arbetsfogdar" vilka obarmhärtigt driva henne till att uträtta "tvångsarbete." Men befriaren har kommit: Han som är mäktig att sönderbryta syndens ok och försätta trälen i frihet.

Men det beror på människans egen fria vilja om hon vill bliva frigjord eller ej. Hon har att välja om hon vill fortsätta att träla under sina gamle fogdar, eller om hon vill komma uti Jesu tjänst och taga på sig hans ok, vilket är "ljuvligt."

Käre vän som ännu trälar under Satans fogdar, vill du ej bliva frigjord Så övergiv då syndens tyranni och kom till Jesus; sök honom i bön, bed honom befria dig ifrån syndens makt, fatta ett fast beslut att hädanefter tjäna den gode och käre Herren, han som blivit slaktad såsom ett offerlam för dig och för mig. Och när du så kom-

mer till Honom, bekänner, ångrar och ber om förlåtelse för dina synder och övergiver dem, skall han rena dig och befria dig ifrån deras makt och herravälde. Hans blod är den röda flod som kan befria dig ifrån alla syndavanor, så att dina gamle fogdar ej längre kunna regera över dig. Det finnes ej en synd för stor och ej en synd för liten, att du ej kan bliva befriad ifrån den. Ja blodet borttvager varje syndafläck, och gör det möjligt för dig att tjäna Herren i alla dina dagar (Luk. 1: 75).

När du kommit ut ur syndens Egpten, och står där på den andra stranden, uti rättfärdighetens rike, och förnimmer att du blivit frigjord ifrån dina gamle fiender, ja att Herren har sänkt dem i havets djup, och att "icke en enda av dem kom undan" (2 Mos. 14: 28), då kan du likt Israels barn uppstämma en lovsång och "sjunga till Herrens ära." L. P. P.

EN NY BOK.

Av Thomas Nelson.

med titel "**FRÄLSNINGENS HEMLIGHET**", är nu färdig. Denna bok fyller ett länge känt behov. Den behandlar följande ämnen:

FÖRSTA DELEN: SYNDERNAS FÖRLÅTELSE.

Väckelse — Omvändelse — En frälsande tro — Den Helige Andes Vittnesbörd — Den nya födelsen.

ANDRA DELEN: HELGELSEN.

Lydnad och tro—En syndig natur — En fullständig helgelse — Huru vi helgas—Den helgades prövningar — Nederlag — Guds avsikt med vår helgelse.

TREDJE DELEN: LIVET EFTER HELGELSEN.

Frestelser — Huru vi böra förhålla oss när vi frestas — Allt samverkar till vårt bästa — Bönen — Tid och rum för bön — Tro för timliga ting — Tacksägelse — Goda gärningar — Döden och himmeln.

Denna bok bör läsas av den oomvände för att uppväcka till eftertanke och allvar, och för att få vägledning till en frälsande tro.

Den bör läsas av den troende för att han må bliva bättre iståndsatt att emotstå frestelser, övervinna prövningar och bliva mer skickligjord att verka för andras frälsning.

Sänd efter ett exemplar i dag, läs den, bliv bekant med dess innehåll och gör vad du kan för att sprida den bland dina medmänniskor. 389 sidor, papperband, pris 40c.

HAR GUDS ORD FRAMGÅNG I DITT GRANNSKAP?

Av Lars Olson.

"Och Guds ord växte, och lärjungarnes antal förökades mycket i Jerusalem, och en stor hopp av prästerna blevo tron lydaktiga" (Apg. 6: 7). Med att läsa från den andre till den sjätte versen av samma kapitel, få vi se huru ordet växte och hade framgång under apostlarnes tid. Män blevo utvalda för att taga vård om änkorna och de fattiga, så att apostlarne kunde hängiva sig åt "bönen och ordets tjänst."

Frågan är: "Har Guds ord framgång i ditt grannskap? Om så är måste det finnas några där som ägna sin tid eller giva av sina medel, eller begagna sig av varje tillfälle att vittna om Herren. Guds ord vinner även framgång på ett annat sätt, nämligen genom ett liv som skiner klart för Herren; ja alla som önska hava del uti att befrämja Guds ord, måste så leva. Ännu ett annat sätt att befrämja Guds ord är att sprida god literatur.

Ett utmärkt tillfälle gives nu våra läsare att sprida god literatur under det pågående speciella anbudet å Evangelii Trumpet.

Käre läare detta är kort skrivet, men vill du ej taga dig tid till eftertanke och ställa följande frågor till dig själv: "Benyttar jag min tid till att befrämja Guds ord? Är mitt liv eller mitt vitnesbörd sådant att Guds ord växer och vinner framgång därigenom? Kanske du tänker att Guds sak går framåt; men finnes det ej en möjlighet för att det kunde hava ännu mer framgång? Måtte dessa få tankar, om möjligt, uppväcka dig till mera iver i att göra vad du kan på den ort varest Gud har satt dig.

TILL VÅRA NYE LÄSARE.

Vi hälsa våra nye läsare i Herrens namn. Först vilja vi säga att I behöven ej frukta för att emottaga Evangelii Trumpet. Om ni ej själva haven betalt för den, så sändes den till eder såsom provnummer. Ingen efterräkning kommer att krävas.

Vi vilja även säga att vi framhålla ej någon sekt, utan blott Guds Ord och församling så som förkunnats i vårt Nya Testamente. Vi påstå att Guds församling är "Kristi kropp," och att alla de pånyttfödda på jorden, samt änglarnas många tusenden i himmeln, tillhöra denna församling. Vi begära blott att var och en av våra läsare vilja jämföra våra tidningar med Guds ord i vår Bibel, för at se om det förhåller sig så som vi lära.

Subskriptionsamlares, lista.

Vi giva här namnen på dem som hava sänt in 10 cent subskriptioner för tidningarna. Vi tro att våra läsare äro intresserade uti att se hur arbetet går. Anbudet utlöper den 1:e februari, och vi önska många skola erhålla tidningarna medan detta anbud varar. Finnes ditt namn på listan?

Martha Bakken, Minn.	1	Esther Jernberg, Ill.	8
Mrs. Finstad, Minn.	2	A. C. Johnson, Can.	4
Sophia Bang, S. D.	10	G. L. Welling, Ind.	10
Mrs. A. Olson, S. D.	3	C. Holte, Can.	100
John Miller, Nebr.	50	Gospel Trumpet Co., Ind.	10
Mrs. Annie Engquist, Wis.,	10	Theo. B. Hansen, Can.	4
Christina Carlsten, Kans.	10	Oscar Larsen, Minn.	5
A. Emmer, Cal.,	7	Abraham Johnson, Minn.	4
Mrs. P. Pehrson, Wn.,	8	Jos. Sorben, Cal.,	6
J. M. Christensen, Ill.	50	Emma Olsen, Minn.	8
Mrs A. H. Gordhamer. Minn.	50	Anne Stephensen, Can.	2
Marie Nelson, Minn.	3	Anton Nelson, Minn.	1
Mrs. S. Hawkinson, Nebr	20	J. G. Knudsen, Norge	30
Anna Soderbjerg, N. Y.	10	L. S Eneboe, S. D.	4
John Gardene, Wn.	5	Mrs Bagstad, Wn.	3
Mrs. C. Beckström, Wn.	10	H. H. Paulgaard, Can.	20

Vi äro mycket glada för de nye tre månaders prov-prenumerationer som inkommit. En del av våra läsare hava tagit fatt uti detta anbud med särskilt intresse. Vi komma nu att utgiva "Evangeli Basun" varje vecka och därför önska vi få så många provprenumeranter som möjligt. Vi skola senare göra vad vi kunna för att behålla så många som möjligt av dessa nye läsare; med att göra tidningarna så intressanta och välsignelsebringande som möjligt. Vi skola även giva särskilda premier till sådana prenumeranter. Vi hoppas att våra läsare och vänner vilja göra vad de kunna att skaffa prenumerationer. Om du ej ännu har ditt namn på listan, såsom prenumerationssamlare så begynn nu och se huru många du kan få under januari månad, som är den sista månad av detta anbud. Om alla skaffa så många som möjligt, bliver antalet mer än fem tusen, vilket antal vi hava satt såsom mål för detta anbud. Glöm ej att läsa ovanstående lista, och att du bör hava ditt namn på denna lista.

MÖTEN

Edmonton, Alta., Canada. Församlingsmöte, jan. 14—23. Flera möten varje dag. Br. Thomas Nelson från St. Paul Park, Minn. väntas närvara. Kost och logi kommer att ombesörjas för alla som komma. Tag med dig sängkläder. För närmare underrättelser tillskriv L. E. Millensifer, 12008— 97th St. Edmonton, Alta., Canada.

Väckelsemöten komma att hållas i Boyd, Montana, begynnande den 2:e jan., 1916. och fortsättas till obestämd tid.

C. H. Tubbs, 1020 Cottonwood St.
Grand Forks, N. D.

HURU KAN DU SOVA SÅ?

Fastän Jona hade varit olydig mot Gud och seglat till Tarsus, i stället för att gå till Nineve, såsom Gud befallt honom, hade han dock lugnat sitt samvete och fallit i en djup sömn. Det är sorgligt att så många i denna tid, ja majoriteten av människorna fastän de hava syndat emot Gud och hava hans misshag vilande över sig, ändock söka övertyga sig själva att de äro i säkerhet. De sätta sig ned och skjuta åt sidan (eller åtminstone försöka) varje känsla av alarm och snart falla de uti en djup andlig sömn. De som äro vakna äro medvetna om faran dessa sovare äro uti under det de ligga där omedvetna i slummer. Under det de vreda vågorna svalla högre och syndarens fara bliver mer och mer tydlig, går någon till honom liksom skepparen till Jona och ropar i stor ångest: "Vad menar du o sovare? Huru kan du vara så obekymrad? Vet du icke om din fara? Stå upp och åkalla din Gud!" (Jona 1: 6. Eng. Övers.). Oaktat detta vaknar slumraren endast till hälften och somnar sedan in igen, utan att fatta att om han ej reser sig upp och påkallar Gud med iver måste han gå förlorad i sin synd. Må Gud hjälpa dig, du som är i denna förfärliga syndasömn, att icke endast bliva störd, utan att stå upp och anropa din Gud till dess du finner full förlossning och skydd i hans hamn av vila och säkerhet.

Den förlorade sonen som hade lämnat hemmet och snart slösat bort sin arvedel i ogudaktigt leverne blev fattig och behövande, men liggande i sin sömn, fattade han ej sin ställning, ej heller kom han ihåg att det fanns befrielse för honom. Men då han började "besinna sig," sade han: "Jag vill stå upp och gå till min fader"...."Och han stod upp och gick till sin fader," och fann honom väntande färdig att förlåta och tilldela honom det allra bästa han hade (Luk. 15: 11—24). Likaså, kära vilsegångna son och dotter, längtar din himmelske Fader efter dig för att väcka dig upp och förmå dig att komma till honom.

Då Paulus samtalade med Felix om "rättfärdighet, kyskhet och den tillkommande domen," började Felix vakna och se sitt behov av att ropa till Gud, så att han till och med vart förskräckt och sade till Paulus: "Gå din väg för denna gång; när jag får läglig tid, skall jag låta kalla dig till mig" (Apg. 24: 25). Konung Agrippa, vart likaså övertygad genom Pauli vittnesbörd om Jesus, och blev nästan övertalad, att bliva en kristen (Apg. 27: 28). Dock hava vi ingen förvissning om att dessa män eller nagon av dem, någonsin vaknade nog för att ropa till Gud för den befrielse de behövde.

Den rike mannen, som omtalas i Luk. 16, var i så djup andlig sömn att han icke kunde vakna innan han kom till pinorummet varest de heta flammorna sved de honom. Han började då ropa efter hjälp, men hans klagan och bön var fåfäng, ty han hade vaknat för sent.

O kära själ, varhelst detta budskap må finna dig, tag varning, vakna upp. Stå upp och åkalla din Gud." Det är tid att vakna upp från din sömn. "Därför säger Han, Vakna upp du som sover och stå upp från de döda, så skall Kristus lysa över dig"(Ef. 5: 14). L. Y. Jane.

Övers. från eng. av H. J. Penner.

"Varför leta vi ständigt igenom skräphögen? Varför se efter allas brister och ofullkomligheter? Finnes det ej tillräckligt goda, rena, ädla, älskvärda egenskaper att ständigt vara tacksamma för och glada över om vi endast lägga märke till och uppskatta dem? Det som ej gör något intryck på våra sinnen är för oss som om det ej existerade; varför då tillåta intryck av ofullkomligheter och ignorera sköna karaktärsdrag? Vår karaktär formas till en stor del genom intryck. De sköna,harmoniska och goda intrycken förädla och upplyfta, medan de dåliga försvaga i den mån de lämna intryck, och om man en gång lämnar dem rum, bliva de mer och mer märkbara för varje gång, förblindande oss för det goda och fullkomliga, görande oss pessimistiska och helt och hållet oskickliga att hava sällskap med. Det hushåll som styres av en som alltid ser på den ljusa sidan av allting och söker efter andras goda uppsåt, kommer att leva i solljuset, och dess strålar komma att återspeglas i samhället."

De Ungas Avdelning.

INFLYTANDETS MAKT.

Av E. H. Ahrendt.

"Låten icke vilseleda eder! Dåligt umgänge fördärvar goda seder" (1 Kor. 15: 33). Det finnes något sådant som inflytande; och inflytande medför verkningar. Om det ej varit för Satans inflytande hade ej Eva ätit av den förbjudna frukten. Många unga kvinnor och unga män hava blivit vilseförda på grund av dåligt inflytande. Ett dåligt äpple i en tunna bliver orsak till att många goda äpplen skämmas. Dåligt sällskap har ett dåligt inflytande. Drinkaren var en nykter man till dess han kom uti dåligt sällskap.

Jag träffade en man i staten Oregon, som var en fritänkare. Denne man var en fritänkare då han var en ung man. Det hände likväl att det fanns en ung, till Herren omvänd, kvinna vars förtroende han önskade vinna. Hon ville naturligtvis ej hava hans sällskap. Alltså föregav han sig hava blivit frälst, och förenade sig med en församling, sedan vann han flickans tillgivenhet, och de blevo omsider gifta. Efter giftermålet yttrade sig hans fritänkeri igen, och det bevisade sig att han var likadan som innan han bekände sig hava blivit frälst. Kvinnan blev modlös och förlorde sin tro på Gud, och levde ett mycket olyckligt liv. Hans inflytande blev orsak till att hon gav upp sin kristendom.

Unge man eller unga kvinna, var försiktig vem du sällskapar med. Ibland händer det att en ung flicka gifter sig med en ofrälst man, troende att hon skall förmå honom att bliva frälst, men i de flesta fall medför det ej detta resultat. Om du önskar hava en kristen till följeslagare genom livet; låt honom bevisa sitt allvarliga kristna liv innan du förenar dig med honom i äktenskap. Hav ej för brått om. Tag dig tid.

Dessutom forma folk omdöme om oss enligt det sällskap vi hava. Om en god, ärbar ung kvinna gör sällskap med någon av lägre karaktär, kommer det snart att sägas att det ej är mycket bevänt med henne, ty "se vilket sällskap hon har." Det samma kommer att sägas om gossar som hava dåliga kamrater. Undvik alltid dåligt sällskap.

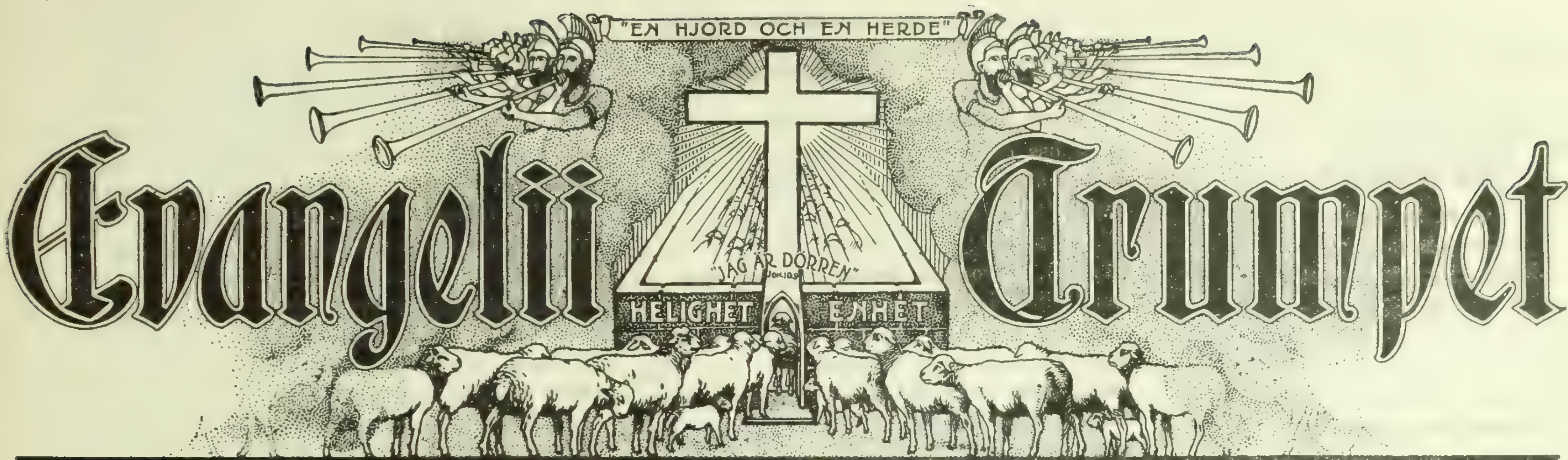
En broder visade mig en gång sina höns, änder, gäss o. s. v. Jag lade märke till att en and var ibland gässen. Brodern sade att denna and blivit kläckt tillsammans med gässen och hade ällt jämt varit tillsammans med dem, så att den kände sig ej hemma med de andra änderna. "Lyssna" fortfor han, "den försöker göra samma läte som en gås. Den tror att den är en gås." Sådant var dess sällskaps inflytande.

Inflytande verkar ej så lätt på somliga som på andra, och inflytandet kan inverka på en person utan att han är medveten om det, ty inflytandet är ofta förblindande. Det är likt en smittosam sjukdom. Om du bliver blottställd för smittkopporna, är det troligt att du bliver smittad. Det kan likväl hända att du ej får sjukdomen, men det bevisar ej att du är otillgänglig för smittkopporna. En annan gång du kommer i beröring med sjukdomen kan det hända att du strax bliver behäftad med den.

Alla hava inflytande. Det finnes ej en levande människa som ej har något inflytande. Var och en av oss — du och jag — hava inflytande. Det är sant att somliga hava det i högra grad än andra. Medan en person kan påverka en hel församling—kan få den till att skratta eller gråta allt efter som han önskar hava andra mindre inflytande över oss.

Vi kunna kanske ej hava inflytande på alla; men det finnes dem som komma att, till en stor del, få intryck av vårt umgänge. Förr eller senare kommer detta inflytande att bevisa sin makt. Jag har sett snälla unga män vilka ansetts mycket hövliga, som, om de komma till att sitta tillsammans med ohövliga unga män, i församlingen, skall det förvåna dig hur de skratta, viska och uppföra sig likt sina kamrater.

Låtom oss då komma ihåg att antingen vi önska det eller ej, hava vi inflytande. Ännumer att antingen vi vilja det eller ej, hava våra kamrater inflytande över oss. Vem i sanning, kan beräkna inflytandets makt!

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Januari, 1916. Nummer 2

GUDS KÄRLEK.

Joh. 3: 16.

Ty Gud så världen älskat har
Han enda Sonen sände.
Och den som tror Guds löften tar
Blir frigjord från elände.

O, kärleks djup, O kärleks höjd,
Hur kan jag väl det fatta?
I undran står jag och med fröjd
Hans kärlek stor vill skatta.

Guds Son kom ned till denna jord,
Han utstod hån och smärta
I lydnad till sin Faders ord,
Med kärlek uppfyllt hjärta.

Var det för ära eller makt,
Det i Hans hjärta brände?
Ack nej! men som förut är sagt:
Han vårt elände kände.

Han såg oss vara uti nöd,
Ja, outsäglig våda
Och saker till en evig död,
Till avgrunds mask och låga.

Vårt tillstånd rörde så Hans sinn,
Att på sin Faders vilja,
Han modigt steg i striden in
Från Satans makt oss skilja.

Fast helvetsmakten var i strid,
Se huru mild och tålig,
Han stred för mänskosläktens frid,
Så kärleksfull och foglig.

Men dödlig tunga kan ej nog
Hans kärleks under prisa;
Därför jag väntar, glad i håg,
Uppå en bättre visa.

O. T. Ring.

"DU GUD SER MIG."

Av P Penner.

"Du Gud ser mig," mitt förflutna, mitt närvarande och mitt framtida. Det var jag och jag allena, min okunnighet, mitt hjärtas hårdhet och brist på självkännedom, som förorsakade dig att låta mig falla i förödmjukelsens kalla grop, samt låter mig också sitta i prövningens heta ugn tills "jag" är tillintetgjord och din välsignade avbild strålar fram liksom en fyrbåk på den mörka havsstranden.

"Du Gud ser mig," huru jag lever; icke min granne, eller den där skrymtaktige församlingsmedlemmen, som är en stötesten för mig — och håller mig ansvarig för det inflytande som jag sprider omkring mig, liksom solen sina strålar. Du Gud kommer att fråga mig vid tidens slut angående de pund du givit mig att förvalta, och den nåd du givit mig under min livstid. "Du Gud ser mig" då jag söker på allt sätt förhärliga ditt namn, du ser mig också då jag kommer till korta i detta stycke.

"Du Gud ser mig." Icke mina goda karaktärsdrag och gärningar, som synas mig värda uppmärksamhet och som jag tycker borde öppna himmelns portar för mig. Men i dina ögon äro de icke det minsta tilldragande, icke ens värda att uppmärksammas om jag icke är helt överlämnad åt Gud och har anbefallt min själ i hans händer såsom åt en trofast Skapare.

"Du Gud ser mig," då jag är i fara, och du beskyddar mig, antingen mitt hjärta slår av glädje eller är nedtryckt av sorger och lidande. Jag vill icke mera säga att himmeln är såsom en ogenomtränglig mur, samt att Du förlorat min bana, ty "du Gud ser mig." Du Gud har hjälpt mig att koncentrera min ungdoms krafter i din tjänst och för ditt förfogande, och du är och den, som vill hjälpa och stå mig bi, då jag försvagas av ålderdom och mitt hjärta upphör att slå. Du har givit mig många av mitt hjärtas önskningar under min vandringstid och du skall ej övergiva mig i mina sista dagar. "Du Gud ser mig," därför är jag förvissad om att allt som händer mig samverkar för mitt bästa ty jag vet att jag älskar dig.

BEVISA DIN TACKSAMHET.

Av Anna M. Greely.

Jag kände mig allt för fattig att köpa ens den billigaste pressant för mina vänner, därför blevo alla förbisedda. En kär vän hade sänt mig några pressanter och jag önskade gärna gengälda vänligheten; men när jag tog i betraktande mina egna behov och min penningpung, kände jag att jag kunde ej göra något vid det tillfället. Nästa dag erhöll jag ännu en gåva från denna vän. När jag öppnade paketet blev jag så överraskad och förtjust att jag förmådde ej uttrycka min tacksamhet. Den var vacker! Och hur mycket tåligt, självuppoffrande arbete det fordrats att förfärdiga den! Vad kunde jag säga? Hur kunde jag bevisa min tacksamhet? Jag kunde ej längre säga, "jag kan ej göra något." Jag kände att jag måste göra något, fastän jag förnam att allt vad jag kunde göra kunde ej gengälda vad som blivit gjort för mig.

Hur liknande, tänkte jag, var ej min erfarenhet häruti, med vår hållning gent emot Gud! Han skänker liv, hälsa till sinne och kropp, föda, kläder, hem, penningar, vänner och en stor mängd av sköna och nyttiga välsignelser; men det naturliga köttsliga hjärtat är självkoncentrerat och kan ej, som det tror, gengälda något till honom för alla dessa gåvor. Det ser på sina egna behov, ännu ouppfyllda, och säger: "Jag är för fattig att giva något för hans sak eller till dem som äro fattigare än jag är." Men när den sanna frälsningens gåva erhålles, uppväckes hjärtat, från dess otacksamhet och själviskhet, för att utropa:"Vilken kärlek! Varför skulle han göra så mycket för mig? Han har förut bevisat sin kärlek till mig, men denna gåva över andra gåvor, går långt över något jag någonsin kunnat förvänta! Vad kan jag göra för att bevisa min tacksamhet? Jag måste göra något, och fastän jag vet att mina gågor äro små och tarvliga, vill jag dock bevisa att jag älskar honom, och att jag värderar de gåvor han skänker mig." Och då när hjärtat säger Honom så gott det kan, hur det älskar honom och bevisar det med kärleksgärningar emot hans barn, skall det få höra denna ljuva röst från vännen framför alla vänner: "Så vitt I haven gjort det mot en enda av dessa mina minsta bröder, haven I gjort det mot mig."

SÅNG.

Det är lättare att sjunga bort bekymren än att resonera bort dem.

Fåglarna börja dagen med sång, och de äro de mest bekymmerslösa varelser på jorden; därför sade också Jesus: "Sen på fåglarna!"

Tänk om vi sjönge mer — sjönge om morgonen, om aftonen och om dagen i vårt arbete! Då skulle bekymren försvinna och sorgen förlora sin udd. Sjung i hemmet — lär barnen sjunga!

När motgångar och vedervärdigheter resa sig i din väg, möt dem med sång. Sjung ned sorgerna — sjung bort bekymren. Prisa Herren med lovsång, honom som befriar dig från all nöd. Försök det!

Änglarna sjunga; skulle då icke sång vara det mest passande språk även bland Guds barn på jorden! *H. W. Becker*

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H. M. Riggle.

Forts. från föreg. Nr.

Villkorlig odödlighet.

Jag har på senare tiden blivit förvånad att finna flera personer vilka tro på villkorlig odödlighet. De säga att det finnes ingen odödlighet utom i Kristus; att de kristne äro de enda som äga densamma. Av flera orsaker är detta villfarelse. Ingenstädes i Bibeln antydes det att när Gud frälsar oss genom Jesus Kristus, överlämnar han åt oss en odödlig själ, giver oss odödlig tillvaro. Frälsningen helt enkelt förändrar själen från ett syndfullt och besmittat tillstånd, till ett rättfärdigt tillstånd. Varje syndare har en ande, en själ,, som behöver frälsas. "Ty vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ" (Matt. 16: 26)? "Läggen fördenskull bort all orenhet och ondskans myckenhet, och mottagen med saktmodighet det inplantade ordet, som kan frälsa edra själar" (Jak. 1: 21). "På det att anden må bliva frälst" (1 Kor. 5: 5). Vilka tydliga skriftställen!

Människans andliga och moraliska natur blev besmittad av synden, avskuren från samband med Gud — från gudomlig ynnest. Om hon fortfar uti detta tillstånd, och dör ofrälst, går själen evigt förlorad. Men om sådana komma till Kristus, bliva deras själar frälsta från evigt fördärv. Återigen, om de allena vilka äro i Kristus hava odödliga själar, då, när barnet uppnår ansvarighetsåldern och faller uti synd, tages dess själ ifrån det, och återgives sedan när det omvänder sig till Gud. Vem har någonsin läst en sådan lära i Bibeln? Omigen, om de rättfärdiga endast hade odödlig tillvaro, då levde endast de, efter kroppens död. De ogudaktiga försänktes då uti omedveten sömn. Men detta strider emot Jesu ord, som lär att de ogudaktiga, lika väl som de rättfärdiga, existera efter kroppens död. Se Luk. 16: 19—31. De som hava insupit denna falska lära, fara vilse uti att sammanblanda erfarenheten av andligt liv, med evig tillvaro. De misstaga ett själens tillstånd för dess natur. Detta är förvirring och villfarelse.

Följande är några av de skriftställen de citera: "Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre" (Rom. 6: 23). "Den som tror på Sonen, han har evigt liv, men den som icke tror Sonen, han skall icke få se liv" (Joh. 3: 36). "På det att var och en som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv" (Joh. 3: 15). "Mina får höra min röst, och jag känner dem, och de följa mig. Och jag giver dem evigt liv." (Joh. 10: 27, 28). "Gud har givit oss evigt liv, och detta liv är i hans Son" (1 Joh.5:11).

Medan "evigt Liv" innebär evig medveten tillvaro utan avbrott, och "Gud har givit oss evigt liv," vederlägger detta helt och hållet själasovande teorien. Jesus sade: "Var och en som lever och tror på mig, han skall icke dö evinnerligen" (Joh. 11: 26). Kroppen kommer att dö, men själen "skall icke dö evinnerligen." Men, låtom oss upprepa: Medan uttrycket "evigt liv," innebär evig tillvaro, är det långt ifrån dess enda betydelse. Synden skiljer själen från Gud (Jes. 59: 1, 2). Så snart den avskäres från gemenskapen med Gud, dör den(Joh. 15: 2—6; Rom. 7: 9). Denna död är ej ett upphörande av själens medvetna tillvaro, utan en avvikelse från Gud vars ynnest är den naturliga kretsen för själens glädje. Således är varje syndare död, och har likväl en medveten tillvaro. "Den som lever i yppighet, hon är levande död" (1 Tim. 5: 6). Detta är det bedrövliga tillståndet varuti hela världen befinner sig utom Kristus. Se Rom. 5: 12—14; Rom. 8: 6; 1 Joh. 3: 14; 1 Tim. 5: 14; 1 Tim. 5: 6.

Syndare befallas nu vakna upp; "och stå upp från de döda" (Ef. 5:14). När de tillmötesgå Bibelns fordringar för frälsning, övergå de "från döden till livet" (1 Joh. 3: 14). Jesus kom för att giva människorna detta liv (Joh. 10: 10), detta eviga liv (1 Joh. 5: 11). "Detta är det eviga livet, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus" (Joh 17: 3). Således, syndaren som avskurits från gemenskapen med Gud och vistas i andlig död, kvicknar till liv, införlivas uti Kristus, som är vårt liv. Detta eviga liv genom Kristus är förening med Gud,åtnjutande av hans närvaro och ynnest i våra själar. O, vilket välsignat tillstånd den själ är uti, som sålunda är förenad med Gud! Denna välsignade förening med Kristus, detta eviga liv, åtnjutes här av den kristne (Joh. 3: 36; 1 Joh. 3: 14; 5: 11), och om vi förbliva trogna intill döden, hava vi löfte om att få njuta samma välsignade förening och eviga liv i framtiden (Mar. 10: 30). Således i stället för "evigt liv" blott betecknande evig tillvaro, betecknar det hellre evig förening med Gud, ett lyckligt åtnjutande av hans ynnest, kärlek, nåd, frid etc., i våra själar. Och allt detta skänkes oss genom Kristus Jesus. "Detta är det eviga livet att de känna dig den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus." Alltså....icke numera främlingar och gäster utan medborgare med de heliga och Guds husfolk." "Kommit nära genom Kristi blod;" förda uti nära gemenskap och släktskap med honom "vår ärones Herre." Han är för oss "i stället för floder och breda strömmar" — strömmar av kärlek, fröjd, frid, lycka och "ljuvlighet evinnerligen." Jesus Kristus är vårt liv, vårt ljus, "den klara morgonstjärnan," som upplyser vår ojämna stig igenom denna mörka, syndiga värld, "liljan i dalen", "blomstret i Saron" som blomstrar i våra själar, utsändande en ljuv doft allt omkring, till dess öknen blomstrar likt rosen. Han vars hela "väsende är ljuvligt", han som är härlig "framför tio tusen", han som lever uti oss, vandrar uti oss, tröstande våra hjärtan, förnyande vår styrka; vårt beskydd, vårt "allt i alla." Läsare, "detta är evigt liv," ett välsignat själens tillstånd. Forts.

VAD INNEBÄR DEN NYA FÖDELSEN

Av Chas. A. Grant.

Jesus sade till Nikodemus: "Förundra dig icke, att jag sade dig: I måsten födas på nytt." Även i vår tid finna vi att pånyttfödelsen är en hemlighet för många.

Många gånger i mina unga år önskade jag bliva ett Guds barn, men det var en hemlighet för mig, emedan jag ej visste om villkoren för att mottaga Kristus. Ty när vi mottaga Honom få vi makt att bliva Guds barn: "Dem som tro på hans namn, vilka äro födda icke av blod, icke heller av kötts vilja, icke heller av mans vilja utan av Gud" (Joh. 3: 6). I den första födelsen frambringas barnet till världen; i den andra eller nya födelsen, föd̈es ett barn till Guds rike. (Joh. 3: 3).

Det är nödvändigt att födas på nytt, ty Jesus sade till Nikodemus: "I måsten födas på nytt." "Alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud" (Rom. 3: 23). Utan Jesus, ligger hela världen i en andlig död och kan ej hava Guds gemenskap, varken i tid eller i evighet.

Jesus existerade innan han kom till denna värld men han måste komma hit ned och bliva en av oss, födas till människa, bliva lik oss och deltaga av vår natur. Han var frestad i allting såsom vi, dock utan synd. Och för att vi skola bliva delaktiga av Hans gudomliga natur måste vi födas på nytt.

Ett barn kan ej frambringas till världen förutan fader och moder. I den nya födelsen är Gud vår Fader och "Jerusalem som är ovan (Guds församling)....är allas vår moder" (Gal. 4: 26). Det är Guds församling som framföder och uppfostrar de pånyttfödda. "Glädjens med Jerusalem och fröjden eder över henne, alla I som haven henne kär....Så skolen I få dia eder mätta vid hennes hugsvalelses bröst; så skolen I få suga med lust av hennes rika barm.... och I skolen så få dia, I skolen bliva burna på armen och få sitta på knäet och bliva smekta" (Jes. 66: 10—12).

Guds ord är det medel varigenom den nya födelsen åstadkommes. "Såsom födda på nytt, icke av förgängligt utan av oförgängligt säde, genom Guds levande ord," (1 Pet. 1: 23). Och Paulus säger till Korintierna: "Ty I Kristus Jesus har jag fött eder genom evangelium" (1 Kor. 4: 15).

Detta är en nutidig erfarenhet: ej något som vi behöva vänta i framtiden, i ett tusenårigt rike, eller uppståndelsen från de döda. Johannes säger: "Vi äro nu Guds barn" (1 Joh. 3: 2). "Åstunden,, såsom nyfödda barn, den andliga, oförfalskade mjölken, på det att I genom henne mån tillväxa till frälsning" ((1 Pet. 2: 2).

Villkoret för den opånyttfödde att kunna emottaga Kristus och bliva född på nytt,

är att han övergiver sina syndiga vägar, vanor och tankar (Jes. 55: 9). Han måste bekänna och ångra sina synder. Gud är helig och hans helighet fordrar att vi övergiva allt som är syndigt, så att den Helige Ande kan utföra verket i själen och omskapa den, göra den till "en ny skapelse" i Kristus Jesus, ett tämpel, heligt och rent, till en boning för den helige treenige Guden att bo uti. Utvärtes former, moraliskt liv eller förenande sig med en församling, kan icke utföra detta verk; man måste anamma Kristus, födas på nytt: "Den som har Sonen har livet." Jesus är dörren till Guds rike och alla dess välsignelser.

Genom den nya födelsen bliva vi medlemmar av Guds familj. När ett barn födes till världen, nedskriver fadern namnet i familjeregistret; när en själ födes till Guds rike uppskrives namnet i himmeln (Luk. 10: 20).

Nya födelsen frigör från synd (Rom. 6: 22); den Sonen gör fri, är verkligen fri (Joh. 8: 34—36); frigör från fördömelse (Rom.8:1); bringar glädje (Rom.5:11); frid (Rom. 5: 1) och giver makt att leva ett segrande liv. "Vi veta, att var och en som är född av Gud, han syndar icke, utan den som föddes av Gud, han tager sig till vara, och den onde kommer icke vid honom" (1 Joh. 5: 18). Den giver oss förstånd. "Vi veta, att Guds Son har kommit och givit oss förstånd, att vi skulle lära känna den sanne; och vi äro i den sanne, i hans Son, Jesus Kristus" (1 Joh. 5: 20). "Icke numera främlingar och gäster utan medborgare med de heliga och Guds husfolk" (Ef. 2: 19). Ära vare Gud, det är en välsignad erfarenhet, att hava förvissning om att man är ett Guds barn, att hava rättighet till himmelns nådegåvor och vara Jesu Kristi medarvinge. Jag vill ej byta bort mitt barnaskap hos Gud, för alla de jordiska förmåner en prins kan komma i besittning av.

Må Gud välsigna dig min vän som läser detta. Om du ej är född på nytt; kom ihåg att Jesus sade: "I måsten födas på nytt," och "utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike."

DÖDEN OCH DESS VARNINGAR.

Det finnes en saga, som jag läste för en tid sedan, om en man som gjorde ett förbund med döden; och förbundet var detta: att döden ej skulle komma uppå honom oförvarandes—att döden skulle giva varning om hans annalkande. Nåväl, åren rullade förbi och till sist stod döden framför sitt offer. Den gamle mannen bleknade och framstammade: "Död du har ej varit trogen ditt löfte, du har ej hållit ditt förbund. Du lovade att ej komma oförvarandes. Du har aldrig givit någon varning." "Hursä" kom svaret, "vart och ett av dessa gråa hår är en varning; var och en av dina tänder är en varning; dina ögons fördunklande är en varning; din naturliga kraft och vigörs avtagande är en varning. Jo, jag har varnat dig—jag har varnat dig ständigt." Och döden ville ej vänta utan sopade sitt offer in uti evigheten.

Detta är en saga; men huru många hava ej under det flydda året hört dessa varnande röster? Döden har kommit mycket nära många av oss. Vilka varningar hava ej kommit till oss alla. Predikantens kall till omvändelse, hur det har om och om igen ljudit i våra öron. Och så även, hur många av oss hava under de sista tolv månaderna gått till någon älskad väns dödsläger och knäböjande under tyst ångest oförmögen att hjälpa, hava viskat ett löfte att möta den döende i himmeln? O, varför vänta längre? Innan dessa få kvarblivande timmarna hava försvunnit och året rullar in uti evigheten, beder jag dig att göra dig redo att förverkliga detta löfte. Några av eder hava kysst en död faders eller moders marmorpanna under detta år, och avskedsblicken från dessa ögon har sagt: "Gör dig redo att möta din Gud." Om några få år kommer du att följa efter. Där kan bliva en återförening i himmeln. Äro I redo käre vänner?

Då jag reste för att få se min broders kropp, just innan han lades i graven, tog jag upp hans Bibel, av samma storlek som denna som jag har i min hand, och där fanns blott ett skriftställe som var märkt. Jag letade rätt på det och läste: "Allt vad du förmår uträtta med din kraft må du söka uträtta." Under det jag läste det denna afton, var den hand som skrivit det, stilla i graven. Det var skrivet år 1876. Litet tänkte han när han skrev det att i samma år komme han att ligga tyst i graven. Litet tänkte han på att höstens vindar och vinterns snö skulle fara brusande över hans grav. Gud vare tack! det var ett jubelår för honom. Det året fann han frälsning; det var ett dyrbart år för hans själ. Det året mötte han sin Gud. Hur ofta har jag ej tackat Gud för den broderns triumferande död! Det tycks jag skulle ej kunna leva om jag måste tänka på att han gått ned till graven oberedd att möta Gud—gått bort utan Gud och hopp. Käre vänner, käre ofrälste vänner jag beder eder att I nu emottagen Kristus. O, hören dessa välsignade Kristi ord, då jag nu åter ropar dem i eder hörsel: "Därför varen ock I redo."

—*D. L. Moody.*

INFLYTANDE.

Av R. T. Hauck.

Av alla de mäktiga krafter som givits den mänskliga familjen, på denna jord ställer sig inflytandet bland de främsta; och allt sedan människan skapades har det varit verksamt.

Inflytande betecknar makten eller förmågan att förändra människors idéer, och med idéernas förändring orsaka förändring av uppförande och vanor och till och med förändring av tankar. Människor, under vissa inflytanden, uphöra att tänka i vissa riktningar och tänka på ting som de kanske före inflytandet påverkat dem, knappast aldrig tänkt på. En sådan makt är underbar. Att tänka sig möjligheten, att föroorsakas, att tänka på något som är nytt och bättre är i sanning underbart.

Det har blivit sagt att en människa ej kan glömma den dag när hennes liv förändrades, eller hennes livsriktning tog en annan kurs. Det liknar en liten ström i dess begynnelse långt uppe på en bergsrygg; blott några vattendroppar förenade och flytande långsamt framåt på deras march emot öknen, då plötsligt en liten sten påträffas i deras stig och strömmens riktning förändras till den andra sidan av berget, och i stället för att flyta ned på den ena sidan av berget, och förlorande sig i öknen, flyter den ned på den andra sidan, och förenande sig med andra strömmar, flyter den ut över bördiga fält, fuktande jorden och varande till välsignelse för människorna under det den fortsätter sin bana mot oceanen.

När vi betrakta historiens blad, se vi inflytande i varje tidsskifte av människans framsteg. Det förändrar individer och nationers öden, och är ett utav Guds största välsignelser för mänskligheten, rätt hanterat; men när kontrollerat av djävulen är det en förbannelse, verkande förstörelse och elände bland mänskligheten, och slutligen dragande själar ned till evig plåga. Vi känna, ännu i vår tid, inflytandet av Adams första synd. Vi känna inflytandet av syndiga handlingar, utövade av människor som levat tusentals år tillbaka. Men Gud vare tack och lov! vi äro även under inflytandet av tusentals män och kvinnor, från alla tidsåldrar, vilka vågat höja sin röst emot människans nedåt sluttande riktning, vilka utstått hån, försmädelse och bittert klander, vilka med glädje givit sitt hjärteblod; vilka blivit söndersågade, slagne och stenade, allt för Kristi skull. Och huru hava ej deras erfarenheter inflytande på våra liv i frestelsens stunder?

Det flyddas inflytande är i sanning en mäktig faktor, men detsamma är även det närvarande inflytandet. Vad uträttar ditt inflytande? Begagnar du ditt inflytande? Skall det framstå i historien, och stå såsom ett minnesmärke, av ett gudligt liv, i dina bekantas sinnen? Kommer det att stå i dina vänners sinnen, såsom ett medel till att sporra dem till att göra många lyckliga? Kommer ditt liv att inverka på andra, att följa dina fotsteg i självförsakelse och uppoffring? Kommer ditt inflytande att förbliva på jorden, långt efter du lämnat den, en mäktig faktor emot synd?

Måtte Gud hjälpa oss att leva sådana liv som behaga honom, då kommer vårt inflytande att bliva rätt. Himmeln skall stå bakom det och det skall förbliva så länge som jorden står. Vi, såsom kristna, hava en allt för helig kallelse för att bortslösa våra tillfällen, till gott inflytande. Vi hava en allt för helig kallelse för att vi skulle vara fåfängliga eller lättsinniga. Vi hava ingen tid för världsliga nöjen och dess dårskap. Miljoner själar gå till förtappelse, i vår tid, till följd av ont inflytande i det flydda. Låtom oss stå upp, i Guds makt och kraft, och göra allt vad vi kunna att emotstå ondskans svallvågor. Låtom oss aldrig uraktlåta att begagna vårt inflytande emot denna världens synder.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 cent "stamps" mottagas för mindre belopp. *Aven Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expe-on, samt försändelser av penningar, vare sig postan-visningar eller assurerade brev måste adresseras och gö as betalbara till.

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att asa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. idningen sändes antingen på prov eller har någon, i der vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och ekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker ch traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

m å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 16, Juni 16 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenu- .. utloper den angivna månaden, detta år. För- av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är a omslaget, för exempel om Eder prenumeration Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 17. Om ej ändring av årtalet bliver synligt ecko efter prenumerationen blivit förnyad så od underrätta oss därom.

..ınd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mis. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga s mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
. a 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
.. år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
. år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Vi utgiva även "Evangeli Basun," en veckotidning på det dansk-norska språket. Prenumerationspris $1.00 per år.

Av alla prydnader som en människa kan bära är dock ingen kostligare i Guds ögon än ödmjukhet.

* * *

Det ljuvligaste viloläger finnes i Ödmjukhetens Dal, och den rätta och bästa vägen till Himmeln leder igenom denna dal. Gott sällskap har man där, ty Gud själv är vandrarens följeslagare och vägvisare.

* * *

"Ödmjuken eder därför under Guds mäktiga hand på det att han må upphöja eder."

* * *

De som känna Gud vilja vara ödmjuka, de som känna sig själva kunna ej vara högfärdiga. —*John Flavell.*

* * *

Ödmjukheten, är av alla dygder, den främsta när den ej vet sig själv vara en dygd. *St. Bernard.*

* * *

"Ett fyrtorn ringer ej klockor eller avskjuter kanonskott för att draga uppmärksamheten till att det lyser; det helt simpelt lyser. Det är alltid ledsamt att höra eller läsa om någon som börjat väl och slutat illa. Men detta är alltid en självföljlig akt om man upphör att vara följeslagare med ödmjukhet."

* * *

Vår trofasthet och hängivenhet till Gud kunde aldrig förmeras eller tillväxa, om ej Gud tilläte, någonting komma i vår väg, som vore förödmjukande för oss att böja oss under. Huru kunde ett barn lära sig gå om det ej hade några fall eller huru kunde en ek slå djupa rötter om det ej vore några vindar, som ryckte i dess ståtliga grenar? Gud vill att vi skola vara rättfärdighetens ekar. Även Jesus lärde lydnad genom sitt lidande.

* * *

Gud upphöjer aldrig någon som han ej fått taga upp ifrån ödmjukhetens dal. Där för är det av nöden för oss att ställa oss uti ett ödmjukt förhållande inför Gud, våra bröder och systrar, ja, alla människor.

SAMLADE NYHETER.

Broder Lars Anderson som under flera år arbetat i de Ålderstignas Hem har nu rest till Arlington, S. D. Calvin Reed, en ung broder från N. D., har kommit för att taga hans plats

◆◆◆

Andra arbetare som ankommit äro systrarna Emma Olson från Paynesville, Minn. och Myrtle Nissen från St. Croix Falls, Wis., och br. Jens Ikast från Arlington, S.D.

◆◆◆

Broder och syster L. J. Brewster, som under flera år förestodo de Ålderstignas Hem, men som lämnade förliden sommar, äro för tillfället hos oss på besök.

◆◆◆

Arbetarna här erhöllo flera penningegåvor till Julen. Församlingen i Arlington S. D. sände $65.00 och $27.00 mottogos från andra platser. En person från Tomah, Wis., sände$5.00. Syskonen som bevistade församlingsmötet gåvo $30.50. Detta delades bland arbetarna. Måtte Gud rikligen välsigna och belöna alla givarna. Vi uppskatta edert intresse för oss, och sända härmed ett hjärtligt tack till alla.

◆◆◆

Syster Edith Trask, som bevistade mötet här, har nu rest till Rice Lake, Wis., varest hon tillsammans med br. E. H. Ahrendt, skall hålla en serie väckelsemöten.

◆◆◆

Br. Thos. Nelson har rest till Edmonton, Can., för att övervara församlingsmötet därstädes.

◆◆◆

Det är nu blott tvänne veckor till dess det specielle anbudet tager slut. Måtte nu var och en av våra läsare göra sitt bästa, under de få återstående dagarna, att skatta så många prenumerationer som möjligt.

De som mottaga Evangelii Trumpet utan att själva hava prenumererat å den, underrättas härmed att tidningen är betald för och att den ej kommer att sändas efter prenumerationstiden utlupit, om prenumerationen ej förnyas.

BRÖDSTYCKEN FRÅN FÖRSAMLINGSMÖTET I ST. PAUL PARK.

Samlade av Laura C. Lindell.

Intet utom Jesu blod kan öppna himmelns port för dig.

När vi veta utan tvivel att vi hava en erfarenhet av frälsning, bringar det glädje till våra hjärtan.

Vi hava alla ett inflytande; måtte detta inflytand vara till det goda.

Varje handling du utför har ett inflytande för gott eller ont.

Andlig gemenskap med varandra är något vi ej själva kunna åstadkomma, den måsta komma från Gud.

Vi böra hava en erfarenhet som bringar oss glädje.

När vi hava liv uti oss komma vi att tillväxa. Gud vill att vi skola växa och tilltaga i de andlige nådegåvorna.

När vi äro ömtåliga och alltid vilja stödja oss på andra, är det ett tecken på att vi ännu äro barn i Kristus.

Vi kunna förnimma att vi växa i Herren, genom att vår längtan efter att se själar frälsta tilltager; vår kärlek till bröderna tilltager; vi äro mer angelägna om att giva till Guds sak; vi hålla mer av bön och Guds Ords läsning; vi hava en större längtan att komma tillsammans i möten och att vittna för Herren; vi äro mer angelägna om Herrens sak och önska gärna se att den har framgång.

Så snart ditt hjärta verkligen är i beröring med Gud, tager han sin boning hos dig.

När du kommer i beröring med Gud, skola de som du umgås med komma i beröring med evangelium.

Guds församling har lika så mycken makt och kraft som den någonsin haft.

Minnes du hur intresserad du var i Herrens sak, när du först blev frälst? Allt var uppoffrat åt Herren och du var nätälskande för själars frälsning. Hur är det nu?

Om vi leva i daglig gemenskap med Gud, komma vi att vara andliga. Det är vår plikt att vara andliga.

Hemligheten av goda möten, är en andlig församling.

Om du ej går framåt se till att du ej går tillbaka.

Skulle vi såsom Guds barn bliva mismodiga om vi möta något som vi ej kunna riktigt förstå? Sen på Jesus vårt exempel.

Bliv ej förfärad för småting, sätt din tillit och tro till Herren.

Orsaken varför prövningar och frestelser ofta trycka oss så hårt, är emedan vi ej äro så nära Herren som vi borde vara. "Nalkens Gud, så skall han nalkas eder."

Det är ej i mötena vi först skola visa vår gudsfruktan, utan i vårt hem.

Vi kunna ej alltid vara på våra knän, i bön till Gud, men våra hjärtan kunna alltid vara uti ett bedjande tillstånd.

För att kunna få själar frälsta, måste vi få dem att se att de äro förlorade.

I samma stund som en människa bestämmer sig för att giva Gud sitt hjärta, skänkes henne hjälp från himmeln.

Var tacksam för allt; ju mer vi tacka Gud

dess mer se vi att tacka honom för. Med varje välsignelse följer även ett ansvar.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Milltown, Wis.

Församlingsmötet som hölls i St. Paul Park, från den 25:e dec., till den 2:e jan., var enligt min åsikt det härligaste möte som någonsin hållits där. Representativa bröder från de flesta av församlingarna i nordvästern voro närvarande. Utom de i grannskapet bosatte predikanterna hade vi glädjen att hava hos oss br. Hale från Anderson, Ind., och syster Edith Trask, från St. James, Mo., som är mycket begåvad och vars evangelistiska verksamhet har haft till resultat att många själar blivit frälsta.

Fullkomlig enighet och överenskommelse rådde bland predikanterna, och Gud gav särskild nåd, visdom och kraft till dem som förkunnade ordet. Många viktiga frågor angående verksamheten behadlades. Vi kommo till det beslutet, att en ting som har hindrat sakens framgång ibland oss, har varit brist på system och ordning angående församlingens finanser. De fleste av de troende som voro närvarande, beslutade att de varje vecka skulle lägga tillsides en viss procent av det som Gud välsignat dem med, och att dessa medel skola överlämnas till församlingens diakon eller diakoner, vilka skola ombesörja att de bliva begagnade till Guds namns förhärligande, varest de mest behövas. Dessa tankar äro grundade på 1 Kor. 16: 1, 2 och Apg. 6: 1—7.

Det var tvänne aftnar, efter några överlämnat sig åt Gud, som Herrens härlighet blev uppenbarad och hans välsignelser blevo utgjutna i så rikt mått, att huset genljöd av de troendes jubelrop och glädjesånger. Nyårsaftonen fortsatte mötet till midnatt. Br. Thomas Nelson besteg talarestolen litet före klockan tolv och gav några allvarliga förmaningar till de troende att offra sig helt åt Herrens sak. När klockan var tolv knäböjde vi i bön och invigde oss på nytt till Herrens tjänst. Det var mycken ungdom närvarande vid detta möte; jag har aldrig sett så många unga män bevista mötena som denna gång och de flesta av dem som ej voro frälsta sökte Gud för frälsning. Halleluja!

I ett möte fingo arbetarna i tryckeriet och de Ålderstignas Hem, tillfälle att avlägga sina vittnesbörd. De blevo ombedda att taga plats framför församlingen invid talarestolen, varest alla de närvarande kunde se dem. När de ödmjukt och anspråkslöst stego upp den ene efter den andre för att avgiva sina vittnesbörd bringade det gråt och tårar till den uppmärksamma församlingen. Arbetarnas uppoffring och hängivenhet åt Gud, uppväckte en större längtan och djupare önskan hos de troende att giva, offra och arbeta för odödliga själars frälsning. Vi hoppas att detta intresse skall fortsätta att leva i de troendes hjärtan.

Skandinaviska möten höllos varje dag. Arbetet och arbetarna i de skandinaviske länderna erhöllo mycken uppmärksamhet i bön och tal.

Mötet från begynnelsen till slutet karakteriserades med en utgjutelse av Guds kraft och välsignelse, och alla reste hem med glädje. Morris C. Johnson.

VITTNESBÖRD.

Pandrup, Danmark

Min själ lovar och prisar Herren för hans stora frälsning som har kommit mig till del. Jag har nu varit frälst i åtta år, men ännu aldrig har Herren svikit mig. Halleluja! Den som förtröstar på Herren skall aldrig komma på skam. Pris ske Gud! Och vi veta att Guds ord består när himmel och jord förgås.

Den enda säkra tillflyktsort är i Jesu armar. Där kan ej syndens giftiga pilar, eller djävulens list nå oss. Och jag önskar förbliva i Jesus i all evighet.

Under denna lilla tid jag vandrat med Jesus, min vän, hava vi blivit mycket förtrogna med varandra, och ju längre jag vandrar med honom dess bättre lär jag känna honom. Det finnes nu ingenting i mitt liv som jag ej kan anförtro Jesus. Han har frälst och helgat min själ, och leder mig dag för dag.

Herren har även fört mig ut i sin stora vingård och givit mig en liten plats bland den stora här, som bringar frälsningens härliga budskap till en döende värld. Herren talte till mig om hans stora arbete och kallade mig ut att vittna om Jesus Kristus, det Guds Lamm som gav sitt liv i döden för oss, och jag glädes och fröjdas i hans arbete.

Guds sanning har gått upp så klart för mig. Han har lovat att vi skola se ljus i hans ljus. Gud är ett ljus och där är intet mörker i honom. De villiga och de lydiga skola äta av landets goda, och Herren vill ej att vi, som äro hans barn, skola leva av sektismens magra rätter. När vi komma ut i ljuset få vi se de gröna gräsgångarna, och där trives min själ så outsägligt väl. Guds församling lyser för mig som en strålande stjärna, och min innerliga önskan och bön är att alla måtte komma uti Guds Ords klara ljus.

Jag har nu en liten tid varit här i Danmark, tillsammans med Guds kära barn. Det gläder mig att Guds sak går framåt med hast, och all djävulens här kan ej hindra den. Min bön är att vi alla må vara trogna intill döden, så skall Herren giva oss livets krona!

Om du under vandringen, ofta får så din säd under tårar; Ofta bliver prövad uti lidandets ugn; märk att försakelsens väg leder till tronen, där du tillsammans med Jesus får regera. Ingen kan vandra den törnbeströdda vägen som ej har Jesus på hjärtats tron. Många kunna bära namnet kristen, men att vandra lydnadens väg kan endast den som har lärt av Jesus att lida såsom ett lamm utan försvarare.

Du lider ock för Jesu namn, när du tåligt bär varje börda, samt utan minsta tanke på att försvara dig själv. Även när du dömes utav världens hårda dom, ja även när du dömes utav vänner som varit dig till stöd och tröst, minns att Jesus säger. "Min är hämnden, jag skall vedergälla."

Denna väg kan endast Jesu brud vandra, den som lärt sig hata sig själv och sitt eget liv och allt vad hon har, och överlämnat allt för att vandra på korsets smala stig.

Du rena brud, evigt jubel väntar dig därovan. Jesus, Brudgummen själv i väntan står. O brud var redo, ty han säger, "jag kommer snart för att hämta dig." Blodet som rann på korsets träd, din frälsning outplånligt tecknat har, och om än hela Satans här sig reser, äger dock Jesus vår Ko-Konung all makt, och han har vunnit ett evigt rike. Julia Borg.

Paynesville, Minn., Dec. 16:e 1915.

Jag tackar Herren i dag för frälsning och helgelse och att han har bevarat mig uti sin gemenskap. Herren har på ett underbart sätt hjälpt oss sedan min käre make lämnade oss, den 13:e april, för att resa till de skandinaviske länderna, med det glada budskap om full frälsning genom tron på Jesus Kristus. Vi hava varit friska och Guds välsignelse och hans barmhärtighets hand har vilat över oss till goao. Vi hava fått besanna Herrens ord där han säger: "Såsom din dag är, så skall din styrka vara." Lovat vare Hans heliga namn!

Jag fick i år tillfälle att bevista lägermötet i Hereford, vilket var till stor välsignelse för mig. Har även haft anledning att, tillsammans med Guds barn här, fått besöka Guds barn i Norway Lake och West Lake, och vara med på möten där tre gånger; fick även vara med till Belgrade en gång, varest vi hade möte i br. och syster Oluf Ericksons hem en afton, och tvänne möten i br. Christian Johnsons lokal i Belgrade. Denna lokal är öppen för Herrens predikanter till vilken tid som helst. Vi stannade hos T. J. Andersons, och de bevisade oss mycken gästfrihet. Herren belöne dem.

Det gamla året är snart förbi och det nya träder in; måtte vi få nåd till att tjäna Herren mer troget under detta nya år, är min innerliga bön.

Jag gläder mig över att höra det verksamheten går framåt och att själar bliva lagda till Guds församling, både här och i de skandinaviske länderna och även i hedaländer.

Jag får ofta brev från min man; han beder mig hälsa till alla Guds barn; han önskar även bliva ihågkommen i edra böner.

Vi hade den glädjen att hava br. Morris Johnson hos oss tvänne dagar. Några av Guds barn från Norway Lake, West Lake och Belgrade voro hos oss och vi hade en härlig fest tillsammans omkring det himmelska bord som Herren gav oss. För min del får jag säga att det var som det heter i Jes. 25: 6: "Ett gästabud med feta rätter" Gud till evig ära och lov.

Jag önskar alla Guds barns förböner att jag måtte fylla den plats varest Gud har satt mig till hans ära och förhärligande.

Eder i Jesus hjärtligen förbundna syster,

Mrs. S. O. Susag.

STÅNDAKTIGHET.

"Men Gud vare tack som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! Därför, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, överflödande i Herrens verk alltid, vetande att edert arbete icke är fåfängt i Herren" (1 Kor. 15: 57, 58).

Det är gott och härligt att vara frälst, att äga sina synders förlåtelse, vara född på nytt, vara ett Guds barn och himmelns arvinge. Men det är en ting att vara frälst och en annan ting att stå fast intill änden. Både Guds Ord och våra egna iakttagelser vittna om att ej alla som blivit frälsta hava fortgått uti denna härliga erfarenhet.

Själafienden giver ingalunda upp striden sedan människan blivit frälst, utan, som det heter i Guds Ord, han "går omkring såsom ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka" (1 Pet. 5: 8), och, sorgligt att säga, han lyckas allt för ofta att uppsluka dem som en gång kommit in på himlavägen. Mången vägfarande, mot himmelns sälla land, har åter blivit fångad av Satans snaror och ligger där hjälplös vid vägkanten, ja drages fort nedåt sluttningen mot det förfärliga bråddjupet.

Därför låtom oss lyssna till Herrens ord i vår text: "Varen fasta, orubbliga." Detta kunna vi ej vara i vår egen kraft. Vi äro allt för svaga att kunna mäta oss med den "rytande' ' själafienden. Men Gud vare evigt tack och lov att vi hava En som är mäktigare än fienden som kan och vill hjälpa oss uti striden, så att vi kunna med aposteln utropa: "Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!" Genom Herren Jesus Kritus kunna vi segra över Satan, kött och värld, segra över allt som vill draga oss bort ifrån Gud, och beröva oss frälsningens dyrbara skatt; ja vi kunna segrande genomgå striden och vinna himmelns härliga land.

Det finnes likväl vissa villkor som vi måste tillmötesgå om vi skola kunna påräkna Herrens hjälp, och ett av de viktigaste av dessa villkor är att överflöda "i Herrens verk alltid." Detta betyder ej, såsom somliga —tycks tro, att verka för Herrens sak blott" vid lägliga tillfällen" utan det betyder såsom vår text angiver att vara sysselsatt med att verka för Herren "alltid."

Käre läsare är du sysselsatt med att verka för Herrens sak? Låt då ingenting rubba dig eller förmå dig att lägga ned verksamheten. Ja kan fienden ej skrämma dig med att ryta skall han försöka med att "förskapa sig till en ljusets ängel.' 'Han skall försöka på alla möjliga sätt, att draga dig bort ifrån pliktens bana. Han skall visa dig "alla riken i världen och deras härlighet," och försöka få dig till att fatta kärlek därtill. Lyckas han ej häruti skall han försöka göra dig modfälld; han säger till dig: "Det lönar sig inte, du kan ej uträtta något du är en sådan svag stackare, dina strävanden äro blott förspild möda." Ja han skall kasta alla möjliga hinder i vägen, han skall uppegga till förföljelse från sanningens fiender, ja kanske han understundom kan lyckas förmå till och med dina vänner att missförstå dig. Men genom allt detta kan du likväl stå fast och vara orubblig. Detta kan ske genom att hålla dig nära till Herren och söka honom flitigt i böneumgänge. Uppoffra dig helt åt Herren, fråga honom: "Vad vill du att jag skall göra?" Bed Herren visa dig vad hans vilja är för dig, att göra dig skicklig att verka för honom och att hjälpa dig att vinna själar för himmeln: "Om du flittigt söker Herren i bön på detta sätt skall han visserligen visa dig vad hans vilja är angående dig, och giva dig styrka och kraft att uträtta den gärning han anförtror åt dig.

Världsmänniskorna äro intresserade uti vad de hava för händer; de tänka på och tala om huru de skola vinna rikedomar, huru de skola lyckas uppnå ära och anseende i världen, huru de skola kunna tillfredsställa sin njutningslusta o. s. v. Dessa ting taga hela deras kroppskrafter och tankeförmåga i anspråk. Borde vi, som blivit frälsta ifrån synden och världens galenskap, vara mindre angelägna om den gärning Gud kallat oss att utföra? Nej och åter nej; den borde vara föremål för alla våra tankar, ord och handlingar. Betänk vilket högt och härligt verk Herren har kallat dig till att uträtta; nämligen att vinna odödliga själar ifrån Satans våld, ifrån en förestående evig fördömelse, ett evigt kval "i den sjö som brinner med eld och svavel"; att förmå dem vända sig till Herren så att de kunna komma i besittning av himmelns välsignelser här i tiden och bliva beredda till att för evigt bo i himmelns sälla land och njuta en sällhet som mänskligt förstånd ej här kan fatta. Käre medarvingar till himmelns oförvanskliga arv, låtom oss ägna alla våra kropps-och själskrafter, hela vår tankeförmåga, allt vad vi hava och äga, åt denna sak; ja låtom oss vara "överflödande i Herrens verk alltid."

Den som sålunda med ett villigt hjärta i lydnad tjänar Herren skall bliva bevarad. Nog skola frestelsernas och prövningarnas störtsjöar häva sig emot hans farkost, men så länge han i lydnad till Herren, seglar med "Herrens verk" i sikte skall han ändock kunna stå fast och orubblig. L. P. P.

"Ju äldre och mera erfaren jag blir desto fastare växer min tro, att Jesus Kristus är mänsklighetens enda hopp." —*Gladstone.*

FORTRÖSTAN PÅ HERREN.

Av Chas. A. Grant.

"En rättvisans Gud är Herren. Väl alla dem som förbida honom." "Om I vänden om och ären stilla, skolen I bliva frälsta: genom tålamod och förtröstan varden I starka" (Jes. 30: 15).

Det är så välsignat att veta att Gud är en rättvis Herre. I denna ondskefulla värld råder så mycken orättvisa och många människor få lida orätt Och tusenden av våra medmänniskor gå under emedan de ej ha lärt att känna Gud och förbida honom. Gud har gjort allt han har kunnat för mänskligheten, och det är hans vilja att vi skola njuta, tillägna oss, och glädjas uti hans välsignelser.

För det första är det Guds vilja att vi bliva frälsta och sedan vi hava vänt oss till honom, skola vi få besanna profetens ord: "Genom tålamod och förtröstan varden I starka." Om vi äro stilla hos Herren vem kan då oroa oss? Den frid som han skänker kan ingen borttaga. Om det finnes oro i hjärtat är det välsignat att lyssna till Jesu ord och komma till honom. Han säger: "Kommen till mig I alla (en inbjudning till hela mänskligheten) som arbeten och ären betungade och jag skall vederkvicka eder. Tagen på eder mitt ok och lären av mig; ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Och I skolen finna ro till edra själar, ty mitt ok är ljuvligt och min börda är lätt." Det är välsignat att få taga på sig Jesu ok, och få lära av honom, han som var undergiven Faderns vilja. Han sade: Din vilja min Gud gör jag gärna. Han var villig att lida och dö i vårt ställe. När han blev föraktad, motsagd, smädad och misshandlad, var han likväl mild och ödmjuk Han var stilla. Han gick till Gud i bön, och där fick han styrka.

Måtte Gud hjälpa oss att lära mera av Jesus, så vi kunna hava en stilla inflytelse på vår omgivning. Paulus skriver till Tessalonikerna att de skulle sätta sin ära i att vara stilla (Eng övers: Lära sig att vara stilla). Det är en stor välsignelse att få vara i denna skola.

Om morgonen när vi vakna är det gott att hava en stilla stund med Herren. När prövningar och frestelser, om dagarna möta en är det gott att gå till Herren i bön, och få vår styrka förnyad. Jag hade en välsignad erfarenhet för en tid sedan. Mannen som lovat tröska min skörd kom till mig på lördagen och sade: "Om jag skall tröska för dig måste jag göra det i morgon (Söndag). Jag har varit nere till sädesmagasinet och de ha lovat att taga emot säden. Jag visste ej vad jag skulle svara. Mannen visste att jag är en kristen och ej önskar arbeta på söndagen. Själafienden försökte oroa mig på alla sätt. Jag körde vete för min granne, och när jag kom hem gick jag ned i källaren på gården och utgöt mitt hjärta för Herren. Jag sade till Herren att jag önskade ej mannen något ont, men att Gud måtte förhindra honom som han syntes bäst, att han ej skulle kunna tröska min gröda på söndagen, och jag blev förvissad om att Gud hade svarat bön, mitt hjärta var lugnt och stilla. Jag förtröstade på Herren och hans kraft genomströmmade min själ. Söndagsmorgonen när vi vaknade var marken vit med snö, så att tröskningen måste uppskjutas.

När den onde och hans tjänare gå emot Guds verk göra vi väl i att förtrösta på Herren och vila stilla och låta honom utföra verket, och vi gå segrande över ondskapens makter. Ära vare Gud!

"Ynglingar bliva trötta och uppgivas. Och unga män snava och stappla. Men de som vänta efter Herren de få ny kraft de uppfara med vingar såsom örnar; de löpa och uppgivas icke; de vandra och varda icke trötte. (Jes. 40: 30, 31).

Det säges om örnen, att när han ser stormen komma, spänner han ut sina vingar och låter vinden bära sig mot höjden till dess han kommit upp över stormen, där det är

lugnt och stilla; även så kunna vi låta stormarna som möta oss bliva ett medel att lyfta oss mot höjden, där det är lugnt och stilla, nära Herren.

"Tryggare kan ingen vara,
Än Guds lilla barnaskara.
Stjärnan ej på himlafästet,
Fågeln ej i kända nästet."

"Allt är edert."

"Allt är edert; men I ären Kristi, och Kristus är Guds" (1 Kor. 3: 22, 23). "Han som icke har skonat sin egen son, utan utgivit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom (Rom. 8: 32)? Varigenom de dyrbara och stora löftena äro oss givna, på det att I genom dem skullen bliva delaktiga av Guds natur, undkomna det i världen genom lusta rådande fördärvet" (2 Pet. 1: 4).

Älskade, huru rika vi äro i Kristus, på det obetydliga villkor att vi fly ifrån det som i alla fall snart skall lämna oss, nämligen "fördärvet" som är i världen. Allt, allt som Gud är och har; allt som himmeln och evigheten innehåller är edert. Du skall äga och njuta av det allt om du avskär ditt hjärta fullständigt från världen och förnekar dig dess köttsliga nöjen. Ty båda världarna, himmeln och jorden, Guds rike och denna världens rike, Kristus och belial, kunna ej förbliva sida vid sida i ditt hjärta. Om du önskar hava allt det Gud tillbjuder dig i Kristus, måste du lösgöra dig från allt det som köttet, världen och Satan erbjuda dig; de endast erbjuda, de giva ej vad de erbjuda, utan de röva dig av allt innan du verkligen gripit fatt uti det erbjudna — innan du njutit av det. Men Gud gör dig genom Kristus delaktig av hans natur, hans rättfärdighet. Du bliver helig och välsignad såsom han är helig och välsignad, du skall regera med honom, fröjda dig med honom, för alltid i himmeln. Vem kan begripa sådan kärlek? Varför bliver ej allt annat äckligt för oss utom Gud och hans Ord varuti sådana löften framhållas för oss? Vem kan tro på dessa löften och likväl fortsätta att foga sig efter världen? fortfara att önska sig världens nöjen? fortfara att hålla fast med hjärtat uti något annat utom det största av allt, vilket är hans när han fattar tag uti det genom tron och fasthåller det med hela hjärtat? Om intet annat ord i Skriften kunde uppväcka oss och omvända oss, borde detta ordet "allt" övervinna oss till Kristus och för alltid driva världen, köttet och djävulen ut ur våra hjärtan och tankar.

John Goszner

Vi hava 160 acres land, 15 mil från Phillip S. Dak. N. W. ¼ of Sec. 9 T. 3 N. R. 20 E. Landet skänktes till tryckeriet och De Ålderstignas Hem. Vi önska sälja det. Om någon av våra läsare äro intresserade i land i nämnda omnejd, kunna de få det billigt. Om någon kan hjälpa oss sälja det skola vi vara mycket tacksamma.

**Adress Evangeli Basun Pub. Co.
St. Paul Park, Minn.**

Subskriptionsamlares lista.

Vi giva här namnen på dem som hava sänt in 10 cent subskriptioner för tidningarna. Vi tro att våra läsare äro intresserade uti att se hur arbetet går. Anbudet utlöper den 1:e februari, och vi önska många skola erhålla tidningarna medan detta anbud varar. Finnes ditt namn på listan?

M. C. Jensen, S. Dak.	20
B. J. Franklin, N. D.	1
Edith Trask, Minn.	2
Mrs. H. Myhre, Minn.	8
Mrs. E. M. Hilt, Minn.	1
Hj. Hansen, Wis.	10
Maria Howey, Alta, Can.	3
Thor. Anderson, Sask. Can.	4
Mrs. G. Braner, N. D.	5
Peter Brun, Minn.	10
Mrs.. Anna Dyrland, Mont.	5
Nels Renbeck, Denmark, Eur.	6
John Anderson, Minn.	10
Peter Magnuson, Alta,, Can.	1
P. Paulson, Minn.	1
Fred Brandt, Mo.	1
Mrs. Olof Lindell, N. D.	4
Keo. Nelson, Minn.	13
C. J. Forsberg, Sweden, Eur.	46
Alexina M. Elliot, Minn.	6
H. Garlander, Mass.	1
Lisa Gustafson, Sweden, Eur.	4
Gospel Trumpet Co., Ind.	6
Elmer Myhre Minn.	1
Gust Neils, Mont.	2
Mrs. John Pearson, Wn.	5
Mrs. J. A. Carlson, Wash.	1
New York Miss. Home	3
C. H. Olson, Mo.	50
Bennie Johnson, Wis.	10
C. I. Loff, Minn.	50
Mrs. Tilda Akenson Ia.	25
Mrs. L. 0 Amondson, Ia.	10
A. P. Peterson, Wis.	20
G. Gabrielson, S. D.	50
N. P. Westerdahl S. D.	10
Sarah Kincaid, Nebr.	50
John Peterson, Minn.	20

"Tidningen (Evangelii Trumpet) är välsignat god. Den andas liv och hälsa, och det bleve så ännu mer om den komme ut varje vecka."

"Jag är så tacksam att Gud ledde denne man till mit hem och nödgade mig att taga denna lilla tidning (Evangelii Trumpet). Jag har tackat och prisat min Gud för den många gånger, och jag kan ej vara den förutan om jag möjligen kan få den; därför vill jag sända $5.00 för att göra andra glada, som ej ha råd att betala för den."

"Jag sänder eder en dollar och önskar jag kunde sända mer, men jag beder att Gud måtte välsigna det, om det än är litet, till sitt rikes befrämjande. Jag tycker mycket bra om "Evangelii Basun," och är glad över att kunna få den varje vecka."

"Jag vill härmed sända $5.00 till hjälp att få flere prenumeranter, ty jag önskar att "Basunen" kunde utbreda sig varje dag; ty den skulle säkert hjälpa många människor att komma Herren Jesus närmare. Jag vill tacka eder för allt det goda jag fått läsa i eder välsignade tidning."

Ovanstående lista och utdrag från vår korrespondens visar huru intresserade några av våra läsare äro uti vårt speciella anbud. Vi hava nu emottagit 2045 10 ct subskriptioner.

Vi kunna ej omtala vilken stor glädje det bringar tryckeriarbetarna när de se att andra taga intresse uti verksamheten. Det är vår livsuppgift att utbreda Guds rike och hans sanning på jorden genom litteraturen, och vi bedja och längta ständigt att få den till flera av våra älskade landsmän.

Vi önska därför uttrycka vår innerliga tacksamhet och hjärtliga erkänsla till alla som nu samverka med oss uti att skaffa nya prenumeranter.

Vi återgiva dessa utdrag och denna namnlista för att andra därigenom måtte uppmuntras till att följa samma goda exempel som sålunda framställes för dem.

Om alla våra läsare och vänner göra litet kommer det att bliva flera tusen nya hem som komma att få besök av våra tidningar, och det betyder att några komma att ledas ut i sanningens frihet och ljus.

Har du insänt några prenumerationer? Om ej, få vi fråga dig: Varför icke? Detta anbud varar endast till den 1:e februari. Tag del i arbetet och du skall även få del i belöningen.

Huru ljuvliga äro icke deras fötter, som frid förkunna? Ty Esaias säger: Herre, vem tror vår predikan? Så är tron av predikan och predikan genom Guds ord" (Rom. 10: 15—17).

Tron är av predikan,men predikan genom Guds ord eller ropet om Kristus. Detta rop är nu evangelium, vilket är början, fortgången och fullbordan, till allt gott och till all salighet. — Evangelium är ett gott rykte, tal, rop om Kristus, att han nämligen ingenting annat är än godhet, kärlek och nåd.

—Luther.

De Ungas Avdelning.

EN ENDA SJÄL.

Från en traktat. Övers. från eng.

"Ruth, jag har inträdesbiljetter till kolckringarnas konsert nästa onsdagsafton. Kan du följa med?" Sa yttrade sig Alice till en väninna i det hon stannade vid hennes grind.

"Det är aftonen vi hava bönemöte."

"Ja jag vet det; men de resa till Europa nästa fredag, och detta är deras sista konsert."

"Men jag uteblivер aldrig av någon orsak från bönemötena."

"Men detta är en religiös konsert — och endast en gång. Vi kunna tillbedja där lika val."

Alltså lovade Ruth motvilligt och emot sin egen övertygelse.

Den natten drömde flickan att en ängel, iklädd en strålande skrud, stod bredvid henne och frågade med en sakta, stilla röst: "Vart ämnar du gå i morgonafton?"

Och hon svarade: "Jag hade tänkt att gå till konserten."

Då svarade ängeln sorgset: "Uppskattar du så litet värdet av en enda själ."

Synen framstod livslevande för Ruth nästa morgon, i det hon låg sägande till sig själv, undrande vad det kunde betyda! "Så litet uppskatta värdet av en enda själ."

Hon beslutade att hon måste återtaga sitt löfte, att bevista konserten, och gå till bönemötet.

Ruth var på bönemötet och med en ovanlig fröjd i själen sjöng hon en gammal välbekant psalm.

När musiken upphörde steg flickan hastigt upp. "Jag hade tänkt att gå och höra klockringarna i afton" sade hon "men jag beslutade att jag ville hellre komma till bönemötet och jag känner mig lyckligare här än vad jag kunnat vara på konserten; och jag är viss om att ingen musik kunde vara ljuvligare än den hymn vi just sjungit."

När stunden närmade sig för att avsluta mötet, steg pastorn upp och uppmanade dem som ville överlämna sig åt Herren, att komma fram.

Under det han i tysthet väntade kom en kvinna klädd i sorgdräkt sakta fram och knäböjde, och undervisades om frälsningens väg.

När mötet var slut kom en väninna till Ruth och sade: "Kvinnan som gick fram önskar bliva bekant med dig."

Mycket förvånad gick flickan bort för att bliva presenterad för Mrs. Walters.

"Jag önskar säga dig" sade kvinnan, "att det kommer an på ditt vittnesbörd att jag i afton är en kristen. Jag har ej varit inom en kyrka på tio år, jag kom hit för att göra en vän till viljes, och när du sade att du ville giva upp en konsert för ett bönemöte och att ingen musik kunde vara ljuvligare för dig än den sång som sjöngs, tänkte jag för mig själv att det måste vara något uti religionen, och jag måste komma i besittning av den. Alltså önskar jag tacka dig emedan det är på grund av ditt vittnesbörd som jag kommer att gå hem i afton en Herrens Jesu Kristi tjänarinna."

Ruth räckte ut sin hand och tryckte med tacksamhet sin nya väninnas. Hon förstod nu betydelsen av ängelns budskap.

Hon kunde ej omtala för Mrs. Walters hur nära hon varit att bevisa sig trolös mot sin plikt, eller om den dröm som hade inverkat på henne i den rätta riktningen, alltså sade hon enkelt:

"Jag tackar dig för att du talat om detta för mig. Jag skall aldrig glömma det."

Likväl kunde hon litet ana av vad orsak hon alltid skulle komma att minnas det.

Ruth's hem var i närheten av järnvägsspåret. Vid midnattstiden väcktes hon av ett förfärligt brakande ljud.

När hon såg ut igenom fönstret, fick hon se varest midnatts-snälltåget och 11:30 frakttåget sammanstött.

De vanvettiga ropen av de förskrämde och de sårades genomträngande skrik kom henne att rysa. Men hon avlägsnade modigt alla tankar om sig själv, och tillkallande sin fader var hon snart redo att hasta, tillsammans med honom, till undsättnig.

Det första ansikte som blickade upp till hennes, i det hon stod jämte det brinnande tåget, var Mrs. Walters'.

Det var blekt och fridfullt, fastän det förrådde det förfärliga lidande hon utstod

Hon frigjordes och bars till Ruth's hem.

Hon hade nästan förlorat sin talförmåga.

Hon hemtade sig litet när hon lagts på Ruth's soffa.

Tagande hennes hand och tryckande den till sina läppar, viskade hon svagt: "Barn, jag far hädan — det var mitt sista tillfälle — vad skulle hänt om du ej talat — och om jag ej begagnat mig av tillfället?"

Och knäböjande där jämte den döda, med tårar strömmande ned för hennes kinder, lovade Ruth sin Fader att alltid göra sin plikt; alltid avgiva sitt vittnesbörd; alltid uppskatta värdet av en EN ENDA SJÄL.

— *Mrs. A. C. Morrow.*

EN VARNING TILL ALLA VÅRA UNGA FLICKOR.

Hvar och en människa måste medgiva, att den ringa brist på allvar i förhållandet mellan vår ungdom av båda könen utgör någonting speciellt utmärkande för vår tid och på samma gang en överhängande fara för våra unge flickors moraliska välfärd. Flirten har helt enkelt blivit en alldaglig och av många människor tolererad företeelse utan hänsyn till det fördärvbringande inflytande härav å den unga amerikanska flickan, något som torde nödvändiggöra en närmare utveckling av de risker, varför en överdrivet flirtande ung kvinna utsätter sig. Den flicka, vilken uppmuntrar närgångenheter från för henne främmande män och låter tilltala sig ute å gatorna kan icke undgå ett flertal olika slag av förebråelser och anklagelser —att hon saknar kvinnlig värdighet, att hon är lättsinnig m. m. i samma stil. Den kvinna, som flirtar, skänker också härmed mannen en rätt att vara fri och otvungen gentemot henne, ty deras första bekantskap skedde i fräckhetens tecken. En dylik kvinna brännmärker sig helt enkelt såsom en av samma niveau som kokotten eller den rena gat-nymfen. Hon lägger sig själv totalt öppen för de mest obehagliga familiariteter från den mans sida, som hon råkat på ett sådant vulgärt sätt, familiariteter, vilka denne antingen tror vara henne välkomna eller också tillåter sig för att pröva, huru långt han vågar gå vid fästningens belägring. Hon avstänger med ett ord alla möjligheter för sig själv att umgås med fina och nobla män, ty dessa skulle skämmas för att hava såsom vän en flicka, vilken andra män kunna påstå sig hava mött genom flirt. Om en ung flicka tycker om en mans utseende och endast på grund härav låter honom tilltala sig, men sedermera finner, att hon råkat ut för en ytterst osympatisk personlighet, riskerar hon tvänne faror — dels att mannen ifråga kan skryta med att han känner henne, och dels att han gjort hennes bekantskap med tillhjälp av en vulgar ögonkurtis. Genom att flirta uppoffrar alltså en ung flicka hela sitt anseende och sin rätt till ett värdigt bemötande, ty endast i ett fall av en miljon är en manlig bekantskap, gjord under dylika förhållanden, värd att ihågkommas. Den kvinna, som lättsinnigt leker med kärleken, människans mest heliga känsla, kan också i regeln vara säker om att få vingarna svedda.

—*Ur Sv. Am. Posten*

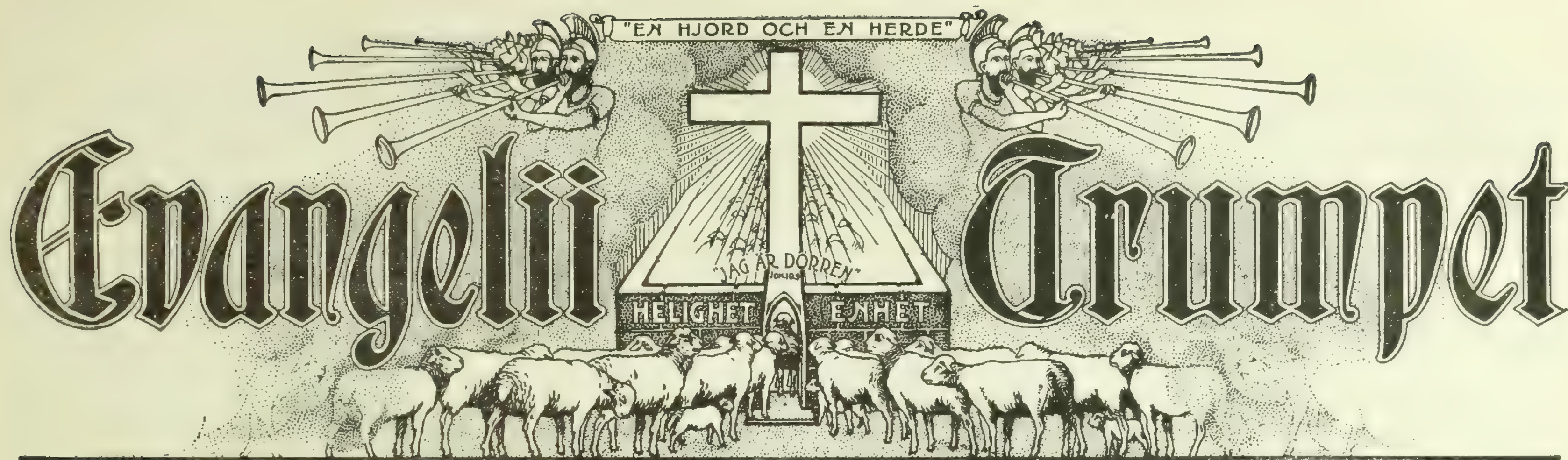
NORDPOLSFARANDE — EN LIKNELSE.

Peary, som varit på upptäcktsresor i norra polarcirkeln, upptäckte en gång då han trodde sig på väg norrut gående tio mil om dagen, att den isskiva på vilken han färdades flöt tolv mil mot syd för varje dag. Han fördes i verkligheten två mil tillbaka för varje dag. Han skulle ej fått kännedom om det om han ej sett mot skyn för att finna ut var han var.

Allting kan bero på vår metod at beräkna framsteg, och på vår himmelska anblick. Den som endast ser nedåt eller endast på den jordiska ytan, kan till och med tro att han går framåt, då han i verkligheten går tillbaka; men den som fäster sina ögon på Herren, och gör sin beräkning enligt himmelsk måttstock, är viss om sin ställning och har en säker vägvisare. På den världsliga planen finnes intet fullkomligt eller helt tillförlitligt landmärke. Våra iakttagelser och erfarenheter behöva rättas medelst gudomlig tolkning.

Missionary review of the world.

"Det finnes: tvänne slags människor. De som anstränga sig med att göra det goda och sträva därefter efter bästa förmåga; och de som sitta stilla och omtala hur det och det borde uträttats."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e Februari; 1916. Nummer 3.

HJÄRTATS LÄNGTAN.

Jesus, i din varma kärlek,
Låt mig andas varje dag,
Att jag dricker in ditt sinne,
Uti varje andedrag.
O, jag längtar helt försvinna
I din kärlek innerlig,
Att din egen ljuva vällukt
Jag kan sprida omkring mig.

När i dalens aftonsvalka
Du bland liljor går,
Säkert mången ljuvligt doftar
Och i härlig fägring står.
Låt ock mig, om än så ringa,
Dofta här till ditt behag
På den tuva, där du ställt mig
Livets korta sommardag.

Solljus nåd ifrån din himmel,
Dagg utur din kärleks sky
Gjute sig i hjärtats kalkar
Milt och ljuvt var morgon ny,
Givande det svaga livet
Doft och fägring, skön och rik,
Att jag stund för stund förvandlas,
Tills en gång jag blir dig lik.

Och när törnen vilja stinga,
Världens fiendskap och list,
Var en mur omkring mitt hjärta,
Att jag ej förgås till sist.
Du, som dina liljor vårdar,
Sköt och vårda även mig,
Tills ur törnens famn jag hämtas,
O, min Brudgum, hem till dig!
Conrad.

GUDS HUSFOLK.

Av Emil Kreutz.

I Pauli brev till Efesierna, (2: 19) läsa vi: "Alltså ären I icke numera främlingar och gäster utan medborgare med de heliga och Guds husfolk."

Här kallar Paulus de frälsta, eller Guds församling, i Efesus; Guds husfolk, eller med andra ord Guds familj. Detta uttryck synes mycket skönt och dyrbart för min själ. Tänk att verkligen vara Guds husfolk: icke främlingar och gäster utan medborgare med de heliga.

I en normal familj finnes fader, moder och barn, och hos de flesta familjer finnes även tjänare. Dessa förhållanden förebilda det andliga tillståndet angående Guds husfolk, och beskrives i Guds Ord. Jesus lärde sina lärjungar att bedja till Gud och anse honom såsom "Fader vår" (Matt. 6: 9). Gud är fader över allt som fader heter. Då vi bliva födda på nytt i omvändelsen, och emedan vi äro barn åt Gud, har han sänt sin Sons Ande i våra hjärtan, "som ropar: "Abba, Fader" (Gal. 4: 6). Vi se alltså att på det andliga området är Gud vår Fader. Vår moder är Jerusalem, eller Guds församling, (Gal. 4: 26). Alla som höra till Guds församling, det andliga Jerusalem, äro Guds barn genom tron i Jesus Kristus (Gal. 3: 26). Alla äro vi varandras tjänare. Guds Ord bjuder oss "genom kärleken tjänen den ene den andre" (Gal. 5: 13). Ack huru skönt att bo tillsammans (på det andliga området) i kärlek och endräkt, och att alltid älska och tjäna varandra. Detta behagar Gud.

VÄRLDENS LJUS.

Vilken välsignelse är ej ljuset på det naturliga området. Om det ej vore för ljuset skulle allt liv förgås. Av ännu större betydelse är ljuset på det andliga området. Den största delen av människorna äro försänkta uti syndens mörker. Det enda som kan väcka dem till andligt liv är det andliga ljuset, och det enda som kan bevara vid liv, dem som hava det andliga livet, är samma ljus

I Joh. 1: 9 beskriver aposteln, Jesus såsom varande "det sanna ljuset," och i Versen 4 heter det, att "livet var människornas ljus." Jesus kom hit till världen, ej blott för att genom sitt lidande och sin död försona människan med Gud, utan även för att med sitt liv lämna ett föredöme för människorna huru de böra leva. Detta Jesu liv är det ljus som lyser i världen och visar den vägfarande vägen, under vandringen från tiden till evigheten.

Guds Ord är även ett ljus. I Psa. 119: 105 säger David: "Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig."

Jesus, talande till sina lärjungar, sade: "I ären världens ljus" (Matt. 5: 14). Och vidare säger Han: "Så lyse ock edert ljus inför människorna, att de må se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmeln" (v. 16). Herren vill att alla Guds barn skola vara ljus i denna mörka, syndful la värld. Människan är i sig själv mörk och kan ej utsända något ljus, men liksom månen återspeglar solens ljus, kan hon återspegla ljuset från Herren, "rättfärdighetens sol." Genom att taga Guds Ord till levnadsregel och Jesu liv till exempel och föredöme, kan människan, genom sina goda gärningar, låta sitt ljus lysa i världen, så att de tilldraga sig deras uppmärksamhet som sitta i syndens mörker, och förmå dem att söka och finna det sanna ljuset, som är Herren Jesus.

Den kristnes gärningar är det ljus som lyser ut ifrån honom. Käre kristendomsbekännare, hurudana äro dina gärningar? Äro de sådana att när människorna se dem, få de ett begrepp om hurudant Jesu liv var? När de läsa ditt liv giver det en riktig framställning av Bibelns lära? Du som åkallar Herrens namn, har du gått "ifrån orättfärdigheten"(2 Tim. 2: 19)? Lever du"i helighet och rättfärdighet" inför Herren varje dag (Luk. 1: 75)? Har du lagt bort "all ondska och allt svek och skrymteri och avund och allt förtal" (1 Pet. 2: 2)? så att du efterföljer Jesu exempel, "vilken icke gjorde någon synd, och i vilkens mun intet svek vart funnet" (v 22)? Är "all bitterhet och häftighet och vrede och rop och hädelse. . . .ävensom all ondska" fjärran ifrån dig (Ef. 4: 31)? Har du lagt bort allt "skamligt väsende och dåraktigt tal eller gyckel" (Ef. 5: 4)? Är du tålig i nöden? Är du ihärdig i bönen (Rom 12: 12)? Kan du lida oförrätt utan att knota? Delar du med dig till de heligas nödtorft och vinlägger dig om gästvänlighet (Rom. 12: 13)? Uppoffrar du dina egna bekvämligheter, arbetar och försakar dig själv, för att bringa andlig eller timlig hjälp till de behövande? Med andra ord, när du betraktar Jesu liv och jämför det med ditt eget, finner du då att ditt liv överensstämmer med hans? När du läser Bibeln och jämför dess fordringar med ditt liv, stämmer ditt liv överens med desamma?

Det betyder mycket att bekänna sig vara en kristen. Det betyder att bekänna sig vara en Jesu Kristi efterföljare i liv och vandel. Den som bekänner sig vara en kristen och icke lever i enlighet med sin bekännelse, utsänder ett falskt sken vilket leder människorna uti ännu djupare mörker.

Tänk vilken härlig förmån att få vara ett ljus i världen. Antag att du bodde på en glest befolkad ort, och att du en mörk och stormig natt rullade upp gardinerna och ställde en lampa nära fönstret, för att dess sken måtte vägleda någon vägfarande

som möjligtvis kunde vara ute i den mörka natten; och antag att en sådan skulle komma till ditt hus ,nästan förfrusen och vanmäktig av hunger, och skulle säga: "Det var gott att du hade din lampa brinnande och gardinerna undanvikta så att jag kunde se ljuset och finna vägen hit, annars hade jag säkert frusit ihjäl; skulle det ej skänka dig stor glädje att du genom din omtänksamhet lyckats rädda ett människoliv? Käre vän, ute på syndens öde mark finnes mången vägfarande som gått vilse. Syndens tjocka mörker har förblindat honom. Många som bekänna det kristna namnet, men ej leva det kristna livet, äro irrbloss vilka leda honom bort allt djupare uti syndens och förvirringens träsk. Vilken härlig förmån, att låta ditt liv så lysa, att du kan vägleda en sådan vilsefaren vandrare ut ur detta syndens och villfarelsens mörker, och få honom att komma in på ljusets stig vilken leder till himmelns ljusa region!

Kanske du tror att din ställning i livet är så obetydlig att ingen giver akt på hurudant ditt liv är, men det förhåller sig ej så. Alla Guds barn befallas, och hava förmånen, att vara "världens ljus." Om din livsställning än kan synas undangömd, finnes det likväl någon som ger akt på ditt liv.

Käre vän, som antagit det kristna namnet, betänk vilket ansvar vilar uppå dig, och se till att ditt ljus lyser klart. Om du så gör skall du en gång få glädja dig, om icke förr, åtminstone på uppståndelsens klara morgon, då du får möta många pilgrimer vilka lyckats uppnå himmeln genom det ljus som utstrålade från ditt liv, under din vistelse i världens mörka dal.

L. P. P.

TUKTAR MED TÅRAR I ÖGONEN.

Jag läste en kväll i Gordons brev till sin syster. Breven voro skrivna under den tid han var guvernör i Sudan. Han hade fått till sin uppgift att införa ordning i landet; bland annat skulle det rensas från arabiska slavhandlare. Men där var en stam, leopardstammen, som icke ville underkasta sig. Slutligen måste Gordon tillgripa den utvägen att avskära dem från alla vattenställena. Han visste, vilket fruktansvärt lidande han därigenom pålade dem. "Man kan icke göra sig en föreställning om," skriver han, "vilken förfärlig verkan vattenbristen medför i detta torra land." Men vad skulle han göra? Leopardstammen ville icke underkasta sig, och om den icke gjorde detta, förblev landet i slavhandlarnes våld. Alltså lät han besätta vattenställena; och på avstånd iakttog han de olyckligas kval intill det ögonblick då de gåvo sig och "kommo krypande över sandfältet som flugor på en vägg." Det var tungt för hans varma hjärta att lägga nya lidanden på dessa redan förut så plågade människor. Han ville ju giva dem fred och icke olycka; och de stackars svarte kunde väl icke ana, att samme man, som prisgav dem åt alla törstens kval, själv står med tårar i ögonen och såg deras nöd. Men så var det likväl.

Denna lilla episod spred för mig ett nytt ljus över en sida av Bibeln, som dittills legat i skuggan. Att Gud tuktade, det hade jag länge vetat. Att de som blevo tuktade ledo därunder, det visste jag också något om. Men att Gud led av att tukta hade jag ännu aldrig tänkt på. Nu förstod jag det. Och nu såg jag, att många särskilda bibelställen i själva verket sade detsamma. "Ty icke av villigt hjärta plågar han människors barn." De orden hade jag ofta läst. Nu först upplätos de för mig. Nu tycktes detmig nästan, att där stod: O, om I blott visste, vad jag, Herren, lider av att tukta eder! Och så detta andra ställe, där Herren säger: "O, att de hade sådana hjärtan, att de fruktade mig, på det att det måtte gå dem och deras barn väl evinnerligen!" Är det ej som om Herren här skulle bedja om att bli fritagen från att tukta och straffa?

Och om så tuktandet blott hade gjort verkan! Tuktans seger över det motstridiga skulle då varit lidandets lön både för Gud och människor. Men tuktandet uträttade så litet.

C. Skovgaard-Petersen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. N:r

Uppståndelsen.

Läran om uppståndelsen är väl grundad i Skriften. Den läres tydligt både i Gamla och Nya Testamentet. Ja de döda skola uppstå igen. Marta sade till Jesus, angående hennes broder Lasarus, "Jag vet, att han skall uppstå i uppståndelsen på den yttersta dagen" (Joh. 11: 24). Fyra gånger betygar Jesus, angående de rättfärdiga, att han skall uppväcka dem på den yttersta dagen. (Joh. 6 : 39, 40, 44, 54) . Daniel säger: "Många av dem som sova i mullen skola uppvakna, somliga till evigt liv och somliga till smälek och evig blygd" (Dan. 12 : 2).

Älskade läsare, den sista stora dagen kommer. Jesus skall återvända till jorden igen, Den samme Kristus som en gång vandrade på Galileens stränder, som bar sitt kors till Golgatas ojämna bergshöjd, och där upphängdes mellan himmel och jord, för människans återlösning; sorgernas man, den ödmjuke nasaréen, skall komma tillbaka igen; komma med stor makt och härlighet. En orsak för Hans kommande framhålles av Paulus med dessa ord: "Men jag vill icke, att I skolen vara i okunnighet, mina bröder, om de avsomnade, på det att I icke må sörja såsom de andra, som icke hava något hopp. Ty om vi tro, att Jesus har dött och uppstått, så skall ock Gud likaledes genom Jesus med honom framföra dem, som äro avsomnade. Ty detta säga vi eder såsom Herrens ord, att vi, som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse, alls icke skola komma före dem, som äro avsomnade. Ty Herren själv skall stiga ned från himmeln, med befallande rop med överängels röst och med Guds basun, och de, som hava dött i Kristus, skola uppstå först. Därefter skola vi, som leva och äro kvar, tillika med dem bortryckas i skyar till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid" (1 Tess. 4: 13—17).

Här angives tydligt den ordning varuti uppståndelsen kommer att ske. De som leva på jorden, vid Jesu ankomst, skola ej komma före de avsomnade. De som leva på jorden skola ej bliva förändrade till odödlighet och belönade före de döda uppväckts, utan de som hava dött i Kristus skola uppstå först; med andra ord, innan vi, de levande, äro förvandlade. Det ögonblick som Herren stiger ned från himmeln, med befallande rop, med överängels röst och med Guds basun, skola de sovande döda uppstå, varefter vi, de levande, "skola förvandlas i ett nu, i ett ögonblick, vid den yttersta basunen; ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå oförgängliga, och vi skola förvandlas" (1 Kor. 15: 51, 52). Domen kommer att hållas, evigt straff eller evig belöning kommer att utdelas åt alla människor. "Därefter skola vi, som leva och äro kvar, tillika med dem (de rättfärdiga döda som just uppstått) bortryckas i skyar till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid."

På uppståndelsens morgon skola de döda framkomma från tvänne riktningar. "Så skall ock Gud likaledes genom Jesus med honom framföra dem, som äro avsomnade." "Vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse med alla sina heliga" (1 Tess 3: 13). Han har nyckeln till andevärlden. Se Upp. 1:18. Ovanstående skriftställen bevisa att alla helgonen — alla som avsomnat i Jesus — skall han föra med sig. De skola åtfölja Honom när han återkommer. Endast anden går till Gud i dödsstunden (Pred. 12: 7; 2 Kor. 5: 8), alltså är den, den del som återvänder med honom.

Det är endast våra kroppar som komma att uppresas vid trumpetens ljud. Det är endast våra kroppar som sova i jordens stoft. (Se Pred. 12: 7; Matt 27: 52, 53), och det som sover i mullen skall "uppvakna" (Dan. 12: 2). "Varifrån vi ock vänta Frälsaren, Herren Jesus Kristus, som skall förvandla vår förnedrings (dödliga) kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp" (Fil. 3: 20, 21). Det är ej våra själar utan våra kroppar som komma att förvandlas på uppståndelsens dag. "Så är det ock med de dödas uppståndelse....Det varder sått en naturlig kropp, det uppstår en andlig kropp" (1 Kor. 15: 42—44). Endast våra kroppar äro dödliga (bevis: Rom. 6: 12). "Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet och detta dödliga ikläda sig odödlighet" (1 Kor. 15: 53). Detta är tydligt. De som avsomnat i Jesus, de hädanfarnes själar, skall Herren taga med sig: nämligen alla hans helgon. I samma stund kommer kropparna att uppstå från gravarna odödliga och oförgängliga. Själen kommer då att åter taga sin boning uti den odödliga kroppen att förbliva där evinnerligen.

Enligt hela Skriftens förenade vittnesbörd

bliver detta den ordning varuti uppståndelsen kommer att ske. Hitintills hava vi endast tagit i betraktande de rättfärdiga. Men de ogudaktiga komma även att uppväckas. Herren kommer att stiga ned från himmeln med befallande rop, med Guds basun, den sista basunen, och icke blott skola de rättfärdiga höra hans röst, utan i samma "stund" skola "alla som äro i grifterna....höra hans röst. Och de skola gå därutur, de som hava gjort det goda, till livets upståndelse, och de, som hava gjort det onda till domens uppståndelse" (Joh. 5: 28, 29). En allmän uppståndelse. Varande allmän innefattar den båda klasserna av den mänskliga familjen. Daniel såg detta och beskrev det sålunda: "Och många (de många) av dem som sova i mullen skola uppvakna, somliga till evigt liv och somliga till smälek och evig blygd" (Dan. 12: 2). "De dödas uppståndelse skall ske, både de rättfärdigas och de orättfärdigas" (Apg. 24: 15). Blott en framtida uppståndelse — en de dödas uppståndelse. Vem innefattas uti densamma? Både de rättfärdiga och de orättfärdiga. Detta förklarar det faktum att när "Han kommer med skyarna, och alla ögon och de, som hava stungit honom, skola se honom" (Upp. 1: 7). Ja på den dagen skola "de döda, stora och små stå inför tronen." (Upp. 20: 12). Både de rättfärdiga och de orättfärdiga komma att uppväckas; de förra i förhärligade kroppar "lika Hans härlighets kropp;" en uppståndelse till evigt liv och belöning. Men de senare till smälek och evig blygd.

Den almänna Domen.

"Och såsom det är förelagt människorna en gång dö och sedan domen" (Ebr. 9: 27) "Emedan han har fastställt en dag, på vilken han skall döma världen" (Apg. 17: 31).

Att en slutlig domedag väntar oss, läres tydligt i Skriften. Det är en händelse vi ej kunna undvika. "'Ty vi måste alla varda uppenbarade för Kristi domstol, på det att var och en skall få igen sitt livs gärningar, allt eftersom han har handlat, evad det är gott eller ont" (2 Kor. 5: 10). Med denna allvarliga sanning i sikte, "då vi nu känna Herrens fruktan ,söka vi övertyga människor." (vers 11).

Domens dag kommer att bliva den slutliga vedergällningens dag, då evig belöning eller evigt straff kommer att utdelas till varje människa. Detta kommer att bliva den största av alla dagar. Förfärliga dagar av Guds vredes utgjutelse hava förekommit under världens historia: Floden, Sodoms och Gomorras förstörelse etc., men ingen dag övergår denna. Det bliver dagen då Gud nedstiger för att hämnas på de ogudaktiga från alla tidsåldrar, och länge tillbakahållen eld kommer att omgiva detta klot i en allmän brand. Ej heller uppskjutes denna domedag tills efter ett tusen års regering, utan Kristus skall döma levande och döda "'vid hans tillkommelse och hans rike" (2 Tim. 4 :1). Först i ordningen inträffar de dödas uppståndelse och omedelbarligen därefter följer den allmänna domen.

"Ty Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar och skall då löna var och en efter hans gärningar" (Matt. 16: 27). "Och att giva eder, som bedrövens, vederkvickelse med oss, när Herren Jesus varder uppenbar ifrån himmeln med sina makts änglar, i eldslåga, för att hämnas på dem, som icke känna Gud och icke lyda vår Herre Jesu Kristi evangelium, vilka skola lida evigt straff, evigt fördärv ifrån Herrens ansikte och från hans krafts härlighet, när han kommer för att på den dagen förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem, som tro. Ty vårt vittnesbörd till eder har blivit trott" (2 Tess. 1: 7—10)

Dessa skriftställen förklara i det tydligaste språk att de rättfärdiges belöning och de ogudaktigas straff kommer att utdelas "när Herren Jesus varder uppenbar från himmeln", när Människosonen kommer. I Matt. 25:e kap., lämnas en tydlig beskrivning om den slutliga domen.

"Men när Människosonen kommer i sin härlighet och alla heliga änglar med honom då skall han sitta på sin härlighets tron, och inför honom skola församlas alla folk, och han skall skilja dem från varandra, såsom herden skiljer fåren ifrån getterna. Och fåren skall han ställa på sin högra sida och getterna på den vänstra. Då skall Konungen säga till dem, som äro på hans högra sida: Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som är eder tillrett från världens grundläggning. Då skall han ock säga till dem på vänstra sidan: Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar" (vers 31—34, 41).

Här igen säges det att den slutliga skilsmässan mellan de rättfärdiga och de ogudaktiga, deras belöning och straff kommer att ske och utdelas "när Människosonen kommer i sin härlighet och alla heliga änglar med honom." Ja käre läsare, "Gud skall draga alla gärningar till doms, när han dömer allt vad förborgat är, evad det är gott eller ont." "För vart och ett fåfängt ord som människorna tala, skola de göra räkenskap på domedag." Intet kommer att undangömmas från rannsakning denna dag. "Alltså skall då var och en av oss inför Gud göra räkenskap för sig själv." O, huru allvarligt borde ej Petri förmaning falla på varje hjärta, när vi begrunda den dagen då vi alla måste för evigt stå eller falla i Hans majestäts närvaro och outsägliga härlighet.

"När nu allt detta skall upplösas, hurudana bören icke I då vara i helig umgängelse och gudaktighet, medan I vänten och ivrigt åstunden Guds dags tillkommelse, för vars skull himlarna skola upplösas av eld och elementen smälta av hetta! Men nya himlar och en ny jord vänta vi, efter hans löfte, i vilken rättfärdighet bor. Därför, mina älskade, medan I vänten detta, vinnläggen eder om att för honom befinnas vara obesmittade och ostraffliga, i frid" (2 Pet. 3: 11—14).

Härnäst skola vi taga i betraktande vad de rättfärdigas belöning och de ogudaktigas straff kommer att bliva; vad deras eviga del bliver, bortom den stora dagens dom.

Forts.

Haven I fått den Helige Ande?

Predikan hållen av F. G. Smith.

(övers. från eng.)

Jag önskar fästa eder uppmärksamhet vid några fakta angående den Helige Ande och hans verk i människors hjärtan. Jag skall begynna läsa den första versen av det nittonde kapitlet i Apostlagärningarna "Och det begav sig, att medan Apollos var i Korint kom Paulus, efter att hava farit genom de övre delarna av landet, till Efesus och fann några lärjungar, och han sade till dem: Haven I fått den Helige Ande, sedan I kommit till tron? Och de sade till honom: Nej, vi hava ej ens hört om någon Helige Ande är till." Flera fakta äro innefattade i dessa Pauli ord: Att det finnes en Helige Ande, att den Helige Ande gives människor på ett särskilt sätt, att den Helige Ande gives till troende, och att han emottages av människor efter den tid de bliva på Kristus troende. "Haven I fått den Helige Ande, *sedan* I kommit till tron?" Jag hoppas Gud måtte göra denna fråga tillämplig här i dag.

Till vem gives Han?

Frälsningen kommer ej från oss själva, den är Guds gåva. Guds verksamhet ligger ej helt och hållet uti våra händer, men Jesus utför sitt verk igenom oss medelst sin Helige Ande. Det är behövligt, att vi veta något angående den Helige Ande och hans yttringar, och att vi hava honom. Om vi skola förvänta att hava framgång såsom Guds folk måste vi hava den Helige Ande. Detta är av stor vikt. Det göres mycket bemärkt i det Nya Testamentet. Jag hoppas att de som äro här i dag och ej hava den Helige Ande måtte känna att de måste hava honom. "Haven I fått den Helige Ande, sedan I kommen till tron?" Detta är frågan.

Den Helige Ande gives den troende — Guds lydiga barn. I Luk. 11: 13, läsa vi: "Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke den himmelske Fadern giva den Helige Ande åt dem, som bedja honom?" Kristus jämför föräldrarnas kärlek till sina barn, med Guds kärlek. Han säger att den himmelske Fadern är mer villig att giva den Helige Ande åt dem som bedja honom, än föräldrar äro att giva goda gåvor till sina barn. Alltså gives den Helige Ande till Guds barn. Petrus sade på pingstdagen: "Gören bättring, och var och en av eder låte döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helige Andes gåva" (Apg. 2: 38). De som göra bättring och tillmötesgå vissa villkor äro

Forts å sida 5

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 *cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.*

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon, Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och likvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 16, Juni 16 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 17. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Vi utgiva även "Evangeli Basun," en veckotidning på det dansk-norska språket. Prenumerationspris $1.00 per år

"Så varen nu tålmodiga" (Jak. 5: 7).

◆◆◆

Tålmodighet är en skön och välsignelsebringande dygd.

◆◆◆

"Bättre är en tålmodig man än en högmodig."

◆◆◆

Jesus sade: "Förvärven edra själar genom edert tålamod."

◆◆◆

Paulus sade: "Varen tåliga i nöden." När prövningar eller frestelser påkomma, hava Guds barn tillfällen, att genom tålamod bevisa att de hava en inneboende kraft som världsmänniskorna ej veta något om Det är den kristnes förmån att i nödens stund låta sin tålmodighet så framlysa, att det uppväcker en önskan hos de ofrälsta att erhålla denna erfarenhet som giver seger över otålighet.

◆◆◆

Den som skall vinna själar för Herren måste vara tålig om han skall lyckas. Många hinder ställa sig i vägen, och ibland tager det en lång tid att leda en själ till Herren. En predikant får ofta arbeta en lång tid innan han lyckas få själar frälsta och befästade i nåden, alltså fordras det tålamod och uthållighet. "Åkermannen väntar efter jordens dyrbara frukt och är tålig därvid, tills hon får höstregn och vårregn." Likaså är det nödvändigt för den andlige åkermannen, att med tålamod så den dyrbara säden och tåligt vänta på skörden.

◆◆◆

Det är den som med tålamod och uthållighet fortsätter på den bana Gud har utstakat för honom, som skall lyckas uträtta något av värde här i livet, och till sist uppnå himmelns land, och vinna den oförgängliga kronan. "Må fördenskull och vi ...med uthållighet löpa i den tävlingskamp, som är oss förelagd."

L. P. P.

SAMLADE NYHETER.

Mötena i Rice Lake, Wis., fortsätta ännu. Br. Ahrendt skriver, att fastän vädret varit ganska kallt, hava mötena varit väl besökta. Många äro intresserade och Gud välsignar i mötena.

* * *

Efter mötena avslutats i Rice Lake, vänta vi att syster Trask skall hålla en serie väckelsemöten här i St. Paul Park. Vi ämna hyra en hall i stadens centrum, och göra vad vi kunna för att intressera folket i saken. Vi önska edra förböner för dessa möten.

TIO-CENTS ANBUDET FORTFAR

Vi hava nu nära 3000 prenumeranter, under anbude av tre månader för 10 cents för Evangelii Trumpet, och "Evangeli Basun" tio veckor för tio cents. Vi äro mycket tacksamma till våra läsare och vänner som hava samlat och insänt dessa prenumerationer Vi hade tänkt att anbudet skulle upphöra den 1:e februari; men enär några av våra läsare behöva mer tid, och emedan vi önska föröka antalet till 5000, hava vi beslutat att tillåta anbudet fortgå till den 1:e mars. De som ej ännu insänt prenumerationer under detta anbud, böra nu benytta sig av det lägliga tillfället, och de som önska insända flera prenumerationer böra även beflita sig därmed, med förnyad iver. Låtom oss göra allt vad vi kunna, och låtom oss göra det nu; det skall ej bliva förgäves.

Prenumerantsamlares lista vilken utelämnades denna gång kommer att införas nästa Nr.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Sandtorp, Sverige.

Till Trumpetens läsare:

Hälsning i Jesu namn. Jag tackar Herren för hans godhet mot mig, att Han frälst mig från synden och världen och renat mitt hjärta från dess onda benägenhet, samt helar min kropp då jag är sjuk. Ja, Han är en trogen hjälpare i nödens stund. Jag är glad och tacksam att få stanna i Herrens tjänst, och njuta av Hans faderliga omsorg. Han lönar oss också så rikligen redan här på jorden. På senaste tiden har jag träffat flera här som prisa Gud för samma dyrbara erfarenheter. De ödmjuka börja se deras privilegium; töcknet börjor skingras och ljuset strålar fram allt klarare. Må Herren hjälpa dem att fatta ett bestämt beslut, att gå utom lägret trots förföljelser och svårigheter som möta dem. Om vi äro på Herrens sida så bevarar Han oss. Lovat vare Hans dyra namn.

En norsk broder i Örebro, som Herren får begagna att tala ordet, har hållit husmöten en längre tid, och det är ej förgäves, några ha lämnat sig åt Gud. Måtte Herren få bevara dem i den stilla och ödmjuka anden. Folket är mycket flitiga att besöka mötena; sista kvällen var det fullt hus, trots mörker och mycken snö. Många ynglingar bevista mötena, några komma för att göra spe fastän de ej ha lyckats ännu, utan de synas bliva intresserade av det som säges och sjunges. Några äro påverkade av Guds Ande. Två böjde sig en kväll. Måtte Herren ej släppa dem. Vi vänta större segrar för Gud. Bedjen för oss. En ringa lem i "Kristi kropp?" Maria Ekström

MISSIONEN.

VÅR MISSION.

Av H. A. Brooks.

Vår plikt såsom vår Herres sändebud är att predika evangelium för alla nationer i världen. Miljoner stackars själar äro ännu uti syndens bojor, och hava aldrig hört om Honom som Gud sänt, att frälsa dem ifrån deras synder. Din mission är att bringa denna kunskap till dem som aldrig hört därom; något avtagande därifrån är lättja å vår sida. Den plikt som vilar på varje medlem av Guds församling är att "då vi hava föda och kläder, så böra vi därmed låta oss nöja." Det som är därutöver hör Herren till, och borde givas för att utsprida kännedomen om hans barmhärtiget över hela världen. Vi borde ivrigt anstränga oss att bringa till andra det frälsningens ord som Gud har bringat oss. Tänk aldrig att allt utöver dina behov, är för stor summa att giva för utbredandet av evangelium. Det är den del som egentligen hör Herren till.

Men dina behov (ej vad du torde längta efter) kan du med rätta behålla, ty Gud har lovat att tillförse dessa. När du använder mer än vad som är behövligt för detta ändamål, kommer du till korta i din plikt. Men om du kan förneka dig själv även något av detta, skall Gud rikligen belöna din uppoffring och även tillförse dig vad som fattas. Många av oss komme aldrig att giva alls, om det ej vore genom att förneka oss själva några av våra behov.

En gång tillfrågades en man vad han tog sig för dessa dagar. Han svarade: "Min herre, jag arbetar tjugofyra timmar varje dygn, för min Herre och Mästare." "Hur kan det vara sant, sover du ej om nätterna?" "Jo, min herre, men jag hjälper till att uppehålla en missionär på andra sidan jordklotet, och när jag går till sängs om

aftonen är han just färdig att begynna sitt dagsverke; alltså medan jag sover hjälper min dagslön till att befordra Guds verk.''

Käre läsare, helga dig själv och ditt arbete åt Herren, så skall han välsigna dig och göra ditt arbete lyckosamt, och alla dina behov skola ymnigt tillförses. (Ords. 24: 25).

HURU HR. DONG FANN GLÄDJE.

Av Gloria G. Hunnex.

Han var blott en vanlig kinesisk man, men han hade blivit ett offer för opiumvanan Liksom det är med de flesta sådana människor, hade ovanan så djupt genomträngt hans system, att det förfärliga begäret måste tillfredsställas, till och med om hans familj måste lida brist på en del av livets nödvändigheter, och verklig fattigdom stirrade honom i ansiktet.

Alldenstund Hr. Dong saknade tillfälle att förtjäna sitt uppehälle i den stad där han bodde, skaffade en vän till honom, vid namn Chang, som var den infödde pastorn för vår församling i Shanghai, en anställning åt honom i den staden. Detta förde honom i beröring med kristendomen, varom han förut visste blott litet, ty han var nu anställd såsom skolmästare för en klass kinesiska gossar.

Broder Chang havande ej blott Hr. Dong's timliga framgång på hjärtat, utan även hans andliga välfärd, erbjöd honom kost och logi i sitt eget hem. Detta dagliga umgänge erbjöd många tillfällen till samtal angående religiösa ämnen, och br. Chang var nitisk att begagna sig av varje tillfälle. Detta, tillsammans med hans bevistande av de evangelistiska mötena i kapellet, både om aftnarna och söndagsmorgnarna, var Hr. Dong's första bekantskap med ''Jesus läran,'' såsom han kallade den. Fastän bunden av synden, och hans kropp nästan fördärvad på grund av opiumbruket, voro likväl ej hans själsförmågor så bedövade att han ej kunde se att hans vän Chang hade en slags glädje som han själv aldrig erfarit.

Efter som tiden förgick begynte han lägga märke till deras gudliga liv, som voro förenade med missionen, och innom en kort tid framställde han sig själv såsom föremål för förbön, att även han måtte få erfara de välsignelser som skänkas av den Jesus om vilken de kristna så mycket talade. Till hans uppmuntran fick han veta att de allaredan bett för honom, att han måtte framställa denna begäran. Och nu sedan han tagit det första steget, var det ej länge förr än han begynte erfara den gudliga sorg som naturligen åtföljer varje botfärdig själs närmande till Gud.

Snart efter det möte varuti Hr. Dong begärde förbön, hölls åter ett möte i samma lilla kapell, vilket var ganska väl besökt av hedniska kineser, som kommit — några för att höra predikan och sången, somliga för att få se missionären, och andra av blott nyfikenhet. Men det anmärkningsvärdaste,, i den lilla salen den aftonen, var den osynliga kraften och härligheten av de kristnas Gud: i synnerhet vid slutet av mötet, då en inbjudning gavs de ofrälsta att komma och söka Herren. Bland dem som banade sig väg fram, var vår vän Dong, vars hjärta var fullt berett att tillmötesgå fridens vill kor.

Det var i sanning en minnesvärd afton för honom, alldenstund han där övergav och bjöd syndens stig ett sista farväl, överlämnade sig åt Gud, bad om nåd, och såsom en naturlig följd, för första gången i sitt liv, erfor samma slags glädje som han ständigt lagt märke till hos sin trogne pastor Chang och de andra kristna.

Nära sammanknutet och synbarligen oskiljaktigt med hans syndiga liv, var det gnagande begäret efter opium; ty när det syndiga livet var borttaget var även hans förvända åtrå försvunnen. Broder Dong blev en bedjande man, och litet senare lärde hans erfarenhet honom, att det var genom bönen och Bibelns läsning, som hans andliga liv kunde näras. Hans hälsa hade mycket förbättrats sedan han blivit en kristen, men en afton, efter han gått till sängs, fann han att det var omöjligt att sova, på grund av de plågor han led i sin kropp. Detta var hans första verkligt hårda prövning sedan han blivit frälst. Efter att hava oroligt vältrat sig hit och dit i sängen en stund, beslutade han att stiga upp och bedja, varpå han åter fick erfara, till sin stora glädje, att den Gud han nu tjänade, var i sanning den sanne, levande Guden — en som hör och besvarar böner. Vilken kontrast med den bild av trä eller sten, till vilken han bett under sitt förra liv! Stor var hans glädje då han steg upp från sina knän, utan en enda plåga, för att tillbringa återstoden av natten i ljuv slummer. Föreställen eder den strålande uppsyn han framvisade då han inträdde uti kapellet nästa möte; i synnerhet när tillfälle gavs att avlägga vittnesbörd, då han omtalade förra nattens erfarenhet. Ej blott välsignades hans egen själ då han omtalade det, utan även alla som hörde honom uppbyggdes och styrktes.

Sålunda utvecklades den andliga människan dag för dag, och några månader senare då där blev en ledig plats i tryckeriet i Chinkiang, varest den kinesiska Evangelii Trumpet tryckes, blev han ombedd att komma dit och fylla ledet. Uppgivande sin sysselsättning såsom skollärare, reste han dit för att mer helt ägna sin tjänst åt Herrens arbete. Det sista vi hörde av honom var, att han väl fogade sig till sin nya verksamhet. Anordningar gjordes även att flytta hans familj ifrån det gamla hemmet, så att även de måtte komma under Evangelii inflytande.

HAVEN I FÅTT DEN HELIGE ANDE?

Forts. från tredje sidan.

de som efteråt emottaga den Helige Andes gåva. Återigen, i Apg. 5: 32, läsa vi: ''Och vi äro vittnen om allt detta, så ock den Helige Ande, vilken Gud har givit dem, som lyda honom:'' Här se vi även att den Helige Ande gives Guds lydiga folk. Paulus säger: ''I vilken ock I, sedan I haven hört sannigens ord, eder frälsnings evangelium, i vilken I, sedan I ock haven trott, blivit beseglade med löftets Helige Ande'' (Ef. 1: 13). Den första punkten är att du måste lyda Gud och göra bättring, varefter du sedan erhåller den Helige Andes gåva. Detta är Guds plan och han verkar alltid enligt sin egen plan.

Folk kunna ej få Gud till att gå deras vägar. Aposteln Paulus säger: ''Ty talar jag nu människor eller Gud till behag, eller söker jag täckas människor? Ty om jag ännu täcktes människor så vore jag icke Kristi tjänare.'' Min uppgift är ej att försöka få Gud till att antaga något annat sätt, utan att förmå människor att underkasta sig Guds vilja. Tala vi nu människor eller Gud till behag? Vi försöka förmå människor att mäta sig med den måttstock som Gud har givit — Guds plan att frälsa dem. Först måste de bättra sig och bliva Guds barn, genom tron på Kristus, efteråt erhålla de den Helige Andes dop. Det är nödvändigt att vi framhålla denna punkt av sanningen tydligt för folket för att de må erhålla en bestämd erfarenhet. Jag hoppas Herren måtte hjälpa oss att förstå Ordet som det är.

Gud har sin egen plan att frälsa människor. Vi måste upphöja Kristus, ty det är Kristus som frälsar. När vi predika Guds Ords läror, predika vi Kristus. När Filippus reste ned till en stad i Samarien och predikade Kristus för dem, utkastades orena andar ur folk, och de sjuka helades, och när de trodde Filippus blevo de döpta både män och kvinnor. Att predika Kristus betyder att predika helbrägdagörelse och alla andra läror som Kristus bemyndigat oss att predika. Således tror jag på att predika Kristus jag vill predika Kristus så som apostlarna predikade honom. Jag önskar framhålla den sanning, som Kristus har givit. Och om vi hålla oss till sanningen som Gud har givit oss, skola vi erhålla bestämda resultat och han skall giva oss framgång i den tjänstförrättning han anförtrott oss.

När gives Han?

Den Helige Ande gives efter omvändelsen. I Apg. 2: 38, läsa vi: ''Och Petrus sade till dem: Gören bättring, och var och en av eder låte döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helige Andes gåva.'' I orden jag först läste i Apg. 19, finna vi att den Helige Ande erhålles efter vi blivit troende, ty Paulus sade: ''Haven I fått den Helige Ande sedan I kommit till tron?'' De hade ej. Paulus gav dem några upplysningar. Sedan läsa vi uti den sjätte versen: ''Och då Paulus lade händerna på dem, kom den Helige Ande över dem.'' Alltså erhöllo de den Helige Andes dop efter de voro troende i Kristus. Jag antager de voro hedningar, i alla fall voro de män som levde i Efesus, och där erhöllo de den Helige Ande. Paulus skrev till denna församling (Ef. 1: 13), och sade: ''I vilken och I, sedan I haven hört sanningens ord, eder frälsnings evangelium, i vilken I, sedan I och haven trott, blivit

beseglade med löftets Helige Ande. "Alltså, de erhöllo den Helige Ande efter de kommit till tron på Kristus. Faktum är att Guds plan, att frälsa människor, är passande för alla nationer.

"Då nu de apostlar, som voro i Jerusalem, fingo höra, att Samarien hade mottagit Guds ord, sände de till dem Petrus och Johannes, vilka foro ned och bådo för dem, att de måtte få den Helige Ande; ty han hade ännu icke fallit på någon av dem, utan de voro endast döpta till Herren Jesu namn. Då lade de händerna på dem, och de fingo den Helige Ande" (Apg. 8: 14—17). Det finnes ingen möjlighet att identifiera dessa tvänne fall, ty de förekommo vid tvänne olika möten, hållna av olika män. Filippus höll det första mötet, och efteråt kom Petrus och Johannes dit ned. Medan jag var i en viss stad i Mindre Asien, träffade jag en man som väckte uppseende där, och jag begynte tala med honom. Han kom snart till punkten där han verkligen förnekade att apostelns ord voro korrekta. Han sade att vi måste erhålla den Helige Ande när vi bliva troende; att vi måste bliva frälsta och helgade på en och samma gång. Jag hänvisade till berättelsen om Paulus i detta fall, och andra nytestamentliga exempel av tvänne nådeverk. Han tog ej det förfaringssätt som jag trodde han skulle, att försöka uttyda dessa skriftställen enligt sin egen idé; han medgav fritt att det var på det sättet i den apostoliska tiden, men han sade att det var alltsammans ett misstag. Jag sade honom att om det var ett misstag, så var det ganska sent på tiden för oss att begynna rätta det. Jag är förvissad om att verket begyntes rätt, och att såsom det begynte då, på samma sätt måste det fortsätta. Om människor frälstes medelst tvänne nådeverk då, så frälsar Gud dem på det sättet nu, och vi måste rätta oss efter den måttstocken.

I Cesarea var en man vid namn Kornelius, en from och gudfruktig man som bad till Gud alltid och gav många allmosor åt folket. Hans böner blevo besvarade av en ängel. Läs Apg. 10. I ären bekanta med omständigheterna och veten att även Petrus fick en syn som gjorde det tydligt för honom att han skulle besöka Kornelius. Och när Petrus kom dit fann han att Kornelius var verkligen rättfärdiggjord inför Gud. "'Då öppnade Petrus sin mun och sade: I sanning inser jag, att Gud icke har anseende till person, utan i varje folk är den, som fruktar honom och övar rättfärdighet, honom täckelig." Härav se vi att Petrus ansåg Kornelius vara en man som var täckelig inför Gud.

"I kännen det ordet, som han har sänt till Israels barn, bebådande frid genom Jesus Kristus, som är allas Herre, det tal, som har utgått över hela Judéen, begynnande från Galiléen, efter den döpelse, som Johannes predikade, om Jesus från Nasaret, huru Gud har smort honom med den Helige Ande och kraft, han som vandrade omkring och gjorde väl och botade alla, som voro överväldigade av djävulen, ty Gud var med honom" (Apg. 10: 34—38). Petrus sade: "I kännen det ordet." Det var ej Mose lag som utkom från Sinai, utan det var det budskap som utgick från Galiléen — Jesu Kristi evangelium. Alltså kände Kornelius till detta. Det säges ej huru han lärt känna detta, men vi veta att Filippus var där före denna tid, och vi veta även att vid en senare tid åtminstone, var Filippi hem där, ty det var i Cesarea som Gud utgjöt sin Ande över Filippi döttrar och de profeterade.

Antag nu att detta evangelium hade förkunnats för Kornelius och han nekat att emottaga det, hade motstått det. Tror du att hans allmosor och böner skulle varit mottagliga inför Gud? Det faktum att han var täckelig inför Gud bevisar att han hade mottagit evangelium. Han var mottagen av Herren, ej på grund av gammal testamentlig rättfärdighet, utan på grund av att han emottagit evangelium såsom varande sanning. Pris ske Herren! Vi vilja läsa från den fyrtiofjärde till den fyrtiosjunde versen: "Medan Petrus ännu talade dessa ord, föll den Helige Ande på alla dem, som hörde hans tal; och alla de troende av omskärelsen, som hade kommit med Petrus, blevo bestörta över att den Helige Andes gåva vart utgjuten över hedningarne, ty de hörde dem tala med tungor och prisa Gud. Då svarade Petrus: Icke kan väl någon förmena dessa vatten för att bliva döpta, när de hava fått den Helige Ande, såsom ock vi."

I Joh. 14: 16, 17 läsa vi: "Och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hugsvalare, att han skall förbliva hos eder evinnerligen, sanningens Ande, vilken världen icke kan undfå, emedan hon icke ser honom, icke heller känner honom; men I kännen honom, ty han förbliver hos eder och skall vara i eder." Detta lär mycket tydligt att den Helige Ande ej kan erhållas, på detta särskilda sätt, av ofrälsta människor. "Haven I fått den Helige Ande, sedan I kommit till tron?"

Renar hjärtat från medfödd synd.

Jag vill nu hänvisa till den Helige Andes verk uti hjärtat. Jag vill först betrakta den negativa sidan av detta ämne. Den Helige Andes negativa verk är att helga; det är att rensa eller luttra. I Rom. 15: 16 säger aposteln att den Helige Andes verk är att helga eller rena: "Att jag skall vara en Jesu Kristi tjänare bland hedningarne, förrättande Guds evangelii offertjänst, på det att hedningarne må vara ett välbehagligt offer, helgat genom den Helige Ande." Den Helige Ande är den som renar och helgelsen är verkan. Vi finna således att när hedningarne erhöllo den Helige Ande blevo de helgade. De blevo helgade genom den Helige Ande. (Apg. 15: 8,9). Petrus hänsyftar här till den visit han gjorde hos Kornelius vilket jag redan nämnt. Han säger här: "Och Gud, som känner hjärtan, har lämnat dem sitt vittnesbörd därigenom, att han har givit den Helige Ande åt dem så väl som åt oss, och han har icke gjort någon skillnad mellan oss och dem, då han genom tron renat deras hjärtan." Gud gav dem den Helige Ande och renade deras hjärtan genom tron." Därför är den Helige Andes negativa verk att rena eller luttra. Han renar hjärtat när han inträder. I Tit. 3: 4, 5, där aposteln Paulus hänvisar till Guds återlösningsplan säger han: "Men då Guds, vår Frälsares, godhet och människokärlek uppenbarades, frälste han oss, icke för rättfärdighetens gärningars skull, vilka vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och en förnyelse av den Helige Ande, vilken han rikligen utgöt över oss." Låt mig draga eder uppmärksamhet till det faktum att Han frälsar oss genom nyafödelsens bad, och en förnyelse av den Helige Ande. Frälsningen är alltså tvåfaldig. Det förekommer ett nyafödelsens bad, och en förnyelse av den Helige Ande. Jag har träffat folk som påstått att den Helige Ande ej utförde något renande verk. De säga att det är helt enkelt en gåva från Gud till människorna. Men Paulus sammanbinder den Helige Andes verk med frälsningsverket. Frälsning är återlösning, är det ej? Om vi äro frälsta genom den Helige Andes förnyelse, så är det bevis på att det är ett den Helige Andes verk utfört uti oss. Om det vore sant, att i rättfärdiggörelsen, eller omvändelsen, vår frälsning vore fullständig och våra hjärtan fullkomligt renats, då gåves den Helige Ande såsom tillägg till frälsningen; eller med andra ord, när vi hade full frälsning skulle vi dessutom erhålla den Helige Ande. Men Paulus säger att vi äro frälsta genom en förnyelse av den Helige Ande. Därför är förnyelsen av den Helige Ande en del av frälsningsverket. Det bevisar tydligt att det finnes något uti människan som den Helige Ande verkar på och borttager. Vad är det uti den troendes hjärta, som behöver rensas bort? Det är den syndiga naturen — den adamitiska naturen, den medfödda synden. Den Helige Ande verkar på människornas hjärtan och renar dem från den medfödda synden.

Under det en broder predikade om att alla barn hade en benägenhet till att göra det onda, steg en kvinna upp i församlingen och sade: "Mitt barn har ej någon sådan syndig benägenhet." Brodern sade då: "Bibeln lär att vi 'äro av naturen vredens barn, likasom de andra." Innan den predikan var slut hade det barnet ett anfall av genstridighet, liggande på golvet, sparkande och skrikande.

Brodern sade: "Syster vad är fatt med det barnet? Är det Guds helighet som framvisas?" Hon visste ej vad hon skulle svara. Det fanns något uti barnet som ej var likt Gud. Det är ett faktum att det finnes en syndig natur hos barnen; en benägenhet att göra orätt; barnen födas på det sättet. När vi födas äro vi en grad lägre än den fullkomliga helighetens plan, äro vi ej? En lina kunde dragas som kallades Guds helighet; men jag skulle nödsakas föreställa ett barns helighet med en lina en grad lägre än Guds helighet.

Barn äro ej syndare innan de bliva gamla nog att förstå skillnad mellan rätt och orätt.

När barnet förstår för sig självt, och då gör orätt, dör det i synder och överträdelser. Med andra ord, det påtager sig det syndiga livet. Detta är det tillstånd varuti vi alla som uppnått den ålder då vi förstodo, hava varit uti. De som äro döda i överträdelser och synder äro tvänne steg lägre än den fullkomliga helighetens plan. Guds plan i nytestamentlig återlösning, är att återställa människan till den plan varifrån hon föll. Om det finnes tvänne steg ned, och om du skall gå tillbaka, hur många steg måste du taga? Finnes det ej lika många steg att gå upp för, som det var steg nedåt? Visserligen. Och så det sista steget du tar när du går ned, är det första steg du måste taga för att gå upp. Vad är det sista steget nedåt? Det är det som barnet tager när det påtager sig ett syndigt liv.

"Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse." "Bättren eder därför och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade, på det att tider av vederkvickelse må komma från Herrens ansikte." "Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet." När vi överlämna oss åt Gud och ångra våra synder bliva vi omvända. Jesus säger: "Utan I omvänden eder och varden såsom barnen, skolen I alls icke inkomma i himmelriket." En rättfärdiggjord människa står på samma ståndpunkt som barnet står — båda äro rättfärdiga i Guds åsyn. Välsignad vare Herren!

När en människa vet att hon är frälst, är hon alldeles som om hon aldrig begått en synd. Hon står i Guds åsyn rättfärdiggjord. Är ej det härligt? Jo, i sanning. En omvänd människa är alldeles såsom ett litet barn. Hon har ännu den adamitiska naturen kvar, men det är något som hon ej är ansvarig för. En människa kan ångra endast det som hon själv är ansvarig för, därför kan hon ej ångra och göra bättring från den inneboende naturen. Många människor hava forsökt att leva ett heligt liv, men hava kommit under fund med att det fanns "en fiende i templet, som ej var Gud underdånig." Denna "fiende" är orsaken till den invärtes benägenheten till det onda Om än en människa gör bättring och övergiver det orätta, är likväl benägenheten kvar, och hon vet att hon är benägen till att vandra bort ifrån det rätta. Hon kan då förstå vad Wesley menade när han sade: "Här är mitt hjärta; o! tag och besegla det; Besegla det för dina slott därovan."

Bröder och systrar förnimmen I en benägenhet hos eder som är svår att behärska—något som försöker att leda eder vilse? Bedjen då: O Herre, tag och besegla mig; giv mig löftets Helige Ande att jag måtte bliva luttrad och gjord ren." Jag beder Gud röra vid varje hjärta här i dag, som ej är helgat och göra det rent och heligt. Bröder och systrar Gud vill att I skolen begynna söka denna erfarenhet. Gud vill att I skolen hava den. Fastän män och kvinnor hava denna invärtes benägenhet till det onda, kan Gud borttaga den. När vi begynte predika denna sanning i Syrien, trodde folket att de aldrig skulle kunna uppnå denna måttstock, emedan de hade så mycket av vad de kallade "hett lynne." Detta besvärade dem så mycket, att när vi begynte predika full frälsning och omtala för dem att Herren kunde och ville helt borttaga den onda naturen, sade de: "Det kan ej så vara." De trodde ej att de kunde få erfarenheten. Några av dem förstodo slutligen att helighet, var Guds plan att frälsa människor, att Gud har blott en måttstock för sanning, och att Gud har en frälsning för alla folk. Gud tager bort ur ditt hjärta denna anda som rör upp — denna benägenhet att göra orätt, det där någonting som är svårt att behärska. O käre vänner detta är gott! Bliv kvitt all synd; bliv renad från all orenhet — själva syndens natur

Glöm nu ej detta är ett andra nådeverk. Först frälsas du ifrån verkliga överträdelser och bliver en i kristus troende . Sedan emottager du den Helige Andes dop, vilket renar dig från själva syndens natur.

Jag skall ej nu blott och bart framhålla den Helige Andes verk negativt, och därmed sluta. Frälsningen gör mer än att helt enkelt uttömma det som är ont. Den giver även något som är gott, och varje man eller kvinna som är helgad har detta något. Bröder och systrar, detta positiva någonting, är vad jag i synnerhet önskar betona denna morgon. Det som vi mest känna är naturligtvis vad som mest tilldrager sig vår uppmärksamhet. Några vilka äro uppfyllda med en benägenhet till att synda, söka i synnerhet efter rening. De äro, tycks det, mer intresserade däruti än de äro angående uppfyllandet av den Helige Ande. Du bör likväl förstå att det förekommer ett hjärtats renande och även ett uppfyllande av den Helige Ande. En del människor tro ej att det är något positivt uti det andra nådeverket, utom att det är en befrielse från en ond benägenhet. Men vi äro ej blott renade från synd och sedan lämnade i det tillståndet; vi bliva även uppfyllda med den Helige Ande.

Forts.

De Ungas Avdelning.

DITT HEM.

". . . .son av Isai. . . ."
(1 Sam. 16. 18).

Utdrag från "Ungdomsliv" av Olfert Ricard.

De sade om den yngling, som vår text beskriver: "han är son av den och den." Också du är någons son. Men det är ett att vara en son, ett annat att vara en god son. Här är det vi hava att genomgå det första provet. I den lilla krets, som vi kalla vår familj, i den lilla värld, som vi kalla vårt hem, där skall det först visa sig, huru mycket den unge mannen är värd. Till min förvåning och sorg har jag sett icke så få exempel på unge män, som kommit ömkligt till korta i den delen. Och då ger jag uppriktigt sagt icke mycket för allt annat, som de kunna vara. Nej jag försäkrar er, att det är all sannolikhet för, att den son, som icke förstår att taga sina sonliga plikter på det rätta sättet i barndomshemmet, han blir sedan varken en riktigt god eller riktigt lycklig människa. Det finnes löften, som räcka ända in i evigheten; men det finnas andra, som gälla redan för livet här nere. Ett av dem lyder sålunda: "Hedra din fader och din moder, på det att dig må väl gå och du må länge leva i landet." Och det är märkligt att se, huru bokstavligt det går i uppfyllelse bland oss både nu och alltid.

Men många hava alls icke ögon för detta De flesta av oss bruka slita ut våra gamla kläder hemma och taga på sig de nya fina kläderna, när de skola gå bort. Detta är ju i sin ordning; det hör med till hemmets små behag, att man där kan "vara sig själv," och man mår i alla fall bäst i de bekväma tofflorna och den nötta vardagsrocken. Men det är många, många unga som hava den fula ovanan, att de också slita på den gamla, obehagliga människan i hemmet; där äro de

ovänliga, otjänstaktiga, omeddelsamma, oartiga och mycket annat på o— ; men när de äro ute bland vänner och främlingar, da taga de på sig sitt artiga, väluppfostrade, leende, förnöjda väsen. Då säga alla: "Han är då en särdeles präktig ung man, och alltid är han vid så gott lynne." Det var besynnerligt, tänka då hans närmaste, i hemmet se vi aldrig annat än sura miner av honom och få aldrig annat än snäva svar.

Ack, då vi voro små och gingo i knäbyxor, då var det annat. Då hette det ständigt "jag vill gå hem!" Då grät man sig till sömns i hemlängtans ljuva smärta den första natten, man låg i en främmande säng. Då var far ett halvt övernaturligt väsen, som kunde allting, och mor en tillflykt från all världens smärtor och sorger.

Men det kom en tid, då byxorna hade blivit långa och kragarna höga och skägget började gro så smått, och då hette det i stället: "Jag vill ut!" Ut och roa mig, ut och se mig om, ut "i livet", ut och tjäna, —vad som helst bara jag kommer hemifrån "Vart skall du gå, mitt kära barn?" frågar så mången moder, utan att få något annat svar än: "Jag vill ut!" — "Skall du nu ut igen?" kom det så stilla; "kan du ej stanna hemma en afton med oss andra?"—och en dörr, som smälles igen, och ett ljud, som antagligen skall betyda så mycket som "adjö," är hela svaret. Hemmet blev till sist ett slags billig restaurant, där man intog sina måltider och sov om nätterna, och sömnen blev till på köpet kanske kortare, än den borde vara.

Huru mörk denna bild än är — det finnes ju även sådana "hem", där gräl och obehagliga uppträden mellan de äldre och de yngre höra till o-ordningen för dagen passar den tyvärr in på allt för många, och det finnes också många grader och steg innan man når upp till det fullkomliga hem, där allting är som det skall vara.

Tro nu icke att jag vill predika den läran, att våra föräldrar äro felfria och att vi också som fullvuxna skola lyda dem blint. Men jag menar för det första, att det finnes ett vördnadsförhållande, som vi icke kunna och icke få sätta oss över, emedan det icke blott är påbjudet i Guds Ord, utan också har djupa rötter i människonaturen: och jag menar för det andra, att det i alla fall icke finnes några människor, som ha bättre förutsättningar för att förstå våra föräldrar än vi, som äro en avbild av dem och dagligen umgås med dem, — och om man bara rätt förstår människor, så håller man också av dem.

Din fader — det var kanske en övergångstid, då han likasom kom på längre avstånd ifrån dig. Han var ju i dina yngre år den, som skulle tillkallas, när du hade gjort dig förtjänt av en kraftig aga. Han skull teckna sitt namn i din anmärkningsbok, han skulle ut med fickpengarna och andra nödiga utgifter Hans lynne var kanske ej alltid det bästa, men det kan ju också vara möjligt, att han hade bekymmer och motgångar, och att det ibland var svårare för honom att få ihop slantarna än du visste om. Likväl rådde emellan er det rätta idéella förhållandet, såsom en ung präst en gång sildrade det vid sin faders bår: "Då vi voro små, sågo vi allesamman upp till far; men då vi blivit fullvuxna, blev far vår bäste vän." Så önskar också far å sin sida, att det skall vara, och då bör du göra ditt till för, att det må bli så. Var förtrolig med din fader, tala med honom om dina planer, och förmå honom tala med dig om sina. Du kommer nog ihåg en berättelse om ett par män, — en präst och en levit— som visade sin obarmhärtighet därigenom, att de gingo förbi en man, som de borde hava gått till och hjälpt. Ibland har jag varit i hem, där jag liksom hade en känsla av, att man gick förbi varandra i stället för att gå till varandra och dela varandras sorger. De äldre få ofta gå där ensamma. Det är icke så lätt för dem att göra nya bekantskaper, och allt mer och mer blir det för dem, som det står i sången:

"När jag nu vill besöka mina vänner,
får snart jag gå omkring från grav till grav;
en här, en där lagt ned sin vandringsstav
och drömmer nu den dröm som ingen känner."

De hava också ofta svårt att förstå tiden och försona sig med vad som sker. Då skola du och dina vänner slå en krets omkring din fader och vara hans vänner på ett annat sätt, och I skolen hjälpa till att bygga en bro mellan forntiden och nutiden. Och han har också något att lära dig, må du tro, och så kommer du kanske att göra den upptäckten, att din far ändå i alla fall är en alldeles präktig människa. När den Heliga Skrift vill söka förklara, hurudant förhållandet är mellan Gud och oss, har den icke någon bättre bild än förhållandet mellen en fader och hans barn, och den vackraste berättelse vår Frälsare har berättat för oss om Guds sinnelag, handlar om en fader och två söner; sönerna — de voro både si och så, men fadern, o vilken präktig far var han icke!

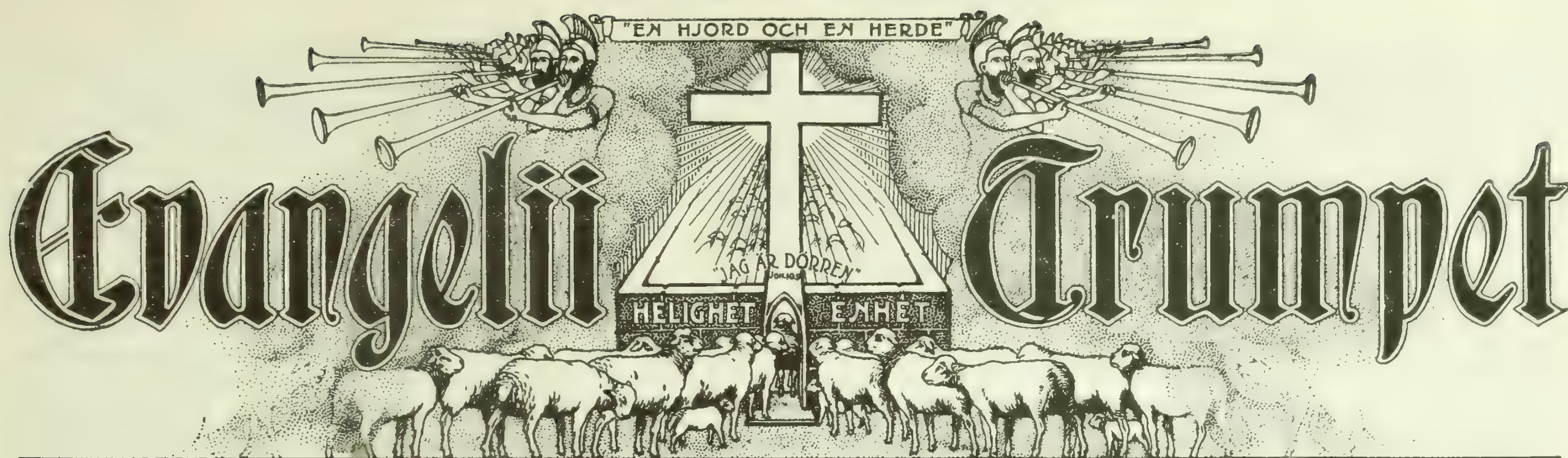
Och din moder. Jag känner icke henne, men jag känner min egen. Hon var den bästa moder som någonsin har gått på denna jord, så vida du icke har en mor, som du påstår vara ännu bättre, men min var i alla fall den bästa. O, min unga läsare, ibland kommer det över mig en sådan outsäglig längtan att bara en enda gång till få se hennes älskliga gestalt och taga henne om livet och trycka henne intill mig och lägga min kind intill hennes, så att jag tycker nästen, att jag skulle kunna ge ett år av mitt liv, om jag kunde få ha henne i mitt rum ett enda ögonblick.

Men hon finns icke längre här nere. Jag kommer ihåg från det jag var barn, att den tanken då och då plötsligt kunde dyka upp inom mig: Tänk om mamma skulle dö! Ja, jag brukade utmåla för mig den tanken i all dess obeskrivliga sorg, till dess tårarne kommo mig i ögonen — för att sedan springa in i rummet bredvid, där hon satt och sydde, och riktigt klänga mig fast vid henne för att förvissa mig om· Jag har henne, jag har henne ännu! Men så kom detta förunderliga ögonblick, den förfärliga sorgedag, då vi allesamman stodo där hemma och sågo det. Mamma dog. Klockan borta på väggen gick ännu, men vår moders hjärta det stod stilla. Vi sågo denna besynnerliga blekhet glida över det kära ansiktet, alldeles som om dödens ängel hada stått där och strukit henne över ansiktet med sin kalla hand; vå sågo, huru svettpärlorna kommo fram på hennes vita panna huru dragen stelnade och så kom denna underliga stillhet, då all förbindelse är avbruten mellan den där främmande gestalten, som ligger där, och oss, som äro kvar.

Man blir så förunderligt husvill, då ens mor dör. Så som hon älskade oss, nej så kommer ingen mer att älska oss. Ty vi lågo ju under hennes hjärta, förr än vi själva visste något därom ;därför förstod hon ju oss också bättre än alla andra; och var det något, som gjorde oss nedstämda, eller något, som vi gingo och dolde, så förstod och visste hon det, långt förr än ett ord om det kom över våra läppar. Hos henne funno vi en fristad, om allt annat i världen gick oss emot. När vi gömde oss i hennes sköte, vände vi likasom tillbaka till livets källa. Tiden och hela världen stodo likasom stilla där, och de trötta tankarna fingo för ett ögonblick ro. Det har sagts så ofta, att det nästan blivit utnött, men det är lika sant för det; — när hon strök med sin ömma, mjuka hand över ens hår, gick det en dallring av lycka och vemod genom själen, så att man fick tårar i ögonen utan att riktigt veta varför. Ser du, min vän, det kommer jag aldrig mer att få uppleva här nere. Det säger jag dig, emedan det kommer att gå också dig på samma sätt en gång. Intet enda hem finnes, som kommer att bestå orubbat för alltid Det, som du har sett komma till den ene kamratens hem efter det andra, detta förfärliga, att en av de kära där hemma dör, att en kista bäres ut genom dörren och likvagnen rullar tungt i väg med sin obeskrivligt sorgliga börda, det skall också en gång komma till ditt hem. Också det skall stängas och upplösas en gång och bliva blott ett dyrbart minne.

Låt mig säga dig det nu med det samma att det var en, som blev mig ännu mer kär, då min moder dog och det var min Frälsare. Han blev ännu större, emedan han också var min moders Frälsare. Han hade ju själv sörjt för att få sin kära moder hem till himmeln, och då visste jag väl, att om någon förstod min sorg, så var det Marias Son.

Ehuru jag mycket väl vet, att allt detta egentligen tillhör privatlivet, har jag dock skrivit det, för att du skall lära dig att mer akta och älska din kära moder; medan du har henne kvar. Är du uppmärksom och god mot din moder? Köper du ibland blommor åt henne? Skriver du flitigt till henne, när ni äro skilda från varandra? Går du ibland och stjäl en kyss från henne? O min vän, det är sannerligen för sent att gottgöra vad du försummat, när din moder ligger i graven.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de försking rades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV | St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Februari; 1916. | Nummer 4.

VAD SOM VARAR.

Jordens fröjd så snart försvinner,
Allting hastar till sin grav.
Livet som en ström bortrinner
Hän mot evighetens hav.
Men det liv, som Jesus giver,
Ej tar slut med denna tid;
Evig himlens glädje bliver,
Utan ände är hans frid.

O, du folk, som Jesus funnit,
Du har funnit glädjen all!
Stor den lycka är du vunnit,
Vid vår vän i ljuvt och lett.
Bröder låt oss vila stilla
Vid vår vän i ljuvt och lett,
Att vi riket ej förspilla
Som vår Fader oss berett.

Må vi under pilgrimsfärden
Hjärtat ha i himmelen!
Glädje uti synden, flärden
Höves ej en Jesu vän.
Resekost vår Fader giver,
Mer vi ej behöva här.
Arvet som för evigt bliver,
Kronan, palmen få vi där.

Nu må jord och himmel falla,
Det ej störa skall vår frid.
Herrens ord och löften alla,
De stå kvar till evig tid.
O vad tröst för varje hjärta,
Som i världen lider tvång;
Kort är prövotidens smärta,
Evig blir vår jubelsång.

Utv.

JESUS KRISTUS — HANS MORALISKA KARAKTÄR.

Det är väl allas högsta önskan att vara Guds barn och Kristi medarvinge. Men för att denna önskan skall kunna realiseras måste vi adopteras och för att detta skall bliva möjligt måste en viss moralisk omskapning försiggå. Såsom barn har det blivit oss ålagt huru vi skola likna vår äldre Broder. Ty därtill ären I kallade, emedan även Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår. — 1 Pet. 2: 21. Vi Vilja nu betrakta nedskrivna vittnesbörd om Honom av både ögonvittnen, och dem som genom profetisk syn "talat rörda av Den Helige Ande."

Hans rättfärdighet, helighet och oegennytta.

Rättfärdighet skall vara bältet omkring hans länder och trofasthet bältet omkring hans höfter. — Jes. 11: 5.

Men I förnekaden den helige och rättfärdige och begärden, att en mandråpare skulle skänkas eder. — Apg. 3: 14.

Ty den, som icke visste av synd, har han för oss gjort till synd, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom.—2 Kor. 5: 21.

Ty vi hava icke en överstepräst, som ej kan hava medlidande med våra svagheter, utan en som varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd. — Ebr. 4:.15.

Även Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn, på det I skullen efterfölja hans fotspår, vilken icke gjorde någon synd, och i vilkens mun intet svek vart funnet, vilken, när han blev smädad, icke smädade igen, och när han led, icke hotade utan överlämnade det åt den, som rätt dömer. — 1 Pet. 2: 21—23.

Men jag söker icke min ära.—Joh. 8: 50.

Jesus var lydig, ärade och behagade Gud.

Därför säger jag: "Se jag kommer; i boken är skrivet vad jag skall göra. Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta" — Ps. 40: 8, 9.

Och se, en röst från himmeln sade:"Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag" — Matt. 3: 17.

Jesus sade till dem: "Min mat är att göra dens vilja, som har sänt mig, och fullborda hans verk" — Joh. 4: 34. "Jag sökar icke min vilja utan dens vilja, som har sänt mig" — 5: 30. "Ty jag har kommit ned från himmeln, icke för att göra min vilja utan dens vilja, som har sänt mig" — 6 : 38. " Och den, som har sänt mig, är med mig; Fadern har icke lämmat mig allena, ty jag gör alltid det, som är behagligt för honom "— 8 : 29. Jesus svarade: " Jag har icke en ond ande, utan jag ärar min Fader, och i vanären mig. Men jag söker icke min ära" — 49, 50. "Jag har förhärligat dig på jorden jag har fullbordat det verk, som du har givit mig att utföra. "— 17 :4 .

Hans fattigdom och självförsakelse.

Och Jesus sade till honom : " Rävarna hava kulor, och himmelns fåglar hava nästen; men Människosonen har icke någon platts, där han kan nedluta sitt huvud" — Matt. 8: 20.

Envar av oss söke att täckas sin nästa, honom till godo, till uppbyggelse. Ty icke heller Kristus täcktes sig själv, utan såsom det är skrivet: "Deras försmädelser, som försmäda dig, hava fallit över mig"—Rom. 15:2,3

Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd att han, ehuru rik, vart fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika — 2 Kor. 8: 9.

"Och se på trons begynnare och fullkommare, Jesus, vilken, i stället för den glädje, som förelåg honom, led korset och aktade icke smälek och sitter på högra sidan av Guds tron" (Ebr. 12:2).

Huru aktade Kristus Världen och dens ära?

"Jag tager icke pris av människor" —Joh. 5: 41."Jag har övervunnit världen" —Joh. 16: 33. Jesus svarade: "Mitt rike är icke av denna världen" — Joh. 18: 36.

I ordets fullaste bemärkelse betyder ordet Kristen att vara kristuslik—hava hans sinnelag, samt handla och vandla i den ande som bemäktigade sig Honom. Ty, säger han: "Såsom jag var i världen, så sänder jag och eder i världen." Måtte alla Guds barn ständigt hava detta härliga föredöme framför deras hjärtas ögon, så att de ej vika av till höger eller vänster. Och när denna dyrbara Kristi karaktär i omskapade människobarns hjärtan och liv uppenbaras för världen skall denna tagas med storm för Kristi rike. O. T. R.

Forts.

EN NY SKAPELSE.

Av Geo. Q. Coplin.

Aposteln gör ett mycket bestämt påståend angående den nya skapelsen när han säger: "Alltså om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse" (2 Kor. 5: 17).

Ett syndigt livs vanor kunna bliva djupt rotade: hjärtats benägenhet och böjelser vända till onda lustars tillfredsställande; själva sinnelaget och temperamentet kan vara sådant att livet och hemmet göres olyckligt; likväl finnes det makt i gudomlig nåd att göra allting nytt. Denna syndiga varelse kan med Guds nåd omskapas. Hjärtat kan i ett ögonblick bliva förändrat och den helige och ödmjuke Guds Sons Ande upphöjd på tronen därinne. Men innan detta härliga nådeverk kan utföras i människans själ, måste allt ont övergivas och utrensas. Templet måste renas om Kristus skall taga sin boning därinne. Detta är just vad frälsningen betecknar, och det är orsaken varför den omvände säges vara en ny skapelse.

En ny skapelse är ej den gamla männi-

skan lappad med goda beslut och föresatser att bliva bättre. Rätt här är det många gå miste om att erhålla en verklig erfarenhet av frälsning. Den gamla människan och det gamla livet förstöres ej helt och hållet, följaktligen gå de miste om att erhålla Kristus uti sitt hjärta och liv. Men för dem som helt överlämna sina hjärtan åt Honom, bliver han en dyrbar, inneboende verklighet; på nytt formande deras böjelser och önskningar. Med fröjd förnimma de det faktum, att syndens makt till sist är bruten, och att den gudomliga kärlekens och nådens makt härskar och regerar i deras hjärtan genom Kristus Jesus.

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H. M. Riggle.

Forts. fr. Föreg. Nr.

De Återlöstas eviga Hem.

Guds församling är ovanifrån. Den är det himmelska Jerusalem som nedkom av himmeln från Gud. Århundraden innan den blev synlig på jorden. var den beredd i Guds plan, och förborgad uti hans oändliga vishet och kunskap. Den kastade sin skugga på jorden i form av den judiska helgedomen. Alldenstund det måste finnas en substans för att frambringa en skugga, existerade församlingen allaredan. Men i tidens fullbordan kom den ned till Jorden. Dess byggmästare, huvud, dörr, grunval och regent kom från himmeln. Dess lag, sanningen "kom genom Jesus Kristus." Dess frälsnings klädnad är från Gud. Dess medlemmar äro alla födda "ovanefter." Den giver liv genom "den Helige Ande, som blivit sänd från himmeln.' Alla dess medlemmar hava sitt samfund " i himmeln" (Fil. 3: 20). Deras namn "äro skrivna i himmeln." De trakta "efter det, som är ovan, icke efter det, som är på jorden." Detta är det **himmelska Jerusalem.** Varande en andlig, gudomlig och himmelsk församling, äro alla dess frändskaper och önskningar vända mot himmeln. "Trakten efter det, som är ovan, icke efter det, som är på jorden."

Den kristnes hjärta och sinne vänder sig helt naturligt mot den eviga världen. Jorden förlorar sin dragningskraft. Dess silver och guld, dess juveler och diamanter förlora sin glans när den kristne, med trons öga, beskådar sina rikedomar i himmeln. Han betraktar de strålande diamanterna, de outrannsakliga Kristi rikedomar, som vänta honom där borta. Under det han jagar mot målet, mot den glädje som är framför honom, försvinner jordens dragningskraft. Inga utom de jordiskt sinnade längta efter att förbliva här. Inga utom de som sakna andligt liv, önska göra detta till deras eviga hem. Människan är född för en högre bestämmelse än det som denna jorden skänker.

Patriarkerna och helgonen som levat i förbigångna tider hava bekänt "sig vara gäster och främlingar på jorden" (Ebr. 11: 13). De förstodo att detta ej var deras slutliga bestämmelse, deras slutliga vistelseort. David, som regerade Israel som ärvde det förlovade landet, säger: "Jag är en främling i ditt hägn, en gäst såsom alla mina fäder" (Ps. 39: 12). Främlingar på jorden i det land de erhållit såsom arv; blott pilgrimer uppehållande sig här till en tid. Paulus sade att de sökte ett fädernesland "ett bättre, det är ett himmelskt" (Ebr. 11: 14, 16).

Detta var förhållandet icke blott angående Gamla Testamentets helgon, utan Petrus benämner även det Nya Testamentets församling, "såsom gäster och främlingar," vilka bo här under deras "främlingsskaps tid" (1 Pet. 2: 11; 1: 17). "Ty vi hava här ingen varaktig stad utan söka efter den tillkommande" (Ebr. 12: 14). "Ty han har berett åt dem en stad" (Ebr 11: 16). Alla dessa skriftställen hänvisa oss ifrån denna jord, till "ett himmelskt" land.

Vi vistas här blott till en tid. Vi vandra till en annan ort, en annan tillvarelses område, en ljusare region. Vår korta pilgrimsfärd på jorden liknas vid en handsvidd, en örn hastande till sitt rov, ett ilbud, en dröm, en skugga, en dimma. Tiden bär oss med hastiga steg emot framtiden. Livet avskäres snart och "människan skall fara till sin eviga boning" (Pred. 12: 5).

Denna "eviga boning" är ej på denna jord, såsom de världsligt sinnade fåfängt hoppas, utan är "ett hus, icke gjort med händer, evigt i himmeln" (2 Kor. 5: 1). Ja i himmeln, där Guds tron är och änglarnas hem. Det finnes en evig himmel därovan vilken Paulus benämner "tredje himmeln" (2 Kor. 12: 2—4).

Föst, församlingen är nu upphöjd till den himmelska renhetens plan, och alla dess medlemmar äro satta "med Honom i det himmelska i Kristus Jesus." Återigen, den luftkrets som omgiver denna jord kallas ofta i Skriften "himlarna." Dessa komma att förgås tillika med denna jord. Men det finnes en tredje himmel, en plats varest Gud nu bor. "Herren är Gud, uppe i himmeln" (5 Mos. 4: 39). "Herren är i sitt tempel, Herrens tron är i himmeln" (Psa. 11: 4).

Himmeln är även änglarnas hem. "I uppståndelsen varken gifta de sig eller bortgiftas, utan de äro såsom Guds änglar i himmeln" (Matt. 22: 30). "Då nu Herren hade talat med dem, vart han upptagen i himmeln och sitter på Guds högra sida" (Mar. 16: 19). "Vilken är på Guds högra sida, uppfaren till himmeln, och änglar och väldigheter och makter hava blivit honom underdåniga" (1 Pet. 3: 22). "Ty Kristus har icke ingått i en helgedom, som är gjord med händer, såsom en motbild till den sannskyldiga, utan i själva himmeln, för att nu framställa sig i Guds åsyn, oss till godo" (Ebr. 9: 24).

Alla dessa skriftställen, tillsammans med många andra, lära tydligt att det finnes en plats som kallas himmeln. Det finnes ingen möjlighet att vädja ifrån detta faktum. Vi skola nu bevisa att densamma kommer att bliva församlingens eviga hem.

"Oss, som icke se efter de ting, som synas, utan efter dem, som icke synas; ty de ting som synas, äro timliga, men de, som icke synas, äro eviga" (2 Kor. 4: 18). Paulus säger här om de ting som äro "timliga" (*proskaros*), att de vara blott till en tid; och sedan talar han om de ting som äro "eviga" (*aionios*), utan ände, liksom den evige Anden (Ebr. 9: 14). Dessa ting som vi se med våra naturliga ögon äro endast timliga. De äro ting vilka hava kort varaktighet, och måste taga slut. "De ting, som synas, äro timliga," tämporära, för en tid endast. Detta innefattar denna värld med allt som hör till densamma. Hela naturen lär detta faktum. Gräset betäcker denna jord med en skön och grönskande matta, men tiden kommer då det vissnar och de vackra blommorna falla av. Löven framkomma under vårtiden för att glädja våra hjärtan, förvandlas till en gyllene färg när höstvindarna blåsa, och falla ned till moder jorden och förmultna. Den ståtliga eken, i vars grenar himmelns foglar slå bo, förmultnar snart och finnes ej mer. De höga pyramiderna och monumenten söndersmulas och förfalla med tiden.

Det samma se vi även på det animaliska området. Våra dödliga kroppar återvända till stoft, till moder jorden. Hela naturen, och allting omkring oss, lär oss att allting som tillhör denna världen har en ände. Själva världen är en av de ting vi se, och Paulus säger bestämt att allt vad vi se är timligt, måste hava en ände. Denna värld skall förgås. Både det Gamla och det Nya Testamentet lära detta faktum.

I urtiden lade du jordens grund, och himlarna äro dina händers verk: de skola förgås, men du förbliver" (Psa. 102: 26, 27). "Lyften upp edra ögon till himmeln, och skåden på jorden här nere: se, himmeln skall upplösa sig såsom rök och jorden falla sönder såsom en klädnad" (Jes. 51: 6). "Jorden brister, ja, den brister; jorden rämnar, ja den rämnar; jorden vacklar, ja, den vacklar; jorden raglar, ja, den raglar såsom en drucken; den gungar såsom vaktskjulet i trädets topp.....den faller så att den icke mer kan stå upp" (Jes. 24: 19, 20). I dessa skriftställen förutsäges "världens ände." Denna planet som kallas jorden skall "upplösa sig" och "förgås,"den skall falla och icke mer "stå upp." Så lär med visshet Guds Ord.

När vi komma till det Nya Testamentet finna vi att det samma faktum läres om möjligt ännu tydligare än i det Gamla. Jesus sade: "Förrän himmeln och jorden förgås" (Matt. 5: 18). I själva begynnelsen av sin prästerliga tjänstgöring, lär Jesus Kristus ovaraktigheten av de synliga tingen. Himlarna vilka du ser, och vilka äro så härliga, och jorden som du bebor, skola

förgås;"ty de ting som synas, äro timliga." Från Jesu läppar höra vi de allvarliga orden: "Himmeln och jorden skola förgås" (Matt. 24: 35). "Alltings slut är nära" (1 Pet. 4: 7).

Gud har ifrån begynnelsen utmätt denna världens bana. En låg tidsålder har efterföljt en annan till dess vi nu hava uppnått de "yttersta dagar"' av dess historia. Ett kort steg framför oss finnes "alltings slut," angående vad som tillhör denna jorden.

Men när skall allt detta ske? Svar, "Och jag såg en stor vit tron och honom, som satt därpå, för vilkens ansikte jorden och himmeln flydde, och intet rum var funnet för dem. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen, och böcker upplätos; och en annan bok vart upplåten, som är livets, och de döda blevo dömda enligt det, som var skrivet i böckerna, efter sina gärningar. Och havet gav igen sina döda, och döden och dödsriket gåvo igen sina döda, och de blevo dömda var och en efter sina gärningar. Och döden och dödsriket blevo kastade i den brinnande sjön; detta är den andra döden, den brinnande sjön. Och om någon icke fanns skriven i livets bok, vart han kastad i den brinnande sjön"(Upp. 20. 11—15).

Detta är mycket tydligt. Kristi kommande på den stora vita tronen (hans härlighets tron. Matt. 25: 31), framträdandet av alla de döda från land och hav, de samma erhållande sin dom, och de ogudaktiga kastade uti eldskön, bliver tiden då denna jorden skall förgås och "intet rum bliva funnet för den." Måtte alla våra läsare bereda sig för denna katastrof; ty så visst som Gud har sagt det, skall den komma. "Himlarna" i dessa skriftställen häntyda till lufthimlarna. Vi skola nu betrakta det sätt varpå den skall förgås.

"Men de nuvarande himlarna och jorden äro genom hans ord sparda och åt eld förvarade till de ogudaktiga människors doms och förtappelses dag. Herren fördröjer icke sitt löfte, såsom somliga mena, att det är ett fördröjande, utan han är långmodig för eder skull och vill icke, att några skola förgås, utan att alla skola vända sig till bättring. Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas. När nu allt detta skall upplösas, hurudana tören icke I då vara i helig umgängelse och gudaktighet, medan I vänten och ivrigt åstunden Guds dags tillkommelse, för vars skull himlarna skola upplösas av eld och elementen smälta av hetta." (2 Pet. 3: 7—12). Hur tydligt är ej detta vittnesbörd. Ej blott skola de verk som finnas på denna jord förtäras, utan även själva jorden "förbrännas", "upplösas" och "smälta av hetta."Denna dag av eld, vilken skall förtära denna jord, "de ogudaktiga människors doms och förtappelses dag," bliver dagen för Jesu andra ankomst (Vers. 4, 10).

I stället för att ingiva den idéen att denna sista förstöring endast kommer att bliva lik floden, framvisas en kontrast mellan de två. Den första var endast medelst vatten; den nästa skall bliva medelst eld, och Gud visste visserligen att vi förstodo skillnaden mellan verkan av dessa två element. Floder av vatten kunna bortföra byggnader och fördärva dem, och vaska jorden över städer o. s. v., men de hava ingen makt att taga bort ur tillvaron en enda sten eller ett enda stycke timmer; medan elden verkligen förtär och förvandlar saker ifrån en synlig tillvaro till litet aska och dunst, och förvandlar till och med sten och jord tillbaka till en smält massa av kaos, såsom det var innan skapelsedagarna begynte; och vi tillsägas tydligt att en sådan förstörelse verkligen kommer att äga rum. Återigen, lägg märke till den kontrast som beskrives angående utsträckningen av de tvänne förstörelserna. " Den då varande världen, av vatten översvämmad, förgicks. " Men nästa gång skola både himlarna och jorden upplösas. Så att vi se att "alltings slut" ej betyder en rening av denna värld; utan en fullständig förtäring och smältande av densamma, förvandlande den till samma kaotiska tillstånd uti vilket dess materia existerade före de sex skapelsedagarna.

Skrifterna lära mycket tydligt att Kristus skall komma vid världens ände, på den sista dagen av denna tidsålder. De underrätta oss även att den samma bliver domens dag. Och här säger Petrus oss tydligt att på den samma dag, då Herren kommer och domens dag, skola himlarna och jorden förbrännas, upplösas och försvinna. Det bliver alltså i sanning världens ände, slutet på all tid beskärd denna jord.

I detta kapitel utpekas Kristi ankomst, domens dag och jordens, tillika med dess verks fullständiga förstörelse, såsom en händelse som kommer att äga rum på en stor och sista "Guds dags tillkommelse, för vars skull himlarne (atmosfären) skola upplösas av eld och elementen (vilka utgöra jorden) smälta av hetta" (v. 12).

Låtom oss nu se om något tillbud till frälsning erbjudes vårt släkte bortom denna förfärliga dag. På grund av Kristi långa fördröjande med sin andra ankomst, förutsägs det "att i de yttersta dagarna skola komma hånfulla bespottare, som vandra efter sina egna lustar och säga: var är löftet om hans tillkommelse?" Varför Herren genom sin inspirerade skrivare, förklarar orsaken för sitt dröjsmål. "Herren fördröjer icke sitt löfte, såsom somliga mena, att det är ett fördröjande, utan han är långmodig för eder skull och vill icke, att några skola förgås, utan att alla skola vända sig till bättring"(v. 9)."Och ansen vår Herres långmodighet för frälsning" (v. 15) Detta är visserligen mycket tydligt.. Det långa förbidandet av Kristi andra ankomst, säges det oss, är ej ett fördröjande å Herrens sida att uppfylla sitt löfte, utan emedan han ej vill att stackars syndare skola avskäras från allt hopp och gå evigt förlorade. Det säges oss därför att vi skola anse Herrens långmodighet, långa dröjsmål och tillbakahållande av domens dag, är för att människorna måtte få en förlängd tid till bättring och frälsning.

Låten därför alla människor taga varning att frälsningen är att få nu, och endast nu; att den kan erhållas endast på denna sidan om Kristi ankomst; emedan hans andra ankomst kommer att bliva "de ogudaktiga människornas doms och förtappelses dag", den tid då allt frälsningsverk kommer att för alltid avskäras. Är det ej en av de mest förvånande ting, som djävlar någonsin uppfunnit på jorden, att människor—sådana som till ex. C. T. Russel, frälsning - i - kommande - tidsålder, irrläraren — kunna vara så förvända, att de lära att det ej nu är tiden att bliva frälst, utan att detta härliga verk är 'uppskjutet tills efter Kristi andra ankomst, i det förmenta tusenåriga tidevarvet'? Huru våga människor lära sådana förfärliga osanningar mitt emot Guds Ord? Sanningen förklarar att nu är frälsningens dag, och att den nuvarande nådens dag är genom Guds barmhärtighet förlängd, för att flera syndare måtte förmås att bliva frälsta; och att när Kristus kommer upphör frälsningens tid för alltid, domen och alla de ogudaktigas förtappelse äger rum, och denna jorden förstöres."Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas"(v. 10). Detta är så tydligt att det är knappast nödvändigt att kommentera däröver.

Kristus tillsade sin församling att han skulle komma vid en tid, då han ej väntades. Dessa Petri ord meddela samma sanning. På denna Herrens tillkommelses dag "skola himlarua (lufthimlarna) med dån försvinna och elementen upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas,"atmosfären, jorden och allt, som är därpå, till och med alla de element som bilda detta jordklot skola försmälta och uppbrännas. I 11:e versen upprepas igen: "Allt detta skall upplösas" och vi varnas allvarligt, i betraktande av denna kommande kris, att leva i "helig umgängelse och gudaktighet, medan I vänten och ivrigt åstunden Guds dags tillkommelse, för vars skull himlarna skola upplösas av eld och elementen (av vilka jorden består) smälta av hetta." Dessa skriftställen, tycks det, skulle ej kunna missförstås. De lära eftertryckligt att jorden med allt vad till den hör, vid Kristi andra ankomst och domens dag, kommer att förvandlas till sitt forna upplösta och kaotiska tillstånd, utan form och skepnad, såsom dess materia existerade före de sex skapelsedagarna. "Därför, mina älskade, medan I vänten detta, vinnläggen eder om att för honom finnas vara obesmittade och ostraffliga i frid."

O att alla de vilka hava inbillade spekulationer angående profetians heliga ämnen, och alla deras vilseledde läsare, måtte stanna och begrunda de högljudda varningarna, från den Allsmäktige, allestädes förenade med Kristi andra ankomst! I stället för införandet av en tidsålder av själars återupprättelse från synd, och tusenårig härlighet, kommer den att försätta uti evig förtvivlan alla som ej komma att befinnas "obesmitta-

Forts. å sidan 7.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. Ring, - - - Redaktör
L. P. Peterson, - Kontors-Redaktör
C. J. Forsberg, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om Full Frälsning, Gudomlig Helbrägdagörelse och Enheten av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år .... 40 cts.
Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till.

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

Maria Ekström, Sandtorp. Bista, Örebro.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 16, Juni 16 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 17. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks Halvt år 60 Copecks

Vi utgiva även "Evangeli Basun," en veckotidning på det dansk-norska språket. Prenumerationspris $1.00 per år

"Säll är den människa, som har funnit visheten" (Ords. 3: 13).

◆◆◆

Visheten är dyrbarare än pärlor; "allt vad kostbart du äger går ej upp emot henne " (Ords. 3: 15).

◆◆◆

Guds Ord befaller oss söka efter att förvärva visheten. Ords. 4 5.

◆◆◆

Den som skall lyckas uti att finna visheten måste söka efter den "såsom efter silver och leta efter henne såsom efter en skatt. "

◆◆◆

Många människor hava förvärvat mycken vishet på det naturliga området, men likväl varit så dåraktiga att de förlorat det värdefullaste de ägde, nämligen sin själ.

◆◆◆

Den sanna visheten kommer ovanefter och kännetecknas därmed att den är kysk, fridsam, foglig, eftergiven, full av barmhärtighet och goda frukter, tvivelfri och oskrymtad. —Jak. 3: 17.

Den som skall lyckas uträtta något av värde i Herrens tjänst behöver vishet lika väl som nit. Det fordras vishet att fylla den plats varuti Gud har ställt oss här i livet Många hava stor nit men sakna vishet att göra bruk av sitt nit.

◆◆◆

Alla kunna erhålla vishet om de söka den med flit och gå till den rätta källan för dess erhållande. "Herren är den, som giver vishet; från hans mun kommer kunskap och förstånd" (Ords. 2: 6). "Men om någon av eder har brist på vishet, han bedje därom av Gud, som i enfald och utan förebråelse giver åt alla; och hon skall varda honom given. Men han bedje i tro, icke tvivlande" (Jak. 1: 5, 6).

SAMLADE NYHETER.

Broder Lars Olsen reste till Faribault, Minn., förra söndagen och höll tvänne möten. Intresset där tilltager, och Gud välsignar i mötena.

Begäran har inkommit från flera orter, att få besök av någon som kan utdela livsens ord till sanningssökande själar, men arbetarna äro så få, att det är omöjligt tillmötesgå alla dessa önskningar. Låtom oss bedja skördens Herre att han sänder arbetare uti sin skörd.

Broder Thos. Nelson är hemkommen från mötet i Edmonton, Can. Han stannade även på hemresan i Saskatoon och höll några möten. Han berättar att mötena voro mycket välsignade av Herren, och att många själar längta efter att få höra mer av sanningen, och efter en djupare själserfarenhet uti det andliga livet.

Vi hava beslutat att giva ett ännu mer liberalt tillbud till nya prenumeranter än vad som annonserades i förra numret. Detta tillbud erbjuder ett gott tillfälle för dem som äro intresserade uti tidningens spridning att skaffa nya prenumeranter, och vi hoppas så många som möjligt av våra läsare och vänner taga detta tillfälle i akt. Läs annonsen å 5:e sidan.

Den 22:e januari hemkallades Anna Folsom, en av de gamla i de Ålderstignas Hem, till den eviga vilan.

Hon hade varit i hemmet ungefär ett års tid. Hon dog lycklig i tron på sin Frälsare. Genom hennes liv kunde man märka vad Guds nåd kan göra för en människa. Hon måste föras omkring i en rullstol, emedan hon ej kunde gå, men hon var alltid tålig och förnöjd. Hennes stoft sändes till Tomah, Wis., varest begravningen ägde rum.

KORRESPONDENS.

"Jag tycker om tidningen och önskar få den så länge jag lever. Jag säger ett hjärligt tack för all god läsning."

* * *

"Innerligt tack för den kära Trumpeten. Det var mycket gott i den och jag vet att det skall så fortfara under året."

* * *

"Jag är glad och tacksam för den vändning det tagit med tidningen (Evangeli Basun) att den nu kommer varje vecka. Den har varit till stor glädje och uppmuntran i prövningens tider."

* * *

"Jag tycker riktigt gott om 'Basunen' och är glad varje gång den kommer."

* * *

"Jag vill hava tidningen alldenstund dess innehåll blivit mig kärt och till välsignelse. Ett hjärtligt tack för den."

* * *

" 'Basunen' har varit en kär tidning i vårt hem under de sista tolv åren, fastän jag nästan hela tiden önskat att den skulle bliva förstorad och göras till veckotidning."

* * *

"Evangelii Trumpet har fröjdat mitt hjärta, och igenom den har jag fått svar på mina böner. Jag längtar innan den kommer."

FRÅN ARBETSFÄLTET

Göta, Sverige.

En fridens hälsning till alla Trumpetens läsare! Med tanke att våra syskon, i olika länder, äro intresserade i oss, och önska höra hur det går med oss, skriver jag dessa rader. Herren har visat sig mäktig i de svaga, och hitintills har han hulpit. Det gamla året är nu i evigheten och i alla de prövningar, som det medförde, har den store Guden visat sin trofasthet mot dem, som sökt hans nåd och kraft. Icke sant, syskon?

Vad min egen del angår, kan jag säga, att slutet av år 1915 var den härligaste tid i mitt liv. Julhögtiden var den bästa julhögtid jag upplevat. Gud sände sina välsignelseskurar ned över sitt folk på ett mäktigt sätt. Juldagskvällen kl. 8 samlades vi för att iakttaga Guds hus' anordningar, och få äro de möten jag varit i, var Guds kraft och härlighet har varit så mäktig, som i det mötet, icke allenast våra hjärtan voro fylda utav den himmelska härligheten, utan även lokalen. Vi förstodo utav detta, att Herren satte sin stämpel av välbehag på sitt folk. Vår bön till Gud är, att han skall belöna var och en, som bett för oss. Gud välsigne dig, broder och syster. Vi önska att i fortsättningen få vara ihågkomna i edra förböner. Min önskan är, att i fortsättningen följa Herren och göra hans vilja. Bedjen för mig. En ringa Herrens tjänare,

C. J. Forsberg.

Göta, Sverige. den 27:e Dec., 1915.

Till alla Guds kära barn och Trumpetens läsare: Hälsning till eder i Jesu dyra namn

Jag känner mig manad att berätta något om Guds godhet emot mig och om hans underbara ledning.

Vilken underbar tröst att veta att Herren leder mig, och fastän ringa ser dock Herren till de ringa. Ära vare hans heliga namn.

Jag förtröstar på detta Herrens ord: "Du skall leda mig efter ditt råd och sedan upptaga mig till ära." (Ps. 73: 24). "Vem har jag eljest i himmeln. Och när jag har dig, icke åstundar jag då något på jorden."(v . 25).

Herren har underligen lett mig så att jag blivit bekant med flera av hans barn i Göteborg. Han har ävan på ett underbart sätt försett mig mina timliga behov, vilket uppmuntrar och gläder mig, och lär mig att komma uti närmare bekantskap med honom.

Förliden höst skrev en syster, som bodde nära Göteborg, till mig att komma till henne. En broder gav mig en krona, vilket var mer än som behövdes för resan. Jag var hos den systern nära två veckor. Herren försåg mig med medel medan jag var där Sedan var jag i Göteborg och besökte sjuka. Där är stort behov av verksamhet för själars frälsning. Jag var även hos några dyrbara Guds barn. Många där behöva komma till Guds Ords fulla ljus och bliva samlade till enhet i Kristus.

På ett möte sammanträffade jag med en äldre broder i Herren, vilken synbarligen hade en djup erfarenhet och hade erhållit mycket ljus uti Guds Ord. Han gav mig två kronor.

Jag gick sedan till en syster i Herren, en fattig änka som jag sammanträffade med förliden sommar, medan hon skötte en son som var mycket sjuk. Hennes son har blivit frälst och jag tror att denna syster är helgad. Jag hade förmånen att få giva henne en krona. Sedan gingo vi till en annan syster som härbergerade mig och alldenstund hon ej ville taga någon betalning av mig gick jag till den fattiga systern och gav henne en krona till. Jag tror att Herren ingav den ovannämnde brodern att giva dessa två kronor för denna änkas räkning.

På aftonen sammanträffade jag med en syster som jag ej varit bekant med förut. Herren ingav henne att skänka mig sin vinterkappa. Jag hade bett till Herren om en kappa, emedan jag behövde en för vintern, och det var dyrbart för min själ att han så direkt besvarade min bön.

En systers son hade blivit botad av sjukdom, så att hon ej behövde skaffa doktor för honom, och hon ville därför giva mig de pengar som sålunda sparats, emedan hon visste att jag besökte de sjuka och det ju är gott att hava något med sig att giva dem som äro fattiga.

Det är dyrbart att träffa sökande själar. En flicka som var på sjukhuset var angelägen om sin själ. En gammal kvinna var i tvivelsmål och i stort behov av hjälp. Dessa behöva uppmuntran till sina själar. En flicka som blivit frälst och låg på sitt sista, önskade att någon skulle läsa för henne, och jag hade tillfället att uppfylla hennes önskan. Jag har ej varit i staden sedan dess, men så snart jag får tillfälle tror jag det är Guds vilja att jag skall gå ditt och gå ärenden för honom.

Kära Guds barn bedjen för Guds barn i Göteborg att han måtte leda dem uti sitt sannings ljus, så att de måtte bliva ett i Kristus Jesus. Jag önskar även edra förböner att jag måtte vara till välsignelse för själar.

Jag hade tillfälle att få fira julhögtiden tillsammans med Guds barn i Göta. Herren välsignade sina barn. Juldagskvällen hade vi anordningsmöte.

Herren har gjort mycket för sina barn på denna ort; de älska Guds Ords sanningar och fröjdas i Herren. Måtte ännu flera komma med till enheten i Kristus Jesus.

Måtte Herrens Jesu frid, Guds Faders kärlek och den Helige Andes delaktighet vara med och över oss alla, i Jesu namn och för Jesu skull. Amen. En syster i Herren. Anni O. Johnson.

Racine, Wis., den 28:e Jan., 1916.

Väckelsemötet här i Racine medförde bättre resultat än vi hade väntat. I början av mötet var vädret ganska ogynnsamt så att många förhindrades ifrån att komma. Men sedan mötet fortsatt några aftnar kom folket i större mängd till dess det var svårt att hysa dem alla.

Jag har varit här över tre söndagar. Ett stort antal blevo helgade och många hava blivit frälsta.

Några av Guds barn från Milwaukee hava bevistat flera av mötena.

I går hölls dopförrättning i den Första Baptist kyrkan, den största kyrkan i staden. Sexton efterkommo Herrens Jesu befallning angående den heliga dopsanordningen. Ungefär 700 människor voro närvarande. Många av de nyomvända voro djupt gripna av scenen och komma att låta sig döpa framdeles.

Jag har blivit enträget ombedd att fortsätta mötena, men på grund av andra förpliktelser måste jag lämna. I morgon tager jag tåget till Anderson, Ind., varest det anordnats att jag skall hålla några väckelsemöten.

Verksamheten här i Racine är under bröderna C. R. Millers och Hjalmar Hansens vård.

Det är möjligt att jag kommer hit och håller några fler möten i den närmaste framtiden. Morris C. Johnson.

"Det kännes svårt för det mänskliga högmodet att böja sig för sanningen, men den är förståndig, som böjer sig för den, ju förr dess bättre. Ty hon kommer att nedgöra alla sina motståndare."

Hemmet.

SANNINGEN FRAMFÖR ALLT ANNAT HÄR I LIVET.

Att alltid iakttaga sanningsenlighet i allt är den fundamentala grunden för envar, som vill med utsikt till bestående framgang uppfostra antingen sig själv eller andra. Det är ett ofantligt ansvar, som i detta hänseende vilar å föräldrar och andra personer, vilka intaga en med de förra likartad ställning till ungdomen. För att kunna bibringa sina barn den rätta respekten för ifrågavarande kardinalregel är det oundgängligen nödvändigt att en far och mor i allt aktgiva på sig själva, så att icke de förra lätt få den uppfattningen, att när man blir stor, så behöver man icke handskas så noga med sanningen. Huru många gånger höra barnen icke sina föräldrar säga till tjänarna, att de skola meddela personer, vilka söka dem i en eller annan angelägenhet, att de icke äro hemma, fastän detta ju är en uppenbar osanning, och huru många gånger kunna barnen icke verkställa en för föräldrarna föga smickrande jämförelse mellan deras uppträdande mot vänner och släktingar i deras närvaro och då de äro utom hörhåll. Dessa förhållanden börja snart att göra intryck på de ungas känsliga sinnen och inom kort hava de själva adopterat en farlig dubbelhet i sitt uppträdande, vars konsekvenser kunna bliva fördärvbringande för hela deras vidare karaktärs-utveckling. Det kan ju visserligen synas, som om de här ovan påpekade episoderna vore relativt obetydliga, men man måste likväl ihågkomma, att den, som icke är sann i småsaker, sällan eller aldrig är det, då det gäller livets viktigare frågor. Så snart som en person begynner att anse små nödlögner för tillåtliga, är det i de flesta fall allenast ett kort steg till osanningar av långt större betydelse. Med lavinartad hastighet går det sedan vidare utför mot fördärvet. Det dröjer icke länge, förrän vederbörande insnärjt sig i ett dag från dag allt tätare nät av lögner, vilket slutligen gör, att han själv knappast vet, när han talar sanning, och när så icke är förhållandet. Osanningen har övergått från undantag till regel och personen i fråga har förlorat en av de främsta förutsättningarna för att lyckas i livet. Dessutom böra vi också ihågkomma, att vårt umgängesliv många gånger sanktionerar det osanna både i tal och skrift, och så gärna överskyler det första lilla felsteget. Detta är dock absolut moraliskt förkastligt och har lett till mången ung kvinnas och mans undergång. Det finnes väl ingenting, som är så sorgligt för en far eller mor, som att ertappa sina barn med den första osanningen. Det är nu slut med förtroendet. Hemmets lugn är stört, och barnen börja att spela komedi. Även mellan äkta makar är sanningen det förnämsta av allt. Det får icke finnas några hemligheter dem emellan, utan det är deras oavvisliga skyldighet att säga allt, utan några som helst undantag. Också på förhållandet mellan arbetsgivare och arbetare äger det ovan sagda tillämpning och för övrigt på så gott som varje moment av det mänskliga livet.

Sv. Am. Posten

Haven I fått den Heliga Ande?

Predikan hållen av F. G. Smith (övers. fr. eng).

Forts. fr. Förcg. Nr.

Giver kraft.

Den Helige Andes positiva verk är att uppfylla hjärtat som blivit renat. Vi erhålla kraft. I Apg. 1: 8: läsa vi: "Men I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer över eder, och I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och intill jordens ände." Bröder behöva vi ej det? När vi taga i betraktande det arbete Gud vill att vi skola utföra, känna vi ej behovet av särskild kraft? Den finnes i den Helige Ande, det är där vi erhålla vår kraft. Vi behöva den; vi måste hava den. Paulus sade: "Allt förmår jag genom den som styrker mig." Vi kunde framhålla för folket nödvändigheten av att emottaga den Helige Ande, men vi måste först hava denna kraft själva. Vi behöva den kraft som apostlarna hade. Före pingstdagen tycktes Petrus vara mycket framfusig, mänsklig talat, men när det kom till provet var han fylld med fruktan. Till och med en liten piga skrämde honom, och han förnekade Kristus: men efter han blivit uppfylld med den Helige Ande, var han en annan man. Han var ej rädd. "Och när de sågo sådan frimodighet hos Petrus och Johannes och förnummo, att de voro olärda och okunniga män, förundrade de sig och kände igen dem, att de hade varit med Jesus." "Haven I fått den Helige Ande, sedan I kommit till tron?" Bröder det är vad vi behöva.

Den Helige Ande ingav frimodighet uti deras själar, och han gör detsamma för oss. O bröder låtom oss betänka att vår styrka är uti Kristus. I Honom finnes kraft.

"I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer över eder." Haven I undfått den? Om så är överlämnen eder då helt åt denne Helige Ande och låten honom begagna eder. Det är ej eder utan Guds Ande, som verkar uti eder. Jag hoppas I skolen låta Gud få sin väg med eder. Om I veten att I ären helgade stigen frimodiga ut och låten Honom begagna eder.

Leder och Hugsvalar.

En annan sida av den Helige Andes verk är att leda oss. "Men när han, sanningens Ande, kommer, skall han leda eder till hela sanningen, ty han skall icke tala av sig själv, utan allt vad han har hört, det skall han tala, och det kommande skall han förkunna eder" (Joh, 16: 13). Vi behöva den Helige Ande såsom ledsagare, göra vi ej? Vad veta vi om framtiden? Vi veta ej vad som skall hända innom nästa timma. Det är som det vore i mörkret, men vi äro ej lämnade allena. Den Helige Ande är vår ledsagare, prisad vare Herren! och han skall leda oss till hela sanningen. Såsom en poet har sagt: "Jag kanske ej kan känna till den väg jag vandrar, men o, jag känner min ledsagare!" Och vi kunna förlita oss på den Helige Andes ledning och med frimodighet fortsätta. Vi böra ej förbise nödvändigheten av att vara uppfyllda av den Helige Ande för att kunna förstå Guds Ord såsom hans sanning. När villoläran, förnekande hjärtats rening i helgelsen, predikades sade en broder. "När folk förneka den Helige Andes verk, så är det ett säkert bevis att de ej äro i besittning av det." Det är sant. Om vi ej äro under den Helige Andes direkta ledning, kunna vi ej förvänta att han skall leda oss. Låtom oss giva oss själva åt den Helige Ande och låta honom styra och leda oss till hela sanningen.

Den Helige Ande är en hugsvalare. "Och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hugsvalare, att han skall förbliva hos eder evinnerligen, sanningens Ande, vilken världen icke kan undfå, emedan hon icke ser honom, icke heller känner honom; men I kännen honom, ty han förbliver hos eder och skall vara i eder" (Joh. 14: 16, 17). Den Hellige Ande är alltså en verklig hugsvalare. Bröder, vi behöva just en sådan hugsvalelse och tröst, som den Helige Ande kan giva. Det förekommer tillfällen när vi känna att vi kommit till slutet av mänskliga hjälpmedel eller förmåga; det kommer tider när allt är mörkt, just då talar den Helige Ande tröstens och hugsvalelsens ord. När förföljelsens tider komma och folk tala illa om oss, då kommer den Helige Ande och lyfter oss över frestelserna. Detta är något positivt. Jag hoppas Gud måtte hjälpa oss att uppskatta det mer och mer.

Förökar fruktbarhet.

Den Helige Ande förökar vår fruktbarhet. "Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmannen. Var och en gren i mig, som icke bär frukt, den tager han bort, och var och en, som bär frukt, den rensar han, att den må bära mer frukt" (Joh. 15: 1, 2)

När vi äro i Kristus, äro vi fruktbärande grenar. De som ej bära frukt avskäras och bortkastas. Men de som bära frukt, rensas så att de kunna bära mer frukt. Varför rensas de? För att de skola frambringa mer frukt. När vi bliva frälsta, eller omvända, erfara vi Guds kärlek i våra själar, den kärlek som sträcker sig upp till Gud och ut till människor, men denna kärlek förökes när vi bliva helgade," ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den Helige Ande, som har blivit oss given."

Forts.

Subskriptionsamlares lista.

Följande hava sänt in eller betalt för prenumerationer å Evangelii Trumpet **och "Evangeli Basun." Vi tro att våra läsare äro intresserade uti att se hur arbetet fortgår. Anbudet slutar den 1:e Mars och vi önska att så många som möjligt måtte erhålla tidningarna medan detta anbud varar. Finnes ditt namn på listan? Hittills har 3048 prenumerationer inkommit.**

L. O. Weom, Wn.	1
Mrs. Flora Forester, Mich.	1
" O. Vigen, Minn.	9
" J. Norling, S. D.	5
Carrie Halvorson, Minn.	1
Mrs. Andrew Miller, N. D.	10
Anna Koglin, Minn.	1
Jens Ikast, Minn.	3
F. Hansen, Minn.	4
F. C. Rawie, Idaho.	2
Mrs. I. Halseth, Mich.	11
" B. Christofferson, Minn.	10
Mrs. J. H. Strand, N. D.	38
E. Pedersen, N. Y.	3
Mrs Finstad, Minn.	2
L. S. Enebo, S. D.	29
Ole Nelson, N. D.	4
Mrs. Redfield, Minn.,	1
Anna Brown, W. Va.	1
Fred Harken, Minn	1
Mrs. Johanna Gunderson, Wash.	1
Gospel Trumpet Co., Ind.	5
Mrs. M. Nelson, S. D.	12
Mrs. Andrew Jesen, N. Y.	2
Okänd, Wn.	1
Mrs. Edw. Glessner, Wn.	1
Mrs. A. F. Nissen, Wis.	3
Lucy Baller, Nebr.	3
Mrs. L. B. Haftorson, Ore.	2
A. Gilbertson, Minn.	4
Mrs. L. J. Brewster, Minn.	1
Mary Cook, Minn.	1
Hattie Lowe, Minn.	3
Conrad Anderson, Nebr.	20
Mrs. Sven Siverson, Minn.	1
" E. O Hjelle, Minn.	10
I. H. Tuttle, Mich.	1
Mrs. Nels Nelson, Wis.	2
J. P. Johnson, Wis.	10
E. H. Ahrendt, Wis.	10
Mrs. John Evenson, Minn.	10
Mrs. S. O. Susag, Minn.	3
Andrew Anderson, Calif.	10
Elizabeth Smith, Cal.	1
Mrs. Gustafson, Ill.	1
N. Y. Missionary Home, N. Y.	1
Mrs. Helen Smith, Colo.	1
L. P. Peterson, Minn.	3
Mrs. C. J. Olson, Minn.	4
" Mary Kruger, Can.	4
" Dorothea Feichter, Mich.	1
Mrs. A.A. Axtell, S. D.	1
" J. H. Stand, N. D.	43
Wm. Ikast, S. D.	10
H. Soderquist, Ia.	1
Mrs. E. H. Lacore, Ia.	2
Mrs. E. Peterson, Wis.	5
Ellanora Miller, Oreg.	2
Emil Kreutz, Minn.	2
Mrs. John Madson, N. D.	5
Chas. Grant, Can.	10
Gilbert Thoner, Wis.	10
Mrs. Wm. Brooker, Mont.	1
Mrs. Selma Larsen, Ia.	8
Frank Bengtson, Ia.	10
Eugene Hemmeler, N. D.	2
Mrs. E. G. Masters, Wn.	3
Okänd,	1
C. I. Loff, Minn.	4
S. G. Bryant, Nebr.	2
Mrs. Beck, Cal.	4
J. Torkelson, Minn.	2
Peter Paulson, Minn.	1
C. Collins, Minn.	5
Thomas Nelson, Minn.	9
Charles Freeberg, Ind.	1
A. Anderson, Mich.	1
John Olson, Mich.	5
S. G. Bryant, Kans.	2
Mrs. A. Martinson, Idaho	5
" August Peterson, Minn.	5
L. E. Eldeen, S. D.	20
Jessie E. Tate, Mo.	1
Mrs. Sophia Weiger, Ind.	1
" E .M. Hilt, Minn.	14
E. I. Lindstrom, Cal.	5
Mrs. Sophie Peterson, Idaho.	1
Cathrine Astrom, Wn.	10
Esther Jernberg, Ill.	20
Mrs. John Nerling, S. D.	27
Albert Hendrickson, Minn.	5
Mrs. Mabel Anderson, N. D.	20
En Broder,	50
J. C. Stolsig, S. D.	100
J. P. F. Christensen, Mich.	6
Mrs. E. Anderson, Minn.,	5
Mrs. Louisa Hendrickson, Mich.	15
Levi Johnson, Wis.	25
Soren Olson, Wis.	20
Mrs. S. Olson, Wis.	5
Mrs. Selma Larsen, Ia	20
Mrs. C. Cartensen, Ia.	10
O. B. Nelson, S. D.	50
E E. Aamodt, Minn.	30
J Woll, Okla.	10
H. Soderquist, Minn.	2
Anton D. Nelson, Minn.	5
Martin Nelson, S. D.	10
H. W. Hieckler, Ia.	10
Mrs. E A. Trask, Mo.	5
Sam. McAlister, Mo.	2
John Olson, Wn.	5
Gerhard D. Bullard, Can.	10
C. Swanson, Can.	1
Aug. Gustaffson, Ore.	10
Jorgen Kroigaard, Ia.	5
Edw. Erickson, Cal.	4
Mrs. C. A. Torgerson, N. D.	10
" August Peterson, Cal.	50
F. Sandelin, N. Y.	2

Det gläder oss att så många av våra läsare fortfarande äro intresserade uti att samla prenumerationer för tidningarna. Det kan synas som en obetydlig handling att få en person att prenumerera å tidningen, men små orsaker hava ofta stora resultat. En liten tändsticka kan vara begynnelsen till en eld som uppbränner en hel stad. Förakta ej "den ringa begynnelsens dag" (Sak. 4: 10). "Så ut om morgonen din säd, och underlåt det ej heller om aftonen" (Pred. 11:6). Måtte nu så många som möjligt taga tillfället i akt, att medelst subskriptionsamlande utså det dyrbara andliga sädet och om det än sker under möda skall den som sår förvisso få inbärga en riklig skörd

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Forts. från sidan 5.

de och ostraffliga i frid." Läsare, är detta ditt lyckliga tillstånd just nu? Om icke, giv dig själv ingen ro innan Kristi blod, vilket "renar oss från all synd," blivit tillämpat på din själ. Alla dessa skriftställen lära att vi nu leva uti den sista tidsfördelningen; att "nu är frälsningens dag;" att vid Kristi andra ankomst kommer han ej att upprätta ett rike utan kommer att "överlämna riket åt Gud och Fadern," och avsluta sitt personliga regemente (1 Kor. 15: 23, 24); att när han kommer, komma alla de döda att upväckas, alla människor dömas, de rättfärdiga krönta i himmeln och de ogudaktiga dömda till "evigt straff", denna jorden med alla verk som äro därpå uppbrännas och försvinna, och tiden och tillfället för frälsning upphöra.

Kristi andra ankomst framhålles för församlingen under närvarande tidsålder, såsom en kraftig bevekelsegrund till bön och vaksamhet, att leva ett heligt liv och vara redo för densamma, med en allvarlig varning att vårt eviga öde, av antingen belöning eller straff, kommer att bero på det tillstånd varuti vi befinna oss i den stunden Däför är det beskrivna kommandet ej något som skall avvaktas i en kommande tidsålder, utan krisen som kommer att avsluta den närvarande tidsåldern. Annars skulle det ej ålagts dem som leva under denna tidsfördelning, att hava det i sikte. Den som är orättfärdig och oren, eller rättfärdig och helig fortfare att så förbliva, är direkt förenat med, "se, jag kommer snart, och min lön med mig, för att vedergälla var och en (både helgon och syndare), såsom hans gärningar äro." Kristi andra ankomst samtidigt med den allmänna domen, helt och hållet omintetgör tusenårsteorien. Och nu hava vi bevisat att vid tiden av Herrens uppenbarelse från himmeln med stor makt och härlighet, kommer jorden att förbrännas och försvinna, ej lämnande någon möjlig plats för tusenårs drömmen att förverkligas. Är du redo för den stora dagen? Om icke, "O att I villen i dag höra hans röst! Förhärden icke edra hjärtan." "Se, nu är frälsningens dag," och sedan domen.

Forts.

"Gån ut i hela världen och prediken evangelium, för hela skapelsen" (Mar. 16: 15).

JESU VITTNEN.

Av Maria Ekström.

Jesus sade till Nikodemus: "Vi tala vad vi veta, och vad vi hava sett det vittna vi."

När vi berätta eller vittna om något, böra vi vara vissa om att det är sanning och icke blott en hörsagen eller inbillning. Apostlarna voro de första vittnena Jesus utsände i världen. De voro tillsammans med Honom till dess de lärt riktigt känna honom, och erhållit den nödvändiga inspirationen som fordrades för att bliva trovärdiga vittnen för honom. Icke allenast i Judéen och Samarien skulle det vittnas, utan bland alla folk.

Apostlarna voro ej de enda vittnena. Jesus har haft vittnen hela tiden. Han har vittnen i våra dagar, som hava lärt känna honom. De hava varit i Hans sällskap, och smakat, och sett huru god han är. Dessa tala nu om vad de erfarit och vad de veta om Jesus, för att därmedelst leda människorna in på livets väg. Den som ej själv erfarit frälsningens välsignelser kan ej vara ett sant vittne för Herren.

Jesus har endast fridens tankar för människorna, och vill ingen syndares död, utan vill att alla skola bliva frälsta och komma till sanningens kunskap.

Det talas och vittnas mycket om Jesus i våra dagar, men detta är ej nog; människorna vilja se Jesu liv uppenbaras igenom oss. Låtom oss komma närmare Herren Jesus, dag för dag, få intryck av honom, och framvisa honom i vårt dagliga liv. Om vi så göra skola människorna bliva överbevisade om sanningen. Gud har ej anseende till person. Jesus vill du och jag skola vara hans vittnen, och ju närmare vi komma honom, dess bättre skola vi kunna vittna för honom.

De Ungas Avdelning.

KÄLLOR AV SKÖNA TANKAR.

Om vi önska tillväxa i nåden, måste vi ställa en stark vakt vid vår själs port. Sinnet måste hållas fullkomligt rent från den minsta befläckelse; ingen låg, vulgär eller ohelig tanke borde tillåtas fästa sig där. Tankar äro för vårt liv vad källans ursprung är för källan; om ursprunget är rent bliver livet sådant.

Det finnes en viss metod varigenom vi alltid kunna bevara våra sinnen rena. De unga borde tidigt begynna odla sinnet i rätta riktningar, och de skola snart finna att deras sinnen med glädje emottaga goda tankar, och med ens avvisa de onda. Det finnes en sinnets lag känd såsom idéers sammansättning och denna spelar en viktig roll i att göra våra sinnen rena eller orena. Denna lag verkar sålunda: När vi se ett föremål eller höra något, sättes en serie tankar i gång, vars natur är i överensstämmelse med vad vår förra erfarenhet i den riktningen varit.

För att illustrera: En gosse lever under sin ungdom på en landtgård. Bland boskapen är en brun häst vilken han i synnerhet tycker om. Ofta strövar han över den fridfulla ängen, varest hästen går i bet, och många äro de glada stunder han tillbringar i att rida på hästens rygg. Senare reser gossen till en stor stad för att vistas, men flera år därefter får han se en brun häst, som liknar den han hade när han var i det gamla hemmet. I ett ögonblick framträder det gamla landtstället, ängarna och alla de sköna omgivningarna, för hans inre blick. Det var åsynen av hästen som bringade denna serie tankar till hans sinne.

En annan gosse växer upp i staden och har helt litet att göra med djur. När han blivit vuxen går han in i armén såsom kavallerist. Hans häst är även brun. Krig utbryter och han deltager i ett slag. Hans häst stampar, gnäggar och stegrar sig i otålighet att få komma in uti striden. Signalen gives och han rusar in uti dödens gap. Dånande kanoner, förblindande rök, hojtande och gevärslammer— och så ett slag på huvudet och omedvetenhetens mörker följer. När han kommer till medvetande ligger hans vackra häst bredvid honom död, och slaget är slut.

När denne man i framtiden får se en brun häst vad kommer han att tänka på? Slaget naturligtvis. Vilken kontrast mot den fridfulla scen den förstnämnde mannen förenade med sin häst!

Om vi nu äro försiktiga ifrån ungdomen, och undvika varje erfarenhet som är låg eller förnedrande, kunna vi göra mycket åt att värna vår själ, och vi skola finna, att föremål omkring oss framkalla sköna tankar för oss, ty intet omoraliskt kommer att vara förenat med dem i våra sinnen.

För ett orent, själviskt sinne, torde åsynen av mycket glittrande guld, framkalla alla de köttsliga nöjen som dess bruk kunde medföra. Somliga komme med ens att tänka på hur grannt de skulle kläda sig om de hade det. Tanken som frambringades till det rena sinnet, torde vara hur mycket Guds sak kunde befrämjas, och hur många missionärer kunde uppehållas med detsamma. Guldet i sig självt har ingen makt att åstadkomma onda eller goda tankar i något sinne, men de olika sinnestillstånden lämna upphov till en helt och hållet olika tankegång.

Det bästa sättet att utestänga onda tankar är att fylla sinnet med goda tankar. Det säges att när en geting kommer in uti en bikupa, få flera av bina fatt uti och forsla ut honom med ens. Likaså borde den mängd av goda tankar i våra sinnen forsla ut de onda. Läsandet av goda böcker: poetiska och vetenskapliga verk, reseskildringar o. s. v., fyller snart våra sinnen med ett gott förråd av nyttiga idéer. Låtom oss odla våra sinnen till Guds ära.

James Turner.

ATT DRIVA MED STRÖMMEN.

Många människor ströva igenom livet utan mål, avsikt eller strävan. De gå fram varest det minsta motståndet finnes, undvikande alla hinder och dragande sig tillbaka från allting som ser ut likt hårt arbete. Deras stora önskan är att få "en lättmaklig sysselsättning." De äro ej alls angelägna om huruvida det finnes någon möjlighet att göra framsteg i densamma eller ej, huruvida den erbjuder något till fälle för självutveckling eller ej, eller huruvida det är en stötesten i stället för ett trappsteg till deras framtida välfärd. De hava varken plan, program eller ambition att leda dem. De helt enkelt leva för dagen och äro bokstavligen, ej "bekymrade för morgondagen."

Detta, det—må—gå—hur—det—vill, förfaringssätt kan hava blott ett resultat—ett förfelande.

Närhelst jag får se en yngling sökande efter en "lättmaklig anställning," ömkar jag mig över honom. Det kan ej finnas något tvivel om var han kommer att hamna, om han ej förändrar sin taktik. Om han ej rätar upp sig, tager sig själv i betraktande, och sätter kraft,avsikt och energi uti sitt liv, kommer han visserligen att förenas med den stora armén av "kunde—hava—varit."

Oliver Wendell Holmes säger, att det gör ej så stor skillnad var man står, som riktningen i vilken man färdas. Om du arbetar i enlighet med en förståndig plan; om du försöker göra allt ditt arbete ett medel till framsteg emot det mål du har i sikte; om din största strävan ej är att göra dig själv ryktbar eller rik eller lycklig, utan att göra ditt liv av betydelse i Guds värld, fortsätt då, ty du går i den rätta riktningen och kommer att uppnå ditt mål. Men om du söker efter en lättmaklig plats, eller springer ifrån hårt arbete; om du är för likgilltig, liknöjd eller vårdslös, att taga dig själv i betraktande, att besluta vilken stig du önskar vandra på, att se försiktigt framför dig, men ej allt för långt framför eller att lägga en förståndig plan för dina handlingar, gör det detsamma var du står, du rör dig ej i den rätta riktningen.

Success.

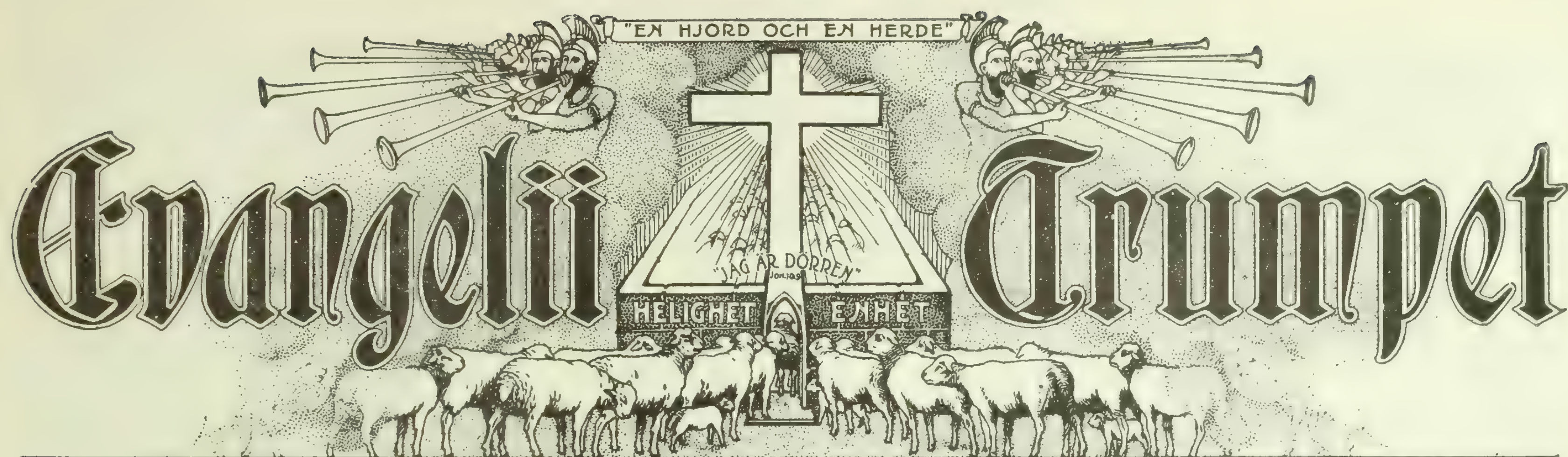
Var Glad.

"Detta är sant. Vår jord är ej övergiven eller faderlös likt ett hjälplöst barn Gud styr och leder ännu och hans löfte är att inte ett hår faller av vårt huvud hans vilja förutan. Så kan var och en vara glad och förnöjd i honom. Var tacksam för vad du har, och gläd dig över vad du äger. Bed din morgonbön med förtröstan och din aftonbön med lov, då skola de flesta bekymren vandra förbi din hydda och ditt liv skall andas glädje och lycka i stället för misströstan och sorg."

— —

"Du är mitt hopp; Herre, Herre, du är min förtröstan allt ifrån min ungdom. Låt min mun vara full av ditt lov, hela dagen av din ära." (Psa. 71: 5, 8).

VI

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e Mars, 1916. Nummer 5.

Innerlig Kärlek.

Av Daisy Kreutz.

'Framför allt haven en innerlig kärlek till varandra; ty kärleken skall överskyla en myckenhet av synder' (1 Pet. 4: 8).

Huru få av oss verkligen känna och förstå varandra; att känna varandra bättre, är att älska varandra bättre. Många svårigheter uppstå på grund av missförståelser. Kärleken "tillräknar icke det noda." Kärleken överskyler en myckenhet av synder; den är villig att förlåta, fördraga, överse med ursäkta och göra eftergift för andras fel; vetande att vi själva hava några fel, vilka kanske torde se ut värre för andra, än deras fel se ut för oss.

Att vara verkligen ödmjuk, är att taga i betraktande våra egna fel och se på andras goda egenskaper; och ihågkomma att vi kunna ej omskapa varandra — vi kunna ej göra de som äro fortfärdiga saktfärdiga eller dem som äro sena skyndsamma. Vi kunna ej förändra varandras anlag eller individualitet; men likväl borde vi vinnlägga oss om att vara fullkomnade i ett sinne och i en mening, villiga att emottaga och giva förmaningar till varandras nytta och uppbyggelse.

Våra förmaningar böra givas på sådant sätt som Bibeln föreskriver; med ödmjukhet, ömhet och med hänsyn till våra bröders och systrars känslor; icke med barskhet eller tvångsmål. O, att vi måtte kunna bevisa Jesu ljuva, trofasta, kärleksfulla och ömma hjärtelag!

Förlora ej förtroendet för någon innan du har god orsak därtill. Den som har Kristi anda är icke klandersjuk eller benägen till att beskylla och misstro.

Vi böra ej tro att andra ej hava förtroende till oss, om de ej säga eller låta oss förstå det. Inbilla dig ej själv detsamma. "Stån djävulen emot, så skall han fly ifrån eder.' Låtom oss sjunka allt djupare ned uti Gud till dess hans nåd rekommenderar oss till alla, så att det skall kunna sägas om oss som Paulus sade om Guds barn i Tessalonika. "Vi äro pliktiga att alltid tacka Gud för eder mina bröder,....att den inbördes kärleken hos var och en av eder alla överflödar" (2 Tess. 1: 3).

JESUS KRISTUS — HANS MORALISKA KARAKTÄR.

Artikel II.

Kristi kärlek och förbarmande gent emot människor.

Och Jesus gick omkring i alla städerna och byarna, lärde i deras synagogor, och predikade evangelium om riket och botade allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet bland folket.—Matt. 9: 35, 36. Och när han hade stigit i land, fick han se mycket folk, och han varkunnade sig över dem och gjorde deras kranka helbrägda. — 14: 14. Och se, en kananeisk kvinna kom från dessa gränstrakter och ropade och sade: Herre, Davids son, förbarma dig över mig; min dotter är svårt besatt av en ond ande....Då svarade Jesus och sade till henne: O kvinna din tro är stor. Ske dig såsom du vill.. Och Jesus kallade till sig sina lärjungar och sade: Jag ömkar mig över folket, ty de hava nu i tre dagar dröjt hos mig och hava intet att äta, och jag vill icke låta dem gå från mig fastande, att de icke må uppgivas på vägen.—22, 32. Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem, som äro sända till dig, huru ofta har jag ej velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar, och I haven icke velat! — 23: 37.

Människan är en pilgrim som vandrar genom ett okänt land. I detta land finnes olika vägar vilka leda till olika mål. Det finnes en bred väg som leder till "förtappelsen" och en smal väg "som drager till livet." Det finnes många sidovägar vilka leda från den smala till den breda vägen. Understundom kommer vandraren till en av dessa sidovägar och finner att den ser ut att vara lättare att vandra än den smala vägen. Det kan nog så vara, men den leder ej mot "livet." Dessutom är det blott i begynnelsen den är lättare att vandra; snart bliver den stenig och ojämn, ja. förer vandraren ned uti förtvivlans kärr. Ibland kan vandraren komma uti ovisshet om vilket som är den rätta vägen; han behöver då studera anvisningen på vägstolpen; han behöver betrakta Guds Ord och bedja om Guds Andes ledning. Den smala vägen är alltid pliktens och lydnadens väg. Den som lyder Guds Ord och vandrar på pliktens stig skall till sist uppnå det "eviga livet."

L. P. P.

Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra, såsom jag har älskat eder, på det att ock I mån älska varandra.—Joh. 13: 34. Såsom Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder; förbliven i min kärlek. — 15: 9.

I kännen det ordet, som Gud har sänt till Israels barn, bebådande frid genom Jesus, som är allas vår Herre,....huru Gud har smort honom med den Helige Ande och kraft, han som vandrade omkring och gjorde väl och botade alla, som voro övervåldigade av djävulen, ty Gud var med honom.—Apg. 10: 36, 38.

Ty medan vi ännu voro svaga, har Kristus, när tiden var inne, dött för ogudaktiga. Ty näppeligen vill någon dö för en rättfärdig; för den gode torde någon verkligen hava mod att dö. Men Gud bevisar sin kärlek till oss däruti, att Kristus har dött för oss medan vi ännu voro syndare. — Rom. 5: 6, 7, 8.

Och vandren i kärlek, såsom ock Kristus har älskat oss och utgivit sig själv för oss till gåva och offer, Gud till välbehaglig lukt — Ef. 5: 2.

Jesus såsom ett mönster av nedlåtenhet.

Och när fariséerna sågo det, sade de till hans lärjungar: Varför äter eder mästare med publikanerna och syndarna? Men när Jesus hörde det, sade han till dem: De helbrägda behöva icke läkare, utan de kranka. — Matt. 9: 11, 12. Men Jesus sade: Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke; ty sådana hörer himmelriket till. Och när han hade lagt händerna på dem, gick han därifrån — 19: 14, 15. Och vilken som vill bliva främst ibland eder, han vare eder dräng; likasom Människosonen icke har kommit för att låta tjäna sig utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många. — 20: 27, 28

Ty vilkendera är större, den, som sitter till bords, eller den, som tjänar. — Luk. 22: 27.

I kallen mig Mästare och Herre, och I sägen rätt; ty jag är det. Har nu jag, Herren och Mästaren, tvagit edra fötter, så bören ock I två varandras fötter.—Joh. 13: 13. 14.

Vilken, då han var i Guds skepelse, icke aktade såsom ett rov att vara jämlik Gud, utan utblottade sig själv och antog en tjänares skepelse och vart lik människor och i åthävor funnen såsom en människa; han ödmjukade sig själv och vart lydig intill döden, ja, intill korsets död. — Fil. 2: 6—8.

Ty både den, som helgar, och de, som bliva helgade, äro alla av en, ,varför han ock icke skämmes att kalla dem bröder, sägande: Jag skall förkunna ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen skall jag prisa dig. Ty änglar tager han sig ju icke an, utan Abrahams säd tager han sig an.—Ebr. 2: 11, 12, 16.

Kristi ödmjukhet, fördragsamhet, förlåtande och tålmodighet.

På det att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, som sade: Se, min tjänare, vilken jag har utvalt, min älskade, i vilken min själ har ett gott behag! Jag skall låta min Ande vila över honom, och han skall förkunna hedningarne dom. Han skall icke skria eller ropa, ej heller skall någon höra hans röst på gatorna. Ett krossat rör skall han icke sönderbryta, och en rykande veke skall han icke utsläcka, till dess han har fört domen till seger. - Matt. 12: 17—20.

Jag höll fram min rygg åt dem som slogo mig och mina kinder åt dem som ryckte mitt skägg; jag skylde icke mitt ansikte mot försmädelse. — Jes. 50: 6. Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det — Ja, han öppnade icke sin mun. — Jes. 53: 7.

Tagen på eder mitt ok och læren av mig; ty jag är mild och ödmjuk i härtat, och I skolen finna ro till edra själar. — Matt. 11: 29. Sägen till dottern Sion: Se, din konung kommer till dig, saktmodig och ridande på en åsna, på en arbetsåsninnas fåle! — Matt. 21: 5.

Då frågade åter Pilatus honom och sade: Svarar du intet? Se, huru mycket de vittna mot dig! Men Jesus svarade intet vidare, så att Pilatus förundrade sig. — Mark. 15: 4, 5. Då sade Jesus: Fader förlåt dem: ty de veta ej vad de göra. — Luk. 23: 34.

Men jag, Paulus, förmanar eder vid Kristi saktmodighet och mildhet—2 Kor. 10: 1.

Kristus har lidit för oss och lämnat oss exempel, på det att vi skulle efterfölja hans fotspår. Vilken icke gjorde synd och i vilkens mun intet svek vart funnet.

I det föregående har förr oss blivit framställt en idéalmänniskas sätt att tänka och göra; och vi äro uppmuntrade till att *vara* i världen, såsom Han var; han som i åthävor vart funnen såsom en människa, samt var frestad i allting likasom människor frestas. Och störst av allt att Han själv har lovat att vara med oss och hjälpa oss. Gud vare tack. *Forts.*

O. T. R.

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. Nr.

Alldenstund människan kommer att hava en evig tillvaro, och då vi se att denna jord skall förgås och ej bliva beståndande, kan den ej bliva vårt eviga hem. 'Ty de ting som synas, äro timliga, men de, som icke synas, *äro eviga.*'' Vårt eviga hem är något som vi ej kunna se nu. Var finnes det då? Ordet svarar oss tydligt: 'Ty vi veta, att om vårt jordiska tälthus nedbrytes hava vi en byggnad av Gud, ett hus, icke gjort med händer, evigt, i himmeln'' (2 Kor. 5: 1).

När tidens timglas utrunnit, när solen och månen ej längre lysa, när allt som tillhör jorden och själva jorden ej längre finnes till, och är glömt i det dunkla förgångna; när vår jordiska, dödliga hydda är förmultnad och har gått till förintelse och vi äro beklädda med en odödlig och förhärligad kropp, då skola vi bo i ''ett hus, icke gjort med händer, evigt, i himmeln.''

O min själ träng dig framåt! Evigtvarande glädje väntar dig, ''en evig fullvikt av härlighet.'' O kommande värld, i utbyte mot den närvarande! O evighet, för ett ögonblick! En välsignad, evig gemenskap i det heliga, välsignade Guds eviga liv, i utbyte mot några få års uppoffringar och lidanden på jorden. För den glädje som finnes framför mig, lider jag villigt prövningar, såsom en god Jesu Kristi stridsman. Ja, med glädje lämnar jag hemmet och de kära för att predika Hans evangelium, och i utbyte emottaga ett hem, *evigt i himmeln.*

Alldenstund denna jord skall taga en ände, vilken tröst att veta att vi hava ''en bättre och förblivande egendom i himmeln'' (Ebr. 10: 34). ''Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer att göra eder kallelse och utkorelse fast; ty om I det gören, skolen I icke någonsin falla. Ty sålunda skall eder rikligen förlänas ingången i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike'' (2 Pet. 1: 10, 11).

Vi inga här uti nådens rike, vilket bereder oss till en riklig ingång uti härlighetens rike. Detta är ej ett bokstavligt, något, på jorden, såsom några blinda ivrare inbilla sig, utan ''ett oförgängligt, obefläckat och ovanskligt arv, som i himmeln är förvarat åt eder, som med Guds makt bevarens genom tron'' (1 Pet. 1: 4, 5.). ''Och Herren skall rädda mig från allt ont verk och frälsa mig till sitt himmelska rike. Honom vare ära i evigheters evighet! Amen.'' (2 Tim. 4: 18).

O välsignade hopp ''vilket vi hava såsom en själens ankare, som är säkert och fast.'' Min själ vilar uppå Hans Ords löften, i förväntan på det hopp ''som är förvarat åt eder (mig) i himmeln' (Kol. 1: 5).

''Samlen eder skatter i himmeln, där varken mal eller rost förstöra, och där tjuvar icke bryta sig in, ej heller stjäla'' (Matt. 6: 20). ''Säljen vad I haven och given allmosa, gören eder penningpungar, som icke föråldras en skatt, som icke minskas, i himmeln, dit tjuv icke når, och där mal icke fördärvar'' (Luk. 12: 33). 'Jesus sade till honom: Om du vill vara fullkomlig, så gå bort och sälj det du har och giv åt de fattiga, och du skall få en skatt i himmeln, och kom och följ mig'' (Matt. 19: 21).

Om denna jorden vore vår eviga del, då borde våra skatter samlas här. Men alldenstund den är timlig, befallas vi att samla våra skatter i himmeln. Om vi än äro fattiga på jordiskt gods, skola vi likväl, om vi tjäna Gud, få skatter i himmeln. I stället för att få vår belöning i denna världen, såsom somliga lära, säger Jesus att vi skola få vår belöning i himmeln. ''Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmeln; ty sammalunda hava de förföljt profeterna, som voro före eder'' (Matt. 5: 12). ''Glädjens och fröjdens på den dagen, ty se, eder lön är stor i himmeln; ty sammalunda gjorde deras fäder med profeterna'' (Luk. 6: 23).

Dessa många skriftställen äro visserligen tillräckligt bevis för att stadfästa det faktum, att himmeln kommer att bliva församlingens framtida och eviga hem. Talande om detta framtida tillstånd, sade Jesus: ''I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, skulle jag hava sagt eder det; jag går bort för att bereda eder rum. Och när jag har gått bort och berett eder rum, skall jag komma tillbaka och taga eder till mig, på det att varest jag är, där skolen ock I vara'' (Joh. 14: 2, 3). I Skrifterna omtalas ''Kristi hus'' och ''Faderns hus,'' Kristi nåderike här och Faderns härlighets rike därovan. Det ena häntyder till jorden och det andra till himmeln. I det ovanstående talar Kristus om det framtida hoppet. Med ''Faders hus'' menar han himmeln, ty det är Faderns boningsplats, Kristi hus är församlingen här på jorden. Genom att ingå uti det senare hava vi tillträde till det förra. Med ''boningar'' önskade han låta dem förstå att himmeln, Faderns område, var stort och rymligt. Han ville ej, såsom sektanhängare tro, ingiva den idéen att var och en skulle hava var sitt hus däruppe; utan han använde ett språk som de kunde förstå. Han talade från en bokstavlig byggnigs ståndpunkt, för att de skulle förstå hans mening. Alldenstund Faderns hus är så rymligt, innefattar många boningar, gick Jesus ''bort för att bereda eder rum.'' Kristus gick till himmeln. - Luk.

22: 51. Således bereder han vårt eviga hem i himmeln.

Någon torde invända att det varit tillrett från världens grundläggning. — Matt. 25: 34. Ja Guds rike, eller själva himmeln, var tillredd från världens grundläggning; men Kristus gick för att bereda oss en boning uti detta rike. Återigen, Kristus var ett lamm ''vilket dödat är ifrån begynnelsen.'' Likväl uppfylldes det i verkligheten när han kom. Likaså med den plats beredd åt oss. Kistus gick att i verkligheten bereda den för oss, och löftet är att han skall komma igen, icke för att kvarstanna här på jorden med oss, utan för att taga oss till sig, på det att där varest han är skola ock vi vara. Det är; Han skall komma igen och taga sin församling hem till härligheten, till den värld han gått att bereda.

När kommer allt detta att uppfyllas? ''Ty Herren själv skall stiga ned från himmeln, med befallande rop, med överängels röst och med Guds basun, och de, som hava dött i Kristus, skola uppstå först. Därefter skola vi, som leva och äro kvar, tillika med dem bortryckas i skyar till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid'' (1 Tess. 4: 16, 17). O huru skön är icke himmelns sanning! Församlingen kom ut från himmeln, och dess medlemmar skola alla till sist upptagas till himmeln för att alltid vara hos Herren. Men lärde ej Jesus att de saktmodiga ''skola ärva jorden'' (Matt. 5: 5)? Och Psalmisten tillägger:''De saktmodiga skola besitta landet'' (Ps. 37: 11). Huru skola vi harmoniera dessa skriftställen? Petrus förklarar dem tydligt. Han framhåller först, att på domens dag kommer detta jordiska klot, denna värld, att genom eld förgås. Han förutsäger dess fullständiga förstörelse: ''Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas'' (2 Pet. 3: 10).

Huru går det då med Jesu löfte att de saktmodiga skola ärva jorden? Aposteln svarar: ''Men nya himlar och en ny jord förvänta vi, efter hans löfte'' (v. 13). Huru tydligt! Vi vänta nya himlar och en ny jord enligt Hans löfte, sedan himlarna och jorden, detta klot vi nu bebo, äro uppbrända och hava fösvunnit. — 2 Pet. 3: 7—10. Petrus talar om det ljusets och fröjdens land, som Jesus gått att bereda.

Även uppenbarelsebokens författare beskriver domedagens scen, när denna jorden och himmeln flydde,''och intet rum blev funnet för dem''(Upp.20:11).''Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den första himmeln och den första jorden hava förgåtts, och havet är icke mer'' (Upp. 21: 1). Lägg märke till att han såg den nya himmeln och den nya jorden sedan den första himmeln och den första jorden hade förgåtts:

När förgingos de? Svar: ''Och jag såg en stor vit tron och honom som satt därpå, för vilkens ansikte jorden och himmeln flydde, och intet rum blev funnet för dem. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen, och böckerna upplätos; och en annan bok vart upplåten, som är livets och de döda blevo dömda enligt det, som var skrivet i böckerna, efter sina gärningar'' (Upp. 20: 11, 12).

Huru försvunno de? Svar: ''Men Herrens dag skall komma som en tjuv, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas'' (2 Pet. 3: 10).

Således när denna jorden försvunnit förvänta vi en ny himmel och en ny jord. (v. 13). Den nya jorden, det ''himmelska'', det bättre landet. — Ebr. 11: 16. Den nya himmeln är den himmelska staden, den ''tillkommande'' — Ebr. 11: 16; 13: 14. ''Saliga äro de, som två sina kläder, att de må få tillträde till livets träd och genom portarna ingå i staden'' (Upp. 22: 14).

Aposteln Paulus säger oss, att ''om vi allenast i detta livet hava hoppet till Kristus så äro vi de uslaste av alla människor'' (1 Kor. 15: 19). Detta språk antyder att vår närvarande glädje är grundad på vår framtida utsikt och förhoppning. Detta var förhållandet i Jesu liv. ''Jesus, vilken, i stället för den glädje, som förelåg honom, led korset och aktade icke smälek.'' Mitt uti detta livets prövningar, frestelser, svårigheter, missräkningar och motgångar äro de härliga framtidsutsikter, den kristne har, det som uppmuntrar honom att med fast beslut hålla fast uti Herren. De förmå honom att höja sig över den rasande stormen och överstiga livets böljor. När himmeln förmörkas och orkanen sopar över skyn, är hans hopp ankrat innom förlåten. Det ingiver honom nytt mod, så att han kan löpa utan att tröttna, att vandra och icke uppgivas.

Fastän Paulus nödgades genomgå många svårigheter, vittnade han likväl att han jagade ''mot målet efter den segerlön, som förehållas av Guds kallelse ovanefter i Kristus Jesus.'' ''Genom tron vägrade Moses, sedan han blivit stor, att kallas son av Faraos dotter och ville hellre lida misshandling med Guds folk än till en tid hava lust i synden och höll Kristi försmädelse för större rikedom än Egyptens skatter, ty han såg efter lönen'' (Ebr. 11: 24—26).

Vad angår himmelns härlighet, kunna vi blott få en försmak av den här. Aposteln säger oss det är ''mycket bättre'' att ''vara med Kristus'', än att förbliva i köttet. Därför tillägger han att döden är''en vinning.'' Det inspirerade vittnesbördet är att inför Hans ''ansikte är glädje tillfyllest.''

''Där hava ju de ogudaktiga upphört att rasa, där få de uttröttade komma till vila; där hava alla fångar fått ro, de höra där ingen pådrivares röst'' (Job. 3: 17—19). ''De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de, som hava fört de många till rättfärdighet, såsom stjärnor alltid och evinnerligen'' (Dan. 12: 3).

''Men rike och välde och storhet utöver alla riken under himmeln skall givas åt den högstes heliga folk. Dess rike skall vara ett evigt rike, och alla välden skola tjäna och lyda det'' (Dan: 7: 27). Detta betyder helt enkelt att sedan de ogudaktiga kastats uti det eviga mörkret skall hela Guds universum givas till de heliga. Guds hela område skall stå till deras förfogande. ''Så skall herradömet varda stort och friden utan ände,'' ''och de skola regera i evigheters evighet.'' Med odödliga och förhärligade kroppar skola de ströva omkring, över paradisiska ängder av härlighet, med Abraham, Isak och Jakob, och alla helgonen från alla tidsåldrar.

''Och en av de äldsta svarade och sade till mig; Vilka äro dessa, som äro klädda i de vita fotsida kläderna, och varifrån hava de kommit? Och jag sade till honom: Herre, du vet det. Och han sade till mig: Dessa äro de, som hava kommit ur den stora bedrövelsen; och hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Darför äro de inför Guds tron och tjäna honom dag och natt i hans tempel; och den, som sitter på tronen, skall bo över dem. De skola icke mer hungra eller törsta, icke heller skall solen eller någon hetta falla på dem. Ty Lammet, som är mitt för tronen, skall vårda dem och leda dem till levande vattenkällor, och Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon'' (Upp. 7: 13—17). Forts.

Haven I fått den Heliga Ande?

Predikan hållen av F. G. Smith. (övers. fr. eng.)

Forts. fr. Föreg. Nr.

Förenar Guds Folk.

En annan punkt är denna: Den Helige Ande förenar Guds folk. I sin bön till Fadern(John.17: 17,20,23),säger Kristus:''Helga dem i sanning; ditt ord är sanning. Men icke för dessa allenast beder jag utan och för dem, som genom deras ord skola tro på mig; på det att alla må vara ett, såsom du Fader, i mig och jag i dig, att ock de må vara ett i oss, på det att världen må tro, att du har sänt mig. Och jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig, på det att de må vara ett, såsom vi äro ett; jag i dem och du i mig, att de må vara fullkomnade till ett, och att världen må förstå, att du har sänt mig och älskat dem, såsom du har älskat mig.'' Här finna vi att det är helgelsen, ,vilken erhålles genom den Helige Ande, som leder Guds folk tillsammans.

Kristus dog '' för att till ett församla Guds förskingrade barn.'' Vi bringas uti Guds folks enhet, när vi bliva fullkomligt frälsta, vi fullkomnas i ett. Kristi Ande utgjutes och han utför verket i hjärtat. Den nya födelsen frälsar oss och förenar oss med Guds folk, och den Helige Andes dop fullkomnar oss till ett. Det borttager ur hjärtat det som förorsakar köttslig skilsmässa, och Guds folk flyta tillsammans i ett. Vi kunna försöka allt vi vilja att åstadkomma enhet, men Gud har sin metod att skapa enhet. När Han giver oss rena hjärtan, hava vi strax enhet. Låtom oss ej förbise det fak-

Fots. å sidan 5.

Evangelii Trumpet.

Utkommer två gånger i månaden.

Entered as second class matter July 3, 1903, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Utgives av

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN., U. S. A.

O. T. RING, - - - Redaktör
L. P. PETERSON, - Kontors-Redaktör
C. J. FORSBERG, - Bidragande Redaktör

Till upplysning om FULL FRÄLSNING, GUDOMLIG HELBRÄGDAGÖRELSE och ENHETEN av alla Guds barn i "den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga." Jud. 3.

Prenumerationspris:

För ett år .... 75 cts.
För ett halvt år ....40 cts.

Samma pris till Sverige; portofritt.
Fritt till obemedlade.

1 cent "stamps" mottagas för mindre belopp. Även Skandinaviska frimärken mottagas.

AFFÄRSFÖRSÄNDELSER.

Alla brev och försändelser rörande tidningens expedition, samt försändelser av penningar, vare sig postanvisningar eller assurerade brev måste adresseras och göras betalbara till:

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST PAUL PARK, MINN., U. S. A.

Om någon som ej själv prenumererat, får sig Evangelii Trumpet tillsänd, anhålles Ni godhetsfullt att läsa dess innehåll, ty någon efterräkning sändes ej. Tidningen sändes antingen på prov eller har någon Eder vän beställt och betalt den för Eder.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP.BISTA, ÖREBRO.

Om å tidningens omslag, efter namnet är tryckt Maj 16, Juni 16 o. s. v., giver det tillkänna, att Eder prenumeration utlöper den angivna månaden, detta år. Förnyandet av prenumerationen kvitteras, genom att årtalet är ändrat å omslaget, för exempel om Eder prenumeration utlöper i Maj detta år och den förnyas för ett år, förändras årtalet till 17. Om ej ändring av årtalet bliver synligt några veckor efter prenumerationen blivit förnyad så var god underrätta oss därom.

Insänd Eder prenumeration i tid, att intet nummer mistes. Prenumerationspris å Evangelii Trumpet i åtskilliga länders mynt är:

Sverige, Norge och Danmark.
Per år 2 Kronor — Halvt år 1 Kr. 10 Öre
Finland.
Per år 2 Mark 75 Penni — Halvt år 1 Mark 50 Penni
Ryssland
Per år 1 Rouble 10 Copecks — Halvt år 60 Copecks

Vi utgiva även "Evangeli Basun," en veckotidning på det dansk-norska språket. Prenumerationspris $1.00 per år

"Älsken varandra innerligt av ett rent hjärta" (1 Pet. 1: 22).

◆ ◆ ◆

Guds kärlek i hjärtat är det enda som kan förena och sammanbinda Guds barn.

◆ ◆ ◆

Det finnes en mänsklig kärlek och en gudomlig kärlek. Den mänskliga kärleken uppenbarar sig understundom på ett kraftigt sätt, men den gudomliga är långt vida mäktigare.

◆ ◆ ◆

"Gud är kärlek." Det är solens natur att lysa, eldens natur att vara het, isens natur att vara kall; likaså är det Guds natur att älska. För att människorna skola kunna älska varandra "innerligt" måste hjärat renas från all synd och Guds Ande taga sin boning i detsamma.

◆ ◆ ◆

Guds kärlek måste först inplantas i hjärtat innan den kan växa där, men sedan den blivit inplantad kan den tilltaga och förökas genom tillbörlig vård. En ting som kommer den att tillväxa är övning. Om ett barn läte den ena armen vara obegagnad skulle den ej växa eller bliva stark, medan de andra lemmarna utvecklades och bleve starka. Likaså måste kärleksgäringar utövas om kärleken skall utvecklas och bliva stark.

L. P. P.

SAMLADE NYHETER.

Broder Oluf Wick från Bagley, Minn., har kommit hit för att bliva behjälplig med arbetet i tryckeriet.

◆ ◆ ◆

Väckelsemötena, som vi väntat skulle hållas här i St. Paul Park, hava blivit återkallade emedan syster Edith Trasks hälsa blivit försvagad genom överansträngning, och hon har behov av vila. Efter ett par veckors vila hoppas hon kunna återupptaga arbetet med förnyade krafter.

◆ ◆ ◆

Från Mrs. Hoblisch, Tomah, Wis., hava vi mottagit tvänne golvmattor. Från Mrs. Carrie Johnson, Gulley, Minn., hava vi även mottagit en matta. Dessa begagnas i de olika rummen i hemmet, och vi uppskatta dem mycket och tacka hjärtligt för desamma.

◆ ◆ ◆

Mötena i Rice Lake, Wis., vilka avslutades för en tid sedan voro väl besökta och 25 eller 30 själar sökte frälsning.

◆ ◆ ◆

Vi hava erhållit ungefär 3500 prenumerationer å Evangelii Trumpet och "Evangeli Basun," under 10cts. tillbudet.

Preumerationssamlares lista, som utelämnas denna gång, kommer att införas i nästa nummer.

◆ ◆ ◆

Broder och syster Chris. Mikelson från Gordon, Neb., vilka äro på besök hos anhöriga i denna stat, stannade även och besökte trossyskonen här under några dagar.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Göta Sverige.

Efter att hava ankommit till Göta, den vänliga lilla bergsbyn i Sverige, önskar jag i Herrens namn sända en hälsning till Guds barn.

Min själ lover Herren för alla hans välgärningar. Frälsningen är dyrbar, och Guds nåd är varje dag ny. Tack och lov! Guds barn i Göta gåvo mig en hjärtlig välkomst, vilket gjorde mitt hjärta gott. De möten vi haft hava varit välsignade av Gud. Söndagsmötena voro besökta av mycket folk, och Guds Ande var närvarande. Vi bedja och tro att Gud skall frälsa själar här under denna vinter. Guds folk här glädja sig i Herren; det är jubel i hjärtat och på tungan. Pris ske Gud! Med Guds nåd och hjälp hava vi beslutat att stå fast uti Guds Ords sanning, att kämpa mot djävulen och draga framåt på Herrens väg.

Guds församling i Göta och Herrens ringaste tjänarinna hälsar eder alla,

Betty Miller.

Pandrup, Danmark.

Julmötena i Danmark äro slut men ej glömda. Resultaten skola vi först tillfullo lära känna när vi komma till himmeln. Det var snöstorm och tågförhinder nästan hela tiden under de första fyra dagarna av mötet i Pandrup. Några få från Aalborg lyckades komma fram och övervoro mötena. Herren välsignade sitt Ord och var trofast sina löften, om de besökandes antal var mindre än det varit om vädret varit vackert; så att vi som bevistade mötena fingo full nytta och välsignelse.

Broder Forsberg kom hit från Sverige, då mötena begynte i Lökken. Guds ord har en rensande kraft, och det var verksamt även under dessa möten, till att rensa bort alla fläckar av en kompromisserande natur, och därigenom rensa församlingen.

Mötena i Hjörring buro de största synliga frukter. Vi bådo för sex själar en afton och fyra nästa aftonen och de fingo en härlig seger. Flera söka Herren.

Möten höllos på förmiddagarne för predikanter och medhjälpare i evangelii tjänst. Dessa möten välsignades av Herren på ett underbart sätt. Det var gott både för de äldre och yngre Herrens tjänare att närvara vid dessa möten.

Herren uppmuntrade sitt folk och något av det gammaldags lovprisandet kunde höras i församlingen, som påminde oss om "dånet av stora vatten." Herren välsignade sitt folk och "turturduvan låter höra sin röst i vårt land." Många flera skulle hava kommit, i synnerhet under de första dagarna, om vädret varit vackert.

Syster Betty Miller från Aalborg, blev ordinerad till predikoämbetet i Guds församling. Herren har allaredan sänt henne till Göta, Sverige, för att där arbeta för honom. Br. Forsberg kvarbliver i Danmark för att besöka de olika församlingarna under ett par veckors tid.

En kommitté av fem medlemmar valdes till att efterse församlingshuset i Hjörring. De komma att hava tillsyn över det timliga ansvaret angående denna byggnad och hållandet av möten där. Herren har på ett underbart sätt hjälpt, vad penningeaffärer angår, och i erhållandet av lån, så att byggningsmännen hava erhållit vad som tillkom dem. Vi se Guds hjälpande hand uppenbarad och vi prisa honom därför.

Det ser ut som att vi i framtiden ej komma att hålla våra församlingsmöten under jultiden, utan komma att välja en annan tid för dem, emedan vi anse att det är ogynnsamt att samla alla predikanterna till dessa möten, då så många helgdagar förekomma. De många som ej kunna komma till församlingsmötet måste då vara utan predikant och tillfälle att komma tillsamman till uppbyggelse.

Br. Susags arbete här i Danmark har varit mest ibland Guds barn, för att leda dem ut i det fulla ljuset. Många tacka Gud för vad de hava lärt sedan han kom hit. Arbe-

tet för Herren går framåt här i Danmark. Prisat vare Hans namn! Herren gav os ett härligt vakemöte nyårsaftonen, i vårt hem varest vi deltogo i Guds hus' anordningar. Församlingen i Jetsmark samlades såsom en stor familj i Herren. Herren var trogen sitt löfte: "Om I veten detta, saliga ären I, om I gören det." Eders för det skandinaviska folkets frälsning.

N. Renbeck.

VITTNESBÖRD.

New castle, Pa.

Dyre Trumpetens läsare: Jag vill till Guds pris och ära avgiva mitt vittnesbörd Jag är tacksam till Gud emedan han har frälst och helgat mig. Huru härligt att veta att mina synder äro förlåtna. Jag glömmer ej den frid och fröjd som kom mitt hjärta till del, när jag blev villig att åtlyda Guds Ords befallningar. Min önskan är att förhärliga Gud i allt vad jag gör, och att vara ödmjuk så att han kan begagna mig i sin tjänst. Jag önskar allas edra förböner.

Eders ringa broder i Guds församling,

Severin Anderson.

"HAVEN I FÅTT DEN HELIGE ANDE?"

Forts. fr. sidan 3.

tum, att orsaken till skilsmässa är vanligtvis i hjärtat. Den är mer i hjärtat än i huvudet. När vi flöda tillsammans i enhet och våra hjärtan smältas tillsammans, kunna vi bättre förstå varandra. O, tack vare Gud! den Helige Andes dop borttager köttslighet, och förmår oss att flöda tillsammans i ett.

För att kunna flöda tillsammans i enhet måste vi bliva förenade genom Andens eld. Vi måste komma uti elden och få våra hjärtan smälta tillsammans. En del folk predika emot söndringar, men Guds metod att åstadkomma enhet är genom elden. Få elden in uti dig. Det fordras elden att smälta eder så att I kunnen flöda tillsammans till ett. Om du tager flera blystycken och lägger dem uti en stor gryta över elden smälta de snart tillsammans; de flyta då tillsammans emedan de smält. Det fordras en lång tid för en del människor att komma till enhet. Veten I varför? Emedan de äro så stora—och de stora styckena smälta sist. Men en ting är visst; om de förbliva över elden länge nog, komma de helt visst att smältas till sist . En del människor försöka få andra att tro lika, och likväl äro de själva köttsliga och uppfyllda med tvedräkt; men enhet finnes i hjärtat. När Gud verkar i själen, verkar han ett tillstånd som absolut måste vara i enlighet med Guds Ord. Det är ett faktum, att Gud bringar oss uti linje med hans sanning, i varje avseende, men verket måste begynna i hjärtat. Smältningsprocessen bringar oss tillsammans.

"Helga dem....på det att alla må vara ett." Det finnes folk i våra dagar som säga att vi ej kunna vara ett. Men Jesus åstadkommer enhet när vi underkasta oss hans plan. Det är omöjligt att få folk uti biblisk enhet genom att bringa olika trosbekännelser tillsammans. Detta är den anda som är gängse, och om vi ej äro försiktiga, bröder, skall fienden försöka få den idéen in uti oss, att Guds plan av enhet ej är annorlunda än "förening." Jag såg en gång tvänne målningar. Den första framställde flera djur — lejon, tigrar, pantrar, mulåsnor etc, — stående i en cirkel med deras svansar sammanbundna i mitten. De sågo ut som de voro i en mycket obehaglig ställning. Mulåsnan sparkade, lejonet röt, andra tjöto, och mulåsnans fot var rätt över lammets huvud. Var ej lammet i en farlig belägenhet?

Det var en bild på "förening." De hade det mycket obehagligt. Veten I ej att lejons, björnars och tigrars naturer förändras ej med att binda deras svansar tillsammans? Har ej var och en olika benägenhet? Det enda som förhindrade dem från att få sin egen vilja fram, var att de hade sina svansar sammanbundna. Och så var där en annan tavla — den välkända, som föreviser Herden bärande ett litet lamm i famnen och en fårahjord följande honom. "Mina får höra min röst, och jag känner dem, och de följa mig." Ovan denna bild var ett ord tryckt, "enhet."

Om du avviker från Guds enda plan, bliver aldrig sann enhet resulatet; men om du får en erfarenhet av frälsning, och efteråt erhåller den Helige Andes dop, bliver du renad och bliver ett med Guds folk, bliver "fullkomnad till ett." En del människor säga oss att det ej kan åstadkommas, ty människor äro så olika sinnade att det är omöjligt att få dem förenade på detta sätt. Jag önskar säga att detta är ett misstag. I Herrens bön angående lärjungarna sade han att de måtte helgas på det att de alla måtte vara ett. På pingstdagen förökades deras antal med ungefär tre tusen. Vid ett annat tillfälle var mängden ungefär fem tusen. Jag vet ej om det inberäknade de tre tusen eller om det var fem tusen förutom dem. Men i vilket fall som helst var där åtminstone fem tusen, och församlingen förökades dagligen med dem som blevo frälsta.

I fjärde kapitlet av Apg., läsa vi om Johannes och Petri fängslande. Rådsherrarna och de äldsta befallde apostlarna, att alldeles icke tala eller lära i Jesu namn, men när de blivit lösgivna begåvo de sig till de sina och berättade vad som vederfarits dem, och när församlingen fingo höra det "upphovo de endräktigt sin röst" i bön till Gud. Bröderna sade ej: "Nåväl, Petrus du gör ständigt något som förorsakar dig obehag. Var litet mer förståndig, så kommer du ej att råka uti olägenhet nästa gång." Nej, de upplyfte sin röst i bön till Gud: "Och nu, Herre, se till deras hotelser och giv dina tjänare att med all frimodighet tala ditt ord....Och då de hade bett, skakades rummet, där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda med den Helige Ande och talade Guds ord med frimodighet. Men hela hopen av dem, som trodde, var ett hjärta och en själ."

Bröder, sägen mig icke att Guds barns enhet ej kan åstadkommas. Den kan åstadkommas på Guds sätt. När Guds barn förena sina hjärtan och bestämma sig för att förena sig med Guds folk, skall han helga dem och de bliva alla av ett hjärta och en själ. "Och de blevo alla uppfyllda med den Helige Ande och talade Guds ord med frimodighet. Men i hela hopen av dem, som trodde, var ett hjärta och en själ." Paulus gick att predika samma lära bland hedningarna. De voro alla ett i Kristus Jesus, både judar och hedningar. Pris ske Gud! Det verkar på samma sätt i våra hjärtan i vår tid. Det gör ingen skillnad om I ären engelsmän eller amerikanare, eller vad I ären, om I kommen till Gud, och underkasten eder hans plan, skall det hava samma verkan på eder allesamman. Bröder, enhet är något härligt. Den är ett resultat av tillbörlig erfarenhet av helgelse och helighet

Dugliggör till Tjänst.

En annan sak som är positiv angående erfarenheten av erhållandet av den Helige Andes dop, är att det gör oss skickliga till tjänst. Kristus tillsade sina apostlar att icke avlägsna sig ifrån Jerusalem, utan förbliva där till dess de blivit beklädda med kraft ifrån höjden och då komme de att bliva skickliggjorda för deras arbete. Bröder, det är nödvändigt att vi förbida till dess vi bliva beklädda med kraft ifrån höjden. Det är hemligheten för vår kraft och framgång. Människor sätta för mycket tillit till lärdom i våra dagar. Jag har intet att säga emot det rätta bruket av lärdom, men när vi sätta dessa ting i stället för Guds verk uti själen, göra vi ett misstag — ett ledsamt misstag. Det som är av första och största betydelse är Guds verk uti hjärtat. Folk säga ibland: "Jag har hört många predikanter, men jag har aldrig hört någon predika så som I prediken." Veten I varför? Gud vare tack, vi äro uppfyllda med den Helige Ande. Vi predika sanningen genom Guds smörjelse. Saningen ej blott upplyser sinnet, utan vidrör även hjärtat. Gud vill att vi skola hava budskap från den Helige Ande. Vi behöva ett nytt budskap varje dag. Måtte Herren hjälpa oss att ej göra något misstag härutinnan, så skall det önskade resultatet åstadkommas — själar skola bliva döpta med den Helige Ande.

Den predikant som ej är döpt med den Helige Ande är ej skicklig att frambära Guds budskap. Såsom en följd av hans predikan kommer söndring att uppstå. Vi måste hava helgade predikanter. Jag tackar Gud att vi hava ett helgat prästerskap — heligt och uppfyllt med den Helige Ande. En predikant som ej är helgad är ej beredd att gå och predika; vi måste dröja till dess vi erhållit kraft ifrån höjden.

Beviset att vi erhållit den Helige Ande.

Angående beviset för att vi erhållit den Helige Andes dop, säga somliga att det är att "tala med tungor,"och att om en person ej talar med tungor, har han ej ännu emottagit den Helige Andes dop. Nå väl, vad har Bibeln att säga härom? Det första beviset är, att i den Helige Andes dop renas vå-

ra hjärtan från medfödd synd. I Luk. 1: 77 läsa vi dessa ord: "Att giva hans folk frälsningens kunskap till deras synders förlåtelse." Enligt detta är syndernas förlåtelse beviset eller det som skänker kunskap om frälsning. Då nu detta är beviset eller det som skänker kunskap om frälsning, så är renandet från medfödd synd beviset för helgelse, eller det andra nådeverket. När du blivit fri från medfödd synd, är det ett bevis, ett härligt bevis, det egentliga som en del av oss sökte efter.

Det är ej allt; det finnes ett bestämt bevis. Är det att tala med tungor? eller förmågan att hoppa och skria? Guds ord måste avgöra varje fråga. "Ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem, som varda helgade. Och därom bär oss även den Helige Ande vittnesbörd" (Ebr. 10: 14, 15). Vad är beviset att man är helgad? Den Helige Ande själv är beviset. Ej något som den Helige Ande kan eller kommer att göra, utan den Helige Ande själv. Hans Ande "vittnar med vår ande att vi äro Guds barn." Guds Ande kommer till våra hjärtan och vi äro förvissade att vi hava honom. Pris ske Gud! Om jag gåve broder Blaney ett ur, vad är beviset att han har uret? Är det urets tidmätande förmåga? Nej det är själva ägandet. Det är ej vad uret uträttar eller kan förmås att uträtta; det är uret självt. Detta är ett tillfredsställande bevis för honom att han har det. Lika så, är det ej vad den Helige Ande gör, utan det är den Helige Ande själv, som är vårt bevis. Och vi borde bevara detta i våra tankar. Beviset är ej att tala med tungor, det är den Helige Ande själv. Behöva vi ett vittne att avgiva vittnesbörd för oss att solen skiner uppöver oss? Nej den bevisar sig själv. Den behöver ej någon att vittna för sig. Behöva vi någon att vittna för oss om den Helige Ande? Nej Han vittnar för sig själv. "Haven I fått den Helige Ande sedan I kommit till tron?"

Den Helige Andes verk är mycket viktigt. I första rummet renar det hjärtat "Faren efter frid med alla och efter helgelsen, utan vilken ingen skall se Herren" (Ebr. 12: 14). "Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud" (Matt. 5: 8). Gud vill att vi skola vara fullkomliga och heliga. Det är vad som skickliggör oss till tjänst här. Det iståndsätter oss att utföra vad Gud har för oss att utföra. I skolen erhålla kraft och sedan utföra Guds verk. En människa som är helgad är ett kar till ära och berett till allt gott verk.

Andliga gåvor.

Utom detta förekommer särskilda, den Helige Andes verk. Jag önskar draga eder uppmärksamhet till 1 Kor. 12. Aposteln begynner med dessa ord: "Men om de andliga gåvorna vill jag icke, mina bröder, att I skolen vara i okunnighet." I versar 4 till 11 säger han: "Gåvorna äro mångahanda men Anden är densamme. Och ämbetena äro mångahanda, men Herren är densamme. Och kraftverkningarna äro mångahanda men det är samme Gud, som verkar allt i alla. Men åt var och en gives Andens uppenbarelse till gagn. Ty åt en gives genom Anden att tala vishet, åt en annan att tala kunskap efter samme Ande, åt en annan tro genom samme Ande, åt en annan gåvorna att bota sjuke genom samme Ande, åt en annan kraftverkningar, åt en annan profetia, åt en annan bedömande av andar, at en annan åtskilliga slags talande med tungor, åt en annan uttydningen av det med tungor talade. Men allt detta verkar den ene och samme Anden utdelande åt var och en sitt, såsom han vill."

I detta skriftställe finna vi Andens verkningar såsom särskilda gåvor till alla som mottaga honom. Här finnes olika gåvor. Den Helige Ande uppenbarar sig själv genom vissa individer på särskilda sätt. Alla dessa verka genom den ene och samme Anden, som utdelar åt var och en såsom han vill. Den idéen, att en av dessa särskilda uppenbarelser är bevis för att den Helige Ande mottagits, är ett misstag. Den idéen att folk ej hava den Helige Ande om de ej tala med tungor, emedan detta skriftställe innefattar tungotalande uti andens gåvor, är falsk. "Utdelande åt var och en såsom han vill." Anden själv gör det. Vi kunna läsa här i den senare delen av kapitlet (v. 28): "Och Gud har satt i församlingen först apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan verkande krafter, sedan gåvorna att bota sjuka, att undsätta behövande, att styra och på åtskilliga sätt tala med tungor." Gud har satt allt detta i församlingen. Äro alla apostlar? Visserligen icke. Äro alla profeter? Nej. Äro alla lärare? Om så vore, vem skulle läras? Hava alla verkande krafter? Nej. Hava alla gåvan att bota sjuka? Tala alla med tungor? Nej. Kunna alla uttyda? Nej. "Men sträven efter de yppersta gåvorna." Jag hoppas, att var och en av eder, som äro här i dag, måtte klart fatta denna sanning, ty I behöven den. Den Helige Ande utdelar åt var och en som han vill. Om Gud giver dig profetians gåva, tacka honom för den, och begagna den till hans ära. Om han giver dig den sanna gåvan att tala med tungor, gör bruk av den till hans ära, men han vill att vi skola göra bruk av den tunga vi alla-redan hava. Somliga människor sjunga "O om jag hade tusen tungor, att sjunga min store Återlösares lov," medan en annan knappast förmår leva i hemmet tillsammans med den tunga de allaredan hava. De tala, tala, tala, tala. Om Gud ej giver mig gåvan att tala med tungor, så skall jag ej söka efter den, så som en del människor göra. De komma uti spänning och arbeta, arbeta, arbeta, försökande att få gåvan att tala med tungor, till dess de slutligen få någonting men det är villfarelse. Den förmår dem att framvisa många utvärtes uppenbarelser, och därför tro de att den måste vara ifrån Gud. Veten I att djävulen kan tala med tungor? Förstår han ej alla språk? Om djävulen kunde tala genom en orm i Eden, så kan han även tala genom en person nu. Bröder, tagen eder till vara. Framhållen sanningen för folket.

När folk ej äro i harmoni med Bibelns grundläror är det något galet. Låtom oss stå fast vid sanningen. Vi böra framhålla något bestämt för människorna. När de bliva renade från medfödd synd förvänta de att erhålla något i dess ställe. Jag tror att om vi söka Gud och få bördan av detta uppå våra hjärtan, skola de verk vi hava omnämnt bliva mer kända än vad de äro nu. När folk utgjuta sina hjärtan inför Gud förvänta de att han skall giva dem något. Och om Han vill giva dem helbrägdagörelsens gåva eller profetians gåvo skall han så göra; och de skola emottaga något bestämt ifrån honom.

Jag tycker ej om att se folk komma och söka helgelse på ett vårdslöst, likgiltigt, sätt, ej förväntande att erhålla mycken förändring. När den Helige Ande kommer in uti våra hjärtan erhålla vi något verkligt. Det är ej blott och bart rörelse, fastän det finnes en rörelse som kommer från Gud Men den Helige Ande och hans verk är något verkligt, något bestämt, något storartat. "Haven I fått den Helige Ande, sedan I kommit till tron?" Om icke, beder jag Gud hjälpa eder söka Honom i dag.

VÅRT HEM.

Av Chas. A. Grant.

Nästen alla människor ha längtan efter att äga ett hem, och för de flesta som äro i besittning av denna av Gud givna gåvan, är väl ingen plats på jorden kärare än hemmet. Huru enkelt och torftigt det än må vara. älska vi ändå vårt hem på jorden.

Och vi böra vara mycket tacksamma till Gud att vi få bo i lugn och frid, helst i dessa tider när så många av våra medmänniskor få sina hem skövlade och förlora allt vad de äga, ja även förlora nära och kära i det pågående stora världskriget.

Men det var ej särskilt vårt jordiska hem jag ville nämna utan vårt andliga, själens hem. Jag är viss om att det finnes en längtan i nästan varje människas hjärta att hon kunde äga ett andligt hem här i tiden och i synnerhet för evigheten. När Gud hade skapat människan gav han henne ett hem i Eden. Där var hon i gemenskap med sin Skapare. Gud var hos henne och hade omsorg om henne. Men när människan föll, genom synden, blev hon utdriven från sitt hem, ut i världen, för att arbeta och sträva i sitt anletes svett för att försörja sig. Syndafallet medförde många svåra följder. Människan blev böjd för att göra det onda, genom den av fienden inplantade syndiga naturen; och slutet på hennes jordeliv var att dö. Men Gud var ändock god och barmhärtig emot människan. Så snart hon hade fallit lovade han henne en Frälsare, som skulle krossa fiendens makt. Han skulle komma för att bringa sitt folk tillbaka till paradisets makt och härlighet. Innan Jesus kom irrade människan omkring utan ett verkligt själens hem, ett hem i dess egentliga betydelse. Men när Jesus kom sade han: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." Den som har funnit Jesus såsom sin Frälsare, har också funnit

vederkvickelse, vila och ett verkligt hem för sin själ.

Ett hem består av en byggnad, fader och moder, systrar och bröder. Jesus har ett sådant hem för oss nu. Aposteln Paulus skriver till Timoteus: "För att, om jag dröjer, du må veta, huru man bör förhålla sig i Guds hus, som är den levande Gudens församling" (1 Tim. 3: 15). Detta hus eller församling är byggd av Jesus själv, ty han säger: "På denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke varda henne övermäktiga" (Matt. 16: 18). Den hade redan blivit byggd på Pauli tid, och han säger om densamma: "Hörnstenen är Jesus Kristus själv, i vilken hela byggnaden sammanfogas och växer till ett heligt tempel i Herren, i vilken även I med uppbyggens till en Guds boning i Anden" (Ef. 2: 20—22). Det är ett andligt hus byggt av levande stenar. — 1 Pet. 2: 5.

Vi se således att detta hus, denna församling, som Jesus byggde är Guds tempel, varest Gud nu bor och är tillsammans med sitt folk, och där har han givit de sina ett kraftigt beskydd. Esaias profeterade härom: "På den tiden skall man sjunga denna sång i juda land: Vår stad giver oss styrka ; murar och värn bereda oss frälsning" (Frälsning sätter han till murar och värn; dansk övers.). Profeten såg fram i tiden; han såg evangelii dag, den nuvarande tidsåldern, när frälsningen skulle bliva muren som skiljer Guds barn från världen.

Detta hus har en dörr eller ingång. Jesus sade: "Jag är dörren; om någon ingår genom mig, skall han bliva frälst, och han skall ingå och utgå och finna bete" (Joh. 10: 9). "Detta säger den helige, den sannskyldige, den som har Davids nycklar, den som upplåter och ingen tillsluter, och som tillsluter och ingen upplåter" (Upp. 3: 7). Vi se alltså att Jesus själv har nyckeln, och att han är dörren till sin fösamling, alla troendes hem. Den som kommer till Honom såsom en förlorad syndare, ångrar och övergiver sitt syndiga liv, får förlåtelse för sina synder, får förvissning i själen att han är ett Guds barn och mottager kraft att leva ett heligt, segrande liv; har blivit en medlem av detta andliga hem. Han har ingått genom dörren och kan gå ut på Guds villkor och löften, och näras av Guds ord och välsignelser. Han har funnit bete; hela Guds förrådshus är hans tillhörighet. Ära vare Gud!

När människan lever i synden är hon skild från Gud och från hans folk; och för att bliva en medlem av Guds familj måste hon födas därtill. Jesus sade till Nikodemus: "Utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike" (Joh. 3: 3). "Herren förökade var dag församlingen med dem, som blevo frälsta" (Apg. 2: 47). "Ja, om Sion skall det sägas: 'Den ene som den andre är född därinne' och den Högste själv skall hålla det vid makt. Ja, när Herren upptecknar folken, skall han så räkna: 'Dessa äro födda där'" (Psa. 87: 5, 6). Frälsningen är den andliga födelsen eller pånyttfödelsen, och vi se att på pingstdagen och därefter, förökade Herren församlingen med dem som blevo frälsta. Varken Petrus eller någon av de andra apostlarna kunde intaga några medlemmar, ej heller har Herren givit den makten till någon människa i vår tid, att intaga några medlemmar uti sin församling. "När Herren upptecknar folken, skall han så räkna: 'Dessa äro födda där.'" Det är endast sådana Herren erkänner såsom sitt folk, här i tiden, och ej heller komma vi att bliva erkända, på den sista stora domens dag, om vi ej blivit födda på nytt.

Den som är född på nytt, frälst ifrån synden och kommit in uti Guds församling, varest Gud har sin boning, kan sjunga: "Hem, hem, mitt kära hem." Mitt hem för tiden och evigheten, ibland Guds helgon, där bor jag nöjd.

ETT VITTNE.

En man höll föredrag mot kristendomen och sökte bevisa att evangelium blott var en fabel.

Vid föredragets slut steg en arbetare upp och frågade, om han fick säga ett par ord. Han fick tillåtelse till det.

— För trettio år sedan, sade han, var jag en förbannese för den här staden. Jag försökte bli bättre, men det gick inte. Jag blev straffad av polisen, men det hjälpte inte. Jag blev absolutist, men det höll jag inte ut med.

Man hade förlorat allt hopp om min räddning. Själv hade jag också uppgivit hoppet.

Då fick jag höra evangelium. Jesus fick hand om mig. Han rörde vid mitt hjärta. Han gav mig ett nytt sinne. Allt annat hade varit förgäves, men detta blev min räddning. Ni må säga vad ni vill, men evangelium är likväl Guds kraft till frälsning för var och en som tror.

"Hemmets Vän."

DITT LIVS LÖSEN.

Den ädle kristne tänkaren Pontus Wikner skrev en gång till en vän:

Hela mitt livs lösen har kunnat sammanfattas i Spalmistens ord: "Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden; när skall jag komma därtill att jag får träda fram för Guds ansikte?"

Vilken är ditt livs lösen?

FÖRÖDELSEN FORTGÅR.

Gladstone plägade säga, att krigens, farsoternas och hungersnödens hemska härjningar kunna aldrig jämföras med dryckenskapslastens. Han visste, vad han sade och skulle ej tveka att upprepa sitt påstående, levde han i vårt tidevarv och land. Det värsta är, att "bättre" människor blivit så vana vid dessa sanningar, att ej ens de mest uppseendeväckande fakta, framkalla hos dem något vidare intresse, ännu mindre verka nit och uppoffring för ondskans hämmande. Det skulle vara högeligen intressant att veta, huru denna tidnings läsare i allmänhet affekteras av nedanstående uppgifter, vilka hämtats ur de nyaste och tillförlitligaste källor. Skall svaret blott bliva en medlidandets känsla, en from suck och ett lamt "vad kan väl jag göra?" Eller skall det bliva ett orubbligt beslut att ej sky försakelse eller hån, då det gäller att med agitation, handling och valsedel såväl som med föredöme utrota alla lasters last och moder.

Den av vårt lands regering tillåtna, ja skyddade och omhuldade rusdryckhanteringen skriver numera på sitt årliga syndaregister bland annat följande nätta summor: 3,000 barn kvävda till döds av druckna föräldrar. 5,000 självmord. 1,000 hustrumord. 9,000 andra mord. 40,000 mödrar förlora sina makar. 60,000 unga jungfrur lagda på Backi och lustans altare. 100,000 nya rekryter för brottslingarnas armé. 100'000 dårhushjon. 200,000 fattighjon 100,000 nya dringaregavar. (Det gräves en ny var femte minut). 1,000,000 nya rekryter för alkoholslavarnas armé.

Tag alla dessa arma offer, en miljon sex hundra aderton tusen till antalet, och ställ dem i en enda rad, givande åt var och en ett utrymme av en meter, och vi hava en dödsmarsch, som sträcker sig ända från New York till Chicago.

Ställ så i ledet landets fem hundra tusen krögare, och den hemska arméns förste man står i Omaha. Här se vi ett enda års skörd; en hemsk tavla i sanning. Huru länge skall denna nation fortsätta att ockra på arma människoliv och för Judas — penningars skull tolerera denna kvarts miljon kroghelveten? Huru länge skola goda medborgare gå som valkreatur till urnorna och med sin röst sanktionera och understödja denna årliga massaker? Var och en besvare dessa frågor för sig själv och inför sin Gud.

(S—t.).

De Ungas Avdelning.

EN TECKNING FRÅN VARDAGSLIVET I KINA.

Av Annabel Hunnex.

En kort resa på järnvägståg.

Efter att hava kraftigt skakat våra egna händer och bjudit ett hastigt farväl till våra kinesiske vänner, stiga vi på tåget för att företaga en kort resa.

Vi resa med tredje klass, alldenstund det endast bliver en kort resa och vi skola ej vara missnöjda med de hårda bänkarna och samvaren med de fattigare klasserna av våra gulhudade bröder och systrar.

Strax efter tåget satts i gång, bliver tobakspiporna synliga, ty kineserna hava lärt från västerlänningarna, den fula ovanan att röka tobak. Nu fylles rummet med rök och vi öppna fönstret för att andas frisk luft. Alla ögon betrakta oss och utan tvivel undra våra medpassagerare om utlänningarna ej veta att luften där ute är kall.

Det nästa i ordningen är handdukar, vridna ur hett vatten och lämnade åt varje passagerare, för att torka sina händer och ansiktet. Detta är angenämt och uppfriskande. Vi försöka det likväl ej i alla fall. Där förekommer mycket tjättrande och högljutt tal, ty var och en gör sig fullkomligt hemmastadd.

Omsider se vi oss omkring. Mitt emot oss tager en passagerare sig en lur, i det han ligger utsträckt på den långa bänken med huvudet i knät på sin medpassagerare; och där låg hans skor under bänken.

Litet längre fram utmed gången sitter en vad händer — en träta? Nej, intet av det gammal man med en ovanligt lång pipa fasthållen mellan de tunna, slappa läpparna, ty hans tänder äro alla borta. I det han njuter av sin pipa, få vi nu och då se en glimt av hans sarpa svarta ögon, tittande på utlänningarna från ett mörkt rynkat ansikte. En liten hårpiska hänger ned över nacken, och fastän han ej har mycket hår, är det likväl ännu alltsammans svart.

Litet längre bort sitter en buddaist präst i sin långa, sida dräkt. Hans huvud är renrakat. Hans anletsdrag påminde oss om själva avgudabilden han tillbeder—Buddha. Detta kommer oss att tänka på, att vi bliva lika vad vi tillbedja.

Alla omkring oss tycks vara vid gott lynne i det de njuta av sin rökning. I det vi sitta och betrakta ansiktena omkring oss, möta våra ögon blickar vilka även noga betrakta oss. Ett mycket besynnerligt folk tycka vi, men utan tvivel äro vi lika intressanta för dem.

Om en stund sändes de heta handdukarna omkring igen. Tvänne gossar taga vanligtvis hand om detta. Denna gång, för att undvika besväret att gå från den ena ändan av vagnen till den andra, kasta de handdukarna ihopbuntade, till varandra över passagerarnas huvuden. Händelsevis faller en bunt på huvudet av en av passagerarna, och slaget. Manen blott ser sig omring för att se vad som hänt och tar det helt godlynt.

TROGEN I DET LILLA.

Av Emma Olson.

När vi unga tänka på allt vad Herren har gjort för oss, därigenom att han frälst oss från syndens förfärliga slaveri, och givit oss en innerlig önskan att leva honom till behag, är det väl ingen som icke önskar uttrycka sin tacksamhet, och bevisa den med att göra något för honom.

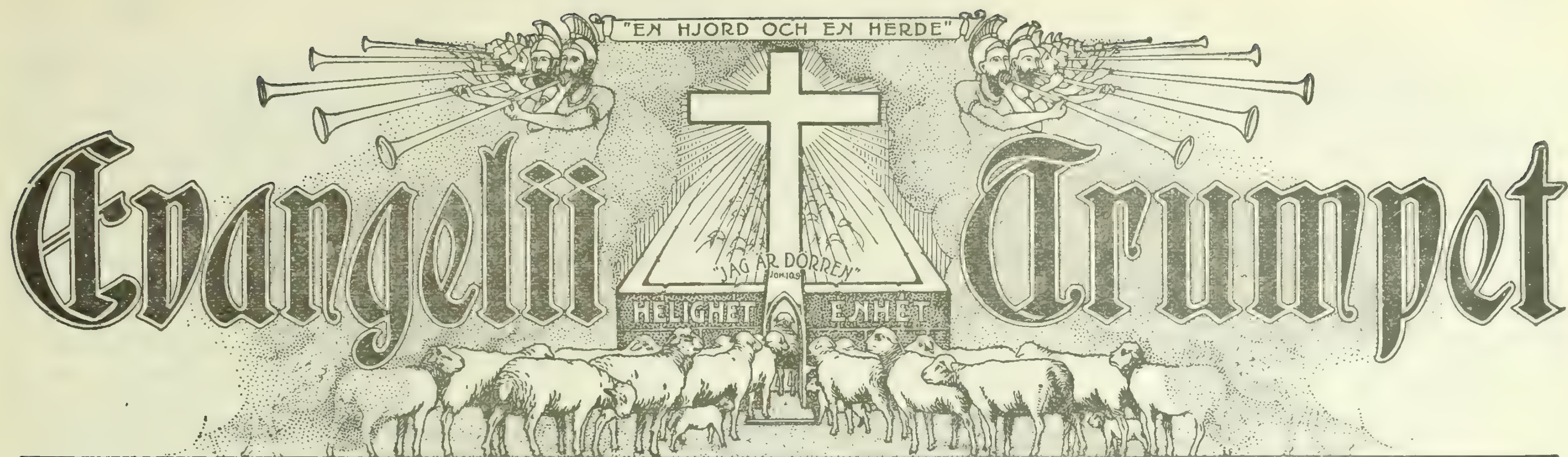
Men när vi så stanna och betänka huru små och oskickliga vi äro i oss själva, så uppstiger helt naturligt spörsmålet om huruvida det finnes något som vi kunna göra eller ej. Kanske några av oss torde tänka att emedan vi ej kunna vara missionärer, eller andra arbetare som kunna uträtta stora ting i Herrens tjänst, finnes intet som vi kunna göra. Måtte Herren hjälpa oss att inse våra privilegier, så väl som vårt ansvar i detta stycke. Såsom vi ofta hava hört fordrar Gud aldrig mer av oss än vad han giver oss både kraft och tillfälle att uträtta; men ett är visst och det är att han håller oss ansvariga för de tillfällen han giver oss, att göra till och med de små ting, om det än icke är mer än att säga ett kärleksfullt ord, eller att kasta en vänlig blick åt dem bland vilka vi färdas. Vi minnas ju flera tillfällen då vi själva varit betryckta och missmodiga, och någon har sjungit en uppmuntrande sång eller gjort oss en vänlig handling. Huru upplyftande var det ej! Och vilket mod det ingav i hjärtat!

Det är blott efter som man är trogen i det lilla, som man erhåller större ansvar, såsom vi läsa i Luk. 16: 10, 11: "Den, som är trogen i det minsta, han är ock trogen i mycket, och den som är orättfärdig i det minsta, han är ock orättfärdig i mycket. Haven I nu icke varit trogna i den orättfärdiga mammon, vem skall då betro eder det sannskyldiga goda?" Om det blott är det lilla, så låtom oss minnas vad sångaren har sagt: "Giv ej stenar, om du ej har råd att giva bröd."

Vi finna även att vi, såsom individer hava en pats och ett arbete som Herren har kallat oss till. Det är därför tydligt att om vi ej göra vår del bliver den ogjord, och såsom resultat förlora både vi själva och våra medmänniskor välsignelsen, och Herrens verk bliver förhindrat. "Ty vi äro hans verk, skapade i Kristus Jesus till goda gäringar, vilka Gud har förut berett, att vi skulle vandra i dem" (Ef. 2: 10). Låtom oss därför fatta mod och bedja Gud om nåd att vara mer trogna i det lilla under det instundade året än vi någonsin varit förut, och Herren skall visserligen välsigna oss, så väl som allt vad vi av hjärtat göra såsom om vi gjorde det för honom. — Kol. 3: 17.

En religion utan offer är såsom ett evangelium utan korset. En kristen utan självförsakelse är lik ett träd utan frukt. Ett liv, framlevat för sig själv, är förfelat, men ett liv utgivet för andra, är ett segerrikt liv.

Jag kommer ej att resa genom denna värld mer än en gång. Vad gott jag kan göra och den välvilja jag kan bevisa någon mänsklig varelse, det måste därför ske just nu. *H. Drummond.*

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e April, 1916. Nummer 6.

VAD ÄR DITT LIVSMÅL.

Av Mary A. Renbeck.

Alla människor här i världen hava ett livsmål, något som de trakta efter, något som fängslar deras intresse. Vad de äro mest upptagna med och det som deras tankar fästa sig vid, det är deras livsmål. Vad är det som är först i dina tankar? Vad är det som ditt hjärta längtar och traktar efter?

Många människor, i synnerhet de unga, trakta efter förnöjelser. Deras livsmål är att glädja och roa sig och få så mycket utav livet som möjligt i denna riktning. Deras tankar äro beständigt upptagna härmed; de blott ödsla bort sin tid, penningar och ungdomskrafter. De kasta utan betänkande sig in uti förnöjelsens och förlustelsens strömvirvel och föras bort. De föras längre och längre ut, till dess de kommit så långt ut att de tyckas ej kunna vända tillbaka igen. De kunna blott se tillbaka på ett förspilt liv. Deras livsmål var blott att roa sig, men de tänkte ej att det skulle föra dem så långt.

Andra människor sätta rikedom för deras livsmål. Deras tankar äro upptagna med att lägga planer varigenom de skola kunna förtjäna penningar. Silvrets klang ljuder såsom musik i deras öron. De hava ingen tid till att göra det behagligt för sina vänner och kära. När de få samlat så och så många penningar, och så och så mycket rikedom då skola de vända om; då skola de göra bättre; då skola de tillbringa tiden hemma hos familjen; då skola de giva till de fattiga; ja, då skola de även bliva kristna. Men ack! de uppnå aldrig sitt mål, det är alltid litet mer de vilja hava innan de upphöra. I sin egen styrka kunna de ej upphöra, rikedomen har fått ett fast tag uti deras hjärtan, och de kunna ej undslippa dess bojor. De kanske hava uppnått sitt mål; men vad hava de vunnit?

Åter andra trakta efter berömmelse. De önska vinna sig ett namn i världen. De önska bliva hedrade för deras gärningar. De arbeta hårt under en längre tid för att skickliggöra sig i en viss riktning, och känna sig tillfredsställda när de sedan kunna, kanske under några få minuter, få höra människors bifallsyttringar och beröm. Men huru ovaraktigt är det ej i alla fall! Huru ofta bliva de ej besvikna, andra hava överträffat dem och de bliva nästan förtvivlade. Deras tid och arbete har varit förgäves, de hava i alla fall intet vunnit.

Ja människor trakta efter det ena och det andra, några efter lärdom och kunskap; de få en sådan törst efter kunskap att de äro villiga giva upp allt för att få släcka denna törst. Andra söka efter bildning, några söka att överträffa andra i utseende och klädsel, eller andra ting. Allt detta är blott för detta livet. Vad hava de när de skola skiljas härifrån? Vad har det egentligen bringat dem? Jag tror vi kunna säga som den vise mannen säger, i Pred. 1: 14: "När jag nu såg på allt vad som händer under himmeln, se, då var det allt fåfänglighet och ett jagande efter vind."

Det högsta och ädlaste livsmål vi kunna söka uppnå är det som David strävade efter, och som han omnämner i Ps. 27: 4, där det heter: "Ett har jag begärt av Herren, därefter traktar jag: att jag må få bo i Herrens hus i alla mina livsdagar för att skåda Herrens ljuvlighet och betrakta hans tempel." Det var en ting som David begärde och därefter ville han trakta. Han ville bo i Herrens hus i alla sina dagar. Detta sökte han efter; detta vinnlade han sig om. Han hade lärt att detta var det enda som kunde bringa frid och glädje till hans hjärta. Sammalunda är det även den dag som i dag är. Att tjäna Herren, och leva till hans ära, är det som vi borde hava till vårt livsmål, det borde vi trakta efter. Det betalar sig för tid och evighet. Det skänker oss glädje här i livet. Det giver oss något att hålla oss till i dödsstunden, och tillförsäkrar oss förmånen att tillbringa evigheten hos Jesus. Många människor säga att de önska tjäna Jesus och behaga honom; men deras tankar äro upptagna med annat och de äro intresserade uti andra ting. Om vi hava gjort Herrens tjänst till vårt livsmål, så borde det vara först i våra tankar, vi borde bestämma oss för att detta skola vi söka efter huru det går med allt annat. Att tjäna Herren borde vara det förnämsta, och allt annat borde vara av mindre betydelse. Paulus hade även satt detta till sitt livsmål. Han säger i Fil. 3: 13, 14: "Jag förgäter det, som är tillryggalagt, och sträcker mig mot det, som är framför, och jagar mot målet efter den segerlön, som framhålles av Guds kallelse ovanefter i Kristus Jesus." Den segerkrans som Herren hade lovat honom, hade han till mål; allt annat här i världen räknade han för intet; han ilade blott framåt, utan att se åt den ena eller andra sidan. Världens berömmelse, ära, rikedom, makighet, ja allt räknade han för intet, emot att vinna den segerkrans som Herren hade lovat honom. På samma sätt borde även vi göra. Men huru ofta är det ej fara för att

---

Vandringsmannen på livets stig hade uppnått gränsen som skiljer tiden och evigheten. Han blickar tillbaka över det svunna livet. För hans syn ter sig besvikna förhoppningar. Han hade väntat sig ett liv av glädje och förnöjelse uti syndens njutningar och självisk tillfredsställelse, men ack han fann blott oro och samvetskval. Han reflekterar nu över det flydda: "Jag har förspilt mitt liv. I stället för att sträva efter själviska njutningar kunde jag varit till välsignelse för mina medmänniskor."

Sedan kastar han blicken framåt. Där står den oföränderliga lagen: "Vad en människa sår, det skall hon och skörda," i eldbokstävar framför honom.

Då griper ångerns och förtvivlans kval hans arma själ, och han utropar: "Ack om jag kunde gå tillbaka och vandra livets väg omigen!" Men det låter sig ej göra. Nästa steg för honom in uti evighetens område.

Du som läser detta, hurudana skola dina reflektioner bliva när den allvarliga stund kommer då du uppnått livets afton? L. P. P.

---

vi giva efter och något annat fängslar vårt intresse, och vi nästan förlora målet ur sikte.

Låt det vara vårt livsmål, att vi framför allt vilja tjäna Herren, alla våra livsdagar, och till sist vinna den krona han vill giva oss. Om vi sätta detta till vårt livsmål, skola vi ej trakta efter det som denna världen tillhör. Vi böra leva så att alla kunna se att detta är vårt livsmål. Låtom oss ställa dessa frågor till oss själva: Vad traktar jag, framför allt annat, efter här i världen? Kunna andra se vad mitt livsmål är?

"Därför, mina alskade, medan I vänten detta, vinnläggen eder om att för honom befinnas vara obesmittade och ostraffliga i frid" (2 Pet.3:14)."Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen uplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas. När nu allt detta skall upplösas, hurudana bören icke I då vara i helig umgängelse och gudaktighet. Medan I vänten och ivrigt åstunden Guds dags tillkommelse, för vars skull himlarna skola upplösas av eld och elementen smälta av hetta!" (2 Pet. 3: 10—12). "Men i din hårdhet och ditt obotfärdiga hjärta samkar du över dig själv vrede på vredens dag, när Guds rättvisa dom varder uppenbar, vilken skall giva åt var och en efter hans gärningar" (Rom. 2: 5, 6). "Men då han såg många av fariséerne och sadducéerna komma till dopet, sade han till dem: I huggormars avföda, vem har ingivit eder, att I skolen undfly den tillkommande vreden? " (Matt. 3: 7). "Ty vi måste alla varda uppenbarade för Kristi domstol, på det att var och en skall få igen sitt livs gärningar, allt eftersom han har handlat, evad det är gott eller ont. Då vi nu känna Herrens fruktan, söka vi övertyga människor" (2 Kor. 5: 10, 11).

Att en förfärlig vredes dag är att vänta i framtiden, läres tydligt i dessa skriftställen. Den samma kommer att överfalla de ogudaktiga, vid Kristi ankomst till domen. I denna barmhärtighetens och frälsningens tid, samla de ogudaktiga vrede till vredens dag. O vilken vrede som skall komma över alla falska religionsbekännare, förförda fanatiker och ogudaktiga människor på den sista stora dagen! "Då vi nu känna Herrens fruktan, söka vi övertyga människor."

"Eftersom I icke villen höra, när jag ropade, eftersom ingen aktade på, när jag räckte ut min hand, eftersom I läten allt mitt råd fara och icke villen mottaga min tillrättavisning, därför skall ock jag le vid eder ofärd och bespotta, när det kommer som I frukten, ja, när det I frukten kommer såsom ett oväder, när ofärden nalkas eder såsom en storm och över eder kommer nöd och ångest. Då skall man ropa till mig, men jag skall icke svara, man skall söka mig med iver, men icke finna mig. Därför att de hatade kunskap och icke funno behag i Herrens fruktan, ej heller ville följa mitt råd, utan föraktade all min tillrättavisning" (Ords. 1: 24—30).

"Gån in genom den trånga porten; ty den porten är vid, och den vägen är bred, som drager till förtappelsen, och många äro de som gå in genom honom" (Matt. 7:13). "Ty tiden är, att domen skall begynna på Guds hus, och om den börjar på oss, vad skall då bliva deras slut, som icke tro Guds evangelium? Och om den rättfärdige med nöd bliver frälst, huru skall det gå den ogudaktige och syndaren?" (1 Pet. 4: 17, 18). "Den, som tror på Sonen, han har evigt liv, men den, som icke tror Sonen, skall icke få se liv, utan Guds vrede förbliver över honom" (Joh. 3: 36). "Och om någon icke fanns skriven i livets bok, vart han kastad

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. Nr.

O läsare låt varna dig. "Hans vredes stora dag" kommer, dagen då Människosonen varder uppenbar. Liksom det var i Sodom, kommer det att bliva på den dagen. Då... lät Herren svavel och eld regna ned från himmeln, från Herren över Sodom och Gomorra" (1 Mos. 19: 23, 24). "När Herren Jesus varder uppenbarad från himmeln med sin makts änglar, i eldslåga, för att hämnas på dem, som icke känna Gud och icke lyda vår Herre Jesu Kristi evangelium, vilka skola lida straff, evigt fördärv ifrån Herrens ansikte och från hans krafts härlighet" (2 Tess. 1: 7—9).

Således se vi att ett förfärligt straff väntar de ogudaktiga, när Herren Jesus varder uppenbar från himmeln. I det aposteln Petrus hänvisar tillbaka till floden, och Sodoms totala förstöring, giver han oss denna allvarliga varning: "Ty om Gud icke skonade änglar som syndade, utan störtade dem till avgrunden och överlämnade dem åt mörkrets kedjor, förvarade till dom, och om han icke skonade den forna världen, men bevarade Noa, själv åttonde, rättfärdighetens förkunnare, när han lät floden komma över de ogudaktigas värld, och om han lade städerna Sodom och Gomorra i aska och dömde dem till förstöring, sättande dem till en varnagel för de ogudaktiga, som skulle komma, så vet Herren att frälsa de gudfruktiga ur frestelsen men straffa och förvara till domens dag de orättfärdiga" (2 Pet. 2: 4—6, 9). "Men dessa skola, såsom oskäliga djur, som av naturen äro födda till att fångas och fördärvas, då de smäda vad de icke förstå, även bliva fördärvade genom sitt fördärv" (2 Pet. 2: 12). "Såsom Sodom och Gomorra och städerna däromkring, vilka på lika sätt som dessa övade skörlevnad och gingo efter främmande kött, föreligga, genom det straff de undergått, såsom ett exempel på en evig eld" (Jud. 7).

Dessa förfärliga hemsökelser av Guds vrede och hämnd över människorna, säger aposteln oss, är "en varnagel för de ogudaktiga, som skulle komma." De äro "genom det straff de undergått, såsom ett exempel." I Jesu namn påstå vi att intet språk kunde uttryckas som tydligare kunde lära att en förfärlig och slutlig dom väntar de ogudaktiga. Och aposteln hänvisar till domedagen som den verkliga tiden när detta straff kommer att tilldelas. Så att antingen vi tro det eller ej, kommer det att ske, så visst som Gud har sagt det. Gud slog det förstfödda i Egypten med döden. Han ledde Israeliterna igenom Röda Havet, och sedan förstörde han Faraos här. Han sände hemsökelser bland Israeliterna och förstörde dem i tusental, på grund av deras olydnad. Han öppnade marken och förstörde Kora, Datan och Abiram och allt deras folk. Han sände Nebukadnessar till Jerusalem, som förstörde staden och helgedomen, dödade judarna och lämnade Jerusalem en ruinhög, alltsammans emedan judarna hängåvo sig åt avguderi. Slutligen förnekade Hans eget utvalda folk Messias och dömde honom till att korsfästas. De ropade: "Hans blod komme över oss." Av denna orsak kom "hämdedagar", stor nöd på jorden, och "vrede över detta folk" (Luk. 21: 23). De föllo uti den levande Gudens händer. Gud utgöt sin vrede, till dess en miljon ett hundra tusen förgingos i Jerusalems belägring och förstörelse. Sålunda kunna vi se av Guds handlingssätt med människorna i förbigångna tider, otvivelaktiga bevis på hans förfärliga stränghet, lika väl som hans barmhärtighet.

Men domens dag kommer att övergå dem alla; ty det är dagen då tiden har uppnått slutet av sin bana, när allmän vedergällning kommer att utdelas; när Gud själv skall nedstiga för att hämnas på alla dem som icke känna honom. Paulus giver oss alla en behörig varning: "Men de flesta voro icke behagliga för Gud, ty de blevo nedslagna i öknen. Men detta har blivit förebilder för oss, att vi icke skola hava begärelse till det onda, såsom de hade begärelse därtill. Varen icke heller avgudadyrkare, såsom somliga av dem, såsom det är skrivet: Folket satte sig ned till att äta, och dricka, och de stodo upp till att leka. Låtom oss icke heller öva skörlevnad, såsom somliga av dem övade skörlevnad, och föllo på en dag tjugotre tusen. Låtom oss icke heller fresta Kristus, såsom somliga av dem frestade honom och blevo dödade av ormarna. Knorren och icke, såsom somliga av dem knorrade och blevo dödade av fördärvaren. Men allt detta vederfors dem till en förebild och blev skrivet till varning för oss, inpå vilka tidernas ände har kommit" (1 Kor. 10: 5—11).

Huru allvarlig är ej framställningen av denna himmelns sanning. Gud har ifrån begynnelsen bestämt denna planets slut. En lång tidsålder har efterträtt en annan tills vi nu uppnått "tidernas ände", de sista dagarna av denna världens karriär. Alla Guds handlingar med människorna i förbigångna tider äro nedtecknade för vår lärdom, en allvarlig varning till oss som leva i denna sista tid. På oss har fallit "tidernas ände." Ett kort steg framför oss är "de ogudaktigas doms och förtappelses dag" (2 Pet. 3: 7).

i den brinnande sjön" (Upp. 20: 15).

Men varför mångdubbla skriftställen? Ett tydligt skriftställe är lika gott som ett tusen. Sanningen korsar aldrig sig själv, den mosäger sig ej. Alla dessa skriftställen tillsammans med många flera, lära tydligt om ett kommande och evigt straff som väntar de ogudaktiga, bortom den slutliga domen. Vi skola nu undersöka beskaffenheten av detta straff, dess rum och längd.

Forts.

TRONS BÖN FÖR DE SJUKA.

Av Belle M. Watson.

Har du någonsin hört någon säga: "Trons bön har blivit uppsänd, men ändå är jag fortfarande sjuk?" Gud säger i sitt Ord (Jak. 5: 15), "trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom." Då nu Gud sagt det måste det vara sant.

Men denna tro är ej något som skall upparbetas, ej heller utövas den i enlighet med någon viss regel. Den gives av Gud. Han är dess upphov och den som fullbordar den. Då en individ finner att han har brist på tro, borde han bedja Gud uppenbara vad orsaken är, och borde bedja om en förökning.

Guds Ord lär: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta." Men du kunde ibland bespara dig en missräckning genom att söka Gud i bön för att få reda på om han tillåter sjukdomen för att bringa dig någon lärdom som han vill att du skall inhämta. Det är bättre för dig att själv undersöka ditt eget hjärta, än att hava de äldsta att komma och göra undersökningen. De torde känna en viss fruktan för att nämna något som uppenbarats för dem, emedan det kunde föröka dina prövningar. Och dessutom kunna de ej se ned uti ditt hjärtas vrår; men Gud kan, och han skall visa dig ditt verkliga tillstånd om du söker honom länge nog.

Själva sjukdomens natur är ibland ett hinder för tro. Sjukdomen har varit så långvarig eller är av så svår art att den lidande undrar om Gud verkligen skall hela detta särskilda fall. Till en sådan vilja vi säga: Få din syn bort ifrån sjukdomen och fäst dina ögon på Gud och hans Ord. Emotstå tvivel och fruktan, och bed, troende.

Såsom vi ofta hava hört sägas: "Erfarenheten fastän kostbar, är likväl en god läromästare." Den som skriver detta var en gång mycket sjuk, och var under tre dagars tid oförmögen att flytta sig utan att erfara en obeskrivlig plåga. Många plikter väntade henne, och det tycktes att det vore nödvändigt och konsekvent att hon bleve helad med ens. De äldsta tillkallades och allvarliga böner uppsändes tre eller fyra gånger under dessa tre dagar, och fastän bönerna tycktes nå tronen, likväl kom ingen lindring.

Till sist, när den lidande var villig att ligga fullkomligt stilla inför Gud och samtala med sitt eget hjärta, utan hänseende till det arbete som väntade henne, visade Gud henne vad lärdom hon stod i behov av. Hon försökte uträtta för mycket och tog sig ej tid nog att vara allena med Gud och för att erhålla den behövliga vilan. När Gud gjort detta tydligt för henne och hon lovat att ägna mer av sin tid i gemenskap med honom, tillkallade hon åter de äldsta och blev ögonblickligen helad.

Käre läsare, när böner uppsänts och du förnimmer att de nått tronen, men svaret likväl utebliver, håll ditt hjärta öppet för Gud till dess du lärt dig din läxa. Om svaret tövar, fortfar att tro; ty om varje villkor uppfylles, är det alldeles visst att hjälpen kommer som svar på trons bön.

JESUS KRISTUS — HANS MORALISKA KARAKTÄR.

Artikel IV.

Jesus såsom predikant.

Jag förkunnar rättfärdighetens glädjebudskap i den stora församlingen; se, jag tillsluter icke mina läppar; du, Herre, vet det. — Ps. 40: 10, 11. Jesus är alla människors lärare och mästare, men särskilt borde han vara predikantens ideal eller huvudlärare uppå vilken han fäster sina ögon och sinnen. Och med alla sina själs-och kroppskrafter söke han tillägna sig Mästarens skicklighet i kärlek, tålamod, ödmjukhet, mildhet, vishet, kraft, självförsakelse, tårar, lidande o. s. v. Ack! vår Gud, för en skara av unga män och kvinnor, som ville sitta vid Jesu fötter, den störste Lärare världen någonsin sett, för att bliva utrustade med den Helige Andes insegel och betyg som ingen dödlig kan gensäga.

Jesus blev smord eller invigd till att predika, icke vad yttre ceremoni angick, men i anda och sanning. Herrens, Herrens ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de saktmodiga; han har sänt mig till att läka dem som hava ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och förlossning för du bundna, till att predika ett nådens år från Herren och en hämndens dag från vår Gud, en dag då han skall trösta alla sörjande. — Jes. 61: 1, 2.

Och Jesus gick omkring i hela Galiléen och lärde i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet bland folket. Och det begav sig, att när Jesus hade lyktat detta tal, häpnade folket över hans lära, ty han lärde dem såsom en som har makt och icke såsom deras skriftlärda. Och sedan han hade kommit till sin fädernestad, lärde han dem i deras synagoga, så att de häpnade och sade: "Varifrån har denne sådan vishet och sådana krafter?" — Matt. 4: 23; 7: 28, 29; 13: 54.

Men då redan halva högtiden var förliden, gick Jesus upp i templet och lärde. Och judarna förundrade sig och sade: "Huru kan denne förstå skriftlärdom, då han icke är lärd?" Tjänarne svarade: Aldrig har någon människa talat, som denne man talar.— Joh. 7: 14, 15, 46. Det heter om Jesus att han lärde lydnad genom sitt försakande och lidande. Profeten Jona lärde, under tre dagar och tre nätter att lyda, uti en märkvärdig högskola; men sin läxa lärde han väl. Give Gud att flere olydiga predikanter kunde utexamineras på så kort tid. Gud är ännu i dag den samme, och vad på honom beror, så behöver han ej tre eller sju år för att utrusta en predikant om han endast vill lära lydnad. Men de som å egna vägnar förhasta sig eller ej vilja lära undergivenhet och lydnad, kan det bliva nödvändigt att sända av t. o. m., fyrtio år, såsom förhållandet var med Moses.

Kristus en forskande Bestraffare.

Han skall hava sitt välbehag i Herrens fruktan; och han skall icke döma efter som ögonen se eller skipa lag efter som öronen höra. Utan med rättfärdighet skall han döma de arma och med rättvisa skipa lag åt de saktmodiga på jorden. Och han skall slå jorden med sin muns stav (Guds Ord) och med sina läppars ande döda de ogudaktiga (dem som ej vilja lyda). — Jes. 11: 3, 4.

Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom en valkares såpa. Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet. — Mal. 3: 2, 3.

Till skrymtare och dem som förhöllo sanningen, Bibelns heliga väg, var Han avgörande och skarp; men ehuru hans rättfärdighet tvingade honom att säga dem vad deras verkliga tillstånd var, sades detta i kärlek och med ett hjärta ömmande för deras välfärd.

Ve eder, I lagkloka, att I haven tagit bort kunskapens nyckel! Själva haven I icke gått in, och dem, som voro på vägen dit in haven I hindrat. — Jag har kommit för att kasta ut en eld på jorden, och huru gärna vill jag icke, att han redan brunne!

Därtill är jag född, och därtill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen. Var och en som är av sanningen, han hör min röst, (lyder mitt Ord).—Joh. 18: 37. Jesus var en predikant utav den gamla skolan. Tider, lagar och seder förändras, men Guds ord förändras aldrig. Så att Guds Evangelii budbärare måste ännu förvärva sin kunskap ifrån, samt likna Mästaren, Jesus Kristus. Forts. O. T. R.

Satan uppträder i mörkret, lägger ut snaror, för Guds folk, i mörkret; han talar det som är förvänt, det som förvillar och fördunklar. Att undkomma Satans snaror, att icke uppsnappa det som är förvänt, att hålla sig borta från det som förvillar, att ej få sitt sinne och sina tankar fördunklade är att komma till Guds ljus, vandra och förbliva i Guds ljus och ständigt söka mera av Guds ljus. — C. J. Forsberg.

"Tagen trons sköld, med vilken I skolen kunna utsläcka alla den ondes glödande pilar."

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.
O. T. Ring, ... Redaktör.
L. P. Peterson, ... Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg, ... Bidragande Redaktör.
SUBSCRIPTION RATES:
One Year .... $.75
Six Months .... .40
Same price to Canada and Scandinavia.
Prenumerationer insända från Skandinavien:
Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10
Betalning för Tidningen måste insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankanvisning; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke anvariga för penningar sända i vanliga brev.
Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.
Vid adressförändring måste alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.
Alla brev och försändelser måste adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A:
Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

EVANGELII TRUMPET är i dess helhet mycket olik alla andra religiösa tidningar, emedan den framhåller alla de sanningar som dessa framhålla eller som de olika religionssamfunden hava delat emellan sig. Ett *rent, helt* och *odelat* evangelium är vårt motto under alla tider; ty Guds folk kan njuta fullt liv i Gud, endast genom att leva "av vart och ett ord, som utgår av Guds mun."

GUDS FÖRSAMLING.
EVANGELII TRUMPET representerar ej någon sekt eller av människor bildat samfund, utan den framhåller "Guds församling" (Apg. 20: 28), vilken alla kristna tillhöra (1 Kor. 1, 2). Denna församling är "Kristi kropp" (Ef. 1: 22, 23; Kol. 1: 18) och följaktligen består den av alla Kristi lemmar — alla sanna kristna som tillhöra de olika samfunden såväl som dem som icke tillhöra något religiöst parti. Således lägger Herren själv dem till församlingen som låta sig frälsa. — Apg. 2: 47.
ENHET I TRON.
EVANGELII TRUMPET framhåller Guds församling sådan den var i den apostoliska tiden; ett i Anden (1 Kor. 12: 13), i tron (Ef. 4: 5, 13; Jud. 3), i läro (1 Kor. 1: 10) och organisation (Ef. 4: 15, 10; Rom. 12: 4, 5; 1 Kor. 12: 4—12). Jesus bad för de troendes helgelse och deras fullkomliga enhet. — Joh. 17. Många splittringar och mycken förvirring hava uppkommit på det religiösa området sedan Jesus bad denna bön. Men det är Guds vilja och plan att "rena åt sig ett egendomsfolk" i dessa sista dagar, för att han skall kunna för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig" (Ef. 5: 27).

Låt ditt liv och dina gärningar predika för dig.

* * *

Tänk ej att du kan förvärva dig andras kärlek förutan att den förut kommit från ditt eget hjärta.

* * *

Om du önskar att dina grannar skola vara redliga, rena och lyckliga är din önskan endast skrymteri om du ej själv är sådan. "Var vad du önskar andra att vara."

* * *

Om andra människor gjorde så mycket för hedningarnas frälsning och upplysning som du, huru mycket bleve då gjort? Om sjukdom, lidande, sorg fattigdom och betryck lindrades genom andra i förhållande till vad dessa lindras genom dig vad storverk utfördes då?

* * *

Den som älskar blir älskad; den som strider manligt vinner seger; den som tror får se trons verk utfört. Den som lider och försakar får också njuta och regera.

SAMLADE NYHETER.

Flera av arbetarna hava varit angripna av influenza, men äro nu bättre igen.

Systrarna Amphia Christofferson och Lydia Lindell, som arbetat i de Åderstignas Hem, hava nu lämnat. Syster Eva Meiers har återkommit för att hjälpa till i deras ställe.

H. C. Hawkins, som är handelsresande för Gospel Trumpet Co., besökte oss förra söndagen. Hans predikan i förmiddags-mötet var till uppmuntran för oss alla.

Efter fyra månaders frånvaro har syster Anna Koglin återkommit och upptagit arbetet i kontoret.

Syster Edith Trask har nu rest till sitt hem i St. James, Mo. Hon har varit här uppe sedan församlingsmötet, och har tillbringat en del av tiden här och en del i Rice Lake, Wis., varest hon hållit en serie väckelsemöten. Hon är ej ännu riktigt frisk och behöver Guds barns förböner.

KORRESPONDENS.

"Tidningen ('Evangeli Basun') är mycket dyrbar och kär för mig." — Danmark.

"Tack för Trumpeten. Där finns mat för en hungrig själ. Om jag känner mig svag och nedstämd, blir jag strax uppmuntrad då den kommer." — Sverige.

"Jag kan säga att vi tyckt gott om tidningen ('Evangeli Basun') den korta tid vi mottagit den." — Canada.

"Jag är glad över förändringen så att jag får 'Basunen' varje vecka i stället för två gånger i månaden. Den är alltid en kärkommen gäst." — Iowa.

"Ni bedjas sända 'Evangeli Basun' till den förste mars. Den sprider ljus och sanning. Jag har läst denna tidning i många hem och jag önskar gärna få den. Sänd mig tidningen så snart som möjligt, ty jag önskar gärna läsa den." — Danmark.

"Jag har tyckt utmärkt gott om eder lilla tidning ('Evangeli Basun') under den korta tid jag erhållit den. Jag önskar att bekomma den framdeles." — Minn.

VITTNESBÖRD.

Lilla Edet, Sverige.

"En tillflykt är han, urtidens Gud, och här nere råda hans eviga armar" (5 Mos. 33: 27). O huru saligt att vara fattad av dessa armar. Nog har jag, samt många med mig, länge dragit oss undan, men pris ske Gud att några ändå överlämnat sig uti hans "eviga armar". Jag kan till Herrens ära säga att jag är frälst och mitt hjärta är renat, och han giver varje dag vad jag behöver, till själ och kropp. Prisat vare Hans namn! Det är nu något över elva år sedan jag mottog frälsning, men aldrig har Jesus varit så dyrbar för mig som just nu. "Vilan är ljuv i Hans armar, o saliga fridfulla bo." Nog möta Jesu efterföljare motgångar och prövningar, än på ett sätt och än på ett annat. Från fiendens sida är det ju ämnat att omintetgöra Guds verk i själen, men, vi veta, att för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa och i allt detta övervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss. — Rom. 8: 28, 37. Må vi vara Jesus trogna till dess han kommer. Jag är glad över att få läsa Evangelii Trumpet, den är alltid välkommen. Gud välsigne alla som arbeta med och för tidningen. Eder ringa syster,

Ester Johansson.

PRÖVNINGAR

Av Anders Swahn.

Genom att prövas fullbordas Kristus-livet uti oss; men vi böra förbliva stilla under prövningen om vi skola erhålla den fulla välsignelsen därav. Onda rykten, bland annat, smärta, men Herren kan hjälpa oss. En del människor kunna vara skickliga uti att försvara sig men det fordras gudomlig nåd till att "gå ut till Honom utanför lägret, bärande hans smälek." Vad betyder det sedan om människorna säga: "Du är falsk", när Jesus säger: "Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmeln; ty sammalunda hava de förföljt profeterna,som voro före eder." Om vi, då vi äro uti enrum med Herren i bönen, kunna uppräcka heliga händer emot hans ansikte och säga: "O, Gud jag tackar dig emedan du renat mitt hjärta, och att du vet att intet svek i min ande finnes; om vi äga Jesus i vårt hjärta, och om den kraft och det liv som han skänker finnes där, då är det tillräckligt för vårt försvar.

Gud vill icke att vi skola knota över våra trångmål. Om vi så göra få vi ingen lön av Herren. Kanske du frågar; "Huru länge skall jag vänta på lönen?" Jo, den fullkomliga lönen skänkes först då när Herren kommer i himmelns skyar med sina otalliga änglar och helgon. Den lön vi erhålla uti att se sjuka helbrägdade och att se själar frälsas och införas uti Kristi rike på jorden och bliva beredda att taga plats vid Jesu bröllopsbord uti hans eviga rike, är lön nog medan vi vistas här.

Vi böra lära oss att förbliva stilla under prövningen eller nöden. Om det behagar [illegible] tt låta oss genomgå eldprovet skall han likväl ej tillåta oss prövas utöver vad vi kunna bära, utan skänker riklig nåd om vi söka honom i bön, och ständigt säga "Din vilja ske."

Broder, syster bed Herren om tålamod under det prövningens eld brinner omkring dig. Han är mäktig till att bevara dig i

stillhet och att ej tillåta elden bliva hetare än du kan uthärda den.

Genom luttringar och prövningar utväl- : Herren åt sig ett folk som i ödmjukhet böjer sig inför honom, och som bliver strålande vid hans tillkommelse, så att det kan mottaga den lön han lovat sin vitklädda brud.

Ett religiöst samtal.

emellan Herr Riktig och hans grannar.

Samtal I.

Herr Gärningar. — God morgon, Herr Riktig, hur står det till med dig och dina?

Herr Riktig. — Jo tack vi äro alla friska; kom in. Och vem är denne herre som du har med dig?

H:r. G.—Detta är min gode vän och granne Herr Ärlig, med vilken jag önskar göra dig bekant Herr Riktig.

H:r. R. — Jag har ofta hört talas om Herr Ärlig av flera personer, men har aldrig haft glädjen att få träffa honom förr. Jag är glad över att göra din bekantskap. Kommen in båda två.

H:r. Ärlig. — Jag har under en längre tid haft en åstundan att få träffa dig, och hava ett samtal med dig.

H:r. G. — Jag har talat med Herr Ärlig om det ämne varom han, och jag är viss om att alla av oss, äro intresserade, men jag kan ej få honom att fatta min ståndpunkt. Det är angående ämnet behandlande frälsningen vi hava samtalat. Jag har hört att du är en ivrig kristen och att du finner stort nöje uti att tala om andliga ting, därför hava vi kommit hit för att finna ut vad din ståndpunkt är angående ämnet om frälsningen. Alla kristna tro på människornas frälsning, men jag finner att de skilja sig mycket med hänsyn till tiden och sättet att bliva frälst.

H:r. R. — Bibeln gör detta ämne mycket tydligt. Jag är viss om att denna skiljaktighet är onödig, och ej heller skulle sådan skiljaktighet förekomma om alla studerade Ordet med fördomsfria sinnen. Jag är hjärtligen glad att I haven kommit för att samtala över detta ämne. Det är ett ämne som är mig mycket dyrbart. Är vår vän Herr Ärlig en kristen?

H:r. Ä. — Jag har aldrig haft en kristendomsbekännelse, men jag har likväl i åratal haft en önskan att komma uti ett rätt förhållande till Gud, och efter som tiden går bliver denna önskan djupare. Ibland tänker jag: "O Gud, jag måste bliva frälst;" men jag har sett så mycken skiljaktighet mellan religionsbekännare, att jag ofta kommit att undra vad som är det rätta. Enligt min tanke är det omöjligt för alla att hava rätt, när så stor skillnad förekommer. Om det finnes en rätt väg — och jag måste, ja jag tror att det så gör — önskar jag finna den. Det är förfärligt att gå förlorad; och det måste vara härligt att vara frälst. Men somliga säga mig att vi bliva frälsta genom gärningar, andra att vi bliva frälsta genom dopet och andra att vi ej kunna bliva frälsta i detta livet. Så att jag vet ej huru jag kan bliva frälst, eller om jag ej kan bliva frälst alls innan jag dör, då beder jag att det sändebudet snart kommer och hämtar mig. O säg mig Herr Riktig kan jag ej bliva frälst nu, och om så är säg mig huru jag kan bliva frälst.

H:r. R. — Frukta ej, Herr Ärlig, Gud låter sig alltid finna av dem som söka honom av hela sitt hjärta. Han låter aldrig en hungrande själ gå obespisad. Du kan bliva frälst; du kan bliva frälst nu, och du kan och kommer att veta när du bliver frälst.

H:r. G. — Tillåt mig säga att jag har en annan tanke härom, broder Riktig. Jag tror att vi bliva frälsta genom goda gärningar och att vi ej veta precis när vi bliva frälsta, utan efter som vi fortfara att tjäna Gud antager han oss.

H:r. Ä. — Detta är vad Herr Gärningar har talat om för mig och, jag måste medgiva, har framhållit några ganska bekräftande skriftställen, men det tycks ej tillfredsställa mitt hjärta. Det har alltid synts mig som att om himmeln är en sådan härlig plats som Bibeln säger den är, om den förbliver för alltid, och om helvetet är en sådan förfärlig plats utan ände som det säges oss att den är, skulle vi veta när vi äro frälsta därifrån och skickliggjorda för himmeln. Vad annat kan tillfredsställa min själ!

H:r. R. — Det finnes en väg som är den rätta, den enda vägen; vi kunna finna den vägen, Herren vare lov, och veta vi hava funnit den.

H:r. G. — Att tro att vi hava rätt och att alla som ej se en sak på samma sätt som vi göra är, tror jag, helt och hållet för trångbröstat. Om vi tro en viss väg vara rätt, då är den vägen rätt för oss. Jag tror på frälsning genom goda gärningar.

H:r. R. — Det är ej, min vän, att jag tror andra ha orätt emedan de ej kunna se saken på samma sätt som jag ser den, utan att alla hava orätt som ej förstå Bibeln i dess sanna betydelse. Vill du vara god och förklara vad du menar med frälsning genom gärningar?

H:r. G.—Alldenstund Bibeln är så tydlig angående detta ämne förvånar det mig mycket, att någon förklaring är nödvändig. Jag skall likväl förklara det. Jag menar att Gud antager oss, och gör oss till hans egna, om vi leva rätt. Om jag efter förmåga betalar mina skulder, giver rätt vikt och mått, besöker de sjuka, giver åt de fattiga och härbärgerar främlingar, skall jag säga dig att jag riskerar att bliva frälst i evigheten. Vänner! säger ej Jesus att om vi göra dessa ting skall han säga till oss: "Kommen I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som eder är tillrett från världens grundläggning?"

H:r. R. — Men, Herr Gärningar låtom oss resonera litet. En del ord hava mer än en betydelse och mycket kan ses från mer än en sida. Två män som aldrig förr sett en apelsin blevo var och en givna en. Den ene begynte bita i sin på samma sätt som man äter ett äpple, medan den andre, innan han åt sin, tog försiktigt av skalet. Den förste sade att apelsinen var en bitter frukt; den andre sade att den var mycket angenäm. Båda hade rätt. Låtom oss nu undersöka vad som är den sanna betydelsen eller betydelserna av frälsning. Jag medgiver att det finnes en frälsning genom gärningar, men vi måste vara försiktiga att giva åt "frälsning genom gärningar" sin rätta betydelse. Att säga att frälsning genom gärningar gör oss till Guds barn, har till resultat att vårt namn bliver skrivet i livets bok och skickliggör oss för himmeln, är att begagna ordalaget utom dess rätta betydelse, vilket är något som är farligt att göra. Den frälsning som Bibeln mest talar om är ej en frälsning genom gärningar. Låtom oss taga ett skriftställe till exempel. Här är min Bibel, Herr Gärningar, läs Ef. 2: 4, 5.

H:r. G. —Låt mig se, Efeserbrevet är i Nya Testamentet är det ej?

H:r. R. — Ja det är näst efter Galaterbrevet. Där, blott några blad längre fram.

Hr. G. — Du sade det andra kapitlet — "Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har för sin stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, gjort oss, som voro döda genom våra överträdelser, levande med Kristus (av nåden ären I frälsta)."

Hr. R. — Denna femte vers säger att vi voro döda genom våra överträdelser. Du medgiver att vi voro alla en gång syndare.

H:r. G. — Ja, min herre.

H:r. R. — Och såsom syndare voro vi uti ett tillstånd av andlig död.

H:r. G. — Ja, min herre.

H:r. R.—Vad betyder ordet "uppväckt" i versen sex?

H:r. G. — Det betyder att levandegöra.

H:r. R. — Du medgiver alltså att innan vi bliva kristna äro vi uti ett tillstånd av död, och att när vi bliva frälsta, eller bliva kristna, bliva vi levandegjorda?

H:r. G.—Nå ja, jag kan ej förneka detta.

H:r. R. — Huru kan en god gärning, som vi kunna utföra, giva en död själ liv?

H:r. G. — Det är ej meningen att jag skall besvara alla frågor, men jag vet att frälsning kommer genom gärningar.

H:r. R. — Du är ense med mig att alla människor äro av naturen syndare.

H:r. G. — Visserligen.

H:r. R. — Gott och väl, läs nu 1 Tim. 1: 15.

H:r. G. — Låt mig se — 1 Tim. 1: 15 säger du. Sedan mina ögon blivit svaga har jag ej läst mycket och jag har glömt var en del av dessa böcker finnas. Nu har jag funnit det; vers 15: "Det är ett fast ord och värt att på allt sätt mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare."

H:r. R. — Kristus kom för att frälsa syndare. Läs nu Matt. 1: 21.

H:r. G. — "Och hon skall föda en son, och du skall giva honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder."

H:r. R. — Det är Jesus som frälsar; han frälsar ifrån synd. Var nu god och läs Luk. 7: 48.

H:r. G. — Jag skall låta Herr Ärlig läsa; hans ögon äro bättre än mina.

H:r. R. — Men jag vill att du följer med i det Herr Ärlig läser. Jag tror det bliver mer överbevisande för dig.

H:r. G. — Jag tror det är blott att ödsla bort tiden att försöka överbevisa mig, ty då jag tillhört församlingen så länge som jag har och försökt leva rätt, ämnar jag ej bliva överbevisad om att jag är en kristen. Jag vet att jag är en kristen.

H:r. Ä. — Ursäkta mig, min vän Gärningar, men sade du ej mig häromdagen att vi ej kunde veta precis när vi bliva kristna?

H:r. G. — Ja, min herre.

H:r. Ä. — Välan, vad som jag ej kan förstå är huru vi kunna veta om vi äro kristna alls eller ej, om vi ej kunna veta när vi äro kristna. Men jag skall läsa det skriftställe som Herr Riktig nämnde — "Och han sade till henne. Synderna äro dig förlåtna."

H:r. R. — Du är ense med mig igen, broder Gärningar, att när denna kvinnas synder voro förlåtna, blev hon frälst, eller med andra ord, blev en kristen

H:r. G. — Ja, det måste jag medgiva.

H:r. R. — Vilka goda gärningar var det hon gjorde som frälste henne?

H:r. G. — Jag vet ej; det kunde hava varit det att hon torkade Hans fötter med sitt huvudhår; i alla fall var det ej genom tro såsom du påstår att det var.

H:r. R. — Var god och läs vers femtio, Herr Gärningar.

H:r. G. — "Då sade han till kvinnan: Din tro har frälst dig. Gå i frid."

H:r. R. — Här se vi att det var ej genom att hon torkade sin Frälsares fötter med sitt huvudhår, utan hennes tro på honom som frälste henne och gav henne frid. Kan du säga mig vilken god gärning, eller vilka goda gärningar det var som du gjorde som gjorde dig till en kristen?

H:r. G. — Jag beslutade mig för att leva ett bättre liv; jag upphörde med mina värsta synder; jag begynte göra gott; jag antog plikterna och bekännelsen av en kristen.

H:r. R. — Tror du att detta frälste dig ifrån all synd?

H:r. G. — Vad angår att bliva frälst ifrån alla synder, hava vi alla våra enskilda åsikter därom..

H:r. R. — Låtom oss nu taga saken allvarligt. Du tror att himmeln är en ren plats.

H:r. G. — Visserligen gör jag det.

H:r. R. — Tror du att himmelns renhet komme att skadas i det minsta om Herren skulle taga dig till himmeln precis sådan som du är nu?

H:r. G. — Jag tror, broder Riktig, att för att bespara oss varje oro, borde vi ej hysa sådana allvarliga tankar.

H:r. R. — Det är ej, min käre vän, emedan jag önskar förorsaka dig någon oro, men himmeln är en verklighet, och den är en helig och lycklig plats; helvetet är även en verklighet, och en plats varest det största elände finnes. Alldenstund vi hasta till en eller den andra av dessa platser, är det på tiden att vi bliva allvarliga. Du säger att den frälsning du äger är vad du har vuxit in uti genom goda gärningar. Nå vad har denna frälsning gjort för dig? Vad slags person har den gjort av dig? Är du redo att vandra på det Nya Jerusalems gyllene gator tillsammans med dem som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod? Kunde du instämma med den vitklädda skaran i att sjunga Moses' och Lammets sång? Kunde du sitta under livets träd med din Frälsare i fullkomligt lugn? Kunde du sitta på den ständigt gröna stranden av livets flod, och beskåda dess porlande vatten, med en förvissning om att din själ är lika ren som denna kristallklara ström? Om alla i himmeln vore sådana som du är nu hurudan plats tror du himmeln komme att vara?

H:r. G. — Jag säger att jag tror ej att sådana närgångna frågor borde göras. Jag skall ej befatta mig med dem. Ingen av oss kan veta bestämt hur det står till med oss, men vi veta att om vi göra det bästa vi kunna skall vår käre, barmhärtige Frälsare ej visa oss bort. Men jag har nu stannat så länge jag har tid till för denna gång. När jag kommer igen, skall jag hava några skriftställen vilka skola överbevisa dig att min ställning är rätt. Jag skall giva dig detta att tänka på: "Den som fortfar i goda gärningar, han skall bliva frälst."

H:r. R. — Jag är mycket glad över att ni båda kommo hit i dag. Jag har haft riktigt gott av det samtal vi haft.

H:r. Ä. — Det har visserligen uppmuntrat mitt hjärta.

Hr. R. — Medan det är vår plikt att förvåra vänner påpeka den sanna bibliska vägen, göra vi det i kärlek och med de allra vänligaste känslor. Det skall giva mig nöje att hava dig anföra dessa skriftställen, broder Gärningar och vi skola betrakta dem i en vänskaplig anda. Medan du gör en lista av dessa skriftställen, var god och leta rätt på det kapitel och versen som angiver det just nu citerade skriftstället.

H:r. Ä. — Jag såg du hade en tidning i din hand, Herr Riktig, när vi kommo i morse. Var det en religiös tidning?

H:r. R. — Ja, min herre, det är Evangelii Trumpet, vilken utgives i St. Paul Park,

Minn. Den innehåller goda inspirerande och lärorika uppsatser från tid till annan. Dess lärdomar äro tydliga och lättfattliga. Det är just en sådan tidning som du borde läsa.

H:r. Ä. — Vad är prenumerationspriset?

H:r. R. — Sjuttiofem cents per året.

H:r. Ä. — Jag skall be dig sända efter den åt mig.

H:r. R. — Tack. Kom nu båda två tillbaka snart. Adjö.

H:r. G. — Jag skall komma igen så snart jag får nedtecknat mina skriftställen. Adjö.

Forts. — C. E. Orr.

AVSKILD FÖR GUD.

Av Lyell Y. James.

Helgelse omtalas i både Gamla och Nya Testamentet. Det betyder i första rummet att bliva avskild, eller invigd, för ett heligt ändamål. Det judiska templet och alla kärilen, som tillhörde detsamma, voro avskilda och invigda för religiöst ändamål. Lika så betyder i en bemärkelse de troendes helgelse omtalad i Nya Testamentet, att bliva avsild, uteslutande för Guds tjänst. "Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att I frambären edra kroppar till ett offer, som är levande, heligt och Gud behagligt, eder förnuftiga gudstjänst" (Rom. 12: 1). "Och allt vad I gören med ord eller gärning, det gören allt i Herren Jesu namn."

Detta avskiljande av oss själva för Gud allena, bör icke vara blott en yttre, formlig ceremoni, utan ett verkligt, praktiskt och fullkomligt överlämnande av oss själva till Gud. För att kunna göra detta måste vi först och främst hava fullt förtroende till Honom. Från en naturlig ståndpunkt vilja vi icke gärna överlämna oss i någons händer, för skydd och ledning, vilken vi hava lite eller intet förtroende till.

Så är det med Gud och oss. Endast då vår tro griper fatt uti hans dyrbara löften och vi fatta hans kärlek för oss kunna vi stiga ut så att säga, och överlämna allt och förlora oss själva i honom.

Icke endast måste vi hava ett verkligt förtroende till Gud, utan vad oss angår, måste det också bliva ett fullkomligt försakande av vår vilja uti hans händer. Vi kunna icke mera välja vår egen väg, behaga oss själva eller tillfredsställa våra egna önskningar, vi måste följa i fotspåren av vårt stora exempel, Han som icke behagade sig själv och som sade:"Ty jag har kommit ned från himmeln, icke för att göra min vilja, utan dens vilja, som har sänt mig" (Joh. 6: 38). Vidare säger han "Och den som har sänt mig är med mig; Fadern har icke lämmat mig allena, ty jag gör alltid det som är behagligt för honom." (Joh. 8: 29). "Min mat är att göra dens vilja som har sänt mig ,och fullborda hans verk" (Joh. 4: 34).

Jesus var helt avskild att göra allenast sin Faders vilja. Likaså måste vi överlämna oss så helt åt Gud att han må verka sin goda vilja, och sitt behag genom oss. "I ären icke edra egna, ty I ären dyrt köpta. Så prisen nu Gud i eder kropp och eder ande, vilka tillhöra Gud" (1 Kor. 6: 20). Emedan Han har köpt oss böra vi då icke stå helt till hans förfogande,"avskilda"för honom, att verka i och igenom oss sin goda och behagliga vilja (Fil. 2: 13)?

Detta avskiljande för Hans tjänst och välbehag, göres så ofta endast i teorien; Gud vill hava det i verklig praktik. Ifrån det första ögonblicket då vi vakna upp om morgonen till dess vi sjunka ned i fridfull slummer om aftonen, vill Gud att vår undergivenhet för honom skall vara verklig. Han önskar att vi utvälja hans ära(1 Kor.10:31). Ett sådant liv erfordrar ett oavbrutet självförsakande, en daglig död (1 Kor. 15: 31). Vi kunna icke följa våra känslor eller åtlyda vår naturliga viljas krav. Men Hans nåd i våra hjärtan skall hjälpa oss, så att vi med glädje och fröjd böja oss under hans vilja.

Gud är intresserad uti oss. Hans vakande omsorg om oss är outgrundlig. Han uppmärksammar och antingen behagas eller misshagas av varje handling vi utföra. Om Han ser att vi utvälja att behaga oss själva och hava onödiga bekymmer om de jordiska tingen samt söka behaga människor hellre än Gud, är han misshagad. Dessa och många andra ting komma framför oss varje dag och varje timme; ja nästan varje minut hava vi att välja emellan hans väg och vår egen, emellan hans behag eller vårt eget behag. Vi behöva hava det beslutat en gång för alla, så att vi kunna säga varje gång ett sådant val är nödvändigt: "Ske icke min vilja, utan din."

Kära broder och syster, synes en sådan väg hård och svår? Den är och förbliver svår för köttet, men ack, den är så ljuvlig och tillfredsställande för själen! Och Gud, som har all makten, har ett sätt varpå det svåra kan bliva gjort lätt. Har han ej själv sagt: "Mitt ok är ljuvligt och min börda är lätt?" Han står alltid vid vår sida med tillräcklig nåd för varje särskilt behov.

Älskade, det finnes en gudomlig ljuvhet, stillhet och frihet från ängslan, en invärtes lycka, i ett helt uppoffrat liv, som icke kan finnas annorstädes. Endast då vi kasta oss själva helt uti Hans kärleks ocean, att bliva ledda endast av hans vilja och behag; endast då kunna vi smaka fullheten av den glädje och frid som är varje Guds barns arvedel, den välsignade förmånen, som han längtar efter att se oss mottaga.

Missionen.

ATT VARA REDO TILL TJÄNST.

Av Mabel C. Porter.

Världen är fältet, och alla kristna äro missionärer, ty själva kristendomens anda utgjuter i våra hjärtan önskan att uppoffra våra liv för själars frälsning. Varje själ som är född in uti Guds församling föddes genom födslovånda, lidande, uppoffring och plåga. Detta lidande erfares av moder församlingen och alla äro arbetare tillsammans.

Likväl lägger Gud, i sin vishet, sin hand på vissa individer på ett särskilt sätt, för att avskilja dem för sig själv, för en särskild tjänst. Sådana personer finna det növändigt att ägna hela sin tid, förmågor och arbete åt detta särsilda kall eller mission.

Emedan Gud ibland så gör, finna vi att många unga folk bliva förvirrade och komma uti brydderi, emedan de ej hört någon bestämd röst som tydliggjort deras mission för dem. Ett tydligt kall till något särskilt, ovanligt arbete tycks vara en nödvändighet för att kunna bereda sig för ett liv av tjänstgöring. I sanning många unga folk påverkas av sådana som hava för avsikt att hjälpa dem, vilka truga dessa begrepp uppå dem. Förvirring är ej av Gud. Gud behagas om du tillmötesgår de närvarande ansvarigheterna, och gör just nu med all din makt vad dina händer finna att göra. Just därför att du kan sjunga ovanligt bra eller kan tala inför publiken, det som intresserar, är ej tillräckligt bevis att du är kallad att lämna andra ansvarigheter och begynna bereda dig för en möjlig framtid, som du ej fullt förstår.

Elias tog helt liten hänsyn till elden, vinden och jordskalvet men han åtlydde med ens den stilla rösten. Hur som helst, antingen vi hava ett särskilt kall eller ej, hava vi alla en plikt att uppfylla, och trohet i vår plikt strider aldrig emot en Guds kallelse. Varje person har en viss önskan, längtan och ambition. Vi tycka om att i sinnet utmåla eller planera våra idealer. Så länge vi hängiva oss åt dessa strävanden på ett undergivet sätt, hållande våra liv och handlingar överlämnade åt Gud, utveckla vi förmågor av brukbarhet. Det förorsakar oss att lägga planer för tjänstgöring i livet, och dess mer våra tankar sysselsätta sig uti andliga saker, och vittomfattande missionsnit, dess mer finna vi att göra för Gud.

Vi önska vara friska, starka och förmögna att bära tunga bördor. Låtom oss planera och utveckla oss på dessa områden. Vi önska även vara intelligenta, och flitiga etc. Låtom oss då studera djupa problem vilka omgiva oss. Låtom oss läsa och studera att lära känna Guds ord och vishet. Låtom oss söka lära känna våra medmänniskor, dem som leva i vår närhet och dem som icke så göra — dem som äro av annan färg och i andra länder. Vi böra göra oss själva underrättade. I kunskap finnes makt. Varje ung man eller kvinna borde för Kristi skull och för själars skull, göra det mest möjliga utav sig själv. Om du har en gåva, utveckla den, specialisera uti den och gör den till en tjänare för din och andras förmån.

En flicka sade: "Men huru skulle det gå om jag nu skulle utveckla min gåva och

Gud sedan ej skulle kalla mig?" Om vi hålla oss andliga, bliver Gud ej hindrad av något intelligent framsteg vi kunde hava gjort. Dessutom kan Gud ej begagna folk som ej hava något mål; han utväljer och begagnar dem som äro flitiga. Det är ljuset som skinner hemma som skiner annorstädes; i sanning det ljus som sänder sina strålar längst är det som ljuser klarast hemma. För att vara redo; antingen vi erhålla kallelsen eller ej, måste vi vara andliga, helt uppoffrade, rätt underrättade; med en kropp som är stark och förmår utföra plikter och bära ansvar och hava vårt ideal och vår ambition överlämnad åt vår käre himmelske Fader.

De Ungas Avdelning.

DET SKÖNASTE ORDET I BIBELN.

En ung kristen besökte en gammal Herrens lärjunge på hans dödsbädd, tog fram sitt Testamente och sade: "Skall jag läsa för Er det skönaste ordet i Bibeln?"

"Ja, tack!"

Den unge mannen slog upp Joh. 14 och läste: "I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, skulle jag hava sagt eder det". Och han såg på den gamle som ville han säga. "Är det icke skönt?"

Den unge fortsatte: "Och där jag är där skolen ock I vara".

Här upplystes den döendes ansikte av ett småleende, och han viskade: "Se, det var det skönaste av allt. Var han är, där skall ock jag vara. Det är icke boningarna, jag längtar efter, utan Honom själv".

Sammalunda är det även med församlingen, med "bruden". Hon längtar efter brudgummen mer än efter huset.

"OM JAG VORE LIK HONOM ELLER HENNE."

Av Emma Olson.

Har du ej iakttagit individer vars liv varit en riktig inspiration för dig? Du såg på dem med beundran och längtade att vara lik dem.

Detta är i synnerhet fallet med hänsyn till Herrens tjänst. Vi se eller höra talas om vissa personer, vilka antingen genom ett stilla, undergivet, kristet liv eller genom någon storartad verksamhet varit till välsignelse för själar. Men när vi betrakta oss själva och finna huru mycket vi tarva, till och med sedan Herren gjort så mycket för oss, stå vi i fara för att söka ursäkta oss själva med att säga: "Om jag vore lik honom eller henne, skulle även jag vara till någon välsignelse; men mina naturanlag äro ej lika deras; dessutom är min ställning ej så gynnsam som deras, och jag kan knappast se huru Gud kan begagna en sådan som mig." Men om din ställning ej är så gynnsam eller dina gåvor så stora, som en del andras, och om än dina medmänniskor skulle missförstå dig i dina försök att göra något för Herren, bör du ej tillåta frestelsen till att upphöra, taga överhanden utan trösta dig med det dyrbara Guds Ord som säger: "Ty det är icke såsom människan ser; människan ser på det som är för ögonen, men Herren ser på hjärtat"(1 Sam. 16: 7).

Det finnes personer vilka människorna i allmänhet ej skulle anse särdeles begåvade för Herrens tjänst. Deras naturliga anlag kanske ej äro så tilldragande som en del andras, och de kunna hava egenskaper vilka lätt kunna missförstås; men vi veta att Gud kan göra stora ting för oss härutinnan, lika väl som i annat, om vi blott tillåta honom.

Vi vilja angiva ett exempel: En viss ung flicka var i sin barndom mycket obehaglig och otålig, och förorsakade ofta sina föräldrar sorg. Hennes fader sade: "Mitt barn huru skall du någonsin taga dig fram i världen om du förbliver sådan som du nu är? Bed Gud hjälpa dig och giva dig nåd till att uppföra dig annorlunda."

Med tiden blev denna flicka frälst. Herren verkade visserligen en underbar förändring i hennes själ, och när hon några år senare kom uti ganska prövande omständigheter uttryckte en viss person sig sålunda till henne: "Du borde vara tacksam för ett gott lynne."

Vi läsa även om David (1 Sam. 16), att han synbarligen ej ansågs så kompetent för Herrens tjänst som hans bröder. Han tillkallades ej ens för att vara bland dem då Samuel skulle smörja till konung, den som Herren utvalde. Likväl se vi, när vi läsa detta kapitel, att han hade gåvor som Herren kunde göra bruk av. Därför om David varit lik sina bröder hade Gud ej valt honom.

Våra behov kunna ej vara större än Guds nåd, och han är visserligen villig att skänka oss den, och det i ymnigt mått. Det finnes därför ingen ursäkt för oss. Låtom oss vara frimodiga och söka Herren för vad vi stå i behov av, och han skall visserligen, på något sätt, göra oss till en välsignelse.

FÄRDEN ÖVER VÅRA FLODER.

(En dröm).

Av Mary J. Helpingstine.

I min dröm stod jag bredvid en vid, djup flod, vilken jag måste komma över. Det tycktes som jag oförväntat kommit till floden, och jag var allena. Jag hade intet fortskaffningsmedel för att komma över, och jag kunde ej simma. En gång tänkte jag att jag skulle försöka simma i alla fall, och vadade därför ut i floden några steg men vetande att jag ej kunde, gav jag upp den idén. Då sade jag: "Herre visa mig hur jag skall komma över denna flod." Jag sade det vetande att jag måste komma över, men att jag ej kunde, likväl fast förväntande att komma över, ty jag trodde att Gud skulle hjälpa mig.

Jag fann en stor stock, jag tänkte jag skulle sätta mig på den och få den att flyta ut i strömmen, medtagande ett par stakar för att styra den. Jag visste att detta komme att bliva farligt, dessutom tänkte jag att jag komme att bliva yr i huvudet och falla av. Då tänkte jag att jag skulle binda mig fast vid stocken; men så kom jag att tänka på att stocken kunde rulla om i vattnet, då vore jag fast vid den och kunde ej komma lös. Alltså övergav jag den idén och beslutade förtrösta på Herren att han skulle hjälpa mig att sitta på stocken och lyckligt och väl flyta över. Jag begynte se efter ett par starka stakar, ty de som jag funnit nära stocken voro något ruttnade så jag var rädd att lita på dem.

I det jag sökte efter stakarna, kom jag dit varest en man arbetade. Han hade just fullbordat sitt arbete och stod i begrepp att lämna. I mitt samtal med honom fann jag att även han ämnade sig över floden. Jag frågade om han ämnade simma över, men han sade att han kommit över i en båt, och ämnade återvända i den, och då han fick veta att jag ej hade något sätt att komma över erbjöd han mig plats i sin båt.

Då vaknade jag, men jag låg och tänkte en stund över min dröm. O huru lättvindiga äro ej Guds handlingssätt!

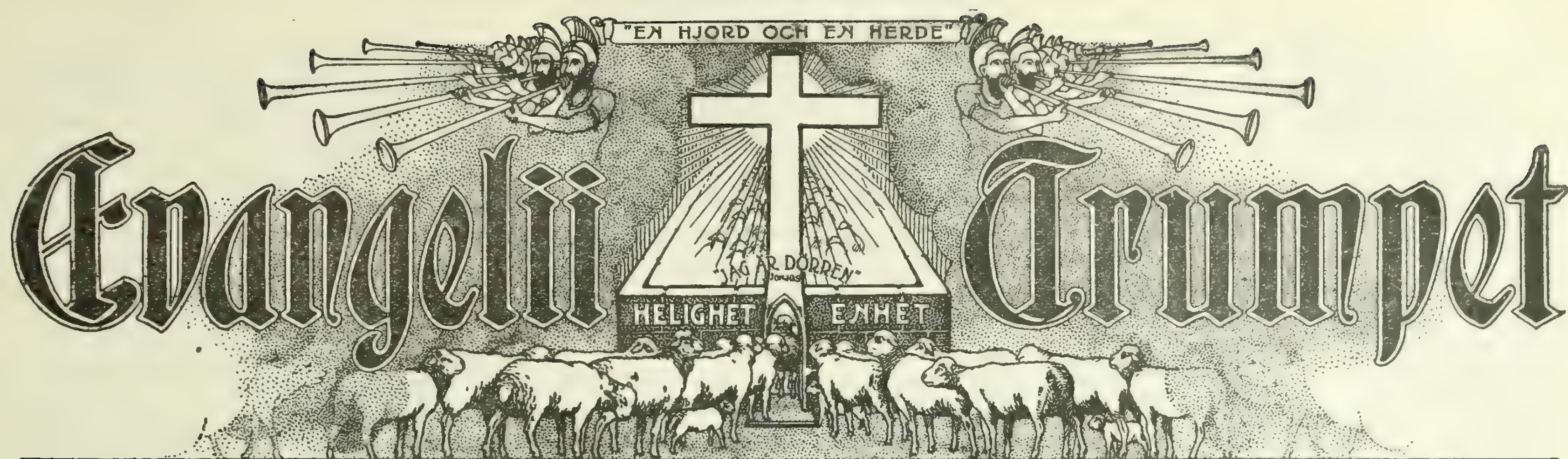
Huru ofta finna vi ej floder framför oss, i vårt Kristna liv — floder som vi ej kunna komma över, likväl måste komma över. En del, i sitt oförstånd, kasta sig uti floden, i sin egen styrka och fäkta hopplöst till en tid, emot tvivlens och farhågornas ström, och sedan sjunka, kanske för alltid. Andra, seende den vida djupa floden, och kännande sin egen oförmåga, helt enkelt säga: "Jag kan ej; det lönar sig ej att försöka", och sedan vända om till världen. O huru bedrövligt!

Det är sant unge vän, du kan ej på egen hand. Men vänd ej tillbaka, förvänta dig att du skall fara över floden. Förvänta att Gud skall visa dig något sätt varpå du kan komma över. Bed honom därom och tro förtröstansfullt att han skall så göra. Gud känner till sätt vilka vi ej veta om. I min dröm, fastän jag var ensam och hjälplös, visste Gud om att ägaren till en båt ej var långt borta, och han ledde mig till honom. Gud är en trofast Gud.

Och hur mycket bättre Guds väg var än jag hade tänkt mig! Jag hade förväntat fara och risk, fastän jag med tillförsikt trodde att Gud skulle på något sätt hjälpa mig. Men Guds väg var en trygg och lätt väg, en väg som ej fordrade en enda ansträngning, ej en enda känsla av fruktan, intet för mig att göra utan att sitta stilla i båten.

På detta sätt är det alltid. När Gud gör utväg, är det en trygg väg; Guds väg är ej en farornas, ängslans eller orolighetens väg, utan en trygghetens, och den stilla fridens väg.

När du kommer till prövningarnas floder, frukta dem ej; störta dig ej heller hopplöst uti deras faror. Lyft blicken med tillförsikt till Gud, bedjande: "Herre, hjälp mig komma över denne flod."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e April, 1916. Nummer 7.

UPPSTÅNDEN ÄR KRISTUS.

Uppstånden är Kristus, gudomliga liv!
För oss du nu dödade döden.
Uppstånden är Kristus, min fröjdesång bliv
Mot synden och yttersta nöden.
O Jesus, i hjärtat jag gömmer ditt ord,
Mer högt och mer dyrbart än himmel och jord:
Jag lever, I skolen och leva.

Ditt verk är fullbordat, till Fadern du går
De saligas lovsång till möte.
At oss du bereder i dag som i går
Ett rum i din härlighets sköte.
På jorden, i himlen din kärlek, din bön
Blott söker densamma ditt arbetes lön,
Att syndare saliga göra.

Osägliga nåd! Så allenast en Gud
Kan älska. Nu lever mitt hjärta.
Fast ringa och arm, är jag Frälsarens brud
Igenom hans lydnad och smärta.
Från djup och till djup i Guds eviga råd
Serafen ej skådar ett under av nåd
Mer härligt än människans frälsning.

—C. G. Cassel.

KRISTUS JESUS ÄR UPPSTÅNDEN.

Att Jesus är uppstånden är en verklig sanning, och ljude den över vår jord liksom en väldig, välljudande klocka! Drag fram denna härliga verklighet ur otros nattens dystra mörker där förnuftet famlar hjälplöst omkring. Gör det tydligt och denna uppståndelsekraft skall försätta tusende otroskämpar på flykt; ty natten måste vika för ljuset och dimman skingras för solens strålar.

Varför voro Hans lärjungar så villiga att giva sina liv för sin tro på Jesus, hans död och uppståndelse? Varför var detta, att Jesus uppstått, liksom bas - och tenorstämma uti deras oförskräckta och eldiga predikningar? Jo, de visste vad som försiggått, de hade varit med Honom både före och efter hans uppståndelse. Tio gånger, efter sin uppståndelse, visade sig Jesus för sina lärjungar och uttryckligen bevisade att han var uppstånden — den samme kropp vilken hängde fastspikad på korset och sveptes i linnekläder och lades i graven.

I Johannes Evangelium, det 20:e kapitlet, omtalas huru två av apostlarna gingo in i graven och sågo sveplinnet. Maria såg två änglar, en vid huvudet, den andre vid fötterna, där Jesu kropp hade legat. Det berättas att Petrus gick in i graven "såg sveplinnet ligga där." Den andre lärjungen gick också in "och han såg och trodde." Månne ej Jesus här utfört ett stort underverk; icke blott genom att han uppstod från döden, men kunde han ej också giva dem ett i ögonen fallande bevis på sin uppståndelse därigenom att sveplinnet låg där oupplöst i form efter kroppen, liksom det blivit svept omkring den? Det heter om Jesus att han efter sitt lidande visade sig levande genom många "ofelbara" bevis. Gud vare evigt lov och pris, Jesu uppståndelse ifrån graven är slutstenen i det starka valvet av mänsklighetens återlösning och eviga frälsning.

Napoleon såg sig i hägringars dröm såsom världens besegrare och härskare; men motgång och nederlag låg i hans väg; Waterloo och St. Helena förskingrade hans älsklingsdrömmar; sjukdom och döden omintetgjorde alldeles hans påbörjade storverk. Men fängelse, gissling, begabberi, kors och svärd, kunna ej försena evigheternas konungs segerfärd, där han drager fram, krossande dödens och helvetets portar. "Ja, av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bliva mättad" (Jes. 53: 11). — O. T. R.

GÅN STRAX OCH OMTALEN ATT HAN ÄR UPPSTÅNDEN.

Av Gertrude M. Hendricks.

Det var mycket tidigt om morgonen. Den sista nattens stjärna hade just försvunnit. Luften var kylig, nästan kall. Naturens grönska var betäckt med dagg. Bortom Judéens kullar syntes morgonrodnaden på himlavalvet, tillkännagivande att solen snart skulle uppväcka den slumrande världen.

Kvinnor med tårfyllda ögon och tunga hjärtan voro på väg till griften varest de tre dagar förut sett Jesu kropp läggas till vila. Enligt deras sed medförde de välluktande kryddor varmed de skulle smörja deras käre Herres kropp. Medan de gingo sade de till varandra: "Vem skall åt oss vältra bort stenen från gravens dörr?"

Just när solen gick upp, kommo de till graven. Till deras förundran fingo de se att stenen var bortvältrad, och på densamma satt en ängel som hälsade dem med dessa uppmuntrande ord: "Rädens icke I; ty jag vet, att I söken Jesus den korsfäste. Han är icke här, ty han är uppstånden från de döda" (Matt. 28: 5—7). Vilka tröstefulla ord voro ej dessa! Med fruktan och glädje hastade de att omtala den glada nyheten för lärjungarna. På vägen mötte Jesus själv dem, och under det han talade med dem uppmuntrades deras hjärtan på nytt; deras bekymmer och sorg försvann.

En gång kände vi oss sorgsna och ensliga; en gång hade vi intet hopp för framtiden; men Jesus, Guds Son, har uppstått i våra hjärtan, skänkande oss hopp och frid.

Men skola vi vara belåtna med att hava denna kännedom för oss själva? Nej! ängelns budskap ljuder till oss: "Gån strax och omtalen att han är uppstånden." Det var ej ämnat att kvinnorna skulle behålla denna goda nyhet för sig själva; utan de skulle dela den med andra, och detsamma böra även vi göra. "Gån strax" och omtala för de miljoner som finnas omkring dig, att Jesus har uppstått från de döda; att han har övervunnit synden och döden, och är redo att frälsa alla som komma till honom.

"Gån srax", sade ängeln. Det är ingen tid att förlora. De skulle gå med ens. Budskapet var mycket viktigt; det fordrade brådska.

"Gån strax"; själar dö varje minut — förgås medan du väntar — själar som kunnat frälsas om du gått när Gud sade "Gå." Måste själar gå förlorade emedan du försummar att bära frälsningens budskap till dem? Bröder, gån strax och omtalen att Han är uppstånden!

JESUS KRISTUS—HANS MORALISKA KARAKTÄR.

Artikel V.

Erhöll allmänhetens gunst.

Men de flesta av folket bredde sina kläder på vägen, och andra skuro kvistar av träden och strödde på vägen. Och folket, både de som gingo före honom och de som följde efter, ropade och sade: Hosianna Davids son! (Det är: Hjälp eller giv seger åt Davids son.) Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn! Hosianna i höjden —Matt. 21: 8, 9. Härav se vi att det hade varit en lätt sak för Jesus att tillvinna sig världens gunst och makt om Han hade önskat ett rike av denna världen eller världs-

lig makt och ära. När han talade om byggandet av ett andligt hus eller rike, sökte de ledande bland folket att gripa honom, men de räddes för folket.

Ryktet om Honom gick vitt omkring.

Och Jesus vände genom Andens kraft tillbaka till Galiléen, och ryktet om honom gick ut i hela trakten däromkring. Och han lärde i deras synagogor och vart prisad av alla. Men ryktet om honom spridde sig än mer, och mycket folk församlade sig för att höra honom och bliva botade från sina sjukdomar. —Luk. 4: 14, 15; 5: 15.

Folket sökte med våld giva Honom makt och ära.

När då Jesus förnam, att de ämnade komma och taga honom med våld och göra honom till konung, drog han sig åter undan till berget, han själv allena. —Joh. 6: 15. Det var där i enskilt samtal med sin Fader Han fick visdom och kraft till att utföra de mäktiga gärningar, och tillsidosätta världens smicker och lysande utsikter. Och här ligger hemligheten uppdagad, huruledes Han kunde förmå alla, rätt och ädelt tänkande, att älska och högakta honom. Men de ytliga och äregirige fariséer och skriftlärde uppfylldes ytterligare med avund och hat.

Då församlade översteprästerna och fariséerna det stora rådet och sade: "Vad skola vi göra? Ty denne man gör många tecken. Om vi låta honom så fortfara, så skola alla tro på honom. Då sade fariséerna sinsemellan: I sen, att I alls intet kunnen uträtta; se, hela världen löper efter honom.—Joh. 12: 19. Forts. O. T. R.

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. n:r.

Med hänsyn till människosläktets framtida och eviga öde, lär Bibeln att det finnes blott tvänne platser. Dessa benämnas *himlarna* och *helvetet;* det förra att vara de rättfärdigas vistelseort och det senare de ogudaktigas. Ordet helvete i vårt språk, härleder från det hebreiska *Sheol*, och det grekiska, *Hades*, *Tartaroo* och *Gehenna*. *Hades* och det motsvarande ordet *Sheol*, utom ett möjligt undantag av Ps. 9: 17, hänvisar alltid till människans tillstånd mellan döden och domen. Det finnes tre olika tillstånd för mänskliga andar. Först, i förening med en animalisk kropp, vilket är det närvarande tillståndet, och upphör med döden. Andra, det tillstånd andarna äro uti, skilda från den animaliska kroppen.—2 Kor. 5: 8; Luk. 16: 19—31; 23: 43; Apg. 7: 59. Detta tillstånd begynner vid döden och upphör vid uppståndelsen. Detta andarnas tillstånd är precis vad som kallas Hades. Ordet Hades tillämpas med rätta icke blott till de från kroppen frånskilda andarnas tillstånd, utan även till de hädanfarne andarnas värld. Hades betecknar ej blott ett tillstånd utan även en plats. Ty i Hades (dödsriket) upplyfte den rike mannen sina ögon, efter döden. De mänsklige andarnas tredje tillstånd är deras förening med sina odödliga kroppar, bortom uppståndelsen. Det är människans tillstånd bortom uppståndelsen vi nu vilja behandla. Hades tillämpas ej bortom den dagen. När Kristus kommer, kommer Hades (dödsriket) att omintetgöras. —Upp. 20: 11—15.

Tartaroo, Tartarus, i 2 Pet. 2: 4 (där det är översatt till, "avgrunden"), hänvisar uteslutande till den del av Hades varest onda andar och fallna demoner nu äro förvarade till att straffas bortom domen. När ordet helvete är översatt från *Gehenna* hänvisar det alltid till de ogudaktigas tillstånd bortom domen. Därför när vi begagna ordet *helvete,* skola vi bgränsa oss till de ogudaktigas tillstånd bortom uppståndelsen. Jag skall belysa det framtida straffet, dess natur, längd och plats, från olika framställningar.

Först. Syndares och de ogudaktigas öde kommer att bliva i helvetet, vilket benämnes "helvetets eld", "den brinnande sjön"; och i den elden komma de att lida ett "evigt straff."

"Men jag säger eder, mina vänner: Rädens icke för dem, som dräpa kroppen och sedan icke hava makt att göra något mera. Men jag vill visa eder, för vilken I skolen rädas. Rädens för den, som, sedan han har dräpt, har makt att kasta till helvetet. Ja, säger jag eder, för honom rädens" (Luk. 12: 4, 5). Detta skriftställe stadfäster tydligt det faktum, att helvetet kommer att bliva de ogudaktigas öde. Det lär även att helvetet är en plats. De ogudaktiga skola kastas "till helvetet." Helvetet är alltså ej blott ett tillstånd, utan även en verklig plats varuti alla de ogudaktiga skola kastas.

Alldenstund Jesus visste om den förfärliga dom som väntade de brottsliga, varnade han oss att frukta Gud. En människa har blott ett liv att förlora och en själ att frälsa; och det är höjden av dårskap att uppoffra själens frälsning för att bevara livet. "Och om ditt högra öga är dig till förförelse, så riv det ut och kasta det från dig; ty det är dig bättre, att en av dina lemmar förloras, än att hela din kropp kastas till helvetet. Och om din högra hand är dig till förförelse, så hugg henne av och kasta henne från dig; ty det är dig bättre, att en av dina lemmar förloras, än att hela din kropp kastas till helvetet" (Mat. 5: 29, 30). "Och rädens icke för dem, som dräpa kroppen men icke hava makt att dräpa själen, utan rädens mer för den, som har makt att fördärva både själ och kropp i helvetet" (Matt. 10: 28). "Ve eder, skriftlärda och fariséer, I skrymtare, att I uppäten änkornas hus, medan I såsom förevändning hållen långa böner! Fördenskull skolen I få hårdare dom. I ormar, I huggormars avföda, huru skolen I undfly helvetets dom?" (Matt. 23: 14, 23). Detta, käre läsare, kommer att bliva de ogudaktigas slutliga tillstånd—i helvetet. Både själ och kropp komma att lida där. Huru tungt borde ej dessa förfärliga ord falla på alla ofrälstas hjärtan.

"Huru skolen I undfly helvetets dom?" Det bliver ingen möjlighet att undfly. "Ty I veten själva väl, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. När de säga: det är frid och säkerhet, då kommer ett plötsligt fördärv över dem, likasom födslovåndan över den havande kvinnan, och de skola icke kunna undfly" (1 Tess. 5: 2, 3). Helvetet kommer att bliva en plats varest där är eld. "Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv det ut och kasta det från dig. Det är dig bättre att ingå i livet enögd, än att hava två ögon och kastas till eldens helvete" (Matt. 18: 9). "Och om någon ej fanns skriven i livets bok, vart han kastad i den brinnande sjön" (Upp. 20: 15). "Och vilddjuret vart gripet tillika med den falske profeten, som i dess åsyn hade gjort tecken, med vilka han hade förvillat dem, som hade tagit vilddjurets märke och tillbett dess bild; de blevo båda levande kastade i eldsjön, som brinner med svavel" (Upp. 19: 20). "Men de fega och de otrogna och de, som hava övat styggelser, och mördare och horkarlar och trollkarlar och avgudadyrkare och alla lögnare skola få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel, vilket är den andra döden" (Upp. 21: 8). "Och de skola kasta dem i den brinnande ugnen; där skall gråten och tandagnisslan vara" (Matt. 13: 42). "Så skall det ske vid världens ände; änglarne skola gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga och kasta dem i den brinnande ugnen; där skall gråten och tandagnisslan vara" (Matt. 13: 49, 50). "Men om din hand eller din fot är dig till förförelse, så hugg honom av och kasta honom från dig. Det är bättre att ingå i livet lytt eller halt än att hava två händer eller två fötter och kastas i den eviga elden" (Matt. 18: 18).

"Och om din hand är dig till förförelse, så hugg henne av. Det är dig bättre att ingå i livet lytt, än att hava båda händerna och fara till helvetet, till den outsläckliga elden, där deras mask icke dör och elden icke utsläckes. Och om din fot är dig till förförelse, så hugg honom av. Det är dig bättre att ingå i livet halt, än att hava båda fötterna och kastas till helvetet, där deras mask icke dör och elden icke utsläckes. Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv det ut. Det är dig bättre att ingå i livet enögd, än att hava två ögon och kastas till eldens helvete, där deras mask icke dör och elden icke utsläckes" (Mar. 9: 43—48).

"Då....lät Herren svavel och eld regna ned från himmeln, från Herren, över Sodom och Gomorra" (1 Mos. 19: 24). "Men på den dagen, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel från himmeln och förgjorde dem alla. Likaså skall det vara på den dagen, då Människosonen varder uppenbar" (Luk. 17: 29, 30). "Han skall

låta ljungeldens snaror regna ned över de ogudaktiga; eld och svavel och glödande vind, det är den kalk, som bliver dem beskärd" (Ps. 11: 6). "Och jag skall gå till rätta med honom medelst pest och blod; och slagregn och hagelstenar, eld och svavel skall jag låta regna ned över honom och hans härskaror och över de många folk, som följa honom" (Hes. 38: 22).

"Och att giva eder, som bedrövens, vederkvickelse med oss, när Herren Jesus varder uppenbar från himmeln med sin makts änglar, i eldslåga, för att hämnas på dem, som icke känna Gud och icke lyda vår Herre Jesu Kristi evangelium" (2 Tess. 1: 7, 8). "Då skall han ock säga till dem på vänstra sidan: Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar. Och dessa skola gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv" (Matt. 25: 41, 46). "Och djävulen, som förvillade dem, blev kastad i samma eld- och svavelsjö som vilddjuret och den falske profeten; och de skola plågas dag och natt i evigheters evighet" (Upp. 20: 10). Dessa femton skriftställen äro visserligen avgörande vad detta ämne angår. Fem av dem förklara att när Kristus varder uppenbar från himmeln skall han komma i eldslåga, och skall regna eld och svavel från himmeln, uppå de ogudaktiga. Tio bestämda skriftställen säga att de ogudaktiga skola kastas i helvetets eld, vilken benämnes "den brinnande ugnen", "eld- och svavelsjön"; och denna helvetets eld kommer att bliva "den eviga elden", "elden som icke utsläckes." I denna eld skola de ogudaktiga gråta och gnissla med tänderna, och lida ett "evigt straff." Så lär bestämt sanningens Ord, vilket ej kan varda om intet. Give Gud att människorna ville tro Bibeln och "undfly den tillkommande vreden." "De onda andarne tro det och bäva." (Forts.)

Ett religiöst samtal

emellan Herr Riktig och hans grannar.

Samtal II.

Herr Gärningar. — Nå väl, här äro vi igen, Herr Riktig. Jag känner mig mycket förhoppningsfull denna morgon. Jag är ganska viss om att de skriftställen jag samlat skola övertyga dig om att frälsningen sker genom gärningar.

Herr Riktig. — Det gläder mig att ni kommit. Jag är viss om att vi skola hava en angenäm stund, under det vi i vänlighet betrakta Guds Ord angående detta ämne. Kom ihåg broder Gärningar att jag medgiver att det finnes en viss frälsning genom gärningar.

H:r. G. — Jag håller före att det finnes ingen annan frälsning utom genom gärningar. Syndaren helt enkelt beslutar sig för att leva ett bättre liv; han begynner upphöra med sina värsta synder och begynner göra gott, förenar sig med någon kyrka, och påtager sig en kristens plikter och bekännelse. Jag tror att en människa borde förbättra sitt liv till en stor del innan hon antager en kristendomsbekännelse.

H:r. R. — Du har allaredan medgivit att det är syndare som behöva frälsas?

H:r. G. — Ja, min herre, men det är genom gärningar de bliva frälsta.

H:r. R. — I alla fall är det syndaren som behöver frälsas. Jesus sade: "De helbrägda behöva icke läkare, utan de kranka." Enligt din plan är en mycket sjuk person ej värdig en läkares tillsyn, utan han borde förbättra sig själv innan han tillkallar doktors hjälp. Jesus frälsar den värste syndare. Han begär ej en förbättring från syndarens sida, utan endast att han ångrar sina synder. När en syndare kommer, i all sin synds usselhet, men ångerfull, till Jesus och tror på hans löfte att frälsa, skall denna troshandling tillförsäkra honom Kristi tillgift. Jesus skall avtvå alla hans synder och skickliggöra honom med ens, att tagas rätt in uti himmeln.

H:r. G. — Jag skall säga dig att jag tror ej på dessa underbara omvändelser vi höra talas om ibland; Skriften säger att vi "växa in uti nåden."

H:r. R. — Låtom oss slå upp våra Biblar och finna Luk. 23:e kapitel. Den 33:e vers säger oss att tvänne ogärningsmän — personer som begått brott—utfördas med Jesus till att avlivas. I den 39:e vers läsa vi att den ene var obotfärdig och hädade Jesus. Den andre fruktade Gud, blev botfärdig och sade: "Herre kom ihåg mig, då du kommer i ditt rike." Jesus sade till honom: "I dag skall du vara med mig i paradiset." En man vars själ var befläckad med svåra synder, blev botfärdig, åkallade Herren, och Jesus borttagande alla hans synder skickliggjorde honom att tagas rätt in uti paradiset. Att vara en kristen är att vara frälst ifrån all synd, genom en troshandling, och med en sådan erfarenhet äro vi redo för himmeln. Om vi ej i detta ögonblick äro rena nog att tagas till himmeln utan att skada renheten av denna plats, skulle vi ej, om vi i denna stund doge, tagas till himmeln alls. Frälsning av nåd genom tron gör oss så rena, och när vi erhålla en sådan erfarenhet skola vi veta det.

Herr Ärlig. — Gud vare tack, detta synes mig gott. Mitt hjärta hungrar efter just en sådan erfarenhet.

H:r. R. — Tillåt mig rätta dig, min vän Gärningar, angående vad du citerade. Slå upp din Bibel och finn 2 Pet. 3: 18. Där läsa vi: "Utan växen i nåden." Bibeln säger ingenstädes "växen in uti nåden"; vi skola växa "i nåden" efter vi kommit in uti nåden. Här finna vi nu det verkliga förhållandet: Goda gärningar göra att vi fortfara att växa i nåden, men de kunna ej hjälpa oss att komma in uti nåden. Detta är den enda frälsning genom gärningar: Sedan vi blivit frälsta av nåd och komma uti nåden förbliva vi frälsta eller bevaras i nåden genom goda gärningar, i det vi leva i lydnad till allt Guds Ord. Detta är den enda frälsning som åstadkommes genom gärningar.

H:r. Ä. — Jag tror av hela mitt hjärta att detta är sant.

H:r. G. — Men Bibeln säger tydligt: "Arbeten med fruktan och bäven på eder frälsning."

H:r. R. — Det är sant nog att vi måste så göra, men ej innan vi blivit frälsta. Vi måste leva försiktigt, emotstå all frestelse att göra ont, frukta att vara olydiga emot Guds Ord. Det är i denna betydelse vi arbeta på vår frälsning. Vi leva så att vi bevaras frälsta. Låt mig illustrera detta för dig. En fader har en gosse som fallit uti floden och håller på att drunkna. Det finnes intet han kan göra för att frälsa sig själv; hans bemödanden äro alla fåfänga Han ropar till sin fader. Fadern hör och kommer till hjälp. Han frälsar sin gosse. Han förbjuder nu gossen att gå nära floden igen. Gossen förbliver frälst, arbetar på sin frälsning, genom att lyda sin fader. Detta är den enda frälsning genom gärningar som Bibeln omtalar.

Vi skola taga Adam och Eva till exempel. Gud skapade dem och gav dem liv. De utförde ej en enda handling härvidlag. Gud tillsade dem vad de voro tillåtna att göra och vad de ej skulle göra. Om de varit lydiga så hade de bevarat det liv Gud gav dem; men de voro olydiga och dogo. Nå väl, de hade genom sina gärningar kunnat utverka deras eviga liv, genom lydnad. De hade ej något att uträtta i erhållandet av sina egna liv, men de hade något att göra för dess bevarande.

H:r. Ä. — Detta är mycket enkelt och tydligt. Kan du ej se det, Herr Gärningar?

H:r. G.—Vår kyrka lär frälsning genom gärningar, och jag vet att det finnes många goda, trogna kristna bland oss.

H:r. R. — Låt mig läsa för dig Ef. 2: 10: "Ty vi äro hans verk, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar." Den kristne är Guds verk; icke sitt eget. Det är blott sedan han blivit skapad i Kristus som han kan göra de goda gärningar som Gud antager. En gudsförnekare kan göra gott, men hans goda gärningar skänker honom ej någon plats i Guds rike. Jag skall läsa ett skriftställe i Pauli brev till Titus vilket är mycket avgörande: "Men då Guds, vår Frälsares, godhet och människokärlek uppenbarades, frälste han oss, icke för rättfärdighetens gärningars skull, vilka vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och en förnyelse av den Helige Ande." Här säges det tydligt att det ej är genom att göra rätt, eller goda gärningar, som vi frälsas. Huru kan du bringa detta skriftställe uti överensstämmelse med din teori av frälsning genom gärningar?

H:r. G. — Nå väl, det finnes flera skriftställen i Bibeln som äro svåra att få till att stämma överens. Jag vet att det finnes några som lära att frälsning sker genom gärningar.

H:r. R. — Jag vet att det så är, och om du tillämpade dem så som jag gjort, skulle de stämma överens med det skriftställe jag

Forts. å sidan 7.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring..........................Redaktör.
L. P. Peterson....................Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg..................Bidragande Redaktör.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen måste insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankanvisning; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring måste alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser måste adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A:

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

EVANGELII TRUMPET är i dess helhet mycket olik alla andra religiösa tidningar, emedan den framhåller alla de sanningar som dessa framhålla eller som de olika religionssamfunden hava delat emellan sig. Ett *rent, helt* och *odelat* evangelium är vårt motto under alla tider; ty Guds folk kan njuta fullt liv i Gud, endast genom att leva "av vart och ett ord, som utgår av Guds mun."

GUDS FÖRSAMLING.

EVANGELII TRUMPET representerar ej någon sekt eller av människor bildat samfund, utan den framhåller "Guds församling" (Apg. 20: 28), vilken alla kristna tillhöra (1 Kor. 1, 2). Denna församling är "Kristi kropp" (Ef. 1: 22, 23; Kol. 1: 18) och följaktligen består den av alla Kristi lemmar — alla sanna kristna som tillhöra de olika samfunden såväl som dem som icke tillhöra något religiöst parti. Således lägger Herren själv dem till församlingen som låta sig frälsa. — Apg. 2: 47.

ENHET I TRON.

EVANGELII TRUMPET framhåller Guds församling sådan den var i den apostoliska tiden; ett i Anden (1 Kor. 12: 13), i tron (Ef. 4: 5, 13; Jud. 3), i lära (1 Kor. 1: 10) och organisation (Ef. 4: 15, 10; Rom. 12: 4, 5; 1 Kor. 12: 4—12). Jesus bad för de troendes helgelse och deras fullkomliga enhet. — Joh. 17. Många splittringar och mycken förvirring hava uppkommit på det religiösa området sedan Jesus bad denna bön. Men det är Guds vilja och plan att "rena åt sig ett egendomsfolk" i dessa sista dagar, för att han skall kunna "för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig" (Ef. 5: 27).

Jesus blev "utgiven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull" (Rom. 4: 25).

◆◆◆

Genom Jesu fullbordade frälsningsverk har det nya förbund som Gud i Gamla Testamentets tid utlovat, blivit upprättat; nämligen att han skulle lägga sin lag i människans bröst och skriva den i hennes hjärta (Jer. 31: 31), vilket skulle göra det möjligt för henne att "tjäna honom utan fruktan i helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra (hennes) dagar" (Luk. 1: 74, 75).

◆◆◆

Denna härliga frälsning från syndens makt, vilken förmår rena samvetet från "döda gärningar till att tjäna den levande Guden" (Ebr. 9: 14), är det arv som tillfaller människan i kraft av Jesu försoning.

◆◆◆

Men liksom det förekommer vissa villkor för en arvinge att uppfylla för att komma i besittning av ett jordiskt arv, så finnes även vissa villkor för människan att uppfylla för att komma i besittning av detta blodköpta arv. Den syndbelastade människan måste övergiva sin syndiga väg och all egenrättfärdighet och med ett botfärdigt hjärta anropa Herren om nåd och förlåtelse, och i tron emottaga hans frälsande nåd och kraft till att leva ett heligt och rättfärdigt liv.

◆◆◆

Vilket värdefullt arv har ej blivit människosläktet testamenterat? Och detta testamente har blivit giltigt genom Jesu död. —Ebr. 9: 17. O kommen I alla fattiga syndare och tagen frälsningens rikedomar i besittning! L. P. P

NOTIS!

ARBETERSKOR BEHÖVAS.

Vi äro i behov av tvänne arbeterskor för hemmet: En syster som är van vid kokning och matlagning, och en för allmänt husarbete. Om någon önskar komma och tjäna Herren och sina medmänniskor på detta sätt, bör hon skriva så snart som möjligt.

SOMMARMÖTET I ST. PAUL PARK.

Vårt allmänna sommarmöte kommer att hållas i år från den 9:e till den 18:e Juni. Vi förvänta det bästa möte vi någonsin haft. Begynn nu att göra förberedelser att komma.

LÅNG FREDAG.

"Ty Gud försonade i Kristus världen med sig, icke tillräcknande dem deras överträdelser. . . .Ty den, som icke visste av synd, har han för oss gjort till synd, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom" (2 Kor. 5: 19—21).

Gud älskade världen, så att han offrade för den sin oskyldige, helige och rättfärdige Son; liksom om den store och skändlige syndaren vore honom kärare än hans högt älskade Son. Den som nu ser Guds Son döende på korset för alla syndare, slaktad för de i synden döda, och ej lär sig läsa den Heliga Skrift inbjudande alla människor till den stora aftonmåltiden, bedjande dem "Låten försona eder med Gud!" den som ej lär sig att läsa detta på korset, och ej här lär sig att förstå och tro, kommer aldrig att lära. Ty det som till och med Moses förnam och varom han sade: "Ja, Han vårdar sig om folken," är här skrivet med eldbokstäver; på korset predikas det så högljutt, begripligt och kraftigt som möjligt. O måtten I alla närma eder Kristi kors på Golgata! Måtte du betrakta Honom i anden till dess den kärleks fullhet, med vilken Gud älskade oss genom sin Sons död, skall hava genomträngt ditt hjärta, din ande och själ, märg och ben, och hela din varelse; och du utav hela din själ kan säga: "Låtom oss älska; ty han har först älskat oss." Här äro blotta ord av ingen betydelse. Du måste själv gå till Golgata; du måste se kärlekens Son blöda på korset för dig; du måste dröja hos honom, med dina ögon uppmärksamt betraktande honom. Hans blod, hans död, hans sår och hans nedböjda huvud skola tala till dig. Giv noga akt och låt allting annat hos dig vara tyst.

— *John Gossner.*

FRÅN ARBETSFÄLTET

Wormsö, Ryssland. Dec. 27, 1915.

Käre syskon i Herren: Enär vi hava emottagit mycket gott från Herren är det på sin plats att omtala det.

De möten Guds församling hållit på dessa orter hava varit till välsignelse och uppbyggelse för oss. Många kära Guds barn hava funnit liv, intresse och själens vila, i desamma och mycket gott har uträttats. Pris ske Gud.

I ett möte, sedan vi framhållit Guds ord, fingo vi tillfälle att utdela Evangelii Trumpet. 40 exemplar utlämnades vilka mottogos med tacksamhetsyttringar både till Gud och oss. Ännu flera önskade erhålla vår kära Trumpet, men vi hade ej några fler kvar.

Utsikterna för framtiden hava många ljusa sidor. Guds församlings verksamhet här, har till Guds ära rikt välsignats. En broder vid namn Lars Dahl, från Söderby har varit oss till stor hjälp och välsignelse i framhållandet av Guds ord, både här i församlingarna och annorstädes. Församlingen har funnit för gott att understödja denne broder med en ringa penningesumma. Det är en mycket ringa hjälp i betraktande av det arbete som kräves av honom, men när Herren själv välsignar sitt verk går allt väl. Församlingen har hyrt en stuga i hans hemort för att hålla möten uti.

Guds barn göra sitt bästa för Herrens sak och att underhålla verksamheten, och Herren välsignar dem. Någon har mycket sant sagt: Allt vad man har vilje till, växer man upp till.

Ja aftonljusets härliga strålar, från nådens sol, skina klart. De skingra mörkret, och glansen av Kristi härliga evangelium framstår i sin klarhet.

Min son Johan hjälper till vad han kan medelst bön, sång och vittnesbörd, i mötena, och Herren välsignar sin ringa tjänare.

Bland annat som hör till de närvarande förhållanden är försakelse; så att vi fått erfara vad David sade: "Dag och natt var din hand tung över mig." För en tid sedan måste vi kämpa i bön till vår himmelske Fader för en viss sak som allena kunde utföras av hans egen hand. Gud hörde vår bön och välsignelsen följde i hast. En man i trakten gick omkring och hyrde arbetare för att uppföra en byggnad. Jag erhöll arbete under nio veckors tid, med ganska goda villkor, varigenom våra ekonomiska behov avhjälptes, så att vi kunna utbrista med Psalmisten: 'Hjärtligen kär har jag dig, Herre min starkhet, Herre, mitt bergfäste, min borg och min räddare, min Gud, min klippa, till vilken jag tager min tillflykt."

Tidningarna Evangelii Trumpet och "Evangeli Basun", hava varit oss till stor uppmuntran. Dessa kära tidningar, innehållande bibliska lärdomar, hjälpa oss att hålla segerfanan uppe. Ett tack till Gud och tidningens utgivare.

Församlingen här sänder sina tacksägelsehälsningar till församlingen i Amerika för den hjälp vi erhållit både genom medel och förböner, och önska edra förböner i fortsättningen. Eders och Herrens ringe tjänare för själars frälsning. Anders Swahn.

Houston, Texas.

Väckelsemötena här i Houston avslutades i går afton. Många blevo frälsta och helgade, och vi tro att de som sökte Herren skola bliva ståndaktiga. I går hade vi dopförrättning i en baptistkyrka här i staden. Nitton följde Herrens Jesu exempel i denna heliga anordning. Omedelbarligen efter dopförrättningen hade vi ett anordningsmöte, varuti ungefär femtio personer deltogo.

Syster Maude Roberts, som tillbringat några år i missionshemmet i Chicago, har uppsikt över verksamheten här och hängiver sig åt de nyomvändes vård och undervisning. Syster Ball och hennes dotter Minnie hjälpa även till uti enskilda samtal, och Herren begagnar dem i verksamheten.

De troende här hava arbetat under många hårda prövningar, men deras bemödanden hava ej varit förgäves. Under dessa möten hava många själar lagts till församlingen, och många fördomar blivit avlägsnade.

Jag skall aldrig glömma den vänlighet och gästfrihet som blivit mig bevisad här. Jag hade en dag tillfälle att, i sällskap med flera andra, besöka Galveston, en vacker stad belägen invid den Mexikanska viken. Många våldsamma stormar hava i det förbigångna gått över denna stad, förorsakande förlust av många människoliv och mycken egendom. Staden är mycket vacker och besökes av tusentals turister under sommartiden. Jag hade även tillfälle att bada i vikens uppfriskande vatten.

Från Houston reser jag till Racine och Milwaukee, Wis., varest jag ämnar hålla möten, och sedan reser jag till mitt hem, där jag ämnar kvarbliva omkring sex veckors tid. Eder broder i Kristus,

Morris C. Johnson.

VITTNESBÖRD.

Sundstorp, Sverige.

En hälsning i Jesu dyra namn! Jag tackar Herren för hans godhet mot mig, ty han har frälst min själ samt bevarat mig i tron på sitt namn. Även har han helat min kropp, många gånger när jag varit sjuk. Herren skall hava äran för allt.

Sist jag skrev i Trumpeten var jag hos mina kära syskon vid Göta, men nu har Herren förflyttat mig till Vermland och vad mening han har med det vet jag ej, men Herrens vägar äro icke våra vägar. Trots strider och prövningar har Gud uppehållit mig med sin makts högra hand. Prisat vare Hans namn. Jag får säga, till min själs ledsnad, att jag inte hört ett fritt evangelium predikas mer än fyra gånger på nära ett års tid, men jag är glad att Herren är i sitt eget Ord, och att vi ha Guds Ord mitt ibland oss.

Jag har varit så klen i min vänstra sida en tid, men Herren har genom sin nåd lindrat smärtan, och jag tror på Guds löften att den som beder han får. Jag har skrivit till de kära Guds barn vid Göta att de skulle bedja Gud för mig, och vi veta att trons bön förmår mycket då den är i verksamhet. Halleluja till vår Gud som har givit oss allt med sin Son Jesus Kristus. Kära syskon må vi se till att vi alltid ha olja i våra käril och våra lampor brinnande, ty snart kommer vår Brudgum och hämtar sin brud. Måtte vi då vara av den skaran som får tillträde till livets träd och genom portarna ingå i staden. Ja Herren säger: "Den som övervinner, honom skall jag giva att äta av det fördolda mannat, och jag skall giva honom en vit sten och på den stenen ett nytt namn skrivet, vilket ingen känner, utan den som får det." Ja må Herren få välsigna oss alla för sitt namns skull är min bön i Jesu namn. En ringa syster i Herren,

Charlotta Thydén.

DU STÅR I SKULD.

Av Sara Johansen.

I Rom. 1: 14 läsa vi: "Jag står i skuld både hos greker och barbarer, både hos visa och ovisa." Det var i sanning ingen liten skuld Paulus kommit uti. Vad var det för en skuld? Vi läsa i den 15:e vers: "Därför, så vitt på mig ankommer, är jag redebogen att predika evangelium även för eder som ären i Rom." Av denna vers förstå vi vad det är för en skuld Paulus talar om. Den var ej av materiell beskaffenhet. Denna skuld bestod ej i silver eller guld; utan det var en andlig skuld.

Den dag Paulus var på väg till Damaskus för att förfölja och skada den lilla flock "som tillhörde den vägen"; den dagen inträdde han uti denna skuld. Han fick nämligen ett levande och bestämt möte med Herren Jesus som han förföljde, och resultatet var att han blev frälst — blev helt omskapad. Vad han förut hatat kom han sedan till att älska, och det som förut var honom en vinning, räknade han sedan såsom förlust för Kristi skull. — Fil. 3: 7.

Vid denna tid begynte denna kärleksskuld varuti han stod att trycka honom; han greps av en helig iver att bringa detta befriande evangelium till andra. Paulus hade erfarit dess befriande och frälsande kraft. Han var visserligen hårt bunden när Jesus mötte honom på vägen, om än icke i vissa grova laster så dock med dogmers och traditioners kedjor, vilka ofta äro lika svåra att lösgöra sig ifrån som syndens band. Paulus fick erfara att det fanns kraft nog i evangelium till att bryta dessa band, och sedan närde han en önskan och en längtan att bringa detta evangelium till sina medmänniskor. Gud utvalde honom även såsom ett redskap till att bringa evangelium till hedningarna. Paulus var alltid redo att vittna för Herren, icke blott i templet utan även när han framdrogs för domstolen, i fängelset, på gatan, ja han kände att han stod i skuld till hela världen.

Käre broder och syster som haft samma erfarenhet som Paulus, i det Jesus Kristus har fört dig ifrån mörkret till sitt underbara ljus, du som fått förlåtelse för alla dina synder och smakat att Herren är god; har du tänkt på att du liksom Paulus står i skuld till dina medmänniskor? Du kanske kan ej såsom Paulus resa ut med evangelium, och om Gud ej kallat dig därtill så fordrar han det ej heller av dig, men du står likväl i skuld. Broder och syster, du och jag äro skyldiga vår omgivning evangelium om Jesus. Vi äro för det första skyldiga att leva ett sant kristet liv och om vi ej emottaga kraft därtill så har ej vårt budskap den önskade verkan. Bröder och systrar vi äro skyldiga att med våra liv, vårt tal, ja med hela vårt uppförande peka på det blödande Guds Lamm.

Det är härligt och välsignat att leva ett liv helt för Gud. När Kristus får leva uti oss så gripas vi, liksom Paulus, av ett begär efter att göra något för våra stackars medmänniskor, vilka äro på väg till evig förtappelse. Bördan av vår skuld i evangelium begynner trycka oss, vi känna att vi äro skyldiga att göra allt vad vi kunna för att bringa evangelium till andra. Vi hava ingen orsak att skämmas för detta härliga evangelium, "ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror" (Rom. 1:16).

VARFÖR DE FARA VILSE.

Av Betty Miller.

"Faren I icke därför vilse, att I icke förstån Skrifterna ej heller Guds kraft" (Mar. 12: 24).

När vi i dag se ut över den s. k. kristna världen se vi ett hav av villfarande människor. Allaredan på Jesu tid funnos sådana, och det har ej blivit bättre sedan dess utan hellre värre. När djävulen ej kan behålla människan på de grova syndernas väg, kommer han ofta såsom en ljusets ängel och för henne in på en moralisk väg, vilken ser mycket vacker ut, så att hon tänker: "Nu är allt gott ch väl."

Man studerar människolärdomar och människobud och rättar sig därefter. Man håller sig innom ett mycket begränsat område och kommer icke vidare. Den ene frågar den andre, och så bliva de eniga om att "detta är den rätta vägen; den leder mot målet." Sålunda gå en hop mot öster och en annan mot väster och båda tro de sig vara på den rätta vägen. Varav kommer denna skiljaktighet? Varav de många olika vägar? "Därför .... att I icke kännen Skrifterna", säger Jesus. Känna vi icke Skrifterna? säger någon. Nästan varje hem har en Bibel. Det är ej nu en tid då Bibeln är i kedjor. Det finnes fritt tillträde till Ordet.

Fastän detta är sant är det likväl även sant att Bibeln granskas ej, och ofta då den läses försöker man få den att överensstämma med sin egen, förutfattade mening. Man söker ej att under Andens ledning läsa Ordet och underkasta sig detsamma, till och med om det dömer. Måtte Herren hjälpa att en villighet måtte förefinnas att vandra den väg Skriften utvisar, då skall ingen fara vilse.

Ej heller förstå de Guds kraft.

Huru ofta försöker ej människan att i sin egen kraft vandra på himlavägen; men så ofta det försökes slår det fel. Det finnes ej kraft hos människan att göra det goda; man sliter ut sig till ingen nytta, och gör intet framsteg; man glider tillbaka i stället för att komma fram. Eller för att göra det lättare försöker man finna en genväg, en kortare väg till himmeln; men ack; man far vilse. Det fordras Guds kraft och i denna kraft måste vi gå framåt med säkra steg på frälsningens väg. Och huru härligt det är att alla kunna få förnimma Guds kraft till att frälsa, helga och helbrägdagöra. Guds kraft är den största existerande kraft; den kommer den skröplige och svage till hjälp så att han kan säga: "Jag är en hjälte!" Pris ske Gud! Om man kände till Guds kraft, skulle man ej så mycket sätta sin lit till människors hjälp som man ofta gör, varken för kropp eller själ.

Hos Gud finnes ej anseende till person— du och jag, ja alla, kunna mottaga denna kraft. När vi förstå Skrifterna behöva vi Guds kraft att vandra i enlighet med dem om vi ej skola fara vilse.

I dag kallar Herren villfarande hem. Han vill genom sitt Ord lysa på din stig, och han vill giva dig kraft att vända om och komma på den rätta vägen. Tack och lov!

BETÄNK, O MÄNNISKA, "VAD DIN FRID TILLHÖRER!"

Då Herren Jesus vid ett visst tillfälle närmade sig staden Jerusalem, grät han över honom och sade: "O, att ock du visste, och det i denna din dag, vad din frid tillhörer! Men nu är det fördolt för dina ögon" (Luk. 19: 41, 42).

När en sann Jesu Kristi efterföljare blickar ut över det rådande, syndiga tillståndet i världen, och ser huru människorna hasta framåt på den breda vägen till evig förtappelse, uppstiga helt naturligt sådana tankar som dessa: "O, om de endast visste vilket förfärligt öde som väntar dem! O, om de endast ville stanna och begrunda vad framti-

den bär i sitt sköte. O, att de ej så besinnigslöst måtte hasta mot det eviga bråddjupet!"

Men vad är då orsaken till att människorna så göra våld på sin egen lycka, sin eviga frid? Utan tvivel är orsaken den att de ej stanna länge nog i sin brådskande färd, i sitt ihärdiga sökande efter jordisk vinning, förlustelse o. s. v., för att TÄNKA.

Jordbrukaren ägnar mycken tid åt att utgrunda bästa sättet att odla jorden, bedriva boskapsskötsel o. s. v. Handelsmannen studerar flitigt på hur han skall annonsera sina varor, och på annat sätt vinna kunder; han ägnar mycken eftertake åt vad angår den jordiska affären. Och sålunda finna vi att människorna ägna mycken tid till eftertanke beträffande vad deras jordiska intressen angå; men största delen ägna helt litet eller ingen tid åt att täka på "vad deras frid tillhörer", och därför är det fördolt för deras ögon. Om en människa skall kunna se ett visst föremål måste hon öppna ögonen och se i den riktningen; om en människa skall kunna få reda på vad hennes frid tillhörer måste hon TÄNKA därpå. O, om människorna blott kunde förmås att tänka på det som angår deras eviga öde!

Käre vän som läser detta och som ej ännu fått din själ bärgad, och fått frid med din Gud; du som går framtiden till mötes utan en bestämd förvissning om att allt är väl med din själ, när detta korta jordelivet är slut, får jag framställa denna fråga till dig: "Hur mycken tid har du ägnat åt att verkligen TÄNKA på denna viktiga sak? Du kanske har gått i skola flera år för att inhemta kunskaper om vad som hör till detta timliga och förgängliga; men hur många år eller månader eller ens dagar har du åsidosatt för att verkligen tänka på, och försöka utgrunda, vad som är nödvändigt för dig att veta, för att bliva beredd för det som du och alla människor oundvikligen måste möta, och det mycket snart? Har du verkligen noga begrundat saken och kommit till ett avgörande beslut dess angående?

Men säger någon det är intet i religionen, det är alltsammans inbillning. Käre vän har du noga undersökt saken innan du fällt detta omdöme? eller är det blott ett tanklöst uttryck som du kanske hört någon annan upprepa?

Människor riskera förlusten av penningar och tid för att göra undersökningar, på det timliga området, vilka äro mycket ovissa. Guldgrävaren borrar hundratals fot ned i jorden för att söka efter guld, och mycket ofta misslyckas han uti att finna det. Han vet när han begynner att det ej är ett arbete som med all visshet kommer att betala sig, men han är villig att göra försöket. Du som ej ännu gjort en grundlig undersökning vad angår det som hör till din själs kommande öde borde du ej vara villig att riskera något av din tid till att verkligen undersöka saken? Du finner tid nu och då att taga en veckas eller månads tid att resa och besöka en anhörig, vore det ej värt mödan att taga en hel vecka fritt en gång i ditt liv och TÄNKA på evighetssaker. Och när du så tänker på och forskar uti detta viktiga ämne, gör då bruk av alla de hjälpmedel som finnas till ditt förfogande. Tag din Bibel och studera den och sök Gud i bön. Men, säger du kanske, det är intet i bönen, det är blott ett innehållslöst pjoller. Har du någonsin verkligen försökt det? Har du någonsin verkligen bett till Gud? Du tror att det finnes en Gud, ditt förnuft säger dig att det måste finnas en intelligent Varelse som kunnat skapa allt du ser omkring dig, men har du någonsin gjort ett försök att komma i beröring med denne Skapare? Om inte, vill du ej just nu fatta detta beslut: "Jag skall företaga en grundlig undersökning; jag skall försöka att komma i beröring med denne Skapare?" Om du så med ett ärligt hjärta, och med en fast föresats att söka efter sanningen, begynner tänka på och söka efter densamma skall du ingalunda bliva besviken. Tusenden och åter tusenden kunna vittna att Guds Ord är sant där det heter: "De som söka mig med iver, de finna mig" (Ords. 8: 17). L. P. P.

PÅSK.

Av Anna Koglin.

Det kunde nästan se ut som att Påskdagen vore en galadag varpå det kvinnliga könet i vårt sköna Amerika, pryda sig i deras nyaste utstyrsel för att bevisa Madam Modet sin hyllning. Ledsamt att säga är detta all den betydelse Påsken har för många. Men låtom oss betrakta vad Påsk i verkligheten är.

Hundratals år sedan levde ett folk vid Nilflodens stränder, vilket var i slaveri under en tyrannisk konung vilken behandlade dem mycket grymt. Hans tyranni var sådant att folket, Israeliterna, ropade till Gud om hjälp. Gud hörde dem även och ledde dem ut ur Egypten, på ett exempellöst sätt, ty de fördes ut genom tecken och under Sedan Moses, deras ledare, utfört många tecken inför den högmodige konungen, vilken ej ville släppa dem, befallde Gud dem att varje familj skulle slakta ett lamm och bestryka dörrposterna och det övre dörrträet med blodet; ty den natten skulle Herrens ängel ihjälslå allt förstfött av Egyptierna, och blodet skulle vara ett tecken varigenom Israeliterna skulle igenkännas. Dessutom skulle lammet stekas och ätas medan Israeliterna voro klädda och redo att tåga ut.

Vid midnattstiden slog ängeln allt förstfött, ibland Egytierna, vilket förorsakade mycken sorg och jämmer över hela Egypten. Detta åstadkom även stor nöd hos Farao och han befallde Israels barn att lämna med ens. De gjorde så, och lämnade landet med sådan hast att de ej ens fingo tid till att baka brödet utan togo degen med sig.

För att Israeliterna skulle ihågkomma huru Herren hade fört dem ut ur Egypten, befallde han dem att hålla denna ceremoni, att varje år slakta ett lamm och bestänka altaret med dess blod och äta dess kött. Denna ceremoni kallades Påsk (Av hebr. pasah, "gå förbi", "skona."), emedan ängeln gick förbi.

Detta var en förebild på deras frigörelse från fångenskap, och på Kristus såsom en motbild. Ty Han är vårt Påskalamm, som blev slaktad och utgöt sitt blod, att vi ej skulle dö en evig död, utan hava våra hjärtan bestänkta med Hans blod, att vi måtte leva.

Varken Jesus eller hans lärjungar inrättade några högtids- eller helgdagar, utan lärde att varje dag var en helig dag. Men senare sökte man årligen fira den dag på vilken vår Herre uppstod. Men många svårigheter förekommo angående den bestämda dagen på vilken Han uppstod, ty han led och dog påskdags-natten vilket var den 14:e dagen av månaden Nisan, motsvarande vår april. Men alldenstund Han uppstod på den första dagen i veckan, höllo en del före att den första dagen i veckan skulle firas utan hänsyn till dagen i månaden: och andra att den 16:e dagen i månaden skulle firas utan hänsyn till vilken dag i veckan den föll på. Detta åstadkom bittra strider emellan de judiske och de hedniske församlingarna.

Denna strid var en av orsakerna varför kyrkomötet i Nice (år 325) sammankallades; men det var ej förr än år 669 som Ärkebiskop Theodore fastställde den romerska regeln för att beräkna den dato på vilken påsk skulle falla. Denna regel är följande: Påskdagen är den första söndagen som inträffar efter den första fullmånen som inträffar på eller efter den 21:e mars. Om fullmånen inträffar på en söndag bliver påskdagen den nästföljande söndag.

"OCH KOMMANDE MED HIMMELNS SKYAR!"—Mar. 14: 62.

Av P Penner.

Sålunda utropar Jesus med slutet av sin underbara propaganda i sikte. Människosonen kommande med himmelns skyar.

Vi beväpna oss med den svaga föresatsens vapenrustning, likt Petrus fästa våra ögon på himmelns skyar och föreställa oss Kristi majestät däruti, på väg att utföra den slutliga domen och utdela rättvis vedergällning. Denna betydelsefulla scen absorberar alla andra obetydliga livets affärer, vändande sinnet till allvarlig eftertanke, emedan denna händelse har allt att göra med själens eviga välfärd. Vi skola ej vara dåraktiga utan vi skola hava våra lampor fyllda med olja och brinnande. Alltings Skapare vare du vår hjälpare!

Alla materilla ting, med förtvivlans strävan efter deras banas fortsättning, mötas av avslutningens bergshöjd, och endast förnimmelsen av Kristus i skyarna förmår dem att giva efter för förgängligheten i överensstämmelse med den heliga gudomlighetens avsikt.

Att ingen människa måtta hava grund för den dunkla idéen, att Kristus är en händelsernas kastboll, fattad med hänsyn till "icke nu", närmar han sig människorna uti sin utmärkande, egenskap—i kraft, och i kraft allena. Den som i högmod vandrat bort, skulle aldrig förmå sig att böja sina knän, med en botfärdig anda, om han erfore-

ett enda vidrörande av det ljuva godkännande som vanligen förnimmes av den rättfärdiges renade själ, vars motto är; en "ren och obefläckad" religion, om morgonen, vid middagstiden och aftonen, havande ett vaket öga för sina medmänniskors behov.

Han, nämligen Kristus, är i molnen. Dette är nog för att trösta en Job; nog kraft däruti att uppväcka en Lasarus. Kristus är så skön, och det ljus varmed han är beklädd av sådan glans, att han måste kasta täckelset av en mörk sky över sina skuldror för att kunna närma sig oss.

Var ej förfärad för molnet ty Han den älskade är uti det. Försmå ej molnen ty de äro den Högstes vingar. När molnet är nära kom ihåg att Han är nära. Huru många moln om året skulle du önska dig, om var och en förda en Kristus till ditt sköte?

Huru skulle vi handla om vi såge Kristus kommande i molnen, skramlande med sina stora nycklar, varmed han skall ingenlåsa tiden och öppna evigheten? Skulle du lägga märke till de bortdunstande haven, de skakande bergen och den darrande jorden? Skulle du känna dig som du ville gråta över förödelsen? Det enda som vi ivrigt skulle åstunda se uträttat, är igenlyckandet av himmelns gyllene portar bakom oss.

Kristus Jesus uppenbarar sig ej för oss utan att något mycket viktigt måste uträttas hos oss. Hos några, kanske någon gigantisk bergshöjd av ouppoffrat hjärtehörn måste jämnas med hans uttänkta planer, någon själviskhetens eller mänskliga svagheters sjö måste upptorkas, några fåfängliga lustars stjärnor falla från himmeln; någon i vår närhet måste träffas av åskan, och uppbrännas tillsammans med hans boskap och lador, att vi även måtte beakta Herrens stränghet, beflitande oss om att vara redo för Kristi kommande i molnen. Tusenden falla på vår vänstra sida och tio tusen på vår högra sida, och världen hastar emot förintelsen för att aldrig framstå igen; men vad kommer det oss vid broder och syster om vi veta att Kristus kommer efter oss.

ETT RELIGIÖST SAMTAL.

Forts. från tredje sidan.

just nu läst. En av de män som åto apelsinerna sade att frukten var bitter, den andre att den var angenäm. Båda hade rätt; men om den ene sagt att den var bitter och alltigenom bitter, hade han varit misstagen. Du har rätt när du säger att det finnes en frälsning genom gärningar, men när du säger att frälsning genom gärningar är den enda frälsningen—den som gör oss till kristna, befriar oss ifrån synd och gör oss till Guds barn, tager du fel, och finner att du kommer i strid med många tydliga skriftställen. Om du nu kan få det klart för dig att frälsning genom gärningar, ej är frälsning från synd, ej den frälsning som gör oss till nya skapningar i Kristus: utan endast den frälsning genom vilken vi ödmjukt hålla Guds bud sedan vi blivit frälsta av nåd, då skulle du kunna se Bibelns sköna harmoni.

H:r. G.—Låt mig läsa några skriftställen för dig; jag har ej ännu nämnt för dig de skriftställen jag uppsökte. Här hava vi ett från Jakob som skall för alltid avgöra frågan: "Vart icke Abraham, vår fader, rätt färdiggjord genom gärningar?" Var nu god och jämför detta skriftställe med dem som du anfört. Och omigen: "Och vart icke på samma sätt skökan Rahab rättfärdigad av gärningar?" Här hava vi ett annat: "I sen, att en människa bliver rättfärdigad av gärningar." Dessa skriftställen avgöra saken. Det är genom gärningar en människa bliver rättfärdiggjord. Du trodde att jag ej alls kände till Bibeln, men jag skall säga dig att jag vet ett och annat. Men jag måste nu gå hem. Jag skall lämna dessa skriftställen för ditt begrundande till dess jag kommer igen. Jag hoppas även Herr Ärlig vill begrunda dem.

H:r. Ä.— Jag måste bekänna att jag ej förstår dessa skriftställen. Det tycks klart att en människa rättfärdiggöres av gärningar, likväl säger det skriftställe Herr Riktig läste, att vi ej bliva frälsta för rättfärdighetens gärningars skull. De skriftställen Herr Gärningar uppläst överbevisa till hälften mitt huvud, men de tillfredsställa ej mitt hjärta.

H:r. R.— Skriften motsäger sig ej på något sätt om den är rätt förstådd. Jag skall med glädje förklara dessa skriftställen för dig nu, Herr Gärningar, om du har tid att stanna en liten stund.

H:r. G.— Jag har stannat allt för länge allaredan, så att jag måste gå. När jag kommer tillbaka skall jag lämna dig skriftställen som äro ännu mer överbevisande än dessa. Adjö.

H:r. R.— Uraktlåt ej att komma igen; jag finner mycket nöje uti dessa samtal. Jag är viss om att någon kommer att få mera ljus och förökat ansvar än förut.

Har du läst den tidning jag gav dig Herr Ärlig?

H:r. Ä.— Jag har läst varje ord av den.

H:r. R.— Hur tycker du om den?

H:r. Ä.— Det är den bästa tidning jag någonsin läst. Jag såg det är en bok annonserad i den; jag tror det är "Frälsningens Hemlighet." Jag skulle önska erhålla den boken.

H:r. R.— Ja, du borde ha den boken. Det är vissa ting en syndare måste göra för att bliva frälst. Denna bok gör det alltsam-

mans klart. Kanske jag har en i mitt bibliotek. Om så är skall jag låta dig läsa den, och om icke kunna vi få den för fyrtio cents. Adjö, vänner, kommen igen.

H:r. Ä.— Jag önskar få dessa skriftställen förklarade. Vi skola komma i morgon om Herr Gärningar kan komma.

H:r. G.— Jag får se. Forts.

—C. E. Orr.

DET GÄLLER ATT STÄDSE HAVA ETT LEENDE Å SINA LÄPPAR.

Var och en bland oss vet med sig själv, att det är så lätt att bliva irriterad över det ena eller andra, och att det därför är förenat med högst avsevärda svårigheter att städse bevara ett leende å sina läppar, i trots av alla goda föresatser härutinnan. Det lönar sig emellertid att försöka tillämpa regeln om att visa ett glatt ansikte utan hänsyn till alla besvärligheter, ty detta beteende inbesparar såväl oss själva som vår omgivning en mängd besvärligheter. Härvid är det att märka, att det många gånger är vida mera lätt att med jämnmod bära verkliga prövningar än alla de små motgångar och förtretligheter, vilka äro så vanliga inom det dagliga livet, men om vi blott på allvar föresätta oss att aldrig fatta humör över dylika saker, bör det bliva möjligt för oss att slutligen förvärva denna vana, vilken icke kan betalas med penningar. Förmågan att ständigt behärska sig själv och vara glad i trots av de mest pinsamma situationer är en bland de allra främsta förutsättningarna för en lycklig tillvaro här i världen. En ständigt irriterad människa är helt enkelt ett gissel för sig själv och sina närmaste, ty ingen kan undgå att hemsökas av stora och små prövningar under sitt liv. Erfarenheten lär också, att sådana människor, vilka sakna förmågan att behärska sig i detta hänseende, bliva mest utsatta för påfrestningar av alla slag, vilka totalt störa deras egen och deras familjs jämvikt. Huru många personer råka icke i eld och lågor, därför att de kanhända få vänta på svar från telefon-stationen några få sekunder längre än vanligt. Huru dumt är emellertid icke ett dylikt beteende, vilket icke hjälper vederbörande det allra minsta utan snarare tvärtom motarbetar hans önskningar. Den, som får vänta å svar från telefonisten och sedan utgjuter sitt dåliga humör över henne, får nämligen oftast orätt nummer, och har att gå igenom en stor mängd besvärligheter, innan han slutligen når sitt mål uttröttad av sin ytterst malplacerade irritation. Huru mycket bättre är det icke under dylika förhållanden att bevara sitt sinnes fulla balans och taga saken från den mera komiska sidan. På samma sätt förhåller det sig, då vi komma en sekund för sent till vår spårvagn, då vi gå miste om en toilette eller en kostym, som vi väntat för att bära vid ett högtidligt tillfälle, på grund av leverantörens slarv, då en affär går om intet genom den andra partens obeslutsamhet, o. s. v., i det oändliga. Dylika situationer kunna omöjligen förbättras, genom att vi bryta ut i en ström av vredes-ord och även i övrigt bete oss, som om vi hade förlorat herraväldet över oss själva. Även mera allvarliga komplikationer kunna bäst lösas, genom att vi städse söka att bevara vår självbehärskning. Om vi bliva irriterade beror detta ju på, att vi låta en irriterad stämning taga överhanden med oss. Försök därför i stället städse att hava ett leende å läpparna, ty detta skall bespara envar många obehagligheter och göra tillvaron mera ljus och lycklig. — Ur Sv. Am. Posten.

Till ovanstående goda råd vilja vi foga även detta: Om du besväras av att bliva irriterad, sök Herren, och bed honom frälsa din själ och rena dig ifrån denna så väl som alla andra synder. Detta är det enda säkra botemedlet. Den frälsta och helgade människan "bär gott fram av hjärtats goda fatabur;" från ett sådant hjärta framvälla inga vredesströmmar. —Red.

De Ungas Avdelning.

FÖRVARA DIN TRO.

Av Joyce Meyers.

"O Timoteus, förvara det, som är dig ombetrott" (1 Tim. 6: 20). Timoteus hade känt Skrifterna från barndomen. Han hade blivit lärd av sin moder och mormoder. Och då han nu uppnått mandomsåldern erhöll han denna allvarliga förmaning av aposteln Paulus, under vars prästerliga verksamhet Timoteus blivit omvänd. Med vilken innerlighet dessa ord skrevos — "O Timoteus, förvara det"; förvara vilket? Kännedomen om Skrifterna och sin tro på dem. Sedan fortfar han att varna Timoteus från gensägelserna av såkallad vetenskap, vilka om efterföljda skulle förstöra hans tro.

Och möta ej vi med detsamma? Skickligt resonerande av människor, ibland lärda män, "denna världens yppersta", vilka söka underminera vår tro på det övernaturliga, såsom uppenbarad i Skriftens berättelser? Underverk genom gudomlig makt, äro allt för "orimliga" för att tros. Berättelsen om skapelsen tycks ej kunna fattas av deras "intelligenta", ändliga sinnen därför ogillas den helt och hållet, och egna teorier sättas i stället.

O, I som från barndomen blivit lärda de rena, sanna, livgivande Bibelns ord — det städ, såsom någon sagt, som utslitit mången tvivlares hammare — tagen eder i akt, att icke, när I kommen ut i världen, I bliven vilseförda av blinda ledare, så att I kommen bort från den rätta stigen och ledas ned uti gropen. Jesus själv, såväl som de kära gamle profeterna, apostlarna och senare tidens predikanter, hava lidit mycket för att överlämna åt dig Guds Ords oväderliga skatt. Betvivla ej då dess sanningsenlighet. Det har bevisats. Det kan, det skall ej slå fel. Bevaka väl din simpla tro och alla de gåvor som givits dig av den Helige Ande (och ett av de bästa sätten att bevara dem är att göra bruk av dem); bortkasta ej din tillförsikt utan uthärda "med den osynlige liksom för ögonen." Lönen är viss.

DÖENDE UTAN GUD.

En yngling, vid en av de stora järnverken i Sheffield, råkade kastas ned på en glödhet pansarplåt. När hans medarbetare tagit honom därifrån, var det tvivelaktigt om han kunde leva, alldenstund nästan hela den ena sidan var bränd till benen. Hans arebtskamrater ropade: "Sänd efter en doktor"; men den stackars lidande ynglingen ropade: "Bry eder ej om att sända efter doktor. Är det någon här som kan säga mig huru jag kan bliva frälst? Min själ har blivit försummad, och jag håller på att dö utan Gud. Vem kan hjälpa mig?"

Där fanns två hundra män omkring honom, men ej en enda kunde utvisa frälsningens väg för honom. Efter tjugo minuters outsägliga plågor dog han såsom han levat.

En av de män som såg denna olycka, och hörde den döende ynglingens rop, var en eländig avfälling. När tillfrågad huru han kände sig angående saken, sade han: "Jag har hört hans rop allt sedan, och har önskat att jag kunnat böjt mig ned och visat honom till Jesus, men mitt liv förseglade mina läppar."

Genom din avfällighet måste icke blott du lida, utan även andra måste dö utan att bliva vunna för Gud. —Gospel Trumpet.

OPTIMISTENS BESLUT.

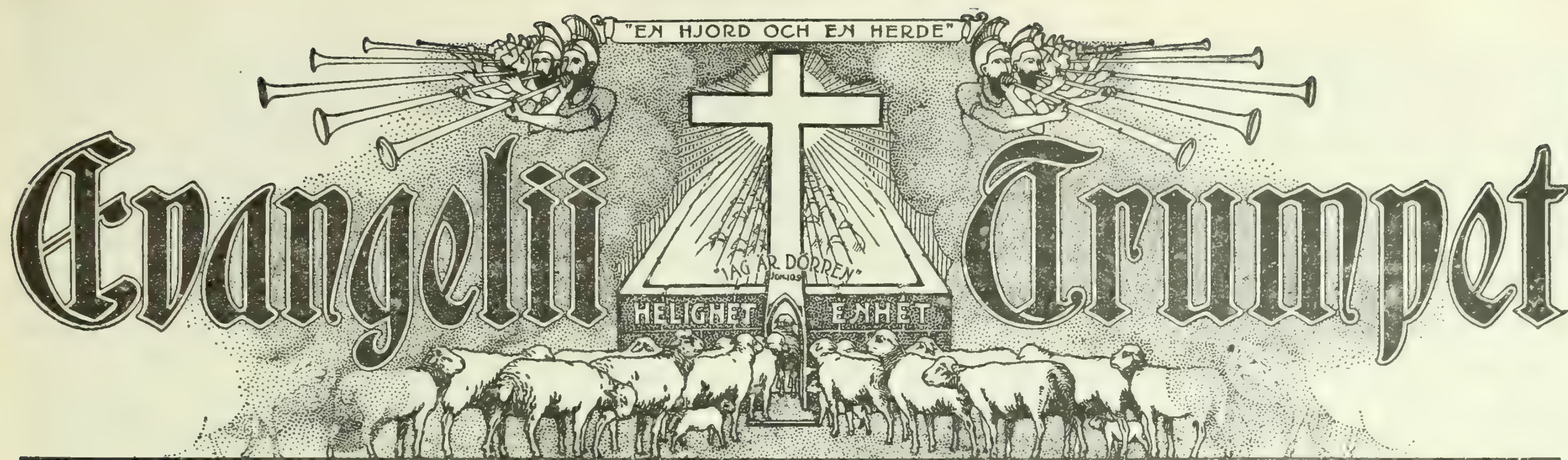
Jag skall försöka att alltid vara vänlig, både mot människor och djur. Jag skall vara hövlig och hänsynsfull mot de gamla, betänkande att ålderdomens svaghet gör att den lättaste börda tycks tung. Jag skall vara mild emot kvinnor och små barn, havande hänsyn till svagheter och skröpligheter. Mot de sjuka och lidande skall jag vara barmhärtig och vänlig.

Jag skall alltid försöka vara gladlynt, och le, så att mina leenden måtte sporra andra till att le. Jag skall alltid försöka att vara självförnekande och ej sträva efter mer än vad som rättmätigt tillkommer mig, betänkande att andra människor hava rättigheter som förtjäna tagas i betraktande.

Jag skall allvarligt söka undvika att säga något ovänligt till eller om folk, betänkande att förtal är ett slag bakifrån, och är den feges handling, och jag vet att vänliga ord hava evigt liv. Med ett ord, jag skall försöka göra denna bedrövliga gamla värld, mindre bedrövlig, emedan jag ej kommer att vandra denna väg igen.. Detta är mitt beslut, och måtte den makt som regerar världen bevara mig ståndaktig. Utv.

"Men varen mot varandra godhjärtade, barmhärtiga, förlåtande varandra, såsom ock Gud i Kristus har förlåtit eder"

(Ef. 4:32).

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e Maj, 1916. Nummer 9.

"VARIFRÅN HAVA DE KOMMIT?"

"De komma från öst och väst,
de komma från syd och nord
att sitta till bords
med Jesus en gång
och höra hans välkomstord;
att skåda hans sköna drag
och mättas av salighet,
taga del i sång och spel
uti all evighet.

"De komma från stormigt hav,
de komma från törnestig;
de komma från berg,
de komma från dal,
de komma, o Gud, till dig
att klädas i bröllopsskrud
och möta sin brudgum skön,
han, som uppå korsets stam
dem vann som segerlön.

"Där samlas en skara stor,
förlöst ifrån jordens tvång.
Ej mer någon synd,
ej mer någon nöd,
ej mer någon natt så lång.
Det gamla förgånget är,
se, allting har blivit nytt!
Evigt jubel råda skall,
ty sorg och suckan flytt.

"Se, himmelens pärleport
är öppen för var och en!
Ja, plats är beredd
där hemma för dig,
och Jesus dig kallar än.
Och kära, som gått förut,
de vänta oss dagen lång.
Änglarna på harpor slå
och sjunga välkomstsång."

DE VITA KLÄDERNA.

I Upp. 7: 13, 14 heter det: "Och en av de äldsta svarade och sade till mig: Vilka äro dessa, som äro klädda i de vita fotsida kläderna, och varifrån hava de kommit? Och jag sade till honom: Herre, du vet det. Och han sade till mig: Dessa äro de, som komma ur den stora bedrövelsen; och de hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i lammets blod." I detta kapitel hava vi en berättelse om en del av den uppenbarelse Gud gav aposteln Johannes på ön Patmos. Johannes fick här höra och se de frälstas saliga tillstånd sedan de genomgått detta livets vedermödor. Han fick beskåda denna stora skara som ingen kunde räkna av "alla folkslag och stammar och folk och tungomål, stående inför tronen och inför Lammet, klädda i vita fotsida kläder, med palmer i sina händer."

O vilken härlighet och glädje väntar ej dem, som räknas värdiga att vara bland denna skara! Det bliver en härlig dag för Guds församling, Lammets brud när hon får fira bröllop med sin himmelske Brudgum: bliva för evigt förenad men sin käre Herre och återlösare.

Men den som skall få vara med på detta härliga bröllop, måste göra sig redo därtill; han måste hava "vita kläder." Vad dessa vita, rentvagna kläder beteckna finna vi beskrivet uti Upp. 19: 7, 8. "Ty Lammets bröllop har kommit, och dess hustru har tillrett sig. Och henne vart givet att kläda sig i glänsande och rent fint linne, ty linnet är de heligas rättfärdighet." Se häruti ligger villkoret för vår beredelse till den bröllopsfesten som aldrig skall uphöra; nämligen, att vara iklädd en rättfärdighets klädnad som godkännes av Brudgummen. Det går ej an att försöka inkomma i himmeln i någon egenrättfärdighets dräkt. Egna förmenta goda gärningar kunna ej bortrensa syndens fläckar, det fordras Lammets blod att få denna handling utförd. Kristi rättfärdighet är den klädnad vi måste vara iklädda om vi skola få tillträde till himmelns bröllopssaler, och här på jorden är toilettrummet.

För att kunna erhålla denna klädnad måste alla syndbefläckade trasor avklädas. Det går ej an att försöka taga den utanpå den gamla syndbefläckade klädnaden, för att skyla den, såsom samliga mena. En del människor hava den uppfattningen att Herren Jesus förvärvat en rättfärdighet för människan som hon kan taga på sig liksom ett ytterplagg för att dölja syndens fula dräkt. Man inbillar sig att man kan fortfara att synda och likval tillräckna sig Kristi rättfärdighet, emedan man säger sig tro på honom såsom sin Frälsare. De som hava sådana idéer komma att finna sig evigt bedragna. Herren Jesus utgav sig själv för församlingen "på det att han skulle helga henne, efter att hava renat henne i vattnets bad, genom ordet, på det att han skulle för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande, fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig" (Ef. 5: 26, 27).

Lammets hustru måste vara ren, helig och ostrafflig. Människan måste renas ifrån all synd och erhålla kraft ifrån Herren att leva ett rättfärdigt liv. Detta är att ikläda sig Kristi rättfärdighet. Några lära att det ej är möjligt att leva ett heligt och rättfärdigt liv, men Guds Ord säger: "Mina barn, låten ingen förvilla eder. Den, som gör rättfärdigheten, är rättfärdig, såsom han (Jesus) är rättfärdig "(Joh. 3: 7). Då människan tillmötesgår frälsningens villkor, såsom de i Bibeln framställas, och tror på Kristus, bliver hon iklädd denna Kristi rättfärdighetsdräkt, och det kan sedan sägas att det är hennes dräkt, emedan den blivit henne skänkt av Kristus. "Linnet är de heligas rättfärdighet."

Käre läsare har du blivit iförd denna vita klädnad, detta glänsande, rena, fina linne? Om så icke är låt ingen tid gå förlorad, utan anskaffa dig denna vita klädnad nu med ens.

Du måste hava den om du skall komma att stå med glädje inför tronen med palmer i dina händer uti de frälstas sälla land.

Och du som är iklädd den sköna dräkten låt intet besmitta den, utan bevara den ren "utan fläck och skrynka." Om du förbliver Herren trogen väntar dig en evig fröjd och glädje som övergår allt mänskligt förstånd, och du skall få vara ibland denna vitklädda skara som kommit "från öster och väster och sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket." L. P. P.

ETT RELIGIÖST SAMTAL
emellan Herr Riktig och hans grannar.
Samtal III.

H:r. Gärningar. — Huru står det till med dig, min vän Riktig, denna vackra morgon?

H:r. Riktig. — Jag är frisk, Gud vare tack, och frälst av Guds nåd genom tron. Och huru står det till med eder Herr Gärningar och Herr Ärlig?

Hr. Ärlig. — Jo tack, jag känner mig nog så bra till hälsan, men jag kan ej säga att jag är frälst. Likväl om jag skulle grunda frälsningen på samma villkor som min vän Herr Gärningar gör, så tror jag att jag kunde säga lika väl som han att jag vore frälst.

På vägen hit i dag omtalade han för mig varför han trodde att han var en kristen. Han sade att han omsorgsfullt höll sina löften till sina grannar, att han betalada alla sina skulder så ofördröjligt som möjligt, att han hjälpte de fattiga så mycket som han gärna kunde, att han besökte de sjuka,

och när han sålde en häst eller en ko var han försiktig att ej giva oriktiga uppgifter angående den, och att när han sålde säd gav han alltid gott mål, o. s. v. Han sade att han var en medlem i församlingen och gav till prästen och missionsverksamheten.

H:r. G. — Jag kan visserligen ej tro att vår käre himmelske Fader skall tillåta en människa gå förlorad som lever såsom jag omtalade för Herr Ärlig att jag lever.

H:r. Ä — Just på samma sätt som min vän Gärningar säger att han lever, lever även jag, utom att jag ej är medlem av någon församling, och han medgiver att det ej frälsar någon att förena sig med en församling. Jag lever på samma sätt som han gör, men likväl kan jag ej tro att jag är frälst. Jag läste i Bibeln i går kväll att "om jag utskiftade alla mina ägodelar och gåve min kropp att brännas men icke hade kärlek, så vore det mig till intet nyttigt."

H:r. G. — Nå väl, jag tror att jag älskar Gud.

H:r Ä. — Det betyder mycket att älska Gud på så sätt som Bibeln befaller. Om vi älska Gud skola vi försiktigt åtlyda allt han säger oss. I det Jesus talade med en av de judiske rådsherrarna sade han: "Utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike." Och sedan omnämner Skrifterna nödvändigheten av att göras till nya skapelser i Kristus, och om att uttagas från mörkrets rike och försättas uti Guds älskade Sons rike, varom vi läsa i Kol. 1: 13, och om en övergång "från döden till livet." Det ser ut för mig som att sådana erfarenheter måste ögonblickligen åstadkommas, och det genom en makt utom oss själva. Men jag måste vara försiktig att jag ej bliver lärare i stället för en som skall läras. Jag är ännu i bryderi Herr Riktig angående dessa bibelställen min vän Gärningar citerade i det vi lämnade härom kvällen.

H:r. R.—Det var från det andra kapitlet i Jakobs brev, tror jag, han citerade: "Vart icke Abraham, vår Fader, rättfärdiggjord genom gärningar?" Och "I sen, att en människa varder rättfärdigad av gärningar." Han citerade ej allt utav dessa skriftställen. Orden "och icke av tro allenast," tilläggas. Kommen ihåg mina vänner att jag medgiver att det finnes en frälsning genom gärningar. Vi böra arbeta "med fruktan och bävan" på vår frälsning. Och jag fruktar för att det ej finnes på långt när nog "fruktan och bävan" i dessa dagar av kall formalitet. Om vi ej betala våra skulder när vi kunna, om vi ej giva av våra medel efter som vi kunna, om vi ej besöka de sjuka när vi hava tillfälle, om vi ej handla ärligt och uppriktigt i våra affärer med människorna, skola vi ej bliva frälsta, ty Gud befaller oss att göra allt detta. Att neka eller uraktlåta att göra dessa ting är olydnad; och om vi ej äro lydiga kunna vi ej förbliva frälsta. Men dessa gärningars utförande allena frälsar oss ej. Det finnes synd hos varje opånyttfödd människas själ, och inga goda gärningar en människa kan utföra, skola någonsin borttaga den; och utan att den är borttagen och själen renad, kan ingen människa ingå genom himmelns pärleportar.

H:r. Ä. — Vilka voro de gärningar varigenom Abraham blev rättfärdiggjord?

H:r. R. — Han helt enkelt åtlydde Gud. Han offrade Isak såsom Gud hade befalt honom. Vi måste åtlyda Gud annars kunna vi ej stå rättfärdigade inför honom. Ingen människa kan komma till himmeln utan att göra goda gärningar, och likväl frälsar oss ej goda gärningars utförande.

Abraham blev ej en Guds man därigenom att han offrade Isak; han var en Guds man långt före denna lydnadens handling. Och så även på Abrahams och Rahabs tid bestod livet för Gud uti gärningar. Det var den tiden då, "du skall", och "du skall icke", var den högsta lagen. Vi leva nu uti nådens tid. Likväl äro vi rättfärdigade genom gärningar. Om jag utför en god handling, godkänner Gud densamma. Om vi hava tro på Gud, skola vi bevisa det med våra gärningar. Om en människa tror på Gud, skall hon åtlyda allt vad hon känner till av det Nya Testamentets lära. Det är däraktigt för en människa att säga att hon tror på Gud när hon ej åtlyder Guds Ord. Detta är hela betydelsen av Jakobs ord.

H:r. G. — Ja, jag tänkte du skulle ha någon väg att förklara det.

H:r. R. — Jag har endast framhållit för dig den sanna betydelsen. "Tron", säger han, är död "utan gärningarna." Tro och gärningar åtföljas i det kristna livet. Vi se allt för många människor i våra dagar vilka ej genom sina gärningar bevisa att de hava tro. De säga att de förtrösta på Gud, att de älska sin nästa, o. s. v., men deras liv säga det ej.

H:r Ä. — Det är visserligen sant.

H:r. R. — Det är en avgjord sanning, att alla de goda gärningar vi kunna utföra aldrig kunna bringa oss till andligt liv. Liv kan endast komma från något förut existerande liv. Jesu liv föres in uti själen genom en troshandling, och på intet annat sätt. Låt mig återgiva ett skriftställe för dig som fullkomligt förklarar hela denna sak. "Ty av nåden ären I frälsta genom tron, och det icke av eder, Guds gåva är det; icke av gärningar, på det att ingen må berömma sig. Ty vi äro hans verk, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud har förut berett, att vi skulle vandra i dem" (Ef. 2: 8—10).

H:r. Ä. — Sannerligen, Herr Gärningar, detta skriftställe är klart och tydligt nog för att överbevisa dig att frälsningen ej är genom gärningar.

H:r. G. — Nå väl, jag tror jag är en kristen. Jag har tillhört församlingen i många år och har handlat uppriktigt med alla människor.

H:r. R. — Vi komma ej till himmeln emedan vi förenat oss med en viss församling eller emedan vi giva god vikt och gott mått, utan genom att tro på Jesus Kristus. Det skriftställe jag just nu läste säger att vi äro frälsta av nåden genom tron. Vi kunna ej få våra synder förlåtna och få Kristus inuti våra hjärtan på något annat sätt. Det är såsom du tydligt kan se av skriftstället att det är genom tron som vi äro frälsta ifrån synd, och genom tron som vi äro skapade i Kristus Jesus. En kristen är en ny skapelse, såsom du kan läsa i 2 Kor. 5: 17. Han är Guds verk och ej en frukt av sina egna goda gärningar. Det finnes intet sådant som själv-gjorda kristna. Han är skapad i Kristus genom Guds Ande; men kom ihåg att han är skapad "till goda gärningar." Inga goda gärningar kunna göra en människa till en kristen, men sedan hon blivit en kristen måste hon göra goda gärningar, hon måste åtlyda allt Guds Ord, annars förbliver ej Kristus uti hennes hjärta.

H:r. G. — Vill du därmed säga att det ej är något som en människa kan göra för att hjälpa till att frälsa sig själv?

H:r. R. — Det finnes absolut intet för en människa att göra som kan frälsa eller hjälpa till att frälsa henne, men det finnes något för henne att göra för att Kristus skall frälsa henne.

H:r. Ä. — Nu kommer du till punkten. Var god och gör det tydligt och klart för mig.

H:r. R. — Jag kan bäst tydliggöra det för er båda genom en illustration. Vi skola antaga att ett fartyg sjunkit i sjön en del av masten synes ovan om vattenytan. En man i vattnet håller fast vid masten, men håller på att förgås. Om han släppar sitt tag i masten, när ingen är till hands att rädda honom, går han förlorad. Om han håller sig fast vid masten håller han sig uti själva det element som kan orsaka honom att gå förlorad. Därpå kommer en man för att frälsa honom, men den mannen kan ej frälsa honom så länge han fäktar ooh försöker att frälsa sig själv. Han måste upphöra med sina ansträngningar — han måste giva upp. Han måste ej blott giva upp, utan han måste släppa sitt tag i masten.

H:r. Ä. — Jag tror jag förstår liknelsens betydelse. Fattar du det ej, Herr Gärningar? Det är skönt.

H:r. G. — Nej, jag kan ej förstå det; låtom oss låta Herr Riktig göra tillämpningen.

H:r. R. — En syndare är i ett förlorat tillstånd; han håller på att förgås. Han håller fast vid sig själv, eller i livet, så gott han kan. Det är omöjligt för honom att frälsa sig själv. Det finnes blott en som kan frälsa honom och till och med han, Kristus, kan ej frälsa honom om han ej giver upp allt. Han måste upphöra med varje försök att frälsa sig själv, och han måste släppa sitt tag — släppa sig själv, synden och världen. Så visst som han kommer till slutet av sina egna bemödanden, försakar allt, kastar sig hjälplöst uti en älskande, barmhärtig Frälsares armar och tror Kristus, skall Herren frälsa honom. Syndabördan, dödens dysterhet och mörkrets elände kommer att drivas ut ur hans själ, och oskyldighet, ljus och liv från himmeln kommer att strömma in.

H: r. Ä. — Och kommer han att veta att han är frälst?

H:r. R — Veta det? Visserligen; när en

syndbelastad själ finner vila i Jesus, kommer hon att veta det.

H:r. Ä. — Det är just en sådan erfarenhet min själ längtar efter. Jag vill hava vila. Jag önskar hava en förvissning i mitt hjärta att jag hör Herren till.

H:r. G. — Jag är villig, att taga risken. Om jag handlar uppriktigt mot alla människor, tror jag ej Gud skall tillåta mig gå förlorad. Men jag kan ej stanna längre i dag.

H:r. R. — Vi behöva ej taga någon risk. Låtom oss göra såsom Petrus uppmanade—göra vår kallelse och utkorelse fast. Vi måste likna Jesus till naturen, när han hämtar oss, annars kan han ej taga oss till himmeln. Det finnes intet vi kunna göra som kommer oss att likna Kristus, men när vi tro löftena bliva vi delaktiga av Guds natur. (Se 2 Pet. 1: 4).

H:r. G. — Jag är belåten med att fortsätta på min väg.

H:r. Ä. — Jag hade kunnat taga min väg för länge sedan, men jag vill finna Bibelns väg.

H:r. R. — Jesus säger: "Jag är vägen." Att emottaga Kristus är enda vägen till himmeln.

H:r. Ä. — Jag hörde Herr Vattenvik säga att han skulle komma och hava ett samtal med dig, Herr Riktig. Jag skall försöka komma med honom. Det är tydligt för mig att frälsning ej sker genom gärningar. Herr Vattenvik tror att döpelsen är en frälsande anordning, och han har visserligen framhållit några ganska tydliga bevis ur Bibeln.

H:r. R. — Det skall skänka mig mycket nöje om ni båda komma; och även du Herr Gärningar, kom igen. Adjö.

Forts.

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. n:r.

På ett tydligt språk, som ej kan missförstås, förutsäges de brottsligas förfärliga dom. Antingen människor tro det eller ej, skola de en dag erfara dess förfärliga verklighet. En dag skola de fullt begripa den eviga förlusten av deras ovärderliga själ.

Om språkläran lär språkvetenskap, så lära de mångfaldiga skriftställen jag citerat att de ogudaktiga komma att kastas uti ett evigt helvete, och där skola de lida ett evigt straff. Om de komma att lida ett evigt straff bliver det intet slut på detta straff. I Mar. 9: 43—48 säger Jesus tre gånger att de ogudaktiga skola kastas till helvetet, där "elden icke utsläckes." Om helvetets eld icke utsläckes, kommer den att brinna för alltid; och så lär Bibeln: "Kastas i den eviga elden" (Matt. 18: 8).

"Då skall han ock säga till dem på vänstra sidan: Gån bort ifrån mig, I förbannade till den eviga elden,, som är tillredd åt djävulen och hans änglar" (Matt. 25: 41). Vilken förfärlig dom — "Gån bort!" Detta betyder att straffas med förlust eller saknad. I kunnen ej, I skolen ej bliva föenade med mig—Gån bort! O förfärliga ord! och likväl följer ett värre — "Till den eviga elden." Det är ett förnimbart straff. I skolen icke blott vara skilda från mig utan I skolen även plågas — förfärligt, evigt plågade uti denna avskilda plats. "Där skall gråten och tandagnisslan vara"; "där deras mask (brottsliga samvete) icke dör." Lägg märke till att var och en har sin egen mask, "deras mask." Människans samvete kommer att leva för alltid, och plåga de ogudaktiga, medan evighetens cykler rulla förbi. "Och dessa skola gå bort till evigt straff." Ingen vädjan, ingen bot, i all evighet! Intet slut på deras straff, vilkas slutliga obotfärdighet uppenbarar en evig vilja och önskan att synda. Genom att dö i gensträvighet emot Gud, kasta de sig uti nödvändigheten av att fortfara uti en evig avsky för honom.

Jag återgiver följande från Dr. Adam Clarke: "Men somliga äro av den åsikten att detta straff skall hava en ände; detta är lika troligt som att de rättfärdigas härlighet skall hava en ände; ty samma ord begagnas för att uttrycka straffets längd (*aionios*) som begagnas för att uttrycka längden av härlighetens tillstånd. Jag har sett det bästa som någonsin skrivits till favör för de fördömda andarnas slutliga befrielse; men jag har aldrig sett ett svar på bevisföringen mot den läran, framdragen från denna vers, som ej sund lärdom och kritik skulle skämmas för att godkänna. Det ursprungliga ordet bör visserligen här tagas i dess behöriga, gramatiska mening; fortsatt existens; aldrig upphörande. Några hava tagit en medelväg, och tro att de ogudaktiga skola tillintetgöras. Detta tror jag är motsatt till texten: om de gå bort till straff, fortfara de att existera; ty det som upphör att vara till, upphör att lida."

Härtill säga vi Amen. Det säges att helvetet var tillrett åt "djävulen och hans änglar." När djävulen och hans änglar syndade, då blev detta förfärliga pinorum berett åt dem.

Det var aldrig ämnat för mänskliga själar; men alldenstund de ogudaktiga deltaga med djävulen och hans änglar uti deras ondska, i deras uppror emot Gud; så är det rätt att de även skola deltaga med dem i deras straff. Vi se tydligt varför syndare komma att straffas. Ej emedan det ej fanns frälsning för dem att få, utan emedan de uraktläto att emottaga gott och göra gott. Emedan de ej emottogo den Kristus som erjöds dem, kunde de ej göra rättfärdighetens gärningar som fordrades av dem. De bliva förbannade emedan de nekade att bliva välsignade; de äro fördömda emedan de nekade att bliva frälsta.

"Jag skall ej argumentera om huruvida denna eld är bokstavlig eller andlig. Men i vilket fall som helst bliver det eld. Några säga att dessa uttryck endast äro förebilder av syndarens öde. Även om vi skulle medgiva att det vore sant, funnes intet rum för lättnad för det brottsliga samvetet. Om sådana uttryck som "helvetets eld", "den brinnande ugnen", "eld-och svavelsjön", "den outsläckliga elden", den eviga elden" och "gråt och tandagnisslan", endast äro liknelser av kommande straff, frågar jag i Jesu namn, vad måste ej då verkligheten vara? Alla måste medgiva att verkligheten är av större betydelse än bilden. Den judiska helgedomen var en förebild på den nytestamentliga församlingen. Huru mycket "större och fullkomligare tabernakel" är ej församlingen än den judiska förebilden? Likaså med kommande straff. Om ovannämnda uttryck blott äro förebildande, kommer verkligheten att bliva mycket större. O, bered dig "att möta din Gud."

Ordet *evig* mäter helvetets eld och de ogudaktigas straff däruti. Jag skall citera några skriftställen för att framhålla dess bruk i Gamla Testamentet: "Den evige Gudens namn" (1 Mos.21: 33). " Ditt rike är ett rike för alla evigheter"(Ps. 145: 13). "Evig Fader" (Jes. 9: 6). "Evig glädje" (Jes. 35: 10). "Evig frälsning" (Jes.44:17). "Men Herren är en sann Gud, han är en levande Gud och en evig konung"(Jer. 10: 10). Guds kärlek är en "evig kärlek" (Jer. 31: 3). Guds välde "är ett evigt välde"(Dan. 7: 14). "En evig rättfärdighet" (Dan. 9: 24). De ogudaktiga skola uppvakna "till smälek och evig blygd" (Dan. 12: 2).

Därför så länge som Gud själv kommer att existera, och så länge som Guds välde kommer att vara, komma de ogudaktaga att lida "smälek och evig blygd." Det samma ord som mäter den oupphörliga tillvaron av Gud själv, hans rike, välde, frälsning, kärlek, fröjd och rättfärdighet, mäter även de ogudaktigas smälek och blygd. I betraktande av denna allvarliga och förfärliga sanning, frågar jag, huru våga människor lära att straffet skall taga slut?

Förintelselärarna försöka bortförklara ordet "evig", med att hänvisa till löftet i det Abrahamitiska förbundet, där Gud sade att han skulle giva Kanan åt Abrahams säd, till evärdelig besittning. Vi vilja hänvisa alla sådana till det faktum att alla som äro Kristi, äro "Abrahams säd och arvingar efter löftet." Det bokstavliga Kanans land, som judarna besutto, var endast en förebild av det andliga kanan, helighet, vilket vi hava erhållit till en evärdelig eller evig besittning. Således betyder evärdelig, i detta skriftställe, i all evighet! I tre andra skriftställen, i Gamla Testamentet, tillämpas ordet "evärdelig", till stadgar i Israel. Men låt mig påminna dig om det faktum att alla de bokstavliga offren och ceremonierna omnämnda i Mose lag, hava sina andliga motstycken i evangelium; och dessa senare skola fortfara för evigt.

Jag skall nu hänvisa till det nytestamentliga bruket av ordet "evig." "Evigt liv" (Rom. 6: 22), "evigt evangelium" (Upp.

Forts. å sidan 7.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring, ... Redaktör.
L. P. Peterson, ... Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg, ... Bidragande Redaktör.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen måste insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankanvisning; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring måste alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser måste adresseras till

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A:

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

EVANGELII TRUMPET är i dess helhet mycket olik alla andra religiösa tidningar, emedan den framhåller alla de sanningar som dessa framhålla eller som de olika religionssamfunden hava delat emellan sig. Ett *rent*, *helt* och *odelat* evangelium är vårt motto under alla tider; ty Guds folk kan njuta fullt liv i Gud, endast genom att leva "av vart och ett ord, som utgår av Guds mun."

GUDS FÖRSAMLING.

EVANGELII TRUMPET representerar ej någon sekt eller av människor bildat samfund, utan den framhåller "Guds församling" (Apg. 20: 28), vilken alla kristna tillhöra (1 Kor. 1, 2). Denna församling är "Kristi kropp" (Ef. 1: 22, 23; Kol. 1: 18) och följaktligen består den av alla Kristi lemmar — alla sanna kristna som tillhöra de olika samfunden såväl som dem som icke tillhöra något religiöst parti. Således lägger Herren själv dem till församlingen som låta sig frälsa. — Apg. 2: 47.

ENHET I TRON.

EVANGELII TRUMPET framhåller Guds församling sådan den var i den apostoliska tiden; ett i Andea (1 Kor. 12: 13), i tron (Ef. 4: 5, 13; Jud. 3), i lära (1 Kor. 1: 10) och organisation (Ef. 4: 15, 10; Rom. 12: 4, 5; 1 Kor. 12: 4—12). Jesus bad för de troendes helgelse och deras fullkomliga enhet. — Joh. 17. Många splittringar och mycken förvirring hava uppkommit på det religiösa området sedan Jesus bad denna bön. Men det är Guds vilja och plan att "rena åt sig ett egendomsfolk" i dessa sista dagar, för att han skall kunna"för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig" (Ef. 5: 27).

Hållen det för glädje när I, säger Aposteln, råken i mångahanda frestelser.

* * *

Stenar som knuffas och kringkastas förlora sina skarpa kanter, under det att andra som få ligga i stillhet förbliva alltid lika skarpkantiga.

* * *

Ibland alla tidens uppgifter tyckes konsten att lida vara den mest svårartade för oss att lära. Oftast är det hårt nog att lida för våra egna fel; men att lida för goda gärningar, heter det, det är nåd för Gud. Detta är Guds barns uppgift eller kallelse.

* * *

Ett verktyg som blivit utdraget med en hammare, måste också för att kunna benyttas gå igenom slipningsprocessen. Den kristne, som blivit rättfärdiggjord genom tron, (Rom. 5: 1—5.) har genom Jesus också fått tillträde till **den nåd** i vilken **vi stå.** När man står i den nåden verkar lidanden tålamod, bepröfvelse och hopp — allt i Guds kärlek som är utgjuten i våra hjärtan genom den Helige Ande, som har blivit oss given. "Haven I fått den Helige Ande, sedan I kommit till tron?"

* * *

I naturens rike har allting en gronings- och växtperiod, samt en blomnings-period. Ävenså i det andliga området: Det gives en tid då Ordet planteras i hjärtat och slår rot, samt växer upp, frodas och sprider ut grenar eller med andra ord: tillagar plats och skydd för frukt. Gud har frälst oss efter sin barmhärtighet genom **nya födelsen** och en förnyelse av den Helige Ande. (Tit. 3: 4, 5). Här återgivas två verk, som Gud genom nåd utför för människor, som förbliva i Hans Ord. Det andra verket är helgelsen om vilken Jesus beder för sina lärjungar i det 17:e kap. av Joh. Ev., då de allaredan voro "troende" och "icke av världen." Detta är verket, som Paulus säger, Gud **skall göra,** då han skriver till Bröderna i Tessalonika; efter att i samma brev förut hava sagt: "Ty detta är Guds vilja, eder helgelse." Och utan helgelsen, säger Ebréerbrevets författare, "skall ingen se Herren."

SAMLADE NYHETER.

Br. Thomas Nelson blev kallad till Pennock, Minn., för att hålla liktal över br. Lundemoe, som dog den 12:e april.

* * *

Br. Morris C. Johnson besökte oss nyligen och höll möte i de Ålderstignas Hem, en afton. Han kom från Milwaukee, Wis., varest han hållit möten.

* * *

Vi hava, för befordran till barnhemmet, "The Shelter", i Cuttack, Indien, emottagit Kr. 6.00 från Lyda H. Lunn, en gåva från söndagsskol-barnen i Blackstad, Sverige. Måtte Han, alla goda gåvors givare, rikligen välsigna och belöna de kära barnen i Blackstad, för deras uppoffrande kärlek, och måtte han även göra gåvan till stor välsigneise för dess mottagare.

SOMMARMÖTET I ST. PAUL PARK.

Vårt almänna sommarmöte kommer att hållas i år från den 9:e till den 18:e juni. Vi förvänta att få det bästa möte vi någonsin haft. Begynn nu att göra förberedelser att komma.

Vi inbjuda alla våra läsare att komma och övervara detta möte. Möten komma att hållas varje dag, i de engelska och skandinaviska språken. Flera predikanter komma att vara till städes, och vi förvänta en härlig fest vid Faderns bord.

LÄGERMÖTEN.

Grand Forks, N. D. Lägermöte, 23:e juni till den 2:e juli. För närmare underrättelse tillskriv Seward L. Johnson,,
819 Cottonwood St.

Sommarmötet i Göta, Sverige, kommer, om Gud vill, att hållas under Pingsthelgen, från o. m. den 9:e till den 12:e juni. De, som ämna komma till detta möte, bedes meddela sig med Alfred Anderson, Missionshuset,, Göta, eller C. J. Forsberg, Göta. Meddelandet bör nå dem minst en vecka före tiden för mötet, om logi önskas. Varen välkomna.

KORRESPONDENS.

"Ett hjärtligt tack för Evangelii Trumpet, som jag erhållit genom en broder. Jag har läst många nummer av den och har funnit att Gud är ibland eder, och det har fröjdat mitt hjärta att se och höra att Gud verkar genom sin Helige Ande ibland eder.'
— Finland.

"Min lilla vägvisare, Trumpeten, har kommit regelbundet ett helt års tid. Jag håller på att läsa 'Frälsningens Hemlighet' för tredje gången." — N. D.

"Vi hava emottagit tidningen (Evangeli Basun) varje vecka, och äro så glada över att läsa den, så att vi vilja sända den till mina gamle föräldrar. — Wis.

"Jag är glad varje gång den lilla tidningen kommer. Jag önskar den kunde komma varje vecka. Den är och har varit till stor hjälp för mig, ty jag är så gammal att jag kan ej gå någonstädes för att höra Guds Ord predikas." — Nebr.

NOTIS!

ARBETERSKOR BEHÖVAS.

Vi äro i behov av tvänne arbeterskor för hemmet: En syster som är van vid kokning och matlagning, och en för allmänt husarbete. Om någon önskar komma och tjäna Herren och sina medmänniskor på detta sätt, bör hon skriva så snart som möjligt.

"FÖRBIDA FADERNS LÖFTE."

När Jesus stod i beredskap att lämna världen, och ej längre förbliva i synlig måttö, hade han ett samtal med sina troende efterföljare. Bland de instruktioner han lämnade dem, var denna att de ej skulle avlägsna sig från Jerusalem "utan förbida Faderns löfte, vilket I, sade han haven hört av mig" (Apg. 1: 4). Detta löfte var erhållandet av den Helige Ande. Se Joh. 16: 7; 14: 26. Jesus förnyar vid detta tillfälle det löfte som flera gånger givits förut. "I skolen varda döpta med den Helige Ande icke många dagar härefter" (Apg. 1: 5).

Jesus var angelägen om att hans efterföljafe skulle erhålla detta Andens dop. Orsaken var den att de måtte undfå "kraft" (v. 8). Varför behövde de kraft? Emedan de skulle bliva utrustade till att vara Jesu "vittnen både i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och intill jordens ände."

Flera fanatiska människor söka efter en erfarenhet som försätter dem under inflytandet av en viss "kraft", som så behärskar dem att de falla till marken, rulla och sparka, och understundom ligga i timtals likt

de vore döda. Men det var ej en sådan kraft Jesus ville att hans efterföljare skulle hava, utan en kraft som skulle skickliggöra dem till att "vittna" om honom.

Jesus vill hava vittnen, vittnen som kunna intygga om vad hans evangelium förmår uträtta. Herren vill hava vittnen, som kunna intyga att hans härliga evangelium är en "kraft till frälsning för var och en som tror", att det frälsar ifrån synd, att det iståndsätter människan att "tjäna honom utan fruktan i helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra dagar" (Luk. 1: 74, 75). Herren vill hava vittnen vilka hava kraft att leva ett segrande liv över vrede, partisinne, söndringar, tvedräkt, avund och varje synd vad namn den än må hava; vittnen vilka äro helt lösgjorda från denna världen, och vad den tillhör, och äro helt uppoffrade åt hans sak; vittnen vilka äro besjälade av ett orubbligt nit för sina medmänniskors frälsning och som äro uppfyllda med en sådan kärlek som Paulus beskriver i 1 Kor. 13: 4—7.

Den som fått denna "kraft ifrån höjden" är skicklig till att vittna för Herren. Det finnes många sätt varpå man kan vittna för Herren. Man kan vittna för Honom med ett stilla, allvarligt, fridfullt liv. Med att flitigt hängiva sig åt det verk, som av Herren blivit angivet; vare sig det är att predika Guds Ord eller att uträtta vilken som helst annan gärning för honom, och att ej av människofruktan, eller av någon orsak, uraktlåta att göra Guds vilja och utföra sin plikt.

Käre vän, du som bekänner dig vara en Jesu Kristi efterföljare, har du erhållit denna "kraft ifrån höjden", om så icke är ljuder Herrens röst till dig: "Förbida Faderns löfte." Sök Herren med all flit till dess du bliver döpt "med den Helige Ande." Du skall då bliva iståndsatt att vara ett sådant vittne som Herren vill hava.

L. P. P.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Milltown, Wis., April 18:e 1916.

"Gud är god, och hans nåd varar evinnerligen och hans trofasthet från släkte till släkte."

Jag är nu hemma igen. Det är så kärt att åter få möta Fader, Moder, systrar och bröder.

Jag får dock säga att de Guds barn jag besökt under min sista resa (en resa på ungefär 3000 eng. mil) varit så kärleksfulla, och de hava bevisat så mycken gästfrihet och vänlighet emot mig, att det tycks mig ej mer kunde göras för mig i mitt eget hem.

Jag höll en till serie möten i Racine, Wis., vilken varade över två söndagar. Flera själar blevo frälsta och några blevo döpta med den Helige Ande.

Församlingen i Racine växer stadigt. Bröderna Miller och Hansen äro församlingens föreståndare. De hava nu 117 barn i söndags-skolan. Tabernaklet som byggdes förliden höst, medan väckelsemötena pågingo, är nu för litet, så det är tal om att förstora det. Både engelska och skandinaviska möten hållas varje vecka.

Från Racine reste jag till Milwaukee, varest vi hade tre härliga möten. Den sista aftonen kommo fem fram och knäböjde vid altaret och sökte frälsning. Det var flera som övergingo "från döden till livet." Halleluja!

Guds barn i Milwaukee hava enträget begärt att få en räcka väckelsemöten, lik dem som höllos i Racine. De sade de voro nöjda om det ej bleve förr än jag varit till Skandinavien och kommit tillbaka till Amerika igen. Gud välsigne dem. Ungefär 40 av Guds barn från Racine kommo till Milwaukee en afton för att övervara mötet.

Förliden torsdag besökte jag arbetarna i St. Paul Park. Vi hade ett möte i de Ålderstignas Hem. Det var en glädje för mig att få hälsa på Guds barn där. Det är min avsikt att stanna hemma nu en månads tid.

Jag är tacksam för de brev jag erhåller från Guds folk i Skandinavien. Många fråga mig när jag skall komma tillbaka, eller om det är min avsikt att någonsin komma tillbaka igen. Jag får säga att jag ofta längtar efter att få se edra ansikten och fastän jag ej nu kan säga något bestämt angående när jag kommer att resa, så är det dock min avsikt att resa till Europa igen. Måtte Herren välsigna eder och hjälpa eder att hålla ut i striden. Nåd vare med eder alla, Morris C. Johnson.

Grand Forks, N. D.

Till Trumpetens läsare:

Ännu en gång hälsar jeg eder från denna del av Herrens vingård. Jag är ännu frälst och helgad, och förnimmer Guds välbehag över min själ.

Medan jag skriver dessa rader, leder Herren mina tankar till Guds församling på jorden — de som äro "köpta från jorden" och hava sin "Faders namn skrivet på sina pannor." På vandringen genom denna öken, måste skilsmässans tårar ofta rinna, och det som är kärast på jorden måste lämnas efter. Men Jesus sade ju: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen." Och Jesus själv är ju vårt exempel. Han lämnade sin Faders hem i himmeln och kom till denna kalla och syndfulla värld, för att lida och dö för människorna. Bröder och systrar förbliven trogna mot Gud. Fastän avståndet skiljer oss här, äro vi dock förenade i Anden, och en gång skola vi mötas i fadershuset därborta. Om än mörkrets barn strida och ödelägga varandra, låtom oss likväl fullborda verket Gud anförtrott oss — nämligen utbredandet av evangelium.

Herren välsignar sin sak på denna trakt Mörkrets makter försöka förhindra, men Konung Jesus skall segra till sist; så säger Guds Ord. Vi hava från tid till annan, haft glädjen att se själar frälsas, och flera hava begynt få syn på Guds sanna församling—att Gud verkligen har en helig församling här på jorden. Vi utsprida en mängd litteratur i denna stad. Litteraturen begynner allaredan bära goda frukter. Jag vill säga att litteraturen är det bästa medel vi hava för utspridandet av evangelium, och varje Guds barn kan hava del uti denna goda gärning. Jag tror att Gud kommer att hålla oss ansvariga för det som vi uraktlåta att göra i detta hänseende. Vi hava en god söndags-skola vilken tilltager i storlek. I det hela taget är jag mycket uppmuntrad angående Guds sak i denna stad. Vi förvänta större ting från Herren i framtiden. Jag behöver edra förböner. Eder broder, frälst av nåd. Seward L. Johnson.

VITTNESBÖRD.

New London, Minn.

Jag tror det är Guds vilja att jag skall omtala huru stora ting Herren har gjort för mig. Han har frälst min själ och han har helgat mig och han är min läkare.

Förliden vinter blev jag angripen av en sjukdom. Jag fick häftiga smärtor i mitt bröst så att det nästan tog andan från mig. Jag led mycket; jag bad till Gud och fick litet hjälp, men smärtorna kommo igen. Jag kunde ej få seger, jag skrev därför till syskonen i St. Paul Park och bad om förbön och en salvad duk. Herren hörde och besvarade deras böner. Pris ske Gud! Jag visste när de kunde erhålla brevet och komme att bedja för mig; jag fick hjälp med ens och sade till min man: "Nu hava Guds barn bett för mig." När jag erhöll deras brev med den salvade duken innesluten, använde jag den i Jesu namn, och min sjukdom lämnade mig. Pris ske Gud! Den allvarliga trons bön förmår mycket. Jag blev så lycklig och glad att jag knappast kan beskriva det. Jag prisar Gud för vad han förmår göra genom sina barn. Måtte Gud välsigna eder alla, syskon. En vänlig hälsning till alla syskonen när och fjärran. Från en ringa syster.

Mrs. O. Vigen.

SJUNDE-DAGS ADVENTISTERNA OCH FÖRSONINGEN.

Jag skriver särskilt för dem som bekänna sig vara Herrens folk; på samma gång kan det möjligtvis hjälpa till att bevara andra vilka ej ännu kunna intaga denna ståndpunkt.

Mycket har talats och diskuterats, på senare tiden, om adventisterna och sabbaten, men det finnes en mycket allvarligare fråga än hållandet av den sjunde dagen, innefattad i dessa människors lära, och vilken borde oroa varje rättänkande kristen: Jag häntyder till deras åsikt angående försoningen. Själva grundvalen av vår allra heligaste tro angripes av de åsikter de förkunna angående denna allvarliga och viktiga sanning. Och "när grundvalarna upprivas, vad kan då den rättfärdige uträtta" (Ps. 11: 3)? Vad jag har sagt kan icke bortförklaras, vilket jag skall bevisa med deras egna ord.

Jag önskar likväl I skolen tydligt förstå att jag ej skriver om personerna själva, vilka fasthålla vid, lära eller utsprida dessa åsikter; om dem vet jag intet. Utan tvivel äro de lika ärliga uti tron på deras åsikter

som de äro nitiska uti att utsprida dem. Men det är ej dem jag önskar skriva emot, utan deras läror. De äro de värsta och mest bespottande jag någonsin läst eller hört om, och förskräcker, eller borde förskräcka, varje själ som i sanning är född av Gud. Ord kunna knappast vara för kraftiga, att beskriva dem, medan man på samma gång ej kan annat än sörja över att tänka på, att något sant Guds barn skulle insnärjas uti antagandet av åsikter så förringande för Hans personlighet och offer, som dött för att frälsa dem från evigt elände.....När grundvalen beröres, måste alla troende vara antingen för eller emot Herren (Matt. 12: 30). Neutralitet kan ej förekomma!

Adventisterna förväntade att Herren skulle komma år 1844, och att världens ände då skulle instunda; men de blevo besvikna i sin förväntan. Han kom ej.

De tillskrevo denna förväntan (vilken bevisades vara falsk) till den Helige Ande, vilken, säga de, ledde dem till deras slutsatser genom "allvarligt och andäktigt studie av Skrifterna." Detta i sig självt var något allvarligt. Men när de nu voro i denna snara och fängslade uti denna villfarelse, nödgades de på något sätt redogöra varför Herren ej kom vid denna tid. De satte därför i gång en annan teori, lika falsk som den första, men en som ej är mindre än bespottelse — nämligen, att Frälsaren hade då, år 1844, lämnat det heliga (det vill säga, det första rummet i tabernaklet) och ingått till det allra heligaste för att rensa helgedomen. De hade tagit fel angående handlingen, sade de, men ej angående tiden. Så att innan 1844 hade Kristus aldrig varit i det allra heligaste — Guds närvaro, och frälsningsverket är ej ännu fullbordat, alldenstund Kristus ännu är därinne fullbordande det.

Mrs. White, en av, om ej den största av deras auktoriteter, i sin bok, "The Great Controversy between Christ and Satan"(Den stora tvisten mellan Kristus och Satan), säger, talande om försoningsdagen (3 Mos. 16): "Viktiga sanningar angående försoningen kunna läras från den förebildande tjänsten. En ställföreträdare antogs i syndarens ställe; men synden blev icke utstruken genom offrets blod. Ett medel var sålunda åstadkommet varmedelst den överfördes till helgedomen." Sedan forfar hon med att säga, att sedan blodet blivit bestänkt av den överste prästen, "Då, i egenskap av medlare, tog han synderna på sig själv och bar dem från helgedomen. Läggande sina händer på syndabockens huvud, bekände han över honom alla dessa synder, sålunda, bildligt, överförande dem från sig själv till bocken. Bocken bar dem sedan bort, och de ansågos sedan såsom för alltid skilda från folket" (sid. 265).

Lyssna nu till Mrs. White omtala vad som är att lära av denna förebild: "Såsom folkets synder fordom överfördes, bildligt, till den jordiska helgedomen genom synd-offrets blod, så äro våra synder, i verkligheten överförda till den himmelska helgedomen genom Kristi blod. Och såsom det förebildande renandet, av det jordiska, åvägabragtes genom bortförandet av de synder av vilka det hade blivit orenat, så skall den verkliga reningen, av det himmelska, utföras genom bortförandet eller utstrykandet av de synder vilka äro där upptecknade. Detta nödvändiggör en undersökning av böckerna för att bestämma vem som, genom syndaånger och tro på Kristus, är berättigad till förmånerna av hans försoning"(sid. 266).

"Sålunda de som följa i det framskridande ljuset, av det profetiska ordet, sågo att i stället för att komma till jorden, vid slutet av de två tusen tre hundra dagarna år 1844, ingick Kristus då i det allra heligaste, i den himmelska helgedomen, in uti Guds närvaro, för att utföra frälsningsverkets fullbordan såsom en beredelse för sin återkomst" (sid. 266).

"Det syntes även att medan syndoffret pekade på Kristus, såsom ett offer, och den överste prästen föreställde Kristus såsom en medlare, syndabocken förebildade Satan, syndens upphovsman, på vilken de sant botfärdigas synder slutligen skola läggas. När den överste prästen, i kraft av syndaoffrets blod, bortförde synderna från helgedomen, lade han dem på syndabocken. När Kristus, i kraft av sitt eget blod, bortför sitt folks synder från den himmelska helgedomen, vid slutet av sin tjänstförrättning, skall han lägga dem på Satan, vilken, i domens utförande, måste bära det slutliga straffet. Syndabocken bortfördes till ett obebott land, för att aldrig komma tillbaka till Israels församling. Sålunda kommer Satan att för alltid bortvisas från Guds närvaro och från Guds folk, och kommer att bliva utplånad från tillvaron i den slutliga förstörelsen av synden och syndare" (sidorna 266, 267).

Man känner sig skamsen och plågad av att behöva avskriva sådana hädande griller, för någon att läsa, likväl är det nödvändigt för att låta folk läsa dem för sig själva. Det finnes intet rum för missförståelse, eller "oriktiga uppfattningar" av vad som är så tydligt angivet. Ej heller behöva vi någon av deras sällsap att förklara dem. Ordalydelsen är allt för tydlig för att missförstås, eller att nödvändiggöra en förklaring. De äro avskyvärda och upprörande för ett sinne lärt av Guds Ande. "En ställföreträdare antogs i syndarens ställe, men synden blev icke utstruken genom offrets blod!" Likväl heter det i 3 Mos. 17: 11: "Det är blodet som bringar försoning för själen" (Eng. övers.). "Utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse" (Ebr. 9: 22). "Jesu Kristi, hans Sons blod, renar oss från all synd" (1 Joh. 1: 7). "Ett medel var sålunda åstadkommet varmedelst den överfördes till helgedomen," säges det oss. Således är Kristi dyrbara blod endast ett medel att bära synder in uti det allra heligaste — själva Guds närvaro, och ej att göra försoning för dem. Huru förfärligt!

Ännumer, enligt dessa avskyvärda åsikter, vilka både förneka Skriften och motsäga vår välsignade Herre och Frälsares person och verk, ingick han först år 1844 uti det allra heligaste — uti Guds närvaro — och da för att fullborda försoningsverket! Då, om detta vore sant, var Paulus helt feltagen när han skrev till Ebréerna om Herren såsom överste präst vilken genom sitt eget blod en gång för alla ingått i helgedomen, sedan han vunnit en evig förlossning— Ebr. 9: 12. Och, naturligtvis, Pauli feltag måste vara den Helige Andes (Herren förlåte begagnandet av ordet), alldenstund han var inspirerad av honom att skriva dessa ord. Paulus skrev sitt brev mer än aderton hundra år sedan och sade att Kristus hade ingått då. Åter skriver han: "Ty Kristus har icke ingått i en helgedom, som är gjord med händer, såsom en motbild till den sannskyldiga, utan i själva himmeln, för att framställa sig i Guds åsyn, oss till godo" (Ebr. 9: 24). Han har ingått, och i Guds åsyn, vilket de själva medgiva är det inre rummet varest befanns arken och nådastolen, "för att nu framställa sig....oss till godo." Och fastän Paulus skrev detta genom Anden till de hebreiske kristna, på hans tid, men nu begär man egentligen att vi skola tro att det alltsammans var en lögn, eller ett feltag gjort av den Helige Ande, och att den rätta uppenbarelsen gavs Adventisterna att Kristus först ingick uti det allra heligaste år 1844. Och således, efter vår Herres offer blivit offrat och antaget av Gud, och förlåten remnat (Matt. 27: 51) såsom vittne därtill, och ingången till det allra heligaste öppnad, med frihet för varje sann kristen att inträda i Guds närvaro med frimodighet, såsom renade och lyckliga tillbedjare (Ebr. 10: 19—22), och allt detta grudat uppå vad Jesus gjorde när han blev "utgiven för våra synders skull, och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull" (Rom. 4: 25), efter han "framburit ett enda offer för synder, sitter för beständigt på Guds högra sida" (Ebr. 10: 12) — allt det begär man att vi skola övergiva, och tro att Jesus först ingick år 1844, och att han ännu fullbordar försoningsverket, men att det ej ännu är fullbordat.

Vi skola härnäst behöva nya Biblar angivande de senaste uppenbarelserna, givna av dessa Sjunde-dags-Adventister; ty om deras åsikter äro riktiga, är Prästen ännu inom, och alldenstund han ännu ej kommit ut för att lägga synderna på bocken, följer det att försoningen ej ännu är fullbordad. I sanning de medgiva detta och lära det. Om då försoningen ej är fullbordad, är Gud ej förhärligad, angående frågan om synd, och Människosonen är ej ännu förhärligad. Förlåten har ej remnat och vägen in uti det allra heligaste har ännu ej uppenbarats. Ja Kristus är ännu ej uppstånden, och kunde ej så vara om verket ej är fullbordat. Och ingen har ännu framträtt i Guds närvaro, eller kan någon så göra innan den överste prästen kommit ut efter att hava fullbordat försoningsverket med att lägga synden på bockens huvud, vilket, enligt Adventisterna, är vid världens ände.

Men vad som är värre än detta — om något kan vara värre—Satan är syndabocken, säges det oss. Då nu bocken måste ställas

levande inför Herren, att försoning måtte bringas för honom (3 Mos. 16: 10), läres vi av Adventisterna att vi äro tack skyldiga, ej till den välsignade Herren, såsom den sanne syndabocken, vilken, såsom vår ställföreträdare bortbar vara synder för alltid, utan till Satan! Och Satan framställes levande för Gud att bringa försoning för syndare! Måtte Gud förlåta dem som skrivit sådana avskyvärda och upprörande hädelser och tillgiva oss för dess begagnande, till och med om det är för att bevara hans folk med att låta dem se vad sorts grundval Adventisterna hava för våra själar att vila på.

De lärdomar som framhållas i sextonde kapitlet av tredje Mosebok; både de som gälla för alla folkslag och alla tidsåldrar, och de vilka gälla för det gamla förbundets folk allena, äro förvrängda. I stället för att låta försoningsverket, i dess olika delar, sett i förebild, i detta kapitel, vara Jesu Kristi verk, så framställer dessa lärare Satan såsom den som utför en del av detta verk, och det även den ställföreträdande delen — det verkliga bärandet av synderna. Och i stället för Jehova läggande på Honom (Jesus) allas vår missgärning (Jes. 53: 6), och Kristus bärande våra synder "på sin kropp upp på trät" (1 Pet. 2: 24); är det Kristus läggande dem på Satan, och han är det som bär dem, och tillsammans med dem slutligen utplånas! Vilken upprörande tanke!

I Adventisternas åsikter angående försoningen, finnes intet om Kristus bärande våra synder på sin kropp upp på trät (1 Pet. 2: 24); lidande "för synder, rättfärdig för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till Gud" (1 Pet. 3: 18); döende för våra synder (1 Kor. 15: 3). Icke ett ord om den förfärliga kalk Han drack, eller de tre mörka timmar vilka utpressade det förfärliga ropet från hans heliga läppar: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" I sanning det att Jesus bar våra synder och Guds dom över synden, förutom vilken ingen sann försoning kunde förekomma, tycks ej befinnas i deras trosbekännelse. Ej heller tycks ordet "rening" hava någon plats i deras tankar i samband med försoning, likväl läsa vi i Skriften: "Vilken (Jesus) ....har, sedan han genom sig själv verkställt EN RENING FRÅN SYNDERNA, satt sig på Majestätets högra sida i höjden" (Ebr. 1: 3). Åter: "Huru mycket mer skall icke Kristi blod....rena edert samvete från döda gärningar till att tjäna den levande Guden" (Ebr. 9: 14)? Åter igen: "De offrande en gång gjorde rena, icke mer hade några synder på sitt samvete" (Ebr. 10: 2). Således är reningen från våra synder när Jesus dog, och våra samvetens renande när vi tro, okänt för dessa människor, och för mig synes det tydligt vem det är som står bakom allt detta, och kristna böra vara på sin vakt.

Jag säger ännu en gång att det är ej personerna jag har att göra med — det är ej mitt åliggande att döma dem — det är deras lära jag talar om. Den kommer från Satan. Den är icke Kristi lära. Och om en viss fru tillsades att ej mottaga en som icke medförde "Kristi lära", ej heller hälsa honom välkommen (2 Joh. 9: 10), anstår det alla sanna kristna att vakna upp och avhålla sig ifrån och förkasta sådana läror. De böcker som innehålla dem införas med nit uti hemmen....och sålunda lägges det dödliga förgiftet i både de gamlas och de ungas väg, för att förr eller senare efterföljas av dess ovillkorliga följder, vilka uppenbaras efter som giftet insupes, genom ett övergivande av allt som är tydligt kristet, och återvändande till judendomen, eller något värre. Det finnes ett visst mått av sanning i deras skrivelser, och många goda uppsatser äro utvalda från andra källor och införda i deras tidskrifter, vilka man endast kan vara tacksam för att se cirkulerade; men ack! allt detta endast liknar det giftiga pillret som är beklätt med socker; och många som ej äro hemmastadda i Ordet kunna ej urskilja vilket som är lögn eller sanning, och falla uti snaran. Måtte Gud bevara sitt folk i dessa sista dagar. De svåra och farliga tiderna hava i sanning kommit. — 2 Tim. 3: 1. Måtte Han uppväcka envar till att undersöka och rannsaka "Skrifterna" (Joh. 5: 39), och bliva bekant med Herdens röst, och lära förstå att alla andra ej äro hans. — *W. E. i Gospel Trumpet.*

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Forts. från tredje sidan.

14: 6). "Jesu Kristi eviga rike" (2 Pet. 1: 11), "den evige Guden" (Rom. 16: 24), "evigt straff" (Matt. 25: 46). "Och dessa skola gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv." Den "eviga elden" (Matt. 25: 41). "Då skall han ock säga till dem på vänstra sidan: Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar." "Evigt fördärv" (2 Tess. 1: 9). "Vilka skola lida straff, evigt fördärv ifrån Herrens ansikte och ifrån hans krafts härlighet."

Lägg märke till att det samma ord som mäter de rättfärdigas liv, som mäter tillvaron av evangelium, som mäter Guds rikes beståndande, och den oändliga tillvaron av Gud själv, mäter även de ogudaktigas eviga straff i en evig helvetets eld. Om den evige Guden kommer att fortfara att existera genom de oändliga tidsåldrarna, då skola även de ogudaktiga lida genom de oändliga tidsåldrarna. Att förneka detta är att göra sanningen till lögn; och varje ärlig själ utropar: Nej, låt Gud vara sannfärdig om än varje människa vore en lögnare.

På flera ställen heter det att Kristus skall komma "med stor makt och härlighet", "i sin Faders härlighet." 2 Tess. 1: 9 bevisar att denna bländande härlighet är det som skall driva de ogudaktiga uti "evigt fördärv", ifrån hans ansikte, till helvetets eviga lågor. Ingen kan åtnjuta Skaparens gemenskap och umgänge här i livet utom de som äga hans helighet. Huru kan då någon själ med den minsta fläck av synd, hava något hopp om att kunna stå inför Gud, på hans förfärliga doms-och tillkommelses-dag? O, huru många tydliga och allvarliga varningar Gud givit människorna, angående den dagen då alla måste stå eller falla i hans majestäts och härlighets närvaro.

Andra. Det framtida straffets plats och tillstånd kallas "mörkret utanför" och i detta mörker skola de ogudaktiga gråta och gnissla med tänderna i evighet.

"Men jag säger eder: Många skola komma från öster och väster och sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket, men rikets barn skola varda utkastade i mörkret utanför; där skall gråten och tandagnisslan vara" (Matt. 8: 11, 12). "Och kasten den onyttige tjänaren ut i mörkret utanför. Där skall gråten och tandagnisslan vara" (Matt. 25: 30). "Då sade konungen till tjänarna: Binden hans händer och fötter och kasten honom i mörkret utanför. Där skall gråten och tandagnisslan vara" (Matt. 22: 13). "Och hugga honom i stycken och giva honom hans lott ibland skrymtare. Där skall gråten och tandagnisslan vara" (Matt. 24: 51).

"Och de skola kasta dem i den brinnande ugnen; där skall gråten och tändagnisslan vara" (Matt. 13: 42).

Vilka förfärliga och allvarliga sanningar! Nu är frälsningens dag, den behagliga tiden att söka Gud: Men tiden kommer då nådens dörr skall för alltid stängas. Kristus sitter nu på en medlare-tron, världens Återlösare och Frälsare. Men snart skall han lämna denna tron för att intaga domarestolen. Då bliver världen utan en förespråkare, utan en Frälsare, eller något mer tillfälle för frälsning. När Kristus intager härlighetens domstol, kommer Guds vrede att utösas över hans fiender. Den onyttige tjänaren, den falsk profeten, de bedragna miljoner som antogo de falska religionerna, tillsammans med hela mängden av avfällingar och hädare, vilka hava föraktat hans namn och trampat på hans blod, komma då att kastas uti "mörkret utanför." Där skola de hava sin lott ibland skrymtare varest det skall vara gråt och tandagnisslan.

Men huru länge kommer deras straff att fortsätta i detta förfärliga mörker? "Dessa äro källor utan vatten, skyar, som drivas av en stormvind, och åt dem är det svarta mörkret förvarat till evig tid" (2 Pet. 2: 17). "Vilda havsvågor, som uppkasta sina egna skändligheters skum, irrstjärnor åt vilka det svarta mörkret till evig tid är förvarat" (Jud. 13). "Det svarta mörkret", "mörkret utanför", kommer att bliva de ogudaktigas del för evigt. Ordet evigt mäter tiden under vilken de ogudaktiga skola gråta i mörkrets eviga natt. I varje nytestamentligt skriftställe varest det begagnas mäter det oändligheten. Forts.

De Ungas Avdelning.

SÖKTE FRID I DÖDEN; FANN DEN I LIVET.

Av Anna Koglin.

Helena hade varit en glad sorgfri liten flicka full av oskyldig skälmaktighet och munterhet. Ofta ställde hon till upptåg till sin lärares förbittring. Han skulle gärna hava straffat henne, men huru skulle han kunna straffa en som var så godsint som hon var. Men, ty värr! den glada, muntra Helena skulle snart få dricka utur sorgens bägare.

När Helena var ungefär sjutton år gammal, dog hennes moder; och hon som förut var så glad och förnöjd, kom nu uti förtvivlan och kände sig mycket olycklig. Hon hade älskat sin moder såsom endast en dotter kan älska, och nu då hon tagits bort, tog hennes hopp vingar och försvann. Dag och natt begrät hon sin hädangångna moder. Hon grät så mycket att det inverkade på hennes ögon till den grad att det förefans fara att hon skulle bliva blind.

Kort härefter fick hon anställning, såsom guvernant, hos en förmögen familj. Alla de bekvämligheter som detta vackra hem kunde skänka stodo till hennes förfogande. Hon behandlades såsom en av familjen, och ansågs vara en aktningsvärd ung kvinna. Men allt detta kunde ej göra henne lycklig. Ofta i sin djupa nedslagenhet, önskade hon sig döden; men döden kom ej för att befria henne.

En ung kristen kvinna, vilken även hade anställning på denna plats, hade lagt märke till hennes modlöshet och slutligen frågade henne vad som var orsaken därtill, då hon levde uti sådana behagliga omgivningar och innehade en sådan god anställning. Härtill svarade Helena att hon var mycket olycklig, hon kunde ej finna något nöje uti någonting, och önskade sig döden, men hon ville ej lägga hand på sitt eget liv, därför måste hon väl fördraga sin eländiga tillvaro. Efter att hava lyssnat till denna beklagliga berättelse, svarade den unga kvinnan att hon visste vad som fattades henne, hon behövde födas på nytt. Ett sådant uttryck hade Helena aldrig hört förr och med största häpnad frågade hon henne vad hon menade. Hon talade då med henne om Bibeln vars föreskrifter, när de efterföljas, göra folk lyckliga. Helena hade aldrig sett en Bibel (hon tillhörde den katolska kyrkan) och med en låtsad likgiltighet bad hon den unga kvinnan att förskaffa henne en Bibel. Tiden tycktes gå ovanligt sakta innan kvinnan skulle återvända med Bibeln; ty Helena var ej så likgiltig som hon låtsat. Slutligen fick hon likväl sin Bibel, och o, huru hon läste. Hon var så ivrig att läsa den, att hon knappast tog sig tid till att sova. Hennes arbete försummades, ty hon läste vid varje tillfälle hon hade. Detta gjorde att frun i huset blev misstänksam, varför hon en dag tittade genom nyckelhålet. Där fick hon se Helena med den dyrbara Boken i sitt knä, och på samma gång dammande porslinet. Hon förklarades med en gång vara sinnessvag. Helena hade under tiden funnit Frälsaren, och med honom en överflödande glädje; nu begynte hennes prövningar på nytt. Hennes enda syster bönföll henne om att övergiva sina dårskaper. Men då hon fann henne ståndaktig, tog hon henne med sig till prästen som lovat leda henne till rätta igen. Oförfärad följde hon med sin syster, med Bibeln i sin hand. Men om prästen trodde att denna unga flickas tro med lätthet skulle kullkastas var han mycket misstagen. Sanningar, som hennes Bok hade lärt henne, flödade över hennes läppar, till hennes egen förundran, med jämnt tilltagande omfång, tills prästen med förvåning frågade henne var hon hört allt detta. Då han ej förmådde rubba henne, körde han ut henne med en förbannelse. Fastän hennes syster nu var mycket bedrövad, höll Helena fast vid sina övertygelser.

En kort tid efter Helena läst Bibeln för första gången, sammanträffade hon med ett folk som lärde Bibelns föreskrifter. Det dröjde likväl ej länge innan hon blev orolig, ty hon såg så många som, enligt hennes mening, ej levde i överensstämmelse med den Bok hon nu lärt att älska. Hon undrade om det ej fanns några människor som mer harmonierade med Bibeln. Vid denna punkt fick hon höra talas om Alexander Dowie och hans föregivna underbara verk i Amerika; ty hon var nu i Australien. Genast beslutade hon sig för att resa till Amerika för att träffa Herr Dowie. Hon anlände till Chicago, men där togo hennes penningar slut, så att hon kunde ej fullborda resan till Zion City, men hon fick snart arbete och hon hoppades snart få penningar så hon skulle kunna uppnå resans mål.

Under tiden blev hennes ögon mycket sämre till dess hon tillråddes att undergå en opperation. Detta ville hon ej göra, och det hände att hon vid denna tid besökte en kvinna som varit mycket sjuk. Denna kvinna berättade för henne att då hon var så svårt sjuk, och hade blivit uppgiven för att dö, besökte ett par kvinnor henne, vilkas ansikten sågo så änglalika ut. Dessa kvinnor hade bett för henne och hon blev ögonblickligen frisk. Helena blev mycket intresserad och frågade var hon kunde finna dem. Hon erhöll adressen till en viss möteslokal och dit gick Helena vid första tillfälle. Här träffade hon dessa kvinnor, vilkas ansikten hade sagts vara änglalika, och många andra, och det var ej länge innan hon fick förnimma att hon funnit det folk hon sökt efter; det folk som lärde och åtlydde allt Guds Ord.

Helena är nu en medelålders kvinna, men hon är ännu lycklig och gläder sig över att träffa Guds barn, och omtala för andra vilken glädje hon finner uti frälsningen.

STIGANDE FRAMFÖR TÅGET.

En dag, nyligen, då jag stod på plattformen framför en järnvägsstation, väntande på ett tåg, var jag ett ögonvittne till vad som var nära att bliva en svår olycka. Ett tåg stod på sidospåret, och ett annat kom just in till stationen. En man som stått och talat med några av tågförarna på sidospåret, begynte gå emot järnvägsstationen. Han såg ej efter, för att se vad som föregick omkring honom, utan blott vände sig om och begav sig i väg. Det ankommande tåget var blott några fot ifrån honom. Flera ropade till honom. Han hoppade kvickt till sidan av spåret. Om han stannat, eller väntat den allra minsta stund, hade han förlorat sitt liv. Han var mycket nära att mista livet, och jag är viss om att det kommer att göra honom mer försiktig i framtiden.

Det har kraftigt kommit för mina tankar, sedan jag bevittnade denna händelse, att det finnes många dyrbara själar vilka befinna sig i mycket större fara än denne man var. Ej i fara att överköras av ett tåg, men att i deras synder bliva överrumplade av döden och domen. Käre vän var ej lik denne man. Se dig omkring. Se upp och se vad som är framför dig. Du vet ej huru nära döden kan vara. Du vet ej huru nära faran torde vara. Det kunde hända att du stiger av denna jord vilken stund som helst. Är du redo? Lev så att du alltid är redo, och då när döden kommer behöver du ej frukta. Har du ej varnats av dem som se din fara? Stanna! innan du tager ett steg till och se efter vart det kommer att leda dig. Stanna och betänk vad följderna bliver om du fortfar i synden. Om denne man ej åtlytt varningarna av dem som voro i hans närhet hade han förlorat livet. Käre ofrälste vänner om I icke given akt på varningarna från Guds Ord och hans folk, kommen I att gå förlorade. Det kommer att betyda eder själs förlust.

Till och med vi som äro frälsta borde vara försiktiga vart vi gå.

Clyde Anthony, i "Shining Light."

VÄCKELSEN.

Av T. E. Howard.

Bröder, om Dan. 7: 26, 27 och flera andra profetior betyda något, betyda de att före tidens slut kommer det att bliva en världsvid väckelse och en sanningens utspridande, varunder Kristi rike kommer att utsträckas till jordens yttersta gränser. Om Upp. 11: 11—13 troget skildrar framtiden, skola de två vittnena, Guds Ord och Guds Ande åter vid tidens afton med kraft intaga en ställning framför den religiösa världen och i de kyrkliga himlarna, varest de komma att betraktas av deras fiender med förfäran, och av varje from Kristi efterföljare med beundran. Varje medel som kan begagnas för att befordra detta verk och iståndsätta oss att mer kraftigt samverka i detta stora arbete borde helgas till detta heliga måls uppnående, för att vi dess förr måtte realisera dess härliga fullbordan,

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Maj, 1916. Nummer 10.

GLATT VI TÅGA FRAMÅT.

Glatt vi tåga framåt
På den himmelska stråt
Vid de klingande toner av harpor och sång;
Genom öknarnas sand
Till det härliga land,
Där sällhet oss väntar en gång.

Om ej världen oss ger
Sina blommor, vad mer,
Hennes ära är blott en förvissnande krans.
Men den krona så skön,
Som blir trohetens lön,
Skall för evigt ej mista sin glans.

O vad sällhet och frid,
Om en kort liten tid,
När, förlossad från jordlivets tryckande band,
Lammets lyckiga brud,
Uti skinande skrud,
Jubilerar på himmelens strand!

Glatt vi tåga framåt,
På den himmelska stråt,
Herren Jesus oss följer till vandringens slut.
Själv Han skydda oss skall,
Ifrån faror och fall,
Om vi bott uti tron hålla ut.

N. Frykman.

BLOTT ETT.

Av Emil Kreutz.

En ting fattades.

Matteus, Markus och Lukas hava var och en upptecknat en berättelse om en viss ung man som frågade Jesus en mycket viktig fråga, nämligen, vad han skulle göra för att kunna ärva evigt liv. Det framgår av berättelsen att denne unge man var vad vi kunde kalla en god moralisk man. Han hade hållit alla lagens befallningar eller fordringar från barndomen. Han var synbarligen en exemplarisk ung man. Markus säger att "Jesus såg på honom och fattade kärlek till honom." Men trots alla hans goda egenskaper säger Jesus honom: "Ett fattas dig." Jesus kände till och förstod hans svaga sida, och när provet anbringades, att om han ville "vara fullkomlig" skulle han sälja allt vad han hade och giva de fattiga och komma och följa Jesus, gick han bedrövad bort. Han uraktlät att tillmötesgå Herrens fordran i *detta ena.* Han uraktlät uppoffra sig själv helt åt Gud.

Vi lära av denna Bibliska berättelse att en människa kan hava många goda egenskapar och likväl draga sig tillbaka och ej foga sig efter Guds vilja i en viss ting och sålunda gå miste om det eviga livets förmån. "Ty om någon håller hela lagen men felar i ett, är han saker till allt" (Jak. 2: 10).

Ett är nödvändigt.

I den välbekanta berättelsen om Jesu besök i Martas hem (Luk. 10:38—42), höra vi Jesus säga Marta, som bekymrade och oroade sig för mångahanda, att "ett är nödvändigt." Och att Maria hade utkorat den goda delen vilken icke skulle tagas ifrån henne.

Enkelhet i avsikt och åstundan.

David säger: "Ett har jag begärt av Herren, därefter traktar jag: att jag må bo i Herrens hus i alla mina livsdagar för att skåda Herrens ljuvlighet och betrakta hans tempel" (Ps. 27:4). För att hava framgång och lyckas i den kristna tävlingskampen, behöva vi göra såsom Paulus säger i Fil.3:13,14: "Men ett säger jag: Jag förgäter det, som är tillryggalagt, och sträcker mig mot det som är framför, och jagar mot målet efter den segerlön, som framhålles av Guds kallelse ovanefter i Kristus Jesus."

Den person som ägnar sig åt en ting i livet, är den som bliver mest skicklig i vad han än företager sig.

Ej ett enda av Guds löften slå fel.

Josua sade till Israels barn: "Se, jag går nu all världens väg. Så besinnen då av allt edert hjärta och av all eder själ, att intet har uteblivit av allt det goda, som Herren, eder Gud, har lovat angående eder; det har allt gått i fullbordan för eder, intet därav har uteblivit" (Jos. 33 14). Vilket underbart vittnesbörd. Det samma kommer att bliva sant angående oss om vi ej uti *ett enda* uraktlåta att efterkomma Guds fordringar.

ETT RELIGIÖST SAMTAL
emellan Herr Riktig och hans grannar.
Samtal IV.

Herr Vattenvik. — En vacker vårdagsmorgon Herr Riktig.

Herr Riktig. — Ja min herre, en skön morgon;jag är mycket förtjust uti en sådan vacker morgon.

H:r. V. — Jag tror vi alla glädja oss över denna sköna morgon, efter det obehagliga väder vi haft. Du håller på laga i ordning att planta grönsaksfrön?

H:r. R. — Jag rödjer av litet så jag kan bliva redo när jorden blir i gott skick.

H:r. V. — Nå väl, min vän Ärlig och jag kommo hit för att samtala med dig en liten stund i dag, om du har tid därtill.

H:r. R. — Jag har sällan för bråttom att taga tid till att samtala med mina kära grannar. Låtom oss gå in i huset.

Herr Ärlig. — Jag har berättat för vår vän Vattenvik, om ditt samtal med Herr Gärningar om ämnet angående frälsningen.

H:r. V. —Herr Gärningar nämnde något därom för mig. Han sade att du var mycket hemmastadd i Bibeln, och att han ej kunde reda sig i disskussionen.

H:r. R. — Det var ej därför att jag är synnerligen hemmastadd i Bibeln, utan emedan jag har sanningen, som gav mig övertaget.

H:r. V. — Jag är ej heller helt överens med Herr Gärningar. Jag tror på frälsning genom döpelse, och jag kan, med Skriften, fullständigt bekräfta min ståndpunkt.

H:r. R. — Även jag tillhörde en församling en gång som trodde att vatten borttvår synder, men jag fann att sedan jag blivit döpt fortfor jag att synda precis som jag gjorde förut.

H:r. V. — Vill du därmed säga att du ej tror på frälsning genom döpelse?

H:r. R. — Nej min herre, jag har ej sagt det. Det finnes en frälsning genom vattendop,men det är ej den frälsning, som frälsar oss ifrån synd och gör oss till Guds barn. Det finnes flera olika slags frälsning omnämnda i Bibeln. Det finnes en frälsning genom gärningar, en frälsning genom döpelse och en frälsning av nåd, genom tron.

H:r. V. — Detta är något nytt för mig; jag har aldrig träffat någon som trott på frälsning av nåd, som velat medgiva att det fanns någon frälsning genom döpelse.

H:r. R. — Ämnet om frälsningen är mycket intressant och lätt att förstå, om vi rätt dela Gud Ord. Frälsning betyder ej alltid detsamma i ett skriftställe som i ett annat. Det är likt de två männen som reste från östern till Texas. Den ene sade, när han kom tillbaka, att Texas var ett lågt, slätt, bördigt, och varmt landskap. Den andre sade att Texas var ojämnt och bergigt; en värdelös ödemark. Båda av dessa män hade rätt, eller hade haft rätt om de var och en begränsat sina beskrivningar till en viss del av Texas; men när den ene eller andre för-

sökte tillämpa beskrivningen på hela staten blev det orätt.

Detsamma är sant med hänsyn till frälsningen. Ordet har mer än en betydelse och den som försöker begagna det blott i en mening får orätt och kommer att finna att hans ståndpunkt kommer i strid med många tydliga skriftställen.

H:r. V. — Dessa äro, för mig, nya åsikter, och jag kan nu se huru de lämna dig företräde i ett argument, men jag är ingalunda ännu redo att uppgiva min ståndpunkt.

H:r. R. — De som hava sanningen hava alltid övertaget uti en biblisk diskussion.

H:r. V. — Men det finnes ett skriftställe som säger att "dopet frälsar eder."

H:r. — Jag vet att det så är och därför säger jag att det finnes en frälsning genom döpelse. Men vad är denna frälsnings natur? Är det en frälsning ifrån synd? en frälsning som gör oss till kristna? en frälsning som insätter oss uti Guds familj?

H:r. V. — Ja, jag tror det.

H:r. R. — Då skall jag bedja dig förklara ett skriftställe. Slå upp din Bibel och finn Apg. 16: 30. Där tilltalar en fångvaktare Paulus och Silas sägande: "Herrar vad skall jag göra, att jag må varda frälst?" Om nu frälsningen sker genom döpelse och genom döpelse allena, varför tillsade de ej honom att låta döpa sig?

H:r. V. — Vad sade de till honom?

H:r. R. — Jag skall läsa det rätt utur Bibeln: "Och de sade: Tro på Herren Jesus Kristus, så varder du och ditt hus frälst.' Du måste medgiva att det finnes en frälsning genom tro på Kristus, annars står detta skriftställe direkt emot dig.

H:r. V. — Låt mig läsa det skriftställe där det säger att dopet frälsar oss. Får jag se var är det någonstädes?

H:r. R. — Du finner det i 1 Pet. 3: 21.

H:r. V. — Ja, det heter: "Vilket ock nu i en motbild, dopet, frälsar eder." Du måste allltså medgiva att det finnes en frälsning genom döpelse.

H:r. R. — Jag har allaredan så gjort. Låtom oss nu, i ljuset av Guds Ord, betrakta beskaffenheten av frälsning genom tron och frälsning genom döpelse. Vi vilja först betrakta frälsningen genom tron. Vill du vara god och läsa Joh. 3: 16?

H:r. V. — Ja, min herre: "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv."

H:r. R. — Tron på Herren Jesus Kristus frälsar oss ifrån att förgås och skänker oss evigt liv. Var finnes det något skriftställe som säger så mycket i favör av vattendopet? Var god och läs första delen av vers 36.

H:r. V. — "Den som tror på Sonen, han har evigt liv."

H:r. R. — Läs nu 1 Joh. 5: 1.

H:r. V. — "Var och en som tror, att Jesus är Kristus, han är född av Gud."

H:r. R. — Läs därnäst Ef. 2: 8.

H:r. V. — "Ty av nåden ären I frälsta genom tron."

H:r. R. — Var god och läs ett skriftställe till — Gal. 3: 26.

H:r. V. — "Ty alla ären I Guds barn genom tron i Kristus Jesus."

H:r. R. — Vi kunde sålunda en lång tid fortsätta att läsa skriftställen liknande dessa, men dessa äro tillräckliga att lära oss förstå av vad natur den frälsning består som erhålles genom tron. Den frälsar oss ifrån att förgås, skänker oss evigt liv, åstadkommer den nya födelsen, gör oss till Guds barn.

H:r. Ä. — Pris ske Gud! O måtte han hjälpa min otro!

H:r. R. — Låtom oss nu betrakta den frälsning som sker genom döpelse. Läs skriftstället igen: "Vilket ock nu i en motbild dopet, frälsar eder." Läs de nästföljande orden.

H:r. V. — "Icke såsom ett avläggande av köttets orenhet utan såsom ett gott Samvetes förpliktelse till Gud."

H:r. R. — Här hava vi dopets betydelse. Det är en bildlig frälsning. Noaks frälsning var bildlig, eller med andra ord en bild på vår frälsning genom Kristus Jesus. Sålunda är dopet en bild som liknar den. I vers 20 läsa vi att "åtta själar blevo frälsta genom vatten." Det var ej egentligen genom vattnet de frälstes utan genom arken; vattnet hade väl att göra med deras frälsning, och därför heter det "blevo frälsta genom vatten", fastän arken var det verkliga frälsningsmedlet. Jesus är vår frälsning, och dopet är en förebild på frälsningen i honom. Du ser, i våra hjärtan, dö vi till synd, till oss själva och världen. En död försiggår i våra hjärtan, vi dö till synd, till oss själva och världen. En död försiggår i vår inre varelse. Paulus säger: "Jag är korsfäst." "I haven dött"; "Vi som hava dött från synden, huru skola vi ännu kunna leva i henne?" Och Petrus säger: "På det att vi skulle vara döda från synderna och leva för rättfärdigheten." En uppståndelse föregår sedan i våra själar; vi bliva födda på nytt, vi övergå "från döden till livet"; vi hava "uppstått med Kristus", vi äro frälsta ifrån synd och gjorda till nya skapelser i Kristus. Detta är ett verk som utföres i själen, osynligt för det mänskliga ögat. Jesus har instiftat en förordning i sin församling, för att för alla människor repressentera det verkliga verket som försiggår i hjärtat. Att begravas i vattnet förebildar en död; att uppresas ur vattnet förebildar en uppståndelse. Verket har utförts i själen, och dopet är en förebild av frälsningen. En människa omvänder sig ifrån sina synder, tror på Herren Jesus Kristus, bliver frälst ifrån sina synder, av nåd, och bliver sedan döpt. Hon frälses både genom den verkliga nådens handling i hennes själ och med den förebildande dopshandlingen.

H:r. Ä. — Huru skönt Ordet harmonierar när vi rätt dela det.

H:r. V. — Om detta vore det enda skriftställe som omnämner frälsning genom döpelse kunde jag vara betänkt på att giva upp min ståndpunkt, men det finnes andra; och dessutom betänk vilken mäktig församling, vi hava, och huru många lärda predikanter, vilka lära att dopet är en frälsande anordning; åh, jag skulle aldrig kunna tro något annat!

H:r. R. — Dopet är ej en frälsande anordning, utan en anordning som bildligt föreställer frälsningen. Se på den mängd av lärda predikanter i andra samfund vilka ej tro så som edra lärda predikanter! Du ser alltså att vi kunna ej antaga vad ett visst sällskap av lärda predikanter säga, blott och bart därför att de säga det. Se nu, Herr Vattenvik, om Gud i sin frälsningsplan gjort dopet medlet till frälsning, då kunde ingen bliva frälst utan att bliva döpt. Rövaren på korset blev frälst utan att bliva döpt; Jesus sade till kvinnan som tvådde hans fötter med sina tårar: "Din tro har frälst dig. Gå i frid." Han sade ej någonting till henne om dopet, och du, tror jag ej, är redo att säga att en människa ej kan göra bättring i sin dödsstund, tro på Herren Jesus, och gå till himmeln, utan att bliva döpt.

H:r. V. — Det finnes undantag till alla regler.

H:r. R. — Det finnes intet undantag i Guds frälsningsplan genom tron. Ingen människa som erhållit ljus angående evangelium kan gå till himmeln utan att tro på Kristus, men hon kan komma dit utan att bliva döpt i vatten.

H:r. V. — Vi tro naturligtvis alla att vi böra tro att Jesus är Guds Son.

H:r. R. — Men att tro på Jesus till själens frälsning, betyder mer än en intellektuell tro, eller sinnets samtycke. Det betyder att av hjärtat tro att Jesu blod nu renar själen ifrån all synd. På tal härom, Herr Ärlig, jag har en av dessa böcker "Frälsningens Hemlighet." Du kan taga den med dig om du vill. Jag är viss om att dess instruktioner äro i överensstämmelse med Bibeln.

H:r. Ä. — Tack, jag skall visserligen läsa den.

H:r. V. — Jag är mycket glad över att jag kom hit i dag. Jag medgiver att jag fått lära något i dag. Jag menar ej härmed att jag håller på att bliva omvänd till dina åsikter, broder Riktig, därtill är jag allt för väl befästad och har hyst denna åsikt allt för länge för att giva upp den nu.

Innan jag nu går vill jag giva dig ett skriftställe att tänka på till dess jag kommer igen. Det kan hända du aldrig läst det; det är Apg. 22: 16. Ananias talande till Paulus , sade: "Och nu, varför dröjer du? Stå upp och låt döpa dig och avtvå dig dina synder."

H:r. R. — Jo, jag har läst detta skritställe och har väntat att du skullat anfört det härförinnan. Låt mig giva dig för betraktelse Upp. 1: 5 — "Honom, som älskar oss och har löst (tvått, eng. övers.) oss från våra synder med sitt blod."

H:r. Ä. — Detta är intressant för mig. Det ser ut för mig som om ni vore i ett trassel nu.

H:r. R. — Jag hoppas ni båda komma tillbaka snart. Under tiden låtom oss bedja Gud lära oss sin väg.

H:r. Ä. — Jag skall komma så snart jag kan få Herr Vattenvik att gå med. (Forts.)

C. E. Orr.

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. n:r.

På några ställen i den engelska Bibeln begagnas ordet *forever* (för alltid), där ordet "evig" begagnas i den svenska Bibeln. Vi skola anföra några skriftställen, från Nya Testamentet, där ordet *forever* begagnas i den eng. övers. "Och han skall vara en konung över Jakobs hus till evig tid, och på hans rike skall ingen ände vara" (Luk. 1: 33). Här läres det tydligt att ordet *evig* betyder utan ände. "Inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härliheten i evighet. Amen" (Matt. 6: 13). "De hava utbytt Guds sanning för lögnen och ärat och dyrkat det skapade framför Skaparen, vilken är välsignad i evighet. Amen." (Rom. 1: 25). "Ty av honom och genom honom och till honom äro alla ting, Honom vare ära i evihet! Amen" (Rom. 11: 36). "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet" (Ebr. 13: 8). "Såsom födda på nytt, icke av förgängligt utan av oförgängligt säde, genom Guds levande ord, som förbliver evinnerligen. Ty allt kött är såsom gräs och all dess härlighet såsom blomster på gräs; gräset vissnade och blomstret föll av, men Herrens ord förbliver evinnerligen; och detta är det ord som har blivit såsom ett glatt budskap förkunnat ibland eder" (1 Pet. 1: 23—25). "Dessa äro källor utan vatten, skyar, som drivas av en stormvind, och åt dem är det svarta mörkret förvarat till evig tid" (2 Pet. 2: 17). "Vilda havsvågor, som uppkasta sina egna skändligheters skum, irrstjärnor, åt vilka det svarta mörkret till evig tid är förvarat" (Jud. 13).

Vilken stark kedja av himmelsk sanning dessa skriftställen framställa. Det samma ord som mäter Kristi oupphörliga rike, Faderns makt, Kristi oföränderlighet, Guds ords varaktighet, och Guds Sons tillvaro, mäter de ogudaktigas plågor "i det svarta mörkret till evig tid." Om "mörkret utanför" kommer att upphöra att bliva de ogudaktigas eviga del, då kommer Kristus, hans rike, härlighet, herradöme och sanning för alltid att upphöra att vara till: ty lika länge som de senare fortfara kommer det förra att fortfara.

I evighet, i mörkret utanför, förlorade i evighetens natt! Svajande på förtvivlans mörka böljor! Styrande kurs bort ifrån himmeln, hemmet, de kära, bort från Jesus och allt som är älskligt och rent. Förlorade, evigt förlorade ibland tjutande demoner och de genomträngande ropen av fördömda själar. Förlorade uti mörkret för alltid. Natt — så mörk att ingen stråle från himmeln någonsin kan tränga sig dit. Förfärliga straffdom! Där skall bliva gråt och tandagnisslan.

Tredje. De brottsligas kommande straff kommer att bestå av fördömelse, och denna fördömelse kommer att bliva evig.

"Och han sade till dem: Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen. Den som tror och bliver döpt, han skall varda frälst, men den som icke tror, han skall varda fördömd" (Mar. 16: 15, 16). I Joh. 3: 18 läsa vi, att de som icke tro äro redan dömda. Ävenså alla som nu tro äro allaredan frälsta ifrån deras synder. Sålunda medför antagandet av evangelium en närvarande frälsning, och förkastandet av evangelium bringar människor under dom. Men det kommer att bliva en framtida frälsning från Guds vrede, för alla som ernå en närvarande frigörelse från synd. Och ovannämnda skriftställe lär även att det bliver en framtida dom för de ogudaktiga. Icke blott äro de fördömda nu, utan de skola "varda" fördömda, i futurum tempus. Var skall denna fördömelse fullständigt förnimmas? Svar: "I ormar, I huggormars avföda, huru skolen I undfly helvetets dom" (Matt. 23: 33)? Deras straff benämnes "helvetets dom." Men när skola de lida detta straff? "Förundren eder icke över detta; ty en stund kommer, då alla, som äro i grifterna, skola höra hans röst. Och de skola gå därutur, de som hava gjort det goda, till livets uppståndelse, och de som hava gjort det onda, till domens uppståndelse" (Joh. 5: 28, 29). De ogudaktigas fördömelse i helvetet ligger bortom den slutliga uppståndelsen. Deras uppståndelse benämnes "domens uppståndelse."

"Ve eder, skriftlärda och friseér, I skrymtare, att I uppäten änkors hus, medan I såsom en förevändning hållen långa böner! Fördenskull skolen I få hårdare dom" (Matt. 23: 14). "Och han lärde dem och sade till dem: Tagen eder till vara för de skriftlärda, som vilja gå omkring i fotsida kläder och bliva hälsade på torgen och sitta främst i synagogorna och hava högsätena vid gästabuden, och som uppäta änkornas hus och som en förevändning hålla långa böner. Dessa skola få hårdare dom" (Mar. 12: 38—40). "Såsom några föregiva att vi säga: 'Låtom oss göra det onda, på det att gott må komma', vilkas dom är rättvis" (Rom. 3: 8). "Och i girighet skola de göra sig vinning av eder med bedrägliga ord; vilkas dom länge sedan är verksam, och deras fördärv sover icke" (2 Pet. 2: 3). "Fördenskull säger jag eder: All synd och hädelse skall förlåtas människorna, men hädelsen mot Anden skall icke förlåtas människorna. Och vilken som säger något mot Människosonen, honom skall det varda förlåtet, men vilken som säger något mot den Helige Ande, honom skall det icke varda förlåtet varken i denna världen eller i den tillkommande" (Matt. 12: 31, 32). De ogudaktigas dom i helvetet bliver "evig dom." Gud hjälpe alla människor att låta varna sig. Tillåt aldrig djävulens tjänare att överhölja dig och undanskyla sanningen för dina ögon. Guds Ord säger bestämt att de ogudaktigas fördömelse bliver evig. Människor vilka häda den Helige Ande hava allaredan här i livet, eller före sin död, förverkat sin frälsning, och skola aldrig få förlåtelse, varken i denna världen eller i den tillkommande världen, utan äro skyldiga till evig dom. Längden av de ogudaktigas dom i helvetets lågor mätes med ordet *evig.*

Jag vill återgiva ännu några exempel på det bibliska bruket av detta ord: "Evigt liv" (Matt. 25 :46), "evig frälsning" (Ebr 5: 9), "evig förlossning" (Ebr. 9: 14), "eviga arvets löfte" (Ebr. 9: 15), "ett hus, icke gjort med händer, evigt i himmeln" (2 Kor. 5: 1), "evig härlighet" (2 Tim. 2: 10), "evigheternas Konung" (1 Tim. 1: 17), "(Guds) eviga armar" (5 Mos. 33: 27). "Men den som hädar den Helige Ande, han har icke förlåtelse till evig tid, utan han är skyldig till evig dom" (Mar. 3: 29). "Såsom Sodom och Gomorra och städerna däromkring, vilka på lika sätt som dessa övade skörlevnad och gingo efter främmande kött, föreligga, genom det straff de undergått, såsom ett exempel på en evig eld" (Jud. 7).

Vilket fast bålverk av evig sanning dessa skriftställen framställer. Ingen världslig visdom kan omstörta det. Det samma ord som mäter livet, frälsningen, förlossningen och de rättfärdigas arv i himmeln och tillvaron av den evige Anden, ja, den oändliga tillvaron av den evige Guden själv och hans eviga härlighet, mäter de ogudaktigas eviga straff i helvetet, varest föreligger dem "en evig eld." Så länge, som himlarna skola bestå, så länge, som de rättfärdiga skola åtnjuta evigt liv, så länge som evig härlighet kommer att vara, så länge som Gud kommer att existera, så länge kommer de ogudaktigas straff att vara. Det finnes intet sätt under himmeln att undgå detta tydlige Skriftens vittnesbörd angående denna sak. Evig sanning lär det bestämt. O syndare bättre dig och tro evangelium.

Men vi äro ej ännu färdiga med bevisen. Jag vill anföra ännu ett skriftställe angående denna punkt. "Åt oss, som icke se efter de ting, som synas, utan efter dem, som icke synas; ty de ting, som synas, äro timliga, men de, som icke synas, äro eviga" (1 Kor. 4:18). Dessa ting som vi se med våra naturliga ögon — denna jord, de skapade varelserna omkring oss, o. s. v., äro timliga, existera blott till en viss tid. Men den oändliga framtiden, det som icke synes, är evigt. Det som ligger bortom detta livets korta stund och denna tidens dödlighet, den kommande världen— både de rättfärdigas och de ogudaktigas tillstånd — dessa ting, säger aposteln oss, äro eviga. De rättfärdiga skola glädja sig uti "ett hus, icke gjort med händer, evigt, i himmeln"; medan de ogudaktiga skola lida uti "en evig eld."

(Forts.)

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring, ... Redaktör.
L. P. Peterson, ... Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg, ... Bidragande Redaktör.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen måste insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankanvisning; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring måste alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser måste adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

EVANGELII TRUMPET är i dess helhet mycket olik alla andra religiösa tidningar, emedan den framhåller alla de sanningar som dessa framhålla eller som de olika religionssamfunden hava delat emellan sig. Ett *rent*, *helt* och *odelat* evangelium är vårt motto under alla tider; ty Guds folk kan njuta fullt liv i Gud, endast genom att leva "av vart och ett ord, som utgår av Guds mun."

GUDS FÖRSAMLING.

EVANGELII TRUMPET representerar ej någon sekt eller av människor bildat samfund, utan den framhåller "Guds församling" (Apg. 20: 28), vilken alla kristna tillhöra (1 Kor. 1, 2). Denna församling är "Kristi kropp" (Ef. 1: 22, 23; Kol. 1: 18) och följaktligen består den av alla Kristi lemmar — alla sanna kristna som tillhöra de olika samfunden såväl som dem som icke tillhöra något religiöst parti. Således lägger Herren själv dem till församlingen som låta sig frälsa. — Apg. 2: 47.

ENHET I TRON.

EVANGELII TRUMPET framhåller Guds församling sådan den var i den apostoliska tiden; ett i Anden (1 Kor. 12: 13), i tron (Ef. 4: 5, 13; Jud. 3), i läre (1 Kor. 1: 10) och organisation (Ef. 4: 15, 10; Rom. 12: 4, 5; 1 Kor. 12: 4—12). Jesus bad för de troendes helgelse och deras fullkomliga enhet. — Joh. 17. Många splittringar och mycken förvirring hava uppkommit på det religiösa området sedan Jesus bad denna bön. Men det är Guds vilja och plan att "rena åt sig ett egendomsfolk" i dessa sista dagar, för att han skall kunna för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig" (Ef. 5: 27).

"Ty vi äro Guds medhjälpare' (1 Kor. 3: 9).

För att själar skola frälsas fordras samverkan av Gud och människor.

Herren har en del att utföra uti syndares frälsning. "Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare" (1 Tim. 1: 15). Guds barn hava även en del att uträtta för att frälsa syndare. "Den som omvänder en syndare från hans villa, han frälsar en själ från döden" (Jak. 5: 20). Syndaren har sin del att utföra för att bliva frälst. "Låten frälsa eder" (Apg. 2: 40).

För erhållandet av en skörd, fordras att jordbrukaren gör sin del i att laga jorden i ordning och sår säden. Jorden måste vara lämplig för skördens frambringande, och Gud måste sända lämplig väderlek.

Likaså fordras samverkan för själars frälsning. Guds folk måste utså Ordets säde; syndaren måste mottaga ordet uti hjärtats "goda jord" och åtlyda detsamma, och Herren måste utföra frälsningsverket i hjärtat, med att borttaga syndaskulden och skänka kraft till att leva ett heligt liv. När människan utför sin del, utför alltid Gud sin del, och resultatet bliver "frukt till evigt liv." L. P. P.

SAMLADE NYHETER.

Ett husmöte hölls hos br. P. H. Peterson i närheten av Robbinsdale, en förstad till Minneapolis, på kvällen förra söndagen. Detta var det första vi haft i detta grannskap och vi hoppas kunna fortsätta med att hålla reguljära möten där.

———

Syster Alexina Elliott, som en längre tid verkat i Minneapolis med att göra husbesök, sälja litteratur och skaffa prenumeranter för våra skandinaviske tidningar och "Gospel Trumpet" etc., har nu erhållit en samling böcker och igångsatt ett lånbibliotek. Fastän det är blott en kort tid sedan hon begynte låna ut dessa böcker, bevisas det allaredan att de medföra goda resultat och intresset tilltager.

———

Intresset i mötena i St. Paul och Minneapolis tilltager. Congregationalisternas möteslokal, i närheten av Thomas St. och Hamlin Ave., St. Paul, har hyrts för att hålla möten i, varje söndags-eftermiddag. Husmöten hållas även under veckan, på engelska och tyska språken. Flera av arebtarna härifrån deltaga i dessa möten.

———

Under den senare tiden hava vi haft bibelläsning och samtalsmöten, varje söndagsafton, i stället för de vanliga mötena. Br. Thomas Nelson leder dessa möten. Han ämnar upptaga för behandling olika bibliska ämnen, så att församlingen och arbetarna måtte få en klarare uppfattning av Bibelns sanningar. Vi tro att dessa möten skola bliva till stor välsignelse för oss.

KORRESPONDENS.

"Jag tackar för den kära Trumpeten, hvilken är mycket välkommen varje gång jag får densamma. Den har varit till välsignelse och uppmuntran för min själ, och när jag har läst den så giver jag den åt andra mina medmänniskor." —Sverige.

"Jag är glad att mottaga den lilla tidningen, Evangelii Trumpet. Den är verkligen god. Så får jag tacka så mycket till givaren." — Colorado.

"Jag tycker om Trumpeten. Jag vill inte vara den förutan." —Minnesota.

"Jag är glad att jag kan förnya min prenumeration på den kärkomna Trumpeten. Den är alltid välkommen. Den uppmuntrar mig mången gång." — California.

"Vi längta alltid efter tidningen ('Evangeli Basun'). Den innehåller god läsning." — Wis.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Göta, Sverige.

Jag är nu hemma i Göta igen, efter att ha varit i Danmark över två månader. Syster Betty Miller från Aalborg, Danmark, har varit här under min frånvaro. Hennes arbete i församlingen här är värderat. Hon har varit till hjälp och uppmuntring för Guds folk. Några själar hava funnit frid med Gud.

Jag var mycket glad för mitt besök i Danmark. Gud har ett folk där, som förstår vad han uträttar i dessa sista dagar, och jag märkte, att det är ett fast beslut hos många, att leva för sanningen kosta vad det vill. Gud vare lov! Jag är mycket tacksam till Gud och eder, hans folk i Danmark, för den uppmuntran jag fick av att vara tillsammans med eder. Måtte Gud välsigna och belöna eder. På varje plats jag var, blev jag ombedd att komma tillbaka och om Herren giver mig krafter och tid därtill, tror jag, att glädjen skall förlänas mig, att återigen få se eder, och, med Guds hjälp, till eder bringa något nådens ord från sanningens förråd.

Guds folk i Göta äro Herren tacksamma för sanningen, och ju klarare vi se den, ju mera prisa vi Gud för den. Halleluja! Ja, syskon, låtom oss vara Herren trogna i de små tingen, så skall han även anförtro oss det mera är. För tillfället hava vi glädjen att hava ett besök från Broder S. O. Susag. Vi hava lärt oss älska dem som i ödmjukhet följa sanningen. Broder Susag och Syster Miller äro oss behjälpliga i en serie möten, som vi för tillfället hålla här, och som vi hoppas skall bliva befolkningen till välsignelse, på ett eller annat sätt.

Det är många dörrar öppna för sanningen här i Skandinavien, men för tillfället bida vi Herrens ledning, för att kunna förstå vad han önskar av oss. Mitt beslut intill i dag är, att vara Gud trogen. Då alla platser i Guds församling äro förtroendeplatser, höves det oss att vara trogna. Måtte Gud få hjälpa oss, syskon, att vara trogna den sanning han uppenbarar för oss genom den Helige Ande och sina tjänare. Min tid har varit mycket upptagen de sista tre månaderna. Jag har haft en afton fri under denna tid. Det är hårt för kroppskrafterna, att oavbrutet vara i möten, men intill i dag har Herren hulpit. Bedjen för mig. Eders för sanningen, C. J. Forsberg.

VITTNESBÖRD.

Jag är allt för ringa, till all den nåd och barmhärtighet som blivit mig bevisad. Jag har länge känt mig manad av Gud, att, genom Evangelii Trumpet, vittna om de stora ting, som Herren har gjort för mig. I Augusti månad 1903 blev jag uppsökt och funnen av den gode Herden. Som ett sargat lamm fick jag ro och vila i hans dyrbara famn, förvissning om syndernas förlåtelse, rening i Jesu Kristi blod, samt kraft genom den Helige Ande att leva ett nytt liv.

Men, emedan jag ej hade ljus angående

Guds Församling, blev jag förd in på partiernas magra betesmarker, där kärleken begränsas, tron försvagas och varest det andliga livet ej kan nå sin fulla utveckling. Detta, tillika med svaghet från min sida, har bringat mig i mången svår belägenhet; men Herren har varit trofast i det han uträckt sin frälsande, räddande och helande hand.

Min hälsa har i flera år varit nedbruten genom nervlidande. Läkare och medicin var mitt oundvikliga sällskap till dess Herren en dag, på ett särskilt sätt kom mig till möte. Jag var allvarligt sjuk, hela min varelse var stämplad av dödens hand. De som såga mig voro övertygade om, att min sista stund var kommen. Jag tålde ej minsta ljud (jag fick en förnimmelse om nödvändigheten av att hålla tyst omkring en döende). Min Man satt vid min sida ifrån Kl. 8 f. m. till Kl. 1 e. m., i stilla förbidan på vad som skulle ske. Vid middagstiden var avgörandets ögonlick inne. I ett nu såg jag himmeln öppen, och jag såg Jesus, min Frälsare, som har livet och döden i sin hand, han, som säger att en sparv ej faller till jorden hans vilja förutan. Jag fick förnimma, att han hade hört varje bönesuck, att mitt liv måtte bliva räddat för våra små barns skull, och jag fick förstå, att jag skulle leva ännu en tid här i världen. Men detta fick jag tydligt från Herrens mun: "Var trogen intill döden." och med jubelsång kom jag till medvetandet. Jag satte mig upp i sängen och prisade Gud. Om några dagar steg jag upp, stödd av Jesu Kristi kraft, som intill närvarande stund hållit mig uppe. Det är nu över två år sedan jag hade den erfarenheten. Jag har, mången gång, varit i prövningens ugn sedan den tiden, men Herren har hulpit, ära vare hans heliga namn. Jag hade även varit i stora bekymmer angående min ett och ett halv år förut avlidna Moder, men även detta uppenbarade Herren till min belåtenhet. (Vi skulle ej tillåta oss sorger angående sådana ting, ty vi kunna intet vinna därmed, och det är alltid tryggt för oss, att lämna våra kära i den rättfärdige Gudens hand. —Red.)

Vi, här i Göta, stå i stor tacksamhetsskuld till Herren, som sänt oss sitt underbara ljus i Guds Ord, angående sin församling, m. m., såväl genom den kära Trumpeten, som genom de dyrbara vittnen vi haft förmånen hava ibland oss.

Förliden vinter sjuknade jag i Nerv-reumatism. Mitt huvud var särskilt hårt angripet, och mången gång var jag i ångest över, att mitt förstånd skulle ge vika. Under sommarmötet här förliden sommar, var jag bland dem som sökte Herren för kroppens helande, och Han uppenbarade sin helande kraft. Strax efter jag blivit behandlad enligt Jak. 5: 14, samt händers påläggning av Bröderna Susag och Forsberg, m. fl., kände jag mig fullt återställd, och jag förnam att Herren ville vara med.

Jag hade önskat, att bliva så stark att jag kunde resa till Värmland, för att se mina släktingar. Resan gälde 20 svenska mil. Men nu kom prövningen. Efter mötet reste de predikande Bröderna, tillika med min Man, till Danmark. Nu kom sjukdomens symptomer tillbaka med fördubblad kraft, och det blev en tros-kamp, som jag sent skall glömma, men när nöden är som störst är hjälpen närmast. Guds ord ljöd i min själ: "Jag skall ingalunda lämna dig eller någonsin övergiva dig." Med full förvissning, att det var Guds vilja, att jag skulle resa trotts min svaghet, och följden blev, att när jag återkom, var jag så mycket bättre, att många förundrade sig. En del sade att det var klimatet som hade hjälpt mig, men jag prisar Gud! ty hjälpen kom från honom. Lovat vare hans dyrbara namn!

Till sist innerliga hälsningar till alla Guds barn, jorden runt, så långt Trumpeten når. Vill även framföra en ödmjuk begäran om förbön till härlighetens Herre, att jag må få nåd att hålla ut i tron och ej bliva efter i loppet. En ringa lem i Kristi kropp,

Matilda Johanson,
Göta, Sverige, i Mars 1916.

Allmänt Lägermöte

i St. Paul Park, Minn. Juni 9 - 18

Tvänne evangelister väntas närvara vid detta möte—Broder Morris C. Johnson och syster Edith Trask. De som bevistade församlingsmötet här förliden vinter, behöva ej någon förklaring angående dessa tvänne Herrens vittnen. Vi förvänta även att predikanter från Minnesota, Nord och Syd Dakota och Wisconsin skola komma till detta möte. Specilla, andliga sånger, såväl som församlingssånger komma att sjungas. Intet från vår sida kommer att underlåtas för att göra detta till ett välsignat möte.

Det bästa av allt är dock att Gud kommer att vara närvarande, för att avhjälpa allas behov antingen till själ eller kropp. Vi förvänta att se själar finna frälsning, frid och helgelse, och de sjuka helade, i dessa möten; samt att se Guds Ande utgjuten över Guds församling i rikligt mått. Kom och deltag i detta möte. Bringa andra med dig.

Tag sängkläder med dig. Kost och logi kommer att beredas för alla som komma. De som sakna medel komma att ombesörjas fritt.

Köp biljett till St. Paul. Tag "Burlington Motor", från samma station, till St. Paul Park. För närmare upplysningar tillskriv:

EVANGELI BASUN PUB. CO.

Följande är ett utdrag av ett privat brev från broder Chas. A. Grant, Kirkcaldy, Alta, Canada.

Käre broder i Herren: Guds frid ....Det är välsignat att hava lärt sig att gå till Herren för ledning och hjälp i både andliga och timliga ting, och så lämna alla resultat i hans händer. Det är välsignat att vara helt uppoffrad åt Herren; vara ler uti hans hand, så att om han ej kan använda oss till att utföra stora ting, kan man ändå vara en fyrbåk som sprider ljus, genom vårt dagliga liv, i hemmet och omgivningen.

Jag är glad att kunna säga att Guds sak går framåt här, fastän vi hava mycket att kämpa emot. Våra bemödanden hava varit och äro till största delen ägnade att få Guds barn förenade till samarbete. Vi hava nu möten den första söndagen i varje månad, för alla de troende i södra Alberta.

Broder May har flyttat till McLeod. Det var vår önskan att han skulle ägna all sin tid åt den andliga verksamheten, men vi veta ej ännu hur det kommer att bli. Alldenstund han har en stor familj tycks det nödvändigt för honom att ägna mycket av sin tid i hemmet.

Vi förnimma att Herren är ibland oss och utgjuter sina välsignelser både i mötena och i våra enskilda liv. För en tid sedan var

vår flicka sjuk, med hög feber, och så svår hosta att jag ej tror jag hört något värre. Jag var borta, men när jag kom hem ville hon att jag skulle bedja till Gud för henne. Hon trodde Gud skulle svara pappas bön. Vi bådo till Gud, trons bön, och smorde henne med olja i Herrens namn, och Gud gjorde henne helbrägda. Det var först en stor frestelse, ty lagen här fordrar att man anskaffar doktor, men Gud har underbart hulpit.

En ung kvinna, som vi fingo bedja för, och salva med olja enligt Guds Ord, ett år sedan, blev helad och är ännu frisk. Hon hade tuberculosis, och doktorerna hade uppgivit henne, men Herren helbrägdade henne. All ära till Gud!

Vårt hjärta är med i verksamheten bland vårt folk, och vår bön är att Gud måtte välsigna den, och att Herren måtte skickliggöra sina tjänare och förläna dem allt mera visdom och nåd till att samla Guds barn till ett, att de måtte bliva ett mäktigt folk i denna onda och förvillade värld. Hos många lärare, i dessa tider, tycks denna Guds barns enhet vara blott en teori, och har ej blivit en verklighet i deras egna liv; och de äga ej förmåga att samla de troende till ett och sammanhålla dem som äro under deras vård. Det är min bön och hjärtas begär att vara till all den uppmuntran jag kan för alla jag kommer i beröring med.

Min bön är att Trumpeten måtte vara ett medel till att bringa uppmuntran till vårt svenska folk; Gud har många kära Guds barn ibland dem, men det behöves även män och kvinnor för att verka ibland dem, och måtte vi ej giva Herren någon ro innan han uppväcker flera sådana.....

Måtte Gud välsigna Eder, och alla arbetarna i tryckeriet, är min bön. Glöm oss ej här, i edra böner. Vi behöva Guds barns förböner för verksamheten på denna plats. Eder i Herren, Chas. A. Grant.

FÖRSAMLINGSMÖTEN.

Vi förvänta att vårt sommarmöte som kommer att hållas i St. Paul Park, juni 9—18, skall bliva det bästa möte som någonsin hållits här. För att dessa förhoppningar skola bliva förverkligade fordras förberedelse, bön och samverkan. Vi hoppas få se så många av våra läsare som möjligt, hos oss, under denna andliga fest. Begynn nu att göra förberedelser att komma. Och först och främst bed för mötet. Bed att Gud måtte rikligen välsigna detsamma och att hans kraft måtte uppenbaras uti syndares frälsning, sina barns uppbyggelse, och de sjukas helande. Glöm ej att göra detta till dagligt böneämne under återstoden av tiden mellan nu och mötets begynnelse. Den som med sina böner hjälper till att göra detta möte till ett välsignat möte, skall ingalunda mista sin lön.

Guds Församling i Danmark håller sitt årliga möte i Kaas, juni 23—26; i Hjörring, juni 27—30; i Lökken, juli 1—4.

Frälsning från synd, helgelse, gudomlig helbrägdagörelse, Guds barns enhet, de tusende åren, Guds Församling i ljuset av Guds Ord, m. fl. ämnen komma att behandlas under dessa möten. Bro. C. J. Forsberg, systrarna Julia Borg och Sara Johanson från Sverige, br. S. O. Susag från Amerika och syster Betty Miller från Aalborg m. fl., väntas såsom talare. Alla Guds barn äro inbjudna. För närmare upplysning tillskriv, N. Renbeck, Pandrup.

Sommarmötet i Göta, Sverige, kommer, om Gud vill, att hållas under Pingsthelgen, från o. m. den 9:e till den 12:e juni. De, som ämna komma till detta möte, bedes meddela sig med Alfred Anderson, Missionshuset, Göta, eller C. J. Forsberg, Göta. Meddelandet bör nå dem minst en vecka före tiden för mötet, om logi önskas. Varen välkomna.

Grand Forks, N. D. Lägermöte, 23:e juni till den 2:e juli. För närmare underrättelse tillskriv Seward L. Johnson.
819 Cottonwood St.

DÖDSFALL.

Emil Anderson föddes i Horsens, Danmark, år 1860 och dog den 16:e april, 1916, i ett hospital i St. Paul, Minn. Han kom till Amerika år 1882, och ett par år senare blev han förenad i äktenskap med Kristina Jensen, som bodde i närheten av Amery, Wis. Han köpte en farm i Eureka, Wis., varest han med sin familj bott över 30 år. Hans ålder var 55 år, 5 månader och 19 dagar. Han efterlämnar en sörjande hustru, 5 söner och 7 döttrar.

Liktalet hölls i metodistkyrkan, i Eurika, den 19:e april. Baptistförsamlingens sångkör hade ledningen av sången. Kistan var prydd med många vackra blommor och kransar, och en stor skara av sörjande släktingar, vänner och grannar följde hans stoft till det sista vilostället.

Emil Anderson var en samvetsgrann och Gud hängiven kristen. En av hans grannar sade till mig vid begravningen: "Under de 30 år jag varit hans granne, har jag aldrig sett honom göra något som var orätt." Han vandrade med Gud. Nu vilar han i Paradiset, och snart skall Herren lägga kronan på hans en gång trötta huvud. Text: Jak. 4: 13—15. Morris C. Johnson.

Even Petersen Lundemoe föddes i Guldalen, Norge, den 23:e nov. 1838 och avgick med döden den 11:e apr. 1916. Hans ålder var 77 år, 4 månader och 19 dagar. Hans första hustru avgick med döden många år sedan. Fyra barn föddes i detta äktenskap av vilka två äro döda och två ännu leva, nämligen Johan och Peter Lundemoe. Hans andra hustru, Anna M. Johansen Lundemoe, lever ännu.

Broder Lundemoe satte sin förtröstan till frälsningen i Kristus, och vi hoppas att få möta honom i himmeln. Måtte Herren välsigna de kära eterlevande att även de måtte samlas hem till Gud. Liktalet hölls i hemmet av undertecknad. Text: Rom. 8: 22, 23. Thomas Nelson.

VILLKOR FÖR TRO OCH BÖNHÖRELSE.

Av P. H. Peterson.

Det är ett skriftställe som varit av stor välsignelse för mig och jag har funnit, att genom att efterfölja dess föreskrifter har jag lyckats uti att få mina böner besvarade.

Jesus säger: "Allt det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder. Och när I stån och bedjen, så förlåten, om I haven något emot någon, på det att ock eder Fader som är i himmeln, må förlåta eder edra överträdelser" (Mar. 11: 24, 25). En del människor bedja utan att likväl få svar på sina böner och då förlora de modet och giva upp i förtvivlan. Men detta är ej det rätta tillvägagångssättet. Vi borde hellre undersöka saken och finna ut vad som är orsaken.

Först låtom oss undersöka Guds Ord och se om vi leva i överensstämmelse med detsamma och följa de regler som givits oss i evangelium. I det angivna skriftstället finna vi att Jesus säger oss att vi skola hava tro. "Tron, att I fån det, så skall det ske eder." Låtom oss tro av hela vårt hjärta att Herren hör och besvarar böner nu liksom han alltid gjort, och ej giva rum för tvivel i hjärtat, vilket bliver ett hinder för bönens besvarande.

För det andra: "När I stån och bedjen, så förlåten, om I haven något emot någon." Här är det en del människor komma uti svårigheter. De hava svårt att förlåta någon som behandlat dem mycket illa. Det kan nog tyckas svårt ibland, men låtom oss betrakta Jesus och se vad han gjorde när han hängde på korset. Han hade blivit begabbad och hudflängd, och höll nu på att dödas. Mitt under allt detta bad han likväl: "Fader, förlåt dem." Käre vän har du blivit behandlad värre än Jesus? Med Guds hjälp kan du följa hans exempel. Om du ej så gör bliver du ej i harmoni med Guds Ord, och kan ej förvänta att han skall besvara dina böner.

Om vi åtlyda Guds Ord och följa hans anvisningar kommer vår tro att förökas och vi komma uti det rätta tillståndet varest vi kunna förtroligt samtala med Gud och få våra böner besvarade, och vi skola förnimma att de stunder vi hängivit oss åt verklig, allvarlig bön äro de dyrbaraste och mest välsignade stunder vi hava här på jorden.

Jesus sade till Marta: "Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet" (Joh. 11: 40)? Paulus säger i Rom. 10: 17: "Så är tron av predikan och predikan genom Guds ord." Låtom oss därför undersöka Guds Ord för att lära känna vad våra förmåner äro både för detta och det tillkommande livet.

Jag kan säga att Herren har i sanning varit trofast emot mig och välsignat mig på många sätt när jag lärt känna och åtlytt hans befallningar och vandrat i det ljus han givit mig, och min önskan är att lyda honom och leva honom så nära att han kan leda och styra mig i alla mina företag, så att allt måtte uträttas till hans ära.

EN FÖRHÄRLIGAD KRISTUS.

Ett utdrag av en predikan hållen av Morris C. Johnson. i Houston, Texas.

"Men Jesus svarade dem, sägande: .Stunden har kommit, att Människosonen skall varda förhärligad" (Joh. 12: 23).

Fastän jag ämnar betona den sista delen av den 23:e versen, vill jag likväl draga eder uppmärksamhet till de föregående verserna, för att få sammanhanget. Det heter: "Och några greker voro bland dem, som foro upp för att tillbedja under högtiden." Dessa voro bland de mest lärda och bildade av folket på den tiden. De kommo till apostlarna och sade: "Vi vilja se Jesus." När lärjungarna gjorde de grekiske lärdes önskningar kunniga för Jesus, svarade Frälsaren: "Stunden har kommit, att Människosonen skall varda förhärligad." Frälsningen är ämnad för varje man och kvinna i världen; Gud har intet anseende till person. De rika, de fattiga, de lärda, de olärda, de höga och de låga äro alla lika i Guds åsyn. Det han gör för den ene, gör han för den andre. Det bleve lika mycken glädje i himmeln om den fattigaste kvinna i Houston bleve omvänd, som om presidentens hustru emottoge Kristus. Vi tjäna en underbar Gud. Några säga, att religionen är endast för de fattiga, för dem som ej förmå taga sig fram i världen, men jag önskar säga eder käre vänner, att några av de mest lärda och bildade människor i vårt land äro kristna. Vi hava det bästa som finnes i världen. Folk längta efter att se det vi hava sett och höra vad vi hava hört, och det största nöje vi hava i denna värld är när folk komma och uttrycka sin önskan att tjäna Gud.

Vi vilja nu behandla ämnet framför oss. Kristus, talande här om sitt förhärligande, häntyder ej till sin himmelsfärd utan till sin pinsamma och grymma död på korset. Är det inte besynnerligt att Han skulle tala om detta såsom ett förhärligande? Men vänner jag önskar säga eder att vägen upp i Guds rike är nedåt. Denna sanning förebildas genom en skön och mycket betecknande lag i växtriket. Kristus sade: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om vetekornet icke faller i jorden och dör, så förbliver det allena; men om det dör, så bär det mycken frukt." Fastän Kristus i detta skriftställe häntyder till sin död tror jag att det är på sin plats att göra en vidlyftigare tillämpning av detta skriftställe.

Först vill jag säga att tiden har kommit att Kristus måste förhärligas i församlingen — och tror du att en församling vars medlemmar supa, spela kort, begagna toback, gå till teater, danstillställningar o. s. v., förhärliga Guds sak? Ock jag skall säga dig att om du får en verklig erfarenhet av frälsning kommer begäret efter världen och dess nöjen att vara utrotat från ditt hjärta. En ung man sade till mig: "Herr Johnson du begagnar så ofta uttrycket: 'En biblisk erfarenhet av frälsning.' Vad menar du därmed?" Mitt svar var: Jag menar en erfarenhet som överensstämmer med Bibeln? Tillmötesgå Bibelns villkor så får du en biblisk erfarenhet. Jag har i min själ den samma slags fröjd som änglarna hava i ärones rike. Frälsningen är en liten försmak av himmeln.

Var är himmeln?

En liten flicka i Norge tillfrågades av sin lärarinna: "Kan du säga mig var himmeln är?" Hennes kvicka svar var: "Himmeln är hemma i vår trädgård sedan mor blivit omvänd."

Kristus gav sitt liv på det att han måtte få en helig församling "icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig." Icke blott måste Kristus förhärligas uti församlingen såsom ett helt, utan även uti oss såsom enskilda medlemmar av hans församling. Vi känna alla till evangelium enligt Matteus, Markus, Lukas och Johannes, men vad är evangelium enligt dig? Vi såsom kristna äro levande epistlar kända och lästa av alla människor. Vi borde vara mera verksamma, nitiska och entusiastiska angående att vinna själar för Kristus. Endast Jesus kan frälsa världen, men Jesus kan ej frälsa världen allena.

För det andra: Kristus förhärligas i hemmet. Kristendomen är skön i församlingen, men jag tror den är ännu skönare i hemmet. Vad är skönnare och ädlare än att se föräldrar knäböja tillsammans med sina barn i familjeandakten? Huru många av eder hava familjeandakt? Jag vore ej här i kväll om det ej varit emedan jag uppfostrats i ett kristet hem. Om I mödrar och fäder ej bliva frälsta av någon annan orsak, borden I bliva frälsta för edra barns skull. Om Kristus kommer in uti eder husliga krets, kommer mycket av det bekymmer I haven att bortskaffas.

För det tredje: Kristus måste förhärligas genom tydlig och rättfram predikan. Guds kärlek, icke sentimentalitet, måste predikas. Men medan vi framhålla denna sidan av frågan, tror jag att tiden har kommit, då vi måste även oförfärat framhålla den andra sidan av saken. Jag vet att det har blivit ganska impopulärt att tala om helvetet från predikstolen, men så länge som blodet flödar i mina ådror ämnar jag troget predika hela Guds råd. "Jag förstår ej", säger du, "de skriftställen som behandla evigt straff." Men för dig att få Guds tankar in uti ditt huvud vore liksom att få oceanen in uti en fingerborg; men de ting som hava att göra med din själs frälsning äro så en-

kla att den vägfarande behöver "icke gå vilse, vore han ock den fåkunnigaste man." Bättring, ersättning, helgelse och lynad till hela sanningen måste fordras av folket; och jag har funnit att när sanningen predikas under den Helige Andes smörjelse och auktoritet, finnes alltid ärliga hjärtan som mottaga densamma. En herre sade till mig: "En stor del av den predikan som förekommer i den s. k. religiösa världen i vår tid är blott en hög mottstock av moralitet." Jag är ledsen över att jag måste säga, att jag tror det var mycken sanning i detta påstående. Till sist vill jag säga att tiden har kommit då Kristus måste förhärligas genom syndares omvändelse. I Ps. 106: 8 läsa vi: "Men han frälste dem för sitt namns skull för att göra sin makt kunnig." De säga att underverkens tid är förbi, men jag önskar säga eder, att ungefär så stort underverk man kan få se är, enligt men åsikt, en själ härligen omvänd. En tidningsredaktör i Europa bad mig giva honom mina skäl för min tro på Bibelns inspiration. Efter att hava givit honom mina förnämsta skäl, omtalade jag för honom vad religionen hade gjort för mig personligen, och om den förändring som förekom i mitt liv när jag trodde evangelium och blev omvänd. Han förundrade sig och bad mig besöka honom igen.

Låt mig säga eder vänner att det finnes en underbar makt i Jesu Kristi evangelium. Jag förväntar en verklig väckelse här i Houston. Tiden har kommit då Kristus måste förhärligas genom själars frälsning i eder stad.

De Ungas Avdelning.

GLÄDJANDE SIG UTI SVÅRIGHETER.

Av Jewell Torkelson.

När vi lärt oss att glädja oss uti svårigheter, till och med de mest prövande, vilka med all visshet skola komma uti våra liv, förr eller senare, hava vi lykats uti en av de härligaste värv, vilka hjälpa till att göra våra egna så väl som andras liv lyckliga.

En dag förliden sommar, begåvo ett sällskap av oss på en tur, för att bese märkvärdigheterna i de olika parkerna i en närliggande stad. Medan vi strövade över de sköna backarna och dalsänkningarna, och betraktade de sköna blomsterängarna i en av de märkligaste parkerna i staden, fingo vi se en smal stig ledande till en del av parken som troligtvis sällan besökes på grund av de svårigheter som förekomma att uppnå den.

På den högra sidan sträckte sig en hög, brant backe emot skyn och på den vänstra sidan flöt en flod fridfullt fram; men stigen, över vilken vi vandrade, var mycket ojämn. Sporrade av nyfikenhet önskade vi se vart stigen ledde och till vilken del av parken den slutligen skulle föra oss. I det vi fortforo att gå framåt på stigen, blev den allt mer och mer svår att taga sig fram över, till dess vi till sist kommo till ett plötsligt slut på densamma. Seende oss omkring varsna de vi en liten stig ledande långt uppåt, utmed backsluttningen, upp till backens topp, långt uppöver oss. Stigen tycktes nu ojämnare än någonsin och alldenstund backen var mycket bratt var det mycket ansträngande att taga sig fram, men efter en stunds hårt arbete lyckades vi uppnå backens högsta punkt. Nu framträdde för vår syn, den vackraste delen av parken. De sköna blomsterängarna, de gröna sammetslika gräsplanerna och väl tilltrampade gångarna slingrande sig ibland dem, de härdiga ekarna och frodiga buskväx'erna företedde en skön scen. En källa flödade fram emellan stenarna, och alldenstund vi blivit mycket varma och törstiga av det ansträngande klättrandet upp för backen togo vi fram våra dryckeskärl och lät det klara, friska vattnet oss väl smaka; varefter en av flickorna i vårt sällskap utropade: "O, hur jag njöt av att klättra upp hit! Jag gläder mig alltid åt det som är svårt att utföra.

Glädja sig åt svårigheter! Är det möjligt för oss dödliga varelser? Är det möjligt för oss att glädja sig över de ting som för tillfället tycks vilja göra livet strävsamt? Ja med Guds hjälp är det möjligt att så få våra ögon fästade på de välsignelser vi kunna erhålla genom prövningar och svårigheter, att vi verkligen kunna glädja oss över att de komma i vår väg.

O huru många tårar och hjärtesorger vi kunde undvika om vi lärde oss denna dyrbara läxa, att verkligen glädja oss över de svårigheter vi möta från dag till dag. Om vi lära oss denna läxa kunna vi göra prövningarna och svårigheterna till trappsteg vilka föra oss till högre grund och större brukbarhet för Herren.

Många människor, vilka hava begynt att tjäna Herren, då de mött några svårigheter att övervinna, hava vänt tillbaka, medan de som funnit den verkliga och varaktiga glädjen som står att finna uti frälsningen, äro de som med villighet böjt sig under och med glädje genomgått prövande omständigheter.

EN SYN.

Och jag såg, och se — interiören av en kyrka. Ljusen i altarets kandelabrar strålade så vackert. Stora prydliga bladväxter och vackra blommor i mängd förhöjde det hela, så att man tydligen kunde märka att något ovanligt skulle ske. Allt var så högtidligt. Ej heller underligt, ty en vigsel skulle äga rum.

Där låg ju bruden redan på knä i sin vita glänsande skrud. Aldrig har jag sett något så skönt som denna smyckade brud. Såväl dräkten som slöjan voro så skinande vita som nyfallen snö, och tycktes som översållade av blixtrande diamenter. Men det vackraste var dock den ljuva stillhet som präglade hela den knäböjande varelsen. Hon var så djupt försänkt i bön, att intet kunde störa henne.

Men varför knäböjde då inte även brudgummen? Han stod ett gott stycke ifrån, liksom skyggt väntande att bruden skulle stiga upp från bönen. Själv hade han alls ingen lust att bedja. Det såg nästan ut som om han ej tyckte om att bruden knäböjde.

Och prästen med sina buskiga ögonbryn stod med en bok i handen även väntande. Skulle han ej snart få börja sitt förehavande? Han såg otålig ut, ja nästan försmädlig, när han bakom sina brillor tittade ner på den ödmjuka varelsen framför sig.

Vad var det egentligen för besynnerligt med denne präst? Det var då ingen vanlig präst. O, nej, det var ju han som går omkring som ett rytande lejon och söker, vem han må uppsluka. Nu tänkte han förklädd göra sig ett riktigt kap. Brudgummen hade han ju redan på sin sida. De hade emellertid inte tagit med i räkningen, vilken stor kraft, som ligger i bönen. Därför få de nu vänta förgäves. —

Den nattliga synen försvann. Men den går ej ur mitt minne. Vad månne den hade att betyda? Jag har tänkt mycket på den.

Är det ej så, att djävulen försöker föra tillsammans sina barn med Guds barn? Har han ej många gånger lyckats i sina intriger? Det gäller för oss att hålla fast vid Guds Ord och bön, det enda som håller stånd mot alla frelstelser och snaror, som Satan lägger ut.

Hur mången har ej fallit på grund av att de försummat bönevrån. Må vi flitigt trampa tröskeln till vår bönekammare! Vaken och bedjen! Detta gäller nu om någonsin.

Hjälp oss, o, Jesus kär, att under striden här vaka och bedja.

(Norrlandsbl.) **A. N—n.**

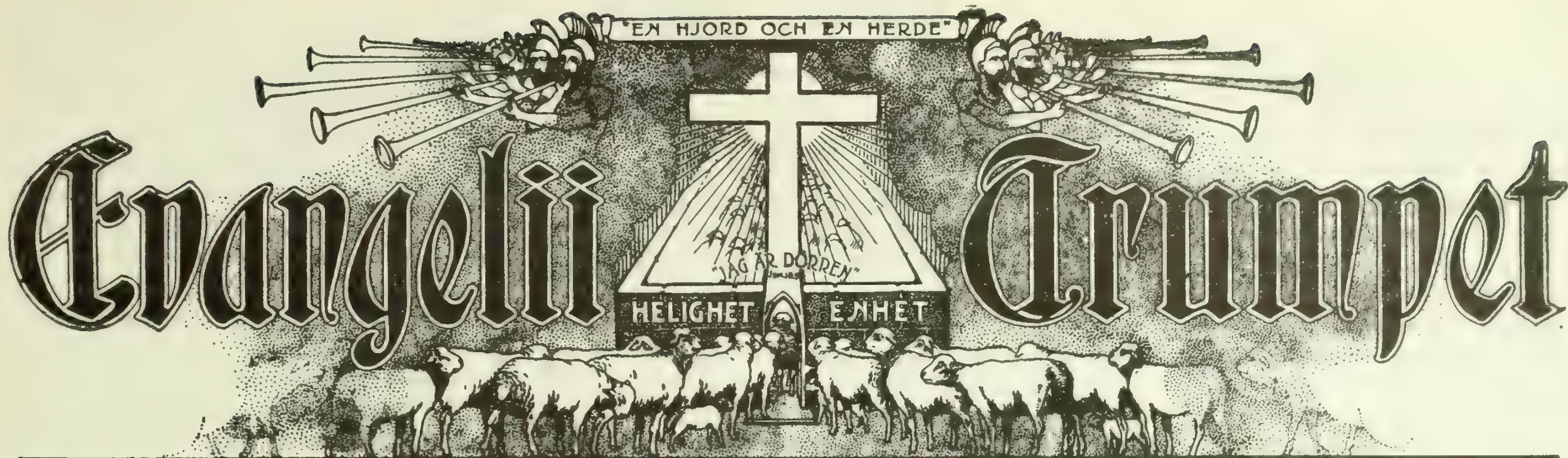
Det är en skillnad på gåvorna från himmeln. En del människor erhålla materiella välsignelser och söka intet mer. "Edra fäder åto mannat och dogo" (Joh. 6: 58). Några söka den fördolda manna och erhålla den sanna "Guds gåva", dö aldrig, ty de äta av "det levande brödet (Kristus)."

Moses gav ej, ingen människa giver, det sanna "brödet från himmeln." Prisa ej människor ty de äro blott Guds redskap, utan giv Gud äran. Sök ej inspiration från människor utan drick från urkällan. Moses, David, Paulus, de ädlaste män, levande eller döda, äro såsom intet i jämförelse med Brödet, Ordet, som nederkommer från himmeln. Gå till Kristus, följ honom, förlita dig på honom; låt ingen människa komma emellan dig och din Mästare.

Fadern "giver eder." Gör Han det? Han tillbjuder; har du emottagit födan? Hans hand är uträckt; har du fattat tag i den?

—Roderick Terry.

Ädelstenen kan ej få sin rätta glans med mindre den slipas, ej heller bliver en människa fullkomnad utan genom prövningar. "Vi berömma oss ock av våra lidanden, emedan vi veta, att lidandet verkar tålamod" (Rom. 5: 3).

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV — St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e Juni, 1916. — Nummer 11.

UPPROP TILL STRID.

Stridsbasunen ljuder över land och hav,
Kallas korsets stridsmän; andligt liv Han gav;
O, att många kunde lyssna till och gå,
Så att Jesu frälsning alla kunde nå!

Kor:—:,: Kristi kärlek tvingar mig att ge
Vittnesbördet om vår dyre Frälsare:,:

Fader, Moder, ära, egendom och gull,
Allt vi lämna för Guds Evangelii skull;
Glatt i Andens kraft vi skynda ut att ge,
Vittnesbördet om vår dyre Frälsare.

Ofta faller modet, världen oss beler,
Anden tröstar åter, heligt mod oss ger:
Till att troget följa, korsets fana röd,
Kämpande för kronan trogna till vår död.

Vaken, bedjen, liden, kära vänner här,
Vi få liv och kraft uti vår Hövding kär;
Löften mång' Han givit oss uti sitt Ord
Och han dem beseglat med sitt eget blod.

Anders Swahn.

FRAMSTEG.

Av Daisy Kreutz.

Varje sann Jesu Kristi lärjunge önskar tillväxa och göra framsteg i det kristna livet. Det förefinnes en ständig längtan att likna Kristus, att bliva mera skicklig uti hans tjänst att vinna själar för Guds rike. Huru kunna vi veta om vi göra framsteg i Guds rike eller ej?

Det finnes andra sätt varpå man kan göra framsteg eller utvecklas. Det kan ske, vad det lekamliga angår,—havande god hälsa, blivande starkare, havande god aptit, förmåga att uträtta mycket arbete, åtnjutande god sömn, etc.— och vi säga att en sådan person har framgång. Och så även kunde man vinna stor intellektuell förmåga—hämta mycken lärdom och kunskap från böcker och andras erfarenheter, och hava förmågan att diskutera över nästan vilket ämne som helst—en sådan anses vara mycket framgångsrik. Eller man kan lyckas samla stora rikedomar och göra hastiga framsteg på det financiella området—hava förmågan att sköta sina affärer på ett sådant sätt att man lyckas däruti.

Alla dessa ting äro goda och hava deras plats och kunna begagnas till Guds ära och befrämjandet av hans sak, om de användas på ett rätt sätt, och därför är det nödvändigt att, i viss mån, ägna uppmärksamhet åt det som hör till den utvärtes människan. Men det är av ännu mycket större vikt att vi iakttaga de ting som åstadkomma framgång hos den invärtes människan, att vi göra andligt framsteg, att vi "tillväxa i nåden." Vi kunna tillväxa i kraft och styrka, att genomgå prövningar, tilltaga i tålamod, kärlek, fröjd, ödmjukhet o. s. v. Det är vår förmån och plikt att "pryda Guds, vår Frälsares, lära i alla stycken," genom ett heligt liv och genom att frambringa Andens frukter. Vi tycka om att se fruktträd bärande mycken frukt, att trivas och vara i ett florerande tillstånd; likaså tycker Gud om att se oss florera och hava framgång i det andliga.

Kunna vi betrakta vårt liv och jämföra dess närvarande tillstånd med tillståndet varuti vi befunno oss två eller tre år sedan, och lägga märke till något andligt framsteg? Äro vi mer tåliga under prövningens stund? eller bliva vi hastigare förtretade och otåliga och och frestas att knorra och klaga? Brinner samma nit för Guds sak ännu i våra hjärtan? Äro vi mer angelägna att bevista varje bönemöte och taga del uti att offra för Herrens sak? Äro vi intresserade uti att läsa Bibeln och god litteratur eller hava vi blivit mer intresserade uti att läsa de världslige tidningarna? Huru är det med vårt uppförande och med våra ord? äro de allvarliga, blandade med ömhet eller äro de lättsinniga och dåraktiga och understundom barska och skärande? Hava vi samma börda för själar, längtande efter att se dem frälsas? eller äro vi belåtna om vi blott och bart kunna uppnå himmeln själva och ej göra någon ansträngning att förmå andra att vända sig till Herren? Sådana liv äro allt för själviska att Gud skulle höra och besvara deras böner. Måtte våra själar upplivas till större nit och mer verksamhet.

Men andligt framåtskridande kommer ej genom att bliva modlös, eller genom att beklaga förlorad tid och många misstag, ej heller kommer det till oss medan vi sova, utan genom ständig ihärdighet och hängivenhet åt det som befordrar andlighet, liksom vi se att den framgångsfulle affärsmannen är flitig uti det han ägnar sig åt.

Om vi önska komma närmare Gud och göra framsteg i det andliga livet, måste vi vara flitiga i bönen, bedjande "utan återvändo" (1 Tess. 5: 17), lydiga hans ord och överlåtna åt hans vilja.

Om vi äro trogna i de små tingen skall Herren anförtro oss större ansvarigheter. "Ser du en man, som är väl förfaren (flitig; eng. övers.) i sin syssla, hans plats är att tjäna konungar; icke må han tjäna ringa män" (Ords. 22: 29). "Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i mycket" (Luk. 16: 10). Vi böra vara trogna i utförandet av vår plikt i mötena, i hemmet, i köket, i kontoret eller på åkern. David vaktade troget sina får, och Elisa följde troget plogen, och Gud uppmärksammade dem och valde dem att tjäna honom, och gav dem viktiga förtroendeposter, emedan han såg att de voro män som han kunde sätta lit till.

De som titt och ofta falla bort ifrån nåden kunna aldrig göra några märkbara framsteg, de förhindras och hämmas i växten, och stå i fara att dö den eviga döden.

En kär gammal gumma jag en gång kände, var mycket förtjust i plantor, men hon förhindrade deras växt med att ofta rycka upp dem, i synnerhet de nyplantade, för att se om de hade några rötter. Hon trodde ej att de växte emedan hon ej såg några löv spricka ut. Hon väntade löv (det yttre tecknet) innan de hade tid till att forma rötter. Men vi måste "skjuta rot nedtill" om vi skola "bära frukt upptill" (Jes. 37: 31). Om vi ej "upprycka med rötterna" när stormarna eller prövningarna komma emot oss, utan vinna seger, och övervinna fienden, då skola vi "skjuta rot nedtill" och förmå frambära Andens frukter vilka äro kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhållsamhet och många andra goda egenskaper, vilka göra oss brukbara för Herren.

KRISTUS ÄR DRAGNINGSKRAFTEN.

"Själar vilka blivit berörda av gudomligt liv vända sig ihärdigt emot Kristus.

"Den nål som blivit berörd av den naturliga magnetstenen kan skakas och oroas men den vilar aldrig innan den återvänder till polens riktning."—(Manton) Samaledes är det med vårt hjärtas böjelser, när det blivit magnetiserat av Kristi kärlek; finner det ingen vila utan att det vänder sig till honom. Dagens ansvar och möda kan leda tankarna till andra föremål, liksom ett finger kan vända nålen mot öster eller väster, men så fort som trycket är avlägsnat flyger tankarna tillbaka till den Högtälskade alldeles som nålen återvänder till sin plats. Vi äro oförmögna att vila någonstädes utom i Jesus. —C. H. Spurgeon.

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. n:r.

Fjärde. De ogudaktigas framtida straff kommer att bestå av plåga, och denna plåga kommer att vara för evigt.

"Och när han kom till andra stranden, till gadarenernas land, mötte honom två besatta, som kommo ut ur grifterna och voro ganska våldsamma, så att ingen kunde komma fram på den vägen. Och se, de ropade och sade: Vad hava vi att göra med dig, Jesus, Guds Son? Har du kommit hit för att plåga oss, förrän tid är" (Matt. 8: 28, 29)? Här medgåvo djävlarna att plåga väntar dem. De veta om den plåga som förestår dem bortom domen; de känna till det öde som väntar dem bortom denna förfärliga dag; därför sade de till Jesus: "Har du kommit hit för att plåga oss, förrän tid är?" Det är därför djävlarna tro och bäva.

"Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på sin hand, skall ock han få dricka av Guds vredes vin, vilket, obemängt, är iskänkt i hans vredes kalk, och han skall varda plågad med eld och svavel i heliga änglar och Lammets åsyn" (Upp. 14: 9, 11). "Och djävulen, som förvillade dem, blev kastad i samma eld— och svavelsjö som vilddjuret och den falske profeten; och de skola plågas dag och natt i evigheters evighet" (Upp. 20: 10). Dessa skriftställen kunna ej göras tydligare genom förklaringar. De förkunna helt enkelt, med så många ord, att de ogudaktiga komma att plågas, i helvetet, tillsammans med demoner, i evigheters evighet.

Jag vill tillägga ännu tvänne orsaker varför tillintetgörelseläran är oskriftenlig och strider emot Kristi lära.

Först. Det kommer att bliva olika grader av framtida straff. Detta bekräftas tydligt av Skriften. "Men i din hårdhet och ditt obotfärdiga hjärta samkar du över dig själv vrede på vredens dag, när Guds rättvisa dom varder uppenbar, vilken skall giva åt var och en efter hans gärningar "(Rom. 2: 5, 6). "Ett illfundigt och fördärvat ting är hjärtat framför allt annat; vem kan förstå det? "Jag, Herren, utrannsakar hjärtat och prövar njurarna och giver så åt var och en efter hans vägar, efter hans gärningars frukt" (Jer. 17: 10, 11). Dessa skriftställen häntyda direkt till det framtida tillståndet, och det säges tydligt att vars och ens straff kommer att bliva "efter hans gärningar." Men skola några verkligen få hårdare dom än andra?

"Ve eder, skriftlärda och fariséer ,I skrymtare, att I , uppäten änkornas hus, medan I såsom en förevändning hållen långa böner! Fördenskull skolen I få hårdare dom" (Matt. 23: 14). Det ljus man har bestämmer syndens syndfullhet. Paulus sägar: "På det att synden skulle bliva övermåttan syndig genom budordet." Kännedomen om budordet, var det som gjorde synden övermåttan syndig. Dess större ljus dess djupare bliver synden. "Jesus svarade: Du hade ingen makt över mig, om det ej vore dig givet ovanefter. Därför har den större synd, som har antvardat mig åt dig"(Joh. 19: 11). Med att giva efter för judarnas önskan, och dömande Jesus till att korsfästas, begick Pilatus en förfärlig synd. Men Jesus sade, att den som antvardat honom uti Pilati händer hade större synd. Det var Judas Iskariot. Varför var synden större för Judas? Emedan han hade mer ljus. Han var ständigt hos Jesus och hade del uti evangelii tjänstförrättning och efteråt föll. Alldenstund han hade mycket mer ljus än Pilatus, var hans synd större. Tvänne personer kunna begå samma brott, men om den ene har mer ljus än den andre bliver handlingen mer syndig för honom.

"Och Jesus sade: Till en dom har jag kommit i denna värld, att de, som icke se, skola varda seende, och de som se, skola varda blinda. Och några fariséer, som voro med honom, hörde detta och sade till honom: Icke äro väl även vi blinda? Jesus sade till dem: Voren I blinda, så haden I icke synd. men nu sägen I: vi se; därför förbliver eder synd" (Joh. 9: 39—41). "Hade jag icke kommit och talat till dem, så hade de icke synd; men nu hava de ingen ursäkt för sin synd. . . .Hade jag icke gjort sådana gärningar bland dem, som ingen annan har gjort, så hade de icke synd; men nu hava de sett det och hatat både mig och min Fader"(Apg 17: 15). Vi kunde tillägga mycket mer bevis, angående denna punkt, men anse det föregående tillräckligt.

Ej allenast graderar ljuset brottets syndfullhet här, utan det kommer även att föralltid gradera de fördömdas straff i helvetet. "Och den tjänaren, som har vetat sin herres vilja och icke berett sig, ej heller gjort efter hans vilja, han skall straffas med många slag men den som icke har vetat den men gjort det, som är slag värt, han skall straffas med få slag. Och var och en åt vilken mycket har blivit givet, av honom skall mycket varda utkravt, och den åt vilken man anförtrott mycket, av honom skall man fordra mera" (Luk.12: 47, 48). Till vilken tid häntyder detta?"Därför varen ock I redo: ty den stund I icke menen kommer Människosonen. Så skall den tjänarens herre komma den dag han icke väntar och den stunden han icke vet och hugga honom i stycken och giva honom hans lott bland de otrogna" (Luk. 12: 40,46). Detta lär tydligt att det bliver olika grader av framtida straff. De, som i livet visste, hade gudomlig uppenbarelse,hade mycket ljus med hänsyn till Gus vilja för dem; men likväl voro genstridiga emot detta ljus, och icke gjorde hans vilja, dessa skola få "många slag." Men de miljoner som ej "har vetat", ej haft gudomlig uppenbarelse, ej hade det fulla evangelii ljus, men likväl gjorde det som var "slag värt" dessa skola "straffas med få slag." Ej blott de ogudaktiga skola fara till helvetet utan även "de som förgäta Gud." Men i evigheten kommer det att bliva drägligare för dessa nationer, än for den eländige brottslingen, som med berått mod och vet och vilja handlade emot ljuset och sanningen. Fastän alla komma att kastas uti samma helvete, kommer samvetet att bliva en väsentlig del av den eviga plågan, och känslans och skillsmässans straff kommer att bliva mycket större för en del än för andra. "Och om man icke mottager eder eller icke hör edra ord, så gån ut ur det huset eller den staden och skudden stoftet av edra fötter. Sannerligen säger jag eder: För Sodoms och Gomorras land skall det vara drägligare på domedag än för den staden" (Matt. 10: 14, 15). "Sedan begynte han förevita de städer, i vilka hans flesta krafter hade blivit gjorda, att de icke hade gjort bättring: Ve dig, Korasin, ve dig, Betsaida! Ty om i Tyrus och Sidon de krafter blivit gjorda, som hava blivit gjorda i eder, skulle de länge sedan hava gjort bättring i säck och aska. Men jag säger eder: För Tyrus och Sidon skall det vara drägligare på domedag än för eder. Och du, Kapernaum som har varit upphöjd ända till himmeln, du skall varda nedstörtad ända till avgrunden; ty om i Sodom de krafter blivit jorda, som hava blivit gjorda i dig, hade det stått intill denna dag. Dock säger jag eder, att för Sodoms land skall det vara drägligare på domedag än för dig" (Matt. 11: 20—24) Jesus förebrådde dessa städer och sade att om han gjort de samma gärningar i Sodom som de sett honom göra, skulle dessa människor hava gjort bättring och ej blivit förstörda; men på domens dag skall det bliva drägligare för Sodom än för dem. Sodoms straff kommer ej att bliva så stort. Om detta straff vore helt enkelt förintelse, vore sådant språk meningslöst.

"Ty om vi självviljande synda, sedan vi hava fått sanningens kunskap, så står oss intet offer åter för synder utan en förskräcklig förbidan av dom och nit av en eld, som skall förtära motståndarne. Den, som brutit Moses' lag, han måste utan barmhärtighet dö, på två eller tre vittnens intyg. Huru mycket värre straff, menen I, skall då den anses förtjäna, som har förtrampat Guds Son och för orent aktat förbundets blod, genom vilket han har blivit helgad och som försmädat nådens Ande! Ty vi känna den, som sade;Min är hämnden; jag skall vedergälla, säger Herren ,och åter: Herren skall döma sitt folk. Det är förskräckligt att falla i den levande Gudens händer" (Ebr. 10: 26—31).

Huru allvarliga dessa sanningar äro! Av alla de miljoner, i förtvivlans mörka region, komma de människor som en gång varit frälsta och sedan fallit bort ifrån detta till-

stånd, och för evigt gått förlorade, att erhålla det största straffet. Deras straff kommer att bliva "ett mycket värre straff" än deras som aldrig varit frälsta. Igenom hela evigheten komma de att minnas en tid då de varit frälsta, när himmelns ljuva frid fyllde deras själ. De skola ihågkomma dessa nådens och härlighetens stunder, Sions ljuva sånger, och deras gemenskap med deras Skapare. De komma att se tillbaka till den tid då deras hjärtan voro rena, och de voro redo att ingå uti himmeln och odödlig härlighet, för att tillbringa evigheten. O, vilken hågkomst för en förlorad själ! Men de sålde sin själ för en fjäder. De bortbytte frälsningens ovärderliga skatt för en småsak, något utav jordens förgänglighet. Nu äro de förlorade—för evigt förlorade; för evigt avskilda från Kristus och allt som är rent och skönt; sjunkande allt längre bort ifrån hem, himmeln och de kära, för evigt skilda ifrån dem. O, vilket straff! Likväl, en gång voro de frälsta. Det hade varit bättre för dem att aldrig hava känt rättfärdighetens väg, än att sedan de lärt känna den, åter vänt tillbaka från det heliga bud som blivit dem överlämnat.—1 Pet. 2: 21.

Av föregående skriftställen se vi tydligt, att människors straff kommer att bliva "efter deras gärningar"; att några komma att få "hårdare dom", ett "större straff" än andra; några komma att erhålla "få slag", andra "många", allt efter det ljus de haft; att det bliver "drägligare" för en del än för andra. Detta står helt och hållet emot läran om förintelse. Om de ogudaktiga helt enkelt brännas till aska, såsom blinda ledare fåfängt hoppas, hade sådana skriftställen ingen mening. Förintelseläran står i fullständig motsats till varje tydligt skriftställe citerat under denna framställning.

Andra. Förintelse är ej något straff. Att borttaga de ogudaktiga utur tillvaron, är helt och hållet det motsatta till evigt straff, evig dom, plåga ifrån evighet till evighet, vilket Skriften så tydligt säger att de ogudaktigas eviga framtid kommer att bliva. När de ogudaktiga bliva framställda inför Kristi domstol, med skam och evig vanära, och deras brottsliga samveten gissla dem, i det de vrida sig under hans genomträngande blick, att då i en hast bortskaffa dem utur tillvaron vore en välsignelse, en ljuvlig befrielse ifrån deras förfärliga straff. I stället för tillintetgörelse varande ett straff, vore det en välsignelse, och en evig befrielse från straff; emedan om de vore omedvetna, upphörde de att lida. Om de äro evigt omedvetna, ej mer finnas till, lida de ej ett evigt straff, en evig oupphörlig plåga, vilket Bibeln så tydligt säger att de skola lida. Att antaga förintelseläran, är att göra sanningen till lögn. Men sanningen är ingen lögn, och kommer att stå fast när människors resonering och teorier komma att evigt falla.

Jag upprepar, att bortskaffandet av de ogudaktiga utur tillvaron vore dem en stor välsignelse och ynnest, i stället för straff. Tusenden, i detta livet, vilka hava lidit av ett brottsligt samvetes plågor, hava begått självmord med förväntan att på detta sätt komma ifrån sitt elände. För att undgå straff togo de sina egna liv. Man kan knappast läsa en av de dagliga tidningarna utan att läsa om någon som tagit sitt liv för att komma utur elände eller undgå straff. Att för evigt bortskaffa de ogudaktiga utur tillvaron, där de aldrig kunde förnimma medvetet lidande, vore en av de största välsignelser Gud kunde skänka dem. I stället för att lida i evigheters evighet, i helvetets fördömelse, såsom Bibeln så tydligt lär, komme de att befrias ifrån sådant straff, med att bliva överförda uti ett omedvetet tillstånd, ja, med att ej längre hava någon tillvarelse. Detta är alldeles motsatt vad Bibeln lär, nämligen, evigt straff. Forts.

Ett religiöst samtal.

emellan Herr Riktig och hans grannar.

Samtal V.

Herr Vattenvik.— Nå väl, här äro vi Herr Riktig, redo att lyssna till din förklaring av Apg. 22: 16. Herr Gärningar sade mig i går kväll att du komme med all säkerhet att hava någon slags förklaring.

Herr Riktig.— Bibeln är sin egen tolk. När förklaringar givas som harmoniera med alla andra skriftställen, kunna vi tryggt förlita oss på att vi hava den rätta uttydningen. För exempel det finnes ett skriftställe som säger: "Ingen rättfärdig finnes, icke en" (Rom. 3: 10). I skriftstället som omnämner Sakarias och Elisabet, heter det: "Och de voro rättfärdiga inför Gud" (Luk. 1:6). Om vi låta Bibeln förklara sig själv, motsäga dessa skriftställen ej varandra; men om man tillämpar Rom. 3: 10 på alla människor, ställer man sin lära utom harmoni med Luk. 1: 6 och många andra skriftställen. Därför kan Rom. 3: 10 ej skriftenligt tillämpas på alla människor.

Herr Ärlig.— Detta är ganska gott; Herr Vattenvik gjorde just denna tillämpning av detta skriftställe i morse då vi voro på väg hit.

H:r. V.— Nå väl, Bibeln är i alla fall en svår bok att förstå.

H:r. R.— Nej, min käre vän, icke när dess innehåll rätt delas. Du vet Paulus sade till Timoteus: "Vinlägg dig om att bevisa dig själv för Gud såsom beprövad, en ostrafflig arbetare (en arbetare som ej behöver skämmas; eng. övers.) som rätt delar sanningens ord" (2 Tim. 2: 15). Om en skolmästare skulle nödgas erkänna inför sin klass att räkneboken är en svår bok att förstå, och att han ej kunde få dess uppgifter att harmoniera, tror du ej han skulle känna sig skamsen?

H:r. V.— Jo, i sanning, jag skulle tro att han vore i en förlägen ställning.

H:r. R.— Ursäkta mig, men om en som är lärare i Skrifterna erkänner att hans lärobok är svår att förstå och att han ej förmår harmoniera den, har han något att skämmas över. Tillåt mig göra dig en fråga: Tror du ej att en syndare måste få sina synder förlåtna, eller avtvagna, innan han kan bliva en kristen eller komma till det eviga vilans land?

H:r. V.— Visserligen tror jag det; och det skriftställa jag citerade för dig säger att vatten avtvår synder.

H:r. R.— Jag medgiver att vatten avtvår synder på sammn sätt som dopet frälsar och såsom vattnet frälste Noa och hans familj. Du har varit döpt har du ej?

H:r. V.— Visserligen.

H:r. R.— Avtvådde vattnet dina synder?

H:r. V.— Ja, det jorde det visserligen.

H:r. R.— Har du syndat sedan du blev döpt?

H:r. V.— Ja naturligvis jag— men du förklarar ej det skriftställe jäg citerade. Paulus fick sina synder avtvagna. Om dopet ej avtvår synder, var god och förklara detta skriftställe.

H:r. R.—Jag skall förklara det, men besvara min fråga. Har du syndat sedan du blev döpt

H:r. V.— Låt mig hänvisa till ett annat skriftställe som bevisar att dopet är en frälsande anordning.

H:r. R.— Jag vill att du besvarar min fråga först. Har du syndat sedan du blev döpt?

H:r. V.— Jag ser vart du försöker få mig. Vi synda naturligvis alla mer eller mindre, kanske varje dag, men Gud vet att vi äro svaga och blott mänskliga; och han tar ingen hänsyn till det orätta vi göra efter vi blivit döpta, bliva medlemmar av hans församling och hava antagit en kristendomsbekännelse och iklätt oss dess plikter.

H:r. R.— Ursäkta mig, men jag måste säga att detta måste vara något av det fåfängliga tal och de fabler Paulus skrev till Timoteus om. Synd är alltid synd. Att bliva döpt, min broder, eller antagande en kristendomsbekännelse förändrar ej syndens natur eller gör den i minsta grad mindre anstötlig för Gud.

Men vi skola förklara skriftstället. Det fordrar blott några få ord. Det är Kristi blod som tvår själen från synd, såsom skriftstället jag citerade, i vårt sista samtal, förklarar. Sedan läsa vi uti Upp. 7: 14. "Dessa äro de, som komma ur den stora bedrövelsen, och de hava tvagit sina kaläder och gjort dem vita i Lammets blod. Själens tvagning från synd sker genom Kristi blod.

Innan jag säger dig vad orden i ditt skriftställe betyda, skulle jag önska giva dig en Biblisk teckning av Kristi blod's underbara kraft, med hopp om att du måtte se och uppskatta det såsom aldrig förr.

H:r. Ä.— Jag önsker du ville göra det. Om du tillåter mig Herr Vattenvik, skall jag omtala vad jag hörde en av edra predikanter säga.

H:r. V.— Ja tala fritt ut. Jag känner att ni bröder tala i kärlekens anda och jag vill försäkra eder att jag ej skall känna mig förnärmad.

(Forts. å Sidan 5.)

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.
O. T. Ring, ... Redaktör.
L. P. Peterson, ... Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg, ... Bidragande Redaktör.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen måste insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankanvisning; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring måste alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser måste adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

EVANGELII TRUMPET är i dess helhet mycket olik alla andra religiösa tidningar, emedan den framhåller alla de sanningar som dessa framhålla eller som de olika religionssamfunden hava delat emellan sig. Ett *rent, helt* och *odelat* evangelium är vårt motto under alla tider; ty Guds folk kan njuta fullt liv i Gud, endast genom att leva "av vart och ett ord, som utgår av Guds mun."

GUDS FÖRSAMLING.

EVANGELII TRUMPET representerar ej någon sekt eller av människor bildat samfund, utan den framhåller "Guds församling" (Apg. 20: 28), vilken alla kristna tillhöra (1 Kor. 1, 2). Denna församling är "Kristi kropp" (Ef. 1: 22, 23; Kol. 1: 18) och följaktligen består den av alla Kristi lemmar — alla sanna kristna som tillhöra de olika samfunden såväl som dem som icke tillhöra något religiöst parti. Således lägger Herren själv dem till församlingen som låta sig frälsa. — Apg. 2: 47.

ENHET I TRON.

EVANGELII TRUMPET framhåller Guds församling sådan den var i den apostoliska tiden; ett i Anden (1 Kor. 12: 13), i tron (Ef. 4: 5, 13; Jud. 3), i lära (1 Kor. 1: 10) och organisation (Ef. 4: 15, 10; Rom. 12: 4, 5; 1 Kor. 12: 4—12). Jesus bad för de troendes helgelse och deras fullkomliga enhet. — Joh. 17. Många splittringar och mycken förvirring hava uppkommit på det religiösa området sedan Jesus bad denna bön. Men det är Guds vilja och plan att "rena åt sig ett egendomsfolk" i dessa sista dagar, för att han skall kunna för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig" (Ef. 5: 27).

"Jag har stor sorg och oavlåtligt kval i mitt hjärta. Ty jag önskade, att jag själv vore förbannad ifrån Kristus för mina bröders skull, som äro mina anförvanter efter köttet." Paulus.

* * *

Ack, detta folk har begått en stor synd; de hava gjort åt sig en gud av guld. Men förlåt dem nu deras synd; varom icke, så utplåna mig ur boken, i vilken du skriver." Moses.

* * *

"Det är Herrens strid. Huru kan man inbilla sig att Jesus Kristus kan befordra sin sak med frid (uraktlåtande att göra något för själar)? Stred han ej ända till döds; och hava ej alla martyrerna sedan dess gjort det samma?" Luther.

* * *

Har du en börda på ditt hjärta för själars frälsning, eller kan du gå dag efter dag utan att vara angelägen om de ofrälstas tillstånd? Kommer det dig föga vid huruvida de stackars människorna i hednaländerna, som sitta i mörkret och dödens skugga, få evangelii ljus eller ej? Undslipper aldrig något rop från hjärtegrunden från dina läppar, till Gud, för dina grannars och anhörigas frälsning? Fäller du någonsin några tårar för dina kära vilka hasta framåt på den breda vägen som leder till "det eviga mörkret." Är du redo att arbeta, uppoffra och lida för Guds sak och själars välfärd? Om så icke är gå till din bönekammare och bed Gud uppvärma ditt kalla hjärta och utgjuta sin livgivande Ande och sin kärlek uti din själ.

L. P. P.

SAMLADE NYHETER.

Broder och syster Kreutz reste den 11:e dennes, för att övervara lägermötet i Anderson Ind., vilket begynner den 2:e juni. De ämnade besöka församlingarna i Toma, Reedsburg, Norwalk och Racine Wis. och Chicago Ill., på resan till Anderson.

* * *

Broder E. G. Masters, som för några år sedan var bosatt i Minneapolis och hade ledningen av verksamheten där; men under de sista åren varit bosatt i Seattle, Wn. har för avsikt att vara närvarande under de sista dagarna av lägermötet här. Han ämnar även stanna efter mötet och hålla möten i Minneapolis en veckas tid.

* * *

Läs annonsen om den nya boken å annat ställe i detta n:r. Var och en av våra läsare borde läsa denna bok och även skaffa några exemplar för att giva till sina släktingar och vänner, så att de kunna få en klar uppfattning angående Bibelns viktigaste lärosatser.

* * *

Låt så många av våra läsare som möjligt göra förberederser för att komma till lägermötet här juni 9—18. Det är många av våra läsare som ej ännu besökt oss. Möten komma att hållas varje dag på det engelska och de skandinaviska språken. Det bliver till vederkvickelse för både själ och kropp att lägga tillsides livets vardagliga ansträngningar, under några dagar och komma tillsammans med Guds barn från de olika platserna. Flera predikanter kommer att närvara. Guds Ord som är nyttigt både till vägledning och tröst, kommer att framhållas i sin klarhet. När vi skiljas åt och resa till våra respektiva hem, efter att sålunda hava varit tillsammans under några dagar, skola vi känna oss styrkta i Herren, och vara mera intresserad uti och skickliga till att verka för själars frälsning.

NOTIS.

Broder S. O. Susag skriver att han ämnade begiva sig i väg till Amerika unjefär den 4:e maj. Han hoppades hinna till Anderson, Ind., i tid för lägermötet där, och att komma därifrån till lägermötet i St. Paul Park. Låtom oss bedja för honom, att hans resa må bliva lyckosam. De, som önska br. Susags närvaro i deras sommarmöten, böra skriva till honom, under adress: Anderson, Ind., c-o Gospel Trumpet Co.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Fridhem, Blackstad, Sverige.

Kära medarvingar till samma nåd i Kristus Jesus:

Med hjärtat fullt av tacksamhet, denna morgonstund, till Herren för vad han gjort och vad han är för mig, önskar jag låta höra ifrån mig genom Trumpeten.

Jag lever ännu i tron på Herren, och bor ännu i kedars hyddor, fastän det flera gånger, sedan jag sist skrev, har synts som mitt liv varit nära att lykta. Åtskilliga gånger har jag tänkt att Gud var färdig med mig här på jorden, och har liksom gjort mig i ordning att lämna; men så har jag förnummit att dessa tankar kommit från själafienden och icke från Gud. Och med att i Jesu namn och i tro till honom, emotstå fienden, har jag ännu min tillvaro bland de levande, på denna sidan tidens gräns. Jag har mitt ständiga lilla knog för varje dag, och finner tillfredsställelse uti att uträtta det lilla jag kan, och som Herren giver mig att göra. Gud vare tack och lov!

Allt sedan i januari hade vi väntat br. C. J. Forsberg att komma till Blackstad för att hålla en serie möten, men Herren fann för gott att kvarhålla honom i Danmark längre än vi väntat. Efter att under två och en halv månad hava fortsatt att bedja, att Gud skulle sända br. Forsberg hit om han kunde genom honom uträtta något för sin sak här i Blackstad, kom br. F. hit den 30:e mars; väntad, men dock oväntad vid det tillfället. Herren kan ordna allting så väl, mycket bättre än vi kortsynta varelser, och det är så gott att förtrösta på Herren och låta honom leda i både smått och stort, och i det för oss obegripliga.

Sedan br. Forsberg kom hit har han hållit tio möten, här och där i husen, varest folket varit villiga att öppna sina dörrar och hem, och intresset har varit gott. Några av Blackstads ledande män besökte mötena och voro intresserade uti dem och visade mycken välvilja, medan andra motarbetade. Herren som känner hjärtan skall giva var och en efter hans gärningar, ty han är trogen sitt Ord även där han säger: "Vad en människa sår, det skall hon ock skörda." Om vi så gensträvighet, kunna vi ej förvänta att skörda välvilja varken i detta eller det tillkommande livet.

Under mötena framhölls Guds ord med kraft, och somliga hava uttryckt sig att de aldrig hört ordet predikas på sådant sätt förr. Min innerliga bön till Gud är att det andliga säde som såddes måtte sjunka ned i hjärtedjupet, gro, växa och bära frukt till evigt liv.

En kvinna sökte Gud för sin själs frälsning, Gud vare tack. Andra voro påverkade av Guds Heliga Ande. En person gick nära två svenska mil för att övervara ett enda möte.

Detta samhälles befolkning har blivit mig kärt, och jag önskar så innerligt att Gud ville göra mig till allra största möjliga nytta för så många som möjligt. Jag skall känna

mig tacksam och belåten om Herren finner för gott att begagna mig i det onsynliga, det fördolda som icke synes för det mänskliga ögat, blott hans välbehag vilar över mig. Jag önskar hellre få min lön vid slutet.

Bedjen för mig. Eder i Kristus förbundna,

Lida H. Lunn.

Vormsö, Ryssland, den 2:e jan. 1916.

Frid av Gud:

"Vi vandra i tro, icke i åskådning" (2 Kor: 5:7).

Jag har fått genomgå mycken sjukdom och många lidanden i det förbigångna och bär ännu en lidandets kropp. Jag förstår ej ännu Herrens avsikt, men vill ändå med poeten instämma:

"Tack för vad du uppenbarat;
Tack för vad jag ej förstår;
Tack för bön som du besvarat;
Tack för vad jag icke får.
Tack för livets hemligheter;
Tack för hjälp i nödens stund;
Tack för nåd som ingen mäter;
Tack för blodets fridsförbund;
Tack för allt i evighet."

"Varen tacksamma i allting, ty detta är Guds vilja i Kristus Jesus med avseende på eder" (1 Tess. 5: 18).

Jag tackar och lovar Herren för att han frälst min själ, och emedan jag fått bliva ett Herrens vittne nu på min ålderdom, och har fått förkunna hans evangelium i vår församling.

Broder Anders Swahn har ofta gjort besök till vår by och framhållit livets ord, och på många sätt varit oss till välsignelse. Ett hjärtligt tack för de upplysningar vi erhållа genom Evangelii Trumpet vilken jag nu läst under ett års tid. Alltid ihågkommande eder verksamhet,

En ringa tjänare i Herren,

L. L. Dahl.

VITTNESBÖRD.

Ogelvie, Minn April 25:e 1916.

All ära till Gud för det solsken som lyser i min själ i dag. Jag vill vittna om vilka stora ting Jesus har gjort för mig. Jag har i åratal lidit av reumatism och organisk svaghet. I dag är jag frisk och stark. Doktorerna kunde ej hjälpa mig men den store himmelske Doktorn till vilken jag gick med mitt lidande har helat mig både till kropp och själ. Jag blev omvänd till Gud åtta år sedan; all ära till Herren. Jag har varit blind på det ena ögat under många år. Sedan jag begynte bedja om helbrägdagörelse, kan jag se tydligare med mitt öga, för varje dag. I sanning Han gör "hela människan helbrägda." O huru glad jag är att jag förtröstade på Honom för kropp och själ. Nu är min bön "Herre giv mig en innerlig åstundan att se själar frälsas." Om Herren kan begagna mig i sitt skördefält, skall jag gå, och lägga allt på uppoffringens altare. Bedjen för mig att Herrens vilja måtte ske med mig och att min helbrägdagörelse och allt vad jag har måtte vara till hans ära och till hans rikes förkovran.

Sannerligen Gud hörde edra böner för mig, käre Guds barn i Kristus. Gud välsigne eder alla för edra böner och edert intresse. Ihågkommen mig fortfarande i edra böner.

Eder i Herren, Mrs. Chas. Ziebel.

ETT RELIGIÖST SAMTAL.

(Forts. från Sidan 3.)

H:r. Ä.— Tack, Vad jag har att omtala är nästan för avskyvärt att upprepa. Talande om en närvarande erfarenhet av själens rening från synd, sade han att det finnes intet mer kraft i Kristi blod att avtvå synd ifrån själen, än det finnes i en fågels blod.

H:r. V.— Han var en av våra predikanter, och han tror att dopet är en representativ handling, vilken Gud antager i stället för vad Kristi blod kan göra för själen när den skiljer sig ifrån kroppen, vid dödsstunden. Han tror att Kristi blod egentligen ej har någon kraft före domen; att dopet är en slags representativ handling; och att alla som döpas här, tagas in uti Guds församling emedan blodet kommer att rena dem vid domen. Så även är det somliga av våra präster som tro att Kristus förlåter endast i dopshandlingen.

H:r. R.— Vad tror du?

H:r V.— För att säga saningen, vet jag knap past.

H:r. R.— Låt mig framhålla något utav Guds Ord för dig. Jag skall läsa ett skriftställe som allaredan citerats: "Honom, som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod" (Upp. 1: 5). "Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet" (1Joh. 1: 9). Denna rening sker genom Jesu blod, såsom den 7:e vers förklarar: "Och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd"— ej att det skall rena oss vid domen, utan det renar nu. Jag skall läsa Jer. 2: 22 för dig: "Ja, om du ock tvår dig med lutsalt och tager dig än så mycken såpa, så förbliver dock din missgärning oren inför mig, säger Herren, Herren."

Lutsalt och mycken såpa kunde ej avtvå syndens fläckar eller orenhet. Låtom oss nu läsa Jes: 1: 18: "Kommen låtom oss gå till rätta med varandra, säger Herren, om edra synder än äro blodröda, så kunna de dock bliva snövita, och om de än äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull."

Jesu blod kan borttaga syndens röda fläckar, medan lutsalt, mycken såpa och vattendop ej kan avtvå dem.

H:r. V.— Det är nu tjugosju år sedan jag blev döpt och förenade mig medförsamlingen. Jag är belåten med att fortsätta återstoden av mina dagar på samma sätt som förr. Det är lönlöst att säga mig, att alla dessa goda predikanter och män och kvinnor vi hava ibland oss ej skola gå till himmeln.

H:r. R.— Det är ej mitt åliggande att säga vilka skola gå till himmeln eller ej. Det är mitt ärende att lära Guds Ord, och sedan lämna var och en att uppgöra sin sak med Honom.

Jesus säger: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." Det är synden som bringar brotslighet, fördömelse och oro till själen. Frälsning av nåd, genom tron,borttager synden från själen och medför den vila och vederkvickelse som Jesus lovade. Den själ som är frälst av nåd, har ingått uti vila — ljuv, stilla, välsignad vila. Att bliva döpt i vatten medför ej vila för själen.

H:r. V.— Jag sade att en del av våra predikanter tro att Kristus förlåter oss våra synder i dopshandlingen. Om detta är sant då borde vi finna vila för vår själ genom Kristus i dopshandlingen.

H:r. R.— Kan du visa mig ett skriftställe som ens antyder att Kristus förlåter en brottslig själ, givande den frid, i dopshandlingen? Nej; vi erhålla ej syndsförlåtelse genom en dopshandling, utan genom en troshandling, vilken bringar frid. "Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud" (Rom. 5: 1).

H:r. V.— Jag ser att du är allt för väl beläst i Skrifterna, för mig att diskutera med; men om jag hade någon av våra predikanter här, så skulle de snart ställa dig i ett hörn

H:r. R.— Det är svårt att ställa sanningen uti ett hörn. Men jag ser du lagar dig i ordning att gå, jag hoppas du kommer igen. Det finnes andra skriftställen som jag önskar förklara för dig.

H:r. V.— Det finnes flera skriftställen som jag hört våra predikanter hänvisa till, när de predikat om frälsning genom döpelse, men jag kan ej citera dem nu, ej heller vet jag var jag kan finna dem. Jag skall gå till vår präst och få honom att leta rätt på dem åt mig, och sedan skall jag komma tillbaka igen.

H:r. R.— Hur går det med dig, min vän Ärlig? Önskar du ej komma i besittning av den själaro som Kristus lovat att giva?

H:r. Ä.— Jo det gör jag visserligen; jag kommer närmare Guds rike; jag vill lyssna till dessa samtal ännu något vidare.

H:r. R.— Gud välsigne dig. Men Herr Vattenvik, jag har ej ännu förklarat det skriftställe du anförde. Det betyder att synderna äro avtvagna, men vattnet avtvår dem endast bildligt. Pauli synder hade allaredan blivit avtvagna från hans själ, genom Kristi blod; och sedan skulle han stå upp och få dem avtvagna bildligt, såsom ett vittnesbörd för världen om vad Lammets blod hade uträttat uti hans en gång syndbefläckade själ. Kommen igen, båda av eder. God natt.

C. E. Orr Forts.

SKRIFTFÖRKLARING.

Matt. 7: 1.

"Dömen icke, på det att I icke mån varda dömda." Detta skriftställe är ej att så förstå att ingen har rättighet att döma andras handlingar eller liv. I de nästföljande verserna se vi vad det var för slags folk Jesus talade till. De voro skrymtare vilka blott

sågo fel hos andra men varsnade ej sina egna fel fastän de voro större. Därför då de dömde och fördömde andra för deras synder, och själva gjorde likadana eller värre synder, kom den dom de fällde över andra att drabba dem själva; såsom det heter i Rom. 2: 3: "Och menar du, o människa, som dömer dem, som göra sådant, och själv gör det samma, att du skall kunna undfly Guds dom?"

I Joh. 7: 24 heter det: "Dömen den rättvisa domen." De som äro frälsta, och hava Guds Ande inneboende i sina hjärtan, tillkommer det att döma en rätt dom, både över synden och även understundom över syndaren. Johannes döparen sade till fariséerna och sadducéerna: "I huggormars avföda, vem har ingivit eder, att I skolen undfly den kommande vreden" (Matt. 3: 7)? Jesus begagnade samma uttryck. "I huggormars avföda, huru kunnen I tala något gott, då I ären onda? Ty varav hjärtat är fullt, därav talar munnen" (Matt. 12: 34).

Petrus förkunnade Guds dom över Ananias och Saffira med den påföljd att de föllo döda för hans fötter. Det åligger Guds folk att förkunna Guds domar i enlighet med hans ord. Guds församling måste utföra dom över synd och villfarelse. I 1 Kor. 5: 2—5 hava vi en berättelse om huru Paulus förebrådde församlingen emedan den ej gjort sin plikt härutinnan. "Och I ären uppblåsta och haven icke snarare blivit bedrövade, på det att den som gjort denna gärning, måtte hava blivit utdriven ifrån eder? Ty för min del har jag, frånvarande till kroppen men närvarande i anden, redan, såsom vore jag närvarande, dömt, att den som detta så bedrivit, han skall, i vår Herres Jesu namn, då I och min ande kommit tillsammans, med vår Herre Jesu Kristi makt, överlämnas åt Satan till köttets fördärv, på det att anden må bliva frälst på vår Herres Jesu dag."

Fastän Guds folk befallas att utföra Guds domar, är det dock att märka, att ingen bör försöka utföra Guds domar eller bestraffa andra utan att man erhållit Guds Andes auktoritet därtill. L. P P.

BÖNEN: DESS NÖDVÄNDIGHET OCH MAKT.

Af Lillian L. Meyers.

Under ett av dessa små samtal mellan Mästaren och lärjungarna före slutet av hans jordiska tjänstförrättning: gav han dem detta underbara löfte: "I skolen varda döpta med den Helige Ande icke många dagar härefter." Mästaren hade dött och uppstått igen. Litet senare se vi Honom förande sina få utvalda ut till oljeberget och med upplyfta händer välsignade han dem. Sedan tog en sky honom bort ur deras åsyn. Begråta de förlusten av Hans lekamliga närvaro? Knappast, ty de återkallade i tankarna Hans löfte. De återvända till Jerusalem; där förena de sig med ett sällskap av deras egna män och kvinnor; tillsammans begåvo de sig till en sal i övre våningen och fortforo endräktigt i bön och åkallan. Fastän löftet givits dem och den gudomliga frälsningsplanen fullbordats, likväl när pingstdagen kom, är det ej troligt att den Helige Ande utgjutits över dem med sådana tecken och kraft, om de ej ihärdigt bett om löftets uppfyllelse. I sanning det var bönen som gjorde mottagandet av den Helige Ande en härlig möjlighet.

Likså i vår tid, innehåller Guds Ord löften vilka förbliva ouppfyllda vad oss angå om vi ej bedja om deras uppfyllande. För att vi skola undfå de välsignelser löftena innehålla, måste vi åtlyda den oföränderliga regeln: "Bedjen och I skolen få." Det är blott den själ som väntar med åstundan, som Gud kan välsigna. I det du läser om dessa första kristna, på denna minnesvärda pingstdag, är du ej glad att de så ihärdigt och allvarligt sökte Herren i bön? Om de ej så gjort, hade Guds plan förhindrats och hans villighet att bekräfta sina löften ej förverkligats.

Svårigheter uppstego i församlingen angående änkornas vård, och fastän det var en sak som tillhörde det timliga, utelämnades ej allvarlig bön. Sju män utvaldes för att taga vård om saken—män, "fulla av den Helige Ande och visdom." Men det anmärkningsvärda beslutet, av dem som förkunnade Ordet, var; "Men vi vilja ägna oss ständigt åt bönen och ordets tjänst." Vilka möjligheter lågo förborgade i detta beslut! I predikanter i Guds församling, måtte Gud själv styrka edert beslut att ständigt ägna eder åt bönen. Härpå vilar edert arbetes framgång Likväl äro predikanterna ej allena i denna sak, angående bönen. Om predikanterna och församlingen endräktigt fortfara i bön och åkallan, skall ej sanningen gå framåt ännu hastigare?

Stanna en stund och betänk i vilken mån bönen var förenad med att bringa evangelium till hedningarna. I Cesarea bodde en man vid namn Kornelius, "from och gudfruktig med hela sitt hus, givande många allmosor åt folket och bedjande till Gud alltid." Till honom sände Gud en ängel, som sade: "Dina böner och allmosor hava uppstigit till hågkomst inför Gud." I Joppe var Petrus, som vid den sjätte timmen gick upp

på taket för att bedja. Medan han där var i bön, erhöll han den minnesvärda synen. En predikant som bad, **en man som bad**, en bönhörande, bönebesvarande Gud, alla verkande tillsammans! Och resultatet av all denna förbön var, utgjutandet av den Helige Ande över Kornelius och andra hedningar.

Församlingen var hårt betryckt. Jacob, Johannes broder, hade blivit dödad med svärd, och nu hade Petrus kastats i fängelse. Vad skulle följden bliva? Församlingen, väl bekant med bönens möjligheter, hängåvo sig däråt, utan uppehåll. Gud är skyndsam att höra, och han sände sin ängel ned till jorden, och Petrus vart lösgiven; och vilken fröjd över besvarad bön!

Käre läsare betänk vilka härliga möjligheter ligga förborgade i denna dyrbara förbönens tjänstgöring. Inspirera ej dessa böneexempel i den tidiga församlingen, ditt hjärta med den dyrbara sanningen att, varest mycken bön förekommer, bliver andlighet, och varest där är mycken andlighet, bliver ständigt tilltagande kraft? Föreningslänken, mellan Konungen på tronen och församlingen på hans fotapall, är bönen, ihärdig, segrande, trons bön.

FÖRSAMLINGSMÖTEN.

Kom till lägermötet i St. Paul Park. Tag dina anhöriga och vänner med dig.

Om hinder ställa sig i vägen, vilka göra att det ser ut som du ej skulle kunna komma, bed Gud undanröjda dem.

Om det ser ut för dig som att du ej har råd till att komma, betänk att Gud kan så välsigna dig, att den tid och de penningar du försakar, med att komma, kunna mer än återställas innom en mycket kort tid.

De lärdomar som komma att framhållas under detta möte, komma att bliva av outsägligt större värde för dig än de jordiska egodelar du möjligen kunde förvärva med att stanna hemma.

Om du ej allaredan så gjort, begynn nu att bedja för mötet och fortsätt ända till dess slut. Bed varje dag, att Gud måtte utgjuta sin Ande i rikligt mått över detta möte, så att syndare måtte omvända sig till Gud, och Guds barn bliva skickliggjorda till att verka för Herrens sak och vinna själar för himmeln, och att de som komma för hjälp, antingen till kropp eller själ, måtte få sina önskningar uppfyllda.

Bed för mötet nu. Kom till mötet. Kom bedjande. Gud skall rikligen välsigna och belöna dig.

Grand Forks, N. D. Lägermöte, 23:e juni till den 2:e juli. För närmare underrättelse tillskriv Seward L. Johnson.
819 Cottonwood St.

Lägermöte kommer att hållas i Edmonton, Alta., Can., juli 21—30. Bröderna Morris C. Johnson och Thomas Nelson väntas. Må alla som kunna komma till detta möte. De som önska närmare upplysning kunna skriva till undertecknad, på engelska språket.

L. E. Millensifer, 12008 — 97h St.

Allmänt Lägermöte

i St. Paul Park, Minn. Juni 9-18

Tvänne evangelister väntas närvara vid detta möte—Broder Morris C. Johnson och syster Edith Trask. De som bevistade församlingsmötet här förliden vinter, behöva ej någon förklaring angående dessa tvänne Herrens vittnen. Vi förvänta även att predikanter från Minnesota, Nord och Syd Dakota och Wisconsin skola komma till detta möte. Specilla, andliga sånger, såväl som församlingssånger komma att sjungas. Intet från vår sida kommer att underlåtas för att göra detta till ett välsignat möte.

Det bästa av allt är dock att Gud kommer att vara närvarande, för att avhjälpa allas behov antingen till själ eller kropp. Vi förvänta att se själar finna frälsning, frid och helgelse, och de sjuka helade, i dessa möten; samt att se Guds Ande utgjuten över Guds församling i rikligt mått. Kom och deltag i detta möte. Bringa andra med dig.

Tag sängkläder med dig. Kost och logi kommer att beredas för alla som komma. De som sakna medel komma att ombesörjas fritt.

Köp biljett till St. Paul. Tag "Burlington Motor", från samma station, till St. Paul Park. För närmare upplysningar tillskriv:

EVANGELI BASUN PUB. CO.

Arlingotn S. D. Tältmöte, Juni 18—25. På begäran mötes tågen vid Arlington och Badger. Begåvade Predikanter väntas. Alla inbjudes. Tillskriv undertecknad.
Telefon 42L. O. T. Ring.

Lägermöte kommer att hållas i Saskatoon, Sask. Can. juli 6—16. Br. Morris C. Johnson, som varit missionär i Skandinavien i flera år, och Br. Thos. Nelson från St. Paul Park, väntas. Alla inbjudas. Om närmare upplysningar önskas tillskriv Br. L. C. Stevensen, på det engelska språket.

Adress: 223 Ave. C. North, Saskatoon, Sask. Can.

Vad är det som ingiver dig bekymmer och ängsliga tankar, vilka betrycka kropp, sinne och själ? Är det sorg, är det sjukdom eller är det financiella svårigheter?

Det gör det samma vad det är, det finnes ett botemedel för det alltsammans: "Kasten allt edert bekymmer på Honom, ty han har omsorg om eder" (1 Pet. 5: 7). "Haven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse" (Fil. 4: 6). —Utv.

DEN BÄSTA PREDIKAN.

En sjökapten frågade en ung man från Madagaskar, som förr hade varit hedning, vad det var som hade förmått honom att bli en kristen.

— Var det en predikan eller var det kanske en bok som gjort intryck på dig?

— Nej, svarade den unge mannen. Det var något helt annat. Det var **kristendomen i livet**. Jag såg en som varit tjuv, en annan som varit drinkare, en tredje som misshandlat sin hustru, men nu leva de icke längre sitt gamla liv. De stjäla icke mer de dricka sig icke druckna och de äro icke råa som förr. De ha blivit goda människor. De fingo något av Gud **in i sina hjärtan** så att de blevo nya människor. Det var detta jag såg, och då tänkte jag: detta måste du också få. Och så började jag söka det och fann samma underbara kraft hos Gud.

"Vårt brev ären I, skrivet i våra hjärtan, känt och läst av alla människor, då det är uppenbart att I ären ett Kristi brev. . . . skrivet icke med bläck utan med levande Guds Ande, icke på tavlor av sten utan på hjärtats tavlor av kött" (2 Kor. 3: 2, 3).

De Ungas Avdelning.

TIDENS OVISSHET.

Hur oviss är vår tid,
I främlingskapets land;
Här finns ej stadig fr.d,
Här lösas vanskapsband.

Så levnadsglatt man ser
Ett barn i glättig lek
Men snart det är ej mer,—
En vissnad blomma, blek.

En älskad moder där
Nu lägges uppå bår
Hon lämnar skaran kär
I levnadsglada år.

En Fader ryckes bort
Från hemmets ljuva härd;
Han kämpat käckt och hårt
I denna kalla värld.

I världen är det tvång,
Oss Jesus sade så;
Men resan blir ej lång
Vi snart för tronen stå.

—O. T. R.

FRAMÅT,ICKE TILLBAKA, BÖR VARA VARJE MÄNNISKAS LÖSEN.

Det finnes väl knappast någon mera sunt reflekterande människa, som icke vid överblickande av sitt föregående liv ångrar mycket av vad hon då sagt och gjort. Vad man då trodde, och högst av allt uppskattade, det föraktar man kanske numera i grund och botten. Endast några få år kunna i detta hänseende åstadkomma de mest underbara förändringar. Detta borde envar person beakta, innan hon i varje särskilt fall handlar; ty då sluppe hon nog i regeln undan från de samvetsförebråelser, vilka kunna helt eller delvis försyra även den lyckligaste människas liv. Det är så lätt för en ung man som mera tänker på sina nöjen än på sitt arbete, att säga, att vad han under en relativt kort del av sitt liv försummar, det kan han taga igen litet längre fram, eller att ingen har något att skaffa med arten av de förströlser, som lägga beslag på en stor del av hans uppmärksamhet. Ett dylikt resonement får vederbörande dock förr eller senare bittert ångra,ty den tid man förlorat kan man aldrig taga igen, huru mycket man sedermera än anstränger sig och när en karl gifter sig och får en älskad liten hustru är det just icke vidare roligt för honom att låta henne få inblick i episoder av hans föregående liv vilkas följder eventuellt kunna utsträcka sig även till henne och barnen. Det finnes väl över huvud taget icke någonting, som är så svårt för en verklig man som att nödgas stå och skämmas inför den kvinna, han älskar högst av allt på jorden. Det samma är även förhållandet med den unga flickan. Huru många av dem hava icke under hela sitt liv fått böta för sina ungdomliga felsteg. Det händer ju så ofta, att en ung, blomstrande kvinna, vilken uppfostrad i kanske små förhållanden, tycker, att hon vill hava litet mera av denna världens fröjder, lockas in på den orätta vägen. Omedveten om all den ondska, varav vårt samhälle är så uppfyllt, tager hon allt, som glimmar, för guld. Till en början tycks henne livet en dans på rosor, ty hennes ungdom och skönhet triumfera i de kretsar, där man tömmer nöjets bägare till botten. Detta varar dock icke så länge, och när den spröda blomman vissnat, vill ingen längre veta av densamma, utan den kastas ut på gatan, där dess öde snart är beseglat. Icke alltid behöver det likväl gå så långt, utan det kan hända, att den unga kvinnan, träffar en man, som skänker henne sitt hjärta på fullt allvar, och som gör henne till sin hustru. I hemmets lugna frid sker en underbar förvandling med hela hennes karaktär, och hon börjar se sitt föregående liv i belysningen av sin nuvarande lycka. Hon sörjer varje dag, att hon icke i kvinnlig renhet trädde den enda man, hon någonsin älskat, till mötes, vilket naturligen dock icke hindrar, att hon kan bliva den mest ideala hustru i världen. På detta sätt se vi hurusom dåliga gärningar förr eller senare göra sig påminta hos dem, som begått desamma, ty ingen kan undgå konsekvenserna av sina handlingar. När en människa kommit till insikt om, att hon handlat oriktigt, bör hon emellertid icke gräva ner sig i det förflutna och dess obehagliga minnen utan i stället ihågkomma, att det aldrig är försent att börja ett nytt liv. Med ledning av all sin erfarenhet skall hon söka att gottgöra, vad hon enligt sin egen åsikt, förbrutit, och handlar hon så, skall hon finna, att hon snart är en lycklig människa. Minnet av det förflutnas dårskaper förbleknar år från år alltmera, och hon har återvunnit sig själv. Framåt skola vi skåda, aldrig tillbaka, om vi vilja bliva helt tillfredsställda .

Ur Sv. Am. Posten.

DEN GODE HERDEN.

Efter ett möte i en kyrka i Norge kom en läkare och sade:

"Jag skulle gärna vilja berätta för Er, huru jag blev en kristen," och så bad han mig påföljande dag komma till sitt hem.

Jag gick dit och han berättade följande: Han hade varit kallad av Gud allt ifrån sin tidigaste barndom, hade växt upp i ett kristligt hem, men stannade icke för herderösten. Även under sin studietid var han ofta dragen av Gud men kom icke. Så gick han längre och längre bort, tills han slutligen öppet bekände sig som en gudsförnekare. Men ännu hade icke Herden övergivit honom. Han var nu gift och hade flera barn. Bland dessa blev en dotter, tjugo år gammal, omvänd till Gud. Men så förblindad var fadern, att han umgicks med planer på att föra henne bort från Gud. Två år efter dotterns omvändelse blev hon sjuk. En dag tillkallade fadern en annan läkare. Efter undersökningen frågade han:

"Vad tror du om min dotter? Tror du hon kan bli frisk?"

Den andre svarade:

"Nej jag tror du måste vara förberedd på, att hon icke har långt kvar."

"Det är också min tanke," sade fadern. Så gick han in till sin dotter, strök henne på kinden och frågade:

"Är det något jag kan göra för dig?" Då började tårarna rinna utför dotterns kinder. Hon omfattade sin fars hand med bägge sina händer och svarade:

"Pappa, du har alltid varit snäll. Det är bara en sak, jag vill be dig om, och det är, att också du blir en kristen."

"Jag var så förblindad," berättade doktorn för mig, "att jag häftigt ryckte tillbaka min hand. Till min dotters sista önskan svarade jag aldrig ja."

Så visade han mig det rum, där hon legat, och fortfor:

"Några dagar efter sedan hon gått bort, böjde jag mina knän inför Gud i detta rum och sade: Gud, nu kan jag icke något mer. Vill du taga emot mig?"

När denne man berättade detta, tyckte jag mig bättre förstå detta ord av Herren: "Han går efter det borttappade, till dess han finner det." Här hade han tagit lammet i sin famn och burit det hem, för att fadern skulle komma efter. —*A. Lunde i H. V.*

DE VISSTE VAD DE GJORDE.

På en av brödraförsamlingens missionsstationer, i Afrika, var stor sorg. Missionären hade blivit sjuk och det såg allvarligt ut Febern steg högre och högre, och smärtorna tilltogo. Ingen läkarehjälp stod att få i detta främmande land. Negerbarnen vilka funnit ett hem på missionsstationen smögo sig sakta och ängsligt omkring i huset. Oavlåtligen kommo de till sjukrum-dörren för att höra huru det stod till med "far."

Återigen klappades det sakta på dörren och missionärens hustru öppnade den. Ett svartlockigt huvud tittade in genom dörröppningen. "Mor var snäll och giv oss nyckeln till församlingshuset." Vad viljen I med den? frågade hon, och fick nu se hela barnaflocken stående i gången.

"Mor vi vilja äntligen hava den", fortforo de.

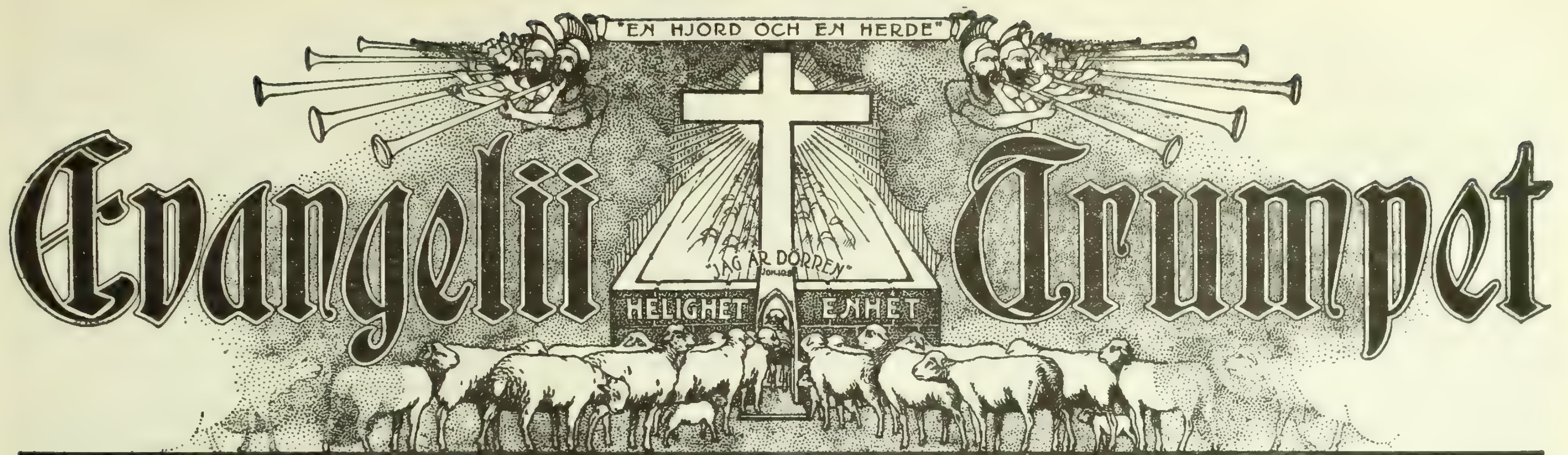
Det ljöd så allvarligt och bedjande, att hon ej hade hjärta till att säga nej.

En stund därefter gick hon själv till kyrkan för att se vad de företogo sig. Sakta öppnade hon dörren och såg in.

Där lågo alla de svarte barnen på sina knän och bådo så innerligt, att Gud icke skulle taga deras käre far ifrån dem, utan låta honom snart bliva frisk.

Sakta igenstängde hon dörren, för att ej oroa dem. Men då fram på dagen febern hos den sjuke hade gått ned, visste hon att Gud hade hört barnens böner. Det gick också ovanligt fort med tillfrisknandet, och snart var deras far ibland dem såsom förr.

Utv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e juni 1916. Nummer 12.

TROHET I DET LILLA.

Var och en har fått
Något pund sig givet,
Lottlöst ingen än
Vandrat genom livet.

Ingen är så arm,
Ingen är så ringa,
Att han säga må:
Gåvor fick jag inga.

Större, mindre, ja,
Så dem Herren delat.
Vem kan säga dock,
Att Han häri felat?

Kan det minsta frö
Till ett trä dock bliva,
Samt åt vandraren
Skydd och svalka giva?

O då kan ju ock
Minsta pundet bliva
Nyttigt på den plats
Gud däråt täcks giva.

Jesus, gör mig du
Trogen i det lilla,
Låt mig tjäna dig,
Obemärkt och stilla.

Lina Sandell.

TRO ELLER KÄNSLOR, VILKET?

Av John E. Roberts.

Det finnes en benägenhet bland en del kristna, att tillåta sig själva att ledas av sina känslor, i stället för att grunda sin tro på Guds bestämda löften. Detta borde ej så vara. Våra känslor förändra sig efter som hälsans tillstånd eller våra omständigheter äro; och att göra våra känslor till vår andlige termometer medför alltid svåra följder för oss, och bliver vanärande för Gud. De som tillåta sin tro att förhindras av sina känslor kunna omöjligen hava framgång i det andliga livet.

De kristna borde alltid söka behaga Gud; "men utan tro är det omöjligt att täckas Gud" (Ebr. 11: 6). Om vi skola förvänta få svar på våra böner, måste vi behaga Gud. — 1 Joh. 3: 22.

De som förtrösta på känslorna, i stället för på Guds osvikliga löften, i hans Ord, leva vanligen ett vacklande liv — uppe på bergshöjden när de känna sig väl och nere i förtvivlans dal när de känna sig dåligt. "Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!" sade Paulus. Utan tvivel kände han sig ofta ganska illa; såsom, för exempel, när han och Silas lågo på sina blödande ryggar på det, kalla fuktiga golvet, i fängelset i Filippi, med fötterna fastsatta i stocken; men Pauli tro reglerades ej av hans känslor. "Och vid midnatten bådo Paulus och Silas och lovade Gud med sång."

De, som förlita sig på sina känslor, vittna vanligtvis för Herren när deras känslor äro goda, och för djävulen när deras känslor äro dåliga. Har Gud lovat att övergiva oss när vi ej känna oss väl? Nej, han sade: "Jag skall ingalunda lämna dig, ej heller någonsin övergiva dig." Det är sant att de kristna understundom genomgå tider då de tycks nedstämda, och kanske själafienden viskar till oss, att Herren verkligen övergivit oss; men om vi stå på Guds löften, kunna vi säga med Paulus: "Jag vet på vem jag tror, och är viss, att han förmår förvara till den dagen det, som är mig ombetrott." "Den rättfärdige skall leva av tron."

Några av de ting vi erhålla genom tron.

Tron är, att hålla löftet för sanning. En del kristna söka ej helgelse, emedan de ej känna sig som att de borde söka den. Löftet är, att Gud giver den Helige Ande åt dem som lyda honom. — Apg. 5: 32. Är det ej besynnerligt att en del människor tro folk som ljuga, och misstro Gud som ej kan ljuga? Har någon någonsin blivit frälst genom känslor? "Av nåden ären I frälsta genom tron" (Ef. 2: 8). "Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron" (Rom. 5: 1).

En gammal broder gick fram till altaret, i ett av metodisternas väckelsemöte, varje afton, under tre veckors tid, förväntande att bliva frälst genom känslor, och blev slutligen frälst genom att tro löftet i 1 Joh. 1: 9. — "Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet."

Emottaga vi den Helige Ande med känslorna? Bliva vi helgade genom känslor? Nej, genom tron — "Då han genom tron renat deras hjärtan." "Att de genom tron på mig må få syndernas förlåtelse och arvslott ibland dem, som äro helgade" (Apg. 15: 8, 9. 26: 18). Helar Gud våra sjukdomar genom känslor? "Trons bön skall rädda den sjuke" (Jak. 5: 15). Bevaras vi frälsta genom känslor? "Som med Guds makt bevarens genom tron" (1 Pet. 1: 5). Bevara och åtnjuta de kristna fröjd och frid i själen genom känslor? "Men hoppets Gud uppfylle eder med all fröjd och frid i tron" (Rom. 15: 13). "Detta är den seger, som har övervunnit världen, vår tro," sade Johannes.

Djävulen mättar en massa anhängare av falska läror i vår tid med goda känslor. Anhängare av "Kristlig Vetenskap" känna sig väl emedan Mrs. Eddy sagt att det ej finnes något helvete. De som antagit läran angående det tusenåriga riket känna sig gott emedan Herr Russel och andra säga att de skola regera på jorden i tusen år. Mohamedanerna känna sig bra när de mörda de kristna, emedan det säges dem, att de skola belönas i det kommande livet. Det är farligt att förlita dig på känslorna.

Men det är alltid tryggt att förlita dig på Guds löften. Gud vare tack! Så länge, som du vet, att du ej har syndat, har du rättighet att ignorera djävulen och se upp och säga: "En tillflykt är han, urtidens Gud, och här nere råda (under mig äro, eng. övers.) hans eviga armar. Han förjagade fienderna för dig" (5 Mos. 33: 27).

Förmåga att bliva beståndande.

Har du syndat? "Om någon syndar, så hava vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig." "Hans nåd varar evinnerligen." Är du en avfälling? Tveka ej. "Vänd om, Israel, du avfälliga, säger Herren. Deras avfällighet vill jag hela, jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat."

Skulle du vilja förlåta en som förorättat dig, om han bekände det orätta han gjort och både dig om förlåtelse? Är du mer barmhärtig än Gud? "Den, som kommer till mig, skall jag sannerligen icke kasta ut" (Joh. 6: 37).

Tron på Guds löften skall bevara dig ståndaktig under sjukdom eller hälsa, i fattigdom eller rikedom, i motgång eller medgång, när din man är vred, när din hustru är vid dåligt lynne, när dina barn pröva ditt tålamod, eller när klädes-linan går sönder och de nyvaskade kläderna falla i smutsen.

Måtte alla kristna tro Guds löften oavsett sinnesstämning eller känslor, ty utan tro är det omöjligt att behaga honom. Daniel skulle rivits i stycken av lejonen om han förlitat på känslor. Djävulen söker efter sådana som förtrösta på känslor, för att uppsluka dem. "Kasten därför icke bort eder frimodighet, som har en stor lön."

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. n:r.

Jag skall nu svara på en del av de förnämsta argument som framställas av materialisterna för att understödja läran om de ogudaktigas tillintetgörelse.

Först. "Läran om framtida evigt straff nedsätter och kastar en skugga över Guds härlighet, visdom, eviga rättvisa och faderliga omsorg och hans natur."

För de oupplysta kunde detta se ut ganska antagligt; men för dem som äro lärda av Herren synes tydligt dess felaktighet. För att bevisa det ovan anförda måste materialisterna bevisa tvännen ting. Först, att människan ej är ansvarig inför Gud och ej har egen fri vilja. Andra, att Gud uraktlåtit att göra tillräcklig föranstaltning för alla människors frälsning.

1. Det är ej Guds vilja att någon människa skall gå förlorad. Det är hans vilja att alla skola bliva frälsta. "Herren fördröjer icke sitt löfte, såsom somliga mena, att det är att fördröjande, utan han är långmodig för eder skull och vill icke, att några skola förgås, utan att alla skola vända sig till bättring" (2 Pet. 3: 9). "Men sedan Gud sålunda haft överseende med okunnighetens tider, bjuder han människorna ,att alla allestädes skola bättra sig, emedan han har fastställt en dag, på vilken han skall döma världen med rättfärdighet, genom en man, vilken han har därtill bestämt, erbjudande tron åt alla, i det att han har uppväckt honom från de döda" (Apg. 17: 30, 31). Om då de ogudaktiga göra helvetet till deras eviga vistelseort, bliver det ej emedan Gud vill att det skall så vara. De bortstötte Hans oändliga barmhärtighet och kärlek, och tvärt emot hans vilja beredde sitt läger i helvetet. Vem kunna sådana klandra? Sunt omdöme svarar: sig själva.

2. Genom Jesu Kristi död har frälsning föranstaltats för alla människor. "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv" (Joh. 3: 16). "Ty medan vi ännu voro svaga, har Kristus, när tiden var inne, dött för de ogudaktiga. Ty näppeligen vill någon dö för en rättfärdig; för den gode torde någon verkligen hava mod att dö. Men Gud bevisar sin kärlek däruti, att Kristus har dött för oss, medan vi ännu voro syndare" (Rom. 5: 6—8). "Däruti har Guds kärlek till oss blivit uppenbarad, att Gud har sänt sin enfödde Son i världen, på det att vi skulle leva genom honom" (1 Joh. 4: 9). "Men den, som en liten tid varit mindre än änglarne, Jesus, se vi för dödens lidandes skull krönt med härlighet och ära, på det att han av Guds nåd skulle smaka döden för alla" (Ebr. 2: 9).

Gud älskade världen så att han gav den dyrbaraste skatt han hade, hans ende Son. Människan hade överträtt Hans lag, och var brottslig. Rättvisan fordrade att den skyldige led straffet och betalte skulden. Men Guds kärlek och barmhärtighet beredde, för den förlorade mänskligheten, ett sätt att undfly. Han gav sin ende Son vilken tillmötesgick rättvisans fordringar, och led för oss; ja, smakade "döden för alla." Betänk vilken kärlek Fadern har bevisat oss. Sådan kärlek kunna ej våra begränsade sinnen fatta. Men om människorna bortstöta Guds kärlek och barmhärtighet, och neka att emottaga befrielse genom Jesus Kristus, och avsluta sina liv i gensträvighet emot Guds herradöme, komma de att lida straffet, och det kastar ej den allra minsta skugga över Guds karaktär och kärlek.

Antag att i Moundsville, W. Va., finnes tjugo män som äro inspärrade uti fängelset, vilka äro skyldiga till mord, och under dödsdom. Var och en är skyldig, och dagen då avrättningen skall äga rum närmar sig. Men denna stats guvernör utgiver en proklamation, att på en viss dag skall benådning erbjudas var och en av fångarna, och fängelsedörrarna öppnas för dem så att de få gå ut i världen fria män. När tiden kommer öppnas fängelse-dörrarna och var och en erbjudes att stiga ut och åtnjuta friheten. Tio av dem stiga ut, men de andra tio neka att emottaga friheten. De säga: "Vi skola stanna här och plikta för vårt brott." Jag frågar, kunna de, med all uppriktighet och sunt förnuft, förevita guvernören på avrättningsdagen emedan de bliva avrättade? Du svarar, nej. Ej heller kunna de ogudaktiga kasta skulden på Gud för deras straff, då de neka att emottaga benådning.

Syndens tillstånd framställes i Skriften såsom ett fängelse. "Jag, Herren, har kallat dig i rättfärdighet, och jag vill fatta dig vid handen och bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket och göra dig till ett ljus för folkslagen, att du må öppna blinda ögon, att du må föra fångar ut ur fängelset, ja ur fångenskapen dem, som sitta i mörkret" (Jes. 42: 6, 7). "Herrens, Herrens ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de saktmodiga; han har sänt mig till att läka dem som hava ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och förlossning för de bundna, till att predika ett nådens år från Herren och en hämndens dag från vår Gud, en dag, då han skall trösta alla sörjande, da han skall så skicka för de sörjande i Sion, att huvudprydnad gives dem i stället för aska, glädjeolja i stället för sorg, högtidskläder i stället för en bedrövad ande; och de skola kallas rättfärdighetens terebinter, Herrens plantering, genom vilken han förhärligar sig' (Jes. 61: 1—3).

Kristus kom och smakade döden för varje människa. Han predikade frihet för de fångna, och upplät fängelse-dörrarna och erbjuder nu alla, att komma ut och vara fria. Men miljoner vilja ej emottaga den härliga inbjudningen. De vilja ej emottaga benådning. De välja, att kvarbliva uti syndens fängelse, och såsom resultat måste de plikta för deras brott. Kastar detta någon skugga på Kristi försoning eller på Guds karaktär? Aldrig! "Men," säger någon, "om Gud vill att alla bliva frälsta, vem kan emotstå hans vilja? Alla skola då bliva frälsta." Icke så. Ty Gud vill alla människors frälsning, men människorna emotstå hans vilja, och alla äro ej nu frälsta.

3. Fullkomlig föranstaltning har gjorts, i Kristi försoning, för att fullkomligt frälsa alla människor ifrån all synd, och bevara dem rättfärdiga, i denna världen, ja, intill vår Herres Jesu Kristi tillkommelse. Himmelns högsta och härligaste anledningar erbjudas förlorade människor i världen, att emottaga frälsningen och bliva frälsta. En korsfäst Frälsare, hans kärlek intill döden, Guds godhet och barmhärtighet allt uträckes och erbjudes förlorade män och kvinnor. Den Helige Ande har kommit till världen för att överbevisa om synd, rättfärdighet och kommande dom; till att frälsa, helga och bevara ifrån det onda, och sålunda utföra den fullkomliga frälsning som Jesus köpte på korset. Predikanter hava kallats och blivit befallda att predika evangelium "för hela skapelsen", bland "alla folk," och evangelium är Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Evangelii inbjudan sträcker sig till alla. Gud bjuder "nu människorna att alla allestädes skola bättra sig." Om nu människorna förakta allt detta, trampa Kristi blod under sina fötter, sätta sig emot Guds barmhärtighet och kärlek, kan någon skugga kastas uppå Gud om de göra helvetet till deras eviga lott? Aldrig! Om du hungrar, och en vän inbjuder dig till ett bord rikligen däckat med god mat, men du ej vill emottaga hans inbjudan, och svälter ihjäl, vems är felet, ditt eller din väns?

Livet och döden, himmeln och helvetet, är satt framför varje människa. Bibeln framhåller de mest allvarliga varningar till alla människor, att välja livet och himmeln, och bliva lyckliga för alltid. Den varnar dem tydlig för deras förfärliga öde om de välja döden. I betraktande av allt detta, om människorna välja helvetet för deras eviga del, vem tillkommer skulden? **Dem själva.**

Helvetet tillreddes ej för människor. Den eviga elden och plågan tillreddes för "djävulen och hans änglar" (Matt. 25: 41). Men om människan ställer sig på Satans sida, i gensträvighet emot Gud, och tjänar djävulen här i tiden, kommer hon att tillbringa evigheten tillsammans med honom. Och medan evighetens tidsåldrar fortskrida, kommer hon aldrig att hava någon orsak att finna något fel med Gud därför. Hon är där emedan hon ej ville låta Kristus regera över sig. (Forts.).

"Så mycket som himmeln är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar och mina tankar högre än edra tankar" (Jes. 54 :9).

HELGELSE.

Av Chas. A. Grant.

Vad helgelsen är.

Helgelsen är ett särskilt andra nådeverk som erhålles efter omvändelsen. Jesu lärjungar voro födda på nytt före pingstdagen. De hade mottagit Jesus och fått makt att bliva Guds barn. — Joh. 1: 12. De trodde på Honom. — Joh. 2: 11. Deras namn voro skrivna i himmeln. — Luk. 10: 20. De voro icke av denna världen. — Joh. 17: 6—9. Jesus hade utkorat dem och bestämt dem att gå åstad och bära frukt, att vinna själar för Herren. — Luk. 15: 16.

Men ändå voro de ej helgade; hade ej blivt uppfyllda med den Helige Ande. Men Jesus hade lovat att sända Honom till dem; icke till världen ty hon kände honom icke, utan till sina lärjungar, ty de kände honom. Och Han skulle förbliva hos dem och skulle vara i dem. — Joh. 14: 17. Jesus bad till Fadern att han skulle helga dem. — Joh. 17: 14—17. Och Han befallde dem att bliva kvar i Jerusalem till dess de blivit beklädda med kraft ifrån höjden. — Luk. 24: 49. De blevo kvar såsom Jesus hade befallt, och han uppfyllde det löfte han givit dem, och de blevo alla uppfyllda med den Helige Ande. — Apg. 2: 1—4. De blevo (liksom hedningarna, senare. — Rom. 15: 16.), helgade genom den Helige Ande.

Vad helgelsen gör för de troende.

Den renar från arvsynden eller synden som låder vid oss. — Ebr. 12: 1. Gör hjärtat rent. "Och Gud, som känner hjärtan, har lämnat dem (hedningarna) sitt vittnesbörd därigenom, att han har givit den Helige Ande åt dem, så väl som åt oss, och han har icke gjort någon skillnad mellan oss och dem, då han genom tron renat deras hjärtan" (Apg. 15: 8, 9). Gud gjorde ingen skillnad mellan apostlarna och hedningarna som kommit till tron. Den Helige Ande renade deras hjärtan. Rena "såsom han (Jesus) är ren" (1 Joh. 3: 3). Helgelsen fullkomnar oss i Guds kärlek. Den gör de troende skickliga i allt gott verk. — Ebr. 13: 21. Den skickliggör dem att bära mera frukt. — Joh. 15: 2.

"Helga dem i sanning; ditt ord är sanning . . . . Men icke för dessa allena beder jag utan ock för dem, som genom deras ord skola tro på mig; på det att alla må vara ett, såsom du, Fader, i mig och jag i dig, att de må vara ett i oss, på det att världen må tro, att du har sänt mig. Och jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig, på det att de må vara ett, såsom vi äro ett; jag i dem och du i mig, att de må vara fullkomnade till ett, och att världen må förstå att du har sänt mig" (Joh. 17 :17—23). När Guds barn mottogo den erfarenhet som Jesus bad om, blevo uppfyllda med den Helige Ande och blevo helgade, gjorde det dem till ett. "Och då de hade bett, skakades rummet. där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda med den Helige Ande och talade Guds Ord med frimodighet. Men i hela hopen av dem, som trodde, var ett hjärta och en själ" (Apg. 4: 31, 32). "Ty både den, som helgar, och de, som bliva helgade, äro alla av en, varför han ock icke skämmes att kalla dem bröder" (Ebr. 2: 11).

Vad den icke gör

Helgelsen bringar oss ej uti ett tillstånd där det är omöjligt för oss att falla uti synd Vi bliva alla prövade och frestade. Jesus, fastän helig, var frestad. När Gud skapade människan i sin egen avbild i helighet och renhet, och satte henne uti Edens lustgård, var hon ändå föremål för frestelse och det var en möjlighet för henne att falla. När vi bliva helgade bringas vi tillbaka till det tillstånd varuti Gud skapade människan; till helighet och renhet.

Helgelsen tillintetgör ej själafienden eller hans inflytande uppå oss, men genom Guds hjälp kunna vi övervinna frestelserna om vi vaka och bedja, och hålla oss nära till Herren.

Helgelsen bringar oss ej heller uti ett tillstånd varest vi aldrig kunna göra fel på grund av missförståelse eller missuppfattning, men den helgades motiv äro alltid rena och det är hans avsikt att göra det rätta.

Det finnes några som tro att en helgad människa ej kan bliva sjuk, och om en människa bliver sjuk tro de att en sådan har begått synd. Sjukdom är ej alltid ett direkt resultat av synd eller olydnad emot Gud. Alla människor äro utsatta för sjukdom, och fastän Guds barn hava den allra bästa Läkare att gå till, för helbrägdagörelse i sjukdomsfall, så är det ej därmed sagt att vi ej kunna bliva sjuka. I Matt. 9: 1—3 hava vi en berättelse om en som var blind och somliga trodde att antingen denne man eller hans föräldrar hade begått någon synd som var orsak till hans blindhet, men på tillfrågan sade Jesus: "Varken denne har syndat eller hans föräldrar, men detta har skett, på det att Guds verk skulle uppenbaras på honom."

Den som är helt uppoffrad åt Herren fruktar ej för framtiden. Vad skulle han hava att vara bekymrad eller orolig över? Skall icke den allsmäktige, evige Guden förmå taga vara på det som är honom anförtrott? Och vad Herren vill göra med gåvan, det är hans egen sak. Den uppoffrade och förtröstansfulla själen bliver ej orolig över vad än Herren finner för gott att göra med henne. —L. P. P.

De som äro Guds barn kunna i vår tid, emottaga helgelsens härliga och välsignade erfarenhet, lika väl som apostlarna och de första kristna. Men när vi erhållit denna erfarenhet äro vi ändå utsatta för att bliva frestade, prövade och att genomgå sjukdom, sorg och nöd; att bliva bedragna, förföljda och till och med dödade. Men helgelsen iståndsätter oss att gå segrande igenom alla frestelser och prövningar; och ju mer Guds barn bliva grundfästade uti hans kärlek ju större prövningar kunna de igenomgå.

Helgelsen tillintetgör den invärtes fienden hos människan, men de fiender som äro på utsidan kämpa och strida för att övervinna de heliga. Men vi kunna segra och regera i detta livet. över fiendens hela makt, och när vi slutat striden här nere hava vi löfte om att ingå uti den himmelska staden. "Och intet orent skall där inkomma och ingen, som gör styggelse och lögn, endast de, som äro skrivna i Lammets livsbok" (Upp. 21: 27). " Och Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon, och döden skall icke vara mer, icke heller sorg, icke heller rop, icke heller värk varder mer, ty det första har gått till ända"(Upp. 21: 4).

VAD SKOLA VI GÖRA FOR ATT VERKA GUDS VERK?

Av Sara Johanson.

Denna fråga ställdes till Jesus, av en skara som kort förut varit vittne till det stora underverk han gjorde, i det han bespisade fem tusen män, med fem bröd och två små fiskar. Efter Han gjort detta underverk, talade han till dem om den mat som han hade att giva dem, för deras odödliga själar, "som förbliver till evig tid (Joh. 6: 27).

Av den 38:e vers förstå vi att de blivit påverkade av Jesu ord. De hade kommit till klarhet om att Gud hade gärningar som han ville hava utförda av människorna. Och de ville vara med för att arbeta på dessa gärningar. Saken var den, att då de fingo höra dessa sanningens ord, ifrån den eviga sanningens egen mun, uppstod en längtan i deras hjärtan efter något, och vad detta något var visste de knappast själva .Men det var en hunger efter den mat som Jesus hade talat om, och han sade även att han själv var den som ville giva dem denna mat. Men i stället för att komma till Honom för att få deras hunger tillfredsställd, så ville de begynna verka Guds verk.

O, huru människorna alltid hava haft svårt för att fatta och förstå de andliga tingen. De hade där Guds enfödde Son i deras mitt, och han talade till dem både med ord och gärningar, så simpelt och överbevisande men ändå förstodo eller fattade de ej vad han talade eller gjorde. Tänk huru tålmodig Frälsaren varit och är! Ty människorna äro precis likadana i vår tid. De komma f. e. till väckelsemöten och höra om Jesus och om hans död, om hans kärlek så stor och oändlig, och de bliva påverkade och gråta i medlidande för honom som blev fastspikad vid korset, för en syndfull värld. Ja de beundra Honom på avstånd och de kanske fälla tårar, men när det gäller att giva upp allt för Herren säger hjärtat nej. Det finnes något de ej vilja giva upp för Herren, men likväl vilja de verka för honom, och på det sättet söka de stilla sina samveten. De begynna med verksamhet i söndagsskolan eller få plats i musik— eller sångkören. Med tiden bliver det så förunderligt stilla där inne i hjärtat. Varav kommer det, har freden kommit? Man verkar ju Guds verk, så det måste ju vara bra. Nej, och åter

Forts. å sidan 6.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring, ... Redaktör.
L. P. Peterson, ... Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg, ... Bidragande Redaktör.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen måste insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankanvisning; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring måste alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser måste adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A:

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

EVANGELII TRUMPET är i dess helhet mycket olik alla andra religiösa tidningar, emedan den framhåller alla de sanningar som dessa framhålla eller som de olika religionssamfunden hava delat emellan sig. Ett *rent, helt* och *odelat* evangelium är vårt motto under alla tider; ty Guds folk kan njuta fullt liv i Gud, endast genom att leva "av vart och ett ord, som utgår av Guds mun."

GUDS FÖRSAMLING.

EVANGELII TRUMPET representerar ej någon sekt eller av människor bildat samfund, utan den framhåller "Guds församling" (Apg. 20: 28), vilken alla kristna tillhöra (1 Kor. 1, 2). Denna församling är "Kristi kropp" (Ef. 1: 22, 23; Kol. 1: 18) och följaktligen består den av alla Kristi lemmar — alla sanna kristna som tillhöra de olika samfunden såväl som dem som icke tillhöra något religiöst parti. Således lägger Herren själv dem till församlingen som låta sig frälsa. — Apg. 2: 47.

ENHET I TRON.

EVANGELII TRUMPET framhåller Guds församling sådan den var i den apostoliska tiden; ett i Anden (1 Kor. 12: 13), i tron (Ef. 4: 5, 13; Jud. 3), i läre (1 Kor. 1: 10) och organisation (Ef. 4: 15, 10; Rom. 12: 4, 5; 1 Kor. 12: 4—12). Jesus bad för de troendes helgelse och deras fullkomliga enhet. — Joh. 17. Många splittringar och mycken förvirring hava uppkommit på det religiösa området sedan Jesus bad denna bön. Men det är Guds vilja och plan att "rena åt sig ett egendomsfolk" i dessa sista dagar, för att han skall kunna"för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig" (Ef. 5: 27).

Ämnar du komma till lägermötet i St. Paul Park?

Glöm ej att "Icke av bröd allenast lever människan, utan av vart och ett ord, som utgår av Guds mun."

Det livgivande ord som kommer att framhållas under detta möte kommer att bliva av outsägligt större värde, för dem som höra och åtlyda detsamma, än den förlust som möjligen kommer att göras på det financiella området, genom att komma till mötet.

Det har alltid varit Guds plan att hans folk skulle hava allmänna sammankomster. De välsignelser som komma Guds barn till del genom dessa sammankomster äro oberäkneliga. "Det ena kolet uppvärmer det andra; liksa får den ene inspiration från den andre och upplivas till ståndaktighet och nitälskan för Guds rikes sak. Gud vet att vi behöva komma tillsammans, därför har han ordnat det på det sättet. Guds planer äro alltid visa och goda.

Kom till mötet. Kom den första dagen och stanna till mötets slut, om möjligt. Om det ej är möjligt att bevista hela mötet, kom ändå och stanna åtminstone över en del av det.

SAMLADE NYHETER.

Vi hade glädjen att hava br. N. Porteous några dagar på besök. Han var på genomresa från sitt hem i Edmonton, Can. till lägermötet i Anderson, Ind. Han predikade tvänne gånger för oss och vi erhöllo mycken välsignelse och uppmuntran därigenom.

Detta nummer av tidningen kommer att utgivas några dagar i förtid, så att arbetarna i tryckeriet kunna vara lediga från kontorsarbete, och kunna hjälpa till med andra sysslor vilka förekomma under det instundande lägermötet.

Vi hava hört från flera som ämna komma till lägermötet, däribland br. J. T. Wilson från Anderson Ind., som är föreståndare för församlingen där.

Br. Lewis Peterson, som under flera år bott i Stillwater Minn. håller nu på att bygga ett hus här i staden, och ämnar flytta hit så snart han får det färdigt. Han önskar bo varest han kan komma till möten.

Br. Thos. Nelson reste till Anderson, Ind. för att övervara lägermötet där.

Vi hava underrättats om att br. S. O. Susag lyckligt och väl anlänt till Amerika, och bevistar för tillfället lägermötet i Anderson, Ind. Han väntas till lägermötet här.

Notis.

Om någon sänt penningar till mig i Danmark, och ej har hört från mig, bedes de vänligast att låta mig veta det strax, alldenstund största delen av min post bortkommit under de sista tre månaderna. Vi kunna möjligen återfå penningarna om det var en "Bankdraft" eller "Money Order." Jag skriver detta emedan jag vet om något som gått förlorat. Eder ringe broder och tjänare. S. O. Susag. Paynesville, Minn.

KORRESPONDENS.

"Närslutet finner ni $5.00, som vi gärna vill att ni begagnar för att sända 'Basunen' fritt till några fattiga i Danmark. Måtte Gud välsigna eder i edert arbete för honom."
—Wis.

* * *

"Jag vill härmed sända eder ett par dollars, enligt ett löfte jag gav Herren för en viss sak."

* * *

"Jag må säga att jag tycker gott om tidningen (Evangeli Basun). Den giver tröst och uppmuntran i denna onda och farliga tid."

"Tack för Evangelii Trumpet, vilken kommer till mig två gånger i månaden, hela året om. Den bringar glada budskap ovanifrån, och visar oss om vi äro Guds barn, och om han är vår rätte Fader."

"Ett hjärtligt tack för tidningen som blivit mig tillsänd. Gud vet vem det är som betalt för den. Måtte Herren betala dem tiodubbelt igen därför. Mången tack för de tre goda böker vilka vi mottagit genom att förnya prenumerationen å tidningen för ett år, för blott en dollar. Vi glädja oss över att läsa dem, och önska att alla som vill läsa dem skulle hava dem. Ja Gud skall belöna eder för edert arbete. — N. Dak.

PREDIKEN EVANGELIUM.

I Mar. 16: 15, 16 läsa vi: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen. Den som tror och bliver döpt, han skall varda frälst, men den som icke tror, han skall varda fördömd."

Denna befallning gavs av Herren Jesus till hans lärjungar, men den sträcker sig ej blott till de elva apostlarna vilka han tilltalade vid detta tillfälle. Alla Guds barn äro Jesu lärjungar och efterföljare, och befallningen sträcker sig därför till alla som äro och de som skola bliva Guds barn "intill världens ände."

Låtom oss litet närmare betrakta denna text och dess betydelse. Först hava vi det lilla ordet "gån." Detta ord bestående av blott tre bokstäver har en stor betydelse. Det innefattar en fullständig uppoffrelse åt Herren. Kanske du är en ung man, som haft strålande framtidsutsikter här i världen. Kanske du tänkt på att bereda dig ett eget hem varest du, tillsammans med en älskad maka, kunde tillbringa ditt liv i allsköns ro och njuta av de välsignelser de jordiska skatter, du hoppades förvärva, kunde skänka dig. Eller kanske du hängivit dig åt studier och hoppades vinna ära och anseende på ett eller annat område. Men vad än hägrat för din inre syn, när du bliver frälst och sedan uppoffrar dig helt åt Herrens tjänst, kan det hända att han säger till dig "gå" dit eller dit; lämna dessa dina egna, väl lagda planer avsides, och "gå" dit jag vill sända dig och predika "evangelium."

"Gån ut i hela världen." Här hava vi en vidlyftig verksamhetskrets. "Hela världen." Det innefattar Kina, Indien, Afrika och havsöarna; men icke blott det utan det innefattar även det land varuti du bor, ditt eget grannskap, ditt eget hem.

"Prediken evangelium." Bringa evangelium till människorna. Bringa dem det glada budskapet att Gud så älskade världen "att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv." Säg dem att Herren Jesus kommit till världen för att frälsa människorna ifrån deras synder; och

giva dem kraft att leva i helighet och rättfärdighet inför honom i alla sina dagar.— Luk. 1: 75. Säg dem att nu är tiden att bliva frälst ifrån synden och dess herravälde, och att skickliggöras för livet bortom tidens gräns.

Att bringa evangelium till människorna är en mångsidig uppgift. Det består ej blott uti att predika från predikstolen utan uti, snart sagt, alla livets handlingar, Man kan predika med armar och ben likaväl som med munnen. Man kan begagna sina dollars och cents, till att predika evangelium, och man kan predika i den enskilda bönekammaren, i samtal med Herren. Kan du giva av dina medel för att sända predikanter ut att predika, eller sända litteratur till obemedlade; eller kan du i enrum bedja trons bön för de förlorade; eller kan du gå åstad och predika så att syndare bliva överbevisade om sitt tillstånd och förmås söka Gud, och bliva frälsta? Det gör det samma vilken metod du begagnar blott evangelium bliver predikat och syndare komma till en levandegörande tro.

Vad som i all synnerhet behöves är predikanter som predika med sina liv. Du unge man, när du kommer i beröring med dina kamrater predikar du med ditt liv denna del utav evangelium: "Men skörlevnad och all orenhet eller girighet må icke ens nämnas bland eder, såsom det anstår heliga, och skamligt väsende och dåraktigt tal eller gyckel, vilket allt icke höves, utan hellre tacksägelse" (Ef. 5: 3,4). Du äkta maka, predikar du i ditt dagliga liv, för världen, med 1 Pet 3: 1—4 såsom text? "Sammalunda varen ock I hustrur edra män undergivna, på det att, även om några icke tro ordet, de genom hustrurnas omgängelse må vinnas utan ord, när de förmärka eder kyska umgängelse i fruktan; vilkas prydnad icke vare den yttre, av hårflätor och guldsmycken eller klädedräkter, utan hjärtats fördolda människa, med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende, som är kostbart inför Gud." Du äkta man predikar du, med ditt liv, denna del av evangelium: "I män, älsken edra hustrur, såsom ock Kristus har älskat församlingen. ... .Likaså äro männen pliktiga att älska sina hustrur såsom sina kroppar" (Ef. 5: 25, 28)? Med andra ord, vem du vara må, överensstämmer ditt liv med evangelium? Många människor läsa ej Guds Ord eller bevista möten där det framhålles, men de läsa ditt liv. Se till att du predikar sanningen med ditt liv.

Måtte Herren själv lägga vikten av evangelii budskap tungt på allas hjärtan som bekänna sig vara Jesu lärjungar. Måtte den Helige Ande inrista det i våra sinnen med eldbokstäver, vad det betyder att bliva frälst och vad det betyder för en odödlig själ att gå ut ur tiden utan att vara frälst.

Vilken förfärlig förlust att gå miste om himmeln, och vilket förfärligt elände att nödgas gå till helvetet, det eviga pinorummet, för att i alla evigheter lida outsägliga plågor, bland djävlar och fördömda själar, i den eviga elden. Det finnes många predikanter i våra dagar som försöka bortskaffa helvetet. De försöka utsläcka helvetets eld. För min del tror jag ej de skola lyckas. Jesus sade att den är outsläcklig.— Mar. 9: 43. Jag tror att Jesu ord väga tyngre i våskålen än alla predikningar och skrifter som framställa motsatsen till hans eviga sanningar. Allt vad dessa människor komma att uträtta med sina bemödanden bliver, att de själva bliva brända och draga andra med sig till den "eviga elden."

Käre vän har du blivit frälst, fått förvissning om att du "övergått från döden till livet?" Om så är befaller Herren dig, att predika evangelium för "hela världen." Med andra ord att göra allt vad du kan att bringa detta frälsande evangelium till dina medmänniskor att de måtte undgå helvetets fasor och vinna himmelns sällhet. Kanske du har en ofrälst make, ofrälsta barn, föräldrar, eller andra anhöriga. Du har ofrälsta grannar och hela den stora majoriteten av dina medmänniskor vandra på den breda vägen "som drager till förtappelsen." Gör vad du kan för att bringa dem frälsningens evangelium; med att predika, förmana, giva av dina medel eller på vilket sätt Herren kan begagna dig? Nog är det så att många ej vilja anamma budskapet, tro och bliva frälsta, och skola därför "varda fördömda." Men Herren har sagt: "gån." Några skola tro och bliva frälsta.

I Apg. 1:a kapitel upprepar Jesus sin befallning till sina lärjungar, strax före sin himmelsfärd. Han säger: "I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och intill jordens ände" (v. 8.). Men dessförinnan hade han befallt dem att icke avlägsna sig ifrån Jerusalem utan förbida Faderns löfte, att de ej skulle "gå" och predika innan de undfått "kraft", till utt utföra detta uppdrag. Denna kraft skulle de undfå när de blivit "döpta med den Helige Ande." Det vore väl om Guds barn i våra dagar ville ställa sig denna förmaning till efterrättelse. Förbida Faderns löfte. Förbliva i staden Jerusalem (i böneumgänge med Gud) till dess de blivit beklädda med denna kraft ifrån höjden, innan de gå åstad att "predika evangelium."

För att lyckas uti att bringa evangelium till människorna, är det nödvändigt för oss, en och var, att finna den plats uti Guds församling där Gud vill hava oss. Om vi ej komma uti den plats där Gud kan begagna oss, bliver allt vårt arbete blott förspilld möda. Det är den Helige Andes uppgift att leda sitt folk till sanningen och hjälpa var och en att finna sin plats i Guds församling och att skickliggöra dem till tjänst.

Även de som blivit döpta med den Helige Ande behöva ständigt vaka och bedja, och söka Herren för att allt mer och mer tilltaga uti det andliga livet, och för erhållandet av de andliga gåvorna. "Sträven efter de yppersta gåvorna" (1 Kor. 12: 31).

Käre vän, som läser detta, och som bekänner dig vara en Jesu lärjunge, har du hörsammat befallningen: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium?" Eller kanske du ursäktar dig med att andra kunna göra bättre än du, att din förmåga är obetydlig o. s. v.? Om så är, kom ihåg den tjänaren som hade det ena pundet och grävde ned det i jorden. Hans lott blev att kastas uti mörkret utanför, varest gråten och tandagnisslan skall vara. — Matt. 25: 30.

Förbida Faderns löfte; sök Gud i bön till dess du bliver beklädd med "kraft" ifrån höjden, bliver döpt med den Helige Ande. Fortfar sedan alltjämt att söka Herren för erhållandet av den kraft du står i behov av, och som han så gärna vill giva, för att kunna uträtta det uppdrag han givit dig. Om du så gör skall du till sist vinna himmeln för dig själv och få andra med dig dit.

L. P. P.

Ett religiöst samtal.

emellan Herr Riktig och hans grannar.

Samtal VI.

H:r. Ärlig.—Jag begynner längta mycket efter att bliva frälst, Herr Riktig, därför bad jag Herr Vattenvik gå med hit i dag så att jag kunde få höra återstoden av denna diskussion och bliva mera bekant med frälsningens väg.

H:r. Riktig.— Jag är mycket glad över att ni båda kommit; måtte Herren förläna oss ett vänskapligt och förmånligt samtal.

H:r. Vattenvik.— Jag mår ej särdeles bra i dag och önskar ej kvarstanna mer än en liten stund; låtom oss därför komma till punkten med ens. Jag har några skriftställen att anföra som jag tror skola överbevisa dig, om sanningen kan överbevisa dig, att frälsningen åstadkommes genom döpelse. Vad tror du om den etiopiske mannen som Filippus döpte?

H:r. R.— Jag tror det är ett av de bästa skriftställen för att bevisa sanningsenligheten av vad jag sagt. Låtom oss undersöka det.

H:r. V.— Det är det åttonde kapitlet av Galaterbrevet är det ej?

H:r. R.— Nej min vän, det är det åttonde kapitlet av Apostlagärningar.

H:r. V.— Ja så är det; jag visste det var det åttonde kapitlet någonstädes.

H:r. Ä.— Du mins, Herr Vattenvik, att på vägen hit i dag sade du att du ej ämnade låta Herr Riktig eller någon annan förändra dina åsikter, att du vandrat denna väg allt för länge för att tänka på att vända om nu, och att du var villig att taga allt ansvar på dig själv. Du mins du sade att Skriften säger att "var och en måste stå på sina egna ben", men du kunde ej säga just var det var att finna i Bibeln. Jag tror du kan finna det i det åttonde kapitlet av Galaterbrevet. Se efter när du kommer hem.

H:r. R.— Jag vet ej allt vad Paulus sade till församlingen i Galatien, utom det som återgives i Bibeln; men låtom oss nu läsa om den etiopiske mannens döpelse: Filip-

pus predikade Kristus för mannen som reste ned från Jerusalem, och som läste Skrifterna under resan. Låt mig säga, på tal härom, att vi kunna kanske aldrig veta huru mycket gott vi kunna göra när vi giva en traktat, en bok eller Bibel till någon. Kanske någon hade givit denne man ett exemplar av Skrifterna. Filippus begynte vid den plats där den etiopiske mannen läste, och predikade Kristus för honom. I det de färdades framat, kommo de till ett vatten och hovmannen sade: "Se vatten! Vad hindrar att jag döpes?" Lägg nu märke till vad Filippus sade (v. 37): "Om du tror av allt hjärta, så må det väl ske. Han (hovmannen) svarde, och sade: Jag tror Jesus Kristus vara Guds Son" (Ä. Ö.).

Du ser han ej blott trodde med sinnet, utan även "av allt hjärta." Skriften säger: "Med hjärtat tror man till rättfärdighet" (Rom. 10:10), och "Var och en som tror, att Jesus är Kristus, han är född av Gud" (1 Joh. 5: 1). Denne etiopiske man trodde av hela sitt härta att Jesus var Guds Son, och var genom denna tro född av Gud— var gjord till Guds barn— var rättfärdiggjord; han fick då sina synder avtvagna med Lammets blod, och önskade sedan utföra den utvär'es bildliga eller repressentativa handlingen, så att han kunde vittna: "Jag är frälst både i den verkliga och i den bildliga bemärkelsen."

H:r. V.— Nå väl.

H:r. R.— Synes du ej detta är resonligt och att Skriften på ett skönt sätt harmonierar?

H:r. V. — Äh, det ser ut ganska gott, men lyssna, Bibeln säger någonstädes att "den som bliver döpt skall varda frälst och den som ej bliver döpt skall varda fördömd." Jag tror knappast du kan harmoniera detta skriftställe med din lära.

H:r. Ä.—Jag försökte, några dagar sedan, att blanda en del kemikalier, men jag fann, efter envist försök, att de ej kunde blandas Härav har jag lärt att det finnes en del ting som ej harmoniera.

H:r. R.— Jag nödgas medgiva, min vän Vattenvik, att jag ej förmår harmoniera ditt citat med Bibeln. Får jag se, var finner du detta skriftställe?

H:r. V.— Jag vet ej bestämt; men om jag får se i din Bibel skall jag strax leta rätt på det. (Efter en stunds sökande). Jag kan ej finna rätt på det med ens, men jag vet det finnes i Bibeln, eller något som mycket liknar det finnes där.

H:r. R.— Det skriftställe som mest liknar det, som jag kan draga till minnes, och troligtvis det som du försöker citera, är Mar. 16—16. Låt mig läsa det: "Den som tror och bliver döpt, han skall varda frälst, men den som icke tror, han skall varda fördömd.'"

H:r. V. — Jag visste jag hade det nästan rätt.

H: R. — Men det finnes en stor skillnad mellan ditt citat och detta skriftställe.

H:r. Ä.— Jag tror ej det vore lättare att harmoniera dem än att harmoniera mina kemikalier.

H:r. R.— Du ser detta skriftställe säger: "Den som tror och bliver döpt, han skall varda frälst." Du utelämnade tron. Troende? åstadkommer själens frälsning från synd, medan döpelsen är den bildliga frälsningen. Den etiopiske mannen gjorde precis vad detta skriftställe befaller, och han kunde då säga att han var frälst, i verkligheten genom att tro, och bildligt genom dopet. Du citerade: "Den som icke bliver döpt," men Bibeln säger: "Den, som icke tror han skall varda fördömd," Man måste tro annars bliver man fördömd,men man kan bliva frälst och komma till himmeln utan att bliva döpt, följaktligen utelämnas ordet "döpt" i den sista delen av denna sats.

H:r. V. — Vill du därmed säga att en människa kan bliva frälst och gå till himmeln utan att bliva döpt?

H:r. R.— Ja,det är möjligt. Den botfärdige rövaren, på korset, gick till Paradiset med Jesus, utan att bliva döpt. I Joh. 4: 1,2 säges det att lärjungarna döpte många medan Jesus var hos dem. Den kvinna som Jesus tilltalade med dessa ord: "Din tro har frälst dig. Gå i frid" (Luk. 7: 50), blev utan tvivel döpt av apostlarna, men om hon dött efter Jesus tillsagt henne dessa ord och innan hon haft tillfälle att bliva döpt, hade hon gått till himmeln.

Jag vill ingalunda råda någon att åsidosätta omvändelsen till dess han kommer på dödsbädden. Det är i sanning högst farligt. Många själar finna det omöjligt att göra bättring och tro i dödsstunden. Likväl är det i vissa fall möjligt. Efter vi blivit frälsta av nåd, genom tron, befalles vi att låta oss döpa, vilket borde utföras vid första tillfälle. Att bestämt neka att låta sig döpa, komme att medföra förlusten av vår frälsning, liksom att neka att göra vad annat som helst, som Kristus bafallt oss göra.

H:r. V.— Jag har nu kvarstannat längre än jag hade ämnat. Det finnes likväl några flera skriftställen som jag hade ämnat anföra såsom bevis för min ståndpunkt, en av vilka återfinnes uti Apostlagärningarnas andra kapitel, men jag kan väl tro det ej är värt mödan att taga det i betraktande, då du troligvis allaredan har någon liten antaglig uttydning av det. Jag vill därför säga adjö till dig .

H:r. R.— Nå väl, jag har dubbel utsikt mot vad du har. Jag är frälst av nåd och har även varit döpt, medan du endast blivit döpt. Om din teori vore rätt vore jag trygg i alla fall. Om jag har rätt, då min vän, är du förlorad.

H:r. Ä — Jag har en annan granne, en mycket snäll man, som sagt att han önskar komma och hava ett samtal med dig. Han säger att han ej tror pa en närvarande frälsning. Han säger att han kan bliva frälst i evigheten. Jag skulle önska lära känna verkliga förhållandet angående denna sak. Om det finnes en frälsning för mig att få nu, så vill jag erhålla den. Jag är i alla fall övertygad om att frälsningen ej sker genom vatten.

H:r. R.— Tag din vän med dig och kom hit; jag skall gärna hava ett samtal med honom. Har jag någonsin träffat honom? Vad är hans namn?

H:r. Ä.— Han heter Herr Någongång.

H:r. R.— Jag har hört talas om en som heter Herr Någongång, i ditt grannskap, men jag har aldrig träffat honom. Kommen igän, båda två, när I kunnen. Forts.

C. E. Orr.

VAD SKOLA VI GÖRA FOR ATT VERKA GUDS VERK?

(Forts. från Sidan 3.)

nej! Guds Ande har tagit sin flykt; han fortfor att kalla och överbevisa om synd, men hans maningar blevo ej åtlydda, så att han måste gå bedrövad bort. Sorgligt att säga, sålunda går det ofta till, i vår tid, bland den som bekänna sig vara Jesu Kristi efterföljare.

Så långt gick det ej med dessa som ställde denna fråga till Jesus, ty det var nämligen av honom själv de fingo upplysning om vad de skulle göra för att kunna verka Guds verk. "Jesus svarde och sade till dem: Detta är Guds verk, att I tron på den han har sänt' (v. 29). "Ja', säger kanske någon ,"men står det då att man helt skall tro.', Ja, utan tro kan du icke bliva frälst. Men det fanns en svårighet som förelåg judafolket som kanske aldrig mött dig eller mig. Flertalet av dem ville icke tro att Jesus var Guds Son, och denna tro var absolut nödvändig innan de kunde komma till en levandegörande tro, innan de kunde mottaga honom såsom sin personlige Frälsare. Du har kanske aldrig haft någon svårighet med att tro på Jesus såsom världens Frälsare. Den stora massan i världen tro på Honom såsom sådan, och jag har aldrig haft någon svårighet att tro på honom såsom världens Frälsare. Men detta är icke den livgivande och frälsande tro. Vi komma ej i besittnig av den genom tårar och djupa känslor blott, utan genom att bekänna och övergiva synden. När du, kära själ som blivit väkt, är villig till att giva upp all synd och låta Jesus bryta alla band som binder dig vid världen; så snart du är villig att betala priset, kan du erhålla frälsningen. Så snart som du giver upp allt för Honom, skall han skänka dig frid och ro. "Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet' (1Joh. 1: 9).

Först när du haft ett bestämt möte med Gud, och har lagt allt på Herrens altare, är du skicklig till att arbeta för honom. Om alla de som deltaga i andlig verksamhet, såsom söndagsskol-lärare o. s. v., hade en fullkomlig erfarenhet av frälsning, skulle de uträtta mera för Gud.

Vi kunna ej arbeta oss till frid, lika litet som vi kunna arbeta oss till vila. När vi äro mycket trötta av dagens möda och besvär, få vi ej vila genom att vi äro uppe hela natten och arbeta; men när vi få lägga oss i en god säng, och ha fått uppfriskande sömn, då känna vi oss vilade. Sålunda är det även på det andliga området. När vi begynna längta efter frid och vila, finna vi den ej

genom att vi begynna arbeta för Herren, utan vi få den genom att vi kasta oss uti Frälsarens armar, han som sade: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder" (Matt. 11: 28). Hos Honom finnes frid, vila och rening från synd; och så om vi förbliva där äro vi skickliga till att arbeta för honom Gud har en gärning för var och en av oss att uträtta, men vi böra se till att vi mött villkoren vilka skickliggöra oss för denna gärning. Jag mins litet av en sång som är så betecknande: "Rent hjärta må du hava, som skall göra Guds gärning." Ja,rena läppar och även rena händer måste man hava för att arbeta för Herren. Kära själ, utan att vi genomgått denna rening, är allt vårt arbete och all vår strävan förgäves. Varken vi eller vårt arbete komma att bestå på den stora dagen. "Vad skolla vi göra för att verka Guds verk." "Detta är Guds verk, att I tron på den han sänt."

DÖDSFALL.

Erickson, Elvira, Ozella, Joyce, Dotter till broder och syster Oluf Erickson, Brooten, Minn., avgick med döden den 18:e maj 1916. Hon föddes den 9:e januari 1916 och var således vid sin död fyra månader och nio dagar gammal. Lilla Elvira var veklig från födelsen. Hon har nu gått hem till Guds paradis, varest hon väntar Fader, Moder och syskon.

Liktalet hölls av undertecknad, i hemmet, över Matt. 18: 10, och i metodist kyrkan i Belgrade, över Upp. 20: 6. Thos. Nelson.

Maren Thögersen, Sejerslev, Mors, Danmark; avgick den 26:e april med döden. Syster Thögersen var sängliggande över två års tid. Nio månader före hennes död blev hon, på begäran av Guds församling i Jetsmark, flyttad hit. Hon efterlämnar sex barn vilka antagits uti olika hem. Hennes man dog något över ett år sedan. Hon var en syster till br. Thomas Nelson i St. Paul Park, Minn. Guds barn här togo emot henne, och gav henne den nödvändiga hjälp; en troende syster skötte henne under den tid hon var hos oss. Hon dog av tuberkulosis. Hon bar alla sina prövningar och lidanden med tålamod. De sista timarna hon levde fick hon öppna sin mun och sitt hjärta i tacksägelse, bön och lovprisande till Herren, så att alla fingo en full förvissning om att hon gick hem till Herren.

Br. S. O. Susag höll tal vid graven. Text; Amos 4: 12.

N. Renbeck, Pandrup, Danmark

Jag tager denna anledning, att för mig själv och min familj, uttrycka vår djupaste och hjärtligaste tacksamhet till vår älskade broder Renbeck och hans familj, och till alla som bevisat deras omvårdnad och kristliga kärlek mot min älskade syster och hennes barn. "Detta är en ren och obefläckad gudstjänst inför Gud och Fadern, att besöka fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse" ((Jak. 1: 27). Jag önskade mycket att hjälpa min syster i hennes lidande och hjälplösa tillstånd; men på grund av det långa avståndet härifrån, och mitt arbete för Herrens sak, var det blott litet jag kunde göra, utom att bedja Gud för henne. Bröder och systrar I haven gjort detta för mig, och jag vill även tillägga, I haven gjort det för Jesus. Gud skall icke glömma eder kärlekstjänst. Han skall välsigna eder därför här i livet och sedan på den dagen. Ännu en gång beder jag eder mottaga vår innerliga tacksamhet. Eder ovärdige broder och tjänare i Herren.

Thomas Nelson och familj.

Allmänt Lägermöte

i St. Paul Park, Minn. Juni 9 - 18

Tvänne evangelister väntas närvara vid detta möte—Broder Morris C. Johnson och syster Edith Trask. De som bevistade församlingsmötet här förliden vinter, behöva ej någon förklaring angående dessa tvänne Herrens vittnen. Vi förvänta även att predikanter från Minnesota, Nord och Syd Dakota och Wisconsin skola komma till detta möte. Specilla, andliga sånger, såväl som församlingssånger komma att sjungas. Intet från vår sida kommer att underlåtas för att göra detta till ett välsignat möte.

Det bästa av allt är dock att Gud kommer att vara närvarande, för att avhjälpa allas behov antingen till själ eller kropp. Vi förvänta att se själar finna frälsning, frid och helgelse, och de sjuka helade, i dessa möten; samt att se Guds Ande utgjuten över Guds församling i rikligt mått. Kom och deltag i detta möte. Bringa andra med dig.

Tag sängkläder med dig. Kost och logi kommer att beredas för alla som komma. De som sakna medel komma att ombesörjas fritt.

Köp biljett till St. Paul. Tag "Burlington Motor", från samma station, till St. Paul Park. För närmare upplysningar tillskriv:

EVANGELI BASUN PUB. CO.

FÖRSAMLINGSMÖTEN.

Grand Forks, N.D. Den 23:e juni till den 2:e juli. De Guds barn som bo i N. Dak., och norra Minnesota, borde övervara detta möte. Lägg dig vinn om att komma. Bed Gud rödja alla förhinder ur vägen. Det bliver ett skandinaviskt och tre engelska möten varje dag. Bland andra predikanter som ämna komma, väntas Thos. Nelson och Morris C. Johnson. Glöm ej att medtaga vad sängkläder som behöves för egen bekvämlighet. Logi för alla kommer att ombesörjas. Koffertar oh sängkläder kan man få "checked." när man köper biljett. Whalens Transfer Co. kommer att hava uppsyn över transporterande av bagage till mötesplatsen; pris 25 cts. Deras vagnar komma att möta alla inkommande tåg och kunna igenkännas av en skylt varpå läses "Camp-grounds." Omkostnaderna för mötet komma att betalas genom frivilliga offer.

Kom och bliv välsignad,, och bliv till välsignelse för andra. För närmare underrättelser, tillskriv, Seward L. Johnson.
819 Cottonwood St.

Arlington, S. D. Tältmöte, Juni 18—25. På begäran mötes tågen vid Arlington och Badger. Begåvade Predikanter väntas. Alla inbjudes. Tillskriv undertecknad.
Telefon 42L. O. T. Ring.

Saskatoon, Sask. Can., Lägermöte juli 6—16. För närmare upplysning tillskriv, på engelska, L. C. Stevensen. 223 Ave. C. North.

Edmonton, Alta. Can. Lägermöte juli 21—30. For närmare upplysning skriv på engelska till L. E. Millensifer, 12008-97h St.

De Ungas Avdelning.

LÄRDOMAR JAG HAR INHÄMTAT.

1. Att det fordras mycken tid i umgänge med Gud och studerande av hans Ord för att bevaras andlig.

2. Att böneumgänge med Gud gör oss andliga. Jag finner att när jag försummar detta, går det ej så bra för mig. Ofta kan det se ut som det vore så mycket att göra, att jag ej kan taga tid till att bedja. Martin Luther sade att han använde vanligen en timme varje dag i bön, men han fann att när han hade mest att göra, behövde han två eller tre timmar för bön och begrundan i enrum med Gud, för att kunna förma uträtta det som behövde göras.

3. Att den verkliga hemligheten och skönheter av det kristna livet består i ägnandet av mycken tid åt den enskilda bönen.

4. Att jag borde göra det bästa möjliga bruk av min tid; till och med de lediga stunderna. Ofta händer det att vi bortslösa de lediga stunderna i lättja, men om vi förstå deras värde och benytta oss av dem, skola vi med att göra bruk av dessa extra minuter snart hava uträttat mycket för Gud, och ägnat många timmar och dagar åt hans tjänst.

5. Att det är nödvändigt att vara mycket allvarlig och nitisk i tjänsten. Likgilltighet är misshaglig för Gud.

6. Ständig flit och arbetsamhet fordras.

7. Att det är gott att vara läraktig och vara villig att lyssna till både Gud och människor.

8. Att det är genom prövningarna vi kunna lära de nyttigaste och mest praktiska läxorna. Låtom oss då välkomna prövningarna.

9. Att jag alltid bör förbliva liten i mina egna ögon och upphöja Gud.

10. Att dess mer vi tjäna Herren dess mer skola vi älska honom.

11. Att det är av stort värde att vara trogen i mitt dagliga arbete och uti de s. k. små tingen.

12. Att det, att taga Gud pa hans ord och obetingat förtrösta på honom, är den bästa hjälpkälla.

13. Att om jag giver av mina medel såsom Han vill jag skall, behöver jag ej vara ängslig angående mina egna behov. Han försummar aldrig att tillförse dem.

14. Att alla mina ägodelar äro Hans. Denna världen är, sa att säga, en stor handelsbod. Gud är huvudet för det hela och vi äro bodbetjänter, kassörer, springgossar o. s. v. De varor vi hantera äro ej våra — de äro oss blott anförtrodda för tillfället, för att utlämna åt andra.

15. Att om jag är mer självförsakande bliver jag ej själv-koncentrerad. Var och en bliver lyckligare och gör andra lyckligare, som håller sitt intresse fästat vid andra.

16. I att helt underkasta sig Guds vilja — i uppgivandet av min egen väg och tagande hans väg, finner jag att han ibland vänder en del ting helt om och låter mig få vad jag önskade i alla fall.

17. Att det är nödvändigt att vara mera frimodig och dristig för Herren, i synnerhet i verksamheten. Jag finner även att med Guds nåd i hjärtat kan man vara sant hövlig och artig under de mest prövande omständigheter. Ofta äro personer, som vi hava anställning hos och de som satts över oss, övermodiga och söka undertrycka oss, men pris ske Gud vi kunna förbliva vid gott lynne under alla tider!

18. Att livets väg är, så att säga, en stor rättfärdighetens skola.

Samlade tankar från ett ungdomsmöte, i New York.

SKILLNADEN.

Av F. E. Wallace.

Henrik var tjugo och Villiam sjutton år gammal. Båda dessa ynglingar hade blivit uppfostrade uti kristna hem, och deras mödrar bådo mycket för deras frälsning. I det Villiam hörde evangelium från tid till annan, och såg huru Guds barn levde ett liv som var i överensstämmelse med evangelii fordringar, beslöt han sig för att "först söka Guds rike." Han erhöll en härlig erfarenhet av frälsning. Hans liv var ett exempel och en uppmuntran till andra. Han var lycklig och tillfredsställd, och levde ett troget liv.

Men i livets blomma blev han hastigt sjuk, och innom en kort tid närmade han sig döden. Det såg ut besynnerligt, att ett så löftesrikt liv så snart skulle tagas bort. Men den himmelske Fadern vet bäst. För den kristne har döden mistat sin udd, och Villiam välkomnade stunden för sin hädanfärd. En efter annan bjöd han sina bröder och systrar adjö och sade dem alla att han gick hem. Hans kära moder kände djupt förlusten av hennes gosse, men o, huru glad hon var att hans själ var frälst! Det var i sanning en inspiration att se hans leende ansikte upplyst av himmelns härlighet. Han begravdes under mycken sorg, men alla tycktes vara uppfyllda med födvissning om att allt stod väl till med honom.

Henrik tänke han skulle vänta en tid med att bliva frälst. Han blev upptagen med livets flyktiga ting, och iakttog ej Guds röst eller sin moders böner. Han ämnade naturligtvis bliva frälst någongång, men——

Efterhand tog en sjukdom färgen från hans kinder och lifskraften från hans kropp, och om en kort tid förnam han, att även han måste snart stiga över dödsflodens kalla vatten. Men var han redo? Ledsamt att säga, var han det ej. Hans moder och även andra Guds barn bådo för honom, men han dog utan att lämna någon verklig försäkran att han var frälst.

Båda gossarna gingo in uti det stora okända, men de gingo därin på så olika sätt. Den ene välkomnade förändringen, den andre gjorde det ej; den ene var uppfylld med hopp och glädje, den andre var uppfylld med tvivel och fruktan. O huru olika!

Käre läsare, betänk väl denna fråga: Gör jag den rätta förberedelsen för den stora förändring som måste komma, förr eller senare? Mången själ har åsidosatt frälsningen till dess det var för sent. Skall du bliva en bland dessa?

EN TANKLÖS HANDLING.

Av Alma F. Spiers.

En sommardags afton sände min fader mig, tillsammans med min äldre syster och broder, efter korna vilka strövat bort ifrån deras vanliga betesmark in på en annans åker. Solen hade gått ned en god stund förut och den röda färgskriftningen, vid den västra horisonten, begynte förändra sig till en mörkgrå färg.

Vi begåvo oss i väg under glättigt samtal om de skönheter som omgåvo oss. Vi kunde höra syrans sång och grodornas muntra kör, i det vi hastade framåt. Allt som oftast instämde även en nattskärra i den nattliga sången. Huru vi gladde oss åt allt detta!

Plöttsligt flög en nattskarra forbi oss och satte sig på en stolpe ett litet stycke framför oss. Vi stannade alla och stodo mycket stilla, för att få höra den sjunga. Strax begynte den sjunga sin ljuva lilla sång, men den hade ej sjungit länge då min broder, en tanklös, oförsiktig yngling, tog upp en liten sten som låg vid hans fötter och sade: "Se här flickor hur träffsäker jag är." Med dessa ord kastade han stenen så kraftigt och rakt han kunde emot den lille sångaren som satt på stolpen. O, stenen var allt för väl riktad Vi fingo höra ett litet flaxande och sågo den vackra lilla fågeln falla till jorden

Min broder seende vad han gjort, sprang hastigt bort till stolpen och fann den livlösa lilla nattskärran. Huru ömt han tog upp den och strök dess mjuka fjädrar' "Stackars lilla fågel!" mumlade han, "jag hade inte tänkt göra dig illa." Men det var för sent. Han kunde ej återställa det liv han tagit. Vi voro alla mycket bedrövade och med sorgsna hjärtan lade vi ned den lilla livlösa kroppen vid vägkanten.

Under återstoden av vägen voro vi ej så glada som vi varit under den förra delen. Allting syntes dystert och mörkt. Vi kände oss ej som vi ville skratta eller leka något mera. Den ledsamma händelsen gjorde ett djupt och varaktigt intryck på mig, och sedan den tiden har jag alltid försökt att vara god emot Guds små varelser.

Ett tanklöst ord kan, likt den lilla stenen, flyga direkt i sin bana, och såra eller krossa något hjärta. Våra ord, när de äro uttalade hava gått för alltid, och huru mycket vi än kunde önska det, är det omöjligt att återkalla dem, det samma hur mycket vi skulle försöka. Därför böra vi vara mycket vaksamma och se till att vad vi säga, är just vad som är behagligt för Gud.

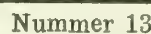
"EN HJORD OCH EN HERDE"

Evangelii Trumpet

HELIGHET — ENHET — "JAG ÄR DÖRREN"

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV — St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e juli, 1916. — Nummer 13

EN MAKT SOM ALLA HAVA.

Av Micala J. Simonsen.

Det är livet mer än ordet som ingiver världsmänniskorna tillit till de kristna. Att bekänna sig vara helgad och vandra i det rena evangelii ljus är i sanning en hög bekännelse; och emedan vi veta att flertalet av människorna betvivla att evangelium skänker vad det lovar, och se på kristenheten med tvivelsamma blickar, emedan de hört bekännelse där livet saknades, därför säga vi till varje Guds Barn: "Hav akt på dig själv."

Vårt liv är till gagn eller skada icke blott för oss själva utan även för andra, genom det inflytande vi utöva över dem. Vi göra, en och var, andras liv antingen bättre eller sämre, antingen lyckligare eller olyckligare. Det ena livets makt över det andra är någonting häpnadsväckande. Ingen av oss kan förklara den förborgade makt som vi kalla inflytande; men det finnes ej en av oss som ej erfarit en påverkan från omgivningarna som kommit oss att handla emot vår egen böjelse eller vår egen önskan. Vi kunna minnas huru vårt tänkesätt blivit förändrat då vi umgåtts med andra. Men ej all sådan inverkan har varit till det bättre; en del har varit till det sämre, allt efter som vår omgivnings karaktär och handlingssätt varit. På samma sätt som andra påverka oss, påverka även vi andra.

Inflytande är allas egendom — rika och fattiga, goda och onda, unga och gamla, alla leva under den, alla utöva den. Just därför att inflytandet är i stor grad ofrivilligt och okänt, upprepar jag: "Hav akt på dig själv."Inflytandet är en makt som påverkar en annan persons karaktär, vilje, sinnestillstånd och själstillstånd. Ut ifrån varje liv, går kraft till att överbevisa syndare om synd, att förbättra och försköna en kristens liv, att glädja, upplyfta och lyckliggöra, tro till att stadfästa andra; eller det går därifrån det som är ont, det som besmittar, förvärrar eller olyckliggör andra människor. Du, min läsare, kan bidraga till syndares frälsning, rening och förhoppning; men du kan även orsaka dem att gå djupare uti synd och otro, och bidraga till deras förbannelse. Vilket gör du? Ingen är neutral i detta hänseende.

Har du någonsin träffat folk i vars sällskap det kändes som att varje ovänligt ord måste dö innan det fick ljud? Har du träffat någon som kommit dig att känna ett behov av innerligare samband med Herren? Har du träffat dem som gjort att du kommit till att hungra och törsta efter rättfärdighet? Å andra sidan, har du träffat dem i vars närhet tankar om Gud och himmelska ting ej ville trivas? Har du någonsin sett, att ett glatt, varmt samtal om Honom som vi icke sett, men likväl älska, har upphört vid inträdandet av någon som kallade sig kristen? Syndare, har du träffat dem i vars närvaro du känt en benägenhet till att tala ogudeligt och handla orätt? Allt sådant är inflytandets makt.

Endast det inflytande som kommer ifrån Gud är gott. Därför för att kunna hava ett gott inflytande i världen måste vi, som av naturen äro onda, bliva gjorda goda av Gud, genom frälsningen, och därnäst hålla oss så nära till honom, att hans godhet ständigt kan inverka på oss och genom oss leda syndare till omvändelse.

> *Och vad uträttar din ängslan? Den tömmer ej, broder, morgondagen av dess sorg; men ack den tömmer den närvarande dagen av dess styrka. Den hjälper dig ej undfly det onda, den gör dig oduglig att tävla med det när det kommer. Den välsignar ej morgondagen, och den rövar den innevarande dagen av glädje. Ty varje dag har sin egen börda. Gud giver oss kraft att bära alla sorger som han själv sänder; men han giver oss ej styrka att bära de sorger vi själva förskaffa oss, vilket vi i sanning göra när vi förvänta dem.*
>
> *Ian Maclaren.*

En äldre man omtalade oförbehållsamt att han ej trodde på frälsning; ty han hade icke sett någon som levde ett sådant liv som Bibeln fordrade. "Idéen om at bliva frälst från synd är vacker, men den realiseras ej i denna världen," brukade han säga. En ung kristen man kom på besök i detta hem. Han kände till den äldre mannens hållning med hänsyn till det kristna livet, och han gick till Gud i innerlig bön om att han måtte begagna honom såsom ett överbevisande vittne om frälsningens kraft att bevara uti ett heligt liv. Dessa två män bodde tillsammans och den äldre försökte otaliga gånger att fresta och pröva den yngre, medan denne sökte och fick nåd och seger från Gud. Slutligen gick den äldre mannen till den yngre, en dag, och bekände för honom att han aldrig hade känt sig särdeles trygg eller lycklig i sin otro. "Du har överbevisat mig att det är möjligt att leva ett kristet liv, och om det är möjligt för dig så vill Gud även göra det möjligt för mig."

Många hjärtan längta efter tro i stället för otro, efter ett saligt hopp i stället för ovisshet. Många själar stå frågande med hänsyn till frälsningen. Gud hjälpe dig och mig att göra vår del i avgivandet av svaret.

BETALAR DET SIG ATT VARA EN KRISTEN.

Af Jennie A. Howell.

Mången undrar om det betalar sig att vara en kristen. Somliga hava den föreställningen att det kristna livet är svårt, ett liv som man ej kan glädja sig uti; men de taga fel. Den enda sanna förnöjelse och glädje som kan erhållas i detta livet, är att finna i Guds tjänst.

"Men", säger någon, "jag har nöjen i världen; jag har det trevligt." Jag minnes väl huru jag älskade de världsliga tingen, det tycktes som jag ej kunde släppa dem; men när jag fann Gud kom verklig glädje och fröjd. När Jesus kommer in uti hjärtat medför han fröjd och frid som ingen mänsklig tunga kan beskriva. Djävulen får ofta folk att tro att den kristne ej är lycklig, att ingen glädje eller fröjd kan finnas uti hans liv, men det är ej sant. Den som helt uppoffrar sig åt Gud, får outsäglig och härlig glädje. Pris ske Gud!

Andra säga tanklöst: "Jag har tillräcklig tid att bliva frälst; jag är ung och stark." Men, min vän, litet vet du huru snart du kommer att kallas in uti evigheten. Gud har ditt liv i sina händer och kan kalla dig vilken stund om helst. Han varnar dig i sitt Ord att vara redo "ty den stund I icke menen" skall han kalla dig.

Ungefär en vecka sedan kallades en ung flicka hastigt in uti evigheten. På fredagskvällen var hon med på bönemöte, och nästa söndags morgon, före klockan sju, var hon ett lik. Litet tänkte hon att hennes livs slut var så nära—tiden då hon skulle stå inför

Gud. Hon kände sig frisk när hon steg upp den morgonen men helt hastigt fick hon en pina omkring hjärtat. Det var där i dödens käftar, hon uppskattade värdet av att vara en kristen. Hennes sista bön var för de ofrälsta.

Kom ihåg, käre läsare, att "det är människorna förelagt en gång dö och sedan dom." Bedrövligt bliver ditt slut om du ej är beredd; men om du är redo, vilken härlig ingång kommer du ej att få uti det eviga hemmet.

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. n:r.

Andra "Evig eld kommer ej att brinna för alltid, emedan evig eld förvandlade städerna Sodom och Gomorra till aska, och nu rullar det Döda Havets salta vatten över den plats där de voro belägna. Bevis: Jud 7 och 2 Pet. 2: 6."

Ovanstående är ett av de förnämsta argument som begagnas av materialisterna, emot ett evigt helvete. Men vi skola bevisa att deras slutsatser äro endast en "lögntillflykt", tillagad av Satan för att stilla det brottsliga samvetets oro, och lugna syndaren som är på väg till evig förbannelse. Innan de kunna fastställa ovanstående påstående, måste de bevisa att benämningarna Sodom och Gomorra, alltid häntyda till husen eller byggningarna vilka utgjorda dessa städer. När vi häntyda till New York eller London såsom ogudaktiga städer, häntyda vi ej till husen eller byggningarna utan till folket. När profeten sade: "Se, detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, så understödde hon likväl icke den arme och fattige. Tvärtom blevo de högfärdiga och bedrevo vad styggeligt var inför mig; därför försköt jag dem, när jag såg detta" (Hes. 16: 49, 50), talade han om folket. När Herren sade att det skulle bliva drägligare för Sodom och Gomorra på domens dag, än för Kapernaum, häntydde han ej till dessa städers byggnader, ty länge sedan hava de försvunnit utur tillvaron, utan han häntydde till dessa städers befolkning.

När Herren regnade eld och svavel från himmeln, över Sodom och Gomorra, förvandlade det dessa städer till aska. Vad städerna, husen, landet, vegetationen o. s. v., angingo förvandlades de till aska.—2 Pet. 2: 6. Men dessa städers innebyggare vilka övade skörlevnad och gingo efter främmande kött o. s. v., "föreligga, genom det straff de undergått, såsom ett exempel på en evig eld" (Jud. 7). Fastän de bokstavliga städerna förvandlades till aska, kommer folket att bringas till domen och sedan kastas uti helvetet, varest de komma att lida uti en evig eld.

Tredje. "Överträdare och ogudaktiga skola fördärvas. Bevis: "Vilka skola lida straff, evigt fördärv ifrån Herres ansikte och från hans krafts härlighet (2 Tess. 1: 9)."

Att dessa skriftställen bevisa att de ogudaktigas slutliga tillstånd beskrives med ordet "fördärv" medgiva vi. Men innan det kan förvändas till favör för förintelseteorien, måste det bevisas att ordet "fördärv" alltid betyder att utplåna eller bortskaffa utur tillvaron. Detta förnekar jag på det bestämdaste. I den engelska översättningen begagnas ordet *destroy*. I Websters ordbok gives tvänne definitioner av detta ord: "Att riva ned, att ruinera." Han definerar ordet ruinera: "Den förändring av något som förstör det, eller helt omintetgör dess ändamål, eller gör det obrukbart. Att omstörta; att förstöra; såsom att ruinera en stat eller en regering. Att på något sätt förstöra; såsom att ruinera hälsa eller lycka, att ruinera en plan eller ett förslag. Att beröva någon sällhet eller förmögenhet. Att bringa uti evigt elände; såsom, att ruinera själen."

Detta tydliggör den bibliska tillämpningen av ordet fördärva, när det hänvisar till de ogudaktgas framtid. Människan skapades ursprungligen för att glädja sig i Gud, och leva uppå hans naturs plan. Men när hon genom synden för evigt gjorts oduglig till detta höga ändamål, är hon för evigt fördärvad — ruinerad. Hon kommer aldrig att uppnå det ändamål för vilket hon skapades. Hon är för evigt skild från Gud, avskuren från gemenskap med honom, vilket är den normala kretsen för själens lycka. Sålunda är hon för evigt ruinerad.

Synden avskiljer själen från Gud. "Se, Herrens arm är icke för kort, så att han icke kan frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så att han icke kan höra. Nej, det är edra missgärningar som hava skilt eder och eder Gud från varandra, och edra synder är det som fördölja hans ansikte för eder, så att han icke hör eder" (Jes. 59: 1, 2). Synden skiljer mellan människan och hennes Gud här i tiden. Ett stort svalg skiljer mellan syndaren, och hans Skapares ynnest och gillande. Dess längre människan lever i synd och vandrar på den nedåt sluttande vägen, dess vidare bliver detta svalg. I detta livet, på denna sidan evigheten, är det möjligt att slå en bro över detta stora svalg. Genom att göra bättring kunna vi här komma över till den andra sidan och komma uti Guds ynnest. Och så även de som åtnjuta Guds ynnest kunna förlora frälsningen och komma över till den andra sidan igen. Men när vi en gång stigit in uti evigheten, lämnas intet mera tillfälle till att stiga över detta förfärliga svalg. Intet mer tillfälle att komma fram och tillbaka.

"Det var en rik man som klädde sig i purpur och kostbart linne, och levde var dag i glädje och prakt. Och det var en fattig, vid namn Lasarus, som låg för hans dörr, full med sår och längtade efter att mättas med de smulor, som föllo ifrån den rikes bord. Men till och med hundarna kommo och slickade hans sår. Så hände det, att den fattige dog och vart förd av änglarne i Abrahams sköte. Och även den rike dog och vart begraven. Och i dödsriket upplyfte han sina ögon, där han låg i plågor, och fick se Abraham långt ifrån och Lasarus i hans sköte, och han ropade och sade: Fader Abraham, varkunna dig över mig och sänd Lasarus, att han må doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min tunga, ty jag pinas i denna låga. Men Abraham sade: Min son, kom ihåg, att du fick ut ditt Goda, medan du levde, och Lasarus sammaledes det onda; men nu har han här hugnad, och du pinas. Och utom allt detta är mellan oss och eder ett stort svalg befäst, på det att de, som vilja gå över härifrån till eder, icke må kunna det, icke heller de, som äro där, må kunna komma över till oss" (Luk. 16: 19—26).

Härav lära vi att efter människan övergått från tiden till evigheten, och mellan döden och domen, finnes ingen möjlighet för en övergång från de förlorades till de frälstas område. Detta svalg är då befäst och bestämt för alltid och de kunna ej gå fram eller åter.

Men låtom oss blicka bort till den andra sidan domen, bortom den förfärliga dagen för Hans återkomst, och vad är den gudomliga sanningens vittnesbörd? "Och att giva eder, som bedrövens, vederkvickelse med oss, när Herren Jesus varder uppenbar från himmeln med sin makts änglar, i eldslåga, för att hämnas på dem, som icke känna Gud och icke lyda vår Herre Jesu Kristi evangelium, vilka skola lida straff, evigt fördärv ifrån Herrens ansikte och från hans krafts härlighet, när han kommer för att på den dagen förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem, som tro. Ty vårt vittnesbörd till eder har blivit trott" (2 Tess. 1: 7—10).

De ogudaktiga komma att för evigt bliva skilda från Gud, för alltid avskurna från gemenskap med honom. Detta är ej ett borttagande utur tillvaron, såsom hedningarna fåfängt hoppas, utan en bannlysning från Herrens närvaro och från hans krafts härlighet; ett utelyckande från hans gunst för alltid, så att hans åsyns ljus ej längre kan åtnjutas, emedan det bliver en evig omöjlighet att bliva försonad med honom. Det är ej en tillintetgörelse, ty deras tillvaro fortfar, och alldenstund deras fördärv bliver evigt, bliver det en evig fortsättning, och en närvaro av det onda och frånvaro av allt gott. Sålunda komma de ogudaktiga att evigt ruineras, fördärvas och förstöras för det höga ändamål för vilket de blevo skapade.

En cyklon kan kulkasta våra byggnader och fördärva, förstöra dem, ja lämna en sträckvidd av hundratals mil av förstörelse bakom sig, och likväl ej bortskaffa ur tillvaron en enda ting. Sålunda kan synden fördärva själen, och på domens dag straffas

hon med evigt fördärv i den "outsläckliga elden" varest hon kommer att plågas i 'evigheters evighet."

Fjärde. "Syndaren skall förgås. Bevis: 'Vid samma tid kommo några, som berättade för honom om de galiléer, vilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer. Då svarade Jesus och sade till dem: Menen I att dessa galiléer, hava varit syndare mer än alla andra galiléer, därför att de lidit sådant? Nej, säger jag eder, utan om I icke bättren eder, skolen I alla sammalunda förgås' (Luk. 13: 1—3)." I den engelska Bibeln begagnas ordet *perish*.

Att ordet förgås här begagnas för att beteckna de brottsligas hjälplösa och förlorade tillstånd medgives, men att det framhåller förintelseläran förneka vi. Fastän Webster förklarar ordet *perish*: "Att förstöras; att komma till förintelse", förklarar han det även, i biblisk mening: "Att vara för evigt förlorad; att dömas till evigt elände." Det senare angiver det skriftenliga bruket av ordet då det tillämpas på de ogudaktigas framtid. Om "förgås" endast betyder tillintetgörelse, för att aldrig mer finnas till, då komma även de rättfärdiga att utplånas ur tillvaron för alltid. "Den rättfärdige förgås, och ingen finnes, som tänker därpå" (Jes. 57: 1). Ordet betecknar de ogudaktigas hjälplösa och förlorade tillstånd i helvetet. Intet hopp om att bliva återställda från deras förfärliga lidandes tillstånd. Deras hopp och tillfälle är för evigt avskuret. I denna betydelse skola de förgås.

Forts.

Religöisa samtal.

emellan Herr Riktig och hans grannar.

7:e Samtalet.

Herr Ärlig. — God morgen, Herr Riktig, jag har tagit med mig min gode vän Herr Någongång för att ni må bliva bekanta med varandra..

Herr Riktig — Det gläder mig att göra din bekantskap, Herr Någongång. Jag hoppas vår bekantskap kommer att bliva till sann och varaktig vänskap.

H:r N.— jag har mycket hört talas om dig av min vän Ärlig, och även av mina grannar Gärningar och Vattenvik, vilka säga att de haft några intressanta samtal med dig. Jag antager du läst tidningsraporterna angående det stora europiska kriget?

H:r. R.— Jag har läst något om det; nog för att veta att det är mycket grymt.

H:r. N.— Tror du ej att det är en uppfyllelse av en del utav Bibelns profetior?

H:r. R.— Utan tvivel är det så.

H:r. N.—Mången själ har gått in uti den osynliga världen från dessa slagfält.

H:r. R. — Ja, och det värsta av det är att många av dem ej voro frälsta.

H:r. N.— Utan tvivel komma somliga av dem att bliva för evigt förlorade, men många av dem komma att bliva frälsta i evigheten

H:r. R.— Om de ej voro frälsta här, komma de aldrig att bliva frälsta i evigheten.

H:r. N.—Där borta min broder, därborta på den andra stranden skola pärleportarna öppnas för mången själ som haft sina svagheter, som ofta snubblat, som gjort många krokiga stigar och som ofte övervunnits av synden medan här på denna sidan Jordans mörka, kalla strand. Där borta kommer hon att finna portarna till Guds rike på glänt.

H:r. R.— Var någonstädes i Bibeln läsa vi om att portarna komma att stå på glänt därborta? Jag förstår det så att det finnes ingen öppen dörr till Guds rike på andra sidan graven, att det är här nere som dörren är öppen. Kristus bringade Guds rike hit ned till denna värld. Han sägar: "Jag är dörren; om någon ingår genom mig, skall han bliva frälst" (Joh. 10: 9); "Se, jag har givit inför dig en upplåten dörr vilken ingen kan tillsluta" (Upp. 3: 8). Dörren till Guds rike är nu öppen Den är framför alla människor. Var och en som vill kan komma och fritt dricka av livsens vatten. De som uraktläta att komma in genom den öppna dörren, här i detta livet, skola ej komma att finna någon öppen dörr in till himmeln på den andra sidan döden. Dörren är nu öppen min vän och ingen kan tillycka den.

H:r. N. — Men huru kan dörren nu vara öppen om, såsom vår predikant säger, riket ej kommer att upprättas innan Kristus kommer?

H:r. R.— Somliga säga att det ej finnes något Guds rike på jorden, att vi ej kunna bliva frälsta i detta livet o. s. v. Det är ett försök att stänga dörren. Men av Upp. 3: 7, lära vi att Kristus har öppnat dörren, och han allena kan stänga den. Han kommer att stänga den någon gång. En dag skall Han komma tillbaka till jorden för att hämta sin brud—den sköna obefläckade bruden, klädd i fint, rent och vitt linne — och då kommer han att tillstänga dörren. "Och medan de gingo bort för att köpa, kom brudgummen, och de, som voro redo, gingo in med honom till bröllopet, och dörren tillstängdes" Ack! huru dåraktigt att ej gå in genom dörren medan den var öppen! "Låt upp för oss", kommer att bliva deras sorgliga rop som hoppades finna en öppen dörr på den andra sidan graven och uraktläto att ingå här. Har du, min vän Någongång,ingått genom den öppna dörren uti Guds rike?

H:r. N.— Jag tror ej på den teorien att Guds rike är uprättat här på jorden.

H:r. R.— Varför ej tro det? Varför kan du ej tro det? Intet läres tydligare i Guds Bok. Lyssna, Kristus sägar: "Se, jag står vid dörren och klappar; om någon hör min röst och upplåter dörren skall jag ingå till honom och hålla måltid med honom och han med mig" (Upp. 3: 20). Här i världen står dörren till Guds rike öppen för alla som vilja komma, men hjärtats dörr är ibland stängd för Kristus. I den kommande världen kommer det att bliva omvänt. Jesus kommer att hava stängt frälsningens dörr.

H:r. N. — Om dörren till Guds rike stod öppen hela tiden, såsom du säger, skulle väl riket snart uppfyllas med tjuvar, mördare, spelare, horkarlar och allt slags folk.

H:r. R. — Den är ej öppen i denna betydelse. Jag kunde inbjuda dig att göra mig ett besök, sägande: "Min dörr är alltid öppen för dig.' Men detta betyder ej att min dörr står öppen hela tiden för alla slags människor som kunde komma. Jag skulle förvänta att du och alla andra, skulle klappa på dörren. Detta är frälsningens dag, och vi kunna sanningsenligt säga, att detta är tiden då man kan klappa. Kristus säger till alla: "Klappen, och eder skall varda upplåtet". (Matt. 7: 7). Vilket välsignat löfte! Om syndaren kommer och med botfärdighet klappar (åkallar Herrens namn) kommer dörren att öppnas för honom. Men ack, när Kristus kommer, och tid ej mer skall finnas, kommer dörren att stängas och allt klappande kommer att bliva förgäves. Kristus står även nu vid syndarens hjärtedörr och klappar; men sedan detta livet är slut, kommer han aldrig mer att klappa på syndarens hjärta. Kristus kommer då att säga till honom: "Jag kände dig aldrig; gå bort ifrån mig." Gud hjälpe stackars syndare, att de måtte klappa innan det bliver för sent!

H:r. N. — Denna idéen att Kristus kommer in uti vara hjärtan, och vi komma in uti hans rike, och att vi kunna bliva så underbart välsignade och lyckliga medan vi äro i denna världen är alltsammans nonsens. En av edra unga systrar vittnade i vårt möte härom aftonen, att hon var frälst ifrån all synd och lycklig varje stund av hennes liv. Låt mig säga dig att vi aldrig få en sådan erfarenhet innan vi komma till himmeln. Vårt liv kommer att bliva omväxlande, vi komma att hava våra mörka dagar, sorgens tider, tider av missmodighet, grämelse och förtvivlan, medan vi äro här i livet. Skola vi ej hava bekymmer medan vi äro här i köttet?

H:r. R. — Jo vi skola hava bekymmer, men Bibeln säger: "Kasten allt edert bekymmer på Honom, ty han har omsorg om eder."

H:r. N. — Men vi skola likt den gode aposteln Paulus, hava betryck.

H:r. R. — Men vi skola likt den gode aposteln, kunna "överflöda av glädje i allt vårt betryck."

H:r. N. — Aposteln sade att han var bedrövad.

H:r. R. — "Bedrövade", sade han, "dock alltid glada." Aposteln Jakob sade: "Hållen det för all glädje, mina bröder, när I råken i mångahanda frestelser."

H:r. N. — Paulus sade att han var trängd på alla sidor och var rådvill.

H:r. R. — Likväl sade han att han ej var undertryckt eller rådlös.

H:r. N. — Omigen säger han att han var förföljd och nedslagen.

H:r. R. — Likväl sade han att han ej var övergiven eller förlorad.

Forts. å sidan 7.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring, ... Redaktör.
L. P. Peterson, ... Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg, ... Bidragande Redaktör.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen måste insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankanvisning; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring måste alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser måste adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

EVANGELII TRUMPET är i dess helhet mycket olik alla andra religiösa tidningar, emedan den framhåller alla de sanningar som dessa framhålla eller som de olika religionssamfunden hava delat emellan sig. Ett *rent, helt* och *odelat* evangelium är vårt motto under alla tider; ty Guds folk kan njuta fullt liv i Gud, endast genom att leva "av vart och ett ord, som utgår av Guds mun."

GUDS FÖRSAMLING.

EVANGELII TRUMPET representerar ej någon sekt eller av människor bildat samfund, utan den framhåller "Guds församling" (Apg. 20: 28), vilken alla kristna tillhöra (1 Kor. 1, 2). Denna församling är "Kristi kropp" (Ef. 1: 22, 23; Kol. 1: 18) och följaktligen består den av alla Kristi lemmar — alla sanna kristna som tillhöra de olika samfunden såväl som dem som icke tillhöra något religiöst parti. Således lägger Herren själv dem till församlingen som låta sig frälsa. — Apg. 2: 47.

ENHET I TRON.

EVANGELII TRUMPET framhåller Guds församling sådan den var i den apostoliska tiden; ett i Anden (1 Kor. 12: 13), i tron (Ef. 4: 5, 13; Jud. 3), i lära (1 Kor. 1: 10) och organisation (Ef. 4: 15, 10; Rom. 12: 4, 5; 1 Kor. 12: 4—12). Jesus bad för de troendes helgelse och deras fullkomliga enhet. — Joh. 17. Många splittringar och mycken förvirring hava uppkommit på det religiösa området sedan Jesus bad denna bön. Men det är Guds vilja och plan att "rena åt sig ett egendomsfolk" i dessa sista dagar, för att han skall kunna för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig" (Ef. 5: 27).

''Edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse'' (Fil. 4: 6).

* * *

Glöm ej att blanda dina böner med tacksägelse.

* * *

En del människor hålla sina sinnen så fästade vid vad de önska få ifrån Gud, att de glömma vad han allaredan skänkt dem.

* * *

Vem har ej mycket att tacka Gud för om man blott tänker efter.

* * *

Om du ej är frälst borde du tacka Gud för att du ej ännu är i helvetet, och att det finnes tillfälle för dig att omvända dig och beredas för himmeln.

* * *

Om du är frälst kan du tacka Gud för att ditt namn är skrivet i himmeln och att du är på väg dit.

Om du har prövningar och lidanden att genomgå kan du tacka Gud att du har den härliga förmånen att komma till den alsmäktige och kärleksfulle Guden och få hjälp, att antingen bära din börda eller bliva av med den.

* * *

Dem som hava Gud kär måste allting tjäna till godo, därför kunna de alltid tacka Gud och Fadern för allt i vår Herre Jesu Kristi namn.— Ef. 5. 20.

SAMLADE NYHETER.

Lägermötet här hör nu till det flydda och tryckeriarbetarna hava återupptagit deras arbete på kontoret.

Särskilda ansträngningar gjordes för att samla predikanterna och andra som arbeta i Herrens vingård, till detta möte, och många från Nord och Syd Dakota, Minnesota och Wisconsin, och även några från andra stater, voro närvarande.

Tvänne möten om dagen höllos för predikanterna, och många viktiga frågor behandlades. Vi tro att detta möte kommer att hava till resultat att predikanterna bättre kunna samverka, för befrämjandet av Guds sak och själars frälsning, i denna del av arbetsfältet.

Det var en stor sammankomst av troende, och lovsånger från mångas hjärtan uppstego till Gud.

* * *

Bröderna Hjalmar Hansen, som förr varit en arbetare här, men nu deltager i verksamheten i Racine, Wis., E. C. Amundsen från Montana och L. P. Peterson, denna tidnings kontors redaktör, blevo den sista dagen av mötet ordinerade till predikoembetet. Vår bön är att Gud måtte begagna desse bröder till många själars frälsning.

* * *

Broder och syster Marben från Washington, vilka hava för avsikt att vara behjälpliga med arbetet på Ålderdoms Hemmet, anlände ett par dagar före mötets slut.

* * *

Broder och syster L. J. Brewster, vilka hade uppsyn över matlagningen och serveringen under mötet här, ämna kvarbliva ett par veckor.

* * *

En fullständigare raport om mötet i St. Paul Park kommer att införas i nästa n:r.

BÖCKER TILL SALU.

Vi hava nu på lager ett urval svenska böcker, bland dem tvänne som kommit från pressen inom det sista året; nämligen: ''Frälsningens Hemlighet'', och ''Väsentliga Bibelämnen.''

Vår önskan är att dessa böcker måtte så fort som möjligt spridas bland vårt svenska folk, och bedja därför våra läsare vara oss behjälpliga häruti.

Käre läsare vill du ej ställa denna fråga till dig själv: ''Vad kan jag göra för att befordra dessa böcker till mina landsmän?'' Och vill du ej även bedja Gud visa dig vad han vill du skall göra? Vi äro förvissade om att dessa böcker skola bliva till stor välsignelse för de sanningssökand själar som komma i besittning av dem, och dem som Gud får bruka att sprida denna litteratur skola även få inbärga rika skördar av andlig välsignelse både för tid och evighet.

Gör vad du kan, och gör det nu.

Speciella priser till agenter.

EN RÄTTELSE.

I Adventisternas kyrkotidning ''Tidens Tecken'' för den 23:e maj förekommer en artikel med rubrik ''Fientliga anfall.'' I nämnda artikel har samtidan återgivit en del av en uppsatts som infördes i ''Evangeli Basun'', för den 15:e sept, och den 1:e Okt. 1915, under rubrik: ''Sjunde-dags Adventisterna och försoningen.'' Redaktören av ''Tidens Tecken'', håller före att den del av uppsatsen i fråga som återgivits ej var sanningsenlig, och alldenstund samma uppsats intogs i Evangelii Trumpet för den 1:e maj, känna vi oss föranledda att här införa en förklaring.

Uppsatsen i fråga hade hämtats från en annan tidning och från vad vi ansågo en tillförlitlig källa. Skrivaren hade tvivelsutan dragit sina slutsatser angående Adventisternas läroåskådning angående försoningen uteslutande genom att läsa Mrs. Whites bok: *The Great Controversy between Christ and Satan.* Efter att hava närmare blivit bekanta med fakta angående uppsatsen tro vi att skrivaren dragit allt för starka slutsatser där följande citat angivits: ''I Adventisternas åsikter angående försoningen, finnes intet om Kristus bärande våra synder på sin kropp upp på trät (1 Pet. 2: 24); lidande 'för synder, rättfärdig för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till Gud'' (1 Pet. 3: 18); döende för våra synder (1 Kor. 15: 3). Icke ett ord om den förfärliga kalk Han drack, eller de tre mörka timmar vilka utpressade det förfärliga ropet från hans heliga läppar: ''Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?'' I sanning det att Jesus bar våra synder och Guds dom över synden, förutom vilken ingen sann försoning kunde förekomma, tycks ej befinnas i deras trosbekännelse.''

Det är ingalunda vår avsikt att framhålla något som ej är med sanningen överensstämmande, och vilja vi säga att det var ledsamt att felet blivit begånget, och vilja vi återtaga denna del utav nämnda uppsats. Red.

SKRIFTFÖRKLARING.

Ibland de högre kritikerna höra vi ofta följande uttryck: ''Bibeln innehåller många ting, som för en tänkande person äro otroliga; många oförståliga, gatlika motsägelser.'' Det är numera mycket vanligt för teologer, att sätta misstro till de underverk om vilka den Heliga Skrift talar.

Min tanke är, att, i stället för att människorna äro skickliga till att sitta som domare över Bibeln, detta gudomliga ord är rättesnöret för oss här, och enligt Jesu lära skall det bliva det avgörande på den sista och stora dagen. Herren Jesus sade vid

ett tillfälle: "Skriften kan ju icke bliva omintet." Han talade da direkt om det gamla Testamentets skrifter, den del utav Bibeln, som så allmänt anfalles utav de skeptiske och religiösa fritänkarna. Utav denna text förstå vi, att Jesus, odelat, intygade att det gamla Testamentets skrifter voro sanna. Om de ej kunna bliva omintet äro de värdiga vår tro och vårt gillande. De synbara motsägelserna existerna icke i verklighet, endast uti de personers tankar, som ej hava den erforderliga kunskapen om de ting som höra Gud till. Huru sanna äro icke Jesu ord när han säger: " Du har dolt detta för visa och kloka och uppenbarat det för enfaldiga." Sanning motsäger aldrig sanning. Den korsar icke sig själv. All sanning löper parallellt. En utav de ting nutidens kritiker stöta sig på, och som de mena vara en motsägelse är:

Vem var Kains hustru?

Beskrivningen härom återfinnes uti 1 Mos. 4: 9— 17. Denna korta anmärkning innehåller endast berättelsen om Kain såsom brodermördare. Efter denna gärning hade blivit utförd förbannade Gud Kain i det han sade: "När du brukar jorden, skall den icke mer giva dig sin gröda. Ostadig och flyktig skall du bliva på jorden." Det säges vidare, att "Kain gick bort ifrån Herrens ansikte och bosatte sig i landet Nod, gent emot Eden. Och Kain kände sin hustru och hon blev havande och födde Hanok. Och han byggde en stad och kallade den staden Hanok, efter sin sons namn.

Låt det nu först bliva klart för oss, att första Moseboken är skriven utav Moses två tusen fem hundra år efter skapelsen. När Moses talar om vad som hände i dessa tidiga år, gör han det ofta så, att i en enda mening omtala händelserna under en längre tidsperiod. Den ovan angivna beskrivningen omfattar,utan tvivel, en tidsperiod av flera hundra år. Märk, att det står icke huru lång tid efter skapelsen som Kain dräpte sin broder. Det kunde gott hava varit flera hundra år. Under denna tid kunde Adams släkt hava förökats i tusental. Vidare, det står ej hur lång tid efter Kain bosatte sig i landet Nod, som han kände sin hustru. Det står ej att han tog sig hustru strax efter han bosatte sig i Nod. Det bör anmärkas att när Kains son Hanok föddes, hade landets inbyggare förökats till många, ty han "byggde en stad." Man kan ej tänka sig att en stad blev byggd för endast två eller tre personer.

Svårigheten att fatta detta rätt ligger däruti, att man ser denna tidiga händelse från nutida synpunkt, nämligen, att människorna icke levde längre då än de göra nu. Tillåt mig här få framlägga några faktum som, enligt min uppfattning, skall giva denna sak ett klarare ljus. Adam hade flera barn än Kain och Abel (1 Mos. 1: 28; 5: 4). Kain kunde hava gift sig med sin syster, ty det ansågs ej opassande på den tiden. Abraham, som levde mycket längre fram i tiden, var gift med sin syster (Mos. 20: 12).

Undersökning härutinnan uppenbarar några faktum som i sig själva förvåna oss. Adam var den "första människan" (1 Kor. 15: 44). Hans hustrus namn varEva, "ty hon blev en moder åt allt levande" (1Mos. 3: 20). Således stadfästes den sanningen, med den Heliga Skrift, att Adam och Eva stå som fader och moder för hela människosläktet. De voro det första människoparet. Inbyggarna i landet Nod måste alltså hava varit Adams avkomma. Men denna första mannen, Adam, levde Nio hundra och trettio år. Alltså en tidsperiod som sträcker sig till innemot en sjättedel av hela världshistorien. Tänk över detta! Om världshistorien, delades i sex lika stora delar—vad tiden beträffar—skulle Adams livstid täcka närmast en sjättedel. Han såg sina barns barn till åttonde ledet. Noas fader föddes och levde femtiosex år före Adams död. Adam och Noas levnadstid utgjorde tillsamman aderton hundra och åttio år. Detta visar att dessa två mäns livstid var nästan lika lång, som hela den kristna tidsperioden, från Kristi födelse till närvarande tid. Adam och Noa levde en tid, som nära nog sträcker sig till en tredjedel av människosläktets historia. Detta är en djupgående tanke, men den hjälper oss att fatta tingen ifråga. Abraham föddes och levde femtioåtta år före Noas död.

Ett mycket moderat antagande, beräknande familjerna av samma storlek som nutidens, skall visa att jordens befolkning ,före Adams död, kunde mycket väl hava varit tjugo miljoner. Det antages, att om Kain hade upplevat samma ålder som hans fader, skulle världens befolkning överstiga ett hundra miljoner före hans död. Det synes mig, att det skulle ej vara förenat med någon svårighet för Kain att ibland dessa miljoner finna sig en hustru.

Om man noga och med eftertanke läser beskrivningen ifråga skall man märka att vid den tiden han kom till landet Nod, hade invånareantalet förökats betydligt. 'Herren satte ett tecken till skydd för Kain, så att ingen som mötte honom skulle slå honom ihjäl." "Herren sade till honom: Kain skall bliva hämnad sjufalt vemhelst som dräper honom." Det var alltså flera människor där tillsammans med Kain. Det är vidare uppenbart att folket, som här omtalas, voro Adams avkomma, och Kains och Abels släktingar. Flera utav de förnämsta Bibeltolkarne äro av den tanken att Abel var gift när Kain dräpte honom. Invånarne i landet Nod voro möjligen Adams avkomma genom Abel. Denna tanke synes framgå utav Kains tal till Herren, då han säger: "Vemhelst som möter mig han dräper mig. "Varför, denna fruktan? Vad kunde ligga till grund för att dräpa Kain? Troligt för att på så sätt hämnas sin släkting Abels död.

Ingen har någonsin sett Gud.

"Vilken ingen människa har sett eller kan se" (1 Tim. 6: 16). "Ingen har någonsin sett Gud" (Joh. 1: 18). "Ytterligare sade han: Mitt ansikte kan du dock icke få se, ty ingen människa kan se mig och leva" (2 Mos. 33: 20). Vi hava här vittnesbördet utav tre inspirerade skrivare — Moses, Johannes och Paulus — att ingen människa har någonsin sett Gud, och att ingen människa kan se Gud och leva; det vill säga i mänskligt kött.

Andra Skriftens ord säga, att människor hava sett Gud: "Men Jakob gav stället namnet Pernil, ty, sade han, jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat" (1 Mos. 32: 30). "Och Moses och Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de äldste i Israel stego dit upp. Och de fingo se Israels Gud; och under hans fötter var liksom ett inlagt golv av safirer, likt själva himmeln i klarhet....Sedan de hade skådat Gud, åto de och drucko" (2 Mos.24:9—11). "Då sade jag: Ve mig, jag förgås! Ty jag har orena läppar, och jag bor ibland ett folk, som har orena läppar, och mina ögon hava sett Konungen, Herren Sebaot" (Jes. 6: 5). Den Heliga Skrift säger här bestämt, att minst sjuttio-sex personer hava sett Gud ansikte mot ansikte, medan de levde i den dödliga kroppshyddan, och i detta bevarades deras liv.

För den oupplyste kan detta synas vara en motsägelse, men i verkligheten är det icke så. Skriften stadfäster en treenighet i gudomen. Denna sanning uttryckes redan i det första kapitlet i Bibeln. "Gud sade: Låtom oss göra människor." I själva ordet, Jehova, finnes en tanke som uttrycker flertal. Lösningen på detta är: Dessa texter, som tala om att ingen har sett Gud, tyda direkt på Fadern, medan de texter som tala om att människor hava sett Gud tyda på Kristus, som var med församlingen i Öknen. Under Jesu liv som människa, var det tusental som sågo Gud uppenbarad i köttet. Det var i denna bemärkelse Jesus sade: "Den som har sett mig, han har sett Fadern." Paulus säger, att Kristus är "hans—Faderns — härlighets återsken och hans väsendes avbild" (Ebr. 1: 3).

Antalet som dog genom hemsökelsen.

Vår tids kritiker förklara på det bestämdaste, att Moses och Paulus motsäga varandra, och att det nya Testamentets utsago är i strid mot det gamla Testamentet. Följande är deras huvudsakligaste bevis härför: "Men de som hade omkommit genom hemsökelsen utgjorde tjugofyra tusen" (4 Mos. 25: 9). "Låtom oss icke heller öva skörlevnad, såsom somliga av dem övade skör levnad, och föllo på en dag tjugotre tusen" (1 Kor. 10: 8).

Det finnes naturligtvis icke något sätt på vilket man kan jämföra skilnaden mellan tjugofyra tusen och tjugotre tusen; men Moses angiver antalet av dem som inalles omkommo genom hemsökelsen medan Paulus angiver huru många som omkommo på en dag.

Ingen rättfärdig, ingen helig, ingen god.

"Ingen människa finnes som icke syndar" (1 Kon. 8: 46). "Ingen är god utan Gud allena" (Matt. 19: 17). "Ingen rättfärdig finnes, icke en" (Rom. 3: 10). "Du allena är helig" (Upp. 15: 4).

Men även människor äro rättfärdiga, heliga och goda: "Vi veta, att var och en som är född av Gud, han syndar icke" (1 Joh 5: 18). "Var och en, som förbliver i honom,

han syndar icke" (1 Joh. 3: 6). "Och se, där var en man, vid namn Josef, som var en rådsherre, en god och rättfärdig man" (Luk. 24: 50). "Ty han var en god man full av den Helige Ande och tro" (Apg. 11: 24). "Och de voro båda rättfärdiga inför Gud och vandrade ostraffliga i alla Herrens bud och stadgar" (Luk. 1: 6). "Och i ditt folk skola alla vara rättfärdiga" (Jes. 60: 21) "Guds tempel är heligt, vilket I ären" (1 Kor. 3: 17). "Rättfärdigt och gudligt i denna världen" (Tit. 2: 11, 12). "Tjäna honom utan fruktan i helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra dagar" (Luk. 1. 74, 75).

Gud är den ende som är absolut och oberoende utav något annat, helig och rättfärdig. Han är källan till allt gott. Skilda från Gud äro alla människor syndiga, både av naturen och i överträdelse. Men vi kunna mottaga av hans godhet, rättfärdighet och helighet, och detta iståndsätter oss att övervinna syndens makt och herravälde i detta livet. Således framställa dessa texter ingen motsägelse, om de förstås rätt.

NYTESTAMENTLIGA ANORDNINGAR DERAS BETYDELSE

Av C. J. Forsberg.

Nya Testamentet talar om anordningar eller stadgar, föreskrifter, instiftelser, givna utav vår Frälsare, att utav oss, hans efterföljare, praktiseras. Dessa anordningar äro dop, nattvarden och fottvagning. Som sagt tillhöra dessa anordningar Kristi efterföljare, de sant troende — Guds hus. Dessa anordningar eller instiftelser hava, var för sig, sin betydelse, och om de troende få se den betydelse Herren menade att de skulle hava för oss, skall det bliva lättare att åtlyda dessa av Herren givna anordningar.

Dopet är den första anordning ålagd en Jesu lärjunge och bör åtlydas vid första lägliga tillfälle. Paulus skriver till Romarne: " Veten I icke, att alla vi, som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? Så hava vi då blivit begravna med honom genom dopet till döden, på det att, såsom Kristus vart uppväckt från de döda genom Faderns härlighet, så skola ock vi vandra i ett nytt leverne" (Rom. 6: 3, 4). Utav denna text se vi att dopet är en begravning med Kristus. I detta uttryck angives dopsättet. Såsom Jesus dog för oss på Korset och sedan uppstod ur graven, så vi, i mottagandet av den frälsning som blev oss beredd på Golgata, dö till det som vi veta vara Gud misshagligt, och i tro på vår Frälsare uppstå från vårt i synden döda tillstånd, för att leva ett nytt liv, ett liv i förening med Herren. Till detta vittna vi uti dopet. Vi besegla vårt förbund med Gud i denna handling. De dödas uppståndelse är grunden för vårt framtida hopp; och uti denna anordning visa vi inför vår omgivning vår fasta tro på denna sanning. Vår eviga frälsning är förutsagd i tro på och lydnad till Kristi hela evangelium. I detta inberäknas dopet såväl som andra vår Frälsares ritualer och befallningar (Mar. 16: 15, 16; Mat. 28: 20). Att medvetet undgå åtlydandet av denna anordning medför fördömelse.

Nattvarden består utav bröd och vin, och Paulus säger i sitt första brev till Korintierna 11: 23—27: "Ty jag har från Herren undfått, vad jag också har meddelat eder, att Herren Jesus i den natt, då han vart förrådd, tog ett bröd och tackade och bröt det och sade: Tagen, äten. Detta är min lekamen, som brytes för eder; gören detta till min åminnelse. Sammalunda tog han ock kalken efter måltiden och sade: Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod; gören detta, så ofta I dricken, till min åminnelse ty så ofta I äten detta bröd och dricken denna kalk, förkunnen I Herrens död, till dess han kommer. Därför, vilken som ovärdigt äter detta bröd och dricker Herrens kalk, han varder saker på Herrens lekamen och blod." Såsom dopet är en anordning för de troende, och för de troende endast, så är det även med Herrens nattvard. Denna anordning, såväl som dopet, har blivit och är fortfarande mycket missbrukad. Denna anordning, är för dem, som äga vittnesbördet i sin själ, att de äro Guds barn. "Gören detta till min åminnelse." Denna anordning instiftades således, på det att Guds folk skulle hava någonting att praktisera, som skulle påminna dem om sitt förhållande till Gud. Herren vet, att människan är benägen att glömma Gud och vad han har gjort och gör för henne, därför gav han sitt folk denna anordning, på det att varje gång —Skriften säger ej huru ofta— "I äten detta bröd och dricken denna kalk, förkunnen I Herrens död, till dess han kommer."

Fottvagning är även en anordning given de troende,, och liksom de andra två anordningarna hava sin särskilda betydelse, så har även denna. Vi läsa uti Johannes 13: 2—17 om denna anordning. Jesu ord till Petrus giva här tillkänna, att ett uraktlåtande i att åtlyda denna anordning — sedan man fått se betydelsen av densamma — medför så stor verkan, att man "har ingen del" med Jesus (v.8). Men den har även en annan betydelse. "Har nu jag, Herren och Mästaren, tvagit edra fötter, så bören ock I två varandras fötter. Ty jag har givit eder ett föredöme, på det att I skolen göra, såsom jag har gjort eder. Sannerligen,sannerligen säger jag eder: En tjänare är icke för mer än hans Herre, icke heller ett sändebud förmer än den, som har sänt det. Om I veten detta, saliga ären I, om I gören det " (vers 14— 17).

För att denna anordning skall utföras i den anda, som Herren ämnade att den skulle utföras, bliver det en grundlig granskning i hans barns hjärtan, för att se om hjärteförhållandet, trossyskonen emellan, verkligen är sådan som handlingen förebildar. Det är således en handling, som skall påminna om det normala förhållandet mellan de troende — i handlingen går det anständigt till väga, män och kvinnor dela på sig, män två männens fötter och kvinnor två kvinnornas fötter. Många invändningar göras mot denna anordning, utav de troende, och en av dem är: "Att endast en utav evangelisterna bjuder till denna handling.

Johannes skrev troligen sitt evangelium någon gång mellan åren 70 och 90 e. K. Det skrevs från Efesus och var riktat till församlingen i sin helhet, ej till hedningarna, som några tyckas tro. Paulus var en apostel till hedningarna, och även han nämner fottvagning i sitt första brev till Timoteus 5: 10, och när han skriver sitt första brev till Korintierna 11: 2, säger han: "Jag prisar eder mina bröder, att I uti allt haven mig i minne och hållen eder till de föreskrifter — jag har givit eder." — fottvagningen utan tvivel inberäknad, ty Paulus lärde alla församlingar lika. Att endast evangelisten Johnnes talar om fottvagning, och att det ej nämnes utav de andra, kan ingalunda giva grund till uraklåtenhet i åtlydandet utav denna anordning. Det är åtskilliga ting, som evangelisterna Matteus, Markus och Lukas ej hava sagt något om, men som Johannes skriver om i sitt evangelium, och en utav dessa ting — utom fottvagningen — är att man "måste födas på nytt" för att inkomma i Guds rike. De tre första evangelisterna säga intet därom, men är det därför icke nödvändigt att födas på nytt för att ingå i Guds rike? Jo, ty Jesus har sagt det och därför är det onödigt att upprepa det. Likaså med fottvagningen.

Betydelsen utav Nya Testamentets anordningar äro således bland annat: Dopet, till vår omgivning — världen — att man har beslutat sig för att leva ett liv för och i gemenskap med Gud. Nattvarden är en erinran om vårt förhållande till Gud. Fottvagningen påminner oss om vårt förhållande till varandra, såsom Guds barn.

HAN SVARADE ICKE.

En gång kom en man till Moody och visade honom en bibelvers, som var svår att förstå, och frågade:

—Vad gör ni, då ni läser denna vers, herr Moody?

—Ingenting.

—Huru förstår ni den?

—Jag förstår den icke.

—Huru kan ni då förklara den?

—Jag förklarar den icke.

—Tror ni då icke, att den är riktig? Tror ni icke på den?

—Jo, visst tror jag på den. Det finnes verklingen många ting, som jag icke förstår, men som jag ändå tror. Jag förstår mig icke det ringaste på den högre matematiken, men jag tror ändå på den. Jag förstår icke alls astronomien, men jag tror på den. Förstår ni kanske och kan säga mig, huru det går till, att samma slags föda blir till hår eller fjäder, till naglar eller hovar, beroende på av vilket djur det blir förtärt?

—Nej, ser Ni, fortsatte Moody, det kom en gången en man och sade till mig, att så mycket hjärna hade han ändå, att han icke inlät sig att tro på annat, än vad han hade sett. Jag svarade: Har ni någonsin sett er egen hjärna?

Men han svarade icke.

RELIGIÖSA SAMTAL.

Forts. från sidan 3.

H:r. N. — Han sade att han var i hunger och törst, i köld och nakenhet; i faror på hav och bland falska bröder, o. s. v.; och vi skola få erfara sådana ting i livet lika väl som han.

H:r. R. — Vi kunna även, med Guds nåd, säga detsamma som han sade: "Jag har lärt mig att vara nöjd med de villkor, i vilka jag är."

H:r. N. — En av de unga systrarna, i sitt vittnesbörd, sade att Gud hade så fullkomligt frälst henne att frestelser aldrig komma till henne mer. Men jag vet att frestelser komma till oss här i livet.

H:r. R. — Ja det är sant att frestelser skola komma till oss. Jag vet ej varför den unga systern vittnade på det sättet. Det kan hända hon ej riktigt gav akt på vad hon sade.

H:r. Ä. — Ursäkta mig, Någongång, jag tror du missförstod den unga kvinnan. Jag var på mötet och lyssnade uppmärksamt till varje ord. Hon sade att Gud hade så fullständigt frälst henne att hon kunde övervinna alla frestelser.

Vi måste lyssna försiktigt annars komma vi ej att få en rätt uppfattning. Du hörde gamle Herr Hoppfull's vittnesbörd gjorde du ej.

H:r. N. — Ja, det gjorde jag.

H:r. Ä. — Du mins vad han sade angående att hava varit förenad med en viss församling?

H:r. N. — Han sade att han tillhörde Campbelit församlingen under fyrtio års tid, och att om han dött under denna tid hade han ej gått till himmeln emedan han ej blivit frälst från sina synder. Jag tänkte vid tillfället: "Dåraktige gamle man, vi kunna ej bliva frälsta här i denna världen." Jag tror på en framtida frälsning endast.

H:r. Ä. — Vet du vad Herr Nyhet sade till en samling av män, att broder Hoppfull vittnade?

H:r. N. — Nej, det vet jag ej.

H:r. Ä. — Han satt rätt vid min sida och borde hava hört lika väl som jag. Han sade dem att den gamle mannen sade att ej någon Campbelit gått till himmeln under fyrtio års tid. Jag omtalar detta för att visa dig huru lätt det är att missförstå.

H:r. N. — Det kan hända att jag missförstod den unga systern; jag skall ej strida angående saken. Jag kom hit, broder Riktig, för att tala om ämnet över framtida frälsning, men vi hava ej just hållit oss till ämnet. Jag skall komma igen, ty jag har mycket att säga angående detta ämne. Adjö. (Forts.) C. E. Orr.

HANS STÖRSTA UPPTÄCKT.

Lord Kelvin var en av de ledande vetenskapsmännen i det nittonde århundradet. En av hans vänner en annan vetenskapsman, frågade honom om vilken upptäckt han ansåg vara den största han gjort i sitt liv. Lord Kelvin svarade: "Jag anser mitt livs största upptäckt vara den att jag fann att Jesus Kristus var min personlige frälsare. Han har sedan dess varit min beständige vän och hjälpare och varje upptäckt jag gjort till mänsklighetens fromma betraktar jag som en gåva från honom till svar på bön."

Lägermöte kommer att hållas i Edmonton, Alta., Can., juli 21—30.Bröderna Morris C, Johnson och Thomas Nelson väntas. Må alla som kunna komma till detta möte. De som önska närmare upplysning kunna skriva till undertecknad, på engelska språket.

L. E. Millensifer, 12008 — 97h St.
Edmonton, Alta, Can.

Lägermöte kommer att hållas i Saskatoon, Sask. Can. juli 6—16.Br. Morris C. Johnson, som varit missionär i Skandinavien i flera år, och Br. Thos. Nelson från St. Paul Park, väntas. Alla inbjudas. Om närmare upplysningar önskas tillskriv Br. L. C. Stevensen, på det engelska språket.

Adress: 223 Ave. C. North, Saskatoon, Sask. Can.

RIK — FATTIG.

En hertig, som levat utan Gud, var på sin dödsdag förtvivlad och sade:

- Jag har många slott; men var jag härefter skall få mitt nattlogis, det vet jag ej.

Ingen är till sist så fattig och hemlös som världsbarnen. Luk. 11: 20, 21. — Men — "allt jag finner, allt jag vinner i den ende, som är vägen, som är sanningen och livet."

De Ungas Avdelning.

FEM MINUTER.

Vid en ungdomsförenings årsfest i New York, blev var och en tillaten att tala i fem minuter. En teologisk doktor öppnade då festen med följande ord:

"Mina unga vänner:

Jag har blivit inbjuden att tala för eder i fem minuter och icke längre. Litet kan sägas men mycket kan uträttas på fem minuter. Pa fem minuter kan en hel stad sättas i brand, ett skepp kan borras i sank och en själ gå förlorad. Ett ögonblicks fel kan förorsaka bekymmer för ett helt liv. Om I läggen dessa tankar på hjärtat, då är mitt ändamål utfört på en minut i stället för på fem.

Mången ung man och kvinna har i ett obevakat ögonblick, eller i en stor frestese åstadkommit ruin som ej den längsta livstid kunde gottgöra. En förbrytelse, en synd, ett fel eller försummad plikt, och följderna skola icke utebliva.

I ett hungerns ögonblick sålde Esau sin förstfödslorätt. Tusentals unga människor bortslösa sin för mindre. En oärlig handling, ett oanständigt ord, besmittar själen så att ett helt hav kan ej två den ren. Betänken när I bliven frestade till synd, att I på fem minuter. kunnen mista edert goda namn, betunga eder själ med samvetsförebråelser och genom sorg bereda edra gamla föräldrar en förtidig grav.

Kan så mycken olycka åstadkommas på fem minuter, så kan även mycket gott uträttas på samma tid. I kunnen besluta eder för att föra en nyttig och ärbar vandel. Detta beslut kan fattas på fem minuter likaväl som på fem år. Giv akt på centarna och dollaren skall sörja för sig själv; uppskatta minuterna och timmarna äro edra.

Små droppar av vatten,
Små korn av sand,
Danar världshavet,
Och det fasta land.

Om jag kunnat använda till nyttiga studier alla de fem minuter jag blivit berövad genom trakiga människor, eller som gatt förlorade genom andra, som vid föreläsningar eller liknande sammankomster icke hava mött punktligt, sa skulle jag nu vara mer än vad jag är, och vetat mer än vad jag nu vet.

Förspill aldrig fem minuter av eder egen tid och beröva ej andra den genom att låta dem vänta på eder.

Fem minuter om morgonen och fem minuter om aftonen kan på två eller tre år bringa eder i besittning av ett främmande språk.

Förlorade penningar kunna aterfinnas, förstörd förmögenhet kan atervinnas; hälsan kan ofta genom försiktighet aterställas, men förspild tid vänder aldrig tillbaka.

Dock nu måste jag sluta innan ledarinnans klocka beskyller mig för att hava överskridit den givna tiden.

Mina unga vänner undervärdera aldrig fem minuter. Det fordras ej fem minuter till att utföra en god gärning, och en sådan dagligen tillförsäkrar eder ett ärofullt, nyttigt liv här på jorden.

VARI BESTÅR LYCKAN?

Vari den icke består.

Icke i rikedom.

Den berömde amerikanske miljonären, Jay Gould hade rikedom i överflöd, likväl voro några av hans sista ord dessa: "Jag tror jag är den olyckligaste människa på jorden."

Icke i berömmelse.

Sir Walter Scott uppnådde en berömmelse som knappast överträffats av någon annan. Men fastän han tillbringade sitt liv med att skriva dikter, saknade han verklighet att hålla sig vid i döden, varför han sade: "Giv mig Boken. Det finnes blott en Bok — Bibeln."

Icke i ära.

Drottning Viktoria av England blev, av flera miljoner människor, ärad kanske mer än något mänskligt väsende varit. Likväl då hon en gång tillspordes av en skotsk bonde om de skulle mötas i himmeln, svarade hon: "Ja med Guds nåd, och för Kristi dyrbara blods skull vill jag möta dig där."

Icke i ställning eller rang.

Ett av de underbaraste exempel på män som svingat sig upp till en hög ställning, angives Lord Beaconfield, och likväl skriver han: "Ungdomen är ett feltag, mannaåldern en strävamhet och ålderdomen en bedrövlighet."

Icke i vällust.

Lord Byron, författaren av "Lediga Timmar", som hängav sig åt njutningar av varje slag, nästan alla sina dagar, skrev på sin sista födelsedag: "Mina dagar äro såsom det vissnade lövet; livets blomster och frukter äro borta; blott oron, kräftsår och bekymmer äro mina."

Icke i makt.

Napoleon den Stores namn, leder tanken till en som i bemärkt grad strävade efter och till en viss tid uppnådde stor makt. Men då han såsom ensam fånge på St. Helena, satt och grubblade, kom han till följande slutsats: Alexander, Ceasar, Karl den Store och jag grundlade kejsardömen. Men vad grundade vi dem på? På krigsmakt. Jesus Kristus allena grundade sitt rike på kärlek, och i dag finnes miljoner som skulle vilja dö för honom."

Icke i hälsa.

En av de nyare tidens läkare, Sir Andrew Clark, avlägger sitt vittnesbörd om det enda sanna läkemedlet salunda: "Det finnes ett läkemedel mot all denna andliga sjukdom, och detta läkemedel består uti att vara i livsgemenskap med Jesu Kristi person och gärning." Vari finnes då verklig lycka? I Jesus Kristus sänd fran Gud.

Utvalt av Morris C. Johnson.

GLÄDJENS MAKT.

En glad människa har en skapande kraft, som en pessimist icke äger. På en glad människa nötes inte livsmaskineriet ut så fort som på den, vilkens dåliga lynne fräter sönder de små kuggarna, så att hela maskineriet råkar i olag.

En läkare säger: "För hälsans bibehållande och sjukdomars övervinnande är glädjen en mycket viktig faktor. Dens kraft ligger ej, såsom hos medikamenter, i ett konstlat stimulerande, som följes av reaktion och förslappning, utan glättigheten har ett verkligt livgivande inflytande till hela kroppssystemet. Ögonen bli livliga, hyn frisk, gången elastisk, blodet cirkulerar friare, syret tränger in i vävnaderna, hälsan främjas, och sjukdomen bannlyses."

En glad människa har framgång i livet. Alla tycka om att ha att göra med glada och vänliga människor.

Världen är full av sorg och bedrövelse, olycka och sjukdom. Det behövs människor, som utstråla glädje; det behövs människor, som uppmuntra andra i stället för att göra dem modfällda.

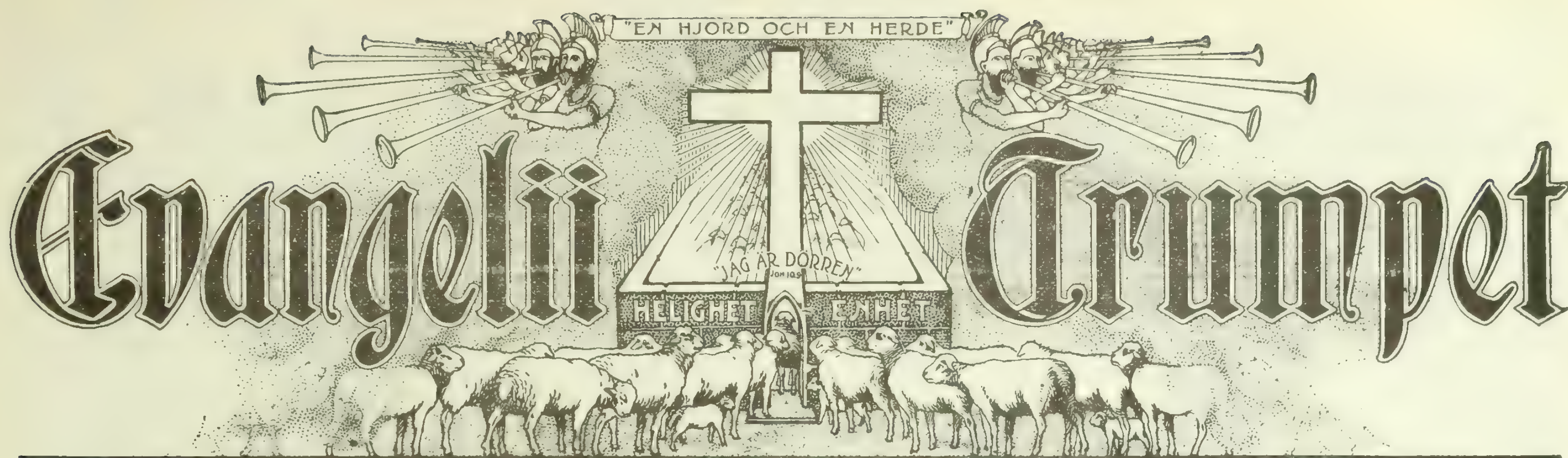
Alla dragas till ett glatt ansikte och stötas bort av ett vresigt och dystert. Penningar och ägodelar tyckas ringa mot ett soligt lynne, och det utövar större makt än skönhet. Utv.

SKRIVNA I LAMMETS LIVSBOK.

"Glädjens dock icke däröver, att andarne äro eder underdåniga, utan glädjens att edra namn äro skrivna i himmeln" (Luk. 10: 20).

Det är i sig självt intet orätt uti åstundan att hava kraft. Kraft kan efterlängtas av de renaste motiv och utövas till de ädlaste ändamål. De sjuttio erforo att andarne voro dem underdåniga genom deras Mästares namn, och det var naturligt att de skulle fröjda sig däröver. Det var utan tvivel en godartad fröjd hos dem. Men utövandet av denna kraft kunde förenas med fafänga och egennytta; ännumer den kan vara förenad med en total frånvaro av frälsande nåd (se Matt. 7: 22, 23). Därför säger Herren: "Glädjens dock icke däröver, att andarne äro eder underdåniga." Det finnes en grund till fröjd så överlägsen utövandet av övernaturliga krafter, att Herren önskar att hans efterföljare glömma dem alla, i betraktande av en renare och mycket bättre förman; den är att deras namn äro skrivna i himmeln. Deras medborgareskap är där. Här är i sanning orsak till fröjd — fröjd vilken övergår all annan fröjd; en fröjd också, vilken förljuvar varje bitter bägare på jorden. Den ringaste, på Jesus troende, kan säga: "Mitt namn är skrivet i himmeln!"

Likväl mitt uti denna fröjd i hoppet, säger även den gudaktige och aftertänksamme troende: "Men är *mitt* namn verkligen skrivet i himmeln? Vad bevis har jag därför? Har jag Andens vittnesbörd att jag är född av Gud? Kontrollera Kristi evangelii principer mitt hjärta och liv? Om sa är kan jag i sanning hava orsak att fröjdas; himmeln är mig tillförsäkrad." *Stephen Yerkes.*

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e Augusti, 1916. Nummer 15.

VAD MIN SJÄL HAR FUNNIT.

Av C. J. Forsberg.

Nu din kraft min själ du skänker,
Herre Jesus Krist.
Med ditt blod du mig bestänker;
Frälsar mig förvisst.

Frälsningsfröjden fyller sjalen,
Genom tron på dig.
Jag farväl har sagt till världen,
Gud har hand om mig.

Tätt i Frälsarfamnen sluten,
Har jag funnit ro.
Syndens kraft är sönderbruten,
O, saliga bo.

I TRÖTTEN UT GUD MED EDERT TAL.

Av Emil Kreutz.

Denna tillrättavisning gavs, av profeten Malaki, 397 år f. K. "I trötten ut Herren med edert tal'' (Mal. 2: 17). Och de frågade: "Varmed trötta vi då ut Honom?'' De fingo till svar: "Jo, därmed att I sägen: 'Den, som gör ont är ända god i Herrens ögon, och till sådana har han behag.'''

För att kunna behaga Herren måste människan avstå ifrån allt som är ont och syndigt inför hans åsyn. Hör vad Herren säger till Israel, genom sin profet Jesaja: "När I kommen för att träda fram för mitt ansikte — vem har begärt sådant av eder, att mina förgårdar skola trampas ned? Bären icke vidare fram fåfängliga spisoffer; ångan av dem är mig en styggelse. Nymånader och sabbater och utlysta fester, ondska i förening med högtidsförsamlingar, sådant kan jag icke lida. Edra nymånader och högtider hatar min själ. De hava blivit mig en börda; jag orkar icke bära den. Ja huru mycket I än uträcken edra händer, så gömmer jag mina ögon för eder, och om I än mycket bedjen, så hör jag icke därpå; ty edra händer äro fulla av blod'' (Jes. 1: 12—15). Många vilja gärna framhålla Guds barmhärtighet, kärlek och nåd, men de vilja ej höra Guds skarpa tillrättavisningar eller domar emot synd och orättfärdighet. De giva efter för och deltaga med världen och göra såsom Herren säger genom profeten Jeremia: "Taga det lätt med helandet av mitt folks skada, i det att de säga: 'Allt står väl till, allt står väl till', och dock står icke allt väl till'' (Jer. 6: 14), men Sion skall genom rätt bliva förlossad, och de omvända där med rättfärdighet.

Vi se i vår text, att Gud har ej behag i dem som göra det som är ont. Nej, det första steg i Herrens fruktan är att hata det onda. "Högfärd, högmod, en ond vandel och en ränkfull mun, det hatar jag,'' säger Herren. — Ords. 8: 14.

Vad måste då en syndare göra för att komma in uti Guds ynnest? Profeten Jesaja säger: "Tvån eder, gören eder rena, skaffen bort edert onda väsende från mina ögon, hören upp att göra vad ont är. Lären att göra vad gott är, faren efter det rätt är, visen förtryckaren på bättre vägar, skaffen den faderlöse rätt, utfören änkans sak'' (Jes. 1. 16, 17). Alltså måste syndaren komma och träda fram inför Herren och han skall gå till rätta med honom, och då skall det vederfaras honom som det heter i v. 18, "Om edra synder än äro blodröda, så kunna de dock bliva snövita, och om de än äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull.'' Detta är ett skönt löfte, men Gud uppfyller det ej för någon som ej tillmötesgår villkoren. David säger: "Om jag hade förehaft något orätt i mitt hjärta, så skulle Herren icke höra mig'' (Ps. 66: 18). "Men vi veta att Gud icke hör syndare, utan om någon är gudfruktig och gör hans vilja så hör han honom'' (Joh. 9: 31). Jesus sände sitt budskap till ängeln i Efesus och sade: "Att du icke kan fördraga de onda och har prövat dem, som säga sig vara apostlar och icke äro det, och har funnit dem vara lögnare'' och detta sades till deras berömmelse. Jesus lovordade dem därför.

Att säga att den som gör ont är ändå god i Herrens ögon, och att han har behag till sådana, är tröttsamt för Herren att höra; ty han säger: "De heliga i landet, de äro de härliga, till vilka jag har allt mitt behag'' (Ps. 16: 3).

LAMMETS HUSTRU

"Och där kom en av de sju änglarne, som hade de sju skålarna, fulla av de sju sista plågorna, och han talade med mig och sade: Kom hit; jag skall visa dig bruden, Lammets hustru'' (Upp. 21: 9).

Vi hava här i liknelse framställda Herren Jesus och hans församling. I Gamla Testamentets tid offrades lamm, såsom en förebild på det kommande och verkliga offret. Detta offer är den om vilken Johannes döparen sade: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd.''

De troende, eller Guds församling, framställas i Guds Ord med olika bilder eller symboler, såsom en "kropp'', ett "hus'' o. s. v. I denne text symboliseras den med en hustru Vilken skön bild framställes här. Denna framställning förebildar den kärlek och nära förening som existerar mellan Kristus och hans församling.

Människan var nedsölad uti synden, låg hjälplös uti dess bojor, var avskild från Gud; "död i överträdelser och synder.'' Men den kärleksfulle Guden ömkade sig över henne och sände sin enfödde Son till att återlösa henne ifrån synden och rena henne ifrån dess smuts. Och Sonen kom och gav sitt liv i döden, för den i synden fallna människan, och icke blott det utan han gav sig även för församlingen på det att han skulle helga henne och borttaga varje fläck, såsom vi läsa i Ef. 5: 25—27: "I män, älsken edra hustrur, såsom ock Kristus har älskat församlingen och utgivit sig för henne, på det att han skulle helga henne, efter att hava renat henne i vattnets bad, genom ordet, på det att han skulle framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig.'' O vilken obeskrivlig kärlek har ej den käre Herren bevisat människors barn! Och vilken förändring hos människan förevisar ej denna bild? Den arma syndbefläckade människan bliver rengjord från varje syndafläck. Ett sådant folk, en sådan församling har Herren Jesus köpt och betalt för. Han betalte för henne med sitt eget blod. Alldenstund han köpt en sådan församling, en sådan brud, kommer han ej att mottaga någon annan till hustru än den som har de erforderliga kvaliteterna. Hon måste vara fullkomligt ren och helig, "icke havande fläck eller skrynka eller något sådant.''

Käre läsare tillhör du denna skara av återlösta, vilka betecknas med namnet "Lammets hustru?'' Om så är, se till att du bevarar din renhet så att ej den minsta fläck kommer att synas på den vita klädnad Brudgummen skänkt dig. Var trogen din himmelske Brudgum. Låt ej ditt hjärta fästa sig vid något annat, så att du kommer att

älska något högre än Honom. Han vill hava din odelade kärlek. Liksom en sann äkta man hellre vill hava sin hustrus tillgivenhet och kärlek än något annat, likaså med Herren. Han vill hava din kärlek först och främst, och detta är av mycket större betydelse än vilket som helst arbete du mäktar utföra för honom. Denna kärlek måste underhållas medelst ständigt umgänge med Honom. Tag dig ofta tid till att sätta dig ned vid Hans fötter och samtala med din älskade. Glöm ej heller att läsa Guds Ord, det är ett brev till dig, från din äkta man. I detta brev finner du tröst, förmaning och undervisning. Läs det, efterfölj dess regler och tillägna dig dess löften.

En följd av det naturliga äktenskapet är, att barn födas till världen. Likaså på det andliga området är det en naturlig följd av Kristi förening, med sin församling att barn födas in uti Guds rike. I det naturliga äktenskapet äro barnen föreningsband mellan föräldrarna; de draga dem allt närmare till varandra uti kärleken. Likaså uppstiger en innerligare förening mellan Gud och hans församling, när dess medlemmar samverka med honom för själars frälsning, varmedelst de födas in uti den andliga familjen.

L. P. P.

Bibelämnen.

MÄNNISKAN, HENNES NUTID OCH FRAMTID.

Av H M. Riggle.

Forts. från föreg. n:r.

Sjätte. "De följande skriftställen bevisa att de ogudaktiga komma att utplånas ur tillvaron: 'Harmas icke över de onda, avundas icke dem som göra orätt. Ty såsom gräs varda de snart avhuggna, och såsom gröna örter vissna de. Ännu en liten tid, så är den ogudaktiga icke mer; och när du ser efter hans plats, så är den borta. Jag såg en ogudaktig, som trotsade på sin makt; han utbredde sig såsom ett grönskande träd, väl rotat. Men man gick där förbi, och se, han var borta; jag sökte efter honom, men han fanns icke' (Ps. 37: 1, 2, 10, 35, 36). 'Ja såsom I haven druckit på mitt heliga berg, så skola och alla hedna folk få dricka beständigt, de skola få dricka kalken i botten och skola bliva såsom hade de aldrig varit till' (Obad. 16)."

Att dessa skriftställen bevisa ovanstående påstående är falskt. Ej ens en antydan till något sådant gives. Det är lika grundlöst som skuggan av en dröm. Innan dessa skriftställen kunde förvrängas till att försvara förintelseteorien, måste materialisterna bevisa att de tillämpas på människans tillstånd bortom uppståndelsen. Detta kunna de ej göra. Låtom oss i korthet betrakta vart och ett av dessa skriftställen: I det första befalles vi att ej harmas över de onda eller avundas dem som göra orätt; ty Psalmisten försäkrar oss att de skola snart varda avhuggna såsom gräs. Hänvisar han till deras tillstånd bortom uppståndelsen, på den sista dagen? Aldrig. Han talar om döden.

"Ty han vet vad för ett verk vi äro, han tänker därpå att vi äro stoft. En människas dagar äro såsom gräset, hon blomstrar såsom ett blomster på marken. När vinden går däröver, så är det icke mer, och dess plats vet icke mer därav" (Ps. 103: 14–16). Människan, född av kvinna, är "stoft". hennes dagar äro såsom gräset, hon bliver nämligen snart avhuggen. Här talas om livets korthet. De onda och ogudaktiga kunna hava framgång, men deras framgång varar blott några korta år. De avhuggas snart av döden och fara hädan. Överändakastar detta läran om evigt straff? Det har ej någon syftning på ämnet.

"Ännu en liten tid, så är den ogudaktige icke mer." "Jag såg en ogudaktig, som trotsade på sin makt; han utbredde sig såsom ett grönskande träd", säger Psalmisten, men likväl om en liten tid var han icke mer. Och profeten tillägger att han är såsom hade han "aldrig varit till." David säger att sedan den ogudaktige försvunnit sökte han efter honom "men han fanns icke." Vad hava dessa Psalmistens poetiska uttryck att säga emot de ogudaktigas eviga plågor i helvetet. Alls ingenting. De hava ingen antydan till ämnet. David talade om ogudaktighetens dårskap. Han omtalade huru han hade sett ogudaktiga människor ådagalägga mycken ståt i världen och utbreda sig såsom ett grönskande träd, men de förgingo snart och funnos icke mer till. Döden avhögg dem mitt uti deras ära och framgång, och de sågos ej mer till på jorden. De försvunno snart utur människornas minne, och voro såsom de ej funnits till.

Vi hava alla sett detsamma, människor vilka till en tid svingade sig upp till jordisk ära, och drucko till fullo av världsliga ärobetygelser — de voro mycket populära i människors ögon, och hade en stor plats i deras hjärtan och ägde deras tillgivenhet. Sålunda utbredde de sig såsom ett grönskande träd. Men om några år avskar döden deras livstråd och de gingo hädan. De funnos ej mera till här i världen. Snart har deras minne nästan försvunnit. De förlora sin plats uti människornas tillgivenhet. De äro såsom de ej funnits till. Tag för exempel, Napoleon, eller Alexander den Store. Dessa äro två exempel bland tusenden. Deras rum bland världsliga ärobetygelser finnes ej mera till.

Detta är precis vad Psalmisten och profeten lära i de skriftställen som citerats härovan. Att tillämpa dem på evigheten, bortom domen, såsom beskrivande de ogudaktigas tillstånd där, är oförstånd och dårskap. Det är att förvränga Skriften från dess rätta betydelse och tillämpande dess mening på annat sätt än som ämnats. Sådana äro de orimliga förvrängningarna av Skriften, för att uppehålla en falsk lära, som framställas av materialisterna och dem som ej tro på att människan har en odödlig själ. Måtte Gud uppväcka deras sovande själar, innan de vakna i helvetet för att finna att deras straff är just vad Bibeln förkunnar — evig fördömelse. Liknande skriftställen, som ovan anförts, hänvisa direkt till döden och graven. "Såsom ett moln försvinner och går bort, så kommer den som farit ned i graven icke upp därifrån. Aldrig vänder han tillbaka till sitt hus, och hans plats vet icke mer av honom" (Eng. övers. Job. 7: 9, 10).

Sjunde. "De ogudaktiga skola uppbrännas rot och krona. Bevis: 'Ty se, dagen kommer, och den skall brinna såsom en ugn. Då skola alla fräcka människor och alla som göra vad ogudaktigt är bliva lika strå, och dagen, den som kommer, skall förbränna dem, säger Herren Sebaot, så att varken rot eller krona lämnas kvar av dem' (Mal. 4: 1)."

Innan man kan få detta skriftställe till att bevisa de ogudaktigas framtida förintelse, måste tvänne ting bevisas. Först, att detta skriftställe hänsyftar till de ogudaktigas tillstånd bortom domen. Andra, att det ej är ett bildligt språk. Intet av dessa framställningar kunna stadfästas, vilket jag skall tydligt bevisa.

1. Det häntyder ej till de ogudaktigas tillstånd i den eviga världen. Denna stora dag som skulle uppbränna, de fräcka och ogudaktiga skulle uppenbaras samtidigt med kommandet av profeten Elia. "Se, jag skall sända till eder profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, på det att jag icke, när jag kommer, må slå landet med tillspillogivning" (v. 5, 6).

När uppnådde detta sin fullbordan? "Men ängeln sade till honom: Frukta icke, Sakarias; ty din bön är hörd, och din hustru Elisabet skall föda dig en son, och du skall giva honom namnet Johannes, och du skall hava glädje och fröjd, och många skola glädja sig över hans födelse, ty han skall vara stor inför Herren, och vin och starka drycker skall han icke dricka, ty han skall ända från moderlivet varda uppfylld med den Helige Ande, och han skall omvända många av Israels barn till Herren, deras Gud, och han skall gå före honom med Elias' ande och kraft för att omvända fädernas hjärtan till barnen och de ohörsamma till de rättfärdigas förstånd och skaffa åt Herren ett berett folk" (Luk. 1: 13—17).

"Ty alla profeterna och lagen hava profeterat intill Johannes. Och, om I viljen tro det, han är den Elias, som skulle komma" (Matt. 11: 13, 14). "Och hans lärjungar frågade honom och sade: Varför säga då de skriftlärda, att Elias måste komma först? Men han svarade och sade till dem: Elias kommer visserligen först och skall återupprätta allt. Men jag säger eder, att Elias har redan kommit, och de erkände honom icke utan gjorde med honom allt vad de ville. Sammalunda skall och Människosonen lida av dem. Då förstoda lär-

jungarne, att han talade till dem om Johannes döparen" (Matt. 17: 10—13).

Johannes döparen var den Elias som var förebudet för denna Herrens stora och förfärliga dag, denna dag av eld. Men vilken dag inträdde samtidigt med Johannes? Evangelii dag, den närvarande nådens och eldens dag. Johannes gryning gav vika för "Rättfärdighetens Sol" som uppgick "med läkedom under sina vingar" (Mal. 4: 2). Hela det fjärde kapitlet av Malaki är en tydlig förutsägelse av Kristi första kommande och hans återlösande nåds verk. Fastän det var en härlig dag, som sålunda uppenbarades, likväl var det en förfärlig dag för de ogudaktiga. Tag till exempel den förfärliga olycka som kom över judarna emedan de förkastade Messias.

Men finnes det andra profetior vilka peka framåt på Kristi första ankomst såsom införande en dag av eld, en dag som skulle brinna såsom en ugn? Sålunda säger Herren: "Se, jag skall utsända min ängel, och han skall bereda väg för mig. Och med hast skall sedan den Herre, som I åstunden, komma till sitt tempel; ja se, han kommer, förbundets ängel, som I begären, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom en valkares såpa. Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet. Och juda offergåvor och Jerusalems skola då behaga Herren väl, likasom i forna dagar och i förgangna år. Ja, jag skall komma till eder för att hålla dom, och jag skall vara ett snarfärdigt vittne mot trollkarlar, äktenskapsbrytare och menedare, så och mot dem som förhålla dagkarlen hans lön eller förtrycka änkan och den faderlösa eller förvränga rätten för främlingen, men icke frukta mig, säger Herren Sebaot. Ty jag, Herren, har icke förändrats, och I, Jakobs barn, haven icke heller hört upp" (Mal. 3: 1—6). "Och skon, som krigaren bar i stridslarmet, och manteln, som sölades i blod, allt sådant skall uppbrännas och förtäras av eld. Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och han skall heta Underbar i råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Så skall herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron och över hans rike; så skall det befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet, från nu och till evig tid. Herrens Sebaots nitälskan skall göra detta" (Jes. 9: 5—7). Båda dessa skriftställen visa att Kristi första kommande var förenat med eld och brand. Låtom oss betrakta dess uppfyllande. "Och redan är yxan satt till roten på träden; därför varder vart och ett träd, som icke bär god frukt, avhugget och kastat i elden. Jag döper eder med vatten till bättring, men den som kommer efter mig, är starkare än jag, vilkens skor jag icke är värdig att bära, Han skall döpa eder med den Helige Ande och med eld" (Matt. 3: 10, 11). "Jag har kommit för att kasta ut en eld på jorden, och huru gärna ville jag icke, att han redan brunne" (Luk. 12: 49). Detta är ej en dag av bokstavlig eld, vilken bokstavligen bränner upp de ogudaktiga, utan den Helige Andes elds dag, en dag då sanningens låga förtär syndarna och uppbränner alla de högmodiga och ogudaktiga som vilja försöka föra en skrymtaktig bekännelse bland Guds folk. Under lagen var Moses' församling full av syndare. Men under Evangelium, upprättade och vidmakthåller Kristus en ren församling medelst helighetens och sanningens eld.

Följande skriftställen förklara Malaki 4: 1, 3, och visa i vilken bemärkelse de ogudaktiga brännas till aska. "Syndarna i Sion varda förskräckta, bävan griper de gudlösa. Vem av oss kan härda ut vid en förtärande eld, vem av oss kan bo vid en evig glöd?" (Jes. 33: 14). "Men profeterna skola försvinna såsom en vind, och han som säges la är icke i dem; dem själva skall det så gå. Därför säger Herren härskarornas Gud: Eftersom I fören ett sådant tal, se, därför skall jag göra mina ord i din mun till en eld och detta folk till ved, och elden skall förtära dem" (Jer. 5: 13. 14). "Och jag vill vända min hand mot dig och bortrensa ditt slagg såsom med lutsalt och skaffa bort all din oädla malm. Och jag vill åter giva dig sådana rådsherrar, som du förut ägde. Därför skall du kallas rättfärdighetens stad, en trogen stad. Sion skall genom rätt bliva förlossad och de omvända däri genom rättfärdighet. Men fördärv skall drabba alla överträdare och syndare, och de som övergiva Herren skola förgås" (Jes. 1: 25—28). "Och det skall ske, att den som lämnas övrig i Sion och den som lämnas kvar i Jerusalem, han skall då kallas helig, var och en som är upptecknad till liv i Jerusalem — när en gång Herren har avtvätt Sions döttrars orenlighet och bortsköljt ur Jerusalem dess blodskulder, genom rättens och reningens ande. Och Herren skall över hela Sions bergs område och över dess högtidsskaror skapa en molnsky och en rök om dagen och skenet av en lågande eld om natten; ty ett beskärmande täckelse skall vara över all dess härlighet" (Jes. 4: 3—5).

Gud vare lov för denna dag av eld. Alla de ogudaktiga förtärras och avskiljas från Guds folk, och hans församling bevaras ren. I stället för att detta skriftställe häntyder till tiden bortom domen, då de rättfärdiga skola upptagas till himmeln, och de ogudaktiga kastas uti helvetet, framställer det den Helige Andes och Ordets närvarande verk i att återlösa åt Herren en ren coh helig församling eller brud.

Skriftstället är ett bildligt uttryck, ett figurligt språk: "Alla fräcka människor och alla som göra vad ogudaktigt är bliva lika strå." Detta kan ej tagas bokstavligt, ty det finns väl ingen som tror att de ogudaktiga skola förvandlas till bokstavligt strå. Språket är i högsta grad figurligt. Detta faktum kullkastar helt och hållet läran om förintelse som grundats på detta skriftställe. Ej komma män askor att förvandlas till bokstavligt strå och bokstaligen uppbrännas, mer än de komma att göras till bokstavlig ved och bliva bokstavligen förtärda av Guds Ord (se Jer. 5: 14); eller profeterna förvandlas till bokstavlig vind. Se Eng. övers. Jer. 5: 13. Alltså med allt det vridande och förvrängande människorna kunna göra, lär Bibeln ända att de ogudaktiga skola gå bort "till den eviga elden", och lida "evigt straff." (Slut.).

Religiösa samtal.

emellan Herr Riktig och hans grannar.

9:e samtalet.

H:r. Någongång: – Min vän Riktig! Har du hört att Moster God är död?

H:r. Riktig: — Nej; jag har ej hört ens att hon varit sjuk. Jag trodde mig se henne ute på gårdsplanen för några dagar sedan.

H:r. N. — Hennes sjukdom blev ej långsam; blott några få timmar. Hon dog i går afton. Hennes Vittnesbörd i dödsstunden var, att hon trodde sig bliva frälst i himmeln. Hon har varit en medlem i vår församling i sextio år, och ingen gång, på så lång tid sade hon sig hava erfarit frälsning; men hon väntade och hoppades att komma frälst till himmeln. Vill du bestrida detta?

H:r. R. — Nej; det vill jag icke; jag lämnar henne, och andra med samma erfarenhet, i den rättfärdige Gudens händer. Han kommer att behandla henne enligt sitt ord. Bibeln säger tydligt: "Utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike." Kanhända hon var född på nytt, för allt jag vet därom; men det vet jag, att utan den erfarenheten kommer icke hon, jag, du eller någon annan till himmeln.

H:r. N. — Hennes tro om den nya födelsen och omvändelsen var, att blott bättra sig. Här är vår vän Ärlig; han säger sig vara en syndare. Allt han behöver göra för att bliva omvänd till Gud är, att han fattar ett beslut att bliva en bättre man, och att påtaga sig en kristens bekännelse och skyldigheter.

Den där åsikten vissa människor ha', om ett underverk i hjärtat, om en underbar fröjd och frid, som säges bör genomströmma själen, och om att bliva en ny skapelse, o. s. v., det trodde ej Moster God på; och jag tror det heller inte. Den verkan dina tal haft på mig har nu försvunnit, sedan jag såg den gamla snälla kvinnan dö i går afton.

H:r. R. — Jesu Kristi evangelium kommer till en människosjäl liksom de milda vårdagarna kommer till naturen — det medför liv och glädje. Evangelium är ett glädjebudskap. Det hjärta, som mottager evangelium, känner kärleken däri lika fullt, som mannen känner kärlek till kvinnan, ja, man känner evangeliets smak lika behaglig, som man känner smaken på den mest välsmakande frukt. Det hjärta, som mottager evange-

Forts. å sidan 6.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring, ... Redaktör.
L. P. Peterson, ... Kontors-Redaktör.
C J. Forsberg .... Medverkande Redaktör.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen måste insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankanvisning; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring måste alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser måste adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1905, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

Den som ej vandrar med Gud här kan ej vara hos honom härefter.

Varje gärning vi utföra, huru obetydlig den än kan synas, borde utföras till Guds ära.

När helst vår vilja ligger tvärs över Guds vilja bliver det ett kors för oss. Största delen av våra kors här i livet äro de som vi själva förfärdiga.

Vi få ett sant begrepp om ting med att betrakta motsatsen; om du önskar se syndens syndfullhet, betrakta Guds helighet.

Ömsesidigt utbyte av kärlek, mellan själen och Gud, är vad som skänker livet ständig glädje och evigheten en oupphörlig salighet.

Det godas myckenhet kan ej vara till välsignelse för någon om det är oåtkomligt. I vissa länder finnas tillräckligt med floder, men de ligga så djupt och vattnet är så lågt nedom landets yta, att det ej kan göras bruk av för att bevattna åkrarna. Men så är det ej med Guds frälsnings-flod. Den är fullkomligt åtkomlig för varje själ, så att ingen kan säga: "Jag kunde ej räcka ned till den." Ej heller kunna de säga: 'Den var för högt upp över mig, jag kunde ej räcka upp till den."

Lägermöte kommer att hållas i Vulcan, Alta. Canada, Aug. 4—13. Bröderna Morris C. Johnson och Thomas Nelson väntas. Vulcan är på Canadian Pacific Aldersyde Bibana, emellan Calgary och Lethbridge. Om närmare upplysning önskas tillskriv undertecknad på Skandinaviska eller Engelska.

Chas. A. Grant,
Kirkcaldy, Alta., Can.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Till Trumpetens läsare: Vi hälsa eder i Jesu namn.

Aftonen den 3:e juli togo min man och jag avsked av våra kära barn och arbetarna i St. Paul Park, och begynte vår resa, igenom Kanada till västkusten. Vi förväntade att br. Morris C. Johnson, som övervar lägermötet i Grand Forks, N. D., skulle komma med i vårt sällskap, vid elva tiden på natten, men han kom ej. Då det begynte dagas njöto vi av att se ut över de vidsträckta slätterna i södra Kanada. Vid gränsen mellan Förenta Staterna och Kanada, är en flagga höjd för att tillkännagiva när vi resa över linan. Vi lämnade våra kappsäckar i den vagn vi voro uti och gingo till en annan vagn och satte oss en stund; när vi återvände funno vi att de undersökts av de kanadiske tulltjänstemännen. Allting fanns dock i sin ordning.

Ungefär en kvart till nio inlupo vi i Winnipeg, och funno min broder, som jag ej sett på flera år, väntande vid stationen. Vi tillbringade en mycket angenäm dag tillsammans med honom och hans familj och kl. 11.45 på kvällen stego vi ombord på tåget, för att resa till Saskatoon, Sask., och anlände dit kl. 4.45 e. m. den 5:e juli. Ofta under resan fingo vi orsak att beundra vidsträktheten av Kanadas slätter och mängden och storleken av dess sädesfält. Sannerligen Gud har välsignat detta landskap.

Vid stationen kom br. Stevenson, en predikant, oss till mötes. Hos honom och hans hustrus gästvänliga hem blevo vi emottagna och kvarblevo där under de tolv dagar vi stannade i Saskatoon. De begynte fråga var br. Johnson var, men vi voro lika mycket i ovisshet därom som de. Den följande morgonen anlände han likväl; han hade kommit på ett tåg som avgick senare än vårt. Han bringade oss en god raport om mötet i Grand Forks. Många besökte mötet och undfingo mycken hjälp till deras andliga liv. En särskilt intressant berättelse var, om en man med hustru och flera barn, vilka kommo från Syd Dakota, och blevo alla frälsta och gingo hem fröjdande sig över, att deras synder voro förlåtna. Prisad vare den käre Herren.

Vi begynte mötet i Saskatoon samma afton vi anlände dit och hade tre möten varje dag med förökat intresse och förökning av antalet besökare hela tiden. Br. Johnson hade ledningen av alla aftonmötena, och de voro ägnade särskilt för de ofrälsta. Många sökte Gud. En man som varit ett böneämne under tio års tid, lämnade sig åt Herren och blev frälst. Den aftonen fortsatte mötet till nära midnatt, och slutade med härlig seger. En kär dansk familj besökte regelmässigt mötena och två av barnen blevo frälsta. Modern förstod ej mycket av språket men besökte mötena ändå och blev välsignad genom Guds Andes närvaro. En gammal kär norsk gumma, som var sjuk, då hon fick veta att vi voro Skandinaver, sände bud efter oss att komma och bedja för henne. Hon blev intresserad och förmådde komma till mötet den sista dagen. När vi lämnade tog hon avsked av oss med tårar i sina ögon och gav oss en dollar till hjälp för resan.

Dag-mötena gingo ut på att framhålla Bibelns lärosatser. Flera dagar ägnades uteslutande till ämnet om uppoffring åt Herren, och helgelse. Detta var till ovärderlig nytta för de kära Guds barn, som voro närvarande. Barnens möten voro goda och barnen gladde sig åt dem, och lämnade oss en gåva av fem dollars när vi lämnade. Vi gladde oss mycket utav detta möte och lärde att mycket älska folket.

Mötet avslutade söndags aftonen, den 16:e. Efter predikans slut hade vi vittnesbördsmöte. Många voro de uttryck av, i Herren tillfredsställda hjärtan som vi fingo höra. Alla gladde sig mycket åt mötet och vi förnummo att även Gud haft behag uti det. Många av de kära Guds barnen samlades vid stationen för att taga avsked av oss. En kär gammal gumma var oförmögen att gå, och skjutsades dit av sin dotter. Denna flicka, som blivit frälst i mötet, gav mig ett förseglat kuvär, och då jag öppnade det, efter vi kommit i väg, fann jag en tio-dollars sedel uti det. Måtte Gud välsigna och uppmuntra alla de kära vi träffade där.

Vi anlände till Macklin kl. 11.10 måndags-aftonen, varest vi skulle vänta till nästa dag, då man skulle hämta oss med automobil och föra oss till en plats 70 mil avlägset, för att, under några dagar, besöka några kära Guds barn. Vi stannade på ett hotell över natten.

Det regnade största delen av nästa dag, men vi tillbringade den förmånligt med att skriva brev och läsa goda böcker. Vid ungefär fyratiden på eftermiddagen anlände br. Hines med sin automobil; och vid femtiden, då regnet hade upphört, begåvo vi oss i väg. Alldenstund detta grannskap ej länge varit bebott äro vägarna ej i särdeles gott skick, och på många platser hade vi endast ett spår att följa. På grund av flera förhinder kommo vi ej till vår bestämmelse för än en kvart efter tolv på natten. På sina platser är det glest bebott här. Vi kunde köra flera mil utan att se ett hus, och åter igen på sina platser var det ganska tätt bebott. Här finnas många stora landtegendomar. Det anses vara en liten egendom som ej innehåller åtminstone 320 acres.

Broder Johnson hade nöjet att få stanna över natten och äta frukost och middag hos en "batchlor." Vi hade tvänne möten medan vi voro där. En afton hade vi möte i en stor, ej ännu fullbordad, ladugårdsbyggnad, och en stor folksamling var tillstädes. Den nästa aftonen var det kyligt, varför vi hade mötet i huset vilket var till trängsel fyllt med åhörare. Vi skulle gärna stannat längre, men plikten kallade oss till Edmonton, och vi måste taga avsked av de kära vi träffat och återvända till Macklin på fredagen.

Vi få många inbjudningar att komma och hålla möten och finna att själar här i Ka-

nada törsta efter det goda Guds ord. Bedjen för dem.

Vägarna hade torkat av medan vi varit ute på landet och vår färd tillbaka till staden gick ganska hastig. Vi stiga ombord på tåget i afton kl. 11.10 och hoppas komma till Edmonton i morgon kl. 7 f. m. Bedjen för oss och detta möte. Jag skall skriva mer framdeles. Eder i Jesu kärlek,

Keo. A. Nelson.

Göta, Sverige.

En fridens hälsning till alla Guds barn, som få tillfälle läsa detta! Nåd och frid från Gud vår Fader och vår Herre Jesus Kristus tillönskas alla dem som hava fått en lika dyrbar tro som vi.

Jag vill i korthet skriva några rader ifrån denna del av det stora arbetsfält, som skördens Herre har givit sin församling. För min egen del gläder jag mig i Herrens frälsning; den synes dyrbarare i dag än den någonsin varit. Ja, det är gott, vänner, att Herren Jesus kom till oss med något som var av värde, och att han har öppnat våra ögon, så vi kunna förstå att det var av stort värde, vad Han led för oss på Golgata. Ära vare hans namn!

Sommarmötet som avhölls här under Pingsthelgen, hör nu till de ting som aldrig mera återkomma; men minnet av detta möte är mycket levande i våra tankar. Mötena under dessa dagar, vi fingo vara tillsammans, voro av sådan natur att en återblick till den tiden uppväcker dyrbara minnen. Guds Helige Ande var närvarande på alla mötena, från det första till det sista. Herren gav en underbar seger för sitt folk i dessa möten. Den ena välsignelse-skuren avlöste en andra, och Guds folk jublade över den frihet vi funnit i Kristus. Halleluja! Vi hade verkliga Pings-möten. Guds ord gick fram med kraft och auktoritet, och Herrens heliga sade: ja, och Amen därtill, vilket gjorde att hjärtedörrarna voro öppna för den välsignelse och uppmuntran Herren ville skänka oss. Vill man lära och hålla allt det Herrens ord befaller, så skall man även få erfara sanningen utav Jesu ord, då han sade: "Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände." Våra syskon, som ej kunde vara med på mötet, men ha bett för, att Herren skulle välsigna, kunna tacka Gud för bönhörelse. Vi äro bestämda att med Guds hjälp, leva och dö för sanningen.

Systrarna Julia Borg och Sara Johanson, som hava verkat i Danmark, voro behjälpliga i att predika Guds ord. Vår bön är, att Herrens välsignelse skall följa dem, och att deras arbete må krönas med själars frälsning och sanningens utbredande och stadfästelse i mångens hjärta. Eder ringa broder och tjänare, C. J. Forsberg.

Hemmet.

HURU MANNEN BÖR BEHANDLA HUSTRUN.

Såsom äkta män böra vi ej allena undvika de ting som tjäna till att göra hustrun och hemmet olyckliga, utan vi böra även sträva efter de ting som föröka kärleken och lyckan. Om din hustru ej är sådan som du skulle önska, och du tycker hon ej bevisar den ömma kärlek och hängivna omtanke för dig som du önskar hon skulle bevisa ty om vi äro män, tycka vi likväl om att bliva ömt och kärleksfullt behandlade av hustrun, och vi kunnn lika gärna erkänna det — påtag dig ej en likgiltig min för att trotsa din hustru; ty detta är en onaturlig ting att göra, och kommer att bliva plågande och pinsamt om det fortgår i någon längre tid. Om du önskar att din hustru skall vara god och mycket kärleksfull emot dig, kom då ihåg att du måste vinna hennes kärlek. Du måste få henne till att bevisa dig sin ömhet genom att vara god och öm emot henne. Med ett sådant handlingssätt gör du henne sötare, blidare, bättre och lyckligare; just vad du önskar hon skall vara.

Anser du att din hustru ibland är sur och bitter? Nå väl, har du kanske understundom givit henne en bitter dryck, och har ej detta bidragit till att göra henne sådan? Förändra programmet; var kärleksfull och öm emot henne, och du skall snart få se att även hon förändrats. Har hon blivit likgiltig med hänsyn till dig? Månne du ej förorsakat detta genom att du försummat att nära hennes kärlek? Kanske du glömt att vara den hängivne och omtänksamme älskare du en gång var? Har du glömt att stryka sorgerna från hennes panna och trycka henne till ditt hjärta, såsom du en gång brukade göra? Om detta är förhållandet, då har du upphört att vinna hennes ömhet, och huru kan du förvänta att hennes hjärta skall fortfara att glöda av kärlek till dig. Du säger: "Allt detta är sant, men huru skall jag nu kunna förändra det." Ej genom att klandra och gräla, icke genom att stanna borta från hustrun och hemmet hela dagen och till sist även om aftnarna söka fördriva tiden utom hemmet, eller om du bliver hemma att då tillbringa tiden med tidningsläsande och liknande. Om du från begynnelsen burit dig åt på sådant sätt hade du aldrig fått en hustru Du kan förbättra förhållandena endast genom att söka din hustrus sällskap, likasom du gjorde för att vinna henne och med att vara lika uppmärksam älskare som du var, då du först sökte vinna hennes hjärta och hand.

Huru mannen kan återvinna hustruns kärlek.

Om din hustrus kärlek, blidhet och ömhet är av något värde för dig; gör allt du kan för att hos henne framlocka alla de goda egenskaper som Skaparen har nedlagt där för dig. Om du åter vore en ung man och önskade vinna den unga kvinnans hjärta och hand, huru skulle du då gå tillväga? Skulle ej dina ögon, ditt utseende, dina åtbördar, ömheten i din röst, allt förena sig uti att säga: "Jag älskar dig och jag önskar att du skall älska mig." Genom att göra såsom du en gång gjorde, kan du få henne till att älska dig lika innerligt, ja kanske innerligare än någonsin förut. Säg din hustru att du älskar henne och låt ditt uppförande mot henne bevisa det, lätta de många tunga bördor hon bär för dig och dina barn. Förskaffa henne de ting som äro av behovet, men bliv ej så upptagen med att förskaffa överflödiga ting att du ingen tid har kvar att ägna din hustru och familj. Arbeta ej så hårt att du känner dig för trött att hemta ett ämbar vatten åt henne, eller att hjälpa henne med barnen. Kom ihåg att hon är det "svagare kärilet", medan dina skuldror äro breda och starka, för att du skall bära de tungaste bördorna. Tänk aldrig att hennes bördor äro för små till att uppmärksamma. Om de än ej äro så tunga som dina, så har hon så många av dem att de i verkligheten bliva tyngre än dina. Om du ej tror detta, tag då till en tid hennes plats i barnkammaren, i köket, i vaskrummet o. s. v., så skall du snart lära att sympatisera med henne. Du bör hjälpa henne allt vad du kan. Tag henne med dig ut för en körtur eller åtminstone en spatsertur, varje älskare gör så emot sin tilltänkta hustru, och om ni äro förhinrade från att båda gå på samma gång, låt då henne gå lika ofta eller oftare än du, medan du tager hennes plats i hemmet. En god regel att följa är denna som hämtas från den bästa bok som någonsin skrivits: "Sammalunda mån ock I män förståndigt sammanleva med det kvinliga kärilet, såsom det svagare, och visa dem heder."

Många män söka aldrig lära förstå vad deras hustrur genomgå för deras skull, men huru kunna dessa göra sin plikt i att uppmuntra, vederkvicka, trösta och hjälpa sina hustrur? En del män tycks även glömma att hustrun är det "svagare kärilet", och att de därför själva borde göra det hårdaste arbetet och bära de tungaste bördorna. Det är likväl ej genom att glömma och försumma våra plikter, utan genom att uppfylla dem som hemmet göres lyckligt. Om du anser dig själv vara en hederlig man, glöm då ej att din hustru står vid din sida och såsom allaredan nämnts, om du är konungen är hon visserligen drottningen.

Bevisa din hustru uppmärksamhet.

En del män äro mycket hövliga och uppmärksamma mot främmande, och naturligtvis i synnerhet mot kvinnor, ty det är naturligt för en herre att bevisa uppmärksamhet mot det motsatta könet. Varför nedlade Gud denna naturliga böjelse hos mannen? För att han skulle uppfylla sin plikt i att hedra och försörja sin hustru, och därigenom göra deras hem till ett paradis av kärlek och glädje. Det är gott att vara hövlig emot främmande, men den som önskar ett lyckligt hem i förening med en älskande hustru bör ej försumma att

bevisa henne den största hövlighet både hemma och borta. Giv henne den bästa stolen, hjälp henne upp uti och ut av vagnen, hjälp henne på allt sätt och kom alltid ihåg när du är tillsammans med henne att du är i sällskap med den kvinna som för dig är den värdigaste av alla till din aktning och uppmärksamhet. Var ej rädd för att låta folk se att du älskar din hustru och glöm ej att låta henne se det i vardagslivet. Tänk ej att "sådana småting" äro onödvändiga att giva akt på, och att du ej behöver iakttaga varje liten ting som kan befordra din hustrus välfärd och lycka. Men framför allt undskylla dig ej själv med att säga att din hustru ej gör sin plikt mot dig och hemmet. Kom ihåg att det bästa sätt att få henne att göra sin plikt, är genom att du uppfyller din. Vi kunna och måste göra den, detsamma huru länge vi levat annorlunda.

Från *Hjem, Helbred og Lykke.*

RELIGIÖSA SAMTAL.

Forts. från sidan 3.

lium, hörer dess sång lika klart, som man hör fågelsången om våren; det njuter utav evangelii vällukt lika fullt, som man någonsin njutit utav rosens doft.

H:r. N. — Den bibeltext, på vilken min tro är grundad, återfinnes uti Matt. 24: 13, och lyder sålunda: "Den som håller ut intill änden, han skall varda frälst." Här i världen möta vi det, som måste uthärdas; men efter detta livet, eller efter änden, kommer frälsning oss till del. Jag tror uteslutande på frälsning efter döden.

H:r. R. — Även jag tror på en frälsning efter döden, men om man ej tror på någon annan frälsning än den, får man många Skriftens ord emot sig, som absolut lära om en frälsning här i livet. Tro på frälsning efter döden och icke här i tiden är en farlig tro.

H:r. N. — Jag har haft den uppfattningen, att du alls icke trodde på någon frälsning efter detta livet.

H:r. R. — Jo; jag tror hela Bibeln; och den text du läste nu talar om en frälsning efter detta livet är slut.

Tillåt mig få säga dig, vad jag sagt mina vänner Gärningar och Vattenvik, nämligen, att bibeluttrycket "frälsning" är flersidigt. I tre män påminna mig om de blinda männen, som skulle gå och "se" en Elefant. En utav de blinda männen tog med handen på Elefantens sida och sade: "Han är lik en vägg." En annan, som rörde vid djurets knä, sade: "Elefanten liknar ett träd." Medan den tredje kom att röra vid Elefantens öra och sade: "Han liknar en fläkt."

Dessa män hade rätt, allesamman, om de hade begränsat sin beskrivning till olika delar utav Elefanten, men den blev felaktig, när var och en lät sin beskrivning gälla hela djuret. Grannen Gärningar säger, att frälsning gives genom gärningar endast. Det gives en frälsning genom gärningar, men det är endast en sida eller en del utav frälsning. När Gärningar säger, att frälsning erhålles uteslutande genom gärningar är han, i det fallet, lik den blinde mannen, som sade att Elefanten — hela djuret — var lik en vägg.

Grannen Vattenvik säger, att frälsning gives i dopet. Det gives en frälsning i dopet, men det är endast en annan sida av bibeluttrycket frälsning. När han säger att ingen annan frälsning finnes, utom den som gives i dopet, är han lik den blinde, som sade, att Elefanten är likt ett träd.

Du säger att frälsningen gives först efter döden. Det gives — enligt Guds ord — en frälsning efter döden, men i det uttrycket beskrives endast en annan sida utav frälsning. Om man säger att allt, som hörer till frälsning erhålles först efter döden, är att bliva lik den blinde mannen, som sade, att Elefanten var lik en fläkt, efter att endast hava vidrört djurets öra.

H:r. N. — Jag är glad över att ha fått gjort din bekantskap, och fått haft dessa samtal med dig. Vi kunna ju inte hava samma åsikter. Således får du gå din väg och jag går min väg; och jag hoppas vi skola båda komma till himmeln. Jag måste gå nu.

H:r. R. — Det är icke din väg eller min väg, som skall leda oss till himmeln. Vi måste gå Bibelns väg för att komma dit. Det är ju ej så sent ännu: stanna ännu en liten stund! Tillåt mig nu säga, att Bibeln lärer om en frälsning genom gärningar, en frälsning i dopet och en frälsning efter döden; men den lärer även om en frälsning av nåd, genom tro. Denna senare frälsning gives NU. Det är en frälsning ifrån synden; en frälsning som bereder oss för frälsningen efter döden. Får jag lov att förklara frälsningen efter döden för dig?

H:r. N. — Jag tror mig förstå den.

H:r. R. — Du vet, att så länge som vi äro här i köttet, äro vi utsatta för frestelser; men om vi segra över frestelserna, fortsätta därmed intill änden utan att begå synd, då skola vi varda frälsta för evigt. Här är det en möjlighet att förlora vår frälsning som gives av nåd, och att bliva för evigt förlorad; men om vi vaka och bedja och hålla ut intill änden, skola vi komma till den härliga plats, där frestelser aldrig nå oss och där vi skola för evigt varda frälsta. Kan du icke fatta detta?

H:r. N. — Jag förstår vad du menar, och jag måste, för att vara ärlig, bekänna att det synes gott och förnuftigt vad du säger; men jag har aldrig haft någon erfarenhet av frälsning ifrån synden, ingen glädjeström i min själ. Ditt tal och det Guds ord du läst har utövat en överbevisande kraft i min själ; men tänk dig! jag har fört denna bekännelse i många år, och för mig att övergiva denna min väg, vilket komme att medföra klander och kritik ifrån mina bröder, det skulle bliva så förödmjukande, att jag kan ej uthärda det; jag vill hellre dö och gå f—.

H:r. R. — Säg ej så, kära du! Om du endast finge den erfarenhet som Herren har för dig, skulle du bliva så fylld med frid och kärlek, att hån och smälek ifrån ditt kyrkfolk ej komme att oroa dig mycket.

H:r. N. — Om jag finge den erfarenheten som du har talat om, bleve jag utesluten ur församlingen, och det kunde jag omöjligt uthärda.

H:r. R. — När de utesluta dig tager Herren Jesus emot dig. Vilket anser du vara förmånligast, att bliva utesluten ur din församling och upptagen av Herren, eller utesluten, utestängd av Herren och kvarstå i din församling?

H:r. N. — Jag ville hellre bliva upptagen utav Herren. Ack, måtte han förbarma sig över mig! Men, jag skall ej uppgiva min åsikt; jag har varit på denna väg för länge för att övergiva den. Går jag förlorad så bliver jag ej den ende; jag vill ej övergiva denna min väg; j a g v i l l ej. Jag skall gå nu. Farväl!.

H:r. R. — Det smärtar mig att se dig gå nu. Vill du ej stanna en liten stund till? Jag har mera gott att säga dig, och några flera uppmuntrande och överbevisande Guds ord att läsa, förrän du går.

H:r. N. — Du har allaredan läst för många för mig. Jag önskar nu, att jag aldrig kommit hit och samtalat med dig om dessa ting. Dina tal oroade mig till en del, men när jag såg Moster God dö i går afton, och hörde henne säga att hon väntade komma

till himmeln, lugnade det mig mycket; ty hon trodde så som jag har trott. Men ditt tal i dag, och särskilt din förklaring över den text, på vilken jag byggt mitt ljuvaste hopp, har oroat mig mycket. Jag var tillfredsställd före jag hade dessa samtal med dig, men nu vet jag ej om jag någonsin kan bliva tillfredsställd mera.

H:r. R. — Jag vill säga dig ännu några ord: Antag att en person har en bunt sedlar i sin ficka. Han har dem i sin ägo; han känner att han har dem; han vet att han har dem; han vet även att det är fara att förlora dem, men vid första tillfälle inlämnar han dem i banken för att förvaras. Nu anser han penningarna i gott förvar.

Din själ kan bliva frälst. Du kan bliva frälst nu. Du kan känna, du kan veta att du är frälst. Jag medgiver, att det är möjligt för dig att förlora din frälsning medan du är här i köttet; men om du vakar och beder kan du bliva bevarad frälst, och så skall du, en gång, få gå till den "staden som har grundvalar, vilkens byggmästare och skapare Gud är." Där kan du inlämna din frälsning i en "eviga livets" bank, där den kommer att för evigt bliva bevarad Men, min älskade vän! du måste få fräsningen här, eljest har du intet att inlämna till förvaring när du kommer dit.

H:r. N. — Jag respekterer dig, vän Riktig; men tillåt mig säga, att jag önskar ej höra mera nu om denna sak. Jag skall gå nu.

H:r. R. — Kom tillbaka om några dagar. Säg: Vill du ej komma tillbaka? Det skulle glädja mig mycket.

H:r. N. — Nej; jag tänker ej komma hit mera. Jag skall söka få tillfredsställelse på den väg jag har vandrat. Farväl!

H:r. R. — Min vän Ärlig! Jag hoppas du vill göra ditt bästa för att få honom med dig hit igen; den Helige Ande verkar på hans själ. Han är ej långt från Guds rike. Må Gud få rycka honom, som en brand ur elden.

H:r. Ärlig: Jag skall göra mitt yttersta för att få honom med mig hit. Det är svårt för dem, som i långa tider blivit lärda uti denna kalla och formella kristendom, att se den rätta och sanna vägen.

Jag hör du tror det låter sig göra att förlora den frälsning, som här i tiden erhålles av nåd, genom tron. Jag har en granne, som säger, att sedan vi en gång kommit till den frälsande nåden är all fara att falla bort ifrån den för evigt förbi. Jag skall göra honom sällskap hit, så kan han få ett samtal med dig, om du ej har något däremot.

H:r. R. — Jag har visst ingenting däremot. Det skall glädja mig att få samtala med honom. Jag fattade ej, till att börja med, att sanningen grep Herr Någongång som den verkligen har gjort.

H:r. Ä. — Jo, jag förstod det utav vad han har sagt till mig; men han sökte dölja det för dig. Han kallar mig, så jag måste gå.

H:r. R. — Sök att få Herr Någongång med dig hit igen, snart, om det är möjligt, även den andre mannen. (Forts.) C. E. Orr.

PAULI "PÅLE FÖR KÖTTET."

Av Chas. A. Grant.

"Om jag ville berömma mig själv, så vore jag icke fåvitsk, emedan jag då skulle tala sanning, Men jag avhåller mig därifrån, på det att ingen må tänka om mig utöver vad han ser hos mig eller hör av mig. Och på det att jag icke skulle förhäva mig över de utomordentliga uppenbarelserna, gavs mig en påle för köttet, en Satans ängel, som skulle kindpusta mig, på det att jag icke skulle förhäva mig. Om denne bad jag. Herren tre gånger att han måtte vika från mig" (2 Kor. 12: 6—9).

Det finnes många meningar om vad Pauli påle var. Att aposteln väl kände sig själv och tydligt förstod sin egen ställning har han på flera ställen i sina brev tydliggjort. Han önskade även att dem han skrev till måtte förstå och erkänna hans ställning. I den elvte vers säger han att han "i intet har stått efter de höga apostlarne", och åter säger han: "Jag har arbetat mer än de alla, dock icke jag utan Guds nåd, som är med mig" "om än jag intet är." Paulus önskade ej att bliva upphöjd, så att folk skulle mista syn på Gud och hans verkande kraft, och ej heller önskade Herren det; ty det skulle blivit ett hinder för Pauli brukbarhet i Guds tjänst. Paulus var ödmjuk därför kunde Herren välsigna honom och göra honom till ett redskap till tusentals, ja miljontals själars frälsning. Gud gav honom stora uppenbarelser, och såsom predikant hade han stor framgång, och han säger att på det han ej skulle förhäva sig gavs honom en påle för köttet.

Några påstå att Pauli påle var någon viss synd som han ej kunde övervinna och att det var nödvändigt för honom att ligga under för denna svaghet för att han måtte bevaras ödmjuk. Om en liten synd vore en god ting för att hålla oss ödmjuka, skulle vi ej då finna de mest ödmjuka själar i saknad av Guds nåd och kraft att leva ett segrande liv över synden?

Somliga säga att det var en sjukdom, svaga ögon eller någon annan åkomma, som Paulus var behäftad med. Att denna påle ej var någon synd, ej heller sjukdom eller krämpa, ej ens en frestelse till synd som var svår för honom att övervinna, har han gjort tydligt. Denna påle vart honom given för att han ej skulle förhäva sig och att det var något allvarligt se vi, ty han bad tre gånger att den måtte vika ifrån honom. Herren hörde hans bön och svarade: "Min nåd är dig nog, min kraft fullkommas i svaghet." Det var nog för Paulus; han böjde sig under Guds vilja.

Det finnes en underbar likhet mellan Pauli och Jesu erfarenheter Herren Jesus kände till ändamålet med sitt kommande till världen; han visste att han skulle lida förföljelse och till sist korsfästas. Likväl se vi honom i Getsemane kämpande i bön till Fadern, bedjande tre gånger att, om möjligt denna kalk måtte tagas ifrån honom. Där mottog han kraft från himmeln, hans bön besvarades, en ängel kom och styrkte honom och han gick segrande genom lidande och död.

När Gud frälste Paulus, sade han till Ananias: "Denne är mig ett utkorat redskap . . . Ty jag skall visa honom huru mycket han måste lida för mitt namns skull." I 2 Kor. 11: 23 — 28, omtalar Paulus de lidanden han hade att genomgå. Det som Herren sagt Annanias gick i uppfyllelse. Nog var det svårt för Paulus att genomgå dessa misshandlingar, och ej underligt att han följde Jesu exempel och gick till Gud i bön att de måtte vika ifrån honom. Även Paulus fick svar på sin bön vilket var: "Min nåd är dig nog." Därefter säger han: "Därför finner jag välbehag i svagheter, i misshandlingar, i vedermödor, i förföljelser och trångmål för Kristi skull, ty när jag är svag, då är jag stark" (2 Kor. 12: 10). Paulus fick lida förföljelse av Satans tjänare, men han erhöll nåd ifrån Gud att genomgå dessa förföljelser och lidanden. Han fick lida mycket för Jesu namns skull, men han förblev trogen och kämpade trons goda strid och fick till sist lida martyrdöden. Men under allt detta uppehöll Guds nåd honom och han vandrade i sin Mästares fotspår. Vi se honom tillsammans med Silas, i Filippi där han blev slagen och kastad i fängelse med fötterna fastsatta i stocken. Men likväl bådo de och lovade Gud med sång. O underbara frälsning, saliga liv. Vilken sällhet att få smaka Frälsarens ljuva frid. Måtte Herren hjälp oss att likt Paulus gå segrande genom livet och triumferande genom döden. Och att vi måtte såsom han kunna säga: "Varen mina efterföljare såsom jag är Kristi."

SAMVETETS RÖST.

Pastor Daniel Lindly, efter en frånvaro av fyrtio år — mer än hälften av tiden tillbringad såsom missionär i Afrika — återvände till detta land och besökte nyligen Athens, Ohio, hans barndoms hem, varest han upplevat sina ungdoms dagar. Återigen beträdde han den gamla skolgården, gick igenom det gamla seminariets salar, stod på seminarietsklippan, skolgossarnes talarestol. Han undersökte de gamle stigarna och gjorde förfrågningar efter dem som han umgåtts med i sin ungdom. Förändringar hade

förekommit på varje scen, och få, i sanning, voro de som han umgåtts med i sitt tidiga liv, som han igenkände där. Men hans namn och närvaro var känt, och han ombeddes att predika på aftonen och giva en skildring av en del av hans erfarenheter i Afrika. Vid mötets slut kom en mycket vördnadsvärd äldre herre till honom och begärde att få taga en spatsertur tillsammans med honom.

Hans begäran beviljades och när de kommit till en mera enslig plats, vände mannen sig till honom och sade: "Broder Lindly! om en person någonsin gjort något orätt, begått en synd, tror du ej att han borde bekänna det?"

"Jo", sade Lindly, "om han därmed kan förhärliga Gud; om det skaffar rätt till den förorättade, eller gör den gott som syndat."

"Nå väl, det är precis vad jag tror. Jag är i just en sådan belägenhet. Jag har länge önskat och bett om ett tillfälle att göra en bekännelse för dig och giva dig upprättelse . . . . . När vi voro gossar, femtio år sedan, lekte vi tillsammans. Du släppte en tjugofemcent, jag tog upp den och behöll den. "Det var en liten elak, stygg handling och det har oroat mig allt sedan."

"Å, det var en obetydlig sak och jag har ingen hågkomst av det", sade Herr. Lindly.

"O, du kan kalla det en obetydlig sak, men det har varit en förfärlig börda för mig att bära.

"Jag har burit den nu under femtio års tid. Jag skulle ej vilja bära den under femtio år till, för allt det guld som finnes i Kalifornien. Och antag om jag skulle nödgas bära den under femtio tusen år, eller genom hela evigheten! "Nej, min vän, det är ingen småsak; den har blivit större och tyngre hela tiden, och jag vill bli av med den.

"Jag tvivlar ej på att du har glömt det men jag kunde aldrig glömma det. Jag har ej, under de sista femtio åren hört ditt namn nämnas eller din faders namn eller någon av familjen, utan att den tjugofemcentaren varit förenad därmed. Själva knapparna på din rock — allting som är runt, repressenterar en tjugofemcentare. Solen, månen och stjärnorna äro förstorade och glänsande tjugofemcentare. Du behöver ej kalla det en liten synd, om det så var har den vuxit mycket för att plåga mig; och det med rätta.'

Härmed tog mannen en fem frank penning utur sin portmonä, sliten och blank, och sade: "Jag önskar att du emottager denna; den tillhör dig; den är med rätta din och kommer ej att bliva till någon börda för dig. Och om detta ej är nog skall jag giva mer." Herr. Lindly emottog den och mannen sträckte sig upp rak och tog ett långt andedrag, likt en man som just lagt av sig en tung börda. Han var till sist befriad.

Från "*Själens Odödlighet.*"

De Ungas Avdelning.

FÖRTRO ALLT ÅT HERREN.

Av K. J. Ryding.

I stället för att gråta
för synd och usselhet,
så kunde man ju låta
Herren ta bort dem helt.

I stället för att klaga
på trånga hårda da'r,
så kunde man lugnt taga
allt från Gud sin Far.

I stället för att ligga
sjuk i mång' plåga svår,
så skulle man sig trygga
vid att Guds kraft förmår;

Helbrägdagöra kranka,
som legat många år.
O, gå nu ej och samka
onödig plåga svår.

I stället för att sucka
för gammal vana svår,
så skulle man Gud tacka,
som hjälper om han får.

PÅ JAGT EFTER LYCKAN.

Leo Tolstoj omtalar:

Det var en bonde som fick höra att jorden i baskiernas land var ovanligt fruktbart och mycket billigt.

Hans mun vattnades vid tanken på att få äga en så god jord. Alltså skyndade han att sälja allt vad han hade och reste till baskiernas land.

När han kom dit förfrågade han sig hur mycket han skulle betala. De sade honom att han för 1000 rubel skulle få allt det land han kunde gå omkring på en dag. Men penningarna måste han betala i förskott. Vid soluppgången skulle han begynna, och innan solen gick ned måste han vara tillbaka till utgångspunkten. Om han ej noggrannt gjorde således fick han ingen jord och heller inga pengar tillbaka.

Bonden mottog detta förslag med stor glädje. Morgonen därpå betalade han penningarna, steg så upp på en hög backe och förbidade de första ljusstrålarna. I samma ögonblick solen syntes begynte han sin vandring, medan han sjöng av glädje. Baskierna följde honom ridande och visade honom vägen. När han hade gått ett långt stycke stannade han och intog litet frukost. Sedan fortsatte han igen.

Men snart begynte värmen bliva tryckande. Bonden kände att han begynte tröttna, och så kom den tanken till honom: Borde jag ej göra vägen något kortare, så att jag kan nå tillbaka till utgångspunkten innan solen går ned? O nej, en vacker dal utbredde sig framför honom; den måste han hava. Han skyndade sig ännu mer. Fötterna begynte trötta, men han brydde sig ej om det. Han kastade av sig något utav sina kläder och hastade vidare.

När kvällen närmar sig, ser han på långt avstånd den hage varifrån han utgick. Det är långt dit. Solen sjunker fort, och hans krafter avtaga. Han skälver av oro och ångest och skyndar sig allt han förmår.

När han kommit till hagen ser han icke längre solen. Men kanske hon är synlig från toppen av höjden. Såsom en vilding rusar han upp. Ja ännu ser han solen. Nätt och jämt som hon går ned är han på platsen.

"Bra gjort," ropade domaren till honom. "Nu har du vunnit dig en stor egendom?" Men Bonden hörde det icke. Han föll ned och blodet rann ut av hans mun. Om några minuter var han död.

Baskierna le hånfullt. En av den kastar en spade till sin dräng och säger: "Grav ned honom!"

Och drängen vart allena och gravde en grav nätt och jämt så lång och så bred att bondens kropp fick rum i den. Sedan kastar han mull över den. Det var den egendom bonden till sist fick för all sin möda.

På så sätt lönar det sig att låta narra sig att gå på jagt efter jordisk lycka. Det går som det gick med barnet som sprang efter den vackra fjärilen. När det äntligen gripit den och så öppnar handen finnes blott litet stoft kvar.

Man ödslar sin kraft och vinner till sist endast förgänglighet. "Vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?" St. St

Från *Den Unges Vän.*

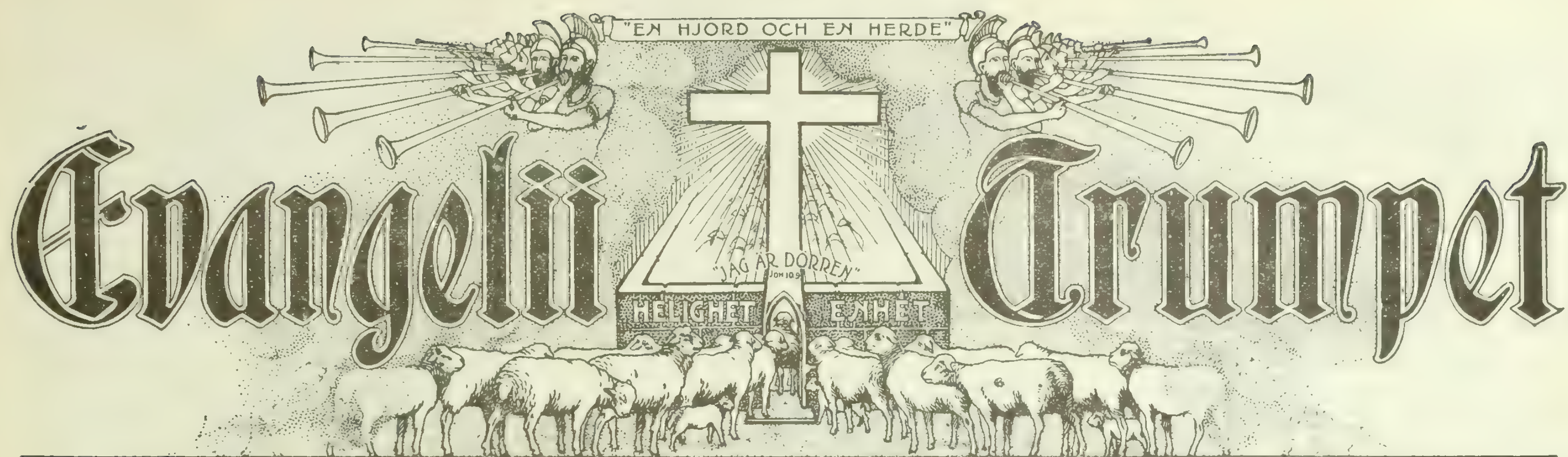
BETYDELSEN AF ETT RENT LIV.

"En arabisk prinsessa fick en gång av sin lärare ett etui av elfenben, hvilket hon icke skulle få öppna förrän efter ett år. Tiden gick, och slutligen kom det efterlängtade ögonblicket. Med darrande händer öppnade prinsessan sin skatt. Men, ack! På en liten sidenkudde låg en hop rost. Det hade form av någonting vackert, men skönheten var försvunnen.

"En liten pergamentrulle låg bredvid, och på den läste hon dessa ord: 'Min kära vän. Må detta bliva dig en lärdom för livet. Då jag lade in detta smycke, fanns det endast en obetydlig rostfläck på det. Genom vanvård har det, som du ser blivit alldeles oanvändbart — endast en samling av rost på det fina sidenunderlaget. Så kan en liten fläck på karaktären genom ouppmärksamhet och vanvård fördärva ett rent och gagnrikt liv och slutligen lämna endast en skugga kvar av vad det skulle hava blivit. Göm ett smycke av guld i detta etui och efter många år skall du finna det lika glänsande och vackert. Så förhåller det sig även med dig själv. Samla endast på sådant, som är rent och ädelt, och du skall bliva en prydnad för din omgivning och en källa till sann glädje för dig själv och dina vänner."

HAR DU NÅGONSIN SETT VINDEN?

I Rio de Janeiro blev en kolportör tillfrågad, hur han kunde veta, att det fanns en Gud, eftersom ingen hade sett honom. Kolportören frågade tillbaka: "Har Ni någonsin sett vinden?" "Naturligtvis inte, blott dess verkningar." "På samma sätt", svarade kolportören, "känna vi Gud genom hans verkningar, genom allt vad han gjort för människors barn." Mannen kände sig överbevisad och köpte ett evangelium. Utv.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de försking rades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Augusti, 1916. Nummer 16.

I AFTONTIDEN.

Av C. J. Forsberg.

Nu ljuset skiner i aftontiden,
Som profeten det förutsagt.
"Mörk och töcknig dag" är nu förliden,
Och Guds ord går fram med kraft.

Herrens heliga, i liv och hjärta,
Rening fått i Jesu blod.
Guds rättfärdighet skall nu dem mätta,
Ty de funnit Herden god.

Fåren skall sin herdes röst ju höra,
Så har Jesus själv oss sagt;
Därföre vi nu med "lärjung—öra,"
På hans ord må giva akt.

Herren sina barn till ljuset kallar,
Uti saliga endräkt här,
Och på ordets ängar han oss vallar;
Själen finner föda där.

Vi oss glädja i aftonljuset
Få se Jesu sköna brud;
Männ' skoläror henne gömt i gruset;
Nu hon strålar i sin skrud.

Hon är Guds församling här på jorden;
Lemmarna i Kristi kropp.
Broder syster, du är salig vorden,
Att i Herren ha' ditt hopp.

När basunen, nummer sju, du hörer,
Och i skyn får Jesus si,
Han då bruden hem till bröllop förer,
O, hur saligt det skall bli'!

Säg, min vän, är du ibland den skara,
Som till bröllopsfesten går?
Eller har du icke mer än namnet bara,
Kronan du ej då undfår.

GRÅTEN MED DEM, SOM GRÅTA.

Av James Turner.

"'Jesus grät" (Joh 11: 35). Vem är denne som gråter vid Lasarus' grav? Är det ej Guds Son? Har han ej makt till att befalla dödens portar att öppna sig och försätta i frihet den fångne anden? Jo, han har denna makt; han kände ej den hjälplöshet vi känna i dödens närvaro. Han vet att Lasarus skall framträda när han kallar honom: varför gråter han då? Han gråter emedan det mänskliga medlidandets strängar vibrera i hans gudomliga bröst, vid åsynen av andras sorg.

Huru många hjärtan längta efter sympati utan att erhålla den! Den mänskliga själen kräver det. Jesus själv sökte det, i den mörkaste timmen, i Getsemane, men ack! han fann det ej. Likaså vi, i prövningens stund, när allt är mörkt uppöver, omkring och inom oss, längta efter sympatiets tröstande ord. Erhålla vi dem alltid? Nej, andra förstå oss ej.. De hava så brått om. Själens ömmande strängar torde upphöra att vibrera om vi ej komma i beröring med och hava medkänsla för dem som hava sorg.

Gud måsta lära oss läxor härutinnan. Huru svårt det är att få ett ord av sympati från dem, som aldrig haft sorg, sjukdom eller död i sin närhet. De förstå ej att yttra ett ömt ord. Men om Gud får låta dem komma på lidandets läger, bringa dem till dödens portar och sedan tillbaka igen; huru förändrade de bliva! Sannerligen vi kunna ej vara bedrövade över att de lidit emedan det gjort dem mer lika Kristus.

Jesus gav sin älskande sympati, lik en ljuvlig vällukt, utgjuten uti andras sår. Om vi leva vårt liv vid hans fötter, skola även vi hava något att giva andra; och det kommer att bliva färre ödsliga hjärtan, mindre längtan efter mänsklig sympati; i denna kalla värld vi till en tid bebo.

HURU EN TRÖTT ARBETARE FANN VILA.

Av Hazel G. Neal.

En klar oktober sol gick ned i väster, skänkande ett ljust skimmer åt hela naturen. En arbetare kom ut från sitt rum, i ett inackorderingsställe, och satte sig på verandan förbidande tiden att bliva kallad till aftonvard. Sakta tog han något från sin rockficka. Det var en gåva från hans moder som skänkts honom för trettiotre år sedan Han hade aldrig från den dagen till denna, upphört att bära den i sin inre rockficka. Han läste den nu och då, men läste den mer för hennes skull som givit honom den, än för sitt eget bästa.

Mannen var ej en kristen, fastän han bekände sig så vara helt enkelt emedan han förenat sig med en församling i sina gosseår. Under alla dessa år hade hans liv ej stämt överens med Guds Ord, och detta visste han mycket väl. I sanning, i stället för att uppmuntra sin snälla kristna hustru i sitt kristna liv, stod han henne ibland emot.

Öppnande sin dyrbara minnesgåva — det Nya Testamentet — fäste hans blick sig vid 1 Joh. 3: 1, vilket lyder sålunda: "Sen, hurudan kärlek Fadern har bevisat oss, att vi kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Fördenskull känner världen oss icke, emedan hon icke känner honom." Hastigt, som en blixt kom denna tanke kraftigt till honom, är denna kärlek även för mig, eller är den blott för någon annan?

Det hade ett djupt intryck på honom. Han läste vidare, men han kunde ej komma ifrån denna förnämsta tanke: "Älskar Gud mig?" Han blev orolig. Vad var denna besynnerliga känsla vilken var så främmande för hans liv? Han kunde ej förstå det.

Mannen förstod synbarligen ej vad det var att vara påverkad av Guds Ande, och visste ej att det var Guds röst kallande honom att lämna synden. Ofta bliva människors hjärtan så påverkade att de ej kunna få ro innan de finna Kristus. "De ogudaktiga äro såsom ett upprört hav, som icke kan vara stilla, ett hav, vars vågor röra upp dy och orenlighet. De ogudaktiga få ingen frid, säger min Gud."

Medan han sålunda satt i sitt oroliga sinnestillstånd, kom en kvinna till dörren och tillkännagav att aftonvarden var redo.

"Jag vill ej ha något att äta,' ' svarade han, likväl gick han sakta, nästan motvilligt, till bordet. Blott några bitar var allt han kunde svälja.

"Du är sjuk," sade kvinnan.

"O, nej, det är inte det," svarade mannen, nästan modfälld.

Efter han suttit en liten stund gick han tyst till sängs, med hopp om att finna befrielse i sömnen. Men så mycket han än försökte, kunde han likväl ej sova. Allt mer och mer betungad blev hans tröstlösa själ.

"Vad skall jag göra för att bliva av med denna förfärliga känsla?" ropade den stackars mannen till sig själv. Han steg upp och gick till fönstret och försökte skingra sin själs djupa känslor, med att blicka ned på vad som försiggick på gatan, men utan att lyckas. Tillbaka till sängen gick han ännu en gång, med tanke om att försöka sova. Kunde han ej få sömn för sin trötta kropp eller vila för sin oroliga själ? Slutligen reste han sig upp i sängen och sade: "Herre om detta är du, så skall jag ödmjuka mitt hjärta inför dig och få min sak uppgjord."

Han steg upp ur sängen och bad Gud förlåta honom hans synder och borttaga hans förfärliga förnimmelse av brottslighet och

den börda som tryckte honom. Ögonblickligen avlägsnades bördan, och frid — ljuvlig frid — uppfyllde hans själ. Han gick till sängs och sov gott, och steg upp nästa morgon fröjdande sig i Herrens Jesu frälsning.

Syndare, talar Gud till ditt hjärta? Betunga dig dina synder, och beröva dig sömn, hälsa och lycka? Lyssna till Guds röst; böj dig under hans kontroll, och du skall finna vila.

men när vi hava tydliga befallningar vad vi skola göra, behöva vi väl ej tillsägas vad vi icke skola göra. Om jordbrukaren säger till sin dräng, att han skall gå åstad och plöja på åkern, behöver han väl ej förbjuda honom att hugga ved, gräva diken eller köra till staden.

Men vad skola vi göra om vi ej hava tillfälle att sända efter någon av de äldsta uti Guds församling. Då hava vi ett annat löfte vi kunna tillägna oss: "Om två av eder komma överens på jorden, vilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem av min Fader, som är i himmeln" (Matt. 18: 19). "Nå men om det ej finnes ens ett enda Guds barn som jag kan förena mig med i bön, vad skall jag då göra?" Tillägna dig då detta löfte: "Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, allt, vad I viljen, skolen I bedja, och det skall ske eder" (Joh 15: 7).

Lydnad mot Gud och hans befallningar verkar tro, och tron är den hand varmed vi fatta tag uti Guds löften och komma i besittning av hans välsignelser. "Mina älskade, om vårt hjärta icke anklagar oss, hava vi frimodighet inför Gud, och vadhelst vi bedja få vi av honom, emedan vi hålla hans bud och göra det som är behagligt inför honom" (Joh. 3: 21, 22). L. P. P.

Bibelämnen.

KROPPENS HELANDE.

Uti Guds Ord finnes många härliga löften till människorna från Gud. Men för att vi skola komma i besittning av de förmåner som dessa löften framhålla är det nödvändigt att vi efterkomma de villkor som äro förenade med löftena.

Bland de många välsignelser Guds Barn komma i besittning av är kroppens helande vid sjukdomsfall, försåvitt de göra sig bekanta med och efterkomma Guds befallningar. Det finnes många, t. o. m., bland kristendomsbekännare i våra dagar vilka betvivla eller föneka, att Gud på ett övernaturligt sätt helbrägdar de sjuka. Många av dessa medgiva att Herren Jesus helade de suka under sin vistelse på joren, i mänsklig gestalt, men att han ej så gör i våra dagar. Att detta är en missförståelse av Guds plan vilja vi med Guds Ord bevisa.

Om vi studera Bibeln finna vi att Gud varit sitt folks helbrägdagörare under alla tider. Både i Gamla och Nya Testamentet finna vi många exempel på huru Gud på ett övernaturligt sätt helat sjukdomar av alla handa slag. Således borde, för den som tror på Bibeln, intet tvivel förekomma att Gud är intresserad uti människans välfärd vad som angår kroppen lika väl som själen. Alldenstund detta är förhållandet, uppstiger helt naturligt frågan vilka villkor har Gud framställt för människan för att hon skall komma i besittning av Guds välgörenhet i detta hänseende.

Det finnes en otalig mängd idéer i vår tid angående detta ämne, allt för många att de kunde uppräknas. Men låtom oss vända oss till Guds Ord och se vad Guds plan är. Vi kunna gå tillbaka till tiden före den mosaiska lagen vart given och finna att Gud helade människor som svar på bön.—1 Mos. 20: 27. Sedan finna vi att han begagnade samma metod under den mosaiska tidsfördelningen. Vi kunde nämna många fall då så skedde, men vilja blott påpeka några få. Mose bad för Mirjam och hon blev helad av spetälska. — 4 Mos. 13: 15. Hiskia bad och blev helad. — 2 Kon. 20: 2, 6. I 2 Kon. 5:e kapitel kunna vi läsa berättelsen om Naman som blev helad av spetälska genom att åtlyda Guds befallning genom profeten Elisa. Det är att märka att dessa och många flera som kunde nämnas blevo helade utan att göra bruk av mediciner eller att hänvända sig till jordiska läkare. Ett fall omnämnes om en person, nämligen konung Asa, som vände sig till jordiska läkare, i stället för att vända sig till Gud, för erhållande av hjälp vid ett visst sjukdomsfall och resultatet var att han dog, utan tvivel i förtid, emedan han uraktlät att tillmötesgå de villkor som Gud föreskrivit.

När vi sedan genomläsa Nya Testamentet finna vi både genom föreskrift och exempel att Gud ännu fortfarande är sitt folks läkare. Och att han helar genom gudomlig makt utan tillhjälp av mänskliga uppfinningar eller läkare. I evangelierna finna vi många berättelser om huru många kommo till Herren Jesus och begärde att bliva helade. Han sade aldrig till någon enda av dem att de skulle gå till doktor eller taga medicin, utan han helade dem medelst övernaturlig makt. Vid ett tillfälle kom en kvinna till Honom som hade varit sjuk i många år och under dessa år hade hon givit ut alla sina medel till doktorer utan att erhålla någon hjälp, utan hade hellre blivit sämre till hälsan (något som är mycket vanligt). Med att söka hjälp hos Herren fick hon sin hälsa åter, utan penningar.

Ej blott ägde Herren Jesus denna makt att hela utan han gav den även åt sina apostlar. Och efter sin uppståndelse giver han dem uppdraget att gå ut och predika för alla människor och göra de sjuka helbrägda genom att lägga händerna på dem.

Herren Jesus stiftade en församling (vilken innefattar alla Guds barn) och han sade att helvetets portar ej skulle vara henne övermäktiga; alltså skulle den allt fortfarande förbliva och, pris ske Gud, den äger ännu bestånd. I denna församling, för vilken Han själv är huvudet, har han gjort föranstaltningar för kroppens helande lika väl som själens frälsning och bevarande. I denna församling har Herren insatt olika embetsmän vilka var och en har sitt särskilda uppdrag. Bland dessa olika sysselsättningar (om vi så få uttrycka oss) finnes den att hela sjuka. Denna förmåga eller gåva kommer Herrens tjänare till del, ej genom att studera medicin, utan genom att bliva uppfyllda med den Helige Ande, vilken utdelar "åt var och en sitt, såsom han vill" (1 Kor. 12: 11).

Sedan finna vi en bestämd regel uti Jakob 5: 14, vad Guds barn böra göra vid sjukdomstillfällen: "Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta, och de bedje över honom, smörjande honom med olja i Herrens namn." I nästa vers hava vi ett löfte om resultatet av detta framgångssätt: "Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom: även om han har begått synder, vardar det honom förlåtet."

Dessa föreskrifter äro ju tydliga, enkla och lätt att förstå. "Ja men", säger någon, "det finnes intet förbud mot att sända efter doktor och taga mediciner." Må så vara,

RELIGIÖSA SAMTAL.

emellan Hr. Riktig och hans grannar.

10:e samtalet.

H:r. Riktig. (Talande till sin Fru) :Vår vän Ärlig har sänt bud att han kommer hit i dag, på morgonen, med sin granne h:r. Enman i sällskap. Den sistnämnde vill hava ett samtal med mig över ämnet: "En gång frälst, alltid frälst." Bed för mig. Han har ju intet skriftligt stöd för sin tro, men de flesta, som hava det minsta stöd i Guds Ord äro svårast att överbevisa med sanningen. De som hava det minsta ljus äro blindast för ljuset.

Fru Riktig: Ja, Fru Ärlig sade mig här förliden, att h:r. Enman är den mest själviska person hon någonsin sammanträffat med.

H:r. R:—Är det verkligt sant? Nu komma de. Bed ivrigt, att Herren må giva mig visdomsord för denna mannen.

God morgon, mina herrar. Var så goda och stig in!

H:r. Ärlig: Jag kom i dag i sällskap med min granne h:r. Enman. Han önskar få ett samtal med dig. Jag har den äran få presentera h:r. Riktig, h:r. Enman.

H:r. R: — Det gläder mig få göra h:r. Enmans bekantskap. Var hjärtligt välkommen i mitt hem! Jag hoppas att vårt samtal skall skapa en livslång vänskap.

H:r. Enman: Det är även min önskan: men jag är något försiktig i val av vänner, ty jag har mången gång blivit bedragen uti detta stycke.

H:r. R. — I ett så gott samhälle som detta, äro vi tämligen trygga i att göra alla till vänner.

H:r. Ä — Mina herrar! Min uppmärksamhet fästes vid något här i en religiös tidskrift, som jag skall bedja att få läsa.

H:r. R: — Vad kan det vara? Läs det!

H:r. Ä: — Jag skall läsa endast några paragrafer:

"Världsalltet giver åter till människan det som av henne blivit givet. Landtmannen giver jorden sädet, och jorden giver den rika skörden. Vingårdsmannen vårdar vinträden, vilka giva den läckra frukten. Vårda blomsterrabatterna, och de skola skänka doftande blommor. Giv det torra fältet vatten, så skall det giva ymnig säd. Om fåglarna få föda, när vintern har tillstängt naturens förrådshus, så skola de giva dig sin sköna vårsång.

"Giv dig sälv till Gud, så skall du få mottaga honom. Giv honom ödmjuk och villig tillgivenhet, så skall han giva dig av sin gränslösa barmhärtighet. Giv en bägare vatten, i hans namn, till din nästa, och bröd till den hungrige, och från himmelns öppna fönster skall du få din belöning.

"Det är med mänskligheten, som med Gud och naturen. Världen har intet att giva till dem, från vilka intet blivit givet, men hon uträcker sin hand till alla dem, som vilja räcka henne en hjälpande hand. Dela ditt bröd och dina kläder med nästan, och hon skall hopa skatter i din famn. Visa dig vänlig, så skall du hava vänner. Tjäna din nästa, så skall du välsignas.

"En gosse, som vid ett tillfälle var uppe ibland bergen, kom att ropa högt, och detta rop eftersades av en främmande gosse, som höll sig gömd. Gossen blev vred över denna förolämpning och utropade, med ännu högre röst, det ena skymfordet efter det andra Dessa förolämpande ord gåvo genljud ifrån bergen. Med bitterhetens tårar i sina ögon, gick gossen och beklagade sig för sin moder. Hon bad honom, att gå tillbaka och uttala vänliga och kärleksfulla hälsningar till den undangömde främlingen. Gossen gjorde så, och den dolde gossen lät samma vänlighet genljuda. Människan får vad hon giver; vare sig till naturen, Gud eller nästan."

H:r. E: — Jag tackar så mycket. Jag är ej så slö, så att jag ej skulle kunna fatta betydelsen utav detta. Du menar att detta passar för mig. Även jag har förstånd, och det använder jag för att tillgodose mina egna behov. Jag har genie, och när jag har något för mig, tager jag itu med det på allvar.

Jag har kommit hit, h:r. Riktig, för att samtala över ämnet: "Frälsning." Vi kunna väl komma överens om att säga: du, då vi skola samtala om sådana ting; icke sant?

H:r. R: — Jo; gärna!

H:r. E: — Jag har hört, att du tror på möjligheten av att falla bort från frälsningen (falla från nåden), men jag hoppas, att jag blivit fel underrättad; ty det skulle vara illa om en man med din förståndsbegåvning skulle tro något så oförnuftigt.

H:r. R: — Vad som blivit dig sagt om denna sak är med sanningen överensstämmande. Du tror på omöjligheten av att falla från nåden, eller att förlora frälsningen efter man blivit född på nytt en gång?

H:r. E:—Ja,och jag är stolt över min tro.

H:r. R: — En undersökning i Skriften och vårt samtal skall, hoppas jag, uppenbara uti vilken av dessa uppfattningar det största oförnuftet ligger.

H:r. E: — Jag vill fråga dig först, innan vi gå vidare i samtalet, om icke Evangelii Trumpet, som utgives av Evangeli Basun Pub. Co., i St. Paul Park, Minn., är din tidning?

H:r. R. — Jag läser den. Har du läst den?

H:r. E: — Jag ser igenom ett och annat exemplar när tillfälle gives mig, men grunden för min fråga ligger i ett brev som jag för en tid sedan fick ifrån en god vän i en av Sydstaterna. Han säger, att en kopia av detta brev har blivit sänt till Evangelii Trumpets Expedition, med anhållan att få det intaget i nämnda tidning, men de ville icke införa det. Jag skall be' att få läsa en del utav det. Han skriver: "Till den Guds församling, som är i St. Paul Park, Minn., och till sådana i hela världen. Jag önskar få framställa och visa det sanna ljuset rörande några hemligheter i Guds och vår Herres Jesu Kristi evangelium, som den Helige Ande i dessa yttersta dagar har uppenbarat för mig.

"Sann godhet vämjes vid att kännas vid något till sin egen fördel; den föredrager att vara ödmjuk och välgörande; den söker ej att se vad som stirrar det i ansiktet—det vill säga, ofullkomligheter, mänskliga felsteg; dess medlidande påtager sig en hållning av erkännande och uppmuntran."

"Mina vänner! Det är en punkt som jag skall få behandla och klargöra i edra tankar, vilken för människohjärtat är mycket dunkelt och förbryllande, nämligen, att en person som blivit född på nytt kan falla bort ifrån den frälsande nåden. Inför Gud Fader, och inför vår Herre Jesus Kristus säger jag, att den läran är ej överensstämmande med Guds ord, vilket jag skall bevisa.

"Jag förfäktar med iver, enligt vad den Helige Ande har uppenbarat för mig, att en person, som blivit född på nytt kan ej förlora frälsningen—kan ej falla från nåden—När man når den graden, att man vet huru att frälsa sig själv och andra, och man vet huru att möta Djävulen i alla detaljer, då har man uppnått den erforderliga utveckling och mogenhet, som visar att man är född på nytt, som man kan se utav Ebr. 5: 14, var vi läsa: 'Men den som nått sitt fulla åldersmått tillkommer den stadiga maten, dem, som hava sina sinnen genom vanan övade att skilja mellan gott och ont.' Dessa äro de om vilka Paulus talar i Ebr. 6: 4—6, var han säger: 'Ty dem som en gång hava blivit upplysta och smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av den Helige Ande och smakat det goda Guds ord och den tillkommande världens krafter, men sedan hava avfallit, dem är det omöjligt att åter förnya till bättring, då de för sig på nytt korsfästa och bespotta Guds Son.'

H:r. R: — Denna text giver ju mannens lära dödsstöten. Paulus säger: "Men sedan hava avfallit," vilket i tydliga ord erkänner möjligheten av att de kunna avfalla. Men din vän, brevets författare, säger att avfall omöjliggöres efter en sådan erfarenhet.

H:r. E: — Det vore bättre om du väntade med ditt svar till dess jag läst till punkt, så kunde du bättre veta varom du talar.

H:r. R:—Jag beder om ursäkt. Jag tänkte att du hade läst det hela.

H:r. E: — Nej, min vän fortsätter med sin förklaring: "Paulus säger ej här bestämt, att de som fått en sådan erfarenhet icke kunna falla."

H:r. Ä:—(Vändande sig till h:r. Riktig): Nej, det gör han verligen icke; ty han säger att det är möjligt för dem att falla.

H:r. E: — "Han säger vidare, att om de avfalla är det omöjligt för dem att åter förnyas till bättring, medan vi däremot i andra Petri brev, första kapitlet, få det tydligt och klart fastställt, att de icke kunna falla. Således se vi utav dessa texter, att de som uppnått denna mogenhet kunna aldrig falla."

H:r. Ä: — Ha, ha, ha!

H:r. E: — Vad "ha- haar" du om?

H:r. Ä: — Jo, jag kom att tänka på i vilken dager man kan ställa Paulus och Petrus

H:r. E: — Vad menar du?

H:r. Ä:—Förstår du icke, att denne mannen får Paulus att lära en ting, och Petrus motsatsen.

H:r. E: — Hur kan du tolka det så?

H:r. Ä: — Lyssna nu! Skulle Paulus hava givit en sådan varning om han ej hade varit överbevisad om faran och möjligheten av ett sådant avfall? Visst icke! Jag tycker mig höra honom säga: "Jag har ej glömt Demas, som övergav mig, i det han fattade kärlek till denna världen. Ej heller har jag glömt de bedårade Galatierna, som löpte väl till en tid, men blevo sedan förhindrade och föllo från nåden, därför att de gingo tillbaka till lagen. Jag ser även församlingen i Laodicea är på väg att falla, och Gud vill snart spy dem ur sin mun."

Och vad Petrus angår, skulle han, enligt den uppsats du har, lära att det är ej möjligt för en pånyttfödd att falla från nåden; men Petrus säger icke det på något ställe. Denne mannen har missrepresenterat Petrus

H:r. E: — Vet du varom du talar? Du har fällt ett skarpt yttrande om min vän.

H:r. Ä: — Låt mig fullborda mitt bevis Jag hoppas att din vän ej med vilja har missrepresenterat Petrus. I det första kapitlet i Petri brev finnes de allvarligaste förmaningar till dem, som hade lika dyrbar tro som han, att de ej skulle bliva förblindade och glömma att de blivit renade från sina forna synder. Alltså ser du, att han giver en förmaning mycket lik den Paulus gav.

Forts. å sidan 7.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring, ... Redaktör.
L. P. Peterson, ... Kontors-Redaktör.
C J. Forsberg .... Medverkande Redaktör.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen måste insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankanvisning; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring måste alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser måste adresseras till

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A:

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker **och traktater, till:**

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 5, 1909, at the post office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

"Om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt" (2 Kor. 5: 17).

Pånyttfödelsen åstadkommer en fullständig förändring i människans natur.

Det gamla syndalivet '"är fögånget" och ett liv i rättfärdighet har intagit dess ställe.

Den som legat under för syndiga vanor får kraft att avlägga dem; den som varit ondsint och trätgirig bliver godsint; den, som varit hämndlysten, älskar nu sina ovänner och söker göra dem gott; den girige och snåle bliver givmild; den som älskat det världsliga får kärlek för det himmelska; ja, i sanning allt har blivit nytt.

Vilken härlig förändring människan får erfara, genom att bliva inympad i Kristus! Det skänker henne frid, fröjd och sällhet i stället för oro, bekymmer och otillfredsställelse, här i tiden, och försätter henne uti ett tillstånd där hon är beredd för en himmel av evig salighet, i stället för evig osalighet.

SAMLADE NYHETER.

Syster Anna Koglin har återkommit från Wisconsin varest hon tillbringat flera veckor tillsammans med br. och syster Trask, br. och syster Ahrendt och syster Lunde i möten. Mötet i Clinton slutade med seger för Herrens sak, och flera själer sökte Gud för frälsning.

Jewel Torkelson, en av arbeterskorna här på kontoret, fick bud om att komma hem, emedan hennes moder var mycket sjuk. Hon ämnar återkomma så snart som hennes moders hälsa tillåter det. Hennes hem är i närheten av Badger, Minn.

Vi hade glädjen åter få se br. Geo. Olson, missionär till Jamaica hos oss nyligen. Han hade för avsikt att företaga en resa västerut, och besöka församlingarna på olika platser. Resan gällde först Princeton, Minn. Därefter Kerkhoven, och senare Belgrade, Paynesville, Hewitt och Hereford, Minn. Sedan ämnade han besöka Erie, Grand Forks och andra platser i N. Dak. Resan kommer möjligtvis att utsträcka sig till västkusten. Måtte Herren välsigna denne käre broder under resan och göra honom till välsignelse för många själar.

Br. L. P. Peterson har återkommit från Austin, Minn., varest han besökte anhöriga och vänner och höll ett par möten i närheten av Renova, Minn,. varest finnes några kära Guds barn.

Vi hava erhållit brev från br. O. T. Ring, Arlington, S. D., vari han säger angående det nyligen hållna sommarmötet: "Vi hade ett gott möte. Några sökte Herren och vittnade att de erhållit frälsning. Fem blevo döpta. Mycket folk samlades till mötena. Guds barn uppmuntrades till att göra Guds vilja. Broder Tubbs kom hit efter mötet avslutat i Grand Forks, N. D., för att hjälpa till i väckelsemötena. Vi begynte tältmöte i Bryant. Några söka hjälp och tyckas hungra efter livets ord.

"Vi hava igångsatt ett stort lånbibliotek, och sprida litteratur genom att upphänga lådor i järnvägsstationer o. s. v., och förse dem med tidningar, traktater o. s. v. Detta tro vi är ett framgångsfullt sätt att giva ut litteratur, enär de som vilja ha den, få den och just när de hava bästa tiden att läsa.'

KORRESPONDENS.

"Jag är så glad och tacksam till Gud för Evangelii Trumpet, vilken näst Bibeln är det bästa sällskap på vandringen genom livet. Många fördolda ting hava blivit uppenbarade för mig, genom att läsa dess spalter."

- Sverige

"Jag vill härmed sända en dollar för att förnya prenmerationen å 'Evangeli Basun.' Jag kan ej vara den förutan, emedan den är till så stor välsignelse och uppbyggelse för min ande. Den framhåller sanningen såsom den finnes i Guds Ord. Måtte Herren framdeles giva eder kraft till att framhålla ljuset, är min bön i Jesu namn."

— Minn

"Inneslutén finnes postanvisning för vilket belopp sänd tidningen ('Evangeli Basun') till följande adress. Jag prenumererar själv å tidningen och tycker mycket bra om den, emedan den framhåller Bibelns sanningar. Måtte Gud belöna eder och giva eder nåd och kunskap till att framdeles utbreda de eviga och dyrbara sanningar."

— Norge.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Edmonton, Can.

Ännu en gång hälsa vi eder i Jesu namn. Vi kommo lyckligt och väl till Edmonton på morgonen den 22:e och funno att många av Guds barn hade allaredan samlats och mötet begynt. I detta land, i synnerhet i städerna, förnimmes på ett mycket kännbart sätt de förfärliga följderna av det europiska kriget. Kanada har sänt många av sina män till slagfältet, och många hjärtan vänta med ängslan att få höra ifrån de bortovarande. Medan vi voro i Saskatoon, sände en kär ung moder, vars man rest för att taga sin plats i ledet, efter oss för att komma och bedja för hennes sjuka barn. Våra hjärtan rördes då vi sågo denna unga kvinna, besinnande att hon kanske aldrig komme att få se hennes älskliga lilla barns fader mer, och i det vi betraktade det sjuka barnets lilla vackra ansikte,, kände vi oss som vi ville bedja att Gud som vet allting, om han såg att det lilla barnet komme att bliva för evigt frälst, i framtiden, måtte, om så var, hela detsamma. Barnet blev helat, pris ske den käre Guden! Den unga modern var ej frälst; vi hoppas hon snart måtte giva sitt hjärta till Gud. Sedan kriget begynte har stadsegendom gått ned mer än två tredjedelar i värde. Hus som förut uthyrdes för $75. per månad kunna ny hyras för $15., och många, många hus stå öde. Skatterna äro även mycket höga och komma utan tvivel att stiga ännu mer, efter som kriget fortgår. Detta är en tung börda för folket.

Mötena hava från början varit goda. Både interesset och mängden av besökare hava tilltagit. Ganska många hava allaredan sökt hjälp från Herren.

Utom de tre reguljära dagliga sammankomsterna, hålles möten varje dag kl. 9 f.m., särskilt avsedda för predikanterna och arbetare i evangelii tänst. Dessa möten äro mycket intressanta och komma att bliva till stor nytta för verksamheten i dessa trakter. Lördags aftonen talade br. Johnson till innevånarne i en räddningsanstalt för fallna kvinnor, och på söndagen reste han till Panoka varest några dagars möten skulle hållas, under tiden mellan mötena i Edmonton och Vulcan.

På söndagen samlades en talrik åhörareskara till de allmäna mötena, och vi hade även tvänne möten för evangelii förkunnare. Söndagsaftonen infann sig en stor skara för att lyssna till ett föredrag över ämnet, 'Församlingen." Många som aldrig förr hört detta ämne behandlas i ljuset av Guds Ord gladde sig mycket däråt, medan några få vilka tyckte att det gick dem för nära, gingo miste om att få den välsignelse som de andra åtnjöto. Detta var det sista mötet vi hade i Edmonton, och vi fröjdade oss tillsammans med många vilka erhållit hjälp från Herren i dessa möten. Då det kungjorts att behov förefanns för arbetare i St. Paul Park, lade Gud det på broder och syster Golden's hjärtan att till en tid ägna sig däråt, och vi tro

de komma att bliva till välsignelse för verksamheten där. Gud vare tack!

Det var med en känsla av saknad vi lämnade detta mogna skördefält, då vi visste att så många ännu voro ofrälsta, och så många bådo oss så innerligt att kvarstanna längre. Följande måndag hade vi mycket att uträtta och hade glädjen få se några mycket kära själar få hjälp och uppmuntran. Tisdagen ägnade vi till största delen åt att skriva brev, och skrevo ungefär femton. Vid sexti den om aftonen lämnade vi Edmonton för att resa till Ponoka. (Forts.)

Keo A. Nelson.

Madrid, Iowa. den 5:e Aug. 1916.

"Ja, Herrens förlossade skola vände tillbaka och komma till Sion med jubel; evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, men sorg och suckan skola fly bort" (Jes. 35: 10).

Vi prisa Gud för frälsning från synden och för seger i vår själ över all fiendens makt. Vi kunna säga med David: "En dag i dina gårdar är bättre än eljest tusen." Jag är mycket tacksam till Herren emedan han fört oss till Sion och där givit oss vila och ro till vår själ.

Jag hade glädjen att få overvara mötet i St. Paul Park, förliden juni månad. Det var kärt att få vara tillsammans med så många som hade en lika dyrbar tro som vi. Är tacksam till Gud för de välsignelser och lärdomar jag där erhöll. Det var härligt att höra och förnimma huru de som predikade Guds ord, både på de skandinaviska och engelska språken, förde alla samma tal och att inga söndringar fanns utan alla voro fullkomnade i ett sinne och i en mening. Ära vare Gud! för den enhet som endast han kan skapa i våra hjärtan. Vår önskan och bön till Gud är, att han måtte uppehålla och välsina sina trogna arbetare i St. Paul Park. Må vi ej glömma att de äro beroende av vår hjälp till att sprida litteraturen som de utgiva. Låtom oss alla fatta nytt mod att göra vad vi kunna härutinnan med att sälja, giva bort eller sända till släktingar och vänner både i detta land och i Skandinavien. Gud vare lov vi kunna alla vara Guds medhjälpare och medarbetare för sanningens utbredande. Detta arbete torde bära mera frukt än vi ana. Vi skola i sinom tid skörda om vi icke tröttna. Det är med tacksamma hjärtan till Gud vi tänka tillbaka på den tid vi blevo bekanta med litteraturen från Evangeli Basun Pub. Co. Det var utan tvivel det redskap Gud begagnade för att föra sanningens ljus till våra hjärtan, såväl som till detta samhälle. Gud vare ära för allt. Vi äro beslutna att hålla ut och kämpa för sanningen som har gjort oss fria, och även göra mera för att sprida litteraturen bland de många människor som bo här.

Jag vill även till Herrens ära nämna något om vad Gud har gjort på denna plats. Gud vare lov för det verk han uträttat och för de kära syskonen som hava ställt sig på sanningens sida. Br. G. M. Green är vår pastor och verkar Herrens verk med välsignelse. Gud har även givit oss en lokal att samlas uti. Regelbundna möten hållas, vilka äro väl besökta, och sanningen vinner dem som äro ärliga. I mötena samlas olika nationer, men vi hava ändå full harmoni, ty vi äro alla lemmar i samma kropp. Söndagsskolan besökes av ungefär 40 a 50. Vi hava en svensk klass bestående av 8 personer vilka ej kunna läsa engelska. Två år sedan, förl. vinter, var br. C. J. Forsberg här då han och br. Green höllo möten. Många blevo då frälsta. Br. Forsberg höll möten även på svenska språket, vilka hava visat sig bära frukt sedan han lämnade. Vi hava ej haft några predikningar på svenska sedan br. O. T. Ring var här till lägermötet två år sedan. Många hava uttryckt sin önskan att vi kunde hava svenska möten; måtte Herren sända flera arbetare till sin skörd, är vår innerliga bön; så att vår önskan kan uppfyllas även härutinnan. Vi önska vara ihågkomna i Guds barns böner, att vi måtte förstå huru vi skola förhålla oss uti "Guds hus, som är den levande Gudens församling, sanningens pelare och grundfäste." Edra ringa syskon,

Anna och Frank Bengtson.

Pandrup, Danmark.

Vårt sommarmöte hör till det förbigångna, men frukten därav få vi njuta varje dag. Mötena voro besökta av några främmande bröder och systrar. På Söndagen, i Kaas och ävenså i Lökken, översteg de besökandes antal mycket vår förväntan. I sin helhet voro mötena en stor seger för Guds sak i Danmark. Guds välsignelse vilade över mötena och en mild och livgivande ande härskade över församlingen. Detta gjorde det lätt att tala, så att djupa och härliga sanningar från Herrens Ord framhöllos. Det är välsignat att lyssna till dessa djupa sanningar, men det är ännu mer välsignat att veta, det andliga tillståndet ibland Guds barn, är sådant, att de kunna framhållas och bliva förstådda. Vi hade glädjen att bedja tillsammans med 9 själar, den sista aftonen i Kaas, och 12 i Hjörring. Guds barn skildes från varandra, efter dessa möten, mera sammanbundna i Anden än någonsin förr, och mer skickliggjorda till att leva för Gud.

Gud gav en härlig seger emot alla motståndsandar, i alla mötena. Pris ske Gud! Gud höll sin hand över predikstolen så att blott det som kom från honom fick lov att komma fram.

Vi hade en oförglömmelig predikan om ödmjukhet, en afton i Lökken. Det gick liksom vågor av Herrens välsignelse genom församlingen, under det ordet framhölls. Br. C. J. Forsberg, systrarna Julia Borg och Betty Miller begagnades av Herren till att förkunna hans ord. Tre svenska syskon besökte oss under den första delen av mötena, och gladde oss med deras sång och vittnesbörd. Fyra syskon läto sig döpa.

Det finnes en fiende till Guds barn som begynt röra på sig även i Danmark på senare tiden. Han kläder sig i många olika dräkter, men vi hava lärt känna honom i de olika förklädnaderna. Guds församling är iklädd solen och har månen under sina fötter; den har seger. Vi minnas Herrens ord som säger: "Ty Gud har icke givit oss försagdhetens ande, utan kraftens och kärlekens och tuktens" (2 Tim. 1: 7).

Vårt nya församlingshus i Kaas, är nu under tak, och vi hoppas få det invigt den 30:e juli, till Herrens tänst. Kära syskon hjälpen oss prisa Herren för hans många välsignelser, vi få njuta från hans hand; Guds stora namn allena tillkommer äran för allt gott.

Detta församlingshus är 20 alnar långt och 13 alnar vitt. Det har även en mindre sal 6 alnar vid och $8\frac{1}{2}$ alnar lång. Den har även en lägenhet uppöver salarna bestående av tvänne rum och ett rum för en predikant. Men bättre än allt detta är att det är en troende församling som ämnar tillbedja Herren i anda och sanning i denna byggnad. Pris ske Gud!

Kära syskon Herren har hört edra böner för de skandinaviska länderna. Hållen ut ännu en liten tid. Hjälpen oss med edra böner. Vi hava bestämt oss för att med Guds hjälp med uthållighet arbeta och leva för Herren till dess han säger: "Det är nog, kom upp högre." Eder ringa broder i Herren,

N. Renbeck.

FÖRAKTAR DU GUDS GÅVA?

En europé blev på befallning av en abesynisk konung kastad i fängelse. Efter några månaders förlopp blev han utsläppt, men fick behålla de tunga fotbojorna för att ej kunna rymma. Medan han vandrade omkring, fick en annan europé en dag se honom. Han kände stort medlidande med den stackars mannen men vågade icke uppenbart komma honom till hjälp. Så mycket utverkade han dock, att han skulle få giva fången en bok.

Mannen blev emellertid icke det minsta tacksam över gåvan, ty han brydde sig ej om böcker. Han menade, att man hellre kunnat ge honom något att äta eller något klädesplagg; han lade därför undan boken och glömde den snart helt och hållet.

Efter tre års förlopp fick han av en händelse fatt i den och beslöt nu att läsa den för att fördriva tiden. Medan han höll den i sin hand kom han att märka något hårt längs dess rygg. Han undersökte boken noggrannare och fann en fil. Ack, det var ju en sådan, han så länge hade önskat sig! Helt oförmärkt försvann han i skogen, och där filade han så länge på sina bojor, att dessa till sist föllo av, och nu kunde han fly. Han tyckte, att han aldrig kunde förlåta sig själv, som så hade ringaktat sin räddares gåva. Redan för tre år sedan kunde han ha blivit fri, om han på ett annat sätt hade tagit emot vännens omtänksamma gärd.

Hur många ibland oss försmäkta ju i träldom av ett eller annat slag! Men det enda medel, varigenom vi skulle kunna få bojorna att falla av, begagna vi icke.

Hur många äro ju fångar i hårda bojor! Dobblare, drinkare, otuktiga äro ju trälar under sina passioner. Ligger du icke fången i grova laster, är det kanske andra, finare synder, som hålla dig fången. Den ene behärskas av högmod, den andre av hat, den tredje av avund. Syndens bojor hämma själens flykt och hindra människan från att komma till frid med Gud.

Ingen kan göra sig själv fri från sina syndabojor. Men i Guds ord finnes det medel, som löser alla bojor. Låt därför icke ordet ligga bortglömt, obrukat:

Om Sonen gör eder fria, så bliven I verkligen fria!

ÄR DU FRÄLST?

Detta är en viktig fråga som var och en borde besvara för sig själv. När vi nu tala om frälsning, hänsyfta vi till ett själens tillstånd som försätter människan uti ett förhållande till Gud, som skickliggör henne för himmeln.

Synd, är det som åstadkommer skilsmässa mellan Gud och människan. "Det är edra missgärningar som hava skilt eder och eder Gud från varandra" (Jes. 59: 2). Synden åstadkommer andlig död och skilsmässa från Gud. Gud förbjöd våra första föräldrar att äta av kunskapens träd, och sade vidare: "Ty när du äter därav skall du döden dö." De överträdde Guds bud och dogo, blevo skilda från den andliga livsgemenskapen med Gud varuti de förut varit. "Den, som syndar, han skall dö" (Den själ som syndar, den skall dö. Eng. övers. Hes. 18: 4).

Att vara frälst, i ovannämnda bemärkelse, är alltså att vara uti livsgemenskap med Gud.

Vad som fordras för att åstadkomma detta tillstånd är något varom många skilda meningar finnas, men låtom oss skåda in uti Guds ords sanningar och se vad de lära.

I Ebr. 2: 3, 4 läsa vi: "Huru skola vi kunna undfly, om vi icke hava aktat en sådan frälsning, vilken, sedan hon först av Herren vart predikad, har från dem, som hava hört det, kommit bekräftad till oss, då Gud därjämte vittnade genom tecken och under och mångahanda krafter och genom utdelanden av den Helige Ande enligt sin vilja?" Här talas om en frälsning vilken hade sin begynnelse samtidigt med Herrens Jesu predikande och vilken sedermera bekräftades av dem som hörde dess förkunnande, och vidare vittnade Gud till denna frälsning "genom tecken och under och mångahanda krafter och genom meddelanden av den Helig Ande."

Med Jesu kommande till världen infördes en frälsningsplan som var olika den plan Gud hade i Gamla Testamentets tid. Det gamla förbundet var blott för en viss nation, nämligen Judafolket; men, den nytestamentliga frälsningsplanen sträcker sig till alla nationer. Apostlarna befaldes att predika evangelium för "alla folk."

Denna frälsningsplan skiljer sig även från Gamla Testamentets plan uti det verk den uträttar i människans hjärta. Jeremia beskriver denna härliga frälsningsplan sålunda: 'Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus; icke ett sådant förbund som jag slöt med deras fäder på den tid, då jag tog dem vid handen till att föra dem ut ur Egyptens land, vilket förbund med mig de bröto, fastän jag var deras rätte Herre, säger Herren. Nej detta är det förbund, som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skriva den," (Jer. 31: 31—33). Här se vi tydligt att Gud förkunnade genom sin profet att en tid skulle komma då han skulle göra ett nytt förbund med Israels hus. Alldenstund det nya förbundet skulle sträcka sig till alla folk, förstå vi att det Israel som här omnämnes har en andlig betydelse. Paulus säger: "Ty den är icke jude, som utvärtes är det, ej heller är det omskärelse, som utvärtes sker på köttet, utan den är jude, som invärtes är det, och omskärelsen är hjärtats omskärelse genom Anden, icke genom bokstaven" (Rom. 2: 28). Detta stämmer överens med vad Jeremia profeterade om och beskriver skillnaden på den nytestamentliga frälsningsplanen och den gamla.

För att komma i besittning av denna frälsning, som Jesus berett åt oss, är det nödvändigt att få Guds lag skriven i hjärtat, få erfara ett "hjärtats omskärelse genom Anden, icke genom bokstaven.' Jesus sade: "I haven hört, att det är sagt till de gamla: Du skall icke göra hor. Men jag säger eder: Var och en som ser på en kvinna till att begära henne, han har redan gjort hor med henne i sitt hjärta" (Matt. 5: 27, 28).

Den som under det gamla förbundet ej i utvärtes handling bröt emot Guds bud var fri från straff. Men det nya förbundets lag sträcker sig längre. Det fordrar hjärtats renhet. Med andra ord den som i sitt hjärta samtycker till synden, är allaredan en syndare och är straffskyldig inför Gud. Alldenstund fordringarna äro större, måste även frälsningsverket vara av annan och kraftigare beskaffenhet, nämligen ett hjärtats och sinnets förändring. Denna förändring erhålles ej genom att blott fatta beslut att förändra sitt levnadssätt, låta sig döpa, gå till nattvarden, eller någon annan utvärtes ceremoni, utan genom den Helige Andes verk i hjärtat.

Frågan uppstiger då, vad fordras av människan för att erhålla denna hjärteförändring, eller med andra ord, huru skall syndaren få den frågan besvarad som fångvaktaren i Filippi ställde till apostlarna: "Vad skall jag göra att jag må bliva frälst" (Apg. 16: 30)? Om vi betrakta de befallningar som Jesus och hans apostlar framhöllo för folket kunna vi med lätthet finna svaret till denna fråga. Jesus sade: "Gören bättring och tron evangelium" (Mar. 1: 15). "Om i icke bättren eder, skolen I alla sammalunda förgås" (Luk. 13: 5). "Så är det skrivet: och så måste Kristus lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och bättring och syndernas förlåtelse predikas i hans namn bland alla folk" (Luk. 24: 46, 47). "Gören bättring," "tron evangelium", "tron på Herren Jesus Kristus." Dessa voro de befallningar som framhöllos på Kristi och apostlarnas tid till frälsningssökande själar.

Vad innebär det att göra bättring? Svar: Först måste syndaren komma till överbevisning om att han är förlorad och kommer att bliva evigt förtappad om han ej får förlåtelse. Sedan måste han ångra och övergiva samt vända sig helt ifrån allt som är synd, och med ett botfärdigt hjärta vända sig till Gud och bedja om förlåtelse. "Ty den sorg, som är efter Guds sinne, kommer åstad bättring till frälsning, som man icke ångrar" (2 Kor. 7: 10). När syndaren kommit därhän att han verkligen av hela sitt hjärta ångrar att han syndat emot en kärleksfull Gud och emot sina medmänniskor, då bliver det helt naturligt att han beder Gud om förlåtelse, och även beder sina medmänniskor om förlåtelse om han förorättat någon på något sätt, ja ännumer, att han gör allt vad han kan för att gottgöra vad han gjort orätt emot dem. Han får då även en benägenhet till att förlåta dem som han torde haft något agg till. När den botfärdige syndaren kommit till denna punkt och sedan tror och efterkommer detta Guds Ord: "Var och en som åkallar Herrens namn, skall varda frälst" (Rom. 10: 13), skall han förvisso få förnimma uppfyllelsen av Guds löfte och verkligen bliva frälst. Han får då förnimma att Gud förlåtit honom hans synder, och icke blott det utan att han även genom Anden inristat sin lag uti hans hjärta, att hans hjärta blivit omskuret, att han är född på nytt (Joh. 3: 3), att han är en "ny skapelse" (2 Kor. 5: 17), och att Anden vittnar med hans ande att han är ett Guds barn. — Rom. 8: 16. Detta är att vara frälst.

Men det är ej nog att man kommer i besittning av denna härliga frälsning; man bör även fortgå uti denna själsgemenskap med Herren, om man till sist skall uppnå himmelns sälla land. Många hava en gång haft en härlig erfarenhet av frälsning, men hava sedermera genom vårdslöshet förlorat den dyrbara skatten.

Somliga lära att man ej kan förlora sin frälsning, sedan man en gång kommit i besittning av densamma, men detta är en farlig villfarelse, vilken strider både emot Bibelns tydliga lära och mångas sorgliga erfarenhet. "Må därför den, som tycker sig stå, se till, att han icke faller" (1 Kor. 10: 12). I 1 Kor. 16: 13 uppmanas att stå fast i tron, och i Fil. 4: 1 heter det: "Stån sålunda fast i Herren, mina älskade." I Ebr. 6: 4—6 läsa vi: "Ty dem som en gång hava blivit upplysta och smakat det goda Guds ord och den tillkommande världens krafter, men sedan hava avfallit, dem är det omöjligt att åter förnya till bättring, då de på nytt korsfästa och bespotta Guds Son." Här läres det tydligt att det är möjligt för en människa som varit frälst och blivit delaktig av den Helige Ande, att avfalla och verkligen komma därhän att det ej mer finnes någon möjlighet för

frälsning. Detta skriftställe har ofta begagnats av sälafienden för att driva till förtvivlan sådana själar som en gång varit frälsta och avfallit, men sedermera åter kommit till att ångra sin avfällighet. Sådana böra betänka att det är de som kommit därhän att de ej ångra sina synder som äro uti dettatillstånd, dem som ej kunna "åter förnya till bättring."

I Joh. 15 kapitel framhåller Jesus en liknelse, varuti han liknar sig själv vid ett vinträd och Guds barn liknas vid grenarna, och han säger vidare: "Om någon icke förbliver i mig, är han utkastad, såsom grenen, och förtorkad, och man samlar dem tillhopa och kastar dem i elden, och de brinna" (v. 6). Detta är så tydligt och framställer på ett så lättfattligt sätt vad som bliver dens öde som ej förbliver i Kristus, att det ej fordras någon förklaring.

Jesus sade: "Vaken och bedjen att I icke fallen uti frestelse." På flerfaldiga platser i Bibeln varnas Guds barn till bön och vaksamhet att de ej måtte bliva övervunna av synden och avfalla ifrån nåden.

Vi hava även flera exempel vilka framstå såsom varningar för oss. Bland dessa kan nämnas Judas Iskariot. Han var en gång en Jesu lärjunge och hade till och med blivit utsänd av Herren att förkunna Guds ord och hade tillika med de andra apostlarna erhållit makt att bota sjuka och utdriva onda andar. Likväl avföll han och i förtvivlan förkortade sitt eget liv.

Även Petrus avföll så att han svor och förbannade sig på att han ej kände Jesus; men olikt Judas kom han till en sann ånger och "grät bitterligen", varför han även blev återupprättad.

Det hjälper ej att man blivit frälst flera år tillbaka (varav många brösta sig), om man ej förblivit i nåden. Det fordras som sagt, en sann ånger över synden, ett fast beslut att övergiva den och en villighet att gottgöra vad man brutit så långt som möjligt, för att bliva frälst; och det fordras samma benägenhet till att göra det som är rätt för att behålla frälsningen. Må ingen tänka att han kan hysa vrede, bitterhet, avund, girighet, eller någon annan synd i sitt hjärta, eller att han kan baktala, beljuga eller vara svekfull emot sin nästa eller bedraga honom på något sätt och på samma gång bevara sin frälsning. Frälsningen är en ömtålig planta vilken växer endast i mjuk jord.

Käre läsare har du blivit frälst, och sedan förblivit uti gemenskap med Herren? Är du frälst? L. P. P.

RELIGIÖSA SAMTAL.

Forts. från sidan 3.

H:r. E: — Varför säger han då att de ej någonsin skola falla?

H:r. A: — Petrus säger, att de som äro lydiga och fritt låta Anden verka i och igenom dem — de kunna ej falla medan de äro i detta växande tillstånd; men det bliver en väsentlig skillnad än att säga, att de som en gång kommit i den frälsande nåden ingalunda kunna avfalla därifrån.

Jag skall bedja om en minut till för en enkel illustration: En boll som kastas upp i luften kan icke komma ned, så länge den går uppåt; men det ögonblick den slutar att gå upp börjar den att gå ned och slutar ej därmed förr än den faller till marken. Så länge en kristen går framåt kan han ej gå tillbaka, men när han upphör att gå framåt går han tillbaka.

H:r. E: — Det gör mig ledsen att bliva avbruten. Det är mer i detta brev, som jag önskar läsa. Det säges vidare: "För att göra det litet tydligare, låtom oss säga, att det födda är av samma substans som modern. Vi veta att Gud är en Ande, och att allt som utgår från honom är rent och gudomligt, därför måste vi bliva rena såsom han är ren, för att födas in i hans rike. Vi kunna tydligt se, att en person, innan han föddes in till Guds rike, är fullkomlig i förstånd och kunskap, och när han har nått den graden kan han ej födas om igen en andra gång. Nikodemus sade till Jesus: 'Huru kan en människa födas, när hon är gammal? Icke kan hon väl åter gå in i sin moders liv och födas? Jesus svarade: Det som är fött av köttet, är kött, och det som är fött av Anden, är ande.' Det skulle ej vara förenligt med förnuftet, ej heller är det överensstämmande med Guds lagar, vare sig naturliga eller gudomliga, säga, att en varelse som en gång blivit född kan födas för andra gången."

Det är allt jag tänker läsa. Jag är fullständigt enig med brevets författare om denna sak. Det är det mest förnuftiga. Det gör mig ont, att en del människor skola vara så oförnuftiga. Jag skall gå hem nu.

H:r. R: — Du kommer väl hit en annan gång, icke sant?

H:r. E: — Jag tror ej det; det är till ingen nytta.

H:r. R: — Jag vill att du skall komma igen. Du minnes vad du sade, att de ville ej intaga denna uppsats i Evangelii Trumpet— och det förvånar mig ej — men en utav bröderna där skrev ett gott, vänligt och lättfattigt brev till mannen, vilket jag hoppas skall visa honom det obibliska i sina teorier. Har du läst det?

H:r. E: — Nej, det har jag icke. Jag har ingen kännedom om att ett sådant brev blivit skrivet.

H:r. R: — Det går i vanliga fall så. Endast en sida av saken omtalas. Kom hit i morgon så skall jag förskaffa mig en kopia av brevet, så kunna vi läsa det tillsammans. Det innehåller några punkter, som kommer att sätta dig till att tänka över dessa ting.

H:r. E: — Jag vill gärna höra innehållet, så det kan ju hända att jag kommer tillbaka. (Forts.) C. E. Orr.

DET VERKLIGA BEHOVET.

När jag gjorde min första resa omkring jorden gick jag hem och skrev en bok vari jag särskilt betonade behovet av att antalet missionärer till utlandet måtte förökas. När jag kom hem från min andra resa, lade jag särskilt tonvikt på behovet av en stor armé infödda arbetare, söner och döttrar som blivit uppfödda i deras eget hemland. När jag kom hem från min tredje resa till östern kom jag till att inse att jag haft en mycket ytlig uppfattning. Vad vi behöva är ej så mycket ett förökat antal missionärer, ej så mycket en stor armé av infödda arbetare; vad vi behöva är upptäckten av var Guds kraft ligger förborgad, och hemligheten av lösgörandet av denna kraft. Vi behöva flera arbetare genom vilka Gud kan verka sin vilja. Här och där uträttar han genom en arbetare det som många arbetare ej kunde uträtta varest Hans förborgade kraft ej blivit upptäckt.

Sedan den tiden har jag funnit exempel på detsamma allt över arbetsmarken i hemlandet. Gud har sina vägar, och de äro ej alltid våra vägar. En utav de mest anmärkningsvärda skriftställen i Gamla Testamentet är det som repressenterar Gud såsom skådande ut över världen för att finna en man vars hjärta är uppriktigt, att han måtte uppenbara sin kraft genom den mannen. Upptäckten av denna hemlighet är det stora behovet över hela värlen i våra dagar, i vår kristna verksamhet, upptäckten av den hemlighet som gör det möjligt för Gud att finna föremålet för sitt sökande, att han måtte förverkliga sin trängtande önskan att bevisa sig själv mäktig. *J. R. Mott.*

DÖDSFALL.

Maria K. Leerskov, dog i de Ålderstignas Hem, i St. Paul Park, Minn., den 1:e Augusti, 1916. Hon föddes den 22:e Aug. 1843, och var alltså vid sin död 72år, 11 månader och 21 dagar gammal. Hon efterlämnar fyra barn två söner och två döttrar. Hon hade varit på Hemmet i nära två år och under denna tid hade hennes hälsa varit mycket svag., men hon satte sin tro och tillit till Herren och begärde ofta Guds barns förböner. Hon talade ofta om sin käre Jesus och vi känna oss förvissade om att hon nu gått för att alltid förbliva hos honom.

Liktal hölls av br. Emil Kreutz, i Hemmet, varefter den hädangångnas stofthydda fördes till Minneapolis, Minn., varest hon lades till vila, vid sidan av hennes man, för att avvänta Herrens ankomst på uppståndelsens morgon. M. A. Renbeck

De Ungas Avdelning.

HÖGMOD.

Av Vivian Harvey.

En snara som Satan med stor framgång begagnar för att snärja och fånga själar uti är högmodets snara. Vakten eder mina kära vänner att I icke fallen uti den. I Daniels fjärde kapitel kunna vi läsa berättelsen om konung Nebukadnessar som på grund av högmod förlorade, till en tid, sitt konungarike.

Om vi nu bliva högmodiga komma vi att utstötas ur Guds rike, och bliva nödsakade att, i andlig bemärkelse, äta gräs.

Det är naturligt för den andliga kroppen att näras av Ordets mjölk och mat. — 1 Pet. 2: 2. Det är därför klart att om vi föda våra själar med gräs (världsliga nöjen) komma de att dö.

Din kroppsbyggnad eller dina anletsdrag må vara aldrig så fullkomliga; det behöver ej göra dig högmodig. I sanning skönheten förstöres ofta av högmod. Om du händelsevis saknar skönhet, var tacksam därför. Du besparas många frestelser och hjärtesorger, som den som är vacker måste utstå. Några av de bästa människor jag någonsin sett voro sådana som ej alls hade något vackert utseende. Men de voro beprydda med "den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende", vilket är den enda skönheten i Guds åsyn. Utvärtes skönhet förgår, men den invärtes skönheten kommer att förbliva för alltid. Måtte vi sträva efter att få mer utav den.

VÄLSIGNELSEN AV SJÄLVFÖRSAKELSE.

Av Eva M. Wray.

Jag känner en liten gosse som så mycket tycker om ägg, och bakelser innehållande ägg, att han med sina besparingar köpte en höna, emedan äggen voro så dyra att hans moder ej ofta hade råd att köpa några. Hans höna värpte endast varannan dag, men därmedelst kunde läckerheter tillagas vilka de annars måste undvara.

Men med tiden gick priset på äggen upp till fyrtiofem cents per dussin, och så kom gossen att tänka: "Vilken god begynnelse för hopsparandet av en dollar, ett dussin ägg skulle göra!" Alltså beslutade han sig för att undvara ägg och pastej, och samla så han kunde giva en dollar till missionssaken. Detta gjorde han och han fann sådan välsignelse uti sin självförsakelse att han beslutade använda det nästa dussin på samma sätt.

Om varje Guds barn gjorde sitt bästa då skulle Guds förrådshus bliva fullt och då skulle Gud enligt sitt löfte öppna himmelens fönster över dem och utgjuta över dem "rika välsignelser" (Mal. 3: 10).

FÖRNÖJSAMHET UTI LYDNAD.

"Jag önskar jag kunde lyda Gud likasom min hund lyder mig," sade en liten gosse, i det han tankfullt såg på sin raggige vän. Han tycks alltid finna sådan glädje uti att lyda, men det gör inte jag." Huru är det med eder, barn haven I samma svårighet som denne lille gosse hade?

Gud är vår Skapare, vår himmelske Fader, och vad än han begär av oss länder det oss till det högsta goda. När Han skapade oss planerade han ett sätt varpå vi skulle kunna förhärliga honom. Och medan vi äro barn försöker Han bereda oss för framtida brukbarhet. Därför ser Han att det är bäst att varje dag giva oss små plikter att uppfylla och förelägger oss ett visst arbete att utföra. På detta sätt försöker han oss för att se om vi bevisa oss trogna arbetare — sådana som han kan lita på. Om vi undandraga oss pliktens uppfyllande. Om vi ogärna och med knot utföra vårt arbete, så mishagar det Honom. Det slags tjänst han begär är villig tänst. Om vi villigt tjäna, skola vi tjäna med glädje. Och om vi villigt tjäna, skola vi handla såsom om vi toge nöje uti att tjäna. "Vill då någon annan nu i dag frivilligt fylla sin hand med gåvor åt Herren" (1 Krön. 29: 5).

VEM ÄR LYCKLIG?

En ung officer hade genom Guds nåd blivit frälst. Nu hade han frid med Gud och var outsägligt lycklig. Hans kamrater märkte snart, att en stor förändring försiggått med honom. Somliga sökte med vänlighet och smicker få ur honom hans förmenta griller, andra gjorde narr av honom, och somliga visade honom ett tyst förakt. Men varken det ena eller det andra förmådde rubba honom eller störa hans frid och hans lycka.

En dag kom en kamrat till honom och sade: "Hör du R., du är en högst besynnerlig människa. Du säger, att du har blivit en kristen, men du gör inte intryck av att vara det." "Hur så?" genmälde R. "Det skulle göra mig mycket ledsen, om mitt uppförande inte stämde med min bekännelse."— "Nej, så menade jag inte,' invände den andre, "men ser du, jag har föreställt mig en kristen på ett helt annat sätt. Jag har tänkt mig, att en kristen alltid skulle gå omkring med nedslagen blick, allvarsam och dyster. Du däremot tyckes alltid vara glad ja, man skulle tro, att du vore den lyckligaste människa på jorden. Hur skall jag bli klok på dig?" — "Jo, jag skall förklara saken", svarade R. "Du misstar dig mycket, om du tror, att en sann kristen måste gå omkring med hängande huvud. Tvärt om. En kristen är egentligen den ende, som har rätt att glädja sig och att alltid vara glad. En människa, som tillhör denna värld, måste för att kunna ha "roligt" glömma verkligheten. En kristen däremot kan mitt under nöd, svårigheter och lidanden av olika slag ändå vara glad, ty han har sin glädje i Herren.

Utv.

BEKYMMER.

En ung flicka gav på frågan, vad som menas med bekymmer, svaret: "Bekymmer är att tänka så på framtiden, som om det icke fanns någon Gud." Ett gott svar. Motgångar, nöd och lidande besparas ju icke heller en kristen, men han låter sig icke tryckas till jorden av sorg och möda. Han vet, att hans liv icke är en oberäknelig lek av ödet eller en lekboll för andra människors infall, hänsynslöshet och elakhet, utan att en rättfärdig och trofast Gud vakar över honom och vänder allt till det bästa. "Gud sitter vid regementet och utför allt väl", och i den Heliga Skrift står det: "Kasta din börda på Herren, han skall uppehålla dig" (Ps. 55: 23, 1 Pet. 5: 7). "Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig" (Ps. 50: 15).

Utv.

GÖR DET NU.

"En man, som haft stor framgång i sin verksamhet, säger att hemligheten av denna hans framgång gömmer sig i dessa tre ord. Gör det nu.

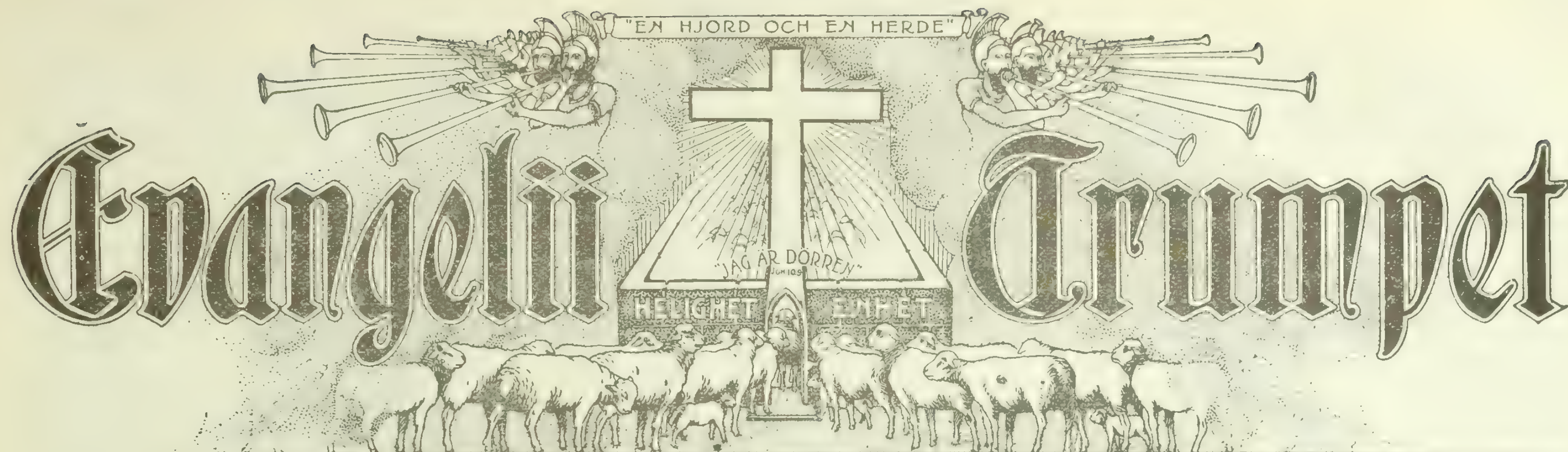
"Han har dem med stora bokstäver skrivna på väggen i sitt arbetsrum, så att de utgöra för honom en ständig påminnelse. Mycket värdefull tid går förlorad, då vi till lägligare tid, såsom vi mena, uppskjuta vad som borde och kunde göras nu. Huru många tillfällen att hjälpa och göra det goda ha vi icke förspillt blott därigenom att vi icke genast togo vara på dem. Många ibland oss synas glömma att detta nu är det enda som tillhör oss.

"Framgången i vårt liv och i vår verksamhet beror mycket på att vi begagna tillfället att göra det nu som skall och kan göras. Att uppskuta är farligt, ja stundom olycksbringande."

HUR FRIKOSTIGHETEN KOM DOKTORNS RÄKNING ATT MINSKAS.

Följande sanna händelse omtalas om en kollektör, som kom till en man och begärde bidrag till arbetet för evangelii spridning. Den man, han besökte, var icke rik och arbetade själv på sin landtgård. Mannen såg igenom sina böcker och sade att han ville giva femton hundra kronor. "Hur kommer det sig att ni är så frikostig?" frågade kollektören. Mannen svarade: "För sex år sedan kände jag att jag ej gav tillräckligt till Herrens sak, och då beslöt jag att giva i förhållande till vad Gud giver mig. Jag har gjort upp följande plan. Jag giver femtio öre för varje hektoliter korn och tio procent av vad jag får för den ull och det smör, jag säljer. Första året gav jag ett hundra kronor, andra året sju hundra kronor, tredje året nio hundra kronor, fjärde året ett tusen kronor, femte året tolv hundra kronor. Under de tio föregående åren understeg min doktors räkning aldrig hundra kronor pr år, men de sex sista åren har den inte gått till mer än tio kronor om året."

H—s Vän.

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e September, 1916. Nummer 17.

TILLFÖRSIKT.

Befall i Herrens händer
ditt liv, båd' själ och kropp,
och tag en dag i sänder
med tillförsikt och hopp.

Vad som dig sedan möter
och hur det går och slår,
om Herren rodret sköter,
din båt helt tryggad går.

I ständigt solsken ingen
får genom livet gå,
och stormen bär på vingen
välsignelser också.

I själva sorgens dalar
är Herren barnet när;
hans stämma ljuvt hugsvalar,
och glädje växer där.

Var därför lugn och stilla
vid allt, som kommer på;
och det kan ej gå dig illa,
om ock det synes så.

Om stormen huset skakar,
var trygg, hur än det känns.
Din Faders omsorg vakar,
hans makt har ingen gräns.

Han är dig alltid nära,
Han leder allt ditt lopp
och tar dig sist med ära
till ljusets rike opp.

C. B—g.

GÖR GOTT.

"Låtom oss icke förtröttas att göra det goda; ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna. Därför, medan vi hava tid, låtom oss göra det goda mot alla, men mest mot dem, som höra tron till" (Gal. 6: 9, 10).

Vilken härlig värld skulle det ej vara att bo uti om alla efterkomme denna uppmaning, att göra gott mot alla. Men helt få anse den vara värd att taga i betraktande. Människan är av naturen benägen till att blott söka tillgodose sina egna intressen, just därigenom går hon miste om det verkliga goda. I v. 7, samma kapitel heter det: "Vad en människa sår, det skall hon ock skörda." Den som önskar skörda godheten måste så det säde som frambringar den. Den som vill bliva lycklig måste göra det som bringar lycka och glädje till andra.

"**Medan vi hava tid**, låtom oss göra det goda." Varje dag gives oss tillfällen att göra gott om vi blott iakttaga dem. Om vi låta dessa tillfällen gå förbi utan att benytta oss av dem, kanske de aldrig komma igen. Därför böra vi noga se till att vi ej låta dem gå förbi utan att begagna oss av desamma. Timmar, dagar och år gå hastigt förbi, snart kommer stunden då det bliver för alltid för sent för oss att göra något gott mera emot våra medmänniskor i denna värld.

Alla kunna göra gott. Det fordras ej stora rikedomar eller mycken lärdom för att kunna göra gott. Om vi blott hava denna livsprincip uti oss att vi önska göra andra gott skola vi nog finna på sätt att så göra. Synbarligen obetydliga handlingar kunna ofta hava viktiga följder. Ett vänligt ord, ett småleende eller till och med en sympatiserande blick, kan ofta vara det medel som skänker tröst och mod till den trötte livsvandraren. Om du ej kan göra det stora, om du ej kan skänka stora penningsummor eller giva värdefulla gåvor; giv det lilla, när du har tillfälle. Blott en bägare kallt vatten, given i kristlig kärlek, skall ej bliva olönt. En ting kunna alla Guds barn göra; de kunna beda för de nödlidande. Och Gud som ser våra hjärtans önskningar, skall ingalunda låta det av kärlek glödande hjärtats åstundan bliva opåaktat, då den frambäres till honom.

Vi böra göra det goda, icke blott emot våra vänner utan emot a l l a. Det innefattar sådana som äro ogudaktiga, dem som beljuga, bedraga och göra oss ont. Vi uppmanas dock att i all synnerhet göra gott emot "dem som höra tron till", dem som äro Guds barn. Låtom oss göra allt vad vi kunna för att hjälpa, uppmuntra och på allt sätt bistå våra medsyskon i tron. Detta är ett gott medel att uppväcka kärlek till dem; om vi finna att vår kärlek till en viss person ej är så varm som vi skulle önska, låtom oss då göra denna person gott så skola vi snart finna att vår kärlek kommer att tilltaga.

Alla människor stå i behov av hjälp och Gud önskar skänka dem alla sina välsignelser, och önskar till en stor del begagna den ena människan till att bringa dem till den andra. Många sätt gives varpå vi kunna göra gott, men det förnämsta av alla är att bringa Jesu frälsande evangelium till syndbelastade trälar, detta härliga evangelium, som när det mottages kommer att skänka frid och glädje icke blott för denna tiden utan även för hela evigheten.

Den som söker efter tillfällen att göra gott, och beder Gud visa honom på vad sätt han kan göra gott, skall ingalunda behöva klaga över brist på tillfälle.

"Låtom oss icke förtröttas att göra det goda." Understundom kan det se ut, som det ej lönade sig att göra gott emot vissa individer, det kan tyckas som det ej bringade något resultat; men låtom oss ända fortsätta utan att "förtröttas." Vi hava Guds evigt gällande löfte att "vi skola i sinom tid skörda, om vi icke tröttna." I sinom tid, när den rätta tiden är inne, om det än dröjer länge, så skola vi ändå skörda. Vi skola skörda redan här i tiden och sedan skola vi komma i besittning av en ymnig skörd där uppe i de himmelska ladorna.

L. P. P.

LYSER DITT LJUS?

För några år sedan kom en man till sin församlingslärare, och bad att han skulle få ett uppdrag från församlingen och dess pastor. Han hade en så brinnande lust att gå ut och bära vittnesbörd om Herren. Pastorn lyssnade till hans ord och gladdes över hans nitälskan, och så sade han:

—Innan jag säger ja eller nej till Er anhållan eller framlägger den för min församling, låt mig göra Er några frågor: Hur står det till i Ert eget hus? Vittnar Ni inför Era närmaste."

Efter några minuters samtal, böjde mannen sina knän och sade:

—Herre Gud, förlåt mig! Jag har velat gå utanför huset med mitt ljus, men glömt att låta det först lysa därinne.

Det är bland våra närmaste vårt ljus först skall lysa, där ha vi vår åkerteg, som skall plöjas, besås och vattnas med våra tårar. Och äro vi trogna i det lilla, kan det väl hända att Herren ock sänder oss det som mera är.

Min vän, hur lever du i den krets, där du dagligen rör dig? Lyser ditt ljus där? Vet varje människa att du är en av Herrens lärjungar? "Man tänder ett ljus och sätter det på ljusstaken så att det lyser för alla dem som äro i huset." Detta är den uppgift och höga kallelse vi fått.

—en.

Bibelämnen.

Följande är ett kapitel från boken "Frälsningens Hemlighet." (Se annonsen i detta n:r).

DEN NYA FÖDELSEN.

Om Guds Ord alltid förkunnats i dess klarhet och renhet, så hade det ej varit nödvändigt att här säga mycket om den nya födelsen till den som har läst och erfarit vad vi anfört av "Guds nåds Ord" i de föregående kapitlen av denna bok; ty man skulle säkert säga, att om det är något i Guds Ord, som kallas ny födelse, så måste det vara denna födelse som erfarits; ty man känner, att livet har just begynt hos sig. Men nu är det så många olika meningar om den nya födelsen; några lära att den ej sker förrän Jesus kommer till jorden igen för att upprätta ett s. k. tusenårigt rike, andra, att den sker när ett litet barn bliver fört till kyrkan, för att prästen skall väta dess huvud med litet vatten, andra åter, att den sker genom neddoppelsens dop, som måste ske efter man blivit vuxen o. s. v., och är det därför nödvändigt, att vi se in i Guds ofelbara Ord för att lära, vad som menas med den nya födelsen och om vi hava erfarenheten av detta gudomliga verk. Det är så mycket mera nödvändigt, ty vi läsa, att vi måste absolut genomgå vad Bibeln kallar nya födelsen, för att komma in i Guds rike: "Utan att en varder född på nytt,.... kan han icke ingå i Guds rika" (Joh. 3: 3—5).

En bibelvers inom dess meningsgräns.

Vi vilja nu betrakta detta skriftställe i sammanhang med andra skriftställen, som handla om den nya födelsen. Det första som vi lägga märke till är, vem det är som Jesus talar till eller vem det är, som måste genomgå denna nya födelse för att komma in i Guds rike. Det är ej svårt för oss att förstå, att det ej är änglarna i himmeln; ty de äro allaredan i Guds rike, och det är lätt att förstå, att Jesus ej talar till dem som äro i Guds rike, utan till dem som äro utanför detta rikes gränser. Jesus menar ej änglarna i himmeln, ej heller de människor på jorden, som äro i Guds rike. Det är en klass, om vilka Jesus själv säger, att de äro i Guds rike, eller att Guds rike tillhör dem, nämligen små barn. Det hände en gång, när Jesus var här på jorden i köttet, att små barn fördes till honom, för att han skulle lägga sina händer på dem och välsigna dem, och då lärjungarna sökte hindra dem, som förde barnen till honom, sade han: "Låten barnen vara och förmenen dem icke att komma till mig; ty sådana hörer himmelriket till" (Matt. 19: 14).

Jag läste en gång en förklaring över detta skriftställe, och däri försökte man bevisa, att små barn icke voro i Guds rike, men att det endast tillhörde dem, varför prästen måste införa dem i riket genom dopet. Men detta argument kan icke bestå inför Guds Ord, varken nu eller på domens dag: det som tillhörer oss är vår egendom och vi behöva ingen att giva det till oss. Det är även mycket tydligt, att Jesus ej döpte de små barnen, som fördes till honom; ty vi hava allaredan sett, att han lade händerna på dem och välsignade dem, och det finnes ej ett ord i Skriften, som säger att han döpte dem; men ändock kunde han säga, att Guds rike eller himmelriket tillhörde dem. Den engelska översättningen säger: "Av sådana är himmelriket." Således se vi, att Guds rike icke allenast tillhör de små barnen, men att det består av små barn, och alla, som bliva såsom barnen, som Jesus säger på ett annat ställe: "Utan att I omvänden eder och varden såsom barnen, skolen I alls icke inkomma i himmelriket" (Matt. 18: 3). Vi se alltså, att Guds rike består av små barn tillika med alla, som bliva såsom barn och det enda sätt, på vilket en vuxen människa kan bliva såsom ett barn, är genom att bliva född på nytt, och Jesus sammanbinder detta verk med omvändelsen.

En liknelse.

Detta göres ännu klarare genom att läsa liknelsen om den förlorade sonen. När fariséerna och de skriftlärda som blott och bart hade ett utvärtes sken av gudaktighet, märkte att Jesus höll sig till publikaner och syndare eller till sådana, som icke förde någon religionsbekännelse och att dessa människor hörde och anammade hans lära så knorrade de emot honom. Jesus gav dem därför tre liknelser, i vilka han icke allenast försvarar sitt umgänge med dessa människor, men i vilka han även visar rätta förhållandet till Gud och hans rike. Han liknar dessa botfärdiga syndare vid ett förlorat och återfunnet får, en förlorad och återfunnen penning och en förlorad och återfunnen son, eller vid en son, som varit död, men blivit levande.

Genom att läsa denna liknelse se vi, att dessa publikaner och syndare voro i Guds hus eller rike innan de vandrade bort i ett främmande land och att de kommo dit igen, när de omvände sig till Gud. Det samma är förhållandet med alla människor i dessa dagar: de äro i Guds hus som oskyldiga barn, änskönt de hava en fallen natur; ty denna natur är försonad genom Jesu blod.' Det är till ingen nytta att säga, att dessa publikaner och syndare voro i Guds rike som barn på grund av att de voro döpta; ty de voro människor som ej förde någon bekännelse, och det kristna dopet var ännu ej instiftat.

Det är alltså tydligt, att det icke är de små barnen eller de, som blivit såsom små barn genom omvändelsen och den nya födelsen, som måste födas på nytt för att inkomma i Guds rike. Men vem är det då? Det är alla som kommit till en ålder, där de kunna skilja mellan gott och ont, och som med vilja och bättre vetande överträtt Faderns bud. Paulus säger: "Utan lag är synden död. Och jag levde en gång utan lag, men när budordet kom, levde synden upp, och jag vart död" (Rom. 7: 8—10). Den tid Paulus levde utan lag, kunde endast varit i hans barndom; ty vi hava hans egna ord på, att han var född och upplärd under lagen. (Se 2 Kor. 11: 22; Fil. 3: 5). Han levde utan lag därför, att han icke hade nått den ålder, då han kände lagen, han förstod icke vad som var synd mot Gud. I detta tillstånd var synden eller den syndiga naturen död eller den ansågs inför Gud så som om den icke funnits till, på grund av att barnet självt icke var ansvarigt och självt ej valt synden, och i detta tillstånd var Paulus levande inför Gud, änskönt han icke var döpt; ty dopet var ej av det Gamla utan av det Nya Testamentet; och det samma kan sägas om alla andra människor i vår tid och i alla tider. De äro alla levande inför Gud och äro i hans hus eller rike i barndomen. Men när Paulus kom till kännedom om vad lagen fordrade, då blev synden levande och Paulus blev död i överträdelser och synder och han trädde då ut ur Fadershuset, i det att han mot bättre vetande gorde det, som lagen förbjöd, och "synd är lagöverträdelse."

Vilka behöva födas på nytt?

Det är således icke små barn, som måste födas på nytt, för att inkomma i Guds rike utan det är de, som äro döda i synden, och som därigenom äro förlorade söner och döttrar. Dessa skyldiga överträdare önskar Gud återföra till sitt rike och göra dem levande, vilket endast kan ske genom en ny födelse, som är den Helige Andes verk i människans själ. Genom den naturliga födelsen fingo vi en tillvaro här i världen och genom en andlig födelse få vi en tillvaro i Guds och Kristi rike på jorden och himmeln. Det var till en människa av den klassen Jesus predikade om den nya födelsen. Änskönt han var en lärare i Israel, så var han ändock obekant med den nya födelsen och det liv och den tillvaro i Guds andliga rike, som följer denna födelse (Joh. 3: 10). Det samma är, tyvärr, fallet med många av vår tids lärare. De äro ju lärda och visa män, vad denna världens lärdom och kunskap beträffar; men de äro likväl främmande för livet i Gud, därför att de aldrig blivit födda på nytt av vatten och Anden. Den nya födelsen måste predikas till dem så väl som till alla andra förlorade människor, som äro döda i överträdelser och synder.

Vilka medel begagnas i nya födelsen?

Vi vilja nu betrakta de medel, som brukas vid denna födelse. Jesus beskriver dem med dessa få ord: "Vatten och Ande." Att Anden är den Helige Ande är visst ingen som vill förneka: men var människorna hava skilda meningar, och många alltså missförstå Guds Ord, är när det kommer till vattnet. Om vi förstå vad som sker i denna födelse eller vilket liv, som skapas eller frambringas däri, så bliver det icke svårt att förstå de skriftställen till vilka vi vilja hänvisa angående vattnet, som användes vid och i den nya födelsen. Jesus säger själv: "Det som är fött av köttet, är kött, och det, som är fött av Anden, är ande" (Joh. 3: 6). Det är således tydligt, att den nya människan, som födes i den nya födelsen,

icke är ett väsen med kött och blod, utan ett invärtes nytt och andligt liv i människans själ. Och det är lika tydligt, att det fordras andligt säde för att frambringa ett andligt liv. Och när vi tillika betänka, att det nya livet, som börjar i den nya födelsen, icke endast är andligt, utan tillika evigt, såsom vi läsa i Guds Ord: ''Och detta är vittnesbördet, att Gud har givit oss evigt liv'' (1 Joh. 5:11), då är det ock tydligt, att intet som är förgängligt kan användas vid denna födelse. Detta är icke blott sunt förnuft, utan det är Guds eget Ord: ''Såsom födda på nytt, icke med förgängligt säde utan av oförgängligt säde, genom Guds levande Ord, som förbliver evinnerligen'' (1 Pet.1:23).

Det är alltså tydligt, att vattnet varav vi födas på nytt, icke är förgängligt eller bokstavligt vatten, utan att det absolut måste vara vatten, som är både av en andlig beskaffenhet och en evig och oförgänglig natur. Detta kan icke förnekas; ty det är Guds eget Ord, och lika så visst som det är Guds Ord så sant är det, att ingen människa är född på nytt genom bokstavligt eller förgängligt vatten, antigen mycket eller litet användes. O min vän; ty jag anser alla mina läsare vina vänner, emedan jag känner en innerlig kärlek till alla jag skriver dessa ord till, vill du öppna dina ögon för det tillstånd du är uti, om du icke känner något till en annan pånyttfödelse än den du menar dig hava kommit i besittning utav, då du blev döpt med eller i förgängligt vatten? Om du vill överväga och undersöka ditt tillstånd, så kan du icke annat än se, att du är främmande för livet i Gud, och att det höves dig, att ''bliva född på nytt.'' Petrus säger oss icke allenast, att denna födelse sker icke med förgängligt säde, utan även, att den sker genom Guds Ord, som är både levande och evigt.

Guds Ord: det vatten, som renar själen.

Men är Guds Ord vatten eller kan detta uttryck med rätta användas för Guds Ord? Ja, Ordet är själens vatten, som allena förmår att rena från syndens orenhet, det vill säga, i förbindelse med Jesu blod. Vi läsa om Jesus, att han ''kom medelst vatten och blod, icke med vatten allenast utan med vatten och blodet; och Anden är den, som vittnar, ty Anden är sanning'' (1 Joh. 5:6). Detta är vattnet genom vilket vi måste födas på nytt. Det är icke vatten, som drages upp ur brunnen eller som finnes i floderna, utan det är det levande vatten, som Jesus förde med sig från himmeln, som levandegör envar, som tror och åtlyder den som bringade det till oss.

Ordet kallas vatten därför, att det är till själen eller det andliga livet vad vatten är till den lekamliga kroppen. Jesus sade till sina lärjungar: ''Redan nu ären I rena för det ords skull, som jag har talat till eder'' (Joh. 15:3). Petrus säger: ''Gören edra själar rena i sanningens lydnad'' (1 Pet. 1:22). Paulus säger om församlingen, som består av dem som blivit födda på nytt till ett levande hopp: ''På det att han (Jesus) skulle helga henne, efter att hava renat henne i vattnets bad, genom Ordet'' (Ef. 5:26). Här hava vi vittnesbördet från tre inspirerade vittnen, som säga oss, att vattnet, som användes för själens rening, är Guds Ord. Paulus säger: ''Vattnets bad genom Ordet.'' Alltså, icke ett vattenbad i bokstavligt eller förgängligt vatten, utan ett vattenbad som sker genom Ordet, eller Ordets levande vatten; ty bokstavligt vatten kan ju göra den lekamliga kroppen ren, men det kan ej nå själen eller den invärtes människan.

En annan grund varför Ordet kallas vatten i det Nya Testamentet, ligger däri, att det var förebildat under denna symbol i det Gamla Testamentet. När profeten Hesekiel profeterade om den nya födelsen, som skulle komma i det Nya Testamentets tid, uttrycker han sig i dessa ord: ''Och jag (Herren) skall stänka rent vatten på eder, så att I bliven rena; jag skall rena eder från all eder orenhet och från alla edra smutsgudar. Och jag skall giva eder ett nytt hjärta och giva eder en ny ande i edert bröst; jag skall borttaga stenhjärtat ur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött. Jag skall giva min ande i edert bröst och så göra, att I vandren i mina stadgar och hållen mina rätter och gören efter dem'' (Hes. 36:25—27). Här är både vattnet och Anden, så väl som den nya födelsen och det liv, som alltid medföljer den. Vattnet eller Ordet renar, som vi ha sett, hjärtat och själen från syndens orenhet, genom att Ordet tros och åtlydes. Anden är den Helige Ande, som levandegör, och därefter följer ''ett nytt liv.''

Moses, när han talade om detta ämne under profetians Ande, gör det mycket klart i det han säger: ''Lyssnen, I himlar, ty jag vill tala; och jorden höre min muns ord. Såsom regnet drype min lära, såsom daggen flöde mitt tal, såsom rikligt regn på grönska och såsom en regnskur på gräsets brodd. Ty Herrens namn vill jag förkunna; ja, given ära åt vår Gud'' (5 Mos. 32:1—3). Här talas om vattnet, som Herren lovade att han skulle stänka över människorna för att göra dem rena inför sina ögon. Är detta bokstavligt vatten? Nej, det är hans Ord och lära, som dryper som regn på dem, som höra det.

En annan förebild på detta stora och härliga verk, som utföres genom Guds Ord och Guds Ande, är den invigning prästerna i det Gamla Testamentets tid måste genomgå, förrän de kunde ingå i Guds hus och tjäna Herren. Vi vilja icke nämna alla de ting, som voro förbundna med denna invigning; endast det, som giver den klaraste förebild på den nya födelsen. Herren befallde Moses, att ''föra Aron och hans söner fram till uppenbarelsetältets ingång och två dem med vatten'' (2 Mos. 29:4). Vidare läsa vi: ''Och Herren talade till Moses och sade: Du skall göra ett bäcken av koppar med en fotställning, och ställa det mellan uppenbarelsetältet och altaret och gjuta vatten däri. Och Aron och hans söner skola två sina händer och fötter med vatten därur. När de gå in i uppenbarelsetältet, skola de två sig med vatten på det att de icke må dö'' (2 Mos. 30:17—20). Detta bad var en förebild på den ''nya födelsens bad,'' som omtalas i det Nya Testamentet. Guds barn, eller de, som äro födda på nytt, utgöra Guds hus och hans prästerskap i vår tid, vilket bekräftas i det Nya Testamentet genom aposteln Petrus, då han säger: ''Och låten eder, även I, såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, till ett heligt prästerskap, för att offra andliga offer, som äro Gud välbehagliga genom Jesus Kristus'' (1 Pet. 2:5). ''Men I ären ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap'' (vers9).

Syndaren behöver förändras för att skickliggöras för Guds rike.

En människa kan ej ingå i Guds hus eller Guds rike för att offra tacksägelse eller lovoffer till Gud, förrän en förändring från det naturliga och syndiga tillståndet tagit plats Människan är så fördärvad genom synden att Gud kan ej använda henne till någonting, och därför måste hon födas på nytt. Hon måste bliva en ny skapelse. Hennes synder måste utplånas och avtvås, såsom Johannes säger: ''Jesus Kristus, som älskar oss och har löst (tvagit, eng. övers.) oss från våra synder med sitt blod, och har gjort oss till ett konungadöme, till präster åt Gud och sin Fader'' (Upp. 1:5, 6). Denna tvagning från våra synder är den Helige Andes verk, och det sker i det vatten och blod, som Jesus förde med sig till jorden, nämligen i Jesu blod och genom att tro och åtlyda hans levande Ord. Denna tvagning är den nya födelsens bad eller födelsen genom vatten och Ande, genom vilken syndaren inkommer i Guds rike. Paulus säger om detta: ''Men då Guds vår Frälsares, godhet och människokärlek uppenbarades, frälste han oss, icke för rättfärdighetens gärningars skull, vilka vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse o. s. v. (Tit. 3: 4, 5). Det är alltså genom denna nya födelse av vatten och Ande, eller genom den nya födelsens bad, som sker genom Guds Ande och Guds Ord, som Gud frälsar människan från hennes synder. (Forts.)

RELIGIÖSA SAMTAL.

emellan Hr. Riktig och hans grannar.

11:e samtalet.

H:r. Enman (talande till grannen Riktig): Jag har kommit hit i dag för att höra brevet läsas, som du talade om.

H:r. Riktig: Gott! Jag skall läsa det för dig med nöje.

''Käre broder i Herren! Gud välsigne dig. Ditt manuskript på fyrtio sidor, förnekande att en person, som blivit född av Gud kan falla, har kommit oss tillhanda. Tiden tillåter mig ej behandla alla dessa punkter om vilka du talar, så jag får därför inskränka mig till att endast hänvisa till några få Bibeltexter, som du säkert har givit en felaktig tolkning. Jag skall samtidigt hänvisa till några Bibelställen, som du i all tysthet förbigått, vilka ställa ämnet i fråga i ett helt annat ljus.

Forts. å sidan 5.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring...................... Redaktör.
L. P. Peterson............... Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg .... Medverkande Redaktör

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen bör insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankväxel; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring bör alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser adresseras till

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

Har du någonsin gjort något som du ångrat? Då känner du något till ångerns bitterhet.

Många utav de felsteg vi begå, som vi måste ångra, kunna dock med tiden förblekna, och ångerns sår kunna helas. Men ett felsteg som många människor begå måste de ångra i alla evigheter; nämligen det, att de förstöra sin själs frälsning.

Utan tvivel kommer ångern att bliva de förlorades största plåga. Den tanken att de kunde tillbringat evigheten i himmeln i stället för i helvetet, kommer att oupphörligt pina dem, "där deras mask icke dör och elden icke utsläckes."

Det enda sätt varpå man kan undgå att bliva ett offer för dessa ångerns bittra kval, är att bliva frälst, bliva "född på nytt," bliva en medlem av Guds familj och därmedelst skickliggjord för himmeln.

Nog är det så att även Guds barn ibland begå misstag, på grund av bristande omdömesförmåga; men Herren kan på ett underbart sätt så ställa det, att även deras misstag kunna lända dem till välsignelse. Och om de än till en tid måste ångra de misstag de gjort, bliver den dock jämförelsevis kort.

Dess närmare ett sant Guds barn håller sig till Herren, i böneumgänge med honom, Guds Ords betraktelse och sina plikters utförande, dess färre fel kommer det att begå.

Den som giver sitt hjärta till Herren och förbliver trogen till livets afton, skall ALDRIG I EVIGHET ångra det.

SAMLADE NYHETER.

Systrarna Mrs. Charles Christensen, Valley Junction, Wis., och Mrs. Mary Hoblisch, Tomah, Wis., hava vardera sänt oss en spann honung. Dessa gåvor uppskattas mycket på Hemmet, och vår bön är att Gud måtte välsigna givarna.

Hannah Olson, som under flera år varit en trogen arbeterska här i tryckeriet och Hemmet, reste till sitt hem i närheten av Wyville, Wis., den 18:e aug.

Broder och syster H. Stay med familj hava nu flyttat ifrån Hemmet och bosatt sig här i staden. De hava under flera år varit i förbindelse med verksamheten här, och hava varit trogna i sin tjänst. De hava i över ett års tid förestått Ålderdomshemmet. Broder och syster Marben, från Wash., hava nu tagit deras plats.

KORRESPONDENS.

Från Josefine Ziebell, som skrev till oss för några veckor sedan och begärde förbön, hava vi mottagit följande brev, och glädja oss tillsammans med henne över vad Gud har gjort:

"Jag skrev till eder, då jag var mycket sjuk och begärde förbön. Jag hade nämligen reumatism som angripit härtat, jag visste innan jag mottog edert brev, när ni hade bett för mig, ty jag blev bättre och fick den förvissningen att Gud ville hela mig, mellan kl. 8 och 9 onsdagen den 2:e aug. Jag prisar Gud för helbrägdagörande kraft och för att han besvarade de böner som uppsändes av Guds barn i St. Paul Park. Plågorna lämnade mig och jag kunde ligga mig ned och sova, något som jag ej kunnat göra medan jag varit sjuk. Måndagsmorgonen befann jag mig ej så stark som jag hoppats att vara och litet tvivel uppsteg i min själ, men Jesus var vid min sida och i ett nu kom dessa tankar till mig: Känslor kunna komma och gå, men jag borde fast tro på att Gud hade helat mig, ty det var gjort. Gud vare tack för den kärlek som han bevisat mig.

"Jag har bestämt mig för att gå hela vägen med Jesus. Bedjen för mig att jag alltid måtte förbliva trogen. Tack käre syskon för edra förböner. Gud välsigne eder."

Vi hava mottagit ett brev, utan underskrift, vilket innehöll tre dollars. På ett ark papper var skrivet: "För Herrens arbetare." Måtte Herren välsigna den, som på detta sätt ihågkommit Herrens sak.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Panoka, Alta., Canada.

Då tåget avgick precis på bestämd tid från Edmonton, var det med en känsla av [illegible] och en förväntan att i rikt mått njuta av denna tre timmars färd genom denna sköna trakt, närgränsande Edmonton. Det första som intresserade oss var Parlaments byggnaden, en mycket vacker byggnad, med utsikt mot floden. I det vi fortsatte resan, fingo vi ej se sådana stora vetefält, som vi sett i Saskatchewan, utan i stället fingo vi se här och där små skogsdungar, och smärre gårdar med vackra byggnader emellan. Vi kunde se att folket voro välmående och framgångsrika vad det financiella angår. Landet är ganska slätt, och mycket vackert att betrakta, men vi lade märke till att mycket arbete måste utföras med att rödja undan träd och småskog innan man kunde odla säd. I det vi närma oss bergen tilltagar altituden; den är här nära tre tusen fot, och det säges oss att när vi komma till Calgary, på genomresa till Vulcan, kunna vi se de snöbetäckta bergen. Då vi stego av tåget, i Panoka, träffade vi syster Brown vid stationen. Hon hade varit vid stationen vid tiden då tågen anlände ända sedan måndagsaftonen, enär hon förväntat vi skulle kommit förr. Vi gingo direkt till församlingshuset varest vi hade nöjet höra broder Johnson hålla en god predikan. Det gladde oss att återigen vara tillsammans med honom och deltaga i mötena. Omigen röras våra hjärtan, då vi se så många utan Kristus och utan hopp om att få tillbringa evigheten med vår välsignade Frälsare. Vi hava tvänne möten varje dag. Vädret har varit mycket obehagligt enär det regnat nästan varje dag, dock äro några intresserade och tre sökte Herren i går kväll. Vi tro, att mycket gott kunde uträttas här om vi hade mer tid till vårt förfogande. Vi måste resa härifrån i kväll (fredag) kl. 2 28 för att hinna till Vulcan i tid för att begynna mötet i morgon.

Förliden onsdag gingo några av oss ut på landet för att bese Provinshospitalet för de sinnessvaga. Ett stort lantbruk bedrives i förbindelse med anstalten och arbetet utföres av de bäst lottade bland invånarne. Ungefär 600 personer, av vilka 399 äro män, äro intagna i denna anstalt. Det är bedrövligt att se så många olyckliga människor; men det sorgligaste av allt är att de äro där på grund av syndens förfärliga härjningar, och att de intet hopp hava om en himmel eller ett bättre liv här. Där fanns en liten flicka på tolv år och en liten gosse på åtta år, men vi fingo ej se dem.

Mötena på fredagen, både på eftermiddagen och aftonen, välsignades av Herren, och det var ogärna vi reste härifrån, men vi ansågo att vi borde allesammans vara i Vulcan för att begynna mötet, enär det var så bekantgort. Efter det sista mötet på aftonen upptogs vår tid med att tala till och uppmuntra dem som önskade hjälp, till dess vi stego ombord tåget, vilket avgick kl. 2: 28. Då vi kommo ombord tåget funno vi det nästan fullt av soldater, som voro på deras sista orlov och skulle om några dagar resa till slagfälten i Europa. Av deras muntra utseende fingo vi det intrycket att de ej fattade vad detta kanske kunde betyda för dem. Då vi anlände till Vulcan nästa dag kl. 11 f. m. voro vi mycket trötta. Br. De-

Witt mötte oss vid stationen och förde oss till ett inackorderingsställe varest han beställde rum åt oss, enär ingen troende fanns i staden hos vilken vi kunde logera. Sedan vi spisat middag inbjöd han oss att taga en körtur i sin automobil.

Det första mötet hölls lördagsaftonen. På söndagen hade vi tre möten, och genom veckan hade vi två möten varje dag. Vi kände oss uppmuntrade och trodde att Gud skulle giva oss ett gott möte. Pris ske Gud! Ej så få troende från andra platser voro närvarande och alla sade att mötena hade varit till gagn och välsignelse för dem. Många voro närvarande vid det sista mötet söndagsaftonen, och ej så få uttryckte den önskan att mötena måtte fortsätta. Br. Johnson blev angripen av inflammatorisk reumatism i det vänstra knäet, på lördagen, och det var med mycken plåga han intog talarestolen söndagsaftonen. Måndagsaftonen var han helt och hållet oförmögen att gå, men i dag är han bättre, och i afton (tisdag) ämna vi fortsätta resan västerut. Min man ådrog sig en svår förkylning vilken fäste sig i hans bröst och strupe vilket förorsakade honom mycken smärta. Även dessa ting fastän obehagliga för köttet äro ändå gagneliga och alltsammans måste verka oss till godo.

Några av de troende från Barons önskade att vi skulle följa med dem hem efter mötet söndagsaftonen. Några av de troende och vänner lovade att taga vård om br. Johnson, och så reste vi med dem hem och kom tillbaka till Vulcan nästföljande måndagsafton.

Denna del av Alberta är blott prärieland. Landet är gott och frukbart. De äro utsatta för både hagel och frost, men i år hava de undgått bådadera, och de vänta sig en rik skörd. Här äro vi ungefär 4,000 fot över havsytan. Klimatet är utmärkt, och det säges att vintrarna ej äro särdeles kalla; det fryser blott ett par fot djupt ned i jorden, där ingen snö betäcker den.

Br. Chas. A. Grant, som var en arbetare i Evangeli Basun Pub., Co's kontor för flera år sedan, bor fyra mil från Vulcan. Han har nu en vacker gård; har hustru och barn och har framgång både andligen och timligen. Den vänstra delen av Kanada är ett vackert landskap, och är öppet för evangelium; arbetarne äro få och skörden är stor. Vi tro att Kanadas största behov är både evangelister och församlingsföreståndare av det rätta slaget. Keo A. Nelson.

VITTNESBÖRD.

Norquay, Sask., Can.

"Nåd vare med eder och frid av Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus." "Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader, som har välsignat oss med all andlig välsignelse i det himmelska, i Kristus."

"Jag vill prisa Herren av hela mitt hjärta. "Huru stora äro icke dina verk, o Herre! Ja övermåttan djupa äro dina tankar." När jag tänker på huru ofta jag kommit till min himmelske Fader, och sökt hjälp under både sjukdom och andra besvärligheter, så måste jag utbryta med glad tacksamhet till honom, från vilken all min hjälp kommer. Jesus sade: "Allt vad I bedjen i mitt namn, det skall jag göra." Pris ske Gud! Jag kommer även ihåg Jesu ord där han säger: "Skall då icke Gud skaffa rätt åt sina utkorade, som ropa till honom dag och natt, och visar han icke långmodighet mot dem? Jag säger eder, att han snarligen skall skaffa dem rätt." Käre syskon låtom oss icke tröttna, vi som hava en sådan Fader, som alltid kan styra det så att även våra prövningar tjäna oss till godo och draga oss närmare till honom.

Vi skola ej komma på skam så länge vi förtrösta på honom. Antingen Han finner för gott att låta oss leva eller dö höra vi honom till. Jag kan ej glömma Herrens många välgärningar emot mig, han som förlåtit mig alla mina missgärningar och helat alla mina sjukdomar. Intet är omöjligt för Herren. Vi skola segra genom Jesus som vunnit seger. Amen. Pris ske Gud! Från en lem i Kristi kropp.

Maria G. Hansen.

RELIGIÖSA SAMTAL.

Forts. från sidan 3.

"Du talar om Nikodemus, då han gjorde besök hos Jesus om natten. Nikodemus förstod icke huru en person kunde ingå i sin moders liv och födas på nytt. Verkligheten i saken är, att Nikodemus hade, vid detta tillfälle, ännu icke mottagit Kristus såsom sin frälsare, och hans hjärta och liv hade därför heller icke genomgått någon förändring — hade ej blivit omvänd. Den nya födelsen var lika dunkel för honom, som den är för dig.

H:r. E. — Jag gillar ej sådana beskyllningar. Hans ord tyda, att den "nya födelsen" är dunkel för denne broder, därför att han ej är omvänd, såsom Nikodemus ej var omvänd. Jag vill ej stanna och lyssna till sådana förolämpningar.

H:r. R. — Det törhända låter mycket strängare i dina öron än brevets författare har ämnat det. Tag det lugnt till dess vi få höra brevet till slut.

"Du tyckes ej förstå vad Jesus menar, när han säger: 'Det som är fött av Anden, är ande.' Jesus vill därmed säga: 'Nikodemus, när du blev född till världen blev du född efter köttet; men vad jag försöker få dig att förstå är, att du måste födas på nytt, det vill säga; du måste bliva delaktig i en andlig födelse, genom tro på Jesus Kristus.

"Du tror ej att man kan gå förlorad sedan man blivit upplyst och erfarit pånyttfödelse, men på samma gång märker jag, att du förefaller något oredig i ditt försök att förklara Ebr. 6: 4—6. Jag skall giva en tydlig förklaring av denna text i detta brev.

"Enligt ditt brev, var det Guds mening, att i återlösningsplanen tillföra människan det som hon förlorade i Adam. Vad förlorade vi genom Adam? och varför förlorade vi det? Adam skapades helig och ren — efter Guds beläte. Det kunde ej finnas någon syndafläck på mannen, när han kom ur den helige Skaparens händer. Men i fres-pelsen föll han, vilket du erkänner. Detta bevisar utan motsägelse, att Adam var satt på prov, och för att han skulle behålla den medskapade heligheten och renheten, var det nödvändigt för honom att inötesgå de av Herren givna betingelserna, vilket Gud skulle förläna honom kraft till.

"Återlösningen genom Jesus Kristus återställer till människan denna originala 'sanningens rättfärdighet och helighet'; men då hon ännu befinner sig under detta prov, finnes ännu samma möjlighet till fall. Detta är i överensstämmelse med vad det Nya Testamentet lärer. 'Må därför den, som står, se till, att han icke faller' (1 Kor. 10: 12). Judas behöll icke den plats Herren hade givit honom (Apg. 1: 25). Petrus lärer att det är möjligt för en kristen att avfalla, vilket, säger han, medför att 'deras sista blivit värre än det första' (2 Pet. 2: 20); och Jesus förmanar församlingen i Efesus och säger: 'Kom därför ihåg, varifrån du har fallit' (Upp. 2: 5)."

Jag skall ej läsa det övriga av brevet, endast avslutningen, ty det är i innehåll liktydigt med det jag och vännen Ärlig förklarade i vårt samtal härförliden, vad förklaringen över Ebr. 6: 4—6 och första kapitlet i Petri andra brev angår. Jag förstår icke huru någon kan undgå se, att Petrus icke lärer om omöjligheten att avfalla; han lärer det motsatta. Jag skall läsa några få ord, så får du höra vad denne broder säger om denna sak: "Han — Petrus — säger dem, att om de göra dessa ting, skolen I icke någonsin falla. Hans uttryck tyder att om de icke göra det komma de att falla." Slutet av brevet lyder: "Mitt råd är, att du noga betänker dessa ting, och förvissar dig om att du är villig mottaga vad Skriften tydligt lärer.

"Med hopp om, att du vill mottaga detta i samma anda, som det blivit givet är jag din i Herren förbundne. —."

Tillåt mig att i all vänlighet, men bestämt säga, att det finnes ej en enda text i Bibeln, på vilken du kan stödja din lära; ej heller har du förnuftet på din sida. Om man säger att en person, som blivit omvänd, föll på nytt, kan synda på samma sätt som en syndare vilken aldrig har varit född på nytt, och att den pånyttfödde kan gå till himmeln i sina synder, men den opånyttfödde icke, strider det mot Skriften, mot rättfärdigheten och mot förnuftet. Vill du vara god att giva mig en text, som lärer att det är omöjligt att avfalla från den frälsande nåden?

H:r. E. — Jag erkänner att jag icke kan hänvisa dig till någon text, som i tydliga ord säger så mycket, men det måste ovillkorligen vara betydelsen av 1 Joh. 3: 9.

H:r. R:—Var god läs texten.

H:r. E.—"Var och en, som är född av Gud, gör icke synd, ty hans säd förbliver i honom; och han kan icke synda, ty han är född av Gud."

När en person födes på nytt inplantas Guds rikes säde i hans hjärta, och, som denna text säger, detta sädet förbliver i honom. Huru djupt han sedan går i synden, förbli-

...er likväl detta säde i hans hjärta, och Gud, på sätt han finner för gott och i tid han finner lämplig, mottager honom till sitt eviga rike därovan.

H:r. R.—Du märkte troligtvis icke huru dina ord motsade textens innehåll. Texten, som du läste, säger: "Ty hans säd förbliver i honom; och han kan icke synda, ty han är född av Gud." Enligt texten, så kan icke personen synda om sädet förbliver i honom; men du säger: "huru djupt han sedan går i synden, förbliver likväl detta säde i hans hjärta." Vad du säger är direkt emot vad som står i texten.

Jag har hitintills icke funnit någon, som tror på läran "en gång frälst, alltid frälst." utan att de på samma gång vittnade till att de syndade mer och mindre. Lever du utan att begå synd?

H:r. E.—Jag anser att ingen har rätt till att söka göra sig underrättad om huru jag lever. Som en regel håller jag mig för mig själv. Vad skulle du svara om jag stälde en dylik fråga till dig?

H:r. R.—Jo, jag skulle giva dig ett vänligt och hövligt svar. Jag tror, att den Guden som frälsar oss ifrån synden, även är mäktig att bevara oss från synden, om vi förtrösta på honom; men att säga vi icke kunna synda, om vi så önska; eller om vi verkligen synda och likväl säga oss vara frälsta det är absolut i strid med Bibeln.

Aposteln Petrus säger oss, att det sädet som inplantas i våra hjärtan i den nya födelsen är Guds ord: "Såsom födda på nytt, icke av förgängligt utan oförgängligt säde, genom Guds levande ord, som förbliver evinnerligen" (1 Pet. 1:23). Guds ord är sädet. Om vi behålla Ordet i våra hjärtan skola vi icke synda, ty Guds ord är av sådan natur, att om vi bevara det i våra hjärtan, kunna vi icke synda. Av hjärtat utgår livet. Människan lever så som hennes hjärta är; vad som är inneboende där kommer ut. Om man har Guds ord därinne, kommer livet att frambringa det som är i harmoni med Guds ord. "Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, att jag icke må synda mot dig" (Ps. 119:11). Om man säger att Guds ord ej kan förloras ut ur hjärtat, sedan det blivit sått där, strider det mot liknelsen om såningsmannen (läs Mar. 4:15). Min vän! den text du läste lärer ej omöjligheten av att avfalla ifrån nåden, den lärer hemligheten av att leva ett heligt liv.

Endast några få ord till, medan jag har ordet: Aposteln säger till de kristna: "Varen nyktra och vaken; ty eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka." Om icke vi, som blivit födda på nytt, äro vaksamma, skall djävulen uppsluka oss. Här är orsaken varför Jesus sade till sina lärjungar: "Vaken och bedjen att I icke må komma i frestelse."

H:r. E.—Det är ingen fara för mig. Jag gör ju visserligen många ting nu, som jag icke borde göra, men jag kommer väl ändå till himmeln.

H:r. R.—Bibeln säger, att alla lögnare skola få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel (läs Upp. 21:8). Den person, som talar osanning, sedan han blivit född på nytt, skall befinnas få intaga sin plats tillsammans med den som talar osanning och aldrig varit född på nytt.

H:r. E.—Om jag talar osant det är min sak, bara jag är förståndig nog att göra det på ett sätt, att det icke bliver uppenbart.

H:r. R.—Du tyckes hava glömt den allvarliga förmaning Guds ord giver, var det säger: "I skolen komma att känna eder synd, ty den skall drabba eder."All synd har framgång i det dolda, till dess den blivit så förökad och till dess den har så stor framgång, att den icke kan längre döljas. "Den som fördöljer sina överträdelser, honom går det icke väl," men synderna de frodas i det fördolda, ty där äro de i sitt rätta element.

Jag vill i förbindelse med detta, omtala vad jag hört om en irländare. Det är något humoristiskt, men det är ej därför jag omtalar det men för den allvarliga sanning det innehaller.

En Dam, som hade en irländare i sin tjänst, befalde honom att infånga en mullvad, som hade sitt tillhåll i trädgården. Efter tre dagars grävning lyckades det honom att infånga det lilla djuret, efter vilket han sade till det: "Du lilla stygging, du har varit orsak till att mången svettdroppe har frampressats ur min panna, och som straff därför, skall jag begrava dig levande." Efter han hade uttalat detta, begrov han det lilla djuret i jorden, var det naturligtvis fann sig gott, ty det var dess rätta element. Så är det med synden, om den döljes så frodas den så mycket mera, ty mörkret är syndens rätta element, och den kommer då att verka din undergång.

H:r. E.—Jag har ej behov av att någon undervisar mig. Det är min mening att reda mig själv, utan någons hjälp. Farväl!

H:r. R.—Att vi icke förstå Guds ord lika hindrar ju icke att vi förbliva vänner, och om jag uti något vid något tillfälle kan stå till tjänst med något, så var god underrätta mig. Adjö!

H:r. Ä.—Min vän Riktig! Jag hoppas att du har tålamod med mig. Det är ännu en man med vilken jag vill du skall få ett samtal. Han har ej varit bosatt här i grannskapet så länge, men han är en präktig man, och jag tror att han kommer att bliva en god granne. Han tror ej att någon kan leva utan att begå synd, mer och mindre, och han tror att Skriften lärer, att vi måste synda så länge vi äro i detta livet.

H:r. R.—Det skulle glädja mig, om du ville göra honom sällskap hit vid ett passande tillfälle. Men, Ärlig! Jag beder mycket för dig. Varför uppskjuta frälsningen längre? Vad hindrar att du bliver frälst i dag?

H:r. Ä.—Ja, jag bör väl bliva frälst, ja jag är överbevisad därom. Jag bliver oroligare för varje dag, som går, men Satan hindrar mig, på ett eller annat sätt. Jag borde icke hava dröjt så länge som jag har, men jag skall säga dig, att jag har varit så förvirrad. Det är så många som säga: Detta är rätta vägen till frälsning, och andra säga: Detta är vägen till frälsning, så jag har ej varit på det klara, vilken väg var rätt. Men förvirringen och dunklet skingrar sig så småningom, så fortsätt att bedja för mig. Dina böner äro ej förgäves. (Forts.)

— *C. E. Orr.*

FÖRBÖNENS MAKT.

(Från tyskan.)

I sina "minnen från en lantbyprästs liv" berättar den 1889 avsomnade generalsuperintendenten Byschel i Berlin många intressanta erfarenheter från sin första verksamhet som präst i ett par socknar.

Då han 1827 kom dit, rådde där en sådan andlig död, att han ej kunde upptäcka en enda troende människa, och kyrkobesöken hade alldeles upphört.

Av de händelser han där upplevde, skola vi här berätta om, huru den första av sockenborna blev omvänd till Gud. Härom skriver han sålunda:

"I min djupa smärta över förhållandena beslutade jag mig för att dagligen bedja för innevånarna i de båda socknarna och började också därmed. Men när jag såg sockenbornas dagliga liv och deras fullständiga brist på sinne för alla andliga intressen och ett högre liv, och huru de levde utan allt bekymmer för sin själs frälsning, så kom jag snart till insikt om, att jag saknade tro och mod till att sträcka ut mina förböner så vida. Jag fick därför den tanken, att jag, att börja med, skulle bedja nedast för en i taget. Men vem skulle det vara? Jag tänkte på både den ene och den andre och slutligen föll valet på min närmaste granne, på vilkens gård jag varje dag kunde blicka in genom fönstret, och som var varken mer eller mindre ogudaktig än alla de andra.

I några veckor hade jag varje dag bet: för denne man, och för varje gång kom han mitt hjärta närmare. Men när jag likväl ständigt hörde honom bannas och väsnas med hustrun och tjänstefolket, eller när jag såg honom om söndagarna sitta och spela kort med andra bönder till långt in på natten, eller gå till krogen, så föll det sig svårt att fortsätta med bönen.

En söndag, då jag hade kommit till kyrkan, skulle jag dock få en liten uppmuntran. Jag predikade om, huru uselt de människor ha det, som leva utan Gud, och skildrade livligt det eländiga förhållandet mellan ogudaktiga äkta makar, och huru Satan brukar den ene till att göra livet riktigt surt för den andra.

Under predikan lade jag märke till, att min granne fick tårar i ögonen, och ehuru det säkert räknades som mycket opassande för en rik bonde att gråta i kyrkan, kunde han likväl icke låta bli.

Då jag såg detta växte mitt hopp, och jag tackade Gud. Men när jag hade kommit hem från kyrkan och satt i mitt rum hörde jag plötsligt ett förfärligt oväsen, och då jag skyndade till fönstret och såg ut, såg jag hurledes min granne pryglade sin vallgosse och hörde honom tillika banna och svära

fruktansvärt. Hans hustru skyndade till för att hjälpa den olyckliga gossen, men ut rättade ingenting annat, än att oväsendet blev ännu värre.

Jag blev mycket nedstämd vid denna syn och beslöt strax att upphöra med min förbön, men då jag så inemot kvällen, då jag tog mig en spatsertur, mötte honom och han mycket vänligt hälsade på mig och inlät sig i ett litet samtal med mig, som måhända kunde blivit till välsignelse, om jag blott haft mod att gå in på den sak, som låg mig och väl också honom på hjärtat—så bad jag åter för honom om kvällen.

Någon tid därefter fick jag veta, att kan inte besökte krogen mera och ej heller spelade kort. Det undgick ej min uppmärksamhet, att han kände en verklig glädje vid att få göra mig en och annan tjänst.

Då jag för ex. en dag skulle i största hast besöka en sjuk i annexförsamlingen, och den häst, som jag alltid brukade rida, var långt borta i en äng på bete, ämnade jag gå vägen till fots oaktat det var regnväder, men så snart han hörde det, kom han till staketet, som skilde hans gård från prästgården, och ropade till mig: 'Jag spänner för och skjutsar eder!'' Emedan det var i den brådaste såningstiden, och han var mycket upptagen av gårdens drift, var det säkert ej något ringa offer han således bringade mig.

Det var långt lidet på hösten, och kvällarna voro redan rätt långa, då någon en kväll klappade på min dörr. Det var min granne, som besökte mig för första gången. Han hade uppenbarligen ett särskilt ärende men på sina likars vis började han visst icke med att säga, vad an ville, utan talade om lantbruk, hästar och kor m. m. Efter en god timmes förlopp gick han. Först då han kommit till dörren, sade han, att han önskade gå till nattvarden följande söndag, och tillade med låg röst: ''Bed för mig och min hustru.''

Jag förde honom tillbaka in i rummet igen och sade till honom, att det hade jag gjort varje dag under en lång tid. Han suckade då djupt och sade: ''O, jag vill så gärna bliva salig, men jag har syndat mycket i mina dagar.''

Jag blev jublande glad och bad honom böja knä med mig, vartill han strax var villig. Men jag var den kvällen så lycklig, och tacksam mot Gud, som hade hört min bön, att det dröjde ganska länge, innan jag kunde somna. — *Hemmets Vän.*

DÖDSFALL.

Otto Larson föddes i Tanum, Bohus län, Sverige den 8:e maj, 1844, och dog den 18:e juli, 1916, av solstyng och hjärtfel. Han var vid sin död 72 år, 2 månader och 10 dagar gammal.

Han efterlämnar hustru och flera barn, några barnbarn och en syster i Sverige. I honom har Guds församling i Hereford, ja Guds församling i dess helhet, förlorat ett gott stöd och en sann repressentant; han visade med sitt liv att han älskade sanningen. Fader Larson var alltid på sin plats i församlingen, alltid i tid till mötet, i tid när något skulle uträttas, den förste när något skulle göras för Herrens sak, antingen hemma eller borta. De fattiga och nödlidande voro aldrig förglömda av honom. Missionen i andra länder, låg honom mycket på hjärtat. Han var aktad och älskad av alla som kände honom. Tvänne av hans grannar talade tillsammans vid hans bår den ene sade: ''Han var en god man.'' Den andre frågade: ''Trodde du allt vad han sade?'' ''Nå väl'' sade den förste, ''vi hade många samtal eller diskussioner, men du vet granne, de blevo alltid korta, ty Otto hade vanligtvis rätt.'' Skrivaren av dessa rader besökte ofta broderns hem, för att fråga honom till råds, och kommer i framtiden att outsägligt mycket sakna honom, emedan det var liksom att komma hem till sin egen fader och moder.

Broder, du är framkommen; vi äro ännu här i farornas land, men med Guds nåd vilja vi hålla ut till resans slut, då skola vi åter få se varandra Måtte Gud välsigna, trösta och styrka moder Larson med en särskild välsignelse; han har ju lovat att vara änkors försvarare och faderlösas Fader. Måtte alla de efterlämnade sörjande göra sig redo att möta sin fader på uppståndelsens morgon, är vår bön. Amen. Liktalet hölls av undertecknad, i [illegible] i Elbow Lake, över Ebr. 9: 27; 1 Tim. 5: 24 och Upp. 14: 13. En stor skara var församlad för att bevisa den hädangångne deras sista hyllning..

Frid med ditt stoft, välsignat vare ditt minne. S O. Susag.

VEM ÄR JAG?

Jag är kraftigare än alla världens förenade aréer.

Jag har fördärvat flera själar än alla nationernas krig.

Jag är mera dödande än kulor och jag har ruinerat flera kristna hem än de mäktigaste kanoner.

Jag finner mina offer bland de rika och de fattiga, bland de unga och de gamla. Bland lekmän och predikanter.

Jag bedrager nästan varje oomvänd själ, så att han fortsätter obekymrad på vägen till helvetet.

Jag vagger predikanter och evangelii arbetare till sömns.

Jag håller tusentals kristendomsbekännare bedövade uti en ljuvlig bekymmerslöshet, medan de hava tomma drömmar om boningar i härligheten.

Jag hindrar framgången av varje plan som föreslås och varje metod som framhålles för befrämjandet av evangelium.

Jag förorsakar livräddningsmanskap att glömma sina åror, och själavinnare att bliva så upptagna med sina egna intressen att ropen från dem som äro på väg att förgås bliva ohörbara för dem.

Jag är allestädes — i hemmet, i verkstaden, på gatan, på havet och i gudstjänstlokalen.

Jag bringar andlig ruin, förnedrelse och död, och likväl söka blott få att undvika mig.

Jag lurar i undangömda platser och gör största delen av mitt arbete i tysthet.

Jag har ofta varit vid din dörr, och skall ofta återkomma.

Jag är obeveklig. Jag är din värste fiende. Vem är jag?

JAG ÄR LIKGILTIGHET.

De Ungas Avdelning.

ALLA MÄNNISKOR BEGÅVADE.

Gör du bruk av din gåva?

Av Hazel G. Neal.

När vi höra uttrycket "han (eller hon) är begåvad," få vi den uppfattningen att denne person är överlägsen människorna i allmänhet. Likväl med all den betydelse det har för oss, och med all den beundran det uppväcker hos oss för sådana personer, äro de ej alltid oss överlägsna. Deras naturgåva har blivit uppdagad medan vår ligger undangömd för världen.

Alla äro "begåvade" men en del undangömma sina gåvor — de tillhöra dem som ej hava framgång och äro av jämförelsevis liten nytta till världen och sina medmänniskor, helt enkelt emedan de antingen underlåta eller försumma att utveckla de inneboende förmågorna. De tycks tro att de ting de kunna göra äro mycket obetydliga, därför sätta de sig i "göra ingenting" gungstolen.

Att hava en gåva är att vara skicklig i uträttandet av en viss ting. Från liknelsen om punden lära vi att var och en har blivit given ett pund efter hans förmåga.

Din gåva kanske ej är att måla, sjunga, skriva, predika etc. — och den torde kanske vara en eller flera av dessa om du endast gjorde bruk av din gåva—likväl kanske du är välsignad med den ädla gåvan, ett soligt sinnelag, given dig för det särskilda ändamålet att du skall uppmuntra dem vars stig är beströdd med törnen, vars liv hava blott litet solsken. Med att sålunda göra bruk av din Gudgivna gåva kanske du kan åstadkomma lika mycket gott som sångaren, vilken med sin ljuva stämma uppmjukar det stenhårda härtat, och skänker glädje åt be-[illegible]ade själen. Ja, du kanske är begåvad med förmåga att "upplysa det hörn där du är".

[illegible] flicka som var borta från hemmet och hade tjänst. [illegible] Hon var en solskensstråle från den minut hon kom inom dörren till dess hon lämnade. Hennes närvaro gjorde hemmet bättre. Hennes fader och moder kände sig uppmuntrade av henne och ansågo ej världen så kall och oblid i alla fall. Hennes bröder och systrar togo hennes optimistiska natur till mönster. Sådana människor äro värdefulla för samhället, och det vore gott om flera sådana gåvor ådagalades.

Det kan hända, du är behändig uti att gå in uti din moders kök och hjälpa henne bära de tunga bördorna. Om så är, då är det din "gåva;" men huru många är det ej som undandraga sig detta, fastän de kunna mycket väl göra det. O att flera flickor ville hjälpa till att utjämna rynkorna på mors panna! Att vara mors hjälpare och sällskap, framvisar ett av de skönaste dragen i en flickas karaktär.

Jag hörde en gång en flicka säga: "Jag tycker om att göra det som andra ej vilja göra. När det finnes arbete att göra, då låter jag de andra välja det de vilja göra och så tycker jag om att göra det, som de ej tycka om." "En ädel flicka!" tänkte jag. "Begåvad?" Visserligen!.

Många önska och vänta alltid på att få göra något som andra äro begåvade till att göra. De stanna aldrig för att betänka att dessa personer ej väntade för erhållandet av någon annan persons gåva utan helt enkelt togo itu med att utveckla den gåva de hade och göra det som låg uti deras makt att åstadkomma.

I unga år är bästa tiden att uppdaga våra gåvor. Låt världen veta att vi hava något att uträtta, huru litet det än må vara. I det jag nu ser ut genom fönstret ser jag träden i deras ymniga lövverk. Varje, lövbeklädd gren viftar i aftonvinden. Vad är det som gör dem så sköna? Mitt svar är kort — de myriader av små gröna löv. Sammaledes är det med oss: vår plats och vår gåva kan [illegible] i världen, men [illegible] oss hjälpa till att utgöra den armé av ädla män och kvinnor som giva något gott åt världen. Då skola vi hava glädje och framgång.

EN GOD REKOMMENDATION.

För många år sedan stod på kajen i en av våra större sjöstäder en gosse, som frågade efter kaptenen på ett av skeppen, som lågo förankrade där.

— Jo han kommer där, sade en sjöman, som gick förbi och hörde frågan. Gossen gick fram till kaptenen och hälsade hövligt.

— Nåväl, vad vill du? sade kaptenen.

— Jo, jag vill gå till sjös kapten.

- Varför vill du gå till sjös då?

- För att skicka min hyra till mor. Hon är änka, och jag vill inte, att hon skall komma på fattigvården.

Kaptenen tyckte om den hederlige gossen och det sätt, varpå han talade om sin mor.

— Nå, var har du dina papper?

— Papper? Jag har inga papper, kapten.

- Har du intet? Ja, då kan jag inte taga dig med.

— Åjo, gör det, kapten. Jag skall bli riktigt snäll och duktig, om jag får följa med.

— Jag kan inte; det är emot vårt reglemente. Vi taga ej emot någon, utan att han har åtminstone någon rekommendation. Försök skaffa dig en sådan.

Gossen, som hade mycket långt hem och således svårt att kunna få någon rekommendation, vände sig med tungt hjärta om för att gå. Då föllo kaptenens blickar på det lilla knytet, som han bar under armen.

— Vad har du där, min gosse? frågade han.

— Mina kläder, herr kapten.

— Dina kläder — får jag se! Vad är då detta?

— Min bok.

— Vad för slags bok?

— Min bibel.

— Jaså. — Vi ha då inte mycket att skaffa med den boken ombord, men låt mig se på den.

Han tog bib In och öppnade den. På bokens första blad stod gossens namn tillika med den upplysningen, att den var en gåva från söndagsskolan för flit och gott uppförande.

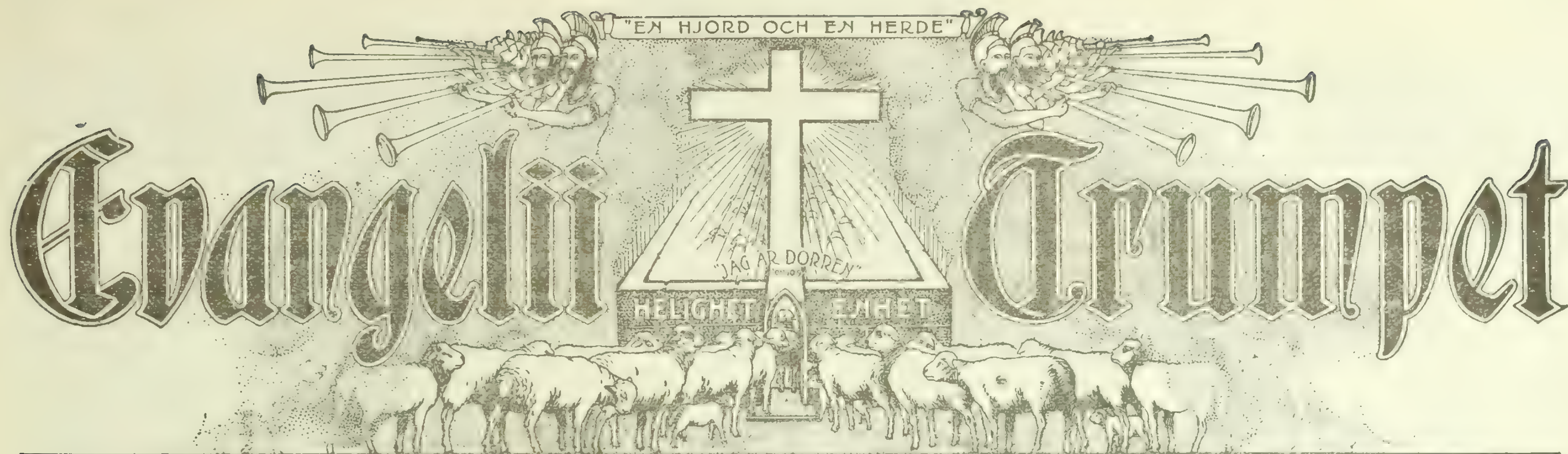
— Aha, min gosse, detta är tillräckligt, sade kaptenen. Kom nu med mig, så skall du få taga hyra på mitt fartyg.

Gudsfruktan är nyttig till allting och har löfte med sig både för detta livet och för det tillkommande, säger skriften.

Utv.

MINNESORD.

"Du kan icke hava mycken glädje av att bygga ett hus, om du icke är viss, att det står på en säker grund. Så kan du icke heller hava mycken glädje av att tjäna Gud, om du icke har full visshet, att ditt hopp är grundat på klippan."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e September, 1916. Nummer 18.

UPPMUNTRAN UNDER VANDRINGEN.

Av Chas. A. Grant.

Min Jesus jag är evigt din,
Din frälsning har ock blivit min;
Ditt dyra blod mig haver löst,
Uti ditt Ord jag funnit tröst:
Ej större lycka blivit spord
Än syndar'n frälst re'n här på jord.

Nu livets stig jag vandrar på,
Det bringar sällhet att få gå
Den väg de heliga ha gått;
För trohet ha de kronan fått:
Det giver mod att även jag
Må hålla ut till sista dag.

När frestelser vill trycka ned,
Och störa här min sälla frid,
Och sorg och gråt de följas åt
Med prövning på min levnads stråt:
Om fienderna tränga på,
Med fast beslut kan jag dock stå.

Vår Jesus själv har vägen gått,
Den största kampen han utstått.
Emot den ondes stora makt
Han segrade uti Guds kraft.
Det gav de kristna sådant mod,
Att glatt de offrat liv och blod.

Den samma nåd behöver jag,
Med mera kraft för varje dag.
I lidanden, med tålamod,
Rättfärdiggjord i Jesu blod,
Gå genom prövningarnas eld,
Med tro mer dyrbar än rent guld.

Min Jesus jag är evigt din;
Snart himlaglädjen skall bli min.
Den onde där ej störa får.
Gud skall avtorka varje tår;
Han skall då löna var och en,
Som lidit har för Frälsaren.

OMTALA DET FÖR JESUS.

Av Nora Hunter.

Har du många omsorger och bekymmer, min syster, min vän? Omtala det för Jesus; omtala det för Jesus. Böjer sig din rygg under en tung börda, och du vet ej av någon att omtala det för? Omtala det för Jesus.

Känner du dig så betryckt ibland, att ditt hjärta suckar under lidande och du längtar efter den tid då du får sammanknäppa dina händer och lägga dig till vila under den gröna torvan? Omtala det för Jesus, min syster, omtala det för Jesus. Värker dina fötter av oavlåtligt släp, och skälver du i det du ser ålderdomen tränga sig på dig? Omtala det för Jesus.

Du kanske har en snäll man som förser dig med tak över huvudet och föda att livnära dig med, men det har fallit på din lott att organisera, systematisera och se om hemmets mekanism, från dag till dag. Om, i dina strävanden att "få båda ändarna att gå ihop" med blott små tillgångar, du har grubblat över dina problem i hemmet till dess det går runt i huvudet och du förnimmer att du så totalt misslyckats, att du skulle gärna lägga denne del av ditt livsverk uti händerna på en mer förfaren—omtala det för Jesus, omtala det för Jesus, omtala det för Jesus.

Jag hör en klagande röst säga, att de gifta systrarna ej ha alla sorgerna. Jag känner ej till dina bördor; men jag känner till en som är bekant med dem, och som är ledsen när du känner dig enslig. Det bästa råd jag kan giva dig är; Omtala det för Jesus.

Jag tycker mig kunna se rynkade ögonbryn, hopdragna läppar, bleknade kinder och trötta ögon, vända mot mig i afton för erhållandet av råd; till var och en av eder, vad än edra problem månde vara, säger mitt hjärta: Omtala det för Jesus.

För några år sedan reste en predikant bort hundratals mil från hemmet, för att verka i evangelii tjänst, lämnande sin hustru och de små tvillingbarnen åt en väns vård till dess han återvände. Barnen voro sjuka och besvärliga att sköta och moderns hälsa var svag. En afton, efter modern gått av och an på golvet, somnade barnen och modern sjönk ned på sin kudde, så trött att hon tyckte att livet höll på att fly. I ett ögonblick fick hon en syn. Hon fick se fyra stora monterade, mjuka och inbjudande gungstolar. På varje stol var skrivet ett löfte. Tvänne av dessa löften kommer hon ihåg till denna dag. De äro: "För dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa;" och "Min nåd är dig nog."

Hon viskade till Jesus: "Jag skall sätta mig i dessa gungstolar: Satan vill att jag skall sitta på hans gamla hårda stol, av oro och ängslan, men jag skall sätta mig i dessa angenäma stolar och vila."

INFÖR KRISTI DOMSTOL.

Av Micala Simonsen.

Varje människa närmar sig det ställe varest hennes evighetsöde kommer att avgöras. Huru olika de enskilda livsstigarna än må vara hava de dock ett gemensamt mål. "Vi skola alla stå för Kristi domstol," antingen vi vilja det eller ej; tårar hjälpa icke, någon plats att skyla sig finnes icke, och barmhärtighet kommer ej att utövas. Domen har ordet, domen allena.

Människorna ila framåt mot denna förfärliga domstol, men helt få offra den tankar eller uppmärksamhet. Förnöjelse-törstande komma tanklösa och leende. Rika ila framåt i elleganta åkdon och kostbar klädedräkt. De unga med elastisk gång hasta i väg för att fatta tag i vad livet tycks lova, men likgiltiga för evigheten. Affärsmännen komma, beräknande vilka förtjänster tiden skall bringa. Fritänkaren går i högmod förtröstande på sin teori: "Ingen Gud, ingen dom, intet liv efter detta." Fattiga och olyckliga släpa sig fram, bärande sin börda av saknad och missnöje med sin lott, och oro och fruktan för morgondagen. Syndare jaga framåt trampande Jesu blod under sina fötter, ignorerande hans utsträckta hand, döva för Andens kallande och varningar. Men den kristne pilgrimen går med glad förväntan; icke med tanklöshet utan med allvar; icke med fruktan utan med hopp; icke i ovisshet utan med förvissning—den förvissning att han som frälste från det syndiga, skall lösgöra från det jordiska, att han som giver seger på jorden skall även giva hemlov till himmeln.

Plötsligt ljuder anskriet: "Herren är i skyn!" Många befinna sig mitt uti ett viktigt företag; men arbetet faller både från hand och sinne. Andra överraskas uti sina förlustelser vilka vända sig till skräck. Man bävar och tjuter: "Bergen och högarna skjule oss eller krosse oss ty domaren kommer." Det jordiska har intet värde nu; icke en blick åt världen med dess rikedomar som hittills varit så dyrbara, icke en tanke för dess lust eller sorg. Varje öga är vänt mot Honom som kommer, varje sinne är fästat vid det som skall ske. Evigheten dagas; dess allvar tränger sig in på dem som förut har bortdrivit den.

Men mitt ibland all ångest och fruktan står en liten skara som "älskar hans uppenbarelse." De gå med jubel Honom till[illegible]: "Se Brudgummen kommer." Hans

öga söker denna skara, hans ansikte lyser emot dem, såsom brudgummens mot brudens, och hans hälsning ljuder: "Kommen I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som eder är tillrett från världens grundläggning," och bröllopsfesten hålles,

Läsare, du är en av mängden som ilar mot domstolen. Frågan är: Skall du glädjas eller bedrövas på den stora dagen? Skola Jesu ord till dig bliva en välkomst eller ett bortvisande? Det kommer an på om du valt Honom såsom din Frälsare och din eviga del.

Bibelämnen.

DEN NYA FÖDELSEN.

Forts. från föreg. N:r.

Rening från synd förebildad.

Vi hava en förebild av denna tvagning uti prästernas tvagning av händer och fötter förrän de ingingo i Guds hus. Rena händer är en bild på oskuld, som David säger: "Jag tvår mina händer i oskuld, och intill ditt altare, Herre, vill jag hålla mig" (Ps.26:6). Rena fötter är en bild på en ren vandel eller vandring på jorden, då det är fötterna vi gå på. Alltså hava vi här en tydlig bild på den nya födelsen: och genom att betrakta bilden och jämföra den med vår erfarenhet, kunna vi se om vi äro födda på nytt; ty Gud gör intet fel, när han målar bilder för oss. En människa, som är född på nytt, måste hava rena händer eller hon måste vara oskyldig som ett barn, som aldrig gjort en ond handling mot sitt samvete, det vill säga, hon måste hava förlåtelse och tvagning från alla de synder hon begått sedan hon kom till en ålder då hon blev ansvarig inför Gud, och till den stund hon blev född på nytt. Detta överensstämmer med Pauli ord, när han säger: "Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus ,som icke vandra efter köttet utan efter Anden" (Rom. 8:1). Läsare, har du haft en sådan erfarenhet? Vet du, att all din skuld är utplånad och att du är lika oskyldig, som om du aldrig hade begått en enda synd? Detta och endast detta är den nya födelsen.

Paulus visar oss tydligt, att detta Guds frälsande nådeverk, är icke blott ett bad, som renar händerna utan även fötterna, i det han säger om dem som äro i Kristus Jesus: "Som icke vandra efter köttet utan efter Anden." Han talar även om detta, då han förklarar dopet, som en motbild av den nya födelsens bad i blodet och Ordets renande vatten, som följer efter en frälsande tro (se Apg. 8:36—38), där han säger: "Så hava vi då blivit begravna med honom i dopet till döden, på det att såsom Kristus vart uppväckt från de döda genom Faderns härlighet, så skola ock vi vandra i ett nytt leverne" (Rom. 6:4). Således se vi tydligt av Guds Ord, att den nya födelsen sker ej genom ytliga ceremonier, utan att ett gudomligt verk måste utföras, som icke allenast medför syndernas förlåtelse, när syndaren omvänder sig till Gud och tror på Jesus Kristus som sin egen personlige Frälsare från sina synder, som han själv begått mot Gud och sina medmänniskor med vilja och mot bättre vetande, utan att det tillika sker en sådan invärtes hjärteförändring, att denna människa kommer att vandra så olikt från sin vandring i synden och världen, att det kan sägas om henne, att hon "vandrar i ett nytt leverne." Detta är mycket klart och lättfattligt. När ett barn födes till världen, så medför denna födelse en tillvaro eller ett liv i världen, och således är det ock när en människa födes på nytt; det giver henne icke allenast inträde i Guds rike, utan det giver henne även en tillvaro eller ett liv i detta rike; och om detta liv ej finnes är orsaken den, att personen icke blivit född på nytt av Ordets vatten och den Helige Ande.

Nya födelsen förändrar människans liv.

Om detta härliga verk av Guds Ande och Guds Ord genom Jesu blod, läsa vi vidare: "Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt" (2 Kor. 5:17). Dessa ord mena allt de säga. När människan blivit född på nytt, är det gamla livet i synd och världslighet förgånget, icke blott till en del, men tillfullo; ty "allt har blivit nytt." En ny födelse medför ett nytt liv och tillvaro i Guds hus och rike, liksom en naturlig födelse medför en ny skapelse till vårt hus och hem i denna världen.

Vi läsa vidare om dem, som blivit födda på nytt till ett levande hopp: "Var och en, som är född av Gud, gör icke synd, ty hans säd förbliver i honom; och han kan icke synda, ty han är född av Gud" (1 Joh. 3:9). "Vi veta, att var och en som är född av Gud, han syndar icke, utan den som föddes av Gud, han tager sig till vara, och den onde kommer icke vid honom" (1 Joh. 5:18). Det var en tid efter jag blivit född på nytt, innan jag förstod dessa härliga skriftställen; icke därför, att de voro så svåra att förstå; ty de mena just vad de säga och Gud säger ej något, som han icke menar; utan det var därför, att jag icke trodde de menade för mig vad de sade. Jag trodde nämligen icke, att en människa, som var född på nytt, var så gjord till en ny skapelse, att hon icke längre behövde synda mot Gud. Men jag är mycket tacksam till Gud, att hans gode Ande har så lett mig in i hans sannings Ord, att jag tror vad Gud säger hellre än vad människor säga.

Möjlighet för avfall.

En människa kan falla i synd igen efter hon blivit ett Guds barn, och det är möjligt, att de flesta Guds barn haft sådana ledsamma erfarenheter; men det är icke nödvändigt, att så skulle vara; ty när Gud gör oss till sina barn genom den nya födelsen, så giver han oss även kraft över synden, om vi rätt förstå Guds Ord, såsom följande skriftställe bevisar: "Men åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn, vilka äro födda icke av blod, icke heller av kötts vilja, icke heller av mans vilja utan av Guds" (Joh. 1:12,13).

En människa kan icke vara ett Guds barn och på samma tid leva i synden; ty synden är det enda, som skiljer Gud och människan åt (Jes. 59:1,2), och därför har Gud gjort det så, att han icke allenast förlåter och borttvager våra begångna synder, i den nya födelsens bad, utan att han även giver oss kraft över synden, så att vi kunna segra över den, om vi vilja tillägna oss denna kraft genom tron på hans Ord och löften. Petrus talar om dem som äro pånyttfödda och säger: "Eder, som med Guds makt bevarens genom tron till den frälsning, vilken är beredd att uppenbaras på den yttersta tiden" (1 Pet. 1:5). Jesus sade till sina lärjungar: "Se, jag giver eder makt att trampa på ormar och skorpioner och över all fiendens kraft, och intet skall kunna skada eder" (Luk. 10:19). Denna makt över all fiendens kraft är för Jesu lärjungar likaväl nu, som då Jesus uttalade dessa kraftiga ord för snart nitton hundra år sedan. Det är för dig och för mig, om vi vilja tro och anamma det. Om Gud giver sina barn makt över all fiendens kraft, och intet skall kunna skada dem, så är det ju klart, att vi icke behöva begå synd, om vi göra vår del i att lyda, tro, vaka och bedja o. s. v.

Kunna återupprättas.

Men om så skulle hända, att ett Guds barn skulle falla i synd på ett eller annat sätt, så är det gott att vi hava en försvarare hos Fadern, och han är försoningen för våra synder" (1 Joh. 2:1,2). Men det går ej an att tro, att vi icke äro förtappade eller att vi kunna fortfara att vara Guds barn och på samma gång vara fallna i någon synd; ty det är att bedraga sig själv, och det hindrar oss i att komma till Gud med ett förkrossat hjärta igen, vilket han fordrar av envar, som begått synd mot hans Ord och hans vilja. Man känner väl med sig själv, att det icke står rätt till, när man, efter att hava blivit ett Guds barn, åter är fallen i synd; ty Guds Ande börjar för det mesta strax att överbevisa om synd, för att syndaren må komma tillbaka till Gud igen. Därför, om du är fallen i synd, efter du blivit ett Guds barn, så var ej missmodig, men gå strax till Gud i bekännelse och åkallan, icke såsom en kristen, men såsom en syndare, och han skall strax förlåta dig din synd igen.

Att leva ett sådant liv menas heller icke att vi aldrig taga fel i någonting, efter vi blivit Guds barn genom den nya och andliga födelsen; ty det finnes ingen människa på jorden, som är så fullkommen, att hon icke ibland gör det som vore synd, om hon hade ljus i saken. Men det är icke det som vi icke veta eller ej kunna veta, som bedrövar Guds hjärta, eller som han håller

mot oss som synd; ty liksom han anser små barn oskyldiga, därför att de ej hava någon kännedom om hans heliga lag och vilja, således håller han också sina barn oskyldiga i de fel de begå i ovetenhet, så länge som de icke med vilja eller mot bättre vetande göra emot hans befallningar, eller så länge de söka att känna hans vilja i alla ting. Därför läsa vi i Guds Ord: "Den som således vet att göra rätt och icke gör det, honom är det synd" (Jak. 4:17).

En del säga, att de kristna kunna icke undgå att falla i tre slags synder, nämligen okunnighetssynder, överilningssynder och svaghetssynder. Men detta är obibliskt, och det är dig till stor skada för din själ, att tro sådant, ty det gör, att du tror icke på Guds kraft till att segra över syndens välde, och de, som icke tro, kunna icke vänta att mottaga den nåd och kraft från Gud, som behöves. Bibeln säger icke på ett enda ställe, att vi ej kunna undgå att synda i överilning eller svaghet. Det är sant, att det kan ske och har hänt många gånger, att ett Guds barn blivit överilat; men det var icke på grund av, att han icke kunde hava blivit bevarad genom Guds kraft, utan därför, att han hade glömt att vaka och bedja, att han icke skulle falla i frestelse. Och vad svaghet angår, så är det sant, att varken vår svaghet eller vår kraft kan uträtta något emot Satan och synden, och det behöves heller icke; ty det är ju genom Guds makt vi bevaras. Och vi hava allaredan sett, att Gud håller icke det för synd, som vi icke veta och som vi icke kunde eller haft tillfälle att få veta.

Nya födelsen medför kraft att emotstå synden.

Men en människa, som blivit Guds barn genom den nya födelsen, har makt att segra över allt, som han vet är Gud emot, och denna makt gives honom av Guds Ande i det ögonblick han födes på nytt, och han kommer att fortfarande hava den, så länge som han fortfar att leva i tro och lydnad till Gud och vandra i allt det ljus Herren giver honom dag efter dag. Om du icke har denna kraft över synden, eller om du dagligen måste göra det, som du vet är emot Gud, hans Ord och vilja, så är du icke född på nytt. Men bliv ej försagd eller missmodig därför; ty Gud vill giva dig kraft till att bliva ett Guds barn, så snart du kommer till honom på ett rätt sätt. Var heller icke tillfreds med något mindre än en biblisk pånyttfödelse; ty intet mindre än detta skall bestå i frestelsens stunder, och långt mindre på domens dag. Läs Guds Ord som om du aldrig hade hört det förr, och tro det när du läser det, och åtlyd detsamma och du skall snart bliva född av den levande Guden genom hans Ande och hans Ord.

Jag vill härmed sluta bokens första del, som är skriven till ofrälsta och sökande själar, med hopp om, att möta många i himmeln, som ha åtlytt och trott Guds Ord till sina själars frälsning. Där skola vi få erfara, att vår ånger, omvändelse och tro icke var förgäves; ty "äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi annars lida med honom, på det att vi ock med honom må varda förhärligade" (Rom. 8: 17) "Välsignad vara Gud och vår Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin stora barmhärtighet har fött oss på nytt till ett levande hopp, genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda, till ett oförgängeligt, obefläckat och ovanskligt arv, som i himmeln är förvarat åt eder" (1 Pet. 1:3,4).

Från "Frälsningens Hemlighet."

Religiösa samtal

emellan Herr Riktig och hans grannar.

12:e samtalet.

Herr Riktig: Kom in, mina Herrar! Jag har längtat efter eder i dag, för att få ett gott samtal med eder om Herrens underbara frälsning.

Herr Ärlig: Det är just vad vi hava kommit för. Detta är min granne, Herr Syndman. Han har nyligen flyttat till orten. Han bor mitt emellan din och min gård, så även du kan anse honom för din granne.

H:r. R.—Jag anser eder bägge såsom mina grannar. Jag har sett dig min vän Syndman, gå förbi på vägen några gånger, men har ej haft tillfälle skaka hand med dig förr än i dag. Vad tyckes om dessa trakter?

H:r. Syndman: Hitintills är jag väl förnöjd med platsen, och jag ser ingen orsak varför jag ej i fortsättningen skall bliva förnöjd.

H:r. R. — Är detta tidningen för dagen? Är det några särskilt intressanta nyheter?

H:r. S. — Nej; detta är gårdagens tidning. Är du intresserad i vår tids händelser? Vad är din tanke om att vara förberedd?

H:r. R. — Jag tror fast på att vara förberedd. Jag önskar att alla predikanter i landet ville predika det från talarstolen. Jag önsker, att varje kristen ville tala om det varhelst han går. Jag önskar, att pressen ville sända det ut över den vida världen. Du vet väl, att "djävulen går omkring, såsom ett rytande lejon, och söker vem han må uppsluka." Jag tror på att vara beredd. beredd att framgångsfullt stå honom emot

H:r. S. — Ja, du menar andlig förberedelse.

H:r. R. — Ja, det är det mest nödvändiga. Förr eller senare skall Människosonen uppenbaras, och döden är varje person på spåren. Jag tror på att vara beredd. "Fördenskull varen ock I redo; ty den stund I icke menen kommer Människosonen." Förr eller senare skola vi stå inför Gud i domen Jag tror på att vara förberedd, beredd att möta Gud.

H:r. S.—Jag tror mig förstå din lära om att vara beredd, men folket tyckes ej vara så stämningsfulla för den förberedelse du ivrar för, som den vår tids regenter ivra för. Vad anser du man bör göra för att vara beredd?

H:r. R. — För att vara beredd att möta Gud, måste man vara frälst—frälst från synd. Han kom för att bereda oss för den plats han har gått för att bereda oss. Den plats Herren har gått för att bereda oss är helig. För att vi skola vara beredda för den platsen böra vi vara heliga.

H:r. S. — Efter min syn på saken, så tror jag icke på helighet. Jag har, för en längre tid, försökt att tjäna Gud. Jag har gjort mitt bästa, ty jag önskar vara rätt inför Gud, men jag har ännu icke nått den punkt, var jag kan erkänna att en stackars svag, fattig och förgänglig människa kan bliva helig, och leva heligt. Min erfarenhet är, att även när jag gör mitt bästa, syndar jag alltid något. Det skulle vara härligt att komma till en erfarenhet, var man kunde leva utan att begå synd, men för mig synes det ej som en sådan erfarenhet finnes på denna sidan om himmeln.

H:r. R.—Tror du att det vore förståndigt av mig, att tvivla på vad vetenskapsmännen säga om ljuset, ljud, om avståndet mellan stjärnorna, etc., därför att jag ej kan förstå och fatta det? Jag tror på vissa ting utan att jag förstår dem, ty förnuftet säger mig att det måste vara sant. Men vad helgelse beträffar, så är det tydligt och klart framställt i Bibeln.

H:r. S.—Ja, det vet jag, men jag kan ej tro det vara en helgelse, som icke, mer eller mindre, är blandad med synd. Det heliga liv, som Jesus talar om att vi skulle leva, synes mig vara ett liv som är synd uti; men vi böra ju naturligtvis kämpa mot synden allt vi kunna. Jag lever ett heligt liv, så som jag förstår saken. Jag kan ej tro, att människan kan uppnå en sådan helighet, som är fri från all synd i detta livet.

H:r. R.—Det bör bliva klart för dig, att synd och helighet äro emot varandra i sin natur. Kontrasten dem emellan är lika stor som mellan värme och köld, ljus och mörker. Helighet är ett element, som utmärker Guds natur. Synd är ett element, som utmärker djävulens natur. Det finnes ej det minsta grand av synd i Guds natur. Icke sant?

H:r. S.—Jo, det är sant. Jag tror, att Gud är fullkomligt helig.

H:r. R. — I djävulens natur finnes ej spår av helighet. Huru kunna då två, så motstridande naturer, sammanföras och förenas i en människa och vi kalla henne en "kristen?"

Vi kunna verkligen bliva gjorda heliga; vi kunna få Guds avbild. Jag skall läsa en text i Bibeln, som stadfäster den tanken: "Ikläden eder den nya människan, den efter Gud skapade, i sanningens rättfärdighet och helighet" — sann helighet, eng övers. (Ef. 4: 24). Denna helighet är ren — en helighet utan den minsta blandning med synd. Orden: "efter Gud," i angivna text betyder: i Guds avbild. Den nya männi-

Forts. å sidan 6.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring.......................Redaktör.
L. P. Peterson,.................Kontors-Redaktör..
C. J. Forsberg .... Medverkande Redaktör

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen bör insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankväxel; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring bör alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser adresseras till

EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:

MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

Beder du för dina anhöriga?

* * *

Beder du för dina grannar?

* * *

Beder du för dem som äro bundna i hedendomens mörker?

* * *

Beder du att Gud måtte lägga dyrbara själars frälsning tungt på ditt hjärta?

* * *

Beder du att Guds vilja måtte ske med dig, kosta vad det kosta må?

* * *

Beder du att Gud skall begagna dina förmågor, dina egodelar, allt vad du har, till befrämjandet av hans sak, evangelii spridning och själars frälsning?

* * *

Är det ditt livsmål att vinna själar för Herren? Kort sagt, är detta avsikten med alla dina böner, ord, handlingar, ja alla dina bemödanden och strävanden? Om inte, varför inte? Är det något här i världen som är av större vikt än detta? En själ är värd mer än hela världen. Snart skall denna värld, med allt vad som tillhör den, förgås, uppbrännas i domedagens eld. De nöjen, bekvämligheter eller förlustelser människorna lyckats erhålla här i livet, komma då att bliva blott förbleknade minnen; det enda som kommer att skänka dig någon varaktig lycka är din egen själs frälsning, och deras frälsning som du lyckats med Guds hjälp rädda från helvetet och vinna för himmeln.

Om du inte hittills så gjort, begynn i dag att bedja för, tänka på, arbeta för själars frälsning. Om du ägnar ditt liv helt häråt så skall du lyckas. Gud skall bekröna dina företag med framgång; du skall finna sann lycka och välsignelse redan här i tiden och sedan njuta av ditt arbetes lön i alla evigheter.

L. P. P.

SAMLADE NYHETER.

Broder och syster Nelson samt br. Morris Johnson hava återvänt från deras resa till västkusten. De hade ämnat vara borta ett par veckor längre men på grund av br. Johnsons sjukdom nödgades de komma hem. De hade ämnat besöka flera församlingar i Washington och Oregon, och hålla möten på flera platser på hemvägen. Men dessa möten måste återkallas då de ej nått längre än till Seattle, Wash., Varifrån de togo tåget hem. Br. Johnson är nu i sitt hem i Milltown, Wis. Sist vi hörde från honom var han bättre och vi hoppas han snart skall bliva kry igen.

* * *

Såsom nya arbetare i Hemmet kunna vi nämna Effie Davis, från Hewitt, Minn. och Ellen Graham, från Earl, Wis.

* * *

Ett par veckor sedan fick Bertine Everson, som under flera år arbetat vid "Linotype" maskinen, sin högra pekfinger klämd i maskineriet. Fingern var illa sargad och benet var bräckt. Men Herren hörde bön för henne och tog bort plågorna. Hon har nu rest till sitt hem i närheten av Grand Forks, N .Dak., för att vila en tid.

* * *

Bröderna Seward L. Johnson, Edward H Ahrendt och S. O. Susag gjorde oss ett kort besök nyligen.

NOTIS.

På grund av den långa torka vi haft i denna nejd, bliver nästan inga potatis i år, och priset bliver mycket högt för dem som skola köpa. Vi komma att behöva minst [illegible] Hemmet. Många andra ting äro dyrare nu än någonsin förr. Papperet är nästan tre gånger så dyrt som det var ett år sedan. Detta gör det vanskligt både för Hemmet och tryckeriet. Det kom för mig att vi skulle göra våra läsare bekanta med dessa omständigheter, för att om möjligt någon av dem kunde komma oss till hjälp. Kanske flera syskon kunde vara [illegible] sig sända några säckar potatis. Jag tror Gud skall belöna dem därför. Det kan även hända de kunde köpas billigt på platser där de giva bättre avkastning och ej så god marknad. I sådant fall kunde vi köpa en "carload" och sälja vad vi ej själva hade bruk för. Låtom oss höra från eder, syskon.

Thomas Nelson.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Käre Trumpetens läsare: Ännu en gång hälsa vi eder i Jesu namn.

Strax före vi lämnade Vulcan erhöllo vi ett brev, från en av de platser vi besökt i [illegible] huru en kvinna som vi, enligt Guds Ord, smorde med olja och bådo för medan vi voro där, blivit underbart helad. Kvinnan [illegible] doktorerna hade givit upp henne såsom obotlig. Hon hade förut sänt begäran om förbön i mötet i Saskatoon, och då hon fick höra att vi skulle resa där förbi, på vår väg till Edmonton, önskade hon mycket att bliva smord med olja. Hon hade erhållit någon hjälp, såsom svar på bön, och hennes man förde henne till det ställe där vi stannade, och Gud helade henne på ett underbart sätt. De skriva: "Det var i sanning ett underverk; hon har ej haft den minsta plåga sedan, och uträttar allt sitt eget arbete. Underverkens tid är ej förbi om vi endast tro. Pris ske Gud!"

Vi lämnade Vulcan tisdagsaftonen; kommo till Calgary vid tio tiden och voro strax på väg mot västkusten. När det begynte dagas voro vi allaredan bland bergen—Guds underbara monument. Vi njöto mycket av förändringen i sceneriet från prarierna vilka voro så vidsträckta att ögat ej kunde finna något att vila sig vid; då vi därifrån sågo mot väster sågo vi bergen på ett avstånd av 60 mil och i det vi sågo i de andra riktningarne förlorade sig blicken i tomma rymden. Sannerligen dessa Guds monument äro mycket underbara, endast en mäktig Gud kunde upptänka något så skönt. Ord kunna ej uttrycka deras storslagenhet. Många äro snöbetäckta och hava ismassor emellan dem Här och där se vi underbara vattenfall, och så åter strömmar forsande ned för bergssluttningarna, stora sjöar vilade emellan dem, floder hastigt flödande utmed bergets fot, och här och där några hem vilka kommo oss att undra varför folk bosatte sig på sådana platser som det såg ut att de knappast kunde livnära sig. Järnvägstjänstemännen voro mycket snälla och gåvo upplysningar angående det som var mest intresserande, och stannade ofta tåget så att vi kunde bättre betrakta naturens skönheter. Vid "Royal Gorge" stannade tåget fem minuter och alla pasagerarna stego av tåget. Detta var kanske den mest underbara scen av allt. Där bergsluttningarna delade sig var det mycket vackert; där flöto vatten till Hudsons Viken och även till Stilla Havet; det såg ut nästan som en park. På en annan plats sträckte sig en väldig glacier långt nog ned för berget så att turisterna kunde uppnå det, ridande på hästar, och vi sågo flera begiva sig i väg utmed stigen som ledde dit. Vi skulle även mycket tyckt om att göra likaledes, men alldenstund tåget endast stannade 20 minuter hade vi ej tid. I en dal sågo vi en massa tält, och på förfrågan fingo vi veta att detta var den plats varest de tyskar som allt för fritt utryckte deras sympati för tyskland kvarhöllos och vaktades av soldater. Tyskar äro ej särdeles populära i Kanada just nu, och till och med besökare behöva vara mycket försiktiga huru de uttrycka sina åskådningar angående det europiska kriget. Vi voro ledsna när aftonen kom och vi ej längre kunde beskåda detta sköna sceneri; men voro tacksamma för tillfället att hava upplevat en så behaglig dag. Nästa morgon kunde vi ännu se bergen, men de voro ej så höga och storartade till utseendet. Br. Johnson led ännu ont i sitt knä, men kunde

dock glädja sig av resan. Det gjorde oss ont att se honom lida, men han är belåten och tror att Gud skall sända hjälp när han finner för gott.

Vi anlände till Vancouver, B. C., ungefär vid åttatiden och stego ombord på ångaren Princess Charlotte för att resa till Seattle. Vi hade en vacker dag och njöto mycket av vår resa över sundet, och voro hela dagen innom synhåll av land. Vattnet var stilla och vädret svalt. Båten stannade vid Victoria två timmar, och min man och jag gingo i land. Detta är huvudstaden i British Columbia och en mycket vacker stad. Alldenstund Parlamentsbyggnaden var nära floden gingo vi igenom planen som omgiver den och genom museet vilket är förenat med byggnaden. Detta var väl värt att besöka och vi hade en mycket angenäm stund medan vi voro i land.

Vi kommo till Seattle vid niotiden på aftonen och träffade br. Ira Masters som var oss till mötes. Vi voro glada att träffa honom då vi ej sett honom sedan han lämnade Minneapolis, flera år sedan. Han ledsagade oss till hemmet varest vi träffade andra som vi ej sett på flera år. Det var uppmuntrande att åter träffa dem som vi lärt att älska i flydda tider. Lämnande br. Johnson på Missionshemmet togo min man och jag den elektriska spårvagnen till Everett, på fredagen, för att besöka familjen Krogh. Vi så väl som de, voro mycket glada att få träffas igen efter sju års skilsmässa. Deras son Peter var en arbetare på Ev. Basun Pub. Co's tryckeri i flera år. Vi stannade hos dem över en natt och flera av de troende kommo till deras hem för att träffa oss. Vi återvände till Seattle igen lördagseftermiddagen, och alldenstund br. Johnson's tillstånd ej förbättrats något, beslutade vi att återkalla våra anordningar för möten och återvända hem. Vi voro mycket tacksamma för den kärlek och välvilja som bevisades oss medan vi voro där. De önskade att br. Johnson skulle kvarstanna så skulle de taga vård om honom, men hans önskan var att återvända. Måtte Herren rikligen belöna dem. Keo A. Nelson.

Wormsö, Ryssland.

Vi hava med Guds hjälp hållit några möten här och där på söndagarna. På grund av många bestyr och förhinder har det ej varit möjligt att hålla några möten på vardagarna. För en tid sedan inbjöds jag att komma till byn Hullu och hålla möten. Folket där voro hungriga efter Guds Ord. Intresset var gott, och de lyssnade uppmärksamt på ordets förkunnande; böner tacksägelser och lovsånger uppsändes till Gud. Gud välsignade i mötet och vi ombeddes att snart komma tillbaka, och hålla möte igen.

Vid ett senare tillfälle höllo vi tillsammans med br. Engström möte i Saxby. Några få kristna finnas på denna plats. Vi höllo möte i en bondstuga. Guds kraft uppenbarades. Tårar runno utför många kinder. Åtta sökte Herren och funno frid. Folket tycktes ej vilja skiljas, men br. Engström, sedan även han predikat, framhöll nödvändigheten av att vi skildes åt och reste hem, alldenstund vi hade lång väg och aftonen närmade sig. Vi skildes då åt och var och en likt Josefs bröder, hade sin säck full.

Önskande att bliva ihågkommen i edra böner, är jag, Eder ovärdige tjänare,

Anders Swahn.

VITTNESBÖRD.

Jag tackar Gud för hans godhet och för den hjälp han skänkt mig.

Under sex eller sju veckors tid var jag mycket sjuk, så att jag ibland till och med var oförmögen att gå. Jag tror det var reumatism. Det angrep mina fötter så svårt att jag ibland nödgades krypa på mina händer och knän om jag skulle flytta mig omkring i huset. Min hörsel var även illa angripen. Största delen av tiden kunde jag ej höra alls, blott nu och då kunde jag höra ett ljud. Plågorna voro så svåra att jag ofta i mitt betryck ropade högt. Mina fötter sågo ut som de höllo på att förtorka. Jag förbrukade flera flaskor liniment och var flera gånger under läkarebehandling, men alltsammans till intet gagn.

Men tre veckor sedan åkte jag till ett möte varest bröderna och systrarna samlats, och där bådo de för mig. Broder och syster Marben (Föreståndare för Ålderdomshemmet i St. Paul Park) och syster Anna Koglin lade händer på mig och jag blev ögonblickligen botad. Plågan lämnade mig fullständigt; jag kunde gå och prisa Herren, och har varit frisk från den tid till denna. Jag kan nu göra mitt arbete har ej någon mer plåga och kan höra lika gott som jag någonsin kunnat, Herren vare lov. Jag giver Herren all ära för vad han gjort för mig.

Min tro är nu mycket starkare, och jag har ett allt fastare beslut att förbliva Herren trogen intill änden. Eder syster i Herren. Mari Gevay.

St. Paul, Minn.

Missionen.

LJUS PÅ VÄGEN HEM.

Av Elsie E. Egermeier.

Långt borta vid Gangesflodens stränder kan man under vissa tider få se präster flitigt sysselsatta med att tända små lampor och sända dem flytande ned för strömmen. Om du frågade en av dem varför de göra detta så skulle han svara: "Vi försöka att giva våra hädangångna vänner ljus. Du vet att den andra världen är totalt mörk, att de ej hava något ljus där, och vi tända dessa lampor för att försöka skingra det mörker som omgiver dem."

Men huru fruktlösa äro ej dessa hedniska religionsdyrkares försök att förse ljus åt de förmörkade regionerna på andra sidan. Om ej ljuset blivit upptänt i människans själ innan hon går till sitt långa hemvist, kan hon ej få något ljus i den andra världen.

Varhelst sedligt fördärv finnes hos människor, där finnes mörker—djupare, tjockare än vad som kan förnimmas av den naturliga uppfattningsförmågan. Det var för att skingra detta mörker som Jesus kom till denna värld. Han säger om sig själv: "Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall icke vandra i mörkret, utan han skall hava livets ljus." Detta "livets ljus" är det enda ljus som kan lysa dem som vistas vid evighetens stränder. Vi som följa Jesus här, vandra med säkra fotsteg på en stig som leder uppåt dit varest "natt skall icke vara mer", ty Guds och Lammets härlighet skall upplysa den stad som består av eviga boningar.

Låtom oss ännu en gång blicka bort till våra stackars medmänniskor vilka leva uti andligt mörker här och som blicka sorgmodigt nog emot en framtid av evigt natt. Ömka vi oss över dem? Försöka vi det bästa vi kunna att upplysa deras stig innan de uppnå "dödsskuggans dal" varifrån ingen pilgrim återvänder? NU är vårt tillfälle; om vi, världens ljusbärare, försumma att göra vår plikt snart kan det hända att våra lampor slockna, och vi komma själva att lämnas i mörkret.

Måtte Gud uppvärma våra hjärtan så att vi var och en personligen känna ansvaret för att skaffa livets ljus till dessa vägfarande innan de inträda uti dödens dal.

BÖNENS MAKT.

En kvinna kom en gång till en missionär i Indien och bad honom tala vid en viss infödd kristen för att hindra denne att längre hålla på att bedja för henne.

Missionären frågade, hur hon visste, att den där kristne bad för henne.

Hon svarade:

— Jo, jag har alltid plägat känna mig glad och nöjd vid förrättandet av offren inför gudarna, men nu sedan en tid har jag inte kunnat känna det så. För resten talade han en gång om för mig, att han brukade bedja för min familj; och nu har min son och båda mina döttrar blivit kristna Om han håller på på det sättet, så gör han mig till kristen också. Han åstadkommer jämt någonting med sina böner. Någon måste laga att han slutar.

Du, som läser detta, hur gör du? Beder du för någon granne eller anhörig? Har du ej gjort det förr, så börja nu A. J.

"I Korea levde en blind trollkarl vid namn Wang, som blev gripen av evangelii sanning. Han gjorde sig av tusentals plåt-

bitar ett eget alfabet och sammansatte av det efter en annans läsning de sex första kapitlen av Johannes Evangelium. Därefter lärde han sig dessa utantill. Dä han fick höra talas om en skola, där man lärde blinda att läsa, gick han sjuttio svenska mil till fots för att lära sig läsa bibeln. Nu går han omkring i landet som evangelist."

HELT UPPGIVEN.

Då Benjamin Franklin som en fattig yngling öppnade en liten bokhandel, yttrade en rik konkurrent att han snart skulle driva honom ur staden. Franklin visade en vän ett stycke svart bröd, som utgjorde hans middag, samt en kruka vatten, varmed han släckte sin törst, och frågade, om han trodde att den som kunde leva på en sådan kost och arbeta sexton timmar om dygnet behövde frukta att bli bortjagad. Vem känner väl nu denne konkurrents namn, men vem har däremot ej hört talas om Benjamin Franklin.

Om människor med avseende på det jordiska kunna vara så helt uppgivna för sitt arbete ock så angelägna att nå sitt mål, huru mycket mer bör då icke själavinnaren, som kämpar för rättfärdighet ock helighet, vara uppgiven för att rädda själar från syndens makt ock evigt helvete!

Om Gud har satt dig till att vinna själar, min broder, så hav ingen omsorg om köttet, så att du gör vad det lyster. Bränn upp bron bakom dig! Kom ihåg Pauli ord till Timoteus: "Var däri, på det att din förkovran må vara uppenbar för alla". Gör ej upp någon plan för återtåg! Utv.

KUNSKAP.

Vi hava ett engelskt ordspråk som lyder sålunda: *Knowledge is power* (kunskap är kraft). Även Guds Ord betonar förmånligheten av erhållandet av en sann kunskap. Aposteln Petrus uppmanar oss att växa "i nåden och vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi kunskap."

Människorna i allmänhet söka nog efter kunskap, men det är vanligen endast angående det som hör till detta korta jordelivet. Den sanna kunskapen och den som verkligen förtjänar namnet av kunskap, är den som innefattar icke blott det timliga och förgängliga utan det andliga och oförgängliga," vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi kunskap." Kännedomen om Gud, hans handlingssätt gent emot människan, vad Gud fordrar av människan, vad hennes plikter äro till Gud och sina medmänniskor; dessa äro de ting som höra till sann kunskap. Erhållandet av kunskap angående dessa ting och att leva i överensstämmelse med inhemtad kunskap är det som skänker människan sann och varaktig glädje.

Skaparen har ej lämnat människan utan tillfällen att inhemta kunskap och vishet. Om vi blott törsta efter kunskap, skola vi finna många källor varur vi kunna ösa. Men det första som är av behovet är att vi verkligen törsta därefter och söka den av hela vårt hjärta. "Om du ropar efter förståndet och höjer din röst till att kalla på klokheten, om du söker efter henne säsom efter silver och letar efter henne sasom efter en skatt, då skall du förstå Herrens fruktan, och Guds kunskap skall du då finna" (Ords. 2:3—5).

Bland de många källor varutur vi kunna hämta den sanna kunskapen är först och främst Guds Ord, Bibeln. Där hava vi en outtömlig källa, en källa som aldrig sinar. Där få vi lära känna huru vi kunna komma i beröring med den Heliga Ande, som är den bäste läromästaren och varom det heter att han skall "leda eder till hela sanningen." Där få vi även kännedom om huru vi genom bönen kunna komma i besittning av bristande kunskap. "Om någon av eder har brist på vishet, han bedja därom av Gud, som i enfald och utan förebråelser giver åt alla; och hon skall varda honom given. Men han bedje i tro, icke tvivlande; ty den, som tvivlar, är såsom havets våg, som av värdet drives och kastas" (Jak. 1:5,6). Men utom allt detta hava vi även många andra källor varutur vi kunna hämta kännedom om och komma uti närmare bekantskap med Gud och bättre förstå de andliga tingen. Kanske den viktigaste resurs bland de senare, är våra medmänniskors erfarenheter. Vi finna att detta är sant vad angår de timliga tingen. Vi kunna ofta på några minuter inhämta kunskap om vissa ting som skulle fordra flera års experimentering för att komma i besittning av. Andra hava haft erfarenheter vilka de kanske inhämtat under en hel livstid, vilka vi kunna komma i besittning av på en jämförelsevis kort tid. Likaså på det andliga området kunna vi inhämta mycken kunskap från män och kvinnor vilka genom erfarenheter kommit i besittning av mycket av den sanna kunskapen. Det är dock att märka att vi alltid måste jämföra människornas erfarenheter och lärdomar med Guds Ord, och förkasta allt som strider mot detsamma.

I våra dagar är det i synnerhet ett lättvindigt sätt att komma uti besittning av de lärdomar vi kunna hämta från andras erfarenheter, genom att läsa de böcker som skrivits av sådanna män och kvinnor. Det finnes män och kvinnor vilka hava ägnat åratal av sina liv uti Guds tjänst och studerandet av Guds Ord; män och kvinnor vilkas liv och lärdomar varit till välsignelse för tusenden, och som hava nedtecknat sina erfarenheter och inhämtade kunskaper, för andra att läsa och draga nytta utav. Alltså låtom oss värdera och göra bruk utav böcker och tidskrifter vilka utgivas av andliga och erfarne män och kvinnor och vi skola därigenom komma i besittning av mycken kunskap, på en jämförelsvis kort tid, som skulle kanske fordra ett helt livs experimenterande för att tillägna oss pa andra områden. L. P. P.

AFFÄRSMANNENS RELIGION.

En man i England berättar, att han stod i skuld till en affärsman för sin omvändelse. En affärsman bodde i hans närhet, som pastod, att han bedrev sin handel efter kristliga principer. Detta förvånade den andre som beslutade, att han skulle giva akt på affärsmannen ett år. Och när året var slut, fann han, att affärsmannen verkligen i allo handlat kristligt och ärligt. När affärsmannen hörde detta fylldes han med tacksamhet men tillika med bävan vid tanken på resultatet om han icke genom vaksamhet strävat att förverkliga sin bekännelse.

Lika viktigt som det var för denne affärsman är det för envar som bekänner Kristus. Många blickar skåda din vandel, många öron lyssna till dina ord. Vardagslivets föredöme är provet på den sanna tron, den sanna gudaktigheten. Och där du minst anar är du föremål för någons spaning. Kanske det är en svagare själ,som behöver stärkas av ditt vittnesbörd, din tro, din frimodighet. Kanske det är ett blödande hjärta, som håller på att gå under, emedan så få visa gudaktighets kraft och skönhet i sina liv.

Låt ditt eget hjärta och öga upplysas av Kristi härlighets ljus, så skall du kunna vägleda andra. Hämta själv dagligen kraft vid nådastolen, så skall du kunna lyfta och leda och stödja någon svagare broder, någon stapplande pilgrim, någon trött evighetsvandrare.

Men det är ännu skarpare blickar som vaka över din och min vandel vilket bör göra oss angelägna att vandra värdigt den höga kallelse vi fått— Guds ögon vaka.

Adolph.

VAD EN LITEN GOSSE KUNDE GÖRA.

En ung gosse hade fått plats som springpojke på ett större kontor.

— Wilhelm, sade en dag en av hans kamrater till honom, du är så liten så du kan väl ingenting uträtta.

Den lille gossen såg upp och sade:

— Jag kan göra någonting, som du inte kan göra.

Den andre blev nyfiken och ville veta, vad en sådan liten stackare kunde göra som icke han kunde.

— Du kan väl intet röka, frågade denne.

— Nej.

— Kan du spela kort?

— Nej, men jag kan **låta bli att svärja.**

Den andre gick sin väg och teg. Utv.

RELIGIÖSA SAMTAL.

Forts, från sidan 3.

skan, vi ikläda oss när vi bliva troende är, vad rättfärdighet och helighet beträffar, efter Guds avbild.

H:r. S. Det är en text, som jag ej kan förstå hur du kan få den att överensstämma med vad du lärer. Den lyder: "Den som säger sig leva utan att synda, är en lögnare, och sanningen är icke i honom."

H:r. Ä. — Hur förvånande! Den citeringen, eller rättare, felciteringen tyckes vara utbredd i hela världen. Jag har ej ännu

sammanträffat med någon, som tror, att vi måste synda mer eller mindre, här i livet, som ej har citerat dessa ord, med den tro, att de voro tagna ur Bibeln.

H:r. S.—Vill du därmed säga, att dessa ord icke stå i den Heliga Skrift?

H:r. Ä.—Ja, det menar jag. Det var en längre tid i mitt liv, som även jag trodde att dessa ord funnos i Bibeln, men jag har nu funnit, att de ej stå där.

H:r. S.—Det var en överraskning för mig att höra. Men, vad vill du då göra med dessa ord? "Vi äro alla av naturen syndare och ännu mer i praktik" — det är då verkligen Bibelns ord.

H:r. R.—Jag hoppas att du ej bliver sårad om jag säger, att jag tvivlar på det.

H:r. S. — Vad tvivlar du på?

H:r. R. — Att dessa ord finnas i Bibeln. Jag är förvissad om, min käre vän, att de ej stå att finnas i Guds heliga bok. Dessa ord äro likväl sanna någon gång i allas våra liv. Det var en tid i mitt liv, när jag var av naturen en syndare och ännu mer så i praktik, men jag upphörde med praktiken, och Gud frälste mig från både praktiken och naturen; och nu är jag ej syndare, vare sig i praktik eller i natur.

H:r. S.—Om dessa ord, vilka jag citerade, icke finnas i Bibeln har jag i flera år, varit fel underrättad. Jag har hört dem citerade hela mitt liv igenom och jag kan ännu ej tro annat än att de äro den Heliga Skriftens ord. Jag skall själv undersöka den saken.

H:r. R.—Det är mycket förståndigt att så göra.

H:r. S.—Vi veta ju alla mycket väl, att Paulus sade: "Jag är en syndare frälst av nåd?" Säg mig: vad menade han med detta om han ej menade att han var frälst—var en kristen—men syndade mer eller mindre?

H:r. R. — Det gör mig ont åter nödgas säga, att jag tvivlar på att dessa äro Pauli ord.

H:r. S.—Vem är det då, som har uttryckt sig i dessa ord?

H:r. R.—Jag vet det ej. Det måste vara någon författare, som har skrivit sedan Bibeln blev skriven, ty jag har ej läst dessa ord i det apostlarna hava skrivit.

H:r. S.—Vill du därmed säga att ej heller dessa ord äro i Bibeln?

H:r. R.—Jag är rätt säker på min sak, när jag säger, att sådant uttryck finnes icke i Bibeln.

H:r. S.—Jag skall övertyga mig själv om den saken genom en noggrann undersökning.

H:r. R. — Låtom oss för några ögonblick se på det oförnuftiga i ett sådant vittnesbörd. Antag att här är en man, som är en slav till tobaksbruket. Han försöker göra sig fri från denna vana, men alla hans försök äro förgäves. Han får höra talas om "Silver-nitrate cure", någonting, som säges vara botemedel för tobaksvanan. Han bestämmer sig för att försöka det. Efter att hava försökt detta såkallade botemedel, vittnar han om att han blivit botad — han har blivit frälst ifrån vanan att använda tobak, i alla dess former— men vi se honom fortfarande använda tobak, mer eller mindre. Du säger till honom: "Jag fattade att du sade dig vara frälst från vanan att bruka tobak?" Han svarar: "Det är också sant. Jag är en tobaksbrukare frälst genom silver-nitrate cure." Min vän Syndman! Vad skulle du tro om en sådan frälsning?

H:r. S.—Jag skulle tro att det icke var någon frälsning alls.

H:r. R.—Antag att här är en man, som är i syndens fångenskap. Han försöker göra sig fri, men försöken äro förgäves. Han hör talas om nådebotemedlet. Han bestämmer sig för att försöka det, vilket han ock gör. Han vittnar om att han är botad—frälst ifrån synden, men vi se honom fortfarande synda mer eller mindre. Du säger till honom: "Jag tyckte mig höra dig säga, att du var frälst ifrån synden?" Han svarar: Ja, det är sant; Jag är en syndare frälst av nåd." Du tvingas att giva ditt svar med samma ord, som du använde till svar på frågan angående tobaksbrukaren, som var frälst genom silver-nitrate cure: "Jag skulle tro att det icke var någon frälsning alls."

H:r. S. — Jag har sett i din Bibel här och jag har funnit en text, som lyder något lik den första jag citerade,dock icke ordagrant, såsom jag citerade.

H:r. R.—Var god och läs den.

H:r. S. —"Om vi säga, att vi icke hava synd, så bedraga vi oss själva, och sanningen är icke i oss." Jag läste 1 Joh. 1: 8. Jag vill gärna höra vad du har att säga om denna text, för att hindra den från att motsäga din teori om ett heligt liv, men jag har varit här för länge allaredan, och nödgas därför vänta att höra din förklaring till en annan gång jag kommer hit.

H:r. R. — Jag har en liten bok här, som heter "Religiöst Kontrovers," den förklarar denna och flera texter, som synes motsäga möjligheten av att leva ett heligt liv. Jag närer den tanken, att när du har läst den boken, skall du vara överbevisad om, att Guds Heliga Skrift icke fördömer helighet i livet.

H:r. S. — Jag skall läsa den lilla boken. Tack för i dag! Farväl! (Forts.)

— C. E. Orr.

DÖDSFALL.

Erickson: Hanna (Negaard) Erickson avgick med döden, i de Ålderstignas Hem i St. Paul Park, Minn., den 9:e September 1916. Hon föddes i Norge den 12:e mars 1867; hennes ålder var 49 år, 5 månader och 27 dagar. Hon efterlämnar make, br. Chas. A. Erickson, moder, 3 bröder och 2 systrar. Syster Erickson var med oss i Herrens arbete, i Grand Forks, N. Dak., och senare var hon föreståndarinna för Ålderdomshemmet i St. Paul Park. Hennes liv och hennes hängivenhet till Gud och sina medmänniskor var ett mönster för alla som kände henne. Hon var i sanning prydd med "den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende.' Ungefär fem år sedan ingick hon äktenskap med br. Chas. A. Erickson, som även var en arbetare i Hemmet. De flyttade till Chicago, varest de levde tillsammans med varandra och med Jesus, tills en kort tid sedan då de kommo till St. Paul varest syster Erickson har flera släktingar, och sedan kommo de till St. Paul Park, varest de uppehöllo sig till dess döden skilde dem åt. Syster Erickson var mycket svag till sin kropp en längre tid innan hon avgick med döden. Vi kunna ej gärna önska henne tillbaka igen, enär vi veta att hon är i Paradiset tillsammans med de heliga från flydda åldrar. Måtte Herren trösta hennes kära make, samt moder och släktingar; och måtte de alla följa hennes exempel och möta henne i Guds eviga rike. Begravningsakten förrättades i Hemmet, och stoftet lades till vila i Ålderdomhemmets' begravningsplats. den 11:e September. Liktalet hölls av undertecknad. Text, Rom. 8: 18—25.

Thomas Nelson.

FÖRFALSKAD KÄRLEK.

Den förfalskade kärleken förrådes av dess tungomål; den smickrar med sina läppar, honung är på dess tunga, men huggormsgift därunder; akta dig för den! Även då den skall låtsas berömma en broder eller granne, välver den så skenligt sina ögon ock kommer med ett "men," ett av djävulens "men" "Ja han är en god man, men — —" "Åjo, jag sätter ganska stort värde på honom, men det är en sak — —". Det låter ju riktigt bra, det där. Djävulen kan mycket väl ikläda sig en ljusets dräkt, då sådant motsvarar hans avsikter. O, alla de goda inflytanden, som omintetgjorts genom detta djävulska gift — ty även hos de fullkomliga är det icke omöjligt för den, som söker tillfälle att förråda, att finna en utgångspunkt för sina anklagelser.

Se noga efter, vad är för slags kärlek du har! Den sanna kärleken fröjdar sig icke över orättfärdigheten. Är du medveten om en känsla av triumf i ditt inre, då någon som du inte tycker om råkar falla i någon synd? Om så är, var på din vakt, ty då håller du sjäv på att fastna i djävulens klor. Fröjdas du över orättfärdigheten, då den berör någon som är din fiende? Ve dig, om du ej blir av med detta gift! Gud vill icke ha det i himmeln. En enda varelse med detta gift inom sig skulle göra himmeln till ett helvete. "Älsken edra ovänner, välsignen dem som förbanna eder, gören väl mot dem som hata eder ock förfölja eder, på det att I skolen vara eder Faders barn, som är i himmeln." Nåväl, min broder, min syster, pröva dig själv! Vi skola se varandra åter en gång, ock du skall finna att allt vad jag här talat om inte är griller ock påhitt, utan sanna verkligheter — kristendomens sanna verkligheter. Ock så framt du själv är sann, och vill vara sann, så se till att du äger den kärlek, som hatar synden såsom synd och bestraffar den och får den utrotad!

(H—ts V-n).

HAN BLYGDES FÖR JESUS.

Av Mabel Hale.

"Då kommer farbro G— jag måste därför lägga bort mitt arbete och vara redo, så snart han kommer till dörren, att samtala med honom. Han är gammal och ofrälst, och om han någonsin bliver frälst blir det emedan någon intresserar sig för honom nu."

När mannen kom till dörren välkomnade min väninna honom hjärtligt, och samtalade allvarligt med honom en timmes tid angående hans behov av att emottaga Jesus nu.

"Jag vet det, jag vet det," sade han, "men jag är ej lik dig, jag är tvär och vresig ibland och jag kunde aldrig bliva sådan som du är. Jag kunde aldrig bliva en god kristen."

"Jo, farbro, med Guds nåd kan du leva ett lika gott liv som någon av oss; du behöver Kristus i ditt liv. Någongång, kanske snart, måste du dö, och jag fruktar för att du ej är redo för denna förändring," påyrkade den snälla systern.

"Jag vet allt för väl att jag måste dö. Jag var sjuk nog förliden natt till att dö," sade den gamle mannen.

"Farbro, Gud vill frälsa dig och välsigna dina sista dagar på jorden. Låtom oss här och nu bedja honom förlåta dig alla dina synder, så skall han så göra och skickliggöra dig till att dö," fortfor kvinnan.

"Nej, jag kan inte. Vad skulle mina grannar säga? vad skulle mina barn säga? och vad skulle alla andra säga om gamle gubben G— skulle få religion?"

Sålunda tillbakavisade han det sista nådesanbudet.

Några dagar senare kom bud till denna snälla kvinna och hennes man att komma med ens till mannens hem, ty han ville tala med dem. De funno honom mycket sjuk. Doktorn hade varit där och sagt honom att han måste dö och det mycket snart. Han var uppfylld med fruktan, och skalv i sin Guds närvaro, och nu då det var för sent att lida utav deras hån som han fruktat giva anstöt åt, önskade han om möjligt att få frid med en förtörnad Gud. Han hade ingen sorg över synden, utan blott ett förfärligt blickande framåt mot domens fasor. De bådo för honom, och han bad. De tillkännagåvo hans hopplösa tillstånd för alla Guds barn i dessa trakter, och uppmanade dem att bedja för hans själs frälsning.

Allt gjordes som kunde göras, men ett par dagar senare reste han sig upp i sängen och sade: "Jag har alltid blygts för min Gud inför mina förmän. Det är mitt livs största misstag." Sedan lade han sig ned, och om några timmar dog han utan att vidare hava yttrat ett enda ord. "Ty vilken som blygas vid mig och vid mina ord i detta horiska och syndiga släkte, vid honom skall ock Människosonen blygas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarne."

Skämmes du för Jesus? Drager du dig undan från att tjäna honom på grund av människors hån? Går du Honom förbi emedan några jordiska varelser torde begabba.

Herren väntar på dig med utsträckta armar, för att frälsa dig. Han älskar dig med en outsäglig kärlek, men han kan ej frälsa dig om du blyges för honom.

UNDVIK OFÖRNÖJSAMHET.

"Oförnöjsamhet medför aldrig glädje. Om det tillåtes komma in uti våra hjärtan förstör det vår frid och lycka. Oförnöjsamhet är vanligtvis resultatet av att se bort ifrån de välsignelser vi äga och se på det som är utom den räckvidd vi kunna uppnå. Paulus sade: "Jag har lärt mig att vara nöjd med de villkor, i vilka jag är."

JAG TÖRS INTE.

Några pojkar stodo på gatan utanför ett stort apotek och kastade snöboll på varandra. I en olycklig stund kastade den minste av pojkarna en snöboll, så att den med vinande fart gick tvärs igenom apotekets stora skyltfönster.

— Å, så ond gubben Kjellberg skall bli. Spring din väg, Edvard, vi ska' inte skvallra. Skynda dig och spring!

—Jag kan inte, viskade han gråtande.

— Spring, säger jag, nu kommer han! Din tok, varför springer du inte? Mig skulle han då rakt inte få fatt i!

—Nej, jag kan inte springa, snyftade Edvard förtvivlad.

—Usch, vad du är dum! Nu får han tag i honom. Gärna för mig, jag har gjort, vad jag kunnat.

Dörren öppnades, och ett vredgat ansikte visade sig.

—Vem var det, som gjorde det? kom det som en åskskräll.

—Vem gjorde det, säger jag? ropade han än en gång, då han inte genast fick svar.

Den lille darrande stackaren smög sig närmare och såg upp i det förbittrade ansiktet.

—Det var jag—

—Och det törs du tala om?

—Jag törs inte ljuga, snyftade gossen.

Svaret kom så oväntat, att den vredgade mannen bara blev stående och med största häpnad såg på gossen. Han såg förskräckelsen i de tårfyllda ögonen, men han såg också sanningens heliga mod, och hans hjärta blev med ens så förunderligt milt.

—Vad heter du, min gosse?

—Edvard Hansson. Å, vad kan jag göra för att betala er? Jag vill göra vad som helst, bara mor slipper att betala. Hon har inga pengar—far är död.

Vill du hålla trottoaren ren åt mig i vinter?

Edvards ansikte lyste, då han svarade:

—Ja, hela vintern. Jag vill skotta snö och göra allt som behövs.

—Det är bra. Vet du, varför jag låter dig komma undan så lätt? Jo, därför att du inte tordes ljuga. Jag tycker om barn och stora människor, som alltid tala sanning, även om de kunna få obehag av det. När den första snön faller, låt se då, att du kommer!

—Ja, det skall jag.

—Och vi ska hjälpa honom! ropade plötsligt ett halvt dussin kraftiga gossröster, och apotekaren [illegible] in [illegible] av tre väldiga hurrarop—för honom själv och för gossen, som icke tordes springa sin väg. Utv.

De Ungas Avdelning.

ETT SAMTAL MED GOSSAR OCH FLICKOR.

Ett hem för Jesus.

Om Jesus komme till din dörr och klappade, skulle du väl med ens springa och öppna den för honom. Du skulle föra Honom in i det bästa rummet och giva honom den bekvämligaste stolen. Om du hade till landets [illegible] och välsmakande frukt, så skulle du inte gömma den utan bjuda honom och själv undvara den.

Jesus söker ett hem. Han vill ej ha en plats där han kan stanna nu och då, såsom man stannar på ett hotell; utan han vill ha ett hem där han kan bo. Om du tillåter det, skall Jesus göra ditt hjärta till sitt hem.

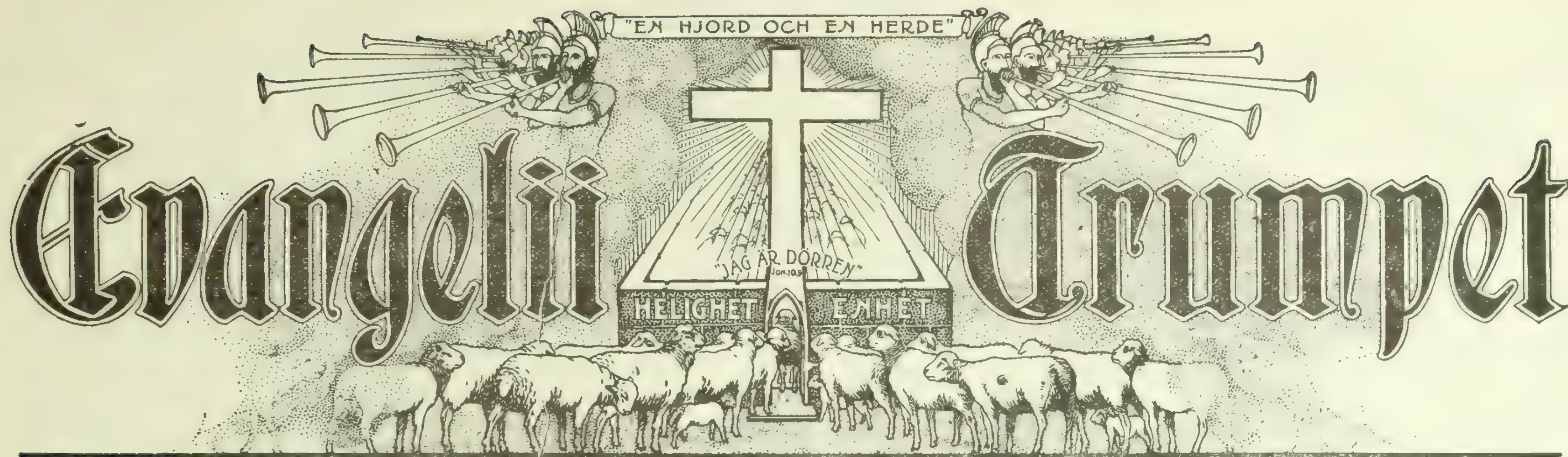
Djävulen skulle önska att fylla ditt hjärta med sina dåliga möbler; men om Jesus får, skall han fylla det med goda möbler. Han skall dekorera ditt hjärta och liv med sådanna ting som äro vackra att se på; såsom [illegible] och allting som är [illegible] och dyrbart.

Om djävulen får tillfälle kommer han in och besmittar ditt hus med orena tankar, ord och handlingar. Medan du är ung och mottaglig, skall han omtala många underbara ting som han ämnar göra för dig, om du blott vill låta honom få leva i ditt lilla hus.

Om Förenta Staternas President gåve dig ett vackert hem och möblerade det och försåge det med allt som är väckert, skulle du väl ej vilja lämna dörrarna öppna så att korna, grisarna och hönsen kunde komma in uti det. Å andra sidan skulle du noga vakta det och endast inbjuda dina vänner att komma in.

Gud har givit eder var och en, ett litet hus byggt av lera. Kan du gissa vad det är? Det är din egen lilla kropp. Jesus önskar bo uti det tillsammans med dig, och djävulen önskar även bo där. Vilken ämner du inbjuda till ditt hus? Om Jesus kommer in skall han deltaga med dig uti alla dina bekymmer och besvär, och han skall hela dig när du blir sjuk. Om djävulen kommer in skall han uppfylla dig med ogudaktighet, besvär och sjukdom.

[illegible]

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e Oktober, 1916. Nummer 19.

TRÖST OCH FÖRMANING AV JESUS.

Av Ludvig Svenson.

Ej frukta dig du lilla, du klena Herrens hjord;
Hör nu din Faders vilja i Jesu dyra ord:
Han skall dig riket giva, så är hans välbehag,
Och i ditt hjärta skriva Guds egen kärleks-lag.

Hör Jesus säger: Säljen vad I härnere har,
Och samlen eder skatter som tjuvar icke tar:
Ja samlen eder rikdom som oförgänglig är,
Som rosten ej fördärvar och malen ej förtär.

Omgjorden edra länder, stån redo här för Gud;
Vart Herren eder sänder bringen hans glädjebud.
Hur kan den staden döljas som ligger på ett berg?
Den bör av alla skönjas och visa bjärt dess färg.

Åt er jag lämnar riket som Fadern lämnat mig,
Så säger Herren Jesus, den er hör han hör och mig:
På det att I mån äta och dricka vid mitt bord,
Som är uti mitt rike högt ovan denna jord.

Kom låtom oss nu fröjdas omkring Guds dyra ord,
Som talar om full rening i Jesu dyra blod:
Det talar om full frälsning, helt fri för var och en,
Som vill sig helt omvända och lyda sanningen.

SÅ NÄRA, OCH LIKVÄL FÖRLORAD

Av H. M. Riggle.

"Och Jesus, som såg, att han svarade förståndigt, sade till honom: Du är icke långt ifrån Guds rike" (Mar. 12: 34).

Folk kunna vara mycket nära frälsningens dörr och likväl dö i ett förlorat tillstånd. Jag är viss på att evigheten kommer att uppenbara det faktum att flertalet av dem vilkas öde bliver en evig plåga i helvetet, voro en gång nästan övertalade att bliva frälsta—nästan inne i Guds rike och likväl förkastade för evigt. Om du än vandrar på en väg som kan synas rätt likväl kan det hända att döden är dess slut; så lär den Vise Mannen. Människor kunna komma ett långt stycke på väg emot frälsningen; de kunna upphöra med många av sina synder, förbättra sitt yttre liv, gottgöra vad de förorättat andra, giva upp sin bitterhet och det groll de hyst mot sina medmänniskor och till en stor del ödmjuka sig, eller till och med göra ett försök att bliva frälsta, och likväl gå miste om himmeln. Jesus sade: "Kämpen för att komma in genom den trånga porten; ty många, säger jag eder, skola söka att inkomma och skola dock icke kunna det." Utan att varje villkor uppfylles kunna vi ej erhålla Hans förlåtande nåd. Den minsta avgud, eller den minsta ting ouppoffrad, brist på eftergift i den minsta punkt, kommer att utesluta en själ från Guds rikes välsignelser.

Du kan, såsom Ananias och Saffira, giva av dina medel, och likväl om du ej är av hjärtat ärlig och med hela ditt hjärta giver dig helt åt Herren, kommer du att gå miste om belöningen. Du kan giva alla dina ägodelar till de fattiga, giva din kropp till att brännas på bålet, och likväl i saknad av Kristi kärlek är du förlorad. Såsom Kain kan du bringa ett offer; såsom Demas kan du hava en bekännelse; du kan leva tillsammans med Guds folk såsom Gehasi; likt Judas Iskariot kan du vara delaktig i predikoembetet; likt Herodes kan du gärna höra predikan; likt Israel kan du hava ett nit för Gud; likt Lots hustru kan du lämna fördärvets stad; likt Nadab kan du tjäna Herrens präster; likt Farao kan du bedja om förbön; likt fariséerna kan du bedja långa böner; likt Simon kan du låta dig döpa; likt Felix kan du darra vid åhöran det av Guds Ord; likt konung Agrippa kan du vara nästan övertalad; likt Pilatus måhända du ej finner, något orätt hos Jesus; likt de fem fåvitska jungfrurna kan du hava en bekännelse-lampa; ja du kan vara vänligt stämd mot sanningen, och mycket påverkad att bliva frälst, och likväl trots allt detta gå miste om himmeln och tillbringa din evighet i det eviga eländets region.

O min vän gör dig förvissad angående denna viktiga sak. Mycket står på spel. I skriften uppmanas vi att göra vår "kallelse och utkorelse fast." Detta kan varje individ göra, om han blott efterkommer villkoren förenade med frälsningen. Gräv djupt och lägg grunden för din frälsning på den eviga klippan. Då, när den eviga vredens slussportar öppnas över denna ogudaktiga värld, skall du kunna stå och undkomma förödelsen på den förfärliga dagen.

"HÄMNENS EDER ICKE SJÄLVA,"

Av Eva M. Wray.

"Min är hämnden, jag skall vedergälla, säger Herren" (Rom. 12: 19). Detta skriftställe betraktas vanligtvis såsom havande någon hög och djup betydelse vilken man knappast aldrig skulle kunna hava anledning att tillämpa i livet, men det passar mycket väl in uti vårt vardagliga liv.

Vår granne hade ett stort hus och höll ett första klassens inackorderingsställe. Grannkvinnan var mycket umgängsam, men tillgodosåg först och främst sina egna intressen. Hon köpte höns och ägg av mig och betalte vad de voro värda, men en dag kom en av mina hönor, som hade kycklingar, in i min grannes hönsgård och instängdes med de andra hönsen. När hönans små kycklingar pepo flaxade hon omkring och försökte komma till dem, men lyckades ej. Jag underrättade grannkvinnan om att en av mina hönor hade kommit in uti deras hönsgård och ville komma ut till sina kycklingar, men hon sade att det var en som hon köpt av mig. Jag visste att detta ej så var, men sade ej något mer.

Om en stund frestades jag att gå och släppa ut hönen, ty jag tyckte jag ej hade råd till att förlora den, men jag beslutade om sider, att låta Herren ta hand om allt och ej oroa mig vidare angående saken. Jag visste att frid med mina grannar var av mycket större värde än priset på många hönor.

Detta folk blevo mycket vänliga, och frågade mig om jag kunde göra bruk av kallt kött, bröd, bakelser, grönsaker, frukt, etc., emedan deras spisgäster betalte högt pris, och voro så noga att de aldrig satte något på bordet som varit framsatt vid föregående måltid. Jag var naturligtvis mycket tacksam för alltsammans, ty det var mycket bättre än vad jag hade råd till att köpa. På detta sätt gåvo de mig många dollars värde av goda matvaror. Jag hade även gott tillfälle att tala till dem om frälsning och att leva ett kristet liv i deras åsyn, men huru stor verkan tror du det skulle haft om jag stått fast vid min egen rätt?

En gång blev jag mycket sjuk och dessa grannar blevo onda på mig emedan jag ej skaffade en lärd sjuksköterska och en doktor, fastän jag hade hyrt en god kvinna att göra mitt arbete och kallade på den Store Läkaren att hela mig. När jag sände efter de äldsta som kommo och bådo trons bön enligt Jak. 5: 14 och blev helad, kommo dessa grannar och frågade kvinnan som arbetade för mig om jag ej intog några

medleiner. Kvinnan svarde: "Nej; men så snart de bett för henne lade jag min hand på hennes panna och fann att febern helt och hållet försvunnit." Grannarna sade: "Kanske hon har rätt i alla fall, och vi hava orätt." O, hur jag prisade Gud, med tårar av tacksamhet, att jag följt uppmaningen i Guds Ord att hava "frid med alla människor," och ej hämnade mig själv utan lät Herren vedergälla. Han betalade mig mångfaldigt mer än jag kunnat begära

---

FRESTELSER.

Av Mattie C. Forbush.

Somliga kära själar tyckas hava den felaktiga uppfattningen att sedan de blivit frälsta från synd, komma de ej mer att bliva frestade. Detta är ett misstag vilket alla böra vakta sig för. Till och med vår Frälsare blev frestad, och det strax efter en röst från himmeln talat och sagt: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag." Sannerligen om Guds Son frestades borde vi ej förvänta undantagsrätt. "Ty vi hava icke en överstepräst, som ej kan hava medlidande med våra svagheter, utan en som varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd" (Ebr. 4:15). Låtom oss tacka Gud för att han har medlidande med våra svagheter och i sitt välsignade Ord giver oss löfte om befrielse.

Djävulen kanske försöker få dig tro att det ej finnes något sätt att undkomma, men "Ingen frestelse har påkommit eder utan den mänsklig är; men Gud är trofast, som icke skall tillåta, att I bliven frestade över eder förmåga, utan med frestelsen även giva utgången, att I mån kunna uthärda henne" (1 Kor. 10:13). Djävulen är missmodighetens upphovsman; därför käre vandrare mot evigheten, tillåt honom ej bedraga dig. Till och med sedan du blivit helad genom Guds mäktiga kraft, kan det hända du frestas att låta din tro på Gud sjunka. Var frimodig. Nästan vem som helst kan leva ett fullkomligt liv när allting går väl; men det fordras nåd att stå fast i motgångens stund. Detta är ett av de sätt varpå vi böra låta vårt ljus lysa.

Låtom oss slunga Guds dyrbara löften efter djävulen varje gång han visar sig. Han visar sig ej alltid såsom en fiende; han kan komma på ett sätt som vi minst vänta —såsom en ljusets ängel; låtom oss därför noga vakta våra själar. I Jesu namn kunna vi segra över varje fiende; "ty därigenom, att Han själv har lidit och varit frestad, kan han hjälpa dem som frestas" (Ebr. 2:18).

Bönen är det bästa vapen varmed vi kunna övervinna fienden. Var alltid vaksam, fortfar uti bönen. Gud skall bevara oss intill änden, och det är endast "den som håller ut intill änden," som skall emottaga belöningen. "Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse" (Mar. 14:38). "Mina älskade, förundren eder icke över den glödhetta bland eder, som vederfares eder till prövning, likasom hände eder något sällsamt, utan i den mån I deltagen i Kristi lidanden, så glädjens, på det att I ock mån glädjas och fröjdas vid hans härlighets uppenbarelse" (1 Pet. 4:12,13).

Bibelämnen.

ANGÅENDE BEFRIELSE FRÅN SYND.

Av A. B. Stanberry.

Medgivande det faktum att synden är orsak till allt elände människan kommer uti borde ingen fråga vara av större betydelse än vad Skriften säger om dess bortskaffande.

De allra bästa män bland religiösa kretsar lyfta deras fana uppöver den mörka tidsålderns teologi, av en synda-du-måste religion, och fjällen falla från deras ögon som en gång förnekade den skriftenliga läran om befrielse från synd. Den länge sedan förkastade teologien att "de bästa kristna synda mer eller mindre varje dag." anses såsom ett baknummer bland många av de ledande medlemmarna i sektism.

Såsom ett bevis för ovannämnda faktum citera vi från "Home Bible Studies," *Grace Series; Lessons* 3, Av C. H. Spurgeon. Jag önskar först draga läsarens särskilda uppmärksamhet till hans bestämda lära att "Vi måste bliva av med synden," och att denna befrielse innefattar både "förlåtelse och renhet," två ting utförda—en rening påföljande pånyttfödelsen. Herr Spurgeon begynner med att säga: "Jag vill här säga ett tydligt ord eller två till dem som förstå systemet om rättfärdiggörelse genom den tro som är i Kristus Jesus, men vilkas svårighet är att de ej kunna upphöra med att synda. Vi kunna aldrig bliva lyckliga, fridfulla eller hava andlig hälsa, innan vi bliva heliga. *Vi måste bli av med synden.* Men hur skall denna befrielse åstadkommas? Detta är för mången en fråga på liv och död. Den gamla naturen är mycket kraftig, och de hava försökt att tämja och hämma den; men den låter sig icke underkuvas, och de finna att de, fastän de längta efter att bliva bättre, bliva, om möjligt, värre än förut. . . . 'Jag kunde tro att Jesus förlåter synder,' säger en, 'men min svårighet är att jag sedan syndar igen och att jag känner sådan förfärlig [illegible] till synd, inom mig.' Käre vänner, frälsningen vore någonting bedrövligen ofullkomligt om den ej hade att göra med denna del av vår fördärvade natur. Vi önska bliva renade, lika väl som att få förlåtelse. Rättfärdiggörelse utan helgelse vore ej alls (fullständig) frälsning. Den skulle kalla den spitälske ren, och lämna honom att dö av sjukdomen. Den skulle förlåta upproret och lämna upprorsmannen att förbliva en fiende till sin konung. Den skulle borttaga följderna men gå förbi orsaken, och detta skulle lämna ett hopplöst och ändlöst göromål framför oss. Den skulle förhindra strömmen till en tid, men lämna en öppen källa av orenhet vilken skulle förr eller senare bryta sig fram med förökad kraft. Kom ihåg att Herren Jesus kom för att bortskaffa syndens straff, makt och dess närvaro."

Såsom vidare bevis för det faktum att den skriftenliga läran om helighet (frigörelse från synd) undansopar den oskriftenliga och ologiska men ofta antagna traditionen om kristna som synda, vill jag nämna en händelse som jag nyligen bevittnade. Jag hade predikat i ett "non-progressive Christian (Cambelite)" grannskap, betonande det faktum att Kristus i försoningen hade föranstaltat icke blott syndens förlåtelse utan även frigörelse från syndens herravälde, och att vi kunde bevaras genom Guds kraft, redo vilken stund som helst för Jesu andra ankomst. Pastorn och hans församling ansågo en sådan predikan farlig och vilseledande, och kommo överens emellan sig själva att det ej vore till deras intresse att uppmuntra mötet med deras närvaro. De sände efter en av deras representativa män för att komma och kullkasta denna "moderna teologi," men när han och en annan av deras bröder kommo uttryckte dessa nykomne med ens deras tro, såsom varande lika stark som någons, att det ej blott var möjligt utan även nödvändigt att alla kristna leva ett syndfritt liv. I stället för att följa i riktningen av varje-dag syndande-och-ångrande standaret för praktisk kristendom, hänvisade de till sådana skriftställen som de följande för att betona att de trodde på den nytestamentliga lären om kristen fullkomlighet: "Icke är lärjungen över sin mästare, men var och en fullärd bliver såsom hans mästare" (Luk. 6:40), i renhet (1 Joh. 3:3); i rättfärdighet (1 Joh. 3:7); i helighet (1 Pet. 1:15: 1 Joh. 4:17).

Fastän den stora massan av kyrkogångare äro senhjärtade till att begripa, välkomna och omfatta sådan hälsosam predikan, lik- [illegible] vi få.

"All skrift, av Gud ingiven, är ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet, på det att Guds människa må vara fullbordad, till allt gott verk skicklig" (2Tim. 3:16,17).

Jag råder dig, att du gör studerandet och efterlevnadet av Guds Ord till din hu- [illegible] det i sanning är för var och en, som har någon smak för Guds sanningar.

Axel Oxenstierna

Religiösa samtal

emellan Herr Riktig och hans grannar.

13:e samtalet.

Herr. Riktig: Det gläder mig att se dig igen, Syndman. Jag får meddela, att den första söndagen i nästa månad kommer broder Godman och predikar för oss.

Herr Syndman: Bliver det på förmiddagen?

H:r. R—. Ja, kl. 10: 30. Kom och tag familjen med.

H:r. S.—Ja, vi kunna ju komma. Vi kunna möjligen få lära något mera angående att leva ett heligt liv.

H:r. R.—Min granne Syndman! Det finnes många människor, som ej förstå betydelsen av att leva ett heligt liv. De tyckes tro att synden så härskar och genomtränger allt, att man kan med nöd andas, eller öppna sin mun för att säga ett ord, utan att begå synd. ' Synden är lagöverträdelse (1 Joh. 3:4). Att leva ett heligt liv är att leva i ödmjukhet och kärleksfull lydnad till allt Guds ord.

H:r. S.—Jag tror ej att vi kunna leva efter allt Guds ord.

H:r. R.—Min vän Syndman! Du är enig med mig om, att Gud är kärleken och att han är rättfärdig; icke sant?

H:r. S.—Ja, det är jag i sanning.

(Herr Ärlig kommer)

H:r. Ärlig: God morgon, mina vänner! Så finner jag er i samtal igen.

H:r. S.—Ja, vi ha just börjat. Jag kom hit före dig i dag.

H:r. R--Vi vilja fortsätta med och utveckla den tanken som vi hade börjat med. Du tror att Gud är rättfärdig. Kan en rättfärdig och kärleksfull fader eller moder fordra något av sitt barn, som de veta att barnet ej kan göra? Gud fordrar ej av oss det, som vi av oss själva icke kunna göra, men han vill hjälpa oss göra allt det han har befallt oss att göra. En fader kan säga till sin son: "Johan, jag vill att du skall lyfta denna sten, så skall du få en apelsin." Det står klart för gossen att han ej kan lyfta stenen, men fadern befaller honom att lyda. Han tager fatt i stenen och börjar lyfta på den; fadern, utan att gossen märker det, far sin hand under stenen och hjälper gossen göra vad han icke själv kan göra, och så giver fadern Johan den lovade apelsinen. Det synes för dig, som Herren har befallt dig göra något som du ej förmår; men när han bjuder oss göra en ting, vill han hjälpa oss, om vi blott skrida till handling.

H:r. S. Herren säger i sitt ord, att vi skola bortlägga vrede. Jag bliver vred, jag kan icke hjälpa det. Och när jag så bliver vred säger jag många ord, som jag icke borde säga, och jag tror ej att det finnes en levande människa på jorden utan att hon gör samma erfarenhet.

H:r. R.—Vore det rätt att fatta det beslutet, att ingen människa kan styra ett luftskepp, därför att jag misslyckas i varje försök att styra ett sådant?

H:r. S.—Nej, det vore icke rätt, men jag har ännu icke sett en människa som kunde vara mild och kärleksfull i hemlivets prövningar och motgångar. Häromdagen, medan jag läste krigsnyheterna, var min hustru upptagen med ett arbete framför mig där jag satt, det hände så att hon tog ett steg bakåt och trampade på en tå på vilken jag hade en liktorn. Jag vet ju, att detta ej var så behagligt att omtala, men liknande ting hända och det hände mig—och säg mig ej att jag kunde annat än bliva vred, ty utan att hava tid till att tänka, hade jag sagt henne flera ord, som icke voro så behagliga.

H:r. R.—Den stackars kvinnan måste alltså lida för en ting som hon ej hade utfört med vilja eller beräkning. Din hustru är en god kvinna.

H:r. S.— Ja, det är hon, Gud välsigne henne; men jag bliver förargad på henne ibland och då säger jag många ord som jag icke borde säga. Jag tror icke att det finnes någon man, som i hemlivet icke bliver litet vred eller otålig, och som icke säger något som han icke skulle säga. Tror du det finnes någon?

H:r R.- Ja, det tror jag; jag är väl bekant med en man och hans hustru, som ej hava talat det minsta ovänligt till varandra i flera år. Min käre vän, tror du ej, att Herren kan hjälpa oss att leva i våra hem, såsom vi böra leva? Kärleken bör vara den rådande makten i hemmet. Intet vasst ord bör uttalas, ingen ovänlig känsla bör hysas. Ett hem, där kärlek råder, är en försmak av och en sinnebild på himmeln. Bör icke himmeln hava en sinnebild på jorden? De äro, ty värr för få; men, Gud vare lov, det finnes några.

H:r. S.—Om jag kunde bliva överbevisad om att det vore möjligt, skulle mitt hem, vad mig vidkommer, bliva så, utan hänsyn till vad det komme att kosta.

Men nu vill jag tala med dig angående några vittnesbörd jag hörde i går afton. Det var några av eder ungdom till vårt möte i går afton. De äro älskvärda den bästa ungdom jag någonsin sett, men en utav de unga damerna sade, att hon hade blivit så grundligt frälst av Gud, att hon kunde icke synda. Det går för långt. En utav våra grannar säger sig ej kunna synda och ej heller falla från den frälsande nåden, och, sorgligt att säga, han är den ende omedgörlige grannen vi ha. Det är ingen av oss, som önskar hava något med den mannen att skaffa.

H:r. R.—Jag tänker mig, att personen i fråga är Herr Enman. Jag har samtalat med honom några gånger, men jag söker ej flera samtal med honom; ty han är, som du säger, ej så behaglig att samtala med. Men är det icke möjligt, vad den unga systerns vittnesbörd angår, att du missförstod henne? Jag har ej någonsin hört någon av de unge fälla ett sådant yttrande.

H:r. Ä.—Jag var närvarande i mötet och hörde alla vittnesbörden, men jag hörde ingen använda de angivna orden. Jag vet vi kunna lätt missförstå andras uttryck. Jag får väl omtala vad jag hörde sistlidna vecka: Tre damer voro i sällskap till ett möte en torsdags-eftermiddag och på gatan passerade de en herre med sin fru. När dessa damer sammanträffade med de andra damerna—det var ett möte för damer—började ett allmänt samtal över dagens händelser. En utav de tre damerna sade. "Herr och Fru Brun ha varit till djurgården, ty när vi passerade dem hörde jag dem tala om den 'dresserade Renen' En annan av de tre damerna sade, leende: "Du hörde fel, de talade om någon, som var lätt på benen.' Nu skrattade den tredje damen av hjärtats lust och utbrast: "Så tunghörda ni voro båda två! Jag var näst intill dem när vi passerade dem och jag tänkte för mig själv: De skola troligt studera musik, ty hon sade att det var bäst att få en man med ett övat öra.' " Det blev nu en disput ibland de tre damerna om vilken som hade rätt. Nu kom Fru Brun in och damerna togo frågan till henne för lösning. Hon sade: "Så enfaldigt av eder! Jag hade varit ute på landet över natten, och jag frågade min man om det 'det regnade här' i går afton."

Härav ser du, Syndman, hur lätt det är att få en fel uppfattning om tingen. Jag hörde en av de unga systrarna säga, att Herren bevarade henne, dag för dag, från synd, men jag hörde ingen säga att hon icke kunde synda.

H:r. S.—Det kan ju vara sant, att jag har missförstått henne, skall därför ej säga något bestämt i den saken förr än jag frågat andra som voro med i mötet.

H:r. R.—Har du läst den lilla boken, som jag gav dig?

H:r. S.—Jag läste varje ord i den för min hustru, och vi tyckte den vara den mest spännande och intressantaste bok vi ha läst. Jag måste medgiva, att den ställer en del utav Skriftens ord i ett klarare ljus än vad jag någonsin sett det. Jag såg min egen bild i den lilla boken. Jag är lik den mannen, som i den boken står som huvudpersonen. När svinen komma in i trädgården och det är med mycken möda man kan få dem ut därifrån, då bliver jag vred: och jag kan icke förstå hur någon kan undgå att bliva vred under liknande omständigheter. Jag vill göra dig den frågan, Riktig: Bliver du icke vred?

H:r. R.—Jag är glad att till svar på din fråga, min vän kunna säga, att Jesu blod har renat mitt hjärta från all vrede, skadelystnad, hat och all annan synd, och jag lever dag för dag, såsom Bibeln säger att en människa bör leva. Det är ej en enda ting som jag vet vara orätt, som jag nödgas göra—ej en enda Guds befallning, som jag nödgas bryta emot. Nej, med Guds nåd lever jag, varje dag, fri från synd.

Forts. å sidan 6.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.
O. T. Ring.......................Redaktör.
L. P. Peterson,................Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg............Medverkande Redaktör
SUBSCRIPTION RATES:
One Year.............................$.75
Six Months..............................40
Same price to Canada and Scandinavia.
Prenumerationer insända från Skandinavien:
Pris för helt år.......................Kr. 2.00
Pris för halvt år.......................Kr. 1.10
Betalning för Tidningen bör insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankväxel; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.
Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.
Vid adressförändring bör alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.
Alla brev och försändelser adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.
Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

"Och detta beder jag, att eder kärlek måtte allt mer och mer överflöda" (Fill 1:9).

Kärleken är den kristnes liv. Gud är kärleken och den som har Guds Ande inneboende har Guds kärlek. Utan kärleken är den förmenta kristendomen blott en tom bekännelse. Kärleken är den kraft som gör det möjligt för människan, att uppfylla denna Guds befallning: "Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det gören I ock dem."

Huru är det med din kärlek? Älskar du dina nådesyskon? dina närmaste? dina grannar? dina fiender; dem som göra dig skada och förfölja dig? Älskar du dem som du aldrig känt eller sett?

Känner du understundom att din kärlek ej är så varm som du skulle önska? Bed då Gud uppvärma ditt hjärta. Tänk på de himmelska tingen. Tänk på Herren Jesus, och på vad han gjort för dig.

Dessutom försumma ej att utöva kärleksgärningar. Om man finner att man ej älskar en viss person så mycket som önskligt, så kan kärleken upptändas, genom att göra vad man kan för den persons välfärd. Om man beder för, och söker tillfälle att göra gott mot honom, skall kärleken snart tilltaga.

Det bästa sätt varpå vi kunna bevisa vår välvilja mot människor, är genom att bedja och verka för deras frälsning. Ingen olycka kan vara större än att gå miste om himmeln. Ingen glädje här i livet kan jämföras med den som erhålles genom att hava frid med Gud; och ingen lycka kan i någon mån liknas vid den att vinna himmeln.

Arbetare Behövas.

Vi äro ännu i behov av arbetare här. Broder och syster Golden som vi väntat skulle komma från Kanada, hava förnekats att komma till detta land alldenstund de ej äro medborgare i Förenta Staterna; och det är mycket svårt i dessa krigstider att komma från det ena landet till det andra.
Vi behöva 3 eller 4 systrar att arbeta i Hemmet. Finnes det ej någon som är villig att offra sin tid i Herrens tjänst? Låtom oss höra från någon så snart som möjligt.

VÅRT GEMENSAMMA ARBETE.

"Men den, som planterar, och den, som vattnar, äro ett, och var och en skall få sin lön efter sitt arbete" (1 Kor. 3: 8).

Guds barn hava var och en sin plats att fylla för befrämjandet av Guds sak och själars frälsning. För att arbetet skall hava framgång är det nödvändigt att alla fylla sin plats och att alla samarbeta.

Vi äro förvissade om, och tro att även våra läsare äro ense med oss, att det arbete som utföres här med utgivandet av litteratur är av stor vikt för befrämjandet av denna viktiga sak, men om vårt företag skall hava den önskade framgången, är det nödvändigt att våra läsare och vänner samarbeta med oss för dess befrämjande.

Vi hava nu ett stort lager av svenska och dansk-norska böcker och traktater på hand. Om denna litteratur skall bliva till någon nytta och välsignelse, måste den komma ut ibland folket så att de få läsa den. Så länge böckerna ligga på kontorets hyllor göra de ingen nytta, såsom vi alla veta.

För att få litteraturen spridd behöva vi hjälp. Vi kunna trycka och förfärdiga böcker etc., men vi kunna ej på samma gång gå ut och sälja dem.

Vi hoppas under den kommande vintern få avyttra en stor del av det på handvarande lagret av böcker och att få subskriptionlistorna å tidningarna om möjligt fördubblade. Men detta kan ske endast genom våra läsares samverkan.

Vem vill vara med och taga del uti detta arbete? Begynn nu att bedja för befrämjandet av denna sak. Bed Gud visa dig vad han vill att du skall göra härutinnan. Bröder, systrar, låtom oss alla göra vad vi kunna. Om du omöjligen kan göra något själv för litteraturens spridning, vill du inte åtminstone bedja Gud välsigna dem uti sitt företag som ägna sig häråt? Om alla bliva intresserade uti denna sak, och bedja och arbeta för dess framgång skola vi få se härliga resultat. Gud skall visserligen infria sitt löfte; "Var och en skall få sin lön efter sitt arbete."

Sänd efter katalog och priser.

Evangeli Basun Pub. Co.
St Paul Park, Minn.

FRÅN ARBETSFÄLTET

St. Paul Park, Minn.

Käre Trumpetens läsare: Ännu en gång hälsa vi eder i Jesu namn. Vi lämnade Seattle, Wn., lördagsaftonen och hade en lång men angenäm resa hem. Åter igen njöto vi av resan över bergen. Denna gång kommo vi genom Förenta Staterna. När vi anlände till Salt Lake City, varest vi hade att vänta några timmar på tåget, skaffade vi oss en ledsagare och bevisstade olika platser i staden. Denna stad är mycket vackert utlagd. Den var planerad av Brigham Young, stiftaren av mormon-kyrkan eller de Sista Dagarnas Heliga, ungefär 75 år sedan. Där är nu en befolkning av 125,000, 70% av dem tillhörande kyrkan. Staden är delad i distrikt med möteslokal och predikant i varje distrikt. Där finnes en vacker park innehållande 100 acres, tillgänglig för allmänheten. Här sågo vi reliken av det gamla sågverket som byggdes av Brigham Young år 1852. Alldenstund Brigham Young starkt trodde på månggifte, hade han äktat 19 hustrur och var fader till 52 barn. De privata lokalerna för religionsövning; nämligen, templet och tabernaklet, äro innehägnade av en hög mur. Inuti templet tillåtes aldrig någon främling komma, och endast medlemmar vilka äro väl ansedda uti församlingen. De hava sina halvårliga möten i tabernaklet. Det finnes ingen dörr från utsidan av templet och det är tillgängligt endast genom en underjordisk gång, vilken leder dit genom en liten kupolformig byggnad belägen några fot ifrån templet. Det fordrades 40 år för dem att bygga detsamma. Stenarna forslades, till största delen, från bergen medelst oxar. Ibland fordrades fyra dagar att köra ett lass, och medförande endast en sten. Templets arkitektur är underbar, och det måste fordrats mycken eftertanke för att få det så omsorgsfullt inrättat. Där finnes även ett tempel ägnat att hysa dem som vid vissa tillfällen ej få rum i det större templet. Tabernaklet är format likt ett ägg delat långsefter, och den ena halvan lagd flat på marken. Det var byggt utan hammar eller spik, rymmer flera tusen människor, och varhelst man sitter kan man höra talaren viska. Det antages hava den största piporgel i världen, och varje dag, vid middagstimmen, gives ett musikaliskt föredrag, till vilken vem som helst har frihet att infinna sig.

Vi sågo huset i vilket Young levde med alla sina hustrur. Det var stort men enkelt. Sedermera byggde han en ståtlig byggnad åt sin favorit-hustru, varest hon levde. Vi sågo även hans begravningsplats varest tre av hans hustru även voro begravna. Det var hans önskan att alla hans hustrur skulle begravas där, men efteråt antogo stadsmyndigheterna en lag förbjudande detta

emedan det var nära stadens mitt. En storartad staty av brons, i livsstorlek, av Young är upprättad på en utav stadens gator. Det säges att det är en god avbild. Joseph Smith. Youngs efterträdare, lever ännu med sina tre hustrur (så sade oss ledsagaren) enär han gift sig med dem innan lagen stiftades som förbjuder månggifte.

Fastän vi beundrade de vackra byggnader och mycket annat skönt som frambragts av mormon-anhängarna, kunna vi dock ej annat än känna oss bedrövade vid tanken på, att så många av våra medmänniskor omfattat denna obibliska och vilseledande lära.

Alldenstund sjön var 18 mil från staden, och det var på aftonen vi voro där, kunde vi ej resa ut för att se den, men vi sågo den i avståndet. Andra turister omtalade för oss huru vackert det var därute. Vattnet är så salt att ingen behöver drunkna däri, till och med om man ej är simkunnig. Saltkorn ligga på bottnen av sjön och vid dess stränder, så att man går på salt liksom man går på sand vid andra sjöar.

Vi kvarstannade några timmar i Denver, Colorado, och uppmuntrades mycket genom att träffa flera Guds barn somliga av vilka vi träffat förr. De hade möte den aftonen och min man fick tillfälle att predika en gång, men vi måste lämna innan mötet var slut, emedan vårt tåg avgick kl. 9: 30. Medan vi reste hem hade vi det varmaste väd ret vi erfarit under vår resa. Vi anlände till St. Paul fredagsmorgonen efter sex på varandra följande nätters resa. Vi hade rest i allt nära 6000 mil sedan vi lämnade hemmet.

Broder Johnson reste till sitt hem på aftonen, och eftersom hans åkomma bevisades bestå av en samling var i knäet, fick han det öppnat av en doktor efter han kom hem. Den sista underrättelse vi haft från honom hörde vi att han befann sig ganska väl, men det kom att fordras en liten tid innan han kunde hålla möten igen.

Just huru mycket gott som åstadkommits av denna resa hava vi lämnat i Guds händer att nedskriva. Vi hoppas få möta några i himmeln vilka erhållit hjälp. Våra hjärtan äro uppfyllda med kärlek och tacksamhet till alla som så kärleksfullt bemötte oss under hela resan. Måtte Herren rikligen belöna dem. Amen.

Keo Nelson.

Paynesville, Minn.,

Till Trumpetens läsare: Hälsning i Jesu namn.

Det är med innerlig tack till Gud, jag åter igen kan sända min hälsning, med seger i min själ över all fiendens här. Lovat vare Herrens heliga namn! Han har till i dag givit mig den behövliga styrkan till min kropp. Tack och lov!

Det uppstiger en flod av tacksamhet, i min själ, till min livs-Gud, när jag tänker på att han ansåg mig värdig att besöka de skandinaviske länderna, och den tid jag tillbringade där borta, erfor jag några av de härligaste stunder av mitt liv. Fastän några lidanden och missräkningar; ja hjärtekval voro förenade därmed, var likväl den goda sidan övervägande; Gud till evigt lov och pris. Jag känner mig helt uppoffrad till Gud, att åter resa och tillbringa ett år och 12 dagar på skandinaviskt område, och genomgå lika mycket, ja ännu mer, med Guds hjälp, för den glädje det medförde och ännu skänker, att jag fick det privilegium att lära känna och älska så många av Guds barn därborta, i synnerhet i Danmark, och att med dem få glädjas och fröjdas i samma frälsning, och även få det privilegium att lida litet med dem, och gråta och kämpa för den tro "som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga." Det finnes intet som så sammanbinder Guds folk som att lida tillsammans, ty då får man se om kärleken är äkta eller ej. Det är gärna så att när allt går väl och inga prövningar förekomma, då kan man alltid hava en stor skara vänner med, men när vägen leder genom Getsemane, varest man får kämpa en hård och blodig kamp, så att säga, och prövningar av allehanda slag liksom dyka upp, och då man kanska mer än en gång måste gå till offerhöjden för att offra en eller annan Isak, då bliver det gärna ej flera kvar än de som ingått förbund med Herren, såsom Psalmisten säger. Men lovat vare Gud! de äro de människor Herren Gud kännes vid. Halleluja! Jag är glad över att kunna säga, att sådana fann jag i Norge, Danmark och Sverige. Tack och lov!

Måtte Herren rikligen välsigna och belöna var och en enskilt för den uppoffring, både andlig och pekuniär, I gjorden för en så ringa som mig. I gjorden alla långt utöver vad jag på något sätt tänkt eller hoppats. Denna ära skall ingen taga ifrån eder; viljen I alla mottaga mitt hjärtliga tack i Jesu namn. Tårarna vilja bryta fram när jag tänker på den kärlek I bevisaden mot mig, på så många sätt; den ena överraskningen efter den andra kom medan jag reste från plats till plats. Den sista kom då jag var ute på Kattegatt. Ett brev hade lämnats mig i Hjörring, varpå stod skrivet att det ej skulle öppnas innan jag kom på Kattegatt. Det innehöll flera brev och en större penningegåva från syskonen i Hjörring och omnejd. Ja, syskon, jag känner mig som om jag vore eder skuldenär, både andligen och timligen. Min bön är att Gud måtte förläna mig liv och hälsa så att jag kan komma dit över och betala min skuld, om jag kan betala den. Gud välsigne de trofaste arbetarna. Tack för de härliga tider och stunder vi hade tillsammans, och för den uppmuntran och hjälp I voren till mig. Jag glömmer eder icke inför nådens tron, ty jag vet att I icke heller glömmen mig. Jag tror och vet, att om än det arbete jag uträttade där var ringa, så skall det dock ej vara förgäves varken för tid eller evighet. O, måtte ingen av eder bliva tillbaka på vägen.

Jag lämnade Danmark den förste maj, och stannade ett par dagar hos br. J. G. Knudsen i Kristiania, Norge. Därefter reste jag till Stenkärr för att besöka och taga avsked av min gamle Fader, broder, syster samt släktingar och vänner. Jag kom tillbaka till Kristiania den 13:e maj och reste därifrån den 17:e, med Bergens banan, till Bergen. Det var i sanning en härlig resa; vi hade extra tåg arrangerat av den Norska Amerikanska Linjen. Allt var så festsmyckat, med flagg på hög stång, både i staden och i landsbyarna utmed banan. Ursäkta, men fastän jag varit i Amerika i trettiofem år och ej tycker om något land bättre än detta, kan likväl intet land vara så feststämt som Norge. Det bringar hjärtat uti en så förunderlig stämning som jag ej kan ens uttala. Ja du Norge, du urgamla Norge, med dina djupa dalar, höga fjäll, storslaget och dock liksom så trängt och smått jämfört med västern, men o så hänryckande skönt! Det var en härlig dag, med solsken och små regnskurar. Nere i dalarna stod allt i härlig vårskrud, men uppe i bergshöjderna var allt beklätt med snö. Vi sågo snön yra och göra sina krumsprång från den ena klippspetsen till den andra, liksom i vild lek. Uppe vid Finse var det full vinter, det stormade och snöade, men då vi kommo ut ur Gravehal tunnel och begynte nedstigningen, bröt åter våren fram. Jag har rest denna väg förr. men aldrig har jag tyckt det var så skönt som denna gång. Jag kände mig som om jag ville både gråta och le på samma gång. Ja, du store Gud, gör stora under; du är och förbliver den störste byggmästaren och målaren.

Vi ankommo till Bergen kl. 9: 15 på aftonen och såsom naturligt var regnade det, vilket ej gav oss något gott intryck av staden då vi åkte igenom den del av staden som varit härjad av den stora branden. Vi hade det likväl gott och led ingen nöd på grund av regnet. Vi möttes vid stationen av ångbåtslinjens käcka personal, som skjutsade oss i droskor till ångbåtsbryggan och strax gingo vi ombord på S. S. Kristianiafjord. Resan över havet var någorlunda behaglig; Gud vare lov att han förde oss lyckligt över havet. Jag steg i land i New York, måndagen den 29:e maj. Jag övervar två dagars möten där; flera sökte Gud och 10 eller 11 blevo döpta. Lovat vare Herrens namn! Den 1:e june anlände jag till Anderson, Ind. varest lägermötet var begynt. Här träffade jag vår käre broder Morris C. Johnson samt unjefär fem hundra andra predikanter och kanske ett par tusen troende Guds barn. Många kära, bekanta ansikten fick jag se och fick tala med många som jag kände, från olika delar av Amerika. Här fick jag även hälsa på 18 eller20 missionärer (om jag ej räknat fel), från andra länder. Det var i sanning ett härligt möte. Vi fingo rika, styrkande rätter från Faderns bord. Fredagen var missionsdag, då missionärerna från de olika länderna talade om Herrens arbete i deras verksamhetsfält. Detta sades vara den härligaste dagen. Pris ske Gud! Därifrån reste jag till lägermötet i St: Paul Park, Minn., varest jag träffade min kära hustru

[illegible] dotter, och fann att Gud varit trofast även där hemma. Allt och alla stod väl till med, Gud till evigt lov och pris.

(Mera) S. O. Susag.

RELIGIÖSA SAMTAL

Forts. från sid. 3.

H:r. S.—Mina grannar herr [illegible], Herr Vattenvik och Herr Någongång hava talat om dig. Vi tro det vara ett tillfälligt känslosvall du kommit under, och hava därför fattat beslut att se på ditt liv till en tid. Du vet att livet talar högre och kraftigare än orden i ett vittnesbörd.

H:r. R.—Jag är fullt tillfredsställd med edert beslut att se på mitt liv. Nu, skulle jag göra ett fel, (vilket jag vet några hava gjort) och falla i synd, står Guds ord och hans nåds kraft lika fast. Jag hoppas, under allt att Herren skall giva mig kraft till att leva ett heligt och bibliskt liv.

H:r. S.—Det önskar jag dig. Jag vill nu säga dig farväl. Jag känner mig tacksam för de samtal vi ha haft och jag vill tillägga att om de icke hava gjort mig något gott, så hava de heller icke gjort mig något ont. Om det finnes något bättre för mig än det jag har, så är det min önskan att komma i besittning därav. Farväl!

H:r. R.—Farväl, min granne, Gud välsigna dig och var med dig i sin barmhärtighet tills vi ses igen!

(Herr Syndman går)

H:r. Ärlig: Han är en god man i det ljus han har. Stackars man! han har blivit lärd, som många av oss, att vi nödgas synda mer eller mindre för varje dag.

H:r. R.—Nå; hur har du det?

H:r. Ä.—Det gläder mig få omtala för dig, broder Riktig, att jag är frälst. Gud förlät mig mina synder i går afton. I dag är jag lycklig i Guds kärlek. Det var med nöd jag kunde avstå från att omtala för dig och Herr Syndman, men jag vill söka få alla dessa männen tillsamman någon gång, och då skall jag omtala för dem min erfarenhet; jag hoppas det skall göra dem gott.

H:r. R.—Jag är mycket glad över att du är frälst, och min bön är, att ditt vittnesbörd måtte bliva dessa männen till stor välsignelse. Jag tror, att en, eller möjligen två av dem är nästan överbevisad om, att det låter sig göra att få en erfarenhet utav frälsning, av nåd, nu här i tiden. Våra liv spela en stor roll häri. Gud hjälp oss att leva rena liv!

När du får se dessa männen, så var god och säg dem, att broder Godman kommer att predika i skolhuset här den första söndagen i nästa månad, kl. 10 f. m., och att jag bjuder dem särskilt välkomna.

H:r. Ä.—Jag skall med glädje frambära bjudningen, och jag skall uppmana dem att komma. Om de vilja komma, så skall jag hämta dem i min bil. Farväl! Du kommer att få besök av mig ofta, härefter. Du och syster Riktig äro välkomna till oss. Gör oss ett besök snart! Farväl!

(Forts.) —C. E. Orr.

Hemmet.

LYCKA I HEMLIVET.

Hur man kan övervinna högmod.

En del folk högmodas över deras namn, deras sociala ståndpunkt, deras lärdom, deras rikedom eller deras börd; men detta är ej det slags högmod vi i synnerhet vilja tala om här. Ett annat slags högmod är långt mera fördärvbringande för mäns' och kvinnors själar. Det finnes ett hjärtats och sinnets ödmjukhet som uppenbaras för våra anhöriga i hemmet vilken Petrus talar om såsom "den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende, som är kostbart inför Gud." Denna saktmodiga och stilla anden, är det motsatta till högmod.

Om vi äga denna saktmodiga och stilla ande, skall det hjälpa oss att vara lugna mitt uti oroliga stormar, och gjuta olja på de upprörda vattnen i livets ocean. Om någon uti familjen är under prövning och finner fel, när vi anse vi gjort det bästa vi förmått, skall den saktmodiga och stilla anden hjälpa oss, att återhålla snyftningarna och tala vänliga ord till dem som äro hastiga och ovänliga emot oss. O, välsignade saktmodiga och stilla ande! Herre utgjut din ande över oss och gör oss mera vänliga och milda i våra hem.

Om jag vet att jag sårat en väns eller broders hjärta; vad bör jag göra? Av naturen vilja vi ej gärna bekänna våra fel och bedja om förlåtelse när vi kommit till korta; det är lättare att gå förbi sådana småting. Men den enda säkra vägen är att hålla vår räkning balanserad, med att ödmjuka oss själva när det är behövligt.

En kvinna omtalad för mig en gång att hon led mycket emedan hon, när hennes stackars gamle, blinde fader levde hos henne, talade ovänligt till honom ibland utan att bedja om förlåtelse därför. Senare levde hon i en avlägsen stad där hennes fader blev hastigt angripen av en förfärlig sjukdom, och dog innan hon kunde komma till hans sjukbädd. Hon led sedan bittra hjärtekval, emedan hon då ej hade tillfälle att bekänna sina fel, och hela de sår hon åstadkommit.

Till och med när vi göra vårt bästa, kunna vi understundom såra våra kära, med ett tanklöst ord eller i brist på uppskattning. Låtom oss ej vara för högmodiga, att erkänna våra egna fel och omtala för våra vänner det myckna goda de göra, och vilken välsignelse de äro till oss. Ibland fordras det mera nåd att omtala för medlemmarna av vår egen familj, deras goda egenskaper, än att omtala deras fel. Men att omtala för andra deras fel hjälper dem ej alltid att bli av med dem. Mera fordras för att åstadkomma den önskade lyckan.

Önskar du att din man måtte vara mera vänlig och ridderlig emot dig, min syster? Du kommer aldrig att få honom att ikläda sig denna dygd genom att ängslas och klaga. Männen äro ej helt och hållet ohanterliga varelser om vi behandla dem förståndigt. Det högmodiga, förmätna sättet, det oförnöjda och klagande sättet, eller att känna dig sårad och prövad, hjälper dig ej. Ibland kan man behändigt lägga ett väl utvalt poem [illegible] framför honom. Genom att läsa om någons erfarenhet som saknade det som du önskar få honom att komma i besittning av, kanske han kan komma att inse sitt behov och huru han kan få det uppfyllt, och söka komma i besittnig av det han saknar. Eller kanske någon framstående persons ideal, för en äkta man, kan hjälpa till att förbättra den man du valt. Du kan tillaga något slags rätt som han särskilt tycker om, eller bereda honom en överraskning vilken kostar dig en uppoffring, och sedan medan han är i bästa sinnesstämning omtala för honom huru glad du skulle bliva om han förbättrades i vissa hänseenden och huru andra skulle beundra om det eller detta uppenbarades i hans liv. Det är ganska svårt att omtala för en hungrig, trött eller orolig man hans fel, och erhålla goda resultat. Begagnar jag alltför tydligt språk? Dessa äro verkligheter vilka angå vårt hemlivs lycka.

Männen borde veta att fastän kvinnan njuter av den angenäma tanken i sitt hjärtas djup att hon lyckas väl uti att styra sin man, likväl är hon villig att erkänna honom såsom hemmets huvud, ihågkommande likväl att en hustru önskar förnimma att hon giver efter för en som i verkligheten är starkare än hon. Själens bitterhet åstadkommes av känslan att hon giver efter för en som är svagare än hon är. Därför, broder, om din hustru tycks vara omedgörlig och saknar sympati och du ej kan förstå henne, var ej hård i din dom; utan studera ditt eget liv ett grand. Var uppfinningsrik nog att lösa ditt livs prob[illegible] berg av svårighet. Kanske din hustru är just redo att öppna sitt hjärta och omtala för dig sin börda,men vid ett sådant tillfälle kanske du gav henne en sträng blick eller ett hårt ord som kom hennes hjärtas dörr att slå ingen med en smäll. Om du önskar få tillträde till din hustrus hjärta, måste du klappa sakta på dess dörr och få [illegible] stor ynnest om hon omtalade för dig vad som [illegible] föda och kläder, och att hon borde omtala [illegible] feltagen. Det finnes många sätt jag kunde [illegible] förståelse av din hustrus hjärta, men alldenstund jag är en kvinna skall jag lämna det å[illegible]

Jag är likväl trygg uti att säga så mycket; att en kall, högmodig hållning skall aldrig hjälpa dig att vinna tillträde till dina älskades hjärteskatter. Om det finnes några problem som äro för svåra att lösa, tag dem "på omvägen genom himmeln" och allt skall bliva väl.

Från "*Gospel Trumpet*.

NÅGRA ORD TILL EVANGELII FÖRKUNNARE

Av Micala Simonson.

Det finnes ett kall som medför större ansvar i livet än något annat, och det är kallet att predika Guds ord.

"Herre giv ditt budskap uti min själ," så hörde jag en gång en predikant bedja. Predikanten får sin största kraft, till att inverka på människors hjärtan, genom en flitig och innerlig gemenskap med Gud i enrum. Du måste höra i löndom vad du skall tala till församlingen; ty det är Guds budskap och icke ditt eget. Det är Jesu inbjudning du skall framföra; det är hans varningar och straffdomar du skall utropa. Guds ord måste talas i hans egen kärlek och kraft.

Såsom ordets förkunnare måste vi vara mottagliga för den Helige Andes påminnelser och ledning, om vi skola veta när och hur vi skola tala, och även om vi skola vara redo när plikten kallar. Ve oss om vi äro oberedda för det gudgivna ansvaret! Då skall Gud visserligen ej hava behag i oss.

Huru allvarliga borde icke vi vara när vi betänka att vi hava att göra med odödliga väsen, och som äro efterlängtade av Fadern, Sonen och den Helige Ande och att vi äro Kristi sändebud för att bringa själar till honom som älskade dem så högt att han gav sitt liv för dem. Huru gripna borde vi ej själva vara av vårt ämne, när vi betänka att vi tala emot synden, som medför evig förtappelse; att vi förkunna Jesu frälsning och Faderns förlåtelse, och i Kristi ställe förmana: "Låten försona eder med Gud!" O, att våra hjärtan måtte vara brinnande när vi framhålla för själar, vilka skola existera för evigt, valet mellan Gud och Satan, mellan liv och död, himmel och helvete, evig salighet eller evig pina.

Vi tala icke blott vad vi veta utan även vad vi erfara. Vi tala utav kunskap om Gud, men även utav vårt liv uti honom och med honom. Här är något att betänka: Livet begränsar vittnesbördet, det vill säga, leva vi med seger och kraft, bliver vittnesbördet en lovsång till Jesus, är livet fullt av förnöjelse i Herren, då bliver vittnesbördet ett eko av den invärtes glädjen. Men om det motsatta har varit erfarenheten då kommer vittnesbördet att andas missräkning och klagan, och åhörarna skola känna medlidande med den talande mycket mera än vad de skola känna en längtan efter samma erfarenhet. Det ljuder till ordets förkunnare: "Giv akt på dig själv", att din egen verksamhet icke försvagas genom ditt liv, och ordets anammande genom ditt vittnesbörd

VILA I GUD

En predikant kom en dag in till en gammal kvinna, som satt i sin torftiga stuga. Människor hade talat om henne och sagt att hon var så fattig, och nu skulle han in och trösta henne. Han frågade hur hon hade det.

—Jo, tack, riktigt bra.

Han såg sig omkring i den armodets koja som var hennes hem och frågade om hon led brist på något.

—Nej visst inte, svarade hon.

—Är gikten mycket plågsam?

— Ja, men många ha det mycket värre.

Han frågade henne hur hon eljes hade det ställt. Hon var på väg hem till Gud, svarade hon.

—Nå, men är ni inte trött på att sitta här? Ni kan ju inte alls gå?

—Nej, svarade hon, jag vilar så gott i min mjuka länstol.

Predikanten, som kommit för att trösta blev nu alldeles bragt ur fattningen,

—Ja, men här finns ju alls ingen länstol! sade han.

Där fanns nämligen endast en gammal trasig trästol.

Då strålade den gamlas ögon av glädje i Gud.

—Var snäll och tag hit min bibel, bad hon. Och när han räckte henne den, sade hon:

—Slå upp Rom. 8:de kapitel och 28:de versen. Och han gjorde som hon bad.

—Kan ni läsa vad där står, sade hon med ett lyckligt leende. Och han läste: "Men vi veta, att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa, för dem som äro kallade efter hans rådslut".

—Se, det är min vilstol, den är bra för gikten, och den är bra för all världens prövningar.

Ja, den är bra för alla sorgsna själar, den är bra för alla lidande. Den är bra för allt vårt hjärtas ångest, för alla kommande dagar. Anton Bast.

KOMMEN HIT OCH FÅN VATTEN

Av John L. Williams.

"Upp, alla I som ären törstiga, kommen hit och fån vatten; och I som ingen penningar haven, kommen hit och hämten säd och äten! Ja, kommen hit och hämten säd utan penningar, och för intet både vin och mjölk" (Jes. 55: 1). Vilken underbar inbjudning till den törstiga själen! Alla människor törsta efter någonting. "Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdigheten, ty de sola bliva mättade."

Frälsningen jämföres med levande vatten; den Helige Ande jämföres även med vatten; likaledes ock Guds Ord. Jesus sade till den samaritiska kvinnan, vid Jakobs brunn, att om hon bett honom skulle han givit henne levande vatten, så att hon ej skulle törsta mer, utan hava i sig en källa med springande vatten till evigt liv. Gud vare tack för detta vatten! När vi hava det bliver ingen törst mer efter detta livets nöjen, ingen mer längtan efter världen; ty emedan man finner allt i Kristus är själen förnöjd. Såsom Moses slog på klippan i Horeb, hava vi slagit på klippan Kristus, och denna livgivande ström har överflödat hela vår själ. Dess mera vi dricka därav dess mera liv ingiver det. Johannes, i sin uppenbarelse, såg en flod med livets vatten, vilken utgick från Guds och Lammets tron. Ja, Gud är urkällan för denna flod, och den flödar ned genom alla hans barn. "En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad." Det är en glädjens ström och alla de återlösta dricka därav. Den skänker den heliga vila och frid som intet kan störa, ja frid som övergår allt förstånd; den är väl renad, ty den forsar fram från tidsåldrarnas klippa; den är mycket uppfriskande och upplivar både gammal och ung. Ingen kan vara tillfredsställd innan han druckit av detta vatten. Många söka efter en dryck som skall tillfredsställa deras törst, men intet av denna världen kan någonsin så göra. Du kan dricka av detta livets nöjen till fullo, men likväl kommer själen att längta efter något. Jesus säger: "Om någon törstar, så komme han till mig och dricke!" Låtom oss, som äro kristna, dricka mera — dricka in utav Anden, utav sanningen, och kvarbliva vid nådens tron till dess Gud återupplivar våra försmäktande själar. Måtte vi säga med David: "Såsom hjorten trängtar efter vattenbäckar så trängtar min själ efter dig, O, Gud." Låtom oss fortsätta att dricka ur denna livgivande flod, till dess våra själar bliva såsom vattnade trädgårdar, gröna och blomstrande. "Och Anden och bruden säga: Kom! Och den som hör det han säge: Kom! Och den som törstar han komme, och den som vill, han tage livets vatten för intet."

BLOTT BETALANDE VÅR SKULD.

Kan det kallas uppoffring som blott är betalandet av en liten del av en stora skuld, vi äro skyldiga vår Gud, och vilken vi aldrig kunna fullt betala? Är det uppoffring vilket medför sin egen välsignade belöning, uti hälsosam verksamhet, medvetenheten av att göra gott, ett fridfullt sinne, och ett ljust hopp om en härlig vistelsort härefter? Bort med en sådan tanke! Ängslan, sjukdom, lidande, faror nu och då, med ett undvarande av de vanliga bekvämligheterna, och samkvämen här i detta livet, kunna förmå oss att tveka, och kunna förmå anden att vackla och vår själ att undertryckas, men låt det endast vara för en kort stund. Alla dessa ting äro ett intet, jämfört med den härlighet som härefter skall uppenbaras uti och för oss. Jag har aldrig gjort en uppoffring. Härom borde vi aldrig tala när vi komma ihåg den stora uppoffring Han gjorde som lämnade sin Faders tron i höjden för att giva sig själv för oss, vilken varande Guds härlighets återsken och hans väsendes avbild, uppehållande allt med sitt makts ord, sedan han genom sig själv verkställt en rening från synderna, satt sig på Majestätets högra sida i höjden.

—*David Livingston.*

De Ungas Avdelning.

TRONS ENKELHET

[illegible] är ej en sådan vidunderlig ting som en del människor anse den vara, ej heller behöver dess utövande vara en svårighet. Jag lade en gång märke till en man, sittande i en sammankomst, lyssnande till en predikan över ämnet om tron. Han hade ej kunnat utöva tro och erhålla många direkta svar på bön, emedan han alltid inbillat sig och ansett tron något som var just bortom hans fattningsförmånga, och, likt många andra människor, hade han den idéen att man måste vara underbart gynnad av Gud, framför vanliga människor, för att kunna bedja trons bön. Han fattade ej att trons utövande är endast att emottaga Guds Ord och tro det

Medan denne man sålunda lyssnade till ordets förkunnande tycktes han förlora all förnimmelse av sin omgivning och satt där ansträngande varje närv för att fatta tag uti vad som lästes. Predikanten, tilltalande församlingen, sade; ''Fattar ni denna punkt? Om så är håll fast uti den.'' Denne man knöt sina händer och med sina närver i högsta spänning, och med största ansträngning av sina sinnen, försökte han hålla fast uti angivna punkt, synbarligen med naturlig och intellektuell kraft, och med att så göra gick han miste om den nästa, viktiga lärdomspunkt som framhölls av predikanten. Sålunda satt mannen under hela gudstjänsten ansträngande sig själv att tro Guds löften. Han hade ej lärt sig trons enkelhet - att han kunde sitta stilla och bekvämt, och emottaga löftena och med lätthet bevara dem i sitt sinne. Efteråt erhåll han enskild undervisning och blev iståndsatt att ej blott lyssna till Guds Ord med ro, utan även till att utöva tro och få svar på sina böner.

Såsom illustration av den barnsliga enkelheten av trons bön, vill jag omtala följande händelse, vilken inträffade några år sedan:

Två små flickor, den äldsta endast tre och ett halvt år gammal, och den andra aderton månader voro hemma söndagsmorgonen. Det var på vintertiden. Den föregående onsdagsnatten kom en snöstorm, ett riktigt Michigan urväder, och ända till söndagen fortfor det att yra.

Huset hade en tegelvägg till grundval. På något sätt hade en katt kommit under huset den natten snöstormen kom, och utan tvivel igenfylldes det hål, varigenom den inkom, med snö, fastän vi aldrig visste hur katten kom in under huset, antingen genom ett hål i jorden eller från loftet, mellan taksparrarna. I alla fall var den där, och under återstoden av veckan jämrade den sig ömkligt, varande kall och hungrig.

Söndagsmorgonen medan de flästa medlemmarna av familjen voro till möte, kommo dessa små flickor, mycket oroliga till deras moder och talade med henne om huru kall och hungrig den stackars katten var, och huru den jämrade sig och ville ha hjälp. Slutligen sade den äldre:

''Kan inte Herren skaffa ut katten?''

''Jo'' blev svaret ''om du går och ber Honom göra det.''

Hon tillkallade sin lilla syster, och de sprungo in uti det andra rummet och knäböjande över den plats där katten jämrade sig, med sina ansikten i händerna nere på golvet, sade:

''O, käre himmelske Fader, välsigna katten.O, käre himmelske Fader, gör ett hål. Tag bort snön och släpp ut katten. Amen.''

Sådan var deras bön. Stigande hastigt upp på fötterna, stodo de en stund liksom begrundande vad de skulle göra näst. Sedan gingo de till fönstret och tryckande sina ansikten tätt intill fönsterrutan, vaktade de uppmärksamt efter att se katten komma ut; ej heller blevo de besvikna. Knappast hade en minut gått förbi innan de begynte glatt ropa: ''Han kommer! Han kommer!'' Sant nog där kom katten emot dem, i den djupa snön. De voro mycket tacksamma till Gud emedan han gjort en väg för katten att komma ut.

När resten av familjen kom hem, sprungo de små flickorna för att möta dem ropande: O Pappa vi bådo för katten så han kom ut! Vi bådo för katten så han kom ut!'' Ingen kunde få dem att tvivla på att Herren besvarade deras bön; ej heller tvivla vi därpå.

Detta är en skön illustration av trons bön, och sedan de bett den handlade de i enlighet därmed. När de hade bett förväntade de intet annat än att få se katten, alltså tryckte de sina ansikten mot fönsterrutan till dess de fingo se den komma.

Från *Startling Incidents and Experiences.*

FARAN AV FÖRSUMMELSE.

Av H. M. Riggle.

En ung mans sorgliga slut.

En afton under det en serie möten pågingo i Ohio, blev en ung man ibland åhörarna mycket påverkad utav Guds Ande. Han satt och skalv medan predikan hölls. Då inbjudningen gavs att komma och söka Herren, och rörande sånger sjöngos, grät denne unge man på grund av ordets överbevisande verkan. Predikanten och andra gingo till honom och uppmanade honom att överlämna sig åt Herren nu. Slutligen svarade han: ''Jag är en telegrafist och mina plikter kalla mig om en liten stund till mitt arbete. Nej, inte i afton. Jag skall komma tillbaka och bliva frälst i morgon kväll.'' Därmed lämnade han möteslokalen.

Efter mötets slut, då predikanten var på väg till sitt logi, gick han över järnvägsspåren i närheten av stationen. Han fick se flera män hasta till ett visst ställe, under mycken uppståndelse, såsom om en olycka hade timat. Han hastade till stället, och fann den unge mannen liggande på marken med båda benen avskurna tätt invid kroppen Han hade fallit under en i gång varande fraktvagn. Hans livsblod flödade ut och på hans bleka, uppåt vända ansikte, begynte döden sätta sin stämpel. Brodern knäböjde vid hans sida och försökte skänka honom hjälp och anförde några löften. Men om en liten stund var den unge mannen död. Just innan han utandades sitt sista, hörde predikanten honom svagt viska: ''O, om jag endast överlänat mig själv i afton!'' För sent. Han måste stiga ned uti den mörka, våldsamma strömmen och föras ned till den eviga mörkrets och eländets region, alltsammans emedan han försummade tillfället när Herren kallade. Unga vänner, tagen varning.

DE SMÅ SKORNA.

Måhända har du aldrig tänkt dig glädjen såsom något, vilket Gud rent av befaller oss att äga och som han giver dem, vilka söka den hos honom. Många människor begå just detta misstag. De tänka att glädje och frojd äro beroende av yttre omständheter, såsom god hälsa, en mängd av vänner, goda ekonomiska förhållanden, och att allting går bra och är ''roligt''.

Men Gud menar alls icke så. Han menar att glädjen skall vara en frukt av Anden, av det som är inom dig, och icke av det yttre. Intet yttre förmår heller skänka denna glädje.

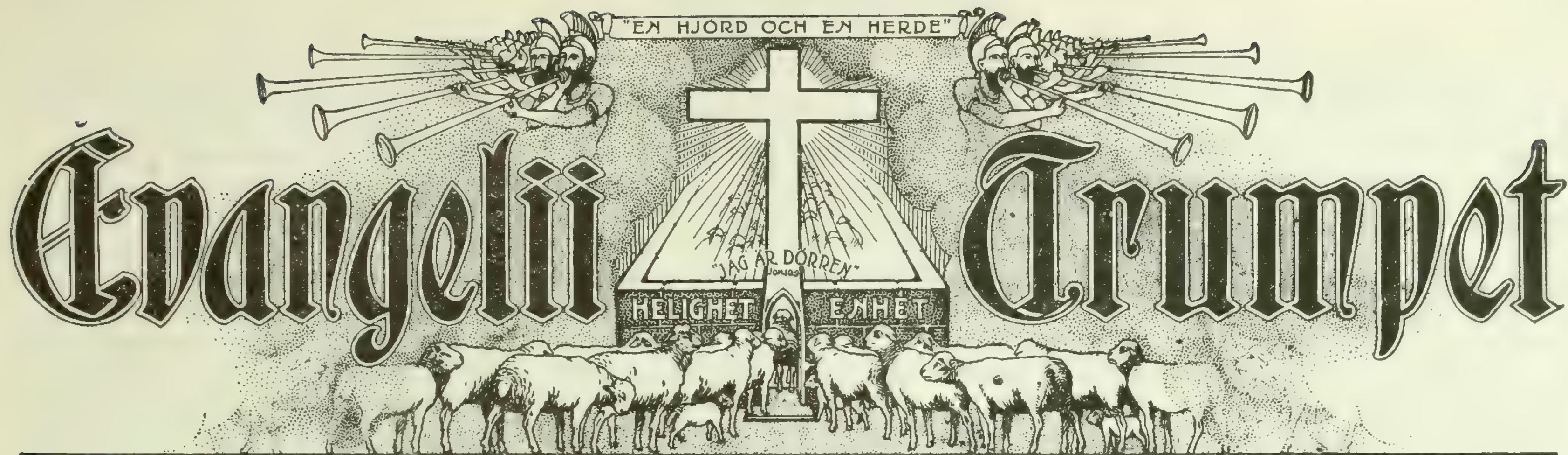
En liten tvåårig raring upptäcktes en dag av sin moder helt förnöjd stående i en strimma av solsken.

—Titta, mamma, ropade han, titta, Gud skrattar mot mig!

Denne lille gosse växte upp, blev en stor man och erhöll till sist en hög post vid konungens hov. Men fastän han bekände sig vara en kristen, var han likväl icke lycklig Han undrade ofta vad orsaken kunde vara. En dag, då han kom att titta på några gamla saker efter modern, nu längesedan död, hittade han bland annat ett par små, små barnskor. Inuti den ena låg ett papper, varpå var skrivet med moderns stil: ''Dessa skor bar min älskling, när han var två år gammal. Han stod i en strimma av solsken och sade: ''Mamma, Gud skrattar mot mig''. Gud give att min älskade gosse må så leva, att han alltid kan känna sig förvissad om Guds välbehag!''

De små skorna talade till mannen, som ingenting annat kunde ha gjort. Han insåg det misstag, han begått. Han hade strävat så för att behaga konungen och vinna ära åt sig själv, att Gud kommit i andra rummet. Intet under att han förlorat sin glädje och blivit nervös och orolig. Han föll ned på sina knän bredvid de små skorna och bad Gud återgiva honom den förlorade glädjen samt alltid bevara honom i Guds välbehag. Utv.

..''O, om Gud lyssnar - och han skall visserligen lyssna, om din bön är allvarlig - vilken fröjd i ditt hjärta, vilken frid vilar på ditt anlete, vilken ljuvhet genomströmmar hela din varelse!''

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e Oktober 1916. Nummer 20.

DET NYA LIVET.

"Lever du det nya livet
Uti Jesu Kristi tro?
Är ditt namn i himlen skrivet?
Skall du i Guds rike bo?
O, jag frågar dig ännu:
Lever du? :,:

"Lever du ännu måhända
Syndens tygellösa liv.
Tänker ej på livets ända,
Blott på stundens tidsfördriv?
O, jag frågar dig ännu:
Lever du? :,:

"Men ett liv i synden är ju
Blott en död, en säker död;
Utan liv i Kristus är du
Ständigt stadd i dödens nöd;
Därför frågar jag ännu:
Lever du? :,:

"Bed, att Jesus måtte väcka,
Andens nya liv hos dig
Och det syndalivet släcka
Vilket föder död av sig.
Fråga dig varenda dag:
Lever jag? :,:

"Lever jag till Herrens ära,
I hans fruktan, stilla, nöjd?
Är och mig hans Ande nära?
Är hans ord min högsta fröjd?
Herre Jesus, kom och bliv,
Själv mitt liv. :,:

"Bliv mitt liv jämväl i döden,
Som en gång mig förestår,
Hjälp mig i den sista nöden,
Att jag med dig leva får,
Leva som din kära brud
Sist hos Gud! :,: "

NÅGRA UTAV KÄRLEKENS FRUKTER.

Av Mary Cole.

Guds Ord omtalar några, i de sista dagarna, som skulle sakna naturlig kärlek eller tillgivenhet; sådana fästa sin tillgivenhet vid en liten knähund, i stället för att låta den tvinna sig omkring barn såsom Gud hade ämnat den skulle. Detta är naturligtvis ett onaturligt tillstånd och misshagligt för Gud.

Naturlig kärlek uppenbarar sig på flera olika sätt; med andra ord, den har flera frukter. Föräldrar bevisa särskild kärlek och uppmärksamhet mot sina barn, ej blott uti smekningar, utan även uti att söka finna ut vad barnet mest gläder sig över, och uppfyllande dess önskan när det är möjligt. Deras kärlek uppenbarar sig även på andra sätt; uti att tillrättavisa, förmana och om nödvändigt i att aga; alltsammans emedan de älska dem så högt. Och om barnen äro pliktrogna och lydiga, skola föräldrarna försöka på många sätt bevisa, att de äro uppskattade. På samma sätt skola barnen, som älska sina föräldrar, bevisa det med att vara lydiga, och genom att av hela sitt hjärta försöka göra det som de tro skall behaga dem mest, och på allt sätt bevisa deras hängivenhet. Både barnen och föräldrarna äro villiga att lida och uthärda vad som helst för varandra.

Guds kärlek uti våra hjärtan hjälper oss att åtlyda honom, ty vi skola söka bevisa att vi älska honom, skola vi ej? Jesus säger: "Älsken I mig, så hållen mina bud." Han sade även: "Om någon älskar mig, skall han hålla mitt ord." Och allt vad Gud befaller oss skall han även giva oss nåd att göra, ty en överflödande nåd är ombesörjd uti frälsningsplanen. Ibland de första fordringarna i evangelium är detta: "Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra, såsom jag har älskat eder, på det att ock I mån älska varandra" (Joh. 13: 34). Guds Ord säger även: "Kärleken gör sin nästa intet ont." Om vi älska varandra i gärning och sanning, skola vi söka sätt och tillfällen att bevisa det. Likaså om vi älska Gud såsom vi borde, skola vi söka sätt att bekräfta det. Om vi känna till Guds vilja och icke göra den, bevisa vi att vi ej älska honom. "Om någon älskar mig, skall han hålla mitt ord och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom. Den, som icke älskar mig, håller icke mina ord" (Joh. 14: 23, 24). Med Guds ord kunna vi mäta oss själva och se om vi äro i harmoni med Guds vilja eller ej.

"Sammaledes ock att kvinnorna skola pryda sig i hövisk dräkt, med blygsamhet och tuktighet, icke med flätor och Guld eller pärlor eller kostbar klädnad" (1 Tim. 2: 9). Vi hava sett folk kläda sig enkelt, ja alltför enkelt, och likväl ej med blygsamhet, blott för att tilldraga sig det motsatta könets uppmärksamhet. Mina kära systrar, om vi nu älska vår Herre och Mästare, skola vi ej då glädja oss över att åtlyda honom? "Om I viljen höra, skolen I få äta av landets goda." Ibland höra vi folk säga: "Min själ frodas ej; jag har ej erfarit några gudomliga nådesströmmar på en lång tid." Undersök ditt hjärta; blicka inåt; se efter om du åtlytt Gud uti alla ting. Guds löften äro för dem som äro villiga och lydiga, ej för dem som äro olydiga.

Om du ej fullt förstår Nya Testamentets lära; var villig och lydig, så skall Gud visa dig, ty han har sagt: "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud." I som kommit under Guds agande hand, sen upp, fatten mod, "Ty den Herren älskar, den agar han." Gud gör detta för att du skall draga nytta därav och emedan han älskar dig.

Alla som älska Gud, åtlyda honom allt efter som de få ljus. Om du ej finner förmågan eller benägenheten i ditt hjärta, att fullkomligt lyda Gud, låt honom få tillfälle att fylla ditt hjärta med sin kärlek. Begynn med ens att göra allt vad Gud fordrar av dig och du skall finna att han hjälper dig varje steg av vägen. Guds Ord talar om vissa personer, vilkas mun visa mycken kärlek, men deras hjärtan trängta efter girighet. Jag hoppas detta ej bliver fallet med några utav Guds kära barn. Om någon av eder ej ännu tagit steget fullt ut, fatta mod och begynn med ens, att ställa dig allt utav Guds uppenbarade vilja till efterrättelse Och löftet är ditt, ty Jesus Kristus blev "för alla dem, som lyda honom, en orsak till evig frälsning." Pris ske Gud för ett evigt arv, väntande alla dem som älska honom och hålla hans bud.

GUDS HÖGRA HAND SKALL UPPEHÅLLA MIG.

Lönlöst vore försöket att vandra på sanningens och rättskaffenhetens väg vore det ej för den hand som uppehåller den som vandrar därpå. "Toge jag morgonrodnadens vingar, gjorde jag mig en boning ytterst i havet, så skulle också där din hand leda mig och din högra hand fatta mig" (Ps. 139: 9, 10).

Iakttag en moder lärande sitt lilla barn att gå; barnet är i sanning oförmöget undgå att falla, men modern håller sin arm omkring det, och det kan ej falla.

Likaså kunna vi vara svaga och hjälplösa, såsom små barn, men om vi *vilja* gå skall Herren hålla oss uppe med sin högra hand: han förmår att hålla oss från att falla.

Anna Koglin.

Bibelämnen.

DE TIO BUDEN.

Av H M. Riggle.

Sjunde-dags Adventisterna hänvisa till dekalogen såsom varande Guds eviga lag, överlägsen all annan. De påstå att den var gällande för Adam i Edens lustgård, att det är den lag som gäller för änglarna i himmeln och att den kommer att gälla för de otaliga miljonerna i alla evigheter. Sådana falska och överdrivna påståenden äro de förnämsta pelare under hela läran om, och de bevisföringar de begagna för, firandet av den sjunde dagen. Om de hava orätt härutinnan faller hela denna lära till marken; och falla måste den under sanningens eviga hammare. När den lagkloke frågade Jesus: "Vilket är det yppersta budet i lagen?" Hänvisade Jesus ej till de tio budorden, i sanning han citerade ej en enda föreskrift från stentavlorna. "Då sade han till honom: 'Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.' Detta är det yppersta och främsta budet. Det andra är detta likt: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.' På dessa två buden hänger hela lagen och profeterna" (Matt. 22: 37—40). Således citerade Han från 5:e Mos. 6: 5, och 3 Mos. 19: 18. Dessa två budord finnas ej uti dekalogen; likväl kallade Mästaren dessa de förnämsta av buden och sade: "Intet annat bud är större än dessa" (Mar. 12: 29 - 31). Detta omintetgör Adventisternas teori att dekalogen är Guds yppersta och eviga lag. Dessa två—befallande kärlek till Gud och kärlek till medmänniskorna - äro ypperst och störst. På dessa hänger de tio buden. "På dessa två buden hänger hela lagen och profeterna," följaktligen är de tio budordens lag underlägsen den högre lagen vilken är evig. Enligt Usher, förgingo tjugofem hundra år av världens historia innan de tio buden lades till den första och yppersta lagen. "Genom Moses blev lagen given." Ej förr än på Mose tid blev dekalogen given och förenad med den högre lagen. Detta bevisas utan gensägelse av Moses själv. Hänvisande direkt till de tio buden (se 5 Mos. 5: 2-22), säger han: "Icke med våra fäder slöt Herren detta förbund, utan med oss själva som stå här i dag, oss alla som nu leva" (v. 3).

Själva ordalydelsen av de tio budorden visar, att de gåvos endast till Israel, såsom en nation. På stentavlorna var skrivet alla de ord som Gud talade på berget. (5 Mos. 9: 10). Dessa ord finner man till fullo nedskrivna i 5 Mos. 5: 6-21. "Dessa ord talade Herren till hela eder församling på berget . . . och talade så intet mera. Och han skrev dem på två stentavlor, som han gav åt mig" (v. 22). Om du nu läser verserna 6 till 21 finner du precis vad som var skrivet på tavlorna - de tio buden. På vilka tillämpas de? De första orden av dekalogen besvara denna fråga. "Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. Du skall inga andra gudar hava jämte mig" (2 Mos. 20: 2, 3; 5 Mos. 5: 6,7). Detta var på stentavlorna, skrivet med Guds egen finger, och lagda i arken. När adventist-talare hänga upp sina kartor, märkes det att de utelämnat denna del och begynna med: "Du skall inga andra gudar hava." Varför göra de detta? Orsaken är uppenbar. Att sätta hela dekalogen på sina kartor skulle tydliggöra oriktigheten av deras påståenden. Voro änglarne i Egypten? I träldomshuset? Var det Adams vistelseort? Huru många av de miljoner kristna som utgöra den nytestamentliga församlingen voro under konung Farao i egyptiskt slaveri? Ej en enda.

Se på sabbatsbudet, såsom det skrevs på stentavlorna: "Håll sabbatsdagen, så att du helgar den, såsom Herren, din Gud har bjudit dig. Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor; men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter eller din tjänare eller din tjänarinna eller din oxe eller din åsna eller någon av dina dragare, ej heller främlingen, som är hos dig inom dina portar; på det att din tjänare och din tjänarinna må hava ro såväl som du. Du skall komma ihåg, att du själv har varit en träl i Egyptens land, och att Herren, din Gud, har fört dig ut därifrån med stark hand och uträckt arm; därför har Herren, din Gud bjudit dig att hålla sabbatsdagen" (5 Mos. 12: 15). Kan detta tillämpas på alla människor under alla tider? Kan det tillämpas på änglar? Kommer det att tillämpas på de återlösta i himmeln för evigt? Adventisterna svara, Ja. Men vanligt sunt förnuft svarar, Nej. Änglar-trälar i Egyptens land! "Din oxe eller din åsna eller någon av dina dragare." Äger änglarne i himmeln oxar, köra med åsnor eller vårda nötboskap? Kommer detta att kunna sägas om de återlöste miljonerna, omkring tronen, i evigheten? "Din tjänare eller din tjänarinna . . . främlingen som är hos dig inom dina portar.' Kunde detta tillämpas på Adam i Eden? Hade han tjänare, och insläpte främlingar inom sina portar? Ordalydelsen visar att israeliterna åsyftas. Det kan omöjligen tillämpas på andra. "Främlingen, som är hos dig inom dina portar," häntyder till hedningarna vilka kommo inom deras stadsportar. "Hedra din fader och din moder, såsom Herren, din Gud, har bjudit dig, på det att du må länge leva och att dig må väl gå i det land som Herren, din Gud, vill giva dig." Vilket land var det som gavs? Svar: Kanan. Till vilka gavs det? Svar: Israeliterna. Altså gavs det femte budet till Israeliterna. Änglarna hava ej fader eller moder. Huru kunna de hedra vad de ej hava? Kunde Adam hedra sin fader och moder? Äro änglarna underkastade det femte budet? Orimligt. Den lagen kan sålunda ej vara rådande över himmelns härskaror. Den gavs till en enda nation — israeliterna — i ett begränsat område — Kanan.

"Du skall icke göra hor." Gäller denna befallning änglarna i himmeln? Kommer detta att bliva den lag som skall reglera de oräkneliga miljoner av odödliga varelser, kring tronen, i evighet? Må Hagars söner rodna av blygsel. Dessa talare hänga upp sina kartor och lära folk att denna lag är evig, att den reglerar änglar och kommer att reglera de återlösta för evigt; den måste bliva beståndande för alltid. Det göres alltsammans för att beskydda sin avgudade sabbat. Men deras bevisföring är falsk från topp till botten. De tio buden kunna ej tillämpas allmänneligen. De gåvos av Gud till israeliterna för att hämma ogudaktigheten till dess Kristus kom för att borttaga ogudaktigheten från människans hjärta. Betänk hur det skulle anses om Gud bjöde änglarna, vilka äro andevarelser: "Du skall icke göra hor." Skulle det ej anses litet besynnerligt för odödliga, andliga och förhärligade kroppar? Likväl vilar hela strukturen av läran om sjundedags-sabbaten på just sådana orimligheter.

"Du skall icke heller hava lust till din nästas hustru." Besynnerligt språk detta skulle varit för änglarna i himmeln, och de odödliga helgonen kring tronen, varest de varken gifta sig eller bortgiftas. O vilka oförnuftigheter människor tvingas till för att uppehålla en falsk lära! Ej underligt att Paulus sade om dessa som "vänt sig bort till fåfängligt tal, under det de vilja vara lag-lärare utan att förstå varken vad de säga eller angående vissa ting vilka de bestämt försäkra" (1 Tim. 1: 6, 7; *Emphatic Diaglott*).

Ordalydelsen av de tio buden visa alltigenom att det endast var en nationallag förbjudande vissa ting och så avfattad att den var passande för omständigheterna och lämpad till judarnas sociala tillstånd, såsom en nation, i Kanans land. Att tillämpa den på Eden, änglarna och himmeln är löjligt.

Varför de tio buden skrevos på stenar.

Adventisterna göra mycket bråk över det faktum att de tio buden uttalades av Guds röst, skrevos av hans finger på stenar och lades i arken. "Varför," fråga de 'var det sålunda hållet avskilt om ej av större betydelse än återstoden av lagen?" Vi svara: De tio bunden nedskrevos av Moses, i lagboken, tillsammans med de andra föreskrifterna. (Se 2 Mos. kapitlen 20 — 24). De voro innefattade i förbundets bok vilken var bestänkt med blod, och om vilken Paulus säger "Han (Kristus) tager bort" och 'tillintetgjorde," på det att han måtte "insätta det andra" eller "ett nytt förbund.'

Det var brukligt vid den tiden lagen gavs att, när ett högtidligt förbund eller överenskommelse ingicks, utvaldes något visst föremål såsom ett vittnesbörd eller intyg därtill. Jag skall nämna några få exempel. Jakob reste upp en sten till en stod, såsom ett vittne om hans löfte till Gud (se 1 Mos.28: 18). När Jakob och Laban gjorde ett förbund togo de "stenar och gjorde ett röse."

"Och Laban sade: 'Detta röse vare i dag vittne mellan mig och dig,'' (1 Mos. 45, 48).

Likaså när det högtidliga förbundet gjordes mellan Gud och Israel, vid Sinai, gav Herren dem stentavlorna, för att förvaras såsom ett vittne eller intyg till denna överenskommelse, Följaktligen kallas de "vittnesbördets två tavlor," det är, vittnen.—2 Mos. 31: 18. På samma sätt var tabernaklet "vittnesbördets tabernakel" (4 Mos. 1: 53), eller "vittnesbördets tält" (4 Mos. 17: 7; Apg. 7: 44). Alltså dessa stentavlor, innehållande några av de förnämsta punkterna av lagen, bevarades alltid såsom ett "vittnesbörd" till det förbund Israel hade gjort att hålla denna lag. Detta är orsaken varför dekalogen, eller de tio buden, blev given på det sätt den gavs, och ej emedan den var en fullkomlig eller evig lag i och för sig själv. Detta är välgrundat och logiskt. Denna orsak är så enkel och tydlig att de inbillade orsakerna som uppfunnits av Sabbats-ivrarna dunsta bort.

Ännu en tanke rätt här: Dekalogen var nödvändigtvis endast en national-lag för Israel, tidsenlig och tillfällig till dess bindande kraft, emedan straffet för dess överträdelse var att stenas till döds. "Den som brutit Moses' lag, han måste utan barmhärtighet dö, på två eller tre vittnens intyg" (Ebr. 10: 28). Adventisterna medgiva att straffet för lagöverträdelse bortskaffades vid korset, och detta medgivande bevisar att själva lagen även upphörde där; ty en lag utan straff för dess överträdelse är betydelselös.

Men såsom en sista ansträngning, ropa dessa predikanter: "Om dekalogen ej längre är gällande, då finnes intet att förhindra brott, såsom horeri, avgudadyrkan," etc. Detta är en annan strågubbe vilken sanningens eld förtär. Det Nya Testamentet fördömer verkligen sådant. "Mina barn, akten eder för avgudarne" (1 Joh. 5: 21). "Varen icke heller avgudadyrkare" (1 Kor. 10: 7). "Därför, mina älskade, flyn ifrån avgudadyrkan" (1 Kor: 10: 14).. Horeri —"Veten I icke att orättfärdiga icke skola ärva Guds rike? Faren icke vilse. Varken horkarlar eller avgudadyrkare eller äktenskapsbrytare eller veklingar eller drängaskändare eller tjuvar eller giriga eller drinkare eller smädare eller roffare skola ärva Guds rike" (1 Kor. 6: 9, 10). Stöld— "Stjäle icke mer" (Ef. 4: 28). Lögn — "Ljugen icke mot varandra" (Kol. 3: 9). "Alla lögnare skola få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel" (Upp. 21: 8). Mord.- "Ingen mandråpare har evigt liv förblivande i sig" (1 Joh. 3: 15). Girighet må icke ens nämnas bland eder" (Ef. 5: 3). "Girigheten, som är avgudadyrkan" (Kol 3: 5).

Nya Testamentet förbjuder icke blott det onda som fördömes i dekalogen,utan även mycket annat som ej nämnes i densamma, såsom dryckenskap, lust till världsliga nöjen, högmod, vrede, otålighet, självviskhet. skryt, ohöviskt tal, onda tankar, dåraktighet, orenhet, kiv, hat, avund, gillen, etc. Därför bliver det nödvändigt att ersätta dekalogen och allt som sammankippades därmed, med det Nya Testamentet,vilket är ett "bättre förbund" "stiftat på bättre löftens grund" (Ebr. 8: 6).

VILJANS ÖVERLÅTANDE.

Av Hazel G. Neal.

Många människor bedja och sträva efter att bliva kristna, men misslyckas helt enkelt emedan de ej överlåta sin vilja till Gud. Frälsningsmedlen äro rikligen ombesörjda i evangelium. Kristus är villig att emottaga och Fadern väntar på att få innesluta syndaren i sina kärleksarmar; men ändå är friden och glädjen, förenad med synds-förlåtelse, okända för dem. Många äro ärliga. men ack! de leva och dö endast sökare utan att någonsin finna frälsning. Är du en som söker frälsning? Är du en av dessa som önskar bliva ett Guds barn, och likväl ej villig att giva upp allt för att bliva ett Guds barn? Om så är, finnes ingen möjlighet för dig att bliva frälst innan du överlåter allt till din Skapare. Du skall aldrig lyckas inkomma genom pärleportarna därborta, om du ej så gör.

Många likna den rike, unge mannen som frågade Kristus vad han skulle göra för att ärva evigt liv. Jesus svarade: "Vill du ingå i livet, så håll budorden." Den unge mannen svarde: "Allt detta har jag hållit från min ungdom. Vad fattas mig ännu? Jesus svarade honom då: "Om du vill vara fullkomlig, så gå bort och sälj det du har och giv åt de fattiga, och du skall få en skatt i himmeln, och kom och följ mig." Jesus läste hans hjärta. och visste att han älskade sitt guld mer än något annat. När den unge mannen hörde Jesus säga detta gick han sorgsen och bedrövad bort. I vår tid åsidosätta folk frälsningen och tränga Gud ut ur sina liv, blott och bart på grund av någon liten jordisk småsak. De kunna genomgå stor själs och sinnes ångest, medan de äro i valet mellan kärleken till världen och kärleken för sin själ, men böjelsen för värdslig kärlek och jordiska ting taga överhanden och segra. Varje förhinder för frälsningen måste undanrödjas innan man kan få frid med Gud. Vi måste vara villiga att övergiva allt. Själva sätet för upproret mot Gud är i viljan. Vanligtvis är den som söker Gud villig att giva upp de större tingen, men hänger fast vid någon småsak som i sig själv är av ingen betydelse. Han kan släppa berget men hänga fast vid ett halmstrå - ej begripande att viljen kan hava lika envist tag uti halmstrået som uti berget. En kvinna som önskade finna Herren sökte under flera år. Hon hade mycken fördom emot att gå fram till altaret för att bliva frälst, ty hon hade blivit lärd att man kunde finna Kristus lika väl på en plats som en annan, och följaktligen kunde ej en viss stol eller bänk i en möteslokal göra någon skillnad. Hon hade sagt: "Jag kommer aldrig att gå fram till den främste bänken för att bliva omvänd." Med denna känsla hade hon bett och gråtit. och sökt frälsning under fem års tid; men allt förgäves. Till sist, en afton efter flera gått fram för förböner, gav hon efter och sade: "Jag skall giva upp och göra vad jag så länge sagt att jag ej skulle göra, och om Jesus hellre vill ta emot mig vid den främste bänken, skall jag gå dit." Hon hade lärt förstå, att svårigheten bestod ej uti vilken särskild del utav huset hon var, utan i hennes vilja. Den främste bänken var upptagen varför hon knäböjde i dess närhet; hon hade ej mer än gjort detta innan hon förnam att hennes synder voro förlåtna.

Det allra minsta vi hålla fast uti, som är oförenligt med Guds vilja kommer att hindra oss från att erhålla från Gud den frid som övergår allt förstånd. Det kanske ej är den främre bänken som förhindrar dig. Det kan vara högmod, världslig ärelystnad, girighet eller något annat. Gud vet om det.

Jesus var villig, O, så villig att giva upp allt för oss! Kunna vi ej giva upp allt för honom? I Getsemanes hage, i denna förfärliga nattens mörker, betrakta hans ensliga gestalt och hör hans röst med ömma, kärleksfulla ljud utropa: "Icke såsom jag vill utan såsom du!"

Aposteln Paulus, en gång en man med världslig ära och högmod, gav upp allt för sin Mästares skull. Hör vad han säger: "Men allt det som var mig en vinning, det har jag räknat såsom förlust för kristi skull, ja, jag räknar ock allt såsom förlust mot det överträffande i min Herre Jesu Kristi kunskap, för vilkens skull jag har blivit förlustig alltsamman och räknar det såsom avskräda, på det att jag må vinna Kristus" (Fil. 3: 7, 8).

I utbyte mot allt vad vi här överlåta åt Gud, erhålla vi det som är oändligt mycket bättre. Eviga skatter! Syndare, tänk därpå! Vad kunde vara bättre belöning än himmeln? Jag är viss om att du vet ej om något bättre. Så kom då. Vill du ej försaka allt för Hans skull som försakade mycket större ting för oss än vi någonsin kunde försaka för honom om vi levde i miljoner år?

EN DÖENDES ÅNGER.

Jag känner mig outsägligt förödmjukad, när jag tänker tillbaka på mina böner, när jag tänker på vad de varit och vad de borde och kunde ha varit. Vad är bönen för de flesta bedjande kristna? På kvällen ägnas ett par ögonblick åt en bönesuck, mer eller mindre kort, ett hjärtats upplyftande till Gud vid utomordentliga tillfällen, som väcka särskilt behov att närma sig honom. Till denna obetydlighet inskränka sig de flestas böner. Därför uteblir också den välsignelse, som Guds Ord givit bönen i löfte, helgelsens, tröstens och glädjens frukter. Om jag skulle återskänkas åt livet, så skulle jag helga mycket mera tid åt bönen än hittills och förlita mig mycket mera på bönen än på mitt arbete, som visserligen icke får försummas, men som lyckas blott när det stöder sig på bönen. Ad. Monod.1856.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring.......................Redaktör.
L. P. Peterson.................Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg............Medverkande Redaktör

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen bör insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankväxel; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring bör alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

"Stor frid äga de som hava din lag kär och intet finnes, som bringar dem på fall" (Ps. 119: 165).

Hur ljuvligt är det ej att hava frid, och vilken plåga bringar ej oro och ofrid.

Vilken härlig förmån att kunna hava frid, och huru gott att veta att friden är alla människors förmånsrätt.

Friden kan ej köpas för penningar, till och med om man vore en miljonär men den skänkes fritt till Guds lydiga barn.

Den sanna friden är ej beroende av yttre omständigheter, utan av det invärtes tillståndet.

Den som älskar Guds lag—är angelägen om att lära känna och förstå vad Guds vilja är angående honom, och beredvilligt efterkommer densamma — han äger "stor frid."

Den som lever i olydighet emot Gud, har ständig ofrid. "Men de ogudaktiga få ingen frid säger Herren."

Den som överlämnat sitt liv helt uti Guds händer, har dött till sig själv och världen, och är helt uppoffrad till att tjäna Gud, han kan hava en stilla frid uti sitt sinne till och med om oroligheternas stormar rasa omkring honom. Han vet att intet kan hända honom som ej tillåtes av hans käre, himmelske Fader; och han som har all makt skall ej tillåta något hända sitt förtröstansfulla barn som kan skada det. Den som lever uti Guds vilja kan därför alltid känna sig trygg och fridfull.

L. P. P.

SAMLADE NYHETER.

Syster Edith Trast besökte oss för en kort tid sedan. Hon var på genomresa från Rice Lake, Wis., till Bertha, Minn., varest hon ämnade hålla väckelsemöten. Efter dessa möten ämnar hon komma till St. Paul Park för att hålla möten. Förliden vinter, då det var bestämt att hon skulle hålla möten här, blev hon sjuk, och mötena som blivit annonserade måste återkallas. Vi hoppas att Gud nu i höst vill giva oss goda väckelsemöten, så att även i denna stad några komma att söka Herren.

Från Mrs. Leo Meyer, Sargent, Minn., hava vi mottagit en låda ägg såsom gåva till Hemmet här. Vår bön är att Gud måtte välsigna och belöna var och en som sålunda ihågkommer oss.

Br. Morris C. Johnson, gjorde oss ett kort besök nyligen. Han var på väg till Racine, Wis., varest han ämnade hålla möten. Herren har hulpit och styrkt honom så att han åter kan vara ute i Herrens arbete, för vilket han är mycket tacksam.

Syster Micala Simonsen har varit i Montevidio och omnejd, flera veckor, och hållit möten. Hon skriver att mötena äro väl besökta, och att där finnes många som längta efter Gud. De ämna hava en serie väckelsemöten där i höst.

KORRESPONDENS.

"Tusen tack för tillsända 'Evangli Basun'. Gud välsigne eder alla."

Norge.

"Vi hava erhållit tidningen under tre års tid och tycka den är god. Tack för det ni sålunda sänt den."

S. Dak.

"Jag vill säga: Hjärtligt tack för den lilla tidningen som är mig till hjälp och uppbyggelse för det andliga livet. De som få den i Sverige hava tackat mig för Evangelii Trumpet, vilken kommer så regelmässigt."

New York.

"Varen så goda och finnen $50.00 för att begagna i Herrens vingård var som mest behöves. Eder tidning är god och förtjänar att underhållas. Jag önskar eder lycka och framgång uti edert värdiga arbete."

Canada.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Paynesville, Minn.

Mötet i St. Paul Park var ett mycket gott möte, om än ej så väl besökt på grund av den sena våren vilket gjorde att landtbrukarna blevo tillbakasatta med deras arbete. Ej så få sökte Gud för själens frälsning och erhollo vad de sökte. Lovat vare Gud! Nio följde Herrens Jesu exempel i döpet, till ett vittnesbörd på att de voro döda till synden och världen och levandegjorda till att följa Herren. Några sökte Gud för kroppslig hjälp och Gud bevisade sin makt genom att hela dem som kommo till honom i tro. Prisade Gud!

Många av västerns predikanter voro närvarande, och tvänne möten om dagen höllos särskilt för predikanterna. I dessa möten blevo de olika sidorna av verksamheten behandlade. Huru vi skulle bliva mera fruktbärande i Herrens arbete, samt huru metoderna kunde förbättras både i andligt och financiellt hänseende, så att det mest möjliga arbete kunde utföras med de minsta utgifter; och huru mera samverkan kunde befrämjas i alla riktningar, så att verksamheten måtte utvecklas så fort som möjligt. Vi finna att det förekommer tvänne förhinder, för arbetets framgång, vilka gora vårt hjärta mycket ont. Dessa äro brist på evangelister och herdar, och brist på medel för arbetarna och arbetet. Dörrar äro öppna för evangelium, vartän man vänder sig, men blott få till att fylla de kall som komma från de olika platserna. Både här och från de skandinaviske länderna komma oavlåtligen macedoniska rop: "Kom och hjälp oss!" men ingen finnes som kan sändas. Eder ovärdige tjänare erhåller brev från stillahavskusten till, så att säga, Nordkap, med innerliga böner om att komma och hjälpa. Några säga: "Nu taga vi icke nej, ty nu hava vi väntat så länge" Jag har även flera brev vilka ligga obesvarade och det gör mig ont att besvara dem, emedan jag måste säga: Nej. Dessa möten för predikanterna tro vi voro till outsäglig nytta.

På grund av dessa förhållanden beslutades det, att en kurs i bibelstudium skulle hållas under nästkommande vinter för de unge arbetarna i St. Paul Park., vilka känna sig kallade till predikoembetet. Även valdes en kommitté för "North Central District", vilket innefattar Minnesota, Wisconsin, North och South Dakota. Denna kommitté består av tre bröder, nämligen Thomas Nelson, E. H. Ahrendt och S. O. Susag.

Älskade syskon i förskingringen, medförlösta i Jesu blod, delaktiga i den himmelska kallelsen, kommen ihåg Frälsarens förmaning: "Skörden är mycken, men arbetarne äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd." Bedjen att det stora behovet måtte bliva uppfyllt. Betänken, syskon, att själar för vilka Jesus dog, i massevis gå ned till förtappelsen, emedan ingen finnes som går och bringar dem det glada budskapet. Måtte ingen av oss som läser detta bliva skuld till att någon går förlorad antingen emedan vi tillbakahålla de medel som Herren vill hava, eller emedan vi neka att gå när Herren kallar till arbete. Är du villig att gå? Är familjen

villig att låta någon av deras kära gå? "Ja," säger du "men det kommer att bringa oss och den som går så många lidanden och prövningar." Ja det är sant, men det är vad som bringar frukt. De som genomgå de största försakelser och lidanden äro de som bringa härliga frukter; visa mig ett liv som saknar detta och jag skall visa dig ett liv utan verkliga evighetsfrukter.

Å andra sidan tag Jesus som exempel i lidande, och sedan alla Guds män som omnämnas i Bibeln, och sedan efter den tiden, och se vad som åvägabragts av ett liv i försakelse och lidande för Jesu skull. O huru härligt är det ej till och med här i livet, att hava den förvissningen i din själ: "Jag har gjort vad jag kunnat, och vad Herren ville jag skulle göra." Sedan väntar oss en evig härlighet hos Gud genom evigheternas evighet, tid förutan ände O, härliga tanke! Broder, syster, låtom oss göra vad vi kunna, och åtlyda Herrens kallande röst. Tänk på de i synden döda, vid randen av helvetets avgrund, varest där skall vara gråt och tandagnisslan genom evigheten lång, lika länge som andra skola tillbringa i härligheten. Syskon vaknen upp till kamp och strid. Vaknen upp till att strida mot synden och djävulens, nutids svekfulla och bedrägliga vägar vilka vagga ärliga själar till sömns, till dess han får dem i sin makt igen. Vakna upp du mäktiga krigshär, följ din Kapten ut att söka efter juveler, diamanter, ädelstenar - odödliga själar vilka på grund av synden äro i nöd och på väg till undergång; sök dem, rädda dem, och därigenom bliver även din egen själ räddad från mycket elände som du nu kanske har. Syskon bedjen; bed du Guds församling! Tala till Gud i enrum och låt honom tala till dig. Säg ja, till honom, och dessa behov av både medel och vittnen skola snart bliva uppfyllda. Herren kan göra mycket på en kort tid. Amen.

Lördagen den 17:e reste jag i sällskap med Morris C, Johnson till lägermötet i Arlington, S. Dak. Bedjen för Herrens vittnen, glömmen ej heller mig. Eder broder och tjänare i Evangeliet, S. O. Susag.

Arlington, S. D.

Det gläder oss att åter igen kunna sända en hälsning till Trumpetens läsare; ja, Jesu frid tillönskas eder!

Gud är trofast och enligt sitt löfte har han lett oss med sina ögon och bevarat oss ifrån synd och sjukdom, hans namn till pris och ära. Vi trivas gott i vårt nya arbets fält och vi ha lärt att älska och högakta Guds barn häromkring med vilka vi äro medarbetare i Herren. Gud har välsignat deras strävan. Vi älska också av hela vårt hjärta de irrande själar för vilka Jesus led och dog, samt bjöd oss att föra hem. Det gläder oss att meddela att även på eftersommaren har några vänt hem till fadershuset.

Evangelist C. H. Tubbs från Grand Forks, N. D. var här och höll väckelsemöten en tid i sommar. Vi hade två möten för det mästa varje dag under tre veckors tid i "Christian Church" lokal i Arlington, S. D. Möten höllos också på gatan ibland, strax före de reguljära möten. Vi hade glädjen att få bedja med några avfällingar, och tre som lämnade sig åt Gud vilka ej förut varit frälsta. För omkring två veckor sedan hade vi dopförättning, då fyra följde Jesus i dopets grav. Här är nu en liten hjord som gladligt följa Jesus i tro, bekännelse och liv. Måtte Gud välsigna dem och förläna dem nåd och kraft. Låtom oss bedja för dem som stå emot, vilka säga sig känna Gud men förneka honom i deras tro och gärning. Vi önska att bliva ihågkommna i edre böner, syskon.

Edra medtjänare i Herren,

O. T. och Eunice Ring.

Racine, Wis.

Herrens nåd mot mig har varit stor, och aldrig har jag varit mer bestämd för att göra Guds vilja än jag nu är. Jag hade för månen att vara tillsammans med br. och syster Thomas Nelson, från St. Paul Park. i sommar. Vi hade många härliga möten i Kanada, och det var även vår mening att besöka några församlingar i Förenta Staterna, men på grund av min sjukdom blev det nödvändigt för mig att resa hem; och br. och syster Nelson ville ej låta mig resa allena, därför kommo de hem förr än vad som var ämnat. Det var en stor välsignelse för mig, att vara tillsammans med br. och syster Nelson. Måtte Gud välsigna dem och andra Guds barn för den kärlek de bevisade mig under min sjukdom. Guds barn i de församlingar vi besökte, bevisade oss så mycken gästfrihet och kärlek. Gud löne eder alla är min bön.

För tillfället är jag i Racine, och håller en serie väckelsemöten. Förliden vecka hade vi fyra välsignade möten i Milwaukee. Tvänne själar sökte Herren. Br. E. H. Ahrndt var här en veckas tid innan jag kom hit. Mötena han höll voro till stor välsignelse för Guds barn. Br. A. reste hem i går afton. Här är en stor församling i Racine, och bröderna Miller och Hansen samt medarbetare hava haft mycket att göra. Vi hoppas att många själar skola tilläggas församlingen nu i dessa möten. Jag har träffat flera här som jag blev bekant med i Danmark. Br. Thorvald Rummerdahl, som var den förste som blev frälst i väckelsen i Lökken, Danmark, bor här i staden. Han är nu gift. Hans hustru är även troende. Det var välsignat att höra honom avlägga sitt vittnesbörd på det engelska språket. Br. Anskov Christensen, som jag träffade i Danmark, är även här. Några av hans släktingar hava överlämnat sig åt Gud. Lovat vare Herrens namn!

Det var en glädje för mig att få vara tillsamnams med br. S. O. Susag en tid, efter han återvänt från det Gamla Landet. Gud välsignade oss tillsammans i mötena i St Paul Park, Arlington och Grand Forks.

Jag har under senare tiden erhållit flera brev från Danmark, vari jag enträget om bedes komma dit snart. Viljen I bedja till Gud för mig att jag måtte få veta hans vilja härom. Jag känner mig förvissad om att en predikant bör resa dit snart. Jag är villig att gå om det är Guds vilja. Guds sak i Skandinavien ligger mycket nära mitt hjarta. Jag beder ofta för eder, käre syskon. och möjligtvis komma vi snart att träffas igen. Nåd vare med eder alla.

Eder ringa broder,

Morris C. Johnson.

"SKE EDER EFTER EDER TRO."

För att komma i besittning av Guds välsignelser är det nödvändigt att tro, att Gud vill skänka dem. Vi behöva lära känna Guds avsikt med och handlingssätt mot oss. Vi kunna ej bedja trons bön angående en viss sak om vi ej tro att det är enligt Guds vilja, att vi skola erhålla det ombedda.

Många kära själar bedja varje dag: "O Gud, bevara mig ifrån synd," men likväl tro de ej att det är enligt Guds plan att bevara människan från synd. De tro att det finnes ingen möjlighet att kunna bliva bevarad från synd, så länge vi vistas här på jorden Alldenstund de hava denna åskådning är det omöjligt för dem att bedja trons bön.

Några klassificera synden och tro att Gud vill hjälpa dem övervinna en del synder men ej andra. För ex. en tror att Gud vill bevara honom ifrån att stjäla, ljuga, supa, svärja och andra grova synder; men tror ej att det är möjligt att bliva bevarad från vrede, avund, girighet m. fl. synder vilka han benämner "finare synder", men vilka i verkligheten äro lika fördömelsevärda som de förutnämnda. Följden av en sådan tro bliver, att de erhålla hjälp från Gud just så långt som deras tro sträcker sig och ej vidare.

De som hava en sådan begränsad och svag tro, leva även ett svagt och vacklande liv. De leva ett liv som ej tillfredsställer varken sig själva Gud eller andra människor for vilka de skulle önska vara ett exempel. Många som hava en sådan inskränkt tro äro likväl ärliga och leva det bästa de förstå. Och när de så falla uti synd, på grund av deras otro, grämer det dem djupt och de gå till Herren med förkrossat hjärta och bedja om förlåtelse, och den käre himmelske Fadern, som ser deras uppriktiga ånger och botfärdiga hjärta, tillgiver dem och skänker dem åter frid och glädje. Men, i brist på tro till Gud, bliver deras glädje och frid blott av kort varaktighet. Detta liv av omväxlande fall och upprättelse är långt ifrån vad Gud har ämnat för sina barn. Och fastän en sådan människa väl kan uppnå himmeln, likväl bliver hennes liv till ringa eller ingen välsignelse för andra, och hon saknar den kraft som är nödvändig, att vinna själar för Herren.

Dessutom bliver följden ofta den, att dessa ofta förekommande fall uti synden, åtföljda av ånger och sorg, medföra en självsförslappning, vilket gör att en sådan människa omsider saknar förmågan att verk-

ligen känna ånger över den begångna synden. Hennes andaktsövningar bliva blott till en död form. Hon beder om morgonen en kort bön som blivit, genom vanan att upprepa den, inövad så att den kommer över läpparna utan att hon med sinnet betänker vad hon beder om: "Gud bevara mig från synd i dag." Genom dagens lopp giver hon efter för syndiga utbrott och om aftonen upprepar hon de vanliga orden, vilka skola föreställa en bön: "Gud förlåt mig de många synder jag begått i dag, Amen, utan att känna någon verklig ånger eller sorg däröver. En sådan människas tillstånd är högst beklagansvärt. Hon tror och bekänner sig vara en kristen, men är i verkligheten död, och om hon skulle kallas ut ur tiden i detta tillstånd går hon evigt förlorad.

Käre vän, som läser detta, om du ej ännu lärt känna Gud såsom den som frälsar ifrån all synd, tag ditt Nya Testamente och studera det noga, under innerlig bön till Gud. Åsidosätt alla förutfattade meningar vilka strida emot detsamma, läs det såsom om du aldrig läst det förut, öppna ditt sinne för Guds Andes ledning, och du skall visserligen lära känna Gud såsom den där är mäktig och villig att bevara ifrån synd av vad slag den än må vara. I besittning av en sådan kännedom om Gud är det möjligt att bedja trons bön om att Gud skall bevara ifrån all synd, och bliva bönhörd. ' Allt kan ske för den, som tror" (Mar. 9: 23).

L. P. P.

Religiösa samtal

emellan Herr Riktig och hans grannar.

14:e Samtalet.

(Herr Ärlig sammanträffar med herrar Nagongan., Gärningar, Enman, Syndman och Vattenvik.)

H:r. Ä.— Mina kära vänner och tillmötesgående grannar! Det gläder mig mycket att se eder församlade i dag. Hur mår ni var och en?

H:r N.— Åh, jag för min del mår gott. Hur mår du? Dina anletsdrag vittna om, att du hade goda myheter att omtala.

H:r. Ä.— Jag har med brinnande längtan väntat att få omtala för eder vad Herren har gjort för mig. Jag har, i flera år, sökt för vad jag nu funnit. Jag är frälst. Mina synder äro alla under blodet. Jag är ett Guds barn. Jag har funnit den frid och vila, som Jesus har lovat oss.

H:r. G.— Det gläder mig höra, att du har funnit vad du längtat efter.

H:r. Ä.— Ja, jag har länge önskat att bliva en kristen, men jag har ej förstått hur det skulle gå till. Någon har sagt mig, att frälsning gavs genom gärningar, andra genom vatten, och några ha sagt att vi icke kunde bliva frälsta, vilket gjorde, att jag icke förstod vad jag skulle göra. Det gör mig ont, mina vänner, att jag ej har haft bättre exempel från dem, som hava bekänt sig vara kristna. Jag är förvissad om, att jag skulle ha' varit frälst för länge sedan, om allas liv, som har bekänt kristendom, hade varit såsom Bibeln säger de skulle vara.

H:r. G.— Ja, nu, då du har blivit en kristen, skola vi se till dig för ett rättfärdigt exempel.

H:r. Ä. — Med Guds hjälp skolen I finna det. Åh, mina bröder! Varför icke älska Gud av hela hjärtat, och bevisa denna kärlek med att noga lyda hans ord? Jag vet att jag är frälst av nåd genom tron. När Broder Godman kommer hit nästa månad, har jag tänkt bliva frälst i bildlig mening—den frälsning, som dopet betecknar, och sedan, herr Enman, är det min bestämmelse att arbeta med fruktan och bävan på min frälsning, att jag ej må falla från nåden.

H:r. Enman: Jag har intet bruk för herr Riktig och hans religion, och om du skall följa honom bliver du snart lika dåraktig som han är.

H:r. N.— Mina vänner! Då vi icke äro eniga med herr Riktig i de religiösa spörsmålen, måste vi likväl tillstå, att han är ibland de vänligaste och mest tillmötesgående männen i samhället. Han är en granne i ordets fulla betydelse, och för min del önskar jag, att jag nu levde så gott liv som han. Härförliden gick änkan Lövgrens ko ut ur beteshagen på landsvägen, och Riktig gick då ifrån sitt arbete och förde kon in i beteshagen och han arbetade i två timmar med att reparera gärdesgården utan att taga ett öre i betalning därför.

H:r. S.— För några aftnar sedan, var jag hos Riktig på besök och en av hans söner hade varit och mjölkat korna, och på vägen hem föll han omkull och i fallet tömde han ut en hel hink med mjölk på marken. Herr. Riktig sade, i vänligaste ton, till sin son: "Du skulle vara litet försiktigare, min son, så kunde du ha' sparat dig fallet och på samma gång hade du sparat kalvarnas kvällsmat." Han omtalade för mig, att Gud hade frälst honom ifrån vreden, så han behövde icke bliva vred, och det vittnesbörd har gjort att jag har noga givit akt på hans liv. Om han kan undgå att bliva vred i sitt arbete som jordbrukare och de därmed förbundna prövningar, så måste vi tillstå att han är en enastående man, han måste ha' en övernaturlig makt, som hjälper honom.

För några dagar sedan fick jag en lärdom, som jag sent kommer att glömma. Jag var i skogen för att klyva ved, min lille gosse var med mig. Som jag höjde yxen för att klyva ett stycke trä, fastnade den i en buske bakom mig, och busken fördes med yxen och slog mig ett hårt slog i ansigtet. Jag blev så vred, att förrän jag fått tid att tänka, sade jag ett ord, som jag icke skulle ha' sagt. Min lille gosse såg mig allvarligt in i ögonen och sade: "Pappa! min lärarinna i söndagsskolan sade, att om jag uttalade sådana fula ord, kunde jag ej med dem oförlåtna, komma till himmeln. Kan du uttala sådana, fula ord, och vara på väg till himmeln, därför att du är stor? Gentlemen! Jag har en önskan att leva bättre än jag har gjort. Jag vill giva min gosse ett bättre föredöme. Till vad nytta skulle vår mångåriga bekännelse vara om vi till sist skulle gå miste om himmeln!

H:r. E.— Du måste ha' en svag religion, om du låter din gosses ord, och orden från en sådan man som Riktig förskräcka dig. Jag är frälst; och när vi en gång kommit in i den frälsande nåden skola vi alltid förbliva där - vi skola aldrig falla.

H:r. S.— Jag är icke säken på, att jag någonsin varit i nåden, men jag önskar mig den nåd, som Fru Riktig har. I går morse gick jag förbi hennes hem, och hon var då sysselsatt med att hänga upp de tvättade kläderna på linan under det hon sjöng: "Jesus min tillflykt." Linan, brast, och kläderna föllo ned i smutsen, och till min stora förvåning, upphörde hon icke att sjunga. Hon hade kommit till dessa orden i sången:

"Allt i alla är du mig.
Allt, ja, allt i dig jag har.
Led den blinde på din stig,
Och den svages starkhet var.
Blott i dig min tröst jag har,
Ack mig arme handen räck.
Var min sköld och mitt försvar,
Med din vinge mig betäck."

Om någonsin ord hava kommit från själen, så kommo då dessa orden från hennes själ. Jag har aldrig sett något så himmelskt.

H:r. G.— Men betänk nu hur länge vi hava stått som medlemmar i församlingen och att nu säga, att vi ingen religion, eller frälsning, såsom herr Riktig finner för gott att kalla det, har haft, är mera än jag är villig att medgiva.

H:r. E.— Jag fruktar icke för att jag någonsin kommer att falla.

H:r. S.— Nej, jag tror icke heller att du behöver hava någon fruktan för att falla En man som är liggande på marken kan icke falla.

H:r. E.— Jag tror mig vara lika så god som någon av eder.

H:r. Ä.-Jag har varit åhörare i edra samtal med Riktig. Det stod tydligt för mig, att han talade bibelenligt, och nu, sedan jag blivit frälst, vet jag att han har rätt. Jag har funnit den ro, vila, och tilltredsställelse som Herren har lovat dem som vill komma till honom. Jag förmanar eder allesamman att uppgiva edra egna vägar och vända eder till Gud.

H:r. N.— Ditt råd är gott. Jag tror vi äro mer eller mindre förvillade, så vi veta icke hur vi ha' det.

H:r. Ä.— Broder Riktig bad mig inbjuda eder till skolhuset, på hans egendom, första söndagen i nästa månad, kl. 10 f. m. Predikant Godman skall tala, och h:r. Riktig önskar att ni allesamman komma till detta möte.

H:r. N.— Jag skall göra mitt bästa för att komma.

H:r. S.— Jag skall komma, om jag kan.

H:r. V.— Jag tror icke att det kan göra

mig någon skada att gå dit, så du kan vänta mig dit.

H:r. G.— Det skall glädja mig att höra den predikanten.

H:r. Ä.—Enman, kan du komma?

H:r. E.— Så vitt jag vet nu, så kunde jag komma, men jag kan använda min tid till något bättre än att höra den predikanten.

H:r. Ä.— Om du vill komma, så skall jag komma och hämta dig i min Bil.

H:r. E.— Du skall ha' tack, men jag kommer icke om du så ville möta mig med en flygmaskin.

H:r. Ä.— Jag väntar alltså, att se eder, mina herrar, till mötet. Farväl! Allesammans.

— *C. E. Orr.*

Kirkcaldy, Alta. Can.

"Sjungen till Herrens ära en ny sång, ty han har gjort under. Han har vunnit seger med sin högra hand och med sin heliga arm. Herren har låtit sin frälsning bliva kunnig; han har uppenbarat sin rättfärdighet för hedningarnas ögon."

Jag prisar Herren, av hela mitt hjärta. för hans nåd och alla hans välgärningar mot mig. Det är i sanning stort att få vara föremål för den store Gudens kärlek och ynnest, att han för Jesu skull har förlåtit mig alla mina synder och skänkt min själ det gudomliga livet, till att frambringa frukt av den Heliga Ande. Ja, Herren har vunnit seger, så jag kan sjunga den nya sången. All ära och pris till Gud!

Det är länge sedan jag skrev något om verksamheten här. Vi hava haft några möten under sommaren och hava erfarit att Gud varit b[illegible] os[illegible] och vi hava blivit uppbyggda på vår allra heligaste tro. Några hava även blivit frälsta.

Vårt församlingsmöte var till stor välsignelse för oss. Vi hade glädjen hava br. och syster Thomas Nelson och br. Morris C. Johnson hos oss till att predika det dyrbara ordet. Vi tro att tvänne själar funno Frälsaren under mötet. Flera av affärsmännen hava uttryckt sin önskan att bröderna kunnat stanna längre och fortsatt med mötena. Vi hava funnit att mötet hada ett gott intryck på många. Gud vare lov!

Det var välsignat och uppmuntrande för mig att få träffa broder och syster Nelson igen. Många år hava gått förbi sedan jag hade förmånen att vara tillsammans med dem i tryckeriverksamheten i St. Paul Park, och det är stort och välsignat att Gud bevarat oss uti "den tro, som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga.'

Vi hava ej några reguljära möten. Vår bön är att Gud måtte hjälpa oss få en lokal att hålla möten uti.

Vi äro även tacksamma till Gud för hans välsignelser i det timliga. Vi hava i år en god skörd igen. Veten avkastar 50 bushel och över per acre.

Många nybyggare komma hit för att bosätta sig.

Måtte Gud välsigna tidningens hela läsekrets och eder som arbeta med dess utgivande. Vi äro intresserade i och bedja för eder. Måtte Gud hjälpa oss var och en, att vi, på var sin plats, måtte vara trogna och göra allt vi kunna, att Herrens frälsning må "bliva kunnig."

Eder, i Herren,

Chas. A. Grant.

KROGVÄRDENS TILLKÄNNAGIVANDE.

Alldenstund jag önskar att leva utan att nödgas utföra hårt arbete, har jag hyrt bekväma, rymliga rum i Herr Pänningekärs' kvarter, hörnet av ruin gatan och fördärv land, nästa dörr till begravningsentreprenörens, varest jag skall fortsätta min affär med att tillverka drinkare, fånar, tiggare, brottslingar och lathundar, för nyktra och arbetsamma människor att underhålla. Understödd utav lagen, skall jag föröka mängden av ödesdigra olycksfall, plågsamma sjukdomar, skamliga trätor, uppror och mord. Mina likörer garanteras att beröva några livet, många förnuftet, största delen av egendom och alla av sann frid. Jag skall förorsaka mödrar, att glömma sina spädbarn, barn att växa upp i okunnighet, kvinnor att förlora sin kyskhet, män att bliva dagdrivare och "illasinnade män." Kvinnokunder kunna erhålla öl så gott som det bästa hemmabryggda; det gör dem ej druckna, blott gör dem till slavar, lata och trätgiriga. Gossar och flickor är det råmaterial varav jag gör drinkare, etc. Föräldrar kunna hjälpa till med detta goda (?) arbete med att sända barnen att köpa öl.

Om jag underrättas två timmar i förtid lovar jag att sätta en äkta man i sådant tillstånd att han ragglar hem, slår sönder möblerna, slår sin hustru och sparkar barnen ut ur huset. Jag skickliggör även hantverkare till att förstöra sitt arbete, bliva avskedade och bliva dagdrivare. Om en reguljär knud skulle försöka reformera sig skall jag för några få slantar, taga nöje uti att förmå honom taga "blott ett glas" och åter begynna vandringen på vägen till helvetet. De pänningar han förstört (?) med att kjöpa bröd och bränsle för familjen förökar min affär, och när hans penningar äro slut, skall jag förmå honom att skuldsätta sig, och sedan kräva ut räkningen med att göra beslag på hans lön. Orders för feber, skrofler, lungsot och delirium tremens, skyndsamt expedierade; med ett ord, jag förbinder mig att bringa över alla kunder i världen skuld, sjukdom, vanära och slutligen död.

Alldenstund jag stängt mitt öra för Guds varnande röst (Ebr. 2: 12-15; Ps. 9: 16,17), och enär jag betalt för mitt utskänkningsanstånd har jag rättighet att bringa allt detta onda över mina vänner för vinnings skull. Ett utvalt lager av mina förfärdigade vrak kan ses i min lokal, eller vid polisstationen varje morgon, i fattighusen, i häktena, asylerna och på galgen.- Huru sorgligt men sant. Rusdrycken är ett myeket gott redskap för djävulens bruk. Utv.

HERREN VÅR HELBRÄGDAGÖRARE.

Av Frank M. Clark.

Våra lekamliga kroppars helande, genom gudomlig kraft, är en välsignelse Gud förlänar oss. Han önskar vara den hjälpkälla till vilken hans folk skola komma i behovets stund. Det var på det sättet när Gud först hade ett folk i världen. I begynnelsen av den mosaiska tidsförelningen höra vi dessa ord från honom: "Jag är Herren, din läkare" (2 Mos. 15: 26). Här uttrycker Han sin vilja, angående till vilken hans folk skulle vända sig när behäftade med sjukdomar; och han helade ej blott under upprättandet av den mosaiska anordningen, utan även många år därefter. Psalmisten David sjunger lovsånger till Honom, sägande: "Lova Herren, min själ, och förgät icke vad gott han har gjort, han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister (sjukdomar, eng. övers.)-Ps. 103: 2, 3. Alltså var Gud, alltigenom den mosaiska tidsfördelningen, sitt folks läkare. När Kristus kom, kom han ej blott såsom ett offer för våra synder, utan även för att bära "våra sjukdomar" (Matt. 8: 17).

Fastän Gud önskar att hela oss, finnes likväl fordringar att uppfylla innan han uppenbarar sin kraft att hela. Vi måste hava tro. Gud fordrar likväl ej så mycket av oupplysta själar vilka känna litet eller intet till honom och hans kraft och villighet att hela. En viss man i Indien led svåra plågor av en skadad fot. Tvänne bröder råkade komma där förbi, och kände sig manade att bedja för honom. Detta gjorde de, och Gud besvarade deras bön och med ens befriade mannen från lidande; men vi som ha emottagit evangelii fulla ljus, måste hava förtroende till honom och hans Ord (utom när den som behöver hjälp ej förmår utöva tro); ty vi befalles att "bedja i tro, icke tvivlande" (Jak. 1: 6, 7).

Vidare fordras lydnad. Det måste förefinnas en villighet, hos den som söker hjälp, att beredvilligt vandra uti det ljus Gud giver. Vi böra åtlyda varje Skriftens befallning. Jesus, efter han helat en viss person, sade: "Synda icke härefter, att dig icke må vederfaras något värre" (Joh. 5: 14). Besluta dig för att övergiva orättfärdighetens väg, giv upp de syndiga tingen i denna världen. levendast för Gud och hans ära, emottagande Kristus såsom ditt "allt och i alla." Den människa som har detta beslut, är uti det rätta tillståndet att söka Gud för hjälp; hon kan bedja trons bön som ej låter sig övervinnas av motstånd eller missmodighet. "En rättfärdig mans bön förmår mycket, där hon är i verksamhet" (Jak. 5: 16).

Det är Guds vilja att hela till dess den "utsatta" tiden att dö har kommit. Gud kan av någon orsak dröja med att hela, men den enträgna, trons bön måste slutligen bringa svaret; ty Bibeln säger: "Trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom" (Jak. 5: 15). Guds Ord kan ej svikta. Det finnes ingen sjukdom så dödlig, intet lidande av så lång varaktighet, utan att den måste försvinna för Guds uttalade Ord.

De Ungas Avdelning.

EN DÖENDE MANS ORD.

Av Robert Rothman.

Var och en av oss borde hava till vårt mål att leva ett sådant rent, heligt liv, att andra måtte uppmuntras att leva för Gud. "Våra handlingar tala högljuddare än våra ord," och medan andra kanske ej taga någon hänsyn till våra förmaningsord kunna de likväl ej undgå att få intryck av våra rena liv. Om vi leva rätt och ej tala några onda,dåraktiga eller lättsinniga ord, när vi då tala några ord för Mästaren, komma de att hava vikt. Runt omkring oss finnas män och kvinnor, gossar och flickor, vilka, om ej frälsta, hava ett tomrum uti sina hjärtan som endast kan fyllas av Jesu kärlek. Om vi bekänna oss vara frälsta, kanske de se hän till oss att tala ord som kunna leda dem in på livets väg. Jag vill här berätta om en predikants erfarenhet härutinnan, som jag läst om.

Han var ung och kanske tanklös. Efter att hava predikat mycket allvarligt i ett visst kapell, måste han gå till fots ett avstånd av fyra eller fem engelska mil till sitt hem. En ung man, som fått djupt intryck av predikan, bad om förmånen att få gå tillsammans med predikanten till hans hem, med hopp om att få tillfälle att tala med honom om sina känslor och få några råd till vägledning eller tröst. I stället för detta, omtalade den unge predikanten de mest underbara historier, under vägen hem, till dem som voro med honom, förorsakande högljudda skrattsalvor.

Några år senare tillkallades predikanten att komma till en dönde mans sjukläger. Han hastade dit med ett hjärta uppfyllt med önskan att göra gott. Han ombads att sätta sig vid sängen, och den döende mannen betraktande honom mycket noga, sade:

"Kommer du ihåg hurusom du predikade på ett visst ställe vid ett visst tillfälle?"

"Ja, det gör jag," sade predikanten.

"Jag var en av dina åhörare," sade mannen "och jag var djupt rörd av predikan."

"Gud vare tack därför!" sade predikanten.

"Vänta!" avbröt mannen honom "tacka ej Gud innan du hört hela berättelsen. Du skall få orsak att ändra ton innan jag blir färdig."

Predikanten såg överraskad ut; men icket gissade han vad skulle bliva den fulla utsträckningen av denne mans vittnesbörd. Han sade: "Minnes du att sedan du slutat denna predikan, jag tillsammans med andra gingo hem med dig? Jag var ärligt angelägen om att bliva ledd på den rätta vägen den aftonen; men jag hörde dig tala på ett sådant gycklande sätt att jag gick ut ur huset när du satt vid bordet och åt aftonvard. Jag stampade med min fot på jorden: jag sade du var en lögnare att kristendomen var ett bedrägeri; att om du kunde ställa dig mena det allvarligt i predikstolen och sedan komma ned och tala på det sättet, måste alltsammans vara hyckleri, och jag har från den dagen till denna varit en fritänkare. Men i denna stund är jag ej en fritänkare. Jag vet bättre. Jag håller på att dö och skall snart bliva fördömd, och vid Guds domstol skall jag lägga skulden för min fördömelse på dig. Mitt blod är uppå ditt huvud!

Det säges att mannen strax dog med ett förfärligt rop på sina läppar. Huru mycken vikt ligger ej uppå att vi vakta våra ord och handlingar, så att vi ej vända någon ängslig själ bort från Gud.

DEN TROGNE DANIEL.

Av M. May Wollam.

Många år innan Jesus kom till denna världen, levde en god man vars namn var Daniel. Daniel fördes såsom fånge bort ifrån sitt fosterland för att tjäna en annan konung vilken tillbad avgudar. Likväl var Daniel trogen sin Gud. Han var så lydig mot Honom att dem han kom i beröring med talte om honom såsom tjänande Gud oavlåtligen.

Jag skall omtala något som hände en dag. Daniel hade några fiender vilka sökte finna något fel med honom. Detta kunde de ej göra, ty vi läsa om honom att han var utan fel eller orättfärdighet. Alltså var det endast ett sätt varpå de kunde finna fel hos honom, nämligen uti hans Guds lag. De gingo till konungen och begärde att en lag skulle fastställas, att om någon i konungariket skulle vända sin bön till någon annan, vare sig Gud eller människa, än till konungen under trettio dagar, skulle han kastas uti lejongropen. Konungen beviljade dem denna lag, ej tänkande på att det kunde skada Daniel som han älskade. På den tiden när dessa folk gjorde en lag kunde den ej förändras.

Sedan vaktade Daniels fiender på honom för att se om han åtlydde lagen. Daniel åtlydde den ej, utan bad till Gud liksom han gjort förut. Fienderna omtalade för konungen att Daniel åtlydde ej och begärde att han skulle kastas i lejongropen. Häröver blev konungen mycket bedrövad.

Om aftonen kastades Daniel uti lejongropen. Men vad tron I konungen sade till honom? Jag skall berätta det för eder: "Din Gud, den som du så oavlåtligen dyrkar, han må rädda dig." Konungen var så angelägen om Daniels välfärd att han fastade den natten, och gick bittida om morgonen till lejongropen och ropade: "Daniel, du den levande Gudens tjänare, månne din Gud, den som du så oavlåtligen dyrkar, har kunnat rädda dig från lejonen?"

Daniel svarade: "Min Gud har sänt sin ängel och tillslutit lejonens gap, så att de icke hava gjort mig någon skada."

Konungen blev mycket glad och befallde att Daniel skulle tagas ut ur gropen.

Han var ej skadad emedan han trodde på Gud. Var inte Gud god emot honom? Han skall bevisa sin godhet mot oss om vi lyda honom. Barn, Gud vill att I skolen vara trogna såsom Daniel - tjänande honom oavlåtligen.

EN BEDRÖVLIG ANBLICK.

På ett tåg var ett sällskap druckna män. De gjorde det mycket obehagligt för andra som voro på tåget, med deras superi och deras högljudda, avskyvärda tal och sång. Bland dessa män var en del vilkas hår begynte gråna. Andra voro unga. Synden var avmålad i deras anleten. De skrattade och tycktes förnöja sig. Men av huru kort varaktighet och huru oädel var ej deras glädje!

Kanhända de gingo hem och obarmhärtigt behandlade sina olyckliga hustrur eller mödrar och voro själva olyckliga.

Vilken bedrövlig anblick är ej en grupp sådana män! Huru ledsamt att tänka på att deras liv som kunde gjort gott i världen voro sålunda fördärvade och ödelagda genom synden. Det grämer visserligen Gud, att se en del av sina skapade varelser leva så långt från det ändamål för vilket han skapat dem.

Huru hände det att de blevo sådana syndiga män? En gång voro de älskliga, oskyldiga barn i deras moders' armar. O, huru synden förändrade dem! Kanske det första steget nedför, var dåligt sällskap, sedan skamligt tal, tobak, och slutligen starka drycker. Steg för steg hade de gått ned i synden.

En dag måste dessa män stå inför Gud för att dömas. Om de fortfara på deras syndiga bana, huru förfärligt, bedrövlig deras öde kommer att bliva. Vilken mörk, mörk framtid!

Visserligen vill ingen gosse följa deras exempel och så eländigt misslyckas uti sitt liv. Tag dig då tillvara för det första glaset; akta dig för de steg som leda nedåt till fylleri.

"Shining Light."

"**Innan du säger något** ont om din nästa, så gör tre frågor:

"Är det sant?

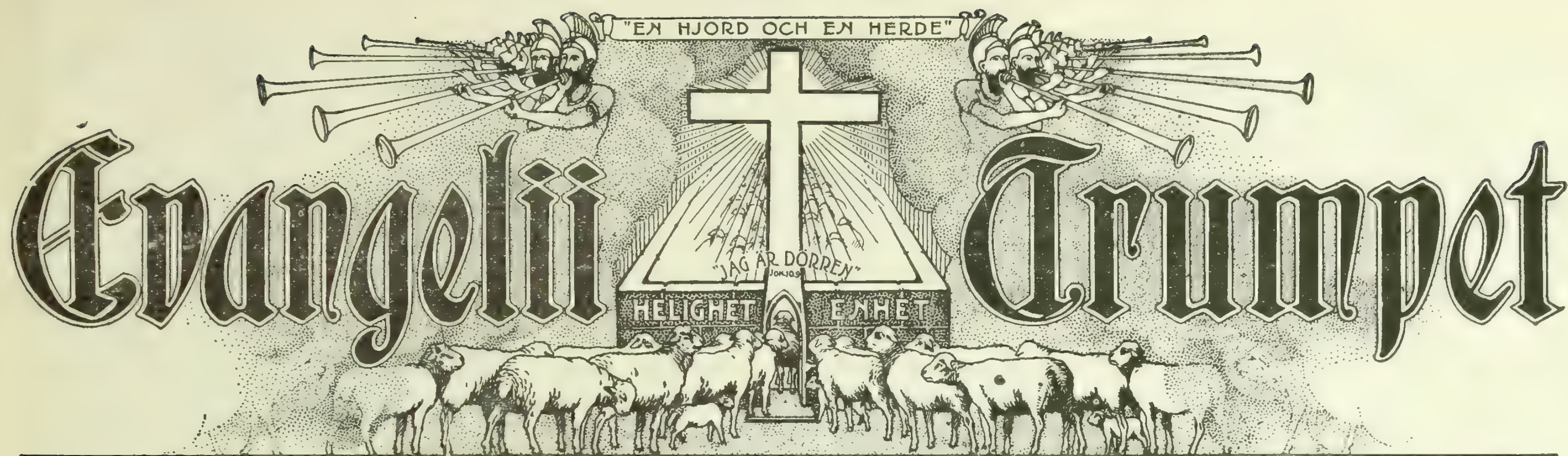
"Är det kärleksfullt?

"Är det nyttigt och nödvändigt?

"Mycket dåligt tal skall då stanna i dessa tre såll och aldrig komma ut och förbittra både ditt och andras liv. Så ädel säd! Bränn och begrav ogräs. Sant säger skalden:

"Vill blommor i livet du skörda,
Så måste du blomsterfrön så.
Du skördar, vad helst du än sår.
Ja, skörden helt visst en gång kommer.
Du skördar, vad helst du än sår."

"Döm icke kärlekslöst, så varder du icke i längden kärlekslöst bedömd. Lär dig de tre frågorna, som nämnts från en vis man. Praktisera dem. Du ångrar det aldrig."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e November, 1916. Nummer 22.

DU TROGNA SJÄL.

Av C. J. Forsberg.

Du trogna själ, var glad i Gud,
Han vill dig alltid vara
En trogen vän om du hans bud
Vill älska, lyda bara;
Ty då han ju lovat har,
"Att vara med oss alla da'r"

Du trogna själ, hav kraft och mod;
Stå fast i stridens hetta.
Låt världen se, att Jesu blod
Dig skickat har till detta;
Ty syndare det ej förmå,
Att genom prövning tåligt gå.

Du trogna själ, göm dig i Gud,
Den tid du här skall leva.
Var alltid klädd i bröllops-skrud,
Den härliga och rena.
Bevara dig från synden ren,
Och allt, som är dig här till men.

Du trogna själ, på vägen hem,
Synes färden mödosam?
Så vet att varja Kristi lem
Här med dig tågar fram;
Guds nåd är nog på denna väg,
Har du det funnit, vän, o säg?

Halleluja! du trogna själ,
Lyft dig på hoppets vinge!
Högt över jord och synd och värld,
I tro till Herren svinge.
Om några da'r du målet når,
Och utav Jesus kronan får.

Nu fröjdas änglaskaran all!
En trogen själ är hemma;
Snart, broder, syster, du ock skall
Med alla dem instämma,
Du då för evigt glädjas får
För frälsningen i Jesu sår.

EN FÖRFÖLJARES MÄRKVÄRDIGA ERFARENHET.

Av Anna M. Greely.

I stadenD—,i en av våra västra stater, rådde mycken fördom mot det folk som levde enligt Bibelns lära. En viss grupp ungdom tycktes isynnerhet hava stort nöje uti att förfölja de ödmjuka Kristi efterföljare. Bland dem var Harry Jones ledaren, både i sport och att driva ofog.

Ett tältmöte pågick i D— ;predikanter och andra kommo från när och fjärran för att bevista detta tio-dagars möte. En eftermiddag talade en predikant om underverk och helbrägdagörande. Harry Jones och hans kamrater återvände från ett bollspel, och med uppmärksamheten dragen till det stora tältet, folkmassan och talarens röst, anmärkte en av de unga männen: "Låtom oss gå in, pojkar."

"Det är blott dessa dåraktiga helgonen, vem vill gå in dit?" sade Harry, föraktfullt.

"Jo, kom låt oss gå in i alla fall," fortfor den förste talaren, i det han gick före de andra, och de gingo alla in uti tältet.

Predikan var nästan slut. Då de unga männen, med ganska mycket buller, kommo in. begynte predikanten omtala en händelse om ett barn vars arm blivit bräckt och som blivit helad. "Jag predikade under en gammal ek, i staten Illionis, då barnet av dess föräldrar fördes till mig," sade predikanten. "Jag upphörde några minuter med att predika; församlingen knäböjde tillsammans med oss och under det vi bådo blev barnets arm ögonblickligen helad, så att han kunde begagna den med ens. Jag såg honom efteråt och hans arm var sund och stark."

"Vilken lögn!" utbröt Harry, nästan högt För sig själv tillade han: "Om inte folket i D—tager Bibeln och bevisar falskheten av dessa människors påståenden så skall jag göra det."

På vägen hem var han mycket tankfull, och hans första handling då han kom till sitt rum var att taga fram sin mycket försummade Bibel. Alldenstund han ej var särdeles väl känd med Boken, visste han ej var han skulle få reda på vad han sökte efter, men han kände sig förvissad om att bevis till hans favör voro ymniga. Han beslutade sig alltså för att söka till dess han fann det.

"Jag antager ett ställe är lika gott som ett annat," sade han för sig själv, vändande bladen vårdslöst, och öppnande den vid det trettonde kapitlet av Apostlagärningar, begynte han läsa om Paulus och Barnabas i Mindre Asien. Berättelsen var så intressant att Harry fortsatte att läsa, fastän han ej fann något som belyste direkt det ämne han hade i tankarna. När han läste38:e och 39:e versen, sporrades hans sinne och när han läste den40:e och 41:e verser, betogs hans hjärta av häpnad. Han kände sig kallsvettas. Han läste: "Sen därför till, att över eder icke kommer det, som är sagt i profeterna: "Sen I föraktare, förundren eder och varden till intet: ty ett verk verkar jag i edra dagar, ett verk, som I ej skolen tro, om någon förtäljer det för eder." Medan han betraktade skriftstället, med förundran, sade den Helige Ande till honom, "Dessa människor hava rätt."

"Om de hava rätt, varför äro de hatade och förkastade av så många människor?" frågade Harry. Han blev mycket tankfull. Han genomletade Bibeln mycket försiktigt, och fann mycket nytt och besynnerligt som han aldrig vetat fanns i den. Och då han nu blivit intresserad, fortsatte han från dag till dag att läsa Skrifterna. Orden tycktes vara levande ord. Han lärde känna vad orsaken var att dessa människor voro så hatade. Det var av denna orsak: "Men så skola alla de, som vilja leva gudligt i Kristus Jesus, lida förföljelse;" och, "Saliga ären I, när de försmäda och förfölja eder och, ljugande, säga allt ont mot eder för min skull. Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmeln; ty sammalunda hava de förföljt profeterna, som voro före eder." Dessa ord genomborrade Harry's hjärta. Han kom att tänka på huru han hade föraktat de heliga, och huru mycket hatfullt han sagt om dem. Det framstod livligt för hans sinne huru han och hans kamrater, vintern förut, hade tygellöst angripit och, med deras fortsatta stoj, förhindrat fortsättandet av ett möte vilket folket i all stillhet höll.

Samvetsagget för dessa och andra synder blev allt mer och mer kännbart, men Harry ville ej övergiva sitt syndiga levnadssätt; han fortsatte med det samma sällskap. Men fruktan bemäktigade sig honom, ty döden synes förfärlig för en som är i det tillstånd han var i. Omständigheter som ej förr inverkat på honom, kom honom nu att skälva. Till och med mörkret tycktes honom farligt; en avgrund av evigt elände tycktes vara just framför honom.

En natt uppkom en förfärlig storm. Åskan bullrade, det blixtrade skarpt, vinden blåste förfärligt och skakade huset så hårt att faten skramlade, en fönsterruta föll med ett hastigt, förfärligt brak, förökande det fruktansvärda larmet.

Harry Jones kände att han var i ett liknande tillstånd som Jona, och att Guds vrede höll på att bryta löst emot honom. I rummets enslighet utgöt han sitt hjärta inför

Gud, lovande troget att övergiva sina synder och bliva frälst, om Gud i sin barmhärtighet ville skona hans liv.

En kort tid härefter övergav han sina ogudaktiga kamrater, ty att fortsätta med dem komme att leda honom till dryckenskap och utsvävningar. Han tillrättaställde allt med sina medmänniskor, så långt han förmådde, och begynte söka Herren av hela sitt hjärta. Fastän han hade en ny, ovanlig, stilla förvissning i sin själ, likväl kände han sig ej helt tillfredsställd. "O Herre," bad han en natt, "vad mer skall jag göra? Giv mig fullkomlig vila och frid. Låt mig förnimma, utan allt tvivel, att du har emottagit mig och utstryk all hågkomst av mina ogudaktiga handlingar."

Herren talade till hans själ: "Är du villig gå till grannen Morgan och begära hans förbön?"

Herr Morgan var den som Harry föraktat mest av alla; likväl tvekade han endast en minut. "Ja, Herre, om det behagar dig."

Tidigt om morgonen begav Harry sig i väg till sin grannes hem. Brodern hade hållit på att bedja för Harry, och hans hjärta fröjdade sig då han såg den unge mannen, som förr varit så högmodig, nu ödmjukt sökande Gud.

De två männen knäböjde i enkel allvarlig bön, och liksom någon talat, tycktes Herren säga till Harry: "Kan du förtrösta på Herren till att hela din kropp?"

"Ja, Herre, om jag förtröstar på dig för min själ, vilken är den viktigaste delen utav människan, så kan jag visserligen anförtro detta bräckliga tempel åt dig."

Detta var hans sista eftergift. Då och där fick Harry vittnesbördet från Gud. Allting omkring honom tycktes förändrat - fyllt med Guds härlighet. Harry kunde ej längre tvivla. I det han gick hem den morgonen, upprepades den ofta omtalade berättelsen, att de timliga tingen tycktes förändrade, för den nyfödda själen, för Harry. Han hade aldrig sett sådant veckert gräs eller sådana vackra träd. Solen tycktes klarare den morgonen. Allting talade till hans själ, om Guds härlighet. Med Psalmisten utropade han: "O att människorna ville tacka Herren för hans godhet och för hans under med människors barn. Loven honom, sol och måne, loven honom alla lysande stjärnor. Allt vad anda har love Herren."

Harry Jones fick senare vara vittne till huru en liten flicka fick sin brutna arm helad, i ett tältmöte, på samma plats där han fick höra det budskap som så underbart ledde honom till omvändelse. Han har sedan den tiden sett hundratals fall då folk blivit helade av gudomlig kraft, ty han predikar nu det evangelium han en gång hatade.

Bibelämnen.

OM INVIGNING ÅT GUD.

Forts. från föeg. N:r.

Skulle du ännu känna tvivel och ovisshet i ditt hjärta, så låt mig anföra några ord från Nya Testamentet, vilka behandla saken från en annan sida, och, som jag anser, gör den mycket tydlig. Vi läsa i 1 Joh. 5:14, 15: "Och detta är den tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja något efter hans vilja, så hör han oss. Och om vi veta, att han hör oss, vadhelst vi bedja om, så veta vi, att vi hava det ombedda, varom vi hava bett honom." Är det nu förenligt med Guds vilja eller icke, att du helt uppoffrar dig själv åt honom? Härpå kan naturligtvis endast ett svar givas, ty Herren har själv befalt dig att överlämna dig åt honom. Är det icke hans vilja att han skall verka i dig både vilja och görning efter sitt välbehag? Även på denna fråga kan blott ett svar givas, ty Gud har själv sagt att det är hans avsikt att så verka i oss. När du nu vet att dessa ting äro i enlighet med hans vilja, må du nu [illegible] hans ord och även veta att han hör dig. Men du [illegible] ännu vidare. Du [illegible] att de böner du bett äro hörda. Att [illegible] eller [illegible] [illegible] Det är på detta sätt vi genom tron "emottager löftet." Det är på detta sätt vi hava "tillträdet genom [illegible] till denna nåd i vilken vi stå" Rom. 5:2. [illegible] salunda.

vi få veta att vara hjärtan äro renade genom tron (Apg. 15: 9), och som vi bliva i stånd till att leva i tron, stå fast i tron och vandra i tron.

För att göra detta så lättfattligt som möjligt, vill jag ännu en gång omnämna vad vi hava att göra med hänsyn till detta överlåtande eller avskiljande åt Gud. Jag antager, att du, min läsare, hittills har trott på Herren Jesus, såsom den som förlåter synder, och att du också vet vad det vill säga att tillhöra Guds husfolk och vara en Guds arvinge genom tron på Kristus. Nu känner du en längtan, uppstiga uti ditt hjärta, efter att bliva förvandlad till din Herres beläte. Men för att bliva Honom lik, vet du att du måste helt överlåta dig åt honom, så att han må få verka i dig vad som är honom välbehagligt. Om och om igen har du försökt att göra detta, men utan särskild framgang.

Angående denna punkt är det jag gärna vill hjälpa dig. Vad du har att göra är att ännu en gang komma till Honom och, så långt du förstar, helt släppa tag på dig själv, så att han får göra med dig såsom han vill. Du bör bedja Honom, att han genom sin Ande uppenbarar för dig om det finnes något hemligt motstånd i ditt hjärta, och om han ej uppenbarar något sådant för dig, får du tro att det ej finnes något. Du måste anse det såsom en avgjord sak, att du har överlämnat dig åt Herren, och att du från och med denna stund icke i något hänseende tillhör dig själv. Om du bliver frestad till att undra på huruvida det verkligen är sant, så möt frestelsen med den försäkringen, att du har överlämnat dig åt Herren, och hys ej ens den avlägsnaste tanke på något annat. Inlåt dig ej uti någon överläggning därom utan visa bort med beständighet varje tvivel. Du mente det uppriktigt när du bad Herren. Du känner dig möjeligtvis ej så, men håll ändå fast därvid. Gud ser till din avsikt, icke till dina känslor, och därför behöver du blott se till vad din avsikt är, eller med andra ord vad din vilja är.

Sedan du överlämnat dig åt Gud, för att aldrig mer taga dig tillbaka, återstår för dig att tro att Gud även tagit emot dig, och att han nu räknar dig såsom sin; ej att du skall bliva hans någon gång längre fram, men att du nu är hans, och att han nu allaredan begynt verka i dig såväl gärning som vilja efter sitt välbehag. Här måste du stanna, du har ej något vidare att göra härvidlag, ty du är Herrens; du ligger i hans händer. Han har åtagit sig att sköta dig, leda dig, dana dig och skall, enligt sitt ord verka i dig "vad täckeligt är inför honom, genom Jesus Kristus" (Ebr. 13, 21). Men du måste stadigt hålla fast härvid. Om du begynner fråga dig själv om Gud verkligen tagit emot dig, kommer denna vacklande tro att medföra en vacklande erfarenhet, och Gud kommer ej att få tillfälle att verka såsom han vill. Men när du förlitar på Honom, verkar han uti dig och frukten därav bliver, att du förvandlas efter Kristi beläte från härlighet till härlighet genom hans mäktiga Ande.

Säg mig, bör du ej nu överlämna dig helt till Honom? Du svarar, ja! Så begynn nu, käre vän, med ens att räkna dig såsom Hans; genom att han tagit emot dig och nu verkar i dig vad han vill. Påräkna det även i framtiden på samma sätt. Om du uttrycker detta med ord skall det bliva dig till stor hjälp. Säg om och om igen till dig själv och till din Gud: "Herre jag är din, jag överlämnar mig åt dig, jag vill ligga stilla i dina händer och lita på dig. Verka i mig vad som är välbehagligt för dig." Upprepa detta många gånger om dagen för dig själv; betrakta det såsom din naturliga ställning till Gud! Bekänn det för dig själv, bekänn det för Gud, bekänn det för dina vänner! Låt Herren säga dig att han beständigt och osvikligen skall vara din Gud och säg honom att du vill vandra på hans vägar och hålla hans bud! Gör detta och du skall få erfara att han gör dig till sin egendom och att han bjuder dig hålla alla hans befallningar och säger att du skall tillhöra "ett folk, som är helgat åt Herren, din Gud."

Försök att göra nagot gott mot andras själar! Ett allvarligt ord, någon uppmuntran, en bön sakta framviskad.

Religiösa samtal

Mellan Herr Riktig och hans grannar

(Onsdag morgon)

Herr Ärlig: (Talar till sin hustru). Jag skall resa till staden i dag på förmiddagen. Jag bliver troligen borta till på eftermiddagen.

Fru Ärlig: Skall du det? Ja, då skall jag telefonera till några utav våra grannar, som icke voro med till mötet i söndags, och bjuda dem till bönemötet i afton. Farväl.

(På hemvägen möter h:r Ärlig h:r Gärningar).

Herr Gärningar: Pris ske Gud! Broder Ärlig. Var har du varit- Jag har åstundat att se dig.

H:r. Ä.—Jag har varit till staden. Är det något särskilt du önskar att tala med mig om?

H:r.G.— Ja, jag har ivrigt väntat att få omtala för dig att Herren har frälst mig ifrån mina synder. O, så lycklig jag är!

H:r. Ä.— Du är frälst! Det gläder mig i sanning, att höra! Jag gläder mig med dig.

H:r. G.— Ja, predikan sista söndagsafton - det var ju endast en vanlig predikan, som mina grannar säga - var för mig den mest till hjärtat gående predikan jag någonsin hört. Predikantens ord gingo mig djupt till hjärtat.

H:r. Ä.— När blev du frälst - strax efter predikan?

H:r. G.—Nej, efter jag var hemkommen. När vi kommo hem om aftonen, grät min hustru och min själ var även mycket betungad av synden. Jag förstod att min hustru längtade efter den frälsningsvisshet, som broder Godman talade om, och hela vägen hem voro mina tanker sysselsatta med ämnet.. Jag tänkte på, om det icke vore bäst för mig att uppgiva min "gärningar" teori, och mottaga frälsning genom tron. Min hustru sade: "Låtom oss bedja!" och så böjde vi våra knän. Aldrig någonsin har jag känt mina synder så tunga som då. Jag var verkligen i en beklaglig ställning. Om någonsin en människa bett till Herren om barmhärtighet, så gjorde jag det; och så kom jag till den punkten var jag kunde tro Ordet, såsom broder Godman sade, och då strålade himmelns ljus ned i min själ. Ära vare Gud!

H:r. Ä.— Du tror nu alltså på frälsning genom tron, icke sant?

H:r. G.—Ja, det kan du vara förvissad om att jag gör. Det dröjde icke länge förr än min hustru och barnen även fingo seger. Det blev en verklig halleluja stämning. Denna erfarenhet kurerade mig för "gärningar" läran, som jag förr trodde på.

H:r. Ä.— Jag tager för givet, att du nu kan bättre förstå h:r Riktig och de förklaringar han gav oss i våra samtal över ämnet.

H:r. G.—Ja, till en början, efter vi varit och samtalat med h:r Riktig, samtalade min hustru och jag om ämnet, för att styrka vår tro emot h:r Riktig; men en grundlig undersökning i ämnet ledde oss till att se vårt fel.

H:r. Ä.—Jag hoppas att många flera människor, häromkring, skola börja att studera sina Biblar, till dess de få syn på huru underhaltiga deras falska läror äro. Det gläder mig, att så många blevo rörda utav predikan i söndagskväll. Det var ingenting i predikan som för tillfället syntes så väckande eller rörande; men jag har hört huru den verkar vida häromkring.

Ja, vi ses väl åter i bönemötet i afton?

H:r. G.— Ja, jag vill ej gå miste om bönemötet.

H:r. Ä.— Jag nödgas gå. Var vid gott mod. (En stund efter h:r Ärlig skilt sig från h:r Gärningar, möter han h:r Vattenvik.)

H:r. Vattenvik: God dag, h:r Ärlig. Hur mår du?

H:r. Ä.— Jo, tack! Jag är frälst och även frisk till kroppen. Jag mötte broder Gärningar för en stund sedan. Han omtalade för mig huru han och hans husfolk blevo frälsta förra söndagskvällen.

H:r. V.— Ja, jag har hört talas om det. Det talas mycket om den saken i samhället och det ser ut, som att hela samhället har noga kännedom om de samtal vi ha' haft med h:r Riktig, och icke så hörde broder Godman predika förliden afton.

H:r. Ä— I staden hörde jag religionsspörsmål diskuteras rätt livligt. Jag väntar många till bönemötet i afton. Jag såg ej h:r Enman till mötet i söndagskväll.

H:r. V.— Nej, han var icke inne; men jag har hört att han var sittande på staketet utanför skolhuset, och så närma fönstret, att han kunde höra varje ord som talades. Jag har även hört att han skulle hava sagt till en utav sina grannar, att den predikanten, och alla som gå och höra honom borde piskas. Han skulle även hava sagt, att ingen komme att se honom i ett sådant sällskap.

H:r. Ä.— Månne det verkligen förhåller sig så? Jag tror likväl att mannen är intresserad. Min bön är, att Herren skall frälsa hans själ. Det är troligt något gott hos den mannen, oaktat han är mycket egensinnad. Jag har ju även hört att han, vid vissa tillfällen, är mycket hård mot sin familj, och även mot sina grannar. Du vet att Saulus från Tarsus, var en gång en svår motståndare till sådan lära och sådant folk; men han blev senare en god man.

H:r. V.— Jag vill här meddela dig, att jag är icke längre en motståndare. Den predikan visade mig behovet av att bliva frälst, så som jag aldrig sett det förr. Det blev klart för mig, att jag var förlorad i mina synder, och att jag endast hade en tom bekännelse, med vilken jag ej kunde inkomma i himmeln, därför är jag nu frälst av nåd.

H:r. Ä.— Du kan ej föreställa dig, hur glad jag är att höra det du är frälst! Hade du en halleluja stämning, lik den broder Gärningar hade?

H:r. V.— Känslorna gingo icke så högt i min själ. Jag hade en svår kamp för att få min bön igenom till seger. Vet du vad! Jag måste uppgiva min "vatten frälsning" teori för att få hjälp ifrån Herren. När jag uppgav den fick jag Guds frid i min själ, och nu är jag redo att bliva döpt enligt Guds ord.

H:r. Ä.— Vet broder Riktig om att du är frälst.

H:r. V.— Icke så vitt jag vet, men om du går den vägen, så var god tala om det för honom.

H:r. Ä.— Ja, det skall jag göra. Det är ju omkring 15 minuters väg längre; men det skall jag ej sätta ifråga; ty jag vet att han skall jubla, när han får höra att du och Gärningar blivit frälsta—han har bett för eder nästan dag och natt.

H:r. V.— Gud välsigne den mannen! Han är en god man—det hava vi varit övertygade om, alla dessa åren, men vi voro för stolta att erkänna det.

H:r. Ä.— Undrar vad h:r Någongång arbetar med där borta? Vi ha' även bett för den mannen.

H:r. V.— Ja, jag har goda nyheter att meddela från honom.

H:r. Ä.— Säg mig det fort!

H:r. V.— Han var här vid niotiden i dag och omtalade, att han skall gå till bönemötet i afton och där, offentligt, bedja om förböner att han måtte bliva frälst.

H:r. Ä.— Är det icke härligt! Jag tycker mig se broder Riktig, hur glad han skall bliva när han får veta det.

H:r. V.— Det vet han allaredan. Herr Någongång var borta hos honom före frukost — han stannade här på återvägen.

H:r. Ä.— Undrar vad han kommer att säga?

H:r. V.— Han har blivit så överbevisad om sitt behov av frälsning, att han med glädje upphör med sitt motstånd, och han tror det kommer att hjälpa honom, om han avlägger en offentlig bekännelse, att han har varit fel i sin uppfattning. Han tror att Herren skall frälsa honom i mötet i afton.

H:r. Ä.—Vi komma att få ett härligt möte i afton. Jag hoppas att folket i hela samhället kommer i afton.

H:r. V.— Du skall få se, att mötet bliver väl besökt, det talas om det andliga vart man kommer. Men h:r Syndman kommer icke; han fick telegram från sin son, så han reste bort i går.

H:r Ä.—Jag hoppas att han kan komma hem inom den närmaste framtiden; h:r Riktig har sagt mig, att tiden är inne för en allmän väckelse i detta grannskap, och jag tror honom hava rätt i detta, så väl som i andra ting han har sagt. Det vore önskligt, att evangelisten, som nästkommande söndag kommer med broder Godman, kunde stanna här några veckor.

H:r. V.— Det tror jag vara hans avsikt; ty jag läste en annons i dagens tidning, att

Forts. å sidan 6.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.
O. T. Ring........................Redaktör.
L. P. Peterson,.................Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg .... Medverkande Redaktör

SUBSCRIPTION RATES:
One Year .... $.75
Six Months .... .40
Same price to Canada and Scandinavia.
Prenumerationer insända från Skandinavien:
Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen bör insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankväxel; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring bör alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

"Medan vi hava tid, låtom oss göra det goda mot alla."

◆◆◆

"Tillfället klappar på vår dörr blott en gång, om vi ej äro redo att öppna, går det förbi och återvänder ej mer."

◆◆◆

Låtom oss vara "vakande och bedjande" så att de gyllene tillfällen som dagligen komma till vår dörr, ej måtte opåaktade passera förbi.

◆◆◆

Trumpetens läsare erbjudas nu ett särskilt tillfälle att "göra det goda," genom att arbeta för tidningens spridning.

◆◆◆

Det tillfälle som nu erbjudes är av mycket stort värde, Det är ett tillfälle att bringa sanningens budskap till våra landsmän.

◆◆◆

Vad kan vara av större värde för en själ än att bliva delaktig av evangelium i dess fullhet? Det är en vinst som ej kan beräknas, och är av outsägligt större värde än alla jordens skatter.

◆◆◆

Om våra läsare och vänner nu taga detta tillfälle i akt, skola många dyrbara själar få en närmare kännedom om de himmelska sanningar vilka då de efterkommas, bringa sann lycka både för tid och evighet.

◆◆◆

Försumma ej att "öppna dörren" då detta tillfälle nu "klappar på densamma." Benytta dig av detsamma och du skall göra en stor och härlig vinst.

SAMLADE NYHETER.

Bröderna S. O. Susag och E. H. Ahrendt besökte oss den 8:e nov. på grund av vissa affärsförrättningar berörande verksamheten här

◆◆◆

Systrarna Gladys Davis, från Erskine, Minn. och Hattie Colman, från Rice Lake, Wis., hava kommit hit för att hjälpa till i Hemmet. Ännu behöves en kvinlig arbetare i Hemmet, emedan arbetarna där hava mer att göra än de kunna utföra

◆◆◆

Br. Thomas Nelson råkade nyligen ut för en olycka, då han utförde ett visst arbete på sin gård. Han försträckte sig, vilket medförde invärtes skada. En natt var han döden nära; trons bön uppsändas till Gud för honom, och Gud sände sin helande kraft och lindrade hans plågor. Han är nu bättre,, men ännu behöver han Guds barns förböner, att han måtte bliva fullständigt helad.

* * *

Br. Karl Undem och familj ha flyttat till St. Paul, för vintern; deras hus här i St. Paul Park står därför tomt. De önska hyra ut det för vintern; om någon av våra läsare skulle önska hyra det, kunna de skriva till oss för närmare upplysning.

◆◆◆

I början av november hölls möten i kapellet varje afton, under flera aftnar. Ändamålet med dessa möten var i synnerhet att bedja för och förbereda församlingen här för den serie väckelsemöten som nu begynt.

* * *

Tvänne bröder från Arlington, S Dak., sände oss nyligen en donation av $85. till att köpa potatis för. Församlingen i Arlington önskade sända oss en del av vad potatis vi behövde för vintern, men enär de av vissa orsaker blevo förhindrade att så göra, blevo vi kärleksfullt ihågkomna med denna penninggåva. Deras frikostighet uppskattas mycket, emedan det annars blivit svårt att anskaffa vad som behövdes, på grund av de höga priserna. Stor tacksamhet till Gud och våra kära bröder fylla våra hjärtan, och vi tillönska givarna himmelns rikaste välsignelser.

* * *

Med detta nummer begynnes det speciella tillbudet till nya prenumeranter och prenumerationssamlare. Läs medföljande supplement.

Måtte nu var och en av Trumpetens läsare och vänner göra sitt bästa för att det önskade målet måtte uppnås, nämligen: "En fördubblad prenumerationslista för året 1917."

Glöm ej att bedja för ernåendet av detta mål. Och så när du beder låt Herren visa dig vad han vill du skall göra. Med alla Guds barns förenade böner och verksamhet bliver det en lätt sak. Gör vad du kan. Gud skall välsigna dig för dina bemödanden.

KORRESPONDENS.

"Jag tackar på det hjärtligaste för tidningen Evangelii Trumpet, vilken jag regelbundet bekommit hela året utan betalning. Jag är glad och tacksam varje gång den kommer."

* * *

"Evangelii Trumpet är i sanning en mycket god, inspirerande tidning, vilken giver uppmuntran genom Guds Ord på många sätt och visar huru vi böra leva detta livet som skall vara till nytta, särskilt för Herrens sak, vilket är det bästa av allt."

◆◆◆

"Hjärtligt tack för eder godhet att sända oss eder tidning 'Evangeli Basun' (5 exemplar). De bliva lästa av många både här i Australien och New Zealand."

◆◆◆

"Tack och åter tack för den goda tidning ('Evangeli Basun'), ni sänder mig. Den är mycket kärkommen för mig. Tidningen uppmuntrar mig mycket på min ensamma vandring här bland världens människor."

Angående församligsmötet i St. Paul Park.

Vi hava erhållit många förfrågningar angående församlingsmötet, som vanligen hållits här i december månad. Efter bön, och rådplägning med flera av bröderna, tro vi det är bäst att ej hava något församlingsmöte i år. Den förnämsta orsaken för detta beslut är, att så många väckelsemöten hållas i landsorterna i höst.

Vi tro att de Guds barn som komma att bevista dessa väckelsemöten, komma att njuta större välsignelse än om de bevistade ett församlingsmöte. Vi bedja Gud att påskynda den dag då många flera väckelsemöten komma att hållas. i de nordvästra staterna Det är ett välkänt faktum, att vi genom de sedvanliga församlingsmöten ej lyckats nå de ofrälsta, såsom vi önskat. Dessutom äro utgifterna större för ett sådant möte än för en serie väckelsemöten.

En annan orsak är att skörden ej varit god i år, så att många troligtvis ej skulle hava råd att bevista mötet här om det komme att hållas.

Vi begynte en serie väckelsemöten här i St. Paul Park, den 8:e nov. i methodist kyrkan, under ledning av syster Edith Trask. Mötena komma att fortsätta så länge som Herren vill. Vi önska härmed hjärtligen inbjuda alla att besöka oss och se huru verksamheten fortgår, samt bevista några av dessa möten. Detta kunde vara av särskilt intresse för dem som hade tänkt på att komma till församlingsmötet. Arbetarna i tryckeriet och i Ålderdomshemmet äro alltid glada över att få träffa Guds barn från andra orter, och komma att göra allt vad de kunna för att göra det angenämt för dem.

Låtom oss bedja och planera för lägermötet som kommer att hållas här, nästkommande juni månad, om Gud vill.

Evangeli Basun Pub. Co.

FRÅN ARBETSFÄLTET

Montevideo, Minn.

Mötena i Racine avslutades söndagsafton den 29:e okt. Icke så få själar blevo frälsta. Br. Chambers, br. Wm. Jensen och br. Kilderman blevo, i ett församlingsmöte, valda till församlingens diakoner. Den sista söndagen deltogo ungefär 150 uti att fira Herrens Jesu åminnelse., med att begå Herrens nattvard. Den Helige Ande utgöts över oss. Många som voro trötta och svaga blevo uppmuntrade och styrkta. En stor skara följde med till stationen och sjöng medan tåget sattes i gång. Det sista jag hörde var: "Gud vare med dig tills vi ses igen."

Jag var på besök i St. Paul Park, måndagseftermiddag, och på tisdagen reste jag hem. Jag ankom till Montevideo i går, den 1:e nov. Jag skall, om Gud vill, hålla möten här till den 19:e. Hoppas att många själar skola frälsas i dessa möten.

Eder broder,
Morris C. Johnson.

Paynesville, Minn.

Söndagen den 30:e juli, hade jag den glädjen att möta med den lilla församlingen här hemma, för första gången efter 'itet över femton månaders frånvaro. Icke så få kommo tillsammans, från Norway Lake, West Lake och Colfax, Minn. Vi hade en härlig stund tillsammans omkring Herrens Ord. Vi kunde alla vittna om Herrens trofasthet och kärleksfulla ledning; hans hand hade varit mäktig över oss till godo, under den tid vi varit åtskilda. Lovat vare Hans heliga namn!

Söndagen den 5:e aug. blev jag åter kallad till Hereford, på grund av vår älskade broder L. J. Brewsters' sjukdom. Herren har hört bön för honom. Pris ske Gud!

Söndagen den 13:e aug. var jag till Norway Lake, varest vi hade härliga möten. Söndagen den 20:e aug. hade jag glädjen att vara tillsammans med församlingen här hemma. Söndagen den 27:e var en härlig dag, då några hemifrån, och även från Norway Lake och West Lake, reste i automobiler till Montevideo, Minn. Herren gav oss sådant härligt väder så att vi fingo njuta av naturens friska luft, på den 75 mil långa körturen. När vi kommo fram till broder och syster Hendricksons vackra hem, möttes vi av en skara väntande Guds barn, vilka kommit till mötet från Milan, Watson, Montevideo och omnejd. Det hade ändå varit förgäves om denna stora skara av människor varit samlad, om ej Gud kommit mitt ibland oss; men Gud var sina löften trogen och var tillstädes, då vi kommo tillsammans i hans namn. Skurar av välsignelse kommo ned över oss så att vi blevo ej besvikna i våra förhoppningar. Det enda otillfredsställande var, att tiden blev för kort för att alla kunde få tillfälle till att vittna om vad Herren hade gjort för dem. Vi hade dock många levande vittnesbör om att Herren härligen frälst män och kvinnor, vilka varit uti olika ställningar i livet; några som varit ganska moraliska människor, och andra som varit längre ute på syndens väg. Pris ske Gud, att hans kraft varit tillräcklig till att nå alla och göra dem till nya skapningar i Kristus Jesus. På eftermiddagen och aftonen hade vi möten i staden Montevideo, varest de hava en möteslokal. Syster Micala Simonsen har varit där en tid och verkat, och några själar hava funnit frid med Gud.

Därifrån reste jag till St. Paul Park, varest "Board of Trustees" för Ålderdomshemmet och tryckeriet hade möte. Åtskilliga angelägenheter behandlades. Broder Thomas Nelson, som har förestått tryckeriverksamheten, sedan den begynte för nära 17 år sedan, känner att han, emedan hans hälsa är nedbruten av överansträngande och ansvarsfullt arbete, ej kan fortsätta därmed längre och blev därför frigjord från denna anställning. Syskon, måtte vi uppskatta vad vår käre broder har uppoffrat för den skandinaviska verksamheten i synnerhet, och Guds arbete i dess helhet. Måtte vi åtminstone komma ihåg honom i våra böner. Han har givit 17 år av sin bästa tid, ja sina förmågor och mandomskraft; måtte vi bedja att Gud måtte återgiva honom hans fullkomliga hälsa och styrka; det är synnerligen hans närver som äro nedbrutna. Han kommer ej att upphöra att verka för Herren, men är fri ifrån uppsikten över arbetet i St Paul Park. Broder Seward L. Johnson blev vald i hans ställe, och är, när detta skrives, allaredan flyttad till St. Paul Park. Syskon, br. Johnson har vårt fullkomliga förtroende, och jag tror att han även har edert, ja jag vet det så är. Glömmen ej då att bedja för honom, att helig vishet, från helgedomen, måtte givas honom, till att fylla denna ansvarsfulla plats, varuti Gud och hans folk satt honom. Låtom oss sätta våra skuldror tillsammans med honom och de andra kära arbetarna, så skall verksamheten även gå framåt. Pris ske Gud! Han och de andra, äro Herrens och edra tjänare, men kommen ihåg att vi alla äro Herrens medarbetare. Låtom oss ej glömma att deltaga i arbetet så skall det lyckas, till Herrens ära och tusende själars frälsning.

Bland annat blev det även bestämt, att vi, edra och Herrens tjänare, ansågo att det var tid att skulden på Ålderdomshemmet bleve avbetald, så attHemmet, så snart som möjligt, kan komma till att uppfylla den mission som ursprungligen var ämnat det skulle; nämligen, att de värdige gamle bland Guds folk, som äro fattiga och inga hem hava, kunna få ett hem i sin ålderdom, i enlighet med 1 Tim. 5: 9, 10. Vi se även i den 16:e vers, Bibelns plan, och detta gäller lika väl för män som för kvinnor. När skulden blivit betald, så att de penningar som inkomma medelst testamente eller på andra sätt, kunna läggas i en fond, för att kunna underhålla sådana gamla, kan det ske. Skulden är ännu $5,500, och fästan det torde vara hårt för en av oss till att betala detta på en kort tid, så bliver det en lätt sak när vi alla taga fatt. Jag tror det skall lyckas; Gud och hans folk hava ännu aldrig sviktat.

Eder ringa tjänare, nedskrivaren av dessa rader, blev vald till att resa omkring och göra denna insamling. Viljen I då bedja för mig och även stå mig bi med edra medel, när jag kommer omkring. Ja, jag vet I så viljen. Jag skall resa i fyra stater; Minnesota, N. Dak., S. Dak., och Wisconsin. Om någon utom dessa stater känner sig manad till att giva, så var god och sänd det till mig. Br. Nelson skulle skriva till några i Kanada for att hjälpa mig, men har du ej fått något brev, så sänd, eller låt mig veta vad du kan eller vad Herren vill du skall göra, ty jag vet du önskar hava del uti denna välsignelse. Det är ofta vi höra, att man har stora utgifter hemma. Ofta är detta sant, men jag finner att om vår givmildhet sträcker sig längre än hemmet, välsignar Herren även i enlighet därmed. När vi giva till Herrens sak i allmänhet, så känna vi att vi hava del uti och ansvar för verksamheten, och även rättighet att säga ett ord i saken. Jag hoppas snart komma till eder med Herrens Ord, om jag ej allaredan varit där, när du läser detta. Jag skall låta eder veta huru det går och vad syskonen tänka om saken och planen.

Söndagen den 3:e sept. höll jag möte i Belgrade, Minn. Härintill har jag ständigt varit sysselsatt sedan jag kom hem.

Jag har under de sista dagarna emottagit många kära brev från Skandinavien. Några har jag besvarat, andra har jag ännu ej besvaret. Jag tackar eder alla innerligt för desamma. Om några av eder måste vänta litet på svar, så är orsaken den att jag, såsom alltid, har mycket att göra. Hoppas dock få tid till att svara eder var och en enskilt Gud välsigne eder alla. Bedjen för mig. Eder som alltid ringa broder och tjänare,

S. O.Susag.

SKÖRDEN ÄR MYCKEN.

När jag ser ut över omgivningen och ser huru människorna vandra på syndens väg, då kommer det mig att tänka på Jesu ord: "Skörden är mycken, men arbetarna äro få" (Luk. 10: 2).

Vi se själar gå bort emot evig förtappelse utan att vara i stånd att komma dem till mycken hjälp emedan dem som deltaga uti Herrens arbete äro så få. Och med detta förfärliga skådespel för ögonen, borde det ej finnas en trängtan i vårt hjärta att efterkomma denna Jesu befallning: "Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd." Detta borde vara vår innerligaste bön, åtföljd av många tårar, och med en djup längtan att få se dyrbara själar befriade från syndens band. Men när vi läsa den 3:e vers av detta kapitel: "Gån åstad. Se jag sänder eder." då borde det med en känsla av ansvar, bringa denna fråga till oss en och var: "Vad kan jag göra för att själar må bliva frälsta." Vi kunna ej vänta att Gud skall höra våra böner om vi ej göra vår del. Aposteln Jakob säger oss att

vi skola bevisa vår tro med våra gärningar.

Vi kunna ej alla predika evangelium, men det finnes andra ting som äro lika så nödvändiga. Den bäste predikant kan ej fylla din plats. Gud har givit oss, var och en, den begåvning och förmåga som fordras att fylla den plats där han ställt oss, och om vi underlåta att flitigt uträtta det värv han ämnat för oss att uträtta, kommer dessa själars blod, som gå förlorade på grund av vår likgiltighet, att krävas av våra händer.

Vi se många väckelsemöten hållna, utan vidare resultat, emedan man väntat att arbetet skulle uträttas av predikanten allena, och själarna ej voro i ett tillstånd varuti evangelium kunde inverka på dem. Liksom en lantbrukare måste plöja och förbereda jorden för mottagandet av sädet, om han skall kunna göra räkning på en god skörd, sålunda måste vi få människorna uti ett förberett tillstånd att mottaga evangelium. Då kunna vi hava full förvissning om att Gud skall utgjuta sin Ande och frälsa själar.

Liksom flera redskap blivit uppfunna varmedelst lantbrukaren kan odla stora fält vilket han ej annars kunnat göra, så har även Herren låtit uppfinna redskap varmedelst evangeliet kan utspridas överallt. Genom tryckpressen och litteraturen är det möjligt att bringa det frälsande budskapet, till och med in uti hem som annars vore otillgängliga för detsamma.

Måtte Trumpetens läsare behjärta detta faktum och benytta sig av de redskap som Gud ställt till deras förfogande. Det kan understundom se ut som att det ej skulle uträtta något gott att sända tidningen till den eller den, men Gud verkar oftast i det fördolda, och han vet vilken välsignelse det kommer att medföra; och om vi göra det såsom åt honom skola vi alltid få välsignelse därav. Kanske det kan taga en längre tid innan en eller annan bliver intresserad, men tidningen kommer på sina regelmässiga besök och är alltid i hemmet, och när många böner uppsändas till Gud om hans välsignelse, skall han visserligen ej låta den utebliva.

Vore det möjligt för dig att prenumerera å tidningen för några av dina grannar, här i landet eller i Skandinavien? Gud skall återbetala det mångdubbelt, och om än vissa själar ej bliva frälsta direkt genom tidningens läsning, kommer den likväl att bana väg och göra förberedelse för väckelsemöten senare.

Jens Ikast.

(Broder Ikast är en av arbetarna i tryckeriet. Hans nitälskan för Guds saks framgång är efterföljansvärd. Red.)

RELIGIÖSA SAMTAL.

Forts. från sid. 3.

en serie väckelsemöten kommer att begynna nästkommande söndagseftermiddag. H:r. Syndman återkommer antagligen inom den tiden.

H:r. Ä.— När kommer dopakten att hållas?

H:r. V.— Kl. 4 nästkommande söndagseftermiddag.

H:r. Ä.— Och du kommer att vara med där?

H:r. V.— Ja, jag skall då bliva döpt.

H:r. Ä.— Skall du döpas då? Blev du icke döpt för flera år sedan?

H:r. V.— Jag gick igenom en dopform, men mitt hjärta var icke rätt med Gud, och jag var därför icke heller en sann dopskandidat. Det är ingen som har sagt mig att jag skulle bliva döpt nu men efter att hava betraktat denna text: ''Den som tror och bliver döpt, han skall varda frälst,'' har det blivit så klart för mig, att tron måste föregå dopet, att jag har beslutat åtlyda den texten bokstavligt.

(Herr Någongång kommer)

Herr Någongång: God dag, mina herrar.

H:r. Ä.— God dag! Vi undrade just vad du gjorde därborta.

H:r. N.— Jag såg eder i samtal så länge och beslutade då att komma och omtala hur jag känner mig till mods. Ju närmare jag kommer Herren ju mera känner jag mig dragen till eder, gott folk. Om jag icke snart får hjälp, vet jag icke vad det bliver av mig. Jag kan icke arbeta längre — vart jag går så trycker mig denna börda.

H:r. V.— Ja, så kände även jag mig. Fortsätt bara att bedja.

H:r. N.— Jag har tänkt att jag skulle få seger i bönemötet i afton, när jag får de snälla Guds barnen att bedja med och för mig. Jag måste hava hjälp snart. Att vänta på frälsning till döden, tillfredsställer mig icke längre; det har blivit mindre tillfredsställande för mig sedan jag var borta hos Enman och samtalade med honom.

H:r. Ä.— Vad hände därborta — piskade han dig?

H:r. N.— Vad menar du med det?

H:r. Ä.— Jag har hört att han skulla hava sagt, att alla, som gå och höra broder Godman predika, borde piskas.

H:r. N.— Han är så ångerfull över sina synder, att han har det svårt att vara stilla och lugn. Hans känslor äro nästan lika mina; det var därför jag gick ifrån honom; ty jag förstod att vi kunde icke vara varandra till någon hjälp.

H:r. V.— Kommer han till mötet i afton?

H:r. N.— Nej; han vet att han borde komma, men han är icke villig att överlämna sig åt Herren. Det är en orsak varför han känner sig så betungad.

H:r. Ä.— Måtte han icke motstå Anden och förhärda sitt hjärta. Sedan jag började med bibelläsning och bön i mitt hem husandakt — har Jesu ord gjort ett djupt intryck på mig, där han säger: ''Vandren medan I haven ljuset, att mörker icke må överfalla eder'' (Joh. 12: 35). Forts).

C. E. Orr.

''EVINNERLIGEN FÖRGÅS''

Under ovannämnda rubrik, i en samfundstidning, söker skrivaren bevisa att de ogudaktiga ej skola lida evigt straff. Vi återgiva här ett utdrag från nämnda uppsats:

''Det är en sådan eld som skall förtära de ogudaktiga; denna eld skall ock rena jorden från all besmittelse, varefter den skall bliva de frälstas vistelseort genom alla kommande evigheter. Den tanken, att Gud har berett en plats för de ogudaktiga, där de skola plågas under alla evigheter utan att straffet skall taga slut, är så avvikande från en sund tankeriktning i ljuset av Guds Ord, att den tänkande känner sig sjuk i själen vid tanken på att en sådan läroåskådning skulle hava gjort sig gällande bland kristna bekännare. Guds Ords lära är den, att de ogudaktiga skola förgås och bliva såsom de ej varit till, att de skola försvinna såsom agnar för vinden.''

Vad angår påståendet att jorden skall renas genom eld och sedan bliva de frälstas vistelseort, kunna vi se med att läsa det tredje kapitlet av 2 Pet. att det är stridande mot Guds Ord. ''Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas'' (v. 10). Det står ej att jorden skall renas utan att den skall ''förbrännas.'' Det säges ej att elden skall ''rena jorden från all besmittelse,'' utan att elementen skola upplösas och att både jorden och de verk som äro därpå, skola förbrännas. Och icke blott skall jorden med dess verk förbrännas utan även himlarna skola med dån försvinna. ''Himlarna,'' måste här naturligtvis hänsyfta till lufthimlarna som omgiva jorden. Om det vore Guds avsikt att medelst eld rena jorden från ''besmittelse,'' vad avsikt kunde han då hava med att även ''himlarna'' skulle försvinna? Guds Ord är tydligt angående denna punkt; jorden skall ''upplösas,'' och ''förbrännas,'' totalt omintetgöras.

Vidare säger aposteln: ''Men nya himlar och en nya jord (ej den gamla, rengjord) vänta vi, efter hans löfte, i vilka rättfärdighet bor'' (v. 13). Denna nya jorden skall alltså bliva de frälstas vistelseort igenom evigheten, och ej denna jorden.

Vad påståendet angår ''att Gud har berett en plats för de ogudaktiga där de skola plågas under alla evigheter,'' så är det sant att Gud ej berett detta pinorum, denna eviga eld för människorna, utan den är ''tillredd åt djävulen och hans änglar'' (Matt. 25: 41). Helvetet var berett åt djävulen och hans änglar. Det är Guds vilja att människorna skola komma till himmeln. Men om de neka att komma dit, om de sätta sig emot Gud och besluta sig för att tjäna djävulen, återstår ej annat för dem än att följa honom till hans vistelseort. Detta göres tydligt i samma kapitel varest Jesus beskriver vad som skall hända när han återkommer till jorden för andra gången. Det heter att ''inför honom skola församlas alla folk, och han skall skilja dem från varandra, såsom herden skiljer fåren ifrån getterna.'' Den ena klassen skall han ställa på högra sidan och den andra klassen på den vänstra. ''Då skall han ock säga till dem på vänstra sidan: Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden,

som är tillredd åt djvulen och hans änglar'' (v. 41). ''Och dessa skola gå bort till evigt straff'' (v. 46). I Mar. 9:e kapitel upprepar Jesus tränne gånger, att det vore bättre att förlora sina kroppsliga lemmar ''än att fara till helvetet, till den outsläckliga elden, där deras mask icke dör och elden icke utsläckes.'' Kan något språk vara tydligare än detta?

Det kan göra en sann, av Guds Ord upplyst kristen sjuk i själen att se och höra huru vissa lärare söka bestrida Guds Ords tydliga utsago angående denna punkt, och därmedelst göra människorna, vilka vandra på den breda vägen ''som drager till förtappelsen,'' ännu säkrare uti deras synder.

Kan någon, som har aktning för det gudomliga, föreställa sig att Jesus uttalade dessa, jämte flera andra liknande varningar om de ej voro sanna, eller blott för att onödigt oroa människorna? Nej, han uttalade dem för att varna dem från att gå till detta förfärliga pinorum, ''till den outsläkliga elden,'' elden som ''icke utsläckes.'' Måtte Gud hjälpa arma syndare att taga varning och omvända sig ifrån synden, så att de ej skola nödgas ''fara till helvetet,'' till den plats som är ''tillredd åt djävulen och hans änglar.''

L. P. P.

Var hövlig till och med mot den besvärlige individen som alltid är i vägen för dig. Gud sänder honom till dig.

Hemmet.

DET ORÄTTA UTI SJÄLVFÖRSAKELSE

Av J. T. Wilson.

Självisknet åstadkommer myckt ont, och i sanning, det kan sägas att allt ont, antingen direkt eller indirekt, är reslutatet av själviska begärelser. Självförsakelse kan likväl, när den oförståndigt ådagalägges, plantera själviskhet uti en annans liv. Det säges om en viss man att han arbetade oupphörligt för att hans tvänne gossar måtte kunna hållas i högskolan. Under skolferierna, då de unga männen kunnat arbeta, uppehöllo de sig på någon badort. De kunde undervisat andra., under terminen, för att hjälpa till med utgifterna, men fadern önskade att de skulle vara fria för att kunna ägna sig åt sina studier. Plötsligen blev fadern sjuk och dog. Gossarna, utan förmånga att arbeta nödgades upptaga affärslivets plikter utan praktisk övning. Enär de aldrig praktiserat självförsakelse, blevo de hårdhjärtade, egennyttiga män.

Den moder som begagnar sin trådslitna klädning och en gammal hatt, år efter år, för att hennes dotter skall kunna få nya kläder, är i sanning självförsakande, men hon fostrar oriktiga idéer hos sin dotter. Varje barn borde läras att deltaga uti självförsakelse som måste göras. Dottern borde naturligtvis hava lediga stunder, tillfälle att praktisera musik, nu och då en utflykt, men borde ej modern även hava sin del av dessa ting? Till och med den flicka som, av osjälviska motiv, har för vana att ordna sin broders saker, hänga upp hans kläder, arrangera hans skrivbord, etc., kan göra honom skada.

Nyttiga män och kvinnor, de som varit framgångsrika i livet, har varit sådana som i sina unga år ålagts att bära bördor och lärts att arbeta, och vilka ej ansett sig för goda att utföra de vanliga göromålen i livet. Många oangenäma sysslor måste uträttas i hemmet, och fastän fadern eller modern, som bär alla de oangenäma bördorna, kan hava en osjälvisk önskan att så göra, likväl kunna återstoden av familjens medlemmar lida mycket men av att undslippa behovet av självförsakelse. De kunna forma vanor vilka kunna bliva skadliga genom hela livet.

VAD LÄSER DITT BARN?

Hur mången fader och moder är det icke, som icke alls ägnat denna fråga någon uppmärksamhet. De kunna vara mycket fästade vid sina barn och ägna dem en öm och kärleksfull omvårdnad. Men de hava icke kommit att tänka på, av vilken utomordentlig betydelse det är, att deras barn få läsa endast det, som är gott och nyttigt. Av tanklöshet och oförstånd från föräldrarnas sida få stundom barnen läsa, vad de vilja. Detta har mången gång haft till följd, att redan i barnaåren har den rena barnasjälen besudlats. Många exempel finnas på, hurusom en människa kommit att vandra syndens och lastens vägar därför att hon i barndomsåren och ungdomstiden läst dåliga böcker. Sådana böcker äro ofta ett utmärkt redskap i den ondes tjänst till att förvilla en människa och fånga henne i syndens och ondskans garn. Ja, många miljoner människosjälar hava blivit förgiftade genom läsandet av dåliga böcker. Särskilt i våra dagar behöva föräldrar vaka över sina barn i detta avseende, ty det skamligaste bliver nu skrivet och tryckt.

Faran av att läsa dåliga böcker har en konstnär sökt teckna på duken. ''För åtskilliga år sedan var en tavla utställd i ett bodfönster i Köln. Den föreställde en ung flicka, som satt vid ett bord och ivrigt läste i en bok. Ja, hon tycktes nästan sluka dess innehåll. Bakom flickan såg man en ond ande, som hånleende tittade över hennes axel och förnöjd gnuggade sina händer, såsom en, den där fröjdar sig över ett byte.''

Vet du, fader och moder, vad ditt barn läser? Följer du barnet med ditt vaksamma öga, att ej syndens mördande gift genom dåliga böcker kommer in i ditt barns hjärta, varigenom ditt barn bliver olyckligt för tiden och evigheten?— Gör även här, vad du kan, att ditt barns lycka ej blir skövlad.

Utv.

INGÅNG UTI ARKEN.

Av Annie A. Reynolds.

När Noa begynte bygga arken och att varna folket, skrattade de troligtvis åt och hånade honom, och trodde ej att vattnen skulle övertäcka jorden. Men förändrade deras otro Guds ord? De "åto och drucko, gifte sig och bortgifte;" men likväl kom en dag då floden verkligen kom—när himmelns fönster öppnade sig och dessa otroende förstördes från jordens yta. Men de som trodde och åtlydde, med att ingå uti arken, blevo räddade

På samma sätt är det i vår tid. Kristus är vår räddnings ark. Om och om igen hava vi blivit varnade för den kommande vreden. Några få gå in uti arken, men många håna. Deras hån gör likväl ej Guds Ord till osanning. Vad mer, om människorna ej tro? "Icke skall väl deras otro göra Guds trohet om intet? Bort det! Vare hellre Gud sanfärdig och var människa en lögnare." (Rom. 3: 3, 4).

Det faktum att tusentals förkasta Honom, är av ingen betydelse. Tusentals förkastade Honom i Noas dagar; likväl *kom floden.* Den sanningen kvarstår, att det skall komma en tid då Guds vredes och rättvisas oväder kommer att utgjutas över denna ogudaktiga värld, vilken är försjunken uti synd och ogudelighet; att en säkerhets ark blivit beredd — Jesus Kristus, den rättfärdige; att alla som ingå uti denna ark komma att vara trygga; och att alla som ej ingå komma att förgås. För dem som mottaga finnes trygghet, men för dem som förkasta, väntar en förfärlig förstörelse. Fastän de litet föreställa sig det nu, skola de likväl en dag komma till en förnimmelse av detta förfärliga faktum.

När Noa och hans familj hade ingått i arken, och Guds tid kom, stängde Gud dörren. Sedan kunde ingen mer komma in. Och lika visst skall det komma en tid då alla dessa som ständigt förkasta Guds Ords och Guds Andes varningar. skola önska (långt, långt utöver någon önskan de någonsin haft) att ingå uti Kristi ark, men skola ej kunna.

Frälsaren söker nu efter dig; en dag kommer du att önska dig en frälsare, men kommer ej att finna någon. En dag kommer du att vakna upp till det sorgliga faktum, att, med att bortvisa nådestillbudet, har du även bortvisat härlighetens välsignelse.

I Kristi ark finnes trygghet, men det finnes intet löfte om trygghet utom. Du kan ej förbliva utom, och på den sista dagen klandra Gud för att du förlorat din själ. Han har berett dig en ark; han har givit dig tillräckligt tillfälle att gå in uti den; han till och med ber dig enträget att komma. Men en dag kommer Han att stänga dörren.

"O själ tag dig till vara, Du skall göra räkenskap inför Gud."

De Ungas Avdelning.

VILKEN VÄG.

Av Bessie L. Hittle

På den kristna vägen finnes ingen plats att stå stilla. Antingen göra vi framsteg eller ock gå vi tillbaka. Det är gott för oss att undersöka vårt tillstånd allt som oftast. Käre frälste läsare huru är det med dig? Drager du närmare Herren och bliver en kraftfullare kristen efter som dagarna gå förbi, eller föres du litet om sänder bort ifrån Herren?

Detta är en viktig sak och en som vi behöva begrunda. Det råder en sådan likgiltighetens anda i världen, med hänsyn till andliga ting, att det vore lätt för dig under det du går på skola, att bliva vårdslös angående dina anliga plikter och sålunda föras med strömmen. Detta är farligt. Om du ej bett Gud, till dess du fått hans kraft inneboende, kan det hända du ej förmar övervinna frestelserna och du torde ledas bort uti synd. Satan vet att om han kan få de unga Guds barn till att bliva vårdslösa och litet ljumma så är det ej så svårt att få dem att giva efter för frestelse. Alltså låtom oss var och en vaka och bedja, såsom Bibeln på så många ställen säger oss att göra. I en vers heter det: "Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse."

I stället för att följa med strömmen och komma bort ifrån Herren, gå den andra vägen. Du skall finna den skön. Dess mer du hängiver dig åt bönen, Guds Ords läsning och begrundan av himmelska ting, dess behagligare bliver det att tjäna Gud. Var trogen, var andlig, och du skall bliva till en uppmuntran för andra att leva för Gud.

TILL VÅRA GOSSAR.

Av Frances E. Tallen.

Käre gossar, det ligger mig tungt på hjärtat att skriva några rader till eder. Om min läsare har ett hem varest det finnes fullt upp, så att du ej behöver arbeta, utan hellre kan gå på skolan eller till något högre läroverk., utan en tanke på någon brist; eller skulle det hända att du är en på vilken vilar ansvaret att försörja din moder, eller några andra som äro beroende av dig; eller om du än må vara bland dem vilka ödet berövat moder och hem, och du är ute allena i denna stora värld — vad än din ställning må vara, äro vi intresserade i dig.

Vilken ställning vi än äro uti eller vad vårt levnadskall må vara, hava vi likartade syndiga omgivningar, och om vi övervinna frestelserna, måste det ske medelst kraft hämtad från samma ursprung — Gud.

I våra dagar är fienden på sin vakt, och för mig ser det ut som han synnerligen vore angelägen om att fördärva vår ungdom, genom att framställa för dem världsliga lockelser, och sålunda narra dem uti synd av olika slag.

Då den unge gossen övergår från barndomen och begynner sällskapa med andra gossar, är en av de första frestelser som framställes, tobaksbruket. När han tagit den första tuggan eller rökt för första gången, har han begynt sin nedåt sluttande bana. I våra dagar överflödar vårt land av tobaksbrukare och dem som genom dess bruk fallit uti djupa synder. Jag är fullt övertygad om, att många lära ovanan att begagna tobak utan att hava kännedom om de följder som den med all visshet kommer att medföra. Ej länge sedan hörde jag detta påstående av en sakkunnig man: "Om en ung man underlåter att begagna tobak till dess han bliver tjugoett år gammal, förekommer helt liten fara därefter." Orsaken härför är, att han kan då bedöma vilken skada dess begagnande kommer att medföra, och undviker det.

Är icke detta många unga mäns erfarenhet — "Om jag endast vetat vad det skulle leda mig till, skulle jag aldrig hängivit mig däråt så som jag gjort?"

Huru bedrövat mitt hjärta varit, när jag sett kära små gossar, så unga som åtta eller nio år, röka, Att förnimma att de endast bereda sig för att växa upp till slavar för en ovana som kommer att leda till andra syndiga laster, och sålunda leda dem nedåt till fördärvet, är i sanning hjärtslitande.

Kan du föreställa dig en älskande fader och moder bedjande Gud att bevara och beskydda deras gosse från synd, och sedan se denna älskande moder iakttagande hennes gosse givande efter för synd som vanställer hans vackra anletsdrag, fördunklar hans ljusa ögon och bringar vanära över hans unga huvud, och se denne fader, med nästan krossat hjärta, under det den som varit föremål för hans stolhet och glädje — hans gosse — gå djupare och djupare ned uti synden? Jag tror ej någon saknar förmåga att säga, "Nej," när frestelserna framställas, om de ej giva efter i begynnelsen, och tillåta syndens ondska att fängsla dem. Jag beder Gud att skänka de gossar som läsa denna tidning, förmåga att vara ädla, och om ni givit efter för synd begynnen nu att göra det rätta. Fatten mod och varen ej fega. Det kommer att betala sig för eder att medan I åren unga forma en ädel karaktär. I skolen bliva framtidens män — om män som skola bliva älskade och högaktade måsten I leva ett sådant liv att det är värdigt detsamma.

Läggen det faktum på sinnet, att världen är i behov av män med karaktär, män som våga, säga, "Nej," när frestelser te sig: män som leva så, att det att taga deras liv till mönster gör en ädelmodigare och dygdigare. Det är din förmånsrätt att bevisa dig trogen och bliva en utav denna mycket behövliga klass.

Begynn nu med att åtlyda Guds Ord där det heter: "Så tänk då på din Skapare i din ungdomstid, förrän de onda dagarna komma och de år nalkas, om vilka du skall säga: 'Jag finner icke behag i dem.' "

SUPPLEMENT TO
EVANGELII TRUMPET

Årgång 14. St. Paul Park, Minn. U. S. A., den 15:e November, 1916. Nummer 22.

ETT HÄRLIGT TILLFÄLLE ATT UTBREDA EVANGELIUM!

Ett Speciellt Tillbud å Evangelii Trumpet

Från den 15:e Nov. 1916, Till den 1:e Mars, 1917.

Vår Avsikt: "En Fördubblad Prenumerationslista för året 1917."

TROR DU VI KUNNA UPPNÅ DETTA MÅL?

OM DU SKAFFAR EN ELLER FLERA PRENUMERANTER KUNNA VI UPPNÅ DET.

Låt alla våra Läsare förena sig uti att arbeta med liv och själ i denna kampanj, med detta mål i sikta, att få sanningen införd uti så många nya hem som möjligt.

TILLBUD N:R. 1.

Evangelii Trumpet för ett år - - - - - - - - - -	$ .75	BÅDA FÖR ENDAST
Tillsammans med en av följande böcker, i klotb. pris - -	$1.00	$1.00
Frälsningens Hemlighet.	$1.75	Från Skandinavien Kr. 3.50
Väsentliga Bibelämnen.		

TILLBUD N:R. 2.

Evangelii Trumpet för ett år - - - - - - - - - -	$ .75	BÅDA FÖR
Tillsammans med en av ovannämnda böcker, i pappersomslag, pris - - - - - - - - - - - -	$ .40	$ .85
	$1.15	Från Skandinavien Kr. 3.00

TILLBUD N:R. 3.

Evangelii Trumpet för ett år, pris - - - - - - - - -	$ .75	
Tillsammans med alla de följande böcker:		
Kristlig Vandel, - - - - - - - - - - - - - - - -	$ .10	ALLT FÖR
Frälsning, Fullkomlig Nu Eller Aldrig, pris - - -	$ .12	$ .85
Ett Religiöst Kontrovers, pris - - - - - - - - - -	$ .10	Från Skandinavien Kr. 3.00
Guds Församling, pris - - - - - - - - - - - -	$ .05	
Det Tusenåriga Riket, i Ljuset av Guds Ord, pris - -	$ .05	
	$1.17	

De som sända dessa premier till Canada eller Skandinavien böra tillägga 25 cts. extra för varje tillbud, för postporto.

(Beskrivning av böckerna på andra sidan.)

PREMIER TILL PRENUMERATION-SAMLARE.

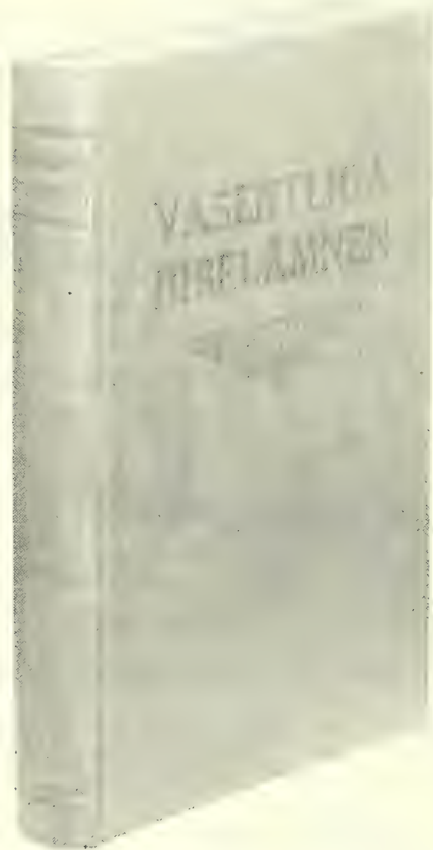
Till dem som insända prenumerationer giva vi följande premier, utom böckerna vilka sändas till prenumeranterna:

För anskaffandet av två prenumerationer - - - - -	1 Kalender.
För anskaffandet av fyra prenumerationer - - - - -	1 års prenumeration å tidningen.
För anskaffandet av sex prenumerationer - - - - -	2 hel-års prenumerationer å tidningen.

BENYTTA DIG AV DETTA BILLIGA TILLBUD ATT SKAFFA DIG SJÄLV ELLER NÅGON ANNAN EN GOD TIDNING FÖR ETT ÅR, OCH EN ELLER FLERA GODA BÖCKER.

EVANGELI BASUN PUB. CO. ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

VÄSENTLIGA BIBELÄMNEN.

"De gåvor, som omtalas, vilka skickliggjorde människor till olika ämbeten, voro andens gåvor: "Men åt var och en gives Andens uppenbarelse till gagn. Ty åt en gives genom Anden att tala vishet, åt en annan att tala kunskap efter samme Ande, åt en annan tro genom samme Ande, åt en annan gåvorna att bota sjuka genom samme Ande, åt en annan kraftverkningar, åt en annan profetia, åt en annan bedömande av andar, åt en annan åtskilliga slags talande med tungor, åt en annan uttydning av det med tungor talade. Men allt detta verker den ene och samme Anden, utdelande åt var och en sitt, såsom han vill" (1 Kor. 12:4—11).

"Det är dessa gåvor som iståndsätta oss att utföra Guds verk på jorden, och det är blott en som kan giva dem, nämligen Guds Ande. Guds verk är ett andligt verk, och det erfordras andliga gåvor för att utföra det. Betrakta noga dessa gåvor och se efter om du icke kommer till det resultatet, att de äro både nödvändiga och oumbärliga för dem som skola utföra Guds verk.

"Att tjäna Gud är att tjäna våra medmänniskor, och att tjäna honom bäst är att verka för våra medmänniskors frälsning från synden och helvetets eld till rättfärdighet, helighet och himmelns härlighet, och för att vara skickliga till ett sådant verk måste vi äga en eller flera Andens gåvor. Vår användbarhet i Herrens tjänst blir i förhållande till Andens gåva eller gåvor, och Guds församling på jorden blir till välsignelse i förhållande till dessa gåvor.

"Vi läsa: 'Och tjänen varandra såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd var och en efter den gåva han har fått" (1 Pet. 4:10).

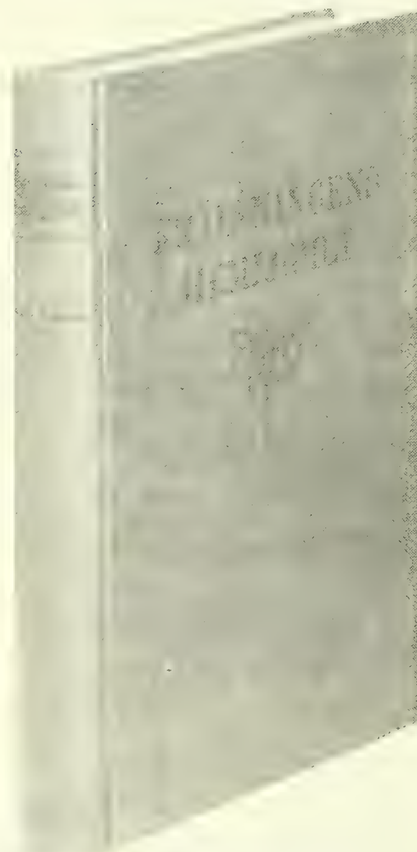
"Dessa gåvor äro andliga, men de givas till Guds barn i enlighet med deras naturliga anlag. Gud giver oss icke ett verktyg, som vi icke kan bruka. Andens gåvor äro verktyg, som Herrens tjänare bruka i sitt arbete för honom. De som tala och verka förutan Andens gåvor äro lika arbetare utan verktyg. Men åt dem som äga Anden i sina hjärtan giver Anden dessa gåvor till dem som äro i stånd till att bruka dem." (Utdrag från boken Väsentliga Bibelämnen).

En förteckning av bokens innehåll.

Bibeln och frälsningsplanen—Rättfärdiggörelse—Helgelse—Ett heligt liv—Äktenskapet—Lagen och evangelium—Guds församling—Andliga gåvor—Kroppens helande—Nytestamentliga anordningar — Aftonljuset—Kristi andra ankomst—Själens odödlighet och vår eviga tillvaro.

Dessa ämnen äro fördelade i flera subjekter: för ex. i kapitlet med titeln "Andliga gåvor," finnes en sann beskrivning av spiritismen, hypnotismen, kristlig vetenskap, tungotalande o. s. v. En mycket intressant och lärorik bok. Pris klotb. $1.00, pappersomslag 40 cts.

FRÄLSNINGENS HEMLIGHET.

"Ordet är själens vatten, som allena förmår att rena från syndens orenhet, det vill säga, i förbindelse med Jesu blod. Vi läsa om Jesus, att han "kom medelst vatten och blod, icke med vatten allenast utan med vattnet och blodet; och Anden är den, som vittnar, ty Anden är sanning" (1 Joh. 5:6). Detta är vattnet genom vilket vi måste födas på nytt. Det är icke vatten, som drages upp ur brunnen eller som finnes i floderna, utan det är det levande vatten, som Jesus förde med sig från himmeln, som levandegör envar, som tror och åtlyder den som bringade det till oss.

"Ordet kallas vatten därför, att det är till själen eller det andliga livet vad vatten är till den lekamliga kroppen. Jesus sade till sina lärjungar: "Redan nu ären I rena för det ords skull, som jag har talat till eder" (Joh. 15:3). Petrus säger: "Gören edra själar rena i sanningens lydnad" (1 Pet. 1:22). Paulus säger om församlingen, som består av dem som blivit födda på nytt till ett levande hopp: "På det att han (Jesus) skulle helga henne, efter att hava renat henne i vattnets bad, genom Ordet" (Ef. 5:26). Här hava vi vittnesbördet från tre inspirerade vittnen, som säga oss, att vattnet, som användes för själens rening, är Guds Ord. Paulus säger: "Vattnets bad genom Ordet." Alltså, icke ett vattenbad i bokstavligt eller förgängligt vatten, men ett vattenbad som sker genom Ordet, eller Ordets levande vatten; ty bokstavligt vatten kan ju göra den lekamliga kroppen ren, men kan ej nå själen eller den invärtes människan." (Utdrag från boken Frälsningens Hemlighet.)

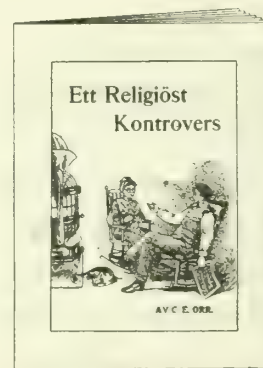
Denna bok framställer på ett lättfattligt sätt vägen till frälsning frid och sällhet, för tid och evighet. Följande äro några av de ämnen den behandlar:

Syndernas förlåtelse— Väckelse— Omvändelse—En frälsande tro—Den Helige Andes vittnesbörd— Den nya födelsen— Lydnad och tro— En syndig natur—En fullständig helgelse — Huru vi helgas — Frestelser—Bönen— Tro för timliga ting—Tacksägelse—Goda gärningar— Döden och himmeln.

Var och en som är intresserad i sin egen eller andras frälsning, och varje kristen som önskar tillväxa i nåden, borde förskaffa sig ett exemplar av denna värdefulla bok.

Pris klotb. $1.00. Pappersomslag 40 cts.

ETT RELIGIÖST KONTROVERS.

Ett Religiöst Kontrovers, är titeln på en liten bok som i form av ett samtal mellan en man och hans hustru, på ett intressant sätt framställer religiösa principer och erfarenheter i vardagslivet.

Illustrerad. Pris : : : 10 cts.

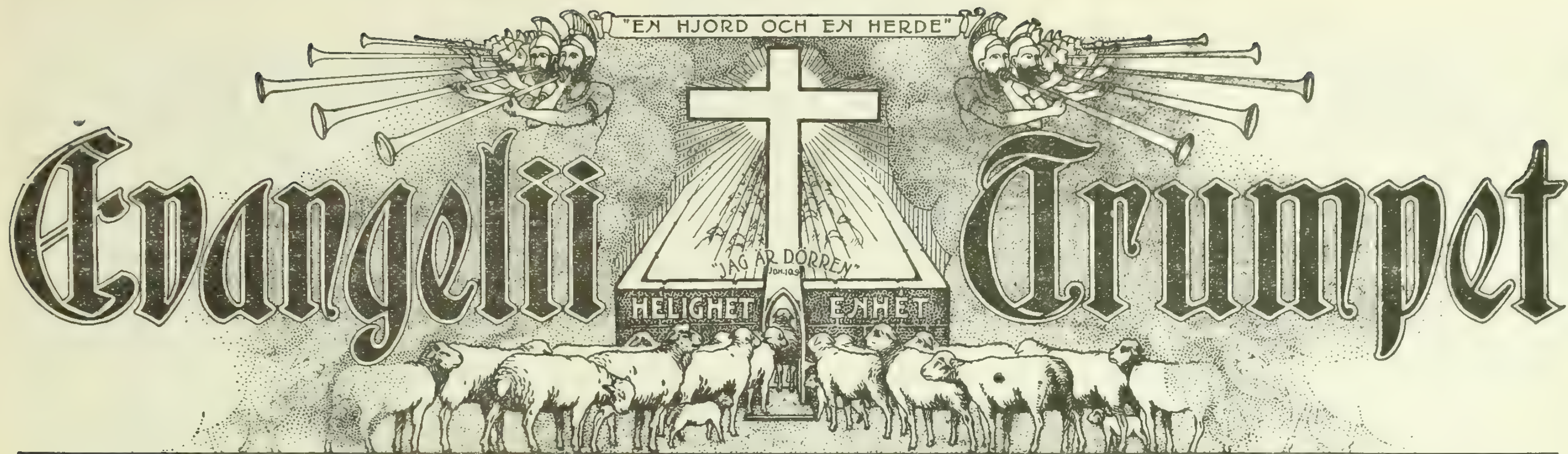
KRISTLIG VANDEL, Denna bok har till uppgift, att framställa en kristens plikter i hemmet, hur att bemöta sina medmänniskor, bortskaffandet av dåliga vanor, huru att kläda sig o. s. v. **Pris : : 10 cts.**

FRÄLSNING, Fullkomlig Nu Eller Aldrig. Denna bok bevisar med Skriftens auktoritet att Nu är tiden att bliva frälst och att ingen frälsning kommer att erbjudas efter detta livet. **Pris : : : : 12 cts.**

GUDS FÖRSAMLING. En liten bok som kastar ljus på församlingsfrågan.

Pris : : : : 5 cts.

DET TUSENÅRIGA RIKET i Ljuset av Guds Ord. En kortfattad framställning av bibliska bevis, med hänsyn till detta mycket omnämnda ämne. **Pris : : 5 cts.**

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de försking rades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV — St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 1:e December 1916 — Nummer 23.

KASTA DIN OMSORG PÅ HERREN.

O, kasta din omsorg på Herren min broder,
Ty han har ett hjärta som ömmar för dig.
Han giver åt sparvarnas skara dess foder,
Och kläder var blomma som ler på din stig.

Han prövar de sina med nöd och bekymmer.
Men aldrig förskjuter Han någon av dem,
Den timliga nöden vår utsikt blott skymmer,
Att tron må tillväxa på vandringen hem.

Han Israels skaror försörjde i öknen,
Guds manna från himmelen dagligen föll;
I havet, vid klippan, i striden, i öknen,
Han bar dem i famnen och löftena höll.

Och ännu Han lever den gamle av dagar,
Är god och barmhärtig som fordom han var.
Hur tiderna växla Han alltid dock lagar
Att nödtorftig bärgning åt barnen han har.

När otron dig kväljer, gack in i din kammar,
Och fly i Guds sköte som fogeln i bo,
Var misströstans tanke en frestele ammar,
Men tron på Guds löfte ger glädje och ro.

Och löftet det bjuder så härligt i Skriften,
Förtro dig åt Herren han omsorgen bär.
O härliga utsikt bland prövningars skiften,
Vårt hopp står till Herren vår Frälsare kär.

Från *Sånger ur minnet och hjärtat.*

ÄR DU BRINNANDE I ANDEN.

Av Olaf Wick.

I Upp. 3:15,16 läsa vi: "Jag känner dina gärningar, att du är varken kall eller varm. O att du vore kall eller varm! Därför emedan du är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun."

Härav se vi att det funnos ljumma kristna även på den tiden så väl som nu. Men vi se även vad Herren kommer att göra med sådana. Är du min käre läsare en av dem? Eller har du samma brinnande iver för Guds sak i dag, som du hade då du först blev frälst? Går du nu långa vägar för att få höra Guds Ord förkunnat, såsom du kanske en gång gjorde? Talar du till syndare, om deras själs frälsning, såsom på den tiden?

Vilken stor fara är det ej för Guds barn att bliva ljumma och mista den iver för själars frälsning som man borde hava. Har du tänkt på vad en själ är värd? Guds Ord säger oss, att en själ är mera värd än hela världen. Genom att bliva ljum kan man förlora sin själ. Skulle du ej vilja göra vad som helst för att ej gå miste om himmeln? Om du ej sätter allra högsta värde på din själ, borde du bedja Gud hjälpa dig skaka av dig denna likgiltighetens ande som kommit över dig.

Det finnes många ljumma namn-kristna, vilka slagit sig till ro och tänka att de äro goda nog, när de leva ett någorlunda gott liv och gå till kyrkan några gånger om månaden eller året. Men Gud säger icke så; han vill att vi skola tjäna honom utav hjärtat, att vi skola skänka honom vår innerligaste kärlek. Han ser ej på våra utvärtes former. Gud vill ej veta av någon halv kristendom. Antingen tjäna vi Gud eller Satan.

O ljumma, likgiltiga människa! huru tror du det kommer att gå med dig på domens dag? Kan du säga: "Jag har gjort vad jag kunnat?" Jesus kommer visserligen att säga såsom det blev sagt till tjänaren i liknelsen (Matt. 15:14—30), som begravde sin herres pund i jorden: "Du onde och late tjänare, visste du, att jag skördar, där jag icke sått, och upphämtar, där jag icke utstrött? Du borde då hava satt in mina penningar hos växlarna, så att när jag kommit hem, jag hade fått mitt igen med ränta. Tagen därför från honom pundet och given det åt den som har de tio punden. Ty åt var och en som har, skall varda givet, och han skall hava övernog, men den som icke har, från honom skall tagas även det han har. Och kasten den onyttige tjänaren ut i mörkret utanför. Där skall gråten och tandagnisslan vara." Är du ej rädd för att det kommer att gå samaledes med dig om du ej gör bruk av det pund Gud givit dig? Kanske du frågar dig själv: "Vilket pund har Gud givit mig?" Han har givit envar åtminstone ett, och de flästa människor har han givit flera. Gud vill att vi skola vara flitiga och göra bruk av dessa pund eller gåvor han givit oss.

> **Ja, det är litet om sänder vi skrida fram, antingen mot frälsning eller evigt fördärv; och när vi omsider uppnå härlighetens eller fördömelsens port, tränger sig ropet över våra läppar: "Allaredan!"**

Gud vill att de kristna skola vara världens ljus, leva så att andra få en önskan att leva för Gud, genom att de betrakta deras liv. Att leva ett uppriktigt, kristet liv i hemmet,är av stor betydelse. Huru skola världsmänniskorna få tilltro till en som bekänner sig vara en kristen om han icke lever ett uppriktigt liv bland sina egna. Vad gott gör det om vi bära det kristna namnet om vi icke i vårt dagliga liv i hemmet leva ett sådant liv,att människorna kunna se att vi leva helt för Herren? O vänner, vi som bekänna oss vara kristna, låtom oss icke bringa smälek över kristi namn genom att leva ett ljumt, likgiltigt liv! Kristus är vårt exempel och om vi bekänna oss vara hans efterföljare, böra vi vara försiktiga, och vandra så som han vandrade.

Var det Guds avsikt när han frälste oss, att vi skulle slå oss till ro och icke göra något för andras frälsning? O nej, min vän! Han säger: "Gån därför ut på vägskälen och kallen till bröllopet alla som I finnen (Matt. 22:9). Han säger även: "Så lyse edert ljus inför människorna, att de må se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmeln" (Matt. 5:16). Utav detta skriftställe se vi att vi skola låta vårt ljus skina så att folk kunna se att vi hava ljuset uti oss; men göra vi detta om vi äro slöa och likgiltiga. Vore det ej bättre att leva ett sådant liv, att vi ej behöva skämmas på domens dag. Låtom oss leva så att vi kunna säga med Paulus, när vårt jordeliv närmar sig slutet: "Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron" (2 Tim. 4:7).

REGLER FÖR DENNA DAGENS LEVERNE.

Av R. L. Berry.

Känn dig själv. Ingen människa kan hava framgång utan självkännedom.

Förtrösta på Gud. Tro att alla dina livs händelser äro ordnade av Herren, och var och en utgör en del utav Guds fullkomliga vilja för dig.

Se ej tillbaka: Varför oroa dig själv och göra dig själv oskicklig för närvarande plik-

ter, genom en fruktlös återblick. Dina misstag och misslyckade företag äro bakom dig Låt dem förbliva där.

Se ej framåt: Varför betrycka dig själv med lånad oro och tankar på svårigheter framför dig? Låt framtiden taga vara på sig själv. Lev i det närvarande.

Var trogen. Om det är något gott du kan göra, gör det i dag; ty tillfället som en gång gått förbi kanske aldrig återvänder.

Är ditt liv i saknad av några särskilda händelser och tyckes alldagligt? Bry dig ej därom; kvaliteten av dina handlingar äro av mycket större betydelse än de händelser som förekomma i ditt liv.

Håll dig långt borta ifrån det onda. Mången stark man har överväldigats av det onda genom att drista sig för nära det samma Håll dig långt borta ifrån frestelse. Du har i bästa fall tillräckligt att göra, utan att ställa dig själv uti frestande omständigheter.

deras gärningar, föregivande dem vara äkta. Änmera, vi kunna knappast tro att de otroende avfällingarna som levde i det sjunde århundradet skulle hava gjort något sådant. ,

Till slut vilja vi säga att det finnes tusentals människor i livet i vår tid, vilka bevisa att Marci 16: 9-20 ej är falskt utan äkta. Många bliva befriade från onda andar och helade från deras sjukdomar. Teeknen åtfölja ännu.

J. E. Forrest.

Bibelämnen.

ÄR MARCI 16: 9-20 FALSKT ELLER ÄKTA.

(Översatt från engelskan).

Jag återgiver från *"The Bible Students Monthly"*, Vol. V No. 8, följande påstående:

"Många kära kristna människor äro miss ledda av den falska framställningen av Marci 16: 'Men dem som tro, skola dessa tecken åtfölja', etc. De hänga fast vid detta skriftställe till och med sedan de erhållit överflödande bevis att det tillades Skrifterna i det sjunde århundradet, och att det med rätta utelämnades i *"The Revised Version."*

Skriftstället i fråga är ej utelämnat i "The Revised Version (American Revission Committee)," utan är tryckt i dess helhet, med en anmärkning nederst på sidan, att det ej finnes i de två äldsta grekiska manuskripten och hos några andra auktoriteter. Men det faktum att översättarna ej utelämnade skriftstället bevisar att de ansågo bevisen i dess favör tillräckliga för dess antagande.

Vad nu angår påståendet att "det tilllades Skrifterna i det sjunde århundradet,' låtom oss fråga, är detta sanning eller är det en missrepressentation?

Jag återgiver nu från "Travels and Experiances in Other Lands" (Resor och erfarenheter i andra länder), pp. 104, 105: "Här (i det Brittiska Museet i London) undersökte vi tre av de gamla handskrifterna av Bibeln. Den första av dessa 'Codex Alexandrinus', en av de tre äldsta handskrifterna av Bibeln i världen, var skriven på gammalmodig Grekiska, ungefär 1,500 år sedan, ... I denna volym funno vi stället i Marci 16: 9—20 fullständigt.

Några dagar senare fortforo vi med vårt arbete med handskrifterna i 'Bibiotheque Nationale' i Paris................. Här undersökte vi den viktiga och besynnerliga handskriften – känd under namnet 'Codex Ephraemi,' vilken är en av de äldsta handskrifterna av Bibeln. I värde är den lika betydlig som "Codex Alexandrinus" i det Brittiska Museet och vad ålder beträffar är det den fjärde i ordningen om ej äldre. . . . Handskriften är ungefär 1,500 år gammal. Vi undersökte denna 'Codex' och funno de tolv sista verserna av Marci Ev. i den, riktigt nog.

Efter att hava undersökt många andra. däribland de som finnas i Vatikanen i Rom, tillägger skrivaren: "Alla andra handskrifter vi undersökte innehöllo stycket utom denna enda (häntydande till den som var i Vatikanen). En annan, i St. Petersburg, som vi ej sett, innehåller ej heller denna del ......Det finnes i alla de gamla översättningarna, och i kyrkofädernas skrifter. En av de äldsta kyrkofäderna, Irenaeus, som var en lärjunge av Polykarpus, en av Evangelisten Johannes lärjungar, anförer ordagrant detta skriftställe, i sin avhandling mot kättare."

Sålunda se vi att de "överflödande bevisen" att Mar. 16: 9-20 "tillades Skrifterna i det sjunde århundradet" äro ogrundade. I sanning sådana "bevis" existera ej. Manuskript som äro 1,500 år gamla datera tillbaka till det fjärde århundradet. Irenaeus, biskop av Lyons, som var en andlig sonson till aposteln Johannes, dog omkring år 202 e.K., och vi hava allaredan sett att han ordagrant återgivit detta skriftsställe, i sin avhandling mot kättare.

Det faktum att Irenaeus citerade skriftstället i det andra århundradet, bevisar att det existerade, såsom en äkta del utav Marci Evangelium, och att det ej är falskt. Och att det finnes i manuskript skrivna under det fjärde århundradet, tjänar som bevis att det avskrivits, såsom varande ortodox, från äldre manuskript. Därför tillades det ej skrifterna under det sjunde århundradet, utan tvivelsutan tillades när Markus avslutade sitt "Evangelium."

Änmera, de ifrågavarande "tecken," som nämnas i detta skriftställe, utfördes i verkligheten under hela den apostoliska församlingens tidsperiod, före avfallet. Tecken åtföljde de troende till fullo. Onda andar utdrevos (Apg. 8: 5, 6; 16: 16, 18), de sjuka helades (Apg. 5: 12, 13; 28: 7-9), ormar upptogos (tvivelsutan omedvetet) och ingen skada kom därav (Apg. 28: 3-6), och man talade med nya tungor (Apg. 2: 4; 10: 44-47; 19: 1-6).

I sanning mycket besynnerligt, att en sådan uppfyllelse skulle följa en "falsk" profetia och ett "falskt evangelium." Nej vi äro ej skeptiska nog att tro att apostlarna utförde de många tecken och under som äro upptecknade i Apostlagärningarnas bok, och sedan sammansatte de sista verserna av Marci Evangelium för att överensstämma med

BESTÄMDHETEN AV GUDS LÖFTEN.

Av J. W. Byers.

Guds "skall"; Satans "men."

Guds Ord överflödar av "dyra och stora löften," vilka alla tillhöra oss. Vi kunna ej tillägna oss dem alla på en gång, men när vi komma till den tid och det ställe där vi behöva dem då äro de alla ämnade för oss. De likna en rik penninge-insats, i en bank som ej kan bliva bankrutt, och närhelst vi skriva ut en anvisning och underteckna vårt namn, honorerar banken den, det samma vilken summa anvisningen är utskriven för.

"Ty alla Guds löften äro ja i honom, därför ock amen genom honom, Gud till ära genom oss." (2 Kor. 1: 20). Aposteln vittnade i den föregående versen att han och hans medpredikanter ej predikade ett "nej" evangelium, eller ibland "ja" och vid andra tillfällen "nej", utan Guds löften genom Jesus Kristus äro alltid "ja." Detta visar oss den bestämda ställningen Guds löften intaga. Såsom solen utsänder sina strålar av ljus och liv över världen, och utgjuter sin kraft till allting som drager nytta därav; så giver Gud, närhelst vi komma uti en ställning varest livsstrålarna från honom kunna skina uppå oss. Vi emottaga välgärningarna från hans outtömliga förrådshus. Ett i ögonen fallande grunddrag, i nådens evangelium, angående löftena i detta avseende, är att de erbjudas oss i bestämda ordalag som ej kunna missförstås. Vid flera tillfällen betonas ordet "skall" vilket betecknar Guds villighet.

Men där är vilkoret vi måste uppfylla, för att bringa oss under de livgivande strålarnas makt, som medföljer detta "skall." Paulus förstod detta villkor, och emedan han hade fogat sig därefter kunde han bedyra att hans evangelium var ett positivt och ej ett negativt evangelium. Han troade det, och mottog det, sådant Gud gav det. Ordet "skall", grundade han på tron "Tron, att I fån det, så skall det ske eder" (Mar. 11: 24).

"Men dem, som tro, skola dessa tecken åtfölja: I mitt namn skola de utdriva onda andar, de skola tala med nya tungor; ormar skola de bära, och om de dricka något, som är dödande, skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola bliva helbrägda.'" "Den som tror och bliver döpt, han skall varda frälst" (Mar. 16: 16—18).

"Och *trons bön skall* rädda den sjuke, och Herren *skall* återställa honom; även om han har begått synder *varder* det honom förlåtet" (Jak. 5: 15).

I dessa löften se vi grundsatsen på vilken hela evangeliet vilar. Det är alltsammans "skall" för alla som tro. Vilken tröst det är för själen, att vidbliva denna trons ståndpunkt med hänsyn till allt vad Gud har sagt oss! Detta är vad som gjorde Abraham till sådan stor välsignelse för världen. Han trodde Gud. Detta är orsaken varför han blev så mycket välsignad, hela sitt liv igenom. Hans hållning till Guds löften var alltid, tro.

Ibland hava vi något svårt att behålla denna samma ställning, ty när vi intaga densamma, möter oss mycket tvivel. Människor skola säga oss, att löftena ej tillämpas på oss, såsom de gjorde på den ursprungliga församlingen, eller på Abraham. De säga allt möjligt för att ursäkta sig uti deras otro. Var och en som intager trons ståndpunkt kommer att röna en del motstånd. Det kommer "en förskräckelse" och "stort mörker", "rovfåglar" eller "en tung sömn", såsom fallet var med Abraham, för att bestrida vår ställning. Trons liv är ej ett liv i maklighet, utan ett liv av strid; likväl bringar det de härliga segrar som kännetecknа de troendes liv.

Alla mörkrets makter kunna förenas för att förhindra oss, uti våra företag, men de måste alla draga sig tillbaka då vi hålla oss fast vid Guds Ord och tro det. Allt vad Gud lovat kommer att ske. Senare tidens trosbekännelser ha gjort mycket för att kasta tvivel över Guds folks sinnen. Människor hava instuckit sina "om" och "men", uti massornas tro, tills de sant troendes antal äro få. De popoulära religionerna äro fulla av "men" i deras hållning gent emot Guds Ord. Vi läsa, så väl som höra, tvivel uttryckta med ordet "men" Folk säga att de tro Bibeln, "men" de tro ej på enhet. Det är dessa "men" som i vår tid kommit folk att sänka trons fana och betvivla Bibeln.

Huru tacksamma böra vi ej vara för, att allt detta ej förändrar Gud eller hans Ord. "Icke skall väl deras otro göra Guds trohet om intet? Bort det! Vare hellre Gud sannfärdig och var människa en lögnare."

Låtom oss hava ett ständigt motstånd i vår själ emot alla Satans "men", och stå fast på Guds eviga "skall." Hans löften skola ej svika om vi tro.

Religiösa samtal.

(Efter bönemötet Onsdag afton).

Herr Ärlig: Min älskade hustru! Det hade varit gott om du kunde hava varit med till bönemötet i afton. Det var det härligaste möte jag någonsin övervarit i hela mitt liv.

Fru Ärlig: Ja, jag har önskat hela aftonen att jag hade gått med. Jag har känt mig litet förebrådd för att jag tillät de där små sysslorna att hålla mig hemma.

H:r. Ä.—Ja, du gick i sanning miste om ett gott möte.

Fru Ä.— Jag vet nu bättre huru att handla nästa gång. Jag lovade Herren, på mina knän, att jag ej skulle tillåta något sådant mera — och jag kände mig strax bättre till mods efter jag fattat den bestämmelsen. Var Fru Riktig på mötet?

H:r. Ä.— Ja, och så lycklig som hon var! Och så som hon bad! hela församlingen blev rörd utav hennes bön.

Fru Ä.— Vem predikade?

H:r. Ä.—Det var ingen, som jag kan säga predikade; men broder Riktig läste den 107:e Psalmen och han talade litet över några verser. Det var verkligen välsignat att höra honom.

Fru Ä.— Vad sade han?

H:r. Ä.— Han talade litet över fjärde till och med sjunde verserna, som lyda: "De irrade omkring i öknen på öde stigar, de funno ingen stad, där de kunde bo; de hungrade och törstade, deras själ försmäktade i dem. Men de ropade till Herren i sin nöd, och han räddade dem ur deras trångmål. Och han ledde dem på en rätt väg."

Fru Ä.— Huru tillämpade han detta Guds ord?

H:r. Ä.— Tillämpa det? Han behövde icke giva det någon tillämpning. Vad Psalmisten än hade i tankarna, när han skrev detta, så veta vi det hade sin stora betydelse för dem, om vilka han talar; men det var ju även så träffande i vår erfarenhet. Herrar Vattenvik, Gärningar och de övriga utav oss — vi veta ju huru vi hava lidit i vår andliga öken; och att nu veta vi till slut funnit räddning på "en rätt väg", det är ju härligt! Fru Rigtigs ansikte sken såsom en ängels ansikte. Man kunde lätt förstå, att hon var fylld med Guds Ande. När broder Riktig läste den nionde versen, som lyder: "Och han mättade den försmäktande själen och uppfyllde den hungrande själen med sitt goda," lade han tonvikten på ordet "mättade", då brast Någongång i gråt.

Fru Ä.— Fick han seger i afton?

H:r. Ä.— Ja, sedan Psalmen hade blivit läst hade vi en bönestund (två bådo). Sedan sjöngo vi sången: "Förlöst, förlöst från syndens natt," o. s. v. Efter sången hade sjungits till slut bad h:r Någongång om tillåtelse att få säga några ord, vilket broder Riktig med glädje tillät. Han sade till folket, huru han alltid hade motstått sanningen om en frälsning NU, här i tiden, och att han hade den tron, att han skulle finna "vila och ro på den soliga stranden i den tillkommande världen"; men under de sista dagarna, sade han, har jag fått helt andra tankar om saken. Han hade varit så djupt bedrövad över sina synder, att han med glädje övergav sig åt Herren. Han sade vidare, att mötet sistlidne söndags afton, var tillräcklig för att överbevisa vilken som helst om behovet av frälsning NU, här i tiden. Han bad oss bedja för sig. Förr än vi fingo tid till att böja våra knän, var det flera, som bådo om förböner — två av dem voro unga människor, som jag icke kände.

Man behövde icke söka övertala h:r Någongång till att bedja. Han bad så ivrigt, att hans bön överbevisade människorna om nödvändigheten av att bliva frälsta, och det dröjde icke länge för honom att få seger.

Fru Ä.— Vem var den andra personen, som bad före h:r Någongång stod upp för att tala?

H:r. Ä.— Det v - a - r - din man.

Fru Ä.— Var det du? du?

H:r. Ä.— Ja, jag har haft den tanken att det var en omöjlig sak; jag märkte, att när jag verkligen fick intresse för själars väl, var det ej så svårt att bedja offentligt, som jag hade tänkt det vara. När jag väl hade börjat gick det utav sig självt. Jag förmodar att det icke alltid bliver lika lätt att bedja; men jag har bestämt mig för att göra min pligt, huru svårt det sedan synes vara.

Fru Ä.— Gud välsigna och hjälpe dig i ditt beslut. Det är en orsak varför du är så lycklig och varför broder Riktigs tal blev dig till så stor välsignelse.

H:r. Ä.— Jag har icke sett saken ifrån den sidan, men med en eftertanke tyckes det sig förena med verkligheten; det är alltså hemligheten av att alltid kunna njuta av mötena—jag har således lärt så mycket sedan jag kom hem.

Fru Ä.— Kommer evangelisten till nästkommande söndag?

H:r. Ä.—Ja, broder Riktig tillkännagav det i mötet i afton. Jag är förvissad om, att denna mötesserie kommer att bliva till stor välsignelse. Så som detta grannskapet är uppväckt över andliga ting, till och med h:r Enman är påverkad, och så som Herren verkar igenom sitt folk, som bevisades i mötet i afton, är det inga tvivel om framgång. Broder Riktig uppmanade oss att bedja ivrigt för väckelsemötena, samt att inbjuda alla våra grannar till mötena.

Fru Ä.— Det kommer ej att bliva så ansträngande att få våra grannar med till mötena. Broder och Syster Riktig har allt gjort sitt bästa för att folk skall känna sig välkomna; man riktigt njuter utav att vara i deras närhet.

H:r. Ä.—Ja, jag tror att det är en vissdragningskaft hos varje sann kristen. Man känner en viss tillfredsställelse i deras umgänge, vilket däremot icke märkes ibland världsmänniskor, och detta är särskilt fallet om själen längtar efter frälsning. Och ju närmare man lever Herren, desto mera hemma känner man sig ibland Guds folk.

(Slut.) C. E. Orr.

"Underbara äro dina vittnesbörd, därför tager min själ dem i akt. När dina ord upplåtas, giva de ljus och skänka förstånd åt de enfaldiga" (Ps 119: 129, 130).

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring, ... Redaktör.
L. P. Peterson, ... Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg .... Medverkande Redaktör

SUBSCRIPTION RATES:

One Year .... $.75
Six Months .... .40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år .... Kr. 2.00
Pris för halvt år .... Kr. 1.10

Betalning för Tidningen bör insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankväxel; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adressremsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring bör alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1903, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

Har du skaffat några prenumerationer för Evangelii Trumpet, under det nya tillbudet, ännu?

* * *

Är du intresserad uti denna kampanj, att få tidningens prenumerations-lista fördubblad?

* * *

Intresse föregår alltid förverkligandet av vilket som helst företag. Blir man blott intresserad uti en sak, hittar man nog på mycket som man kan göra för dess utförande.

* * *

För att få intresse för en sak uppväckt, är det av behovet att man kommer till insikt av sakens värde.

* * *

Har du inte ofta erhållit mycket gott, kommit i besittning av undervisning som varit dig till stor välsignelse, genom att läsa goda tidningar och böcker? "Jo, visserligen", säger du. Nå väl, det som varit dig till nytta kan även bliva andra till nytta.

* * *

Evangelii Trumpet har varit många av våra landsmän till välsignelse, och utan tvivel har även du, om du läst den till en tid, fått mycket gott från den. De böcker som nu erbjudas tillsammans med tidningen, innehålla rika kunskaps-förråd, vilka skola bliva till stor välsignelse för dem som komma i besittning av och göra bruk av dem.

* * *

Glöm ej att bedja för sakens framgång. För att lyckas uti vilket som helst företag uti Herrens tjänst, är det av största vikt att utbedja sig Guds hjälp och välsignelse. Intet förettag kan lyckas utan Guds välsignelse, och att bönen är en mäktig faktor i erhållandet utav Guds hjälp, är ett faktum varom alla, som lyckats uträtta något för Herren, äro eniga. Alltså, bed Gud välsigna ditt företag och visa dig vad du kan göra för fullgörandet av din del uti ernåendet av: "En fördubblad prenumerationslista för året 1917."

SAMLADE NYHETER.

Broder Thomas Nelson är ännu sjuk, och hans tillstånd är mycket betänkligt. Alla Guds barns förböner önskas att Gud måtte helbrägda honom.

◆◆◆

Väckelsemötena som begynte här i staden den 8:e Nov. avslutades förliden söndagsafton. Fastän ej så stora synliga resultat visade sig som vi önskat, **fingo likväl** många tillfälle att höra Guds ord, och vi tro att den säd som såddes kommer i sinom tid att bära frukt. Syster Trask, som av Herren begagnats att frambära lifsens ord, under dessa möten, reste härifrån till hennes hem i Michigan.

◆◆◆

Syster Nellie Ahrendt har varit här på besök hos sin syster Mrs. John Marben, som är föreståndarinna för Ålderdomshemmet, och på samma gång har hon övervarit väckelsemötena. Hon reste härifrån till Rice Lake, Wis., tillsammans med hennes moder, som stannade hos oss ett par dagar, på genomresan.

◆◆◆

Systrarna Mabel och Anna Peterson från Montividio, Minn. gjorde oss nyligen ett kort besök.

◆◆◆

Syster Micala J. Simonsen, som varit i Montividio, Minn. sedan förliden juli manad och hållit möten där och andra platser, stannade hos oss ett på dagar på återresa till Chicago.

◆◆◆

Från en broder i Syd Dakota hava vi mottagit 6 prenumerationer under det speciella tillbudet, och från en broder i Minnesota hava vi mottagit 4. Detta är en god begynnelse och vi hoppas många av våra läsare komma att följa deras exempel.

◆◆◆

Från I. M. Dryer från Lodi, Cal. hava vi mottagit 2 lådor torkade äpplen. Från A. H. Jenson, Riedly, Cal. hava vi mottagit 7 säckar torkad frukt. Vi tacka på det hjärtligaste dem som sålunda ihågkommit Lemmet här. Måtte Herren rikligen välsigna och belöna dem.

HAR DU DENNA BÖRDA?

Av Agnes E. Tuttle.

Kristus och hans medarbetare hade den.

Jesus bar syndens börda för en förlorad värld! När hans lidande var så svårt att hans svett var såsom stora bloddroppar, var det ej på grund av fruktan för sina kroppsliga lidanden. Köttet ryggade tillbaka, det är sant, men det var bördan för människorna som förorsakade Hans förfärliga vånda. Han dog ej en martyrs död, utan en älskande, självuppoffrande Frälsares död. Jesus hade bördan för själar.

Herrens predikanter hava fått i uppdrag och äro sända att predika evangelium. Alla sanna predikanter hava en börda på sina hjärtan för förlorade själar. Detta är vad som förmår dem att lämna hemmet och dess bekvämligheter, för att bringa frälsningens glada budskap till nödställda män och kvinnor. De hava i sanning denna börda för själar.

Men predikanterna kunna ej göra allt vad som är att göra. Det återstår en del för varje Guds barn att göra. Guds arbete förhindras emedan somliga ej äro intresserade uti att se detta härliga evangelium spridas allt över landet. De hava ej bördan.

O bröder, besinnen att själar gå miste om de evangelii förmåner, som vi i så rikt mått åtnjuta, blott emedan vi ej äro nog angelägna! Gud har gjort sin del. Han gav sin Son. Jesus kände bördan och gav sitt liv. Guds trogna predikanter skänka deras krafter, deras förmågor, allt vad de hava. Många sanna Guds barn göra uppoffringar på olika sätt, ty, Gud vare lov, somliga hava själabördan. Men det förekommer ett stort behov av att flera ibland oss få bördan för de förlorade på sina hjärtan Om flera hade den, huru hastigt frälsningens glada budskap komme att spridas, och Kristi ankomst vore snart för handen! Fri-litteraturfonden komme att bliva väl försedd, det komme att bliva mindre brist på arbetare, våra trogna missionärer komme ej att nödgas genomgå så många umbäranden, och den världsvida väckelsen komme snart att förverkligas.

Huru förhåller det sig med dig? Känner du samma börda som Jesus kända när han såg de nödställda massorna? Är du angelägen om att de skola erhålla evangeliet?

Somliga som en gång hade en djup känsla av denna börda känner den ej så förnimbart nu. De andliga sinnena hava blivit till en del förslöade. Detta är en farlig belägnhet att vara uti. Anropa Gud allvarligt till dess han kommer dig att känna värdet av dyrbara själar såsom du en gång kände det.

Frågar du: "Huru kan jag få denna börda?" Genom att förbida inför Gud i bön, till dess du känner något av vad han känner. Genom att se på korset till dess du känner något av de lidanden som Jesus kände. Genom att se på fälten, vitnade till skörd, redo att skördas av villiga händer och allvarliga hjärtan vilka känna bördan för döende män och kvinnor.

Från *Gospel Trumpet.*

HIMMELNS FRÖJDEÄMNEN.

"Ty nu se vi genom en spegel på ett dunkelt sätt men då ansikte mot ansikte; nu

känner jag endels, men da skall jag känna fullkomligt, sasom jag och blivit känd" (1 Kor. 13: 12). Här i livet är det mycket som är fördolt för oss, Vår utsikt, så att säga, är begränsad. Men sasom angivna skriftställe framhåller, skall det komma en tid då vi skola se tingen såsom de verkligen äro. Helt litet utav verkningarna av våra handlingar visa sig för oss, medan vi äro på denna sidan om tidens gräns, men en gång skola vi få beskåda och förnimma till fulla vad vårt inflytande och våra handlingar här i detta livet åstadkommit. De som komma att uppna de frälstas lycksaliga vistelseort, skola med förundran och glädje se vilka härliga resultat frambragts utav handlingar, vilka de ansett av ringa eller ingen betydelse.

Himmelns första och största fröjdeämne bliver naturligvis att lovsjunga, tacka och prisa Honom som har "köpt oss åt Gud med sitt blod." Guds återlösta skola fröjda sig med outsäglig glädje över att få se Herren Jesus 'ansikte mot ansikte,'' tacka honom med kraftigare och klarare röst än vad som varit möjligt här i jordelivet, för att han frälste dem ifrån synden, och bevarade dem här nere, och sedan tog dem till himmeln.

Därnäst bliver utan tvivel det förnämsta fröjdeämnet att få fräffa sina anhöriga och vänner, och andra som man ej ens träffat här i livet men som ändock varit till välsignelse för oss. Broder och syster, om du kommer till himmeln skall du möta många där som du varit till välsignelse för, som du aldrig vetat om här i livet. Där kommer du att träffa en som du, med ett av kärlek upptänt hjärta, talat ett vänligt och tröstande ord till. En annan som du givit en tidning eller en traktat, och vilken därigenom kommit till eftersinning och omsider sökte Herren och blev frälst. Åter träffar du en, under det du vandrar på himmelns gyllene gator, som du en gång gav eller sålde en bok vilken hjälpte honom eller henne att fatta nytt tag uti Guds löften, och uppmuntras till att fortsätta loppet mot det sälla målet. Ja kanske du även kommer att träffa någon som du, med dina timliga medel, hjälpt att fortsätta med förkunnandet av det härliga, livgivande Jesu Kristi evangelium, och som på så sätt lyckats vinna många själar för Herren.

De stunder Guds barn ägna i allvarlig, enskild bön för Guds saks befrämjande, de medel de skänka för samma ändamål, alla de synbarligen obetydliga bemödanden de göra för Herrens sak, och vilka äro gjorda i det fördolda, skola en gång visa sina häliga resultat, på den andra stranden om icke förr. Där skola dessa handlingar finnas upptecknade med gyllene bokstäver och så stora att alla kunna läsa dem.

Jag tänker mig vilken härlig stund det skall bliva när jag får träffa dem, i himmeln, som varit medel till min frälsning. Först och främst Herren Jesus som i sin stora kärlek gav sitt liv för mig. Och sedan mina anhöriga och vänner som bett för mig. Och så dessa gudfruktiga män och kvinnor vilkas föredöme och lärdomar finnas upptecknade i Bibeln och i andra skrifter. Jag föreställer mig att när jag träffar Paulus skall jag säga: "Tack skall du ha för dessa brev du skrev. Tack för de förmaningar, den uppmuntran och den vägledning jag fick under det jag läste desamma" Och så Petrus, tänk, det skall bliva trevligt att få träffa Petrus. "Tack skall du ha Petrus för all den välsignelse jag fått röna, genom att betrakta ditt liv och läsa dina anderika epistlar." Jag tvivlar ej på att liknande fröjdeämnen komma att sysselsätta de återlösta under många årtusenden om än ej genom hela den långa evigheten.

Käre medvandrare till himmeln, fortsätt att göra vad du kan för andras frälsning. Om än dina bemödanden kunna se obetydliga ut, bliv ej missmodig. Ägna dig med hela ditt hjärta åt Guds tjänst, bed om hans välsignelse, och om det kan synas för dina ögon som att dina bemödanden ej vore värda mödan, så var förvissad om, att de ändå skola bringa härliga resultat och en gång bliva ämnen för fröjd och glädje i himmelns sälla land.

L. P. P.

GUDS RÖST OCH FÖRSAMLINGENS RÖST.

Av F. G. Smith.

Såsom uppenbarad i aposteln Pauli och andras erfarenheter.

Berättelsen om Saulus omvändelse förekommer tre gånger i Apostlagärningarna; tvänne gånger omtalas den av honom själv, medan han var under rannsakning. Den välkända omständighet angående hans omvändelse behöver ej särskilt nämnas här, men vissa ting förenade därmed torde med förmån tagas i betraktande. I första rummet, Guds Andes särskilda inverkan på en persons hjärta, står ofta i nära samband med vad samme Ande redan utfört i andra människors hjärtan, eller, med andra ord, Guds Ande verkar i harmoni med Guds församling.

Den som med eftertanke läser och jämför dessa tre berättelser i Apg. 9, 22 och 26, kan ej undgå att komma till den slutsats att Saulus var en omvänd man, när han reste sig till sina fötter, där ute på Damaskus-vägen. Hans motsträviga vilja blev där helt överlåten till den Herre som han förut förföljt; där emottog han sin gudomliga kallelse till predikoämbetet; där blev han "Broder Saul." Så långt var Guds verk i hans själ helt och hållet individuellt. Men självständighet är ej förenlig med gudomlig plan. Gud är en, och alla hans verk hava sin medelpunkt i honom. Därför är endräkt i verksamhet en väsentlig del av hans lag. Alldenstund det finnes blott en allmän befrielse från syndens fångenskap, genom Kristus, en frälsning, ett hopp, ett arv, ett Guds Ord, en inneboende Ande och en himmel för att mottaga alla de rättfärdiga, är enhet en naturlig ting. Enhet är ett grundvillkor för utförandet av Guds verk på jorden. För att åvägabringa denna avsikt, och för att förhindra ens begynnelsen av självständighet fordrade Gud sammanslutningen av Saulus med det folk som han förföljt, innan fullbordandet av frälsningsverket i hans själ skulle åvägabringas. Vad gudomlig makt angår, så kunde Gud fullbordat Andens verk i hans själ, vid Damaskus-vägen; men det var ej i enlighet med hans plan. Kristus hade på ett underbart sätt uppenbarat sig för sin fiende, och så långt vi kunna förstå, hade kunnat uppenbara mycket mera vid detta tillfälle. Men han sade: "Stå upp och gå in i staden, och *det skall varda dig sagt, vad du bör göra*" (Apg. 9:6). Den botfärdige Saulus var glad att åtlyda Jesu röst, men han måste även ödmjuka sig inför människor och emottaga undervisning och njälp ifrån människor — ifrån Guds församling. Huru förödmjukande! Och medan Herren sålunde förberedde Saul till att presenteras för Guds folk, beredde han även församlingen till att mottaga honom. Ananias gick åstad och kom in i huset och lade sina händer på honom och sade: "Saul, min broder Herren har sänt mig, Jesus, som syntes dig på vägen, där du kom, på det att du skulle få din syn igen och uppfyllas med den Helige Ande" (Apg. 9:17).

I vissa hänseenden liknar denna händelse Kornelii och hans husfolks' erfarenhet. Kornelius var "from och gudfruktig", en man som "övade rättfärdighet" och var "täckelig" inför Gud, och grunden för hans rättfärdighet och täckelighet inför Gud, var ej självrättfärdighet eller efterkommande av den Mosaiska lagens former och ceremonier utan var grundad på det faktum att han hade känt och trott Jesu Kristi evangelium. "som hade utgått över hela Judéen" (se Apg. 10). Så långt vi kunna förstå hade ängeln som visade sig för Kornelius kunnat giva honom all den undervisning han stod i behov av, och Gud hade kunnat utgjuta den Heliga Ande över honom då och där, men Guds plan var att verka tillsammans med den församling han allaredan stiftat. Intet rum får lämnas för självständighet. Det som åstadkommer verklig enhet bland troende, är en del av själva helgelsens natur. Gud nekade vid detta tillfälle att fullborda frälsningsverket innan den verkliga beröringspunkten uppnåtts. Petrus hade blivit skickad till Cesarea, och resultatet var att när han predikade för dem, "föll den Helige Ande på alla dem, som hörde hans tal" (Apg. 10: 44).

Återgående till Saulus' erfarenhet, lägga vi märke till, att hans gudomliga kallelse till predikoämbetet emottogs då han blev omvänd. När han överlämnade sitt hjärta åt Gud fick han höra dessa ord från Herren Jesus; "Men res dig upp och stå på dina fötter; ty därför har jag blivit uppenbarad för dig, att jag skall utse dig till en tjänare och till ett vittne både om vad du har sett och om det, för vars skull jag har uppenbarat mig för dig; och jag skall rädda dig från ditt folk och från hedningarna, till vilka jag sänder dig för att öppna deras ögon, att de må omvända sig från mörker till ljus och från Satans makt till Gud, att de genom

tron på mig må få syndernas förlåtelse och arvslott bland dem som äro helgade.'' (Apg. 26: 16—18). Denna gudomliga kallelse kom direkt till Saulus, men till och med häruti kunna vi se huru skönt enheten och harmonien med Guds församling uppenbarar sig, ty samma orsak uppenbarades även för Ananias. När Herrens sanne lärjunge kom in uti Judas hus, vid den gatan ''som kallas den raka, i staden Damaskus, och lade sina händer på ''Broder Saulus,'' sade han: ''Våra fäders Gud har utkorat dig till att känna hans vilja och se den rättfärdige och höra hans muns röst, ty du skall vara honom ett vittne inför alla människor om vad du har sett och hört'' (Apg. 22: 14, 15). Guds röst och hans sanna församlings röst är, när allt kommer omkring, blott en röst—om den Helige Ande talar, direkt till individen eller uttrycker sin vilja till sin sanna församling, är det ett och detsamma. Det lämnas intet rum för en självständighetens ande. Måtte Gud hjälpa oss att ständigt förbliva i harmoni med hans Ande och med hans sanna barn.

DEN AVBRUTNA NYCKELN.

En predikant skulle en dag gå till en plats för att predika. Han gick upp för en backe på vägen. Nedanför lågo byarna i deras skönhet och majsfälten prunkade i solskenet; men han såg ej på dem, ty hans uppmärksamhet fängslades av en kvinna stående vid sin dörr, och som, då hon fick se honom, kom till honom, med största ängslan, och sade: ''O min herre, har Ni några nycklar på Er? Jag har brutit av nyckeln till min byrå, och där är några saker som jag måste ha strax.'' Han svarade. ''Jag har inga nycklar.'' Hon kände sig besviken, förväntande att var och en skulle hava några nycklar. ''Men antag'' sade han ''att jag hade några nycklar, de kanske ej ända passade din lås, och därför kunde du ej i alla fall få de saker du vill hava. Men oroa ej dig själv; vänta till dess någon annan kommer förbi. ''Men'', sade han, i det han sökte göra gott bruk av tillfället, ''har du någonsin hört om himmelns nyckel?'' ''Åh ja,'' sade hon, ''jag har levat länge nog, och gått till kyrkan länge nog för att veta, att om vi arbeta hårt och få vårt bröd genom vårt anletes svett, och handla väl emot våra grannar, och äro ordentliga, såsom katekesen säger, ödmjuka och vördsamma mot dem som äro över oss, och om vi göra vår plikt i den ställning där det behagat Gud att sätta oss, och regelmässigt bedja våra böner, skola vi bliva frälsta.'' ''Ack!'' sade han, ''min goda gumma, det är en avbruten nyckel, ty Ni har brutit buden; Ni har ej uppfyllt alla Edra plikter. Det är en god nycke' men ni har brutit av den.'' ''Säg mig min herre,'' sade hon, med orolig uppsyn, troende att han förstod saken, ''Vad har jag utelämnat?'' ''Jo'' sade han, ''det viktigaste av allt, Jesu Kristi blod. Vet Ni ej att det heter att himmelns nyckel är vid Hans gördel; han upplåter och ingen tillsluter, och tillsluter och ingen upplåter?'' Och, förklarande det ännu tydligare, sade han: ''Det är Kristus, och Kristus allena som kan öppna himmeln för dig och ej dina goda gärningar.'' ''Vad säger Ni, predikant,'' sade hon, ''äro våra goda gärningar då värdelösa?'' ''Nej,'' sade han, ''ej efter tron. Om Ni tror först, kan Ni hava så många goda gärningar Ni vill; men om Ni tror, kommer Ni ej att förtrösta på dem; ty, om Ni förtröstar på dem då har ni förstört dem, och de äro ej längre goda gärningar. Hav sa många goda gärningar Ni vill, men likväl sätt all Eder tillit till Herren Jesus Kristus; ty om Ni inte så gör, kommer eder nyckel aldrig att öppna himmelns port.'' Alltså, mina åhörare, måste vi hava sann tro, ty gärningarnas gamla nyckel är så avbruten av var och en av oss att vi aldrig kunna ingå uti Paradiset medelst densamma.

C. H. Spurgeon.

RÄDDAD!

Evangelisten Moody berättar: ''När den stora passagerarångaren Atlantic gick under vid kusten av Newfoundland, blev på listan över omkomna även namnet på en affärsman från New York uppsatt. Hans affär stängdes, och hans släktningar och vänner anlade sorgdräkt. Så kom efter några dagars förlopp ett telegram med det enda ordet: ''Räddad!'' och därunder namnet på den, som man trodde, omkommen.

''Vi kunna lätt tänka oss de anhörigas glädje. Sorgkläderna lades av och affären öppnades åter.

''Kommer man in i denne affärsmans lokal så kan man under glas och ram få se nämnda telegram med ordet ''rädad'' hänga på väggen. Vår köpman bevarar det såsom ett minne av sin underbara räddning.

''Det gives något ännu större och härligare än att bli räddad till livet, och det är att få sin själ frälst. Har du upplevat detta? Då är också stunden för din själs räddning för dig ett dyrbart minne.''

VÄGEN TILL HIMMELN.

En gosse, som stod och sålde tändstickor vid ett gathörn i Glasgow, blev av en herre tillfrågad, var en viss gata låg. Den lille beskrev detta så förståndigt, att herrn sade:

—Hör du, om du vill visa mig vägen till himmeln lika bra, så skall du få en slant.

Gossen stod litet förlägen ett ögonblick, men så sade han, ihågkommande veckans tänkespråk i söndagsskolan:

—Jesus Kristus är vägen, sanningen och livet, herre.

Den främmande räckte honom djupt rörd en 50-öring.

En stund därefter sågs gossen hejda en man med orden:

—Om ni vill ge mig en 50 öring, så skall jag visa vägen till himmeln.

Förvånad och nyfiken sade mannen:

—Gör det då!

Gossen läste åter upp sitt språk.

—Ja, svarade mannen, jag har gått vägen till krogen nu under många år, men jag tror din väg är den rätta. Det var min mors väg.

Någon kom att fatta intresse för denne gosse, uppfostrade honom, och han blev sedan en hednamissionär.

Du, som läser detta, sök att göra som denne lille gosse! Visa någon vägen till himmeln

VAD VI UPPOFFRA.

De hundradetals glada gossar vilka dagligen vandra bort ifrån hälsosam, lycklig ungdom, till last och brott, och vilkas själar omsider gå till fördärv—det är vad vi uppoffra.

Den ständigt rekryterande armé av en gång kärleksfulla män, vilka nu göra hemmet till en förbannelse, driva hustrun till ängslan och barnen till fördärv—det är vad vi uppoffra.

Den otaliga mängd människor vilka dagligen gå ned till hedniska gravar, utan att känna det enda namn under himmeln varigenom människor kunna frälsas—det är vad vi uppoffra.

Våra egna kära gossar och flickor, våra lyckliga hem, vår ganska själ! -dessa, mina vänner, är det vi länge hållit på att uppoffra.

Men det lilla vi kunna giva, ja det vi till och med förneka oss själva,för att nå dessa dyrbara själar med hoppets, livets och frälsningens evangelium—det är vad vi hopspara.

Utv.

PERSONLIGT ANSVAR.

I förebärandet av ursäkt för moralisk bristfällighet eller brist på andlig kraft, anmärka många att de ej äro värre än sina grannar. Vad majoriteten göra eller antages göra, anses mindre brottsligt än om det praktserades av endast en person. Individen känner sig i allmänhet ej så illa över att läsa en omoralisk bok om han vet att hans granne har läst den. Affärsmannen tvekar ej att begagna en misstänkt metod när han vet att den vanligen begagnas av andra affärsmän. Vanor och handlingssätt vilka i sig själva äro orätta, tyckas minndre otillständiga eller som de bliva mer brukliga. Om vi ej äro försiktiga kunna vi komma till att anse, att vi leva ganska bra om vi ej handla värre än dem vi umgås med.

Men Guds måttstock förändras ej. Vi kunna ej undgå ansvaret för enskilda handlingar genom att blanda oss med en folkhop. Faktum är att vi äro till en del ansvariga för dem vi umgås med, om deras ogudaktighet fortgår utan tillrättavisning genom ett bättre exempel. Guds välbehag kan vila endast över dem som göra det som är rätt, utan hänsyn till andras handlingssätt.

Varför inbilla dig att andra haft onda avsikter emot dig? Förnimmer du ej huru tanken, besvärar och oroar dig?

"HAVEN TRO PÅ GUD."

Av Mabel C. Porter.

För flera år sedan talade en kvinna, vilken ägnat sig åt bokförsäljning, med en evangelist och hans hustru om en liten inlands-stad varest religiösa möten blivit förhindrade, emedan största delen av de lagstiftande voro fritänkare, och en kraftig motvilja emot religion existerade. En krog- värd, känd för att vara en mycket elak och farlig man, tillät ej några predikanter att komma in i staden. Han till och med uppeldade deras sinnen som hatade religion, med att giva dem berusande drycker, för att få dem till att driva bort sådana som gjorde försök att predika där. Denne man ägde den enda vakanta byggnad som fanns i staden, utom skolhuset vilket kontrolerades av män som voro fritänkare. Synbarligen hade det onda övermakten i denna stad. Själar som längtade efter frihet, funnos där; några bådo till Gud om frigörelse; men de voro synbarligen hopplöst bundna i mörker.

En börda för de ofrälsta själarna i denna stad kom över evangelistens hustru, men alldenstund hon och hennes man endast hade nog pengar för att betala reseomkostnaderna, tvekade evangelisten att taga henne med sig, och hade därför ej nämnt något om att resa, fastän även han känt bördan. Men bördan lämnade dem ej; det var tydligt att det var Andens ledning. Varande förvissade om Guds vilja kunde de med tillförsikt begiva sig i väg, förtröstande på Honom som "skänker oss allt." "De vandrade icke efter köttet utan efter Anden." Den förutnämnda kvinnan kom åter till dem och sade att om de följde med henne kunde hon kanske hava något inflytande, till deras favör, alldenstund hon var bekant med folket. De beslutade sig för att resa. Det regnade om aftonen då de anlände till staden. Kvinnan förde dem välvilligt med sig till det ställe där hon var inkorderad, ett privat hem. Men när de nyanländes ärende blev bekant, påyrkade familjen att evangelisten och hans hustru skulle lämna, emedan man fruktade de laglösa komme att göra dem skada eller förorsaka besvär. Kvinnan som påverkat dem att komma dit, blev då mycket ledsen att hon så gjort, men hon tog dem med sig till ett hotell och gick i god för deras inkordering. Värdinnan gav sitt samtycke till att de fingo stanna där och, såsom de senare fingo veta, med en bön i hjärtat att de måtte lyckas uti deras mission. Nästa dag gick evangelisten till rusdrycks-försäljaren och omtalade för honom ändamålet med hans kommande, och att han önskade hyra den vakanta salen. Såsom Gud sade till Moses, "Min ängel skall gå framför dig," så trodde han Herrens ängel måste berett vägen framför dem. Han fick löfte om salen till halvt pris och fick anstånd, till månadens slut, att betala.

Under hela tiden mötena höllos var denne man den som gjorde mest för att understödja evangelisten och var hans bäste vän. Ofta inbjöds evangelisten till hans hem, och medan han var där fick han veta vad som var orsaken till hans värds förändrade sinnelag. Hans hustru hade blivit försänkt i dryckenskap, och blivit en sådan pläga att han var villig att mottaga hjälp från vilket håll som helst. Sålunda öppnade Herren ett tillfälle för själar som hungrade efter Guds Ord, att erhålla evangeliet. Mycket gott uträttades, och tillfälle gavs för evangelii arbetare att komma dit.

Så snart som rusdrycks-försäljarens förändrade sinnesstämning uppenbarades, förstod evangelisten och hans hustru tydligt varför Herren så bördat deras hjärtan för denna plats och lett dem dit. De förnummo såsom aldrig förut att om än från en naturlig synpunkt, ett företag tycks omöjligt, likväl genom att lydigt följa Guds Ande, är alting möjligt. "Haven tro på Gud."

KÄRLEKEN.

Det första av de nådegåvor, Galaterbrevet uppräknar, ävensom den sista av dem, Petrus uppräknar, är kristlig hjälpsamhet eller kärlek. Den är nämligen den nyckel, som öppnar dörren till det mänskliga hjärtat. Om jag kan övertyga en människa därom, att jag kommit till henne av ren kärlek; om en moder kan på ett övertygande sätt visa sonen, att det endast är ren kärlek, som driver henne att uppmana honom att slå in på dygdens väg; kort sagt, att det icke är en självisk kärlek, som är drivfjädern, utan att det är Guds ära, man avser — sannerligen, det skall inte dröja länge, innan den gossen kommer att röna intryck av denna moders inflytande och sålunda komma att tänka på saken, ty det finnes ingenting som träffar hjärtat så snabbt, djupt och säkert, som ren kärlek.

Kärlekenn är det kännetecken, Kristus gav sina lärjungar. Några bära det igenkänningstecknet, andra ett annat. Vissa personer föredraga att anlägga en egendomlig slags dräkt, på det att de må bli igenkända såsom kristna, och andra anlägga ett kors eller någonting dylikt för samma orsaks skull. Men kärleken är emellertid och förbliver den purpurröda riksfärg, varpå Jesu Kristi lärjungar kännas igen. Ty hör var Mästaren själv säger därom: "Därav skola alla förstå, att I ären mina lärjungar, om I haven kärlek inbördes" (Joh. 13: 35).

D. L. Moody.

De Ungas Avdelning.

LIVETS HÖST.

Av Chas. A. Grant.

"Vi vissnade allesamman bort såsom löv" (Jes. 64: 6). Detta såväl som många andra skriftställen hänvisar oss till naturen. Profeterna, Jesus själv och även hans apostlar, hänvisade ofta till naturen för att avbilda och illustrera andliga ting, såsom Guds kärlek till människan, hans hat till synden, livets korthet, Guds rike, församlingen, dess renhet och kärlek till sin Frälsare etc. Joels' skrivelser äro fulla av landtliga scenerier, och erfarenheter, hänvisande till plöjda fält, fruktträd och vingårdar fulla med frukt, gräshoppor vilka uppäta och förstöra; skördemän vilka samla säden i lador och tröskar den på logar. Allt detta är skrivet till instruktion för människans andliga liv.

Salomos Höga Visa beskriver vårens frambrytande; prydliga örtagårdar med blommor, liljor och välluktande kryddor; drypande sötma och honung; starka vattenströmmar; sjungande fåglar; markens hindar och gaseller; avbildande kärleken, försäkringar och trohetslöften mellan Brudgummen (Jesus) och bruden (församlingen) och deras intima förhållande till varandra.

Esaias bad till sin Gud; han var ej i templet utan ute i naturen, kanske vid sidan av något berg eller uti en trädgård. Han bekände sina och sitt folks synder. Kanske en fläkt av höstvinden orsakade de vissnade löven att falla omkring honom, vilket kom honom, under det han var i bön, att tänka på sitt folks avfallna tillstånd, huru de blivit andligen döda och skiljda från Herren, liksom löven skiljts från trädet.

"Vi vissnade alla bort såsom vinden," utropade han. Utan tvivel kommo de fallande löven honom även att tänka på människans förgänglighet.

Vi kunna få många underbara lärdomar ur naturen. Ungdomen är livets vår. Om vårtiden spricka trädens knoppar ut. Allt är liv och rörelse. När vi gå ut i den fria naturen, under den tidiga morgonstunden, utbrista vi: O huru härligt! Under sommaren se vi huru trädstammarna bliva grövre och starkare, utskjutande, kraftigare grenar och kvistar, vilket vi allt beundra. Senare kommer oktober vilken är, såsom någon har sagt, "Guds konst-månad." Önskar du se hans galleri? Tag taget och res ut på landet några mil, och betrakta löv - och barr skogen, med lönnens scharlakans, poppelns gula, björkens bruna, hundvedens blodröda, och granens och furans gröna färger. Vilken underar skönhet och harmoni, för vilken de snillrikaste konstnärer måste vara stumma!

Jag är förvissad om att de ålderstigna Guds barn ha glädje som vi yngre ej erfarit. Maj månad, med knoppar och blommor, är ljuv och välluktande; men den sköna gyllene oktober äger vad våren och sommaren hava frambragt. De dyrbaraste stunder i mitt liv har varit och är, att få sitta ned och lyssna till de gamla omtala sina erfarenheter. Deras brådska och oro har lagt sig och deras sinnen äro lugnare, eller deras liv har mognat i Herrens tjänst.

Huru välsignat är det ej att läsa den gamle Pauli och äldre Johannes' förmaningar? Dessa gamla heliga, vilkas karaktär den Helige Ande hade omskapat, så att de liknade Jesus.

Men under livets vår och sommar låtom oss ej glömma att livets oktober är i annalkande. Huru härligt om vi då, om än vår utvärtes människa vissnar och förgås såsom löven, kunna säga med Paulus: "Så förnyas dock vår invärtes (människa) dag efter dag." En kvinna sade nyligen att hon ryser vid tanken på att dö. Den som äger Guds nåd att leva ett kristet liv, behöver ej frukta för livets höst.

Om vi ägna våra liv åt Herrens tjänst under livets vår och sommar, skall han även göra vår levnads höst skön. Är Gud med oss i livet så skall han även vara med oss i döden.

BARNATILLIT.

En person hade fått i uppdrag att giva en fattig änka några kronor. När han gick till kyrkan på söndagsförmiddagen mötte han den gamla, som mödosomt stapplade fram på vägen, och gav henne strax pengarna. Hur förvånad blev han icke då hon svarade:

— Jag trodde inte han skulle sända mig dem så snart.

När han samtalat med gumman en stund fick han veta, att hon just den dagen lagt sin sista slant i kollekten och nu var fullkomligt beroende av det svar hennes himmelske fader ville giva på hennes tillitsfulla bön, att han måtte sörja för hennes nästa måltid. Det var tydligt att hon var van att umgås helt förtroligt med Gud och visste att hans hjälp kommer, "när morgonrodnaden uppstiger"—den mörkaste nöds morgonrodnad, —den stund då stolthet och självtillit inte längre råda, utan tro och hopp blicka ut genom hjärtats dörr, väntande och spejande efter den hjälp som snart skall komma.

Vari består ett gudaktigt liv? Icke i att vara döpt, konfirmerad och att gå i kyrkan två eller flera gånger i veckan, läsa Bibeln, gå till nattvarden o. s. v. Allt detta medföljer ett gudaktigt liv, men det är icke dess väsen. Det består däri att vår vilja är böjd för att göra Guds vilja. Ha vi kommit därhän? Vi äro icke här för att ha det angenämt utan för att göra vår Faders vilja. Kanske vi måste göra den under bittert hån eller under fiendens hot, men då händer oss blott det samma som fallit på deras lott, som vi räkna bland Guds stora hjältar. —Biskop Burt.

SEGER ÖVER FRESTELSER.

Av E. Faith Stewart.

Denna världens frestelser hava mera makt över de unga än över de äldre. Men Herren glömmer ej att iakttaga detta. Vår Gud har en särskild omsorg om de unga. Han älskar dem,, han vill hava dem till sina egna — önskar göra dem kärl till heder för sin tjänst. Vi kunna vara förvissade om han skall taga särskild vård om varje ungt liv som är helt och hållet uppoffrat åt honom. Han känner även till frestelsens makt som kommer emot varje ung person. Han ser den strid som föregår i varje ungt hjärta. Han ömkar sig över dem. "Såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som frukta honom." Varför ömkar han sig över och har förbarmande med oss? "Ty Han vet vad för ett verk vi äro, han tänker därpå att vi äro stoft" (Ps. 103: 13, 14).

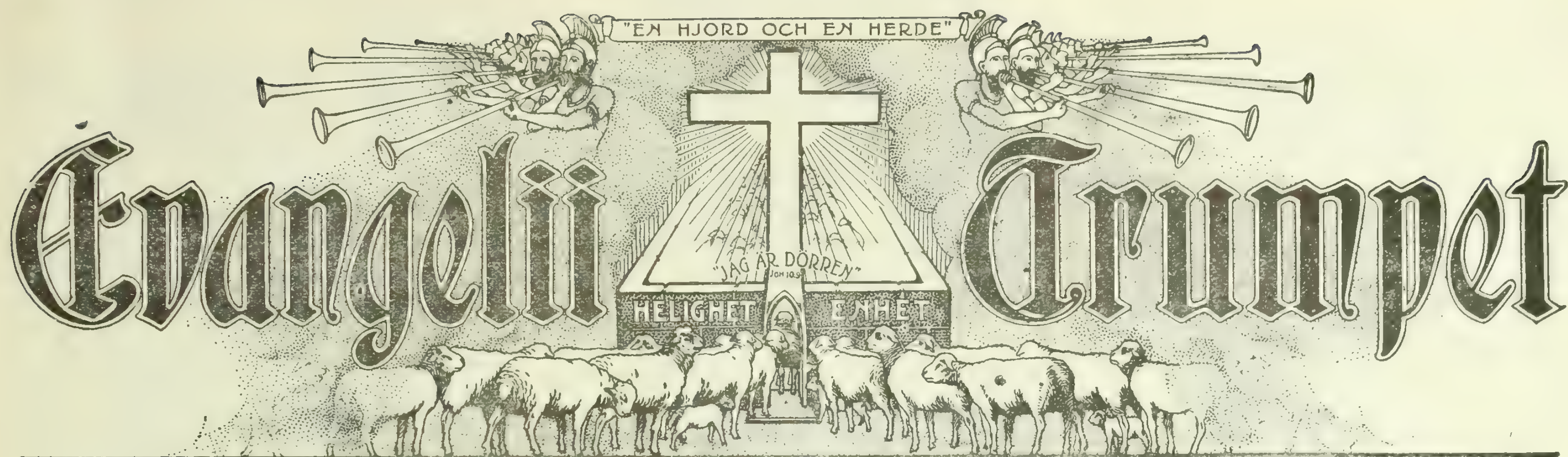
Käre unge läsare, blicka upp, var frimodig. Han känner till allt som angår dig; han ser den strid som föregår inom; han ser dig darra av svaghet och hans starka armar omsluta dig med hast så att du ej må falla. Huru trygga vi äro om vi endast förlita på Honom! Vi förnimma ej Hans närvaro så märkbart vid vissa tillfällen; som vid andra; men han är i alla fall där.

Många kära själar hava ej kunnat fatta Hans närhet. I prövningens stund, om vi i sanning förtrösta på Herren, skola vi ej bliva frestade mer än vi kunna stå ut därmed. Han mäter vår kraft, och när han ser att det är nog, lägger han sin hand på prövningarna och vår själ bevaras. När striden bliver het, står Herren där, rede att ömt sluta din förtröstande själ uti sina armar och med säkerhet föra dig igenom till seger, om du blott är ståndaktig.

Min bön är; att Gud måtte på ett särskilt sätt tala till varje ungt hjärta och uppmuntra eder. "Var frimodig och oförfärad." Låt ingenting draga dig bort ifrån Herren och det beslut du fattat att tjäna honom.

FARLIG NYFIKENHET.

"Var ej nyfiken uti att söka utforska Guds hemligheter; försök ej att öppna den lås till vilken han ej lämnat någon nyckel. Den som vill lämpa sig till alla moln kan lätt träffas av en åskstråle; och den som vill bliva allt för förtrogen med Guds hemligheter, kan bliva överväldigad i sitt omdöme. Adam försökte, av nyfikenhet, föröka sin kunskap; därför förlorade Adam på ett skamligt sätt sin godhet. Besemesiterna ville undersöka Guds ark: därför dödade Guds hand femtio tusen av dem. Låtom oss därför ej fladdra omkring denna låga på det vi ej må få vingarna svedda. För min del, då Gud givit mig sitt Ord, skall jag med försiktighet förkovra mig själv med vad vi allaredan fått uppenbarat för oss, och ej nyfiket forska uti eller efter vad han har förbehållit."

"Så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till vilka de försking rades på en dag av moln och töcken." Hes. 34:12.

Årgång XIV | St. Paul Park, Minn., U. S. A., den 15:e December, 1916. | Nummer 24.

Ära vara Gud i höjden, och frid på jorden, till människorna ett gott behag!

JULSÅNG.

Änglars sång i rymden brusar,
Över berg och dal!
De högvärda sändebuden,
Kommit ifrån Himmelns sal,
Och till varje land och folkslag,
Detta budskap bär:
Att från fridens regioner
Glädjen strömmar ner!

Varje mänskohjärta borde,
Glädja sig i dag;
Ändad är nu träldomstiden,
Fridens furste skipar lag:
Han vill seger nu förläna,
Så att ingen må
Mera synden tjäna eller
Mörkrets stigar gå!

Hosianna, sången klingar
Ibland änglars tal,
Sången böriad, ej skall sluta
Förr'n miljoner gjort sitt val!
Ära vare Gud i höjden
Och på jorden frid!
Låt oss stämma in i sången
Nu, till evig tid!
O. T. Ring.

"Till Betlehem mitt hjärta
I stilla pilgrimsfärd
Nu skyndar från den smärta,
Som bor bland tidens flärd.
Dit sträcker sig min längtan,
Där har min tro sin skatt.
Där stillas all min trängtan,
Där blir mitt hjärta glatt."

För att kunna erfara någon glädje över att Jesus blivit född till världen, måste man få honom född uti sitt hjärta. När människan gjort bättring och Jesu milda ödmjuka ande vunnit gestalt i hennes liv, när hon blivit född på nytt och blivit "en ny skapelse," bliver det sann glädje i hjärtat. Och icke allenast människan bliver glad, utan även änglarne i himmeln—liksom på den minnesvärda julmorgon då Jesus blev född—fröjda och glädja sig däröver. "Sammalunda, säger jag eder, varder glädje inför Guds änglar över en enda syndare, som bättrar sig" (Luk. 15: 10). L. P. P.

ETT BARN I DAG ÄR OSS GIVET.

"Ett barn i dag är oss givet,
En Son oss född är i dag;
I honom finner du livet,
I honom Gud har behag.
I honom uppgår för jorden
Den nya himmelens sol.
Ack, skalle, skalle de orden
Med makt från pol till pol!

"I världen krigen väl bullra,
Och makt sig spänner mot makt,
Men på den spädastes skuldra
Är herradömet dock lagt.
Och överänglarnes skara
Kring honom prisande står,
Som är och var och skall vara,
Då jord och himmel förgår.

"Han råd och underlig kallas.
Själ, må han råda för dig!
Han känner hjärtegrunden allas,
Han skådar doldaste stig.
Han heter kraft. O, var stilla,
Låt honom föra dig an!
Vem kan nu göra dig illa,
Se'n han för dig blivit man?

"Han, hjälten, stred för dig i striden
Och dräpte mörkrets förbund.
Han, fridens furste, till friden
Har lagt evanskelig grund.
Han evig Fader vill vara
Åt dig, så skall du och tro,
Att den är trygg från all fara,
Som har i honom sin ro."

JULHÄLSNING.

Alldenstund detta är det sista nummer som utkommer före Jul, vilja vi härmed sända vår julhälsning till Trumpetens läsare och vänner.

Då vi nu fira denna stora högtid, till åminnelse av Jesu födelse, låtom oss lite stanna och begrunda vilken obeskrivlig, stor betydelse det har för oss att Jesus blivit född till världen. Om vi kunna i någon mån fatta vikten av denna tilldragelse skall det i sanning inspirera oss till tacksamhet och våra hjärtan skola glädjas med outsäglig glädje.

De välsignelser som kommit denna värld till del såsom en följd av Jesu kommande i mänsklig gestalt, äro större och flera än vi kunna fullt fatta. Om vi betänka den stora skillnad som existerar emellan de länder där budskapet om Herren Jesus, blivit förkunnat, och det tillstånd som existerar uti de hedna länder där evangelii solstrålar ej ännu fått framtränga, skola vi erkänna att stora välsignelser kommit till och med dem till del som ej ens bry sig om Jesus eller hans frälsning.

Käre läsare, är du en som fått Herren Jesus född uti ditt hjärta? har han fått taga boning där, omgestalta ditt liv och giva dig seger över Satan, kött och värld? då har du i sanning mycket att glädja dig över. Kanske du har prövningar att genomgå, men vad gör det, om Jesus är din ledsagare och din vän? Han är nu din tröst, din styrka och din hjälpare. Han är den som giver dig mod att gå segrande igenom. Och snart är striden slutad och du får flytta till ett sällare land, för att närmare beskåda Honom som blev sänd hit till världen för DIG. O jubla själ och var glad! Gläd dig över de härliga förmåner som Jesus bringar dig redan här, och för den outsägliga sällhet som väntar dig bortom tidens gräns.

Måtte vi även, då vi begrunda Jesu kommande till världen, inspireras till att söka mer och mer komma i besittning av hans ödmjuka, milda och självförsakande

sinnelag. Måtte vi, var och en, få en ännu mer brinnande iver, till att göra våra medmänniskor glada och lyckliga, särskilt genom att bringa dem det härliga budskapet i Honom som föddes för att "frälsa sitt folk ifrån deras synder."

En glad Jul tillönskas alla Trumpetens läsare.

KRAFTEN AV ETT FÖRLÅTANDE SINNELAG.

Av A. D. Beardslee.

Huru Kristus förlät sina fiender.

Kristus bevisade att han älskade även sina fiender. För dem som korsfäste Honom bad han: "Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra." På grund av Hans oändliga kärlek kunde han förlåta dem. Och "Gud för Kristi skull" förlät dem som bättrade sig. Sedan Petrus framställt Kristi förlåtande kärlek, sade han: "Honom.....haven I tagit och genom orättfärdigas händer fastnaglat och dödat."

De utropade: "Vad skola vi göra?"

Då sade Petrus: "Gören bättring."

"Och på den dagen förökades församlingen med omkring tre tusen själar."

Johannes vittnar: "Icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen, utan på det världen skulle varda frälst genom honom." Hans nåds rikedom består uti hans oförtjänta ynnest mot brottsliga människor. Det straff vi äro skyldiga, såväl som Guds misshag med oss, har blivit fjärnat. Sedan en syndare fått förlåtelse skall ingen av de överträdelser han begått, tillräknas honom.—Hes. 18:22. De äro för alltid omintetgjorda. Sålunda förlåter Kristus.

Den underbara verkan av Kristi förlåtelse.

Verkan av Kristi förlåtande kärlek, bevisad till förmån för människosläktet, är övermåttan underbar. Både judar och hedningar hava "i en och samma Ande tillträdet till Fadern." Kristus försonade dem båda "i en enda kropp genom korset, då han på detta dödade fiendskapen." Den straffskyldige juden närmar sig nu Gud utan fruktan för hämnd, och likaså även hedningen. Vad mer är, båda kunna nu bliva förvandlade till Kristi avbild. När detta äger rum bliver själva deras natur, att vara "mot varandra godhjärtade, barmhjärtiga, förlåtande varandra, såsom ock Gud i Kristus har förlåtit" dem. Genom denna samma kärleks kraft, kunna alla människor, huru långt avlägsnade de än äro ifrån Gud, huru stora än deras synder varit mot andra, eller huru förfärliga deras synder än kunna se ut, bliva, utan hinder, rättfärdiggjorda och förenade, så att de kunna "bo i fridshyddor", inom Guds "trygga boningar."

Guds allsmäktiga kraft över själar, finner en beröringspunkt i uppenbarelsen av förlåtande kärlek. Han "bevisar sin kärlek till oss däruti, att Kristus har dött för oss, medan vi ännu voro syndare" (Rom. 5:8). Varför fruktar ej den brottslige att närma sig den Oändlige, som han så gruvligt förtörnat? Emedan han trott budskapet om omätlig, förlåtande kärlek. Till och med de som korsfäst Kristus "gärna mottogo" kärlekens budskap. Petri ord voro underbart nådefulla, själa-vinnande ord. Varför är evangelii budskap ibland fruktlöst? Emedan fullheten av förlåtande kärlek ej finnes hos budbäraren, kännes ej dess kraft, dess förnyande makt uppenbaras ej.

Vem skola vi förlåta?

Vi som "i en spegel" skåda Kristi härlighet och kärlek "förvandlas till samma bild" (2 Kor. 3:18). I sin bön till Fadern sade Jesus: "Jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig, på det att de må vara ett." Den samme Ande, som behärskade Kristus, bor uti oss, mycket av hans härlighet är överflyttad till oss; och samma förlåtande kärlek borde uppenbaras hos oss. Om varje Herrens budbärare, i vår tid, ådagalade Kristi underbara kärlek mot alla, komme ej då många flera själar att bliva vunna för Herren? Huru benägna äro ej människorna, att erinra om andras misstag och felsteg i det förflutna! Gjorde Kristus sålunde? Han sade: "De veta icke vad de göra." Och Stefanus sade: "Herre tillräkna dem icke denna synd." Varför? Emedan hans ande var bördad för deras själars frälsning. Om någon ej förnimmer den svåra beskaffenheten av sin synd, sitt fel eller sitt misstag? Angår det Gud? Borde det angå oss? Kommer ej ådagaläggandet av sann förlåtande kärlek, den själen att snarast vända sig ifrån sin avvikelse och sitt misstag, antingen det är stort eller litet? Lyssna till Pauli råd till församlingen i Korint, angående den onde personen som de utdrivit ifrån sig: I mån nu "förlåta och trösta honom, på det att han icke till äventyrs må uppslukas genom alltför stor bedrövelse. Därför förmanar jag eder att mot honom göra kärlek gällande.... Den förlåtelse jag har givit, om jag givit någon, den har jag givit för eder skull i Kristi åsyn, på det att vi icke må lida förfång av Satan" (2 Kor. 2:7-11). Vad annat kunde de göra som älskade "såsom ock Kristus har älskat?"

Kunde denna anda av förlåtande kärlek bortdriva någon? Kunna de som sålunda älska vara annat än förenade. De i vilka Kristi förlåtande Ande bor "flyta tillsammans" och de "draga alla" till Gud.

Bibelämnen.

FULLKOMLIGHET.

Av O. T. Ring.

"Han har ock satt somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister och somliga till herdar och lärare för de heligas fullkomnande, till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbyggelse, till dess vi alla hinna till enheten i tron och i Guds Sons kunskap, till en fullkommen man, till Kristi fullhets åldersmått, på det att vi icke mera må vara barn, som kastas och kringdrivas av varje lärdomsväder" (Ef. 4:11—14).

Efter en äppelblomst har slagit ut, och en knopp bildats, bliver ett litet äpple snart synligt; men det är ej ännu ett fullkomligt äpple och således icke nyttigt tills vidare. Många Guds barn önska att förbliva barn och kunna liknas vid en liten flicka, som, då hon befaldes att göra en liten handräckning sade: "Jag är liten." Vår text lärer oss att vi icke skulle förbliva barn. I brevet till Ebréerna (6:1) heter det att vi skullämna de första grunderna av Kristi lära, (efter vi åtlytt dem) och fortgå till fullkomlighet.

Det är för alla.

"Den hemlighet....vilken vi förkunna, förmanande var människa och lärande var människa med all vishet, på det att vi må kunna framställa var människa såsom fullkommen i Kristus Jesus" (Kol. 1:26—28). Det är ej endast några särskilt begåvade som Gud önskar att se andligt naturliga utan han väntar med en Faders hjärtelag att se alla sina barn rena, ädla, stora och starka, skickliggjorda till det verk han har för var och en att utföra. "Ty vi äro hans verk skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud har förut berett, att vi skulle vandra i dem" (Ef. 2:10). Ändamålet med vårt fullkomnande är tvåfaldigt, nämligen att beredas för den härliga plats vi kalla himmeln, var ej något orent eller ont får inkomma, samt att vara till välsignelse under resan dit. Det heter att Herren känner de sina och att var och en som åkallar Herrens namn (som vill vara Guds barn) gånge ifrån orättfärdighet; och ett sådant barn skrider framåt till fullkomlighet "ett käril till heder, helgat och nyttigt för husbonden, berett till allt gott verk" (2 Tim. 19:21).

Jesus Lärde Fullkomlighet.

"Varen fördenskull I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig" (Matt. 5:48). Jesus säger ej att vi genom vår vishet kunde skapa världen eller uppehålla den genom vår viljas kraft, såsom det heter om Gud. Det talas ej om den slags fullkomlighet här, ej heller har någon tänkt att vi skulle kunna nå upp därtill; men vi kunna tydligt se och förstå vad Jesus menar om vi läsa från början av det 5:te kapitel av Mattei Evangelium, till slut.

Vari vi skola vara fullkomliga

"Saliga äro de i anden fattiga" (Matt. 5:3). Sådana äro fullkomliga i ödmjukhet, ty de se sin fattigdom i andligt hänseende, och så söka de och mottaga sann rikedom ifrån Gud. Himmelriket hörer dem till.

"Saliga äro de bedrövade, ty de skola bliva hugsvalade" (V.4). Om de hava fullkomlig bedrövelse, kommer den åstad bättring till salighet som man icke ångrar" (2 Kor. 7:10).

Vi måste vara fullkomliga eller fullkomnas i saktmodighet, och i åtrå att göra rätt, i barmhärtighet, såsom vi själva önska barmhärtighet (Versar 5—7). "Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud"(V. 8). Utan att hjärtat är rent kan man ej se Gud. Hjärtat renas genom tron och lydnad till Gud och hans Ord.

Det är naturligt för ett fullkomligt Guds barn att stifta frid likaså att lida för goda gärningar, att bliva smädad och beljugen och allt ont sagt emot sig, om vi bedja enligt Guds vilja och mottaga goda gåvor (den bästa för oss är den Helige Ande) så skall också vår glädje bliva fullkomlig. (Versar 9—12).

Salt är salt om det är fullkomligt och då är det nyttigt. Ljus är ljus om det lyser: således, ett fullkomligt ljus, om det rätt är ett litet ljus. (Versar 13—16).

Fullkomlighet i att leva och handla efter Guds Ord i dess minsta deltalj. Vår rättfärdighet måste vara fullkomlig , ej såsom farisées och skriftlärdas—ej huvudkunskap men en hjärte- och livserfarenhet. (Versar 17—22).

Att vara villig till att ödmjuka sig för sin broder och bedja om förlåtelse likaså väl som att förlåta om någon beder oss därom, är ett skönt karaktärsdrag, om vilket Jesus befaller oss att vara fullkomliga uti. Den ene i ödmjukheten akte den andre högre än sig själv, säger aposteln. De yngre skulle vara de äldre underdåniga och alla varandra. Så här blir också tillfälle för den äldre att vara undergiven. Ett litet barn skall leda dem, säger profeten, när han talar om hur det gestaltar sig i deras liv utur vilka frälsningen i Jesus borttagit de glupska och fräsande djuriska anlag. (Versar 23—26).

"I haven hört, att det är sagt till de gamla (Rätt översättning: 'Till dem av fordom tid'): 'Du skall icke göra hor'. Men jag säger eder: Var och en som ser på en kvinna för att begära henne, han har redan gjort hor med henne i sitt hjärta" (Versar 27, 28).

Säger någon, hur kan fullkomlighet nås under dylika omständigheter. Det är med detta liksom med andra frestelser: synden avlas först och utföres sedan efter vi givit efter i vårt sinne och beslutat att det är den eller den synden vi vilja utföra. Vi kunna likna Jesus, som var frestad i allting dock utan att göra synd. Frestelse är ej synd, men endast ett tillfälle för oss att bliva segerherrar och bliva starkare dag efter dag, samt få våra sinnen övade att skilja emellan rätt och orätt, gott och ont. Våra ögon och öron, mun, händer och alla lemmar måste såsom offer lämnas på lydnadens altare. (Versar 29—37).

Det är alltid bättre lida orätt än att göra orätt. Det sanna ädelmod består ej uti att kunna föra igenom sin egen sak, till vad pris som helst; utan en verklig hjälte fördrager allt och lider hellre själv än att på något sätt orsaka andras lidande. Han försakar hellre ägodelar och egna bekvämligheter än att andra skulle tvingas att uppgiva eller göra något emot deras vilja.

Man älskar ej för att bliva älskad,men för att behaga Gud; man välsignar den som förbannar och visar vänlighet emot dem som äro ovänliga; ty detta är Guds sinnelag. Jesus önskar att vi skola vara vår Faders barn som är i himmeln och han låter sin sol uppgå över onda och goda och låter regna över rättfärdiga och orättfärdiga. "Varen fördenskull I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig" (Matt. 5: 48).

Måtte ingen tänka att fullkomlighetsläran är endast ett ouppnåeligt ideal, eller en vacker lyxartikel som man kan se men icke vidröra och mycket mindre äga. Nej, fullkomlighet är en blodköpt, barnens arvedel och den förutan blir man vanför och sjukdom och död, andligen, följer förr eller senare. "För övrigt, mina bröder, glädjens, fullkomnens, förmanen varandra, varen ens till sinnes, varen fridsamma och kärlekens och fridens Gud skall vara med eder" (2 Kor. 13:11).

"KRISTLIG VETENSKAP" OCH SYND

Av J. T. Wilson.

Denna värld skulle i sanning vara ett paradis om synd ej funnes till. Om de argument och påståenden som framhållas i "Science and Health" (Vetenskap och hälsa), kunde göra synd overklig, eller bortskaffa det elände och lidande den mänskliga familjen fallit uti, på grund av synd, då skulle Mrs. Eddy's bok bevisas vara lika stor välsignelse till människosläktet som Bibeln. Men trots allt det inflytande de 85,000 människor hava som hylla läran om "Kristlig Vetenskap", i Förenta Staterna, överflödar synden allestädes. Alla de påståenden till det motsatta som "Kristlig Vetenskap" framställt, har ej förändrat syndens natur. Ej heller är synden något mindre en verklighet.

Kristlig Vetenskap säger: "Människan är varken ung eller gammal. Hon varken föds eller dör. Hon är ej ett djur, en planta eller ett utvandrande sinne. Hon övergår ej från det dödliga till det odödliga, från ont till gott, eller från gott till ont. Sådana medgivanden störta oss huvudstupa uti mörker och dogm." — *Science and Health, p.* 140. Enligt Mrs. Eddy's lära kunna vi ej övergå från det goda till det onda, eller från ont till gott. Detsamma hur mycket en man dobblade, söp, slogs, svor, ljög, stal, baktalade, förbannade, eller mördade; vore han lika god som före han hängav sig åt något av allt detta. Alldenstund människan var ursprunligen ren, förändrade det ej hennes moraliska tillstånd då hon åt av den förbjudna frukten. Kain var ej mera ond sedan han slagit ihjäl sin broder än före han ens tänkt på något sådant. Petrus var lika ogudaktig då han på pingst-dagen predikade den underbara predikan, som han var natten före Frälsarens korsfästelse då han svor och förbannade. Paulus var aldrig en syndare. Fästän han förföljde och förödde Guds församling, var han lika fri från synd som Kristus själv. Ingen kan tro den lära "Kristlig Vetenskap" framhåller utan att komma till just sådana slutsatser. "Om själ syndade, då doge själ." — *Science and Health, p.* 206. Det är just vad som händer. "Den som syndar, han skall dö" (Den själ som synder den skall dö, eng. övers) (Hes 18: 4).

"Allt vad Sinne har gjort, är gott, och Han har gjort allt; följakligen finnes intet ont." *Science and Health, p.* 206. "Kristlig Vetenskap" säger att Sinne är Gud, och att Gud är Sinne; därför är Mrs Eddy's mening att Gud skapade allt, och allt han skapade är gott; följakligen finnes intet ont. Det är sant att Gud förkunnade att hans skapelse var allt ganska gott, men synden kom in i världen, genom Adams överträdelse, och fortfar att fördärva miljontals liv, intill denna dag.

"Det finnes intet ont." Hat, illvilja, avund, strid, dryckenskap, tjuveri, dobbling hyckleri, okyskhet, mord — intet av detta är ont. Det är gott för dem som hylla "Kristlig Vetenskap," så väl som för andra, att lagens handhavare ej kunna övertygas om sådana orimligheter, annars komme snart några av dem som utbreda Mrs. Eddy's lära att befrias av deras hopsamlade tusenden. Det är visst att ingen respektabel människa skulle vilja leva i ett samhälle där sådan lära i allmänhet antagits. Vems liv eller egendom vore i säkerhet om det i allmänhet antoges att intet ont finnes? Vad skulle bliva av kyskhet och rena ideal? Bort med sådan lära! Allaredan finnes allt för litet av renhet i världen. Allaredan förtäres män och kvinnor av deras egna lustar. Allaredan finnes alltför liten känsla av trygghet. Huru vågar någon säga att "det ej finnes något ont"?

Sådan litteratur som "Science and Health" är skadlig för vilket som helst folk. Om litteratur, lärande att intet man kan göra är synd, i verkligheten är ont, utan att synd axisterar endast så länge som illusionen kvarbliver, utsändes från anarkistiska källor, komme den att förbjudas att befordras genom posten "Människan är oförmögen till synd." — *Science and Health, p.* 459. "Synd existerar endast så länge som materiell illusion kvarblivar. Det är uppfattning av synd, och ej den syndfulla själen som måste förloras." *Science and Health, p.* 207 "Det onda är blott en illusion. Det är en falsk tro." *Science and Health, p.* 464. Detta är i sanning besynnerligt språk, likväl behöver ingen taga miste om vad som menas med sådana påståenden. Sådan tro är visserligen vanärande för Gud och hans Ord, för att säga det minsta, och det bliver svårt för den som studerat Bibeln, att tro att det finnes den minsta frändskap mellan "Kristlig Vetenskap" och Skrifterna. Likväl var Mrs. Eddy djärv nog att påstå: "Bibeln var min enda textbok." *"Science and Health"* säger: "Människan är oförmögen till synd." Bibeln säger: "Alla hava syndat och äro utan berömmelse inför Gud" (Rom. 3: 23). De "alla" som hava syndat innefattar de 85,000 som omfatta "Kristlig Vetetskap" och

Forts. å sidan 7.

Evangelii Trumpet.

Published the 1st and 15th of each month by
EVANGELI BASUN PUBLISHING CO.

O. T. Ring.......................Redaktör.
L. P. Peterson..................Kontors-Redaktör.
C. J. Forsberg.............Medverkande Redaktör

SUBSCRIPTION RATES:

One Year.................................$.75
Six Months...............................40

Same price to Canada and Scandinavia.

Prenumerationer insända från Skandinavien:

Pris för helt år.......................Kr. 2.00
Pris för halvt år......................Kr. 1.10

Betalning för Tidningen bör insändas i Postanvisning, Expressanvisning eller Bankväxel; frimärken mottagas för mindre belopp. Vi äro icke ansvariga för penningar sända i vanliga brev.

Kvittering för betalning av Tidningen gives å adress-remsan, samt genom brev eller brevkort.

Vid adressförändring bör alltid den gamla adressen så väl som den nya angivas.

Alla brev och försändelser adresseras till
EVANGELI BASUN PUB. CO.,
ST. PAUL PARK, MINN. U. S. A.

Våra läsare i Sverige bedes sända prenumeration och lekvid för Evangelii Trumpet samt rekvisition för böcker och traktater, till:
MARIA EKSTRÖM, SANDTORP, BISTA, ÖREBRO.

Entered as second class matter, July 3, 1905, at the post-office at St. Paul Park, Minn., under the act of Congress of March 3rd 1879.

En skattkammare av Glädje, Frid och gott Behag (välvilja)blev öppnad för jordens innebyggare när Jesus föddes såsom människa ibland människors barn.

***

Glädje och sång uppfyllde himlarymden när änglar kommo hit ned med budskap om Jesu födelse. Låtom oss ej glömma att när Kristus får inträde och bostad i en människas hjärta blir det musik och sång i hjärta och mun. En religion utan glädje är likt ett isfält utan sol.

***

Kristendomen (verklig) har givit världen allt fullkomligt ädelt; Psalmer, sång och hymn, samt åtskilliga uttryck av glädje och triumf har uppstigit ur dess bröst. Ej något kan verkligen jämföras med Kristi religion ty den är oöverträfflig och enastående.

***

Att Jesus blev människa var ej av den orsak att Gud skulle komma till oss för att överbevisa oss om vårt syndiga tillstånd, ty det hade andra gjort förträffligt förut. Gud har alltid, på åtskilliga sätt varit ibland sitt folk. Historien sätter lagrar uppå anförares huvuden, som hava lett härar till seger över fält och ruiner av städer och lantgårdar, vilkas väg hava beströtts med stympade kroppar och oskyldigt blod. Här kommer Jesus, en konung, en hjälte — den störste anförare världen sett eller någonsin skall se. Ej för att ställa till större förödelse, och ont för att rödja det onda bort -- utan såsom en frälsare kom han hit. Synden, plantan som hans himmelske Fader icke har planterat, skall borttagas med kvist och rot, "skall uppryckas med, roten!" En frälsare! "Till att giva hans folk frälsningens kunskap till deras synders förlåtelse . . . En soluppgång från höjden har besökt oss till att skina över dem som sitta i mörker och dödens skugga för att styra våra fötter in på fridens väg."

O. T. R.

SAMLADE NYHETER.

Från br. L. J. Brewster höra vi att mötena som hållas i Hereford, Minn., av br. Morris C. Johnson, äro väl besökta. Möteslokalen är uppfylld nästan varje afton och flera hava allaredan sökt Gud.

***

Herren har besvarat bön för br. Thos. Nelson; han är nu bättre. Han förmår sitta uppe något och även intaga någon näring. Låtom oss tacka Gud för detta, men ännu fortfara med att hålla honom fram för Gud i bön till dess han fullständigt återvinner hälsan.

***

Från br. och syster Renbeck, i Danmark, höra vi att de hava mycket att göra, men Gud är med dem. Br. C. J. Forsberg från Sverige var i Danmark en månads tid, men reste tillbaka till Sverige i November.

***

Nästa nummer av Trumpeten utkommer i förändrat format, vilket vi tro kmmer att behaga våra läsare.

En passande julgåva.

När du begrundar vilken gåva du skall giva din vän eller anhörig, läs annonsen å 7:e sidan, och utvälj en av de speciella tillbuden. En god bok är en mycket passande julpressant, och så kommer Evangelii Trumpet, tvänne gånger i månaden, under hela nästkommande år, att påminna mottagaren om din kärleksgärning.

HURU SKOLA VI NÅ DEM?

En av de största problem, som affärsmannen möter är spörsmålet om avyttring— huru att åvägabringa den hastigaste och mest verksamma metod, att nå folket med sina varor. Uti befrämjandet av evangelii spridning, möta vi samma förhållande. Vi veta, att i frälsningen finnes ljus och hopp för alla, men huru skola vi nå de behövande med detta glada budskap?

Det arbete vi känna oss särskilt kallade till, är att utgiva evangelisk litteratur. Det är gott att vi äro istándsatta att trycka och utgiva litteratur. Vi hava de nödvändiga maskinerna och trofasta arbetare. Kontoret här, med de många maskinerna, står såsom ett vittne till Guds barns självförsakelse och hängivenhet till Gud. Men ändå stå vi i behov av eder medverkan för att få tidningarna, böckerna och traktaterna spridda ibland folket. Om var och en som läser detta gör det till böneämne, att Guds vilja må ske i spridningen av litteraturen, äro vi förvissade om att mycket mer kommer att uträttas, och mer litteratur kommer att utsändas från tryckeriet här.

Vi hava erfarit, att det är gott att ibland göra speciella tillbud å tidningarna och böckerna. Detta sporrar Guds barn till att gora särskilda ansträngningar. I flera år hava vi haft ett 10 ct. tillbud å tidningarna, varje vinter, men av flera orsaker, vilka vi förr förklarat i tidningen, hava vi utelämnat detta tillbud i år, men i dess ställe hava vi detta mål till avsikt: "En fördubblad prenumerationslista för året 1917." Vi sända därför tidningen för ett år, och en eller flera böcker, till mycket nedsatta priser. Se annousen å 7:e sidan.

Montevideo, Minn. Nov 20, 1916.

Jag anlände till Montevideo onsdagen den 1:e nov. Br och syster Hendrickson tog mig i automobil ut till deras vackra hem, fyra och en halv mil (eng.) från staden, varest jag blev bevisad mycken kärlek. Deras hem är, i ordets fullaste bemärkelse ett kristet hem. Jag glömmer dem aldrig. Tårarna komma fram medan jag skriver. Gud välsigne Gina och Alma vilka överlämnade sig åt Herren. Vi hoppades och bådo att de övriga barnen skulle komma med, men vi fingo ej glädjen att se det nu. Men jag tror de skola snart komma till Herren.

Mötena voro ej så väl besökta som fallet varit på andra platser, men efter vad jag förstår förhållandena vara i denna stad, var det ändå ej så illa. Söndagen den 5:e nov. blevo vi glatt överraskade genom att se br. och syster Susag och deras son Clarence, och flera av Guds barn från Hawick, Norway Lake och West Lake. De kommo i tre automobiler. Det var en stor uppmuntran för oss alla, att se dessa kära syskonen igen. Gud välsigne eder. Jag har så ofta önskat besöka eder trakt men ni veta nog vad orsaken är att jag ej kan komma. Hoppas jag får tid framdeles. Br. och syster Aamot och andra syskon från Kerkhoven trakten, besökte mötena här varje söndag. Vädret har varit mycket angenämt och vägarna goda, så folket kunde lätt komma i automobiler.

Jag har blivit enträget ombedd att hålla en serie möten i Metodistkyrkan i Willmar, Minn. Jag skulle önska, kära syskon, att jag kunde tillbringa ett par år här i Nord Västern. Det är så svårt för mig att säga nej, till en församling efter en annan. Och på senare tiden har jag erhållit så många brev från Danmark om att komma tillbaka. Månne icke snart flera vilja hjälpa oss att utställa inbjudningen. Människorna äro trötta av den moderna formkristendomen. De längta efter Honom som kan giva liv. De söka, men de söka efter den levande bland de döda. Vi behöva någon som kan tala om för dem att "Han är uppstånden." Förkunna uppståndelsens ljusa och härliga evangelium. Halleluja!

Jag firade min andliga födelsedag här i Montevideo. Aldrig så länge jag lever glömmer jag den 5:e nov. 1905. då Kristus i sin stora kärlek stannade och upptog mig. Halleluja! De troende i Saskatoon, Canada, hörde mig förliden sommar omtala den-

na oförgäteliga dag och sända mig i anledning av dagen en gratulation. Pris ske Gud!

En del av mötena här i Montevideo hava hållits i det Skandinaviska språket. Det finnes många skandinaver häromkring. Syster Micala Simonsen, som varit här nu ungefär tre månaders tid, är mycket älskad och avhållen. Hon har varit till stor välsignelse för många själar. Hon reser när mötet slutas till Chicago, varest hon har ett arbete att utföra bland skandinaverna. Resultaten av mötena här har varit att 17 eller 18 kommo fram till altaret och sökte Gud för frälsning, och 10 a 12 blevo döpta med den Heliga Ande. Vi hoppas och bedja innerligt att de nyfrälsta måtte bliva bevarade och att det må synas hos de troende att de varit hos Jesus och blivit beklädda med kraft ifrån höjden.

I dag är jag i Milan. Möte kommer att hållas i br. och syster John Andersons hem i eftermiddag och i Metodist-kyrkan i afton. Det är nu fyra år sedan jag var här Julia och Mabel Anderson sökte Herren i mötena för fyra år sedan. De stå ännu bland de trofaste. Syster Julia arbetar i tryckeriet i St. Paul Park. Jag hoppas de andra av Andersons familj snart skola överlämna sig åt Herren.

Det var svårt för oss att säga farväl till de nyfrälste och de andre Guds barn i Montevideo, i går afton, men vi hoppas snart få möta eder käre syskon, i det land varest detta smärtsamma ord aldrig kommer att uttalas. Huset var fullpackat i går afton. Fyra sökte Gud. Många bådo oss komma tillbaka. Guds nåd vare med eder alla. Amen.

I morgon tager br. Moxness mig till Appleton i sin automobil. Därifrån tager jag tåget till Hereford, Minn., varest väckelsemöten skola hållas från nov. 22, till dec. 17. Bedjen för dessa möten.

Morris C. Johnson.

TRO OCH TACKSAMHET.

Luk. 17: 11—19.

Under det de gingo, vordo de rena.

Så lyder den underbara berättelsen om de tio spetälska, som hade mött Jesus på hans vandring mellan Samarien och Galileen. Fastän de själva väl kunde se, att de voro spetälska, gingo de på Jesu ord åstad för att inför prästerna visa, att de voro rena, och se, medan de så i tron gingo enligt Herrens ord, försvann deras spetälska, så att när de kommo fram, voro de verkligen rena. I Herrens tillsägelse låg för dem ett löfte om hjälp. De omfattade detta löfte och gingo åstad samt blevo hulpna.

Sådant är trons väsen. För att kunna vara verksam, behöver den vila på de gudomliga löftenas fasta grundval. Allting annat är endast lösan sand. Men har du fått ett sådant löfte i Guds Ord, så handla då därefter ty det håller. Var icke heller rädd att tillägna dig de löften du finner. Herren har givit dem åt alla, därför äro de ock dina. Och liksom det fröjdar en fader då barnen tro hans löften och glädjas däröver, så fröjdar sig ock vår himmelske Fader, då vi taga honom på orden. Det är Guds vilja, att vi icke blott skola tro på honom utan också handla såsom troende. Är du sjuk, så lägg fram din sak för Gud, och om krämporna icke strax vika, så tänk på de orden: "Under det de gingo blevo de rena." Och skulle du än få "gå" ett rätt så långt stycke, så håll ändå Herren för trofast! Eller vill du äga syndernas förlåtelse, helgelse, villighet och kraft till att verka Herrens verk; prövas du i nödens och bedrövelsens ugn, eller trycka dig bekymmer och svårigheter, och du framlägger din sak för Gud, så handla då icke efter vad du ser och känner utan efter Herrens löften, . . . Annars blir bönen sitt eget ändamål, såsom den gärna blir för mången. De erfara en viss rörelse, under det de bedja, och detta blir då deras enda behållning, därtor att de låta det stanna vid den i stället för att i tron handla såsom bönhörda. Hade de spetälska nöjt sig med att ropa: Varkunna dig över oss! så hade de icke blivit hjälpta, ty det var medan de gingo, som de blevo rena.

Men denna berättelse vittnar också om, att icke alla, som blevo hjälpta av Jesus också kommo till en levande tro på honom. Nio av de spetälska hade ingen tro till frälsning, fastän de hade en sådan tro till helbrägdagörelse, och då gagnade allt dem föga. Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Det är många som i synnerhet prisa tron till kroppens läkedom såsom en alldeles utomordentlig grad av tro, och visst är det något underbart. Men det är icke det största. Att tro och bliva frälst är större. Ty vad är en tro till under och kraftgärningar, vore det än den allra största, mot det att tro till syndernas förlåtelse, rättfärdighet och frälsning? För Jesus är det ock en större glädje att en tror till själens hälsa, än att nio tro till kroppens läkedom. Bedrövad frågade han också därför den återvändande samariten: Var äro då de nio? De hade blivit rena från spetälskan, men de hade intet behov av rening från sina synder. Det var endast lekamlig hjälp de åtrådde, och därför blevo de borta.

I himmeln skola de ock saknas, som hava behövt hjälp endast för detta livet. Tänk, att i livet hava varit beroende av Guds nåd och barmhärtighet, att hava åtnjutit hälsa och en mångfald timliga välsignelser från Gud, kanske trott på hans hjälp, ja kanske erfarenheter av hans ingripande i deras liv, så att de i sanning kunnat säga: "Vad hade jag varit, om inte Gud hade hjälpt mig," och ändå saknas i himmeln en gång! De äro borta, därför att de mottagit gåvorna utan att mottaga givaren.

Samariten kom tillbaka till Jesus och visade sin tacksamhet genom att mottaga honom såsom sin Frälsare. Det är också allt, vad Jesus begär. Vill du därför tacka din Herre och Frälsare för all hans barmhärtighet, långmodighet och kärlek, för all hans godhet och trofasthet mot dig, så giv honom ditt hjärta och låt honom taga allt mera gestalt i ditt liv.

Genom tron finna vi de förborgade källsprången, och genom tacksamhet bliva de oss till en dubbel välsignelse.

Bernh. A. (i H-ts. V-n.)

FRIDSFURSTEN.

Av D. Meyer.

Alltsedan människan föll uti synd och blev skild från hennes Skapare, har det funnits ett tomrum, en djup längtan i det mänskliga hjärtat som intet kunde fylla eller tillfredsställa. Människan har fruktlöst försökt att finna tillfredsställelse uti denna världens flyktande, förgängliga ting. Intet kunde bringa henne den frid och själaro som hon längtade efter. De vise och hedniske filosofer uppställde levnadsregler och förkunnande läror, men varken de själva eller deras anhängare lyckades genom dessa ting erhålla vad de längtade efter. Alla deras bemödanden voro fruklösa. Det var utom deras fattningsförmåga, att Gud själv skulle uppenbara sig i mänsklig gestalt. För att kunna förlika den mänskliga familjen med sig själv, och för att bortskaffa just det som förorsakar all ofrid och oro i hjärtat, vilket även skiljer oss från Gud; nämligen synden, måste Gud bliva förkroppsligad, och uppenbarad i mänsklig gestalt. Efter skapelsen kom människan allt längre och längre bort ifrån Gud, och slutligen framträdde profeter, och betraktande den förödelse synden hade åstadkommit och den mänskliga familjens lidande och längtan, genomskådade de tidsåldrarna med en profetisk blick, och profeterade om En mäktig som skulle komma—en Fridsfurste till vilken folken skulle samla sig. De profeterade om en mäktig Frälsare som skulle komma och frälsa folken ifrån deras synder. De förutsågo En som skulle bliva Israels regent, och vars härkomst varit från ålder, från evighet. En av dem, profeten Esaias profeterade i tydliga, omisskännliga ord, omtalande vem denne underbare Frälsare skulle bliva (se Jes. 9:6).

När tiden var fullbordad, sände Gud Frälsaren till jorden. Han sände sin ende Son, född av en kvinna. Han kom i fattigdom och ringhet; han blev fattig på det att vi måtte bliva rika. Där i Betlehem, i den natten som aldrig kan glömmas, föddes Jesus i ett stall. Det tycktes världen ej hade något rum för Honom. Herrars Herre och konungars Konung, skapelsens Gud, som himlarnas himmel ej kan rymma, lägges i en krubba. O, detta är en underbar nedlåtenhet av Gud! Vem kan fatta eller utforska Jehovas eviga avsikt och rådslut, han som heter kärlek? Ja det var kärlek som sände Honom till jorden.

Den himmelska härskaran bebådade den stora händelsen, som ägt rum i Betlehem, och intet kunde förhindra den från att kungöra för människosläktet, det underbara budskapet, eller bevisa deras stora fröjd emedan Frälsaren var född. Den himmelska härskaran lovade Gud och sjöng: "Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, till människorna ett gott behag!

O vilket underbart budskap, vilken glad nyhet! Låtom oss gå ut och förkunna detta budskap, såsom änglarne gjorde, att dess ljud måtte återskalla genom hela världen, ty dessa glada nyheter äro ämnade för alla nationer. Utropa det när och fjärran, ty det finnes tusenden och miljoner som avtyna i deras synder, hastande nedåt till evig natt. Myriader av hedningar, i vidskepelse och synd, längta efter frid och ro utan att finna någon; de famla i mörker och förtvivlan och behöva höra detta budskap om Kristus, som kommit i världen för att frigöra dem. .. .O, låt Kristi kärlek tvinga oss att göra detta.

Kanske du säger: "Var förnimmes denna frid på jorden? Se på de förfärliga krigen, de förskräckliga strider, blodsutgjutelsen och hatet i världen!" Du säger, "Var är friden? Är icke kristendomen något som misslyckats?" Visserligen icke. Dessa ting endast bevisa Skriftens sanningsenlighet. De bevisa att civilisationen är misslyckad, att människan utan Kristus misslyckas, att ingen frid kan finnas utan Fridsfursten, ty de såkallade kristna nationerna äro kristna endast till namnet, icke i verkligheten. (Det skomme att bliva frid om de mottogo denne Fridsfurste och överlämnade sig åt honom).

Läsare, förlora ej tron på Fridsfursten och hans rike, på grund av närvarande tillstånd i världen; ty till och med dessa skola Gud begagna till sin ära och fortplantningen av sina eviga avsikter. "Ty så måste ske", Dessa äro Frälsarens ord. Snart skall det närvarandes stormar och strävanden vara förbi. Men vår Frälsares Jesu Kristi eviga rike skall fortfara att existera. Snart skall han visa sig i himmelns skyar. Snart kommer Han för att sätta sig på sin domstol, och "inför honom skola församlas alla folk." De som tillhöra Honom skola ärva det rike som han berett åt dem från världens grundläggning — ett rike varest skall bliva evig frid, härlighet och sällhet. Ära vare Gud för detta fridens rike.

Och nu, kära själ, hur står det till med dig? Kanske du upplevat mången jul-helg utan att likväl ännu verkligen erfarit, att denne Frälsare är Fridsfursten som önskar komma till varje individs själ och upprätta sitt rike i varje hjärta, för att kunna bringa den efterlängtade vilan till själen. Kom ihåg att om Kristus blivit född ett tusen gånger i Betlehem men icke född uti ditt hjärta, så vore hans verk fåfängt vad dig angår. Om du önskar taga del med Honom och njuta av detta hans fridens rike, måste han födas uti ditt hjärta och bo uti dig. Betrakta Guds enfödde Son. Han kom till denna värld för dig emedan han älskade dig. Gud uppenbarades i köttet. O, underbara under. Hela skapelsens Gud, som har all makt i himmeln och på jorden, blev delaktig av kött och blod på det att han måtte befria dig och skänka dig frid och ro och ett arv i sitt rike. Vill du inte komma, med ödmjuk tro och hjärtats undergivenhet, och böja dig inför Honom och mottaga honom såsom din egen personlige Frälsare? Du skall då kunna sjunga med den himmelska härskaran: "Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, till människorna ett gott behag!"

JULFIRANDE.

Åter närmar sig Julen, denna åminnelserika, sköna högtid, då människorna i allmänhet söka göra sig glada. Och det är ju ej något orätt uti att vara glad, utan hellre tillbörligt, om man blott gläder sig på ett rätt sätt.

När vi fira en väns födelsedag bruka vi ju vänligtvis skänka honom någon gåvo. Vore inte detta ett gott sätt att fira Herrens Jesu födelsedag? Men, säger någon, huru skall jag kunna giva Honom någon gåvo? Jag äger ej något, som jag kunde skänka Honom som kunde vara av något värde för honom och dessutom kan jag ej träffa eller samtala med honom. Jo, du har helt visst något som du kan skänka Jesus, någon gåvo som han skulle bliva mycket glad över att emottaga. Och om du än ej kan giva det direkt till honom, så kan du giva det till någon av hans barn, och han skall räkna det liksom du gåve det åt honom. Du mins den berättelsen som återfinnes i Matt. 25: 31-40, där Jesus omtalar hur det skall bliva på den sista stora dagen då alla människor skola ställas inför hans domstol. Han skall då säga: "Jag var hungrig, och I gåven mig att äta" etc. Och så förklar han det med dessa ord: "Sannerligen säger jag eder: Så vitt I haven gjort det mot en enda av dessa mina minsta bröder haven I gjort det mot mig." Vill du alltså giva Jesus en födelsedagspressent, så giv den åt någon av hans fattiga barn, och hur liten gåvan än är, skall han skåda ned på din gärning med välbehag, om den sanna Kristi kärlek är drivfjädern till handlingen.

Många se med förväntan mot Julen, med hopp om att få vackra eller nyttiga presanter, och om de ej erhålla några sådana känna de sig besvikna. Den som ser framåt till Julen med tanke på att göra någon annan glad och lycklig, behöver ej bliva besviken i sina förhoppningar, ty det är antid något vi kunna göra härvidlag. Om börsen är tom så finner den av Jesu kärlek upptände själen alltid något sätt varpå hon kan göra någon lycklig. Och så får man besanna Skriftens ord: "Saligare är giva än taga."

Ett sätt varpå vi kunna särskilt glädja Herren är att bringa det glada budskapet, om den frälsning som Jesus förde med sig till jorden, till någon nådehungrig själ

Låtom oss därför, om vi vilja hava en glad Jul, ej glömma att på ett lämpligt sätt fira Jesu födelsedag med att giva våra bästa skänker till honom, genom att vara till välsignelse för hans kära barn, och även med att göra vad vi kunna för att återföra dem som vandrat bort ifrån fadershuset. Detta skall i synnerhet glädja, Honom som lät sig födas till en syndfull värld för just detta ändamål. L. P. P.

GLÄDJE.

"Glädje över Frälsning —Eftersom vi lyda.— Jes. 35: 10.
"Glädje över Frälsning — Eftersom vi förbliva i Honom.— Joh. 15: 4, 10, 11.
"Glädje över Samtal — Eftersom vi tala till och lyssna till Honom.— Luk. 24: 32.
"Glädje över Tjänstvillighet—Eftersom vi verka för Honom.— Rom. 15: 2-10.
"Glädje över Hans närvaro — Eftersom vi se Honom.— Joh. 20: 20.
"Glädje över Hans ord — Eftersom vi äta detsamma.— Jer. 15: 16.
"Glädje över Seger — Eftersom vi strida för Honom.— Neh. 12: 43.
"Glädje över Lidande — I samfund med Honom.— Apg. 5: 41.
"Glädje över Härligheten — Trons slutliga belöning.— 1 Pet. 5: 8, 9.

FRID MED GUD.

Frid är en nådefull ting, frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus. Ingenting kan jämföras med den lycka, som denna frid giver.

En stilla sjö efter en storm, en blå himmel efter ett häftigt åskväder, hälsa efter sjukdom, ljus efter mörker, vila efter möda och ansträngning, alla dessa äro härliga och sköna ting.

Men intet av allt detta kan giva oss mer än ett svagt begrepp om den hugsvalelse och glädje, som vi äga, när vi genom tron på Kristus hava frid med Gud. Den är en frid, som övergår allt förstånd.

Det är brist på denna frid, som gör så många människor olyckliga. De hava mycket jordiskt gods, som kunde glädja dem; men de äro aldrig tillfreds.

De känna blott en tomhet i sitt inre.

Vad är hemligheten uti ett sådant tillstånd?

De hava icke frid med Gud.

Det är att äga denna frid, som är själva livet i din kristliga tro, och varpå dennas värde beror.

Även i det andliga kan det vara mycket, som bländar ögat och tillfredsställer örat, kyrkliga former, predikningar, anderika sånger — gudagtighetsövningar, högstämda tal, men allt detta kan icke utgöra grunden för verklig frid.

Det stora spörsmålet är hjärtats och samvetets ställning till Gud.

Har du frid med Gud? Gå icke förbi detta spörsmål, min vän! Har du verklig frid med din Gud? Tro på Herren Jesus, och du skall få frid!

Biskop Ryle.

"Frid efterlämnar jag åt eder, min frid giver jag eder" (Joh. 14: 27).

Forts. från sidan 3.

varje annan mänsklig varelse. Och Jesus sade: "Om I icke bättren eder, skolen I alla sammalunda förgås" (Luk 13: 3). "I skolen söka mig, och I skolen dö i eder synd. Dit jag går, kunnen I icke komma" (Joh. 8: 21). Dessa Frälsarens ord torde falla såsom hagelstenar på dem som tro på "Kristlig Vetenskap." De föllo tungt på judarnas hjärtan, och ibland blevo dessa judar så förbittrade att de hotade att stena Jesus; sålunda bevisande att synd verkligen fanns i deras liv. "Det är uppfattning om synd och icke den syndfulla själen som måste förgås." Om så är, varför sade ej Jesus: "Vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin uppfattning om synd? Icke blott bestämt förnekar "Kristlig Vetenskap" verkligheten av materia, sjukdom, synd etc., utan den förnekar även Skrifters tydliga utsago angående många andra punkter. Intet kan vara mera orimligt än anspråk på ofelbarhet, så som göres av författaren av *"Science and Health."* Sådant anspråk kan ingen utom Skaparen bevisa, och för vilken som helst religiös ledare att göra ett sådant påstående bevisar endast övermod och förmätenhet. Men gjorde Mrs. Eddy anspråk på ofelbarhet i sitt religiösa system? Hör hennes egna ord: "I Vetenskap finnes ingen plats för fel av något slag." — *"Science and Health."* p. 128. Vad har hon att säga om Bibeln i förbindelse härmed? "Bibelns materiella uppteckning är ej av större betydelse för vår välfärd än historien om Europa och Amerika."

Skriften säger: "Och hon skall föda en son, och du skall giva honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder." Om *"Science and Health."* säger sant, då är det som här upptecknats värdelöst, då kom aldrig Jesus för att frälsa människor ifrån synd, och "Jesu materiella blod var ej mera verksamt att rensa ifrån synd, när det utgöts på förbannelsens träd, än när det rann igenom hans ådror" Nonsens. Varför resonera vidare? Dess mer vi betrakta "Kristlig Vetenskap" i den Heliga Skrifts ljus dess längre ifrån varandra bevisas de vara. Synd förbliver en verklighet i alla deras liv som ej blivit befriade från dess makt, genom Guds Sons offer. Det bästa av allt är att Jesus sade: "Kommen till mig," "Jag skall vederkvicka eder."

DEN MÄKTIGE PREDIKANTEN.

Stum och oansenlig är han, och lydig — han säger aldrig emot. Aldrig hör man en klagan ifrån honom. Vecka efter vecka, stilla och saktmodig, utsänder han sina predikningar, med budskap om frälsning och frid, till tusende själar.

Detta budskap är, för den törstiga själen, såsom regnet som faller på gräset efter en långvarig torka. Såsom budbärare, av hopp och uppmuntran, komma dessa budskap regelmässigt på besök i många hem, varest de skänka nytt liv och tröst under livsvandringen.

För att uträtta sin gärning fordrar han endast bläck, papper och tillsyn. Får han ej dessa, bliver han overksam. Låtom oss bedja att han ej må bliva overksam på grund av brist på dessa ting.

Låtom oss se in i tryckeri-avdelningen här på kontoret. Där står han — trofast och pålitlig utför han sin syssla. Till nord, öst, syd och väst, när och fjärran gå hans livgivande budskap.

Den mäktige "predikanten", är tryckpressen. Det inflytande den har är mäktigt och vidsträckt. Låtom oss värdera dess mission, i evighetens ljus. Låtom oss skänka den det bistånd den står i behov av. Och så bedja och arbeta, med detta mål i sikte, att dess budskap må räcka många nya hem under det kommande året. Och glöm ej de många välsignelser du fått njuta av, från den mäktige "predikanten."

S. L. Johnson.

TID ATT BEDJA.

"I dag ha vi inte tid för någon morgonbön. Vi måste skynda oss att få in havren, ty molnen skocka sig hotande, och regndroppar börja redan falla. Det är bäst att karlarna genast ge sig åstad. Vi kunna bedja sedan, när säden är inkörd."

"Vilhelm, min son, jag har varit med om att inbärga sextio skördar, och aldrig sedan mitt hjärta blev förändrat genom Guds kärlek har jag låtit en enda dags arbete begynna utan att söka Guds ledning och välsignelse för detsamma. Låt oss bedja!"

Alla arbetarna runt bordet knäböjde, och den gamle bonden bad.

Då bönen var avslutad, gingo männen ut på gården. Gud hade besvarat bondens bön, ty de mörka molnen hade försvunnit och regndropparna hade upphört, och inom en timme eller så sken solen så härligt som någonsin.

"Aldrig för bråttom för att bedja" — se där den läxa, Vilhelm denna morgon fick lära av sin fader. Kanske även du kan ha gagn av den?

"Haven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse; och Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus Jesu." (Fil. 4; 6, 7).

(H-ts Vän.)

De Ungas Avdelning.

HURU BÖRA DE UNGA FIRA JULEN?

De unga borde åtminstone vara glada på denna "gladaste av alla årets dagar." Och kommer inte glädje och fröjd genom att göra andra lyckliga? Dagen borde ej firas såsom en dag på vilken man mottager, utan borde vara en särskild dag på vilken man giver. Jesus uppoffrade himmelns bekvämligheter och nöjen för att göra hela världen glad. Kunna våra gossar och flickor göra mindre än uppoffra något på den dagen, för att göra åtminstone ett hjärta glatt? Du kan bära en husplanta till någon som är oförmögen att gå ut; bringa föda till någon som är hungrig; kläda någon som saknar behövliga kläder; läsa julberättelsen för någon vars ögon blivit skumma; sjunga en vacker sång för någon som skulle bliva glad däråt. Försök det, så kommer du att få en glad jul. Belle M. Watson.

När vi fira Washingtons eller Lincolns födelsedag, är vårt firande i harmoni med mannens livs-gärning.

Vi känna till Hans karaktär vars födelsedag vi fira på Juldagen, och vi borde rätta vårt uppförande i enlighet därmed. Washington och Lincoln äro döda hjältar. Men Herren som föddes för oss lever, och skall bliva vår kunglige gäst, på sin födelsedag, om vi tillåta honom. Och vi kunna åtnjuta förmånen att göra alla våra förberedelser för hans eget välbehag.

"Nå väl, men vi vilja hava det trevligt under Julen," säger någon av de unga. Naturligtvis vill du det. Och har du inte trevligt då du firar din väns födelsedag, när han är förnöjd med allting du har gjort den dagen? Men om din vän är missbelåten, och ej samtycker till dina planer, då är ditt nöje förstört. Herren vill att vi skola hava det trevligt på hans födelsedag, och om vi fira den i den sanna bemärkelsen i vilken man firar en dag till någons ära, skola vi i sanning få en "Glad Jul."

Mrs Lena Wilson.

På förfrågan hos mina unga vänner fann jag den enstämmiga åsikten, att den anda som manar oss att oegennyttigt göra vad vi kunna för andra, skänker den största tillfredsställelse. Nej dagen ägnades ej till utdelandet av sådana ting som upptagit vår tid under sömnlösa nätter, utan tillsammans med att glädja sig av de kärlekbevis som utbyttes och det sällskapliga umgänget av förtrolighet och intim vänskap, gavs tillbörlig hänsyn till välbefinnandet och uppbyggelsen av dem som voro sämre lottade bland de sjuka, med de ålderstigna och med fängelseinvånarne. Fästän gåvor innefattande uppoffring av timliga medel, ej stodo till deras förfogande, skänkte deras kärleksbevisningar, uttryckta med sköna sånger, böner och vittnesbörd, en helgongloria till den tjänst det var deras nöje att lämna. Åtminstone en del av dagen borde upptagas av bön och andäktiga betraktelser.

Dagen borde vara en andlig fest annars förloras det väsentligaste av dess betydelse.

— E. P. May.

Jag vet ej av något bättre sätt för de unga att fira Herrens födelsedag, än att samlas till ett allvarligt innerligt bönemöte. Först tacka Gud för att han givit oss sin Son. Ett samtal om betydelsen av denna gåva komme att inspirera tacksamhet. Bed om att nyheten om den stora glädjen "som skall vederfaras allt folket." snart måtte bäras till dem som ej ännu hört den. Julen är, kom ihåg, en tid då vi tycka om att vara hemma. Bed att missionärerna på främmande fält, måtte på sådant särskilt sätt välsignas av Gud, att hemlängtans känslor måtte fjärnas. Förnyen eder uppoffring av edra liv åt Gud, lika villigt som Jesus uppoffrade sitt för eder. Denna simpla ceremoni, om det kan kallas en ceremoni, kan vara en grund till stor glädje för dig, och det ärar Kristus.

—Bessie L. Hittle.

Stora mäns födelsedagar firas emedan allt vad de gjort och vad de voro för världen liksom samlas under beundran och erkänsla, manande oss att särskilt tänka på den dag då livet, med alla dess möjligheter, blev dem givet. Den för oss mest betydelsefulla dag, i denna världs historia, var då Jesus föddes. Måtte vi alla fira den på ett värdigt sätt. Många giva ära åt denna världens gud genom frosseri och överdådigt festande, överflödigt givande av medel vilka borde givas till dem som ännu ej hava kunskap om att Förlossaren, och Fridsfursten blev född för dem, och att stor glädje och frid skall vederfaras alla folk.

O. T. R.

KRISTENDOM

"En stackars drinkare talade en jul om för mig, att han aftonen förut hade gått ut för att som vanligt kasta sig in i frestelser, som alltid mötte honom på gatan. Helt nära sitt hem fick han i ett bodfönster se en ängel, och denna — så sade han — hejdade honom. Det var ett stort julkort, en härlig, liten varelse med glitter på vingarne. När han såg den glänsa i gasskenet, väckte den plötsligt i hans själ en tanke på himmelen. Den återkallade i hans minne hans lyckliga barndom och kom honom att tänka på hans moder i det avlägsna, sälla land där hon befann sig, samt hur det skulle fröjda henne, om hon av sin förlorade son finge en julängel. För de pengar, han redan avsett åt djuvlen, köpte han ängeln och därmed även en ny själ och en ny framtid för sig själv.

"Må ingen missförstå mig! Den ängel, den fattige drinkaren köpte, var av papp. Och en pappängel kan aldrig frälsa en själ. Glitter liknar solen, men värmer icke. Vårt program måste gå djupare. Det som är skönt kan hindra en drinkare på hans väg, men icke bota honom.

"Det är här kristendomen griper in på ett alldeles särskilt sätt. Det är här, den förenar sig med civilisationen, med politiken med alla sociala reformer i världsligt hänseende. I sin diagnos av den mänskliga naturen tager den reda på, vad de flästa andra system ställa sig okunniga om, eller vad de, om de kunna se det, dock icke kunna bota; den tager reda på sådant, som, om det får vara i fred, gör varje reform betydelselös och varje ingivelse förgäves. Detta som kristendomen upptäcker, är synder. Kristendomen framför all annan filantropi, erkänner, att vad människan i första rummet behöver, är frihet; frihet, så att hon kan slippa synda; så att hon kan lämna sina begärelsers fängelse och avskaka de fjättrar, som så hårt hållit henne bunden. Att omgiva fångar med statyer och målningar, att erbjuda de bundna högre lön eller en renare gata eller några kubikfot mera luft per huvud, vore idel småsaker. Det är en renare själ de behöva — renare luft för den högre delen av deras människa.

"Men varifrån den renare själen skulle komma om icke från Kristus, det kan jag icke säga. 'Icke genom någon politisk alkemi,' säger oss Herbert Spencer, 'kunna vi få ett uppförande av guld ur instinkter av bly.' Kraften att föra hjärtat till rätta, att förnya handlingarnas källa, kommer allenast från Kristus. Känslan av en enda själs oändliga värde och återupprättandet av den djupast sjunkne är en gåva av Kristus."

Utdrag ur *"Kistendomens Program," Av Henrey Drummond.*

VÄNLIGA ORD.

"Vänliga ord äro jordens skönaste blomster. De kunna förvandla det fattigaste hem till den härligaste lustgård. Använd dem därför ofta, bruka dem mitt i vardagslivets obetydligheter! De skola försköna allt, som de komma i beröring med. De äro kostbara juveler och den bästa läkedom för sårade hjärtan. De kunna förvandla ett nedstämt, sorgbetungat hjärta till ett glatt och fröjdefullt sådant.

"Vänliga ord, de kosta oss ju intet. De uttalas lika lätt som de hårda och kärlekslösa orden. Och likväl, vilken outsägligt stor skillnad på den verkan de åstadkomma: Tala vänligt! Visa vänlighet mot dem du möter på livets väg! Alla behöva det, alla längta därefter. Du skall själv vinna därpå; ty det skall bringa din egen själ välsignelse på samma gång det välsignar andra. 'Milda ord äro ljuvliga för själen.' "

"Gyllene äpplen i silverskålar äro ord, som talas i rättan tid" (Ords. 25: 11).

